

الْفَرَادِيسُ

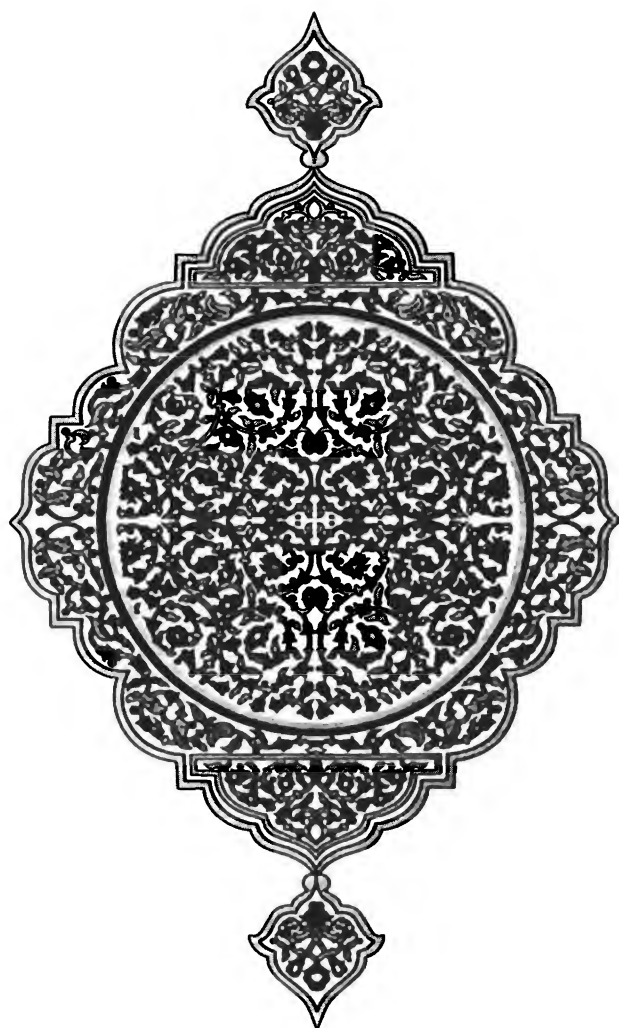
وَتَرْجَمَةُ مَعَانِيهِ وَتَفْسِيرُهُ
إِلَى لُغَةِ الْبُشْتُو

المجلد الأول

من الجزء

(١) إلى (١٤)

الْقُرْآنُ الْكَرِيمُ

وَتَرْجَمَةُ مَعَانِيهِ وَتَفْسِيرُهُ
إِلَى لُغَةِ الْبُشْتُو

المجلد الأول من الجزء (١) إلى (١٥)

د
قُرْآنُ كَرِيم
ترجمہ او تفسیر
په پښتو ژبه کښی

رومبی جلد له (١) تر (١٥) پاڼه پوره

د دے قرآن حکیم او د دے پښتو ترجمہ او تفسیر د چاپ
دامر کو لو سعادت د حرمینو شریفینو خادم پادشاه
فهد بن عبد العزيز آل سعود د سعودی عرب
پادشاه ته حاصل شو

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

(كَتَبَ أَنْزَلَنَاهُ إِلَيْكَ مَبْرُوكًا لِنَذَرُكَ أَهْلَ الْبَيْتِ . وَلِنَذَرُكَ أَهْلَ الْبَيْتِ)

الحمد لله رب العلمين القائل (أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْقُرْآنَ وَلَوْ كَانَ مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللَّهِ لَوَجَدُوا فِيهِ اخْتِلَافًا كَثِيرًا) .

والصلوة والسلام على سيدنا محمد القائل (خيركم من تعلم القرآن وعلمه) والذي ثبت عنه عليه الصلوة والسلام انه قال (اقرأوا القرآن فإنه يأتي شفيعا لأصحابه يوم القيامة) وعلى آله وأصحابه ومن تبعهم بإحسان إلى يوم الدين .. ويعد :

فإنفاذا لأوامر خادم الحرمين الشريفين وناسر كتاب الله المجيد الملك فهد بن عبد العزيز - حفظه الله - في العناية بكتاب الله الكريم توثيقا وطباعة . والعمل على تيسير نشره وتوزيعه بين المسلمين وتفسير معانيه وترجمتها إلى اللغات المختلفة واعتبار تلك التوجيهات من أسسها الغايات والأهداف المرسومة لمجمع خادم الحرمين الشريفين الملك فهد لطباعة المصحف الشريف بالمدينة المنورة .

وبناء على التعاون القائم بين كل من الأمانة العامة للمجمع بالمدينة المنورة والأمانة العامة لرابطة العالم الإسلامي بمكة المكرمة في كل ما من شأنه خدمة كتاب الله الكريم ترجمة وطباعة ونشرا في جميع أنحاء العالم .

وإيماننا من الجميع بضرورة ترجمة معاني كتاب الله تعالى إلى جميع اللغات الفاعلة تحقيقا لمبدأ البلاغ والدعوة بالحكمة والموعظة الحسنة وتحقيقا لقوله تعالى (وَنَعَاوُونَا عَلَى الْبِرِّ وَالْتَّقْوَى) وخدمة لإخواننا الناطقين بلغة البشتو فإنه يطيب لرابطة العالم الإسلامي أن تقدم للقارئ الكريم هذا المصحف الشريف مع ترجمة معانيه وتفسيره إلى لغة البشتو المسماة اصطلاحا بتفسير "كابل" والتي قام بترجمتها باللغة الأردية فضيلة الشيخ محمود الحسن وتفسير فضيلة الشيخ شبير أحمد عثمانى - يرحمهما الله - وقام بتحويلها إلى لغة البشتو هيئة من علماء أفغانستان ، ونظرا لوجود كلمات صعبة وقديمة الاستعمال ، فقد اعتمدت الرابطة الشيخ / سيد عبيد الله شاه - أحد علماء الباكستان الناطقين بهذه اللغة- لتوضيح تلك الكلمات بمايرادفها من الكلمات السهلة والمفهومة لدى عامة متكلمي لغة البشتو في أفغانستان وبباكستان وقد أقرت الترجمة وتمت المراجعة تحت إشراف رابطة العالم الإسلامي .

وإننا إذ نحمد الله تعالى أن وفقنا إلى إنجاز هذا العمل وتقديمه إلى الإخوة المسلمين الناطقين بلغة البشتو لنرجو أن يستلهم منه قراؤه نور الهدى والتقى بما يقوى إيمانهم ويثبت إسلامهم ويصلح أحوالهم في الدنيا والآخرة .

والرابطة إذ تقدم هذا الجهد بالتعاون مع المجمع لتعلم بأن الترجمات مهما بلغت دقتها لا يمكن أن تصل إلى المقاصد العظيمة لنص القرآن الكريم المعجز وأن التفسير المذكور إنما هو حصيلة مابلغه علم المترجم في فهم كتاب الله الكريم ويعتريه مايتصف به البشر من نقص ، والكمال المطلق لله وحده .

لذا فيرجى من كل قارئ لهذه الترجمة إهداء النصح وتدوين الملاحظات العلمية الموثقة والمقترحات حولها وإرسالها إلى الأمانة العامة للمجمع أو لرابطة العالم الإسلامي للاستفادة منها في الطباعات القادمة إن شاء الله تعالى .

والله الموفق وهو الهادي إلى سواء السبيل ،،،

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

(كَتَبَ أَنْزَلَهُ إِلَيْكَ مُبَارَكٌ لِيَدَّبَّرُوا آيَاتِهِ وَلِيَتَذَكَّرُوا أَلَّا يَكُنِ)

الحمد لله رب العلمين القائل (أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْقُرْآنَ وَلَوْ كَانَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لَوْجَدُوا فِيهِ اخْتِلَافًا كَثِيرًا) .
والصلوة والسلام على سيدنا محمد القائل (خيركم من تعلم القرآن وعلمه) وعلى آله وصحبه أجمعين .

د حرمینو شریفینو خادم د کتاب الله ناشر او د سعودی عرب بادشاه فهد بن عبد العزيز د قرآن کریم د طباعت او په مختلفو ژبو کښی د دے د ترجمو د چاپ کولو او تقسیمولو احکام جاری کړی دی. او د دے غرض دپاره ئی په مدینه منوره کښی د « مجمع خادم الحرمين الشريفين » په نوم د قرآن مجید د طباعت دپاره یوه عظیم الشانه چاپ خانه جوړه کړې ده د دے پښتو تفسیر د چاپ کار په دغه ستره مطبعه کښی سر ته ورسید .

رابطه عالم اسلامی په دے خبره د خوشحالی اظهار کوی چه د خادم الحرمين الشريفين د احکاماتو په رڼا کښی د «مجمع» په تعاون سره د پښتو ژبه لوستونکو ته دا ترجمه او تفسیر وړاندی کوی چه په پښتو کښی د «تفسیر کابلی» په نوم شهرت لری او دا تفسیر د پاک و هند ددو سترو عالمانو شیخ الہند مولانا محمود حسن دیوبندی او علامہ شبیر احمد عثمانی په اردو ژبه کښی لیکلے، او بیا د افغانستان د سترو عالمانو یو ټولگی پښتو ژبه ته اړولے دے .

په دے پښتو ترجمه کښی بعضے ټکی گران او زاړه وو ، چه موجوده وخت کښی ئے استعمال کم شوے وو، نو په دے غرض رابطه عالم اسلامی مکتة المکرمة د پاکستان یو عالم دین او د پښتو ژبه ماهر مولانا سید عبید الله شاه ته دا کار وسپاره چه هغه دی په دے تفسیر کښی د گرانو ټکو سره خوا په خوا په قوسینو کښی د هغے مترادف الفاظ ولیکی چه د پاکستان او افغانستان د عامو لوستونکو دپاره آسان شی. د ترجمے او نظرثانی دا ټول کار د الله په فضل د «رابطے» د نگرانی لاندی سر ته ورسید .

«رابطه» د «مجمع» په تعاون دا هدیه پښتنو مسلمانانو ته دے احساس سره وړاندی کوی چه ترجمه که هر غومره په کوشش سره وکړے شی خو بیا هم د قرآن کریم د اصل معجزانه عبارت بدل هیجری نشی کیدے . دا فقط د مترجم د پوهے مطابق د کتاب الله ترجمانی ده او انسان د نقص نه خالی نه دے . نو په دے وجه مونږ ټولو لوستونکو ته خواست کوو چه هغوی د دے ترجمے او تفسیر د مزید ښه کولو دپاره خپل آراء او مستند علمی تجاویز رابطه عالم اسلامی ته راؤلیری چه په راتلونکی چاپ کښی د هغے نه استفاده وکړے شی .

والله الموفق وهو الهادی إلى سواء السبیل

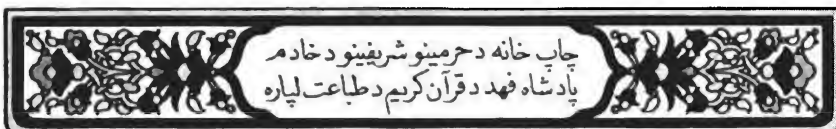

المجلد الأول من الجزء (١) إلى (١٥)

رومی جلد ۱۱ (۱۵) پارہ پورے

اول جزء اول منزل

(سورة «الفاتحة» مكية وهى سبع آيات)

(نزلت بعد (المدرثر) رقمها (۱) تسلسلها حسب النزول (۵)

د «الفاتحة» سورت مكى دى (۷) آيتونه لرى)

د «المدرثر» سورت نه وروسته نازل شوى دى. په تلاوت كښى

(۱) او په نزول كښى (۵) سورت دى او (۱) ركوع لرى)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

(شروع کوم) په نامه د الله چه ډیر زیات مهربان او رحم لرونکی دی.

تفسیر: «رَحْمَن» او «رَحِيم» دواړه د مبالغې صیغې دي، مگر په «رَحْمَن» کېنې له «رَحِيم» څخه مبالغه زیاته ده، په دغه ترجمه کېنې د دغو ټولو نکتو لحاظ شوی دی.

الْحَمْدُ لِلَّهِ

تولی ستاینې (صفتونه) خاص الله لره دی.

تفسیر: تر ټولو ښی او غوره ستاینې (صفتونه) چه له اوله تر آخره پوری شوی دی، یا کیدونکی دی هغه واره خاص الله تعالی لره ښایي، ځکه چه الله تعالی د هر نعمت او هر شی پیدا کوونکی او ښوونکی دی او ښه نئ عامه ده که بی واسطی وی او که په واسطه سره وی لکه څوک چه د لمر له رڼا (رڼا) او تودوالی څخه ښه (فائده) اخلي نو دغه ښه (فائده) په حقیقت کېنې د لمر فیض دی نه د رڼا (رڼا) او تودوالی. خدای سره نسبت لری چیری چه ستاینه (صفت) ده هر څوک چه ستایلی شی هم د رب ستاینه (صفت) ده د ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ﴾ ترجمه یوازی په دی جملی سره چه هر ډول (طریقه) ستاینه (صفت) الله تعالی لره ده لنډه او نیمګړی ده چه پوهان د دی جملی په تقصیر اعتراف لری ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ﴾ خورا (ډیره) ښه ترجمه هم دغه ده چه په اوله کېنې ولیکل شوه. او عام فهمه ترجمه ئی دغه ده؛ «تولی ثناوی له هر چا، په هر څه، په هر وخت، په هر ځای کېنې خاص الله تعالی لره دی» ځکه د هر شی تقدیر د ده له لوری دی. تنبیه : په فاتحه الکتاب کېنې الله تعالی د (۷) شیانو یادونه کړی ده؛ (۱) د نعمت یادونه لکه چه فرمایي؛

رَبِّ الْعَالَمِينَ ۝

چه پالونکی د عالمیانو (د خپل لوی حکمت له مخه)

تفسیر: د مخلوقاتو مجموعی ته «عالم» وایی، نو له دی کبله (له وجی) د جمعی په شکل نه راوړل کیږی مگر په دی آیت کښی د عالم د هر جنس د ښودلو دپاره د جمعی په شکل راغلی لکه د ملائکو عالم د انسانانو عالم، د پیریانو عالم او نور ترڅو چه دا خبره ښه روښانه شی چه د عالم ټول افراد د الله تعالی مخلوق دی.

(۲) د ښو ښو شیانو د ورکولو او ښلو تمه او هیله (امید) لکه چی فرمایي؛

الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ۝

ډیر زیات مهربان پوره رحم لرونکی

تفسیر: یعنی ټولی ستاینی (صفتونه) خاص الله تعالی لره دی چه د ټولو مخلوقاتو پالونکی او روزونکی (تربیت کونکی) دی او ډیر زیات مهربان دی چه هر ساکنی (ذی روح) ته د روغ، بدن او رزق ورکونکی دی، او پوره رحم لرونکی دی چه یوازی مؤمنانو ته د اجر او ثواب، د جنت د نعمتونو او خپلی رضا او دیدار ښیونکی دی.

(۳) د رب العزت (جل شانه واعظم برهانه) په عظمت او قدرت کښی فکر کول لکه چه فرمایي؛

مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ ۝

خښتن (مالک) (د ټولو امورو) د ورځی د جزا دی

تفسیر: د جزا د ورځی (قیامت) د تخصیص اوله وجه دا ده چه په هغه ورځ به داسی لویی او ویروونکی پیښی (حادثی) واقع شی چه د هغو په شان به نه پخوا تیری شوی وی او نه به وروسته راشی بله وجه ئی دا ده چه په هغه ورځ به د الله تعالی د پاک ذات له حقیقی حکومت څخه پرته (علاوه) د بل هیچا کوم ظاهری او مجازی واک (اختیار) او حکومت هم هیڅ نه وی.

﴿لَیْسَ الْمَلِكُ الْیَوْمَ لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ﴾ . (۲ رکوع سورت المؤمن).

(۴) په عبادت کښی اخلاص لرل لکه چه فرمایي؛

إِيَّاكَ نَعْبُدُ

خاص تاته عبادت کوو

تفسیر: د هغه ذات له ذکره وروسته چه د ټولو ستاینو (صفتونو) وړ (لائق) دی علم او پوهه په یو معلوم او معین پوری متعلق او خطاب د هغه سره وکړ شو یعنی ای هغه ذاته! چه ستا لور او پاک شان دغسی لوی، هسک (اوچت) او پورته دی مونږ یوازی ستا عبادت کوو او خاص له تا څخه مرسته (مدد) غواړو، ښکاره ده چه دغسی خطاب پر اختصاص ډیر ښه دلالت کوی، او له برهانه عیان ته د ترقی خورا ښه (ډیرښه) وسیله گرځی، او له غیب نه شهود ته د انتقال ډیره ښه ذریعه کیږی نو گواکي (گویا که) معلوم عیان او معقول مشهود وگرځید، او خبره له غیبت څخه خطاب ته واوښته چه دغه ته التفات ویل کیږی، رومبی د کلام شروع په داسی شیانو سره وشوه چه د عارفانو د حال مبادی دی چه هغه د پالونکي خدای (جل جلاله) په نومونو، صفتونو، انعامونو، او د ده په مخلوقاتو، موجوداتو مصنوعاتو، او په ښکاره سلطان قوی برهان، لوی شان او عام احسان کښی ئی غور فکر او تأمل کول دی. بیا ورپسی د کلام د هغی برخی یادونه وشوه چه هغه د دوی د حال منتهی ده ترڅو چه متفکرین پند آخستونکی او د بصیرت خاوندان د وصول ژورو برخو ته ورننوځی، او ځانونه د اولوالالباب، او د بصیرت، مشاهدی، پوهی او هوښیاری له خاوندانو څخه وگرځوی، او د خپل زړه په سترگو پاک خدای (جل جلاله) ښکاره وگوری او په ډیر اخلاص او ادب مخامخ ورته ودریږی، او په ډیره عاجزی او زاری ورته داسی عرض وکړی چه یاالله؛ ﴿إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ﴾ اهدانا الصراط المستقیم ﴿الآیة﴾.

(۵) د مرستی (مدد) غوښتنه لکه چی فرمایي؛

وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ

او خاص له تا څخه مرسته (مدد) غواړو

تفسیر: له دی آیت شریف څخه معلومیږی چه بی د الله تعالیٰ له پاک ذات نه له بل چا ځنی حقیقی مرسته (مدد) غوښتل بیخی روا نه دی، مگر که څوک کوم ښه او مقبول بنده محض د الله تعالیٰ د رحمت وسیله او غیر مستقل وگنی، او یوازی په ظاهری او غیر حقیقی ډول (طریقه) سره ورڅخه مرسته (مدد) یعنی که ورته ووانی ماته دعا وکړه نو پاک نه لری ځکه چه دغه ډول (طریقه) مرسته (مدد) غوښتل هم په حقیقت کښی د الله تعالیٰ څخه مرسته (مدد) غوښتل دی.

(۶) د هغی سمی او روښانی لاری د ښودلو غوښتنه چه مقصود ته رسوونکی ده لکه چه فرمایي؛

إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ۝ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ ۝

وَبَشِیْه مَوْنِر تِه لَارِه سَمِه لَارِه د هغو کسانو چه انعام کړی تا پر هغو باندی

تفسیر: پر هغو کسانو چه انعام شوی دی خلور طایفی دی

(۱) نبیین (۲): صدیقین (۳): شهداء (۴): صالحین. د دغه خلورو طایفو تصریح د پاک قرآن په بل ځای کښی شوی ده، ځینو علماؤ ویلی دی چه له ﴿الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ﴾ څخه «یهود» او له ﴿الْقَائِنِ﴾ څخه «نصارى» مراد دی چه د دی مطلب د تائیدولو لپاره ډیر آیتونه او روایتونه شاهد دی. له ﴿الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ﴾ یعنې له مستقیمې لاری څخه پاتی کسان دوه ډوله (قسمه) دی یو هغه کسان دی چه په ناپوهی سره له سمې لاری څخه محروم او بیرته پاتی دی. بل هغه کسان دی چه دوی سره له پوهی قصداً سرکشی غوره کړی ده، پخوانی او وروستنی گمراهان له دغو دوه ټو طایفو څخه وتلی نشی، «نصارى» په اوله او «یهود» په دوهمه طایفه کښی داخل دی. (۷) له خرابو او ناوړو (غلطو) کارونو څخه د ځان ساتلو غوښتنه او د پاکي او عصمت امید لکه چه فرمایي

غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ۝

نه «لاره د هغو بدو کسانو چه» غضب کړی شوی پر هغو باندی او نه «لاره د هغو بدو کسانو چه» گمراهان دی

تفسیر: (یعنې مونږ ته د هغو کسانو سمه او صافه لاره وبښه چه په هغو باندی انعام شوی دی او د هغو کسانو له کپړو وړو لارو څخه مو چه پری غضب شوی او گمراهان دی چپ (بچ) کره او د بدانو له متابعت څخه مو وساته).

الله تعالیٰ دغه سورت د خپلو بندگانو له ژبو څخه فرمایلی دی یعنې کله چه تاسی زمونږ دربار ته حاضریري نو له مونږ څخه دا رنگه سوال وکړی، نوڅکه د دی سورت یو نوم «تعلیم المسئلة» یعنې د غوښتلو شونه» هم دی.

د دی سورت په اوله برخه کښی د الله تعالیٰ ثنا او صفت دی، دوهمه برخه ئی د بندگانو د دعا لپاره ده.

(فائده): ﴿غَيْرِ الْمَغْضُوبِ﴾ الْآيَةِ — د ﴿الَّذِينَ﴾ بدل — یا د هغه صفت دی، نو څکه ترجمه ئی هم په هماغه تناسب سره شوی ده، په ځینو دهلوی تراجمو کښی دغه ترجمه هسی شوی ده، چه د ترکیب او مقصود نه مخالفه ده.

«سورة البقرة»، مدنية الآية «۲۸۱» فنزلت بمعنى فى حجة الوداع»

«وهى مائتان وست وثمانون آية واربعون ركوعا»

«نزلت بعد «المطففين» رقمها (۲) تسلسلها حسب النزول (۸۷)»

«د «البقرة» سورت مدنی دی پرته (علاوه) د (۲۸۱) آیه نه چه د حجة الوداع په کال په منیٰ

کښی نازل شوی دی»

«دوه سوه شپږاتیا (۲۸۶) آیتونه او خلویت (۴۰) رکوع لری»

«د «المطففين» له سورت څخه وروسته نازل شوی دی. په تلاوت کښی (۲) او په نزول کښی

(۸۷) سورت دی»

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

(شروع کوم) په نامه د الله چه ډیر زیات مهربان پوره رحم لرونکی دی

التَّوْبَةُ

تفسير: دغو حروفو ته «مقطعات» وایي، د دغو حروفو په اصلی معنی باندی پرته (علاوه) له الله تعالیٰ څخه بل هیڅوک نه شی پوهیدی، او د الله تعالیٰ یوه پته خبره او پت راز دی، څوک وایي دغه حروف د الله تعالیٰ او د ده د رسول صلی الله علیه وسلم په مینځ کښی مخصوص رموز دی چه مونږ ته د ځینو مصالحو او حکمتونو لامله (له وجی) نه دی رابکاره شوی او هغه معناگانې چه د ځینو لویانو له خوا د دغو حروفو په نسبت نقل شوی دی تش یو تمثیل تنبیه او د مقصود آسانتیا ده نه دا چه یوازی همغه د الله تعالیٰ مراد کیدی شی، نو هغو ته شخصی رأی ویل، او بیا ئی غلط ښودل یوازی هغه شخصی رأی ده چه په تحقیق سره د عالمانو د منلو وړ (لاثق) نه ده.

ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ

دا کتاب نشته هیڅ شک په ده کښی (چه د الله تعالیٰ له لوری نازل شوی دی)

تفسير: یعنی په دی خبره کښی هیڅ شک او شبهه نشته چه قرآن د الله تعالیٰ کلام دی او ټول مضامین ئی رښتینی او واقعی دی.

تنبیه: په کوم کلام کښی چه اشتباه لیدل کیږی هغه به له دوه و لارو څخه وی یا به په هغه کلام کښی کومه غلطی او خرابی وی، یا به د اوریدونکي په پوهه کښی څه فساد او خلل وی. په

اول صورت کبیری د ﴿رَبِّ﴾ محل، دغه کلام دی، او په دوهم صورت کبیری د ﴿رَبِّ﴾ محل په حقیقت کبیری د پوهیدونکی پوهه ده دغه کلام «قرآن» خو بالکل حق دی، که څه هم ناپوهانو ته د دوی د ناپوهی لامله (له وجی) شک او شبهه پکبیری پیدا کیږی، نو په دی مبارک آیت کبیری ئی د ﴿رَبِّ﴾ د اول صورت نفی وفرمایله نو دا «شبهه» او ﴿رَبِّ﴾ (چه کافرانو په قرآن کبیری ﴿رَبِّ﴾ کری او ترینه انکار لری چه دا کلام د الله تعالیٰ کلام نه دی نو بیا د دی نفی معنی څه ده؟) بالکل له مینځه وواته، پاتی شو دوهم صورت چه د هغه نفی له دی نه وروسته په ﴿وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا﴾ الآية - کبیری راځی.

هُدًى لِلْمُتَّقِينَ ۝

(دغه کتاب) لارښوونکی دی لپاره د پرهیزگارانو.

تفسیر: له دغه ځایه د عظیم الشان قرآن تر آخره پوری د ﴿إِنشَاء الْقُرْطَانِ﴾ ځواب دی چه د بندگانو له خوا غوښتل شوی ؤ. یعنی دغه کتاب هغو بندگانو ته لار ښیي چه له الله تعالیٰ څخه ویره لری ځکه هغه څوک چه د الله تعالیٰ څخه ویرېږی هغه به هر ورو (خامخا) د ښو او بدو امورو «طاعت او معصیت» غوښتنه او پلټنه (لتون) کوی، او د چا په زړه کبیری چه د الله تعالیٰ ویره نه وی نو هغه به له طاعت سره څه علاقه او له معصیت څڼی به څه اندېښنه ولری؟.

الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ۝

هغه کسان چه ایمان (باور) لرونکی دی په غیب باندی او قائموی دوی (سم) ادا کوی سره د تولو حقوقو (لمونځ او څښی له هغو شیانو چه ورکړی مونږ دوی ته صرفوی ئی (د الله تعالیٰ د رضا لپاره).

تفسیر: یعنی هغه شیان چه د هغوی له عقولو او حواسو څخه پټ دی لکه وحدانیت رسالت، حشر، نشر، قیامت، حساب، کتاب، ملائک، جنت، دوزخ، او نور دغه واړه د الله تعالیٰ او د هغه د رسول صلی الله علیه وسلم له ارشاد سره سم حق او یقینی گڼی له دی څخه دا رابکاره شوه چه د دغو غایبو او پټو شیانو منکران د هدایت له فیضه محروم او بی برخي دی. د صلوة له اقامت څخه مطلب دا دی چه هغه تل د خپلو تولو حقوقو او آدابو په مراعات کولو سره په تاکلو (مقرر) وختونو کبیری اداء کری شی. د تولو عباداتو اصل دری شیان دی.

- (۱) هغه امور چه د زړه سره تعلق او اړه لری.
 (۲) هغه امور چه په بدن پوری متعلق او تړلی وی.
 (۳) هغه امور چه په مال پوری مربوط وی.
 په دی مبارک آیت کښی دا دری واړه اصول په ترتیب سره یاد شوی دی.

وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ۝

او هغه کسان چه ایمان لری (دوی) په هغه (کتاب) چه نازل کړی شوی دی تاته او (په) هغو (کتابونو) چه نازل کړی شوی دی. له مخه د تا او په آخرت دوی یقین کوی (چه ضرور راتلونکی دی).

تفسیر: په تیر آیت کښی د هغو کسانو یادونه وه چه له شرک نه وتلی او مسلمانان شوی دی، لکه د مکی خلق، او په دغه آیت کښی هغه کسان یاد شوی دی چه اهل کتاب ؤ او په اسلام مشرف شوی دی لکه «یهود» او «نصارى»

أُولَئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ۝

دغه (ستایل شوی) کسان (دی) په هدایت له (جانبه) د رب خپل او دغه (ستایل شوی) کسان دی هم دوی په مراد رسیدلی (یا) او دغه (ستایل شوی) کسان هم دوی په مراد رسیدلی دی.

تفسیر: یعنی د ایماندارانو دغو دواړو دلو ته چه پاس یادی شوی په دنیا کښی دوی ته هدایت ورپه برخه شو او په آخرت کښی خپلو مرادونو ته رسیدی له دی څخه معلوم شو چه هر هغه څوک چه د ایمان له نعمت او له ښو اعمالو څخه محروم او بی برخى دی. د هغه دنیا او آخرت دواړه بریاد او ابته (خراب) کیږی اوس د مؤمنانو د دغو دوه ؤ دلو له یادونی څخه وروسته د کافرانو د حالاتو یادونه کیږی.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَسَاءَ عَلَيْهِمْ أَنْذَرْتَهُمْ أَنْ لَّمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ۝

بیشکه هغه (خاص) کسان چه کافران شوی دی برابر دی په دوی ویروول ستا دوی لره او نه ویروول ستا دوی لره دوی ایمان نه راوړی (یا دا خبره) که وویروی ته هغوی یا که نه وویروی هغوی ایمان نه راوړی.

تفسیر: له دی کفارو څخه خاص هغه خلق مراد دی چه هغوی ته کفر مقرر شوی دی، او د ایمان له دولت څخه تل بی برخی دی (لکه ابوجهل، ابولهب او نور) که نه، نو ښکاره ده چه ډیر کسان له هغو خلقو ځنی چه کافران وو په اسلام مشرف شوی دی، او وروسته له دی نه هم مسلمانیدي.

خَتَمَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَعَلَى سَمْعِهِمْ وَعَلَى أَبْصَارِهِمْ غِشَاوَةٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ٤٠

مهر لگولی دی الله پر زړونو د دوی او پر غوړونو د دوی او پر سترگو د دوی. (یوه ځانته) پرده ده او دی دوی لره عذاب ډیر لوی.

تفسیر: د هغوی پر زړونو باندی مهر لگول شوی دی (یعنی د حق پر خبرو باندی نه پوهیږی) او پر غوړونو باندی ئی مهر لگولی شوی دی (یعنی رښتیا خبرو ته په غور سره غوړونه نه ږدی) او پر سترگو باندی ئی پرده ده (یعنی د حق لاره نه وینی). د کفارو بیان هم ختم شو، اوس په دغو وروستیو دیارلسو آیتونو کښی د منافقانو حالات راځی.

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ ٨٠

او ځینی له خلقو هغه څوک دی چه وایی ایمان راوړی دی مونږ په الله او په ورځ وروستی (چه قیامت او د جزا وخت دی). حال دا چه نه دی دوی مؤمنان

تفسیر: یعنی د زړه له کومی (منځ) ئی ایمان نه دی راوړی چه هغه ته حقیقی ایمان ویلی شی، یواځی په ژبی سره د مسلمانانو د تیر ایستلو دپاره د ایمان اظهار کوی.

يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَمَا يَخْدَعُونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾

تگی کوی دوی (په خپل گمان) له الله سره او له هغو کسانو سره چه ایمان ئی راوړی دی حال دا چه نه کوی تگی دوی مگر له ځانو خپلو سره حال دا چه نه لری شعور دوی (او نه پوهیږی چه ضرر ئی هم دوی ته رسیږی).

تفسیر: یعنی د دوی دا تیرایستل نه په الله تعالی باندی چلیږی چه عالم الغیب دی، او نه په مؤمنانو باندی څه اثر اچولی شی، ځکه چه هغوی د خپل رسول صلی الله علیه وسلم په ژبه او د نورو دلائلو او قرائنو په وسیله د دوی له فریبکاری او دغابازی څخه خبریږی بلکه د دی فریب وبال او د هغی خرابی په حقیقت کښی هم دوی ته بیرته ورگرځی خو سره له دی دوی د خپل غفلت، گناه او جهالت له امله (وجی) په غور سره ورته نه گوری او د هغی په نقصان او زیان نه پوهیږی، که دوی غور او فکر وکړی نو وپه پوهیږی چه له دی فریبکاری څخه مسلمانانو ته هیڅ یو زیان نه رسیږی، او تل د هغی خرابه نتیجه په خپله هم دغو منافقانو ته رسیدونکی ده. دا د حضرت شاه عبدالقادر صاحب (قدس سره) د پوهی نزاکت دی چه دلته ئی د ﴿وَمَا يَشْعُرُونَ﴾ له ښکاره ترجمی (نه لری شعور دوی) څخه سترگی اړولی او په نه پوهیدلو او نه غور کولو سره ئی ترجمه فرمایلی ده «او دغه منافقان د خپل ځان په ضرر او نقصان ځکه نه پوهیږی چه»

فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا

په زړونو د دوی کښی مرض (د شک او نفاق) دی نو زیات کړ دوی لره الله مرض

تفسیر: د هغوی په زړونو کښی د نفاق او د اسلام له دین څخه د نفرت او له مسلمانانو سره د کینې او عناد مرض لا له پخوا موجود ؤ، اوس د قرآن له نزوله او د اسلام د شوکت له ظهوره او د مسلمانانو د ترقی، نصرت او لوړتیا (وچت والی) له کبله (وجی) د دوی هغه ناروغتیا لا سخته او درنه شوه.

وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٠﴾

او (مقرر) دی دوی ته عذاب ډیر دردناک په سبب د دی چه وو دوی چه دروغ به ئی ویل (په اظهار د ایمان سره)

تفسیر: له دی دروغ ویلو څخه هغه د اسلام دروغ دعوی چه ویل به ئی ﴿ اَمَّا بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ ﴾ مراد ده چه پاس تیره شوه یعنی ﴿ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴾ په حقیقت کښی د دوی د نفاق سزا ده نه د مطلقو دروغ ویلو.

حضرت شاه رحمة الله علیه د دی باریک فرق د ښکاره کولو له امله (وجی) د «یکذبون» ترجمه د دروغ ویلو په ځای په دعوی د دروغو سره کړی ده فجزاه الله ما اداق نظره.

وَ اِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِی الْاَرْضِ قَالُوْا اِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُوْنَ ۝۱۱

او کله چه وویلی شی دی منافقانو ته : فساد مکوئ په ځمکه کښی نو وایی دوی بیشکه هم دا خبره ده چه مونږ هم دغه اصلاح کوونکی یو

تفسیر: لنده دا چه منافقانو به دول دول (قسم قسم) فسادونه خپرول (خورول)

(۱) په نفسانی خواهشونو کښی غرق او د شرعی احکامو له منلو څخه نفرت کوونکی او سستی کوونکی وو.

(۲) له مسلمانانو او کافرانو (دواړو) سره به ئی تگ او راتگ درلود (لرلو) د خپل قدر او منزلت د لوړتیا (ترقی) لپاره به ئی د مسلمانانو خبری کافرانو او د کافرانو به ئی مسلمانانو ته رسولی او یو بل ته به ئی چغلی او شیطانی کوله.

(۳) له کافرانو سره ئی په ډیر دار او مدار سره گډون، ملاقات او معاملی کولی او له دین څخه په مخالفو کارونو کښی به ئی په کافرانو هیڅ غرض نه کاوه او که به کافرانو د دین پر مسئلو کوم اعتراض یا شبهه کوله هغه قصی به دوی مسلمانانو ته ښکاره او مخامخ کولی شو چه ضعیف الاعتقاد او کم فهمه مسلمانان په شرعی احکامو کښی شکمن او حیران کړی او که چا به دوی له فسادونو څخه منع کول نو ویل به ئی مونږ اصلاح کوونکی یو او غواړو چه د پخوانی زمانی په شان د خلقو په مینځ کښی یووالی او دوستی پیدا شی او هغه مخالفت چه د نوی دین له امله (وجی) اوس مینځ ته راغلی دی بالکل ورک شی لکه چه په هر وخت او هره زمانه کښی ماده پرست او نفاق روزونکی (تربیت کونکی) خلق هم داسی خبری او اتري کوی.

اَلَا اِنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُوْنَ وَلٰكِنْ لَا يَشْعُرُوْنَ ۝۱۲

خبردار اوسی بیشکه دوی دی هم دوی فساد کوونکی مگر نه لری شعور دوی
(پخپل فساد)

تفسیر: اصلاح په حقیقت کېنې دا ده چه حق دین په نورو ټولو ادیانو غالب شی او له ټولو دنیوی منافعو او اغراضو څخه د شرعی احکامو زیات مراعات وشي او د دین په لاره کېنې د هیچا د مخالفت یا موافقی پروا او لحاظ ونه کړی شی.

(د «شهاب» په شانی وله شیطان تل ▪ د غلیم په سترگو خاوره پاشه تل)

هنه چاری چه منافقان ئی د مصلحت او صلح په بهانه او پلمه (خیال) سره کوی هنه ټولی په حقیقت کېنې فساد او نفاق دی مگر دوی نه پری پوهیږی او شعور نه لری.

وَإِذْ قِيلَ لَهُمُ امْنُوا كَمَا امْنَتِ النَّاسُ قَالُوا أَنْتُمْ كَمَا امْنَتِ السُّفَهَاءُ

او کله چه وویلې شی دوی ته چه ایمان راوړی لکه چه ایمان راوړی دی نورو خلقو نو وایی دوی آیا ایمان راوړو مونږ لکه چه ایمان راوړی دی ناپوهانو؟

تفسیر: دا خبری به ئی په خپلو زړونو کېنې راگرځولی، یا به ئی یو له بل سره کولی یا به ئی له هغو ضعیفو مسلمانانو سره یادولی چه په کومه وجه له دوی سره په پټو خبرو کېنې شریک وو، دا کسان چه د منافقانو په نظر «سفهاء» ورځی په حقیقت کېنې داسی رېشتیني مسلمانان دی چه د الله تعالی په احکامو باندی خپل ځانونه جاروی (قربانوی) او د خلقو له مخالفت څخه هېڅ اندېښنه او پروا نه کوی او د زمانی د انقلاب له ضرره او د بدو پیښو له خرابو نتیجو څخه نه ویرېږی او په عکس سره ئی منافقان وو چه هغوی به له مسلمانانو او کافرانو سره تل ظاهر داری کوله او خپلی شپې او ورځې به ئی په غولولو او تیرایستلو سره تیرولی او د نفسانی اغراضو له امله (وجی) به ئی د آخرت هېڅ فکر او اندېښنه نه کوله، دنیوی مصالحو ته کتلو او دورخی چلولو په دوی باندی دومره تاثیر او غلیه کړی وه. چه ایمان او د شریعت احکامو ته غاړه ایښودل ورته یو زیاتی کار ښکاره کیده او احتیاج یی نه ورته حس (احساس) کاوه کله به چه مجبور شول نو یوازی په خوله به یی د مسلمانی دعوی کوله او د ځینو ضروری احکامو په ادا کولو به یی اکتفا کوله.

أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ السُّفَهَاءُ وَلَكِنْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾

خبردار اوسے بیشک دوی دی هم دوی ناپوهان نه پوهیږی دوی (په ناپوهی - خپله)

تفسیر: په حقیقت کښی هم دا منافقان ناپوهان دی چه د دنیوی بی ثباته او فنا کیدونکی اغراضو او گټو (فائدو) له امله (وځی) بی آخرت تر شاکری او ورڅخه بی پروا شوی دی د فانی شی غوره کول او د باقی شی پریښودل خومره حماقت دی؟ له هغه مخلوق څخه ویریدل چه له هغه څخه په هر ډول (طریقه) سری ځان ساتلی شی، او له هغه ﴿عَلَامُ الْغُیُوبِ﴾ څخه نه ویریدل چه هغه د ټول جهان څښتن (خاوند). په ښکاره او پټو شیانو عالم او په هیڅ چل او ول سره د ده په مقابل کښی له حقیقت څخه کوم مخالف کار وړاندی نه شی تللی په څه اندازه جهالت دی؟ دا به څرنګه عمومی اصلاح وی چه په هغی کښی له ﴿أَحْکَمُ الْحُكْمِ﴾ او د هغه له مقبولو بندګانو سره مخالفت کیږی؟ خو منافقان تر دی درجی پوری ناپوهان دی چه په دی ښکاره حقیقت هم نه پوهیږی.

وَإِذْ الْقَوَّالَ الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا خَلَوْا إِلَىٰ شُيَاطِينِهِمْ قَالُوا إِنَّا مَعَكُمْ إِنَّمَا نَحْنُ مُسْتَهْزَؤُونَ ﴿١٣﴾

او کله چه ملاقات وکړی (منافقان) له هغو کسانو سره چه ایمان ئی راوړی دی نو وایی دوی ایمان مو راوړی دی او کله چه یوازی شی له شیطانانو (مشرانو) خپلو سره نو وایی دوی بیشک مونږ له تاسو سره یو. بیشک هم دا خبره ده چه مونږ مسخری کوونکی یو (په مؤمنانو پوری).

تفسیر: له شیطینو (شریانو) څخه یا هغه کفار مراد دی چه ټولو خلقو ته به ئی خپل کفر ښکاراوه یا هغه منافقین مراد دی چه د منافقانو غټان او رئیسان ګڼل کیدل، یعنی منافقانو به خپلو مشرانو ته ویل چه په کفر او نورو دینی معتقداتو کښی مونږ بیخی له تاسو سره یو او له تاسی څخه هیشکله نه شو جلا (جدا) کیدی او زمونږ دغه ظاهری موافقت چه له مسلمانانو سره ئی کوو داسی ونه ګڼئ چه ګوندی مونږ په رښتیا له هغو سره موافق یو، مونږ خو پر دوی ملندی (خنډا) وهو او مسخری پری کوو او د هغو ناپوهی نورو ته ورښکاره کوو سره له دی چه زمونږ ځینی افعال زمونږ له اقوالو څخه مخالف او جلا (جدا) دی خو دا ناپوهان پری نه پوهیږی او یواځی زمونږ پر خبرو باندی غولییږی او زمونږ د خولی په تشو ویناؤ سره مونږ مسلمانان ګڼی، مال او اولاد ته مو لاس نه راغځوی، د غنیمت په مال کښی مو شریکوی، د خپلو اولادو نکاح راتړی او هم د هغوی په پټو خبرو ځانونه خبروو، کله چه د کار خبری اتري آورو نو په منډه ئی

تاسو ته درسو، حال دا چه دوی زمونږ په دی فریب کاری او چالاکی هیڅ نه پوهیږی.

اللّٰهُ يَسْتَهْزِئُ بِهِمْ وَيَمُدُّهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١٥﴾

الله جزا ورکوی دوی ته د مسخرو د دوی او مهلت (ترقی) ورکوی دوی ته په سرکشی د دوی کبشي حال دا چه دوی حیران دی (په خپل کارکبشي)

تفسیر: څرنگه چه الله تعالیٰ مؤمنانو ته فرمایلی دی چه له منافقانو سره هم د مسلمانانو په شان معامله وکړئ! او د هغوی له مال او ځان سره څه غرض ونکړئ! نو ځکه منافقانو د خپلی ناپوهی له امله (وجبی) داسی گمان وکړ چه د ایمان له راوړلو څخه هغه فائدی چه مسلمانانو ته وررسیږی همغه گوردی (تولی) مونږ ته هم د خولی په تشو خبرو رارسیږی او د اسلام په ظاهری اظهار سره بیخی داده او هوسا (مطمئن) شوی یو حال دا چه دا کار په پای (آخر) کبشي منافقین په یوه سخته بلا اخته کوی او د هغوی انجام ور خرابوی نو اوس انصاف وکړئ چه په حقیقت کبشي دا تمسخر پر مسلمانانو دی که په منافقانو؟ یا د دی تمسخر مطلب دا دی چه الله تعالیٰ د تمسخر جزا هر ورو (خامخا) دوی ته ورکوی. او د الله تعالیٰ له خوا هغوی ته مهلت (ترقی) او تال ورکړی شوی دی، چه په خپلو بغاوتونو او سرکشو کبشي ښه ترقی وکړی او داسی وغولېږی، چه د خاتمی او انجام په فکر کبشي هیڅ ونه لویږی او خوښ اوسی چه مونږ پر مسلمانانو توکی او مسخری کوو، حال دا چه معامله بیخی بالعکس ده.

تنبیه: په دی آیت کبشي ﴿فِي طُغْيَانِهِمْ﴾ د ﴿وَيَمُدُّهُمْ﴾ له فعل سره متعلق دی، مگر په ځینو نویو دیلوی ترجمو کبشي له ﴿يَعْمَهُونَ﴾ سره تړلی شوی دی چه له هغه څخه معنی خرابه او د معتزله و له مسلک سره موافقه او د سنیانو له اصولو او د عربو له استعماله بیخی مخالفه او غلطه ده چه پوهان پری ښه پوهیږی.

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرَوُا الضَّلَالَةَ بِالْهُدَىٰ فَمَا رَبِّحَتْ تِجَارَتُهُمْ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٦﴾

دا هغه کسان دی چه پیرو دلی اخستلی غوره کړی ئی ده گمراهی په هدایت سره نو هیڅ گټه (فائده) ونه کړه سوداگری د دوی (بلکه زیان ئی وکړ) او نه وو دوی لارموندونکی (حق ته)

تفسیر: له تجارت څخه مراد همغه د هدایت په ځای د گمراهی او ضلالت غوره کول دی چه

اوس ئى ذکر وشو، يعنى منافقانو په ښکاره ډول (طريقه) ايمان ومانه او په زړه کېنې ئى کفر غوره کړ چه د هغه له امله (وجې) په آخرت کېنې خوار او په دنيا کېنې داسې بې اعتباره شول چه حق تعالى په خپل کلام کېنې د هغو له احوالو څخه ټولو ته خبر ورکړ، که دوى په ايمان مشرف شوى وي نو په دواړو دارينو کېنې به لوړ (وچت) شوى وو خو اوس دوى د خپل دغه تجارت څخه هيڅ يوه گټه (فائده) وانه خيسته، د دارينو په نقصان کېنې اخته شول او په دې هيڅ ونه پوهيدل، چه د ژبې تش ايمان ئى کافى او نافع وگانه نو په دې خرابي او رسوايي کېنې گرفتار شول، وروسته د دې حال په مناسبت دوه مثالونه بيان فرمايى

مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِي اسْتَوْقَدَ نَارًا فَلَمَّا أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ فِي ظُلُمَاتٍ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٨﴾

مثال د منافقانو (په نفاق کېنې) په شان د مثال د هغه چا دى چه بل کړى ئى وى اور (په تپو (تورو) تيارو کېنې) نو کله چه روښانه کړى دغه (اور) هغه غايونه چه چاپير د هغه دى نو مړه کړى الله د رڼا (رنرا) (اور) د دوى او پريږدى دوى په تيارو کېنې په دې حال کېنې چه هيڅ نه وينى.

تفسير: د منافقانو حال داسې دى. لکه چه څوک په يوه تپه (توره) تياره شپه کېنې د لارى موندلو او له ضررناکو شيانو څخه د ځان په امن کولو له امله (وجې)، اور بل کړى او په لوى بيابان کېنې يوه نرى لاره ځانته پيدا کړى، کله چه په رڼا (رنرا) کېنې لار ورښکاره شى، نو الله تعالى هغه رڼا (رنرا) تړى مړه کړى او هغه په همغه توره تياره شپه او ډاک ميدان کېنې وچ کلک ولاړ وي او هيڅ شى الله نه ورښکاروي، هم داسې منافقانو هم د مسلمانانو له ويرى د شهادت د کلمې له رڼا (رنرا) ځنې غوښته چه کار واخلي، خو سم د لاسه ئى لږ څه فايده (لکه د ځان او مال ساتنه) تړى واخيسته چه د شهادت د کلمې رڼا (رنرا) او نور منافع گورد ورک شول، نو وروسته له مرکيدلو څخه په دردناک عذاب اخته شول.

صُمُّ بَكْمٌ عُمَىٰ قَهْمٌ لَا يَرْجِعُونَ ﴿١٩﴾

(دوى) کانه دى گونگيان دى ړانده دى نو بيرته نه راگرځي دوى (له گمراهي نه)

تفسير: يعنى کانه دى چه رښتيا او حقه خبره نه شى اوريدى، گونگيان دى د حق له اقراره او

رشتیا ویلو، پانده دی د حق له لیدلو او د خپلی گټی (فائدی) او تاوان له کتلو نه چه څوک کون هم وی گونگی هم وی، نو هغه به په څه دول (طریقه) په لار راشی؟ هو! که یواځی پروند وی، نو یا به ئی چاته غږ کاوه یا به ئی د کوم سری خبره اوریده، پس له دوی ځنی هیڅ هیله او توقع نه کیږی چه له گمراهی او بی لار توب ځنی مخ واړوی او په سمه لاره راشی.

أَوْ كَصَيْبٍ مِّنَ السَّمَاءِ فِيهِ ظُلُمٌ وَّرَعٌ يُجْعَلُونَ أَصَابِعَهُمْ
فِي آذَانِهِم مِّنَ الصَّوَاعِقِ حَذَرَ الْمَوْتِ وَاللَّهُ مُحِيطٌ بِالْكَافِرِينَ^(۱۹)

یا (مثال د دوی) په شان د صاحبانو د زورور غټ شاخکی باران دی (چه اوری) له طرفه د آسمانه چه وی په دی کښی تیاری او تندر او بریښنا نو ننه باسی دوی گوتی خپلی په غوږو خپلو کښی له امله (وجی) د سخت آواز د تندر ورو له ویری د مرگه. او الله احاطه کوونکی دی په کافرانو (په علم او قدرت خپل)

تفسیر: دوهم مثال د دغو منافقانو په شان د هغو کسانو دی. چه پر دوی له آسمانه په ډیر شدت سره باران اوری او غوږ دوله (قسمه) تیاری هم په هغه کښی وی. مثلاً اوریدنه، لر په لر ډیری غلیظی او کثیفی وریځی هم وی او د باران شاخکی هم په ډیر شدت او کثرت او هجوم سره اوری او شپه هم زښته توره تیاره وی او په دی سخته توره تیاره کښی یو ناڅاپه بریښنا او برق هم په ډیر شدت او سختی سره په دربی او کرنګهار شی او سخته تکه او تندر او تنهار (چړق) ولویږی او داسی یوه زیاته ویره او خوف پیدا شی چه تول خلق د مرگ له خوفه پخپلو غوږو کښی خپلی گوتی ومندی او د هغه غږ له ویری د ډیرو خلقو سا وخیژی، هم داسی منافقان هم له یو لوری د خپلو دنیوی اغراضو او مصالحو له امله (وجی) په یوه عجیبه پریښانی، ویره او کشمکش کښی اخته دی او پخپلو چټی (بیکاره) تدبیرونو سره د خپلو ځانونو ژغورل (ساتل) غواړی مگر د الله تعالی قدرت له هر لوری کافران چار چاپیر نیولی او احاطه کری ئی دی او د هغه له نیولو او له عذابه په هیڅ دول (طریقه) نشی خلاصیدی.

يَكَادُ الْبَرْقُ يَحْطِفُ أَبْصَارَهُمْ كُلَّمَا أَضَاءَ لَهُمْ مَّشَوْا فِيهِ وَإِذَا أَظْلَمَ عَلَيْهِمْ

قَامُوا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ وَأَبْصَارِهِمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ٥٠

نژدی ده چه بریښنا په چابکی سره یوسی (نور) د سترگو د دوی کله چه رڼا (رڼرا) کړی (بریښنا) دوی ته لاره نو روان شی دوی پکښی او کله چه تیاره کړی په دوی نو ودړیوی (ترهور) او که اراده کړی وی الله (د دوی د کنوالی او پرندوالی) نو خامخا زائل کړی به ئی ؤ (ظاهری قوت) د اوریدلو د دوی او (ظاهری قوت) د لیدلو د دوی بیشکه الله پر هر شی (چه اراده وفرمایي) ښه قادر دی (چه غښتی ئی کنول او پرندول دی)

تفسیر: حاصل ئی دا چه منافقان پخپل ضلالت او ظلماتی خیالاتو کښی مبتلا دی، خو کله چه د اسلام د نور غلبی او د قوت ناکو معجزو ظهور ته گوری او شرعی تهدید او تاکید آوری نو لږ څه متنبه او په ښکاره ډول (طریقه) د «صراط مستقیم» په لوری متوجه کیږی او هر کله چه څه دنیوی اذیت او مشقت په نظر ورشی نو په خپل کفر باندی ټینگیږی، لکه چه د باران په شدت او په تپه (توره) تیاره کښی د بریښنا له بریښیدلو سره په تلولو باندی شروع کوی او بیا بیرته وچ کلک درېږی، مگر څرنگه چه الله تعالی په هر شی باندی پوه او علیم دی او هیڅ شی د هغه له قدرت څخه د باندی نه دی نو دوی ته له داسی هیلو (بهانو) او تدبیرونو ځنی هیڅ یوه گټه (فائده) نه ور رسیږی.

(فائده): د دی سورت له شروع څخه تر دی ځایه پوری ئی د دریو ډلو ذکر وفرمایه اول د مؤمنانو دوهم د کافرانو چه د هغوی پر زړونو باندی داسی مهر لگول شوی دی چه هیڅکله به ایمان رانه وړی دریم د منافقانو چه په ظاهره لکه مسلمانان ښکاری مگر د هغوی زړونه په هیڅ یو لوری نه دی.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ٥١
الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أُنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ٥٢

ای خلقو! عبادت و کړئ د رب خپل هغه (رب چه) پیدا کړی ئی ئی تاسی او (پیدا کړی ئی دی) هغه کسان چه وو پخوا له تاسی څخه دپاره د دی چه تاسی ځان وساتي (له عذاب د الله) هغه (رب) چه گرځولی ئی ده تاسو ته ځمکه فرش او (گرځولی ئی دی) آسمان چت او نازلی کړی ئی دی له (طرفه) د آسمانه اوبه پس راویي ایستی په دی (اوبو) سره له هر ډول (قسم) میوو څخه روزی تاسی ته نو مه گرځوی له الله تعالی سره شریکان حال دا چه تاسی پوهیږی (چه الله شریک نه لری).

تفسیر: اوس خپلو بندگانو ته اعم له دی چه مؤمنان وی یا کافران یا منافقان خطاب فرمایي او د حضرت باری په توحید ئی پوهوی چه ایمان د اصولو اصل دی، خلاصه دا ده چه الله تعالی تاسی او نور ټول هغه خلق پیدا کړی دی چه له تاسی څخه پخوا وو او ستاسی ټول ضروریات او کردی (تولی) منافع ئی پیدا کړی دی نو له داسی الله تعالی ځنی مخ اړول او نور هسی شیان خپل معبودان گرځول چه تاسو ته نه نفع رسولی شی او نه مو له ضرره ژغورلی (ساتلی) شی لکه بتان او نور څومره ناپوهی او جهالت دی؟ حال دا چه تاسی په دی خبری هم ښه پوهیږی چه هغه لوی ذات «وحده لا شریک له» یو، او بی ملگری دی.

وَأَن كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّثْلِهِ

او که چیری ئی تاسی په شک کښی له هغه قرآنه چه توتته توتته نازل کړی دی مونږ په بنده خپل (محمد باندی) نو راوړئ تاسی یو سورت په شان د ده!

تفسیر: دا خبره پخوا تیره شوی ده چه د یوه کلام په نسبت شبهه یا له دی جهته کیدی شی چه څه شک خلل او ریب په کښی وی، نو د هغه دفعه ئی په ﴿ذَلِكَ الْكِتَابُ الْكَبِيرُ﴾ سره وفرمایله، یا ئی دا صورت کیدی شی چه د چا په زړه کښی د پوهی له لېوالی یا د عناد د زیاتوالی له امله (وجی) څه شک او شبهه پیدا کیږی، نو څرنگه چه دا صورت ممکن بلکه موجود ؤ نو د دی د لری کولو عمده او آسان صورت ئی بیان وفرمایه چه که تاسی د دی کلام په نسبت داسی خیال لرئ چه د بشر کلام دی نو تاسی هم د دی پاک قرآن د یوه سورت د دری آیتونو په اندازه هم داسی فصیح او بلیغ یو سورت جوړ او ورسره ئی مقابل کړئ! کله چه تاسی سره له ډیر فصاحت او بلاغت، د پاک قرآن د یوه وړوکی صورت له مقابلی څخه عاجز یئ نو باور وکړئ چه دا د الله تعالی کلام دی او د هیڅ کوم بنده خبره نه ده په دی آیت کښی د حضرت محمد صلی الله علیه وسلم نبوت لا ښه څرگند او مدلل شو.

وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِمَّنْ دُونِ اللَّهِ إِنَّ كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿۳۳﴾

او را وبولئ (ای مشرکانو!) مددگاران خپل بی له الله خخه که ییغ تاسی رشتیا ویونکی (په دی دعوی کښی چه دا د انسان کلام دی).

تفسیر: یعنی که تاسی په دی دعوی کښی رشتینی ییغ چه دا د بنده خبره ده نو هومره پوهان، عالمان، شاعران، فصحاء او بلغاء چه موجود دی پرته (علاوه) له الله تعالی له تولو غنی مدد او کومک (امداد) وغورائ! او معاونت تری واخلئ! او په دی سره ئی ولمسوی چه تول سره کښی او یو لند سورت د قرآن د غو آیتونو په شان جوړ کړئ! یا ئی دا مطلب چه له الله تعالی نه په غیر ستاسی هومره معبودان چه دی له تولو غنی په ډیره تضرع او زاری او په دعاگانو سره غوښتنه وکړئ! چه په دی مشکل کښی له تاسو سره مدد وکړی او غه آسانتیا درورسوی!

فَإِنْ لَّمْ تَفْعَلُوا وَلَنْ تَفْعَلُوا فَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ إِعْدَتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿۳۴﴾

پس که ونه کړی شو تاسو (دا کار) او له سره به یی ونه کړی شیغ پس وساتئ تاسی (ځانونه) له هغه اوره چه خس (خشاک) د هغه بنیادمان او تیږی (گتۍ) دی، چه تیار کړی شوی دی (دا اور) لپاره د کافرانو.

تفسیر: که بیا مو هم ونشو کړی چه داسی یو سورت جوړ کړئ او دا خبره یقینی ده چه له سره ئی نشئ جوړولی نو وویږئ له هغه اور خخه چه له گردو (تولو) اورو غنی زیات تیز او سوځوونکی دی او نوم ئی دوزخ او خس (خشاک) ئی کافران او هغه تیږی (گتۍ) دی چه تاسو ئی په عبادت کښی مشغول ئی. او دا اور خاص د هغو کافرانو لپاره تیار کړی شوی دی چه عظیم الشان قرآن نه منی او په حضرت محمد صلی الله علیه وسلم باندی ایمان نه راوړی او دروغجن ئی بولی د خلاصی او نجات هم دا یو صورت شته چه تاسی د حضرت باری جل جلاله په پاک کلام ایمان راوړئ.

وَبَشِّرِ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ كُلَّمَا

رُزْقُوا مِنْ شَرِّهِ رِزْقًا قَالُوا هَذَا الَّذِي رَزَقْنَا مِنْ قَبْلُ وَأَتُوا بِهِمُ مَتَسَابِهًا

او زیری ورکره (ای محمده) هغو کسانو ته چه ایمان ئی راوړی دی (په ټولو مؤمن به شیانو) او کړی ئی دی ښه (عملونه) په دی چه بیشکه دوی ته جنتونه دی چه بهیږی لاندی (نر مانپو او ونو) د هغو ویالی هرکله چه روزی ورکره شی دغو (جنتیانو) ته له جنتو څخه څه میوه لپاره د خوړلو نو وایی دا (جنتیان) دا همغسی میوه ده چه را کړی شوی وه مونږ ته پخوا له دی نه او رابه وږه شی دوی ته میوه هم رنگه (او په خوند کښی سره بيله).

تفسیر: د جنت میوی به د دنیا له میوو سره مشابه وی چه په شکل او صورت کښی به عیناً بیخی همغسی ښکاری مگر په خوند، مزه، رائحه، خوړوالی، لطافت او نراکت کښی به ډیر زیات فرق سره لری او د دی دواړو په مینځ کښی به د ځمکی او آسمان توپیر (فرق) وی نو کله چه جنتیان کومه یوه میوه وینی وایی به چه دا همغه ډوله (قسمه) میوه ده چه پخوا له دی نه مو خوړلی وه څه مهال (وخت) ئی چه وڅکی او ویی خوری نو ډیر خوند او لذت به تری مومی او داسی به وایی چه بیشکه د دی په شان می نه په دنیا او نه په جنت کښی پخوا تر دی څه میوه خوړلی ده.

وَلَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَهُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۱۵﴾

او وی به دوی ته په دغو (جنتو) کښی ښځی ښی پاکي ستره او دوی به وی په دغو (جنتو) کښی همیشه.

تفسیر: د جنت ښځی به له ظاهری او باطنی نجاساتو (او رذيله و اخلاقو) ځنی ټولی پاکي، صافی وی.

(فائده): تر دی ځایه پوری ئی د دری شیانو ذکر وفرمایه چه په هغو پوهیدل ضروری وو!

اول: «مبدأ» یعنی چه مونږ له کومه راغلی یو؟ او تر دی پخوا څه شی وو؟

دوهم: «معیشت» چه څه خوړو او چیری اوسو؟

دریم: «معاد» چه زمونږ پای او انجام به څه کیږی؟

إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحْيِي أَنْ يَضْرِبَ مَثَلًا مَّا بَعُوضَةً فَمَا فَوْقَهَا

بیشکه الله نه پریږدی (دا خبره) چه بیان کړی یو مثال (له مثالو څخه) په

میاشی سره یا چه پورته وی تری

تفسیر: په دی آیت کښی د هغی معارضی غواب ورکری شوی دی چه د کفارو له لوری د رومبني آیت په مقابل کښی شوی ده، خلاصه ئی دا ده کله چه د یو وړوکی سورت جوړول هم د دی پاک کلام په شان د دوی له لاسه ونه شو او تول سره تری عاجزان شول نو کفارو وویل چه «مونږ په بل دلیل سره د دی خبری شهادت وړاندی کوو چه دا د الله کلام نه بلکه د بنده وینا ده، او هغه دا دی چه یو لوی عظیم الشان سری تل پخپلو خبرو او اترو کښی د ذلیلو او حقیرو شیانو له یادولو غنی غمان ساتی او له سره ژبه نه پری خوځوی نو حق تعالیٰ چه له ټولو لویانو غنی اعلیٰ، اعظم او اکبر دی څرنگه په خپل پاک کلام کښی د میاشی یا له هغه غنی د کومی لویی خوځندی (حشرات الارض) لکه مچ او غنی (جولاگی) مثال بیانوی ځکه چه له «مثال» نه د «ممثل له» توضیح او تفصیل مطلوب وی او په هغه کښی د حقارت او عظمت څه خبره او مباحثه نه وی او دا مطلوب به هلته حاصلیږی چه د «مثال» او د «ممثل له» په مینځ کښی پوره مطابقت وی که «ممثل له» حقیر وی ښائی چه د هغه «مثال» هم حقیر وی که نه هغه «تمثیل» بیکاره گانه کیږی. هو! که په تمثیل کښی دا خبره هم ضروری وی چه د مثال او مثال ورکوونکی په منځ کښی پوره موافقت وی نو د دی ناپوهانو دغه اعتراض به لږ څه د اوریدلو وړ (لائق) ؤ، مگر د دی خبری ویونکی به هیڅ احمق او ناپوه هم نه وی او په توریت، انجیل او د حکماؤ او سلاطینو په کلام کښی داسی دیر مثالونه شته، د دی خبری اظهار هسی مخالفت او د کفارو د نادانی او ناپوهی او عناد نتیجه ده او بس، د ﴿فَمَا تَوْفِيقُنَا﴾ معنی داسی هم کیدی شی چه له میاشی غنی په حقارت او صغارت کښی زیات وی لکه چه په غینو احادیثو کښی د دنیا تمثال د میاشی د وزرو سره کړی شوی دی.

فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَيَقُولُونَ
مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا يُضِلُّ بِهِ كَثِيرًا وَيَهْدِي بِهِ كَثِيرًا

پس هر څه هغه کسان چه مؤمنان دی پس پوهیږی (په یقین سره) چه بیشکه دا مثال حق دی له ربه د دوی څخه او هر څه هغه کسان چه کافران شوی دی نو وایی (له ډیری ناپوهی او عناد نه) چه د څه څیز اراده کړی ده الله په دی مثال سره (داسی اراده کړی ده الله چه) گمراه کوی په دی مثال سره ډیر خلق او سمه لاره ښیی (د حق) په دی سره ډیرو خلقو ته

تفسیر: یعنی مؤمنان داسی مثالونه حق او مفید گئی او کافران د حقارت په ډول (طریقه) وایی چه له داسی حقیرو او سپکو مثالو غنی الله تعالیٰ څه مطلب او اراده لری؟ ځواب ورکری شوی دی چه دغه کلام له سره تر پایه پوری هدایت دی خو د ده نه اوریدلو څخه ډیر خلق د گمراهی په کنده کښی لویږی او ډیر خلق د هغه په مرسته (مدد) د هدایت په سمه لاره درومی، یعنی له دی څخه د حق د طرفدارانو او د باطل د هوا خواهانو پوره تمیز بیلوالی او جلا والی (جداوالی) مقصود دی چه هغه خورا (ډیر) مفید او ضروری شی دی.

وَمَا يَصِلُ بِهِ إِلَّا الْفَاسِقِينَ ﴿٣٧﴾ الَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ
مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ
وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ ۚ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخٰسِرُونَ ﴿٣٨﴾

او نه گمراه کوی (الله) په دی مثال سره مگر فاسقان هغوی چه ماتوی دوی عهد د الله وروسته د محکموالی د هغه عهد او پری کوی هغه چه حکم کړی دی الله په هغه سره چه پیوند دی کړی شی او فساد کوی دوی په ځمکه کښی او دغه کسان هم دوی دی زیان کاران (په دنیا او عقبی کښی).

تفسیر: د ﴿مَا أَمَرَهُ﴾ قطع لکه قطع الرحم، له انبیاءو، علماؤ، واعظانو، مؤمنانو لمونځونو او نورو خیریه ؤ امورو نه مخ اړول چه د الله تعالیٰ د مرضی په خلاف دی. له فساد نه مراد دا دی، چه خلق به ئی له ایمان غنی زړه توری کول او د هغه نفرت او کرکه به ئی د هغوی په زړونو کښی وراچوله او د اسلام مخالفان به ئی په دی باندی تیزول چه له مسلمانانو سره مقاتله وکړی او د مؤمنانو مقاتلی ته ملا وتړی او د لویو اصحابو او د امت د صلحاؤ عیوب ولتوی یا ئی پری وتړی او بیا ئی مشهور کړی چه د حضرت رسول الله صلی الله علیه وسلم او د محمدی دین بی وقعتی او بی احترامی د خلقو په زړونو کښی کینی او راز راز (قسم قسم) رسوم او بدعتونه به ئی خپرول (خورول) او د اسلام په مخالفت کښی به ئی زیار (زور) لگاوه. مطلب دا دی چه د دی نامناسبو حرکاتو له امله (وجبی) خپلو ځانونو ته زیان رسوی چه له هغو غنی نه د اسلام توهین او نه د امت د صلحاؤ څه تحقیر کیدای شی.

كَيْفَ تَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَكُنْتُمْ أَمْوَاتًا فَأَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمَيِّتُكُمْ

ثُمَّ يُحْيِيكُمُ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٨﴾

خرنگه کافران کیبری په الله باندی حال دا چه وی تاسی مړه بیا (الله) ژوندی کړی تاسی (د روح په درکولو سره) بیا به (الله) مړه کړی تاسی بیا به (الله) ژوندی کړی تاسی (په بعثت سره) بیا به خاص هم ده ته وروستی شی. (د خپلو اعمالو د جزا لپاره).

تفسیر: یعنی په اوله کښی تاسی بی ځانه اجسام وی. چه حس او حرکت در کښی نه ؤ ډومبی عناصر وی وروسته د مور او پلار خواړه او غذا شوی، او بیا نطفه او وړیسی کلکه وینه او بیا یوه توتو غوښه شوی، له ډومبنيو حالاتو څخه وروسته په تاسی کښی روح (سا) پوکړه شوه، چه د هغی له امله (وچی) اول د مور په رحم او بیا په دنیا کښی ژوند کوی، کله چه په دنیا کښی د مرگ وخت راشی او مړه شی بیا به په قیامت کښی ژوندی کیوی چه حساب ورکړی او خپلی عمل نامی واخلی یعنی له قبرونو څخه به ووځی او د الله تعالی په حضور کښی به د حساب او کتاب لپاره ودرولی شی، نو اوس تاسی په خپله انصاف وکړئ هر کله چه تاسی له اوله تر آخره پوری د الله تعالی د احساناتو او فائدو گرو ئی او په هر حالت او حاجت کښی ورته محتاج ئی او هم ده ته امید او هیله (طمعه) لری نو په سر د هغه کفر غوره کول او د پاک خدای جل جلاله نافرمانی ته ملا ترل غومره د تعجب، افسوس او حیرانی خبره ده.

هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَّا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ اسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ فَسَوَّاهُنَّ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٩﴾

الله هغه ذات دی چه پیدا کړی ئی دی تاسی ته هغه شیان چه په ځمکه کښی دی تول، بیا ئی قصد وکړ آسمان ته (د پیدا کولو) نو برابر ئی کړل دوی اووه آسمانونه او دی په هر څه باندی ښه عالم دی.

تفسیر: په دی آیت کښی ئی د بل نعمت بیان وفرمایه، یعنی الله تعالی تاسی پیدا کړی یی او ستاسی د بقاء او گټی لپاره ئی په ځمکه کښی هر ډول (قسم) شیان خورا (ډیر) زیات پیدا کړل لکه د خوړلو، څکللو او آغوستلو شیان هو د هر شی لپاره ئی جلا جلا (جدا جدا) سامانونه او وسیلی، او وروسته له هغه ئی متعدد آسمانونه پیدا کړل چه په هغو کښی تاسی ته راز راز (قسم قسم) منافع او گټی (نفعی) شته دی.

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً

او (یاد کره ای محمده!) هغه وخت چه وویل پروردگار ستا پرېستو ته چه بیشکه زه گرځوونکی یم په ځمکه کښی د یوه خلیفه

تفسیر: اوس د یوه لوی نعمت ذکر فرمایي چه پر گردو (تولو) بنیادمانو ئی کړی دی او هغه د حضرت آدم علی نبینا وعلیه الصلوٰۃ والسلام د پیدایښت قصه ده چه په تفصیل سره بیان شوی ده او هغه ئی «خلیفه الله» مقرر کړی دی که له پخوانی آیت ﴿حَاقَّ لَّكَ فِي الْأَرْضِ حَبِيبًا﴾ څخه څوک انکار وکړی نو د آدم علیه السلام له قصی نه د هغه ځواب هم په ښه ډول (طریقه) سره ورکاوه شی.

قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ

نو وویل پرېستو آیا گرځوی ته په ځمکه کښی هغه څوک چه فساد به کوی په دی کښی او توپوی به (په ناحقه سره) وینی، حال دا چه مونږ تسبیح وایو سره د ثنا ستا او نسبت د پاکی کوو تاته

تفسیر: ملائکو ته دا تعجب، فکر او اندېښنه د دی له امله (وځی) پیدا شوه چه د داسی مخلوق د پیدایښت څه ضرورت دی چه په دوی کښی به مفسدین او وینی توپوونکی هم وی. حال دا چه مونږ د الله تعالی دیر مطیع او فرمان وړونکی بندگان یو نو زمونږ له وجود سره به د دی خلیفه پیدا کولو ته څه اړه (احتیاج) او ضرورت وی؟ نو د تعجب او استفادی په طریقه نه د کوم اعتراض لپاره ئی دا پوښتنه وکړه پاتی شوه دا خبره چه پرېستو ته د بنیادمانو احوال څرنگه څرگند شوی وو؟ په دی کښی دیر احتمالات شته، یا به ئی په پیریانو باندی قیاس کړی وی یا به الله تعالی پوهولی وی یا به ئی دا خبری په لوح محفوظ کښی لوستی وی یا به پوهیدلی وی چه خلیفه ته خو هلته ضرورت پېښیږی چه ظلم، فساد او تجاوز موجود وی یا به د حضرت آدم علی نبینا وعلیه السلام د قیافی د لیدلو ځنی په دی خبره پوهیدلی وی لکه چه ابلیس د آدم علیه السلام د لیدلو په وخت کښی وویل چه «دا سری به دیر غولېږی» لکه چه وروسته له هغه همغسی ولیدل شو.

قَالَ إِنِّي أَنَا اللَّهُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿۳۰﴾

وویل (الله) بیشکه زه پوهیږم په هغو اسرارو چه تاسی پری نه پوهیږئ.

تفسیر: پرېستو ته سمدلاسه په اجمالی طور داسی ځواب ورکړ شو چه مونږ په هغو حکمتونو او مصلحتونو ډیر ښه پوهیږو چه د ده په پیدا کولو کښی شته، څرنگه چه تاسو ته اوس هغه مصالح او حکمتونه نه دی ښکاره نو ځکه د هغه د خلافت او فضیلت په نسبت تعجب کوئ.

وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلَائِكَةِ فَقَالَ أَنْبِئُونِي بِأَسْمَاءِ هَؤُلَاءِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۳۱﴾ قَالُوا سُبْحَانَكَ لَعَلَّمَنَا لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿۳۲﴾

او وښودل (الله) آدم ته نومونه ټول (د پاسنیو او ځمکنیو شیانو) بیا ئی وروړاندی کړل هغه ټول شیان پرېستو ته نو وویل خبر راکړئ تاسی ماته په نومونو د دی شیانو سره که یی تاسی رښتیا ویونکی (پخپله دغه وینا کښی) وویل پرېستو نسبت د پاکی کوو تاته (له ټولو عیبونو او اعتراضونو) نشته هیڅ علم مونږ لره مگر په هغه شی چه ښودلی دی تا مونږ ته بیشکه ته هم دا ته ښه عالم او ښه د حکمت خاوند ئی.

تفسیر: لنده ئی دا چه حق تعالی آدم علیه السلام ته د هر شی نوم او د هغه حقیقت او خاصیت، گته (فائده) او تاوان وروښود او دا علم ئی بی د کلام له واسطی د القاء په توگه (طریقه) ورپه زړه کړه ځکه چه بی له علمی کمال څخه خلافت او په دنیا باندی حکومت امکان نه درلود (لرلو). وروسته له دی، د دی لپاره چه د هغه خاص حکمت او اساسی مصلحت پرېستو ته څرگند شی د دغو پاسنیو یاد شوو شیانو پوښتنه ئی له پرېستو څخه وفرمایله چه «که تاسی په دی خبره کښی رښتینی یی چه د خلافت د کار په پای (آخر) ته رسولو کښی وږ (لائیق) ئی نو د دی شیانو خواص او نومونه راوښیئ!» مگر هغوی په ځواب کښی پخپل عجز او قصور اعتراف وکړ او ښی وپوهیدلی چه بی له دی عمومی معلوماتو څخه هیڅوک پر ځمکه خلافت نشی کولی که څه هم مونږ لږ څه عمومی معلومات لرو مگر دا زمونږ جزئی معلومات د دی خبری وږ (لائیق) نه دی چه د خلافت مدعیانی شو، د دی خبری له پوهیدلو څخه وروسته ټولو په یوه غږ وویل «یا اله العالمینه! ستا علم او حکمت ته هیڅوک نشی رسیدی!»

قَالَ يَادِمُ اَيْنَهُمْ بِاسْمَائِهِمْ فَلَمَّا اَتَتْهُم بِاسْمَائِهِمْ قَالَ اَلَمْ اَقُلْ لَكُمْ
اِنِّيْ اَعْلَمُ غَيْبَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَاَعْلَمُ مَا تُبْدُوْنَ وَمَا كُنْتُمْ تَكْتُمُوْنَ ﴿۱۳﴾

وویل (الله) ای آدمه! خبر کړه دوی په نومونو د دی شيانو، نو کله چه آدم خبر ورکړ دوی ته په نومونو د هغو شيانو وویل (الله) آيا نه ؤ ویلی ما تاسو ته چه بیشکه زه پوهیږم په پتو شيانو د آسمانونو او د ځمکې او پوهیږم پر هغو شيانو چه ښکاره کوئ ئی تاسی په (ژبه) او په هغو شيانو چه یی تاسی چه پتوئ ئی (په زړونو کښی).

تفسیر: وروسته له دی د آدم علیه السلام څخه د عالم د ټولو شيانو په نسبت سوال وشو «خلیفه الله» ژر تر ژره هغه ټول ملائکو ته وربیان او ټولی پرښتی ئی داسی متعجبی او حیرانی کړی چه د ده په علمی احاطه ئی تحسین او آفرین وویل، نو دلته الله تعالی ملائکو ته وفرمایل «آيا تاسو ته مو نه ؤ ویلی چه بیشکه زه ښه پوهیږم په پتو شيانو د آسمانونو او د ځمکې او ښه خبر یم په هغه شيانو چه ئی څرگندوئ، او پت ئی ساتی په خپلو زړونو کښی».

(فائده): له دی څخه پر عبادت باندی د علم فضیلت ثابت شو وگورئ چه په عبادت کښی پرښتی دی حد ته رسیدلی دی چه معصومی دی مگر څرنگه چه په علم کښی د انسان څخه کمی دی نو ځکه ئی د خلافت مرتبه انسان ته داسی ورکړه چه پرښتی هم ورته تسلیمی شوی او ښایی چه هم داسی هم کیده ځکه چه عبادت د مخلوقاتو خاصه ده او د پاک الله صفت نه دی، او علم د الله تعالی له لویو صفاتو څخه دی نو د دی له امله (وچی) حضرت آدم علیه السلام د خلافت وړ (لائق) وگرځید او د علم لوی صفت ځکه ورپه برخه شو چه په هر خلیفه کښی د خپل «مستخلف عنه» د کمال وجود یو ضروری امر دی.

وَ اِذْ قُلْنَا لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوْا لِاٰدَمَ فَسَجَدُوْا اِلَّا اِبْلٰسَ ط

او (یاد کړه ای محمده!) کله چه وویل مونږ پرښتو ته چه سجده وکړئ آدم ته (د تحیی) پس سجده وکړه دوی (ټولو) مگر (سجده ونکړه) ابلیس

تفسیر: کله چه د آدم علیه السلام خلافت مسلم شو نو پرښتو او پیریانو ته امر وشو چه د آدم

علیه السلام په لوری د تحیی (تعظیمی) سجده وکړئ او هغه د خپلی سجدی قبله وگرځوئ د دی امر د منلو له امله (وجی) تولی پرېستی په سجده ولویدی مگر یواځی (ابلیس) له سجدی کولو څخه سر وغراوه چه په اصل کېنې له پیریانو څخه ؤ او پرېستو سره ځکه او خلط شوی ؤ، د دی غاړی غړولو او سرکشی سبب دا ؤ چه پیریان شو زړه کاله پر ځمکه متصرف وو او آسمانونو ته به هم ختل کله چه د هغوی عصیان او فساد ډیر شو او په وینو توپولو کېنې ئی ډیر زیادت وکړ نو له دغو پیریانو څخه ځینې د پاک الله په امر د پرېستو له خوا ووژل شول او ځینې وتبیتدل په دېستو (بیابانونو) او ځنگلو او د غرونو په درو او جزیرو کېنې پټ، تیت او پرک (خواه واره) شول (ابلیس) چه د دی پیریانو یو لوی عالم او عابد ؤ د پیریانو په فساد کېنې ئی خپل پردیتوب (بیگانتوب) او بی گناهی ښکاره کړه او د پرېستو په سپارښتنه له هم دوی سره محفوظ پاتی شو او په دی هیله (امید) او تمه چه وروسته له دی نه به د تولو شړل شوو پیریانو په ځای زه د تولی ځمکی والی او متصرف وټاکل (مقرر) شم په عبادت او ریاضت کېنې ئی ډیر زیار (کوشش) او زحمت ایست او پرله پسې به د ځمکی د خلافت په چرت (خیال) کېنې دوب تللی ؤ، کله چه د الله تعالی اراده د آدم علیه السلام د خلافت په نسبت ظاهره شوه نو (ابلیس) مایوس شو او د خپل ریائی عبادت په بی ځایه تلو له اندازی زیات خپه شو او د حسد او کینې په جوش کېنې ئی هغه کارونه وکړل چه په توان کېنې ئی وو او په نتیجه کېنې ملعون شو.

أَبَىٰ وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿۳۶﴾

منع ئی راوړه (له سجدی نه) او لوئی ئی وکړه او ؤ دی (لا له پخوا څخه په علم د الله کېنې) له کافرانو څخه.

تفسیر: یعنی د الله تعالی په علم کېنې له اوله دی کافر ؤ مگر نورو ته اوس د هغه عصیان او کفر ورښکاره شو، یا ئی داسی وپوله چه اوس کافر شو ځکه چه د پاک الله امر ئی د تکبر او لویې له امله (وجی) ونه مانه او د الله جل جلاله حکم ئی له مصلحت او حکمت څخه مخالف او د ننگ او عار موجب وگانه او یوازی له دی جهته کافر نه شو چه سجده ئی ونکړه.

وَقُلْنَا يَا آدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا رَغَدًا
حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿۳۷﴾

او وویل مونږ ای آدمه! وواوسیره! ته او ښځه ستا په جنت کېنې او خورئ! له میوو د جنته (څه چه مو زړه غواړی) پریمانه هر چیرته مو چه خوښه وی او

مه نژدی کیړئ دی ونی ته (د میوی خوړلو دپاره) (که نژدی شوئ) نو شی به له ظالمانو څخه.

تفسیر: مشهوره ده چه هغه د غنمو ونه وه یا د ځینو په وینا د انگورو یا انځرو یا ترنجو یا د بل شی ونه وه والله اعلم.

فَاَزَلَهُمَا الشَّيْطَانُ عَنْهَا فَاَخْرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيهِ

پس وشويول دوی دواړو لره شیطان له جنته (د ونی د نژدېوالی په واسطه) نو وی ایستل دواړه له هغه (عزت او راحت) څخه چه وو دوی په هغو کښی.

تفسیر: وایی چه آدم او حواء علیهما السلام په جنت کښی هستوگنه لرله شیطان چه خپل هغه د عزت ځای د آدم علیه السلام د مخالفت له امله (وجی) له لاسه ورکړی ؤ لا د حسد او رخی (کینۍ) د سیند په گرداب کښی لاهو شو تر دی چه له مار او طاؤس سره یو ځای جنت ته ننوت او بی‌بی حواء ئی په یو ډول (قسم) سره وشويوله او له لاری ئی وویستله او له هغی ونی څخه ئی څه شی وخوړ او په آدم علیه السلام باندی ئی هم وخوړ او داسی اطمینان او دادگیرنه ئی ورکړه چه د دی ونی د میوی خوړلو ځنی سری تل په جنت کښی پاتی او د الله تعالی د نورو مهربانیو مورد هم گرځی او لا ورته مقرب او نژدی کیږی او د الله تعالی د هغه ممانعت توجیه ئی هم په خپل فکر سره بل ډول (قسم) ورجوړه کړه، وروسته دا قصه په مفصل ډول (طریقه) سره راځی.

وَقُلْنَا اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدَاوَةٌ

او وویل مونږ چه کوز شی (له جنته ځمکی ته) حال دا چه ځینی ستاسی به له ځینو نورو سره دښمنان وی.

تفسیر: د دی تیروتلو په سزا آدم او حواء علیهما السلام او د هغوی ټولی اولادی ته هم دا امر صادر شو چه د جنت څخه راکوز شی! او په ځمکه کښی هستوگنه وکړئ! تاسی به یو له بله سره دښمنی کوئ! چه د هغی له امله (وجی) به تاسی ته ډیر زیات تکلیفونه او ربرونه (تکلیفونو) درپېښیږی ځکه چه جنت د سرکشی او دښمنی ځای نه دی د دی کارونو لپاره دنیا ډیر مناسبت لری چه د بندګانو د امتحان لپاره جوړه شوی ده.

وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٢٠﴾

او شته تاسی ته په ځمکه کښی ځای د هستوګنی او اسباب د ګټی (فائدی) اخستلو تر یوه وخته پوری (چه اجل یا قیامت دی).

تفسیر: یعنی په دنیا کښی به تل نه اوسیږئ! بلکه تر یوی ټاکلی (مقرری) مودی پوری به هلته اوسیږئ! او د هغه ځای له شیانو څخه به ګټه (فائده) اخلئ! بیا به له ما سره مخامخ کیږئ! او هغه ټاکلی (مقرر) وخت هر چا لره د مړینی وخت دی او ټولو مخلوقاتو ته په مجموعی ډول (طور) د قیامت ورځ ده.

فَتَلَقَىٰ آدَمُ مِنْ رَبِّهِ كَلِمَاتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿٢١﴾

پس زده کړی آدم له پروردګار خپل څخه څو کلمی پس رجوع وکړه (الله) په هغه باندی (په رحمت سره) بیشکه هم دی دی ښه توبه قبلوونکی ښه مهربانی کوونکی.

تفسیر: کله چه حضرت آدم علیه السلام د الله تعالیٰ دا عتاب واورید او له جنت نه ووت نو د ندامت او پشیمانی په حالت کښی په ژړا او وایلا او په زاری مشغول شو، په دی وخت کښی حق تعالیٰ په خپل فضل او مرحمت سره ده ته څو کلمی د القاء او الهام په توګه (طریقه) ور زده کړی چه د هغو په لوستلو د ده توبه قبوله شوه هغه کلمی دا دی

﴿ رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنفُسَنَا وَإِن لَّمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴾
(د «الأعراف» اوله رکوع)

قُلْنَا اهْبِطُوا مِنْهَا جَمِيعًا

(بیا) وویل مونږ چه کوز شیع له جنته ټول

تفسیر: مطلب دا دی چه حق تعالیٰ د آدم علیه السلام توبه قبوله کړه خو جنت ته ئی سمدلاسه د ورنګ امر ورنکړ بلکه امر ئی پری وکړ چه په دنیا کښی هستوګنه وکړئ. ځکه چه د هغه د حکمت او مصلحت اقتضاء هم داسی وه. ښکاره خبره ده چه دی ئی د ځمکی لپاره «خلیفه» ټاکلی (مقرر کړی) ؤ، نه د جنت لپاره او الله تعالیٰ هم داسی فرمایلی دی هر هغه چه زما تابع او منونکی وی نو هغه ته به د دنیا هستوګنه هیڅ ضرر نه رسوی بلکه ګټه (فائده) ورته لری.

هو! نافرمانو خلقو ته دوزخ دی، د دغو دوه و متضادو عنصر د بیلوالی او امتحان لپاره هم دا دنیا مناسب ځای دی.

وَإِنَّا يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ هَدَىٰ قَلْبِي فَتَبِعْ هُدَايَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿۲۰﴾

پس که راغی تاسی ته له ما ځنی کوم هدایت پس هر څوک چه پیروی وکړی د هدایت زما پس نه به وی هیڅ قسم ویره پر دوی باندی او نه به وی دوی (هیچیری) چه خپه کیږی (او جنت ته به ځی).

تفسیر: هغه صدمه او اندېښنه چه چاته د کوم مصیبت د وقوع نه پخوا پېښیږی هغی ته خوف وایی، هغه غم او خپګان چه انسان ته له مصیبت وروسته رسیږی، هغه ته حزن وایی مثلاً هغه کیفیت ته چه د یوه مریض د مر کیدلو له تصور نه چاته وررسیږی خوف او هغه کیفیت ته چه د هغه له مر کیدلو څخه وروسته پیدا کیږی حزن وایی مثلاً د هغه خوف او حزن نفی چه په دی آیت کېږی شوی ده، که له هغه څخه دنیوی «خوف» او «حزن» مراد شی، نو د هغه معنی به داسی کیږی هغه کسان چه زما له هدایته سره سم تګ کوی نو دوی ته هیڅ د دی اندېښنی ځای نشته چه دا به حق هدایت نه وی، او د شیطان له لوری به فریب او مغالطه وی، او نه به دوی د دی له امله (وچی) غمجن وی چه اوس خو د دوی له پلار څخه جنت اخیستی شوی دی، ځکه د هدایت لار موندونکی ژر تر ژره جنت ته ور رسیږی، او که اخروی «خوف» او «حزن» مراد وی، نو به ئی مطلب داسی وی چه په قیامت کېږی به د هدایت خاوندانو ته نه «خوف» وی او نه «حزن» مګر د «حزن» په نشتوالی کېږی خو هیڅ د شک او شېبی ځای نشته، ځکه د «خوف» له نفی څخه دا اندېښنه په زړه کېږی رالویږی چه د جزا په ورځ کېږی تر انبیاءو علیهم السلام پوری به هم په «خوف» او ویره کېږی وی او هیڅ څوک به بی ویری نه وی، خبره دا ده چه «خوف» دوه ډوله (قسمه) دی کله د خوف باعث او مرجع په ویریدونکی کېږی لیدله کیږی لکه چه باچاهی مجرم له باچا ځنی ویریږی، نو د «خوف» موجب جرم دی چه نسبت ئی ورته کیږی او کله د خوف منشأ «مخوف منه» وی، یعنی لکه چه یو بی گناه شخص چه د بادشاه یا د زمري له هیبت څخه ویریږی، نو د دی ویری سبب دا نه دی چه ګواکي دغه شخص د باچا یا د زمري په مقابل کېږی کومه گناه کړی ده بلکه د باچا قهر او جلال، یا د زمري سبعیت، غضب او هیبت، د دغه خوف موجب گرځیدلی دی چه منشأ ئی د پاچا جلال یا د زمري هیبت دی. نو په دی آیت کېږی ئی اول قسم «خوف» نفی کړ نه دوهم قسم دا شبهه خو هلته واردیدله چه د ﴿فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ﴾ په ځای ئی ﴿لَا خَوْفٌ فِيهِمْ﴾ یا ﴿لَا يَحْزَنُونَ﴾ فرمایلی وی.

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٨٦﴾
 يٰٓبَنِي إِسْرَءِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَوْفُوا بِعَهْدِي أُوفِ
 بِعَهْدِكُمْ وَإِيَّايَ فَارْهَبُونِ ﴿٨٧﴾

او هغه کسان چه کافران شوی دی او دروغ گنې آیاتونه زمونږ هم دغه کسان صاحبان د اور (دوزخ) دی هم دوی به په هغه (اور د دوزخ) کښې همیشه وی. ای بنی اسرائیلو! (اولادی د یعقوبه!) یاد کړئ! نعمت زما هغه چه انعام می کړی دی پر تاسی او وفا وکړئ په عهد زما (په متابعت د نبی) چه زه هم وفا وکړم په عهد ستاسی (په دخول د جنت) او خاص له مانه پس ووبریږئ (له مناهيو ځان وساتئ او د دنیوی منافعو له لاس وتلو څخه مه وبریږئ!)

تفسیر: اول ﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا﴾ عام خطاب ؤ، او په هغه کښې د هغو نعمتونو ذکر ؤ چه گردو بنیادمانو ته په عمومی ډول (طریقه) ورکړی شوی وو، مثلاً د ځمکې، آسمان او نورو گردو شیانو پیدایښت، بیا د آدم علیه السلام د پیدایښت، او د هغه د خلافت او جنت ته د ادخال او نورو یادونه وشوه. اوس له بنیادمانو څخه خاص بنی اسرائیلو ته خطاب کړی شوی دی، او هغه خاص نعمتونه ئی ورپه یاد کړی دی چه وخت په وخت او پښت په پښت (پشت په پشت) ئی پر دوی انعام کړی دی، او هغه ناشکری چه دوی د نعمتونو په مقابل کښې کړی دی، د هغو گردو (تولو) یادونه په مفصل ډول (طریقه) سره کوله شی ځکه چه بنی اسرائیل د بنیادمانو په تولو فرقو کښې ممتاز وو، د علم خاوندان د آسمانی کتابونو، انبیاء او د نبوت پیژندونکی او لرونکی وو ځکه چه د حضرت یعقوب علیه السلام له پیری څخه د حضرت عیسیٰ علیه السلام تر پیری پوری څلور زره انبیاء په دوی کښې مبعوث شوی دی او د گردو (تولو) عربو سترگی دهغوی په لوری وی چه آیا بنی اسرائیل زمونږ د پیغمبر حضرت محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم د رسالت تصدیق کوی که نه؟ نو له دی امله (وچی) ئی د انعاماتو او خرابیو یادونه په تفصیل سره فرمایلی ده.

چه دوی ښه پری متأثر شی او د خجالتی په سبب ایمان راوړی او که نه نور خلق خو به په دی وسیله د دوی له دی حرکاتو څخه واقف شی او بیا به د هغوی په نورو خبرو باور نه کوی اسرائیل د یعقوب علیه السلام نوم دی چه معنی ئی بنده د الله یعنی عبدالله دی. ﴿اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ﴾ الایه - یاد کړئ ای بنی اسرائیلو نعمت زما هغه چه انعام می کړی دی پر تاسی) چه په

زرگونو انبیاء ئی په دوی کښی مبعوث کړی دی (توریت) او نور کتابونه ئی پر دوی نازل فرمایلی دی، دوی ئی د فرعون له عذابہ ژغورلی (ساتلی) دی، د دوی تصرف او تسلط ئی د شام پر هیواد (ملک) قایم کړی دی، پر دوی ئی د «من» او «سلوی» خواره نازل کړی دی له یوی تیږی (گتی) څخه ئی د اوبو دوولس چینۍ دوی ته بهولی دی او هسی نعمتونه او د عاداتو خوارق ئی ورپه برخه کړی دی چه د نورو خلقو په برخه نه دی شوی ﴿وَأَنذَرْتُهُمْ﴾ الآية - او وفا وکړئ په عهد زما په متابعت د نبی چه زه هم وفا وکړم په عهد ستاسی په دخول د جنت په «توریت» کښی هسی امر شوی و چه تاسی د «توریت» پر احکامو ټینگ اوسئ! او پر هر نبی علیه السلام باندی چه در ویی لیږم ایمان راوړئ! او له هغه سره ملگرتیا وکړئ! چه د (شام) هیواد (ملک) ستاسو په قبضه کښی پاتی شی بنی اسرائیلو دا گردی (تولی) خبری منلی وی مگر بیا دوی په خپلو دغو وعدو ونه دریدل په بدنیتی ئی پیل (ابتدا) وکړ- په رشوتونو باندی ئی خبری او مسئلی اړولی او غلطی ئی ورښوولی - او حق به ئی پتاوه - وروسته له دی چه خپل ریاست ئی قائم کړ د انبیاءو له اطاعت څخه ئی سر وغراوه، بلکه د غینو په وژلو ئی هم لاس پوری کړ. د «توریت» په هر غای کښی چه د حضرت محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم صفتونه او ستاینی وی هغه ئی بدلی کړی نو د دی شیانو له امله (وجی) گمراهان شول.

وَأَمْنُوا بِمَا أَنزَلْتُ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ وَلَا تَكُونُوا أَوَّلَ كَافِرِيهِ وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَإِيَّايَ فَاتَّقُونِ ﴿٧٠﴾ وَلَا تَتَّبِعُوا الْحَقَّ بِٱلْبَاطِلِ وَتَكْتُمُوا الْحَقَّ وَأَنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٧١﴾

او ایمان راوړئ! په هغه کتاب چه نازل کړی دی ما حال دا چه (تصدیق کوونکی دی د هغه کتاب) چه تاسی سره دی او مه کیږئ! اول کافر (نه منونکی) په دی (قرآن) باندی او مه پیږئ (مه آخلی) په آیتونو زما قیمت لږ او خاص له مانه پس وویږېږ! (دا کار مه کوئ!) او مه گدوئ حق له باطل سره (خپل دروغ له رښتیا د (توریت سره) او (مه) پتوئ! حق حال دا چه تاسی پوهیږئ (په دی خلط او پتولو سره)

تفسیر: په «توریت» کښی لیکل شوی و هغه پیغمبر چه د «توریت» تصدیق وکړی هغه صادق دی نو تاسی ئی ومنئ او که توریت ونه منی دروغ وایی.

(تنبیه): قرآنی احکام په اوامرو، نواهیو او د انبیاءو په عقایدو، سوانحو، اخبارو او د آخرت په احوالو، او نورو شیانو کښی له «توریت» او نورو پخوانیو کتابونو سره سم او موافق دی هو! د

هغوی ځینی اوامر او نواهی منسوخ شوی هم دی مگر هغه د تصدیق ځنی مخالف نه دی. د تصدیق مخالف تکذیب دی او د الله جل جلاله د کتابونو تکذیب بیخی کفر دی. ځینی قرآنی آیتونه هم منسوخ شوی دی مگر (نعوذ بالله) هغه ته څوک تکذیب نه وایی ځکه چه نسخ په انشاء او تکذیب په اخبار کښی راځی.

﴿وَيَعْلَمُ الْإِنسَانُ أَنَّهُ مُدْرِكٌ يَوْمَ يُدْعَىٰ إِلَىٰ رَبِّهِ﴾ الآية - او مه کیږئ اول کافر نه منونکی په دی قرآن باندی). یعنی تاسی سره له پوهی رومینی تکذیب کوونکی مه شی! چه تر قیامته پوری به د منکرانو گناه ستاسو په غاړه کښی لویږی، که د مکی مشرکان تکذیب او انکار کوی خو هغه د دوی له جهل او بی خبری ځنی دی او په قصد سره نه دی، نو سره له پوهی اول منکران تاسو یی! او دا کفر له رومینی کفر څخه ډیر سخت دی.

که جاهل وکړی گناه، شی به معنوره ■ پوهنده عاصی به وی له غنره دوره نابینا که شی اړتاو ملامت نه دی ■ که په غتو گوری وی خو په زړه کوره

وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَارْكَعُوا مَعَ الرَّاكِعِينَ ﴿۲۳﴾

او سم قائموی (په ښه ترتیب سره ادا کوئ) لمونځ! او ورکوئ زکات! او رکوع وکړئ! سره له رکوع کوونکو (لمونځ کوونکو مسلمانانو).

تفسیر: یعنی په جماعت سره تل لمونځ وکړئ! له دی نه پخوا په هیڅ یوه دین کښی په جماعت سره لمونځ نه کیده او د یهودانو په لمانځه کښی رکوع نه وه نو د دی آیت خلاصه دا ده چه یوازی دا ذکر شوی شیان ستاسی د نجات دپاره کافی نه دی، بلکه په گردو (تولو) اصولو کښی د آخرالزمان نبی صلی الله علیه وسلم پیروی وکړئ! او لمونځ هم د هغه په طریقه اداء کړئ! چه په هغه کښی جماعت او رکوع دواړه شته!

أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ تَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿۲۴﴾

آیا امر کوئ تاسی نورو خلقو ته په نیکی سره او هیروئ ځانونه خپل؟ حال دا چه تاسی لولئ کتاب (چه په کښی د قول او عمل په نه سمون (برابری) وعید دی) آیا نو تاسی نه پوهیږئ (د خپلو افعالو په بدی)

تفسیر: د یهودانو ځینو عالمانو به داسی کمال کاوه چه نورو خلقو ته به ئی ویل چه «د اسلام دین ښه دی او دوی به په خپله نه مسلمانیدل» دی یهودی پوهانو او نورو ظاهرینو خلقو ته به په دغسی مواردو کښی داسی شهبی پیدا کیدی «کله چه مونږ د شریعت د احکامو په تعلیم کښی قصور نه کوو او حقه خبره نه پتوو نو دی ته به څه ضرورت پاتی وی چه مونږ په خپله هم پری عمل وکړو، کله چه زمونږ له هدایت سره سم ډیر خلق شرعی احکام ادا کوی نو د «الدال علی الخیر کفاعله» په حکم سره د دوی عملونه زمونږ دی. نو په دی آیت کښی د دی دواړو مفکورو بطلان فرمایل شوی دی. د دی آیت مطلب دا دی چه واعظ ته ښایی چه په خپل وعظ باندي خامخا عمل وکړی او دا غرض نه دی چه فاسق دی چاته نصیحت نه کوی.

وَأَسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلْقَوْنَ رَبَّهُمْ وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿٢٧﴾

او مدد وغواړئ (په هره سختی کښی له الله) په صبر او لمانځه سره او په تحقیق دا لمونځ خامخا ډیر دروند دی مگر (نه دی دروند) په عاجزی کوونکو (خوند آخستونکو له طاعته) هغو کسان چه یقین کوی چه بیشکه دوی مخامخ کیدونکی دی له پروردگار خپل سره او په تحقیق دوی هم ده ته (په آخرت کښی) بیرته ورتلونکی دی

تفسیر: د اهل کتاب عالمانو چه د حقانیت له څرگندیدلو نه وروسته ئی هم په محمد صلی الله علیه وسلم ایمان نه راوړ د هغه لوی سبب د مال او جاه مینه او محبت ؤ چه الله تعالی د دی دواړو علاج دلته وربودلی دی، د صبر کولو په سبب د مال مینه او حرص له مینځه ځی او د لمونځ کولو په اثر عبودیت او تذلل پیدا کیږی او د لویوالی مینه کمیږی او په تحقیق لمونځ ډیر دروند دی مگر نه دی دروند په عاجزی کوونکو خوند اخستونکو له طاعته یعنی صبر او د زړه په حضور لمونځ کول ډیر دروند او سخت کار دی. مگر دا سخت کار یوازی په هغه چا آسان دی چه عاجزی کوی او له الله تعالی نه ویږیږی او د دوی خیال او فکر په هم دی لوری وی چه مونږ خامخا له الله تعالی سره مخامخ او د هغه الله په لوری ورتلونکی یو یعنی په لمانځه کښی د الله تعالی تقرب حاصلیږی. ښوای (ښوایکي) له هغه سره کتنه ده. یا به په قیامت کښی د حساب او کتاب لپاره ور وړاندی کیدونکی یو.

يٰۤاَيُّهَا اِسْرَآءِیْل اذْكُرُوْا نِعْمَتِی الَّتِیْ اَنْعَمْتُ عَلَیْكُمْ وَاِنِّیْ فَعَلْتُكُمْ عَلَی الْعٰلَمِیْنَ ﴿۲۰﴾

ای بنی اسرائیلو (د یعقوب اولادئ!) یاد کریئ نعمت زما هغه چه انعام می کری دی په تاسی او (بل دا یاد کریئ! چه) بیشکه ما غوره کری یی تاسی (نیکونه ستاسی) په خلقو (د زمانی خپلی).

تفسیر: څرنگه چه د تقوی او کامل ایمان حاصلول د صبر، حضور او په عبادت کښی د غرق کیدلو په وسیله سخت وو نو آسانه لاره ئی ښیی چه هغه شکر دی، نو ځکه حق تعالی خپل هغه انعامات او احسانات ورپه یادوی چه وخت په وخت ئی په دوی باندی کری دی او هم د دوی د ناوړو (نارواؤ) کارونو ذکر کوی دا یوه فطری مسئله ده چه نه یوازی انسان بلکه حیوانات هم د خپل منعم سره مینه لری او د هغه پیروی کوی هم دغه مضمون په څو رکوع گانو کښی په مفصل ډول (طریقه) بیان شوی دی.

(فائده): په عالمیانو باندی د بنی اسرائیلو له فضیلت څخه مطلب دا دی چه دوی د پیدایښت له ابتدا څخه د دی خطاب تر نازلیدلو پوری په نورو گړدو (ټولو) فرقو فضیلت درلود (لرلو) او هیڅوک د دوی ساری (سیال) نه ؤ کله چه هغوی د پاک قرآن او د آخری زمانی د پیغمبر صلی الله علیه وسلم په مقابل کښی ودریدل نو د دوی فضیلت له منځه ولاړ او د ﴿الْمُضَوَّبُ عَلَيْهِمْ﴾ او ﴿الْمَالِیْنَ﴾ لقب ورپه برخه شو او د حضرت محمد صلی الله علیه وعلی آله واصحابه وسلم پیروانو (تابعدارانو) ته د ﴿كُنْتُمْ خَیْرَ اُمَّةٍ﴾ خلعت ورکړ شو.

وَاتَّقُوا یَوْمَ لَا یَجْزِیْ نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا یُقْبَلُ مِنْهَا شَفَاعَةٌ وَلَا یُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا هُمْ یُنصَرُونَ ﴿۲۱﴾

او وویږیئ (له عذابه) د هغی ورځی چه لری کولی به نه شی هیڅ نفس له هیڅ (کافر) نفس څخه هیڅ شی (له عذابه) او نه به منل کیده شی له دغه نفس څخه شفاعت (سپارښت د هیچا) او وابه نه خیستی شی له دغه نفس څخه بدل (فدیة) او نه به له دوی سره مدد وکری شی (په دفع د عذاب کښی).

تفسیر: کله چه څوک په کومه بلا اخته کیږی نو د هغه دوستان زیاتره له دی وسیلو څخه کار اخلی ږومی د هغه د حق د ادا کولو له پاره زیار (محنت) کوی که په دی وسیله کار ونه شو

نو د سپارښت په وسیله زیار (محنت) کوی چه هغه له دی بلا نه وژغوری (وساتی)، که ئی په دی سره هم څه له لاسه ونشوه، نو خپل دوستان او مرستیالان سره ټولوی څو د هغه د ژغورلو (ساتلو) لپاره څه تدبیر جوړ کړی که په دی توگه (طریقه) هم څه کار ونه شو نو بیا څه تاوان او فدیة وروړاندی کوی چه خپل عزیز له هغی بلا نه خلاص کړی، که په دی څلورو طریقو هم څه ونه شی نو خپل مرستیالان (مدد گاران) راټولوی څو چه د متو په زور او قوت سره هغه وژغوری (وساتی) حق تعالیٰ هم له پورتنی ترتیب سره سم دلته ارشاد فرمایي چه کوم سری که په هره اندازه د الله تعالیٰ دښمنان دی له څلور گونو صورتونو څخه په هیڅ یو صورت څه گټه (فائده) نشی رسولی بنی اسرائیلو به ویل که مونږ هر څومره زیاته گناه هم وکړو الله تعالیٰ په مونږ عذاب نه نازلوی او نه له مونږ ځنی پوښتنه کوی ځکه چه زمونږ پلرونه او نیکونه انبیاء تیر شوی دی هغوی له الله تعالیٰ ځنی زمونږ مغفرت او برائت حاصلوی نو الله تعالیٰ فرمایي چه ستاسی دا خیال غلط دی د دی آیت په سبب له هغه شفاعت څخه انکار نه کیږی چه په هغه باندی مونږ «اهل السنه والجماعت» قائل یو لکه چه په نورو آیتونو کښی مذکور دی دغه آیت سره د ظاهری تعمیم او نور قرآنی آیتونه د ﴿فَالْأَمْرُ لِلَّهِ﴾ په اساس یوازی په کفارو پوری تخصیص لری.

وَإِذْ نَجَّيْنَاكَ مِنَ الْإِلْفِ فِرْعَوْنَ يَسُومُ مَوْتَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ يُذَبِّحُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَلِكُمْ بَلَاءٌ مِّنْ رَبِّكُمْ عَظِيمٌ

او (یاد کړئ!) هغه وخت چه نجات درکړی وو مونږ (نیکونو) د تاسی ته له عملی د فرعون څخه چه رساوه به ئی تاسی ته سخت عذاب چه ذبح کول به ئی ځامن د تاسی او ژوندی به ئی پریشودی (د خدمت دپاره) ښځی (لونی) د تاسی او په دی (حلالولو یا خلاصولو یا ټولو کښی مصیبت یا نعمت یا... امتحان ؤ له (طرفه) د پروردگار د تاسی ډیر لوی.

تفسیر: فرعون خوب ولید او نجومیانو د هغه د خوب تعبیر داسی وکړ چه په بنی اسرائیلو کښی داسی یو سری پیدا کیږی چه ستا دین او دا شهنشاهی به خرابوی، فرعون امر وکړ چه په بنی اسرائیلو کښی وروسته له دی نه هر هک چه پیدا شی، هغه دی ووژل شی! او د هغو نجونی (جینکی) دی د خدمت لپاره ژوندی وساتلی شی خو سره له دی سخت امر او کلکی کتنی حق تعالیٰ موسیٰ علیه السلام پیدا او هغه ئی ژوندی وساته! ﴿يَذَبِّحُونَ﴾ څو معنی گانی لری، که د ﴿ذَلِكُمْ﴾ اشاره د ذبحی په لوری واخیسته شی نو معنی به ئی «مصیبت» وی، که نجات ته اشاره وی نو د ﴿يَذَبِّحُونَ﴾ معنی به «نعمت» وی. او که د ذبحی او نجات د دواړو په لوری اشاره وی نو له ﴿يَذَبِّحُونَ﴾ ځنی به مطلب «امتحان» او ازموینه وی.

وَإِذْ فَرَقْنَا بَيْنَكُمُ الْبَحْرَ فَأَنْجَيْنَاكُمْ وَأَغْرَقْنَا آلَ فِرْعَوْنَ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿٥٦﴾

او (یاد کریں!) هغه وخت چه خیری کر مونبر د تاسی لپاره بحر نو نجات درکر مونبر تاسی ته او غرق کرل مونبر عمله د فرعون (سره له فرعون) حال دا چه تاسی ورته کتل.

تفسیر: یعنی ای بنی اسرائیلو یاد کریں هغه لوی نعمت چه ستاسی پلرونه او نیکونه د فرعون له ویری څخه وتبیتدل او داسی یو ځای ته ورسیدل چه وړاندی مخامخ دوی ته لوی دریاب او وروسته په دوی پسې د فرعون لوی لښکر راته چه هغوی راچاپیر او تول سره گیر او په لوی عذاب او ویر کښی اخته کری، نو مونبر تاسی ته نجات او خلاصی درکړه او د فرعون لښکر مو تول دوب کړ. دا قصه وروسته په تفصیل سره راځی.

وَإِذْ وَعَدْنَا مُوسَىٰ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً ثُمَّ اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهَا وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ ﴿٥٧﴾

او (یاد کریں!) هغه وخت چه وعده کړی وه مونبر له موسیٰ سره څلویښت شپې بیا ونيوه تاسی خوسی (سخی) (معبود) پس له (تللو) د موسیٰ (طور ته) او وی تاسی (په دی کار کښی په خپلو نفسونو) ظالمان.

تفسیر: دا قصه او احسان هم د یادولو وړ (لائق) دی چه مونبر له موسیٰ علیه السلام سره د (توریت) د ورکولو وعده څلویښت شپې او ورځی کیښوده وروسته له دی چه موسیٰ د (طور) غره ته تشریف یووړ بنی اسرائیل د خوسی (سخی) په عبادت مشغول او لگیا شول، نو تاسی ډیر بی انصاف یی چه خوسی (سخی) مو په خپلی خدایی وټاکه (ونیوه) دا قصه هم په تفصیل سره راځی.

ثُمَّ عَفَوْنَا عَنْكُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٥٨﴾

بیا عفو وکړه مونبر له تاسی نه وروسته له دغه (د خوسی) (سخی) د عبادت کولو نه) دپاره د دی چه تاسی شکرگذار شی.

تفسیر: مطلب دا چه مونږ ستاسی له دی ښکاره شرکه سره بیا هم ستاسی له دی گناه نه تیر شوو او ستاسی توبه مو ومنله او تاسی مو سمد لاسه لکه د فرعونیانو په شان ونه وژلئ که څه هم د هغوی گناه نسبت تاسو ته لږ هم وه خو هلاک مو کړل چه تاسی ئی شکر ادا کړئ او زما احسان ومنئ!

وَإِذْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَالْفُرْقَانَ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿۵۳﴾

او (یاد کړئ!) هغه وخت چه ورکړی وو مونږ موسی ته کتاب (توریت) او بیلوونکی (د حق او باطل) دپاره د دی چه تاسی سمه لاره ومومئ (په توریت سره).

تفسیر: کتاب خو «توریت» دی. له (فرقان) نه هغه شرعیه احکام مراد دی چه د هغوی له مخی جائزی او ناجائزی مسئلې راڅرگندیږی، یا له (فرقان) نه مقصد د حضرت موسی علیه السلام معجزی دی چه د هغوی له مخی به د رښتیا او دروغو او د مؤمن او کافر تمیز کیده. یا به (فرقان) د همغه کتاب (توریت) بدل وی چه په هغه سره هم حق او ناحق جلا (جدا) کیږی.

وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ

او (یاد کړئ!) هغه وخت چه وویل موسی قوم خپل ته

تفسیر: له قوم نه خاص همغه خلق مراد دی چه هغوی خوسی (سخی) ته سجدی کولی.

يَقَوْمِ إِنَّكُمْ ظَلَمْتُمْ أَنْفُسَكُمْ بِاتِّخَاذِكُمُ الْعِجْلَ فَتُوبُوا إِلَىٰ بَارِكُمْ فَاقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ

ای قومه زما! بیشکه تاسی (چه یی) ظلم کړی دی تاسی پر عجانو خپلو په سبب د نیولو د تاسی خوسی (سخی) لره (په خدایی سره) پس توبه وباسئ (تول) خالق د تاسی ته نو ووژنئ عجانونه خپل!

تفسیر: یعنی هغه کسان چه خوسی (سخی) ته ئی سجده نه ده ایښی، هغوی دی هغه کسان ووژنی چه خوسی (سخی) ئی خدای گڼلی او سجده ئی ورته کړی وه، ځینې وایی چه بنی اسرائیل په دریو برخو ویشلی شوی وو

(۱) : هغه ډله چه هم ئی خوسی (سخی) ته سجده ونه کړه او هم ئی نورو ته وویل چه خوسی (سخی) ته سجده مه کوئ.

(۲) : هغه ډله چه په خپله دوی خوسی (سخی) ته سجده ونه کړه مگر نور ئی د خوسی (سخی) له سجده نه منع نه کړل.

(۳) : هغه ډله چه په خپله دوی خوسی (سخی) ته سجده وکړه. په دریمه ډله امر وشو چه تول دی ووژل شی «دوهمی ډلی ته وویل شول» چه تاسی هغوی ووژنئ چه دا ستاسی د چوپ (چپ) پاتی کیدلو توبه شی او اولی ډلی په دی کښی له سره شرکت ونه کړ ځکه چه هغوی ته د دی توبی هیڅ ضرورت نه ؤ پاتی چه له سره گناه ئی نه وه کړی.

ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ عِنْدَ بَارِئِكُمْ قَتَابٌ عَلَيْكُمْ إِنَّهُ هُوَ التَّوَابُ الرَّحِيمُ ﴿۵۴﴾

دغه (ځان وژل) ستاسی بهتر دی تاسی ته په نزد د خالق د تاسی پس قبوله ئی کړه توبه ستاسی! بیشکه الله هم دی ښه توبه قبلوونکی ښه مهربان دی (په توبه کوونکو).

تفسیر: عالمان په دی خبره کښی سره اختلاف لری چه آیا هم دا وژل کیدل توبه وه؟ او که د توبی تتمه وه؟ لکه چه زموږ په «محمدي شریعت» کښی د عمد د قاتل د توبی د مقبولیت لپاره دا خبره هم ضروری ده چه قاتل دی د مقتول د ورثی په لاس کښی وسپارلی شی! د مقتول وارثان واک او اختیار لری چه هغه قاتل وژنی، که ئی بخښی.

وَإِذْ قُلْتُمْ يٰمُوسَىٰ لَنْ نُّؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ نَرَىٰ اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْكُمُ الصَّعِقَةُ
وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿۵۵﴾ ثُمَّ بَعَثْنَاكُمْ مِنْ بَعْدِ مَوْتِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿۵۶﴾

او (یاد کړئ!) هغه وخت چه وویل تاسی ای موسیٰ له سره به باور ونه کړو مونږ په خبره ستا تر هغه پوری چه په خپله ووینو الله ښکاره پس ونیولئ تاسی تندر (اور) حال دا چه تاسی (ورته) کتل پس له هغه بیا ژوندی کړئ مونږ تاسی پس له مرگه د تاسی دپاره د دی چه تاسی شکرگذار شی.

تفسیر: هغه وخت هم ضرور یاد کړئ! چه سره له دومره احسانونو او ښیگنو (فاندو) تاسی موسیٰ علیه السلام ته وویل چه «مونږ ستا په دی خبره تر هغه پوری باور نشو کولی چه دا د پاک الله خبری دی، ترڅو مونږ پخپلو سترگو الله تعالیٰ ونه وینو» ستاسی د هم دی غوښتنی په سبب ؤ چه د بریښنا په وسیله ووژلی شوئ! بیا د موسیٰ علیه السلام په دعا سره بیرته ژوندی شوئ! دا د هغه وخت قصه ده چه موسیٰ علیه السلام اویا تنه غوره سری له ځانه سره د (طور) غره ته بیولی وو چه د الله تعالیٰ کلام واورى. کله چه دوی په خپلو غوږونو د پاک الله خبری واوریدلی نو د بنی اسرائیلو هم دی اویا تنو منتخبو سربو وویل چه مونږ په داسی خبرو باندی چه ویونکی ئی نه رایشکاری او نه ئی وینو، باور نشو کولی مونږ ته الله تعالیٰ راوښیه! چه په خپلو سترگو ئی په عین المشاهده ووینو او په غوږو سره د هغه خبری واورو د دی غوښتنی له امله (وجی) ؤ چه ورباندی تکه (تندر) ولویده او د تندر له اثره تول سره مړه شول.

وَزَلَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْغَمَامَ وَأَنزَلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّاءَ وَالسَّلْوى كُلَّوَمِنْ طَيْبَاتٍ
مَا رَزَقْنَاهُمْ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَكِنْ كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٥٠﴾

او (یاد کړئ!) هغه وخت چه سوری گرځولی وه مونږ په تاسی ورپخ (د تیه په میدان کېښی) او نازل کړی وو مونږ په تاسی من (ترنجبین) او سلوی (مرغان) وخورئ! له پاکیزو د هغو شیانو نه چه روزی درکړی ده مونږ تاسی ته او ظلم نه ؤ کړی دوی پر مونږ باندی (هیڅ په دغه عصیان سره) او لیکن وو دوی چه په ځانو خپلو به ئی ظلم کاوه (په کفران او عصیان سره).

تفسیر: کله چه فرعون دوب شو او بنی اسرائیل د الله تعالیٰ په امر سره له (مصر) نه د (شام) په لوری رهی (روان) شول په یوه سپیره ډاک (صفا میدان) کېښی د هغوی خیمی وشلیدی او دوی د لمر له تودوالی نه سخت په عذاب شول، دلته د الله تعالیٰ په فضل سره دوی باندی د ورپځی سوری وشو، څرنگه چه دوی ته د خوړلو لپاره څه شی نه پیدا کیده د پاک الله له لوری د دوی د خوړلو لپاره «من» او «سلوی» ورنازل شول. «من» لکه نبات یو ډیر خواړه خواړه وو، او دانی به ئی ترنجبین (د څوزو گوړی) ته ورته وی، کله چه دوی د شپې له مخی ویده کیدل سحر

(گهیخ) به د دی لښکر په شاوخوا کښی د «من» انبارونه پراته وو چه هر چا به له هغه څخه له خپل حاجت سره سم اخیسته. «سلوی» یو مرغه دی چه مونږ ورته مرغ وایو چه هر ماښام به د دی مرغانو په زرهاو دانی سره تولیدلی چه د لږ څه تیاری څخه وروسته به هر سری له هغو څڼی له خپل ضرورت سره سم نیول، وریتول او خوړل به ئی، تر ډیری مودی پوری د دوی خواړه هم دا «من» او «سلوی» وه.

﴿كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ﴾ - خورئ تاسی له پاکیزه د هغو شیانو څخه چه روزی درکړی ده مونږ تاسی ته (یعنی په دی لطیفی او خوندوری غذا باندی اکتفاء وکړئ او په ډیره خوښی سره ئی وخورئ او د بلی ورغی لپاره ئی د ذخیری (زیرمی) په ډول (طریقه) مه ساتئ! او له نورو سره د هغه د مبادلې غوښتنه مه کوئ!.

﴿وَمَا ظَلَمُونَا﴾ الآية - او ظلم نه وکړی دوی پر مونږ باندی هیڅ په دغه عصیان سره لیکن دوی په خپلو ځانو باندی ظلم کوی په کفران او عصیان سره اول ئی داسی ظلم وکړه چه د دی په زیرمه (ذخیره) کولو ئی پیل (شروع) وکړ چه هغه به ورستیده، تعفن (بدبوئی) (ددوزی) به ئی ختلی، دوهم ئی د هغی د مبادلې غوښتنه وکړه چه نسک، هوره، پیاز او نوری غلی او ترکاری (ترکودی) راکړی شی، چه د دی له امله (وجی) په راز راز (قسم قسم) ربرونو (تکلیفونو) اخته شول.

وَاذْكُلُوا اَدْخُلُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ فَاَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ
رَغَدًا اَوْ اَدْخُلُوا الْبَابَ سَجْدًا اَوْ قُولُوا حِطَّةٌ تُغْفِرْ لَكُمْ
خَطِيئَتَكُمْ وَسَتَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ ﴿۵۸﴾

او یاد کړئ! هغه وخت چه وویل (مونږ بنی اسرائیلو ته د موسیٰ په ژبه) چه ننوځئ! دغی قریبی (اریحا) ته پس خورئ! له (میوو) د ده څخه هر چیرته چه مو خوښه وی (څه چه مو زړه غواړی) پریمانه او ننوځئ! په دروازه (د دی ښار) کښی سجده کوونکی او ووائ! (ای ربه وبخښه زمونږ گناهونه!) چه وبخښو تاسی ته گناهونه د تاسی. او ژر ده چه زیات به کړو نیکانو ته (اجر).

تفسیر: کله چه بنی اسرائیل په دی پاس ډاگ کښی له ډیرو گرغیدلو څخه تنگ شول او د ډیر «من» او «سلوی» له خوړلو ستړی شول، نو پر دوی امر وشو چه په هغه ښار کښی ننوځئ! چه نوم ئی (اریحا) ؤ، او په هغه کښی د «عمالقه» قوم چه د (عاد) له قومه څخه وو هستوگنه

درلوده (لرله)، غځینی وایی چه دا ښار بیت المقدس ؤ.

﴿وَادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا﴾ او ننوځئ په دروازه د دی ښار کښی سجده کوونکی (یعنی) د دی ښار په دروازه کښی د شکر سجده وکړئ! او بیا پکښی ننوځئ! دا خو بدنی شکر شو. غځینی وایی چه د تواضع او عاجزی له امله (وچی) خپلی ملاوی لږ څه کږی کړئ!. او په ژبه سره د خپلو گناهونو بخښنه وغواړئ! دا خو لسانی شکر شو. هر هغه څوک چه دا دواړه کارونه کوی د هغه گردی (تولی) خطاوی بخښلی کیږی او د نیکو بندگانو ثوابونه ورزیاتوو.

فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَنْزَلْنَا عَلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا رَجْرًا
مِّنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٨٠﴾

پس بدله کړه هغو کسانو چه ظلم ئی کړی وو (په خپلو ځانو) خبره په بل شان له هغی خبری څخه چه ویلی شوی وه دوی ته پس نازل کړ مونږ پر هغو کسانو چه ظلم ئی کړی ؤ عذاب له (طرفه) د آسمانه په سبب د دی چه وو دوی چه سر به ئی غراوه (د الله له فرمانه).

تفسیر: داسی تبدیلی ئی پکښی وکړه چه د «حطة» په ځای ئی د توکو او مسخرو په ډول (طریقه) (حنطة) وویل (چه معنی ئی غنم دی) او د سجدی په ځای به په خپلو کوناتیو ښویدل، کله چه هغه ښار ته ورسیدل، نو په هغوی کښی طاعون ورگډ شو او په یوه ماسپښین کښی اویا زره یهودان مړه شول.

وَإِذِ اسْتَسْقَىٰ مُوسَىٰ لِقَوِيهِ فَقُلْنَا اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ
فَانْفَجَرَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا ﴿٨١﴾

او (یاد کړئ!) هغه وخت چه اوبه وغوښتی موسی خپل قوم ته (په میدان د تیه) پس وویل مونږ (موسی ته) چه ووهه په همسا خپلی سره تیره (گټه) (نو) چه ویی وهله تیره (گټه) پس وخوتیدلی (روانی شوی) له هغی تیږی (گټی) څخه دوولس چیني

تفسیر: دا قصه هم د هغه میدان ده، کله چه هغوی اوبه ونه میندلی، نو موسی علیه السلام پر

یوه تیږه (گټه) باندې خپله همسا ووهله، نو دوولس چینی وبهیدی، حال دا چه د بنی اسرائیلو قبیلې هم دوولس دی، د غینو قبیلو سری زیات او د غینو قبیلو سری لږ وو، د هر قوم په تناسب یوه چینو وه. او د پیژندگلوی نښه ئی هم دغه موافقت ؤ یا داسی ټاکلی (مقرر) شوی وه چه د دی تیږی (گټی) له فلانی خوا څخه چه په فلانی لوری کومی اوبه بهیږی، هغه به د فلانی قوم اوبه وی، هغه لنډ نظره چه له هسی معجزاتو ځنی انکار کوی نو (سری نه دی دوی دی چپ له سرتوبه) وگورئ! چه «مقناطیس» په څه ډول (طریقه) سره اوسپنه خپل لوری ته کشوی (راکاپی) نو دی تیږی (گټی) ته هم الله تعالی هسی یو قوت وربښلی ؤ چه له هر لوری ځنی به ئی اوبه ځان ته کشولی (رابښکلی) او بیا به ئی خپلو شاوخواوو ته بهولی.

قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَّشْرَبَهُمْ كُلُوا وَاشْرَبُوا مِنْ رِزْقِ
اللَّهِ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٢٠﴾

په تحقیق سره وپیژانده هر قوم ځای د اوبو څښلو خپلو (وویل مونږ) خورئ! او څښئ! له (خاص) روزی د الله څخه (بی له واسطی د اسبابو) او مه تیریرئ له حده په ځمکه کښی حال دا چه ورانی کوونکی اوسئ تاسی (په خپلو فساد اچولو سره)

تفسیر: یعنی بیا الله تعالی وفرمایل چه له «من» او «سلوی» ځنی خورئ! او د دغو چینو له اوبو ځنی څښئ! او په جهان کښی فساد مه اچوئ!

چه له غیبه نه دررسی خواږه ډیر = هوشیار اوسه چه له میچه نه شی تیر
په گناه سره بندیری نعمتونه = په گناه سره زیاتیری زحمتونه

وَإِذْ قُلْنَا لِمُوسَى لَنْ نُّصِيرَ عَلَى طَعَامٍ وَاحِدٍ فَادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُخْرِجْ لَنَا مِمَّا
تَنْتَبِتُ الْأَرْضُ مِنْ بَقْلِهَا وَقِثَّائِهَا وَفُومِهَا وَعَدَسِهَا وَبَصِلَهَا

او (یاد کړئ!) هغه وخت چه وویل تاسی ای موسی! هیڅکله صبر نشو کولی

مونڊ پر طعام يو (قسم د من او سلوی) باندی پس وغواړه زمونږ لپاره له خپل پروردگار نه چه راوباسی مونږ ته له هغو شيانو څخه چه زرغونوی ئی ځمکه له سابو (ساکو) د دی او له بادرنگو (ترو) د دی او له هورې (یا غنمو یا نخودو) د دی او له نسکو د دی او له پیازو د دی

تفسیر: دا قصه هم د هغه میدان ده، بنی اسرائیلو چه د هغو غیبی طعامو له خوړلو څخه ماته شول نو ئی په داسی وینا سره شروع وکړه «مونږ په یوه راز (قسم) خوړو صبر نشو کولی، مونږ ته له ځمکی ځنی پیدا شوی شيان لکه غلی، دانی، ترکاری سابه او نور شيان په کار دی».

قَالَ أَتَسْتَبِيئُونَ الذِّئْنَ هُوَ أَدْنَىٰ يَأْلَوْنِي هُوَ خَيْرٌ

نو وویل (موسیٰ) آیا بدلوی؟! (آخلی!) تاسی هغه شی چه هغه ناکاره دی په هغه شی چه هغه ډیر غوره دی.

تفسیر: یعنی هغه (من - ترنجبین) او (سلوی - مرغان) چه له هره حیثه تاسی ته ښه دی په هورو پیازو او نورو سره ئی ولی بدلوی؟

إِهْبِطُوا مِصْرًا فَإِنَّ لَكُمْ مَّا سَأَلْتُمْ

(کله چه مو داسی وکړل نو) کوز شی (د شام له تیه نه) یوه ښار ته پس بیشکه تاسی ته دی هغه شی چه غواړئ ئی

تفسیر: که ستاسی زړه هم داسی شيانو ته کیږی نو کوم ښار ته لاړ شی چه ستاسی دا مطلوبه شيان تول درورسپړی لکه چه بیا هم داسی وشول.

وَضَرَبْتُ عَلَيْهِمُ الذِّلَّةَ وَالْمَسْكَنَةَ وَبَاءُ وَبَغَضٍ مِّنَ اللَّهِ

او مقرر کړی شو پر دوی (د نعمت د کفران او په خپل قسمت د نارضایی په سبب) ذلت او محتاجی او اخته شول دوی په غضب له (جانبه د) الله

تفسیر: ذلت او خواری هم دا ده چه یهودان تل د مسلمانانو او نصاری و رعیت او محکوم دی، که څه هم له دوی سره ډیر مال وی، خو د پت او عزت خاوندان نه بلل کیږی نو دا مال د هغو

د خوارئ سبب او د دوی د عُثان وېال گرځی، یهودان له حکومت او خپلواکۍ غنی چه د پت او عزت سبب دی بیخی بی برخی دی او په مالی حیثیت کښی هم دوی اول د مال په قلت کښی اخته دی، که یو نیم سری ئی مال هم لری نو دی د نورو له ویری هغه نه شی خرگندولی او تل خپل عُثان مفلس او حاجتمند ښکاره کوی، د ډیر حرص او بخل له امله (وجی) له محتاجانو څخه بدتر په نظر راځی، ځکه چه اصلی غنا د زړه غنا ده، کله چه الله تعالی د زړه قناعت او غنا له دوی څخه اخیستی ده نو ځکه دوی خوار او محتاج ښکاری، ولی چه دوی له هغه عظمت او عزت څخه چه الله تعالی دوی ته ورځنلی ؤ مخونه وړول او رجوع ئی تری وکړه، نو د الله تعالی په دی قهر او غضب اخته شول.

چه د خدای په نعمت څوک شی نارضا

گنج به ئی درومی رنځ به مومی شی اخته په غم بلا

ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ كَانُوْا يَكْفُرُوْنَ بِآٰيَاتِ اللّٰهِ وَيَقْتُلُوْنَ النَّبِيْنَ
بِغَيْرِ الْحَقِّ ذٰلِكَ بِمَا عَصَوْا وَّكَانُوْا يَعْتَدُوْنَ ﴿٩١﴾

دا (خواری او عاجزی) په سبب د دی وه چه بیشکه دوی وو کافران (منکران) په آیتونو (احکامو) د الله او وژل به ئی انبیاء (لکه شعیب، زکریا او یحیی) په ناحقه سره دا (کفر او قتل) په دی سبب ؤ چه سرکشی ئی کوله (له احکامو د الله نه) او وو دوی چه له حدودو به تیریدل (د عصیان په سبب).

تفسیر: یعنی د دی ذلت او مسکنت او د الهی غضب باعث د دوی کفر او د انبیاء علیهم السلام وژل وو او د کفر او قتل باعث، الله تعالی د احکامو مخالفت او نافرمانی او شریعت له حدودو څخه وتل وو.

اِنَّ الَّذِیْنَ اٰمَنُوْا وَالَّذِیْنَ هَادُوْا وَالصّٰرِیْنَ وَالصّٰبِیْنَ
مِّنْ اٰمَنِ بِاللّٰهِ وَالْیَوْمِ الْاٰخِرِ وَعَمِلَ صٰلِحًا فَلَهُمْ اَجْرُهُمْ
عِنْدَ رَبِّهِمْ وَاَخَوْفُ عَلَیْهِمْ وَاَهُمْ یَعْزُزُوْنَ ﴿٩٢﴾

بیشکه هغه کسان چه ایمان ئی راوړی دی او هغه کسان چه یهودان شوی دی او نصرانیان او بی دینان هر هغه چا (له دوی ځنی) چه ایمان راوړی دی په الله او په ورځ د قیامت باندی او عمل ئی کړی دی د نیکو (سم له محمدی شریعت سره) نو وی به دوی ته ثواب د دوی په نزد د رب د دوی او نه به وی (هیڅ قسم) ویره په دوی باندی او نه به دوی هیچیری خپه کیږی (په وخت د جزا کښی).

تفسیر: یعنی دا عنایت په کومی خاصی فرقی پوری موقوف نه دی، یقین راوړل شرط دی، نیک عمل چه د هر چا په برخه شو همغه ثواب به مومی، نو ځکه ئی وفرماییل چه بنی اسرائیل په دی خبره مغرور وو چه «مونږ د انبیاء اولاده یو مونږ له هره خوا الله تعالی ته نژدی او ښه یو».

(فائده): د حضرت موسی علیه السلام امت ته (جهود) یا (یهود) او د حضرت عیسیٰ علیه السلام امت ته (نصاری) یا (ترسا) وایی. «صابئین» داسی یوه فرقه ده چه هغوی په خپل گمان سره ښه ښیان له هره دینه خپلو ځانو ته غوره کړی دی. لکه چه دوی حضرت ابراهیم علیه السلام منی، د پرښتو عبادت کوی، زبور لولی، د کعبی شریفی په لوری لمونځ کوی.

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَاذْكُرُوا مَا فِيهِ
لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿۱۰﴾

او (یاد کړئ!) هغه وخت چه واخیست مونږ محکم عهد ستاسی څخه او پورته کړ مونږ په سر ستاسی د طور (غر) واخليع هغه څه (احکام) چه درکړی دی مونږ تاسی ته په ښه کوښښ سره او یاد کړئ هغه (احکام) چه په هغه کښی دی دپاره د دی چه تاسی ځانونه وساتئ (له گناهونو څخه).

تفسیر: وایی کله چه «توریت» نازل شو نو بنی اسرائیلو له شراره وویل د «توریت» حکم دروند او مشکل دی، د هغه تعمیل زمونږ له لاسه نه دی پوره د دی وینا له امله (وچی) الله تعالی یوه غره ته امر وکړ چه د دوی په سرونو باندی راتیت شی، نو په شاوخوا کښی ئی اوږونه بل شول او دوی ته هیڅ یو داسی فرصت او موقع پاتی نه شوه چه د (توریت) له منلو نه سر وغړوی نو ئی مجبوراً د هغه احکامو ته غاړه کښیښوده، پاتی شوه دا شبهه چه د «توریت» په منلو کښی د هغوی په سر باندی د غره څریدل څرگنده اکراه او اجبار دی چه د ﴿لَا اِكْرَاهَ فِي الدِّينِ﴾ له آیت څخه چپ او د تکلیف له قاعدی نه بیخی خلاف دی، ځکه چه د تکلیف بناء خو په

اختیار باندی ده او اکراه له اختیار سره مناقضه ده. نو د دی شپې ځواب دا دی چه بنی اسرائیلو د موسی علیه السلام دین لا له پخوا څخه منلی ؤ او څو څو ځلې ئی له حضرت موسی علیه السلام ځنی غوښتنه کړی وه چه «کوم هسی آسمانی کتاب مونږ ته راوړئ چه مونږ د هغه په احکامو عمل وکړو!» او پر دی باندی ئی معاهده سره کړی وه، نو کله چه «توریت» راغی او هغوی ته ور وسپارل شو، عهد ماتولو ته ئی ملاوی وتړلی، دلته پر دوی باندی د غره تعلیق د وعده خلافی له امله (وجی) وشو نه د موسی علیه السلام د دین د نه منلو له سببه.

ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ مِّنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَكُنْتُمْ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿۶۷﴾

بیا شا کړه تاسی (د الله له فرمانه وځرغیدئ) پس له دغه عهده نو که چیری نه وی فضل د الله پر تاسی او رحمت (مهربانی) د ده (د توبی په قبلولو او یا تاسی ته د محمد په درلیږلو) نو هرومرو (خامخا) به شوی وی تاسی له زیانکارانو څخه.

تفسیر: یعنی وروسته له عهد او میثاقه بیا له خپلو خبرو نه واوښتئ، که د الله تعالی فضل په تاسی باندی نه وی شوی نو بیخی به پنا کیدئ یعنی په همغه وخت کښی به هلاکیدئ یا دا چه سره له توبی او استغفاره او د آخرالزمان نبی صلی الله علیه وسلم له متابعت سره به مو هم هغه گناهونه نه معافیدل.

وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ الَّذِينَ اعْتَدُوا مِنكُمْ فِي السَّبْتِ فَقُلْنَا لَهُمْ كُفُّوا قِرْدَةَ خَسِيسٍ ﴿۶۸﴾

او خامخا په تحقیق سره ښه پیژندلی دی تاسی هغه کسان چه تجاوز ئی کړی وو له تاسی څخه (د ماهیانو په ښکار) په (ورځی د) شنبی کښی نو وویل مونږ دوی ته چه شی! بیزوگان ذلیلان (خوار شوی).

تفسیر: بنی اسرائیلو ته په «توریت» کښی حکم شوی ؤ چه «د شنبی ورځ عبادت ته مقرر ده، په دی ورځ کښی د ماهی (کب) ښکار مه کوئ، ا» دی خلقو په چل او فریب سره د شنبی په

ورخ هم ښکار کاوه، نو الله تعالى دوی مسخ کړل او د هغوی صورتونه ئی د بیزوگانو په شان واړول، په دوی کښی که څه هم انسانی پوهه او شعور ؤ او یوه به بل ته کتل، مگر خبری ئی نه شوی سره کولی او ژړل به ئی، له دری ورځو وروسته تول مړه شول، دا واقعه د داؤد علیه السلام په زمانه کښی شوی وه، د دی پېښی تفصیل د «الأعراف» په سورت کښی راځی.

فَجَعَلْنَاهَا نَكَالًا لِّلْمَا بَيْنَ يَدَيْهَا وَمَا خَلْفَهَا وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٢٧﴾

نو وگرځاوه مونږ دا، (عقوبت او مسخه) عبرت پند دپاره د هغو خلقو چه حاضر وو (د دی عقوبت په زمانه کښی) او دپاره د هغو خلقو چه وروسته له دی (عقوبت څخه تر قیامته راځی) او پند دپاره د پرهیزگارانو.

تفسیر: یعنی دا واقعه او عقوبت مو د خوف، ویری او د عبرت باعث وگرځاوه چه تول وړاندنی او وروستنی خلق تری پند واخلي «یعنی هغه کسان چه دا واقعه ئی په خپله لیدلی ده، یا ئی وروسته آوری» یا دا عبرت د هغو خلقو له پاره دی چه ښار ته مخامخ یا ئی شاته پراته دی.

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَذْبُحُوا بَقَرَةً

او (یاد کړه ای محمده!) هغه وخت چه وویل موسی قوم خپل ته چه بیشکه الله امر کوی تاسی ته چه حلاله کړئ یوه غوا (چه قاتل در معلوم شی)

تفسیر: یعنی یاد کړئ هغه وخت چه په بنی اسرائیلو کښی یو سری (عامیل) نومی ووژل شو او د هغه وژونکی نه ؤ معلوم او دوی هغه یو په بل باندي سره اړاوه نو له حضرت موسی علیه السلام څخه ئی غوښتنه وکړه چه د ده قاتل رامعلوم کړه! نو حضرت موسی علیه السلام وفرمایل «د الله تعالى دا امر دی چه یوه غوا حلاله کړئ او د هغی یوه توتو په هغه مری ووهئ! نو دا مری به ژوندی شی او خپل قاتل به په خپله دروښی». الله تعالى په هم دی دول (طریقه) هغه مری ژوندی کړ او هغه خپل قاتل چه وارث ئی ؤ وروښود چه د ده د مال په طمع ئی وژلی ؤ په نتیجه کښی قاتل په قصاص ورسید او ورته ئی له میراثه محروم شول.

قَالُوا اتَّخَذَ النَّاسُ هُزُؤًا

وویل (بنی اسرائیلو) آیا گرځوی ته مونږ مسخره؟

تفسیر: یعنی له مونږ سره مسخري کوي؟ څکه چه په حلالولو د غوا کله قاتل معلوميږي او مونږ دا نه ليدلي دي او نه مو آوريدلي دي چه د غوا د غوښي د يوي توتي له وهلو څخه به مري ژوندي کيږي.

قَالَ اعُوْذُ بِاللّٰهِ اَنْ اَكُوْنَ مِنَ الْجٰهِلِيْنَ ۝۶۵

وويل (موسیٰ) پنا غواړم په الله له دي نه چه شم له ناپوهانو (مسخره کوونکو څخه).

تفسیر: یعنی توکی او مسخري کول د ناپوهانو او جاهلانو کار دی په تیره بیا دا کار په شرعي احکامو کښي نشته او له (نبي) څخه هېڅکله کيدونکی نه وي.

قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ ۝

وويل (بنی اسرائیلو) چه وغواړه دپاره زمونږ له پروردگار خپل چه بيان کړي مونږ ته چه څنگه ده هغه غوا

تفسیر: یعنی څرنگه ده هغه غوا چه مري پري ژوندي کيږي، یعنی د هغی عمر څومره دی؟ او د هغی حالات څرنگه دی؟ زړه ده که وړه ده؟ او په څه دول (طریقه) نی ومومو؟

قَالَ اِنَّهٗ يَقُوْلُ اِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا فَارِضٌ وَلَا بِكْرٌ

عَوَانٌ بَيْنَ ذٰلِكَ فَاَفْعَلُوْا مَا تُمْرُوْنَ ۝۶۶

وويل (موسیٰ) چه بیشکه الله وایی بیشکه هغه یوه غوا ده چه نه دیره زړه ده او نه دیره وړه ده میانه حاله ده په منځ د دغو (زوروالی او وړوکوالی) کښي پس وکړئ هغه څه چه پري مامور شوی یی! بیا وويل

تفسیر: یعنی هغه غوا حلاله کړئ.

ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا لَوْنُهَا قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ
 إِنَّهَا بَقَرَةٌ صَفْرَاءُ فَاقِعٌ لَوْنُهَا تَسُرُّ النَّاظِرِينَ ﴿١٩٦﴾
 قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ

(بنی اسرائیلو) چه وغواره (ای موسی) دپاره زمونږ له پروردگار خپل چه بیان کړی مونږ ته چه څرنګه دی رنگ ئی وویل (موسی) چه بیشکه الله وایی بیشکه هغه یوه غوا ده زیره چه تک زیر دی رنگ ئی چه خوشالوی (زړونه د) لیدونکو وویل (بنی اسرائیلو) چه وغواره دپاره زمونږ له پروردگار خپل چه بیان کړی مونږ ته چه څه قسم ده دغه غوا؟ (کارکوونکی ده که صحرايي ده؟)

تفسیر: یعنی په ښکاره ډول (طریقه) سره ئی راوښی چه هغه غوا څه قسم ده او د څه کار دپاره ده.

إِنَّ الْبَقَرَتَيْنِ عَلَيْهِمَا وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ لَمُهْتَدُونَ ﴿١٩٧﴾ قَالَ إِنَّهُ

بیشکه غوا شبهه اچولی پر مونږ (ځکه زیری او ځوانی غواګانی ډیری دی) او بیشکه مونږ که اراده وکړی الله هر ورو (خامخا) لارموندونکی یو. وویل (موسی) بیشکه الله

تفسیر: یعنی د دغی غوا یا قاتل موندونکی یو. په حدیث کښی راغلی دی چه که «انشاء الله» ئی نه وی ویلی، نو هیچیری به ئی دغه غوا نه وه موندلی.

که «استثنا» دوی نه وی کړی په دی وار = همیشه به «تشابه» وه په دوی بار ولیکن د «استثناء» په برکت = لار موندونکی کړل مقصود ته کردگار

يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا ذَلُولَ تُثِيرُ الْأَرْضَ وَلَا تَسْقِي الْحَرْثَ مُسَلَّمَةٌ لَا شِيَةَ فِيهَا

وايي بيشكه دا يوه غوا ده چه نه ربر (تكليف) ايستونكي ده چه قلبه كوى
 ځمكه او نه اوږه كوى (په اړت سره) كښت، (فصل) ساتلى شوى ده (له
 كارونو، عيبونو يا له نورو رنگونو) نشته هيڅ يو داغ په رنگ د دى كښى.

تفسير: يعنى په اعضاؤ كښى ئى هيڅ نقصان نشته او په رنگ كښى ئى د بل كوم رنگ هيڅ يو
 داغ او خال نشته، بلكه تكه زير ده.

قَالُوا لَنْ جُنَّتْ بِالْحَقِّ فَدَبَحُوهَا وَمَا كَادُوا يَفْعَلُونَ ﴿٤١﴾

وويل (بنى اسرائيلو موسى ته چه) اوس دى راوړه روښانه خبره نو حلاله كړه
 دوى هغه غوا او نه وو نژدى دوى (دى خبرى ته) چه دا كار به ئى كړى وي.
 (د قيمت له ډير والى يا د قاتل د پيدا كيدلو له شرمه).

تفسير: دا غوا د داسى يوه نيكبخت سړى وه چه د خپلى مور خدمت به ئى زيات كاوه خلقو
 هغه غوا له ده نه په دومره سرو زرو سره واخيسته چه د هغى غوا په پوستكى كښى ځائيدل او
 بيا ئى حلاله كړه، دوى داسى نه گڼل چه دا غوا به په دومره گران قيمت سره په لاس راځي او
 كه پوهيدلى وي نو نژدى وو چه لاس ئى ترينه اخيستی وي.

وَإِذْ قَتَلْتُمْ نَفْسًا فَادَرَأْتُمُ فِيهَا وَاللَّهُ مُخْرِجٌ مَّا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٤٢﴾

(او ياد كړئ!) هغه وخت چه مړ كړ (پلرونو) ستاسى يو سړى نو په جگړه
 شوئ په هغه (مقتول) كښى او الله ښكاره كوونكى دى د هغه شى چه وئ
 تاسى چه پټاوه به مو هغه (قتل)

تفسير: يعنى ستاسى پلرونو (عاميل) وژلى ؤ، بيا ئى د هغه وژل يو په بل اړول او هغه شى چه
 تاسى پټاوه يعنى ايمانى ضعف يا د وژونكى احوال الله تعالى درښكاره كړ.

فَقُلْنَا اضْرِبُوهُ بَعْضَهَا

نو وويل مونږ چه ووهئ دا مړى په يوى بوتى د غوا (بيا ژوندى شو هغه
 مقتول)

تفسیر: یعنی کله چه ئی د هغی غوا یوه توته غوښه په هغه مری ووهله هغه مری د پاک الله په حکم ژوندی شو او وینی د هغه له پرهاړو څخه وبهیدی او د خپل وژونکی نوم ئی وروښود چه د هم دغه مقتول ورپرونه وو، او د خپل تره د مال او میراث په تمه ئی په بیدیا (صحرا) کښی هغه وژلی وو وروسته له هغه چه ژوندی شو او خپل قاتلان ئی وښودل، بیرته ولوید او مړ شو.

كَذَلِكَ يُحْيِي اللَّهُ الْمَوْتَىٰ وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢٩﴾

هم داسی (لکه چه عامیل ئی ژوندی کړ) ژوندی کوی الله مری (په قیامت کښی) او درښیی تاسی ته آیتونه د (قدرت) خپل لپاره د دی چه تاسی غور وکړئ!

تفسیر: یعنی هم داسی چه هغه مقتول ئی ژوندی کړ، الله تعالیٰ په خپل کامل قدرت د قیامت په ورځ کښی تول خلق هم ژوندی کوی او د خپل کامل قدرت آیتونه تاسی ته درښیی شو تاسی غور وکړئ او وپوهیږئ چه پاک الله مری هم ژوندی کولی شی.

ثُمَّ قَسَتْ فُلُوبُكُمْ مِّنْ بَعْدِ ذَلِكَ

بیا سخت شول زړونه ستاسی پس له دغه (ژوندی کولو د مری)

تفسیر: یعنی «عامیل» له ژوندی پاڅیدلو نه وروسته، مطلب دا دی چه د قدرت د هسی آیاتو له لیدلو څخه وروسته هم ستاسی زړونه پاسته نشول.

فَهِیَ كَالْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسَوَةً ۚ وَإِنَّ مِنَ الْحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ مِنْهُ
الْأَنْهَارُ ۚ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَشَّقَّقُ فَيَخْرُجُ مِنْهُ الْمَاءُ ۚ وَإِنَّ مِنْهَا
لَمَا يَهْبِطُ مِنْ خَشِيَةِ اللَّهِ ۚ وَاللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٣٠﴾

نو دغه (زړونه) په مثل د تیږی (گتۍ) دی (په سختوالی کښی) بلکه ډیر زیات دی په سختوالی کښی. او بیشکه چه له غښو تیږو (گتو) غنی خامخا

هغه دی چه خوتیږی (بهیږی) له هغو څخه لویې لویې ویالې او په تحقیق سره
 غینې له دی تیږو (گتو) څخه خامخا هغه دی چه چوی نو راوځی له هغو
 څخه اوبه او بیشکه غینې له دی تیږو (گتو) څخه خامخا هغه دی چه
 رارغری (د غره له سره) له وېږی د الله او نه دی الله بی خبر له هغه څه چه
 کوئ ئی تاسی (ای یهودانو!).

تفسیر: یعنی له غینو تیږو (گتو) څخه ډیری گتې (فائدې) رسیږی چه ډیری اوبه او ویالې ور
 څخه وځی او له غینو تیږو (گتو) څخه لږ اوبه وځی او د هغه پرمېنی قسم په نسبت لږی فائده
 ورڅخه اخیسته کیږی که څه هم له غینو تیږو (گتو) څخه چاته څه فائده نه رسیږی خو په هغو
 کښی یو ځانته اثر او تأثر موجود وی، مگر د دوی زړونه له دی دری ډولو (قسمه) تیږو (گتو)
 څخه سخت دی. نه په هغو کښی څه فائده او نه پکښی د خیر کومه خبره شته. ای یهودانو! الله
 تعالیٰ ستاسی له اعمالو څخه هېڅکله بی خبر نه دی.

اَفَتَطْمَعُونَ اَنْ يُّؤْمِنُوا بِالْكِتٰبِ وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ يَسْمَعُونَ
 كَلِمَ اللّٰهِ ثُمَّ يَحْرِفُوْنَهُ مِنْ اَعْدٰی مَا عَقَلُوْهُ وَهُمْ يَحْكُمُوْنَ ۝۵

آیا نو تمه کوئ تاسی (ای مسلمانانو) چه ایمان به راوړی دوی (په وینا
 ستاسو او بیشکه چه وه یوه ډله (د پخوانیو) له دوی چه اوریده به ئی کلام
 د الله بیا به ئی اړوله هغه خبره وروسته له هغه چه پوه به شول په هغی حال دا
 چه دوی به پوهیدل (په دی تحریف او افتراء)

تفسیر: له فریق څخه هغه خلق مراد دی چه د طور غره ته له موسی علیه السلام سره د الله تعالیٰ
 د خبرو د اوریدلو له پاره تللی و، هغوی د طور څخه د بېرته راتګ په وخت کښی له ځانه داسی
 خبری تحریف او جوړی کړی او وویل «څه چه مو له لاسه کیږی هغه وکړئ! او په څه چه مو وس
 نه رسیږی د هغه پریښودل ستاسی په اختیار کښی دی.» غینې وایی چه د الله تعالیٰ د کلام څخه
 مراد «توریت» دی. او له تحریف څخه دا مراد دی چه د هغه په آیاتو کښی ئی لفظی او معنوی
 تحریفونه کول کله به ئی د رسول الله صلی الله علیه وسلم نعت بدلاوه کله به ئی د رجم او نور
 آیتونه له منځه ایستل.

وَإِذْ يَقُولُ الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا خَلَا بِبَعْضِهِمْ إِلَى بَعْضٍ قَالُوا أَتُوعَدُونَ نَهْمُ
بِمَا فَتَمَّ اللَّهُ عَلَيْكُمْ لِيُجَاجِلَكُمْ بِهِ عُنْدَ رَبِّكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿۴۷﴾

او کله چه ملاقات وکری (یهودان) له هغو کسانو سره چه مؤمنان دی وایی چه ایمان راوړی دی مونږ او کله چه یوازې شی ځینی د دوی له ځینو نورو سره نو وایی دوی آیا خبروئ تاسی (ای یهودانو) مؤمنان په هغه شی چه پرانستلی دی الله په تاسی (په توریت کښی) د دی لپاره چه جگره وکړی له تاسی سره مؤمنان په هغه سره په نزد د پروردگار ستاسی آیا نو نه پوهیږی؟ (په دی چه دشمن ته حجت وربښی)

تفسیر: د یهودانو منافقانو به د خوشامند په توگه (طور) د رسول اکرم صلی الله علیه وسلم هغه خبری چه د دوی په مذهبی کتاب کښی وی، مسلمانانو ته ویلی، نورو یهودانو به دوی ملامتول چه «د خپل کتاب سند ولی د نورو په لاسو کښی ورکوی؟ آیا تاسی په دی نه پوهیږئ چه مسلمانان به ستاسی د پروردگار په مخ کښی په هم دی خبرو پر تاسی الزام اړوی چه یهودان سره له دی چه گرد سره آخرالزمان رسول الله صلی الله علیه وسلم پیژنی، خو بیا هم ایمان نه راوړی، نو دلته تاسی بی ځوابه کیږئ.»

أَوَلَا يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿۴۸﴾

آیا نه پوهیږی دغه (یهودان) چه بیشکه الله عالم دی په هغه څه (کفر او نفاق) چه پتوی ئی دوی او په هغه څه (ایمان) چه ښکاره کوی ئی.

تفسیر: یعنی الله تعالی ته د دوی ټول ظاهری او باطنی احوال معلوم دی او د دوی د کتاب له کردو حجتو څخه خبر ورکوی او وخت په وخت هغوی پری پوهوی، د رجم آیت اهل کتابو له مسلمانانو څخه پت کړی ؤ خو الله تعالی هغه مسلمانانو ته ورښکاره او دوی ئی رسوا کړل. دا د هغوی د پوهانو او عالمانو حال ؤ چه له ټولو نه پوه او د کتاب د لوستلو مدعیان وو.

که څوک پت کړی خپل عمل یایی ښکاره خدای خبر دی هم په پت هم په ښکاره

وَمِنْهُمْ أُمِّيُونَ لَا يَعْلَمُونَ الْكِتَابَ إِلَّا أَمَانِي وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٤٨﴾

او ځينې له دغو (يهودانو) څخه آميان دي چه نه پوهيږي په كتاب (توريت) باندې مگر خو (پوهيږي) په هيلو (آرزوگانو) د خپلو نفسونو او نه دي دوی مگر خو بي دليله گمان کوي.

تفسير: او هغه کسان چه جاهلان دي هغوی خو په هيڅ نه پوهيږي چه په «توريت» کښي څه شي ليکل شوی دی؟ مگر په هغو څو آرزوگانو خبر دی چه له خپلو پوهانو څخه ئی په دروغو اوریدلي ده لکه چه وایی جنت ته به بی له يهودانو بل څوک نه ورننوځي زمونږ پلرونه او نيکونه هرورمو (خامخا) زمونږ له پاره مغفرت غواړي. دا د هغوی هسی بی اصله خیالات دی چه هيڅ دليل ورته نه لري.

قَوْلٌ لِلَّذِينَ يَكْتُبُونَ الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لِيُشْتَرَوْا بِهِ تَمَتًّا قَلِيلًا قَوْلٌ لَهُمْ مِمَّا كُتِبَتْ آيَاتُ يَهُودَ وَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا يَكْسِبُونَ ﴿٤٩﴾

نو عذاب (هلاک او خرابی) دی له پاره د هغو کسانو چه ليکي کتاب (له خپله ځانه) په لاسو خپلو بيا وایی دغه (محرفين خلقو ته) چه دا (ليکل شوی) له نرڼه د الله دی له پاره د دی چه واخلی په دغه کتاب (اړولی) ليک قيمت لږ نو (عذاب هلاک او) خرابی ده دوی ته له سببه د هغه شی چه ليکلی دی لاسو د دوی او بيا خرابی ده دوی ته له سببه د هغه کار چه کوي ئی (چه رشوت اخيستل دی)

تفسير: دا هغه کسان دي چه هغوی د عوامو جاهلانو په مذاق او خوښه سره سمی خبری له خپل لوری جوړی او ليکي ئی او الله تعالی ته ئی نسبت کوي مثلاً په «توريت» کښي ليکلی ؤ چه آخرالزمان رسول صلی الله عليه وسلم ښکلی مخ، تکی توری گڼی ولول تاو شوی غڼی، توری سترگی، میانه قد، غنم رنگ لری. «دوی هغه خبری واپولی او داسی ئی وليکل چه «قد ئی اوږد، سترگی ئی شنی او غڼی ئی ساده، سمی او څوړندی او زیری دی» چه عوام الناس د دوی

تصدیق ونه کری او د هغوی په دنیوی منافعو کښی څه نقصان پیدا نه شی.

وَقَالُوا لَنْ تَمْسَنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا مَّعْدُودَةً

او وایی دوی (یعنی یهودان) هیچیری به ونه رسیږی مونږ ته اور د (دوزخ) مگر څو ورځی شمیرلی شوی (لږی)

تفسیر: ځینی وایی اوه ورځی او ځینی غلوښت ورځی هومره ورځی چه دوی د خوسی (سخی) په عبادت کښی بوخت وو. او ځینی غلوښت کاله هومره وخت چه دوی د تیه په میدان کښی سرگردان وو ځینی وایی هر یوه ته دومره وخت اور رسیږی چه په دنیا کښی ئی ژوند کری وی.

قُلْ اتَّخَذُكُمْ عِنْدَ اللَّهِ عَهْدًا أَفَلَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ عَهْدَهُ أَمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿۸۰﴾

ووايه ته (ای محمده! دوی ته) آیا اخیستی دی تاسی له نزد د الله عهد (چه عذاب به نه درکوی؟) نو له سره مخالفت نه کوی الله له عهد خپل یا وایی (او جوړوی) په الله هغه (دروغ) خبره چه نه پری پوهیږئ (بلکه داسی نه دی لکه چه تاسی وایی)

تفسیر: یعنی دا خبره بیخی غلطه ده چه یهودان به تل په دوزخ کښی نه پاتی کیږی ځکه د «خلود فی النار» او «خلود فی الجنة» هغه کلیه قاعده چه وروسته له دی څخه ئی بیان فرمایی له تولو سره به سم له هغی قاعدی سره معامله کیږی او یهودان له دغی عمومی قاعدی څخه نه شی وتلی.

بَلَىٰ مَنْ كَسَبَ سَيِّئَةً وَأَحَاطَتْ بِهِ خَطِيئَتُهُ

بلکه (رسیږی تاسی ته دائمی اور) هر چا چه کسب کړه بدی او چاپیره شوه پر ده گناه د ده (چه تر مرگه پوری کفر دی)

تفسیر: د گناه احاطه کول یا له چا ځنی چار چاپیر گناه تاویدل دا معنی لری چه گناه په هغه

داسی غلبه وکری چه هیخ خوا ئی داسی نه وی چه گناه هلته انبار نه وی تر دی که یوازی د
چا په زړه کبشی د ایمان او تصدیق لږ اثر وی، هم گناه په هغه احاطه نه کوی نو دا صورت
یوازی په کافرانو صادق کیدی شی او بس.

فَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ۝ وَالَّذِينَ
آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ
فِيهَا خَالِدُونَ ۝ وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَءِيلَ
لَا تَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ تَوَالِدِينَ إِحْسَانًا ۖ وَذِي
الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَقُولُوا لِلنَّاسِ
حُسْنًا ۖ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ ۖ ثُمَّ
تَوَلَّيْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْكُمْ وَأَنتُمْ مُّعْرِضُونَ ۝

نو هم دغه کسان صاحبان د اور (د دوزخ) دی، دوی به په هغه اور (د
دوزخ) کبشی تل وی او هغه کسان چه مؤمنان دی او عملونه کړی دی دوی د
نیکی هم دغه کسان صاحبان د جنت دی دوی به په هغه جنت کبشی تل وی
او (یاد کړه ای محمده!) هغه وخت چه واخیست مونږ عهد محکم له بنی
اسرائیلو (اولاده د یعقوب او وویل مونږ دوی ته) چه عبادت مه کوئ! مگر
یوازی د الله او (نیکی کوئ) سره له مور او پلار نیکی! او له خاوندانو د
خپلوی سره! او له یتیمانو (پلار مرو) سره! او له مسکینانو سره! او وواپی
خلکو ته (بښی خوږی) ښایسته خبری او سم قائموئ لمونځ! (ادا کوئ ئی د
تولو مقرراتو له رعایت سره) او ورکوئ زکوة بیا وگرځیدئ تاسی (له دی
عهده) مگر (ونه وگرځیدل) لږ له تاسی څخه حال دا چه هم دا تاسی مخ
وگرځوونکی یی (له الهی احکامو نه)

تفسیر: یعنی د الهی احکامو څخه اعراض او مخ اړول، ستاسی عادت بلکه په طبیعت کبشی داخل
شوی دی.

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ لَا تَسْفِكُونَ دِمَاءَكُمْ وَلَا تَخْرُجُونَ
أَنْفُسَكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ ثُمَّ أَقْرَرْتُمْ وَأَنْتُمْ تَشْهَدُونَ ﴿۸۴﴾

او (یاد کری ای بنی اسرائیلو) هغه وخت چه واخیست مونږ عهد محکم له (پلرونو) ستاسی (په توریت) چه مه تویوئ وینی تاسی او مه باسعی ځانونه خپل (یعنی یو بل په ظلم سره) له کورو ستاسی بیا عهد وکړ (پلرونو) ستاسی حال دا چه تاسی شاهدان یئ. په خپلو نفسونو په دی چه عهد ترلی ؤ پلرونو ستاسی او هم دا مو دین دی.

تفسیر: یعنی مه خپل قوم وژنئ او مه ئی له وطنه د باندی شری.

ثُمَّ أَنْتُمْ هَؤُلَاءِ تَقْتُلُونَ أَنْفُسَكُمْ وَتَخْرُجُونَ فَرِيقًا مِنْكُمْ
مِنْ دِيَارِهِمْ تَظْهَرُونَ عَلَيْهِم بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ

پس (له دی عهده) تاسی هغه کسان یئ چه وژنئ ځانونه خپل (یو بل سره یا وژنئ غریبان اقربا خپل) او باسنو تاسی یوه ډله خپله (چه مغلوبه شی) له کورو د دوی څخه مرسته (مدد) کوئ یو له بل سره پر دوی باندی په گناه او ظلم

تفسیر: په مدینه منوره کښی د یهودانو دوی فرقئ وی اوله بنی قریظه دوهمه بنی نضیر دوی یو له بل سره جنگیدلی. د مشرکانو هم هلته دوی ډلی وی. اوله (اوس) دوهمه (خزرج) دی دواړو به هم په خپلو منځو کښی شخړی (جگری) کولی. د بنی قریظه ملگری د اوس تیر ؤ او د بنی نضیر ملگری د خزرج تیر ؤ. د جنگ او جگری په وخت کښی هره یوه ډله د بلی موافقی ډلی مرستی (مدد) ته ورتله او د هغی اعانت او حمایت به ئی کاوه. کله به چه یوی ډلی پر بلی ډلی نصرت او بری وموند، نو هغه مغلوبه ډله به ئی له وطنه د باندی شرله او د هغو کورونه به ئی لوتل. که کوم سړی به دوی ته په دی جگړو کښی په لاس ورته او بندی کیده به، نو د هغه ملگرو به پیسی سره ټولولی او بسپنه (فدیة) به ئی کوله او هغه به ئی له بنده خلاصاوه لکه چه د دی کیفیت او چاری په نسبت په لاندنی آیت کښی څه اشاره راځی.

وَأِنْ يَأْتِكُمْ أَسْرَى تَفْدُوهُمْ وَهُمْ مَحْرَمٌ عَلَيْكُمْ أَخْرَاجُهُمْ
أَفْتَوْمُنُونِ بِبَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ

او که راشی دوی تاسی ته بندیان نو فدیہ ورکوی تاسی د دوی په عَای شان دا چه حرام کړی شوی دی پر تاسی ایستل د هغو ایا پس (منع او) ایمان راوړئ تاسی پر غینو (احکامو د) کتاب (چه فدیہ ده) او کافران کپړئ په غینو نورو (احکامو د) کتاب چه بی گناه وژنئ په گناه سره مرسته (مدد) کوئ د دوی مغلوبان له وطنه شړئ.

تفسیر: یعنی که د بل تبر او قوم په لاس کښی بندی شئ نو د هغه په خلاصولو کښی په ډیره میرانه (بهادری) ټول سره ولاړیئ او ملای تړئ، مگر په خپله د هغه د ویني د غښتلو او مری غځولو لپاره شنه ناست یی نو که غواړئ چه د الله تعالیٰ په احکامو باندی عمل او تگ وکړئ ښایی چه په دواړو عایو کښی له هغه سره معاونت او مرحمت وکړئ او د هغه له اعانت او حمایت څخه سر ونه غړوئ!.

فَمَا جَزَاءُ مَنْ يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ الْآخِزِي فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ
الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَى أَشَدِّ الْعَذَابِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ

پس نه ده سزا د هغه چا چه کوی دا (کارونه) له تاسی څخه مگر خو رسوایی ده په ژوند د دنیا کښی او په ورځ د قیامت کښی گرځول کپړی دوی ډیر سخت عذاب د (دوزخ) ته او نه دی الله غافل له هغه څه چه کوی ئی تاسی (ای یهودانو!).

تفسیر: یعنی داسی کوئ چه غیني احکام منع او له غینو څخه انکار کوئ نو د دی لپاره چه د ایمان تجزیه ممکنه نه ده نو ځکه د غینو احکامو منکر هم مطلق کافر گناه شوی او د غینو احکامو په منلو باندی چاته هیڅ ایمان نه په برخه کپړی. له دی مبارک آیت څخه په ښکاره ډول (طریقه) معلومه شوه که کوم سری غیني شرعی احکام منی او په متابعت کښی ئی بوخت وی مگر د غینو هغو احکامو له منلو څخه چه د ده له طبیعت یا عادت یا مقاصدو څخه مخالف وی

انکار کوی نو د هغو ځینو احکامو متابعت ده ته څه فائده نه شی رسولی .

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ فَلَا يَخَفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ٨٩

دا هغه کسان دی چه آخستی دی دوی ژوند د دنیا په (بی انتها نعمتو د) آخرت سپک به نه کړی شی له دوی څخه (دنیوی او اخروی) عذاب او نه به له دوی سره مرسته (مدد) وکړه شی (په دفع د عذاب کښی).

تفسیر: یعنی دنیوی کته (فائده) ئی د آخرت په مقابل کښی غوره کړه او هغه ئی په دغه بدله کړه، نو له کومو خلکو سره ئی چه تعهد کړی ؤ هغه ئی د دنیوی ځتنی له پاره پای (آخر) ته ورساوه او د الله تعالی د احکامو ئی څه پروا ونه کړه، نو د داسی کسانو حمایت او سپارښتنه به د الله تعالی په دربار کښی څوک وکړی شی.

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَقَفَّيْنَا مِنْ بَعْدِهِ بِالرُّسُلِ وَآتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ ٩٠

او خامخا، بیشکه ورکړی وو مونږ موسی ته کتاب (توریت) او پر له پسې استولی وو مونږ پس له موسی نور رسولان (لکه یوشع، داؤد، سلیمان، یحیی او زکریا) او ورکړی وی مونږ عیسی زوی د مریمی ته (معجزی) ښکاره او قوی کړی وو مونږ عیسی په روح پاک سره (چه جبریل یا انجیل یا اسم اعظم یا عیسوی روح دی).

تفسیر: د مری ژوندی کول - د اکمه او ابرص او د نورو رنځورانو روغول - او د پتو خبرو ښوول، د عیسی علیه السلام له ښکاره ؤ معجزو څخه دی له «روح القدس» څخه به حضرت جبرئیل علیه السلام مراد وی چه تل به له مسیح علیه السلام سره ؤ یا به «اسم اعظم» وی چه د هغه په برکت به ئی مری ژوندی کول.

أَفَكُلَّمَا جَاءَكُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَىٰ أَنفُسُكُمُ اسْتَكْبَرْتُمْ فَفَرِّقَا كَذِبُكُمْ

آیا نو هر کله چه را به غی تاسی ته کوم رسول په هغو احکامو سره چه نه به خوښول نفسونو د تاسی نو تکبر (لوئی) کوله تاسی (له منلو د هغو احکامو) نو د انبیاؤ یوه ډله مو دروغجنه وبلله تاسی (لکه محمد، عیسیٰ او موسیٰ)

تفسیر: لکه چه دوی «حضرت محمد رسول الله - حضرت عیسیٰ روح الله او حضرت موسیٰ کلیم الله علیهم الصلوٰة والسلام دروغجن وبلل».

وَفَرِّقَا تَقْتُلُونَ ﴿٨٥﴾

او بله ډله (د انبیاؤ) ووژله تاسی (لکه زکریا، یحییٰ او شعيب).

تفسیر: لکه چه دوی «حضرت زکریا، یحییٰ او شعيب علیهم السلام ووژل».

وَقَالُوا قُلُوبُنَا غُلْفٌ ۚ بَلْ لَّعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَقَلِيلًا مَّا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٦﴾

او وایی (تمسخرأ) زړونه مو په پردو کښی دی (وینا پری اثر نه کوی داسی نه ده) بلکه لعنت کړی دی پر دوی الله په سبب د کفر د دوی نو ډیر لږ (له دوی غنی) ایمان راوړی.

تفسیر: یهودانو د خپلو نفسونو د ستایلو په وخت کښی داسی ویل چه زمونږ زړونه په غلافو او کڅوړو کښی ساتلی شوی دی او پرته (علاوه) زمونږ له خپل دین څخه بل کوم دین پکښی نشی ننوتلی او نه بله کومه خبره څه اثر ورباندی اچولی شی مونږ د بل چا په چاپلوسی، سحر بیانی او کرشمی نه غولیدو او نه ئی تابعداری کولی شو حق تعالیٰ فرمایي «دوی بیخی دروغ ویونکی دی» ځکه چه دوی د خپل کفر په سبب د الله تعالیٰ له خوا ملعون او د ده له رحمته شری شوی دی نو له دی امله (وحي) په هیڅ ډول (طریقه) د حق دین منونکی نه دی او له دوی څخه ډیر لږ کسان د ایمان په دولت مشرف کیږی.

وَلَمَّا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِّنْ عِندِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ
وَكَانُوا مِنْ قَبْلُ يَسْتَفْتِحُونَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَمَّا
جَاءَهُمْ مَا عَرَفُوا كَفَرُوا بِهِ فَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٥﴾

او هر کله چه راغی دوی ته (اهل کتابو ته) کتاب (قرآن) له نزده د الله چه مصدق دی د هغه کتاب چه له دوی سره دی حال دا چه وو دوی پخوا له دی چه فتح به ئی غوښته (له الله په قرآن او محمد سره) په هغو کسانو چه کافران وو نو کله چه راغی دوی ته هغه رسول چه پیژندلی ؤ دوی (هغه رسول د توریت په ستایلو سره) کافران شول پری نو لعنت د الله دی په کافرانو (چه حق ئی پټ او باطل ئی څرگند کړ).

تفسیر: هغه کتاب چه نازل شوی دی قرآن دی او هغه کتاب چه له دوی سره پخوا له دی نه موجود ؤ (توریت) دی د عظیم الشان قرآن له نزوله پخوا کله به چه یهودان د کافرانو په مقابل کښی مغلوبیدل نو دعا به ئی کوله او ویل به ئی ای خدایه! د آخرالزمان نبی صلی الله علیه وسلم او د هغه پاک قرآن په برکت چه پر ده به نازلیدی، مونږ ته په کافرانو بری او فتح راکړه، کله چه حضرت محمد صلی الله علیه وسلم مبعوث شو او د هغه د رسالت ټولی نښی ئی ولیدلی نو تری منکر او ملعون شول.

يَسْمَا أَشْتَرَوَا بِهِ أَنْفُسَهُمْ أَنْ يَكْفُرُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ بَغْيًا
أَنْ يُنَزِّلَ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ

بد دی هغه څه چه پلورلی (خرڅ کړی) دی دوی په هغه سره ځانونه خپل (او هغه دا دی) چه کافران کیږی په هغه قرآن چه نازل کړی دی الله (دا کفر) په سبب د دی حسد او کیننی دی چه (ولی) نازلوی الله له فضله خپله په هغه چا چه اراده وکړی له بندگانو خپلو

تفسیر: یعنی هغه شی چه دوی د هغه په بدل کښی خپل ځانونه پلوری (خرڅوی) هغه د سپیشلی

پاک قرآن په مقابل کېږي د کفر او انکار غوره کول دی حال دا چې د دوی دا کفر او انکار هم یوازې د دوی له ضد - کینې او حسد نه پیدا شوی دی.

فَبَاءُ وَبَغَضٍ عَلَى غَضِبٍ ط

نو اخته شول په یوه غضب (چې کفر دی په محمد او قرآن) د پاسه د بل غضب (چې کفر دی په عیسیٰ او انجیل).

تفسیر: یعنی یو غضب دا چې نه یوازې په قرآن، بلکه په خپل کتاب هم سره کافران او منکران شول. او بل غضب دا چې یوازې د حسد او ضد له امله (وچې) ئی د هغه وخت له رسول سره مخالفت وکړ او ورځنی وگرځیدل.

وَاللَّكْفَرَيْنِ عَذَابٌ مُّهِينٌ ۝۹

او (مقرر) دی لپاره د کافرانو عذاب سپکوونکی.

تفسیر: له دې څخه معلومیږي چې هر عذاب د ذلت له پاره نه وی بلکه هغه عذاب چې مسلمانانو ته ورکول کیږي، هغه د دوی دگناهونو له امله (وچې) دی چې ترې پاک شی، نه د سپکتیا او تذلیل له پاره یوازې هغه عذاب چې کفارو ته ورکول کیږي هغه د تذلیل عذاب دی.

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ امْنُوا بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكُم مِّنْ رَبِّكُمْ قَالُوا نَبَأُ الْكَاذِبِينَ ۚ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْكُم مِّنْ رَبِّكُمْ إِلَّا الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَهُمْ ۗ

او کله چې وویل شي دوی ته چې ایمان راوړئ په هغو (کتابو) چې نازل کړي دی الله وایی دوی ایمان راوړو مونږ په هغه (کتاب) چې نازل کړی شوی دی پر مونږ (یعنی تورات) حال دا چې کافران کیږي په هغه کتاب چې بی له هغه دی یعنی (انجیل او قرآن) حال دا چې دا (نور کتابونه هم) حق دی مصدق دی د هغه کتاب چې له دوی سره دی (چې د الله تعالیٰ له خوا نازل شوی دی)

تفسیر: هغه کتاب چې بی له هغه دی یعنی «انجیل» او «قرآن» او هغه چې نازل شوی دی پر

مونږ يعني «توريت» مطلب دا چه پرته (علاوه) له «توريت» څخه له نورو كتابو څخه په ښکاره ډول (طريقه) منکران دی «د قرآن» او «انجيل» منونکی نه دی. حال دا چه دا کتابونه هم رښتيا حق او د «توريت» تصديق کوونکی دی.

قُلْ فَلِمَ تَقْتُلُونَ أَنْبِيَاءَ اللَّهِ مِنْ قَبْلُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٩١﴾

ووايه (ای محمده! دغو يهودانو ته) نو ولی به وژل تاسی انبیاء د الله (لکه شعیب زکریا او یحییٰ) پخوا (له دی څخه) که چیری وی تاسی ایمان راوړونکی (په توریت).

تفسیر: یعنی یهودانو ته ووايه «که تاسی په توریت ایمان لرونکی یی نو بیا مو ولی انبیاء ووژل؟ ځکه چه په «توریت» کښی داسی حکم شته - هر هغه نبی چه د «توریت» تصديق وکړی، تاسی له هغه سره مرسته (مدد) وکړئ او خامخا ورباندی ایمان راوړئ!» او هغه انبیاء مو وژلی دی چه پخوا له دی څخه تیر شوی دی لکه حضرت زکریا او حضرت یحییٰ علیهما السلام چه د (توریت) په احکامو ئی عمل کاوه او د (توریت) د ترویج او تاکید له پاره رالیږل شوی وو. په دی خبره کښی هیڅ ناپوه ته کومه اندېښنه او شک نه پیدا کیږی چه دی پیغمبرانو د توریت تصديق کاوه.

وَلَقَدْ جَاءَكُمْ مُوسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ ﴿٩٢﴾

او خامخا په تحقیق سره راوړی وی تاسی ته موسیٰ ښکاره (معجزی) بیا ونيوه تاسی خوسی (سخی) (په خدایی سره) پس د تللو د موسیٰ (د طور غره ته) حال دا چه تاسی وی ظالمان (پر ځانو خپلو په دی معبود نیولو د خوسی)

تفسیر: یعنی په خپله حضرت موسیٰ علیه السلام چه تاسی د هغه په شریعت باندی قائم یی او د هغه شریعت له امله (وجی) د نورو شائعو او حقه و ادیانو څخه انکار کوئ تاسو ته ئی ډیری ښکاره نښی او معجزی دروښودی لکه همساء، یدبضاء، د سیند څیړول او نور مگر کله چه موسیٰ علیه السلام د څو ورځو له پاره د طور غره ته لاړ نو تاسی د هغه په غیاب کښی خوسی (سخی) خپل معبود وټاکه (مقرر که)، حال دا چه موسیٰ علیه السلام ژوندی او د نبوت خاوند و، نو په هغه وخت کښی پر موسیٰ علیه السلام او د هغه په شریعت ستاسی ایمان چیری و چه نن

د آخر الزمان رسول صلی الله علیه وسلم د بغض، حسد له امله (وجی) تاسی موسوی شریعت داسی تینگ نیولی دی چه د الله تعالی احکامو ته هم غوړ نه ږدی، بیشکه چه تاسی ظالمان یی او ستاسی پلرونه او نیکه گمان هم ظالمان وو دا ؤ د بنی اسرائیلو احوال د حضرت موسی علیه السلام سره وروسته له دی د (توریت) په نسبت د هغوی د ایمان حالت بیانوی

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ
الطُّورَ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَاسْمَعُوا قَالُوا سَمِعْنَا
وَعَصَيْنَا وَأَشْرَبُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْعِجْلَ بِكُفْرِهِمْ

او (یاد کړئ!) هغه وخت چه واخیست مونږ عهد محکم د تاسی (په منلو د توریت) او پورته کړ مونږ پاس په (سرو) د تاسی د طور (غر) واخلي هغه (احکام) چه درکړی دی مونږ تاسی ته په ښه کوښښ او واورئ (په تدبیر سره) وویل (یهودانو) اوریدلی ده مونږ (ستا خبره) او نه دی منلی مونږ (ستا حکم) او ورڅښلی (څکلی) شوی وه په زړونو د دوی کښی (مینه د) خوسی (سخی) په سبب د کفر د دوی

تفسیر: یعنی د توریت د احکامو په نسبت چه کوم احکام درکړی شوی دی هغه په پوره همت او استقلال سره تینگ ونیسئ! څرنکه چه غر مو په سر غوړند ؤ، نو د خپل ځان له ویری خو مو تش په ژبه یا په هغه وخت کښی وویل ﴿سَمِعْنَا﴾ یعنی د (توریت) احکام مو واوریدل. او په زړه کښی یا وروسته له هغه مو ویل ﴿عَصَيْنَا﴾ یعنی هغه احکام مو ونه منل. د دی غاړه غوړلو بله وجه دا وه چه د صورت خوښولو او ښکاره کتلو مینی د هغوی په زړونو کښی کلک ځای نیولی ؤ او د دوی د کفر له سببه هغه زنگ چه د هغوی په زړونو کښی ؤ، لا داسی تینگ شو چه بیرته کیدو ئی هیڅ امکان نه درلود (لرلو) بلکه ورځ په ورځ لا پسی زیاتیده.

قُلْ يَسْمَايَا مُرْكُم بِمَا آتَيْنَاكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٦٧﴾
قُلْ إِنْ كَانَتْ لَكُمْ الدَّارُ الْآخِرَةُ عِنْدَ اللَّهِ خَالِصَةً مِّنْ
دُونِ النَّاسِ فَتَمَتَّعُوا الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٦٨﴾

ووايه (ای محمده! دوی ته) بد دی هغه شی چه امر کوی تاسی ته په هغه (چه کفر دی په محمد او قرآن) ایمان ستاسی که چیری یی تاسی ایمان راوړونکي. ووايه (ای محمده! دوی ته) که چیری وی تاسی ته دار آخرنی په نزد د الله په خلوص (او خصوص سره یوازی) بی له (نورو) خلقو نو هیله (تمنا) وکړئ د مرگ که چیری یی تاسی صادقان (په دعوی د خالصوالی د جنت کښی خپلو ځانو ته).

تفسیر: یهودانو به ویل «پرته (علاوه) له مونږ نه به په جنت کښی بل هیڅ څوک نه داخلیری او مونږ ته هیڅ یو رب (تکلیف) او عذاب نشته» الله تعالی فرمایي که په رښتیا سره تاسی جنتیان یی نو له مړینی څخه ولی ویریږی؟»

څوک چه شمیری ځان رښتیا اهل د جنت ■ خوښ به ئی نه وی دنیا یی چرچی راحت دا کسان چه په دنیا کښی بی پروا دی ■ دوی هرگوره په عقبی وینی زحمت

وَلَنْ يَتَمَنَّوْهُ اَبَدًا اِيْمًا قَدَّ مَتَّ اَيُّدِيْهُمْ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ
بِالظَّالِمِيْنَ ﴿٤٩﴾ وَلَتَجِدَنَّهٗمْ اَحْرَصَ النَّاسِ عَلٰى حَيٰوةٍ ؕ وَّ
مِّنَ الَّذِيْنَ اَشْرَكُوْا يُوَدُّ اَحَدُهُمْ لَوْ يَّعْمُرُ الْاَلْفَ سَنَةٍ ؕ وَّ
مَا هُوَ بِزَحْرٰجٍ مِّنَ الْعَذَابِ اِنَّ يَّعْمُرُوْا لِلّٰهِ بِصِيْرٍ مَّا
يَعْمَلُوْنَ ﴿٥٠﴾

او له سره به هیله (امید) ونه کړی د مرگ هیڅ کله په سبب د هغو عملونو چه وړاندی لیږلی دی لاسونو د دوی (لکه د انبیاء او نورو قتل او تکذیب) او الله ښه عالم دی په (احوالو) د ظالمانو او خامخا به مومی ته هرومرو (خامخا) دوی ډیر حرصناک د خلقو نه په ژوندانه باندی او (ډیر حارصان) له هغو کسانو ځنی (هم) چه مشرکان دی، خوشوی هر یو د هغوی (یهودانو) که عمر ورکړ شی (او اوږد شی عمر ئی) زر کاله، او نه دی دا کس خلاصوونکی د ده له عذابه دا چه ډیر عمر ورکړ شی او الله ښه لیدونکی (عالم) دی په هر څه چه دوی (ئی) کوی.

تفسیر: یعنی یهودانو داسی خراب کارونه کړی دی چه له مرگه ډیر لری تنبتی او ویریوی چه وروسته له مړینی مونږ ته هیڅ یوه گټه (فائده) نه رسیږی تر دی حده پوری چه له مشرکانو غځه هم دوی ډیر په ژوندی پاتی کیدلو باندی حریصان دی. په دی سره د هغوی د دعوی تغلیط په ښه ډول (طریقه) سره وشو.

قُلْ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِجِبْرِيلَ فَإِنَّهُ نَزَّلَهُ
عَلَى قَلْبِكَ بِإِذْنِ اللَّهِ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَهُدًى
وَبُشْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿۹۷﴾ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِلَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَرُسُلِهِ
وَجِبْرِيلَ وَمِيكَلَ فَإِنَّ اللَّهَ عَدُوٌّ لِلْكَافِرِينَ ﴿۹۸﴾

ووايه (ای محمده! دوی ته) هر څوک چه وی دښمن د جبریل (نو دوی مری له قهره!) ځکه بیشکه هغه (جبریل) نازل کړی دی قرآن په زړه ستا په اذن (او حکم) د الله حال دا چه مصدق دی (دا کتاب) د هغو کتابونو چه پخوا له ده دی (لکه توریت او انجیل) او لارښوونکی دی او زیری ورکوونکی دی مؤمنانو ته (په جنت او د الله په لقاء سره) هر څوک چه وی دښمن د الله او د ملائکو د ده او د رسولانو د ده او (خصوصاً) د جبریل او د میکائیل پس بیشکه الله دښمن دی له پاره د کافرانو.

تفسیر: یهودانو به ویل «هغه پرېشته جبرئیل علیه السلام چه پر (حضرت محمد صلی الله علیه وسلم) باندی وحی راوړی له مونږ سره دښمنی لری او زمونږ پلرونو ته د ده له لاسه لوی رېرونه (تکلیفونو) پېښ شوی دی که پرته (علاوه) له جبرئیل علیه السلام بلی کومی پرېشتی دوی ته وحی راوړی وی، نو مونږ به په (محمد صلی الله علیه وسلم) ایمان راوړی وی» نو د دوی د دی وینا په نسبت الله تعالی داسی فرمایي «گردی پرېشتی همغه شیان کوی چه د پاک الله له لوری دوی پری ماموری شوی وی او له خپله ځانه هیڅ شی نه کوی نو هغه کسان چه له دوی سره دښمنی کوی بیشکه چه الله تعالی د هغوی دښمن دی».

وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَمَا يَكْفُرُ بِهَا إِلَّا

الْفٰسِقُوْنَ ۙ اَوْ كَلِمًا عَهْدًا وَعَهْدًا اٰتٰنَا لَا فَرْقَ بَيْنَهُنَّ ۚ بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يُؤْمِنُوْنَ ۝

او هر و مرو (خامخا) په تحقیق نازل کړی دی مونږ تاته آیتونه روښانه او نه کافران کیږی په دی باندی مگر فاسقان (چه د الله له فرمانه وتونکی دی).
آیا هر کله چه وږه کاوه دوی یو عهد نو غورځاوه (هیراوه او ماتوه) دا عهد یوی دلی له دوی څخه بلکه اکثره د دوی ایمان نه راوړی (په مؤمن به شیانو).

تفسیر: یعنی دا د هغوی پخوانی عادت دی کله چه دوی له الله تعالیٰ یا رسول الله صلی الله علیه وسلم یا له بل چا سره عهد او پیمان وتری، نو بیا یوه ډله له دوی څخه له هغه عهد نه سترگی پتوی او تر شایي غورځوی بلکه ډیر داسی یهودان هم شته چه په «توریت» باندی ئی هم لا ایمان نه دی راوړی نو داسی کسانو ته عهد ماتول او په خپلو خبرو باندی نه دریدل، کومه سخته خبره نه ده.

وَلَمَّا جَاءَهُمْ رَسُوْلٌ مِّنْ عِنْدِ اللّٰهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ بَيِّنَاتٌ مِّنْ الَّذِيْنَ اٰتَوْا الْكِتٰبَ كَتَبَ اللّٰهُ وِرَآءَ ظُهُورِهِمْ كَاتِبًا لِّعَلٰمُوْنَ ۝

او هر کله چه راغی دوی ته رسول (محمد) له طرفه د الله چه مصدق دی د هغه کتاب (توریت) چه له دوی سره دی نو وغورځاوه یوی دلی له هغو کسانو چه ورکړی شوی دی دوی ته کتاب، کتاب د الله لره وروسته د شاوو د دوی (او هیڅ عمل ئی پری ونه کړ) لکه چه دوی نه پوهیږی (چه دغه کتاب او رسول له جانبه د الله راغلی دی یا په هغه کښی څه صفت دی د محمد).

تفسیر: له «رسول» څخه حضرت محمد صلی الله علیه وسلم مراد دی او له «ماعمهم» ځنی مطلب «توریت» او له «کتاب الله» نه مقصد هم دا «توریت» دی، یعنی کله چه رسول الله صلی الله علیه وعلی اله واصحابه وسلم تشریف راوړ، نو دوی د «توریت» او نورو آسمانی کتابونو تصدیق کوونکی ؤ. نو د یهودانو یوی دلی په خپله «توریت» خپلو شاوو ته داسی وغورځاوه لکه چه

بیخی ئی نه وی لیدلی او هیخ ورنه خبر نه وی چه آیا هغه هم کوم کتاب دی که نه؟ او غه
اوامر او نواهی هم پکینی شته که نه؟ کله چه دوی په خپل کتاب عقیده او ایمان نه لری، نو له
هغوی غنی د نورو الهی احکامو په نسبت غه امید کول په کار دی؟

وَاتَّبِعُوا مَا تَتْلُوا الشَّيْطَانُ عَلَىٰ مُلْكٍ سُلَيْمٍ ؕ وَمَا
كَفَرُ سُلَيْمٍ ؕ وَلَكِنَّ الشَّيْطَانِ كَفَرٌ ؕ وَيَعْلَمُونَ النَّاسَ
السَّخِرَةَ وَمَا أَُنْزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هَارُوتَ وَمَارُوتَ
وَمَا يَعْلَمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا
تَكْفُرْ ؕ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَ
زَوْجِهِ ؕ وَمَا هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ
وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ ؕ وَلَقَدْ عَلِمُوا
لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ ؕ وَلَبِئْسَ
مَا شَرَّوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ٦٨ وَلَوْ أَنَّهُمْ
آمَنُوا وَاتَّقَوْا الْمُتُوبَةَ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ خَيْرٌ لَّوْ كَانُوا
يَعْلَمُونَ ٦٩

او متابعت وکړ یهودانو د هغه څه چه لوست به شیطانانو (پیریانو) په (زمانه
د) باچاهی د سلیمان کینی (چه دی احمقانو کتاب الله تر شا وغورځاوه او
سحر ئی زده او په متابعت ئی لگیا شول) او نه ؤ کافر شوی سلیمان (د
سحر د عمل په تحلیل سره) ولیکن شیطانان کافران شوی وو حال دا چه ښود
به ئی خلقو ته سحر او (متابعت به ئی کاوه) د هغه شی چه نازل کړی شوی
ؤ په دوو پرښتو په (بهار د) بابل کینی (چه نوم د یوی) هاروت او (د بلی)
ماروت (دی)؛ او نه به کوله ښودنه دوی دواړو هیچا ته تر هغه پوری چه وبه
ویل دواړو بیشکه هم دا خبره ده چه مونږ آزموینه (ازمیشت) یو (له جانبه د
الله) نو مه کافر کیږه (په زده کولو د سحر چه د عمل پر جواز ئی معتقد

اوسى) نو زده کاوه به هغوى له دوى دواړو نه هغه شى چه بيلتون به ئى کاوه په هغه سره په منځ د ميره (خاوند) او بنځى د هغه کښى؛ او نه وو دوى ضرر رسوونکى په دغه سحر سره هيچا ته مگر په اذن (حکم) د الله سره؛ او زده کوى دوى (يعنى يهودان) هغه څه چه ضرر رسوى دوى ته او نفع نه رسوى دوى ته؛ او هرورمو (خامخا) په تحقيق پوهيدل دوى چه خامخا هغه څوک چه پيرى (اخلى) (زده کوى په اعتقاد د جواز) سحر نشته ده لره په آخرت کښى هيڅ برخه (د نيکى)؛ او هرورمو (خامخا) ډير بد دى هغه شى چه پلورلى (اخستى) دى دوى په هغه شى سره (حصه د) ځانو خپلو که چيرى وى دوى چه پوهيدلى (په بد انجام د سحر نو نه به ئى زده کاوه). او که په تحقيق دوى ايمان راوړى وى او پرهيز ئى کړى وى (له سحره او له يهوديته) نو هرورمو (خامخا) ثواب له طرفه د الله څخه ډير غوره دى (له دى سحر او رشوت د توريت په تحريف) که وى دوى چه پوهيدلى (په بهترى د «توريت» نو سحر به ئى نه زده کاوه او له پاک الله ځنى به وپريدل او له مناهيو به لرى گرځيدل).

تفسير: لنده ئى دا چه يهودانو دين او کتاب پريښود او د سحر - جادو او کودو تابع شول. او جادو له دوو خواؤ په خلقو کښى خپور (خور) شو.

(۱): د حضرت سليمان عليه السلام په زمانه کښى په دى سبب چه پيريانو او انسانانو ناسته او ولاړه سره درلوده، (لرله) نو بنيادمانو له شيطانانو ځنى کودى زده کولى او دا به ئى حضرت سليمان عليه السلام ته منسوبولى چه دا کودى مونږ ته له ده ځنى رارسيدلى دى او ده د هم دى کودو په زور پر خلقو حکمونه چلول. نو ځکه الله تعالى فرمايى چه «دا کار کفر دى او د سليمان نه دى».

(۲): د (هاروت) او (ماروت) له پلوه (طرفه) ئى تعميم وموند چه دا دوى پرېشتى د (بابل) په ښار کښى د بنيادمانو په صورت اوسيدلى او دوى ته د سحر او جادو علم ښه معلوم ؤ. د سحر هر طالب به چه دوى ته ورته، نو دوى به هغه ته نصيحت کاوه چه «سحر مه زده کوه! چه د سحر د جائز گنلو له امله (وجى) سرى کافر او ايمان ته ئى زوال وررسيږى» که سره له دغه نصيحت به دا د سحر طالب د سحر له زده کولو څخه لاس نه آخيست، نو ئى ورښود. پاک الله د هاروت او ماروت) په ذريعه د خپلو بندگانو آزموينه کوله. نو ځکه فرمايى چه له هسى علومو ځنى آخرت ته هيڅ يوه گټه (فائده) نه رسيږى، بلکه ډير نقصان رسوونکى دى او په دنيا او آخرت کښى پرته (علاوه) له نقصانه بل څه گټه (فائده) په لاس نه تړى راځى او بى د الله تعالى له حکم او ارادى هيڅ اثر نه پرى مرتبېږى که دوى د دين علم او د کتاب علم زده کاوه، نو د دواړو دارينو اجر او ثواب به ئى په برخه کيده کله چه دين او کتاب ئى پريښود ﴿خَوَالِئُ النَّبَا وَالْآخِرَةِ﴾

شول.

چه په سود او په خپل زیان څوک نه پوهیږی ■ هغه کله خپل مقصود وټه رسیږی

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقُولُوا رَاعِنَا وَقُولُوا انْظُرْنَا وَاسْمَعُوا وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٢٧﴾

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو) مه وایئ تاسی (لفظ د) راعنا (رسول الله ته) او ووايئ (په عیای د راعنا لفظ د) انظرنا او واورئ تاسی (حق د زړه په غوړو). او شته دی لپاره د کافرانو عذاب دردناک (د دوزخ).

تفسیر: یهودان به د رسول الله مبارک په مجلس کښی کیناستل او د دوی خبری به ئی اوریدلی، په ځینو خبرو به چه ښه نه پوهیدل، یا به ئی نه اوریدلی؛ د هغو تحقیق به ئی بیا په تکرار سره کاوه او ویل به ئی «راعنا» یعنی زموږ په لوری توجه وفرمایئ! او رعایت مو وکړئ! د دی کلمی د اوریدلو په اثر به کله کله مسلمانانو هم داسی ویل. نو پاک الله منع کوی چه داسی مه وایئ! اوکه وایئ هم نو ﴿انْظُرْنَا﴾ ووايئ! چه د هغه معنی هم همغه ده او د خبرو د شروع څخه پوره متوجه اوسئ! چه بیا پوښتنی ته اړ (محتاج) نه شی! یهودانو دا خبره د فریب او بدنیتی له امله (وجی) ویله او دا کلمه به ئی په داسی ژوولی ژبه ادا کوله چه د «راعینا» توری به هم تری خوت چه معنی ئی ای زموږ شپونه! ده برسیره په دی د یهودانو په نزد ﴿راعنا﴾ د احمق او ناپوه معنی هم ورکوی.

مَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَلَا الْمُشْرِكِينَ أَنْ يُنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ خَيْرٍ مِّنْ رَبِّكُمْ وَاللَّهُ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٢٢٨﴾

نه خوښوی (دوست نه گنی) هغه کسان چه کافران شوی دی له اهل کتابو څخه او (نه) له مشرکانو څخه دا (خبره) چه نازله کړه شی پر تاسی کومه ښه خبره (لکه وحی، نصرت) له ربه ستاسی (د حسد او رخی) کینی) له

مخی) او الله خاصوی په رحمت خپل سره هغه څوک چه اراده (ئی) وکړی (د تخصیص په رحمت سره) او الله څښتن (ځاوند) د فضل ډیر لوی دی.

تفسیر: یعنی کفار یهودان دی که د مکی مشرکان په دی نه دی خوشال چه پاک قرآن په تاسی باندی نازل شوی دی. بلکه یهودانو داسی غوښتل او هیله (امید) ئی درلوده (لرلو) چه وروستی نبی صلی الله علیه وسلم په (بنی اسرائیلو) کښی مبعوث شی. او د مکی د مشرکانو خوښه دا وه چه د دوی له تیره دی وی. مگر دا خو د الله تعالی لوی فضل او مرحمت دی چه وروستی نبی صلی الله علیه وسلم ئی د تاسی د امیانو په تیر کښی پیدا کړ.

مَا نُنسَخُ مِنْ آيَةٍ أَوْ نُنسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِنْهَا أَوْ مِثْلَهَا أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٦٧﴾

هغه چه منسوخ کوو مونږ له کوم آیه یا هیروو ئی (له زړونو) د مؤمنانو څخه نو رالیږو بهتر له هغه (پخوانی څخه په سهولت او کثرت د اجر کښی) یا په مثل د هغه (په تکلیف او ثواب کښی)؛ آیا نه پوهیږی ته چه بیشکه الله په هر څه ښه قادر دی (نو رالیږی بهتر له منسوخه یا د هغه په مثل).

تفسیر: دا هم د یهودانو پیغور دی کله چه ستاسی په کتاب کښی ځینی آیتونه منسوخ کیوی نو وایی که دا کتاب په رښتیا د پاک الله له لوری وی، نو کله چه الله تعالی د هغی نسخی له سببه چه مونږ او تاسی اوس پری خبریږو لا له پخوا څخه خبر ؤ نو ولی به ئی یو داسی آیت لیږه؟ نو الله تعالی فرمایي چه نه په لمرنی خبره کښی څه عیب ؤ او نه په وروستی خبره کښی کوم عیب شته، خو ﴿أَحْكُمُ الْحَكِيمِ﴾ د وخت په تناسب اول هغه حکم مناسب وگانه. او بیا ئی دغه حکم لازم وباله (وگڼه).

أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٦٨﴾

آیا نه پوهیږی ته چه بیشکه الله (چه دی) هم ده لره دی سلطنت (او باچاهی) د آسمانو او د ځمکی (سره له آسمانو او ځمکی او مافیهما ملکاً

خلقاً وعبیداً) او نشته تاسی ته غیر له الله نه هیڅ دوست (چه ومو ساتی له بلیاتو) او نه مددگار (چه له نازله عذاب مو خلاص کړی)

تفسیر: یعنی دلته خو د الله تعالی قدرت او ملکیت په گړدو (تولو) باندی شامل دی او هلته په خپلو بندگانو اعلی درجه عنایت او مرحمت لری، نو اوس د بندگانو په منافعو او مصالحو باندی غیر د ده له ذاته بل څوک پوهیدی شی او څوک د ده په اندازه بندگانو ته منافع او ښیگنې (نفعی) رسولی شی؟

أَمْرٌ يُدُونَ أَنْ تَسْأَلُوا رَسُولَكُمْ كَمَا سَأَلَ مُوسَى مِنْ قَبْلُ وَمَنْ يَتَّبِدِلِ
الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿۱۰۸﴾

آیا اراده لرئ تاسی چه سوال وکړئ له رسول خپله (محمد غنی) لکه چه سوال کړی شوی ؤ له موسی څخه پخوا له دی (په راز راز (قسم قسم) نامناسبو طریقو) او هر څوک چه بدلوی (او غوره کوی) کفر په ایمان (چه ایمان ورکوی او کفر آخلی) نو په تحقیق ورکه ئی کړه سمه لار (او له حق لاری څخه چپ او بی لاری شو).

تفسیر: یعنی د یهودانو په خبره باندی له سره باور او اعتماد مه کوی؟ هر چا ته چه د یهودانو د شېی او تردد اچولو له امله (وجی) څه شک او شبهه پیدا شوی وی. هغه کافر دی له دی کار غنی خپل ځانونه وژغورئ! (وساتی) او د یهودانو په وینا تاسی د خپل نبی په نسبت هیڅ شک او شبهه مه کوی! لکه چه دوی به د خپلو انبیاء په نسبت هسی شېی کولی.

وَدَّ كَثِيرٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يَرُّدُّوْكُمْ مِّنْ بَعْدِ إِيمَانِكُمْ كُفَّارًا أَحْسَدًا مِّنْ عِنْدِ
أَنْفُسِهِمْ مِّنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْحَقُّ ۚ

خوښوی (او دوست گنئ) ډیر له اهل د کتاب څخه (دا) چه وگرځوی دوی تاسی پس له ایمان راوړلو ستاسی کافران د حسد (له سببه) چه له (خبیثو) نفسونو د دوی (پیدا شوی) دی (نه له بل سببه) وروسته له هغه چه ښکاره شو دوی ته حق (چه رسول قرآن او د اسلام دین دی).

تفسیر: یعنی دیر یهودان دا هیله (امید) او آرزو لری خو په هر ډول (هر قسم) چه وکولی شی تاسی له مسلمانی ځنی واپری او په کفر او نفاق کښی مو داخل کړی. حال دا چه دوی ته دا خبره ښه ښکاره ده چه د مسلمانانو دین، قرآن او وروستی نبی صلی الله علیه وسلم ټول حق او رښتیا دی.

فَاعْفُوا وَاصْفَحُوا حَتَّىٰ يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرٍ ۝

نو عفو وکړئ! (دوی ته او جهاد مه کوئ) او مخ تری وگرځوئ! (او جزا مه ورکوئ!) تر هغه پوری چه راولیږی الله امر خپل (په جهاد د دوی یا په جزیه اخیستلو له دوی نه)؛

تفسیر: یعنی تر هغه پوری تاسو د یهودانو دی خبری ته غوږ کیږدئ! او صبر او تحمل وکړئ! چه زموږ له لوری تاسو ته کوم حکم راشی، لکه چه په پائ (آخر) کښی محمد صلی الله علیه وسلم ته داسی حکم راغی چه ټول یهودان د مدینې منورې له چار چاپیر ځنی وشړئ.

إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۝

بیشکه چه الله په هر شی ښه قادر دی (نو هرومرو (خامخا) له دوی نه انتقام آخلی).

تفسیر: یعنی د خپل ضعف له امله (وجی) اندیښنه او تردد مه کوئ! ځکه چه پاک الله په خپل قدرت سره تاسی غالب او عزیز او یهودان مغلوب او ذلیل کوی. یا دا چه ډیل او تعطیل د عجز له امله (وجی) نه دی.

وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَمَا تُقَدِّمُوا لِأَنفُسِكُمْ

مِّنْ خَيْرٍ تَقَدِّمُوهُ عِنْدَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ۝

او سم دروئ (ادا کوئ له ټولو حقوقو سره) لمونځ او ورکوئ زکوة؛ او هغه شی چه مخ کښی لیږئ لپاره د ځانو خپلو له نیکی (لکه صله او صدقه) وبه

مومع (ثواب د) هغه په نزد د الله؛ بیشکه چه الله په هغه شی چه کوئ ئی تاسی ښه لیدونکی دی (نو نه ضایع کیږی اعمال ستاسی او جزا ئی درکوی)

تفسیر: یعنی د هغوی په ضرر او ایذاء باندی صبر وکړئ او په عباداتو کښی بوخت (مشغول) او لگیا اوسئ! ځکه چه الله تعالی ستاسی له کارونو څخه هیڅکله غافل او بی خبر نه دی ستاسی هیڅ یو ښه کار نه شی ضایع کیدی.

وَقَالُوا لَن يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا أَوْ نَصْرًا

او وایی (اهل کتاب) له سره به نه ننوځی جنت ته مگر هغه څوک (به ننوځی) چه وی یهود یا نصرانی؛

تفسیر: یعنی یهودان خو وایی چه پرته (علاوه) له مونږ بل هیڅوک جنت ته نشی ننوتلی او نصرانیان وایی چه پرته (علاوه) له مونږ بل هیڅوک جنت ته نشی ننوتلی.

تِلْكَ أَمَانِيُّهُمْ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٠٠﴾ بَلَىٰ مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ أَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١٠١﴾

دا نفسانی غوښتنی د دوی دی، ووايه (ای محمده! دوی ته) راوړئ دلیل خپل (پر دی خبره) که چیری یی صادقان (په دی وینا کښی نه ده داسی) بلکه (غیر له دوی هم داخلوی) هر څوک چه وسپاری ځان خپل الله ته حال دا چه دی نیکوکار وی نو دی ده لره اجر د ده په نزد د رب د ده - او نه به وی هیڅ (قسم) ویره په دوی باندی او نه به دوی (هیچیری) خفه کیږی (د جزا په وخت کښی).

تفسیر: یعنی چا چه د الله تعالی احکام ومنل او د هغو متابعت ئی وکړ، که څه هم دا احکام د هر نبی له لوری ورته رسیدلی وی او پخپل قومیت او اصولو باندی ئی د یهودانو په شان تعصب ونکړ نو هغوی لره ښه اجر دی او نه په هغوی کښی داسی کومه خبره شته چه د هغی له امله (وجبی) به دوی په ویره کښی وی او نه به دوی غمجن وی.

وَقَالَتِ الْيَهُودُ لَيْسَتِ النَّصَارَى عَلَى شَيْءٍ وَقَالَتِ النَّصَارَى لَيْسَتِ الْيَهُودُ عَلَى شَيْءٍ وَهُمْ يَتْلُونَ الْكِتَابَ

او وایی یهودان چه نه دی نصرانیان په هیخ شی (له حق دین خخه) او وایی نصرانیان چه نه دی یهودان په هیخ شی (له حق دین خخه) حال دا چه دغه (یهودان او نصرانیان) لولی دوی کتاب (د الله)؛

تفسیر: یعنی کله چه یهودانو په (توریت) کښی ولوستل چه نصرانیان، عیسیٰ علیه السلام د خدای جل جلاله زوی بولی نو په دی مسئله ښه پوه شول چه دوی بیشکه کافران دی. او نصرانیان د (انجیل) له لوستلو ځنی په دی ښه وپوهیدل چه یهودان د عیسیٰ علیه السلام د نبوت د نه منلو له امله (وجی) کافران شول.

كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ مِثْلَ قَوْلِهِمْ فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٣﴾

هم دا رنگه وېل هغو کسانو چه نه پوهیدل (لکه مجوسیان او مشرکان) په شان د ویلو د دغو (کتابیانو) نو الله به حکم وکړی په منع د دوی کښی په ورځ د قیامت په هغه شی کښی چه وو دوی چه په هغه کښی به ئی اختلاف (او جگری) کولی.

تفسیر: له دی جاهلانو خخه د عربو مشرکین او بت پرستان مراد دی؛ یعنی همغسی چه یهود او نصاریٰ یو بل کافر او گمراه گڼی، هم داسی بت پرستان هم پرته (علاوه) له خپلو ځانو نور تول گمراهان او بی دینان بولی نو دوی دی په دنیا کښی هسی خبری کوی. په قیامت کښی به د هغو په نسبت فیصله وشي.

(فائده): دلته داسی یوه شبهه پیدا کیږی کله چه ئی ﴿كَذَلِكَ﴾ وفرمایل نو بیا د ﴿وَقُلْ قَوْلِهِمْ﴾ فرمایلو ته څه حاجت ؤ؟ ځینی وایی مفسران هسی ځواب وایی چه ﴿وَقُلْ قَوْلِهِمْ﴾ د ﴿كَذَلِكَ﴾ توضیح او تاکید دی. او ځینی وایی چه دلته جلا جلا (جدا جدا) دوی تشبیه گانی دی نو ځکه ئی دوه لفظونه وفرمایل له یوی تشبیه خخه دا غرض دی چه د دوی او د دوی د وینا په منع کښی مشابهنه سره شته یعنی څرنگه چه دوی نورو ته گمراه وایی دوی په خپله هم

گمراهان دی. او له بلی تشبیه ځنی دا غرض دی لکه چه کتابیانو دا بی دلیلہ دعوی د خپلو
نفسانی اغراضو او عداوتونو له امله (وجی) کوله هم داسی بت پرستان هم بی دلیلہ یوازی د
نفسانی غوښتنو له امله (وجی) داسی دعوی کوی.

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ مَنَعَ مَسْجِدَ اللَّهِ أَنْ يُذْكَرَ فِيهَا اسْمُهُ وَسَعَىٰ فِي خَرَابِهِ ۚ

او څوک دی لوی ظالم (بلکه نشته) له هغه چا څخه چه بندوی مسجدونه د الله
له دی چه یاد کړی شی په هغو کښی نوم د الله او کوښښ کوی په وړانولو
(او شاپړلو) د هغو کښی؛

تفسیر: که څه هم د دی آیت د نزول سبب نصاریٰ دی چه دوی له یهودانو سره مقاتله وکړه،
(توریت) ئی وسوځاوه او بیت المقدس ئی خراب کړ. یا د مکی مشرکان دی چه هغوی د بغض،
عناد او تعصب له کبله (وجی) مسلمانان په (حدیبیه) کښی ستانه (صفت) کړل او د بیت الله له
زیارت نه ئی محروم وگرځول. مگر هغه کسان چه کوم مسجد وړانوی نو هغوی هم په دی حکم
کښی داخل دی.

أُولَٰئِكَ مَا كَانَ لَهُمْ أَنْ يَدْخُلُوهَا إِلَّا خَائِفِينَ ۚ

دغه کسان نه دی لائق دوی ته دا چه ننوځی دغو مسجدونو ته مگر
ویریدونکی (له مؤمنانو څخه)؛

تفسیر: یعنی له دی کفارو سره خو لائق داسی وو چه د الله تعالیٰ مساجدو ته سره له ویری او
تواضع، ادب او تعظیم ورننوتلی، نو دا خو ښکاره ظلم دی، چه کفارو هلته بی حرمتی وکړه یا
ئی مطلب دا دی چه په عزت او حکومت سره دوی په دی ملک کښی د اوسیدلو وړ (لائق) نه
دی. لکه چه هم داسی هم وشول چه د الله تعالیٰ له لوری مکه معظمه او (شام) مسلمانانو ته
ورکړل شول.

لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ

دوی ته په دنیا کښی ذلت دی.

تفسیر: یعنی په دنیا کښی مغلوب شول او په قید کښی ولویدل او مسلمانانو ته به ئی جزیه ورکوله.

وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۱۴﴾
وَالْمَغْرِبُ قَائِمًا تُولُوا فَتَمُوجُهُ اللَّهُ ط

او (شته) دوی ته په آخرت کښی عذاب ډیر لوی (په سبب د کفر او ظلم د دوی). او خاص الله لره دی مشرق او مغرب نو هر لوری ته چه مخ وگرځوئ (په لمانځه کښی) نو هم دغه لوری د طاعت د الله دی.

تفسیر: دا هم د یهودانو او نصرانیانو جگړی وی چه له دوی څخه هر یوه خپله قبله ښه بلله الله تعالی فرمایي چه الله تعالی په کوم مخصوص ډول (طریقه) سره په هیڅ لوری کښی نشته، بلکه له ټولو امکانه ؤ او جهاتو ځنی منزله دی او له یوی څنډی څخه تر بلی څنډی پوری ټوله ځمکه ده لره ده البته د هغه له حکم سره سم هر لوری ته چه تاسی مخ کوی الله تعالی مو وینی او ستاسی عبادت قبلوی ځینی وایی چه په سفر کښی په سورلو باندی د نوافلو د ادا کولو په نسبت، یا کله چه په سفر کښی قبله مشته شوی وه دا آیت نازل شوی ؤ.

إِنَّ اللَّهَ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿۱۵﴾

بیشکه چه الله پراخ دی (رحمت د ده) ښه عالم دی.

تفسیر: یعنی د هغه رحمت هر چیری عام دی، تر یوه ځای پوری څه اختصاص نه لری. د دوی له نیتونو، مصالحو او اعمالو ځنی په ښه ډول (طریقه) خبر دی او ښه پوهیږی چه د بندگانو په حق کښی کوم شی مفید او کوم شی مضر دی؟ او سم له هغو سره حکم صادروی. هر څوک چه سم له هغه سره عمل کوی هغه ته ښه جزاء او هر څوک چه له هغه ځنی مخالف تگ کوی هغه ته بده سزا ورکوی.

وَقَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحَنَهُ بَلْ لَّهُ مَا فِي السَّمُوتِ
وَالْأَرْضِ كُلُّ لَّهُ قِنْتُونَ ﴿۱۹﴾ بَدِيعُ السَّمُوتِ وَالْأَرْضِ ط
وَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿۲۰﴾

او وائی (کفار - یهودان او نصرانیان داسی چه) نیولی دی الله زوی پاکى ده ده لره (له زوی غخه)؛ بلکه دی ده لره هر هغه شیونه چه په آسمانو او ځمکې کښی دی (سره له آسمانو او ځمکې ملکاً، خلقاً وعبیداً)؛ تول ده لره حکم منونکى (او مغلوب) دی. نوی (بى له نمونى) پیدا کوونکى د آسمانو او د ځمکې دی؛ او هر کله چه اراده وکړی د یوه کار نو بیشکه هم دغه خبره ده چه وایی هغه کار ته چه وشه! نو هغه وشى.

تفسیر: یهودانو حضرت عزیر علیه السلام ته او نصرانیانو حضرت عیسیٰ علیه السلام ته د الله تعالیٰ زوی ویل. الله تعالیٰ فرمایي چه د ده ذات له تولو هسی خبرو ځنی پاک او منزّه دی. بلکه تول موجودات بیخی د ده مملوک او مخلوق او مطیع دی.

وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ لَوْلَا يُكَلِّمُنَا اللَّهُ أَوْ تَنْزِلُنَا آيَةً ط

او وایی هغه کسان چه دوی نه پوهیږی (یا ځان نه پوهوی) ولی خبری نه کوی له مونږ سره الله (پخپله) یا ولی نه راځی مونږ ته یو آیت (د قدرت په صدق ستا)

تفسیر: یعنی هغه جاهلان یا متجاهلان چه په کتابیانو او بت پرستانو کښی دی هغوی تول سره وایی چه الله تعالیٰ ولی بى له وسیلې له مونږ سره خبری نه کوی؟ یا کومه یوه داسی نښه نه راښیي چه مونږ د هغی له اوریدلو یا لیدلو ځنی ستا د رسالت تصدیق وکړو.

كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِثْلَ قَوْلِهِمْ
تَشَابَهَتْ قُلُوبُهُمْ قَدْ بَيَّنَّا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿۲۱﴾

هم دا رنگه به ویل هغو کسانو (چه وو) پخوا له دوی غنی په شان د خبری د دوی؛ یو رنگ شوی دی زړونه د دوی؛ په تحقیق بیانی کړی دی مونږ معجزی (نښی د وحدت او نبوت) هغو خلقو ته چه دوی یقین کوی (او هیڅ شبهه او عناد په دوی کښی نشته)

تفسیر: الله تعالی فرمایی چه پخوانیو خلقو هم داسی د جهالت خبری کولی دا کومی نوی خبری نه دی او هغو کسانو ته چه یقین او باور کوونکی دی مونږ د برحقه نبی نښی بیان فرمایلی دی او هغه کسان چه په خپل ضد او عداوت باندی ټینگ ولاړ دی او انکار کوی نو دا یوازی حسد او عناد دی.

إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَا تُسْأَلُ عَنْ أَصْحَابِ الْجَحِيمِ ﴿١١٩﴾

بیشکه مونږ لیدلی ئی ته (ای محمده!) په حقه سره زیری ورکوونکی (په نعیم) او ویروونکی (له جحیم). او ته به نه پوښتیدل کیری له صاحبانو د دوزخ څخه.

تفسیر: یعنی پر تاسی باندی د دی خبری هیڅ الزام نشته چه هغوی مو ولی په اسلام سره نه دی مشرف کړی.

وَلَنْ تَرْضَى عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَى حَتَّى تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ

او هیڅ کله به راضی نه شی له تانه (ای محمده!) یهودان او نه نصرانیان تر هغه پوری چه متابعت وکړی ته د دین د دوی؛

تفسیر: یعنی یهودان او نصرانیان د حق خبری له منلو سره هیڅ یوه علاقه او کار نه لری دوی په خپل ضد باندی کلک ولاړ دی او له سره ستاسی دین نه منی، که بالفرض تاسی د هغوی تابع شی نو خوښیږی او دا ممکنه او کیدونکی خبره نه ده نو اوس دی د هغوی د موافقت امیدونه کړی شی.

قُلْ إِن هُدَىٰ اللَّهُ هُوَ الْهُدَىٰ ط

ووايه (ای محمده! دوی ته چه) بیشکه هدایت د الله (اسلام) هم دغه هدایت دی (او بس)؛

تفسیر: یعنی په هره زمانه کښی همغه دین معتبر او هدایت ؤ چه د هغه وخت نښی به د هغه هدایت کاوه او اوس هغه دین، د اسلام پاکه طریقه ده، نه د یهودانو او نصرانیانو دود (رواج) او دستور.

وَلِیْنِ اَتَّبَعْتَ اَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ الَّذِیْ جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللّٰهِ مِنْ وَّلِیٍّ وَّلَا نَصِیْرٌ ۝۱۸

او قسم دی که چیری پیروی وکړی ته د آرزوگانو د دوی وروسته له هغه چه راغلی دی تاته له علمه نو نه به وی تا لره له (عذابه د) الله هیڅ دوست (ساتونکی له بلیاتو) او مددگار (خلاصوونکی له نازله ؤ عذابو).

تفسیر: دا یوه فرضی خبره ده یعنی که بالفرض تاسی داسی وکړئ نو له الهی قهره هیڅوک خپل ځان نه شی ژغورلی (بچ کولی) یا ئی منظور د امت تنبیه ده چه که کوم سړی مسلمان شی او په قرآنی احکامو پوهیږی او بیا له اسلامه مخ واړوی نو هیڅوک دی له عذابه نشی ژغورلی (ساتلی).

الَّذِیْنَ اتَّخَذُوا الْکِتَابَ یَتْلُوْنَهُ حَقَّ تِلَاوَتِهِ اُولٰٓئِکَ یُؤْمِنُوْنَ
بِهٖ وَمَنْ یَّکْفُرْ بِهٖ فَاُولٰٓئِکَ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ ۝۱۹

هغه کسان چه ورکړی دی مونږ دوی ته کتاب لولی (دغه د اهل کتاب مؤمنان) دا کتاب د حق په لوستلو د هغه سره؛ هم دغه کسان ایمان راوړی په دغه (کتاب پرته (علاوه) له محرفینو)؛ او هغه څوک چه کافر شی په ده نو دغه کسان هم دوی دی زیانکاران (چه ایمان په کفر بدلوی).

تفسیر: په یهودانو کښی لږ کسان منصفان هم ؤ چه خپل کتابونه ئی داسی لوستلی او پری پوهیدلی وو چه په الفاظو کښی ئی تحریف نه کاوه په معنی د هغه کښی ئی فکر چلاوه او په

مقتضای نئی عمل کا وہ او پہ پاک قرآن نئی ایمان راوری و لکه حضرت عبدالله بن سلام رضی اللہ تعالیٰ عنہ او د هغه ملگری یا د (جعفر طیار رضی اللہ تعالیٰ عنہ هغه ملگری چه ورسره له حبشی راغلی وو) دا آیت د هغو په باره کښی دی یعنی دوی «توریت» په غور سره لوست او هم دوی ته ایمان په برخه شو او هغه کسان چه له خپل کتاب ځنی نئی انکار وکړ او په هغو کښی نئی گوتی ووهلی او سره وایی راوه او تحریف نئی وکړ، نو دوی زیانکاران - خائنان او خاسران شول.

يٰۤاَيُّهَا اِسْرَآءِیْل اذْكُرُوْا نِعْمَتِيَ الَّتِيْ اَنْعَمْتُ عَلَیْكُمْ وَاِنِّيْ فَضَّلْتُكُمْ عَلَی الْعٰلَمِیْنَ ﴿۱۳۱﴾
وَاتَّقُوا یَوْمًا لَا تَجْزِیْ نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا یُقْبَلُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا تَنْفَعُهَا
شَفَاعَةٌ وَّلَا هُمْ یُنصَرُوْنَ ﴿۱۳۲﴾

ای بنی اسرائیلو (اولاده د یعقوبه!) یاد کړئ نعمت زما هغه چه انعام کړی دی ما پر تاسی (او بل دا یاد کړئ چه) بیشکه ما غوره کړی یی تاسی (یعنی نیکونه ستاسی) پر خلقو (د زمانی ستاسی) او وویریری، له (عذاب د) هغی ورځی چه لری کولی به نه شی هیڅ نفس له هیڅ (کافر) نفس څخه هیڅ شی (له عذاب) او نه به شی قبلولی له دغه نفس څخه بدل (فدیه) او نه به نفع رسوی ده ته شفاعت (سپارښت د هیچا) او نه به له دوی سره مدد وکړی شی (په دفع د عذاب کښی).

تفسیر: د هغو خبرو یادونه چه په شروع کښی بنی اسرائیلو ته شوی وه، اوس بیا د هغو ټولو حالاتو د یادولو ځنی وروسته بیا هم د همغو یادونه د تاکید او تنبیه او ویشولو له امله (وجی) کړی شوی ده چه ښه نئی په زړه شی او د هدایت په لوری راوری او لا ښه څرگنده شی چه له دی قصی څخه اصلی مقصد هم دا دی.

وَإِذْ ابْتَلٰٓ اِبْرٰهٖمَ رَبُّهٗ بِكَلِمٰتٍ فَاَتٰتَهُنَّ ط

او (یاد کړه ای محمده!) هغه وخت چه وازمایه ابراهیم لره پروردگار د ده په څو خبرو نو ده پوره کړی هغه (خبری).

تفسیر: لکه اوامر - نواهی او سنن - د حج افعال - ختنه - سر بیلول (د سر لار ایستل) مسواک او نور چه حضرت ابراهیم علیه السلام د الله تعالی د احکامو سره سم هغه ټول په دیر اخلاص

سره په غای راوړی دی او ټول ئی په ډیر ښه ډول (طریقه) سره ادا او پای (انتها) ته رسولی دی او له هم دی امله (وجی) د خلقو امام او پیشوا گرځول شوی دی.

قَالَ اِنِّيْ جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ اِمَامًا

وویل (الله) چه بیشکه زه گرځوونکی د تا یم لپاره د خلقو مقتدا (په دین کښی)

تفسیر: یعنی ټول (راتلونکی) انبیاء به ستاسی په متابعت باندی تگ وکړی.

قَالَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِيْ قَالَ لَا يَنَالُ عَهْدِيْ الظَّالِمِيْنَ

وویل (ابراهیم) او له اولادی می هم (مقتدایان وگرځوه) نو وفرمایل (الله) نه رسیږی عهد (امانت زما) کافرانو ته.

تفسیر: «بنی اسرائیل» په دی ډیر مغرور وو چه مونږ د حضرت ابراهیم علیه السلام اولاد یو او الله تعالی له حضرت ابراهیم علیه السلام سره وعده فرمایلی ده چه نبوت او لویي به ستا په اولاده او غوغات (نسل) کښی پاتی وی او مونږ د «حضرت ابراهیم» په دین باندی یو او گرد د هغه دین منو. اوس پاک الله دوی پوهوی چه د الله تعالی هغه وعده له هغو کسانو سره وه چه د نیکی پر لار ئی تگ کاوه. حضرت ابراهیم علیه السلام دوه زامن درلودل (لرلو). تر یوی مودی پوری د حضرت اسحاق علیه السلام په اولاده کښی لویي او نبوت ؤ، اوس د حضرت اسمعیل علیه السلام خیلخانی او اولادی ته رسیدلی دی ځکه چه ده د خپلو دواړو زامنو په نسبت دعا کړی ده او فرمایلی ئی دی چه د اسلام دین تل یو دی، ښایی چه ټول رسولان او امتیان په همغی یوی لاری لار شوی او هغه دا ده کوم حکم چه پاک الله د رسولانو په وسیله رالیږی، ومانه شی چه اوس په دغه دین باندی یوازی مسلمانان تگ کوی او تاسی له دی طریقې څنی مخ اړولی دی. په رومنیو آیاتو کښی ئی خپلی ښیگنی (فائدو) او انعامات راوښوول. اوس د هغوی هغه شبهه لری او دفع کوی چه بنی اسرائیل خپل ځانونه د ټول عالم امام او متبوع او له ټولو څنی ښه او افضل گڼل، نو ځکه د بل هیچا متابعت ئی نه کاوه.

(فائده): د بنی اسرائیلو په واقعاتو کښی ئی د حضرت ابراهیم علیه السلام ذکر او منقبت وفرمایل، اوس د هغه په ضمن کښی د بیت الله د حالاتو او فضائلو ذکر فرمایي او د دی تذکر په منع کښی په یهودانو او نصرانیانو باندی الزامات هم شته. لکه چه مفسران ئی ذکر کوی.

وَأَدْجَعْنَا الْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ وَأَمْنًا

او (یاد کره ای محمده!) هغه وخت چه وگرځوله مونږ کعبه ځای د ثواب (او اجتماع) خلقو ته او ځای د امن

تفسیر: یعنی هرکال د حج له پاره خلق هلته سره راتولیدی او هلته د حج ارکان ادا کوی - نو دا خلق د دوزخ له عذابه ساتلی او مأمون کیږی. یا هلته په بل هیچا شته تجاوز او تیری نه کیږی.

وَاتَّخِذُوا مِن مَّقَامِ إِبْرَاهِيمَ مُصَلًّیٰ

او ونیسئ (ای مؤمنانو!) له ځای د (دریدلو د) ابراهیم ځنی ځای د لمانځه (طواف او دعا).

تفسیر: مقام ابراهیم علیه السلام هغه تیږه (گټه) ده چه حضرت ابراهیم علیه السلام د کعبی شریفی د ودانولو په وخت کښی پری دریده. په دی تیږی (گټی) باندی د حضرت ابراهیم علیه السلام د پښو نښی دی او دی په هم دی تیږی (گټی) باندی د حج د دعوت له پاره دریدلی ؤ او دا تیږه (گټه) هم لکه (حجرالاسود) له جنت ځنی راوړی شوی ده، اوس حکم دی چه له دی تیږی (گټی) سره دی نژدی لمونځ وکړ شی او دا حکم استحبابی دی.

وَعِمْدًا إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ أَنَّ طَهَّرَ ابْنَتِي لِلطَّائِفِينَ وَالْعَاكِفِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ ۝۱۷۰

او حکم کړی وو مونږ ابراهیم ته او اسمعیل ته (دوی دواړو پلار او زوی ته) چه پاک کړئ! (او پاک وساتئ! تاسی دواړه پلار او زوی) کور (د عبادت) زما لپاره د طواف کوونکو او معتکفینو (یا د مسافرانو او مقیمانو) او (له پاره د) رکوع کوونکو سجده کوونکو (لمونځ کوونکو).

تفسیر: یعنی دلته دی خلق خراب کارونه ونه کړی! او د هغه په چپ چاپیر (چار چاپیره) کښی دی ناولی ونه گرځی او طواف دی په طهارت سره وکړی! او له ټولو چتلیو (گندگو) ځنی دی بیت الله شریف پاک، صفا وساتل شی!.

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا بَلَدًا آمِنًا

او (یاد کره ای محمده!) هغه وخت چه وویل ابراهیم ای ربه زما وگرځوه دا ښار (چه کعبه می په کښی ودانه کړی ده) ځای د امن.

تفسیر: د کعبی شریفی د ودانولو په وخت کښی حضرت ابراهیم علیه السلام داسی دعا کړی وه چه دا میدان دی ودان او مأمون ښار وی! لکه چه هم داسی هم وشول.

وَأَرْزُقْ أَهْلَهُ مِنَ الثَّمَرَاتِ مَنْ آمَنَ مِنْهُمْ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ

او روزی ورکړه اوسیدونکو ته ئی له هر راز (قسم) میوو نه هر هغه چا لره چه ایمان ئی راوړی دی له دوی ځنی په الله او په ورځ آخره باندی (چه د قیامت ورځ ده).

تفسیر: یعنی د دی ځای هغو اوسیدونکو ته چه مسلمانان وی، رزق او روزی ور ورسوه! او میوی ور ډیری کره! او کافرانو ته ئی دعا ونه فرمایله چه هغه پاک ځای د کفارو له لوټ (پلټیځ) او گندځی څخه پاک او صاف پاتی وی.

قَالَ وَمَنْ كَفَرَ فَأُمَتِّعُهُ قَلِيلًا ثُمَّ أَضْطَرُّهُ إِلَىٰ عَذَابِ النَّارِ وَبِئْسَ الْبَصِيرُ ﴿۱۳﴾

وفرمایل (الله) او هر څوک چه کافر شو نو فائده به ورکړم هغه ته لږه بیا به په زور (او خواری) بوځم دی عذاب د اور (د دوزخ) ته، او بد ځای د ورتلو دی (هغه اور).

تفسیر: حق تعالیٰ فرمایي چه په دنیا کښی کفارو ته هم رزق ورکاوه شی او د رزق حال لکه «امامت» داسی نه دی چه هغه ماسواء له ایمان لرونکی بل چاته نه وررسیږی.

وَإِذْ يَفْعَلُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا

إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿۱۲﴾

او (یاد کره ای محمده!) هغه وخت چه پورته کرل ابراهیم تادوونه (بنیادونه) د کعبی او اسمعیل (هم او دواړو به ویل) ای ربه زمونږ ته قبول کره (دا کار) له مونږ څخه، بیشکه ته چه ئی هم دا ته ښه اوریدونکی ښه پوهیدونکی ئی.

تفسیر: یعنی دا کار مو ته په خپل دربار کښی قبول کره! (چه د کعبی ودانول دی) ته د تولو دعاوی آوری! او د دوی په نیتونو باندی پوهیږی!

رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمَيْنِ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُّسْلِمَةً لَّكَ وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿۱۳﴾ رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۱۴﴾

ای ربه زمونږه او وگرځوه مونږه حکم منونکی ستا او (وگرځوه) له اولادی زمونږ یوه ډله حکم منونکی ستا او وښیه مونږ ته احکام د حج زمونږ او قبوله کره توبه زمونږ، بیشکه ته هم دا ته چه ئی ښه توبه قبلوونکی ښه مهربان ئی. ای ربه زمونږ! پیدا کره (ولیره) په دوی کښی یو رسول له دوی ځنی چه دی لولی پر دوی باندی آیتونه ستا (چه د وحدت او نبوت دلایل دی). او ښی دوی ته کتاب (یعنی قرآن) او حکمت (شرعی احکام) او پاک کمری دوی (له گناهونو)، بیشکه ته هم دا ته ئی ښه غالب د حکمت خاوند (په خپل کار کښی).

تفسیر: دا دعا حضرت ابرهیم او د ده زوی حضرت اسمعیل علیهما السلام دواړو کړی ده چه زمونږ په څوڅاتو (نسل) کښی یوه حکم منونکی ډله پیدا کره! او یو داسی رسول په دوی کښی ولیره! چه هغو ته کتاب او حکمت وښی! نو داسی یو نبی چه د دوی دواړو له اولاد څخه دی پرته (علاوه) د حضرت ختم المرسلین محمد صلی الله علیه وسلم څخه بل څوک نه دی، نو د دی

له امله (وجی) د یهودانو د پخوانیو خیالاتو پوره تردید وشو له «علم الكتاب» غنی هغه ضروری مطالب او معانی مراد دی چه له عبارت څخه واضح او ښکاره کیږی او له «حکمت» څخه مخفیه اسرار او لطیفه رموز مراد دی.

وَمَنْ يَرْغَبْ عَنْ مِلَّةِ إِبْرَاهِيمَ الْأَمْنِ سَفِهَ نَفْسَهُ وَلَقَدْ اصْطَفَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا
وَأَنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۳۴﴾ إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمْ قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّ
الْعَالَمِينَ ﴿۳۵﴾ وَوَضَىٰ بِهَا إِبْرَاهِيمُ رِجْلَيْهِ وَيَعْقُوبُ يُبْنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ اصْطَفَىٰ لَكُمْ
الَّذِينَ فَلَا تُمُوتُونَ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿۳۶﴾

او څوک دی چه مخ گرځوی له دینه د ابراهیم څخه (هیڅوک ئی نه گرځوی) مگر هغه څوک چه احمق گرځولی وی ده ځان خپل، او البته په تحقیق غوره کړی ؤ مونږ ابراهیم په دنیا کښی (په نبوت او خلت او د بیت الله په تعمیر سره)؛ او بیشکه دی په آخرت کښی له (خاصو) نیکانو څخه دی. او (یاد کړه) کله چه وویل ابراهیم ته رب د ده چه غاړه کیږده (زما احکامو ته) نو وویل (ابرهیم) غاړه می ایښی ده رب د عالمیانو ته او وصیت کړی ؤ په دین خپل سره ابراهیم زامنو خپلو ته او یعقوب (هم)، چه ای زامنو زما بیشکه چه الله غوره کړی دی تاسی ته دین (د اسلام) نو له سره مه مرئ تاسی مگر په هغه حال کښی چه تاسی مسلمانان یی (چه پر اسلام تر نزعی ثابت اوسئ!)

تفسیر: د هغه ملت او مذهب چه شرف مذکور شو، د هم دی ملت وصیت حضرت ابراهیم او حضرت یعقوب علیهما السلام خپلو اولادو ته فرمایلی ؤ. نو هر هغه څوک چه دا وصیت ونه منی، نو دی د هغو له ویناؤ غنی هم سر غروی. یهودان وایی چه حضرت یعقوب خپلو اولادو ته د «یهودیت» وصیت فرمایلی دی، دا وینا بالکل دروغ ده. لکه چه په وروستی آیت کښی راځی. له دی آیت څخه مقصد نهی ده له ترکه د اسلام، نه، له مرگه. لکه چه ویلی شی چه «لاتصل الا وانت خاشع» یعنی لمونځ مه کوه! ای لمونځ کونکیه! مگر په هغه حال کښی چه ئی ته

ویریدونکی له الله څخه.

أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ الْمَوْتُ إِذْ قَالَ لِبَنِيهِ
مَا تَعْبُدُونَ مِنْ بَعْدِي قَالُوا نَعْبُدُ إِلَهَكَ وَالِلّٰهِ أَبَائِكَ
إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِلَهًُا وَاحِدًا وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٠﴾

آیا وئ تاسی حاضران په هغه وخت کښی چه راغی یعقوب ته (اسباب د) مرگ کله چه وویل (یعقوب) زامنو خپلو ته چه د څه شی عبادت به کوئ پس له (مرگه) زما؛ نو وویل دوی چه عبادت به کوو د معبود ستا او د معبود د پلرونو ستا چه ابراهیم او اسمعیل او اسحاق دی هغه الله ته چه یو دی (شریک نه لری) او مونږ ټول هغه ته غاړه ایښودونکی یو.

تفسیر: یعنی تاسی د حضرت یعقوب علیه السلام د وصیت په وخت کښی له سره موجود نه وئ. دوی خو د همغو ستایل شویو انبیاء ملت ته ارشاد فرمایلی وو او تاسی داسی وکړل چه یهودانو وویل چه پرته (علاوه) له مونږ او نصرانیانو وویل چه پرته (علاوه) له مونږ، نور ټول بی دینان دی او له اسلام څخه چه حق مذهب دی دواړه مخالف شول. او په دغه عمل ئی چه بیخی دروغ او افترا ده د وصیت نوم کیښود.

تِلْكَ أُمَمٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلكُمْ مَا كَسَبْتُمْ
وَلَا تُسْأَلُونَ عَنْهَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣١﴾

دغه یو ټولی وه چه په تحقیق تیر شوی دی، هغوی ته ده (جزا د) هغه څه چه کړی ئی وی او تاسی ته ده (جزا د) هغه څه چه کړی دی تاسی او نه به پوښتیدل کیږئ له هغه څه چه وو دوی چه کاوه به ئی (هغه).

تفسیر: یعنی یهودانو او نصرانیانو یقین درلود (لرلو) چه د مور او پلار په گناهونو به زامن نیول کیږی او د هغوی په ثوابو کښی به هم برخه آخلی. دا وینا بیخی غلطه او چتی (بیکاره) ده. بلکه د هر چا عمل د ده د لاری مل، او چاره ئی تر غاړه ده، څه ئی چه کړلی وی هغه به

ریبی او هر څه ئی چه کړی وی هغه به ئی په مخ کښی راځی، ښه وی که بد.

وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى تَهْتَدُوا^ط

او وایی دوی (کتابیان مسلمانانو ته) چه شی! یهودان یا (شیع) نصرانیان چه سمه لاره ومومی.

تفسیر: مطلب دا دی چه یهودان مسلمانانو ته وایی چه یهودان شی! او نصرانیان دوی ته وایی چه نصرانیان شی چه هدایت مو په برخه شی.

قُلْ بَلْ مَلَكٌ بَرٍّ اَبْرَهْمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ^{۱۶}

ووايه (ای محمده دوی ته چه مونږ داسی نه کوؤ) بلکه (متابعت کوو) د دین د ابراهیم چه په یوه لوری (یعنی له هر باطله حق ته مائل) ؤ او نه ؤ دی له مشرکانو څخه.

تفسیر: یعنی ای محمده! صلی الله علیه وسلم دوی ته ووايه چه ستاسی دا وینا هیڅ د منلو وړ (لاټق) نه ده، بلکه مونږ د ابراهیم علیه السلام له هغه ملت سره بالکل سم او موافق یو چه له گردو خرابو مذاهبو څڼی بیل دی. په دی خبره کښی چه نه ؤ دی له شرک کوونکو څڼی دی خبری ته اشاره ده چه تاسی دواړه فرقی په شرک کښی اخته یی، بلکه د عربو نور مشرکان هم چه د ابراهیمی مذهب مدعیان وو د شرک او کفر په سیند کښی لاهو وو. له دی آیته په هغو هم تردید وشو. د انصاف له مخی اوس له دی دوو فرقو څخه هیڅ یوه هم په ابراهیمی مذهب باندی نه ده او یوازی مونږ مسلمانان په ابراهیمی مذهب پاتی یو.

(فائده): په هر شریعت کښی دری خبری وی

(اول): عقاید لکه توحید - نبوت او نور مؤمن به شیان نو په دی کښی ټول آسمانی دین لرونکی شامل او شریک او موافق دی او اختلاف له سره په کښی ممکن نه دی.

(دوهم): د شریعت کلیه قواعد چه له هغو څڼی جزئیات او فرعی مسائل حاصلیری، او په ټولو جزئیاتو کښی تل همغه کلیات ملحوظ او تر کتنی لاندی وی او فی الحقیقت ملت د هم دی اصولو او کلیاتو نوم دی. او د محمد صلی الله علیه وسلم د ملت (دین) او د ابراهیمی ملت توافق او اتحاد هم په هم دغو کلیاتو کښی دی.

(دریم): د گردو کلیاتو او ټولو اصولو او فروعو مجموعه چه هغه ته شریعت وایی. چه د دی خلاصه داسی شوه چه د حضرت محمد رسول الله او حضرت ابراهیم خلیل الله علیهما الصلوٰة

والسلام ملت سره یو دی - او د دوی شریعتونه سره بیل بیل دی.

قُولُوا امَّا بِاللّٰهِ وَمَا اُنْزِلَ اِلَيْنَا وَمَا اُنْزِلَ اِلَىٰ اِبْرٰهٖمَ وَاِسْمٰعِیْلَ وَاِسْحٰقَ
وَعِیْقُوْبَ وَاِلْسَبٰطٍ وَمَا اُوْتِیَ مُوْسٰی وَعِیْسٰی وَمَا اُوْتِیَ النَّبِیُّوْنَ مِنْ
رَّبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَیْنَ اَحَدٍ مِنْهُمْ وَنَحْنُ لَهٗ مُسْلِمُوْنَ ﴿۱۹﴾

ووايي (ای مؤمنانو!) چه ايمان راوړی دی مونږ په الله او په هغه (قرآن) چه نازل کړی شوی دی په مونږ او په هغو (لسو صحيفو) چه نازل کړی شوی دی ابراهيم ته او اسمعيل او اسحاق او يعقوب او اولادی (د دوی) ته او په هغو (کتابونو او معجزاتو) چه ورکړی شوی موسی ته او (ورکړی شوی دی) عیسی ته او (پر) هغو (کتابونو) چه ورکړی شوی دی (نورو) انبیاء ته له ربه د دوی نه حال دا چه نه کوو فرق په منځ د یوه تن له دوی ځنی (په نبوت او نه نبوت سره) او مونږ الله ته غاړه ایښودونکی یو.

تفسیر: یعنی مونږ په ټولو انبیاء او کتابونو ايمان راوړو. او ټول حق گڼو او هر یو له دوی ځنی په خپله زمانه کښی واجب الاتباع بولو. مونږ د الله تعالیٰ حکم منونکی یو او وایو چه په هره زمانه کښی هر نبي علیه السلام چه هر الهی حکم له ځانه سره راوړی دی د هغو منل او اتباع ضروری دی. پرته (علاوه) له کتابیانو ځنی چه له خپل دین څخه په غیر، د نورو ټولو ادیانو تکذیب کوی. اگر که د دوی دین منسوخ شوی هم وی او د انبیاء هغه احکام دروغ گڼی چه د الله تعالیٰ احکام دی.

فَاِنْ اٰمَنُوْا بِمِثْلِ مَا اٰمَنْتُمْ بِهِ فَقَدْ اٰهْتَدَوْا وَاِنْ تَوَلَّوْا فَاِنَّهَا
هُمُ فِيْ شِقَاقٍ ؕ فَيَسِيْفُكُمْ اللّٰهُ وَهُوَ السَّيِّئُ الْعَلِيْمُ ﴿۲۰﴾

نو که ايمان راوړی دا (بېهود او نصاری) لکه چه تاسی ايمان راوړی دی په هغه (مؤمن به شيانو بی له فرقه) نو په تحقیق ئی ومونده سمه لاره، او که

ئى مخ وگرځاوه (له ايمانې) نو بيشكه هم دا خبره ده چه دوى (له تاسى سره) په مخالفت كېښى دى، نو ژر ده چه كافى به شى په (دفع د شر) د دوى كېښى تا لره الله، او هم دى دى ښه اوريدونكى (د اقوالو) ښه عالم (په احوالو).

تفسير: يعنى د دى له دښمنى او ضد څخه مه ويريږئ! پاك الله د هغوى له شر او ضرر څخه ستاسى ساتونكى دى. هغوى تاسى ته هيڅ ورانې نشي رسولى. الله تعالى د تولو خبرى آورى او په تولو احوالو او نيتونو خبر او پوه دى.

صِبْغَةَ اللَّهِ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ صِبْغَةً دَوْخُنْ لَهُ عَبْدُؤْن ﴿٢٨﴾

(او وائى اى مؤمنانو! چه مونږ الله رنگ كړى يو) په رنگ د الله او څوك ښه دى له الله غنى له جهته د رنگه (د دين) او مونږ خاص ده لره عبادت كوونكى يو.

تفسير: يهودان له دى آيتونو غنى واوښتل او اسلام ئى ونه مانه. او نصرانيانو هم انكار وكړ او د لاقو او باتو په ضمن كېښى به ئى ويل چه له مونږ سره داسى يو رنگ شته چه له مسلمانانو سره نشته.

د نصرانيانو دا دود (رواج) وه چه يو ډول (قسم) زير رنگ ئى جوړ كړى ؤ او كله به چه په دوى كېښى كوم وړوكى پيدا كېده، يا به كوم سړى د دوى په دين كېښى داخليده، نو دوى به په هغه رنگ رنگاوه او په هغه كېښى به ئى غوټه كاوه چه سوچه او ستره نصرانى شى. نو پاك الله فرمايى چه «اى مسلمانانو! ووايې چه مونږ د الله تعالى په رنگ سره رنگ شوى يو چه ايمان دى. حق دين مو منلى دى چه د دى حق دين له منلو او ننوتلو څخه وروسته تولى ناپاكى او ناولتياوى او نور كشافات (خبرى) بيخي لرى كيږى او هر مسلمان پكېښى پاك، صاف كيږى.»

قُلْ أَتُحِبُّونَنَا فِي اللَّهِ وَهُوَ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ وَلَنَا أَعْمَالُنَا وَلَكُمْ أَعْمَالُكُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُخْلِصُونَ ﴿٢٩﴾

ووايه (اى محمده! دوى ته) ايا جگړه كوى تاسى له مونږه سره په (دين) د الله كېښى حال دا چه هغه دى رب زمونږ او رب ستاسى، او مونږ لره دى عملونه زمونږ او تاسى لره دى عملونه ستاسى، او مونږ خاص الله لره په

اخلاص (عبادت کوونکی) یو.

تفسیر: یعنی د الله تعالیٰ په نسبت ستاسی داسی نزاع او جگری کول او داسی گنډل چه د الله تعالیٰ د رحمت او عنایت لایق (وړ) او مستحق پرته (علاوه) له مونږ ځنی بل هیڅوک نشته، خوشی بیکاره خبره ده. او هغه پاک ذات همغسی چه ستاسی رب دی، زمونږ رب هم دی. او مونږ څه عملونه چه کوو، خالص الله تعالیٰ لره ئی کوو مونږ تاسی غوندی یوازی په خپلو پلرونو او نیکونو افتخار نه کوو. او په تعصب، نفسانیت، او حسد کښی اخته نه یو. نو بیا څله زمونږ عملونه د پاک رب په دربار کښی نه منل کیږی؟

أَمْ تَقُولُونَ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطَ كَانُوا
هُودًا أَوْ نَصْرَىٰ قُلْ ءَأَنْتُمْ أَعْلَمُ أَمِ اللَّهُ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَتَمَ
شَهَادَةَ عِنْدَ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿۱۴﴾

آیا وایئ تاسی (ای کتابیانو!) چه بیشکه ابراهیم او (د ده زامن او لمسی) اسمعیل او اسحاق او یعقوب او اولاد (د دوی) وو دوی (تول) یهودیان یا نصرانیان؛ ووايه (ای محمده! دوی ته) ایا تاسی ښه پوهیږی، که الله؛ او څوک دی زیات ظالم له هغه چانه چه پتوی له خلقو (ثابته) شاهی په نزد د ده له طرفه د الله؛ او نه دی الله بی خبره له هغه څه چه تاسی ئی کوئ.

تفسیر: د حضرت ابراهیم او حضرت اسمعیل او نورو انبیاء علیهم السلام په نسبت چه کتابیانو داسی دعوه کوله چه دوی یهودان یا نصرانیان وو، ښکاره او صریحه دروغ ده. برسیره پر دی حق تعالیٰ فرمایي ﴿مَا كَانَ إِبْرَاهِيمُ يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا﴾ نو اوس راوضیئ! چه ستاسی پوهه او علم زیات دی که د هغه (علام الغیوب الله تعالیٰ)؟.

تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ مَّا كَسَبْتُمْ
وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٣٧﴾

دغه یوه ډله وه چه په تحقیق تیره شوی وه، هغوی لره ده (جزا) د هغه څه چه کړی ئی وی، او تاسی لره ده (جزا) د هغه څه چه کړی دی تاسی، او نه به پوښتیدلی کیږئ، له هغه څه چه وو دوی چه کول به ئی.

تفسیر: هم دا آیت وړاندی تیر شوی دی، هرکله چه د دی کتابیانو په زړونو کښی تکبر او غرور غای نیولی ؤ او داسی ئی گڼل چه زمونږ اعمال هرڅومره چه خراب وی، بیا به هم زمونږ پلرونه شفاعت کوی او بښنه به راته غواړی، نو ځکه د داسی چتی (بیکاره) خیالاتو د لا ښه تردید کیدلو لپاره ئی هغه آیت بیا مکرر بیان وفرمایه داسی وپوهیږئ چه په پخوانی آیت کښی کتابیانو ته خطاب ؤ. او په دی آیت کښی له (محمدی) امت سره مخاطبه ده چه په دی چتی (بیکاره) خیال کښی د هغوی متابعت او پیروی مه کوئ! ځکه چه دا راز (قسم) هیلی (امید) او توقعات هر سړی د خپلو مشرانو او مرو غڼی په خپل زړه کښی کولی شی چه داسی تخیلات او توقعات بیخی غلط او چتی (بیکاره) دی. اوس وروسته له دی نه د یهودانو او نورو مشرکانو د یوی بلی ناپوهی او حماقت څخه اطلاع ورکوله کیږی چه د قبلی د تحویل په نسبت عنقریب راتلونکی دی.

سَيَقُولُ السُّفَهَاءُ مِنَ النَّاسِ مَا وَلَدَهُمْ عَنْ قِبَلِهِمُ الَّذِينَ كَانُوا عَلَيْهَا

ژر ده چه وبه وایی ناپوهان له خلقو چه شه شی وگرځول دوی (یعنی رسول صلی الله علیه وسلم او مؤمنان) له قبلی د دوی شخه هغی نه چه وو دوی په هغی باندی؟

تفسیر: کله چه رسول اکرم صلی الله علیه وسلم مکی شریفی شخه مدینی منوری ته تشریف راوړ، تر ۱۶ - ۱۷ میاشتو پوری ئی د بیت المقدس په لوری لمونځ کاوه، وروسته د کعبی شریفی په لوری مامور شول، چه خپل مخ وگرځوی. دلته یهودان او مشرکان، منافقان او ځینی ضعیف الاعتقاد مسلمانان په اندیښنو او شېهو کښی ولویدل، او مخالفانو په توکو او مسخرو لاسونه پوری کړل، او داسی به ئی ویل «دوی خو تراوسه پوری د بیت المقدس په لوری چه د تولو انبیاء قبله وه، لمونځ کاوه، نو اوس په دوی شه وشول چه هغه د پخوانیو انبیاء قبله ئی پریښوده؟ او د کعبی په لوری ئی مخ وگرځاوه؟» چا به ویل چه «د یهودانو د رخی، (کینی) حسد او عداوت له امله (وجی) یی داسی وکړل» ځینو به ویل چه «دی په خپل دین کښی متردد او متحیر دی، چه له دی چارو ځنی د ده تذبذب او عدم نبوت راضکاره کیږی»

د مخالفانو له دی اعتراضونو او له هغه ځواب شخه چه الله تعالی ئی وروسته فرمایي، دا جگړه داسی پای (آخر) ته رسیږی، چه د هغه له اوریدلو ځنی هیچا ته نور هیڅ تردد او اندیښنه نه پاتی کیږی.

قُلْ لِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿۱۲۷﴾

ووايه (ای محمده! دوی ته) چه الله لره دی مشرق او مغرب (بلکه تول جهات) هدایت کوی هغه چاته چه اراده (ده هدایت یی) وکړی (طرف) د لاری سمی ته (چه اسلام دی).

تفسیر: یعنی ای محمده! دغو ناپوهانو ته ووايه چه نه مونږ د یهودانو له عداوته، او نه د بل کوم نفسانی تعصب له امله (وجی) او نه د خپلی شخصی رأیی له متابعت، خپله قبله بدله کړی

ده بلکه مونږ یوازی د الله تعالیٰ د فرمان په اثر، چه زمونږ د حق دین اساس دی، دا قبله بدله کړه تر هغه وخته پوری چه مونږ مامور وو چه د بیت المقدس په لوری لمونځ وکړو، نو مونږ هغه حکم ومانه، اوس چه مونږ مامور شوی یو چه د کعبی شریفی په لوری مخ وگرځوئ! نو مونږ د زړه له کومی (منځ) دا حکم هم ومانه، نو د دی په نسبت له مونږ ځنی داسی پوښتنی، او پر مونږ دا راز (قسم) اعتراضونه کول سخت حماقت دی. د الله تعالیٰ په حکم منونکی تابع بنده داسی اعتراض کول چه ده پخوا له دی نه داسی کار کاوه او اوس ولی داسی کار کوی؟ دا د پوهانو او عاقلانو کار نه دی. که د داسی مختلفو احکامو اسرار لتول مو په کار وی، نو د الله تعالیٰ د ټولو احکامو په اسرارو څوک پوهیدی شی؟ او تاسی ناپوهان څوک پوهولی شی؟ هو! په دومره خبره هر څوک پوهیدی شی، او مونږ هم هر څوک پوهولی شو، چه مقصد د قبلی له ټاکلو (مقررولو) ځنی د عبادت د طریقې ښوول دی، او اصلی عبادت نه دی، او په دی مورد (ځای) کښی د پاک الله معامله جلا جلا (جدا جدا) ده، ځینو ته په خپل، حکمت او رحمت له مخی یوه لاره ورښی، او ځینو ته بله. د ټولو ځایونو او مواقعو څښتن (خاوند) او مالک الله دی، هر چاته په هر وخت کښی چه اراده وکړی، داسی لاره ورښی، چه له نورو ټولو لارو ځنی ښه، سمه او لنډه وی، لکه چه اوس ئی مونږ ته داسی قبله راوتاکله (مقرر کړه)، او هدایت ئی راته وفرمایه، چه له ټولو قبلو ځنی افضله او بهتره ده.

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا

او هم داسی (لکه چه هدایت مو درته کړی دی) گرځولی یی مونږ تاسی یوه ډله غوره دپاره د دی چه شیع شاهدان پر نورو خلقو (د جزا په ورځ د انبیاء له خوا) او چه شی (محمد) رسول (د الله) پر تاسی (ای محمدی امت!) شاهد.

تفسیر: یعنی همغسی چه ستاسو قبله کعبه ده او د حضرت ابراهیم علیه السلام قبله، او له ټولو قبلو ځنی افضله ده، هم دا راز (قسم) می تاسی هم له ټولو امتو ځنی افضل او ستاسی رسول می هم له ټولو نبیانو او رسولانو څخه اکمل منتخب او غوره کړی دی. چه د دی فضیلت او کمال له سببه تاسی د نورو ټولو امتو په مقابل کښی داسی شاهدان چه مقبول الشهادت وی، منل کیږئ. او محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم ستاسی پر عدالت او صداقت شاهدی ورکوی. لکه چه په احادیثو کښی راغلی دی «کله چه د پخوانیو امتونو کافران د خپلو رسولانو د دعوی تکذیب وکړی، او وویي چه مونږ ته په دنیا کښی د هیچا له خوا هدایت او لارښوونه نه ده شوی. نو په دغه وخت کښی محمدی امت د رسولانو د دعوی په صداقت باندی شاهدی ورکوی، او حضرت

محمد صلی الله علیه وسلم چه د خپلو امتیانو له احوالو څخه پوره واقف دی، د دوی په صداقت او عدالت باندې شاهی ورکوی. دلته به نور امتیان وایی چه «دوی نه زمونږ په زمانه کښی وو، او نه بیخی مونږ او دوی سره لیدلی دی، نو د دوی شاهی په مونږ څرنگه اوریدله کیږی؟» دلته به محمدی امت داسی ځواب ورکوی چه «مونږ ته دا ټولی خبری د الله تعالی له کتابه او د رسول الله صلی الله علیه وسلم له ښوونی څخه راڅرگندی شوی، او دغه امر مونږ ته د «علم یقین» تر حده رسیدلی دی نو ځکه مونږ پر تاسی شاهی لولو.

(فائده): - د «وسط» یعنی معتدل مطلب دا دی چه محمدی امت بیخی په سمه لار دی. چه په هیڅ ډول (طریقه) د هیڅ شانی کوږوالی شائبه پکښی نشته. او له افراط او تفریط څخه بیخی پاک دی.

وَمَا جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا إِلَّا لِنُعَلِّمَ مَنْ يَتَّبِعُ الرَّسُولَ مِمَّنْ يَنْقَلِبُ عَلَى عَقْبَيْهِ

او نه ده گرځولی مونږ (دا) قبله هغه چه وی ته (پخوا له هجرت نه) په هغی باندی مگر دپاره د دی چه مونږ (بیل او) معلوم کړو هغه څوک چه پیروی کوی د رسول له هغه چانه چه بیرته گرځی په پوندو خپلو (کفر ته)

تفسیر: یعنی ستاسی اصلی قبله خو هم دغه کعبه وه، چه د حضرت ابراهیم علیه السلام له زمانی راهیسی پاتی ده، د څو ورځو له مخی چه ستاسی قبله بیت المقدس تا کلی (مقرر) شوی وه، یوازی د امتحان دپاره وه، چه څوک له تاسی امر منونکی پاتی کیږی؟ او څوک مخ اړوی؟ نو هر څوک له دوی څخه چه پر ایمان باندی قائم پاتی دی، د هغوی درجی لوړی دی.

(فائده): په دی آیت کښی «لنعلم» چه د مستقبل صیغه ده، او په «حتى نعلم - فلیعلمن - لما یعلم الله - لنبلونکم - الا لنعلم» او نورو آیتونو کښی چه د مستقبل کلمی راغلی دی له دغو ټولو ځنی له ورا داسی معلومیږی، چه نعوذ بالله د الله تعالی علم پر دغو پیښو باندی وروسته حاصل شوی دی، او پخوا له دی نه پر دی شیانو د الله تعالی علم نه وه، حال دا چه د پاک الله علم په هر شی قدیمی دی. ﴿وَكَانَ اللَّهُ بِحُلَّتِي عَلِيمًا﴾ علماؤ د دی ځواب په څو ډولو (طریقو) سره ورکړی دی ځینی له «علم» څخه متمیز او بیل بیل کول مرادوی، ځینی ئی آزموینه او امتحان بولی، ځینو د داسی علم معنی رؤیت گنلی دی. ځینو دا د مضارع صیغی د ماضی په معنی تعبیر کړی دی. ځینو د «علم» حدوث نبی کریم صلی الله علیه وسلم او مؤمنانو ته راجع کړی دی. یا ئی د مخاطبینو په لوری گرځولی دی. ځینی لوی محققین هغه «علم» حالی بولی، چه له وجود څخه وروسته ښکاره او متحقق کیږی، او په هغه باندی جزا او سزا - مدح او ذم مترتب

کیبری. او هم دا ئی غوره کړی دی. ځینو راسخینو مدققینو د دی په نسبت دوه دقیق او انیق بیانونه فرمایلی دی د یوه خلاصه دا ده چه د ﴿وَأَنَّ اللَّهَ تَدَّ احَاظِرٌ شَيْءٌ عَلَمًا﴾ له ارشاد سره سم ټول شیان له اوله تر آخره، له حقیر او عظیم ځنی نیولی، تر لږ او کثیر پوری د پاک الله په حضور کښی موجود دی، او د ټولو شیانو «علم» له هغه سره غوند او یو ځای دی. د هغه په «علم» کښی هیڅ ډول (قسم) تقدم او تاخر بیخی نشته. مگر دا موجودات بیشکه په تناسب سره یو له بله وړاندی وروسته شمیرل کیږی. خو د الله تعالیٰ په «علم» کښی گرد (ټول) سره یو ځای لکه یو شی موجود دی. نو ځکه دلته ماضی، حال او استقبال ایستل بیخی غلط کار دی. البته په هغه تقدم او تأخر کښی چه دوی ئی یو له بله سره لری، دا دری واړه زمانی بالبداهت جلا جلا (جدا جدا) څرگندیږی، نو الله تعالیٰ په خپل کلام کښی د مقام او حکمت په لحاظ کله په شیانو کښی له هغه څه نه چه ده ته معلوم دی له خپل علم سره سم کلام فرمایي او کله د دی واقعاتو د تقدم او تأخر لحاظ کوی، په ډومبنی صورت کښی د یوه دقیق فرق په لحاظ تل د ماضی یا د حال صیغه استعمالیږی، او د استقبال صیغه هیڅ نه مستعملیږی، او په بل صورت کښی حال استعمالیږی. په هر ځای کښی چه راتلونکی واقعات د ماضی په الفاظو سره بیان فرمایي لکه ﴿وَنَادَىٰ أَهْلَ الْجَنَّةِ﴾ او داسی نور، نو هلته دا لحاظ شوی دی، چه د حق تعالیٰ په مخ کښی هغه ټول سره مستحضر او تر نظر لاندی دی. او هر چیری چه تیر شوی امور د استقبال په صیغه سره بیان شوی دی، لکه ﴿الْأَعْمَى﴾ او نور، نو هلته دا تر نظر لاندی ده چه هغه د ماقبل په نسبت مستقبل دی، مگر د الله تعالیٰ د علم په لحاظ مستقبل نه دی، چه د هغه د علم په نسبت د حدوث توهم وشي. د بل تحقیق خلاصه دا ده چه مونږ ته د اشیاء علم په دوه ډوله (قسمه) حاصلیږی یو بلا واسطه، بل په واسطه سره مثلاً مونږ کله اور په خپلو سترگو وینو، او کله مو له سترگو پټ وی، او د هغه د لوگی له لیدلو څخه د هغه په وجود باور کوو. او ډیر ځلی د دی دواړو علم مونږ ته یو ځای او یو له بل سره گډ حاصلیږی. مثلاً کله چه مونږ اور پخپل مخ کښی گورو ښکاره ده چه اور او لوگی ئی دواړه یو ځای زمونږ په نظر کښی راځی. نو په دی صورت کښی په دواړو قسمونو زمونږ علم په اور باندی حاصل شو هم بلا واسطه ځکه چه مونږ اور پخپلو سترگو گورو، او هم په واسطه سره یعنی د اور علم د لوگی په واسطه. او دا دواړه علمه یو ځای څرگند شوی دی، وړاندی او وروسته پکښی له سره نشته دلته علم بالواسطه په علم بلا واسطه کښی داسی محو او ورک شوی دی چه هغه ته هیڅ فکر او خیال هم نه ورځی. هم داسی کله د دوو شیانو علم هم بلا واسطه یو ځای حاصلیږی مثلاً که لوگی او اور دواړه سره یو ځای ووینو، په دی ډول (طریقه) کله د یوه شی علم بلا واسطه او د دوهم شی علم د اول شی د علم په واسطه یو ځای سره حاصلیږی مثلاً د لوگی علم بلا واسطه او د اور علم د لوگی په واسطه یا د اور علم بلا واسطه او د لوگی علم د اور په واسطه دواړه یو ځای سره پیدا کیږی، مگر کله چه قلم پخپل لاس کښی آخلو او پری لیکو، که څه هم لاس او قلم یو ځای سره خوځیږی، خو بیا هم داسی ویلی کیږی چه ډومبی لاس وخوځیده او بیا قلم د هغه په واسطه په

حرکت راغی. نو له دی کبله (وجی) سره له دی چه علم په دوو شیانو یو غای حاصل شوی وی مکر بیا هم سلیم عقل هغه علم چه بی واسطی حاصل شوی وی خامخا پر هغه علم مقدم بولی چه په واسطه سره حاصل شوی وی. څه مهال (وخت) چه دا خبری درښکاره شوی نو اوس واورئ کله چه علیم خدای ته د ټولو شیانو علم په دواړو ډولو (طریقو) سره شته یعنی بلا واسطه او په واسطه سره یعنی د لوازمو سره له ملزوماتو او د ملزوماتو سره له لوازمو او دا دواړه علمونه له ازله سره برابر او یو غای دی. اکر که د یوه شی بالواسطه علم په بلا واسطه علم کښی بیخی ورک او محو شی، او د داسی شی بلا واسطه علم او د بل شی له بالواسطی علم سره برابر او یو غای دی او دواړه قدیم دی کواکی بلاواسطه علم ئی په مذکوره طریقه سره مقدم، او بالواسطه علم ئی مؤخر وگنئ نو هر چیری چه د الله تعالی د علم ذکر د استقبال په صیغه یا د استقبال په معنی کښی ومونده شی، هغه د بالواسطی علم په لحاظ دی. او د زمانی په اعتبار هیڅ تفاوت پکښی نشته. او هر چیری چه ماضی یا حال مستعملیږی، هلته بلاواسطه علم مراد دی. او د بالواسطی علم په اعتبار سره د کلام په فرمایلو کښی دا حکمت دی چه د الله تعالی د کلام مخاطبان بنیادمان دی، او انسانانو ته د زیاترو شیانو علم بالواسطه وی - نو ځکه هر چیری چه لوی خدای جل جلاله د خپل علم ذکر د استقبال په صیغه فرمایلی دی، نو دا همغه امور دی چه بنیادمانو ته بلا واسطه نشی معلومیدی. که په داسی غایو کښی له انسانانو سره بلاواسطی د علم په اعتبار کلام وکړی شی، نو پر دوی پوره الزام نه اوږی، او هر چیری چه هسی حکمتونه او مصالح تر نظر لاندی نه وی، نو هلته د بلا واسطی علم په اعتبار د ماضی یا د حال صیغه استعمالیږی مگر کله چه انسانانو ته د هغو شیانو بلا واسطه علم هیڅ په لاس نشی ورتلی، او د دغو وسایطو علم پخوا د هغو له وجوده انسان ته امکان نه لری، او له هم دی امله (وجی) چه د هغو ټول علوم سره برابر او یو غای نه حاصلیږی، نو دوی پاک الله پخپلو غانونو قیاسوی، او د استقبال د صیغی د اوریدلو غنی د حدوث په فکر کښی لویږی او حیرانیږی چه د الله تعالی په علم کښی حدوث ثابت شو- مگر هغه پوهان چه له هسی نکاتو غنی واقف او پوه وی، دا ټول سره سم او یو له بله سره مطابق گنئ. والحمدلله.

وَإِنْ كَانَتْ لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ

او بیشکه دی دا گرځیدل (کعبی ته) هرومرو (خامخا) دیر درانه مگر نه دی (درانه) په هغو کسانو چه سمه لاره ورته ښوولی ده الله

تفسیر: رومی زمونږ د رسول صلی الله علیه وسلم لپاره بیت الله شریف قبله مقرر شوی وه، بیا د څه وخت له پاره د امتحان په توگه (طور) بیت المقدس قبله مقرر شوه، او ټول پوهیږی چه امتحان په هغه شی کښی وی، چه پر نفس باندی دروند وی، نو پاک الله فرمایي چه بیشکه د

کعبی شریفی په غای بیت المقدس قبله گرځول، پر خلقو ښه ونه لگیدل. په عوامو مسلمانانو له دی سببه چه هغوی عموماً عرب او قریش، او د کعبی شریفی په افضلیت معتقد وو. کله چه په دوی د دوی له خیال، عادت، رسم او رواج غنی مخالف کار تحمیل شو، نو متأثر شول. او د خواصو د ویریدلو سبب دا ؤ چه د ابراهیمی له هغه دین غنی دا عمل مخالف ؤ، چه دوی د هغه په موافقت مامور وو. او هغه اخص الخواص چه د سلیم ذوق خاوندان، او د مراتبو د تمیز لیاقت ئی درلود (لرلو)، هغوی د بیت الله په مقابل کښی بیت المقدس ته دریدل، معکوسه ترقی کله. مگر هغه ذوات چه په حکمتو او اسرارو پوهیدل، او د ایمانی فراست په رڼا د کعبی شریفی او د بیت المقدس په مراتبو بیل بیل خبر وو، او د دی دواړو په حقیقت او د مراتبو په فرق سره پوه وو، دوی پوهیدل چه حضرت محمد صلی الله علیه وسلم د ټولو انبیاء د کمالاتو جامع او د دوی رسالت ټولو قومونو او ملتونو بلکه ټول عالم ته شامل دی نو ځکه دا خبره هم ضروری ده چه د بیت المقدس د استقبال وار هم راشی، د هم دی خبری له امله (وجی) زمونږ رسول الله صلی الله علیه وسلم د معراج په شپه کښی له ټولو پخوانیو انبیاء سره هم ملاقات وکړ او هغه نه وروسته د بیت المقدس د استقبال حکم صادر شو. والله اعلم.

وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِلَّ إِيْمَانَكُمْ إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرُءُوفٌ رَحِيمٌ

او نه دی الله چه ضایع کړی ایمان (لمونځ) ستاسی (ای مؤمنانو!) بیشکه الله په خلقو (مؤمنانو) باندی خامخا ډیر مهربان، پوره رحم لرونکی دی.

تفسیر: یهودانو ویل کله چه مو اصلی قبله بیت الله وه، نو ستاسی د دومره مودی هغه لمونځونه چه د بیت المقدس په طرف مو کړی دی ټول ضایع شول ځینو مسلمانانو ته داسی شبهی ورولودی. کله چه بیت المقدس زمونږ اصلی قبله نه وه، نو هغه مسلمانان چه په هغه حالت کښی مړه شوی دی، د هغوی په ثواب کښی به هم نقصان واقع شوی وی، البته ژوندی مسلمانان به په راتلونکی زمانه کښی د هغه تلاقی وکړی. نو دا آیت نازل شو (کله چه تاسی یوازی د خپل ایمان او د پاک خدای د اطاعت له کبله (وجی) د بیت المقدس په لوری لمونځ کړی دی نو ستاسی اجر او ثواب ته څه زیان نه پېښیږی.

قَدْ نَرَى تَقَلُّبَ وَجْهِكَ فِي السَّمَاءِ فَلَنُوَلِّيَنَّكَ قِبْلَةً تَرْضَاهَا

په تحقیق سره وینو مونږ (بیابیا) گرځول د مخ ستا په (طرف د) آسمان نو مونږ به وگرځوو هرومرو (خامخا) تا (هغی) قبلی ته چه ته ئی خوښوی.

تفسیر: کله چه کعبه اعلیٰ قبله او له محمدی صلی الله علیه وسلم کمالاتو سره وې (لائیق) او مناسبه وه، نو له ټولو قبلو ځنی افضله او د ابراهیم علیه السلام قبله وه. له بل لوري یهودانو طعنې او پیغورونه ورکول او ویل یی «دا نبی چه زمونږ له شریعت ځنی مخالف او له ابراهیمی دین سره سم کار کوی ولی زمونږ د قبلی په لوري لمونځ کوی؟» نو ځکه د دغو سببو له امله (وچی) په هغه زمانه کښی چه دوی د بیت المقدس په لوري لمونځ کاوه نو د هغه په زړه کښی تل داسی خبری گرځیدلی که د الله تعالیٰ له لوري حکم راکری شی چه بیا د کعبی په لوري لمونځ وکړم. او په دی شوق کښی به ئی کله کله د آسمان په لوري مخ اړاوه، او هر طرف ته به ئی کتل، چه ښائی په هغی پرښتی باندی ئی سترگی ولگیوی چه داسی زیری ورکری، نو په دی مناسبت پر دوی دغه آیت نازل شو، او د کعبی شریفی د استقبال دا حکم راغی.

قَوْلٌ وَهَكَذَا شَطْرُ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ

نو وگرځوه مخ خپل په لوري د مسجدالحرام (کعبی ته په لمانځه کښی).

تفسیر: یعنی د کعبی شریفی په لوري. مسجد الحرام ئی ځکه بولی چه هلته مقاتله کول، د حیواناتو ښکار کول، د ونو او وښو پری کول او نور شیان حرام دی. او بل هیڅ یو مسجد دومره عزت او حرمت نه لری لکه چه مسجد الحرام د حرمت او عزت ځای دی. کله چه د قبلی د تحویل دا حکم نازل شو رسول اکرم صلی الله علیه وسلم له معظمو اصحابو سره د بنی سلمه په مسجد کښی د ماسپینین د جماعت په لمانځه ولاړ وو، او دوه رکعتی ئی د بیت المقدس په لوري ادا کړی وو، په هم دی لمانځه کښی ئی سره له خپلو مقتدیانو د کعبی شریفی په لوري مخ وگرځاوه او پاتی دوه رکعتونه ئی د مسجد الحرام په لوري پای (آخر) ته ورسول. نو په هم دی مناسبت د دی مسجد نوم (ذوقبلتین) یا (مسجد القبلتین) کیښود شو. یعنی د دوو قبلو مسجد.

وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّواْ وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ

او په هر ځای کښی چه اوسئ نو وگرځوئ (تاسی) مخونه خپل (په لمانځه کښی) په لوري د هغی (کعبی)

تفسیر: یعنی په سفر یا په حضر کښی - په مدینی منوری یا په بل ښار کښی، په وچه یا په دریاب کښی په غره یا په ډگر (صحرا) کښی - یا پخپله بیت المقدس یا په بل کوم ښار کښی - هر چیری چه یی د بیت الحرام په لوري لمونځ ادا کړئ!

وَالَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لْيَعْلَمُونَهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَاللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ ﴿۱۲۷﴾

او بیشکه هغه کسان چه دوی ته ورکړی شوی دی کتاب خامخا پوهیږی دوی چه بیشکه دا (استقبال الکعبه) حق دی له لوری د رب د دوی او نه دی الله ! غافل له هغو کارو غنی چه کوی ئی دوی.

تفسیر: یعنی هغه اعتراضونه چه کتابیان ئی د قبلې د تحویل په نسبت کوی هغوی ته هیڅ غور مه ږدئ! ځکه چه د هغوی په آسمانی کتابو کبې دا خبره ښکاره ده چه ختم المرسلین صلی الله علیه وسلم به د څه مودی له مخید بیت المقدس په لوری لمونځ کوی. او په پای (آخر) کبې به د کبې شریفې په لوری لمونځ کوی، او دا هغو ټولو ته معلوم دی چه د محمدی امت اصلی او دائمی قبله به د ابراهیمی دین سره سمه وی، نو ځکه هغوی دا د قبلې تحویل هم حق گنی، خو د رخی (کینی) او حسد له مخی هر څه ئی چه په خوله راغی هغه وایی الله تعالی د دوی په ټولو خبرو ښه عالم دی. او د دوی د ویناوو نتایج به یوه ورځ هغوی ته څرگند کړی.

وَلَيْنَ آتَيْتَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ بِكُلِّ آيَةٍ تَاتِيْعُوا قِبْلَتَكَ
وَمَا أَنْتَ بِتَابِعٍ قِبْلَتَهُمْ وَمَا بَعْضُهُمْ بِتَابِعٍ قِبْلَةَ بَعْضٍ

او قسم دی خامخا که ته راوړی هغو کسانو ته چه ورکړی شوی دی دوی ته کتاب په هر قسم دلیل سره نه به شی تابع دوی د قبلې ستا او نه ئی ته (ای محمده!) تابع کیدونکی د قبلې د دوی او نه دی غینی د دوی تابع کیدونکی د قبلې د غینو (نورو).

تفسیر: یعنی کله چه خبره داسی ده چه کتابیان دا د قبلې استقبال حق گنی، خو د رخی (کینی)، عناد او حسد له امله (وجی) د هغه له حقیقت غنی سترگی پټوی، نو له هغوی غنی د خپلی قبلې د موافقت هیله (امید) بیخی مه لرئ!، دوی خو داسی متعصب دی، که ته هغه ټولی ممکن الوقوع نخبی دوی ته وښی، خو بیا هم ستا قبله نه منی. دوی خو په دی غوښتنه او آرزو کبې دی، چه په څه ډول (طریقه) تاسی د خپل ځان تابع وگرځوی، نو له هم دی امله (وجی) داسی ویناوی کوی «که ته زمونږ په موجوده قبله باندی ټینگ پاتی کیدی، نو مونږ به باور کاوه چه ته همغه موعود نبی یی. ښه! د دوی مطلب دا ؤ چه ښائی ته بیا د بیت المقدس

په لوری لمنوخ وکړی! مکر د دوی دا خیال چټی (بیکاره) او باطل دی. ته هیشکله د هغوی د قبلې متابعت نشی کولی، ځکه چه دا د کعبې استقبال تر قیامته پوری نشی منسوخ کیدای. او کتابیان دی د نورو متابعت د خپلې قبلې په نسبت وروسته پریږدی رومی دی پخپلو منغو کبشی دوی د قبلې جگړه صافه کړی. ځکه چه کتابیان یو له بله سره د قبلې په امر کبشی ډیری جگړی او خبری لری. د یهودانو قبله د بیت المقدس صخره ده. او د نصرانیانو قبله د بیت المقدس هغه شرقی خوا ده چه د حضرت عیسیٰ علیه السلام د روح نفع پکبشی شوی وه. کله چه دوی پخپلو منغو کبشی نه جوړیږی، نو له مسلمانانو ځنی د دی نقیضو متابعت غوښتل، یوازی جهل او حماقت دی.

وَلِیْنِ اتَّبَعَتْ اَهْوَاءَهُمْ مِّنْ بَعْدِ مَا جَاءَکَ مِنَ الْعِلْمِ اِنَّکَ اِذَا لَیْسَ الظَّالِمِیْنَ ﴿۱۹﴾

او هرومرو (خامخا) که بالفرض تابع شی ته د آرزوگانو د دوی وروسته له هغه چه راغی تاته له علمه (چه وحی دی) بیشکه ته به دغه وخت کبشی خامخا ئی له ظالمانو ځنی.

تفسیر: یعنی قطع نظر له دغو دلائلو ځنی که د لږی مودی له مخی دا ومنله شی چه نعوذ بالله زمونږ رسول صلی الله علیه وسلم د کتابیانو د قبلې متابعت د وحی له نزوله او یقینی علم څخه په خلاف وکړی، نو په دی محال تقدیر دوی بیشکه د بی انصافانو له دلی ځنی شمیرل کیږی، او له یو نبی ځنی د داسی شنیع امر کیدل ممکن الوقوع نه دی. نو ښکاره شوه چه د کتابیانو د قبلې متابعت له تاسی ځنی له سره ممکن نه دی. ځکه چه بیخی له علمه چپ دی. یعنی جهل او ګمراهی ده.

الَّذِیْنَ اتَّبَعُوا الْکِتَابَ یَعْرِفُوْنَ اَبْنَاءَهُمْ وَاِنَّ فَرِیقًا مِّنْهُمْ لَیَکُتُبُوْنَ
الْحَقَّ وَهُمْ یَعْلَمُوْنَ ﴿۲۰﴾ الْحَقُّ مِنْ رَبِّکَ فَلَا تَكُوْنَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِیْنَ ﴿۲۱﴾

هغه کسان چه ورکړی دی مونږ دوی ته کتاب پیژنی دوی هغه (یعنی محمد او

اسلام د دوی د کتابو په تعریف) لکه چه پیژنی دوی غامن خپل او په تحقیق چه یوه ډله له دوی (یعنی کتابیانو) غنی خامخا پتوی حق (وصف د محمد) حال دا چه دوی پوهیږی (په حقانیت د اسلام او نبوت د محمد «صلی الله علیه وسلم» حق ثابت دی له رب ستا نو مه کیږه ته خامخا له شک کوونکو څخه.

تفسیر: یعنی که تاسی داسی خیال لرئ چه کاشکی د مسلمانانو کعبه کتابیان هم ومنی، او د هغی قبلی توب حقیقت ته ورتسلیم شی، او نورو ته څه شهبی او اندیښنی نه وراچوی چه زما په موعوده نبوت کښی څه تردد او خلجان پاتی نه شی، نو وپوهیږه چه کتابیان تا ډیر په ښه شان سره پیژنی، او ستا د نسب - قبیلې - مولد - مسکن - شکل - اوصاف او له ټولو احوالاتو غنی په ښه شان سره پوه او خبر دی، چه د دی علامو او ښه پیژندگلوی له امله (وجی) هغوی ستاسی په موعوده نبوت ښه عالم او باور لری، او داسی مو ښه پیژنی لکه چه په ډیرو هلکانو کښی خپل هلکان بی له ترده او تأمله پیژنی، مگر دا خبره غینی ښکاروی او غینی دا حقه حقیقت په لوی لاس پتوی، مگر د دوی له دی حق پټولو غنی هیڅ شی په لاس نه ورغی، لیکن حقه خبره خو همغه ده چه د الله تعالی له لوری وی. کتابیان ئی منی که ئی نه منی. د دوی له مخالفت غنی هیڅ اندیښنه مه کوه! او هیڅ تردد پکښی مه لره!

وَلِكُلِّ وُجْهَةٍ هُوَ مَوْلِيهَا فَاسْتَيقُوا الْخَيْرَاتِ آيِنَ مَا تَكُونُوا يَاتِبِكُمْ
اللهُ جَمِيعًا إِنَّ اللهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٩﴾

او هر یوه (امت) لره یوه قبله ده چه دی مخ څرغوونکی دی هغی ته (په لمانځه کښی) نو تاسی وړاندی شی! (یو تر بله) نیکیو ته هر چیرته چه ییغ (تاسی) رابه ولی تاسی الله ټول (په قیامت کښی دپاره د جزاء د اعمالو) بیشکه چه الله په هر شی باندی ښه قادر دی.

تفسیر: یعنی الله تعالی هر ملت لره یوه قبله ټاکلی (مقرر کړی) ده، چه د هغی په لوری د عبادت په وخت کښی مخ وڅرغوی. یا هغه مسلمان ملتونه چه د کعبی په بیلو بیلو اړخونو لکه شرق، غرب، شمال او جنوب کښی پراته دی نو په دی باب بحث کول، یا پخپله قبله او سمت باندی جگړی ته ملا تړل، عبث او خوشی خبره ده. هو! هغه نیکی چه مطلوب او مقصود ده، د هغی په لوری پیش قدمی او وړاندی تگ کول په کار دی. او له داسی جگړو او بحثونو څخه مخ اړول ښه کار دی. په هر غای او په هر لوری او د هری قبلی او کعبی په هر اړخ کښی چه ییغ

الله تعالیٰ مو د قیامت په ورځ کښی گرد (تول) سره تولوی او د حشر میدان کښی مو مخامخ دروی، او ستاسی لمونځونه داسی گڼل کیږی، لکه چه تاسی گردو (تولو) په یوه لوری مخ گرځولی وی، نو بیا په داسی خبرو کښی په خوشو جگړو بوخت (مشغول) یی!

وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِنَّهُ لَلْحَقُّ
مِنْ رَبِّكَ وَاللَّهُ بَغَافِلٌ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢٣٩﴾ وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ
وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ

او له هر ځایه چه ووځی ته (ای محمده!) نو وگرځوه ته مخ خپل په لوری د مسجد حرام (په لمانځه کښی) او بیشکه دا مخ گرځول کعبی ته خامخا حق دی له طرفه د رب ستا او نه دی الله بی خبر له هغه شی چه تاسی ئی کوئ او له هر ځایه په هر وخت کښی چه ووځی ته (ای محمده! سفر ته، او قصد د لمانځه وکړی) نو وگرځوه ته مخ خپل په لوری د مسجد حرام (په لمانځه کښی) او په هرځای او هر وخت کښی چه یی (ای مومنانو) نو وگرځوئ (تاسی) مخونه خپل په لوری د هغی (کعبی)

تفسیر: د قبلی تحویل ئی مکرر او بیا بیا ځکه وفرمایه چه د هغه علل او عوامل متعدد دی. نو د هر علت د څرگندولو لپاره دغه حکم تکرار شوی دی له ﴿قَدْ زَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَةَ﴾ - څخه معلومیږی چه د خپل رسول د خوشی او رضا او د هغه د تکریم له پاره یی دا حکم کړی دی. د ﴿وَلِكُلِّ وُجْهَةٍ هُومَوْلَاهَا﴾ ځنی معلومیږی چه عادت الله په هم دی باندی جاری دی چه هر ملت او هر پیغمبر ته چه د مستقل شریعت خاوند وی د هغه له شان سره مناسبه مستقله قبله تاکی (مقرروی)، او د ﴿لَا يَكُونُ لِلنَّاسِ عَلَيْكُمْ حُجَّةٌ﴾ څخه معلومیږی چه د دی ذکر شوی حکم علت دا دی چه د مخالفانو الزام عائد نشی یا به د دی تکرار سبب داسی وی چه اول د قبلی مسئله د خاص اهتمام وړ (لائق) ده دوهم په الهی احکامو کښی نسخ واقع کیدل، د ناپوهانو له پوهی ځنی خورا (ډیر) لوړ کار دی. دریم د قبلی تحویل اوله نسخه ده چه په محمدی شریعت کښی ظاهره شوی ده نو ځکه د هغی بیا بیا تکرار او تاکید عین حکمت او بلاغت دی. یا به دا وجه وی چه په اول آیت کښی د احوالو تعمیم، او په دوهم آیت کښی د امکانه و تعمیم، او په دریم آیت کښی د ازمنه و تعمیم مراد دی.

لَا يَكُونُ لِلنَّاسِ عَلَيْكُمْ حُجَّةٌ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِي

د دی له پاره چه نوی خلقو (یعنی یهودانو او مشرکانو) ته په تاسی هیڅ اعتراض مگر (اعتراض) د هغو کسانو چه ظالمان دی له دوی ځنی نو مه ویریرئ له (اعتراضو) د دوی څخه او ویریرئ له ما ځنی (او زما نافرمانی مه کوئ!)

تفسیر: یعنی کعبی ته مخ گرځول د دی لپاره دی چه په توریت کښی ذکر شوی ؤ چه د حضرت ابراهیم علیه السلام قبله بیت الحرام دی، او آخری زمانی نبی صلی الله علیه وسلم ته به هم د هغه په لوری د مخ گرځولو حکم کیږی، که په محمد صلی الله علیه وسلم باندی د قبلی د تحویل حکم نه کیدی، نو یهودانو به خامخا په دوی الزام اړاوه، له بل لوری به د مکی مشرکانو داسی ویل د حضرت ابراهیم علیه السلام قبله خو کعبه وه، دا نبی چه د ابراهیمی دین مدعی دی، نو د هغه له قبلی ځنی ولی مخالفت کوئ؟ نو اوس د قبلی د تحویل د حکم له کبله (وجی) دوی دواړو ته د اعتراض ځای پاتی نشو. مگر بی انصافان اوس هم پر تاسی باندی په څه ناڅه الزام اړولو کښی بوخت (مشغول) دی. مثلاً قریشو به ویل چه مسلمانانو ته زمونږ د قبلی حقانیت اوس ورښکاره شو. چه غوره ئی کړه. هم داسی به زمونږ نور احکام هم ورو، ورو ومني. او یهودان وایی چه مسلمانانو وروسته له دی چه دوی ته زمونږ د قبلی حقانیت ښکاره شو او هغه ئی ومنله نو یوازی د رخی، (کینی) حسد او نفسانی غوښتنو له امله (وجی) ئی هغه پریښوده، نو د داسی بی انصافانو د دغسی اعتراضونو هیڅ پروا ونه کړئ! او تل زمونږ د حکمونو تابع اوسئ!

وَلَا تِمْنَعْنِي عَلَيْكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

او له پاره د دی چه پوره کړم زه نعمت خپل په تاسی باندی (په هدایت سره) او ښایی چه تاسی لار ومومئ (حق ته)

تفسیر: یعنی دا قبله مو تاسی ته د دی له امله (وجی) مقرره کړی ده چه د دښمنانو له پیغورونو ځنی خلاص شئ او د هغو په سبب زمونږ د انعامونو، اکرامونو مستحق او د انوارو او هدایاتو پوره وړ (لائق) شئ!

كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا مِّنكُمْ يَتْلُو عَلَيْكُمْ آيَاتِنَا وَيُزَكِّيكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ
الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُعَلِّمُكُم مَّا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴿١٣١﴾

لکه چه لیدلی دی مونږ په تاسی کښی رسول له جنس د تاسی (لپاره د اتمام د نعمت خپل) چه لولی په تاسی آیتونه (قرآن) زمونږ او پاکوی تاسی (له کفره) او ښی تاسی ته کتاب (قرآن او حلال او حرام) او (د هغه عمیق اسرار او) احکام او ښی تاسی ته هغه شیان چه نه وئ تاسی چه پری پوهیدئ.

تفسیر: یعنی د نعمت د اتمام - او د هدایت تکمیل پر تاسی داسی شوی دی، لکه چه پخوا له دی نه پر تاسی باندی د هدایت او د نعمت اتمام شوی ؤ، چه په تاسی کښی داسی یو رسول مبعوث شوی دی چه تاسی ته د الله تعالیٰ احکام درښی، او له بدو کارو غنی مو پاکوی او ژغوری (محفوظوی) خو مو علماً او عملاً پوره او تکمیل کړی.

فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا لِي وَلَا تَكْفُرُونِ ﴿١٣٢﴾

نو یاد کړئ (تاسی) ما (په قلبی او بدنی طاعت سره) نو زه به هم یاد کړم تاسی (په ثواب سره) او شکر وباسئ! ما لره په (طاعت) او مه کافران کیږئ په ما باندی (په معصیت سره)

تفسیر: کله چه زمونږ د لوری په تاسی مکرراً د نعمت اتمام شوی دی، نو اوس پر تاسی هم لازم دی چه ما په ژبه، زړه، ذکر، فکر او هر ډول (طریقه) سره یاد کړئ! او حکم می ومنئ! چه مونږ به هم تاسی یادوو، او نوی نوی رحمتونه او عنایتونه پر تاسی کوو، او زما د نعمتو شکریه په ښه شان سره ادا کړئ! او زما له ناشکری او معصیت غنی ځانونه وژغورئ (محفوظ کړی)!

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿١٣٣﴾

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو) مدد وغواړئ

(تاسی) له (الله شخه) په صبر (له معصیته په طاعت او مصیبت) او لمانځه سره بیشکه چه الله له صبر کونکو سره دی.

تفسیر: کله چه ذکر او شکر او د کفران ترک چه په لمړی آیت کښی ئی ذکر راغلی دی تولو شرعی طاعاتو او منهیاتو ته شامل دی چه د هغوی په ځای کول ډیر سخت کار دی، نو د هغه د سهولت او آسانی لپاره ئی دا طریقه راښوولی ده، چه د صبر او صلوة په وسیله، او د هغو د مداومت په ذریعه تول کارونه په تاسی آسانېږی. او په دی آیت کښی دی خبری ته اشاره ده چه په جهاد کښی زیار (محنت) وباسئ! او په هغه کښی صبر لویه درجه لری.! چه د هغه ذکر وروسته راغی.

وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتٌ بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿۱۵۷﴾

او مه وایئ تاسی هغه چاته چه ووژل شی په لاره د الله (جهاد) کښی چه (دوی) مړه دی (دوی مړه نه دی) بلکه ژوندی دی ولیکن تاسی نه پوهیږئ (د دوی په ژوندانه)

تفسیر: یعنی هغه څوک چه د الله تعالیٰ په لار کښی خپل ځان وژنی هغه مړ نه دی بلکه ژوندی دی مگر تاسی د هغه په اخروی ژوندانه خبر نه یئ! او نه ئی کیفیت درنکاره دی! او دا هم د صبر نتیجه ده.

وَلِكُلُّكُمْ شَيْءٌ مِنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالشَّرِّ ۚ

او خامخا مونږ آزمویو هر ورو (خامخا) تاسی په یوه شی چه هغه عبادت دی (د دښمن) له ویری او له لوړی (قحط) او له کموالی د مالونو (په راز راز (قسم قسم) آفتونو سره) او د نفسو (په قتل، موت، مرض او نورو) او د میوو (په آسمانی او ځمکنی آفتونو سره)

تفسیر: یا به مراد د الله خوف، د روژی لوړه، د زکوٰۃ نقصان، د بدن امراض، د اولاد موت وی چه ثمره الفواد ئی بولی رومبی د هغو کسانو ذکر ؤ، چه د صبر لوړی مرتبی ئی حاصلی کړی دی. یعنی «شهیدان» اوس فرمایي چه الله تعالیٰ عموماً په لږ لږ تکلیف او مصیبت سره وخت په وخت له تاسی څخه امتحان آخلی او د صبر آزموینه مو کوی، ځکه چه د صابرينو په دله کښی داخلیدل، څه آسان کار نه دی، نو له هم دی امله (وځی) ئی لا له پخوا څخه تنبیه وفرمایله!

وَيَسِّرُ الصَّيْرَيْنِ ۝ الَّذِينَ إِذَا أَصَابَهُمْ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ۝ أُولَٰئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُهْتَدُونَ ۝

او زیری ورکړه صبر کونکو ته (په جنت سره صبر کوونکی) هغه کسان دی کله چه ورورسپړی دوی ته څه مصیبت - نو وایی دوی بیشکه مونږ (مملوک) د الله یو او بیشکه مونږ هم ده (الله ته) بیا ورتلونکی یو (په آخرت کښی) دغه کسان په هم دوی دی عنایتونه (بخښنی) له (طرفه د) رب د دوی او مهربانی ده او دغه کسان هم دوی دی سمه لاره موندونکی (حق ته).

تفسیر: یعنی هغه کسان چه په دغو مصائبو یی صبر وکړ، او د نعمت ناشکری یی ونه کړه، بلکه دغه مصیبتونه یی د ذکر او شکر وسیله وگرځول نو ای محمده صلی الله علیه وسلم زمونږ له لوری هغوی ته زیری ورکړه!.

إِنَّ الصَّفَا وَالرِّوَاةَ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ

بیشکه صفا او مروه (چه په مکه کښی دوه غرونه دی) له نخښو (د عبادته) د الله ځنی دی.

تفسیر: پخوا له دی د قبلی د تحویل او په نورو قبلو باندی د کعبی د افضلیت ذکر ؤ، اوس د هغه د محل او د حج او عمری د ادا کولو ذکر فرمایي څو چه د ﴿وَلَا تَمْنَعُ عَنِّي عَلَيْكُمْ﴾ تصدیق او تکمیل په ښه ډول (طریقه) سره وشي. یا دا چه پخوا له دی ئی د صبر د فضیلت ذکر وفرمایه! اوس فرمایي وگورئ! صفا او مروه چه په «شعائر الله» کښی داخل دی او

په حج او عمره کېښی د دوی په منع کېښی له دی سببه «سعی» کول ضروری دی، چه هم دا د صابرينو یعنی بی بی هاجری او د هغی د زوی حضرت اسمعیل علیهما السلام له آثارو ځنی دی، په تفسیر، حدیث او تاریخ کېښی دا قصه په تصریح سره مذکوره او مشهوره ده چه د هغی له لیدلو ځنی د ﴿إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّادِقِينَ﴾ تصدیق په ښه شان سره کیږی.

فَمَنْ حَجَّ الْبَيْتَ أَوَاعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَنْ يَطَّوَّفَ بِهِمَا وَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَإِنَّ اللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ ﴿٢٥٨﴾

نو هر څوک چه (اراده د) حج وکړی د بیت (الله تعالی) یا (اراده د) عمری (وکړی) نو نشته هیڅ گناه په ده باندی (په دی کېښی) چه طواف وکړی په دی دواړو، او هر څوک چه وکړی په خپله خوښه څه نیکی نو بیشکه الله شکر قبلوونکی، ښه عالم دی.

تفسیر: «صفا» او «مروه» په مکه معظمه کېښی دوه غرونه دی. د مکی خلق د حضرت ابراهیم علی نبینا وعلیه الصلوة والسلام له زمانی راهیسی همیشه حجونه کوی، او د حج کولو په وخت کېښی په دغو غرونو هم طواف کوی. د کفر په زمانه کېښی کافرانو په دغو غرونو دوه بتان درولی وو چه د هغو تعظیم به ئی کاوه، او داسی به ئی گڼل، چه دا طواف د هغو دواړو د تعظیم لپاره دی. کله چه د اسلام پاک دین خپور (خور) شو، او خلق له بت پرستی ځنی تائب شول، نو داسی خیال وشو، چه د «صفا» او «مروه» طواف د هغو بتانو د تعظیم لپاره ؤ، نو څرنګه چه د بتانو تعظیم حرام شو، نو ښایی چه د «صفا» او «مروه» تعظیم هم ممنوع شی ځکه چه دا خبره هغوی ته معلومه نه وه چه د «صفا» او «مروه» طواف په اصل کېښی د حج له پاره ؤ، او کفارو که له خپله جهالته پر دوی باندی بتان درولی وو، هغه تری لری کرل شول. کله چه د مدینې منورې انصارو د کفر په زمانه کېښی هم د صفا او مروه طواف بد گانه، نو د اسلام په زمانه کېښی هم دوی ته د هغوی د طواف په نسبت څه اندیښنه پیدا شوه، او د رسول الله مبارک څخه ئی په دی باره کېښی داسی هدایت وغوښت «مونږ پخوا د «صفا» او «مروه» طواف نه کاوه، اوس د هغه په نسبت څه هدایت راکوی؟» په دی مناسبت دا آیت نازل شو، او دواړو فرقو ته دا وروښوول شول، چه د «صفا» او «مروه» په طواف کېښی کومه گناه او خرابی نشته، بلکه دا په اصل کېښی د الله تعالی نخبی دی او د هغوی طواف کول په کار دی.

إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَىٰ

مَنْ بَعْدَ مَا يَكُنُّهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ

بیشکه هغه کسان چه پتوی (دوی له خلقو څخه) هغه شی چه نازل کړی دی مونږ له ښکاره ؤ (احکامو او واضحو دلائلو) او د هدایت (خبرې) پس له هغه چه بیان کړی دی مونږ هغه لپاره د خلقو (یعنی بنی اسرائیلو) په کتاب (توریت) کښی

تفسیر: له دغو خلقو څخه یهودان مراد دی، چه دوی د رسول الله صلی الله علیه وسلم د رسالت تصدیق او د قبلی د تحویل خبره او نور چه په توریت کښی ؤ، پتول. او هم دا راز (قسم) هغه کسان چه د دنیوی اغراضو له امله (وجی) ئی د پاک الله حکمونه پتول، هغوی هم د دغه آیت په حکم کښی داخل دی.

أُولَئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّعْنُونَ

دغه کسان چه دی لری کوی دوی الله له رحمت خپل او لعنت وایی پر دوی لعنت ویونکی (له پرښتو، انسانانو، پیریانو او نورو مخلوقاتو).

تفسیر: لعنت کوونکی له جنیانو، انسانانو، ملائکو بلکه له ټولو ذیروحو شیانو څخه عبارت دی ځکه چه د دوی د حق پتولو له ویا له په عالم (نری) کښی قحط، ویا، طاعون او نوری راز راز (قسم) بلاګانی خپرپی (خوری)، نو له دی سیه، نه یوازی حیواناتو ته، بلکه تر جماداتو پوری هم تکلیف او صدمه ورپیښی، نو ځکه ټول کائنات پر دوی باندی لعنت کوی.

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَبَيَّنُّوا فَإِنَّ لَكَ أَثُوبَ عَلَيْهِمْ

مګر هغه کسان چه بیرته وګرځیدل (له شرکه او پتولو د نعمت) او نیک ئی کړ عمل خپل او بیان ئی کړه (حقه خبره) نو دغه کسان (چه دی) رجوع به وکړم زه په رحمت سره په دوی باندی.

تفسیر: یعنی که څه هم د دوی د حق پتولو له امله (وجی) ځینی خلق په ګمراهی کښی لویپی خو کله چه دوی د حق له پتولو څخه توبه ویاسی، او د حق اظهار په ښه ډول (طریقې) سره وکړی نو مونږ د لعنت پر ځای، په هغوی باندی خپل رحمت نازلوو، ځکه چه مونږ تواب او رحیم یو!.

وَأَنَّا التَّوَابُ الرَّحِيمُ ﴿٢٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَأَمَّاؤُوا هُمْ كَفَّارٌ أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿٢١﴾

او هم دا زه ښه توبه قبلوونکی پوره رحم لرونکی یم (د توبی په منلو او د رحمت په نزول) بیشکه هغه کسان چه کافران شوی او مړه شوی دی حال دا چه دوی کافران وو (په وخت د مرګ کښی) دغه کسان (چه دی) پر دوی باندي دی لعنت د الله او (لعنت) د ملائکو او (لعنت) د خلقو ټولو. (یعنی د ټولو هغو مخلوقاتو چه لعنت ته ئی اهمیت ورکاوه شی).

تفسیر: یعنی هغه څوک چه پخپله حق پټ کړی، یا د بل چا د حق پټولو له سببه گمراه شی، او تر آخره پوری کافر پاتی شی، او توبه ئی په برخه نه شی، نو هغه تل ملعون او جهنمی دی. وروسته له مرګه د هغه توبه نه قبلیری. پرته (علاوه) له لومړی (اولی) فرقی چه د توبی له امله (وجبی) له دوی څخه لعنت منقطع کیږی ځکه چه دوی پخپل ژوندانه کښی تائب شوی دی.

خَالِدِينَ فِيهَا لَا يَخَفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنْظَرُونَ ﴿٢٢﴾

حال دا چه همیشه به وی دوی په لعنت (یا اور) کښی نه به سپکاوه شی له دوی ځنی عذاب او نه به دوی ته مهلت ورکړ شی. (د توبی، یا به په رحمت سره ورته نه کتل کیږی).

تفسیر: یعنی په دوی باندي به عذاب یو رنگ او متصل وی، او داسی به نه کیږی چه د دوی په عذاب کښی به څه لږوالی پېښیږی، یا کومه شیبه به د هغوی عذاب لری کیږی.

وَالْهَکْمُ لِلَّهِ وَاحِدٌ ۖ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿٢٣﴾

او معبود ستاسی معبود یو دئ نشته بل څوک لایق د عبادت مګر هم دی خورا (دیر) مهربان پوره رحم لرونکی دی.

تفسیر: یعنی ستاسی د ټولو حقیقی معبود داسی یو ذات دی، چه د تعدد احتمالات له سره پکښی نشته. نو هر هغه څوک چه هغه له احکامو ځنی سر غړوی، هغه بیخي مردود دی او تباہ

کبیری. که بل کوم معبود وی، نو امکان ئی درلود (لرلو)، چه له هغه ځنی د نغمی څه هیله (امید) او توقع شوی وی. دا خو پاچاهی - باداری (نوابی) - استاذی او پیری نه دی، چه که په یوه ځای کښی موافقت ونه شو، نو بل ځای ته به لاړ شی، دا خو معبودیت او الوهیت دی. نه تاسی د ده له ذاته پرته (علاوه) بل کوم معبود نیولی شی! او نه له ده څخه پرته (علاوه) له بل چا ځنی د څه خیر او ښیکنی (فائدو) توقع کولی شی! کله چه ﴿وَاللَّهُمَّ إِلَهَ وَإِلَٰهٍ﴾ آیت نازل شو، نو د مکی معظمی کفارو تعجب وکړ، چه د تول عالم معبود او د تولو خلقو کار جوړوونکی به څرنگه یو ذات شی؟ د دی خبری دلیل څه شی دی؟

د دوی د دی غوښتنی په اثر د ﴿إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ آیه - آیت نازل، او په هغه کښی پاک الله د خپل قدرت څه آثار بیان کړل.

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَّاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيْحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿۲۴﴾

بیشکه په پیدا کولو د آسمانو او (په پیدا کولو) د ځمکی کښی او په اختلاف د شپي او د ورځی کښی (چه اوږدپیری، لنډپیری پرله پسې رڼا او تیاره راځی، یخپیری او گرمپیری) او په بیړیو (کشتو) هغو کښی چه روانی وی په دریاب کښی په هغه سره چه فائده رسوی خلقو ته او په هغه څه کښی چه نازل کړی دی الله له (طرفه د) آسمانه له اوبو ځنی نو ژوندی. (زرغونه) کړی ئی ده په هغو (اوبو) سره ځمکه وروسته د مرگه (وچوالی) د هغی او خپاره (خواره) کړی ئی دی په دی ځمکه کښی له هر قسمه خوځیدونکو (حیواناتو) څخه، او په مگرځولو (بدلولو) د بادو کښی او په (درولو-د) هغی ورپځی چه مسخره کړی شوی ده په مینځ د آسمان او د ځمکی کښی هرومرو (خامخا) دلیلونه دی (په وحدانیت باندی) دپاره د هغه قوم چه د عقل څښتنان (خاوندان) دی.

تفسیر: یعنی د آسمان په دومره وسیع او هسک (اوچت) او بی له ستنی پیدا کولو کښی او د ځمکی په دومره پراخ او مضبوط جوړولو کښی او له ځمکی څنی د اوبو په راخوتولو (راویستلو) او راپورته کولو او بهولو کښی او د شپې او ورځې په بدلولو، لنډولو او اوږدولو کښی - او په سیندونو کښی - د بیړیو په تگ او راتگ کښی او له آسمان څنی د اوبو په اوړولو کښی - او د باران په اوبو سره د ځمکی د مخ په شنه کولو کښی، او په هغی کښی د ټولو حیواناتو په ژوندانه او هستوگنه او د دوی په توالد او تناسل کښی او د نورو موجوداتو په وجود او د هغوی په نشاوونما (وده) کښی، او له مختلفو جهاتو څنی په راز راز (قسم قسم) هوا او بادونو چلولو کښی او د آسمان او ځمکی تر مینځ د وریشو په درولو کښی په دی ټولو او نورو شیانو کښی د الله تعالیٰ په وحدانیت او د ده په قدرت او حکمت او رحمت باندی هغه چا لره لوی لوی دلائل او ډیر شواهد شته چه د عقل او فکر خاوندان وی.

(فائده: په ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ﴾ کښی د ذات توحید او په ﴿الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ﴾ کښی د صفاتو ثبوت دی او په ﴿إِنِّي خَلَقْتُ﴾ الآیه - کښی د افعالو د توحید ثبوت دی چه د دغو ستاینو (صفتونو) او صفاتو په سبب د مشرکانو ټولی شېهی په کلی ډول (کلی طور) سره رد شوی.

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَندَادًا

او ځیني له خلقو څخه هغه څوک دی چه نیسی بی له الله څخه شریکان (په عبادت کښی)

تفسیر: یعنی په بنیادمانو کښی چه په عقل او شعور کښی له ټولو مخلوقانو څنی افضل دی، ځینی داسی هم دی، چه سره له ښکاره او سابقه دلائلو بیا هم غیر له الله تعالیٰ څنی نور شیان د حق تعالیٰ شریک گڼی، او د ده جل جلاله سره ئی برابروی.

يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ

چه مینه کوی دوی په هغوی باندی لکه چه مینه کوی په الله

تفسیر: یعنی یوازی په اقوالو او اعمالو کښی خپل شریکان له حق تعالیٰ سره نه برابروی، بلکه ان تر قلبی محبت پوری چه د اعمالو د صدور اصل او اساس دی د دوی شرک او مساوات رسیدلی دی، چه د شرک اعلیٰ درجه ده، او شرک فی الاعمال د هغه فرع او تابع دی.

وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ

او هغه کسان چه ایمان ئی راوړی دی ډیر ټینگ دی له جهته د مینې له الله سره ،

تفسیر: یعنی هغه محبت چه مشرکین ئی له خپلو باطلو معبودانو سره لری، مؤمنان له هغه غنی خورا (ډیره) زیاته مینه او محبت له الله تعالی سره لری، ځکه چه د مشرکانو مینه د دنیا په مصائبو کښی زائلوی - او د آخرت د عذاب د لیدلو په اثر دوی له خپلو باطلو معبودانو غنی بیخی بیزاره کیږی لکه چه په وروستی آیت کښی راځی. بالعکس د مؤمنانو محبت او مینه له خپل پاک الله سره په راحت او مصیبت په روغتیا او ناروغتیا - په دنیا او آخرت - په پته او ښکاره کښی برابره، او هیڅ تغیر نه مومی او تل دوامداره او باقی وی او هم هغه محبت چه اهل الایمان ئی له الله تعالی سره لری، له هغه محبت غنی خورا ډیر او زیات دی چه مؤمنان ئی له ماسوی الله یعنی انبیاء - اولیاء، ملائکو - عابدانو - صالحانو - علماؤ - فضلاؤ، آباؤ، اجدادو، اموالو، اولادونو، ښځو، دوستانو، دنیا او مافیا سره لری. ځکه چه مؤمنان له الله تعالی سره د هغه د عظمت او شان سره سم بالاصاله او بالاستقلال مینه او محبت لری، او له نورو سره بالواسطه، او د حق تعالی له حکم سره سم له هر یوه سره د هغه د مرتبی او مقام په میچ (اندازه) مینه کوی. هو! د الله تعالی او د ماسوی الله جل جلاله په محبت او مینه کښی مساوات او برابری کول، که هر څومره هغه لوی سری هم وی. خالص شرک او د مشرکانو کار دی. په تعظیم ادب کښی زیار (محنت) کاږی صدیق - د رتبې نه کوی فرق چیری زندیق

وَلَوْ يَرَى الَّذِينَ ظَلَمُوا إِذْ يَرُونَ الْعَذَابَ أَنَّ الْقُوَّةَ لِلَّهِ

جَمِيعًا وَأَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعَذَابِ

او که ووينی هغه کسان چه ظلم ئی کړی دی (په خپلو نفسونو په شرک سره) په هغه وخت کښی چه ووينی دوی عذاب چه بیشکه قوت خاص الله لره دی ټول او بیشکه چه الله سخت عذاب ورکونکی دی (نو د بتانو عبادت به ئی نه کاوه)

تفسیر: یعنی هغه ظالمان چه الله تعالی سره شریکان پیدا کوی که دوی دا خپل باطل معبودان په راتلونکی وخت کښی ووينی، چه څرنگه دا معبودان سره له خپلو عابدانو د الله تعالی په عذاب کښی آخته کیږی، او هیڅوک نه وی چه دوی له سختو عذابو غنی وژغوری (بچ کړی)، هلته به

وپوهیږی چه تول زور او قوت خاص الله تعالی لره دی - او د الله تعالی عذاب خورا (دیر) سخت دی، نو دوی به هیچری د الله تعالی له عبادت ځنی مخ نه اړاوه، او نورو شیانو ته به نه متوجه کیدل. او نه به ئی له دوی ځنی د منفعت او د گټی هیله (طمعه) او امید کاوه.

إِذْ تَبَرَّأَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا مِنَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا وَرَأَوْا الْعَذَابَ وَتَقَطَّعَتْ بِهِمُ الْأَسْبَابُ ﴿٣٧﴾

کله چه بیزاره شی هغه کسان چه متبوعان (مشران) دی له هغو کسانو څخه چه تابعان (او کشران) دی او ووینی دوی عذاب او منقطع (غوڅ) شی په دوی (هغه تول) اسبابونه (د خپلوی علائق).

تفسیر: یعنی هغه وخت به داسی وی چه متبوع به له خپلو تابعانو ځنی بیزاریږی، او د بتانو او د بت خوشوونکو په مینځ کښی به هیڅ علاقه او رابطه نه پاتی کیږی، او یو له بله سره به د الله تعالی د عذاب له ویری دښمنی کوی.

وَقَالَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا لَوْ أَنَّا كَرَّرَ فَتَبَّرْ آمَنُوهُمْ كَمَا تَبَرَّؤْا مِنَّا

او وایی هغه کسان چه تابعان وو کاشکی وی مونږ لره بیا ورتلل (دنیا ته) نو بیزاره به شو مونږ له دی متبوعانو څخه لکه چه بیزاره شوی دی دوی له مونږ ځنی

تفسیر: مشرکان به په هغه وخت کښی وایی که مونږ یو ځل بیا دنیا ته لاړ شو، نو مونږ به له هغوی ځنی خپل انتقام او کسات (بدله) واخلو - او همغسی چه دوی نن له مونږ ځنی بیل او جلا (جدا) شوی دی، مونږ به هم هلته د هغوی ځواب هم داسی ورکوو، او تری بیلیږو به. مگر له دی محالی او نه کیدونکی آرزو ځنی به بی له افسوسه هیڅ یوه گټه او منفعت په لاس نه ورځی.

كَذَلِكَ يُرِيهِمُ اللَّهُ أَعْمَالَهُمْ حَسَرَاتٍ عَلَيْهِمْ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنَ النَّارِ ﴿٣٨﴾

هم داسی (لکه چه ونبوده پاک الله دوی ته د عذاب سختی او د یوه بل نه بیزاری) وبه ښیی دوی ته الله (ناکاره) عملونه د دوی افسوسونه په دوی باندی او نه به وی دوی وتونکی هیچیری له اور (د دوزخ) نه

تفسیر: یعنی همغسی چه مشرکان د الله تعالی د عذاب، او د خپلو معبودانو له بیزاری - او جلاوالی (جداوالی) غنی به سخت حسرت او افسوس کوی، هم داسی الله تعالی د هغوی ټول عملونه د افسوس او حسرت موجب گرځوی. ځکه چه د دوی حج او عمره، صدقات او خیراتونه، او نور احسانات او ښیگنی (فاندو) د کفر په سبب بیخی مردودی او اېته (ناکاره) کیږی. او هر شومره شرک او گناه چه ولری، د هغو په مقابل کېښی به په عذابیری، نو اوس به د هغوی ښی او بدی چاری ټولی د حسرت او ارمان موجبات کیږی، او له هیڅ عمل غنی به دوی ته هیڅ یوه گټه او فائده ونه رسیږی، او تل به په دوزخ کېښی اوسیږی. بالمقابل موحدین او د ایمان خاوندان که د خپلو گناهونو له سببه دوزخ ته لاړ هم شی، په پای (آخر) کېښی تری وځی، او د خپلو ښو چارو ښه بدل مومی.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ كُلُوا مِمَّا فِي الْأَرْضِ حَلَالًا طَيِّبًا وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ ط

ای خلقو! خورئ تاسی له (غینو هغو) شیانو څخه چه په ځمکه کېښی دی حلال پاک (بی شبهی) او پیروی مه کوئ تاسی د (اثر د) قدمونو د شیطان! (شیطان پسی مه ځئ! او د ده په وسوسه د هوا او هوس متابعت مه کوئ!)

تفسیر: عربیانو به بت پرستی کوله، او د بتانو په نامه به ئی حیوانات سرخوشی ایله (آزاد) پرېښودل، او له هغو ایله خوشی شویو حیواناتو غنی به ئی گټه او فائده اخیستل حرام گڼل، چه دا هم یو راز (قسم) شرک دی، ځکه چه د حلال او حرام ټاکل (مقررول) او بیلول د الله تعالی کار دی، او پرته (بغیر) له الله تعالی غنی په داسی کارونو کېښی د بل چا خبری گواکی شرک ته تمایل او ترجیح ده. نو له هم دی سببه ئی په رومینی آیت کېښی د شرک خرابی بیان کړه، اوس د حلال له تحریم غنی ممانعت فرمایي، چه خلاصه او لنده ئی دا ده هر هغه شی چه په ځمکه کېښی پیدا کیږی، تاسی له هغه غنی خورئ! په دی شرط چه شرعاً حلال، طیب او روا وی. یعنی نه (فی نفسه) حرام وی، لکه مرداره او خنزیر (سرکوزی) او ما اهل به لغیر الله یعنی هغه ساکبنان (ذی روح) چه د هغو د حلالولو په وخت کېښی پرته (علاوه) د الله تعالی له نامه

غنی د بل چا نوم پری ویلی شوی وی، او د هغو له حالولو غنی ئی غیر الله ته قربت مقصود وی. او نه د کوم عارضی امر له سببه په هغه کښی حرمت پیدا شوی وی، لکه د غضب، غلا، رشوت او د سود مالونه، چه له دغو تولو غنی اجتناب او عثان ساتل ضروری دی. او د شیطان پیروی هیشکله مه کړئ! چه په خپل سر هر شی چه مو زړه وغواړی، حلال ئی وگنئ لکه ﴿وَمَا آتَاهُ يَغْوِيهِ﴾ او هر شی چه مو زړه وغواړی حرام ئی وبولئ! لکه منده (بحیره، سائبه وصيله او حام).

إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿١٧٩﴾ إِنَّمَا يَأْمُرُكُمْ بِالسُّوءِ وَالْفَحْشَاءِ وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿١٨٠﴾

بیشکه چه شیطان تاسی لره دشمن دی ښکاره بیشکه هم دا خبره ده چه حکم کوی شیطان تاسی ته په بد او قبیح کار سره (چه عقلاً او نقلاً منفور (متنفره) وی) او چه ووايئ تاسی په الله هغه خبری چه تاسی پری نه پوهیږئ!.

تفسیر: یعنی مسئلی او شرعی احکام له خپل لوری جوړوئ! لکه چه په ډیرو عیایو کښی لیده کیږی، چه سر بیره (علاوه) پر جزئی امورو په اعتقادی امورو کښی هم له شرعی نصوصو څخه سترگی پټوئ! او له خپله ځانه نوی حکمونه جوړوئ! او په قطعی نصوصو او د سلفو په اقوالو کښی تحریفونه، تغلیطونه (غلطی)، اړول، رااړول کوئ!.

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَنبِيءُ مَا آتَيْنَا عَلَيْهِ
آبَاءَ نَاهُ أُولُو كَانٍ أَبَاؤُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ شَيْئاً وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿١٨٠﴾

او کله چه وویل شی دوی ته چه پیروی کوئ تاسی د هغه حکم چه نازل کړی دی الله (چه قرآن دی په تحلیل او تحریم کښی) نو وایی (چه د قرآن پیروی نه کوو) بلکه پیروی کوو د هغه حکم چه موندلی دی مونږ په هغه باندی پلرونه خپل (ایا دوی د خپلو پلرونو متابعت کوی) اگر که وو پلرونه د دوی چه نه پوهیدل په هیش شی (د دین له احکامو څخه) او نه ئی لاره موندلی وه (حق ته).

تفسیر: یعنی د حق تعالیٰ د احکامو په مقابل کېږي، د خپلو پلرونو او نیکونو پیروی او متابعت کوو. او دا هم شرک دی. لکه چه ځینې ناپوه مسلمانان د کوندو په نکاح، او د ښځو د میراث په نسبت، او نورو باطلو رسومو کېږي هم داسې خبرې کوي، او ځینې که څه هم په ژبه داسې چټې (بیکاره) او فضولې خبرې نه کوي، مگر د هغوی له عمل څخه دا خبرې ښکاره او څرگندیږي. حال دا چه داسې اقوال او افعال ټول د اسلام له اصولو چپ او مخالف دي.

وَمَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا كَمَثَلِ الَّذِي يَنْعِقُ بِمَا لَا يَسْمَعُ إِلَّا دُعَاءً وَنِدَاءً

او حال (د حق ته بلونکو) هغو کسانو لره چه کافران شوي دي لکه حال د هغه چا دي چه ناري وهي هسي يو شي ته چه نه اوري هيڅ مگر تشه بلنه او غږ.

تفسیر: یعنی هدایت ته د کافرانو رابلل داسې دي لکه چه کوم شپون (شپونکی) یا غویه خریدونکو ساکینانو (ذی روحو) ته په بیدیا کېږي ناري وهي، چه هغوی پرته (علاوه) له آوازه بل په هيڅ شي نه پوهیږي، هم دا رنگه حال د کافرانو دي، چه نه دوی په خپله پوهیږي او نه د پوهانو او عالمانو خبرې مني.

صُمُّوكُمْ عُمْيٌ فَهُمْ لَا يَعْقِلُونَ^(۱۴)

(دوی) کانه دي، ګونګيان دي، رانده دي، نو دوی هيڅ عقل نه لري (چه حق ته لاره ومومي)

تفسیر: یعنی دا کافران کانه دي، چه د حق خبرې بیخي نه اوري، او ګونګيان دي، چه د حق خبرې نه وایی، او رانده دي، چه سمه لار نه وینی. لنده ئی دا چه دوی په هيڅ شي نه پوهیږي، ځکه چه د دوی دا دری حواس او قوی فاسدی شوي دي، نو د علم تحصیل، او د پوهې زده کول به څرنگه صورت ومومي؟.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ

وَأَشْكُرُوا لِلَّهِ إِنْ كُنْتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿۱۲﴾

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړې دی (یعنی ای مؤمنانو) خورئ تاسی! له پاکو حلالو هغه شیانو چه درکړی دی مونږ تاسی ته، او شکر وباسئ! الله لره (په دغو حلالو شیانو) که چیری یی تاسی چه خاص ده لره عبادت کوئ!

تفسیر: د ټولو طبیاتو او روا شیانو د خوراک حکم وړاندی تیر شو، ولی څرنگه چه مشرکان د شیطان له پیروی ځنی مخ نه اړوی، او له خپله ځانه احکام جوړوی، او الله تعالی ته نی نسبت کوی، او له خپلو باطلو دودونو (رواجونو) ځنی لاس نه اخلی، د حق او حقیقت د پوهیدلو ځای په دوی کښی نشته، نو اوس پاک الله له دوی څخه اعراض وفرمایه، او په خاصه توگه (طریقه) ئی مسلمانانو ته توجه وکړه، او دوی ئی مامور کړل چه له روا او بی شبهی پاکو شیانو ځنی وخورئ! او خپل انعام ئی ښکاره کړ، او د شکر د ادا کولو امر ئی وفرمایه. په دی کښی د ایماندارانو د مقبولیت او مطیعیت او د مشرکانو د مردودیت او رتلو په لوری اشاره وشوه.

إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ

بیشکه هم دا خبره ده چه حرام کړی دی (الله) په تاسی باندی (خوراک) د مرداری

تفسیر: مرداره هغه ده چه دا پخپل سر ومړی او چری ته ونه رسیږی. یعنی حلال نه شی، یا له شرعی طریقې ځنی پرته (علاوه) حلال، یا ښکار کړی شی. لکه چه زندی کړی شی یا د کوم ژوندی ساکنی (ذی روح) کومه عضوه (غری) پری کړی شی، یا په لرگی، تیږی او ټوپک سره وویشتل شی، یا له پاسه ولوړی او مړ شی یا د بل کوم حیوان د ښکر د وهلو په اثر مړ شی، یا ئی کوم داپونکی یا څیروونکی ځناور وداری، یا ئی وڅیړی، یا د حلالولو په وخت کښی قصداً پری تکبیر، ونه وایی او مړ شی دا ټول سره په مردارو کښی داخل او حرام دی، البته دوه ساکینان (ذی روح) بی له ذبحی مونږ ته حلال دی، چه کب (ماهی) او ملخ دی، او دا د استثناء امر هم د رسول اکرم صلی الله علیه وآله واصحابه وسلم د حدیث په موجب شوی دی.

وَالْدَّمَ

او (حرام کړی دی الله خوراک د) وینی (بهیدونکی)

تفسیر: له وینی شخه مراد هغه وینه ده چه له رگو غنی وپهیری او د ذبحی په وخت کښی داری ووهی، او راووغی، پاتی شوی هغه وینه چه په غوبه کښی وی، یا ورپوری لگیدلی وی، هغه ناروا نه ده بلکه حلاله او پاکه گنله کیږی، نو که شوک کله غوبه بی له مینځلو (وینځلو) پخه کړی، خوراک ئی ناروا نه دی خو د نظافت او سپیڅلتیا (پاکۍ) له اصولو غنی لری کار دی د ینی او پښتورگی چه ترلی شوی وینی دی خوراک د رسول اکرم صلی الله علیه وآله واصحابه وسلم د حدیث په موجب حلال او روا شوی دی.

وَلَحْمُ الْخَنزِيرِ

او (حرام کړی دی الله خوراک د) غوښی د خنزیر.

تفسیر: خنزیر ژوندی وی، که مر، له شرعی قاعدی سره سم حلال شوی وی، که نه، په هر صورت سره قطعاً حرام دی. او د خنزیر تول اجزاء لکه غوبه، پوستکی، هډوکی، وېشتان، نوکان، پلې، غری، وازده او نور تول ناپاک دی، او له هغوی غنی فائده او کار آخیستل ناروا او حرام دی، کله چه په دی ځای کښی د خوراکی شیانو ذکر دی نو ځکه یواځی د غوښی حکم راښودلی شوی دی مگر په دی خبره باندی د تول امت اجماع ده چه خنزیر بیشکه «نجس العین» دی. ځکه چه په بی غیرتی بیحیایی او په حرص او نجاستونو ته په رغبت کښی له تولو ساکبنانو (ذی روحو) غنی وړاندی دی، او له هم دی امله (وجبی) الله تعالی د خنزیر په نسبت فرمایي ﴿فَالْأَرْضُ رِجْسٌ﴾ نو د هغه هیڅ یو جزء نه پاک دی، او نه د هیڅ قسم فائدی اخیستلو وړ (لائق) دی. هغه کسان چه د خنزیر غوښی ډیری خوری یا ئی له نورو اجزاو غنی فائدی آخلی، په هغو کښی هم د خنزیر رذیله افعال ډیر په واضح ډول (طریقه) سره لیدل کیږی.

وَمَا أَهْلَ بِهِ لَغَيْرِ اللَّهِ

او (حرام کړی دی الله خوراک د) هر هغه حلال کړی شوی چه آواز کړی شوی وی په هغه باندی (په وخت د ذبحی کښی) بی له پاک الله).

تفسیر: له «ما اهل به لغير الله» غنی دا مطلب دی چه پر دی ساکبنانو (ذی روحو) باندی پرته (علاوه) د الله تعالی له نامه د بل کوم بت یا بل شی نوم واخیستل شی، یعنی هغه پرته (علاوه) د الله تعالی له نامه د کوم بت، جن، خبیث روح، پیر، مرشد، نبی یا د نورو په نامه وټاکي (مقرر کړی)، او د هغه ساکبن (جاندار) روح هغه ته نذر کړی، د هغه د تقرب یا رضا غوښتنی په نیت ئی ذبح کړی او محض د ده د خوښی په غرض ئی د هغه ساکبن (جاندار) سا ایستل

مقصود وی، نو د دی تولو ساکشانو (جاندار) د غوښو خوړل حرام دی، که څه هم د دوی د ذبحی په وخت کښی تکبیر هم وویل شی او د الله تعالی لوی نوم هم پری واخیستل شی، ځکه چه پرته (علاوه) د روح له پیدا کوونکي څخه، بل چاته د روح نذر او نیاز کول، له سره درست نه دی، نو د هر ساکښ (جاندار) روح چه غیر الله ته نذر کړی شی د هغه د مرداری او خباثت مرتبه، د مرداری له خباثت ځنی زیاته ده، ځکه چه په مرداره کښی فقط دومره خرابی شته، چه د هغه روح د پاک الله په نامه نه دی وتلی. او دلته د هغه روح د غیر الله په نامه نذر شوی دی، چه دا عین شرک دی. همغسی چه خنزیر او سپی د ذبحی په وخت کښی د تکبیر ویلو له امله (وجی) نه حلالیږی، په مرداره باندی هم د الله تعالی د نامه له ویلو ځنی څه فائده نه حاصلیږی، هم داسی د هر ساکښ (جاندار) روح چه غیر الله ته نذر شی یا ئی په نامه کړی وی، نو د ذبحی په وخت کښی په هغه باندی د الله تعالی د نامه له آخیستلو ځنی له سره هیڅ فائده نه حاصلیږی او نه حلال کیدی شی. که د غیر الله په نامه باندی له تا کلو (مقررولو) څخه وروسته، نذر کوونکی له خپل دی نیت ځنی رجوع او تری توبه وکړی، او بیا ئی ذبح کړی، نو د هغه په حلالوالی کښی هیڅ شک او شبهه نه پاتی کیږی.

عالمانو تصریح فرمایلی دی که د کوم باچا د راتگ په وخت کښی د تعظیم په نیت ساکښ (ذی روح) ذبح کړ شی، یا د کوم جن (پیری) له اذیت څخه د نجات له امله (وجی)، د هغه په نامه کوم ساکښ (ذی روح) حلال کړ شی، یا د توپ ویشتلو، یا د نذر پخولو، یا د کوم نیاز ورکولو په وخت کښی ساکښ (ذی روح) ذبح کړ شی، اگر که د ذبحی په وخت کښی د الله تعالی نوم هم پری یاد کړ شی. دا ساکښ (جاندار) بیخی مردار او حرام او فاعل ئی سخت گناهگار دی.

په حدیث شریف کښی هم راغلی دی **«لعن الله من ذبح لغير الله»** یعنی په هغه چا د پاک الله لعنت دی چه غیر الله ته د تقرب او تعظیم په نیت ساکښ (ذی روح) ذبح کړی، که د ذبحی په وخت کښی د الله تعالی نوم پری یاد کړی، یا ئی یاد نه کړی. هو! په دی کښی هیڅ حرج نشته چه ساکښ (ذی روح) د الله تعالی په نامه ذبح، او د هغه غوښه فقیرانو ته ورکړی، او ثواب ئی کوم قریب یا پیر یا لوی ته وروبخښل شی، یا د کوم مری له خوا قربانی وکړه شی. او د هغه ثواب ورته وبخښل شی، ځکه چه دا غیر الله ته ذبح نه ده. ځینی کاږه تلونکی په هسی مواقعو کښی داسی پلمی (تدبیرونه) بیانوی چه «د پیرانو په نذرونو او نورو نیازونو کښی زمونږ مقصود دا دی چه خواړه پاڅه او د مریو په نامه ئی صدقه کړو.» نو لومړی ښایی دوی وپوهیږی چه د الله تعالی په مخ کښی داسی پلمی (تدبیرونه) پرته (علاوه) له زیانه څه نفع نه رسوی. دوهم ښایی له دوی ځنی پوښتنه وشي، چه د هغه ساکښ (ذی روح) په ځای چه نذر ئی منلی شوی دی، که هغومره غوښه وپیرودله (واخستله) شی، او پخه ئی کړی، او پر فقیرانو ئی وویشي نو ایا دا ښه کار نه دی؟ او ایا په دی ډول (طریقه) سره هغه نذر نه ادا کیږی؟ که بلا تأمل تاسی داسی وکولی شی! او په دی خیرات کښی هیڅ ډول (طریقه) خلل ستاسو په زهونو

کښی پیدا نه شی نو تاسی رضتینی یی!، که نه دروغ، او دا فعل مو غته گناه، او هغه منبوحه مرداره او حرامه ده.

(فائده): دلته داسی یوه شبهه پیدا کیږی چه په دی آیت کښی ئی د ذکر شویو شیانو د حرمت انحصار بیان فرمایلی دی چه له هغه څنی دا مطلب فهمیږی چه پرته (علاوه) له مذکوره ؤ شیانو څخه بل هیڅ ساکنی (جاندار) حرام نه دی، حال دا چه ټول ډاډونکی، څیروونکی ساکبان (ذی روح) لکه خره، سپی او نور هم حرام دی. د دی خبری یو ځواب دا دی «په دی حصر کښی د مذکوره ؤ شیانو د حرمت حکم منحصر نه دی، چه هسی اعتراض وارد شی، بلکه د حرمت حکم ئی له صحت او صداقت سره مخصوص فرمایلی دی، او د دی حکم د مخالف جانب بطلان مقصود دی، یعنی خبره هم دا ده چه هم دا شیان پاک الله په تاسی حرام کړی دی. او په دی کښی بل کوم احتمال نشته، یعنی د دی شیانو حلال کتل بیخی باطل او غلط دی.» بل ځواب دا دی چه «د حرمت حکم دی په هم دی مذکور شویو شیانو کښی منحصر او ومانه شی، مگر دا حصر دی اضافی وگانه شی، یعنی خاص دی د هم دی شیانو په لحاظ سره تسلیم کړی شی، نه هغه چه مشرکانو له خپلو خولو حرام گرځولی دی، لکه بحیره او سائبه او نور چه د هغو ذکر وروسته راځی، مطلب ئی داسی شو چه مونږ په تاسی باندی فقط مرداره او خنزیر او نور حرام کړی وو، هغه شیان چه تاسی ئی لکه قچ (گډ)، بحیره، سائبه او نور حرام گڼئ! او د هغو تعظیم او تکریم کوئ! دا کار بیخی چتی (بیکاره) او افترا ده، پاتی شو څیروونکی او مردار ساکبان (جاندار)، د هغوی په حرمت خو کافران هم قائل وو، او هیڅوک د هغوی په مرداری کښی څه نه وایی.

نو دا حصر د هم دی حیواناتو په لحاظ شوی دی، چه هغه مشرکانو د الله تعالی د حکم څخه پرته (علاوه)، له خپل لوری حرام کړی وو، د ټول جهان د ساکبانو (جاندار) سره د دی خبری څه علاقه نشته، نو ځکه دلته داسی اعتراض هیڅ نه واردیږی.

فَمِنْ أَضْطَرِّ غَيْرِ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ

نو هغه څوک چه اړ (ضرورتمند) شی (د دی حرامو خوړلو ته) حال دا چه نه ظلم کوونکی او نه تجاوز کوونکی وی (له قدر د کفافه) نو نشته گناه په ده باندی

تفسیر: یعنی دا ذکر شوی شیان خو حرام دی. مگر که څوک د لوړی له امله (وجبی) مرگ ته نژدی شوی وی، او د ناچاری په وخت کښی ئی وخورئ، په داسی سری باندی هیڅ ممانعت نشته، په دی شرط چه هیڅ نافرمانی او زیاتوالی ونه کړی. نافرمانی دا ده، چه د اضطرار او ناچاری له پیښیلو څخه پخوا، د هغو د خوړلو دپاره ملا وتړی. زیاتوالی دا دی چه د ضرورت

له اندازی غنی دیر و خوری، او خپله گیده ښه پری وپرسوی، بلکه ښایی چه دومره و خوری چه ونه مری.

إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

بیشکه چه الله لوی بخښونکی پوره رحم لرونکی دی.

تفسیر: یعنی پاک الله دیر لوی بخښونکی دی. د بندگانو هر راز(قسم) گناهونه بخښی، بیا به نو د داسی ناچار او مضطر سړی گناه ولی نه بخښی، او په خپلو بندگانو باندی دیر مهران دی، چه د مجبوری په حالت کښی ئی دوی ته ښکاره اجازه ورکړی ده چه په هر ډول (طریقه) چه کیږی، خپل غانونه له مخمسی او هلاک غنی پورته کړ، که نه د هغه (مالک الملک جلت عظمته) حق و چه داسی ئی فرمایلی وی «که مرئ یا ژوندی پاتی کیږئ! دی حرامو شیانو ته هیڅ مه نژدی کیږئ!» دلته یوه بله داسی اشتباه پیدا کیږی، چه هغه مضطر ته چه مړینی (مرگ) ته نژدی او حواس ئی خراب شوی وی د دی اندازه کول، او فکر کول، چه فقط هم دومره دی و خوری چه قوت لایموت یی وشی، او ونه مری، او له هغه غنی دی هیڅ زیات ونه خوری که محال نه وی، سخت مشکل خو دی نو ځکه ئی ﴿إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ وفرمایل، او سهولت یی پکښی وکړ.

إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنزَلَ اللَّهُ مِنَ الْكِتَابِ

بیشکه هغه کسان چه پټوی (دوی) هغه څه چه نازل کړی دی الله چه کتاب دی.

تفسیر: یعنی هغه حکمونه چه الله تعالی د حلالو او حرامو په نسبت نازل کړی دی، یهودانو پټ کړل، او له خپل لوری ئی په هغو کښی زیاتوالی او کموالی وکړ. لکه چه په پخوانی آیت کښی ذکر شو، هم داسی د محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم هغه صفتونه چه په آسمانی کتابونو کښی لیکلی شوی وو، دوی پټ کړل، او په خپله خوجه ئی تغیر په کښی وکړ چه دا دواړه لویه گناه ده. ځکه چه د هغوی مطلب هم دا دی، چه هدایت او د حق طریقه نه چاته په برخه او نه ورښکاره شی. او ټول سره گمراهان پاتی شی، حال دا چه پاک الله کتابونه او انبیاء د دی لپاره رالېږلی دی، چه خلق سمه لاره ومومی، نو دوی په دی کار کښی له الله تعالی سره هم مخالفت کړی دی او خلق الله ئی هم د جهالت او گمراهی په کنده کښی غورځولی دی.

وَيَسْتَرْوُنْ بِهِ ثَمًا قَلِيلًا

او پیری دوی (آخلی) په دی (د پتولو په عوض سره) قیمت لږ.

تفسیر: یعنی د الله تعالیٰ په نافرمانی او د خلق الله په گمراهی باندی ئی بس والی ونه کړ، بلکه د هغه حق پتولو په عوض کښی به ئی له هغو کسانو ځنی چه د گمراهی په کندو کښی ئی غورځول رشوت او بدی هم اخیستلی او په هغو مالونو باندی به ئی د هدیی، نذرانی او شکرانی نومونه ایښودل، حال دا چه داسی حرامخوری د مردارو او د خنزیرو له خوړلو ځنی هم ډیره بده ده. نو اوس ښکاره ده چه د هسی بدو حرکاتو سزا هم خورا(ډیره) سخته ده، لکه چه وروسته بیانپیری.

أُولَٰئِكَ مَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ إِلَّا النَّارَ

نو دغه کسان (چه د حق پتونکی دی) نه خوری (نه اچوی دوی) په گیدو خپلو کښی مگر اور (د دوزخ د اور موجبات)

تفسیر: یعنی که څه هم په ښکاره ډول(طریقه) هغه مال خوندور او نفیس معلومیږی، مگر په حقیقت کښی هغه اور دی. چه دوی ئی په ډیره خوښی سره پخپلو گیدو کښی ځایوی، لکه چه په خوندورو خوړو کښی د هلاکت زهر داخل وی، او د خوړلو په وخت کښی ډیر ښه خوند کوی، خو کله چه په گیدو کښی ولوپیری، کولمی غوڅوی.

وَلَا يَكْلَمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ

او نه به خبری وکړی له دوی سره الله په ورځ د قیامت کښی (په خوښی سره).

تفسیر: له دی آیت ځنی داسی شبهه لویدی شی، چه له نورو آیتو څخه هسی ښکاری چه الله تعالیٰ به د قیامت په ورځ کښی له دوی سره کلام کوی، نو دلته د کلام له نه کولو څخه مطلب څه دی؟ یعنی د لطف او مرحمت کلام به له دوی سره نه کوی، او د تخویف، تذلیل، تهدید او وعید په ډول(طریقه) به له دوی سره غږپیری، چه له دی غږیدلو ځنی به دوی ته ډیر ربر او تکلیف پیښپیری. یا ئی داسی وبولی چه بی له واسطی به له هغوی سره کلام نه کوی، او د کلام کولو کوم ذکر چه راغلی دی هغه به د عذاب د پرښتو په وساطت سره وی.

(فائده): د ﴿وَلَا يَكْلَمُهُمُ اللَّهُ﴾ له ویرولو ځنی دا خبره معلومیږی چه د هر سری په زړه کښی د الله

تعالیٰ عم نواله مینه راسخه ده، که اوس هغه نه محسوسیږی، دغه دی داسی وگنله شی لکه چه سکروتی تر ایرو لاندی پتی وی، کله چه په قیامت کښی ټول موانع له مینځه ورک شی، نو د الله تعالیٰ محبت پوره څرگندیږی. ځکه که داسی نه وی نو کفارو ته د داسی ویری اورول، داسی مثال لری، لکه چه څوک خپل دښمن له خپل خپګان او اعراض څخه وپروی چه هسی دارول بیخی چتی او بیکاره کار دی. هو! ځان جاروونکی مینان د مین مخ اړول او اعراض د سخت درد او رنځ په شان گڼی، نه غلیمان. نو معلومه شوه، چه په قیامت کښی به د هر یوه سینه د الله تعالیٰ له میننی ځنی داسی ډکه وی، چه د پاک الله لږ بی التفاتی به هغه ته د دوزخ له لوی عذاب ځنی خورا (دیر) سخته ربروونکی (تکلیف ورکونکی) او وروونکی ثابتیږی.

وَلَا يُزَكِّيهِمْ

او نه به پاک کړی (الله) دوی (له کفره)

تفسیر: یعنی اهل د ایمان هرڅومره چه گنهار وی، خو بیا هم په دوزخ کښی د خپلی گناه په اندازه یوه ټاکلی (مقرر) موده تیروی او هر کله چه له گناه څخه پاک شی هر ورو (خامخا) جنت ته داخلیږی، پرته (علاوه) له کفارو چه هغوی تل تر تله په اور کښی پاتی کیږی، او بیخی نه پاکیږی، او د جنت د داخلیدلو وړ (مستحق) او لایق نه گرځی، ځکه چه دوی د شرک په امورو په سبب داسی «نجس العین» گرځیدلی وی، چه هغه نجاست په هیڅ ډول (طریقه) له دوی ځنی نه جلا (جدا) کیږی، او د عاصی مسلمان حال داسی وگڼی! لکه چه پر یو پاک شی نجاست لویدی وی. هر کله چه هغه زایل شی نو هغه شی بیا پاکیږی.

وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

او دی دوی لره عذاب دردناک.

تفسیر: په رښتیا سره چه له دی ځنی به بل کوم زیات دردوونکی عذاب نه وی چه نه یوازی ظاهر بلکه د دوی باطن هم سوځوی او حقیقی محبوب به له دوی څخه خپه او مرور وی، او دوی به هیچیری او هیڅکله له دی ربروونکی (مشقت ورکونکی) ویر او مصیبت څخه خلاص نشی. (نمود بالله)

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرَوُا الضَّلٰةَ بِالْهُدٰى وَالْعَذَابَ بِالْغُفْرَةِ

دوی هغه کسان دی چه پیرو دلی (اخستی) (غوره کری) ئی ده گمراهی په بدل د هدایت او عذاب په بدل د مغفرت کښی

تفسیر: یعنی بیشکه هغه خلق د دی خبری لایق دی، چه هغوی د خپل ژوندانه پانگه (نفعه) په لوت ورکړه، او گمراهی ئی د هدایت په مقابل کښی غوره او پسند کړه، او د مغفرت اسباب ئی پریښودل، او د عذاب اسباب ئی اختیار او منظور کړل.

فَمَا أَصْبَرَهُمْ عَلَى النَّارِ ﴿۱۵﴾

نو (عجای د تعجب دی چه) خومره صبر کوونکی دی دوی (یعنی کفار) په اور (د دوزخ).

تفسیر: یعنی په خپله خوښه د اور د ننوتلو موجبات اختیاری، گواکی اور د دوی په نزد دومره ډیر مرغوب او محبوب دی، چه پخپلو غانونو او مالونو ئی اخلی، که نه په دی خبره باندی خو هر څوک پوهیږی، چه د اور په عذاب باندی صبر کول، څرنگه دی؟

ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ نَزَّلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِي الْكِتَابِ لَفِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿۱۶﴾

دا (عذاب دوی لره) ځکه دی چه بیشکه الله نازل کړی دی کتاب په رښتیا سره او بیشکه هغه کسان چه اختلاف ئی کړی دی په کتاب کښی خامخا په (هسی) مخالفت کښی دی (چه له حقه) لری دی

تفسیر: یعنی ضلالت ئی د هدایت او عذاب ئی مغفرت په عوض ځکه وپیرو (واخستلو) یا په هغوی باندی د ذکر شویو پخوانیو عذابونو وجه دا ده، چه دوی په هغه حق کتاب کښی مخالفت وکړ، چه د الله تعالی له خوا په رښتیا سره رالیږل شوی دی، او راز راز (قسم قسم) اختلافونه او دښمنی ئی په کښی څرگندی کړی، او د دی ضد او عناد له امله (وجی) ډیر سره لری شول، یعنی ډیر زیات مخالفت ئی وکړ، یا د حق له طریقی ځنی ډیر لری لارل. یو صورت دا هم دی چه د دوی صابران کیدل علی النار څرنگه چه بدیهی البطلان په نظر راته، نو ځکه ئی د ﴿ذَلِكَ﴾ له لفظ څخه تر آخره پوری د هم دی ځواب په لوری اشاره فرمایلی ده. فافهم!

لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُولُوا وَجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ

نه ده نیکی (یواخی دا کار) چه وگرځوئ مخونه خپل (په لمانځه کښی) طرف د مشرق یا مغرب ته

تفسیر: کله چه یهودانو او نصرانیانو خپله خرابی او مذمت په تیر شویو آیتونو کښی واورید، نو وی ویل چه په مونږ کښی د هدایت او مغفرت دیر آثار او اسباب شته. زمونږ یو ښکاره فضیلت خو دا دی چه مونږ هغی قبلی ته مخامخ لمونځ کوو چه د هغی په لوری لمونځ کول، له نورو عبادتونو څخه دیر ښه دی، چه مونږ ئی هم د الله تعالی د حکم سره سم ادا کوو، نو مونږ څرنگه د دی خرابیو، او د دی دردناکو عذابونو مستحق کیدی شو؟ د دی خیال د تردید په نسبت داسی ارشاد وشو «غوره او ښه نیکی چه د مغفرت او هدایت له پاره کافی وی، یوازی دا نه ده، چه تاسی تش خپل مخونه په لمانځه کښی د مشرق یا مغرب په لوری وگرځوئ! او د صحیحو عقایدو او ضروری اعمالو بیخی پروا ونه کړئ!».

وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ وَآتَى الْمَالَ عَلَى حُبِّهِ ذَوِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَابْنَ السَّبِيلِ وَالسَّائِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ وَالْمُوفُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ

ولیکن غوره نیکی (نیکی) د هغه چا ده چه ایمان ئی راوړی وی په پاک الله او (ایمان ئی راوړی وی په) ورځی آخری او په (تولو) پرښتو او په (تولو) کتابو او (ایمان ئی راوړی وی) په (واړو) انبیاء او ورکوی (خپل) مال په محبت د الله (فقیرانو) خپلوانو ته او (ورکوی خپل مال په محبت د الله فقیرانو) یتیمانو ته او مسکینانو ته او (ورکوی خپل مال په محبت د الله مسافرانو ته او نادارو سوالگرو ته او په آزادولو (د مریو) کښی او سم دروی (په ترتیب اداکوی سره له تولو حقوقو) لمونځ (خپل) او ورکوی زکوة او

(بل خاوند د نیکی) وفا کوونکی دی په وعدو خپلو کله چه دوی وعده کوی (له خالق یا له مخلوق سره) او (صفت کوو د) صبر کوونکو په سختیو او په رنځو کښی او په وخت د جنگ (په لاره د پاک الله) کښی.

تفسیر: یعنی هغه نیکی او ښیگنه (فائده) چه د هدایت اثر، یا د مغفرت سبب شی دا ده چه په الله تعالیٰ او د جزا په ورځی، او په ټولو پرښتو، او په آسمانی کتابونو او په انبیاء، د زړه له کومی (منځ) ایمان راوړی او په هغوی باندی یقین ولری! او سره له هغه رغبت او محبت چه له ماله سره ئی لری له خپلو مالونو ځنی برسیره پر زکوٰه، نادارو خپلوانو او یتیمانو او غریبانو او مسافرو او بی شتو سوالگرو ته ورکوی! او غاړی خلاصوی! یعنی هغه مسلمانان له قید څخه خلاص کړی! چه د کفارو په لاس کښی په ظلم بندیان وی، یا د پوروړی غاړه د پور (قرض) لرونکی له پوره خلاصه کړی! یا غلام (مړی) آزاد کړی! یا مکاتب لره د هغه د پور (قرض) د ورکولو او خلاصولو له پاره مال ورکړی! او لمونځ په ښه شان سره ادا کړی! او خپل عهد او نور په ځای کوی! او په سر ئی رسوی! په فقر او فاقه، په بیماری او تکلیف، په مصیبت او ویره کښی صبر او تحمل کوی! کله چه یهودان او نصرانیان په دغو ښو عقایدو، اعمالو او اخلاقو کښی قاصر او ناقص وو او په راز راز (قسم قسم) ډولو (طریقو) ئی په دی ستایلو صفاتو کښی خلل او نقصان پېښاوه، لکه چه په قرآنی آیتونو کښی دغه ذکر شته، نو اوس که یهودان او نصرانیان یوازی د قبلی په استقبال باندی نازیږی، او خپل ځانونه د هدایت په طریقی باندی مستقیم گڼی، او ځانونه د مغفرت لایق بولی، نو دا د هغوی ناپوهی او چټی (بیکاره) خیال دی. تر هغه پوری چه دا کتابیان په دغو اعتقاداتو، اخلاقو او اعمالو چه په دی کریمه آیت کښی مفصلاً ذکر شوی دی ټینگ ونه درېږی، او عمل پری ونه کړی، یواځی د قبلی له استقبال څخه هغوی ته هدایت نه په برخه کیږی، او نه د الله تعالیٰ له عذاب څخه نجات مومی.

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿۱۷۷﴾

او دغه (ستایلی شوی) هغه خلق دی چه صداقت ئی کړی دی (په دین، متابعت د حق، او غوښتنی د نیکی کښی) او دغه کسان هم دوی دی پرهیزگاران (ځان ساتونکی له ناوړو) (بدو) اعمالو څخه)

تفسیر: یعنی هغه خلق چه په ذکر شویو اعمالو، اخلاقو او اعتقاداتو سره متصف دی، هم دغه خلق په اعتقاداتو، ایمان او دین کښی، یا په خپل قول او اقرار کښی، یا په خپلو اخلاقو او اعمالو کښی رښتونی دی، یا له گناه او خرابو خبرو ځنی یا د الله تعالیٰ له عذاب څخه ځان ژغورونکی (ساتونکی) دی. یا هم دا خلق په خپلو اخلاقو یا اعمالو کښی پرهیزگاران او متقیان

دی، کله چه په اهل د کتابو کښی له دی ښیګنو (فاندو) څخه هیڅ نشته، نو د هغوی په نسبت داسی خیال لرل، څرنګه درست کیدی شی؟.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقَصَاصُ فِي الْقَتْلِ ط

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (ای مؤمنانو!) فرض کړی شوی دی په تاسی باندی قصاص (برابر والی) په وژلیو شویو کښی (که عمداً وی).

تفسیر: د جاهلیت په زمانه کښی په عربو او یهودانو کښی داسی دستور ؤ، چه د شریف النسب کسانو د وژل شویو غلامانو په بدل کښی به ئی د رذیلو خلقو آزاد سری، او د شریفانو د وژل شویو ښځو په بدل کښی به ئی نارینه، او د یوه آزاد شریف سری په بدل کښی به ئی دوه تنه قصاصول او وژل. نو پاک الله په دی آیت کښی داسی حکم وفرمایه چه «ای ایمان لرونکو! مونږ په تاسی باندی په مقتولینو کښی برابری او قصاص فرض کړی دی». د «قصاص» معنی په لغت کښی برابری او مساوات دی. نو دا دستور چه تاسی له ځانه ایستلی دی، چه د شریف او رذیل په مینځ کښی فرق کوئ، خوشی او فضول کار دی. او وپوهیږئ چه تاسی ټول سره برابر او مساوی یئ! غریب وی که امیر، شریف وی که رذیل، عالم وی که جاهل، ځلمی وی که سپین ږیری، هلک وی که نجلی (جینی) روغ وی که ناروغ یا قریب الموت، صحیح الاعضاء وی، که پوند او کون او نور فرق سره نه لری.

(فائده): په رومنی آیت کښی بر (نیکي) هغه اصول ذکر شوی دی، چه د هدایت او مغفرت مدار وو. او د دی په لوری هم اشاره شوی وه. چه کتابیان له دغو ښیګنو (فاندو) ځنی بی برخی دی، او په تصریح سره ئی وفرمایل، چه هیڅوک بی له دغو ښیګنو (فاندو) او محاسنو څخه رښتینی دیندار او پرهیزګار نشی کیدی، اوس نو پرته (علاوه) له مسلمانانو څخه نه کتابیان د دی ښیګنو (فاندو) مصداق کیدی شی او نه د عربو جاهلان نو ځکه ئی اوس له ټولو ځنی اعراض وفرمایه او په خاص ډول (طریقه) سره ئی مؤمنان مخاطب کړ او د بر (نیکي) مختلف فروع، بدنی او مالی عبادات او مختلفی معاملی دوی ته ورښوول کیږی، چه پر دغو فروعو باندی هم هغه څوک عمل کولی شی چه په پاس ذکر شویو اصولو باندی معتاد او متصف وی. ګواکي نور خلق د دی خطاب لایق ونه ګڼل شول، نو ښایی دا خبره د هغوی د زیات شرم او عار سبب شی، اوس مطلب له هغو فرعی احکامو څخه چه په تفصیل سره بیانیری په حقیقت کښی د مؤمنانو هدایت او تعلیم دی، مثلاً په ﴿كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقَصَاصُ فِي الْقَتْلِ﴾ کښی د دی په لوری اشاره ده، چه یهودان او نور کسان چه په کوم دستور باندی په قصاص عمل کوی، هغه د دوی بی بنیاده ایجاد، دی چه د الله تعالی له احکامو ځنی بیخی چپ (غلط) دی، چه د دوی له هسی چارو ځنی دا راښکاریږی. چه دوی د پخوانیو یاد شویو اصولو له کبله (وجبی) نه په

کتابونو او نه په پیغمبرانو په سم ډول (طریقه) سره ایمان لرونکی دی او نه د الله تعالیٰ په عهد باندی وفادار دی. او نه د سختی او مصیبت په حالت کښی له صبر او تحمل سره څه علاقه لری. او نه د خپل کوم عزیز او قریب د وژلو په وخت کښی له صبر او تحمل څخه کار آخلی او نه د نفسی غوښتنو څخه ځان ژغوری (ساتی)، بلکه د الله تعالیٰ له احکامو، او د انبیاءو له ارشاداتو، او د کتاب الله له حکمونو ځنی غاړه غړوی او د بی گناهو خلقو په وژلو حکم ورکوی.

الْحُرُّ بِالْحُرِّ

اصیل په اصیل باندی (قصاصیږی).

تفسیر: دا توضیح د هغی برابری ده چه حکم ئی صادر شو، مطلب ئی دا دی د هر آزاد نارینه په «قصاص» کښی یواځی همغه یو آزاد نارینه وژل کیدی شی، چه د هغه وژونکی دی. داسی نه چه د یوه قاتل په عوض کښی له یوی قبیلې ځنی (کیف ما اتفق) دوه تنه یا زیات له هغو څخه پخپله خوښه ووژل شی.

وَالْعَبْدُ بِالْعَبْدِ

او مریی په مریی باندی (قصاصیږی)

تفسیر: یعنی د هر مقتول غلام په مقابل کښی همغه غلام وژل کیږی، چه قاتل ئی دی. داسی به نه کیږی، چه د کوم شریف سړی د غلام په قصاص کښی، د هغه قاتل په ځای چه د رذیلو خلقو غلام دی، کوم آزاد سړی ووژل شی.

وَالْأَنْثَىٰ بِالْأُنْثَىٰ

او ښځه په ښځه باندی (قصاصیږی).

تفسیر: یعنی د هری یوی ښځی په «قصاص» کښی یواځی همغه ښځه وژله کیږی چه د هغی قاتله ده. داسی نه شی کیدی، چه د کومی شریفة النسبی ښځی په «قصاص» کښی هغه رذیله ښځه ژوندی پرېښوده شی، چه قاتله ده او د دی له تېر ځنی کوم نارینه وواژه (قتل) شی، خلاصه ئی داسی شوه چه هر آزاد د بل آزاد سره، او هر غلام د بل غلام سره برابر دی، نو ښایی چه په قصاص کښی هم مساوات وی، او هغه تعدی او تجاوز چه کتابیانو او د عربو جاهلانو کاوه،

بیخی ممنوع دی.

(فائده): اوس پاتی شوه دا خبره که آزاد کوم غلام یا نارینه کومه بنه ووژنی نو ئی «قصاص» آخیسټ کیږی که نه؟ نو دا مبارک آیت له دی خبری غنی ساکت دی، او امامان پکیږی اختلاف لری، زمونږ امام حضرت ابوحنیفه رحمه الله علیه د «ان النفس بالنفس» له آیت او د «المسلمون تتکافؤ دمائهم» د حدیث په اساس په دی خبره قایل دی، چه په دواړو صورتونو کښی قصاص جاری کیږی او لکه چه قوی او ضعیف روغ او مریض، معذور او غیر معذور او نور «قصاص» په حکم کښی سره برابر دی، هم دا راز (قسم) آزاد او غلام، نارینه او بنه زمونږ د ستر امام (ابو حنیفه الکابلی ثم الکوفی) په نزد په «قصاص» کښی سره برابر دی. ولی په دی شرط سره چه وژل شوی غلام، د قاتل مریی نه وی، چه هغه د ده په نزد له قصاصه مستثنی دی. او که کوم مسلمان کوم ذمی کافر یا مستامن ووژنی، نو په هغه باندی هم زمونږ د حنفیانو په مذهب «قصاص» لارمیږی. خو د مسلمان او حربی کافر په مینځ کښی هیڅوک په «قصاص» قایل نه دی.

فَمَنْ عُفِيَ لَهُ مِنْ أَخِيهِ شَيْءٌ فَأَتْبَاعُهُ بِالْمَعْرُوفِ وَأَدَاءِ إِلَيْهِ بِإِحْسَانٍ ط

نو هغه څوک چه عفو وکړه شی (مصلحتاً) ده ته له (قصاصه د اسلامی) ورور د ده نه څه شی نو لازمه ده (په دی عفو کوونکی) مطالبه د دیت (له قاتله) په ښه وجه سره او ورکول (د دیت دی) هغه (عفو کوونکی) ته په ښه وجه سره،

تفسیر: یعنی که د مقتول له وارثانو غنی کوم وارث خپل حق وبخیی، نو قاتل نه پری قصاصیږی بلکه گورو به چه هغو وارثانو په څه ډول (طریقی) سره هغه قاتل بخیلی دی؟. بی له مالی معاوضی څخه یواځی د ثواب په غرض؟ یا د شرعی دیت په مقابل کښی؟ یا د مصالحی په توگه (طور) د څه مال په مقابل کښی؟ یعنی له «قصاص» غنی څرنگه تیر شوی دی؟ او د هغه په مقابل کښی په څه شی راضی شوی دی؟، په اول صورت کښی قاتل د وارثانو له مطالبی غنی بیخی خلاصیږی، او په نورو صورتو کښی قاتل لره ښایی چه هغه معاوضه دی په ډیر ممنونیت او خوښی سره ادا کړی!.

ذَلِكَ تَخْفِيفٌ مِّن رِّسَالِكُمْ وَرَحْمَةٌ

دا کار (د قصاص جواز یا دیت یا عفو) آسانی ده له (طرفه) د رب ستاسی او مهربانی ده (چه اختیار ئی تاسی ته درکړ)

تفسیر: یعنی دا اجازه چه «په قتل عمد» کښی که غوړئ قصاص واخلئ! که غوړئ دیت واخلئ! که مو زړه غوړی ویی بخښئ! دا د پاک الله له خوا تاسی ته یو لوی سهولت او خورا (دیر) مهربانی ده، یعنی د مقتول په وارثانو، او قاتلانو په دواړو باندی داسی یوه آسانی او لورینه (آرام) ده، چه په پخوانیو خلقو باندی نه وه. لکه چه په یهودانو «قصاص» او په نصرانیانو «دیت» یا عفو مقرر وه.

فَمَنْ أَعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ

نو هر چا چه زیاتوالی وکړ (په ظلم او وژلو د قاتل) وروسته له دی فیصلی (چه دیت یا عفو ده) نو ده لره دی عذاب دردناک (د دوزخ په عقبی کښی، او قصاص په دنیا کښی)

تفسیر: یعنی که وروسته له دی تخفیف او رحمت شخه هم شوک بیا مخالفت، او د جاهلیت په دود (رواج) او دستور باندی تگ کوی، یا د عفو او دیت له منلو شخه وروسته قاتل وژنی، نو ده ته په آخرت کښی سخت عذاب دی. یا اوس هم هغه وژل کیږی.

وَلَكُمْ فِي الْقِصَاصِ حَيَوةٌ

او تاسی لره دی په قصاص کښی (لوی) ژوندون.

تفسیر: یعنی اگر که د «قصاص» حکم په ښکاره سره سخت او دروند ښکاری، مگر پوهان ښه پوهیږی، چه دا حکم د یو لوی ژوندون سبب دی، ځکه چه هیڅوک د «قصاص» د ویری د بل قتل ته هیشکله اقدام نه کوی، نو د دی له امله (وجبی) د دواړو ځانونه محفوظ پاتی کیږی، او د «قصاص» په وسیله د قاتل او مقتول د دواړو تېرونه هم له وژلو او د وینی له تویولو او بدیو ځنی محفوظ او مطمئن کیږی. په عربو کښی داسی یو دود (رواج) او دستور ؤ چه هغوی به د قاتل او غیر قاتل فرق نه کاوه، او په هر چا باندی به ئی چه لاس بر کیده همغه به ئی واژه، او په دواړو دلو کښی به د هم دی له امله (وجبی) تل جنگ او جگړه وه، او د یوه تن د وینی د تویولو په سبب به په زرهاؤ کسان وژل کیدل، کله چه د اصلی قاتل شخه «قصاص» واخیست شی، نو دا ټول انسانان محفوظ او مصون پاتی کیږی. او داسی ئی هم معنی کیدی شی، چه

قصاص د قاتل په حق کښی د اخروی حیات باعث دی.

يَاۤأُولِيَ الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٥٩﴾

ای خاوندانو د عقلونو! له پاره د دی چه تاسی ځان وساتئ (له ناحقو وینو څخه).

تفسیر: یعنی د «قصاص» له ویری د بل چا له وژلو ځنی ځانونه وساتئ یا خپل ځانونه د «قصاص» په سبب د آخرت له عذابه وساتئ. یا کله چه تاسی ته د «قصاص» د حکم حکمت درغرگند شو، نو د هغه له مخالفت ځنی چه د «قصاص» ترک دی ځانونه وساتئ!.

كُتِبَ عَلَيْكُمْ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ إِن تَرَكَ خَيْرًا لِّوَصِيَّةٍ لِّلْوَالِدَيْنِ وَالأَقْرَبِينَ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ ﴿٦٠﴾

فرض کړی شوی دی په تاسی باندی کله چه حاضر شی یو له تاسی ته (اسباب) د مرگ که پری ایښی ئی وی څه مال، وصیت کول له پاره د مور او پلار او (نورو) خپلوانو په ښه انصاف سره دا حکم لازم دی په پرهیزگارانو باندی.

تفسیر: رومبنی حکم د مری د ځان په نسبت ؤ. دا بل حکم د مری د مال په نسبت دی، او دا آیت د ذکر شویو کلیاتو چه هغه د «وَأَتَى الْمَالَ عَلَىٰ حَبه ذُو الْقُرْبَىٰ» ارشاد دی، تشریح ده. په خلقو کښی داسی دود (رواج) او دستور ؤ چه د مری ټول مال به ئی د هغه ښځی او اولادی ته ورکاوه، بلکه مخصوصاً به هلکانو ته ورکاوه کیده. مور او پلار او نور خپلوان به له هغه څخه بی برخی پاتی کیدل، په دی آیت کښی ارشاد وشو، چه مور او پلار او ټولو خپلوانو ته په انصاف سره وصیت کول په کار دی. او پر مر کیدونکی (محتضر) باندی سم له هغه سره وصیت کول فرض شول. او دا وصیت تر هغه وخته پوری فرض ؤ چه د میراث آیت نه ؤ نازل شوی. کله چه د «النساء» په سورت کښی د میراث احکام نازل شول، او پاک الله د ټولو برخی بیان کړی، نو اوس په میت باندی په خپله متروکه کښی وصیت فرض نه دی او ضرورت ورته نشته، هو! د مستحب په اندازه منلی شوی دی. خو وارث لره وصیت کول جائز نه دی، او هم د مال له یوه ثلث ځنی زیات وصیت کول نه دی په کار او له وصیت د سری د پور (قرض)، امانت، ودیعت او نورو راکرو ورکرو په متعلق وی، نو د هسی چارو وصیت اوس هم فرض دی.

فَمَنْ يَدَّ لَهُ بِعَدَمِ سَمْعِهِ فَإِنَّهُمْ عَلَى الَّذِينَ يُبَيِّنُ لُونَهُ
 إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

نو هر چا چه بدل کر دا وصیت وروسته له هغه چه وایی وریده هغه نو هم دا خبره ده چه گناه د دی (بدلولو) په هغو کسانو باندی ده چه بدلوی دا (وصیت) بیشکه چه الله ښه اوریدونکی (د تولو احوالو) ښه پوهیدونکی دی (په تولو احوالو)

تفسیر: یعنی مری خو له انصاف سره سم وصیت وکړ او مړ شو. مگر ورکونکی په هغه وصیت باندی عمل ونه کړ، نو په دی صورت کښی په مری باندی هیڅ گناه نشته. مری خو خپل فرض ادا کړی دی، او هغه کسان گنهگار کیږی چه له وصیت څخه چپ (غلط) او مخالف کار کوی، بیشکه الله تعالی ته تولی خبری معلومی دی، او د تولو په نیتونو باندی ښه خبر دی.

فَمَنْ خَافَ مِنْ مَوْصٍ جَنَفًا وَاِثْمًا فَاصْلَحْ بَيْنَهُمْ فَلَا اِثْمَ عَلَيْهِ

نو هغه څوک چه ویریږی له وصیت کوونکی څخه د ظلم (په خطا سره) یا د گناه (په قصد سره) نو اصلاح وکړی په مینځ د دوی (د موصی او موصی له) کښی، نو نشته هیڅ گناه په ده باندی.

تفسیر: یعنی که چاته د مری په وصیت کښی داسی شبهه ور ولویږی، یا پوه شی چه دا مری له کوم سببه غلط شوی دی، او بی غایه ئی د کوم سری رعایت کړی، او د بل سری حق ئی تر پښو لاندی کړی یا ئی د پاک الله له حکم ځنی مخالفت کړی دی، او دا مصلح د وارثانو په مینځ کښی د شریعت له حکم سره سمه برابره مصالحه وکړی، نو په دغه مصلح باندی هیڅ ملامتی او گناه نشته، او په وصیت کښی داسی تغیر او تبدیل جائز بلکه بهتر دی.

إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

بیشکه الله ښه بخښونکی پوره رحم لرونکی دی (په هغه چا چه د الله د احکامو په اجراء کښی دیر احتیاط کوی)

تفسیر: یعنی حق تعالیٰ گناهکاران بخښی، نو هر څوک چه د اصلاح په غرض یوه خرابی له مینځه لری کوی، ده ته هر ورو (خامخا) مغفرت کوی یا ئی معنی دا ده چه د هغه وصیت کوونکی بخښونکی دی، چه ناجائز وصیت ئی کړی وی، او بیا په خپل ناجائز باندی پوه شوی وی او له هغه وصیت ځنی په خپل ژوند کښی بیرته گرځیږی وی.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (ای مؤمنانو!) فرض کړی شوی ده په تاسی باندی روژه لکه چه فرض کړی شوی ده په هغو کسانو چه پخوا له تاسی څخه وو (لکه پخوانی امتونه او پیغمبران تر آدمه پوری)

تفسیر: دا حکم د روژې په نسبت دی، چه د اسلام په ارکانو کښی داخله ده، او د نفس په بندګانو، او هوا او هوس خوښوونکو باندی د هغی نیول، خورا (دیر) سخت او ګران دی نو ځکه ئی د تاکید او اهتمام په الفاظو سره بیان وفرمایه. دا حکم د حضرت آدم علیه السلام له زمانې ځنی تر اوسه پوری جاری دی، که څه هم د ورځو د تعیین په نسبت ئی څه لږ او دیر اختلاف موجود ؤ په پخوانیو مذکوره ؤ اصولو کښی هغه د صبر او تحمل حکم چه شوی ؤ هغه د روژې یو لوی رکن دی، د رسول اکرم صلی الله علیه وآله وصحه وسلم په حدیث کښی روژه د صبر نیمایی فرمایلی شوی ده.

لَكُمْ تَتَّقُونَ

له پاره د دی چه تاسی ځان وساتئ (له گناهونو څخه او پرهیزګاران شی! ځکه چه روژه د شهوانی قوی ماتوونکی ده)

تفسیر: یعنی روژه مسلمان د نفسی خواهشونو په پریښولو سره عادی کوی او په دی وسیلی سره کولی شی چه خپل نفس له هغو نقصانی خواهشونو او شرعی محرماتو څخه وساتی، چه نفس ته دیر عزیز او ګران وی، روژه د انسانانو په نفسو کښی د شهوانی قواؤ په ضعیفولو کښی دیر ښه

اثر کوی. او په انسانانو کېنې د تقوی او پرهیزگاری روحیه تقویه کوی، په روژه کېنې لوی حکمت، د سرکېنې نفس اصلاح، او د شریعت د هغو احکامو آسانی او سهولت دی چه د هغو کول پر نفس باندې گران او درانه وی، ترڅو چه روژتی متقی شی.

تنبیه: پر یهودانو او نصرانیانو باندې هم د رمضان روژه فرض شوی وه، مگر هغوی په خپله خوښه او رایه سره په هغې کېنې تغیر او تبدیل وکړ، نو په ﴿لَا تَقُومُوا﴾ کېنې په هغوی باندې تعریض دی نو معنی ئی دا ده «ای مسلمانانو تاسی له نافرمانی څخه ځانونه وساتئ!» یعنی لکه یهودان، او نصرانیان په دی حکم کېنې خلل مه اچوئ!

آيَا مَا مَعَدُّوْذِيْ

یو څو ورځی شمیرلی شوی (لږ چه د رمضان ۲۹ یا ۳۰ ورځی دی).

تفسیر: یعنی څو شمیرلی شوی ورځی چه زیاتی نه وی، روژه ونیسئ! او له دی ورځو څخه د رمضان المبارک میاشت مراد ده، لکه چه په وروستی آیت کېنې راځی.

فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَّرِيْضًا اَوْ عَلٰی سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ اَيَّامٍ اٰخَرٰط

پس هر څوک چه وی له تاسی څخه ناجوړ یا (روان) وی په سفر (او روژه وخورئ) نو (پر ده باندې لارم دی روژه نیول) په شمار (د خوړلیو شویو ورځو) له ورځو نورو.

تفسیر: بیا په دی لږه موده کېنې ئی هم دومره سهولت او آسانی فرمایلی ده، چه که څوک داسی ناروغ وی، چه روژه نیول ورته تکلیف پېښوی، یا مسافر وی، نو واک او اختیار لری چه روژه ونه نیسی، بیا دی د هغو ورځو قضایې وروسته له رمضان المبارک څخه ونیسی، چه په رمضان المبارک کېنې ئی د معذرت له کبله (وجی) خوړلی دی، خوښه ئی چه دا قضا ئی جلا جلا (جدا جدا) راوړی او که یو ځای.

وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُوْنَهِ فِدْيَةٌ طَعَامُ مَسْكِيْنٍ

او په هغو کسانو باندې چه د روژې نیولو طاقت نه لری فدیة ورکول دی (یا) او په هغو کسانو باندې چه د روژې نیولو طاقت لری فدیة ورکول دی (او دا

حکم په اول کښی ؤ، بیا منسوخ شو). طعام د یوه مسکین (د یوی روژی په برابری).

تفسیر: (۱) د ﴿يُطِيقُونَ﴾ ترجمه په «طاقت نه لری» سره په دی سبب ده چه همزه له پاره د سلب شی. یا د «لا» کلمه پکښی مقدره شی، یعنی چه طاقت تری سلب شوی وی لکه شیخ فانی. (۲) او د ﴿يُطِيقُونَ﴾ ترجمه په «طاقت لری» سره بنا په ظاهر د آیت سره ده یعنی هغه خلق چه د روژی نیولو طاقت لری. خو په اول د اسلام کښی د بیخی عادت نه لرلو په سبب دوی ته د یوی کاملی میاشتی پرله پسې روژه نیول، دیر گران او دروندکار ؤ، نو د دوی د آسانی له پاره داسی فرمایل شوی ؤ، چه که تاسی ته کوم عذر لکه مرض یا سفر په مخ کښی نه وی، مگر یواغی د غادت نه لرلو په سبب تاسی ته روژه سخته وی نو تاسی اختیار لرئ چه روژه نیسئ! یا د روژی فدیو ورکوئ! د یوی روژی فدیو یوه مسکین ته په مړه گیده د دوه وختو طعام ورکول دی. ځکه کله چه روژتی د یوی ورغی طعام بل چاته ورکری، گواکی خپل نفس ئی له خوراک څخه منع کړ. او فی الجمله ئی له روژی سره مشابعت پیدا کړ. بیا نو کله چه خلق له روژی سره عادی شول. دا حکم منسوخ او اجازه پاتی نه شوه، چه د دی نسخی بیان په وروستی آیت ﴿فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ﴾ کښی راغی. ځینی له ﴿طَعَامُ مِسْكِينٍ﴾ څخه «صدقه الفطر» هم مرادوی، چه په دی تقدیر سره ئی معنی داسی کیږی «هغه کسان چه د فدیو ورکولو طاقت لری، دوی دی د یوه مسکین د خوراک په اندازه طعام ورکری!» چه اندازه ئی په مبارکی شرعی کښی د غنمو نیمه پیمان او اوریشو یوه پیمان ده. په دغه تقدیر لکه اوله ترجمه دا آیت منسوخ نه دی هغه خلق چه اوس هم داسی وایی خلق په رمضان کښی اختیار لری چه روژه نیسی یا په فدیو اکتفاء کوی او روژه قطعی حکم نه دی نو دا د جهل او ناپوهی وینا ده. یا ئی ویونکی بی دین دی.

فَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ

پس هر څوک چه پخپله خوښه (زیادت) وکړی کومه نیکی نو دغه بهتره ده ده لره؛

تفسیر: یعنی د یوی ورغی له خوراک څخه زیات یوه مسکین ته ورکری، یا د څو تنو مسکینانو گیدی مری کړی، نو سبحان الله دا دیره ښه ده!.

وَأَنْ تَصُومُوا خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۳۰﴾

او روژه نیول ستاسی (سره د افطار له رخصته) ډیر بهتر دی تاسی ته (له خوړلو څخه) که چیری یی تاسی چه پوهیږئ (د روژی په فضیلت).

تفسیر: یعنی که تاسی ته د روژی فضیلت او حکمت او منافع معلوم شی، نو وبه پوهیږئ، چه د روژی نیول د فدیې له ورکولو ځنی ډیر ښه دی. نو د روژی په نیولو کښی هیڅ سستی او لتی مه کوئ!

شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَىٰ وَالْفُرْقَانِ

مياشت د روژی هغه میاشت ده چه نازل کړی شوی دی په دی کښی قرآن چه هدایت دی له پاره د خلقو او دلیلونه دی ښکاره (له جنسه د هغو شیانو) چه هغه لاره ښیي او بیلوونکی د حق او باطل دی.

تفسیر: د رسول اکرم صلی الله علیه وآله وصحبه وسلم په حدیث کښی راغلی دی چه ابراهیمی صحیفی، توریت او انجیل ټول په هم دغه رمضان المبارک کښی نازل شوی دی. پاک قرآن هم د رمضان المبارک په څلورویستمه شپه کښی له لوح محفوظ څخه اول آسمان ته ټول سره یو ځای نازل شوی دی بیا له هغه ځای څخه له ضرورت سره سم او د احوالو په مقتضی په حضرت محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم په (۲۳) کلونو کښی ټوټه ټوټه (لړلړ) نازل شوی دی. او حضرت جبریل علیه السلام د سید المرسلین خاتم النبیین صلی الله علیه وآله وصحبه وسلم په حضور په هر رمضان المبارک کښی د نازل شوی قرآن عظیم ختم کاوه، او بیابیا به ئی د تکرار په ډول (طریقه) زمونږ رسول اکرم صلی الله علیه وسلم ته اوراوه، چه له دغو ټولو حالاتو او خبرو څخه د رمضان المبارک فضیلت، او له قرآن عظیم الشان سره د هغی مناسبت او خصوصیت، ښه ښکاریږی او د هم دی له امله (وجی) په هم دی میاشت کښی «تراویح» هم مقرری شوی دی. نو ښایی چه په دی میاشت کښی د پاک قرآن خدمت په ډیر شوق او ښه اهتمام سره وشي! ځکه چه دا میاشت د هم دی له پاره مقرر او معینه شوی ده.

فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ

نو هر څوک چه ومومی له تاسی (ای مکلفینو) دا میاشت نو ضرور دی روژه ونیسی د هغی (میاشتی).

تفسیر: یعنی کله چه د دی میاشتی عظیم او مخصوص فضایل تاسی ته درخرگند شول، نو هغه چاته چه دا مبارکه میاشته په لاس ورشی، خامخا دی د هغی روژه ونیسی، او هغه فدیة چه د سهولت له مخی په ابتدا کبئی د غه مودی له پاره (موقتاً) مقررہ شوی وه، هغه موقوفه شوه.

وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرٍ

او هغه څوک چه وی ناجوره یا په سفر (بوزه، روان) وی نو (پر ده باندی دی روژه نیول) په شمار (د خوړلیو شویو ورځو) له ورځو نورو.

تفسیر: له دی عام حکم څخه دا معلومیږی چه بنایی مریض او مسافر ته به هم د افطار او د قضا اجازه نه وی پاتی، او لکه چه د روژی توان لرونکی اوس له افطار څخه منع شوی دی، هم داسی په مسافر او مریض هم له افطار څخه منع شوی وی، نو ځکه ئی د مسافر او مریض ذکر بیا په صاف ډول (طریقه) سره وفرمایه چه دوی ته په رمضان المبارک کبئی د افطار کولو، او په نورو ورځو کبئی د هغه د قضا راوړلو اجازه اوس هم د پخوا په شان باقی پاتی ده.

يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَى مَا هَدَاكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٢٥﴾

اراده لری الله په تاسی د آسانتیا (چه مسافر او مریض ئی مخیر کړ) او اراده نه لری په تاسی باندی د سختی او له پاره د دی چه پوره کړئ (تاسی په قضا سره) شمار (د روژی د میاشتی) او چه په لویي سره یاد کړئ الله په دی چه هدایت ئی کړی دی تاسی ته او دپاره د دی چه تاسی شکر وباسئ (د رخصت، آسانی او ثواب په نعمتونو باندی)

تفسیر: مطلب دا دی الله تعالیٰ چه په اول کبئی د رمضان المبارک د روژی د نیولو حکم وفرمایه، او د معذرت له سببه ئی مریض او مسافر ته د افطار کولو اجازه فرمایله، او په نورو وختونو کبئی ئی د هغو قضا شویو ورځو په شمار د هغو قضایی په مونږ او تاسی باندی واجبه وگرځوله، او په دی قضایی کبئی ئی د یوغای یا سره جلا جلا (جدا جدا) نیولو قید له منځه وویست، نو په دی کبئی ئی زمونږ او ستاسی د سهولت او د آسانی لحاظ وکړ، چه په مونږ او تاسی باندی څه ربر او تکلیف واقع نه شی، او دا هم منظور دی، چه تاسی د خپلی روژی شمیر

پوره کړئ، خو چه په ثواب کښی مو څه لږوالی رانشی، او دا مو هم تر نظر لاندی وی، چه تاسی د دی خیر او خورا (دیر) ښی طریقی په هدایت د پاک الله لویی او عظمت بیان کړئ، او د هغه د عزت، جبروت او کبریا یادونه وکړئ! او دا هم مطلوب دی چه پر دغو نعمتونو باندی شکر وباسئ! او د شکر کونکو په دله کښی ننوځئ! ای اله العالمینه! ثنا او صفت، لویی او شکر کول تا لره ښایی، چه روژی غوندی یو مفید اواعلی او ګټور (فائده مند) عبادت دی پر مونږ باندی فرض کړی دی! او د مشقت او تکلیف په حالت کښی دی آسانی هم فرمایلی ده!، او د فراغت په وخت کښی دی د دی نقصان د جبیری لاره هم راښوولی ده!.

وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِلَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ ﴿۱۳۹﴾

او کله چه پوښتنه وکړی (ای محمده!) له تا څخه بندګان زما (له لږوالی او نژدیوالی) زما نو بیشکه زه نژدی یم (دوی ته په علم او اجابت سره)، قبلوم زه سوال د غوښتونکي په هغه وخت کښی چه وېولی ما نو ښایی چه دوی هم ومنی حکم زما(طاعت) او تینگ دی اوسی په ایمان په ما باندی ښایی چه دوی په سمه لاره محکم پاتی شی.

تفسیر: رومبی داسی حکم و، چه د رمضان المبارک د شپي په اوله برخه کښی خوړل او څښل او ښځو ته نژدی کیدل روا وو، مګر وروسته له ویده کیدلو څخه به دا ټول شیان ممنوع کیدل. ځینو خلکو له دی حکم ځنی چپ (خلاف) کار وکړ، او له ویدیدلو څخه وروسته له خپلو ښځو سره نژدی شول، بیا زمونږ د پاک رسول صلی الله علیه وسلم حضور ته راغلل، او د خپلی خطا او قصور اظهار ئی سره له حسرت او ندامت وکړ، او د توبی په نسبت ئی له ده مبارک څخه پوښتنی وکړی. نو په دی مناسبت دا آیت نازل شو ستاسی توبه مو ومنله او تاکید وشو چه د الله تعالی احکام ومنئ، او پخوانی حکم منسوخ وګڼئ، او وروسته له دی نه اجازه ورکړه شوه، چه د رمضان المبارک په ټولو شپو کښی له ماښامه تر سپیده داغه پوری تاسی خوړئ! او څښئ! او له خپلو ښځو سره ناسته ملاسته کړئ! چه د هغی ذکر په وروستنی آیت کښی راځی. پخوانی آیت کښی پر بندګانو د هغه سهولت او عنایت ذکر چه راغلی ؤ، دلته د هغه تاکید او تائید له دی قربت، اجابت او اباحت څخه لا زیات شو. او د دی آیت د ربط سبب دا هم کیدی شی چه په رومبني آیت کښی د الله تعالی د لویی او عظمت حکم بیان شوی ؤ، نو په دی نسبت ځینو خلکو پوښتنی وکړی چه «زمونږ رب که لری وی نو مونږ به په زور سره ورغږ کړو. او که نژدی وی نو ورو ورو به ورسره وغږیږو» په دی سبب دا آیت نازل شو یعنی الله تعالی نژدی دی. هره

خبره اوری. که ورو ورو وغیرېئ!، او که په چیغو ورناری کړئ! هغه ټول اوری. په هغو ځایو کښی چه په زور سره د تکبیر ویلو حکم شوی وی د هغو وجوه او اسباب، نور او په همغو ځایو پوری محدود او خاص دی. او سبب ئی دا نه دی چه الله تعالی (معاذ الله) ورو خبره نه اوری.

أَحَلَّ لَكُمْ لَيْلَةَ الصِّيَامِ الرَّفَثُ إِلَى نِسَائِكُمْ

حلال کړی شوی دی تاسی ته په شپه د روژې کښی یوځای والی (جماع) بشځو خپلو سره

تفسیر: د رمضان المبارک په شپو کښی چه وروسته له خویه خوړل او څښل او له خپلو بشځو سره نژدی کیدل حرام وو، په هغه کښی ئی هم آسانی وفرمایله، اوس که د شپې په هره برخه کښی مو هری مشروعی او مرغوبی چاری ته زړه کیږی، هغه وکړئ!

هُنَّ لِبَاسٌ لَكُمْ وَأَنْتُمْ لِبَاسٌ لَهُنَّ

دوی لباس دی تاسی لره او تاسی لباس یی دوی لره.

تفسیر: له لباس او کالیو (جامو) څخه خورا (ډیر) اتصال او ډیر اختلاط مقصود دی، یعنی همغسۍ چه ستاسی په وجود کالی (کپری) نښتی او پیوست دی، هم دا رنگه بشځه او نارینه هم ډیر سره نژدی او د شودو او شگری په شان یو له بل سره ځدون او امتزاج لری.

عَلَّمَ اللَّهُ أَنْكُمْ كُنْتُمْ تَخْتَانُونَ أَنْفُسَكُمْ

معلوم دی الله ته چه بیشکه تاسی یی چه خیانت کوئ په ځانو خپلو.

تفسیر: له خپل نفس سره له خیانت کولو ځنی مطلب دا دی، چه له ویدیدلو څخه وروسته تاسی خپلو بشځو ته نژدی کیدئ! او د پاک الله د حکم د مخالفت لامله (له وجی) تاسی خپل ځانونه گنهکارول، چه د هغه له سببه ستاسی نفس د عقاب مستحق گرځیده، او ستاسی په ثواب کښی نقصان پیښیده، نو پاک الله په خپل فضل او کرم سره تاسی معاف کړئ او وروسته له دی تاسی ته اجازه وشوه، چه په ټوله شپه کښی هر هغه حلال عمل چه مو زړه غواړی ویی کړئ!

فَتَابَ عَلَيْكُمْ وَعَقَا عَنْكُمْ فَالْتَنَ بِأَشْرُوهُنَّ وَابْتَغُوا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ

پس رجوع ئی په رحمت سره وکړه په تاسی باندی او عفوہ ئی وکړه له تاسی (د تیر خیانت) نو اوس جماع کوئ! له خپلو ښځو سره (د روژی په شپو کښی) او وغورئ! هغه شی چه لیکلی (مقرر کړی دی) الله ستاسی له پاره .

تفسیر: یعنی هغه اولاد چه په لوح محفوظ کښی ستاسی له پاره د الله تعالی له لوری مقدر شوی دی، ښایی چه د ښځو په مباشرت کښی همغه مطلوب وی، او تش شهوانی کارونه مو مقصود نه وی. په دی کښی د عزل کراهت، او د لواطت ممانعت ته هم اشاره ده .

وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ الْأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الْأَسْوَدِ مِنَ الْفَجْرِ

او خورئ! او څښئ! تاسی تر هغه پوری چه ښکاره شی تاسی ته تار سپین (جلا) (جدا) له تاره توره (چه سپین تار) له سبا ځنی (دی).

تفسیر: یعنی همغسې چه په توله شپه کښی د مجامعت اجازه ورکړی شوی ده، هم داسی د رمضان المبارک په شپو کښی هم تر سپیده داغه پوری د خوړلو او څښلو اجازه ورکړی شوی ده .

ثُمَّ ارْتَدُّوا الصِّيَامَ إِلَى الْكَيْلِ

بیا پوره کړئ! روژه (خپله) تر شپې پوری،

تفسیر: یعنی له سپیده داغه څخه تر شپې پوری خپلی روژی پوره کړئ! له دی ځنی دا هم رابښکاره شوه چه د څو ورځو داسی متصله روژه نیول، چه د شپې له مخی هم افطار ونه شی مکروه ده .

وَلَا تُبَاشِرُوهُنَّ وَأَنْتُمْ عَاكِفُونَ فِي الْمَسَاجِدِ

او مه نژدی کیریئ! ښځو ته (په جماع سره) حال دا چه تاسی معتکفان یی په مسجدو کښی.

تفسیر: یعنی په روژه کښی د شپې له مخی د مباشرت اجازه شته. مگر د اعتکاف په شپو کښی په شپه او ورځ په هیڅ وخت کښی ښایی چه خپلی ښځی ته ورنژدی نشی په مسجد کښی وی که د باندی.

تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَقْرُبُوهَا ۚ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ آيَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٨٥﴾

دا احکام او حدودد الله دی نو مه نژدی کیری، دوی ته (په ماتولو سره) هم داسی (لکه چه دا ئی درته بیان کړل) بیانوی الله آیتونه خپل له پاره د خلقو چه دوی ځان وساتی (د دی حدودو له مخالفته).

تفسیر: هغه د حل او حرمت حکمونه چه د روژی او اعتکاف په نسبت تیر شول، د الله تعالی له خوا مقرر شوی دی، ښایی چه له دغو څخه هیڅ تجاوز ونه کړئ! بلکه هغو ته هیڅ مه نژدی کیریئ! یا ئی مطلب دا دی چه پخپله رایه یا د بل کوم حجت په اساس د یوه ویښته په اندازه هم ځنی مه لری کیریئ!

وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُم بَيْنَكُم بِالْبَاطِلِ

او مه خورئ! مالونه خپل (چه واقع دی) په منعو د تاسو کښی په ناحقه سره

تفسیر: له روژی ځنی د نفس طهارت مقصود و اوس مالونو د پاکوالی بیان کیری. او ښکاره شوه چه د حلال مال د نه خورلو حکم خو یواځی د روژی په ورځو پوری تړلی دی، مگر د حرام مال نه خورل، او روژه تری نیول، د ژوند په ټول عمر کښی یو ضروری امر دی. او د هغه له پاره کومه تاکلی (مقرره) زمانه او حد نشته، لکه غلا، خیانت تکی، رشوت، غضب، قمار، ناروا بیه، سود او نور چه په دغه ډول (طریقه) د مال گټل، بالکل حرام او ناجایز دی.

وَتَذْلُوا بِهَا إِلَى الْحُكَّامِ لِتَأْكُلُوا فَرِيقًا

مِّنْ أَمْوَالِ النَّاسِ بِالْإِثْمِ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ

او مه رسوئ! دا مال تر حاکمانو پوری له پاره د دی چه وخورئ (تاسی په دی رسولو سره) یو څه له مالو د خلقو ځنی په ظلم (ناحقه سره) او تاسی پوهیږئ (چه دا ظلم دی)

تفسیر: «مه ئی رسوئ تر حاکمانو پوری». یعنی د کوم سړی د مال خبر ظالمو حاکمانو ته مه رسوئ یا خپل مال د رشوت په ډول (طریقه) حاکمانو ته مه ورکوئ! چه حاکم د خپل ځان مل کړئ، او د بل چا مال د هغه په زور سره وخورئ! هم دا راز (قسم) د دروغو په شاهی، یا د دروغو په دعوی، د بل چا مال مه آخلئ! او حال دا چه تاسی په خپله ناحقۍ هم پوهیږئ!

يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْآهْلِ

پوښتنه کوی خلق له تا څخه (ای محمده!) له حاله د نویو میاشتو

تفسیر: لمر تل په یو صورت او په یو حال وی، او د سپوږمۍ شکل تل بدلیږی، او د هغی د رڼا (رڼرا) مقدار تل کمیږی او زیاتیږی نو ځکه خلقو د سپوږمۍ د دی زیاتوالی او کموالی په نسبت زمونږ له رسول اکرم صلی الله علیه وآله وصحبه وسلم څخه پوښتنی وکړی، نو دا آیت نازل شو. په ډومبني آیتونو کښی د رمضان المبارک د میاشتی او د روژی ذکر ؤ په دی آیت کښی د هلال ذکر دی، او د روژی تعلق د هلال له رویت سره ښکاره دی، ځکه چه یو په بل پوری اړه (حاجت) لری وروسته له دی نه د «حج» او د هغه د احکامو ذکر راځی چه د هلال ذکر له هغه سره هم ښه مناسبت لری.

قُلْ هِيَ مَوَاقِيتُ لِلنَّاسِ وَالْحَاجَّةِ

ووايه (ای محمده! دوی ته) چه دا میاشتی تا کلي (مقرر) شوی وختونه دی له پاره د خلقو او د حج.

تفسیر: یعنی ای محمده! دوی ته ووايه چه د سپوږمۍ په ختلو او بدلون سره ډیری چاری او معاملی تعلق لری. او د سپوږمۍ په وسیله دینی ورځی، د عباداتو او معاملاتو وختونه، د قرض، اجاری، حمل، رضاعت، روژی، زکوٰه، عدت، عقود، شروط، مزدوری او د نورو شیانو نیټی څرگندیږی، او هره یوه نیټه او تاریخ له هغی څخه پر ډیر ښه شان سره ښکاریږی. په تیره بیا د

«حج» د تخصیص بله وجه هم دا ده چه ذیقعدة الحرام، ذیحجة الحرام، محرم الحرام او رجب المرجب دا غلور میاشتی حرامی میاشتی بللی کیدی چه په دغو میاشتو کښی جنگ او وژل حرام ؤ که په دغو میاشتو کښی به عربو ته کوم جنگ پېښیده، نو هغوی به تاریخونه سره وړاندی وروسته کول، او په یوه پلمه (تدبیر) او بهانه سره به ئی په هماغو حرامو میاشتو کښی جنگونه کول، مثلاً که په «ذی الحج» یا «محرم» کښی به له جنگ سره مخامخ کیدل، نو هغه به یی په «صفر» سره تعبیر کاوه، او کله چه به په «صفر» کښی کوم کار د دوی په مخ کښی راته، نو هغه به یی په «ذی الحج» او «محرم سره یاداوه، نو د دوی د دی خیال د ابطال له امله (وجی) ئی دلته د «حج» تصریح وفرمایله، هغه ورځی چه حق تعالی جل وعلی شانه د «حج» له پاره تاکلی (مقرر کړی) دی، په هغو کښی وړاندی وروسته کول، هیڅکله جایز نه دی. اوس له دی نه وروسته د «حج» او د هغه متعلقات او احکام تر ډیر ځای پوری ذکر کیږی.

وَلَيْسَ الْبِرُّ بِأَنْ تَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ ظُهُورِهَا وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنِ اتَّقَىٰ وَأَتُوا الْبُيُوتَ مِنْ أَبْوَابِهَا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٢٥﴾

او نه ده نیکی (دا کار) چه راځی (تاسی) کورو ته د شا له لوری د هغو او لیکن (خاوند) د نیکی هغه څوک دی چه ویریږی (له الله) په ترک د مخالفت کښی او راځی کورو ته له طرفه د دروازو د هغوی او ویریږی له الله څخه د دی له پاره چه تاسی خلاص شی! (د الله له عذاب) او په خپل مراد ورسیږی!

تفسیر: د جاهلیت په زمانه کښی داسی دود (رواج) او دستور ؤ، چه کله به دوی د «حج» احرام تاره، او له خپلو کورو ځنی به وتل، او بیا به اتفاقاً هغوی ته کوم هسی ضرورت پېښیده چه بیرته به د خپلو کورو ورنگ ته اړ (محتاج) کیدل، نو دروازو له لاری به نه ورتلل، او په بام باندی به ورختل، او له هغی لاری به خپلو کورو ته ننوتل، یا به د شا له لوری سوری واهه، او پکښی به ننوتل، او دا کار به ئی نیکی او ښیگنه (فائده) گنله، دا دی چه پاک الله دا کار غلط وښود.

(فائده): په رومبنی جمله کښی د «حج» ذکر ؤ او دا حکم هم د «حج» په نسبت دی نو په هم دی مناسبت سره یی دا حکم هم دلته بیان وفرمایه. ځینی عالمان وایی چه ظاهر دا دی چه په آیت کښی له «اهله» ځنی د «حج» میاشتی مرادی دی یعنی شوال المکرم، ذی قعدة الحرام او لس شپی د ذی حجة الحرام چه «حج» او «احرام» په دغو کښی کیږی. خلقو زمونږ له رسول الله صلی الله علیه وسلم ځنی پوښتنی وکړی، چه د «حج» ورځی هم دا ورځی دی؟ که په نورو ورځو کښی هم «حج» کول روا دی؟ پاک خدای د هغوی په ځواب کښی وفرمایل چه د حج د ادا

کولو له پاره د حج میاشتی مقرری او معینی دی، او د دی خبری په مناسبت د «احرام» په وخت کښی خپل کور ته د بیرته ورتگ ذکر هم وشو. له دی څخه دا هم رانکاره کیږی، چه له خپله ځانه جائز او مباح شیان د نیک کار په شان گرځول، او هغه په دین کښی داخلول، منوم او حرام دی. چه له دی څخه د ډیرو شیانو بدعت او منومیت رانکارېږی.

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ

او جنگ کوئ (ای مؤمنانو!) په لاره د الله کښی! له هغو کسانو سره چه جنگ کوی له تاسی سره.

تفسیر: د حضرت ابراهیم علیه السلام له وخته راهیسی مکه معظمه دارالامن ده. که د چا لاس به په خپل دښمن باندی هم په مکه معظمه کښی بر کیده، نو به ئی څه غرض ورسره نه کاوه، او په اشهرالحرم کښی به چه ذی قعدة الحرام، ذی حجة الحرام، محرم الحرام او رجب المرجب دی هم کامل امنیت و، په دی څلورو میاشتو کښی به په ټول عربستان کښی جنگ او جگړه نه کیده، او هیچا به چاته څه نه ویل، د هجرت په شپږم کال د ذی قعدة الحرام په میاشت کښی کله چه حضرت محمد رسول الله صلی الله علیه وعلی آله واصحابه وسلم له خپلو اصحابو رضی الله تعالی عنهم سره د عمری په قصد او د بیت الله د زیارت په نیت مکی معظمی ته تشریف یووړ، نو له مکی معظمی سره نژدی مشرکین سره راټول شول، او مسلمانان ئی د جنگ په توریرینجو، د مکی معظمی له زیارت څخه ستانه (صفت) کړل. په پای (آخر) کښی ئی په دی باندی روغه سره وکړه، چه اوس دی مسلمانان بی د مکی شریفی له زیارت کولو څخه، بیرته لار شی، بل کال ته دی بیا ورته راشی، او عمره دی ادا کړی، او یواځی دری شپی دی په داد سره په مکی مکرمی کښی تیری کړی. کله چه په بل کال کښی د هجرت په اوم کال د ذی قعدة الحرام په میاشت کښی رسول الله مبارک د مکی شریفی قصد وفرمایلو نو د دوی اصحابو ته داسی اندیښنه وړیدنا شوه چی که مکی مکرمی خلق سر کال هم وعده خلافي وکړی، او جنگ ته بیا تیار شی، نو مونږ به څه کوو؟ که وجنگیږو، نو دا جنگ به په اشهر الحرم کښی او په خپله په بیت الحرام کښی، او په حالت د «احرام» کښی څرنگه وی؟ که ونه جنگیږو، نو څرنگه به خپله عمره ادا کوو؟ نو په دی مناسبت د الله تعالی داسی حکم نازل شو «که هغوی په دی اشهر الحرم کښی له خپل عهد څنی مخالفت، او له تاسی سره جنگ وکړی، نو تاسی هم بلا تأمله هغوی سره وجنگیږئ!» هو! نه ښایی چه ستاسی له خوا په جنگ ابتدا او یا زیادت پکښی وشي، د «حج» په ضمن کښی د حدیبی د عمری په مناسبت له کفارو سره د قتال ذکر هم راغلی دی، نو ځکه د «جهاد» د ځینو آدابو او احکامو ذکر هم د دی مقام په مناسبت کیږی، وروسته له هغه بیا د «حج» د احکامو ذکر کیږی.

وَلَا تَعْتَدُوا

او مه کوئ زیادت (پر هیچا باندی ای مؤمنانو!)

تفسیر: یعنی تیری مه کوئ! د دی معنی دا ده چه په جنگ کښی دی وړوکی، ښځی او سپین پیری قصداً ونه وژل شی! او دننه په بیت الحرام کښی دی په جگړو باندی لومړی پیل (ابتدا) ونه کړ شی.

إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ۝ وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقَفْتُمُوهُمْ وَأَخْرِجُوهُمْ مِّنْ حَيْثُ أَخْرَجُوكُم

بیشکه چه الله نه خوښوی تیریدونکی له حده. او وژنئ! دوی په هر ځای کښی چه مومع دوی اوباسئ! دوی له هغه ځایه چه ایستلی دی دوی تاسی

تفسیر: هر چیری چه یی مومع ویی باسئ یعنی په «حرم» کښی وی یا پرته (علاوه) له حرمة. له هغه ځایه چه تاسی یی ایستلی یئ یعنی له مکې معظمی څخه یی وباسئ.

وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ

او فتنه (شرک او له دین ځنی اړول) ډیر سخت دی له وژلو څخه.

تفسیر: یعنی له دین ځنی گرځیدل، یا له دین ځنی د بل چا گرځول، له هغو وژلو څخه چه په شهر الحرم کښی واقع شی، ډیره لویه گناه ده. مطلب ئی دا دی چه د مکې معظمی په حرم کښی د کفارو شرک او کفر او نورو ته د کفر او شرک په لوری لار ښوونه کول ډیر قبیح او خورا (ډیر) خراب کار دی. نو تاسی ای مسلمانانو د حرم له مقاتلی څخه هیڅ اندیښنه مه کوئ! او د هغوی د تیری ځواب په توره سره ورکوئ!

وَلَا تُقَاتِلُوهُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ حَتَّى يُقْتَلُوا

فِيهِ فَإِنْ قُتِلُوا فَمَا قُتِلُوا هُمْ كَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ ﴿٢٥﴾

او جنگ مه کوئ! له دوی سره په نزد د مسجدالحرام کښی تر هغه پوری چه وجنگیږی دوی له تاسی سره په دغه (حرم) کښی پس که جنگ وکړی دوی له تاسی سره نو وژنئ! دوی هم داسی (لکه تیری شوی جزا) جزا ده د کافرانو.

تفسیر: یعنی مکه معظمه هرومرو (خامخا) د امن ځای دی. ولی که هغوی پر تاسی باندی برید وکړی، یا په ظلم باندی لاس پوری کړی، او په ایمان راوړلو کښی له تاسی سره دښمنی وکړی، چه دا خبره له وژلو ځنی هم سخته ده، نو بیا هغوی لره امان نه پاتی کیږی، او هر چیری چه نی ومومئ ویی وژنئ! آخر ته چه مکه معظمه فتح شوه رسول اکرم صلی الله علیه وسلم هم داسی امر وفرمایه «هغه څوک چه د مسلمانانو په مخ کښی توره په لاس ودریږی، ویی وژنئ! او نورو کسانو ته امن ورکړئ!»

فَإِنْ انْتَهَوْا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٦﴾

پس که منع راوړی (له شرکه نو الله به ئی وبخښی) نو بیشکه الله ډیر بخښونکی پوره رحم لرونکی دی

تفسیر: یعنی سره له دومره خبرو که اوس هم دوی ایمان راوړی، او له کفر او شرک ځنی توبه وباسی، نو د هغوی توبه منله کیږی.

وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ بِاللهِ فَإِنْ انْتَهَوْا فَلَا عُدَاوَانَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿٢٧﴾

او جنگ کوئ تاسی! له دوی سره تر هغه پوری چه پاتی نشی فتنه (شرک او فساد) او شی دین (حکم) خاص الله لره، پس که چیری وگرځیدل (دوی له شرکه نو تاسی تجاوز مه کوئ پر دوی باندی) نو نشته هیڅ تیری مگر (خو شته جزا د ظلم) پر ظالمانو باندی.

تفسیر: یعنی له کفارو سره د دی له امله (وجی) جنگ وکړئ! چه ظلم او تیری بیخی (بالکل)

ورک شی، او دوی ته داسی یو قوت او قدرت پاتی نشی چه د هغه په واسطه نور خلق کافران کړی، او له سمی لاری غنی ئی وباسی، او خاص د الله تعالی احکام جاری وی. که دوی له شرک غنی مخ واړوی، نو تیری او زیادت پر بل هیچا نشته، پرته (علاوه) له ظالمانو شخه یعنی هغه کسان چه له بدی غنی لاس آخلی، هغوی له ظلم او تجاوز غنی وخی، نو پر دوی باندی تیری او زیادت مه کوئ! هو! هغه کسان چه له فتنی غنی نه اوړی نو په ډیره مینه سره هغوی وژنئ!

الشَّهْرُ الْحَرَامُ بِالشَّهْرِ الْحَرَامِ وَالْحُرُمَتُ قِصَاصٌ مِّمَّنْ
 اَعْتَدَى عَلَيْكُمْ قَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اَعْتَدَى عَلَيْكُمْ
 وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿٢٣٩﴾

مياشته حرامه په بدل د مياشتی حرامی کښی ده. او تعظیمونه (د دی شیانو) سره برابر دی پس هر چا چه تیری وکړ پر تاسی باندی نو تاسی هم تیری کوئ! په هغوی باندی په شان د هغه چه تیری ئی کړی ؤ پر تاسی باندی او وویریئ له الله شخه! او پوه شی! چه بیشکه الله له پرهیزگارانو سره دی (په علم او نصرت سره)

تفسیر: دا د حرمت میاشت یعنی ذی قعدة الحرام چه د عمری د قضا لپاره پکښی درومئ د هغه حرمت میاشتی په غای ده، چه د پروسپکال تیر شوی کال په ذی قعدة الحرام کښی تاسی د کفارو له خوا د عمری او د بیت الله شریف له زیارت شخه ممنوع شوی وئ، او پری ئی نه ښودئ چه مکی معظمی ته لاړ شی، یعنی اوس تاسی په ډیره خوښی سره له هغوی شخه خپل بدل واخلي! ځکه چه په ادب او حرمت لرلو کښی برابری ده. یعنی که کوم کافر د حرام د میاشتی عزت او حرمت وکړی او په دی میاشت کښی له تاسی سره جنگ ونه کړی، نو تاسی هم همغسی وکړئ. مکیانو (مکی خلقو) چه پروسپکال (تیر شوی کال) پر تاسی باندی ظلم وکړ، نه ئی د حرام د میاشتی حرمت وساته، او نه ئی د بیت الله شریف پت، نه ئی ستاسی احرام ته وکتل، او نه ئی لحاظ وساته، او تاسی پر هغو باندی صبر وکړ، که دا غلی هم هغوی له دی ټولو حرمتو شخه سترگی پتی کړی، او جنگ ته تیار شی: نو تاسی هم د هیڅ حرمت لحاظ ونه کړئ! بلکه خپل وړاندی او وروسته ټول کسات (بدله) او انتقام ورڅخه واخلي! مگر هر کار چه کوئ، ښایی چه په هغه کښی له (رب العلمین جل وعلی شانه) شخه وویریئ! او د الله تعالی له احکامو شخه مخالف هیڅ یو کار مه کوئ! ځکه چه پاک الله خامخا د پرهیزگارانو ناصر او مددگار دی.

وَأَنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ

او صرفوئ (مالونه خپل) په لاره د الله کښی! او مه غورځوئ ځانونه خپل په هلاکت کښی (چه جهاد ترک کړئ! او خپل مالونه په غزا کښی ونه لگوئ!)

تفسیر: مطلب دا دی چه د الله تعالیٰ په اطاعت یعنی جهاد او نورو ښو کارونو کښی خپل مال صرف کړئ! او خپل ځانونه په هلاکت کښی مه اچوئ! یعنی چه جهاد پریږدئ! او په هوسایی (آرام) سره کښی یا خپل مال په جهاد کښی صرف نه کړئ! چه له دی وضعیت (حالت) څخه به تاسی ضعیفان او دښمن به مو قوی شی.

وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٩٠﴾ وَاتَّبُوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلَّهِ

او نیکی کوئ! (له هر چا سره مخصوصاً له غازیانو سره) بیشکه چه الله دوستی کوی له نیکو کارانو سره (چه ثواب ورکوی دوی ته) او پوره ادا کړئ حج! او عمره خاص الله لره.

تفسیر: د «حج» په ضمن کښی ئی د «جهاد» هغه ذکر چه مناسب و، بیان وفرمایه، او پس بیا د «حج» او عمری احکام راښی.

فَإِنْ أَحْصَرْتُمْ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ وَلَا تَحْلِقُوا رُءُوسَكُمْ حَتَّى يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَحَلَّهُ

بیا که چیری منع کړی شوئ (له تمامولو د حج او عمری) نو (واجب دی پر تاسی) هغه څه چه آسان دی له هدیی څخه (چه مذبوحه ده) او مه خریئ! (ای محصرانو!) سرونه خپل تر هغه پوری چه ورسیری هدیه (چه مذبوحه ده) ځای د حلالی خپلی ته

تفسیر: مطلب دا دی کله چه شوک «حج» یا «عمره» شروع کری یعنی احرام وتړی، نو پر هغه باندي دا خبره لارمه ده چه پوره نی کری، او پای (آخر) ته نی ورسوی، او داسی نشی کیدی چه هغه په نیمایی کښی پریږدی، او له احرام څخه ځان وباسی. مگر که کوم دښمن یا مرض ورپښ شی او د هغه له سببه «حج» او «عمره» پای (آخر) ته ونه شی رسولی، نو پر ده باندي وینه اوړی، چه سم له خپل توان سره حیوان حلال کری، چه ادنی نی یو پسه دی او دا حیوان به د بل چا په وسیله مکی شریفی ته لیږی، او دا دی هم ورته وایی چه تر دغی ورځی پوری دا مذبوحه د حرم ځمکی ته ورسوه! او هلته نی ذبحه کړه! او هر کله چه ډاډه شی، چه اوس د ده هغه مذبوحه خپل ټاکلی (مقرر) ځای حرم شریف ته رسیدلی ده، او ذبحه شوی ده، نو هلته دا خپل سر لاند یا وخری او پخوا له هغه دی هیڅکله ځان نه حلالوی. داسی وینی ته د «حصار وینه» وایی چه د «حج» یا د «عمری» د نه تمامولو له سببه پر «حاجی» یا «معتمر» باندي اوړی.

فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَّرِيضًا أَوْ بِهِ أَذًى مِّن رَّأْسِهِ فَفِدْيَةٌ مِّن صِيَامٍ أَوْ صَدَقَةٌ أَوْ سُكٍّ

نو هر شوک چه وی له تاسی ځنی ناجوړه یا وی په ده پوری ضرر له (طرفه) د سر د ده نو لارمه ده په ده باندي فدیة له روژی څخه یا له خیراته یا له حلالولو (د پسه)

تفسیر: یعنی که د «احرام» په حالت کښی شوک رنځور شی یا د هغه په سر کښی درد یا زخم وی نو هغه لره د ضرورت له امله (وجی) د احرام په حالت کښی هم سر خرییل، یا د ویښتانو لندول روا دی. مگر د هغه «فدیة» دی ورکوی، چه هغه د دری ورځو روژه نیول، یا شپږو تنو مسکینانو ته طعام ورکول دی یا د یوه پسه (گډ) حلالول دی دا وینه د «جنایت وینه» بولی چه د «احرام» په حالت کښی د ناچاری له کبله (وجی) د «احرام» د مخالفو امورو په کولو باندي لارمیری.

وَإِذَا أَمِنْتُمْ فَمِن تَمَتُّعٍ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ

نو هر کله چه په امن شیع پس هر چا چه نفع واخیسته په عمری سره (چه یو غای ئی کړه) له حج سره نو (واجب) دی پر ده باندی هغه چه آسان وی له هدیی څخه (چه مذبوحه ده)

تفسیر: یعنی هغه «محرم» چه د دښمن او مرض له خوا مطمئن وی، اعم له دی نه چه هغه ته له سره کومه اندېښنه ورپېښه نشی، یا خو دښمن یا رنځوری څه عارضه او حادثه ورپېښه شوی وی، خو په خیر سره زائله او له مینځه ورکه شوی وی، او د هغه له امله (وجی) د هغه په احرام او «حج» او «عمره» کېښی څه خلل ورپېښ شوی نه وی، هغه لره ښایی چه فکر وکړی که «حج» او «عمره» ئی دواړه سره یو غای ادا کړی وی یعنی قران یا تمتع ئی کړی وی او افراد ئی نه وی کړی. نو په ده باندی یو پسه یا د غویي یا د اوبښ اوومه برخه قربانی اوړی، چه دی وینی ته د قران او تمتع وینه وایی او زمونږ د لوی امام ابوحنیفه رحمه الله علیه په مذهب کېښی د قران او تمتع د غوښی خوراک روا دی. ځکه چه دی (د شکر وینه) ورته وایی. ولی امام شافعی رحمه الله علیه دی ته (د جبر وینه) وایی، او قربانی کوونکی ته اجازه نه ورکوی چه د هغی له غوښی ځنی څه وخورى.

فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ فِي الْحَيَّةِ وَسَبْعَةٍ إِذَا رَجَعْتَ تِلْكَ عَشْرَةٌ كَامِلَةٌ

هر چا چه ونه مونده هدیه (چه مذبوحه ده) نو (واجب) دی په ده باندی روژى د دری ورځو په (ورځو د) حج کېښی او اووه ورځی (نورى) کله چه وگرځی (تاسی) دا لس ورځی دی پوره

تفسیر: یعنی هغه څوک چه قران او تمتع ئی وکړه، او مذبوحه ورته میسر نه شوه، نو هغه لره ښایی چه دری ورځی د «حج» په ورځو کېښی روژه ونیسی، چه د «عرفی» یعنی د «ذی الحجی» په نهمه ورځ کېښی پای (آخر) ته ورسیدی، او اووه ورځی د «حج» له فراغت څخه وروسته روژه ونیسی، چه دا ټولی سره لس ورځی شوی.

ذَلِكَ لِمَنْ لَمْ يَكُنْ أَهْلُهُ حَاضِرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ

دا (حکم د تمتع) هغه چا لره دی چه نه وی عیال د ده اوسیدونکی په (حوالی (احاطه) د) مسجد حرام کښی.

تفسیر: یعنی قران او تمتع هغه چا لره مخصوص دی چه په مسجد الحرام کښی یعنی په مکه معظمه کښی یا هغی ته نژدی نه اوسیږی، بلکه د «حل» یعنی له «میقات» څخه د باندی هستوگنه ولری. هغه کسان چه دننه په مکی معظمی کښی اوسیږی، هغوی دی یواځی (افراد) وکری.

وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٣٩﴾ الْحَجَّةُ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَاتٌ

او ویریرئ له الله څخه او پوه شی! چه بیشکه الله ډیر سخت عذاب ورکونکی دی (وخت د) حج (شو) میاشتی معلومی دی

تفسیر: د شوال المکرم له اول څخه نیولی (شروع) د لوی اختر یعنی د ذیحجه الحرام د لسمی شپی تر سحر پوری د دی میاشتی نومونه (اشهر الحج) دی. ځکه چه د حج احرام د هم دی مودی په منځ کښی وی، که پخوا له دی نه څوک د حج «احرام» وتری نو هغه به ناجائز یا مکروه وی. یعنی د حج له پاره څو میاشتی مقرری دی. او ټولو ته ښکاره دی، هغه تغیر او تبدیل چه د عربو مشرکینو به د خپل ضرورت له مخی په دی میاشتی کښی کاوه، او د هغو په نسبت په بل آیت کښی داسی فرمایلی شوی دی ﴿إِنَّهَا لَشَهْرٌ رَّيَاضٌ فِي الْكُفْرِ﴾ هغه بیخی بی اصله او باطل دی.

فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفْعَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا إِجْدَالَ
فِي الْحَجِّ وَمَاتَفَعَلُوا مِنْ خَيْرٍ يَعْلَمَهُ اللَّهُ

نو هر چا چه فرض کړ (په خپل ځان) په دی میاشتی کښی حج نو نه دی کوی جماع (او نه دواعی د هغی) او نه گناهونه او نه جگړی په (ورځو) د حج کښی. او هر څه چه کوی (تاسی) له نیک کار غنی نو پوهیږی په هغه باندی الله

تفسیر: «حج» نئی لارم کمر یعنی «احرام» نئی وتاره په داسی دول (طریقه) چه په زړه نئی نیت وکړ، او په خوله نئی «تلبیه» وویل.

وَتَزَوَّدُوا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَىٰ وَاتَّقُونِ يَا أُولِيَ الْأَلْبَابِ ﴿۳۰﴾

او توبنه واخلی (له غانو سره) نو بیشکه بهتره د توبنی غان ساتل دی له سواله او ویریرئ! له ما غنی ای خاوندانو د (صافو) عقلو!.

تفسیر: یو داسی غلط دود (رسم) او دستور په کفر کښی دا هم ؤ چه بی د لاری د خوری (خرچه) تش لاس «حج» ته تلل نئی ثواب گنل، او هغه ته به نئی «توکل» وایه، او هلته به تلل له هر چا غنی به نئی سوال او غوښتنی کولی. نو الله تعالیٰ هغو کسانو ته چه قدرت لری، امر ورکوی چه هنوی دی د لاری خوری (خرچه) له غان سره اخلی او بیا دی «حج» ته غی او بی له زاد او راحلی دی لار نشی، چه هم په خپله دی سرگردانیږی، او نورو ته هم سرگردانی پېښوی.

لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَبْتَغُوا فَضْلًا مِّن رَّبِّكُمْ

نشته په تاسی باندی هیڅ گناه په دی کښی چه غواړئ روزی له فضل د رب خپل

تفسیر: که د «حج» په سفر کښی سوداگری هم وکړئ څه گناه نه لری، بلکه مباح ده. خلق له دی خبری څخه په شبهه کښی ؤ چه ښایی له تجارت کولو څخه به په «حج» کښی څه نقصان پېښیږی، نو اوس داسی هدایت صادر شو هغه څوک چه اصلی مقصود نئی «حج» وی او د هغه په ضمن کښی سوداگری هم وکړی، نو د هغه په ثواب کښی به څه نقصان نه راځی.

فَإِذَا أَفَضْتُمْ مِنْ عَرَفَاتٍ فَاذْكُرُوا اللَّهَ عِنْدَ الْمَشْعَرِ الْحَرَامِ

نو هر کله چه راکوز شی (د بیت الله طواف ته) له عرفات څخه نو یادوئ الله په نزد د مشعر الحرام (آخر د مزدلفی کښی)

تفسیر: مشعرالحرام په مزدلفه کښی یو غر دی چه په هغه باندی امام درېږی. په دی غره باندی دریدل افضل دی. او په توله مزدلفه کښی هر چیری دریدل جائز او روا دی پرته (علاوه) د

(محسر) له کندی او وادی شخه، چه هلته دی نه دریږی.

وَاذْكُرُوهُ كَمَا هَدَيْكُمْ وَإِنْ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلِهِ لَسَنِ الصَّالِحِينَ ﴿٩٩﴾

او یادوئ دی (یعنی الله) لکه چه لاره ئی درښودلی ده تاسی ته او بیشکه چه وئ تاسی پخوا له هدایتته خامخا له گمراهانو غنی.

تفسیر: یعنی کفارو خو به هم د پاک الله ذکر کاوه مگر په شرک سره، نو ښایی چه هسی ذکر دی ونه کری شی، بلکه سره له توحیده ئی همغسی ذکر وکړئ چه تاسو ته ئی هدایت درکړی دی.

ثُمَّ أَفِيضُوا مِنْ حَيْثُ أَفَاضَ النَّاسُ وَاسْتَغْفِرُوا اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٠٠﴾

بیا راکوزیږئ (ای قریشو د طواف دپاره) له هغه غایه (عرفات شخه) چه راکوزیږی (نور) خلق (مزدلفی ته) او مغفرت غواړئ له الله شخه د (خپلو گناهونو) بیشکه چه الله ښه مغفرت کوونکی (د گناهونو) پوره رحم لرونکی دی. (د اجر او ثواب په اکرام سره)

تفسیر: د کفر په زمانه کښی یوه غلطی دا هم وه، چه مکیان (مکی والا) به تر عرفاته پوری نه تلل، چه عرفات له حرم شخه د باندی دی. بلکه د حرم په حد کښی به چه مزدلفه ده، دریدل، او د مکی شریفی له قریشو شخه پرته (علاوه) نور تول به تر عرفات پوری تلل، او بیا به له عرفات شخه د طواف له پاره مکی شریفی ته راتلل. نو ځکه ئی وفرمایل له هغه غایه چه تول خلق د طواف له پاره راځی. تاسی هم همغه غای ته ورشئ، او له هغه غایه له عرفات د طواف له پاره بیرته راشئ، او په خپلو پخوانیو گناهونو باندی نادم اوسئ!.

فَإِذَا قُضِيَتْ مَنَاسِكُكُمْ فَاذْكُرُوا اللَّهَ كَذِكْرِكُمْ آبَاءَكُمْ أَوْ أَشَدَّ ذِكْرًا

نو هر كله چه ادا كړل تاسی افعال د حج خپل نو یادوئ الله لكه یادول تاسی پلرونو خپلو لره (په جاهلیت كښی په فخر سره) بلکه دیر زیات یادول

تفسیر: یعنی د ذیحجة الحرام په لسمه كښی چه د «حج» د افعالو یعنی د جمر ویشتلو، قربانی كولو، سر خریلو، یا د ویشتانو لدونو د كعبی شریفی د طواف او د صفا او مروی له سعی فارغ شوئ، نو د منی د قیام په وخت كښی د الله تعالی ذكر وكړئ! لكه چه د كفر په زمانه كښی تاسی د خپلو پلرونو او نیكونو ذكر كاوه، بلکه له هغه څخه دی هم زیات ذكر وكړ شی! دوی له قدیمی زمانی راهیسی داسی عادت درلود (لرلو) چه د «حج» له فراغت څخه وروسته به دری ورځی په منی كښی دیره كیدل، او لوی بازار به ئی جوړاوه، او د خپلو پلرونو او نیكونو ستاینه (صفت) او یادونه به ئی كوله. او د دوی لوینی او فضایل به ئی بیانول. دا دی چه پاك الله له هسی ویناو څخه هغوی منع كړل او ویی فرمایل چه په دی ورځو كښی د الله تعالی ذكر دیر وكړئ او د هغه الله تعالی جلت عظمت د لویی او عظمت یادونه كړئ!.

فَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا وَمَا
لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلَقٍ ۖ وَمِنْهُمْ مَّن يَقُولُ رَبَّنَا
آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ
النَّارِ ۝ اُولَٰئِكَ لَهُمْ نَصِيبٌ مِّمَّا كَسَبُوا

نو غیښی له خلقو څخه هغه څوك دی چه وایی ای ربه زمونږه! راكړه مونږ ته! په هغه دنیا (لږ ژوند) كښی (زمونږ برخه مال او جاه) او نشته ده لره په آخرت كښی هیڅ برخه او غیښی له دوی څخه هغه څوك دی چه وایی

(چه دنیاكړی غوره څوك په آخرت
بی له برخی به وی پاتی په قیامت)

ای ربه زمونږه راكړه مونږ ته! په دغه دنیا (لږ ژوند) كښی نیكي (نعمت) او په آخرت كښی نیكي (جنت) او وساته مونږ له عذاب د اور (د دوزخ) دغه كسان شته دوی لره لویه برخه له سببه د هغو (پسو اعمالو) چه كړی دی دوی (هغه)

تفسیر: رومی ئی فرمایلی و چه د الله تعالی ذکر و کړئ! د نورو ذکر مه کوئ! اوس دا راښوول کیږی، چه د پاک الله ذکر کوونکی او له هغه څخه د مطلب غوښتونکی په دوه ډوله (قسمه) دی: یو خو هغه دی چه د هغوی مطلوب یوازی دنیا ده، او د هغوی دعا هم دغه ده: «هر هغه دولت او عزت چه مونږ ته راکول کیږی، په هم دی دنیا کښی دی راکړ شی» نو داسی خلق د آخرت له نعمتو څخه بی برخي دی. بل هغه دی چه د هغوی مقصود آخرت دی، چه د دنیا ښیګڼی (فائدو) او نیکی یعنی د عبادت توفیق او نور او د آخرت ښیګڼی (فائدو) او نیکی یعنی ثواب، رحمت او جنت دواړه غواړی، نو داسی کسانو ته په آخرت کښی د هغوی د حج او دعا او حسناتو پوره برخه وررسیږی.

څوک چه غواړی دین دنیا له خپل مولی نه

په دارینو کښی به ئی زیات کړی له هر چانه

وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٢٧﴾

او الله ژر اخستونکی د حساب دی (چه ډیر ژر د ټولو مخلوقاتو حساب خلاصی).

تفسیر: یعنی په قیامت کښی به له ټولو څخه یو ځای او یو ځلی او په یوه شیبه حساب آخیست کیږی، یا دا چه قیامت لری مه گڼئ ځکه چه هغه د جزا ورځ ډیر ژر راتلونکی ده. او له هغه څخه په هیڅ ډول (طریقه) سره خلاصی امکان نه لری. نو د هنی له فکره مه غافل کیږئ!

وَاذْكُرُوا اللَّهَ فِي أَيَّامٍ مَّعْدُودَاتٍ

او یادوئ! الله (د تکبیراتو په ویلو سره) په شو ورځو شمیرلیو شویو (د تشریق) کښی

تفسیر: له ﴿اَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ﴾ څخه د ذیحجه الحرام یوولسمه، دولسمه، دیارلسمه ورځ مراد ده. چه په دی ورځو کښی خلق له «حج» څخه فارغیږی، او مامور دی چه په «منی» کښی واوسیږی. په دی ورځو کښی د جمر ویشتل، او له هر لمانځه څخه وروسته د تکبیراتو ویل، اجراء کړئ! او په نورو وختونو کښی هم دلته تکبیر او تهلیل په ډیر محبت سره ووايئ! او د پاک الله په ذکر کښی کثرت او مداومت وکړئ!

فَمَنْ تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ وَمَنْ تَأَخَّرَ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ لِمَنِ اتَّقَىٰ

نو هر چا چه بیره (تلوار) وکره (په تلو کنبی له منی مکی ته) په دوو ورځو کنبی (چه (۱۱) (۱۲) د ذی الحجی دی) نو نشته هیڅ گناه پر دغه تلوار کوونکی او هر چا چه تاخیر وکر (او دری ورځی په منی کنبی پاتی شو) نو نشته هیڅ گناه په ده باندی دا بیگناهی هغه چا لره ده چه پرهیز ئی کړی وی (له مناهو څخه)

تفسیر: گناه خو دا ده چه له شرعی ممنوعاتو څخه پرهیز ونه کړئ! او هغه څوک چه له الله تعالیٰ څخه وویریږی، او په تیره بیا د «حج» په وخت کنبی تقویٰ او پرهیزگاری هم وکړی نو بیا په دی خبره کنبی هیڅ نه گناهگارېږی، چه په «منی» کنبی دوه ورځی هستوگنه وکړی، یا دری ورځی پکنبی واوسیږی، ځکه چه الله تعالیٰ دا دواړه جائز فرمایلی دی. ولی افضل او بهتر خو په (منی) کنبی د دری ورځو قیام دی.

وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ تُحْشَرُونَ ﴿۴۳﴾

او (تل) ویریږئ! له الله څخه او پوه شی چه بیشکه تاسی خاص الله ته ورټولیږئ (په قیامت کنبی د مکافاتو (جزا او سزا) له پاره)

تفسیر: یعنی په «حج» پوری څه خصوصیت نشته بلکه ښایی چه هر سری په هر وخت او هر کار کنبی له پاک الله څخه تل وویریږی، ځکه چه تاسی ټول به له خپلو قبرو څخه پاڅیږئ! او د هغه الله جل جلاله وعم نواله په حضور کنبی به ټول سره د خپل حساب او کتاب له پاره ټولیږئ! دلته د حج ذکر ختم شو، خو د حج په ضمن کنبی د دوو ډولو (قسمو) خلقو ذکر هم راغلی ؤ.

(۱). ﴿فَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ﴾ الْآيَةُ

(۲). ﴿وَمِنْهُمْ مَن يَقُولُ﴾ الْآيَةُ

یعنی مؤمن او کافر اوس د هغه په مناسبت د دریم قسم ذکر هم فرمایي، یعنی د منافق حال بیانوی.

وَمِنَ النَّاسِ مَن يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيُشْهَدُ

اللَّهُ عَلَىٰ مَا فِي قَلْبِهِ وَهُوَ أَلَدُّ الْخِصَامِ ﴿٥٠﴾ وَإِذَا تَوَلَّى سَعَىٰ
 فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ ۗ وَاللَّهُ
 لَا يُحِبُّ الْفُسَادَ ﴿٥١﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُ اتَّقِ اللَّهَ أَخَذَتْهُ
 الْعِزَّةُ بِالْإِثْمِ فَحَسْبُهُ جَهَنَّمُ وَلَيْسَ الْبِهَادُ ﴿٥٢﴾

او غیبنی له خلقو شخه هغه شوک دی چه په تعجب کښی آچوی تا خبره د
 ده په (کارو د دی) ژوندون لږ کښی او شاهد کوی دی الله په هغه شی چه په
 زړه د ده کښی دی حال دا چه دی دیر سخت دی په جگړه او عداوت کښی
 او کله چه بیرته وگرځی (له تانه ای محمده!) نو مگردی مگرځی په ځمکه (د
 مدینې) کښی دپاره د دی چه فساد وکړی په ځمکه کښی او هلاکوی کښت
 (فصل) او ساکښان (ذی روح) (په سوځولو او وژلو سره) حال دا چه الله نه
 خوښوی فساد (او معصیت) او کله چه وویل شی ده ته چه وویریږه له الله
 نیسی دی غرور (عار او ننگ په کولو د) گناه نو پس کافی دی ده لره
 (عذاب د اور) دوزخ او هرومرو (خامخا) بد بستر دی (دا اور د دوزخ)

تفسیر: دا حال د منافق دی، چه په ښکاره سره خوشامندی او تملق کوی. او الله تعالیٰ غانته
 شاهد مگرځوی، او وایی چه زه رښتین یم! او په زړه کښی می د اسلام محبت دی، خو د جگړی
 او فساد په وخت کښی د هغه اعمال له دی ویناوو ځنی مخالف وی، او که ئی لاس بر شی، له
 داری، غلا، لوټ او تالا ځنی هم خپل مخ نه اړوی. او که له هسی چارو ئی شوک منع کړی،
 نه منع کیږی، بلکه ضد او مخالفت کوی، او په خپلو بدو چارو کښی ترقی کوی. وایی چه یو
 منافق چه دیر فصیح او بلیغ او نوم ئی (اخنس ابن شریق ؓ) کله به چه د رسول اکرم صلی الله
 علیه وسلم په حضور کښی حاضریده، نو خپل دیر اخلاص او محبت به ئی د اسلام په نسبت
 ښکاره کاوه. او د دوی په غیاب کښی به ئی کښتونه (فصلونه) خرابول، او درملونه به ئی
 سوځول، او د بوده ؓ (غارو) پیښی به ئی پریکولی، نو په دی مناسبت د منافقینو په تقبیح او
 خرابی کښی دغه پاس آیت نازل شو.

وَمِنَ النَّاسِ مَنُ كَثَرَىٰ نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ

او غنی له خلقو څخه هغه څوک دی چه خرڅوی نفس خپل دپاره د طلب د رضا د الله (چه له خپله ځانه او ماله تیریری).

تفسیر: په پخوانی آیت کښی د هغه منافق ذکر ؤ، چه دین ئی د دنیا په بدل کښی له لاسه ایست، دلته د هغه په مقابل کښی د هغه کامل الایمان مخلص مسلمان ذکر راځی چه دنیا، مال او ځان د دین په طلب کښی صرفوی. وایی چه حضرت صهیب رومی غوښتل چه د هجرت په اراده د رسول الله صلی الله علیه وآله وصحبه وسلم حضور ته حاضر شی، په لار کښی د مشرکینو په لاس کښیوت (راگیر شو). صهیب رضی الله تعالی عنه هغوی ته وویل «زه خپل کور او ټول مال تاسو ته په دی شرط سره درکوم، چه ما خوشی کړئ! چه مدینی منوری ته لار شم. او له هجرت څخه می مخه مه نیسئ!» په دی باندی هغوی راضی شول، او صهیب رضی الله تعالی عنه ئی پریشود چه د رسول صلی الله علیه وسلم په حضور مشرف شی، نو دا آیت د مخلصینو په تعریف کښی نازل شو.

وَاللّٰهُ رَءُوْفٌ رَّحِيْمٌ ﴿۲۰﴾

او الله ډیر مهربان دی پر بندګانو باندی (چه د ده په توفیق له ځانه او ماله تیریری).

تفسیر: دا د الله تعالیٰ څومره لوی رحمت دی، چه خپلو بندګانو ته ئی توفیق ورکړی دی، چه د هغه د خوښی او رضا غوښتلو په لاره کښی خپل ځان او مال قربانوی، حال دا چه د دوی د هر یوه مال او ځان د الله تعالیٰ ملکیت دی. خو سره له هغه هم د هغه په بدل کښی هغوی ته (جنت) ورکوی، دا یوازی د ده فضل او احسان دی.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ادْخُلُوا فِي السِّلْمِ كَآفَّةً

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو) ننوځئ! په اسلام کښی (د هغه له ټولو شرایطو سره) ټول.

تفسیر: په ډومبی آیت کښی ئی د مخلص مؤمن مدح وفرمایله، چه له هغه څخه د نفاق ابطال منظور ؤ. اوس فرمایي چه تاسو په کامل ډول (طریقه) سره اسلام ومنئ! یعنی په ظاهر او باطن، او په عقیده او عمل کښی یواځی د اسلام د احکامو متابعت وکړئ!، او نه چه په خپل سر او

عقل، یا د بل چا په خوله کوم حکم ومنئ. یا کوم کار وکړی. نو له دی ځنی د «بدعت» قلع او قمع او له بیخه ایستل مقصود دی. ځکه چه «بدعت» په حقیقت کښی هم دا شی دی، چه د بل چا کومه عقیده یا کوم عمل چه ښه او مستحسن وګانه (وګنرله) شی هغه له خپل لوری په دین کښی داخل کړی شی، مثلاً لمونځ او روژه چه ښه د عبادتونو دی، که بی له شرعی حکمه ئی څوک له خپله ځانه مقرر کړی بدعت دی، لکه د اختر په ورځ په عیدګاه کښی په نفلونو باندی امر ورکول یا د اخترونو په ورځو کښی د روژی نیول د دغو آیتونو خلاصه داسی شوه «په اخلاص سره ایمان راوړئ! او له بدعتونو څخه لری ګرځئ!». له یهودانو ځنی څو تنه مشران په اسلام مشرف شوی وو، دوی د اسلام له احکامو سره د «توریت» د احکامو رعایت کول هم غوښتل. مثلاً د هفتی (خالی) ورځ به ئی لویه ورځ ګڼله، او د اوشانو غوښی او شودی به ئی حرامی بللی، او «توریت» به ئی لوست، نو په دی مناسبت دا آیت نازل شو، چه په هغه سره ئی د بدعت انسداد په کامل ډول (طریقه) سره وفرمایه.

وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمُ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿۱۸﴾

او مه کوئ پیروی د (اثر د) قدمو د شیطان! بیشکه دا (شیطان) تاسی لره دشمن دی ښکاره

تفسیر: یعنی په خپله وسوسه سره بی اصله شیان ستاسو په زړونو کښی اچوی، او په دین کښی بدعتونه شاملوی، او دین مو خرابوی، او تاسی هم هغه غوره کوئ.

فَإِنْ زَلَلْتُمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْكُمْ الْبَيِّنَاتُ فَاَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿۱۹﴾

بیا که وشوئیدئ تاسی وروسته له هغه چه راغلی دی تاسی ته ښکاره معجزی نو پوهیږئ چه بیشکه الله ډیر غالب (په انفاذ د احکامو) لوی حکمت والا دی (چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی).

تفسیر: یعنی د محمدی شریعت د صافو احکامو له ښکاره کیدلو څخه وروسته که څوک په هغه باندی بیا هم قائم پاتی نشی، بلکه په بل لوری سترګی ونښلوی. نو ښه پوهیږئ چه الله تعالی پر ټولو باندی ډیر غالب دی، هر چاته چه اراده وکړی سزا ورکوی. هیڅوک د هغه د عذاب مخه نشی نیولی، لوی حکمت والا دی. هر څه چه کوی له حق او مصلحت سره سم دی. که عذاب

ورکوی، یا که په عذاب او سزا ورکولو کښی څه دیل او څنډ (ایسارتیا) کوی، یعنی نه چاته ژر سزا ورکوی او نه ئی د هیچا هیڅ یو شی هیریدی، او نه له انصاف او عدالت (نیاو) څخه تیریدی. او نه کوم نامناسب امر صادروی.

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَهُمُ اللَّهُ فِي ظُلَلٍ مِنَ الْغَمَامِ وَالْمَلَائِكَةُ وَقُضِيَ الْأَمْرُ إِلَى اللَّهِ تَرْجِعُ الْأُمُورُ ﴿٢٠﴾

انتظار نه کوی دوی مگر دی ته چه راشی دوی ته (عذاب د) الله به سپورو (سورو) کښی له وریځو څخه او (راشی دوی ته) پرېښتی (د عذاب) او خلاص شی کار (د اهلک د دوی) او (خاص) الله ته بیرته مگرځول کیږی تول کارونه (په قیامت کښی د مجازاتو دپاره)

تفسیر: یعنی هغه کسان چه د حق تعالی له دی صافو او ښکاره ؤ احکامو څنی مخالف کار کوی او له خپل کاره تگه نه اوړی، او سمی صافی لاری ته نه راځی، نو دوی په پاک قرآن او رسول معظم صلی الله علیه وسلم باندی یقین او باور نه لری اوس ښواکی دوی دی خبری ته سترگی نیولی دی، چه (العیاذ بالله) په خپله الله تعالی او د هغه پرېښتی پر دوی باندی راشی، او د جزا او سزا کومه واقعه چه په «قیامت» کښی راتلونکی ده، هغه په هم دا نن ورځ پای (آخر) ته ورسیدی، او فیصله شی. خو بالاخره د تولو امورو حساب او کتاب، ثواب او عقاب او د ورتگ ځای همغه رب الارباب دی، او د تولو مرجع او مآب همغه عزیز الوهاب دی، او تول احکام د همغه ملک القادر له حضوره صادریږی. او په دی کښی هیڅ یو د تردد او ویری کومه خبره نشته.

سَلْ بَنِي إِسْرَءِيلَ كَمَا آتَيْنَهُمْ مِنْ آيَةٍ بَيِّنَةٍ

پوښتنه وکړه (ای محمده!) له بنی اسرائیلو څخه چه څومره ورکړی دی مونږ دوی ته له معجزاتو څرگندو څخه؟

تفسیر: له دی نه ئی پخوا فرمایلی ؤ چه د حق تعالی د صاف حکم له ښکاره کیدلو څخه وروسته، له هغه څنی مخالفت، د عذاب موجب دی، اوس د هغه په تائید کښی فرمایي چه په خپله له بنی اسرائیلو اولاده د یعقوب څنی پوښتنه وکړئ چه مونږ دوی ته څومره ښکاره آیات او صریح او واضح احکام رالیږلی دی؟ کله چه دوی له هغو څنی منحرف او چپ شول، نو زموږ په

عذابو اخته شول. او داسی نه دی چه مونږ پخوا له نافرمانی څخه هغوی په عذاب اخته کړی وو.

وَمَنْ يُبَدِّلْ نِعْمَةَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢١١﴾

او هر څوک چه بدل کړی نعمت د الله (په ناشکری سره) وروسته له هغه چه راغلی ؤ دا (نعمت) ده ته نو بیشکه الله سخت دی عذاب (د ده) (په دنیا کښی په قتل، نفی (جلا وطن)، اسارت (قید) او په عقبا کښی په عقوبت).

تفسیر: یعنی دا قاعده خو خامخا محققه ده، هر هغه څوک چه د پاک الله له احکامو او هداياتو څخه مخالفت کوی، یا ئی آیات بدلوی، او د هغو د احساناتو او انعاماتو کفران کوی، نو بیا د هغه عذاب دیر سخت دی، په داسی ډول (طریقه) چه په دنیا کښی دی ووژل شی، یا دی کور او مال لوټ کړ شی، یا دی جزیه پری کښوده شی، چه تل خوار او ذلیل واوسی، په عقبا کښی همیشه تل ترتله په دوزخ کښی پاتی کیږی.

فائده: له نعمت رسیدلو څخه دا مطلب دی چه په هغه باندی ئی علم حاصل شی یا بی له تکلفه ئی په لاس ورشی.

زَيْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَيَسْخَرُونَ مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا

ښائسته کړی شوی دی هغو کسانو لره چه کافران شوی دی دغه ژوندون لږ خسیس او مسخری کوی دوی پر هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (په سبب د فقر د دوی او غنا خپلی)

تفسیر: یعنی کافران چه د الله تعالی له صافو احکامو څنی په ښکاره ډول (طریقه) سره مخالفت کوی. او د هغه د انبیاءو له هغو ښکاره ؤ احکامو څخه مخ اړوی. چه پاس یاد شول د هغه وجه دا ده چه د هغوی په نظر کښی د دنیا ښیګڼو (فاندو) او ښه والی داسی کلک څای نیولی دی، چه د هغه په مقابل کښی د آخرت زحمت او راحت ته هیڅ فکر نه کوی، او هیڅ خیال نه ورته لری، بلکه پر هغو مسلمانانو باندی چه د آخرت په ذکر او فکر کښی مشغول دی، او د پاک الله د حکمو په تعمیل کښی مصروف دی، خاندی او ذلیل ئی ګنی، نو هسی احمق النفس بندګان به څرنګه د الله تعالی د احکامو تعمیل وکړی هر کله چه به د مشرکانو مشران پر حضرت بلال رضی الله تعالی عنه یا عمار رضی الله تعالی عنه یا صهیب رضی الله تعالی عنه یا د

مهاجرینو پر نورو فقاړو رضوان الله تعالى عليهم اجمعین باندی تیریدل، یا به ئی دوی لیدل، نو پر دوی باندی به ئی تمسخر کاوه، او خندل به یی، او ویل به ئی چه «دغه ناپوهانو ته وگورئ! چه د آخرت په خیال د دنیا تکالیف، او مصائب پر غانو باندی اخلی، او محمد صلی الله علیه وسلم ته وگورئ! چه د دغو فقیرانو په ملگرتوب غواړی چه د عربو پر مشرانو بری ومومی، نو ځکه دوی تل د غلبی په فکر کښی لگیا، او د دنیا د اصلاح په چرت کښی مشغولتیا لری!». «

وَالَّذِينَ اتَّقَوْا فَوْقَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَاللَّهُ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿۷۳﴾

او هغه کسان چه ئی ساتلی دی (ځانونه له شرکه) د پاسه د دوی (یعنی کفارو) به وی په ورځی د قیامت کښی او الله روزی ورکوی هغه چا لره چه اراده وکړی بی له حسابه (ډیره پراخه)

تفسیر: الله تعالى د هغوی په ځواب کښی ارشاد فرمایی چه دا د دوی ناپوهی او ناقص خیال دی چه په دنیا پسی لیونیان دی، او نه پوهیږی چه هم دا فقیران او غریبان به د قیامت په ورځ له دوی ځنی اعلیٰ او لوړ وی او الله تعالى په دنیا او عقبا کښی هغه چاته چه اراده وفرمایی بیشماره رزق او روزی ورکوی. لکه چه هم دی فقیرانو ته ئی چه کافرانو به پر دوی باندی خندل، د بنی قریظه او بنی نضیر اموال او جایداد ورپه برخه کړل. او همدوی ئی د (روم) او د (پارس) پر شهنشاهی باندی مسلط کړل.

كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِينَ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ
وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِي مَا اخْتَلَفُوا
فِيهِ وَمَا اخْتَلَفَ فِيهِ إِلَّا الَّذِينَ أُوتُوهُ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ
الْبَيِّنَاتُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ فَهَدَى اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا لِمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ مِنَ

الْحَقُّ بِأَذْنِهِ وَاللَّهُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٧٧﴾

وو تول خلق (په ابتدا کښی) تولى یو په یوه حق دین (بیا غځینی کافران او غځینی مسلمانان پاتی شول) پس ولیدل الله انبیاء زیری ورکونکی (مؤمنانو ته په نعيم سره) او وپروونکی (کافرانو ته په جحیم سره) او راوئی لپره له دوی سره کتاب (بیانونکی د دین) په حقه سره دپاره د دی چه حکم وکړی (الله یا نبی یا کتاب) په مینځ د خلقو کښی په هغه کار کښی چه اختلاف کړی دی دوی په هغه کښی او اختلاف نه دی کړی په هغه (حق یا کتاب یا اسلام) کښی مگر هغه کسانو چه ورکړی شوی ؤ دوی لره کتاب (اختلاف چه ئی کړی ؤ) د وروسته له هغه چه راغلی ؤ دوی ته دلیلونه ښکاره په سبب د کښی په منځ د دوی کښی پس سمه صافه لاره وشووله الله هغو کسانو ته چه ایمان ئی راوړی دی هغه شی ته چه جگړه کړی وه دوی په هغه کښی (چه عبارت دی) له حقه په اذن (حکم) خپل سره او الله هدایت کوی هغه چاته چه اراده (بی د هدایت) وکړی طرف د لاری سمی ته.

تفسیر: د حضرت آدم علیه السلام له وخته راهیسی هم دا یو حق دین پاتی دی، وروسته له هغه څخه تر یوی مودی پوری هغه دین پاتی ؤ، او بیا خلقو په هغه کښی اختلاف وکړ. نو پاک الله د هغو د اختلافاتو د لری کولو لپاره خپل انبیاء ولیدل چه د ایمان او اطاعت اهل ته ئی د ثوابو زیری او بشارت ورکاوه، او د کفر او معصیت اهل ئی له عذابو ځنی داراوه، او له دوی سره ئی یو حق کتاب هم ورلیږلی ؤ، چه په دی د خلقو اختلاف او نزاع لری شی او حق دین د دوی له اختلافاتو څخه محفوظ او قائم پاتی شی. او د الله تعالی په احکامو کښی همغو کسانو اختلاف واچاوه، چه هغوی ته کتاب ورکړی شوی ؤ، لکه یهودانو او نصرانیانو چه په (توریت) او (انجیل) کښی اختلاف او تحریف وکاوه، او د انزاع ئی هم په ناپوهی سره نه کوله. بلکه ښه پری پوهیدل، او یواځی د دنیوی اغراضو، ضد او حسد له امله (وجی) ئی داسی کول. نو الله تعالی په خپل فضل او کرم سره د ایمان اهل ته د حق او هدایت طریقه وروښودله، او د گمراهانو له اختلافاتو ځنی ئی نجات ورکړ. لکه چه محمدی صلی الله علیه وسلم امت ته ئی د هری عقیدې او عمل په نسبت د حق امر تعلیم وفرمایه. او د یهودانو او نصرانیانو د اختلافاتو افراط او تفریط ځنی ئی دوی محفوظ وساتل.

فائده: له دی آیت ځنی دوه خبری معلومیږی

(۱): دا چه الله تعالی هغه رسولان او متعدد کتابونه چه رالیږلی ئی دی، د دی له پاره نه دی چه د هری فرقې له پاره بيله لاره وښی، بلکه ټولو لره الله تعالی اصلاً همغه یوه لاره مقرره کړی ده کله چه دوی له هغی سمی لاری ځنی وشوئیدل نو الله تعالی دوی ته بیا رسول صلی الله علیه وسلم

او کتاب ورولیل، چه سم د هغو له احکامو سره تگ وکړی. کله چه وروسته له هغه، هغوی بیا گمراهان شول. بیا بل نبی علیه السلام او بل کتاب الله دوی ته ور واستاوه شو چه دوی په یوه لاره باندی قائم پاتی شی. د دی خبری مثال داسی دی لکه چه روغتیا یوه ده او ناروغی گانی بی شماره دی کله چه یوه ناروغی پیدا شوه نو سم د هغه له علاجه سره ئی یوه دوا او پرهیز وفرمایه شه وخت چه بل کوم مرض پیدا شو نو له هغه سره ئی بله دوا او پرهیز وتاکه (مقرر کړ) اوس ئی په آخر کښی هسی یوه طریقه او قاعده وفرمایله، چه په هغی سره له ټولو ناروغیو ځنی نجات ممکن دی. او د ټولو په بدل کفایت کوی. او هغه د اسلام پاکه طریقه ده. چه د هغی له پاره آخرالزمان رسول صلی الله علیه وآله وصحبه وسلم او دا عظیم الشان فرقان لیږلی شوی دی.

(۲): دا خبره معلومیږی چه د الله تعالی هم دا سنت جاری دی، چه بدانو د رسولانو په خلاف په هر وخت او هره زمانه کښی کار کاوه، او د هر آسمانی کتاب په نسبت به ئی اختلاف درلود (لرلو). او د حق او حقانیت په نسبت به ئی تل جنګ او جګړی کولی. او په هم دی کښی به بوخت (مشغول) او لګیا وو. نو اوس نه ښایی چه د ایمان اهل د کافرانو له بدسلوکی او فساد څخه زړه تنګی او خپه شی.

أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُدْخِلُوا الْجَنَّةَ وَلَهَّابًا تُكْمَثُمْ مِثْلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ
مَسْتَهْمُ الْبَاسَاءِ وَالضَّآءِ وَرُزِلُوا حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ
أَمْنُوا مَعَهُ مَتَى نَصْرُ اللَّهِ الْآ إِنَّ نَصْرَ اللَّهِ قَرِيبٌ ﴿۱۶﴾

بلکه ایا گمان کوئ تاسی (ای مؤمنانو) چه نن به وځی تاسو جنت ته حال دا چه راغلی به نه وی په تاسی باندی په مثل (د سختیو) د هغو کسانو چه تیر شوی دی پخوا له تاسی نه چه رسیدلی وه دوی ته سختی (لکه فقر او مرض) او رنځ او گرځول شوی وو دوی (په سختیو سره) تر هغه پوری چه ویل به (هم) رسول او (هم) هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی وو سره له ده چه کله به وی نصرت د الله؟ خبردار شی! واورئ! چه بیشکه نصرت د الله نژدی دی (مؤمنانو ته).

تفسیر: دا پخوا له دی نه ذکر شو، چه د دښمنانو له لاسه انبیاء علیهم السلام او د هغو امتیانو

ته تل ربرونه (تکلیفونه) او ایذاوی رسیدلی. نو اوس مسلمانانو ته ارشاد وشو چه آيا تاسی هیله (امید) لرئ چه په جنت کښی به داخلیرئ؟ حال دا چه هغه ضررونه او ربرونه (تکلیفونه) چه پخوانیو امتو ته ور وړاندی شوی وو، هغه به ستاسی په مخ کښی نه در وړاندی کیږی؟. هو!

پخوانیو امتو ته فقر، فاقه، مرض او د کفارو ویره دومره زیاته ور وړاندی کیده، چه د مجبوری او عاجزی په حالت کښی به نبی او د ده امتیانو الله تعالیٰ جل جلاله ته داسی دعوی او عرضونه کول «ای الها! ستا هغه اعانت او امداد چه وعده ئی کړی شوی ده، کله به راوړسیرئ؟» یعنی د بشریت په مقتضاء سره د پریشانی په وخت کښی به د مایوسی په ډول (طریقه) سره داسی خبری د هغوی له خولو څخه وتلی. لکه چه زمونږ بلخی مولوی حضرت مولنا جلال الدین رحمة الله علیه په مثنوی کښی هم فرمایي

چه بدانو اتفاق وکړ انکار ته

اندیښمن پیغمبران شول دی کار ته

لکه چه پاس وویل شول داسی اوضاع به د اضطراب په وخت کښی د انسانیت په تقاضا سره واقع کیدله، چه له هغی ځنی په دوی د شک او د شبهی هیڅ کوم الزام نه راته، او کله چه به خبره تر دی حده پوری رسیده نو د الهی جل جلاله رحمت به متوجه شو، او ارشاد به وشو چه «هوښیار شی! چه د الله تعالیٰ مدد در ورسید، او مه ویریرئ!». نو ای مسلمانانو! تاسی هم د دنیوی تکالیفو او د دښمنانو له غلبی ځنی مه ویریرئ! صبر او تحمل وکړئ! او ثابت قدم واوسی!.

يَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنفِقُونَ ط

پوښتنه کوی له تانه (ای محمده! مؤمنان) چه څه شی صرف کړی دوی (په لاره د الله کښی؟)

تفسیر: په پخوانیو آیاتو کښی په کلی ډول (طریقه) دا مضمون په ډیر تاکید سره بیان شو چه کفر او نفاق پریردئ! او په اسلام کښی په پوره ډول (طریقه) سره ننوځئ! او د پاک الله جل جلاله د حکم په مقابل کښی بل د هیچا خبری ته غور مه ږدئ! او د الله تعالیٰ په خوښی کښی خپل ځان او مال جار (قربان) کړئ! او هر راز (قسم) شدت او تکلیف پر ځان باندی واخلي! له دی ځای نه وروسته د دی کلیبی په نسبت د جزئیاتو تفصیل بیانیرئ، چه د ځان او د مال او نورو معاملاتو په نسبت لکه نکاح، طلاق او نورو پوری تعلق لری چه د دی کلیبی تحقیق او تاکید په ښه ډول (طریقه) سره په زړه کښی کینی.

قُلْ مَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ خَيْرٍ فَلِلَّهِ وَالَّذِينَ وَالْأَقْرَبِينَ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿۳۵﴾

وایه (ای محمده!) هر شی (لږ یا ډیر) چه صرفوئ (خرچ کوئ) تاسی له مالو څخه نو (پی صرف کړئ) له پاره د مور او پلار او (له پاره د) خپلوانو او (له پاره د) یتیمانو (پلار مریو) او مسکینانو (چه څه شی نه لری) او (له پاره د) مسافرانو او هر هغه څه چه (پی) کوئ تاسی له نیک کاره نو بیشکه چه الله په هغه باندی (لکه په نورو اشیاء) ښه عالم دی.

تفسیر: غینی اصحاب چه مالداران وو، له رسول اکرم صلی الله علیه وآله صحبه وسلم غنی ئی پوښتنه وکړه چه له مال غنی مونږ څه صرف کړو؟ او په څه شی باندی ئی ولگوو؟ نو ځکه داسی حکم وشو چه لږ یا ډیر هر څه چه د الله تعالیٰ له پاره صرفوئ (خرچ کوئ)، هغه د مور او پلار او اقاربو او یتیمانو او محتاجانو او مسافرانو له پاره دی. یعنی که د ثواب د حصول لپاره ئی بندل او صرفول غواړئ نو هغومره مو چه زړه غواړی صرف ئی کړئ! د هغه له پاره څه تعیین او تحدید نشته. هو! دا ضروری ده چه هغه په هغو مواقعو باندی صرف کړ شی چه مونږ ئی درښیو!.

کُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ

فرض کړی شوی دی پر تاسی باندی جنگ کول (له کفارو سره)

تفسیر: یعنی د دین له دښمنانو سره جنگیدل فرض کړی شوی دی.
فائده: تر هغه وخت پوری چه رسول الله صلی الله علیه وسلم په مکی شریفی کښی اوسیدل، په جنگ سره مجاز نه ؤ، کله چه ئی مدینې منورې ته هجرت وفرمایه، نو دوی ته د مقاتلې اجازه وشوه، مگر یواځی د هغو کفارو په مقابل کښی چه له مسلمانانو سره جنگیږی، وروسته تر دی له ټولو کفارو سره د مقاتلې اجازه وشوه او «جهاد» فرض شو، او که د دین دښمنان پر مسلمانانو باندی برید او تعرض وکړی، نو پر مسلمانانو باندی «جهاد» فرض عین گرځی، که نه فرض کفای دی، ولی په دی شرط سره چه د «جهاد» هغه ټول شرطونه وموندلی شی، چه په فقهیه ؤ کتابو کښی راغلی دی. هو! هغه خلق چه له هغو سره مسلمانان مصالحه وکړی؛ یا له دوی سره معاهده ولری، یا کفار د مسلمانانو تر حفاظت او امن او غیرمی (ضمانت) لاندی راشی، نو له هسی کفارو سره جنگیدل، یا د دوی په مقابله کښی د دوی له مخالفینو سره

مرستی (مدد) کول، مسلمانانو سره هیڅکله روا نه دی.

وَهُوَ زَكَاةٌ لَّكُمْ

حال دا چه دغه (جنگ) بد ښکاری تاسی ته،

تفسیر: د بد ښکاره لیدلو مطلب دا دی چه پر نفس باندی سخت او دروند معلومیږی دا نه چه درد او د انکار وړ (لائق) په نظر راځی، او له حکمت او مصلحت څخه مخالف ورښکاری او د تنفر او خپګان موجب وی، نو په دومره خبره باندی پر هیچا باندی هیڅ الزام نشته ځکه چه انسانان بالطبع له ژوندانه سره ډیر عشق او مینه لری، او بل هیڅ شی له ژوندانه سره نه برابروی نو ځکه جنگ او مقاتله انسانانو ته فطرتاً دروند او سخت کار ښکاری.

وَعَسَى أَنْ تَكُونُوا شِيعًا وَهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ

او ښایی چه بد گنئی تاسی یو شی حال دا چه هغه ډیر بهتر وی تاسی لره، او ښایی چه ښه وگنئی تاسی یو شی حال دا چه هغه به ډیر بد وی تاسی ته او الله عالم دی (په خیر ستاسی) او تاسی نه پوهیږئ (په خیر خپل)

تفسیر: یعنی دا خبره ضروری نه ده، چه هر هغه شی چه تاسی ئی خپل ځان ته نافع یا مضر وگنئی هغه په رښتیا سره هم ستاسی په حق کښی همغسۍ وی. بلکه کیدی شی، چه تاسی یو شی د خپل ځان له پاره بد وگنئی، او هغه په واقع کښی مفید وی. یا کوم شی تاسی ښه وگنئی او هغه په حقیقت کښی مضر وی. دا چه تاسی وایئ «په جهاد کښی د ځان او مال د تولو شیانو نقصان دی، او د «جهاد» په پریښودلو او ترک کښی، د تولو حفاظت دی» خوشی یو چتی او فضول خیال دی. تاسی نه پوهیږئ چه په «جهاد» کښی د دنیا او آخرت لوی لوی منافع شته. او د «جهاد» په ترک کښی ډیر ډیر نقصانات دی، ستاسی په گټه او تاوان، نفع او نقصان باندی یواځی الله تعالی جلت کلمته ډیر ښه پوهیږی، او تاسی نه پری پوهیږئ. نو ځکه هر هغه حکم چه الله تعالی ئی پر تاسی باندی کوی، هغه خامخا حق دی، او تاسو ئی د زړه له کومی ومنئ! او په هسی چتی (بیکاره) خیالاتو پسی مه گرځئ!.

يَسْأَلُونَكَ عَنِ الشَّهْرِ الْحَرَامِ قِتَالٍ فِيهِ

پوښتنه کوی خلق له تانه (ای محمده!) له میاشتی حرامی څخه له جنگ کولو په دی کښی (چه روا دی که ناروا؟)

تفسیر: حضرت فخر عالم صلی الله علیه وآله وصحبه وسلم د مسلمانانو یو ټولی د کفارو د مقابلې له پاره ولیږه. دوی کفار ووژل، او مالونه یې په غنیمت سره راوړل، مسلمانان ښه پوهیدل چه هغه د «جهاد» وخت د جمادی الاخری وروستنی عشره، او د رجب المرجب اوله شپه ده کافرانو د دی په نسبت په طعنی ویلو باندی پیل (شروع) وکړ محمد صلی الله علیه وسلم حرامه میاشته حلاله کړه، او خپلو امتیانو ته یې حکم ورکړی دی چه په اشهرالحرم کښی دی هم له خلقو سره جگړی وکړی، او د دوی مالونه دی په الجه (غنیمت) او لوټ یوسی په دی ملحوظ مسلمانان د رسول اکرم صلی الله علیه وآله وصحبه وسلم په حضور کښی حاضر، او پوښتنه یې وکړه، چه «اوس څه حکم دی؟ له مونږو غنی خو اشتباهاً دا کار صادر شوی دی!» په دی تقرب دا آیت نازل شو

قُلْ قِتَالٌ فِيهِ كَبِيرٌ

ووايه (ای محمده! دغو سائلینو ته) چه جنگ کول په دی (اشهرالحرم) کښی (عمداً) لویه گناه ده.

تفسیر: یعنی په حرامه میاشته کښی جنگیدل، خو بیشکه د گناه خبره ده. ولی لویو اصحابو رضی الله عنهم سم له خپلو پوهنو سره په جمادی الثانی کښی «جهاد» کړی ؤ، او په حرامه میاشته کښی یې چه رجب المرجب دی نه ؤ کړی. نو د دی له امله (وجبی) د عفو مستحق دی، او په دوی باندی هېڅ یو الزام نه اوری. نو په هغوی داسی الزام لگول، بی انصافی ده.

وَصَدُّ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَكَفْرٌ بِهِ وَالْمَسْجِدَ الْحَرَامَ وَإِخْرَاجُ أَهْلِهِ مِنْهُ الْكِبْرُ عِنْدَ اللَّهِ

او منع کول له لاری (دین) د الله څخه او کافر کیدل په الله او (منع کول له) مسجد حرام نه او ایستل د اهل د مسجد حرام له ده څخه (گناه) ډیره لویه ده په نزد د الله (له قتاله په اشهرالحرم کښی)

تفسیر: یعنی د اسلام څخه د مسلمانانو ممانعت، او په خپله د اسلامی دیانت څخه بغاوت او د بیت الله شریف د زیارت څخه د خلعو مخ نیول، او د مکی معظمی اوسیدونکی د باندی شړل دا خبری د اشهرالحرم له مقاتلی څخه هم لویی گناوی دی. او حال دا چه کفار پرله پسې هسی کارونه کوی. لنده ئی دا چه «په حرامه میاشته کښی بی سببه او ناحقه جنگیدل، خو بیشکه لویه گناه ده. مگر هغه خلق چه په حرم شریف کښی کفر خپروی (خوروی). او لوی لوی فسادونه پکښی کوی. او په اشهرالحرم کښی هم د مسلمانانو د ربړولو (آزارولو) څخه لاس نه آخلی نو له هسی کفارو سره د جنگیدلو ممانعت نشته. برسیره په دی کله چه پخپله مشرکان په داسی بدو امورو کښی لگیا دی، نو په داسی یوه وړوکی گناه باندی چه هغه هم د لاعلمی له امله (وجبی) واقع شوی ده، پر مسلمانانو باندی د داسی ظالمانو او متجاوزو (حد نه تیریدونکو) کافرانو له لوری طعنی وهل، د شرم او تعجب خبره ده.»

وَالْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ الْقَتْلِ

او فتنه (له دین څخه د خلعو ایستل) دیره لویه (گناه) ده له جنگ څخه.

تفسیر: یعنی په دین کښی فتنه او فساد اچول، چه خلق له دین څخه وگرځی، له هغه قتل نه چه له مسلمانانو څخه سهواً په حرامه میاشت کښی واقع شوی دی، په څو درجو بد دی. مشرکانو داسی عادت درلود (لرلو)، چه د اسلامی دین په خبرو کښی ئی راز راز (قسم قسم) شبهی او خدشی پیدا کولی، څو نور خلق په شبهو کښی ولویږی، او د اسلام دین ونه منی. لکه چه په هم دی پېښه کښی چه د ځینو مسلمانانو له لوری سهواً په اشهرالحرم کښی واقع شوی وه، مشرکانو دیری خبری وکړی، او له دی ویناؤ ځنی د هغوی مقصد دا ؤ چه نور خلق د اسلام له قبلولو ځنی متنفر کړی. نو ئی لنده داسی شوه «په هغه قتل باندی چه د مسلمانانو له لاسه صادر شو، مشرکان پیغورونه ورکوی چه خلق د حق دین له لاری واړوی، حال دا چه دا د دوی فتنه او له حق دین ځنی لغزول (خویول) له قتل څخه په څو درجو منموم او شنیع دی.»

وَلَا يَزَالُونَ يَقَاتِلُونَكُمْ حَتَّى يَرُدُّوكُمْ عَنْ دِينِكُمْ إِنِ اسْتَطَاعُوا

او همیشه به وی دوی (یعنی کافران) چه جنگ به کوی دوی له تاسی سره تر هغه پوری چه بیرته وگرځوی دوی تاسی له دینه ستاسی که ئی لاس ورسیږی. (او موقع ومومی).

تفسیر: یعنی تر شو چه تاسی په حق دین باندی قائم اوسپږئ، دا مشرکان په هیش یوه حالت او په هیش یوه موقع کښی، ستاسی له مقاتلی او مخالفت څخه لاس نه اخلی. اگر که د مکی معظمی په حرم شریف او اشهر الحرم کښی هم وی، لکه چه د حدیبی په عمره کښی ئی هم داسی وکړل چه کافرانو نه د مکی شریفی حرمت وساته او نه ئی د حرامو میاشتی څه لحاظ وکړ. او بی سببه ئی یوازی د بغض او عناد له امله (وجی) قتل او جدال ته ملاوی وترلی. او مسلمانان ئی مکی شریفی ته له ورتگ څخه ستانه کړل (منع کړل). او پری ئی نه ښودل چه عمره ادا کړی. بیا نو د داسی معاندینو طعنی او بد ویلو ته نه ښایی چه څه اهمیت ورکړ شی او نه ښایی چه له هغوی سره په اشهر الحرم کښی له مقاتلی کولو څخه ډډه (څنگ) وشی.

وَمَنْ يَرْتَدِدْ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَيَمُتْ وَهُوَ كَافِرٌ فَأُولَئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٥﴾

او هر څوک چه گرځی له تاسی نه له دینه خپله پس مړ شی حال دا چه دی کافر وی نو دغه کسان ضایع شوی دی (تیر) عملونه د دوی په دنیا او آخرت کښی او دغه کسان صاحبان د اور (د دوزخ) دی. هم دوی به په دی (اور) کښی تل (همیشه) وی.

تفسیر: یعنی له اسلامی دین څخه غاړه غرول او په کفر باندی تر آخره پوری تینگ پاتی کیدل. داسی یوه سخته بلا ده چه د گرد (تول) عمر نیکی له منځه وړی! په دنیا کښی د هغوی مال او ځان محفوظ نه پاتی کیږی، نکاح ئی فسخ کیږی. له میراث څخه بی برخه پاتی کیږی. هو! که بیا اسلام ومنی، نو یوازی د هغو نیکو عملونو جزا پوره او کامله ورکول کیږی چه له اسلام څخه وروسته ئی کړی وی.

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَئِكَ يَرْجُونَ رَحْمَتَ اللَّهِ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٦﴾

بیشکه هغه کسان چه ایمان ئی راوړی دی او هغه کسان چه هجرت ئی کړی

دی او جهاد ئی کری دی په لاره (دین) د پاک الله کښی دغه کسان امید لری دوی د رحمت (مهربانی) د الله او الله ښه مغفرت کوونکی (د خطیاتو) پوره رحم لرونکی دی (د اجر او ثواب په زیاتوالی سره)

تفسیر: له پرمونی آیت څخه پورتنیو اصحابانو ته دا خبره معلومه شوه چه پر مونږ باندی په دی باره کښی هیڅ مؤاخذه نشته. مگر په دی تردد کښی پاتی و چه آیا مونږ ته د هغه «جهاد» چه مونږ کری دی ثواب رارسیدی که نه؟ نو دا آیت نازل شو هغه کسان چه ایمان ئی راوړی دی او هجرت ئی کری دی، او د الله تعالی له پاره بی د کوم شخصی غرض څخه ئی د هغه له دښمنانو سره «جهاد» کری دی، نو دوی بیشکه د الله تعالی د رحمت امیدوار، او د هغه مستحق دی، او پاک الله د خپلو بندگانو خطاوی بخښی، او پر دوی باندی انعام کوونکی دی نو الله تعالی به هسی مطیعان او حکم منونکی بندگان نه محرومی.

يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ

پوښتنه کوی دوی له تانه (ای محمده!) (له حکمه د خښلو). د شرابو او (له کولو د) قمار نه.

تفسیر: د شرابو او قمارو (جواری) په نسبت څو آیتونه نازل شوی دی، او په هر یوه کښی د هغو خرابی رابښکاره شوی ده، آخر ئی د (المائدة) په (۹۰) آیت (۱۲) رکوع کښی په ښکاره ډول (طریقه) سره ممانعت وکړ شو. نو ټول هغه شیان چه نشه راوړونکی دی له یوه مخه حرام دی او هغه شرطونه چه په کوم شی باندی تړل کیږی او گټل او بایلل پکښی وی حرام دی او یو طرفه شرط تړل حرام نه دی.

قُلْ فِيهِمَا إِثْمٌ كَبِيرٌ وَمَنْفَعَةٌ لِلنَّاسِ وَإِنَّهُمَا اكْبَرُ مِنْ نَفْعِهِمَا

ووايه (ای محمده! دوی ته) په دی دواړو کښی گناه لویه ده او گټی دی له پاره د خلقو او گناه د دی دواړو ډیره لویه ده له گټی د دی دواړو نه.

تفسیر: د شرابو له غښلو څخه هغه عقل چه انسان له ټولو بدو امورو څخه ځان پری ژغوری (ساتی)، زائل کیږی. او سری د مامور به پرېښولو او د ممنوع عنه کولو ته باعث کوی چه جنگ، قتل او نوری خرابی تری پیدا کیږی او راز راز (قسم قسم) هسی روحانی او جسمانی ناروغی ورځنی زیږی چه ډیر غلی د هلاکت موجب گرځی او په قمار کښی د حرام مال خوړل،

غلا کول او د مال او عیال تضییع او یو له بل سره دشمنی مینځ ته راځی، او راز راز (قسم قسم) ظاهری او باطنی مفسد تری پیدا کیږی. هو! په دوی کښی څه سرسری گتتی هم شته. مثلاً د شرابو له څښلو څخه موقتاً خوند، لذت، خوښی او سرور ور حاصلیږی. او له قمار وهلو څخه بی له مشقته ویریا مال او شته په لاس ورځی.

وَيَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنفِقُونَ قُلِ الْعَفْوَ

او پوښتنه کوی دوی (ای محمده! له تا څخه) چه خومره صرف کړی دوی (په لاره د الله کښی؟) ووايه (ای محمده! دوی ته صرف کړئ! هغه چه وی) زیات (ستاسی له خرڅ نه)

تفسیر: زمونږ له رسول اکرم صلی الله علیه وسلم څخه خلقو داسی پوښتنی کړی وی چه «د الله تعالی له پاره خومره مال صرف کړ شی؟» حکم وشو چه «هغه مال د پاک الله په لاره کښی صرف کړئ!، چه ستاسی له ضروری مصارفو څخه زیات وی.» ځکه څنگه چه د آخرت فکر یو ضروری او حتمی کار دی، د دنیا فکر هم یو ضروری کار دی.

دنیا ته دی زیار کاږه (محنت کوه)! چه واصل شی په نعمت
عقبی ته دی زیار کاږه (محنت کوه)! چه داخل شی په جنت

هو! که تاسی خپل تول مال په یوه لاره کښی صرفوئ! نو خپل ضروریات به څرنگه پوره کړی شی؟ او هغه حقوق چه په تاسی باندی لازم دی، هغه به څنگه ادا شی؟ او په دی تقدیر، الله تعالی خبر دی چه د دنیوی او اخروی په څه راز راز (قسم قسم) خرابیو کښی به اخته کیږئ.

كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٣٧﴾ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ

هم داسی (پاس بیان په شان) بیانوی الله تاسی ته احکام (او د خپلی مهربانی علامی) له پاره د دی چه تاسی فکر وکړئ د (الله تعالی) په دلائلو او احکامو کښی (په (کارو د) دنیا او آخرت کښی

تفسیر: یعنی فانی دنیا خو د حوائجو ځای دی. او باقی عقبی خو د ثوابونو ځای دی، نو

ځکه په ډیر فکر او اندیښنه سره ښایی چه په هر امر کېښی سم د هغه له حال سره مال صرف کړ شی! او اخروی او دنیوی مصالح دی دواړه په نظر کېښی ونیول شی!.

په دنیا کېښی ګټه کېږی د عقبا

ژر شه هم دا نن فکر وکړه د سبا

او د احکامو له واضح بیان ځنی هم دا خبره مطلوبه ده چه تاسی ته د فکر کولو موقع په لاس درشی.

وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْيَتَامَىٰ

او پوښتنه کوی دوی (له تانه ای محمده!) له معاملاتو د) یتیمانو؛

تفسیر: ځینو خلقو به د یتیمانو (پلار مریو) په مالو کېښی احتیاط نه کاوه نو د هغه په نسبت داسی حکم صادر شو ﴿وَلَا تُقْرَبُوا مَالَ الْيَتَامَىٰ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ﴾ او ﴿إِنَّ الْيَتَامَىٰ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ الْيَتَامَىٰ ظُلْمًا﴾ الایه - دلته هغه کسان چه د یتیمانو پالنه نی کوله وویریدل او د هغوی دودی او نور لګښت (خرچه) نی له خپله ځانه بیخی جلا (جدا) کړه. ځکه چه د یتیمانو مالونه د شرکت په حالت کېښی خوړل کیدل، دلته داسی یوه سختی پېښه شوه چه کوم شی به یتیم له پاره تیاریده د هغه پاتی برخه به خرابیده او ایسته به غوزاریده او په دا رنگه احتیاط کېښی به د یتیمانو نقصان کیده، نو زمونږ د رسول الله صلی الله علیه وسلم په حضور کېښی دا خبره عرض شوه نو د دی په نسبت دا آیت نازل شو

قُلْ إِصْلَاحٌ لَهُمْ خَيْرٌ وَإِنْ تُخَالِطُوهُمْ فَإِخْوَانُكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ الْمُفْسِدَ مِنَ الْمُصْلِحِ

ووايه (ای محمده دوی ته چه سمول (برابرؤل) او ساتل او) اصلاح د مال د دوی بهتر دی (له بیزاری نه) او که یو ځای کړئ (خرخ د) دوی (له ځانه سره نو) دوی وروڼه ستاسی دی او الله ته معلوم دی ضایع کوونکی د (مال له) اصلاح کوونکی نه

تفسیر: یعنی مقصود خو یوازی هم دا خبره ده، چه د یتیم د مال اصلاح او اداره او ساتنه دی

په ښه ډول (طریقه) سره وکړی شی! نو هر وخت چه په جلا والی (جدا والی) کېږي د یتیم گټه وی، هغه دی اختیار او غوره کړی شی! او چیرې چه په شرکت کېږي د یتیم خیر او ښیگه (فائده) ولیده شی، نو د هغه خرڅ دی هم د خپل ځان له خرڅ سره گډ کړی شی! په دی کېږي هیڅ یوه مضائقه او خبره نشته چه کله تاسی د هغوی له خوړو څخه وخورئ!، او کله په دوی باندی له خپلو خوړو څڼی وخورئ! ځکه چه هغه یتیمان خو ستاسی دینی یا نسبی وروڼه او خویندی دی، او د وروڼو گډون په خوړلو کېږي څه بده خبره نه ده، هو! دا یوه ضروری خبره ده چه د یتیمانو د اصلاح او گټو رعایت دی په پوره ډول (طریقه) سره وکړی شی! او پاک الله ښه عالم دی چه په دی شرکت کېږي د چا مقصود خیانت او د یتیم د مال فساد دی؟ او د چا منظور د یتیمانو اصلاح او دوی ته نفع رسول دی؟.

وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَاعْتَمَلْتُمْ

او که اراده کړی وی الله (د مشقت ستاسی) نو خامخا به ئی مشقت راوست په تاسی باندی.

تفسیر: مشقت راوستل یعنی په خوړلو او څښلو کېږي به ئی د یتیمانو مشارکت د صلاح په توگه (طور) هم مباح نه گرځاوه. یا دا که بی علمه او بی قصده به په کېږي کوم کموالی یا ډیر والی پېښیده په هغه کېږي به ئی هم مؤاخذه کوله.

إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢١﴾

بیشکه چه الله ښه غالب (د احکامو په انفاذ کېږي قوی) ښه تدبیر والا دی (چه هر کار په حکمت او مصلحت سره کوی)

تفسیر: یعنی ډیر سخت او خورا (زیات) دروند حکم ورکولی شی، ځکه چه هغه ډیر قوی او غالب دی خو داسی ئی ونه کړل، بلکه د آسانتیا حکم ئی ورکړ. ځکه چه هغه سم له حکمت او مصلحت سره حکم کوونکی دی (عم نواله!).

وَلَا تَدْعُوا الشِّرْكَ حَتَّىٰ يُؤْمِنَ وَلَا أَلَمَ مُؤْمِنَةٍ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكَةٍ وَلَوْ أَعْجَبَتْكُمْ
وَلَا تُدْعُوا الشِّرْكَ حَتَّىٰ يُؤْمِنُوا

وَلَعَبْدٌ مُّؤْمِنٌ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكٍ وَلَوْ أَعْجَبَكُمْ

او په نکاح مه آخلئ! مشرکی ښځی تر هغه پوری چه ایمان راوړی دوی او خامخا وینځه مؤمنه بهتره ده له مشرکی اصیلی څخه اګر که ښه درښکاره شی تاسی ته هغه (کافره) او په نکاح مه ورکوئ (مسلمانانی ښځی) کافرانو ته تر هغه پوری چه ایمان راوړی دوی او خامخا مریبی مؤمن بهتر دی له کافر سری نه اګر که ښه درښکاره شی تاسی ته (هغه کافر)

تفسیر: پومبی د مسلمان نارینه له کافری ښځی سره او د کافر له مسلمی سره د نکاح اجازه وه په دی آیت سره هغه امر منسوخ شو. که نارینه یا ښځه مشرکه وی، نو د هغی نکاح له مسلمان سره روا نه ده. یا که وروسته له نکاح څخه یو له زوجینو ځنی مشرک شی نو پخوانی نکاح ماتیری. او مشرک دا دی چه د الله تعالیٰ جل وعلیٰ شانه په علم یا په قدرت یا په بل کوم صفت کښی د هغه جل وعلیٰ شانه په مقابل کښی بل کوم شی معادل ودروی یا ئی تعظیم وکړی. او لکه الله تعالیٰ داسی ئی وګنی. یا بل چا یا بل شی ته سجده وکړی. یا بل څوک یا بل شی مختار وبولی، او له هغه ځنی خپل حاجت وغواړی دا خبره له نورو آیتو څخه څرګند شوی ده، چه د یهودانو او نصرانیانو له ښځو سره د مسلمان نارینه نکاح روا ده، او دوی په دی مشرکینو کښی نه دی داخل، مګر په دی شرط سره چه هغوی په خپل دین قائم وی. او خپل کتاب او نبی منی، اګر که عیسیٰ بن الله او عزیر بن الله هم وایي «العیاذ بالله!» او ملحدان او دهریان نه وی. لکه چه زیاتره کتابیان نن ورځ هم داسی لیدل کیږی، د دی آیت خلاصه دا ده «د مسلمان نارینه نکاح له مشرکی ښځی سره تر هغه پوری روا نه ده څو چه مسلمان نه شی. په رښتیا سره چه مسلمان وینځه له کافری ښځی څخه بهتره ده، اګر که دا کافره ښځه اصیله، شریفه او ډیره ښکلی میرمنه هم وی او د مال او جمال او شرافت او عزت لامله (له وجی) ستاسی خوښه هم شی. هم دا راز (قسم) دی د مسلمانی ښځی نکاح له مشرک نارینه سره ونه ترله شی! مسلمان مریبی هم له مشرک ځنی ډیر ښه دی اګر که دا مشرک اصیل، شریف او ښه ښاغلی (محترم) هم وی او د دولت، شرافت، صورت او نورو ښیګڼو (فائدو) له پلوه (طرفه) ستاسی په سترګو کښی دروند هم درشی. یعنی خورا ډیر ادنی مسلمان سری له خورا ډیر اعلیٰ مشرک ځنی، افضل او اعلیٰ دی.

أُولَٰئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ

دغه کسان بولی (خلق په بد عمل سره) په لوری د اور (د دوزخ)

تفسیر: یعنی له هغو مشرکینو او مشرکاتو سره چه د هغوی ذکر په پاس آیت کښی وشو مینه، محبت، اختلاط او د هغو اقوالو ته غوږ نیول، او افعالو ته کتل نفرت کموی. او د مینې او رغبت سبب گرځی. چه د دی کار انجام دوزخ دی، نو ځکه له مشرکانو سره له نکاح ترلو څخه بیخی اجتناب او ځان ژغورنه (ساتنه) لازمه ده.

وَاللّٰهُ يَدْعُوْا اِلَى الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ بِاَذْنِهٖ وَيُبَيِّنُ اٰيٰتِهٖ لِلنَّاسِ
لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُوْنَ ۝ وَيَسْأَلُوْكَ عَنِ الْمَحِيْضِ قُلْ هُوَ اَدْنٰى
فَاعْتَزِلُوا النِّسَاءَ فِي الْمَحِيْضِ

او الله (او دوستان یی) بولی (خلق) په لوری د جنت او مغفرت په اذن (حکم او ارادی) خپلی سره او بیانوی احکام خپل خلقو ته دپاره د دی چه دوی نصیحت ومنی (پند واخلي) او پوښتنه کوی دوی له تانه (ای محمده!) له (احکامو د) حیض څخه، ووايه (ای محمده دوی ته) دا یوه پلیتی ده نو په څنگ (جدا) شی (له جماع د) ښځو (خپلو) په وخت د حیض کښی.

تفسیر: «حیض» هغو وینو ته وایی چه له ښځو ځنی سم د هغو له عادت سره بهیږی په دی حالت کښی مجامعت، لمونځ، روژه، طواف، د قرآن تلاوت، مسجد ته ننوتل تول حرام دی. هغه وینه چه بی له عادت څخه لیدل کیږی، هغه ناروغی ده، نو په دی ناروغی کښی چه د فقهاؤ په اصطلاح ورته «استحاضه» وایی دغه پاس تول ممنوعه شیان روا دی. او د هغی وینی حال هسی دی لکه چه له کوم زخم یا پوزی یا رگ وهلو ځنی وینه بهیږی. یهودانو او مجوسیانو د «حیض» په وخت کښی له ښځو سره دودی خوړل، او په یوه کور کښی هستوگنه کول، او نور شیان هم ناجائز گڼل، مگر نصرانیانو حتی د حائضاتو له مجامعت ځنی هم ځانونه نه ژغورل (ساتل) مسلمانانو په دی مورد کښی له رسول اکرم صلی الله علیه وآله وصحبه وسلم څخه پوښتنه وکړه، نو دا آیت نازل شو. حضرت پیغمبر صلی الله علیه وسلم په ښکاره ډول (طریقه) سره فرمایلی دی چه د «حیض» په حالت کښی مجامعت حرام دی. لیکن له دوی سره خوړل، څښل، هستوگنه، ناسته ولاړه تول روا دی. او د یهودانو افراط او د نصرانیانو تفریط، دواړه مردود شول.

وَلَا تَقْرُبُوْهُنَّ حَتّٰى يَطْهَرْنَ ۝

او مه نژدی کیږئ! (په جماع سره) دوی ته تر هغه پوری چه (ښی) پاکی شی،

تفسیر: په پاکیدلو کېښی دا تفصیل دی که «حیض» پخپله پوره موده یعنی (۱۰) ورځو کېښی بند شو، نو هلته مجامعت روا دی که له لسو ورځو څخه پخوا وچه شوه مثلاً وروسته له (۶) ورځو او د ښځی عادی هم شپږ ورځی وی نو مجامعت د وینی له وچیدلو څخه وروسته تر هغه پوری روا نه دی، چه ښځه ولامبی، یا د یوه لمانځه وخت پری تیر شی، نو وروسته له هغه به له هغی سره مجامعت روا شی. که د ښځی عادت اوه یا اته ورځی وی، نو د دی ورځو د ختم (بشپړ) کیدلو څخه وروسته به مجامعت ورسره روا کیږی.

فَإِذَا تَطَهَّرْنَ فَأْتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ أَمَرَكُمُ اللَّهُ

نو هر کله چه ښی پاکی شوی دوی نو راځی دوی ته (په جماع سره) له هغه ځایه چه حکم کړی دی تاسی ته الله.

تفسیر: له هغه ځای څخه چه د مجامعت اجازه پکښی ورکړی شوی ده، یعنی د مخ له خوا چه له هغه ځایه کوچنیان (بچی) زیږی، او بل ځای ته راتگ (یعنی لواطت) حرام دی.

إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ ﴿٢٣٧﴾

بیشکه چه الله خوشوی بیا بیا توبه ایستونکی (له گناهونو څخه) او خوشوی ځان ساتونکی له (پلیتو څخه).

تفسیر: یعنی هغه کسان چه توبه کوی له هغی گناه ځنی چه له دوی ځنی اتفاقاً صادره شوی وی مثلاً د «حیض» په حالت کېښی د «وطی» مرتکب شوی وی، او هغه کسان چه له ناپاکی یعنی له گناهونو او د «حیض» په حالت کېښی، له «وطی» او د نجسی موقعی له «وطی» ځنی ځان ژغوری (بچ کوی).

نِسَاءُكُمْ حَرَّتُمْ لَكُمْ فَأْتُوا حُرَّتَكُمْ أَنْ يَشْنَعُوا

ښځی ستاسی ځای د کرلو (د نسل) ستاسی دی، نو راځی ځای د کرلو خپلو ته (چه قبل دی) په هر ډول (طریقه) سره چه خوښه وشي ستاسی.

تفسیر: یهودانو د شا له لوری له ښځو سره مجامعت کول، ممنوع گڼل، او ویل به یی «که څوک داسی مجامعت وکړی، هغه کوچنی (بچی) چه له هسی مجامعت څخنی پیدا کیږی، احوال (کوړ سترگی) (چپي) به وی.» کله چه زمونږ پاک رسول صلی الله علیه وآله صحبه وسلم څخنی په دی مورد کښی پوښتنه وشوه، نو دا آیت نازل شو. «یعنی ستاسی ښځی تاسو لره لکه ستاسو کښت (فصل) داسی دی، چه په دوی کښی نطفه د تخم په شان او اولاد د پیداوار غوندی دی. یعنی له هغه څخنی اصلی مقصد یواځی د نسل پاتی کیدل، او اولاد زیږیدل دی، نو تاسی واک (اختیار) لرئ، چه له خپلو ښځو سره د مخ له خوا، ناسته، یا ملاسته، یا ولاړه یا په اړخ، یا د شا له لوری، د مخ په خوا په هر ډول (طریقه) مو چه زړه غواړی، مجامعت وکړئ! مگر دا خبره ضروری ده، چه تخم شیندل دی په همغه خاصه موقع کښی وی چه له هغه څخه مولود موجودیږی. یعنی مجامعت دی هر ورو (خامخا) په فرج کښی وشي! او له لواطت څخنی دی خامخا ځان وژغوری (وساتی) ځکه چه ځای د مرداری او نجاست دی. د یهودانو دا خیال غلط دی، چه له هسی مجامعت څخنی احوال «چپی» مولود موجودیږی.»

وَقَدْ مَوَّالِ أَنْفُسِكُمْ

او په مخ کښی ولیږئ تاسی! دپاره د ځانو خپلو (نیک عمل)!

تفسیر: یعنی صالحه اعمال تل د ځان له پاره کوئ! یا دا چه له «وطی» څخنی مو ښایی صالح اولاد مطلوب وی. او یواځی نفسانی حظ مو مقصود نه وی.

وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ مُلْقَوْنَ ۖ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۳۷﴾ وَلَا تَجْعَلُوا

اللَّهُ عُرْضَةً لِأَيِّمَانِكُمْ أَنْ تَبَرُّوا وَتَتَّقُوا وَتُصْلِحُوا بَيْنَ النَّاسِ

او وویږئ! له الله څخه او وپوهیږئ! چه بیشکه تاسی ملاقات کوونکی یی له الله سره او زیری ورکړه (ای محمده!) مؤمنانو ته (د جنت) او مه گرځوئ! (نوم د) الله نښانه له پاره د قسمو خپلو (پر دغه) چه (نه) به نیکی کوئ او (نه) به پرهیزگاری کوی او (نه) به روغه کوئ په مینځ د خلقو کښی.

تفسیر: یعنی د کوم ښه کار په نه کولو باندې په الله تعالیٰ قسم یادوی. مثلاً له خپلې مور او پلار سره به خبرې نه کوم. یا فقیرانو ته به خیر خیرات نه ورکوم. یا له هیڅا سره به مصالحت یعنی روغه نه کوم یعنی په هسې قسمو کېنې د پاک الله نوم د خرابو کارو وسیله گرځوی، نو وروسته له دې هسې قسمونه مه خورئ! که څوک بیا داسې قسمونه یادوی، نو د هغه ماتول او «کفار» ئی ورکول پری واجبېږي.

وَاللهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۳۳﴾

او الله ښه اوریدونکی (د ټولو اقوالو) ښه عالم (پر ټولو اعمالو) دی.

تفسیر: یعنی هر څوک چه قسم یادوی الله تعالیٰ ئی اوري. که څوک د پاک الله د جلال او عظمت له ویری له قسم خوړلو څخه ځان ساتي، نو (سمیع او علیم الله) د هغه په نیت ښه عالم او ښه خبردار دی. ستاسې هیڅ یوه پته او ښکاره خبره له الله تعالیٰ څخه پته نه ده. نو ځکه د زړه په نیت او د ژبې په خبرو او نورو کارونو کېنې دیر زیات احتیاط په کار دی.

لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ

نه نیسي تاسې الله په لغو (او په گمان) سره په قسمو ستاسې کېنې

تفسیر: لغو او چټی (بیکاره) قسم (لورل) هغه دی، چه له خولې ځنې سم له عاده یا عرفه سره چټی پټی (بیکاره) ووځي، او د زړه له کومې (منځ) او په عمدې او ارادې ډول (طریقه) سره نه وی. له هسې قسم یادولو ځنې نه په چا باندې «کفار» اوږی، او نه پری گناهکاریږي. هوا که څوک په قصد او اراده سره د قسم الفاظ لکه «والله» «بالله» «تالله» ووائی، او له دې قسم ځنې ئی یوازی تاکید مقصود وی، او قسم خوړل او لورل ئی په زړه نه وی، نو پری «کفار» اوږی. د «کفاری» بیان وروسته له دې نه راځي.

وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمُ بِمَا كَسَبَتْ قُلُوبُكُمْ

او لیکن نیسي (الله) تاسې په هغه (قسم) چه قصد کړی وی (د هغه) زړونو

ستاسی (پس له حنثه).

تفسیر: یعنی هغه قسم چه عمدی او په قصد سره وی، او په هغه کښی زړه او ژبه سره بیخی یو شی وی، نو د هسی قسم په ماتولو باندی هر ورو (خامخا) «کفار» آوری. دا مذهب د «امام شافعی رحمه الله علیه» دی، او زموږ د حنفیانو په مذهب لغو قسم هغه دی چه په تیره زمانه کښی ئی کار کړی وی په تخمین او گمان سره، او قسم پری وکړی، او په واقع کښی هغسی نه وی دا یمین «قسم لغو» او معفو دی.

وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿٣٨﴾

او الله ښه مغفرت کوونکی (د خطیئاتو) ښه تحمل کوونکی دی (په تاخیر د عقوبت لپاره د انابت).

تفسیر: «غفور» او مغفرت کوونکی دی چه په لغو او چټی (بیکاره) قسمو باندی مواخذه نه کوی. او «رحیم» دی چه په مواخذه کښی تلوار نه کوی، ښایی چه بنده توبه وکړی.

لِلَّذِيْنَ يُؤْلُوْنَ مِنْ نِّسَابِهِمْ تَرَبُّصُ اَرْبَعَةِ اَشْهُرٍ ۚ فَاِنْ قَاءُوْا فَاِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿٣٩﴾ وَاِنْ عَزَمُوا الطَّلَاقَ فَاِنَّ اللّٰهَ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ ﴿٤٠﴾

دی هغو کسانو لره چه قسمونه کوی له (جماع د) ښځو خپلو نه (مطلقاً یا تر څلورو میاشتو پوری) انتظار د څلورو میاشتو، نو که بیا رجوع وکړه دوی (او سره یو ځای شول) پس بیشکه چه الله ښه ښځونکی (د خطیئاتو) پوره رحم لرونکی دی (د اجر او ثواب په انعام سره). او که قصد وکړ دوی طلاق (او رجوع ئی ونه کړه) پس بیشکه چه الله ښه اوریدونکی (د تولو اقوالو) ښه عالم دی (پر تولو احوالو).

تفسیر: یعنی که څوک قسم وخورى چه زه به خپلی ښځی ته نه نژدی کیوم! بیا که دی د څلورو میاشتو په منځ کښی هغه ته ورنژدی شو، نو د خپل قسم «کفار» به ورکوی او ښځه به د هغه په نکاح کښی پاتی کیږی. که څلور میاشتې تیری شوی او دی هغی ته ورنژدی نه شو نو

د ده ښځه به په «بائن طلاق» سره طلاقه شی. **فائده:** په شرع کېنې «ایلاء» دی ته وایی چه سری قسم وخوری چه زه خپلی ښځی ته تر څلورو میاشتو یا له څلور زیات یا بی د مودی له قیده نه نژدی کېم. «ایلاء» څلورو میاشتو څخه لږه نه کیږی. د «ایلاء» په دی دری واپو صورتونو کېنې که نارینه خپلی ښځی ته د دی څلورو میاشتو په منځ کېنې ورنژدی کیږی «نو کفاره» پری اوږی، او ښځه ئی په نکاح کېنې پاتی کیږی، که نه د څلورو میاشتو په پای (آخر) کېنې له ده څخه بی د طلاقو د یادولو هغه ښځه په «بائن طلاق» سره جلا (جدا) کیږی. که له څلورو میاشتو څنې په لږه قسم وخوړ. لکه چه وایی تر دریو میاشتو پوری خپلی ښځی ته نه ورنژدی کېم، نو دا شرعی «ایلاء» نه ده، او حکم ئی دا دی که هغه قسم ئی مات کړ، مثلاً په هم دی یاد شوی صورت کېنې د دریو میاشتو په منځ کېنې هغی ښځی ته ورنژدی شو، نو د هغه قسم «کفاره» واجبېږی، او که ئی د قسم موده پوره شوه، یعنی تر دریو میاشتو پوری هغی ته ورنژدی نه شو نو نه ښځه ورباندی طلاق کیږی او نه ورباندی «کفاره» لازمیږی.

وَالْمُطَلَّاتُ يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ ثَلَاثَةَ قُرُوءٍ وَلَا يَحِلُّ لَهُنَّ أَنْ يَكْتُمْنَ
مَا خَلَقَ اللَّهُ فِي أَرْحَامِهِنَّ إِنْ كُنَّ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ

او طلاقى كړى شوى ښځى دى انتظار كوى په ځانو خپلو (له نكاح نه تر) دریو حیضو (كاملو) پورى او نه دى روا دوى لره چه پتوى به دوى هغه شى چه پیدا كړى دى الله په ارحامو د دوى كښى (له ولده يا حیضه) كه وى دوى چه ایمان لرونكى وى په الله او په ورځى آخرى (چه قیامت دى).

تفسیر: كله چه نارینه خپلی ښځی ته طلاق وركړی، نو هغه ښځه له بل چا سره تر هغه پوری خپله نكاح نشى تړلى، خو چه دری «حیضه» ئی پوره نشى، دا د دى دپاره كه چیرى حامله وى، حمل به ئی ښكاره شى. او د یوه اولاد، به د بل چا نه شى. نو ځكه پر ښځی باندی فرض دى چه هر هغه شى چه د هغی په گیده كښى وى. هغه ښكاره كړى حمل وى او كه حیض وى، او دى مودى ته په شرع كښى «عدت» وایی.

فائده: دلته له مطلقاتو څنې خاص هغه ښځی مرادى دى چه هغوى ته له نكاح څخه وروسته د صحبت (مجامعت) یا «شرعی خلوت» نوبت وررسیدلى وى، او دى ښځو ته «حیض» هم ورځى، پر هغی ښځی باندی چه ورسره مجامعت یا «صحیحه خلوت» نه وى شوى، وروسته له طلاقه بیخنى

«عدت» نشته. او هغه ښځه چه بیخی نه حائضه کیږی مثلاً وړه یا داسی بودی او زړه وی چه له وینی پاکه وی، یا حامله وی، نو په دوه ؤ وړاندنیو (اولنو) صورتونو کښی، د دوی د عدت موده دری میاشتی دی. او د اولاد لرونکی (حاملی) عدت، د هغی د اولاد زیږول (د حمل وضعه) ده. هغه ښځه چه خپلواکه (آزاده) نه وی بلکه د کومی شرعی قاعدی په موجب وینځه شوی وی، که حائضه کیږی، نو د هغی د عدت موده دوه حیضه ده. که نه حائضه کیږی، نو د صغارت او کبارت په صورت کښی د هغی عدت یوه نیمه میاشته ده، او په هغه صورت کښی چه حامله وی نو د اولاد زیږول (د حمل وضعه) ده. دا تفصیلات له نورو آیتونو او احادیثو څخه ثابت شوی دی.

وَبُعُولَتُهُنَّ أَحَقُّ بِرَدِّهِنَّ فِي ذَلِكَ إِنْ أَرَادُوا إِصْلَاحًا

او میړونه (خاوندان) د دوی ښه لائق (وړ) دی په بیا کولو د دی ښځو په دی (موده) کښی که اراده لری دوی د جوړښت (په خپلو منځو کښی).

تفسیر: یعنی که نارینه د عدت په موده کښی وغواړی چه هغه ښځه بیرته ځان ته وگرځوی، کولی شی، که څه هم د هغی ښځی خوښه نه وی. خو ښائی چه په دی گرځولو کښی مقصود ښه سلوک او اصلاح وی. او ښځه ونه ربروی، او ویی نه وپروی، او په دی ئی نه مجبوره وی چه خپل «مهر» ورپریږدی. چه دا ټول ظلم او تیری دی که داسی کوی گنہگار پری که څه هم رجعت ئی صحیح دی.

وَلَهُنَّ مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَلِلرِّجَالِ عَلَيْهِنَّ دَرَجَةٌ

او شته دی ښځو لره (حقوق پر میړونو (خاوندانو) باندی) په شان د هغو (حقوقو) چه په دوی دی (د خاوندانو) په معروف (ښه وجه) سره او شته نارینه ؤ لره په دی ښځو باندی بهتروالی (فضیلت).

تفسیر: یعنی دا امر خو حق دی، همغسی چه د نارینه ؤ حقوق پر ښځو باندی دی، همغه شانی د ښځو حقوق پر نارینه ؤ باندی هم دی، چه سم له اصولو سره د هغو حقوقو په غای راوړل پر دواړو باندی ضروری دی، نو اوس نارینه لره ښایی چه له خپلی ښځی سره په هیڅ ډول (طریقه) بده گذاره او خراب سلوک ونه کړی. بلکه د ښځی هر راز (قسم) حق تلفی ممنوعه ده. مگر دا یو فضیلت او فوقیت نارینه پر ښځو باندی لری چه د رجعت واک او اختیار خامخا نارینه لره دی.

وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ۝ الطَّلَاقُ مَرَّتَيْنِ ۖ فَمَا مَسَاكُ بِمَعْرُوفٍ أَوْ تَسْرِيجٍ ۖ بِإِحْسَانٍ ۝

او الله بنه غالب (د احكامو په انفاذ) او ډیر تدبیر والا دی (چه هر کار په حکمت او مصلحت سره کوی) (رجعی) طلاق دوه کرته دی نو بیا ساتنه (د بنځو) ده (په رجوع سره) په معروف (بنه وجه) سره یا پریښوول دی (د دی بنځو) په بنه وجه سره.

تفسیر: پخوا له اسلام څخه داسی دود (رواج) او دستور ؤ چه لس شل غلی هر څومره چه د نارینه زړه غوښته، خپلی بنځی ته به ئی طلاق ورکاوه، مگر پخوا د عدت له ختمیدلو څخه به ئی بیا رجعت ورته کاوه، او بیا به ئی طلاق کوله او په دی ډول (طریقه) غځینو نارینه ؤ خپلو بنځو ته زیات تکلیف او زحمت ورپېښاوه، نو بنا پر دی دا آیت نازل شو، هغه طلاق چه رجعت پکښی کیدی شی، ټول سره دوه غلی دی، چه په هغه کښی نارینه واکمن دی چه د «عدت» په شپو کښی بیرته له سره رجعت وکړی، یا ئی په بنه ډول (طریقه) سره خوشی کړی. وروسته د «عدت» له تیریدلو څخه «رجعت» نه پاتی کیږی. هوا که دوی دواړه بیا سره خوش وو، بیا نکاح ترلی شی، او که دری طلاقه ورکړی، نو بیا سره له خوشی هم دوی نکاح نشی سره ترلی، تر څو چه هغه بنځه بل میره (خاوند) ونه کړی، او له هغه سره جماع او خلوت ونه کړی.

فائده: له «امساك بمعروف» او له «تسريح باحسان» څخه دا غرض دی چه که رجعت کوی نو ښائی چه د موافقت او حسن معاشرت دپاره وی، او د بنځی بند ساتل او ربرول (ازارول) مقصود نه وی، لکه چه د دوی په منځ کښی دستور ؤ که نه په سهولت او بنه ډول (طریقه) سره دی پریږدی.

وَلَا يَحِلُّ لَكُمُ أَنْ تَأْخُذُوا بِمَا آتَيْتُمُوهُنَّ شَيْئًا إِلَّا أَنْ يَخَافَا أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ ۖ

او روا نه دی تاسو ته (ای خاوندانو) چه واخلئ تاسی له هغه مال څخه چه ورکړی وی تاسی دوی ته (په «مهر» کښی) هیڅ شی مگر که ویرېږی دوی (یعنی میره (خاوند) او ارتینه) (زوجه) چه وبه نشی ساتلی دوی دواړه احکام د الله.

تفسیر: یعنی نارینه و لره دا روا نه ده چه له بنغو غنی د طلاق په بدل کښی هغه مهر بیرته واخلی چه ورکړی نئ دی. هو! دا هلته روا دی چه څه ناچاری وی، او په هیڅ ډول (طریقه) د دوی په منځ کښی موافقت سره رانشی، او دوی له دی خبری غنی ویریږی، چه مخالفت له شدته د الله تعالیٰ په احکامو باندی ټینگ نه شی پاتی کیدی، او په ښه ډول (طریقه) یو له بله سره معاشرت او ژوندون نشی کولی، او د نارینه له جانب د ارتیني (زوجی) د حقوقو په ادا کښی څه تیری او قصور هم نه وی. که نه د هغه مال اخیستل نارینه لره ناروا او حرام دی.

فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا يَفِئَمَا حَدُّوَدَ اللَّهِ ۖ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِنَّ فِيمَا افْتَدَتْ بِهِ

پس که ویریږئ تاسی چه ویه نشی ساتلی دوی (دواړه) حکمونه د الله (په) زوجیه و امورو کښی) نشته هیڅ گناه په دوی دواړو باندی په هغه شی کښی چه فدیہ ورکړی په هغه سره (دا بنځه او ځان خلاص کړی)

تفسیر: یعنی ای مسلمانانو! که تاسی له دی نه ویریږئ چه د نارینه او ښځی په منځ کښی داسی جگړی او مخالفتونه دی چه د هغوی په ژوندون کښی موافقت نه سره راځی نو په دی صورت کښی په دوی باندی څه گناه نشته چه بنځه څه مال ورکړی، او خپل ځان د هغه د نکاح له قیده جلا (جدا) کړی، او نارینه د هغی مال واخلی. دی ته «خلع» وایی، کله چه د ضرورت په حالت کښی د میره (خاوند) او د ارتیني (زوجی) له پاره «خلع» کول، روا شول، نو ټولو مسلمانانو ته ښایی چه په دی کښی سعی وکړی.

فائده: یوه بنځه د رسول اکرم صلی الله علیه وسلم حضور ته حاضره شوه او ویی ویل چه زه له خپله میره (خاوند) څخه خفه یم او نه غواړم چه د هغه سره واوسم رسول الله صلی الله علیه وسلم چه د دی موضوع تحقیق وفرمایه، هغی ښځی وویل چه میره (خاوند) می نه زما د حقوقو په ادا کولو کښی کمی کوی، او نه زه د هغه په اخلاقو او دیانت باندی څه اعتراض لرم، خو زما هغه طبعاً بدی شی رسول اکرم صلی الله علیه وسلم له هغی ښځی غنی «مهر» بیرته واخیست، او میره (خاوند) ته نئ ورکړ، چه طلاقه نئ کړه، نو په دی مناسبت دا آیت نازل شو.

تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ ۖ فَلَا تَعْتَدُوهَا ۚ وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ ۖ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٢٩﴾

دا (ذکر شوی احکام) حدود د الله دی نو تاسی مه تیریږئ! له حدودو د الله

او هر (هغه) څوک چه تیریری له حدودو د الله نه نو دغه کسان هم دوی دی ظالمان (چه شیان بی غایه ېدی).

تفسیر: یعنی دا ټول مذکوره احکام طلاق، رجعت، خلع، حدود او قواعد د پاک الله مقرره اصول دی، نو د هغو تعمیل او پابندی دیره ضروری ده. او ښایی چه هیڅ یو قسم مخالفت، تغییر او کوتاهی په هغه کښی ونه کړه شی!

فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا تَحِلُّ لَهُ مِنْ بَعْدُ حَتَّى تَنْكِحَ زَوْجًا غَيْرَهُ فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يَتَرَاجَعَا إِنْ ظَنَّا أَنْ يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ يُبَيِّنُهَا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿۳۳﴾

نو (وروسته له دی دوو طلاقو څخه) که بیا ئی طلاقه کړه دا ښځه (دریم ځلی) پس بیا حلاله نه ده (دا ښځه) ده لره پس (له دی نه) تر هغه پوری چه په نکاح واخلي دا ښځه میره (خاوند) بل پرته (علاوه) له ده نه، نو که طلاقه کړه دوهم میره (خاوند) (هم) دا ښځه (او عدت ئی تیر شو) پس نشته هیڅ گناه په دغو دواړو ښځه او پړومبني میره (خاوند)، چه بیا سره رجوع وکړی دواړه که گمان وی د دی میره (خاوند) او ښځی په دی چه اقامه به کړی دوی احکام د الله (او په غای به ئی کړی)، او دا (ذکر شوی احکام) حکمونه د الله دی چه بیانوی ئی (د هغه) قوم دپاره چه پری پوهیږی (او په مقتضاء د علم عمل کوی).

تفسیر: یعنی که میره (خاوند) خپلی ښځی ته دریم ځلی «طلاق» ورکړی، نو بیا به هغه ښځه ده ته هیڅ نه روا کیږی، تر څو هغه ښځه له بل کوم سړی سره خپله نکاح ونه تری، او هغه بل میره (خاوند) له دی سره صحبت (جماع) ونه کړی. او بیا پخپله خوښه سره «طلاق» ور نه کړی، او د هغه دوهم میره عدت هم پوره نشی، وروسته له دی نه چه د «فقهاؤ» په اصطلاح ورته «حلاله» وایی د هغه پړومبني میره (خاوند) سره دوهمه نکاح هلته ترله کیږی چه د پاک الله د احکامو د ساتلو فکر له دوی سره وی. یعنی هر یو د بل حقوق په ښه شان سره وساتی او پخپلو نفسو باندی په ښه شان سره اعتماد او اطمینان ولری که نه خامخا بیا د دوی په منځ کښی جنگ جنجال او شورماشور پیښیږی او بیا د حقوقو اتلاف ته نوبت رسیږی، او په گناه کښی اخته کیږی حال دا چه د نکاح اساس په محبت او مودت دی او مینه او الفت او ښه ژوندون د

نکاح غرض او غایه ده اگر که د صحت شرط نی نه دی.

وَإِذَا طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ فَلَعْنُ أَجْلَهُنَّ فَأُمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ
أَوْ سَرِّحُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَلَا تُمْسِكُوهُنَّ ضِرَارًا لِّتَعْتَدُوا ۚ

او کله چه طلاقې کړئ تاسی ښځی نو ورسپړی دوی (آخر د) عدت خپل ته (یعنی چه د عدت ختمیدلو ته نژدی شی) نو وساتی! دوی په ښه ډول (طریقه) سره (یعنی رجوع ورته وکړئ!) یا خوشی کړئ! دوی په معروف ښه ډول (طریقه) سره او مه ساتئ تاسو! دا ښځی (په رجعت سره) له پاره د ضرر رسولو له جهته د دی چه (پر دوی باندی) تیری وکړئ!

تفسیر: یعنی د عدت تر ختمیدلو پوری میره (خاوند) واکمن او مختار دی، چه له هغی ښځی سره بیا موافقت او اتحاد وکړی او رجوع ورته وکړی، یا ئی په خوښی او خوشالی سره بیخی پریردی. دا هیشکله ورته روا نه ده چه په بند کښی ئی وساتی، او د ربرولو (ازارولو) لامله (له وجی) بیا رجوع ورته وکړی. لکه چه ځینو سربو هم داسی کول.
فائده: په پخوانی آیت ﴿الطَّلَاقُ مَرْثِنٌ﴾ کښی دا ښوولی شوی ؤ، چه تر دوو طلاقو پوری میره (خاوند) ته اختیار شته، چه یا ښځه په ډیر ښه ډول (طریقه) سره له خپل ځان سره پخلا (راضی) کړی یا ئی بیخی پریردی. اوس په دی آیت کښی داسی ارشاد فرمایي، چه دا اختیار یواځی تر «عدت» پوری دی، او وروسته له عدت څخه دا واک (اختیار) میره (خاوند) ته نه پاتی کیږی، نو ځکه نه ښایی چه دلته چاته د تکرار شبهه پیدا شی.

وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ مَوْلَاتُكُمْ وَأَيُّهُنَّ اللَّهُ هُرُؤًا
وَأَذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمَا أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنَ الْكِتَابِ
وَالْحِكْمَةِ يَعِظُكُمْ بِهِ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ۝

او هر هغه څوک چه وکړی داسی کار نو په تحقیق سره ظلم ئی وکړ په ځان خپل او مه گرځوئ! آیاتونه د الله (داسی چه په اعراض او تهاون سره) مسخري (پری وکړئ!) او یاد کړئ! نعمت د الله (چه اسلام دی) په تاسی

باندی او (یاد کری!) هغه چه نازل کری دی (الله) په تاسی باندی چه کتاب دی او حکمت (احکام د کتاب) دی چه پند درکوی الله تاسی ته په هغه (منزل من الله) سره او وویریرئ! له الله نه او پوه شی! تاسی چه بیشکه الله پر هر شی باندی ښه پوه دی.

تفسیر: په نکاح، طلاق، ایلاء، خلع، رجعت، حلاله او نورو کښی لوی لوی حکمتونه او مصلحتونه دی، په دوی کښی پلمی (تدبیرونه) او بهانی کول، او د بیهوده او چتی (بیکاره) اغراضو لامله (له وجی) مداخله کول، داسی دی لکه چه څوک د پاک الله جل وعلی شانه په احکامو باندی مسخری او توقی کوی نعوذ بالله من ذلک! مثلاً چه څوک رجعت وکړی او مقصود ئی داسی وی، چه ښځه وربروی (تکلیف کری)، نو پاک الله ته داسی خبری او ارادی تولی ښکاره دی، او له داسی پلمو (فریبونو) ځنی پرته (علاوه) له ضرره بل کوم شی په لاس نه ورځی.

وَإِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَبَلَّغْنِ أَجَلَهُنَّ فَلَا تَعْضُلُوهُنَّ أَنْ يَنْكِحْنَ أَزْوَاجَهُنَّ إِذَا تَرَاضَوْا بَيْنَهُمْ بِالْمَعْرُوفِ ط

او هر کله چه طلاقئ تاسی ښځی پس ورسیدی دوی تا کلی (مقرری) مودی خپلی ته (په دی شانی چه عدت ئی تیر شی) نو مه منع کوئ تاسی دوی! له دی نه چه په نکاح واخلی دوی میرونه (خاوندانو) خپل کله چه دوی سره خوښ وی په خپلو منځو کښی په معروف (سم له دستوره) سره.

تفسیر: یوی ښځی ته د دی میره (خاوند) یو یا دوه طلاقه ورکړل، او بیا ئی په «عدت» کښی «رجعت» هم ورته ونه کړ، کله چه د دی ښځی د عدت موده ختم شوه نو د نورو غوښتونکو په منځ کښی د دی مخطوبی ښځی هغه پخوانی میره (خاوند) هم د خپلی نکاح پیغام ورولیږه. ښځه هم په دی خبره باندی خوښه وه، مگر د دی ښځی ورور ته قهر ورغی، او دا نکاح ئی معطله کړه، په دی خبره باندی دا حکم نازل شو، چه ښایی د ښځی خوشالی او هوسایی (آرام) تر نظر لاندی ونیوله شی! او لارم دی چه هغی له خوښی سره سم نکاح وترله شی! او نه ښایی چه د کوم بل چا خیال او ناخوښی پکښی مداخله وکړی، دا خطاب عام دی. او تولو هغو کسانو لره شامل دی چه د ښځو د نکاح مخه نیسی، او هغه نه پرپیدی، چه پخپله خوښه سره د خپل نوی ژوندون سرشته او انتظام وکړی. عام له دی نه چه دا منع کوونکی همغه رومبی میره (خاوند) وی، چه دی ښځی ته ئی «طلاق» ورکړی دی، او اوس د دی ښځی مخه نیسی چه له بل چا سره نکاح ونه تری. یا د دی ښځی کوم ولی او وارث وی، چه دا ښځه نه پرپیدی چه همغه خپل

پخوانی میره (خاوند) یا بل کوم میره (خاوند) وکړی. هو! که کومی بی قاعدی خبری په منځ کېښی راغلی وی، لکه چه د کوم غیر کفو (ناسیال) سره ښځه خپله نکاح ترل غواړی، یا ئی عدت نه وی پوره شوی، نو هلته دوی ته د هسی نکاح د ممانعت حق شته. او د «بالمعروف» له فرمایلو څخه هم دا مطلب دی چه دوی له حلالی نکاح، روا مهر او ښه ژوند څخه مه منعه کوئ.

ذَلِكَ يُوعَظُ بِهِ مَنْ كَانَ مِنْكُمْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ

دا (حکم د نه منع کولو) پند ورکاوه کیږی په ده سره هغه چاته چه وی دی له تاسی نه چه ایمان لری په الله او په ورځی آخری باندی.

تفسیر: یعنی له هغه حکمه چه مذکور شو ایماندارو ته پند ورکاوه شی، ځکه چه له دی پند څخه هم دوی گټه اخلی او که نه دا پند ورکول د ټولو خلقو لپاره دی، او په هغه کېښی د هیچا څه خصوصیت نشته، او د مؤمنانو له اختصاص څخه ضمناً نورو ته تهدید او د هغو تحقیر هم تری څرگندیږی. یعنی هغه خلق چه په دی احکامو باندی عمل نه کوی، گواکی دوی په الله تعالی او جزا په ورځی باندی ایمان نه لری.

ذَلِكَ أَزْكَى لَكُمْ وَأَظْهَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿۳۱﴾

دا (د منع او ضرر ترک) ډیر غوره دی تاسی (او دوی) ته او ښه پاکیزه دی او الله عالم دی (پر هر شی) او تاسی نه پوهیږئ. (په خپل خیر هم).

تفسیر: یعنی د هغی ښځی په نه ستنولو (واپس کولو) له نکاح ځنی او د هغی ښځی په نکاح کېښی داسی ښیگنه (فائده) او پاکیزگی ده چه د نکاح په ممانعت کېښی هغه هیڅ کله نشته، کله چه ښځه خپل پرمېنی میره (خاوند) ته راغې وی، نو ښایی چه له هغه سره ئی نکاح وتړله شی، ځکه په دی نکاح کېښی هسی ښیگنه (فائده) او پاکیزگی ده چه د بل چا په نکاح کېښی داسی ښیگنه (فائده) هیڅ نشته الله تعالی ته د هغوی د زړو خبری او راتلونکی گټی او تاوان داسی ښه معلوم دی، چه تاسی پری نه پوهیږئ!

وَالْوَالِدَاتُ يُرْضِعْنَ أَوْلَادَهُنَّ حَوْلَيْنِ كَامِلَيْنِ لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يُتِمَّ الرَّضَاعَ

او میندی (مور) دی شودی (پیع) ورکوی اولاد خپل ته دوه کاله پوره دا
(حکم) هغه چا لره دی چه اراده لری د دی چه پوره کړی (نسته د) تی
ورکولو

تفسیر: یعنی په میندو باندی حکم دی چه خپل اولاد ته دی تر دوو کلو پوری شودی ورکړی! او دا موده هغه چا لره ده چه مور او پلار ئی وغواړی چه هغه موده پوره کړی. که نه په دی موده کښی لږوالی هم روا دی. لکه چه په وروستنی آیت کښی راغی. او په دی حکم کښی هغه میندی هم داخلی دی، چه د هغوی نکاح باقی وی. یا طلاق شوی وی او یا د هغوی د «عدت» موده تیره وی. هو! دومره فرق شته چه په هر حال میره (خاوند) نفقه او کالی (جامی) منکوحی ته او معتدی ته ورکوی عام له دی نه چه بنځه هغه مولود ته شودی ورکوی، یا ئی نه ورکوی، او کله ئی چه «عدت» ختم شو نو بیا به نفقه او کالی (جامی) د شودو ورکولو لامله (له وجی) ورکوی. او له دی آیت ځنی دا معلومه شوه چه د شودو ورکولو د مودی انتها پوره دوه کاله دی، چه ښایی هغه موده په مور یا په بله کومه بنځه باندی پوره شی! او پلار هم په هم دغو دوو کلونو کښی مجبور دی چه د خپل وړوکی د شودو اجرت اداء کړی! او دا تری نه معلومیږی چه د شودو ورکولو موده له دوو کلونو ځنی زیاته نه ده.

وَعَلَى الْمَوْلُودِ لَهُ رِزْقُهُنَّ وَكِسْوَتُهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ لَا تُكَلَّفُ نَفْسٌ إِلَّا وُسْعَهَا
لَا ضَرَّ وَالِدًا بُوْلُهَا وَلَا مَوْلُودًا لَهُ بُوْلُهَا

او ده پر هغه چا چه زیږول شوی دی ورته (یعنی پلار) روزی د دوی (یعنی د میندو) او کالی (جامی) د دوی (یعنی د میندو) په معروف (سم له دستوره) سره او زور نشی کولی په هیڅ نفس باندی مگر په اندازه د توان د ده سره نه دی ضرر رساوه کیږی مور ته په سبب د ولد د دی سره او نه (دی ضرر رساوه شی) پلار د دی ولد ته په سبب د ولد د ده سره.

تفسیر: یعنی پلار ته ښایی چه د وړکی مور ته دودی او کالی (کپړی) په هر حال کښی ورکړی! په اول صورت کښی د دی لامله (له وجی) چه هغه د ده په نکاح کښی ده، او په دوهم صورت کښی د دی له پاره چه په «عدت» کښی ده. او په دریم صورت د شودو ورکولو اجرت (باره) په ده باندی کیږی. او نه ښایی چه د وړوکی مور او پلار یو بل ته د هغه وړوکی لامله (له وجی) څه ریر (ازار) او تکلیف ورکړی. مثلاً مور ته لازم نه دی چه بی سببه له شودو ورکولو

خخه مخ واروی. یا پلار بی سببه وړوکی له مور خخه جلا (جدا) کړی، او د بلی کومی ښځی په شودو ئی وروزی، یا د هغه د مور په نفقه او پوښاک کښی څه تنگی وکړی.

وَعَلَى الْوَارِثِ مِثْلُ ذَلِكَ

او شته په وارث (د پلار) باندی په شان د هغه (نفقه چه په پلار وه)

تفسیر: یعنی که پلار مړ شی، نو په وړکی او د وړکی په وارثانو باندی هم دا خبره لازمه ده چه د شودو رودلو په موده کښی د هغه مور ته د دودی او کالیو (جامو) مصارف ورکړی، او هیڅ څه تکلیف ورته ونه رسوی! او له وارث ځنی هغه وارث مراد دی چه محرم هم وی.

فَإِنْ أَرَادَ إِفْصَالًا عَنْ تَرَاضٍ مِنْهُمَا وَتَشَاوُرٍ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا

نو که وغواړی دوی دواړه (مور او پلار) بیلول (له تی ځنی پخوا له دوه کلونو خخه) په خوښی سره چه وی له دوی دواړو نه او په مشوری (د دواړو سره) پس نشته هیڅ گناه پر دوی دواړو باندی (په دی کښی)

تفسیر: یعنی که مور او پلار د کوم مصلحت له امله (وجی) د دوه کلونو په منځ کښی له مشوری او رضامندی خخه وروسته، وړکی له تی بیلوی، او شودی نه ورکوی، نو پکښی څه گناه نشته. مثلاً چه د مور شودی ښی نه وی.

وَلِنْ أَرَدْتُمْ أَنْ تَسْتَزِعُوا أَوْلَادَكُمْ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِذْ أَسَلْتُمْ نَأْتِيَكُمُ بِالْمَعْرُوفِ

او که قصد وکړئ تاسی چه دایی ونیسی! (بله ښځه له پاره) د تی ورکولو اولاد خپل ته نو نشته هیڅ گناه پر تاسی باندی کله چه وسپارئ تاسی! هغه شی چه قصد د ورکولو کړی وی تاسی دوی ته په معروف (سم له دستوره) سره

تفسیر: یعنی ای نارینه و! که تاسی د کوم مصلحت او ضرورت لامله (له وجی) پرته (علاوه) له موره د بلی کومی ښځی په شودو باندی خپل وړکی وروزی (وېالی) نو په دی کښی هم څه گناه

نشته، مگر داسی نه چه د مور له برخی او حق غنی کوم شی کم شی، بلکه سم له دود (رواج) او دستور سره د کوم شی ورکول چه مور لره وی هغه پوره ورکړئ! او دا مطلب هم کیدای شی چه د دایی حق پوره ورکړئ!

وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٣٠﴾ وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا يَتَرَكْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْرًا

او وویرېږئ! له الله او پوه شی!.. چه بیشکه الله په هغو شیانو چه کوئ ئی تاسی ښه لیدونکی (عالم په پتو او ښکاره ؤ) دی او هغه کسان چه مړه شی له تاسی نه او پریودی دوی ښځی انتظار دی کوی دا ښځی (د نکاح کولو څخه) په ځانو خپلو څلور میاشتی او لس (ورځی).

تفسیر: پخوا له دی نه دا خبره تیره شوه چه د طلاق په عدت کښی د دری حیضونو انتظار دی وکړ شی! اوس فرمایی چه د مرګ په عدت کښی دی د څلورو میاشتو او لسو ورځو انتظار وباسی! په دی موده کښی که دا خبره ښکاره شوه، چه هغه ښځه حامله نه ده، نو له بل چا سره د نکاح ترلو اجازه ورته شته. که نه وروسته د اولاد زیږولو (د حمل له وضعی) څخه ورته اجازه ده. د دی تشریح به د «الطلاق» په سورت کښی راشی. په حقیقت کښی دری حیضه یا د څلورو میاشتو او لسو ورځو انتظار د حمل د ښکاره کیدلو لپاره ټاکلی (مقرر) شوی دی. (او د وینځی عدت د اصیلی نیمایی دی).

فَإِذَا بَلَغَ الْأَجَلُ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا فَعَلْنَا فِي أَنْفُسِهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ

نو کله چه ورسپړی دوی مودی د عدت خپل ته پس نشته هیڅ گناه پر تاسی باندی په هغه کار کښی چه کوی ئی دا ښځی په (حق د) نفسونو خپلو کښی په ښه توګه (طور) (سم له شرعی اصولو) سره.

تفسیر: کله چه کوندی ښځی خپل عدت پوره کړی یعنی غیر حامله ښځه غلور میاشتی او لس ورځی، او حامله ښځه د اولاد تر راوړلو پوری معطله شوه، نو بیا دوی ته د شریعت له احکامو سره سم له بل چا سره د نکاح ترلو اجازه شته او نه پری گناهکاریږی. زینت، عطر وهل او د خوشبویی استعمالول، تول ورته جائز دی.

وَاللّٰهُ يَمَّا تَعْمَلُونَ خَيْرٌ ۖ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا عَرَّضْتُمْ بِهِ مِنْ خُطْبَةِ النِّسَاءِ
 أَوْ أَكْنَنْتُمْ فِيْ أَنْفُسِكُمْ عَلِمَ اللّٰهُ أَنَّكُمْ سَتَدُّوْنَهُنَّ وَلَكِنْ لَا تَأْخُذُوْهُنَّ بِسَرَائِرِ
 أَنْ تَقُولُوا قَوْلًا مَّعْرُوفًا وَلَا تَعْزَمُوا عُقْدَةَ النِّكَاحِ حَتَّىٰ يَبْلُغَ الْكِتَابُ أَجَلَهُ

او الله په هغو شيانو چه کوئ (بی) ښه خبردار دی (نو جزا به پری درکړی).
 او نشته هیڅ گناه په تاسی باندی په هغه (کار) کښی چه اشاره کوئ تاسی
 په هغه سره چه غوښتل (د هغو) ښځو دی (چه په عدت کښی وی) یا (بی)
 پت ساتئ په زړونو خپلو کښی معلوم دی الله ته چه بیشکه تاسی ژر به یاد
 کړئ په غوښتلو سره د نکاح دا ښځی ولیکن وعده مه کوئ! له دوی سره (د
 نکاح) په پته مگر (هم دا) چه ووايئ تاسی ویل ښه! (نیک له شریعت او
 رواجه سره سم) او مه کوئ قصد (د ترلو) د غوتی د نکاح (د دوی) تر هغه
 پوری چه ورسپری تاکلی (مقرر) عدت انتها د نیستی خپلی ته.

تفسیر: د دی آیت خلاصه دا ده کله چه ښځه د خپل میره (خاوند) له نکاح ځنی جلا (جدا)
 شوه، نو تر هغه پوری چه د دی «عدت» پوره شوی نه دی. بل چاته دا خبره جائزه نه ده، چه
 له هغی سره خپله نکاح وتری، یا صافه او دانگ پیلې (واضح) وعده له هغی ځنی واخلی، یا په
 ښکاره ډول (طریقه) سره پیغام ور ولیږی. لیکن که په زړه کښی نیت وکړی، چه وروسته له عدت
 به له هغی سره خپله نکاح وترم. یا په اشاره سره خپل مطلب ورواوری، چه بل څوک له ده نه
 وړاندی پیغام ور ونه لیږی، لکه چه هغی ښځی ته واوروی چه «ستا غوندی میرمنی قدر او عزت
 هر څوک ساتی. یا زه غواړم چه له کومی پتمنی (غیرتی) میرمنی سره خپله نکاح وترم.» نو
 دی په هسی خبرو باندی هیڅ نه گناهکاریږی. مگر صاف او ښکاره پیغام هیڅکله باید ور ونه
 لیږی.

وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي أَنْفُسِكُمْ فَاحْذَرُوهُ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿۲۳۵﴾

او پوه شیء تاسی! چه بیشکه الله معلوم دی ده ته هغه څه چه په زړونو ستاسی کښی دی نو وویرئ! له ده نه (او د نامشروع شی قصد مه کوئ!) او پوه شیء تاسی! چه بیشکه الله ښه ښونکی (د خطیئاتو) ډیر تحمل والا دی (د عقوبت په تاخیر له پاره د انابت)

تفسیر: یعنی پاک الله ستاسی د زړونو له خبرو ځنی ښه خبر دی - نو له ناروا ارادو ځنی تل ځانونه ژغورئ (ساتی)!. او که چیری مو کومه ناجائزه اراده وکړه، نو ژر تر ژره له هغی ځنی توبه وکړئ!. چه الله تعالی لوی مغفرت کوونکی دی، او په دی خبری باندی نه ښایی چه سری داده او مطمئن شی، چه ولی پر هغه بل گناهکار باندی څه عذاب مسلط شوی نه دی، ځکه چه پاک الله لوی حلیم دی. او په عقوبت او سزا کښی تلوار نه فرمایي.

لَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ مَا لَمْ تَمْسُوهُنَّ أَوْ تَقْرَضُوا لَهُنَّ فَرِيضَةً وَمَتَّعُوهُنَّ عَلَى الْمَوْسِعِ قَدَرُهُ وَ عَلَى الْبَقَرِ قَدَرُهُ مِمَّا عَلَايَا الْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُحْسِنِينَ ﴿۲۳۶﴾

نشته هیڅ تکلیف (گناه او مهر) په تاسی باندی که طلاقی کړئ تاسی ښځی (خپلی) تر څو چه صحیح خلوت مو نه وی کړی له دوی سره او مقرر کړی مو (نه) وی له پاره د دوی تاکلی (مقرر) مهر او څه خرڅ ورکړئ! دوی ته (واجب) دی پر غنی (میره) باندی په اندازه (د توان) د ده او (شته) په فقیر (میره) په اندازه (د توان) د ده خرڅ چه په معروف (سم له اصولو) سره وی حق (لارم) دی په نیکی کوونکو (مسلمانانو) باندی.

تفسیر: که د نکاح ترلو په وخت کښی د مهر ذکر ونشو، او بی د مهر له تاکلو (مقررولو) ځنی نکاح وترله شوه، نو دا نکاح صحیح او روا ده، او مهر به وروسته له نکاح څخه مقررئ. لیکن په دی صورت کښی که پخوا له صحیحه خلوته او لاس ورغځولو او مجامعت څخه میره

(خاوند) طلاق ورکړی، نو څه مهر پری نشته، خو په میره (خاوند) باندی لازم دی چه له خپله طرفه هغی ښځی ته څه شی ورکړی هغه دا چه لږ تر لږه دری کالی (جامی)، کمیس پرتوگ او تکرې (خادر) دی سم له خپله حاله سره په ډیره خوښی او خوشالی سره ورکړی!

وَاِنْ طَلَّقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ اَنْ تَمْسُوهُنَّ وَقَدْ فَرَضْتُمْ
لَهُنَّ فَرِيضَةً فَنَصِفْ مَا فَرَضْتُمْ اِلَّا اَنْ يَعْفُوَنَّ اَوْ يَعْفُوَا
الَّذِي بَيْنَهُمَا عَقْدًا نِكَاحًا وَاَنْ تَعْفُوَا اَقْرَبُ لِلتَّقْوَى
وَلَا تَتَسَوَّا الْفَضْلَ بَيْنَكُمْ اِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

او که طلاقى کړئ تاسی دوی (یعنی ښځی) پخوا د مسه کولو د دوی (یعنی د ښځو) او په تحقیق سره تا کلى (مقرر) ؤ له پاره د دوی مهر نو (لازم) دی (په تاسی باندی) نیمایی د هغه څه چه تا کلى (مقرر) مو وی مگر که عفو وکړی دا ښځی (چه تول میره (خاوند) ته ورپرېږدی) یا عفو وکړی هغه سړی (میره) چه په لاس د ده کښی ده غوټه د نکاح (چه کامل مهر ورکړی) او دا چه عفو وکړئ تاسی (ای ښځو او میرو (خاوندانو) دغه عفو) ډیره نژدی ده پرهیزگاری ته او مه هیروئ تاسی فضل (احسان کول) پخپلو منځو کښی بیشکه چه الله پر هغه څه چه کوئ (یې تاسی ښه لیدونکی (په پتو او ښکاره ؤ عالم) دی.

تفسیر: که د نکاح په وقت کښی مهر مقرر شوی وی، او له لاس وروړلو څخه پخوا میره (خاوند) خپلی ښځی ته طلاق ورکړی، نو نیمایی مهر پری لازمیږی، مگر که هغه نارینه یا ښځه چه د نکاح د غوټی تینګول او پرانیټل د هغه په اختیار کښی دی، له خپل حقه تیر شی ښه دی. د ښځی ښیکنه (فائده) دا ده چه هغه نیم مهر هم ورپرېږدی. او د نارینه ښیکنه (فائده) دا ده چه همغه مقرر مهر پوره ورورسوی او که پوره مهر ئی رسولی وی، نو نیم دی تری بیرته وانخلي، بلکه تول مهر دی ورپرېږدی. بیا ئی وفرمایل «که نارینه رتیر شی، نو له «تقوی» سره ډیر وږ (لاق) او مناسب دی ځکه چه پاک الله نارینه ته لویې ورکړی ده، او د نکاح د ساتلو، او د طلاق ورکولو واکمن او مختار ئی گرځولی دی». کله چه د نکاح په سبب په ده باندی تول «مهر» لازمیږی، او اوس دی غواړی چه په لاس نه وروړلو او په طلاق ورکولو سره ځان د نیمایی مهر څخه خلاص کړی، نو دا کار له تقوی سره مناسب نه دی، ځکه چه د ښځی له پلوه هیڅ

قصور نه دی شوی، او هر څه چه شوی دی، د نارینه له خوا شوی دی، نو بنا په دی نارینه لره
ښایی چه له عفوی او میرانی (بهادری) غنی کار واخلی.

فائده: د طلاق «مهر» د «وطی» په لحاظ څلور صورته لری

(۱): چه نه «مهر» تاکلی (مقرر) شوی وی، او نه «وطی» ته وار رسیدلی وی.

(۲): چه مهر تاکلی (مقرر) شوی وی خو «وطی» واقع شوی نه وی.

د دی دواړو صورتونو حکمونه له پورتنیو دوو آیتونو غنی معلومیږی.

(۳): چه «مهر» مقرر شوی وی او «وطی» ته هم نوبت رسیدلی وی په دی صورت کښی همغه

«مهر» چه مقرر شوی وی، پوره ورکاوه شی. دا خبره د کلام الله په بل یو آیت کښی راغلی ده.

(۴): چه «مهر» ئی نه وی تاکلی (مقرر) او له لاس وروړلو څخه وروسته طلاق ورکړی په دی

تقدیر سره پوره «مهر مثل» لازمیږی یعنی هومره چه د هغی ښځی په تبر کښی د «مهر» دود

(رواج) او دستور وی.

هم دا څلور صورتونه د میره (خاوند) د مر کیدلو په وخت کښی هم پیښیږی، مگر د مړینی

حکم د طلاق له حکمه څخه مخالف دی. که «مهر» ئی ونه تاکه، او لاس ئی هم ورنه وړ، او مړ

شو، یا ئی لاس وروړ، او بیا تری، مړ شو، په دی دواړو صورتونو کښی «مهر مثل» پری

لازمیږی او که ئی «مهر» مقرر کړی، او لاس ئی وروړ، یا ئی ورنه وړ، په دی دواړو صورتونو

کښی همغه «مهر» چه مقرر شوی دی، ښایی چه پوره ورکړ شی!.

حَافِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ الْوُسْطَىٰ وَقُومُوا لِلَّهِ قَنِتِينَ ﴿۳۸﴾

ساتنه کوئ تاسی! پر (تولو) لمونځونو باندی او (خصوصاً) په لمانځه منځنی
باندی (چه مازدیگر دی) او ودیږئ تاسی! الله ته ویریډونکی (په ادب سره)

تفسیر: له منځنی لمانځه غنی مراد د مازدیگر لمونځ دی، چه د شپي او ورځی په منځ کښی
دی. د دی لمانځه تاکید ئی ځکه زیاد وفرمایه، چه په دی وخت کښی دنیوی مشاغل او کارونه

دیر پیښیږی. او ویی فرمایل چه ودیږئ په ادب سره! یعنی په لمانځه کښی هسی کوم حرکت
ونه کړئ! چه له هغه څخه داسی څرگند شی، چه ښوای تاسی لمونځ نه کوئ یا مو لمونځ پری

مات شی، لکه خوړل او ښځل یا له چاسره خبری کول یا خندل یا ئی د تولو حقوقو ساتنه

کوئ لکه طهارت، آذان، اقامت، جمع او جماعت، د نیت خلوص، حضور، خشوع، خضوع،

طمأنیت، فرائض، واجبات، سنن او مستحبات.

فائده: د طلاق په حکمونو کښی د لمانځه د حکم بیانول یا دا وجه لری چه نه ښایی دنیوی

معاملی او یو له بله جگری تاسی د پاک الله له یاده غافل کړی. یا ئی دا وجه ده د هوا او

هوس بندگانو ته د حرص او بخل د غلبی لامله (له وجی) د عدل پوره کول، او له انصافه څخه

کار اخیستل، او بیا هغه هم د رنځ او د طلاق په حالت کېږي، ډیر سخت او درانه دی. بیا په داسې صورت کېږي چې د ﴿وَأَنْ تَعْقُوا﴾ او د ﴿وَلَا تَسْتَوُوا الْقُضْلَ﴾ رعایت هم پکښې وشي، له هغوی ځنی د هسې تعميل توقع او هیله (امید) لرل، بیخي مستبعد او لری په نظر راځي، نو چاره ئی داسې وفرمایله چې د لمانځه محافظت او د هغه ساتنه او تل ادا کول او د هغه د ټولو حقوقو او شرایطو رعایت، د هغو عمده علاج دی ځکه چې لمونځ د فضائلو په تحصیل او د ردائلو په ازاله کېږي لوی اثر لری!

فَإِنْ خِفْتُمْ فِرْجَآلًا أَوْ زُرُبَآئًا فَأَدْءُكُمْ فَأَذْأُكُمْ فَاذْكُرُوا اللَّهَ كَمَا عَلَيْكُمْ مَا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴿۳۷﴾

نو که وپريدئ تاسی (له دښمنه یا له بل شی نه) نو (لمونځ کوئ تاسی!) په پلي (پياده) تگ یا په سورلی سره نو کله چې په امن شی تاسی نو یادوئ تاسی! الله لکه چې ښوولی ئی دی تاسی ته هغه څه چې نه وئ تاسی چې (پری) پوهیدئ!.

تفسیر: یعنی د جنگ او د دښمن د ویری په وخت کېږي له مجبوریته په سورلی او په پلي (پياده) تگ کېږي هم په اشاره سره لمونځ کول روا دی. اګر که د هسې لمونځ کوونکی مخ د قبلي په لوری هم نه وی.

وَالَّذِينَ يُتَوَقَّونَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا وَصِيَّةً لِأَزْوَاجِهِمْ مَتَاعًا إِلَى الْحَوْلِ غَيْرَ إِخْرَاجٍ

او هغه کسان چې مړه شی له تاسی نه او پريدی دوی (خپلی) ښځی (لازم دی پر دوی باندی چې) وصیت دی وکړی دپاره د ښځو خپلو د خرڅ ورکولو تر یوه کاله پوری بی له ایستلو (له خپلو کورونو څخه)

تفسیر: دا حکم پخوانی دی. کله چې د میراث احکام نازل شول، او د ښځو برخي څرګندی شوی، او د ښځی د «عدت» موده څلور میاشتی او لس ورځی وټاکلی (مقرر) شوی، نو وروسته له هغه د دی آیت حکم منسوخ شو.

فَإِنْ خَرَجْنَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِي مَا فَعَلْنَ فِي أَنْفُسِهِنَّ مِنْ مَعْرُوفٍ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿۶۸﴾

نو که پخپله ووتلی (دا ښځی له خپلو کورونو څخه) نو نشته هیڅ گناه (او نفقه او مسکن) په تاسی باندی په هغه شی کښی چه کوی ئی دوی په خپلو ځانو کښی له معروفه (له ښو کارونو چه پاکی او زینت دی او الله ډیر غالب (قوی په انفاذ د احکامو) ښه حکمت والا دی (چه هر کار په حکمت او مصلحت سره کوی)

تفسیر: یعنی که هغه ښځه پخپله خوښه سره د کال له ختمیدلو څخه پخوا له کوره ووځی، نو ای وارثانوا په دی کار کښی چه ښځی ئی سم له شریعت سره د خپلو ځانو له پاره وکړی، پر تاسی باندی هیڅ گناه او وبال نشته. یعنی که وغواړی چه میره (خاوند) وکړی - یا ښه کالی (کپړی) واغوندی، او عطر استعمال کړی، په دی کښی په دوی باندی هیڅ یو حرج نشته.

وَالْمُطَلَّاتُ مَتَاعٌ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ ﴿۶۹﴾

او شته طلاقى کړی شویو ښځو ته خرڅ ورکول په معروفی (نیکی طریقې) سره. چه مقرر لازم کړی شوی دی پر پرهیزگارانو باندی.

تفسیر: پخوا له دی نه د خرڅ یعنی د کالیو (جامو) ورکولو حکم د هغه طلاق په نسبت راغلی ؤ، چه نه «مهر» تاکلی (مقرر) شوی وی، او نه میره (خاوند) لاس وروړی اوس په دی آیت کښی هم دغه حکم د نورو له پاره هم صادر شو. مگر دومره فرق شته چه ټولو طلاق ورکړی شویو لره کالی (جامی) ورکول، یواځی مستحب دی، او کوم ضروری امر نه دی. او په پرمبى صورت کښی ضرور دی.

كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿۷۰﴾

هم داسی (لکه چه دا احکام ئی بیان کړل) بیانوی الله تاسی ته آیتونه (احکام) خپل له پاره د دی چه تاسی وپوهیږئ! (او شرعی احکامو ته عقل متوجه کړئ!).

تفسیر: یعنی خرنکه چه الله تعالی دلت د نکاح - طلاق او عدت احکام بیانوی، هم دا راز (قسم) خپل احکام او آیتونه واضح فرمایي شو چه پری وپوهیږئ! او عمل پری وکړئ! دلت د نکاح او طلاق احکام پای (انتها) ته ورسیدل.

اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ خَرَجُوْا مِنْ دِيَارِهِمْ وَهُمْ اُلُوْفٌ حٰذِرَ الْمَوْتِ
فَقَالَ لَهُمْ اللّٰهُ مُؤْتُوْا نَفْسًا حَيًّا هُمْ اِنَّا اللّٰهُ لَذُوْ فَضْلٍ عَلٰى
النّٰسِ وَلٰكِنْ اَكْثَرُ النَّاسِ لَا يَشْكُرُوْنَ ﴿٢٠﴾

آيا نه ده ليدلى تا (يعنى نه دى رسيدلى علم ستا اى عبرت اخيستونکيه!
قصی د) هغو کسانو ته چه وتلى وو له کورونو خپلو نه حال دا چه دوى په
زرگونو و له وېرى د مرگه پس وفرمايل دوى ته الله چه مره شى (پس مره
شول) بيا ئى ژوندی کړل دوى بيشکه الله خامخا خيستن (خاوند) د فضل
(مهرباني) دى په خلقو باندی وليکن ډير د خلقو شکر نه باسى. (لکه چه
ښايي او پند تری نه اخلى).

تفسیر: دا د يوه پخوانی امت قصه ده چه غو زره سړی د خپلو کورنیو سره له خپل هیواد
(علاقه) څخه د دی له امله (وجی) وتښتیدل چه له دښمن غنی ویریدل او له جنگ څخه ئی خپل
ځانونه گوښه (جدا) کول. یا له وبا غنی ویریدل او په تقدیر او توکل باندی ئی یقین او باور نه
ؤ. بیا کله چه دوى يوه مزله ته ورسیدل، د الله تعالی په حکم تول سره مره شول، او وروسته له
اوو ورځو د خپل نبی علیه السلام په دعا او غوښتنه سره بیرته ژوندی شول، چه له خپلو پخوانیو
گناهونو غنی توبه وکړی او وروسته له دی نه په ښو کارونو مشغول شى. د دی پېښی قصه دلت
څکه فرمایي چه د کافرانو له «جهاد» یا د فی سبیل الله له خرڅه د مال او د ځانو د مینى او
محبت له سببه نه ښايي چه سړی مخ واپړوی. او ودی پوهیږی چه که الله تعالی حکم وکړی نو له
هغه غنی د ژغورنى (ساتنى) هیڅ یو صورت او چاره نشته. او که د ژوندون اراده وفرمایي نو
مړی په يوه سلگی کښی بیا ژوندی کولى شى. له مرگ څخه د ژوندیو ژغورنه (ساتنه) کومه لویه
خبره نه ده، نو بیا د هغه د حکم په تعمیل کښی له مرگ غنی ویریدل او له «جهاد» غنی ځان
ایستل یا د افلاس له وېرى له خیراتونو او صدقاتو غنی لاس نیول او پر نورو باندی د احسان او
فضل او عفوی وروڼه تړل برسیره په بدنیتی، پوره ناپوهی او حماقت هم دی.

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَعَلِمُوا أَنَّ اللَّهَ سَيُعْطِيهِمْ مِنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهُ
قَرْضًا حَسَنًا فَيُضِعَّهُ لَهُ أَضْعَافًا كَثِيرَةً وَاللَّهُ يَقْبِضُ وَيَبْصِطُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿۲۰﴾

او جنگ کوئ (ای مؤمنانو!) په لاره د الله کښی (د دین د ترقی له پاره) او پوه شی تاسی! چه بیشکه الله ښه اوریدونکی (د ټولو اقوالو) ښه عالم (په ټولو احوالو) دی. څوک دی هغه سړی چه قرض ورکوی الله لره قرض نیک (د زړه له اخلاصه د الله په لاره کښی په صرفولو سره) نو زیات به کړی الله (ثواب د) قرض ده لره په زیاتوالی دیر او الله تنگوی (رزق) او فراخوی (رزق) او هم (خاص) بیا به ده ته بیولی کیږئ! (د اعمالو د جزا له پاره).

تفسیر: یعنی کله چه دا خبره ښکاره شوه چه ستاسی ځان او مال د پاک الله په حکم کښی دی، نو اوس تاسی ته ښایی چه د الله تعالی د دین له پاره د کافرانو سره جنگ وکړئ! او وپوهیږئ! چه پاک الله ټول شیان گوری، او د پلمو (تدبیرونو) او بهانو کوونکو او د نورو ټولی خبری اوری او پری پوهیږی. او ښایی چه د الله تعالی په لاره کښی مال صرف کړئ! او له تنگسی او فقیری څخه هیڅ اندېښنه ونه لرئ! او وپوهیږئ! چه تنگسه او پراخی او نور شیان ټول د پاک الله په واک او اختیار کښی دی. او د ټولو مرجع او ورنگ د ده په لوری دی. «قرض حسنه» هغه پور (قرض) ته وایی چه له ورکولو څخه وروسته د هغه دبیره اخیستلو زیاته تقاضا ونه کړای شی او پور (قرض) ورکوونکی په پوروی باندی خپل منت او احسان کښینږدی. او عوض او بدل ئی ونه غواړی، او هغه ته په سپکه سترگه ونه گوری. او الله تعالی ته د مال ورکولو ځنی دا مراد دی چه سړی د «جهاد» او غزا په لاره کښی خپل مال صرف کړی. او په اخلاص ئی وښندی (وکړی). یا ئی محتاجانو ته ورکړی.

الَّذِينَ آمَنُوا مِنْ بَنِي إِسْرَءِيلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَى

آیا نه دی لیدلی تا (یعنی نه دی رسیدلی علم ستا ای عبرت اخیستونکیه!
قصی د) دلی ته له بنی اسرائیلو (اولادی د یعقوبه ځنی). وروسته له موسی نه.

تفسیر: له دی قصی څخه د حق تعالی هغه قبض او بسط ښه ثابتیږی، چه ذکر ئی پخوا له دی نه وشو، یعنی فقیر ته باچایی ورکوی، او له باچایانو ځنی باچایی اخلی. ضعیف قوی گرځوی،

او قوی ضعیف.

إِذْ قَالُوا لَنَبِيِّ لَنَا مَلَكًا يُفَاتِلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ قَالَ هَلْ عَسَيْتُمْ
إِنْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ أَلَّا تُقَاتِلُوا قَالُوا وَمَا لَنَا أَلَّا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
وَقَدْ أُخْرِجْنَا مِنْ دِيَارِنَا وَأَبْنَاءِنَا فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ تَوَلَّوْا إِلَّا
قَلِيلًا مِّنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٢٥﴾

کله چه وویل دوی یوه نبی ته (چه راغلی و) دوی ته چه مقرر کړه مونږ ته یو
باچا چه جنگ وکړو (مونږ په تدبیر او اتفاق د هغه) په لاره د الله کښی،
(نو) وویل (نبی) آیا نژدی ده چه تاسی (یعنی توقع شته) که فرض کړی
شی په تاسو باندی جنگ چه ونه کړئ جنگ (بلکه دا توقع شته) وویل دوی
خه (مانع) دی مونږ لره چه وبه نه کړو جنگ په لاره د الله کښی؟ حال دا
چه په تحقیق سره ایستلی شوی یو مونږ له کورونو خپلو او له ځامنو خپلو
(په ظلم سره او دا سبب د جنگ دی) نو کله چه فرض کړی شو په دوی
جنگ نو وگرځیدل دوی (تول له جنگه) مگر (ونه مگرځیدل) لږ له دوی نه او
الله ښه عالم دی په ظالمانو باندی (نو جزا ورکوی دوی ته).

تفسیر: له حضرت موسی علیه السلام څخه وروسته تر یوی مودی پوری د بنی اسرائیلو چاری ښی
وی، بیا کله چه د دوی نیتونه خراب شول، نو پر دوی باندی یو غلیم (ظالم) کافر باچا چه
جالوت نومیده، مسلط شو، دوی ئی له ښاره وویستل، او د دوی کورونه ئی لوت او تاراج کړل،
او مریان ئی وگرځول، بنی اسرائیل وتښتیدل. او په بیت المقدس کښی سره تول شول. په دی
وخت کښی حضرت اشموئیل علیه السلام نبی و، دوی له هغه څخه وغوښتل، چه یو باچا مونږ ته
مقرر کړه! چه مونږ د هغه په ښوونه او ملگرتیا سره فی سبیل الله «جهاد» وکړو.

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا قَالُوا أَتَىٰ يَكُونُ
لَهُ الْمُلْكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ بِالْمُلْكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً مِّنَ الْمَالِ

قَالَ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ وَاللَّهُ يُؤْتِي مُلْكَهُ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٣﴾

او وویل دوی ته نبی د دوی چه بیشکه الله په تحقیق سره مقرر کړی دی تاسی ته طالوت باچا وویل دوی (یعنی بنی اسرائیلو) چه څرنګه به وی ده لره (یعنی طالوت لره) باچاهی پر مونږ باندی؟ حال دا چه مونږ ډیر مستحق یو په باچایی سره له ده نه او نه ده ورکړی شوی (ده ته) پراخی له مال څخه وویل (نبی) چه بیشکه الله غوره کړی دی دا طالوت په تاسی باندی او زیات کړی ئی دی هغه له جهته د پراخی په علم او (په) جسم کښی او الله ورکوی ملک (سلطنت) خپل هر چاته چه اراده کړی (د ورکولو یی) او الله پراخ دی (احسان، فضل رحمت د ده) ښه عالم دی (په استعداد او مراتب د هر چا)

تفسیر: پخوا له دی نه د طالوت په قوم او تبر کښی سلطنت نه و. دی یو خوار او غریب کار سری ؤ او د بنی اسرائیلو په نزد د سلطنت وړ او لایق نه ؤ او د مال او شتو له امله (وجی) دوی هر یوه خپل ځان د سلطنت او حکومت وړ (لائق) باله. اشموئیل علیه السلام وفرمایل چه «سلطنت د هیچا حق نه دی. او د سلطنت لوی لیاقت د علم په وسعت او بدن په قدرت پوری تړلی دی، چه په دی کښی طالوت له تاسو ځنی ښه او غوره دی.»

فائده: کله چه بنی اسرائیلو دا خبره واوریده نو خپل نبی اشموئیل علیه السلام ته ئی وویل چه «پرته (علاوه) له دی نه بل کوم دلیل د ده په سلطنت باندی مونږ ته راوښه! چه زمونږ په زړونو کښی هیڅ یوه اندیښنه پاتی نشی.» اشموئیل علیه السلام دعا وکړه او د الله تعالی له لوری ئی د طالوت د باچایی نور علایم هم وروښودل.

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ آيَةَ مُلْكِهِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ التَّابُوتُ فِيهِ سَكِينَةٌ مِّنْ رَبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِّمَّا تَرَكَ آلُ مُوسَىٰ وَآلُ هَارُونَ حَمَلُهُ الْبَلَدِ الْكَلْبَاءِ فِي ذَلِكَ لَا يَآئِيَكُمْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٢٤﴾

او وویل دوی ته (د یعقوب اولادی ته) نبی د دوی چه بیشکه علامه د پاچایی د ده (د طالوت) دا ده چه رابه شی تاسی ته (یو) صندوق «چه وی به» په

هغه کښی آرام د زړه له (طرفه د) رب ستاسی او باقی پاتی شوی له هغه شیانو چه پرینیی وو اولادی د موسی او اولادی د هارون حال دا چه بار کړی به وی هغه (صندوق) پرستو، بیشکه چه په دی (راتلو د دی صندوق) کښی خامخا علامه ده (په باچایی د طالوت) تاسی ته که چیری یی تاسی مؤمنان (یقین لرونکی - نو ویی منی!)

تفسیر: په بنی اسرائیلو کښی له پخوا زمانو راهیسی یو صندوق موجود ؤ چه د هغه په منځ کښی به د حضرت موسی او هارون او نورو انبیاء علیهم السلام ځینی تبرکات وو. بنی اسرائیلو به تل په جنگونو کښی دا صندوق لکه زموږ علم شریف د لښکرو په منځ کښی ووړ او د هغه په برکت به د الله تعالی په فضل فتح او بری د دوی په برخه کیده، کله چه جالوت بری وموند، نو دا صندوق ئی هم له دوی ځنی واخیست، خو څرنګه چه د الله تعالی اراده داسی وه، چه هغه صندوق بیرته بنی اسرائیلو ته ورکړی، نو داسی وشوه چه دی کافر به دا صندوق په هر ښار کښی چه کیښود هلته به هر راز (قسم) ویای (ویاګانی) او بلاوی څرګندیدی، لکه چه په دی منځ کښی پنځه ښارونه وران او ویجاړ شول. تر څو چه جالوت ناچاره شو او دا صندوق ئی پر دوو غویو باندی بار کړ او هغه ئی سر په بیدیا وشړل د الله تعالی په اراده پرستو هغه غوایی د طالوت تر ور پوری ورسول یا خو دا صندوق ملائکو واخیست او آسمان ته ئی پورته کړو، او بیرته ئی راکوز کړ او د طالوت په منځ کښی ئی په داسی حال کښی کیښود، چه بنی اسرائیلو ورته کتل بنی اسرائیلو د دی علامو په لیدلو د طالوت په باچایی باندی باور وکړ. او په نتیجه کښی طالوت د جالوت پر لښکر باندی سره له خپل فوځه حمله او یرغل ورؤړ خو په دی وخت کښی موسم خورا گرم ؤ او تودوخی (ګرمی) دیره زیاته وه.

فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِالْجُنُودِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ مُبْتَلِيكُمْ بِنَهَرٍ
فَمَنْ شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي وَمَنْ لَمْ يَطْعَمْهُ فَإِنَّهُ مِنِّي إِلَّا
مَنِ اغْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهِ فَشَرِبُوا مِنْهُ إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ فَلَمَّا جَاوَزَهُ
هُوَ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ قَالُوا لَا طَاقَةَ لَنَا الْيَوْمَ بِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ
قَالَ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلْقُوا بِاللَّهِ كَرِهَتْ فِتْنَةٌ قَلِيلًا
وَعَلَيْتَ فِتْنَةً كَثِيرَةً لِّأَذِنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٢٥﴾

نو کله چه راووت طالوت سره د لښکرو (نو) وویل طالوت چه بیشکه الله ازموینکی ستاسی دی په یوه ویا له (نهر) سره نو هر هغه څوک چه (اوبه) وغښی له هغی ویا لی (نهر) څخه نو نه دی له (تابعانو) زما، او هر هغه څوک چه ونه څکی دا (اوبه) نو بیشکه دی له (تابعانو) زما دی مگر (خو له تابعانو) زما دی) هغه څوک چه اخلی یو ورغوی اوبه په لاس خپل سره نو ویی څښلی دوی (اوبه) له هغی (ویالی - ټولو) مگر (ونه څښلی زیات له یوه ورغوی نه) لږو له دوی نه نو کله چه تیر شو له هغه ویا لی نه دی (یعنی طالوت) او هغه کسان چه ایمان لرونکی ؤ (تیر شول) له ده سره وویل دوی (متخلفینو) (وروستو پاتی کیدونکو) چه نشته طاقت مونږ لره نن ورځ له جالوت سره او لښکرو د ده سره (د جنگ کولو) وویل هغو کسانو چه یقین ئی ؤ (په دی) چه بیشکه دوی ورتلونکی دی الله ته. ډیر (کرته) له لږو ډلو (د مؤمنانو) غلبه کړی وه په ډلی ډیری (د کفارو سرکښانو) په اذن (حکم) د الله سره. او الله سره له صابرانو دی (په نصرت او اثابت)

تفسیر: خلق له هوسه، د طالوت سره د تللو او حرکت په نیت ټول سره تیار شول. طالوت وویل «یوازی هغه ځلمیان دی له ما سره ملگری شی چه متوکلان پیاوړی (غیرتمن)، زحمت کښی، قوی او زړور وی» د دغو شرائطو سره سم (۸۰۰۰۰) ځلمیان له ده سره ووتل، بیا طالوت وغوښتل، چه دوی وازمویی په لومړی مزل کښی اوبه نه وی خو کله چه په دوهم مزل د اوبو ویا لی ته ورسیدل، نو طالوت حکم وکړ «هغه ځلمی مجاهد چه له یوه ورغوی (لپه) ځنی زیاتی اوبه ونه څښی، هغه دی له ماسره ځی! او هغه سړی چه له یوه ورغوی (لپه) ځنی زیاتی اوبه وغښی، له ما سره دی نه درومی!» په نتیجه کښی له دوی ځنی یوازی (۳۱۳) تنه ځلمیان پاتی شول، او نورو ډیری اوبه وغښلی او جلا (جدا) شول، هغه ځلمیان چه له یوه ورغوی څخه ئی زیاتی اوبه نه وی څښلی، د هغوی تندی بیخی ماتی شوی، خو د هغو کسانو چه زیاتی اوبه ئی څښلی وی، د هغو تندی لا پسی زیاتیدی، او د وړاندی تللو توان ئی نه درلود (لرلو) .

وَلَمَّا بَرَزُوا لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالُوا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا مَبْرُورًا وَتَبَّتْ
أَقْدَامُنَا وَانْصَرَفْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٢٥٠﴾ فَهَزَمُوهُمْ بِإِذْنِ اللَّهِ
وَقَتَلَ دَاوُدُ جَالُوتَ وَاتَّشَاهُ اللَّهُ الْمَلِكَ وَالْحَكَمَةَ وَعَلَّمَهُ مِمَّا

يَسْأَلُونَكَ لَوْلَا دَفَعُ اللَّهُ النَّاسَ بَعْضَهُمُ بَعْضًا لَّفَسَدَتِ الْأَرْضُ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٢٥﴾

او کله چه راووتل (مخامخ شول) دوی لپاره (د جنگ) د جالوت او د لښکرو د ده نو ویل دوی (یعنی مؤمنانو) ای زمونږ ربه نازل (راتوی) کړه پر مونږ صبر او کلک کړه قدمونه زمونږ (په جنگ کښی) او مرسته (مدد) وکړه له مونږ سره! په قوم د کافرانو. مات کړل مؤمنانو دوی (یعنی کافران) په اذن (حکم) د الله سره او مړ کړ داؤد جالوت لره او ورکړ ده ته (یعنی داؤد ته) الله سلطنت او حکمت (او نبوت وروسته له مرگه د طالوت او اشموئیل، علیه السلام) او ویی ښودل ده ته له هغو شیانو چه اراده ئی کوله او که چیری نه وی دفع (منع) کول د الله خلقو لره غځینو د دوی لره په غځینو نورو سره (نو) خامخا به خرابه شوی وه غمکه (هیواد په ظلم سره) ولیکن الله څښتن (خاوند) د فضل (احسان) دی په خلقو باندی (نو غځینی په غځینو نورو سره له فساد څخه منع کوی).

تفسیر: کله چه د جالوت سره مخامخ شول. یعنی همغه (۲۱۳) تنه سړی چه په دوی کښی د حضرت داؤد علیه السلام پلار (الشع) او د ده شپږ وروڼه او په خپله داؤد، علیه السلام هم ؤ. او په لاره کښی دری تیږو (گتو) پر داؤد، علیه السلام باندی غږ وکړ چه «مونږ دری سره واخله! چه مونږ دری واړه د جالوت په ککړه باندی لگیدونکی، او د هغه وژونکی یو» نو ده واخیستی هر کله چه دواړه فوځونه سره مخامخ شول، پخپله جالوت راووت، او ویی ویل چه «زه یوازی ستاسی د جگړی له پاره بس یم، او تول به مات او مغلوب کړم یو یو ما ته راتیر شی حضرت اشموئیل، علیه السلام د داؤد، علیه السلام پلار ووغوښت، او ورته ئی وویل چه خپل تول ځامن دی ماته راوښیه! ده خپل شپږ واړه هلکان چه ډیر جگ، پیاوړی (غیرتمند) او قوی ځلمیان ؤ وروښودل او حضرت داؤد، علیه السلام ئی ورسره مخامخ نه کړ، ځکه چه هغه یو تیتکی او غونډکی (چیت) شپون ؤ، او پسونه (گدان) ئی څرول. اشموئیل، علیه السلام هغه هم راوغوښت، او ورته ئی وویل چه «ته جالوت وژلی شی؟». داؤد علیه السلام وویل هو! بیا د جالوت مخی ته ورووت، او همغه دری واړه تیږی (گتۍ) ئی په میچینوغزی (مچنوغی) کښی کیښودی او جالوت ئی په تندۍ داسی پری وویشت، چه له خټه ئی دری واړه د باندی ووتلی، ځکه چه د جالوت نور تول وجود په اوسپنه کښی پټ ؤ. د جالوت لښکر وتښتید، او مسلمانان بریالی (فتح مند) شول. بیا طالوت خپله لور داؤد علیه السلام ته واده کړه، او وروسته له طالوت نه هم ده داؤد، علیه السلام تولواک (باچا) شو. دی په عین تولواکی (باچاهۍ) کښی نبی هم ؤ، او اوسپنه ئی په لاس

لکه موم گرځولی شوی وه. دیری ښکلی څغری ئی جوړولی. د مرغانو په خبرو باندی هم پوهیده. او د نورو ستاینو (صفتونو) او مناقبو خاوند هم ؤ علیه وعلى نبینا الصلوة والسلام. له دی څخه دا رانکاره شوه چه د «جهاد» حکم له پخوانیو پیړیو راهیسی جاری دی. او په «جهاد» کولو کښی د الله تعالی لوی رحمت او احسان دی خو ناپوهان وایی چه جنگ او «جهاد» کول د انبیاءو کار نه دی.

تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ تَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٢٥﴾

دا چه (تیر شول) آیتونه (دلائل د قدرت) د الله دی چه مونږ ئی لولو پر تا باندی (ای محمده!) په حقه سره او بیشکه ته چه ئی (ای محمده!) هرومرو (خامخا) (زمونږ) له مرسلانو څخه یی.

تفسیر: دا د بنی اسرائیلو قصه وه، چه تیره شوه یعنی د زرهاؤ سریو وتل، او د هغوی ناڅاپه مړه کیدل او ژوندی کیدل. او د طالوت تولواکی او باچا کیدل دا تول د الله تعالی د قدرت علامی دی، چه تاته اورولی کیږی، او ته ای محمده صلی الله علیه وسلم بیشکه د الله تعالی له رسولانو (استاځیو) څخه یی! یعنی همغسی چه پخوا له تا څخه مرسلان مبعوث شوی دی، ته هم د هغوی په شان په حقه او یقین سره مرسل یی! چه د پخوانیو زمانو قصی په خورا (دیر) ښه دول (طریقه) او حقه بیانوی! حال دا چه دا خبری تا نه په کوم کتاب کښی لیدلی دی! او نه دی له چا غنی اوریدلی دی.

تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ مِنْهُمْ
مَنْ كَلَّمَ اللَّهُ وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجَاتٍ وَآتَيْنَا عِيسَى ابْنَ
مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ

دا تول رسولان (چه له آدم تر محمده پوری یاد شول) فضیلت ورکری دی مونږ
غیښی د دوی ته پر غیښو نورو غیښی له دوی څخه هغه دی چه کلام کړی د
الله (له دوی سره چه آدم، موسیٰ او محمد دی) او پورته کړی ئی دی غیښو
د دوی ته درجی (لکه محمد) او ورکړی دی مونږ عیسیٰ ځوی د مریمی ته
ښکاره معجزی او قوی کړی دی مونږ هغه په روح القدس (جبریل یا انجیل یا
اسم اعظم یا عیسوی روح) سره

تفسیر: دی رسولانو ته چه ذکر ئی وشو، مونږ فضیلت ورکړی دی، غیښو ته پر غیښو نورو
باندی (د رسالت نه برسیره په نورو صفاتو سره) ځنی په دوی کښی داسی دی چه الله جل جلاله
له هغوی سره کلام کړی دی. لکه آدم، موسیٰ او محمد علیهم السلام. غیښی د گرد (تول) جهان
له پاره تاکی (مقرر) شوی دی لکه زمونږ رسول الله محمد مصطفیٰ صلی الله علیه وسلم چه په دغه
شرف سره مخصوص او مبعوث شوی دی او د غیښو درجی یی لوړی کړی دی لکه چه غیښی د
یوه کلی او غیښی د یو ښار او غیښی د یوه قوم دپاره مقرر شوی دی او حضرت عیسیٰ علیه
السلام ته ښکاره معجزی ورعنایت شوی دی لکه مری ژوندی کول د اکمه و (مادرزاد پراندو) ابرصه
و (برگو) او نورو روغول او مرسته (مدد) ورکړه مونږ هغه ته په پاک روح سره یعنی حضرت
جبریل علیه السلام مو د هغه د مرستی (مدد) له پاره ولیږه.

وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَقْتَلْنَا الَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمْ
الْبَيِّنَاتُ وَلَكِنْ اخْتَلَفُوا فَمِنْهُمْ مَنْ آمَنَ وَمِنْهُمْ مَنْ كَفَرَ وَلَوْ شَاءَ
اللَّهُ مَا أَقْتَلْتُمُوهَا وَلَكِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ

او که اراده کړی وی الله (د تولو خلقو د هدایت) نو نه به وکړی جنگ

(او اختلاف) هغو کسانو چه وروسته له دی رسولانو څخه وو (د دوی له امتونو څخه) وروسته له هغه څخه چه راغلی دوی ته ښکاره معجزی ولیکن دوی اختلاف (او جگری) سره وکړی نو ځینی له دوی څخه هغه څوک دی چه ثابت پاتی شوی دی په ایمان او ځینی له دوی څخه هغه څوک دی چه کافران شول، او که اراده کړی وی الله (د دوی د هدایت) نو دوی به نه و کړی (مخالفت او) مجادله ولیکن الله کوی هغه کار چه اراده لری (د چا د هدایت او ضلالت)

تفسیر: هغه خلق چه په دی انبیاء باندی نی ایمان راوړی دی، او زمونږ د رسول صلی الله علیه وسلم د نبوت، صافی او روڼی (واضح) علامی او حکمتونه نی لیدلی او اوریدلی دی، که پاک الله اراده کړی وی، نو دوی به په خپلو منځو کښی نه سره جنگیدل، او یو له بله سره به نی مخالفت نه کاوه او ځینی به د دوی له منځه مؤمنان او ځینی به د انبیاء په مخالفت سره کافران نه کیدل، لیکن حق تعالی مختار دی د هر څه اراده چه وکړی، همغه کوی. هیڅ یو کار د هغه له حکمت څخه خالی نه دی. او په تدبیر او مصلحت باندی بنا دی.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمْ يَوْمٌ لَا بَيْعٌ فِيهِ وَلَا خُلَّةٌ وَلَا شَفَاعَةٌ

ای هغو کسانو! چه ایمان نی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو) صرف کړئ (په زکوٰه یا په جهاد یا په نورو واجبی صدقاتو کښی) ځینی له هغو مالونو څخه چه درکړی دی مونږ تاسی ته پخوا د راتلو د هغی ورځی نه چه نه پیرودل (اخیستل) او نه پلورل (خرڅول) پکښی شته (چه سری مال پیدا کړی بیا پری خپل ځان له عذابه خلاص کړی) او نه دوستی او نه شفاعت (او نه بی له اذنه د الله سپارښت پکښی شته)

تفسیر: په دی سورت کښی د عباداتو او معاملاتو په نسبت زیات احکام بیان شوی دی، چه د هغو گردو (تولو) تعمیل په نفس باندی دروند او سخت دی. او د انسان له پاره له گردو (تولو) اعمالو ځنی خورا (دیر) دروند عمل په ځان او مال سره (جهاد) کول، او د پاک الله په لاره کښی د هغو جارول (قربانول) دی. او د الله جل جلاله زیاتره حکمونه یا د ځان په نسبت وی، یا د مال په نسبت، هو! دیر ځلی بندگان د ځان یا مال په مینه او رعایت سره په گناه کښی اخته کیږی. ګواکی د هم دی دوو شیانو بی موده مینه د گناهونو اصل او بنسټ (بنیاد)

دی، او له هغوی غنی نجات او ژغورنه (ساتنه) د گردو (تولو) عباداتو د سهولت اساس او منشاء ده، نو ځکه ئی د هغو گردو (تولو) بدنې او مالی حکمونو له بیان فرمایلو غنی وروسته، د «قتال» او د «انفاق» بیان وفرمایه، چه یو له بل سره ډیر مناسبت لری.

﴿وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ﴾ الآية - د رومبنی بیان ؤ- او ﴿مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ﴾ الآية - د وروستنی بیان شو. پس له هغه ئی د (طالوت) قصه د همغه رومبنی آیت د تاکید دپاره وفرمایله او ﴿أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ﴾ د وروستنی تاکید دی. څرنگه چه د مال پر «انفاق» د عباداتو او معاملاتو زیات امور موقوف دی، نو د هغه په بیان کښی ئی زیات تفصیل او تاکید وفرمایه، لکه چه اوس کومه رکوع چه راغی په هغی کښی زیاتره د وروستنی امر یعنی د مال د (انفاق) ذکر شته. د معنی خلاصه دا ده چه «د عمل کولو وخت هم دا دی په آخرت کښی نه عمل پلورل (اخیستل) کیږی، او نه په خپلوی، دوستی، او آشنائی سره په لاس راغی او نه په سپارښت سره څوک ځان خلاصولی شی تر څو ئی چه پاک الله پری نه ږدی، چه د هغه نیوونکی دی یا د ده په نسبت د شفاعت امر ونه کړی.»

وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ

او کافران هم دوی دی ظالمان (نو ای مؤمنانو تاسی د دوی په شان مه کیږئ!)

تفسیر: یعنی په خپله کفارو په خپلو ځانونو باندی ظلم وکړ. چه د هغه له شأمه، په سختو عذابونو ککړ شول، چه په آخرت کښی نه د چا دوستی او خپلوی دوی ته گټه او نفع رسولی شی، او نه ئی سپارښت په ښه ورتلی شی.

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ

الله (چه دی) نشته هیڅوک لایق د عبادت مگر هم دی دی چه تل ژوندی، په یو حال باقی، قایم، کامل، تدبیر والا دی

تفسیر: له رومبنی آیت څخه د حق سبحانه تعالیٰ عظمت او شان هم معلومیږی وروسته له هغه دا آیت نازل شو چه د ذات توحید، او د هغه د تقدس او جلال او د عظمت غایت په ډیر وضاحت سره پکښی بیان شوی دی - د دی آیت لقب «آية الكرسي» دی، چه په مبارک حدیث کښی د کتاب الله خورا (ډیر) لوی آیت ښودل شوی دی او ډیر فضیلت او ثواب ئی منقول دی. اصلی خبره دا ده چه حق تعالیٰ پخپل پاک کلام کښی په مخلوط ډول (طریقه) سره دری ډوله (قسمه)

مضامین غای به غای بیان کری دی.

(۱) د توحید او د صفاتو علم.

(۲) د احکامو علم.

(۳) د قصصو او حکایاتو علم، چه له دغه علم څخه هم د توحید او صفاتو تقریر او تائید مقصود دی.

یا د علم الاحکام تاکید او ضرورت مطلوب دی. د توحید او د صفاتو علم او د احکامو علم هم یو له بل سره دومره مربوط او تړلی دی، چه یو د بل له پاره لکه علت او علامت داسی دی. د حق تعالی صفات د شرعیه و احکامو له پاره منشاء او اصل دی، او شرعیه احکام د الله جل جلاله صفاتو ته لکه ثمرات او فروع داسی دی. نو اوس ښکاره ده چه د قصصو له علم څخه او د احکامو له علم څخه د توحید علم ته خامخا اعانت او تقویت رسیږی او د قصصو د علم او د توحید او د صفاتو له علم څخه د احکامو د علم تاکید، او د هغه ضرورت بلکی حقیقت او اصلیت ثابتیږی. او دا طریقه چه له دریو طریقو څخه مرکبه ده، خورا (دیر) زیاته ښه، آسانه او د قبول او منلو وړ (لائیق) ده. اول خو له دی وجی چه د یوی طریقی پابندی، د ملال موجب وی او له یوه علم څخه بل علم ته انتقال داسی ښکاری لکه چه سری د یوه باغ له سیر او تفریح کولو څخه وروسته، د بل باغ په سیر او تماشۍ کښی مشغول شی، بل د دی دری واپرو طریقو یو غای کیدلو حقیقت، منشاء، ثمره او نتیجه گرد (تول) سره له ورا معلومیږی، او په دی کښی د احکامو تعمیم په خورا (دیر) شوق، چمتوالی، (تندئ) رغبت او بصیرت سره دی، نو ځکه دا پاس ذکر شوی طریقی خورا (دیر) عمده او گتوری دی او په عظیم الشان قرآن کښی ډیری استعمال شوی. دلته وگورئ! چه ډومبی ئی احکام په څه کثرت او تفصیل سره بیان کړل او وروسته له هغه ئی د مصلحت او ضرورت په اندازه قصی بیانی کری. او د مذکوره و احکامو فوائد او نتائج ئی گواکی مونږ ته زمونږ په سترگو راوښودل، وروسته له دی نه ئی «آیه الکرسی» بیان کړه چه د توحید او صفاتو په موضوع کښی یو ممتاز حیثیت لری، او په دی سره ئی د گردو (تولو) حکمونو اساس او ریښی (ریشی) په زړونو کښی داسی ټینگی او مضبوطی کری، چه که څوک ئی وکاری ایستلی ئی نه شی.

لَا تَأْخُذُ سِنَةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ﴿٢٥٥﴾

نه نیسی ده لره پرکالی د خوب (یعنی نه راځی پر الله د خوب پرکالی) او نه په خپله خوب، ده لره دی هر هغه څه په آسمانونو کښی دی او هر هغه څه په ځمکه کښی دی (سره له آسمانونو او ځمکی ملکاً، خلقاً وعبیداً)، څوک به وی هغه چه سپارښت (سفارش) وکړی په نزد د ده؟ (هیڅوک ئی نشی کولی!) مگر (خو کولی شی) په اذن (حکم) د ده سره، عالم دی په هغو شیانو چه په مخ د مخلوقاتو کښی دی (د دنیا له امورو) او په هغو شیانو چه وروسته له دوی دی (د عقبی له امورو) او نه شی احاطه کولی دوی په هیڅ شی له معلوماتو د ده مگر (احاطه کولی شی) په هغه شی چه اراده وکړی (الله د هغه شی د معلومولو دوی لره) ارته (محیطه) ده کرسی د ده پر ټولو آسمانونو او ځمکی باندی او نه ستومانه کوی ده لره ساتنه د آسمانونو او ځمکی او هم دی (الله) دی (له گردو (ټولو) ځنی) خورا (دیر) پورته (په باچاهی او غلبه خپله کښی) خورا (دیر) لوی (په کمالیه ؤ صفاتو کښی)

تفسیر: په دی آیت کښی د پاک الله د ذات د توحید او د صفاتو د عظمت بیان شوی دی چه الله تعالی موجود او تل دی. او هیڅوک د هغه شریک نه دی، د گردو (ټولو) مخلوقاتو موجد او مالک هم دی دی، له گردو (ټولو) نقصاناتو او هر راز تبدلاتو او فتورو ځنی پاک او منزه دی، د گردو (ټولو) شیانو مالک او غیبتن (خاوند) دی، په گردو (ټولو) شیانو باندی د ده علم کامل او په ټولو باندی پوره قدرت لری، خورا (دیر) لوړه درجه او عظمت ورته حاصل دی، هیچا ته دومره مجال نشته او نه حق لری چه بی د ده له حکمه څخه د بل سپارښت وکړی شی او هیڅ یو داسی کار او امر نشته چه د هغه کول ده ته کومه سختی او مشکلات ولری. له گردو (ټولو) شیانو او له هر څه څخه لوړ او بهتر دی. د الله تعالی د کبریاء او لوئی په مقابل کښی گرد (ټول) حقیر دی. له دی ځنی دوه په زړه پوری مضمونونه څرگندیږی.

(۱) د حق تعالی ربوبیت او حکومت او زموږ او د نورو مخلوقاتو محکومیت او عبودیت، چه د هغه له مخی د حق تعالی گرد (ټول) ذکر شوی، او نا ذکر شوی احکام بی له غرنګه، او څه ویلو ځنی واجب التصدیق او واجب التعمیل کیدل، او د هغه په احکامو کښی د هیڅ یوه راز شک او شبهی اعتبار نه کول - معلوم شول.

(۲) کله چه له پخوانیو ذکر شوو دیرو عباداتو او معاملاتو څخه او د نعمتونو او عذابونو له لیدلو ځنی چاته داسی شبهه پیدا کیده، چه د هر سری دومره زیات معاملات او عبادات دی، چه هغه گرد (ټول) دومره زیاتیږی، چه تر حساب او کتاب او انضباط لاندی د هغو راتلل محال، بلکه ناممکن په نظر راځی، بیا د هغو په مقابل کښی هر یوه ته ثواب او عقاب ورکول، له عقله

وتلی او ناممکن په نظر راځی نو په دی آیت کښی حق سبحانه و تعالیٰ څو داسی خپل مقدس صفات بیان کړل چه هغه ګرد (تول) خیالات او چرتونه په آسانی سره لری شول. یعنی د هغه علم او قدرت داسی کامل دی چه هیڅ یو شی داسی نه دی، چه له هغه ځنی بهر او خارج وی. د هغه کثیر الصفات ذات علم او قدرت چه دومره لوړ او غیر متنهای او تل یو شان قائم او باقی دی، نو هغه ته د جهان د ګردو (تولو) جزئیاتو انضباط، او د هغوی د ثواب او عقاب ورکول، کوم سخت او ګران کار نه دی، بلکه ډیر سهل او آسان دی.

لَا اِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ

نشته هیڅ زور په (منلو) د دین کښی په تحقیق سره ښکاره شوی ده سمه لاره (د ایمان) له ګمراهی (کفر) ځنی.

تفسیر: کله چه د توحید ګرد (تول) دلائل په ښه شان سره بیان شول، چه له هغو ځنی هیڅ یو کافر ته هم هیڅ یو عذر پاتی نشو، نو اوس په زور او زیاتی سره د هیچا مسلمانولو ته حاجت پاتی نشو - ښائی چه عاقلان پخپله وپوهیږی. او په شریعت کښی هم داسی حکم نشته چه په زور سره څوک مسلمانی ته اړ (مجبور) کړی شی د ﴿ اَفَاَنْتَ تُكْرِهُ النَّاسَ حَتَّىٰ يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ﴾ د نص په اساس هغه څوک چه «جزیه» منی د هغه ځان او مال محفوظ او ساتلی پاتی کیږی. (ځینی وائی چه دا اخبار دی په معنی د نهی یعنی په زور او زیاتی سره هیڅوک دین ته مه اړ (مجبور) کوئ! دغه نهی یا خو عامه او د «التوبی» د (۱۰) رکوع په (۷۳) آیت سره چه ﴿ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ ﴾ دی منسوخه ده یا خو تر اهل کتابو پوری خاصه ده چه په «جزیه» ورکولو سره خپل ځان ساتلی شی. نو په دغه تقدیر سره به نه وی منسوخ).

فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انْفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ٢٥٦

پس هر څوک چه کافر (منکر) شو له (عبادت د شیطان او) بتانو او ایمان ئی راوړ (یقین ئی وکړ) په (وحدانیت) د الله باندی نو په تحقیق سره ئی تینګه نیولی ده کړئ کلکه چه له سره نشته پریکیدل هغی لره، او الله ښه اوریدونکی (د ګردو (تولو) اقوالو) ښه عالم دی (پر تولو احوالو)

تفسیر: یعنی کله چه د هدایت او ضلالت په منع کښی تمیز وشو نو اوس څوک چه له ضلالت غنی مخ اړوی. او هدایت خوښوی نو هغه داسی یوه ټینگه او مضبوطه کړئ نیولی ده چه د هغی د شکیدلو او خوشی کیدلو هیڅ خوف او ویره نشته. او حق تعالیٰ مگرد (تول) ښکاره اقوال ښه اوری، او په ټولو پټو کارونو او نیتونو او د زړونو په خبرو او احوالو باندی ډیر ښه عالم دی. او له ده غنی د هیچا خیانت او بدنیتی پتی نه پاتی کیږی.

اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ
وَالَّذِينَ كَفَرُوا أُولَئِكَ هُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ
إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٥﴾
أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ حَاجَبُوا بِرُءُوسِهِمْ فِي رَيْبٍ أَنِ اشْتَأَتْهُ
الْمَلَائِكَةُ إِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّيَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ قَالَ أَنَا
أَحْيِي وَأُمِيتُ قَالَ إِبْرَاهِيمُ فَإِنَّ اللَّهَ يَأْتِي بِالشَّمْسِ مِنَ
الْمَشْرِقِ فَأْتِ بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ فَبُهِتَ الَّذِي كَفَرَ وَاللَّهُ
لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٢٦﴾

الله دوست (مرستیال - مددگار) دی د هغو کسانو چه مؤمنان دی چه باسی دوی له تیارو (د کفر او گمراهی نه) د رڼا (د ایمان او هدایت) لوری ته او هغه کسان چه کافران (منکران) شوی دی دوستان د دوی شیطانان دی چه باسی دوی له رڼا (د فطری ایمان او هدایت نه) د تیارو (د کفر او گمراهی) لوری ته دغه کسان (چه فطری ایمان ئی په عملی کفر سره بدل کړی دی) صاحبان د اور (د دوزخ) دی هم دوی په دی اور کښی تل پاتی کیدونکی دی. آیا نه دی لیدلی تا (یعنی ای محمده ستا علم نه دی رسیدلی قصی د) هغه سری (نمرود) ته چه جگړه (حجت بازی) ئی کړی وه ابراهیم سره په (حق د) رب د ده کښی له دی جهته چه ورکړی ؤ ده ته الله ملک (سلطنت). کله چه وویل ابراهیم رب زما هغه ذات دی چه ژوندی کوی او مړه کوی وویل (نمرود) چه زه (هم) ژوندی کوم (واجب القتل په عفوی سره) او مړ کوم

(بیگناه په ظلم سره)، وویل ابراهیم «نو بیشکه الله راولی نمر له (لوری د) مشرقه نو ته (ای نمروده!) راوله هغه (نمر) له (لوری د) مغریه!» نو حیران (او شرمنده) شو هغه چه کافر شوی ؤ (یعنی نمرود)، او الله نه ښئی (د خیر سمه صافه لاره) قوم د ظالمانو ته (په سبب د ظلم د دوی پر خپلو نفسونو)

تفسیر: په لومړی آیت کښی د مؤمنانو او د کافرانو او د اسلام د نور او د کفر د ظلمت ذکر ؤ، اوس د هغو د تائید له پاره خو مثالونه راوړی په اول مثال کښی د نمرود باچا ذکر دی چه ده د خپلی شهنشاهی په غرور خلق دی ته مجبورول چه سجدی ورته وکړی. کله چه ابراهیم علیه السلام له ده سره مخامخ شو نو سجده ئی ورته کښینشوده نمرود له ده غځی د هغی د سبب پوښتنه وکړه ابراهیم علیه السلام ورته وویل چه «زه پرته (علاوه) له خپله ربه بل هیچا ته سجده نه کوم.» نمرود وویل چه «رب خو زه یم!» ابراهیم علیه السلام وویل چه «زه یوه مجازی حاکم ته رب نشم ویلی. زما رب هغه ذات دی چه ژوندی کول او مړه کول د ده په واک (اختیار) کښی دی.» نمرود وویل چه «دوه تنه بندیان چه یو واجب القتل او بل بی گناه وی ژر راحاضر کړئ!» نو سم د لاسه نمرود حکم وکړ، چه «واجب القتل بندی دی خوشی (ازاد) شی! او بی گناه بندی دی وواژه (قتل) شی!» او په پای (آخر) کښی ئی حضرت ابراهیم علیه السلام ته وویل «ودی لیدل چه زه هم هر سری چه وغواړم وژنم ئی - او هر څوک چه وغواړم ژوندی کوم ئی.» دلته حضرت ابراهیم علیه السلام د نمر د لیل ور وړاندی کړ او هغه مغرور احمق ئی ساکت او بی ځوابه کړ خو هدایت ئی په برخه نشو. یعنی سره د بی ځوابه پاتی کیدو د حضرت ابراهیم علیه السلام ارشاد ته ئی غوړ کښینښود؟ او ایمان ئی رانه ؤ. یا داسی ووايئ چه د حضرت ابراهیم علیه السلام د دوهم سوال ځواب ئی ونه شو ویلی. حال دا چه همغسی لکه نمرود چه د ده د اول سوال ځواب ورکړی ؤ، د هم داسی ځواب ورکولو امکان دلته هم ؤ. چه داسی ئی ویلی وی (چه د مشرق نه ئی زه راخیژوم ستا خدای دی له مغریه راوخیژوی).

أَوْ كَالَّذِي مَرَّ عَلَى قَرْيَةٍ وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَى عُرُوشِهَا قَالَ أَنَّى يُحْيِي هَذِهِ اللَّهُ بَعْدَ مَوْتِهَا فَأَمَاتَهُ اللَّهُ مِائَةَ عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهُ

یا (آیا ستا علم نه دی رسیدلی قصی د) هغه سری (عزیر) ته چه تیر شو په یوی قرئی او هغه (قریه) پریوتلی وه (دیوالونه ئی) پر بامو د دوی بانندی (نو عزیر) وویل څرنګه به (بیا ودانه او) ژوندی کړی الله دا (قریه یا ئی خلق) وروسته له (ورانیدو او) مړ کیدو (د اهل) د هغی؟ نو مړ کړ دی الله (او مړ ئی پریښود) سل کاله بیا ئی پورته (ژوندی) کړ دی.

تفسیر: هغه سړی حضرت عزیر علیه السلام ؤ چه گرد (تول) توریت ئی یاد ؤ. بخت نصر یو کافر باچا ؤ، هغه بیت المقدس وران کړ، او د بنی اسرائیلو دیر کسان ئی بندیان کړل، او ځان سره ئی بوتلل، چه په هغوی کښی حضرت عزیر علیه السلام هم ؤ. کوم وخت چه عزیر علیه السلام، له بنده خوشی (ازاد) شو، نو په لاره کښی په یوه وران ښار باندی تیر شو، چه د هغه گرد (تول) دیوالونه بر سیره پر چتونو باندی لویدلی وو، نو د ده په زړه کښی دا خبره تیره شوه، چه د دی ښار گرد (تول) اوسیدونکی مړه شوی دی. نو دوی به څرنګه د حق تعالیٰ له لوری بیا ژوندی شی؟ او دا ښار به بیا څرنګه ودان شی؟ دلته د ده روح قبض او سا ئی الله تعالیٰ وښکله او خر ئی هم مړ شو. سل کاله هم داسی مړ پاتی شو - نه څوک د ده په مړه کیدلو باندی خبر وو، نه د چا نظر پری لګیدلی ؤ په دی موده کښی بخت نصر هم مړ شو، او یوه بل باچا په دی موده کښی بیت المقدس بیا ودان کړ، او همغه ښار ئی هم ښه جوړ کړ، چه د حضرت عزیر علیه السلام د اندیښنی سبب مگرځیدلی ؤ. دلته عزیر علیه السلام وروسته له سلو کلونو بیا ژوندی کړ شو. که ګوری چه د ده د خوړلو او څښلو شیان (چه یوه توکری - تازه انځر او انگور - لږ شوده او څه عصیر ؤ) همغسی صاف - پاک او تازه ورته پراته دی. او د ده خر چه مړ شوی ؤ هډوکی ئی گرد (تول) سره وراسته شوی، او کوته پراته وو. اوس همغه هډوکی د ده تر سترګو لاندی بیا ژوندی شول. د دی سلو کلونو په منځ کښی بنی اسرائیل هم له بنده خوشی (ازاد) شوی وو. او پخپلو ښارونو کښی ئی هستوګنه کوله. حضرت عزیر علیه السلام همغسی چه نوی ژوندون ئی ولید. د هغه وران ښار نوی ودانی ئی هم په خپلو سترګو ولیدلی (ځینی وائی په ﴿كَانَ﴾ کښی (ک) زائد دی. او دغه ﴿الَّذِي﴾ په تیره ﴿الَّذِي﴾ عطف دی. یعنی ﴿أَوَكَانَ مَوْلًى قَرْيَةً﴾.

قَالَ كَمْ لَبِثْتُ قَالَ لَبِثْتُ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ

وویل (الله عزیر ته چه) «څومره ځنډ (تاخیر) کړی دی تا (دلته)،» وویل (عزیر) «ځنډ (تاخیر) می کړی دی یوه ورځ یا یوه برخه د ورځی»،

تفسیر: کله چه حضرت عزیر علیه السلام مړ کیده، نمر لږ څه هسک (اوچت) راغلی ؤ - او کله چه بیا ژوندی شو، لا ماښام شوی نه ؤ نو رومبی ئی داسی خیال کړی ؤ، که زه دلته پروڼ ویده شوی یم، خو یوه ورځ - او که هم دا نن ویده شوی یم، خو لا پوره یوه ورځ هم نه ده تیره. (دلته د زمانی تعیین غرض نه دی، بلکه د مودی لېوالی مقصود دی)

قَالَ بَلْ لَبِثْتُ مائةَ عَامٍ فَاَنْظُرْ اِلَى طَعَامِكَ وَشَرَابِكَ لَمْ يَتَسَنَّهْ وَاَنْظُرْ

إِلَىٰ حِمَارِكَ وَلِنَجْعَلَكَ آيَةً لِّلنَّاسِ وَانْظُرْ إِلَىٰ الْعُظَامِ كَيْفَ نُنْشِرُهَا ثُمَّ نَكْسُوهَا الْحَمَاءَ

وویل (الله داسی نه ده لکه چه ته وائی) بلکه غنډ (تاخیر) کړی دی تا (دلته) سل کاله نو وگوره خوړو خپلو ته (چه انځر او انگور دی) او (شیانو د) څښلو خپلو ته (چه شوده او عصیر دی) چه هیڅ نه دی خراب شوی (سره له تیریدلو د سلو کلونو) او وگوره خره ته دی (چه هډوکی ئی څرنګه تک سپین ځلپړی) او دپاره د دی چه مونږ وگرځوو تا دلیل (د قدرت) له پاره د خلقو (په بیا ژوندی کیدو سره) او وگوره طرف د هډوکو (د خره خپل) ته چه څرنګه راخوځوو (مونږ) هغه بیا وراغونډو هغوی ته غوښه

تفسیر: د حضرت عزیر علیه السلام په مخ کښی هغه گرد (تول) هډوکی د بدن له ترکیب سره سم تول کړل شول، بیا په هغوی باندی غوښی زرغونی شوی. او پوستکی پری وغوړیدل بیا د الله تعالیٰ په قدرت په هغه کښی سا ننوتله، او له خپل ځای څخه پاڅیده! او ودړیده او وئی هنګل (اواز ئی وکړو). او له «العظام» نه د هغو مرو هډوکی مراد دی چه د تعجب مورد گرځیدلی ؤ.

فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ قَالَ أَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٥﴾

نو کله چه ورښکاره شو ده ته (دا حال په مشاهده سره نو) وویل (عزیر چه اوس) پوهیږم (په مشاهده سره هم) چه بیشکه الله په هر شی باندی (چه اراده وفرمائی) ښه قادر دی.

تفسیر: کله چه حضرت عزیر علیه السلام دا گردی (تولی) پښی په خپلو سترگو سره ولیدی، نو وئی ویل چه لا می ښه باور او یقین راغی چه پاک الله پر هر شی باندی ښه قادر دی. یعنی په دی خبره باندی خو پخوا له دی نه هم معتقد وم، چه د مری ژوندی کول الله جل جلاله ته دیر آسان کار دی، خو اوس می د ده دا قدرت په خپلو سترگو ولید. «دا ئی مطلب نه دی چه پخوا ئی په یقین کښی څه کمی ؤ. هوا داسی ننداره ئی په خپلو سترگو نه وه لیدلی» بیا حضرت عزیر علیه السلام له دی ځایه پاڅید، او د بیت المقدس په لوری رهی (روان) شو هلته ئی هیڅوک ونه پیژندل، ځکه چه دی همغسې ځلمی پاتی ؤ، او د ده د پخوا زمانی هلکان څوک مړه او ځینی سپین پیری شوی وو. کله چه ده وویل چه «زه عزیر یم.» خلقو ونه منله، نو

ده د خپلی دعوی د ثبوت له پاره دوی ته توریت له یاده واوراوه. نو د خلقو باور پری وشو، چه دی بیشکه همغه نبی علیه السلام دی، ځکه چه بخت نصر گرد (تول) کتابونه سوځولی وو، چه د هغو په منځ کښی توریت هم ؤ.

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ ارْنِي كَيْفَ تُنْجِي الْمَوْتَى قَالَ أُولَئِكَ تُؤْمِنُ قَالَ بَلَىٰ وَلَٰكِن لِّيَطْبِقَ قَلْبِي

او (یاد کړه ای محمده!) هغه وخت چه وویل ابراهیم ای ربه زما وښه ماته چه څرنګه ژوندی کوی ته مری؟ وویل (الله) آیا ستا لا باور نشته (په ژوندی کولو د مرو؟ بیا) وویل (ابراهیم) چه هو! (باور می شته!) ولیکن (غواړم دا) د دی له پاره چه مطمئن شی زړه زما.

تفسیر: لنده ئی دا چه یقین ئی پوره ؤ، خو یواځی د مشاهدی او د عین الیقین غوښتونکی ؤ. چه هغه هرومرو (خامخا) په کتلو باندی موقوف دی.

قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِنَ الطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ ثُمَّ اجْعَلْ عَلَىٰ كُلِّ جَبَلٍ مِّنْهُنَّ جُزْءًا مِّنْ أَدْعُوهُنَّ يَأْتِيَنَّكَ سَعْيًا

وویل (الله) نو ونیسه! څلور له مرغانو نه پس رانژدی کړه! دوی ځان خپل ته (چه ښه ئی وپیژنی بیا ئی حلال کړه!) بیا ئی کیږده! په هر یوه غره باندی له دوی ځنی یوه یوه برخه بیا راوبوله! (ای ابراهیمه!) دوی (یعنی دغه مرغان) (نو) رابه شی دوی تاته (ای ابراهیمه!) په مندو،

تفسیر: پاک الله له ارشاد سره سم حضرت ابراهیم علیه السلام څلور مرغان واخیستل چه طاؤس - چرګ - کارغه او کوتره یا تپوس ؤ، او څلور واړه ئی له خپله ځانه سره رویدی (آموخته) کړل، چه په بللو باندی به هر یو په تلوار سره ورته راته، او د ده معرفت او پیژندګلوی هم له هغو سره دیره زیاته شوه، بیا ئی د پاک الله په امر سره دا څلور واړه مرغان حلال کړل، او په څلورو غرونو ئی د دی مرغانو اجزاء داسی سره ویشلی، چه پر اول غره باندی ئی د دی څلور واړو سرونه کیښودل او په دوهم باندی ئی د هغوی ځانګونه واچول او په دریم باندی ئی د هغوی

پنجی وغورغولی او په څلورم غره باندی ئی د هغوی تنی کیښودی. او دی په خپله د دی څلورو واپرو غرونو په منځ کښی ودریده، او یوه مرغه ته ئی غږ وکړ، نو د هغه سر د یو غره له سره والوت، او په هوا شو، د هغه پنځی، ځانگونه او تنی هم ورسره والوتی او په هوا کښی سره ونښتلی، او روغ رمت بیرته په ځمکه کښی کیناست او د حضرت ابراهیم علیه السلام منځ ته په خپلو پنځو راغی. هم داسی د دوهم، دریم، او څلورم مرغه اجزاء پرله پسې الوتلی او په هوا کښی سره پیوند کیډلی. او د خپلو جثو له جوړیدلو څخه وروسته د خلیل الله علیه السلام په منځ کښی په خپلو پنځو راتلل. یا دا چه ځان ته ئی رانژدی کړه. ! او حلال ئی کړه ! او غوښی، هډوکی، ینی، او پنځی ئی تول سره وتکوه ! او سرونه ئی له ځان سره وساته ! دا گډه غوښه ئی سره کلوله کلوله کړه ! او په څلورو غرو باندی ئی کیږده ! بیا ورناری کړه ! نو را به شی دوی تاته بیرته په تلوار سره .

وَأَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

او پوه شه ! (ای ابراهیمه !) چه بیشکه الله دیر غالب دی (د احکامو په انفاذ) ښه حکمت والا دی (چه هر کار په تلبیر او مصلحت سره کوی).

تفسیر: دلته د دوو خرخشو (اشکالو) او سوداگانو د پیدا کیډلو قوی احتمال شته، اول د بیځانو او متفرق الاجزاو جسم ژوندی کیډل، قابل د انکار کیدی شی. دوهم داسی خصوصیات چه مرغان دی وی، او په شمیر کښی دی هم څلور وی، او دا څلور دی هم هغه او دغه مرغان وی، او په دا دول (طریقه) دی د هغوی اجزاء تیت پیت (منتشر) او متفرق شی، او بیا دی ویللی شی، نو هغه به ژوندی کیږی، او په دیر تلوار به تاسی ته راځی. ظاهراً د دی شروطو هیڅ دخل، او د دی قیودو هیڅ یوه گټه او فایده نه ښکاری، نو ځکه ئی د پوښنی سودا د دفعی له پاره «عزیز» او د وروستنی سودا د لری کیډلو له پاره ئی «حکیم» وفرمایل، چه دواړه شېهی بیخی له منځه لاړی شی. یعنی په دی باندی ښه وپوهیږئ چه الله تعالی د خورا (دیر) لوی قدرت غیبتن (خاوند) دی، څه چه اراده وکړی، همغسی کوی. د هغه په هر حکم کښی دیر حکمتونه شته، که مونږ د هغوی ادراک او احاطه ونه شو کولی، نو دا زمونږ د پوهی او علم نقصان دی، او هیڅ وخت نه ښائی چه د هغه له حکمتونو څخه انکار وشي. والله اعلم.

په «آیه الکرسی» کښی ئی د علم او قدرت او نورو الهیه و صفاتو ذکر وفرمایه، وروسته له هغه ئی دا دری واپړه قصی بیانی کړی، الله تعالی هر چاته که د هدایت اراده وکړی، نو هغه ته لار ښوونه کوی. او که د چا د گمراهی اراده وکړی، هغه گمراه کوی او ژوندی کول او مړه کول گورد (تول) د هغه په قدرت او اختیار کښی دی. اوس د «جهاد» او د الله تعالی په لاره کښی د مال صرفولو او دولت لگولو فضیلت، او د هغه په نسبت د قیودو او شرائطو بیان فرمائی چه د

هغه ذکر لږ څه پخوا له دې نه هم تیر شوی دی، څنګه چې د «جهاد» او د مال د انفاق هغه ګرد (تول) موانع چې په نظر راځي د حق تعالیٰ په علم او قدرت باندې له یقین او باور کولو او د هغه د قدرت د عجایبو له معلومولو څخه وروسته که دغه تول موانع له منځه لاړ نه شي نو هر ورو (خامخا) به لږ او متزلزل شي.

مَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ
أُتْبِتَتْ سَبْعَ سَايِلَ فِي كُلِّ سُبُلَةٍ مِائَةٌ حَبَّةٌ وَاللَّهُ يُضَعِفُ
لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٧﴾

مثال (صفت د نفقي او ورګړي) د هغو کسانو چې صرفوي مالونه خپل په لاره د الله (په جهاد او نورو عبادتونو) کښې په مثل د یوی داني (د تخم) دی چې زرغونه ګړي دا (دانه) اوه وړي په هر یوه وړي کښې سل (سل) داني وی، او الله زیاتوی (اجر) دپاره د هغه چا چې اراده وکړي (اجر د زیاتولو) او الله پراخ دی (احسان، فضل او رحمت د ده) ښه عالم دی (په ټولو احوالو)

تفسیر: یعنی د الله تعالیٰ په لاره کښې د لږ مال ثواب هم ډیر دی. لکه چې له یوی داني ځنی اوه سوه داني پیدا کیږي، او الله تعالیٰ هر چا ته چې اراده وفرمائي لا ئی پسی زیاتوی، او له اوو سوو ځنی اوه زره او له دی نه ئی هم زیاتوی او الله جل جلاله لوی مغفرت کوونکی، او د هر صرف کوونکي په نیت، او د هغه د صرف شوی مال په مقدار، او د مال په کیفیت او په نورو شیانو باندې ښه عالم دی، او د هر یوه سره مناسبه معامله کوی.

الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ لَا يُتَّبِعُونَ مَا أَنْفَقُوا
مَثًّا وَلَا أَدَّى لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ
يَحْزَنُونَ ﴿٢٨﴾

هغه کسان چې صرفوي مالونه خپل په لاره د الله (په جهاد او نورو عبادتونو) کښې بیا نه ورپسی کوی (دوی) په هغه شی پسی چې خیرات ګړي ئی وی

(بارول د) احسان او نه (رسونه د) ضرر (شته) دپاره د دوی اجر (د نفقی ثواب) د دوی په نزد د رب د دوی او نه به وی هیڅ ډول (طریقه) ویره په دوی باندی او نه به دوی (هیڅکله) غمجن کیږی (د ثواب په نقصان سره).

تفسیر: هغه خلق چه د الله تعالیٰ په لاره کښی مال صرفوی، او د هغه صرف شوی مال په نسبت نه په ژبه چا باندی احسان پردی، او نه چا ته د هغه په مقابل کښی په پیغور ورکولو او خدمت اخیستلو، او تحقیر کولو، ربر (تکلیف) او زحمت پېښوی (یعنی هیڅ ډول (طریقه) قولی یا فعلی رنځ او آزار نه وررسوی) نو د هغوی له پاره کامل ثواب شته دی. او نه د ثواب له کمیدلو څخه به دوی ته څه ویره او اندېښنه وی او نه به د ثواب له نقصانه غمجن کیږی.

قَوْلٌ مَّعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِّنْ صَدَقَةٍ يَتَّبِعُهَا آذَىٰ وَاللَّهُ غَنِيٌّ حَلِيمٌ

خبره معروفه نیکه (خوږه پسته فقیر ته) او عفوه (ده ته که الحاح یا شور وکړی) دیره ښه ده له خیراته چه په هغه پسی وی ضرر (رسونه په منت یا په پیغور د سؤال سره)، او الله غنی دی (بی پروا له هر چا او هر شی) نهایت تحمل والا (د عذاب په وروسته والی د پشیمانتیا له پاره)

تفسیر: یعنی سوالگر ته په ورو غواب ورکول، او د هغه له ټینگار (تکرار) او بدخونی غنی تیریدل له هغه خیرات څخه ښه دی چه څو ځلی نی سپک کړی او ونی شرموی یا پیغور ورکړی، یا احسان پری کیږدی. او الله تعالیٰ «غنی» دی چه د هیچا (انفاق ته چه په من او اذی وی او) مال ته، څه حاجت او اړه (احتیاج) نه لری. هغه خیراتونه او «صدقی» چه تاسی نی د هغه په لاره کښی ورکوئ، وپوهیئ چه خپلو ځانونو ته نی ورکوئ. او «حلیم» دی چه په هسی ربرولو (تکلیف ورکولو) باندی د عذاب په مقررولو او لېولو کښی تلوار نه کوی.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَبْطُلُوا صَدَقَتَكُمْ بِالنِّسَاءِ وَالْأَذَىٰ كَالَّذِي يُنْفِقُ مَالَهُ رِثَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ

ای هغو کسانو! چه ایمان نی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو!) مه باطلوئ

تاسی خیراتونه خپل (مه ضایع کوئ ثوابونه ئی) په احسان بارولو او ایذا (او ضرر رسولو) سره په شان (د ابطال د ثواب د انفاق) د هغه (سری) چه صرفوی مال خپل دپاره د بنودنی د خلقو او ایمان نه لری په الله او په ورغی آخری باندی (چه قیامت دی)،

تفسیر: یعنی په «صدقی» او «خیرات» ورکولو سره د محتاجانو ربرول (تکلیف ورکول) ، او په دوی باندی احسان او منت بارول د صدقی او خیرات ثواب ضایع کوی. یا د نورو د ورښودلو له پاره د دی امله (وجی) خیرات ورکوی، چه خلق ورته «سخی» ووائی. نو د هسی ریائی خیرات ثواب هم هیڅ وی. پاتی شو دا ارشاد چه هغه په الله تعالی او د قیامت په ورغی یقین نه لری نو دا د «صدقی» د ابطال له پاره قید او شرط نه دی، ځکه چه «صدقه» خو یوازی، له ریاء غنی باطله کیدی شی، اګر که صرف کوونکی ئی مؤمن هم وی، مګر دا قید ئی یوازی د دی له پاره زیات کر، چه معلومه شی، چه ریاء کاری د مؤمن له شانه لری ده. بلکه دا کار د منافقانو له حاله سره وړ (لائق) او مناسب دی.

فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ صَفْوَانٍ عَلَيْهِ تُرَابٌ فَأَصَابَهُ وَابٌ فَتَرَكَهُ صَلْدًا لِّيقْدِرُونَ
عَلَى شَيْءٍ مِّمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٧٣﴾

نو مثال د دی (ریاء کار په صرفولو د مال کینې) په شان د صفت د هغی ښوئی تیږی (ګتی) دی چه پرته وی په هغی باندی څه خاوری پس ورسپړی هغی ته زورور باران نو پرېږدی دغه تیږه (ګته) پاکه (صافه له ګرده) نه به قادریږی (دا ریاء کاران) په هیڅ شی باندی له ثوابه د) هغه شی چه کسب کړی دی دوی، او الله نه ښی (سمه صافه لاره د خیر او ارشاد) قوم کافرانو ته (په سبب د ظلم د دوی پر خپلو نفسونو).

تفسیر: مخکینی وویل شول چه په اخلاص سره خیرات ورکول هسی دی، لکه چه له یوی کرلی شوی دانی غنی (۷۰۰) دانی پیدا شی. اوس فرمائی چه په «خیرات» کینی نیت شرط دی. که څوک د «ریاء» او خلقو ته د ځان ښوولو په نیت «صدقه» ورکړی، نو د هغه مثال هسی وګنئ، لکه چه څوک کومه دانه پر یوه داسی ښویه تیږه (ګته) باندی وکړی چه پر هغی باندی لږ څه خاوره پرته وی، خو کله چه باران ووریږی نو هغه بیخی صافه او پاکه شی - نو په هغی باندی به

هغه دانه خرنگه زرغونه شی؟ هم داسی به په صدقاتو کښی ریاکارانو ته څه ثواب ورسیدی؟ بلکه نه ورسیدی.

وَمَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَتَشْيِئَتًا مِّنْ
أَنْفُسِهِمْ كَمَثَلِ جَنَّةٍ بِرَبْوَةٍ أَصَابَهَا وَابِلٌ فَاتَتْ أَكْطَافَهَا ضِعْفَيْنِ
فَإِنْ لَّمْ يُصِيبْهَا وَابِلٌ فَطَلٌّ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

او مثال (صفت د صرفولو) د هغو کسانو چه صرفوی (لگوی) مالونه خپل له پاره د طلب د رضاء د الله او له پاره د ثبات (د زړه او صدق چه پیدا دی) له نفسونو د دوی څخه (په ایمان باندی) په شان د یوه باغ دی په لوړه ځمکه (مستعده مامونه) باندی چه ورسیدی دی (باغ) ته زورور باران نو ورکری میوی خپلی دوچنده نو که ونه رسیږی دی (باغ) ته زورور باران نو نری باران (یا پرځه پری اوری هم) کافی ده، او الله په هغو شیانو چه تاسی ئی کوئ ښه لیدونکی دی (په پتو او ښکاره ؤ عالم دی).

تفسیر: له زورور باران ځنی مراد ډیر مال صرفول دی. او له نری ځنی د لږ مال صرفول مقصد دی. د زړونو له تثبیت څخه مطلب دا دی، چه ثابت کری زړونه په ثواب میندلو کښی یعنی یقین ولری چه د خیرات ثواب هر ورو (خامخا) دوی ته رسیدونکی دی. که د دوی نیت سم وی، نو له ډیرو صرفولو څخه به دوی ته ډیر ثواب ور رسیږی، او په لږ خیرات سره هم د ثواب فائده ور حاصلیږی. لکه چه په خالصی (مستعدی - هواری - معتدلی - هواداری لمریزی) ځمکی کښی (یو ښکلی ښه میوه دار) باغ وی نو څومره چه باران (متدرجاً) ووریږی، هغومره ښه به ور ورسیدی. که ئی نیت سم نه وی په هره اندازه چه زیات مال صرف کری، هغومره مال ئی ضایع، او دی زیانمن کیږی. ځکه چه په زیات مال ورکولو کښی به ریاء او ځان ښوول هم زیات وی. لکه چه په ښویه تیږه (ښه) باندی دانه نه زرغونیږی نو څومره زورور باران چه ووریږی هغومره زیان رسوی.

أَيُّدُ أَحَدِكُمْ أَنْ تَكُونَ لَهُ جَنَّةٌ مِّنْ نَّجِيلٍ وَأَعْنَابٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُ فِيهَا

مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَأَصَابَهُ الْكِبَرُ وَلَهُ ذُرِّيَّةٌ ضُعَفَاءُ فَأَصَابَهَا إِعْصَارٌ فِيهِ نَارٌ فَاحْتَرَقَتْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿۵﴾

آیا خوشبوی یو د تاسی دا چه وی دی ده لره یو باغ له خرماؤ شخه او له انگورو شخه چه بهیږی له لاندی (د ونو) د هغو ویالی چه وی ده لره په دغه (باغ) کښی له (نورو) هر ډوله (قسمه) میوو او ورسپیږی ده ته زوړوالی او وی ده لره اولاد ضعیفان پس ورسپیږی هغه (باغ) ته سخت باد چه وی په هغه کښی اور نو وسوخی دا (باغ) هم داسی (په شان د دی تیر شوی بیان) بیانوی الله تاسی ته دلایل (د خپل قدرت) له پاره د دی چه تاسی فکر وکړئ! (په هغه کښی او تری پند واخلي!)

تفسیر: دا مثال د هغه چا دی چه د ریاء او غمان ښکارولو - او د خلقو د خبرولو له پاره خیر او خیرات کوی. یا د خیرات ورکولو په مقابل کښی پر مسکینانو باندی خپل منت او احسان ږدی. یا ایذاء - ضرر، او ربر (تکلیف) ورسوی. یعنی دا داسی دی لکه چه یو سری د خپل غلمیتوب، او قوت په وخت کښی یو ښه باغ (بن) تیار کړی، چه د ضعف او زړښت په وخت کښی ئی میوی وخورى، او د ضرورت په وخت کښی ئی په ښه او کار ورشی، نو کله چه دی ضعیف او سپین ږیری شی، او د هغه باغ میوی هم خپلی ترقی او زیات والی ته ورسپیږی، نو دا باغ د ده د عین احتیاج او اړتیا (محتاجی) په وخت کښی وسوخی. یعنی خیر خیرات او صدقات لکه میوه دار باغ داسی دی، چه د هغه میوه په آخرت کښی په کار ورخی. کله چه د چا نیت خراب وی، نو د ده دا باغ سوخی نو بیا به د هغه میوه چه ثواب دی، په آخرت کښی غرنګه د هغه په ښه ورشی؟ حق سبحانه وتعالی داسی په ښکاره او صاف ډول (طریقه) سره خلقو ته پند ورکوی. او دوی پوهوی - خو ښه پوهیږی او د ده د قدرت په علامو او آثارو ښه غور، او فکر وکړی.

مناسب د پاک مولا د دربار نه دی
رب د کبر او ریا خریدار نه دی

کوم عمل چه په ریا شی په کار نه دی
عاجزی او اخلاص هر چاته په کار نه دی

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَنْفِقُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا كَسَبْتُمْ وَمِمَّا أَخْرَجْنَا لَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ

وَلَا تَتَّبِعُوا الْهَيْهَاتَ مِنْهُ تَنْفِقُونَ وَلَسْتُمْ بِأَخِيذِهِ إِلَّا أَنْ تَغْبِضُوا فِيهِ وَعَلِمُوا أَنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ حَسِيدٌ ﴿٢٤﴾

ای هغو کسانو! چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو!) لگوئ! له حلالو (پاکو، غورو) د هغو مالونو چه (په کسب سره) تاسی گتلی او له هغو (شیانو) چه ایستلی دی مونږ تاسی لره له ځمکی څخه (له حلالو پاکو غورو شیانو) او قصد مه کوئ تاسی (ورکولو) د خبیثو (حرامو نابودو شیانو) له هغه ماله چه لگوئ ئی تاسی (د الله په لاره کښی) حال دا چه نه یی تاسی اخیستونکی د هغه (ناکاره شی په خپل حق کښی) مگر «خو ئی داسی اخلئ» چه سترگی پتی کړئ په (اخیستو د) هغه کښی او پوه شئ! چه بیشکه الله غنی دی (بی پروا له هر چا او هر شی - ورته تل ښه ستاینه صفت) او (ثنا ویلی شوی.

تفسیر: یعنی د الله تعالیٰ په نزد د صدقاتو د مقبولیت شرط دا دی هغه خیرات چه له حلال گتلی شوی مال ځنی وی او حرام مال او څه شبهه او شائبه پکښی نه وی، او له ښو شیانو څخه ښه شی د الله تعالیٰ په لاره کښی ورکړ شی، او داسی خراب شیان په خیراتونو کښی صرف نه کړئ که تاسی ته دروړاندی شی، نو تاسی ئی په اخیستلو کښی وړاندی وروسته کوئ! او زړه مو نه غواړی! او نه ئی اخلئ! یا ئی په اخیستلو شرمیږئ! او په خوښی او خوشالی سره ئی له سره نه اخلئ! او وپوهیږئ چه پاک الله بی پروا دی او تاسی ورته اړ (مجبور) او محتاج یی، او هغه تاسو ته هیڅ احتیاج نه لری. او د ډیرو محامدو او ښیگنو (فائدو) څښتن (خاوند) دی که تاسی له ښو شیانو ځنی ښه شی د هغه په لاره کښی په مینه، شوق او محبت سره صرف کړئ! او ښه خیر ورکړئ! نو دی هغه خوبوی.

الشَّيْطَانُ يَعِدُكُمُ الْفَقْرَ وَيَأْمُرُكُم بِالْفَحْشَاءِ وَاللَّهُ يَعِدُكُم مَّغْفِرَةً مِّنْهُ وَفَضْلًا وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٥﴾

شیطان وعده درکوی تاسی ته د خواری (او وېروی مو چه خوار به شئ!) او حکم کوی تاسی ته په (کولو د) ناوړو (غلطو) کارونو (لکه بخل) او الله وعده کوی له تاسی سره د مغفرت (د گناهونو) له خپله (لوری) او د فضل (د انفاق په بدل کښی)، او الله پراخ دی (رحمت، فضل او احسان د ده) ښه

عالم دی (پر تولو احوالو)

تفسیر: کہ د چا په زړه کښی داسی خیال وگرځی «که خیرات ورکړم، نو خوار او مفلس به شم» او د الله تعالیٰ د اوامرو او تاکیداتو له اوریدلو سره بیا هم همت او میرانه (بهادری) نه کوی، او پخپل زړه کښی دا خبره گرځوی چه له خپله ماله هیڅ شی صرف نه کړی، او د الله تعالیٰ له وعدی ځنی مخ اړوی، او په شیطانی وعدو باندی د ده د طبیعت میلان او اعتماد وی، نو ښائی چه دی یقین او اعتماد ولری چه دا خبره د شیطان له خوا د هغه په زړه کښی لویدلی ده او داسی دی نه وائی چه «ما خو د شیطان شکل په سترگو نه دی لیدلی، نو د هغه حکم به ماته څرنګه القاء کیږی؟» او که دا خیال ئی په زړه کښی وگرځی چه د «صدقی» او خیرات په وسیله ئی مغفرت ورپه برخه کیږی او په مال کښی ئی زیاتوالی او برکت پیدا کیږی نو ودی پوهیږی، چه دا خبره د الله تعالیٰ له خوا د هغه په زړه کښی لویدلی ده، نو د الله جل جلاله شکر دی وباسی، او د الله عم نواله په خزانه کښی د هیڅ کمی نشته، او د گردو (تولو) په ظاهر او باطن «خبیر» او د هر سری په نیت او عمل باندی «بصیر» دی.

يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٢٤﴾

ورکوی (الله) حکمت (نافع علم سره له عمله) هر چا ته چه اراده وکړی (د ورکولو ئی) او هر چا ته چه ورکړ شو حکمت (نافع علم سره له عمله) نو په تحقیق سره ورکړی شو (ده ته) خیر دیر، او نه اخلی پند مګر خاوندان د عقولونو (صافو چه د وهم او نفسی غوښتنو شوائب پکښی نه وی).

تفسیر: یعنی هر هغه چا ته چه الله اراده وکړی علم تحقیق، د عمل تدقیق او د دینی خبرو او خیرات ورکولو پوهه ورکوی، چه په کوم نیت؟ او له کوم مال څخه؟ او چا ته؟ او کوم ډول (طریقه) محتاج ته ئی ورکړی؟ او هر چا ته چه پوهه ورکړی شوی ده هغه ته د دنیا او عقبی لوی نعمت او ښېګڼه (فائده) په برخه شوی ده. (ابواللیث رحمة الله علیه وائی چه الله جل جلاله دنیوی مال ته ﴿قُلْ مَتَاعُ الدُّنْيَا قَلِيلٌ﴾ او علم ته ﴿خَيْرًا كَثِيرًا﴾ فرمایلی دی، نو ښائی چه علم او پوهنی ته دیر اهمیت ورکړی شی!)

مال «فانی» او علم «باقی» دی

«باقی» واخله! «فانی» پرېږده!

نابوهانو ته «جهل» پرېږده!

«علم» خوښی دی د پوهانو

«قارون» دوب په ځمکه پریږده!

«ادریس» وخوت په آسمان

په «اسفارو» خر بار پریږده!

«یوټ الحکمة» تل لوله!

وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ نَفَقَةٍ أَوْ نَذَرْتُمْ مِنْ نَذْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُهُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿۴۰﴾

او هغه شی چې صرف کړئ تاسی له نفقی (لکه زکوة او خیرات - لږ یا ډیر) یا (ئی) لارم کړئ (پخپل ځان) له کوم نذره نو بیشکه الله ته معلوم دی هغه (لکه نور شیان)، او نشته له پاره د ظالمانو (چې بی ځایه مال صرفوی) هیڅ مدد کوونکی (ساتونکی له عذابه د الله)

تفسیر: یعنی هغه شی چې په خیرات کښی ورکاوه کیږی، لږ وی که ډیر، په ښه نیت وی که په خراب، په حقه لاره ئی لگوئ که په باطله، په پته ئی ورکوئ که په ښکاره، د خلقو د ښودنی له پاره یا «نذر» په ځان اخلئ، په شرط یا غیر شرط، په طاعت یا په معصیت کښی، په هر ډول (طریقه) سره چې وی بیشکه الله تعالی ته هغه او نور گرد (تول) امور ښکاره او معلوم دی. او هغه کسان چې د مال په «انفاق» یا په «نذر» کښی د الله له احکامو ځنی پرته (علاوه) کار کوی د هغوی هیڅوک مددگار نه دی. او په هر چا باندی چې الله تعالی اراده وفرمائی خپل عذاب نازلوی.

(فائده): «نذر» په منلو سره واجبوی، نو که بیا ئی اداء نه کړی گنہگاریږی «نذر» پرته (علاوه) د الله تعالی په نامه د بل چا په نامه روا نه دی. مگر داسی ووائی چې د الله تعالی په نامه ئی فلاسی ته ورکوم. یا د دی «نذر» ثواب دی هغه ته ورسیږی. نو په دی صورتونو کښی هیڅ پروا نشته.

إِنْ تَبْدُوا الصَّدَقَاتِ فَنِعِمَّا هِيَ وَإِنْ تُخْفُوهَا وَتُوتُوهَا الْفُقَرَاءَ فَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَيَكْفُرُ عَنْكُمْ مَنْ سَيِّئَاتِكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿۴۱﴾

که ښکاره کوئ تاسی خیراتونه پس ښه کار دی (ښکاره کول د) هغه او که پټوئ ئی تاسی (په وخت د ورکولو کښی) او ورکوئ ئی تاسی فقیرانو ته نو دا (پټ ورکول بهتر او) خیر دی تاسی ته، او لری به کړی (الله) له تاسی نه

ځينی د گناهونو ستاسی، او الله په هغو کارونو چه کوئ ئی تاسی ښه خبردار دی (او هیڅ شی تری پت نه دی).

تفسیر: یعنی که خلقو ته د ورځولو په نیت نه وی، نو خیرات ورکول په ښکاره ډول (طریقه) سره بهتر دی چه د نورو شوق او رغبت هم ورته وشي. او په پټه سره هم خیرات ورکول ښه دی چه اخیستونکی ته حیاء ورنشي، لنډه ئی دا چه اظهار او اخفاء دواړه بهتر دی. مگر د هری موقع او مصلحت لحاظ یوه ضروری خبره دی.

لَيْسَ عَلَيْكَ هُدَاهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَمَا تُنْفِقُوا
مِنْ خَيْرٍ فَلَا تُنْفِسْكُمْ وَمَا تُنْفِقُوا إِلَّا ابْتِغَاءَ وَجْهِ اللَّهِ
وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ يُؤْتِ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تُظْلَمُونَ ﴿۲۷﴾

نشته پر تا باندی (پر سمه صافه لاره) برابرول د دوی ولیکن الله (په سمه صافه لاره) برابروی هغه څوک چه اراده وکړی (د برابر والی ئی) او هر هغه شی چه صرفوئ (ئې) تاسی له خیره (له مال نه) پس له پاره د نفسونو (ځانونو) ستاسی دی، او نه صرفوئ تاسی (ای مؤمنانو!) مگر (صرفوئ ئې) خاص له پاره د طلب د رضا د الله، او هر هغه شی چه صرفوئ (ئې) تاسی له خیره (له مال نه) نو پوره به درکړ شی تاسی ته (ثواب د هغه) او په تاسی به ظلم ونه کړ شی (د ثواب په کموالی سره).

تفسیر: کله چه رسول اکرم صلی الله علیه وآله وصحبه وسلم خپلو اصحابو ته امر ورکړ چه له مسلمانانو ځنی پرته (علاوه) بل هیچا ته خیرات مه ورکوئ! او په دی امر کښی دا مصلحت و چه د مال او شتو له امله (وجی) کافران د اسلام په لوری راغب شي، نو وروسته له دی نه ئی داسی امر وفرمایه چه دا ثواب به هلته دررسیږی چه له خیرات ورکولو ځنی د الله تعالیٰ خوښی مطلوبه وی نو دا آیت نازل شو، او په دی کښی عام حکم راغی، چه د پاک الله په لاره کښی چه هر چا ته مال ورکړئ!، د هغه ثواب تاسو ته درکاوه کیږی!، د مسلم او غیر مسلم څه تشدید نشته، یعنی هر چا ته چه صدقه ورکوئ ښائی چه یوازی د پاک الله په نامه وی، په هغه کښی د مسلمان او نامسلمان څه تخصیص نه دی په کار یوازی په صدقه ورکولو کښی دغه خبره ضروری ده چه محض «لوجه الله» وی.

لِلْفُقَرَاءِ الَّذِينَ أَحْصَرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَطِيعُونَ ضَرْبًا فِي الْأَرْضِ يَحْسَبُهُمُ الْجَاهِلُ أَغْنِيَاءَ مِنَ التَّعَفُّفِ تَعْرِفُهُمْ بِسْمِهِمْ لَا يَسْأَلُونَ النَّاسَ الْحَاقَاتُ

(خیراتونه ستاسی) له پاره د هغو فقیرانو دی چه بند کړی شوی دی په لاره د الله (په جهاد او نورو طاعاتو) کښی چه توان نه لری دوی د گرځیدلو په ځمکه کښی (له پاره د معاش او تجارت د طاعت د مشغولتیا په سبب) گمان کوی په دوی باندی ناپوه (په حال د دوی) د غنیانو په سبب د نه سوال کولو په کوښښ سره پیژنی به ته (ای سامعه!) دوی په څیرو (علامو د تواضع او اثر د مجاهدی) د دوی سره، نه کوی دوی سوال له خلقو ځنی په سختی (په الحاح او کوښښ) سره،

تفسیر: یعنی داسی خلقو ته صدقه ورکول - ډیر ثواب لری چه د الله جل و علی شانه په لاره کښی او د هغه د دین په کار کښی مشغول او مقید وی، او د تگ او راتگ او د خوړو، لباس او نورو له گټلو ځنی پاتی وی، او هیچا ته خپل حاجت او اړتیا (محتاجی) نه ښکاروی. لکه د رسول الله صلی الله علیه وسلم ځینی اصحاب داسی هم وو چه دوی خپل کور کهول خوشی کړی ؤ، او د (صفی) په اصحابو کښی شامل شوی وو، او پخپله خوښه او رضاء سره د پاک محمد صلی الله علیه وسلم صحبت او خدمت نی خپلو ځانو ته غوره کړی ؤ دینی علوم به نی زده کول، مفسدینو او شر آچوونکو سره به نی «جهاد» کاوه. هم داسی اوس هم پر مسلمانانو باندی د هغو کسانو امداد او مرسته (مدد) حتمی او ضروری ده چه د قرآن عظیم الشان په یادولو، یا د دینی علومو په تحصیل کښی بوخت (دوب) او مشغول وی. د څیری له پیژندلو ځنی دا مطلب دی چه د هغوی څیری ډیری ژیری او بدن نی نری را بریښی، او د جد او جهد آثار د هغوی په منځونو کښی له ورا ښکارېږی.

وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ

او هر شی چه تاسی صرفوئ (نی په هر شی کښی) له خیره (له مال نه) پس بیشکه الله په هغه باندی (هم) ښه عالم دی.

تفسیر: په عام او خاص دول (طریقه) د داسی خلقو له کارونو ځنی خبردار دی، چه یاد شول.

الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ بِالْإِثْمِ وَالنَّهَارِ سِرًّا وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ
أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٠﴾

هغه کسان چه صرفوی مالونه خپل (د الله په لاره کښی) په شپه او په ورځ کښی په پټه او په ښکاره پس (شته) دوی ته اجر (ثواب) د دوی په نزد د رب د دوی، او نشته (هیڅ ډول (طریقه)) ویره په دوی باندی او نه به دوی هیڅکله غمجن کیږی (د ثواب په نقصان سره).

تفسیر: تر دی ځایه پوری د خیرات بیان، او د هغه د فضیلت د قیدو او شرائطو ذکر ؤ. هر کله چه له خیرات کولو ځنی له یوه لوری په معاملاتو کښی د سهولت او د تسهیل عادت پیدا کیږی، او د بی مروتی او سخت گیری - خرابی ورڅرګندیږی، او له بل لوری هغه ګناهونه چه په معاملاتو او اعمالو کښی پیښیږی د هغوی کفاره هم په صدقاتو او خیراتو سره کاوه شی، او هم په خیرات کولو سره په اخلاقو، مروت، خیر غوښتلو او ګټه رسولو کښی زیاتوالی پیدا کیږی، او د پاک خدای مخلوق ته فائدی رسیږی، نو له دی کبله (وځی) ئی په دی متعددو آیتونو کښی د هغه یادونه وکړه.

هر کله چه سود (سوائی) آخیستل له خیرات څخه مخالف دی، ځکه چه په صدقاتو کښی یوازی مروت، احسان او ګټه رسونه او په سود کښی پرته (علاوه) له بی مروتی، ضرر رسولو، ظلم او ځلل (ضرر) څخه بل شی نشته نو د خیراتونو او صدقاتو د فضیلت د بیانولو څخه وروسته د سود منعت او د هغه د ممانعت ذکر دیر مناسب دی. څومره چه په خیرات کښی ښیګڼی (فایدی) او فضایل شته، هومره په سود او (سوائی) کښی خرابی او رذائل موجود دی.

الَّذِينَ يَأْكُلُونَ الرِّبَا أَلَّا يَقُومُوا إِلَّا كَمَا يَقُومُوا الَّذِي
يَتَخَبَّطُهُ الشَّيْطَانُ مِنَ الْمَسِّ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا إِنَّا الْبَائِعُونَ
مِثْلَ الرِّبَا وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا

هغه کسان چه خوری (یعنی اخلی) سود (له خلقو) نه پاڅیږی دوی (د قیامت په ورځ کښی) مګر (پاڅیږی داسی) لکه چه پاڅیږی هغه څوک چه حواس ئی خراب کړی وی شیطان (د عربو په ګومان) له (خپله) اثره. دا

(حال د دوی) په سبب د دی د دوی ویل چه بیشکه هم دا خبره ده چه تجارت خو هم داسی دی (په جواز کښی) لکه سود حال دا چه حلال کړی دی الله تجارت او حرام کړی نی دی سود

تفسیر: سود خور په قیامت کښی داسی له خپل قبر ځنی پورته کیږی لکه لیونی او هغه څوک چه حواس نی خراب شوی وی. او دا حالت به د دی له امله (وجی) وی چه ده حلال او حرام سره ګډول او دا نی ځکه کول چه په دغو دواړو کښی نی ګټه مقصوده وه، او دا دواړه نی حلال ګڼل، حال دا چه د «بیعی» او «ربوا» په منځ کښی دیر فرق شته، «بیع» د الله تعالی له خوا حلاله، او «ربوا» حرامه ده.

(فائده): هغه نفع چه په «بیع» کښی ده هغه د مال په مقابل کښی ده لکه څوک چه د یوی درهمی جامه په یوه نیمه درهمه خرڅه کړی، او «سود» هغه دی چه څوک پکښی بلا عوضه نفع واخلي. لکه چه د یوی درهمی په عوض دوی درهمی واخلي. په رومبنی صورت کښی کله چه جامی او درهمی دواړه سره بیل بیل شیان دی، او د دوی د هر یوه نفع او غرض سره جلا (جدا) دی - نو ځکه د هغوی په منځ کښی موازنه او مساوات فی نفسه غیر ممکن دی. او کله چه پلورلو او پیروډلو «خرڅولو او اخیستلو» ته حاجت پیدا شی نو د موازنی او مساوات له پاره د خلقو د ضرورت او حاجت څخه پرته (علاوه) بل کوم شی نشته او د دوی د هر یوه ضرورت او رغبت له حده زیات مختلف دی. یوه سری ته یوه درهمه دومره زیاته په کار وی، چه په خپله خوضه سره د لسو درهمو تکر (کپړا) پری پلوری (اخلي). او بل سری ته د یوه ګز تکر (کپړی) دومره زیات ضرورت پېښیږی، چه د یوی درهمی تکر (کپړه) په لسو درهمو باندی پیری (خرڅوی)، یعنی د احتیاج او رغبت له پاره دا دواړه په دواړو صورتونو کښی ورته یو شان ښکاری. نو که اوس څوک یو تکر (کپړه) په یوی درهمی پیری (خرڅوی)، نو په هغه کښی سود یعنی نفع خالی عن العوض نه ده. او که بالفرض همغه تکر (کپړه) په یو زر درهمو واخلي، بیا هم پکښی سود نشته. ځکه چه فی حد ذاته د دوی دواړو په منځ کښی موازنه او مساوات له سره نه کیږی. که د دوی له پاره کومه پیمانه او میچ وی، نو هغه به د هر یوه همغه رغبت او ضرورت او اړتیا (محتاجی) وی او په دوی کښی عموماً دومره تفاوت او توپیر (فرق) شته، چه توبه! نو که سود متعین کړ شی، نو دا تعیین به څرنگه وی؟ او که یوه درهمه په دوی درهمو باندی واخلي، نو دلته فی نفسه مساوات کیدی شی، چه یوه درهمه د یوی درهمی په مقابل کښی معین کیږی، او بله درهمه خالی عن العوض پاتی کیږی او سود ګرځی، او دغه معامله شرعاً حرامه ده.

فَمَنْ جَاءَهُ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّهِ فَانْتَهَى فَلَهُ مَا سَلَفَ وَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ

وَمَنْ عَادَ فَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٥﴾

پس هر څوک چه راشی ده ته پند له (طرفه د) رب د ده پس منع شو (له سوده) پس دی ده ته هغه شی چه پخوا ئی اخیستی دی، او معامله ئی الله ته (سپارلی شوی) ده، او هر څوک چه بیرته وگرځیده (سود ته او حلال ئی وگانه) نو دغه کسان صاحبان د اور (د دوزخ) دی، چه دوی به په دی اور کښی تل وی.

تفسیر: یعنی هغه سود چه له حرمت څخه ئی پخوا مو اخیستی دی په دنیا کښی د هغه د استرداد امر د هغه خاوند ته نه ورکاوه کیږی، یعنی تاسی حق نه لرئ چه د هغه مطالبه وکړئ، او په آخرت کښی حق سبحانه و تعالی اختیار لری چه هغه پخپل فضل او مرحمت سره وبخښی. خو وروسته له حرمته که بیا هم څوک د سود له اخیستلو ځنی لاس وانخلي، بلکه بی پروا ئی وخورئ، نو هغه دوزخی دی، او د الله تعالی د حکمونو په مقابل کښی د خپلو عقلی دلیلونو د وړاندی کولو سزا ئی همغه ده چه پاک الله ئی فرمائی.

يَنْحَقُ اللَّهُ الرِّبَا وَيُرِي الصَّدَاقَاتِ

ورک کوی الله (برکت د) سود او زیاتوی (ثواب د) خیراتونو،

تفسیر: الله تعالی د سود مال نابود او پوینا (تباہ) کوی. یعنی په هغه کښی هیڅ خیر او برکت نه وی. بلکه د هغه اصل مال هم ضائع کیږی. کله چه د حضرت نبوی صلی الله علیه وسلم په حدیث کښی راغلی دی، چه «د سود مال په هره اندازه چه زیات شی، آخر ئی افلاس او تاوان دی.» او د خیرات د مال له زیادت ځنی دا مطلب دی چه په هغه مال کښی زیادت راځی، او پاک الله په هغه کښی خیر او برکت ږدی او د هغه ثواب دپروی لکه چه په احادیثو کښی هم راغلی دی.

وَاللَّهُ لَیُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ أَثِيمٍ ﴿٢٦﴾

او الله دوستی نه کوی له هر سخت کافر گنهگار سره (بلکه دغه ناشکر د حرامو حلالوونکی معذبوی هم).

تفسیر: مطلب دا چه سود او سوائی اخیستونکی سره له ماله او شتو دومره نه کوی چه

محتاجانو ته بی له سوده حسنه پور (قرض) ورکړی. حال دا چه په ده باندی دا لارم و چه هغه ئی د خیرات په توگه (طریقه) حاجتمندو خلقو ته ورکړی وی، نو اوس له دی غنی زیات د الله تعالی د نعمتونو ناشکری او کفران به څه وی؟.

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١٨٤﴾

بیشکه هغه کسان چه ایمان ئی راوړی دی (په ټولو مؤمن به شیانو) او کوی دوی ښه (عملونه) او قائموی دوی (سم اداء کوی سره له ټولو حقوقو په ترتیب) لمونځ او ورکوی دوی زکوة شته دوی لره اجر (ثواب) د دوی په نزد د رب د دوی، او نشته (هیڅ ډول (طریقه)) ویره په دوی باندی او نه به دوی (هیڅکله) غمجن کیږی (د ثواب په نقصان سره).

تفسیر: په دی آیت کښی د سود او سوائی اخیستونکی په مقابل کښی د ایماندارانو صفتونه، او د هغو انعامونو ذکر کوی چه د سود اخیستونکی له حالاتو، اوصافو، عاقبت او حکمونو غنی مخالف دی، چه په هغه سره د سود اخیستونکی پوره تهدید او تشنیع هم ښکاره شوه.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَذَرُوا مَا بَقِيَ مِنَ الرِّبَا إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٢٠٠﴾

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو!) وویریږئ له الله نه او پریږدئ هغه چه پاتی شوی دی له سوده که یی تاسی مؤمنان (یقین لرونکی په شریعت په رښتیا سره).

تفسیر: یعنی پخوا له دی ممانعت غنی څه سود او سوائی مو چه اخیستی ده بلا پسې، خو وروسته له دی ممانعت هغه سود چه اوبستی دی مه ئی اخلئ.

فَإِنْ لَّمْ تَفْعَلُوا فَأْذَنُوا بِحَرْبٍ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِنْ تُبْتُمْ

فَلَكُمْ رُءُوسُ أَمْوَالِكُمْ لَا تَظْلِمُونَ وَلَا تُظْلَمُونَ ﴿٢٩﴾

پس که ونه کمر تاسی (دا کار) نو آگاه شی (او غان تیار کړئ) تاسی په جنگ له (طرفه د) الله او رسول د ده، او که توبه گاره شوئ تاسی (له اخیستلو د سوده) نو شته تاسو لره اصل د مالونو ستاسی مه کوئ تاسی ظلم (چه سود به هم غواړئ) او نه دی ظلم کاوه شی پر تاسی (چه له رأس المال خخه مو خه ستون کړی شی).

تفسیر: یعنی هغه پخوانی سود مو چه اخیستی دی که هغه په خپل رأس المال کښی حساب او له رأس المال غنی ئی کم کړئ، نو پر تاسو باندی ظلم او تیری کیږی. او وروسته له ممانعته که تاسی هغه اوښتی سود وغواړئ، نو دا ستاسی ظلم دی.

وَإِنْ كَانَ دُوعُسْرَةً فَنَظَرَةٌ إِلَىٰ مَيْسَرَةٍ وَأَنْ تَصَدَّقُوا خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾

او که ؤ پور وړی (قرض وړونکی) خاوند د ناداری نو پر تاسی دی انتظار پور وړی (قرض وړونکی) ته تر وخته د پراخي - د پور وړی (قرض وړونکی) او دا چه بښنه وکړئ تاسی (دی پور وړی ته)، خیر (دیره بهتره) ده تاسی ته که پی تاسی چه پوهیږئ (په هغه خیر).

تفسیر: یعنی کله چه د سود ممانعت وشو، او د هغه اخیستل او ورکول موقوف شول، نو اوس تاسی خپل پور (قرض) له مفلس پوروړی غنی درگړده غواړئ داسی غوښتنه نه ده په کار بلکه ناداره لره مهلت ورکړئ! او که مو د لاسه کیږی هغه پور (قرض) وروبخښئ!.

وَاتَّقُوا يَوْمًا تُرْجَعُونَ فِيهِ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ تُوَفَّىٰ كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٣١﴾

او وویږیږئ تاسی له (عذاب د) هغی ورغی چه بیرته بیول کیږئ تاسی په هغی کښی طرف د الله ته بیا به پوره ورکړی شی هر نفس ته (جزا) د هغه عمل

چه (ده له خیره یا شره) کړی وی او په دوی به ظلم ونه کړ شی (د عذاب په ډیروالی یا د ثواب په لږوالی سره).

تفسیر: یعنی په قیامت کښی به د گردو (تولو) اعمالو جزا او سزا ورکوله کیږی، نو اوس دی هر څوک فکر وکړی چه ښه کار کوی که بد؟ گنه او سود اخلی؟ یا خیرات ورکوی؟
(د «البقرة» د سورت گرد (تول) آیاتونه مدنی دی پرته (علاوه) له دی آیت څخه چه مکی دی او په حجة الوداع کښی په «منی» کښی نازل شوی دی او وروسته له دی نه بل کوم آیت نه دی نازل شوی او رسول الله صلی الله علیه وسلم وفات شوی دی).

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا تَدَايَنْتُمْ بِدَيْنٍ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى
فَاكْتُبُوا وَلِيَكُنْ بَيْنَكُمْ كَاتِبٌ بِالْعَدْلِ وَلَا يَأْبَ كَاتِبٌ أَنْ
يَكْتُبَ كَمَا عَلَّمَهُ اللَّهُ فَلْيَكْتُبْ وَلِيُمِلَّ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ
وَلِيَنْقِ اللَّهُ رَبَّهُ وَلَا يَبْخُسَ مِنْهُ شَيْئًا

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو!) کله چه یو له بله سره معاملی کوئ تاسی په پور (قرض) سره تر نیتی تاکلی (مقرر کړی) شوی پوری نو ولیکئ تاسی هغه (پور- قرض)؛ او ودی لیکي (کاغذ د پور- قرض) په منځ ستاسی کښی یو کاتب په عدل (انصاف سره واقعاً نه کم او نه زیات) او منع دی نه راوړی (هیڅ یو) کاتب (د دی کاغذ) له لیکلو څخه (او ښائی چه ولیکي دا معامله) هغسی چه ښوونه کړی ده کاتب ته الله نو ودی لیکي، او بیان دی وکړی (کاتب ته) هغه څوک چه په ده باندی حق (پور- قرض) دی او ودی ویرېږی (کاتب) له الله چه رب د ده دی او نه دی کموی له هغه (حقه) هیڅ شی، (یعنی دی دی هم په اقرار کښی هیڅ زیاتوالی او کموالی، تغیر او تبدیل نه کوی).

تفسیر: رومبی ئی د صدقاتو او خیراتونو فضیلت، او د هغو د احکامو بیان وکړ. وروسته له هغه ئی د (سود) حرمت او مذمت وکړ، او اوس د پور (قرض) اخیستلو او پور (قرض) ورکولو، او د حجت لیکلو، او د پور (قرض) د بیرته ور رسولو نیټه تر راتلونکی مودی پوری، او د نورو لار ښوونه کیږی. او د پور (قرض) په نسبت داسی معلومیږی چه دا ډول (طریقه) معامله جائزه

ده، مگر هر کله چه دا معامله په راتلونکی مودی پوری اړه (احتیاج) لری، او د هیری، مړینی (مرگ)، نشتوالی او د نورو جنگ جگړی احتمال هم پکښی شته، نو ځکه ضروری ده چه د هغی د تأدیبی نیټه په داسی اهتمام سره وټاکله (مقرره) شی! چه وروسته له هغه داسی کومه جگړه او مخالفت پکښی پېښ نشی، او د هغی صورت هم دا دی چه دا خبره پر یوه کاغذ باندی ولیکی، او د بیرته وررسولو نیټه وټاکله (مقرره) شی! او د پور (قرض) ورکونکی او پوروړی (قرض وړونکی) نومونه او ښکاره پېژندگلوی، او د هغی معاملی پوری نور ترلی تفصیلات او لازمی خبری په صاف او ښکاره ډول (طریقه) سره ولیکلی شی! او لیکونکی (کاتب) لره ښائی چه بی له انکاره همغسی چه د شرعی شریفی حکم دی له هغه سره ئی سم او برابر ولیکی! او له عدل او انصاف څخه لری نه شی! ښه خو دا دی چه دا حجت پخپله پوروړی (قرض وړونکی) پخپل قلم سره ولیکی! یا ئی لیکونکی ته ووائی، چه هغه ئی سم د ده له وینا سره ولیکی، او د بل چا په حق کښی هېڅ ډول (طریقه) نقصان او تاوان پېښ نه کړی!

فَإِنْ كَانَ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ سَفِيهًا أَوْ ضِعْفًا أَوَلَا يَسْتَطِيعُ أَنْ يُبْلِلَ هُوَ فُلْيُيْلٌ وَلِيُّهُ بِالْعَدْلِ

پس که ډ هغه څوک چه په ده باندی حق (پور/قرض) دی کم عقل (مبذر، بی وقوف او لیونی) یا ضعیف لکه ووړ (معزور) یا ډیر زوړ (بودا) یا ئی توان نه وی چه اقرار وکړی (چه گنګ وی یا د کاتب په ژبه نه پوهیږی) دی پخپله نو بیان دی وکړی ولی (واکدار) د ده په عدل (انصاف سره چه سمه خبره ووائی نه کمه نه زیاته)،

تفسیر: یعنی هغه مدیون او پور وړی چه کم عقل یا ناپوه یا مبذر یا ضعیف یا سست یا بیرا وی لکه چه ووړ (معزور) یا زوړ، او د معاملی د پوهیدلو پوهه نه لری، یا د هغی معاملی لازمی خبری لیکونکی ته نشی ویلی (لکه چه گونګی وی یا د کاتب په ژبه نه پوهیږی) نو په داسی صورت کښی د مدیون - واکدار یا وارث یا ولی یا وصی دی هغه معامله په عدل او انصاف سره بی له زیاتوالی او کموالی پای (اخر) ته ورسوی! او لیکونکی ته دی ووائی چه وئی لیکي.

وَأَسْتَشْهَدُ وَأَشْهَدُ مِنْ رَجَالِكُمْ فَإِنْ لَمْ يَكُونَا رَجُلَيْنِ فَرَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ مِمَّنْ

تَرْضَوْنَ مِنَ الشَّهَادَةِ أَنْ تَفْضَلَ إِحْدَاهُمَا فِتْنَةً لِأَحَدٍ مِمَّا الْآخَرَىٰ

او شاهد ونیسع تاسی (په خپلو معاملو کښی) دوه شاهدان له سړیو ستاسی (چه مسلمانان، عاقلان، بالغان او اصیلان وی) پس که نه وو دوه نارینه (شاهدان) نو یو سړی دی وی او دوه ښځی له هغو کسانو چه تاسی تری راضی یی (د عدالت له کبله (وجی)) له شاهدانو (د ښځو دا تعدد د دی له پاره دی که) هیره کړی (دا شاهدی) یوه له دی دواړو نو ور په یاد به کړی هغه یوه له دی دواړو (چه ور په یادوی) هغی بلی (هیر زړی ته)،

تفسیر: او تاسی ته ښائی چه په دی معاملی کښی لږ تر لږه دوه نارینه یا یو نارینه او دوی ښځی شاهدانی ونیسع! (ځکه چه په ښځو کښی عقل کم او هیره ډیره ده). او شاهد هم ښائی د غوره کولو وړ (لائق) یعنی لائق د اعتماد او د اعتبار خاوند وی (له سړیو ستاسی یعنی هغه دوه تنه چه مسلمانان، عاقلان، بالغان او اصیلان وی. او د کافر شاهدی قبوله نه ده. مگر د «امام اعظم رحمه الله علیه» په نزد د یوه کافر شاهدی پر بل کافر باندی روا ده.)

وَلَا يَأْبَ الشَّهَادَةُ إِذَا أَدَّاهُ غَوَاوَلَا شَمُّوْا أَنْ تَكْتُبُوهُ صَغِيرًا أَوْ كَبِيرًا

إِلَىٰ أَجَلِهِ ذَلِكُمْ أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ وَأَقْوَمُ لِلشَّهَادَةِ وَأَدْنَىٰ أَلَّا تَرْتَابُوا

او نه دی منع راوړی شاهدان کله چه وبلل شی دوی (شاهدی ته) او مه خوابدی کیږئ (ای معامله دارانو!) له دی چه ولیکئ دا (حق که) لږ وی او که ډیر وی تر نیتي د هغی پوری، دا (لیکل) ستاسی پوره عدل دی په نزد د الله او ښه مرسته (مدد) کوونکی (ډیر محکم) دی دپاره (د اداء) د شاهدی او ډیر نژدی دی دی ته چه شکمن نه شی تاسی (د دی معاملی په نیته او مقدار کښی).

تفسیر: یعنی هر کله چه څوک د شاهد کیږلو یا د شهادت د اداء کولو دپاره وغوښت شی، نو منع دی نه راوړی او نه دی انکار او پکښی سستی کوی، او ښائی چه د معاملاتو په لیکلو کښی هیڅ ډول (قسم) قصور او اهمال ونه کړ شی! (تر دی چه نیته دی هم پکښی ولیکلی شی!) عام له دی نه چه هغه معامله وړوکی وی - که لویه، ځکه پوره عدل او انصاف په هم دی

کبئی دی او په شهادت کبئی هم زیات داد په هم دی لیک باندی دی، او د نه هیریدلو او نه تیروتلو او د هیچا د حق د نه ضایع کیدلو اطمینان او تسلی هم په هم دغه لیک باندی دی.

إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً حَاضِرَةً تُدِيرُونَهَا بَيْنَكُمْ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَلَّا
تَكْتُبُوهَا وَأَشْهَدُوا إِذَا تَبَايَعْتُمْ وَلَا يُضَارَّ كَاتِبٌ وَلَا شَهِيدٌ ۖ

مگر که وی (دا معامله) ستاسی تجارت په حضور (لاس په لاس) چه چلوئ
ئی تاسی (په راکړه او ورکړه سره) په خپلو منځو کبئی پس نشته پر تاسی
باندی هیڅ گناه چه ونه لیکئ تاسی دا (معامله) او شاهدان ونیسئ تاسی!
کله چه یو له بل سره پلورل (اخیستل) یا پیرودل (خرڅول) «بیع او شری»
کوئ تاسی او نه دی رسوی نقصان کاتب او نه شاهد، (یعنی په کتابت او
شهادت کبئی دی څه زیاتوالی او کموالی نه کوی - یا) او ضرر دی نه
رسولی شی کاتب ته او نه شاهد ته (یعنی که معذور وی زور دی پر هیچا ونه
کمر شی.)

تفسیر: یعنی که د سوداگری معامله لاس په لاس وی. د جنس په بدل کبئی جنس یا نغده معامله
وی - او د پور (قرض) معامله نه وی، نو په دی صورت کبئی ئی نه لیکل، ویا له دی خو
شاهد نیول په هسی معاملو کبئی ضرور دی چه په هغی کبئی وروسته له دی نه کومه جگړه او
جنجال پېښ نشی او ښائی چه لیکونکی او شاهد هیچا ته کوم ربر (تکلیف) او تاوان ورپېښ نه
کری یعنی نه دی مدعی او نه دی مدعی علیه ته څه نقصان او تاوان رسوی، بلکه همغه حق دی
اداء کری چه د ده په غاړه واجب دی (او هم داسی کاتب او شاهد ته دی هم څه ضرر نه رسوی.)

وَأَنْ تَقْعَلُوا فَإِنَّهُ فُسُوقٌ بِكُمْ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ
شَيْءٍ عَلِيمٌ ۝۸۶ وَأَنْ كُنْتُمْ عَلَى سَفَرٍ وَلَمْ تَجِدُوا كَاتِبًا فَرِهْنِ مَقْبُوضَةً فَإِنْ أَمِنَ بَعْضُكُمْ
بَعْضًا فَلْيُؤَدِّ الَّذِي أُؤْتِنَ أَمَانَتَهُ وَلْيَتَّقِ اللَّهَ رَبَّهُ وَلَا تَكْتُمُوا الشَّهَادَةَ ۚ وَمَنْ يَكْتُمْهَا
فَإِنَّ اللَّهَ يُكَلِّمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا ۖ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ۝۸۷

او که وکیر تاسی (دا کار د اضرار) نو بیشکه دا گناه ده (لاحقه) په تاسی پوری، او وویریری تاسی له الله نه، او ښوونه (د احکامو) کوی تاسی ته الله او الله په هر شی باندی ښه عالم دی. (او گرد (تول) شیان ورته ښه معلوم دی) او که یی تاسی په سفر باندی او ومو نه موند کوم کاتب نو (واخلی) گروی قبض کړی شوی پس که امین (معتبر) وگنل غینو ستاسی ځینی (نور، چه گروی ئی وانه خيستله) نو اداء دی کړی هغه څوک چه امین گرغولی شوی وی امانت د ده (یعنی د پور (قرض) ورکونکی) او ودی وویریری له الله څخه چه رب د ده دی او مه پتوئ شهادت (ای شاهدانو یا ای مدیونانو! چه گویا اقرار هم په خپل ځان باندی شاهدی ده) او هر چا چه پته کړه دا (شاهدی) نو بیشکه دی گنهگار دی زړه د ده او الله په (هغو کارونو) چه کوئ (ئی تاسی) ښه عالم دی. (او هر شی ښه ورته معلوم دی).

تفسیر: یعنی که په سفر کښی د قرض او پور معامله درپښه شی او حجت او سند لیکلو ته موقع او فرصت نه وی او لیکونکی مو په لاس درنشی نو پوروی (قرض وړونکی) دی د خپل پور (قرض) په عوض کښی کوم شی گرو (گانه) ورته کیږدی.

فائده: په «سفر» کښی د «حضر» په نسبت گروی (گانی) ته زیات ضرورت پیښیږی ځکه لیکل او شاهدی په «حضر» کښی په آسانی سره صورت موندلی شی او پور (قرض) ورکونکی ته په آسانی سره اطمینان او تسلی پیدا کیږی نو ځکه په سفر کښی د «رهن» او گروی (گانی) اخیستلو حکم وشو. که نه په «حضر» او د لیکونکی او د شاهدانو په موجودیت کښی هم د گروی (گانی) اخیستل روا دی. لکه چه رسول اکرم صلی الله علیه وسلم فرمایلی دی که پور (قرض) ورکونکی پخپل پور وړی (قرض وړونکی) باندی اطمینان او اعتبار لری - او پری داده وی، او تری گروی (گانه) ونه غواړی، نو پر پور وړی باندی لازم دی چه د پور (قرض) د خاوند حق پوره او کامل اداء کړی! او له الله تعالی جل جلاله ځنی دی وویریری! او د حق د خاوند په حق کښی دی په امانت سره معامله وکړی!

لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ وَاِنْ تُبْدُوْا مَا فِيْ اَنْفُسِكُمْ اَوْ تَخْفَوْاْ

يَحٰسِبُكُمْ بِهٖ ۝ اللّٰهُ فَيَغْفِرُ لِمَنْ يَّشَآءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَّشَآءُ

وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿٨٨﴾

(خاص) الله لره دی هر هغه څه چه په آسمانونو کښی دی او هر هغه څه چه په ځمکه کښی دی. (له موالیدو، عناصرو او نورو ټولو علویاتو او سفلیاتو، سره له آسمانو او ځمکې ملکا و خلقاً و عبیداً) او که ښکاره کړئ تاسی هغه (ارادی او بدنیتونه) چه په زړونو ستاسی کښی دی یا پت کړئ تاسی هغه، حساب به وکړی له تاسی سره په هغه باندی الله پس مغفرت کوی هغه چاته چه اراده وکړی (الله د مغفرت ئی) او په عذابوی به هغه څوک چه اراده وکړی (الله د عذابولو ئی) او الله په هر شی باندی ښه قادر دی (له ثوابه او عقابه او حساب به هم)

تفسیر: الله تعالیٰ په دی سورت کښی د اصولو او فروعو، عباداتو او معاملاتو، او د بدنۍ او مالی هر راز (قسم) احکامو بیان پوره وکړ او ښائی چه دی مبارک سورت ته «**سنام القرآن**» په هم دی سبب ویلی شوی وی. نو ځکه مناسب دی چه بندگانو لره هم پوره تاکید او تهدید له هر لوری ورکړ شی، چه د ذکر شویو احکامو په تعمیم او کولو کښی هیڅ ډول (طریقه) قصور او کوتاهی رانشی. او له ټولو مناهیو ځنی ځان وژغوری (وساتی). دا دی چه د «**البقرة**» د سورت په آخر کښی ئی وروسته د احکامو له ارشاد دا آیت د تهدید او تنبیه په ډول (طریقه) سره ارشاد وفرمایه، او د گردو (ټولو) ذکر شویو تیرو احکامو په تعمیم او کړو باندی ئی ټول سره مجبور او مامور کړل هم دا راز (شان) هغه کسان چه په نکاح، طلاق، قصاص، زکوٰه، بیع، شری، ربوا او نورو کښی زیاتره له خپلو جوړو کړیو پلمو (منصوبو) او تدبیرو ځنی کار اخلی، او ناروا شیان روا گڼی، او د هغو په روا گرځولو کښی له خپل فکر او خیال څخه نه اوړی، او هر څه ئی چه زړه غواړی همغه کوی، هغوی ئی هم پوره تنبیه او تهدید کړل. هغه پاک ذات چه پر مونږ باندی د عبادت استحقاق لری ښائی چه مالک وی. هغه ذات چه زمونږ د ټولو پټو او ښکاره ؤ کارونو حساب او کتاب اخیستی شی، ښائی چه په گردو (ټولو) امورو باندی ښه «**علیم**» او «**خبیر**» وی. او هغه ذات چه زمونږ د تمامو شیانو حساب اخیستی شی او مونږ ته د ښو او بدو چارو په مقابل کښی جزا او سزا راکولی شی، ښائی چه په گردو (ټولو) شیانو باندی قدرت ولری او ښه قادر وی. نو دلته ئی بیا هم دا دری واړه کمالات بیان کړل. چه هغه «**ملک** - علم - قدرت» دی او د هم دی صفاتو ذکر ئی په «**آیت الکرسی**» کښی هم فرمایلی دی. مطلب ئی دا دی (**حق سبحانه و تعالیٰ**) د گردو (ټولو) شیانو مالک او خالق دی. د ده علم په گردو (ټولو) مخلوقاتو او موجوداتو باندی محیط دی. د ده قدرت پر ټولو حاوی او شامل دی نو بیا د هسی مالک الملک - علیم - بصیر او قدیر ذات احکام نه منل عام له دی نه چه د الله تعالیٰ دغه نافرمانی په پټه سره وی که په ښکاره سره، څرنگه به ور (لائق) او مناسب وی؟ او بیا به دا نافرمان بنده څنگه د الله تعالیٰ له عذابه ځان ژغوری (ساتی)؟

اَمِّنَ الرَّسُولُ بِمَا اُنْزِلَ اِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَ الْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ اَمِنَ بِاللّٰهِ وَمَلٰئِكَتِهِ
وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ اَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَاَطَعْنَا
عُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَالْيَكِ الْمَبْصِرُ ﴿٢٥﴾

تصدیق (باور) کبری دى رسول په هغه شی چه نازل کړى شوى دى ده ته له
(طرفه د) رب د ده او مؤمنانو (هم تصدیق او باور کړى دى). تولو (د
دوى) تصدیق (باور) کړى دى په الله باندې او په پرېستو د ده او په کتابو د
ده او په رسولانو د ده (په داسې حال کې چې وائى دوى) فرق نه کوو په
منځ د هیڅ یو (رسول) له رسولانو د الله کېښی. او وائى (رسول الله او
مؤمنان). واوریده مونږ (پیغام ستا) او قبول کړ مونږ (حکم ستا غواړو).
مغفرت ستا ای ربه زمونږ او (خاص) تا ته دى درتلل (د هر چا).

تفسیر: کله چه له پرمې آیت څخه دا خبره ښکاره شوه چه د هغو خبرو هم پوښتنه او حساب
آخیستل کیږی چه په زړونو کېښی گرځی نو اصحاب الکرام رضی الله عنهم ووبریدل، او له دى
آیت څخه داسې زیات متأثر شول، چه د هغه په شان له هیڅ یوه بل آیت څخه نه وو متأثر شوى
نو دوى پاک رسول صلى الله عليه وسلم ته شکایت وړ وور رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمایل
﴿وَقَالُوا سَمِعْنَا وَاَطَعْنَا﴾ یعنې که څه سختی مو په نظر درځی یا څه خپګان درپېښ شى نو د
حق تعالی د دى امر او ارشاد په منلو او تسلیم کېښی لږ څه توقف او ډیل مه کوئ! او د زړه له
اخلاصه عرض ورته وکړئ چه ﴿سَمِعْنَا وَاَطَعْنَا﴾ دوى د حضرت رسول الله صلى الله عليه وسلم امر
او ارشاد سره سم کار وکړ، نو دغه کلمات د زړه د انشراح په توګه (طور) د دوى پر ژبو
باندى جاری شول، چه د هغه مطلب دا دى مونږ ایمان لرونکى یو پر الله تعالی (چه واحد، احد،
صمد، لاشریک له، ازلی، ابدى، د کمال په تولو صفاتو موصوف. او له هر عیب او نقصان څخه
پاک دى) او ایمان لرونکى یو پر ملائکو د الله چه مقرې بندگانې د الله تعالی دى، نه ذکر
دى، نه اناث او د الله تعالی دیرى مطیعې او حکم منونکې، او یوه طرفة العین هم د الله تعالی له
عبادت، تسبیح او تقدیس څخه نه غافلېږی او ایمان لرونکى یو په تولو کتابونو د الله تعالی چه
تول حقانى او قدیمى دى ځکه چه د الله تعالی گرد (تول) صفات ازلی، قدیمى او ابدى دى، او
دغه تول کتابونه د الله تعالی له طرفه لېږل شوى دى. او ایمان لرونکى یو په رسولانو د الله چه
گرد (تول) په حق دى او بیخي له دروغو معصوم دى، هر څه چه وائى او راوړی ئى دى، هغه
تول له الله، جل جلاله څخه دى، او فرق نه کوو مونږ په اصل د رسالت کېښی په منځ د هیڅ یو

له دغو رسولانو او د الله تعالى د حکم اطاعت مو وکړ - يعنی خپګان، خطرې او نورې ګردې (تولی) خرڅشي (بدخيالی) مو پريښودې، او د الله تعالى ارشاد مو تعمیل کړ، او د هغه د پاره مو خپله تیاری او چمتوالی (تندی) ښکاره کړ حق تعالى دا خبره قبوله کړه نو دا دواړه آیتونه نازل شول. اول ﴿اٰمَنَ الرَّسُوْلُ﴾ الآية - چه حق سبحانه وتعالى په ده کېښی د حضرت رسول صلی الله علیه وسلم او وروسته له هغه د ده د هغو اصحابو چه هغوی ته ذکر شوی تشویش پېښ شوی ؤ او په دی سره نئ دفع وشوه د ایمان مدح او ستاینه (صفت) په تفصیل سره وفرمایله چه له هغی څخه د هغوی زړونه داده او اطمینان ئی ترقی وکړی او هغه پخوانی - خطری او خرڅشي (بدخيالی) ئی ورکړی شی. او وروسته له دی نه په بل آیت کېښی چه ﴿لَا يَكْلَفُ اللّٰهُ نَفْسًا اَوْ سَعْيًا﴾ الآية - دی فرمائی چه له توان او مقدوره زیات هیچا ته تکلیف نه ورکاوه کیږی. او که د چا په زړه کېښی د ګناه خیال یا کومه خطرې وګرځی، خو په هغه باندی عمل نه کوی، نو پر ده باندی هیڅ ګناه نشته او سهر او تیرواته ئی هم معاف دی. لنډه ئی دا چه صاف ئی وفرمایل چه له هغو خبرو ځنی چه ځان ژغورل (ساتل) تری سخت دی. لکه د خراب کار خیال، خطرې، تیرواته او سهر په هغو باندی هیڅ مواخذه نشته. هو په هغو خبرو باندی چه د بنده په واک (قبضه) او اختیار کېښی دی نیول کیږی. نو پخوانی آیت چه ورڅخه د اصحابو تشویش پیدا شوی ؤ ښائی چه د هغه معنی هم د دوهمی قاعدی سره سمه واخیستله شی، لکه چه هم داسی هم وشوه، او دغه یاده شوی خطرې داسی بیخی له منځه لاړه چه سبحان الله!.

(فائده): له دی چه «نه کوو فرق په منځ د هیڅ رسول له رسولانو د الله کېښی» دا مطلب دی چه مونږ د یهودانو او نصرانیانو په شان نه یو، چه هغوی یو رسول منی او بل رسول نه منی.

لَا يَكْلَفُ اللّٰهُ نَفْسًا اَوْ سَعْيًا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ
 رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا اِنْ نُسِيْنَا اَوْ اَخْطَا نَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا
 اِصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحِثْ عَلَيْنَا مَا لَا طَاقَةَ
 لَنَا بِهِ وَاَعْفُ عَنَّا وَاعْفُ لَنَا وَارْحَمْنَا اَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا
 عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِيْنَ ﴿٢٨٨﴾

نه کوی تکلیف الله پر هیڅ نفس باندی مګر «په اندازی د» طاقت د ده «دی» دی نفس لره «ثواب د» هغه «عمل» چه کړی «ئی» دی او «شته» په

ده باندی «وبال» د هغه «عمل» چه کړی «ئی» دی. ای ربه زمونږه! مه نیسه مونږه که هیر کړو «حکم ستا» یا په خطا سره وکړو «گناه» ای ربه زمونږه! او مه باروه پر مونږ باندی دروند بار! لکه چه بار کړی ؤ تا دغه «بار» پر هغو کسانو باندی چه وو پخوا له مونږه ای ربه زمونږه! او مه باروه پر مونږ باندی هغه (تکلیف) چه نه وی هیڅ طاقت مونږ ته په هغه سره او محوه کړه «گناهونه» له مونږه او مغفرت وکړه مونږ ته، او رحم وکړه پر مونږ باندی، هم ته ئی مولی «مددگار» زمونږ - نو مدد وکړه له مونږ سره! پر قوم کافرانو باندی.

تفسیر: په رومبنی آیت کښی لویو اصحابو رضی الله تعالیٰ عنهم ته دیره پریشانی ورپیښه شوی وه، نو د هغوی د تسلخ او داد لپاره دا دوه آیتونه نازل شول، چه ﴿أَمِنَ الرَّسُولُ﴾ الآية - او ﴿لَا يَكْلِفُ اللَّهُ نَفْسًا﴾ الآية - دی او وروسته له هغه څخه د ﴿رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا﴾ څخه نیولی د دی سورت تر پایه پوری داسی دادینه (تسکین) او تسلی راکړی شوی ده، چه د هغه په لوستلو سره د هیڅ یو راز تکلیف او سختی، هیڅ یوه اندیښنه او خرڅشه (بد خیال) نه دی پاتی څکه په هغو دعاؤ او غوښتنو سره چه مونږ مامور شوی یو، د هغو مقصود دا دی چه «بیشکه ته پر مونږ باندی د هر ډول (طریقه) حکومت حق او د عبادت استحقاق لری. مگر ای زمونږ ربه! ښائی پخپل رحمت او کرم سره مونږ ته داسی حکم صادر کړی چه د هغه کول (تعمیل) پر مونږ باندی سخت او دروند نه وی، او نه مونږ په تیروتلو او سهر باندی ونیسی! او نه د پخوانیو امتونو په شان پر مونږ باندی شدید حکمونه نازل کړی! او نه زمونږ له طاقته ځنی زیات کوم حکم پر مونږ مقرر کړی! سره له هسی آسانی او سهولته که له مونږ ځنی کومه خطا او تقصیر څرگند شی له هغه ځنی ته راتیر شه! او ومو بخښه، او پر مونږ رحم وکړه!» په حدیث کښی راغلی دی چه دا گردی (تولی) دعاوی ومنلی شوی، او په هغو سختیو پسی چه لویو اصحابو رضی الله تعالیٰ عنهم ته ورپیښی شوی وی اوس د الله تعالیٰ په فضل او کرم او رحمت سره زمونږ له هری یوی سختی او ربر (تکلیف) ځنی داد، امن او سلامتی په برخه شوی ده نو اوس مونږ د دومره یوی خبری هیلمن (امیدوار) یو چه د پاک الله په فضل او کرم سره په کفارو باندی هم بری ومومو، او پاک الله دی پر مشرکینو باندی هم مونږ ته بری او غلبه راعتایت کړی! که نه د دوی له لوری راز راز (قسم قسم) ربرونه (زحمتونه) او تکالیف، دینی او دنیوی هر ډول (طریقه) زحمتونه راوړاندی کیوی او له هغه صمویت او سختی ځنی چه د الله تعالیٰ په فضل او کرم سره ژغورلی (ساتلی) شوی یو، د کفارو د غلبی په حالت کښی به بیا همغه اندیښنه او خرڅشه (بد خیال) زمونږ د سودا او خپګان موجب گرځی.

تمت سورة البقرة بفضل الله رب البرية - يا من لك الكبرياء في الدنيا والاخرة
ادخلنا بکرمک فی عبادک الکرام البررة

(سورة آل عمران مدنية وهى مائتا آية وعشرون ركوعاً، تسلسلها ۳ ورقم نزولها ۸۹ نزلت بعد الانفال)

د آل عمران سورت مدنی دی. دوه سوه آیتونه او شل رکوع لری په تلاوت کښی دریم او په نزول کښی ۸۹ سورت دی
د «انفال» له سورت څخه وروسته نازل شوی دی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

شروع کوم په نامه د الله چه دیر زیات مهربان پوره رحم لرونکی دی

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي آتَانَا الْإِسْلَامَ وَالْأَهْلَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ ط

الله «چه دی» نشته هیڅوک لایق د عبادت مگر هم دی دی چه تل ژوندی په یو حال باقی، قایم، کامل، تدبیر والا دی.

تفسیر: د نجران د عیسایانو یوه شپيته کسيزه مؤقره او معززه جرگه د رسول اکرم صلی الله علیه وسلم په خدمت کښی حاضره شوه. په دوی کښی دری تنو دیر شهرت او امتیاز درلود (لرلو). (۱) عبدالمسیح عاقب په امارت او سیادت کښی (۲) ایهم السید په رایه او تدبیر کښی (۳) ابو حارثه بن علقمه په مذهبی علومو کښی د نصرانیانو لوی عالم. (ابو حارثه) اصلاً د عربو له مشهوری قبیلې (بنی بکر بن وائل) سره تعلق درلود (لرلو)، بیا پوخ نصرانی شو. د روم سلاطینو د ده د مذهبی صلابت، مجد او شرف د لیدلو له امله (وچی) ئی زیات تعظیم او تکریم کاوه. او دیره مالی مرسته (مدد) ئی ورسره کوله، او یوه کلیسا ئی ورته جوړه، او د مذهبی چارو په اعلیٰ منصب ئی مامور کړی ؤ. دا جرگه د رسالت په دربار کښی په دیر شان او شوکت سره حاضره شوه او په متنازع فیها مسایلو کښی ئی له رسول صلی الله علیه وسلم سره خبری وکړی، چه د هغو پوره تفصیل د محمد بن اسحق رحمة الله علیه په «سیرت» کښی منقول دی. د آل عمران د سورت اتیا، یا نوی رومینی آیتونه د دی واقعی په نسبت نازل شوی دی د عیسایانو رومینی او بنیادی عقیده دا وه چه مسیح علیه السلام کتمت (هو بهو) پخپله خدای یا د خدای زوی او یا یو له دریو خدایانو ځنی دی، (معاذالله).

د دی سورت په رومینی آیت کښی د پاک الله د خالص توحید ذکر راغلی دی، او د هغه د «حی» او «قیوم» کوم صفات چه ذکر شوی دی په هغو سره د عیسایانو دعوی په ښکاره ډول (طریقه) باطله شوی ده لکه چه زمونږ پاک رسول صلی الله علیه وسلم د مناظرې په دوران کښی دوی ته وفرمایل «آیا تاسی نه پوهیږئ چه الله تعالیٰ حی (ژوندی) دی، او هغه لوی ذات ته مرگ

هیچ‌کله نه پیشگیری، او پاک الله گردو (تولو) مخلوقاتو ته وجود ورکری دی او د دوی د ژوندانه اسباب ئی ورپیدا کړی دی. او پخپل کامل قدرت سره د دوی ساتونکی او اداره کوونکی دی. په خلاف د دی په حضرت عیسیٰ علیه السلام باندی به د مرگ او فنا وار خامخا راتلونکی وی. او دا یوه ښکاره خبره ده هغه څوک چه خپله هستی او ژوندون نشی ساتلی، نو د نورو مخلوقاتو ژوندون او هستی به په څه دول (طریقه) سره وساتلی شی؟ هر کله چه هغو نصرانیانو، زمونږ د پاک رسول صلی الله علیه وسلم دا وینا واوریده، نو گردو (تولو) سره وویل بیشکه رښتیا ده! ښائی چه دوی به دا غنیمت گنلی وی چه رسول الله صلی الله علیه وسلم له خپله اعتقاده سره سم د عیسیٰ یاتی علیه الفناء سوال کوی. یعنی په عیسیٰ علیه السلام باندی هرو مرو (خامخا) فنا راتلونکی ده. که ئی مونږ ځواب په نفی سره ورکړو، نو رسول صلی الله علیه وسلم زمونږ د عیسایانو له عقیدی سره سم چه «دیره موده کیږی چه حضرت عیسیٰ علیه السلام مړ شوی دی» مونږ په صریح دول (طریقه) سره لا زیات ملزم، مفحم او ساکتولی شی. نو ځکه ئی مصلحت ونه لید چه په لفظی مناقشه کښی خپل ځانونه وغورځوی. او ممکن دی چه دا نصرانیان له هغو فرقو ځنی وی چه له اسلامی عقیدی سره سم د مسیح علیه السلام له قتل او صلب ځنی قطعاً انکار کوی، او د جسمانی رفعی قائلان دی. لکه چه حافظ ابن تیمیه رحمه الله علیه په «الجواب الصحیح» کښی، او د «الفارق بین المخلوق والخالق» مصنف تصریح کړی ده، چه د شام او د مصر نصرانیان رومی په عمومی دول (طریقه) سره په هم دی عقیدی باندی وو، وروسته له دیری زمانی (پولوس) نومی د «صلب» د عقیدی اشاعت وکړ. بیا دا خیال له یورپ څخه مصر او شام او نورو ځایو ته ورسید په هر حال د نبی کریم صلی الله علیه وسلم له لوری د «ان عیسیٰ آتی علیه الفناء» په ځای د «یاتی علیه الفناء» فرمایل په داسی حال کښی چه په رومینی جمله کښی سره د مسیح د الوهیت تردید په ښه دول (طریقه) سره کیږی، او په هغه موقع کښی ښه ښکاره او مسکت جواب کیده، دا خبره ښکاره وی چه زمونږ پاک رسول صلی الله علیه وسلم د الزام په وخت کښی هم دا لارمه ونه گنله چه په مسیح علیه السلام باندی پخوا له مړ کیدلو د مرگ اطلاق وکړی.

نَزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ

نازل کړی (توته توته لیږلی) دی په تا باندی کتاب (قرآن) په حقه (په رښتینو اخبارونو او واضحو دلایلو)

تفسیر: یعنی قرآن کریم چه عین حکمت، او له مصالحو سره موافق دی، په نهایت ښه وخت کښی سره له رښتیا او انصاف راښکته شوی دی.

مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَأَنْزَلَ التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ ۚ مِنْ قَبْلُ هُدًى لِّلنَّاسِ

حال دا چه تصدیق کوونکی دی د هغو « کتابونو » چه پخوا له ده نه دی او نازل کړی « یو غلی لپړلی » دی توریت او انجیل پخوا « له دی قرآن » له پاره د هدایت د خلقو.

تفسیر: یعنی قرآن عظیم الشان د پخوانیو آسمانی کتابونو تصدیق کوونکی دی او هغو پخوانیو کتابونو توریت، انجیل او نورو هم لا له پخوا څخه د پاک قرآن د نزول زیری خلقو ته ورکړی ؤ، او د ده د راوړونکي په لوري ئی خلقو ته لار ښوونه کوله، او د خپل وخت له اقتضا سره ئی سم خلقو ته احکام او هدايات ورکول، ښکاره کړه چه د مسیح علیه السلام د « الوهیت » یاد « ابنیت » عقیده په هیڅ یوه آسمانی کتاب کښی نه وه، ځکه چه د دین د اصولو په اعتبار گرد (تول) آسمانی کتابونه یو له بل سره متفق او متحد دی، او د مشرکانو د عقائدو تعلیمات په هغوی کښی نشته.

وَأَنْزَلَ الْفُرْقَانَ

او نازل کړی ئی دی فرقان « یعنی هسی کتابونه چه د حق او باطل بیلوونکی دی ».

تفسیر: یعنی د هری زمانی سره ئی سم داسی شیان رانازل کړل، چه د حق او باطل حلال او حرام - دروغو او رښتیا په منځ کښی فیصله کوونکی دی، په دی کښی قرآن کریم، سماوی کتابونه او د انبیاء علیهم السلام معجزات گرد (تول) سره داخل دی او په دی لوري هم اشاره وشوه چه په هغو مسایلو کښی چه یهودان او نصرانیان له پخوا راهیسی جگری کوی د دی اختلافاتو فیصله هم د هم دی پاک قرآن په وسیله کیږی.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انتِقَامٍ ۝

بیشکه هغه کسان چه کافران شوی دی په آیاتونو د الله سره « چه قرآن او

نور حقانی کتابونه دی» شته دوی لره عذاب سخت، او الله ډیر غالب «قوی د احکامو په انفاذ» خبیستن (خاوند) د انتقام «او د سخت عذاب» دی.

تفسیر: یعنی داسی مجرمان نه بی سزا پاتی کیږی، او نه دوی د ده له زبردست اقتدار څخه ځان ژغورلی (ساتلی)، او نه تری تبتیدلی شی. په دی کښی هم د مسیح علیه السلام د الوهیت د ابطال په لوری یوه لطیفه اشاره وشوه، ولی هر کله چه پوره اقتدار او اختیار الله تعالی لره ثابت شو نو ښکاره ده چه هغه په مسیح علیه السلام کښی نه موندل کیږی. بلکه حضرت مسیح علیه السلام به د نصرانیانو د عقیدې په اساس څرنګه وکولی شی چه نورو ته سزا ورکړی، هر کله چه پخپله ده سره له زیاتې تضرع او الحاح د ظالمانو له منګلو ځنی خپل ځان ونه شو ژغورلی (ساتلی)، نو بیا دی پخپله خدای، یا د خدای ځوی څرنګه کیدی شی؟ ځوی هغه څوک باله شی چه د پلار له نوعی څخه وی، نو ځکه ښائی چه د خدای جل جلاله ځوی هرومرو (خامخا) لکه خدای جل جلاله غوندی وی. یوه عاجز مخلوق ته د مطلق قادر ځوی ویل، په حقیقت کښی پر پلار او ځوی باندی سخت عیب لګول دی. العیاذ بالله

إِنَّ اللَّهَ لَا يَخْفَىٰ عَلَيْهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ ۝

بیشکه الله پت نه دی په ده باندی هیڅ شی په ځمکه او نه په آسمان کښی «د مخلوقاتو له ټولو احوالو»

تفسیر: یعنی همغسی چه د هغه اختیار او اقتدار کامل دی، علم ئی هم محیط دی، د گردی (تولی) دنیا هیڅ یو وړوکی او لوی شی د یوی سترګی د رپ (ثانثی) په اندازه هم له ده ځنی نه پټیږی. گرد (تول) بی گناه او گنهګاران، او د گردو (ټولو) جرمونو نوعیت او مقدار، د ده په علم کښی ده. که مجرم له ده څخه وتبتی، یا ځان تری پت کړی، نو چیری به پت شی؟ په هم دی سره تنبیه ورکړه شوه چه مسیح علیه السلام خدای نشی کیدی. ځکه چه داسی یو محیط علم مسیح علیه السلام ته نه دی حاصل. مسیح علیه السلام هم دومره پوهیده چه الله تعالی ورښوولی ؤ - لکه چه زمونږ د رسول الله صلی الله علیه وسلم په ځواب کښی هم د نجران نصرانیانو اقرار وکړ او نن د مروجو انجیلو له مخی هم ثابت ده.

هُوَ الَّذِي يُصَوِّرُكُمْ فِي الْأَرْحَامِ كَيْفَ يَشَاءُ ۚ لَآ إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ۝

الله هغه (ذات) دى چه جوړوى صورتونه ستاسى په رحمو (د ميندو) كښى په هر ډول (طريقه) چه اراده وكړى «د جوړولو ئى»، نشته بل هيڅ لايق د عبادت مگر هم دى دى ډير غالب «قوى د احكامو په انفاذ» ښه تدبير والا «چه هر كار په حكمت او مصلحت سره كوى»

تفسير: يعنى الله تعالى له خپل علم او حكمت او كامل قدرت او كمال سره سم هر څنگه چه ئى اراده وكړه، همغسې ئى د مور په نس كښى ستاسى صورت جوړ كړ، او جوړوى ئى نارينه يا ښځه ښايسته يا بدرنگه، او څرنگه چه ئى اراده وه، پيدا كوى ئى له يوه شاخكى اوبو ځنى په شو ډولو (طريقو) تحولاتو د بنيادم ښه (شكل) راباسى، او هغه ته پوهه او عقل وركوى. هغه ذات چه قدرت او صنعت ئى داسى وى، نو د هغه په علم كښى به څه نقصان وى؟. يا هر هغه انسان چه ده پخپله د خپلى مور د گيدى په څو تيارو كښى هستوگنه كړى وى، او د نورو وړوكيو غوندى خورى، او ځينى، او له وړاندې او وروسته ځنى اودس ماتى ته كښينى نو داسى يو شخص ته به د پاك الله شريك يا ځوى يا لمسى ويل څرنگه وى؟ ﴿كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِكَلِمَةٍ تَخَرُجُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ إِنَّ يَقُولُونَ إِلَّا كَذِبًا﴾ عيسايانو به داسى پوښتنى كولى «هر كله چه مسيح عليه السلام په ښكاره ډول (طريقه) پلار نه لرى، نو پرته (علاوه) له خدايه به ئى څوك پلار وى؟» نو په ﴿يُصَوِّرْكُمْ فِي الْأَرْحَامِ كَيْفَ يَشَاءُ﴾ كښى د دى خبرى ځواب هم وشو. يعنى الله تعالى قدرت لرى چه په رحم كښى په هر ډول (طريقه) سره ئى چه اراده وى - د انسان شكل تياروى، عام له دى چه د مور او پلار له يو ځاى كيدلو څخه وى، يا كه يواځى د مور د منفعلې قوى ځنى نو ځكه ئى وروسته له دى نه وفرمايل ﴿هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾ يعنى الله تعالى هسى لوى زورور ذات دى چه د هغه قدرت هيڅ څوك نشى محدودولى او د داسى يوه حكمت څښتن (خاوند) دى، چه هر چيرى هر شى مناسب وگنى، هغه كوى. «بى بى حواء» ئى بى موره، او مسيح عليه السلام ئى بى پلاره، او آدم عليه السلام ئى بى له موره او پلاره پيدا كړل د الله تعالى په حكمتونو باندې څوك احاطه كولى شى؟.

هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ آيَاتٌ مُحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ
وَأُخَرُ مُتَشَابِهَاتٌ فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ
مِنْهُ ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَاءَ تَأْوِيلَةٍ

الله هغه «ذات» دى چه نازل كړى «ليږلى» دى پر تا باندې كتاب «قرآن» چه ځينى له ده نه آيات محكمات دى «چه معانى ئى ښكاره دى» دا

«محکم آیات» اصل د کتاب دی «چه د شرعیه ؤ احکامو مبنی دی» او نور «غیننی آیات» متشابهات دی «چه معنی ئی معلومه او معینه نه دی»، نو هر څه هغه کسان چه په زړونو د دوی کښی کوږوالی دی پس پیروی کوی دوی د هغو «کلماتو» چه متشابه وی له دی «قرآن» له پاره د طلب د فتنی «او گمراهی» او دپاره د طلب د معنی د هغو.

تفسیر: «یعنی هر څه هغه کسان چه په زړونو د دوی کښی له حقه باطل ته میلان وی. لکه زانغین او اهل البدعت پس دوی متابعت کوی د قرآن د هغو تخایونو چه متشابه وی. یعنی چه په لفظ کښی ئی دیر احتمالات جاری کیږی - او معنی ئی مشکله وی. زانغ د فتنی د طلب یعنی د عوامو د لغزولو او ښویولو دپاره د (۲۹) مقطعاتو، د یدالله، وجه الله، استوی، ظلل من الغمام او نورو متشابهاتو په نسبت وائی (معاذالله) چه ده پخپله خپل ذات ته جسم او مکان ثبت کړی دی «تعالیٰ عن ذلک علواکبیرا» او پخپله خوښه د دغو متشابهاتو د معنی د اړولو د طلب دپاره زیار (کوشش) کوی، او د خپل نفس په غوښتنی بی د شارع له اذنه په کښی تأویلات کوی.

وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ

حال دا چه نه پوهیږی په «حقیقی معنی او» مطلب د هغه مگر الله «چه دغه متشابهات هم لکه نور تول شیان ور معلوم دی»

تفسیر: «یعنی د دی متشابهاتو هغه معنی چه حمل ئی پر هغی معنی واجب دی بل هیچا ته نه ده معلومه، مگر یواځی الله تعالیٰ جل جلاله ته ښکاره او معلومه دی ځکه چه د هغه لفظ مراد چه ظاهر الدلالت نه وی هغه بی له متکلمه بل هیچا ته نه وی معلوم.»

وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ آمَنَّا بِهِ كُلٌّ مِّنْ عِندِ رَبِّنَا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ ٥

او هغه کسان چه پاڅه دی په علم کښی وائی دوی چه ایمان راوړی دی «باور او یقین لرو» مونږ په دی «متشابه چه په معنی ئی نه پوهیږو، په مثل د ایمان زمونږ په محکم باندی چه دواړه حق دی» دا تول «محکم او متشابه» له طرفه د رب زمونږ دی. او پند نه اخلی «په دی» مگر «خو پند اخلی» خاوندان د عقلونو «خالصو».

تفسیر: هر کله چه د نجران نصرانیان له گردو (تولو) دلایلو غنی عاجز شول نو د معارضی په ډول (طریقه) ئی وویل «آخر تاسی خو مسیح «کلمه الله» او «روح الله» گنئ - نو زموږ د مدعی د اثبات له پاره هم دومره الفاظ کافی دی» دلته د هغی تحقیقی ځواب د یو عام اصول او ضابطی په صورت ورکړی شوی دی، چه د هغه له پوهیدلو غنی وروسته د زرگونو منازعاتو او مناقشاتو خاتمه کیدی شی. داسی پوهیږئ چه نه یواځی په عظیم الشان قرآن کښی بلکه په تولو آسمانی کتابونو کښی دوه ډوله (قسمه) آیتونه شته (۱) هغه آیتونه دی چه مراد ئی ښکاره او تاکلی (مقرر) وی، یعنی د عبارت، لغت، ترکیب او نورو په لحاظ د هغه په الفاظو کښی څه اجمال او ابهام نه وی او نه ئی عبارت د څو معناگانو احتمال لری او نه ئی هغه مدلول چه ور څخه پوهیدلی شوی دی له عامو مسلمو قواعدو غنی چپ وی، نو داسی آیتونو ته «محکمات» وائی، او په حقیقت کښی د کتاب د گردو (تولو) تعلیماتو او احکامو بیخ او د اصولو اصل، هم دا «محکمات» آیتونه دی. (۲) د «متشابهاتو» آیتونه دی چه د هغو مراد ښکاره نه دی، او د هغو چه د متشابهاتو آیتونه دی د محکماتو آیتونو ته راجع کرل شی! او ددی کتل شی هغه معناگانی چه له محکماتو غنی د ده په مخالفی وی د هغو دی بیخی نفی وکړه شی او د متکلم مقصد دی همغه شی واخیست شی چه د محکماتو له آیتونو غنی مخالف نه وی او که سره له اجتهاده او ډیر کوشښ د متکلم مراد په پوره ډول (طریقه) سره متعین نه کر شی نو د هر شی د پوهیدلو دعوی دی پریښوده شی! او له حده غنی دی وړاندی تیری ونه کر شی!، ځکه چه د علم د لېوالی او د استعداد د قصور لامله (له وجی) په ډیرو حقایقو باندی زموږ فکر نشی رسیدی او زموږ عقل د هغه له پوهیدلو غنی قاصر دی، او دا دی هم په همغه فهرست کښی شامل کر شی! خبردار چه داسی تأویلات او وړاندی وروستوالی دی ونه کرل شی! چه د مذهب د مسلمو اصولو او محکمو آیتونو غنی مخالف وی.

د قرآن چه څوک له ځانه کړی تأویل ▪ چه د شرعی پکښی نه وی هیڅ دلیل په مرض د گمراهی سره علیل دی ▪ په عقبی به ئی رب سپک کړی ډیر ذلیل

مثلاً قرآن حکیم د مسیح علیه السلام په نسبت تصریح فرمایلی ده ﴿إِنَّهُوَ الْعَبْدُ الرَّعِيْبُ﴾ عَلَيْهِ يَا ﴿إِنَّ مَثَلَ عِيسَىٰ عِنْدَ اللَّهِ كَمَثَلِ آدَمَ خَلَقَهُ مِنْ تُرَابٍ﴾ الآية - يَا ﴿ذَلِكَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ قَوْلَ الْحَقِّ الَّذِي فِيهِ يَمْتَرُونَ﴾ يَا ﴿مَا كَانَ لِلَّهِ أَنْ يَتَّخِذَ مِنْ وَلَدٍ سُبْحَانَهُ﴾ او ځای په ځای ئی د هغه د الوهیت او ابنیت تردید کړی دی. اوس که یو سری له

دی گردو (تولو) محکماتو آیاتونو غنی سترگی پتی کړی، او په ﴿وَكَلَّمَ اللَّهُ آلَ مَرْيَمَ وَرُوحَهُ﴾ او نورو متشابهاتو پسی مندی وهی، او د دغو معنی چه له محکماتو سره سمه وی پریږدی، او هسی یوه سطحی معنی غوره کوی، چه د کتاب الله له عمومی تصریحاتو او متواترو

بیاناتو غنی منافی وی، نو دا که کاپه تل او سر زوری نه ده، نو څه ده؟ غینی سخت زری خو غواړی چه دا راز مغالطی واچوی او خلق د گمراهی په کنده کښی نسکور کړی. او غینی متزلزل او سست عقیده کسان له داسی متشابهاتو غنی له خپلی رائی او غوښتنی سره سم تأویلات کوی، او غواړی چه په ډیر کوشښ او سعی سره څه نا څه مطلب تری را واخلی. حال دا چه د هغوی صحیح مطلب خو یوازی الله تعالی ته معلوم دی، او همغه پخپل فضل او کرم سره هر چا ته چه هر څومره اراده وکړی همغومره ورښی. هغه کسان چه مضبوط علم لری دوی محکومات او متشابهات دواړه حق گنی، او یقین لری چه دا دواړه له یوی چینی راوتلی دی، او په دوی کښی د تناقض او تهافت (منافات) هیڅ امکان نشته نو دا مضبوط عالمان هغه متشابهات محکوماتو ته راجع کوی، او د هغو له مخی په مطلب ئی ځان پوهوی او هغه برخه چه د دوی د پوهی له دائری غنی وتلی وی، د هغی معنی او تأویل الله تعالی ته پریودی او وائی چه د دی په معنی باندی پاک الله ښه پوهیږی، زمونږ کار هم دا دی چه ایمان پری راوړو.

کوم اجمال چه په کلام کښی عارضیږی
خپل قائل پری له هر چا نه ښه پوهیږی

فائده: د دی بنده په نزد د دی آیت مضمون د ۱۷ جزء د «حج» د سورت د «۲۵ آیت ۷ رکوع» ﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ وَلَا نَبِيٍّ إِلَّا كَذَّابُنِي﴾ الآية - له مضمون سره زیات مشابه دی چه بیا ئی په همغه موقع کښی ان شاء الله تعالی بیان وکړ شی.

رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ ۝

«وائی دغه راسخون» ای ربه زمونږه! مه کړوه! زهرونه زمونږ وروسته له دی نه چه په سمه صافه لاره دی برابر کړی یو او وښه «عنایت کړه» مونږ ته له نژده خپله رحمت بیشکه ته هم دا ته ډیر ښونکی ئی «د نعمت او رحمت».

تفسیر: یعنی «راسخین فی العلم» په خپل ایمانی قوت او علمی کمالاتو باندی نه مغرور او نه داده کیږی، بلکه تل له حق سبحانه وتعالی غنی د لا زیات استقامت او د لا زیات فضل او عنایت غوښتونکی دی چه گتلی پنگه (سرمایه) ئی له لاسه ضایع نشی. او الله دی نه کړی چه د زړونو له سمیدلو غنی وروسته بیا دوی کاپه شی. په حدیث شریف کښی راغلی دی چه نبی کریم

صلی الله علیه وسلم خپل امت ته د تعلیم په توګه (طریقه) زیاتره داسی دعاوی کولی «یا مقلب القلوب! ثبت قلبی علی دینک» ای اړونکیه د زړونو! ثابت وساته زړه زما پر دین خپل!.

رَبَّنَا إِنَّكَ جَامِعُ النَّاسِ لِيَوْمٍ أَرَيَبُ فِيهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ ٤

ای ربه زمونږه! بیشکه ته یو ځای کوونکی د «تولو» مخلوقاتو ئی «په بعث سره په محشر کېښی» دپاره د «حساب د هغی» ورځی چه نشته هیڅ شک شبهه په «راتلو د» هغی کېښی، بیشکه چه الله نه کوی مخالفت له وعدی «خپلی» نه.

تفسیر: هغه ورځ ضرور راتلونکی ده، او هر یو له هغو مجرمینو (زائغینو، کپړو تلونکو) چه په حقانی مسائلو کېښی ئی ناحقی جګړی کولی، له ښکاره فیصلی ځنی به وروسته پخپلو سزاګانو باندی ورسپړی، او هلته به هر یو د خپل بغض - عناد - سرکښی - ربرونه ګالی (تکلیفونه مومی). له هم دی ویری مونږ د هغو له لاری ځنی بیزاره او ستا د رحمت او استقامت غوښتونکی یو. د دغو زائغینو په خلاف زمونږ لاره غوره کول، په کومی بدنیتی - او نفسانیت باندی بنا نه دی او له دی مخالفت څخه زمونږ مقصد یوازی اخروی فلاح ده.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَأُولَئِكَ هُمْ وَقُودُ النَّارِ ٥

بیشکه هغه کسان چه کافران شوی دی له سره به دفعه نه کړی له دوی ځنی مالونه د دوی او نه اولاد د دوی له «عذاب د» الله نه هیڅ شی «نه لږ، نه ډیر، نه په دنیا نه په عقبی کېښی» او دا کسان هم دوی دی خس د اور «د دوزخ»

تفسیر: د قیامت له ذکر سره ئی د کافرانو انجام هم راوښود، چه هیڅ شی دوی په دنیا او آخرت کېښی د الله تعالی له عذاب ځنی نشی ژغورلی (ساتلی). لکه چه د دی سورت په اوله کېښی ولیکل شو. په دی آیتونو کېښی اصلی خطاب د نجران جرګی ته دی، چه بنائی هغی ته د عیسایانو د مذهب او د عیسایانو د قوم لوی نماینده ووايه شی. زمونږ (رازی) امام فخرالدین

رحمة الله عليه «د محمد بن اسحق رحمة الله عليه» له سیرته نقل کوی چه د نجران دا جرگه د مدینې منورې په قصد رهی (روان) شوه، نو د دوی لوی پادری ابو حارثه بن علقمه پر قچر باندې سپور (سور) ؤ، د ده قچر بدری وکړه. د ده د (ورور کرز بن علقمه) له خولی غنې زمونږ د رسول الله صلی الله علیه وسلم په نسبت داسې یوه ښیرا ووتله «تس الابعده» هلاک دی وی دا لری د عزته! له «بعد» غنې مراد محمد صلی الله علیه وسلم ؤ العیاذ بالله. (ابو حارثه) وویل «تس امک مره دی شی ستا مورا! چه تا غوندی غوی ئی غیږولی دی» (کرز) حیران پاتی شو. او د ورور د دی ښیرا سبب ئی وپوښته. ابو حارثه وویل خدایو مونږ ښه پوهیږو چه دا محمد صلی الله علیه وسلم همغه ښی دی چه د هغه زیری زمونږ په کتابونو کېښی راکړی شوی دی (کرز) وویل نو بیا ئی ولی نه منئ؟ ابو حارثه وویل «لان هؤلاء الملوك اعطونا اموالا كثيرة واکرمونا فلو آما بمحمد لاخذوا منا كل هذه الاشياء که مونږ پر محمد صلی الله علیه وسلم باندې ایمان راوړو، نو دا باچاهان چه دغه زیات مالونه او عزتونه راکړی دی نو دا گرد (تول) شیان به بیرته راڅخه واخلي.» (کرز) هم دا خبری پخپل زړه کېښی وساتلی، او په پای (آخر) کېښی هم دا کلمه د هغه د ایمان سبب شو رضی الله عنه وارضاه زما په نزد په دی آیتونو کېښی د ابو حارثه د همغو کلماتو ځواب دی، ګواکې په عقلیه ؤ او نقلیه ؤ دلائلو سره د هغه د فاسدی عقیدې تردید او تنبیه ئی وکړه چه د حق له ښکاره کیدلو غنې وروسته هغه خلق چه یواځی د دنیوی متاع اموال، اولاد وغیره له امله (وجی) ایمان نه راوړی، دوی دی ښه وپوهیږی چه مال، دولت، شته، ملګری او نور نه په دنیا کېښی دوی د الله جل جلاله له عذابو ژغورلی (ساتلی) شی، او نه په آخرت کېښی دوی ته له لوی عذاب غنې نجات ورکولی شی. لکه چه د همغه تازه مثال اوس د بدر په غزا کېښی مسلمانانو او مشرکانو دواړو ولید. د دنیا پسرلی او ژوند د څو ورځو له پاره دی، د مستقبل بری او کامیابی هغو لره ده، چه له الله جل جلاله ویريږی. او تقوی غوره کوی. دا مضمون اوږد دی، او د عمومی الفاظو په اعتبار یهودان او مشرکان او نور کافران هم په دغه خطاب کېښی شامل دی اگر که اصلاً د نجران له نصرانیانو سره مخاطبه ده. والله اعلم.

كَذَّابٍ اِلٰى فِرْعَوْنَ وَالدِّينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَاَخَذَهُمُ
اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ۝

«حال د دوی داسې دی» لکه حال «عادت» د تابعانو د فرعون او «لکه حال عادت» د هغو کسانو چه پخوا له دوی غنې وو، «لکه عاديان ثمودیان» چه نسبت د دروغو به ئی کاوه آیتونو زمونږ ته پس ونيول دوی لره الله «په عذاب مهلك سره» په سبب د گناهونو د دوی، او الله سخت دی عذاب «د ده یعنی پر کافرانو ئی عذاب سخت او عقاب ئی تل دی.»

تفسیر: یعنی د هیچا پلمی (منصوبی) او بهانی نشی چلیدی، او لکه چه هغوی نیولی شوی دی، تاسی هم د الله تعالی له نیولو غنی ځان نشی ژغورلی (ساتلی) او نیولی کیږئ

قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا سُلْطَانٌ وَهُمْ يُسْتَعْلَبُونَ وَتُحْشَرُونَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ وَبِئْسَ الْبِهَادُ ﴿١٧﴾

وایه «ای محمده!» هغو کسانو ته چه کافران شوی دی ژر به مغلوب کړی شی تاسی «په وژلو یا شړلو سره په دنیا کښی» او جمع به کړی شی تاسی «شړلی به شی په عقبی کښی» طرف د دوزخ ته، او بد ځای د هستوګنی دی «دغه دوزخ».

تفسیر: یعنی هغه وخت راتلونکی دی. چه ژر به تاسی گرد (تول) یهودان - نصرانیان او مشرکان د الله تعالی د لښکرو په مخ کښی مغلوب شی، او خپله وسله به ور واچوئ. داخو د دنیا سپکتیا ده. د آخرت هغه خورا (ډیر) سور ځای چه تاسی ته تیار شوی دی خو بیل دی، په ځینو روایتونو کښی دی چه د بدر له بری څخه وروسته رسول اکرم صلی الله علیه وسلم یهودانو ته وفرمایل «تاسی هم حق دین ومنئ که نه ستاسی حال به هم همغسی شی لکه چه د قریشو شوا..» دوی وویل «ای محمده!» تاسی په دی باندی مه تیروغئ چه د قریشو په څو بی تجربو سړیو باندی مو بری موندلی دی. که ستاسی مقابله له مونږ سره وشي نو هلته به وپوهیږئ چه مونږ څرنګه جنگیالیان او بریالیان (کامیاب) یو؟، او جنگ څه شی ته وایه شی؟ نو په دی مناسبت دا آیتونه نازل شول. ځینی وائی چه د بدر د بری د لیدلو په اثر ځینی یهودان د تصدیق لوری ته متمایل شول، خو ځینو نورو دوی ته وویل ګورئ تلوار مه کوئ! او صبر وکړئ! چه وروسته له دی نه څه پیښیږی؟ په دوهم کال کښی د احد د عارضی ماتی له لیدلو ځنی د دوی زړونه لاپسی سخت شول، او حوصله ئی زیاته شوه، تر دی چه پخپل تړون باندی هم ونه دریدل، او د مسلمانانو د جنگ دپاره ئی تیاری وکړ کعب بن اشرف له شپیتو تنو سپرو (سورو) سره مکي معظمی ته لاړ، او د ابو سفیان او د قریشو د نورو غتانو سره ملګری شول، او ونی ویل مونږ له تاسی سره مله او متحد یو، او بښائی چه گرد (تول) سره یو محاذ قایم کړو، او له محمد صلی الله علیه وسلم سره وجنګیو! نو په دی باره کښی دا آیت نازل شو. والله اعلم. په هر حال له لږو ورځو څخه وروسته الله تعالی دا راوښوله، چه په جزیره العرب کښی به د مشرکانو نوم هم پاتی نشی. بنی قریظه عهد ماتونکی یهودان پخپله سزا ورسیدل. بنی نضیر له مدینی منوری ځنی وشرل شول. د نجران عیسایان داسی خوار او سپک شول، چه کلنی «جزیه» ورکول ئی ومنل، او نژدی تر زرو کلونو پوری د دنیا دیرو مغورو او خورا (ډیر) متکبرو قومونو د مسلمانانو په تهذیب، تربیتی، تعلیم، لوئی، ښیکتی (فاندی) او ترقی اعتراف کاوه. فالحمد لله علی ذالک.

قَدْ كَانَ لَكُمْ آيَةٌ فِي فِئَتَيْنِ الْتَقَتَا فِئَةٌ تُقَاتِلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأُخْرَى
كَافِرَةٌ يَرَوْنَهُمْ مِثْلَهُمْ رَأَى الْعَيْنُ وَاللَّهُ يُؤَيِّدُ بِنَصَرِهِ
مَنْ يَشَاءُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِّأُولِي الْأَبْصَارِ ﴿١٣﴾

په تحقیق سره دی تاسی ته لوی عبرت «نمونه ای ناظرینو!» په هغو دوو فرقو کېږي چې سره مخامخ شولې (په «بدر» کېږي له پاره د جنگ) یوه فرقه وه چې جنگ ئې کاوه په لاره د الله کېږي او بله فرقه وه چې کافره وه. لیدل به دوی هغوی لره دوه چنده د هغوی په لیدلو د سترگو سره، او الله قوت ورکوي په نصرت مرسته (مدد) خپله سره هر چا ته چې اراده وکړي (د نصرت)، بیشکه په دی «زیات او کم لیدلو» کېږي خامخا عبرت «پند» دی له پاره د خاوندانو د بصیرت.

تفسیر: د بدر په غزا کېږي د کافرانو شمیر نژدی زر تنه ؤ. چې له دوی سره اوه سوه اویان، سل آسونه هم وو په بل لوري کېږي مجاهدین له دری سوو تنو ځنی لږ څه زیات وو، چې له هغوی سره اویا اویان، دوه آسونه، شپږ زری، اته توری یا چری وی او یوه ننداره (تماشه) دا وه، چې هر یوه لښکر ته به بل مخامخ لښکر دوچنده په نظر ورته، چې د هغه نتیجه داسی شوه، چې د کافرانو په زړونو کېږي د مسلمانانو د دی دیر والی له تصویره ویره ور ولویده او مسلمانانو ته د کافرانو له دی دوه چنده شمیر ځنی په پاک الله باندی لا دادینه (تسلی) او اعتماد پیدا شو، او د ده په لوري متوجه، او په پوره توکل، صبر او استقلال سره ئې د الله تعالی په دی وعدی باندی چې ﴿وَلَنَكْفُرَنَّ عَنْهُمْ وَلَنَكْفُرَنَّ عَنْهُمْ﴾ دی اعتقاد او اعتماد ؤ، او د بری او نصرت هیلمن (امید کوونکی) ؤ، که پوره شمیر دوی ته ورشکاره کیدی چې درې چنده ؤ، نو ممکن ؤ چې ویره به دوی ته پېښیده، او دغو دواړو دلو ته دوه چنده ښکاریدل، په ځینو احوالو کېږي ؤ که نه په ځینو احوالو کېږي هر یوه لښکر ته بل مخامخ لښکر لږ په نظر ورته لکه چې د «الانفال» په سورت کېږي به راشی. په هر حال د هغسی یوی لږی او بی سرو سامان دلی، د داسی یوی مضبوطی او پیاوړی (محکمی) دلی په مقابل کېږي، د هغی پخوانی وینا سره سم چې په مکی معظمی کېږي شوی وه دا رنگ بریالی (کامیاب) کیدل د لیدلو خاوندانو ته یوه لویه عبرت ناکه واقعه، او ښه نمونه ده.

زَيْنَ لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ

بنائسته کړی شوی دی خلقو ته محبت (مینه) د مرغوبو خوندورو شيانو چه
بنځی دی.

تفسیر: یعنی کله چه سری له هغو سره علاقمن (تعلق لرونکی)، او له الله تعالیٰ څخه غافل شی. نو بناء پر دی په حدیث کښی راغلی دی «ما تروکت بعدی فتنه اضر علی الرجال من النساء» ما نه ده پرېښی وروسته له خپله ځانه یوه فتنه چه زیاته ضرر رسولونکی وی نارینه ؤ ته له بنځو څخه» هوا که له بنځو ځنی مقصود عفت او د اولادو کثرت وی، نو مذموم نه - بلکه مطلوب او مندوب دی. لکه چه رسول الله مبارک فرمایلی دی «د دنیا خورا (دیر) ښه متاع هغه ښه ښځه ده چه که هغی ته وگوری خوښ شی - که حکم ورته ورکړی حکم دی ومني - که ور ځنی چیری غائب شی - نو مال دی او خپل عصمت او عفت په ښه شان سره ساتی.» هم داسی هومره شيان چه وروسته له دی نه د دنیا د متاع په سلسله کښی یاد شوی دی، د هغو گردو (تولو) ښه والی او بدوالی د نیت او عمل په تفاوت سره متفاوت کیږی. خو څرنگه چه په دنیا کښی هسی افراد دیر دی، چه د عیش او عشرت په سازنو او سامانونو کښی دوب پراته دی، او الله تعالیٰ او خپل انجام هیروی، نو ځکه د «زین للناس» کلام په ظاهر کښی عام راوړل شوی دی.

وَالْبُنَيْنَ وَالْقَنَاطِيرَ الْمُقَنْطَرَةَ مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلَ الْمُسَوَّمَةَ

او ځامن دی او دیر مالونه چه راټول کړی شوی دی له سرو زرو نه او سپینو زرو نه او آسونو نه چه نښان داره «یا بنائسته» کړی شوی دی.

تفسیر: یعنی هغه آسونه چه لمبر یا نښان پری ایښود شوی وی، یا هغه ښایسته او ښکلی آسونه چه په لاسونو، پښو او تندی باندی ئی خدائی ښی وی. یا هغه آسونه چه په څر ځای (چراگاه) ورشو کښی د څر دپاره خوشی پرېښودل شوی وی.

وَالْأَنْعَامَ وَالْحَرْثَ ذَلِكَ مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الْمَبَآئِ ۝

او نور چارپایان دی «لکه اوښ، غوئی، پسه» او کښت «یا مزرعه» دی، دغه «۶ واره شهوتونه» فائده اخیستل د ژوندون د دنیا دی او «خاص» الله

شته په نزد د ده ښه غای د ورتللو «چه جنت دی»

تفسیر: یعنی ابدی فلاح له دی شیانو غځی په لاس نه راځی یوازی د دنیا د څو ورځو موقتی گټه تری اخیسته کیږی، که ډک له بری او کامیابی مستقل او ښه غای غواړی، نو هغه د الله تعالی سره مونده کیږی، نو تل د الله جل جلاله د خوښی او د قرب د حصول په فکر کښی ووسی. په وروستنی آیت کښی دا راښی چه هغه ښه غای کوم دی او هغه کومو خلقو ته وررسیږی؟.

قُلْ أَوْفُوا بِعَهْدِكُمْ مِمَّا عٰثَرْتُمْ بِهِ ۚ إِنِّي أَخَافُ أَن يُبَدِّلَ دِينَكُمْ أَوْ أَنْ يُظْهِرَ فِي الْأَرْضِ الْفِرْكَ ۚ وَكَانَ الْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ

ووايه «ای محمده! دوی ته» آیا خبر درکړم تاسی ته په بهتر «څیز» له دغو «۶ وایو دنیوی خوندونو» نه؟، «شته» له پاره د هغو کسانو چه متقیان دی «د الله احکام تعميلوی» په نزد د رب د دوی جنتونه چه بهیږی لاندی له «مانیو او ونو د» هغوی ویالی چه تل به وی «دوی» په دی «جنتونو» کښی او ښځی به وی ښی پاکي.

تفسیر: یعنی له هر راز صوری او معنوی نجاستونو او گندگیو څخه به «چه دنیوی ښځی طبعاً یا اخلاقاً په هغو ککری او ناولی کیږی» پاکي او صافی وی.

وَرِضْوَانٌ مِّنَ اللَّهِ

او رضامندی (لویه به وی له کریمه ربه دوی ته) له جانبه د الله،

تفسیر: آیا له دغه غځی به بل کوم لوی نعمت او کوم ښه احسان او انعام وی؟ نه! په حقیقت کښی جنت د دی له پاره مطلوب او مرغوب دی چه د رضاء محل، او د لقاء غای دی.

وَاللَّهُ بِصِرَاطِ الْعِبَادِ

او الله ښه لیدونکی دی (عالم په پتو او ښکاره احوالو) د بندگانو (نو هر چا

ته به د خپل عمل جزا ورکړی

تفسیر: د بندګانو ګرد (تول) اعمال او احوال هغه ته حاضر دی. هر هغه شوک چه د هری جزا او سزا وړ (لائق) او مستحق وی همغه به یی له زیاتوالی او نقصان څخه ورکوله کیږی. د دنیا د پسرلی او تازګی مینان او د هغی له فانی خوندونو ځنی ځان ژغورونکی (ساتونکی) تول به خپلو ځایونو ته لیږل کیږی، یا به یی دا مطلب وی چه په پرهیزګارانو باندی د الله جل جلاله لطف او کرم دی چه د دنیا له چټی (بیکاره) او فضولو چارو او کودو ځنی یی محفوظ ساتی، لکه چه په حدیث کښی راغلی دی چه رسول الله مبارک فرمائی «کله چه الله تعالیٰ ته کوم بنده محبوب وی، نو دی له دنیا ځنی داسی لری ساتی او تری پرهیزوی یی لکه چه تاسی خپل کوم ناروغه له مضرو اوبو او ناوړو (ګنده) خوړو ځنی پرهیزوئ.»

الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا إِنَّنَا أَمَتٌكَ فَاعْفُ عَنَّا ذُنُوبَنَا وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿١٧﴾

هغه (متقیان) چه وائی «ای ربه زمونږه! بیشکه مونږ ایمان راوړی دی (په ټولو مؤمن به شیانو) نو مغفرت وکړه مونږ ته د ګناهونو زمونږ او وساته مونږ له عذابه د اور (د دوزخ).»

تفسیر: معلومه شوه چه د ګناه د مغفرت له پاره ایمان راوړل شرط دی.

الصَّابِرِينَ وَالصَّادِقِينَ وَالْمُتَّقِينَ
وَالْمُتَّقِينَ وَالْمُسْتَغْفِرِينَ بِالْأَسْحَارِ ﴿١٨﴾

(هسی متقیان چه) صبر کوونکی دی (په طاعت او مصیبت او له معصیت څخه) او صادقان دی (رشتینی دی په ایمان) او په ځای راوړونکی دی د حکم (د الله) او خیرات کوونکی دی په رضا د (الله) او مغفرت غوښتونکی دی په آخر د شپو کښی.

تفسیر: یعنی د الله تعالیٰ په لاره کښی لوی لوی ربرونه (مصیبتونه) او تکلیفونه په ځان اخلی او د الله تعالیٰ د احکامو په منلو کښی ټینگ ولاړ وی، او له ګناه او معصیت ځنی تل ځان ژغوری (ساتی). په ژبه، نیت، زړه او په معامله کښی بیخی رشتینی وی، په پوره تسلیم او انقیاد سره د الله تعالیٰ ګرد (تول) احکام په ځایوی، او د الله تعالیٰ له خوا ورکړی شوی مال د

هغه په ښوونې سره لازمو غځايو کښې صرفوی، او د شپې په آخره شومه کښې (چه د طمانيت او اجابت وخت دی، او په هغه وخت کښې له خوبه پاڅيدل کوم آسان کار نه دی) له خپل رب ځنې د خپلو گناهونو او تقصيراتو مغفرت غواړي لکه چه د ۲۶ جزء د (الذاريات) د لومړي رکوع په ۱۷ آيت کښې راغلي دي. ﴿كَانُوا زَيْنًا مِّنْ اَمَلٍ يَّامُحَمَّدُ وَلَا تَحْزَنْهُمْ سَفَرُونَ﴾

يعنی د شپې زياته برخه په عبادت کښې تيروي، او د سهار په وخت کښې استغفار وائی چه ای الله! زموږ هغه تقصيرات او نيمگړتياوې چه په عبادت کښې رانه شوی دی پخپل فضل او کرم سره ئی وښه! (ځينی وائی چه د دغو پنځو واړو متقيانو مشران په ترتيب سره محمد رسول الله صلی الله عليه وسلم او خلفاء راشدين دی چه زموږ رسول الله صلی الله عليه وسلم په «صبر» او صديق اکبر رضی الله تعالی عنه په «صدق»، او عمر فاروق رضی الله تعالی عنه په «قنوت»، او عثمان ذی النورين رضی الله تعالی عنه په «انفاق» او علی المرتضی رضی الله تعالی عنه په «استغفار» کښې، له اول الاخير او اولی الابرارو ځنی وو). رضوان الله تعالی عليهم اجمعين.

شَهِدَ اللهُ اَنَّهُ لَا اِلَهَ اِلَّا هُوَ

شاهدي اداء کړی ده الله (د وحدانيت او د قدرت د آيتونو د دلائلو په اقامت خلقو ته) په دی شان چه نشته هيڅ مستحق د عبادت مگر هم دی دی

تفسير: په ابتداء کښې د نجران له نصرانيانو سره مخاطبه وه، او په ډير لطيف صورت سره ئی د مسيح عليه السلام د الوهيت د عقيدې ابطال او د خالص توحيد اعلان او د ايمان راوړلو ترغيب ئی وکړ، په منځ کښې ئی د هغو موانعو ذکر وفرمايه چه د حق له وضاحت سره انسان د ايمان له شرفه محروم او بی برخي کوی، چه مال، اولاد او د عيش او عشرت نور ساز او سامان دی په دی آيتونو کښې د مؤمنانو د صفاتو له بيانولو څخه وروسته بيا د توحيد او نورو اصلي مضمونو په لوري رجوع وشوه. يعنی د خالص توحيد په منلو کښې څه تردد او اندېښنه کيدی نه شی؟ څکه چه په خپله الله تعالی په خپلو ټولو کتابو کښې پرله پسې د هم دی مضمون په حقانيت باندی شاهدي لولی، او د هغه د فعلی کتاب (د کائناتو پانی) هر يوه پاڼه، بلکه هر يوه نقطه شاهدي ورکوی چه له رب العالمين جل علی شانه څخه پرته (علاوه) بل هيڅوک د عبادت وړ (لائق) نه شی کيدی.

«وفي كل شيء له آية - تدل على انه واحد» «په هر شی کښې دی دليل - چه الله دی بی مثیل» ﴿سَبِّحْهُمْ بَيْنَا فِي الْاَقَاتِ وَفِيْ اَنْفُسِهِمْ حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَكُمُ الْاٰيَةُ الْحَقِّ اَوْ لَمْ يَكُنْ بِرَبِّكَ اِلَهٌ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ﴾

(۲۴ جزء د حم السجده ۶ رکوع ۵۳ آيت).

وَالْمَلِكَةُ

او (شاهدی اداء کری ده) پرېستو (د وحدانیت په اقرار سره)

تفسیر: ښکاره ده چه د پرېستو شاهدی د الله جل جلاله له شاهدی ځنی هېڅکله مخالفه کیدی نشی. پرېسته خو د هغه مخلوق نوم دی چه د صدق او د حق له لاری ځنی غاړه نشی غړولی. لکه چه د پرېستو تولی تسبیح او گرد (تول) تمجید په عمومی ډول (طریقه) د باری تعالیٰ په توحید او تفرید باندی مشتمل دی.

وَأُولُوا الْعِلْمِ

او (شاهدی اداء کری ده) خاوندانو د علم (له انبیاءو او مؤمنانو د وحدانیت په اعتقاد سره)

تفسیر: علم والا په هر زمانه کښی د توحید شهادت ورکوی. او نن ورځ په عمومی ډول (طریقه) سره د توحید په خلاف یو لفظ ویل، له مطلق جهل سره مرادف گنل کیږی. مشرکان هم په خپلو زړونو کښی د توحید اصول منی. او علمی اصول هم د شرک د عقائدو مؤید نه دی. (له دی نه د علم فضیلت، او د پوهنی په لوری تشویق او رغبت ثبت شو. نو ښائی چه هر مؤمن د علم او معرفت په تحصیل کښی بیرته (تلوار) او کوښښ وکړی!). کوښښ وکوه په علم! هم عمل ورسره مل کړه!

ښی فائدی له علمه واخله، هر مشکل د ځان پری حل کړه!
د علومو په لاس تول شی، د مقصد د باغ گلونه!
په مسلک د صالحانو، تگ د علم په مشعل کړه!

قَابِمًا بِالْقُسْطِ ۚ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٨﴾

په دی حال کښی چه ثابت دی (الله او حاکم دی په تدبیر د مصنوعاتو) په عدل سره، نشته هېڅ مستحق د عبادت مگر هم دی دی ښه غالب (قوی په انفاذ د احکامو) ښه حکمت والا (چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی).

تفسیر: د عدل او انصاف کولو دپاره دوه خبری ضروری دی (۱) دا چه منصف داسی زورور او

غالب وی چه هیڅوک د هغه له فیصلی نه سر ونشی غرولی (۲) حکیم وی چه په حکمت او پوهی سره د هر شی تدقیق او څیړنه (تحقیق) له هری خوا ځنی وکړلی شی او په پوره دقت او قوت سره وکړلی شی چه خپله فیصله صادره کړی، او هیڅ یو نامناسب او بی موقع حکم ونه کړی - څرنګه چه حق سبحانه و تعالیٰ عزیز او حکیم دی، نو ځکه د هغه په مطلق عدالت هیڅ یوه شبهه نشی واردیدی. غالباً په دی لفظ د «قائماً بالقسط» سره د عیسایانو د کفاری مسئله هم تردیده شوه په رښتیا سره دا څه عدل او انصاف دی، چه د گردی (تولی) نری جرمونه یوازی پر یوه سری باندی بار کړل شی، او همغه یو مجرم چه سزا ومومی، نور به گرد (تول) مجرمان د تل لپاره پاک او بری ګانه شی، حال دا چه د عادل او حکیم الله تعالیٰ لوی دربار له هسی گستاخی او سپین سترګی ځنی خورا (دیر) لوړ دی.

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ

بیشکه دین (چه په ادیانو کښی غوره دی) په نزد د الله دین د اسلام (یعنی محمدی شریعت) دی،

تفسیر: د «اسلام» اصلی معنی ځان سپارل او غاړه کیښودل دی. د «اسلام» مذهب ته هم له هم دی امله (وجی) «اسلام» وایه شی، چه هر مسلمان بیخی خپل ځان الله تعالیٰ ته سپاری، او د ده گردو (تولو) احکامو ته غاړه ږدی، او په وحدانیت باندی اعتقاد او اقرار کوی. ګواکي «اسلام» د انقیاد او تسلیم او د مسلمانی د احکامو د منلو بل نوم دی، هسی خو له شروع ځنی د آخرالزمان رسول الله صلی الله علیه وسلم تر زمانی پوریولو پیغمبرانو علیهم السلام هم دا د «اسلام» مذهب راوړی، او پخپلو زمانو کښی ئی خپلو قومونو ته له وخت سره مناسب احکام ورسولی او د طاعت او عبادت او د حکم منلو او د (الله واحد احد صمد) د خالص پیژندلو او عبادت کولو په جانب ئی خلق بللی - خو په دی سلسله کښی زمونږ خاتم الانبیاء محمد مصطفیٰ صلی الله علیه وسلم گرد (تول) عالم ته داسی یو اکمل او دیر جامع او عالم شموله (تول جهان ته شامل) او نه نسخ کیدونکی هدایت راوړی دی، چه دا مبارک دین نه یواځی گردو (تولو) سابقه ؤ او حقه ؤ شرائعو لره شامل دی، بلکه د نورو زیاتو ښیګڼو (فاندو) او خصوصیاتو لرونکی هم دی، چه دا لاریوونی پخپل دی خصوصی رنگ سره د «اسلام» په نامه موسومی او ملقبی شوی دی. په هر حال په دی آیت کښی د نجران د نصرانیانو په مخ کښی عموماً اعلان کړی شوی دی، چه دین او مذهب یواځی د همغه شی نوم کیدی شی، چه بنده په هغه سره د زړه له اخلاصه خپل ځان او مال پاک الله ته ور وسپاری. او په هر وخت کښی هر هغه حکم چه د هغه له جانیه ور ورسپړی، هغه بی له وړاندی او وروسته کولو، او څه ویلو ځنی ژر تر ژره ومنی او تعمیل ئی کړی - او تل د خپل تسلیم غاړه الله تعالیٰ ته کیږدی، نو هغه کسان چه الله جل جلاله ته ځامن

او لمسی تاکی (مقرروی) - او د مسیح او مریمی علیهما السلام د تصویرونو او د صلیب د شکل عبادت کوی، او د خنزیر (سودر) غوښه خوری، انسان ته خدای وائی او خدای لکه انسان داسی گنی - او د انبیایو او اولیایو وژل هغوی ته آسان کار ښکاری - د حق دین د امحاء له پاره په ناحقو کوښښونو مشغول او لگیا وی - او د هغه رسول په تکذیب کښی عمدأ او قصدأ مشغول وی چه د موسیٰ او عیسیٰ علیهما السلام د بشارتونو (زیري) سره سم مبعوث شوی او له دغو دواړو رسولانو څخه د زیاتو آثارو او لویو علامو او لوړو آیاتونو او ښکاره ؤ معجزو خاوند دی، او د هغه په راوړی کلام او احکامو باندی قصدأ او عمدأ توکی او مسخری کوی، یا هغه ناپوهان چه تیږو (گتو) ، ونو، ستوریو، لمر سپوږمی او نورو ته سجدی ږدی. او د حلالو او حرامو معیار یوازی خپلی نفسانی غوښتنی گنی، نو آیا له دغو دلو ځنی یوه ډله هم د دی وینا او ادعا وړ (قابل) او لایقه ده، چه خپل ځان مسلم، او د ابراهیمی ملت پیرو وبولی؟ العیاذ بالله. وفي رواية محمد بن اسحق رحمه الله عليه فقال رسول الله صلى الله عليه وآله وصحبه وسلم اسلموا! فقالوا قد اسلمنا! فقال صلى الله عليه وسلم كذبتم! كيف يصح اسلامكم؟ وانتم تثبتون الله ولدا وتعبدون الصليب وتأكلون الخنزير. «تفسير كبير»

وَمَا اخْتَلَفَ الَّذِينَ اُوتُوا الْكِتَابَ اِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ

او اختلاف نه دی کړی هغو کسانو چه ورکړی شوی دی دوی ته کتاب (چه یهودان او نصرانیان دی) مگر وروسته له هغه چه راغی دوی ته علم (په توحید او نبوت د محمد باندی) په سبب د ضد، حسد، کیني چه وه په منځ د دوی کښی،

تفسیر: یعنی «اسلام» یو واضح او روښانه دین دی هغه دلائل چه ثابتوی چه موسیٰ او عیسیٰ علیهما السلام پیغمبران دی او توریت او انجیل آسمانی کتابونه دی له هغو ځنی خورا ښه - ټینگ قوی او زورور دلائل د محمد صلی الله علیه وسلم په رسالت، او د قرآن العظیم په کلام الله توب باندی شته، بلکه په خپله همنه کتابونه د دوی په حقانیت باندی شاهی ورکوی. خالص توحید یو صاف او ښکاره مضمون دی، چه د هغه په خلاف د زوی او د پلار مفکوره (نظریه) یوه داسی چتی (بیکاره) دعوی او بی معنی چیستان (معهه) دی چه هیڅ یو علمی اصول د هغه تائید نه کوی. اوس چه کتابیان له اسلام سره مخالف شوی دی، نو د دی روڼو حقائقو تکذیب ته ئی ملاوی ترلی دی، او د الله تعالیٰ له حکم منلو ځنی غاړه غړوی. نو د دی مخالفت سبب پرته (علاوه) له ضد، حسد، عناد او د مال او جاه له حرصه بل شی نشی کیدی - لکه چه یو مبی

﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ﴾ الآية - په فوائدو کښی د ابو حارثه بن علقمه د نجران د جرگې رئیس په وینا کښی ذکر شو چه هغه په خپله په دی اعتراف او اقرار کړی دی او دا د هغو خلکو پخوانی عادت ؤ، د یهودانو او نصرانیانو هغه اختلافونه چه د دوی په خپلو منځو کښی وو، یا هغه ډیری فرقې چه په یوه مذهب کښی جوړیدی، او بیا په خونړیو جنگونو او جگړو باندی پای (آخر) ته رسیدلی تاریخ د هغو سبب او منشأ عموماً، جهل، ناپوهی او غلط فهمی نه بولی، بلکه د دغو گردو (تولو) اختلافاتو او پیښو سبب، یوازی هم دا د مال او دولت مینه او محبت او د عزت او پت خوښول گڼی.

وَمَنْ يَكْفُرْ يَأْتِ اللَّهَ فَنَالِ اللَّهُ سَرِيعَ الْحِسَابِ ١٩

او هر څوک چه کافر کیږی (انکار کوی) په آیتونو د الله (او احکام او د قدرت او وحدانیت علامی ونه منی) پس بیشکه الله ډیر ژر حساب والا دی (نو ئی ژر په سزا رسوی).

تفسیر: په دنیا کښی هم. او په آخرت کښی خو خامخا پوره حساب او کتاب ورسره کوی. بیا به ئی هرومرو (خامخا) د عمل په قدر په سزا رسوی.

فَإِنْ حَاجُّوكَ فَقُلْ أَسْلَمْتُ وَجْهِيَ لِلَّهِ وَمَنِ اتَّبَعَنِ ط

پس که بیا جگړه کوی دا (کافران) له تا سره (له دغو دلائلو وروسته هم) پس ووايه (ای محمده! دوی ته چه ما خالص تابع کړی دی مخ خپل) یعنی ځان خپل احکامو د) الله ته او هر هغه چه متابعت کوی زما (هغه هم خپل ځان الله ته سپارلی دی).

تفسیر: لکه چه په دوو ډومبنيو فوائدو کښی ذکر شول کتابیانو هسی دعوی او جگړی کولی چه مونږ هم مسلمانان یو. دلته دا وړېدل کیږی چه دغسی فرضی اسلام ستاسی په ښه نه درځی راشئ وگورئ اسلام دی ته وائی چه محمد صلی الله علیه وسلم او د هغه ځان جاروونکی (قربان کوونکی) ملگری ئی لری. اوس مو ولیکل چه «اسلام» له تسلیم او انقیاد څخه عبارت دی یعنی بنده د زړه له کومی خپل ځان او مال الله جل جلاله ته وسپاری نو محمد صلی الله علیه وسلم او مهاجرینو، او انصارو او نورو مسلمانانو ته وگورئ چه هغوی په څه ډول (طریقه) له شرک بت پرستی، بداخلاقی، فسق، فجور، ظلم، او عدوان سره مقابلی کولی؟ او خپل ځان، مال، ښځی، اولاد، وطن، کور او کهول لنده ئی دا چه خپل ټول مرغوب او محبوب شیان ئی د الله تعالیٰ په

لاره، او د ده په خوښی کښی جارول (قربانول)؟ او دوی په څه ډول (طریقه) سره خپل مخونه او سترگی هر وخت د الله تعالیٰ حکم رارسیدلو ته نیولی وی؟ چه کله به ئی حکم راورسیږی، چه مونږ ئی تعمیم کړو. د ده په مقابل کښی تاسی خپلو احوالو ته هم لږ څیر شئ چه تاسی په خپلو پتو مرکو کښی وایی «محمد صلی الله علیه وسلم په رښتیا سره د پاک الله رسول دی، خو که مونږ د ده په رسالت اقرار وکړو او وئی منو، نو زمونږ دنیوی مال، شته او پت له لاسه وځی» خیر! که سره د حق له وضاحته تاسی د اسلام په لوری نه راځی، نو تاسی پوهیږئ او انجام مو، مونږ خو خپل ځانونه همغه یوه خدای جل جلاله ته ورسپارلی دی.

وَقُلْ لِلَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْأَمْسِينَ أَسْلَمْتُمْ فَإِنْ أَسْلَمُوا فَقَدْ اهْتَدَوْا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلْغُ وَاللَّهُ بِصِغِيرِ الْعِبَادِ ۝

او ووايه (ای محمده!) هغو کسانو ته چه ورکړی شوی دی دوی ته کتاب (یعنی یهودانو او نصرانیانو ته) او ناپوهانو (مشرکانو د عربو) ته آیا اسلام راوړئ تاسی؟، (یعنی اسلام راوړئ!) پس که اسلام راوړ دوی پس په تحقیق چی وموندله دوی سمه صافه لاره، او که وگرځیدل دوی (له اسلامه) پس بیشکه هم دا خبره ده چه پر تا تش تبلیغ (د هدایت) دی، او الله ښه لیدونکی دی (عالم په پتو او ښکاره ؤ احوالو) د بندګانو

تفسیر: یعنی فکر وکړئ! آیا تاسی لکه مونږ د الله تعالیٰ حکم منونکی بندګان یی؟ یا وروسته له دی نه تاسی د الله جل جلاله تابع کیږئ؟! که داسی وی، نو وپوهیږئ چه په سمه لاره برابر شوی یی! او زمونږ اسلامی وروڼه یی! که نه زمونږ کار خو پوهول، او د مضر، او مفید، او د لاری لوړه او ژوره درښوول مقصود دی او دا ښوونه مو کړی ده، نور نو ګرد (ټول) بندګان او د دوی ظاهری او باطنی اعمال د الله تعالیٰ تر نظر لاندی دی، او الله تعالیٰ به هر یو ته د هغو د عمل جزا او سزا پوره ورکوی.

تنبیه: د عربو مشرکانو ته ئی ځکه امی (ناپوه) وویل چه له دوی سره د سماوی کتابونو څه پوه او تعلیم نه ؤ.

إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيَّ بِغَيْرِ حَقٍّ ۖ وَيَقْتُلُونَ الَّذِينَ يَأْمُرُونَ بِالْقِسْطِ مِنَ النَّاسِ

فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿١٦﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ۖ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَّاصِرِينَ ﴿١٧﴾

بیشکه هغه کسان چه کافران کیږي پر آیاتونو (احکامو) د الله باندې او وژني دوی انبیاء په ناحقه سره (پخپل اعتقاد کښي هم) او وژني هغه کسان چه حکم کوي هغوی په عدل (او انصاف) سره له خلقو څخه پس زیږي وکره دوی ته په عذاب دردناک سره. دا همغه کسان دي چه باطل (ضائع) شوي دي (نیک) عملونه د دوی په دنیا کښي (له لعنت او مذلت څخه ئي پري نجات ونه موند) او (هم) په آخرت کښي (چه له دوزخه پري خلاص نشول) او نشته دوی ته هيڅ مددگار (د عذاب په دفعه کښي).

تفسیر: په حدیث کښي راغلي دي چه «بنی اسرائیلو په یوه ورځ کښي (۴۳) انبیاء او (۱۷۰) یا (۱۱۲) صالحان شهیدان کړل.» دلته دا خبري د نجران نصرانیانو او نورو کافرانو ته اورولي شی، چه د الله تعالی له احکامو څڼي انکار، او له انبیاءو او انصاف خوښونکو ناصحانو سره مقابله، او په انتها درجه شقاوت او سخت زړه توب سره د هغوی په وینو سره خپل لاسونه سره کول، خورا (دیر) لویه گناه ده. داسي خلق د سخت درد رسوونکي عذاب مستحق، او په دواړو دارینو کښي ناکام او بی برخي کیږي، د دوی گرد (تول) زیار (محنت) به نابوده او کوښښونه به ئي ضائع شی، او کله چه په دنیا او آخرت کښي دوی ته سزا ورکړه شی، نو هیڅوک به د دوی ژغورونکي (ساتونکي) او مرسته (مدد) کوونکي نه وي.

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِّنَ الْكِتَابِ

آیا نه گوري ته هغو کسانو ته چه ورکړي شوي وه دوی ته څه برخه له کتابه (توریت) نه

تفسیر: یعنی هغه لږه یا دیره برخه د «توریت» او «انجیل» او نورو چه له لفظي او معنوي تحریفاتو او اړولو را اړولو څڼي پاتي ده. یا د کتاب هغه لږه یا دیره برخه چه د هغی پوهه او فهم د دوی په برخه شوي دي.

يُدْعُونَ إِلَى كِتَابِ اللَّهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ يَتَوَلَّى فَرِيقٌ مِنْهُمْ وَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٣٧﴾

حال دا چه وباله شی دوی طرف د کتاب د الله ته له پاره د دی چه حکم وکړی (دا کتاب) په منځ د دوی کښی بیا مخ گرځوی یوه ډله له دوی نه حال دا چه دوی تل څنگ کوونکی دی (له قبوله د حقه په تغافل سره).

تفسیر: یعنی کله چه دوی را وبلل شی چه د هغه لوی قرآن په لوری راشی! چه ستاسی د منل شویو کتابونو له زیری سره سم راغلی دی، او ستاسی د گردو (تولو) جگرو فیصلی په ښه دول (طریقه) سره کوی، نو د هغوی د پوهانو یوه ډله ځان ناکاره (ناخبره) اچوی، او په تغافل سره تری مخ گرځوی. حال دا چه د لوی قرآن په لوری بلنه په حقیقت کښی د «توریت» او «انجیل» په لوری بلنه دی. بلکه څه لری به نه وی، چه دلته له «کتاب الله» ځنی هم دا «توریت» او «انجیل» مراد وی. یعنی درواخلی! مونږ ستاسی د جگرو فیصلی هم دا ستاسی د کتابونو فیصلی ته پریږدو! مگر مشکل دا دی چه دوی د خپلو نفسانی غوښتنو سپکو اغراضو له امله (وجی) د خپلو کتابونو په هدایتونو باندی هم عمل نه کوی، او مخونه تری اړوی، نه ئی زیری اړوی، نه ئی حکمونه منی. لکه چه د زانی په «رجم» کښی «د توریت» له منصوص حکم ځنی ښکاره سترگی پټوی، او عمل پری نه کوی لکه چه وروسته له دی نه دا خبره د ۶ جزء د (المائدة) په ۴۱ آیت ه رکوع کښی راځی.

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَنْ نَمَسَّنَا النَّارَ إِلَّا أَيَّامًا مَعْدُودَةً وَعَرَهُمْ فِي دِينِهِمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٣٨﴾

دغه (گرځیدل د دوی) په سبب د دی دی چه بیشکه دوی (یهودان) وائی له سره به ونه رسیږی مونږ ته اور (د دوزخ) مگر یو څو ورځی شمیرلی شوی (لږی) او غره کړی (تیر ایستلی) دی دوی په دین خپل کښی هغه شی چه وو دوی چه دروغ به ئی جوړول (په دین کښی).

تفسیر: یعنی د هغو د تمرد او طغیان او په گناهونو باندی د زهرورتیا علت دا دی چه د سزا څخه ویره نه لری. د دوی خورا (ډیر) لوی دروغ چه له خپله ځانه ئی جوړ کړی دی دا دی «که مونږ ډیره سخته گناه هم وکړو، نو فقط له شمیرلو ورځو ځنی زیاته موده به نه په عذابېږو»

لکه چه تفصیل نئی په اول جزء د البقرة ۸۰ آیه ۸ رکوع کښی تیر شو او هم دا راز نئی نور دروغ او چټی (بیکاره) خبری له خپلی کیدی څخه را ایستلی دی. مثلاً چه مونږ د الله تعالی منلی غامن یو. یا د انبیاء له اولادی غنی یو، او الله تعالی له یعقوب علیه السلام سره وعده کړی ده چه د هغه اولادی ته به سزا نه ورکوی، او که سزا نئی هم ورکوله د قسم په غای کولو لپاره به یو جزئی او موقتی عذاب وی. نصرانیانو خو د کفاری مسئله را ایستلی ده او د خپلی گناه او سوال او غواب خبری نئی بیخی خلاصی کړی دی. اللهم اعننا من شرور انفسنا.

فَكَيْفَ إِذَا جُمِعْتُمْ لِيَوْمٍ لَا رَيْبَ فِيهِ وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ

نو څه حال به وی هغه وخت کله چه یو غای کړو مونږ دوی له پاره د (حساب د هغی) ورځی چه نشته هیڅ شک په (راتلو د) هغی کښی، او پوره به ورکړه شی هر نفس ته جزا د هغه عمل چه کړی نئی وی.

تفسیر: یعنی کله چه په محشر کښی د گردو (تولو) رومښو او وروستنیو او د خپلو مشرانو په مخ کښی شرمندہ او رسوا کیږی، هلته به وپوهیږی چه دوی په کومه تیاره کښی لویدلی وو او د هر عمل پوره بدل به ومومی. نه به نئی د کفاری مسئله په ښه ورشی، او نه نسبی تعلقات او نه به نئی له خپله ځانه جوړی کړی عقیدي پکار ورشی.

وَهُمْ لَا يَظْلَمُونَ ﴿٢٥﴾

حال دا چه په دوی به ظلم ونه کړی شی (د حسناو په کمولو یا د سیاتو په زیاتولو).

تفسیر: یعنی په وهمی جرائمو باندی به سزا نه ورکوله کیږی، بلکه پر هغو چارو باندی به دوی ته سزا ورکوله کیږی چه د هغه جرم ثابت وی، او دوی نئی په خپله هم منی. او هومره چه دوی استحقاق لری له هغی څنی زیاته سزا هغوی ته نه ورکوله کیږی او نه به د چا خورا (دیر) لږه نیکی ضایع کیدی شی.

قُلِ اللَّهُمَّ لَكَ الْمُلْكُ تَوَتَّى الْمُلْكُ مَنْ تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمُلْكَ
مَنْ تَشَاءُ وَتُعِزُّ مَنْ تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَنْ تَشَاءُ يُبْدِئُ الْخَيْرُ

إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٧﴾

ووايه (ای محمد! یا الله (ای) مالکه د سلطنت (واکداره د باچاهی!) ورکوی ته سلطنت هر هغه چاته چه اراده وکړی (یا الله د ورکولو ئی) او بیرته اخلی سلطنت له هر هغه چا ځنی چه اراده وکړی (د بیرته اخیستو ئی) او عزت ورکوی هر هغه چاته چه اراده وکړی (یا الله د عزت ئی) او خوار ذلیل کوی هر هغه څوک چه اراده وکړی (د ذلت ئی)، په لاس (د قدرت) ستا (هر راز) خیر (بښګڼی) دی بیشکه ته «یا الله» پر هر شی باندی (چه اراده وفرمائی) ښه قادر ئی. (هم په ورکولو هم په اخیستلو هم په عزت هم په ذلت).

تفسیر: لکه چه پخوا ولیکل شول د نجران د جرګی رئیس ابو حارثه بن علقمه ویلی وو «که مونږ پر محمد صلی الله علیه وسلم باندی ایمان راوړو، نو د روم د باچا له خوا هغه عزت او مال مرسته (مدد) چه را رسیږی، قطع به شی.» ښائی چه دلته به د دعا او مناجات په ډول (طریقه) د هغه ځواب ورکوی، چه د هغو باچاهانو په سلطنت او په دنیوی عزتونو باندی چه تاسی داده او غره شوی یی، ښه وپوهیږئ چه د هر سلطنت او عزت اصلی مالک پاک الله دی، او هغه پاک ذات واک (اختیار) او قدرت لری، چه هر هغه چاته چه اراده وفرمائی ورکوی ئی، او له هر هغه چا څخه چه اراده وفرمائی، بیرته ئی اخلی. آیا دا امکان نه لری چه د (روم) او (پارس) سلطنتونه، شان، شوکت او عزتونه واخلي؟ او مسلمانانو ته ئی ورکړی؟ بلکه له دوی سره وعده شوی ده، چه خامخا ئی ورکوی. نن تاسی د مسلمانانو د موجوده پریشانی او بی سرو سامانی، او د دښمنانو د قوت او زوروری له مخی په دی خبره باندی هیڅ نشی پوهیدی، نو د هم دی له امله (وجی) به یهودانو او منافقانو په مسخرو او د توکو په ډول (طریقه) سره ویل «وګورئ! دا خواران چه د قریشو د حملی او یرغل له ویری د مدینی په چارچاپیر کښی خندقونه کینی، د (قیصر) او د (کسری) د تاج او تخت د نیولو خوښه وینی. ، مګر الله تعالی د څو کلونو په منځ کښی دا ګردی (تولی) وعدی ټولو ته وروښودی، چه د (روم) او (پارس) د خزانو هغه ګردی (تولی) کیلیګانی (کنجیانی) ئی چه د هغو وعده ئی له پاک رسول صلی الله علیه وسلم سره کړی وه، د حضرت عمر فاروق اعظم رضی الله عنه په زمانه کښی ئی څرنگه د مسلمانانو لاس ته وروستلی او په څه ډول (طریقه) سره د اسلامی مجاهدینو په منځ کښی وویشلی شوی؟ اصلی خبره خو دا ده چه دا مادی عزت او سلطنت څه شی نه دی، کله چه لوی قادر او حکیم الله د روحانی عزت او سلطنت آخری مقام (یعنی د نبوت او رسالت منصب) له بنی اسرائیلو ځنی منتقل، او بنی اسمعیلو ته ئی ور وېاښه، نو د روم او د عجم د ظاهری سلطنت انتقال عربی کوچیانو (خانه بدشو) ته کومه ګرانه او لری خبره نه دی، ګواکي دا دعا یوه راز پېشګوئی وه

چه عنقریب د دنیا نخچه (نقشه) بدلیدونکی ده، هغه قوم چه له دنیا خنجه لری او جلا (جدا) پروت ؤ، د دنیا د لویو سلطنتو او عزتو خاوند به شی، او هغه کسان چه باچاهی ئی کوله، دوی د خپلو بدو عملونو له امله (وجی) د خواری او ذلت په کندو کښی وغورځول شی.

تنبیه: ﴿يَذُكُّ الْحَيُّ﴾ بیشکه چه د پاک الله په قدرت کښی هر راز (قسم) خیر او ښیگنه (فایده) شته او د «شر» پیدا کول هم په دی اعتبار سره «خیر» دی، چه د عالم د مجموعی په اعتبار په هغه کښی هم په زرهاؤ حکمتونه پت او په صحیح حدیث کښی راغلی دی «الخیر کله فی یدیک والشر لیس الیک»

«ای غیبتنه! نیکي خیر گنو له تانه د بدی او شر گمان نه کرو له تانه!»

تَوَلَّجُ اللَّيْلِ فِي النَّهَارِ وَتَوَلَّجُ النَّهَارِ فِي اللَّيْلِ

ننه باسی (ته یا الله) شپه په ورځ کښی (چه تل په پسرلی کښی له شپو کموی او په ورځو کښی ئی زیاتوی) او ننه باسی (ته یا الله) ورځ په شپه کښی (چه تل په منی کښی له ورځو کموی او په شپو کښی ئی زیاتوی)

تفسیر: پس تل زیاتوی په هر یوه کښی هغومره چه کموی له هنی بلی نه، یعنی کله چه شپه لنډه وی ورځ اوږده وی، او کله د دی عکس کوی مثلاً په یوه موسم کښی (د جدی اوله) شپه ۱۴ گری، او ورځ لس گری کوی او څو میاشتی وروسته (د سرطان اوله) کښی له شپې ځنی څلور گری لنډوی او په ورځ باندی ئی زیاتوی، او شپه لس گری، څکه چه لمر او سپوږمی او گرد (تول) ستوری او نور، بی ستا له ارادی خنجه یوه ذره هم حرکت نشی کولی، لنډه ئی داسی شوه چه څه موده ورځی اوږدوی او څه موده شپې اوږدوی، او څه موده د دی پر عکس کوی. (او الی الابد کله ورځ راولی او کله شپه).

وَتَخْرُجُ الْحَيُّ مِنَ الْحَيِّ وَتَخْرُجُ الْمَيِّتُ مِنَ الْحَيِّ

وباسی (ته یا الله!) ژوندی له مری نه. (لکه حیوان له نطفی نه، مرغه له هگی کامل له ناقص) وباسی (ته یا الله!). مری له ژوندی نه (لکه نطفه له حیوان - هگی له مرغه - ناقص له کامل نه)

تفسیر: یعنی لکه هگی له چرگی ځنی او چرکه له هگی ځنی بنی آدم له نطفی ځنی او نطفه له بنی آدم ځنی - له جاهل ځنی عالم او له عالم ځنی جاهل - له کامل ځنی ناقص او له ناقص

ځنی کامل ایستل او جوړول هم دا ستا د قدرت کار دی.

وَتَرْزُقُ مَنْ تَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿١٤﴾

او روزی ورکوی (ته یا الله) هر هغه چاته چه اراده وفرمائی (د روزی ورکولو ئی ډیره زیاته) بی حساب.

تفسیر: حضرت شاه صاحب رحمة الله عليه لیکي یهودانو هسی گنله هغه لویي چه پخوا په مونږ کښی وه، هغه به تل پاتی وی، او د الله تعالی له قدرت ځنی غافل وو، چه الله تعالی هر هغه چاته چه اراده وکړی عزت او سلطنت ورکوی، او هغه چاته چه اراده وکړی ذلت او نکبت ورکوی، په جاهلانو کښی کامل پیدا کوی (لکه چه د عربو په امیانو کښی ئی حضرت محمد صلی الله علیه وسلم) او له کاملانو ځنی جاهلان پیدا کوی (لکه چه په بنی اسرائیلو کښی ئی وکړ) او هر هغه چا ته چه اراده ئی وشي (حسی او معنوی) بی حساب رزق ورکوی.

لَا يَتَّخِذِ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ إِلَّا أَنْ تَتَّقُوا مِنْهُمْ تُقَاتُوا

نه دی نیسی مؤمنان کافران دوستان بی له مؤمنانو (یعنی مؤمنان دی یو له بله سره دوستی وکړی) او هر څوک چه وکړی دا (کار یعنی دوستی له کفارو سره) نو نه دی (د ده تعلق) له (دین د الله - د دوستی د) الله سره په هیڅ شی کښی مگر (خو روا ده دغه دوستی) که ځان ساتئ تاسی له دوی نه په ځان ساتنه سره،

تفسیر: یعنی کله چه د حکومت او د سلطنت او د جاه او عزت او د هر راز تقلباتو او تصرفاتو واگی یوازی د پاک الله په لاس کښی دی، نو هغو مسلمانانو لره چه په صحیحه معنی سره باور لرونکی دی، نه ښائی چه د خپلو دوستانو په دوستی او د خپلو اسلامی ورور په ورورولی اکتفا ونه کړی او خامخا د خدای جل جلاله د دښمنانو سره دوستی او مدارات وکړی. ځکه چه الله جل جلاله او د رسول الله صلی الله علیه وسلم دښمنان هیچیری د مسلمانانو دوستان نه شی کیدی، هر هغه څوک چه تیروځی او په دی خبط او خطا کښی ولویږی، نو ودی پوهیږی چه دوی د الله تعالی له محبت او موالاتو سره هیڅ اړه (تعلق) او علاقه نه لری، ښائی د هر مسلمان خوف او ویره یوازی له الله جل جلاله څخه وی! او تولی هیلې او امیدونه ئی هم دغه پاک

الله ته وی، هغه کسان چه پاک خدای سره هم داسی تعلقات لری یوازی هم دوی د مسلمانانو د مرستی (مدد)، اعتماد او وثوق وې (لائق) دی. هو! د تدبیر او انتظام په درجه کښی د کفارو له لوی ضرر څخه د خپلی ضروری ژغورنی (ساتنی) او د حفاظت صورتونه په مشروعو او معقولو طریقو سره غوره کول، د «ترک موالات» له حکم ځنی په دی ډول (طریقه) سره مستثنی دی. لکه چه د ۹ جزء (د الانفال په ۱۶ آیت ۲ رکوع) کښی له ﴿وَمَنْ يُؤَلِّهْهُمُ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُدَارِكَةٍ﴾ ځنی ﴿الْمُتَحَرِّفَاتِ إِلَى الْوَقْتِ﴾ مستثنی کړی شوی دی. همغسی چه هلته د «تحرف» او د «تحیز» په حالت کښی حقیقتاً «فرار من الزحف» نه وی او یوازی صورتاً وی، دلته هم ﴿إِلَّا أَنْ تَقْعُوا فِي مَكْرَةٍ﴾ حقیقی موالات نه دی او تش صوری «موالات» دی وگنل شی. چه مونږ هغه د «مدارات» په نامه سره یادوو د دی مسئلې زیات تفصیل دی ۶ جزء د «المائدة» په ۸ رکوع د دی ۵۱ آیت د فوائدو په شرح کښی وکوت شی! ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّبِعُوا الصَّوْءَ وَالْفُجْرَ﴾ الآية - او زما هغه مسئله رساله دی هم ولوستله شی چه د حضرت الاستاذ محقق مترجم قدس الله روحه په اشاره سره لیکلی شوی ده فلیراجع!

وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ وَاللَّهُ الْبَصِيرُ ﴿٢٨﴾

او ویرویی تاسی الله له (عذاب د) نفس خپل نه، او (خاص) طرف د الله ته دی ورته (ستاسی او د ټولو).

تفسیر: یعنی د مؤمن په زړه کښی ښائی اصلی ویره له پاک الله څخه وی. او داسی کومه خبره دی نه کوی، چه د الله تعالی د ناراضی سبب شی. لکه چه له اسلامی جماعت ځنی تجاوز وکړی، او بی له ضرورته له کافرانو سره ظاهری یا باطنی «موالات» وکړی، یا د ضرورت په وخت کښی د موالاتو د غوره کولو په صورت کښی له شرعی حدودو ځنی تیری او تجاوز وکړی یا یوازی موهوم او حقیر خطرونه یقینی او مهم ثابت کړی، یا دا ډول (طریقه) مستثنیات یا شرعی رخصتونه د خپلو نفسانی غوښتنو آله وگرځوی، نو داسی کسانو لره ښائی چه دا خبره هم په یاد ولری چه دوی گرد (ټول) د پاک الله په لوی دربار کښی حاضریدونکی دی، او هلته به دوی د خپلو دغو دروغو، حیلو او پلمو (منصوبو) جزا مومی. ښائی د قوی مؤمن شان، او د صحیح مسلمان ایمان داسی وی، چه له رخصت ځنی تیر شی! او عزیمت او فعالیت ته متوجه او ځیر شی! او له مخلوق ځنی ونه ویریدی او تل تر تله له خالق جل و علا ځنی ویریدی!

قُلْ إِنْ تَحْفَظُوا مَا فِي صُدُورِكُمْ أُوتِبُوا وَعَلَّمَ اللَّهُ

ووايه (ای محمده! دوی ته) که پت کریئ تاسی هغه شی چه په سینو (زېرونو) ستاسی کښی دی یا ښکاره کریئ تاسی هغه - معلوم دی هغه (هم) پاک الله ته،

تفسیر: یعنی ممکن دی چه بنیادم خپل نیت او د زړه خبره له نورو غځی پته کری ولی په دی دول (طریقه) الله تعالی نشی تیر ایستلی. ﴿وَاللّٰهُ يَعْلَمُ الْغُیُّوۡنَ مِنَ الْفُضٰیۡلِ﴾ د (۱) جزء د البقرة ۲۷ رکوع ۲۲۰ آیه.

وَيَعْلَمُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ ۗ وَاللّٰهُ عَلٰی كُلِّ شَيْءٍ قَدِيۡرٌ ﴿۲۹﴾

او معلوم دی (الله ته ټول) هغه شپونه چه په آسمانونو کښی دی (له علویاتو) او هغه شپونه چه په ځمکه کښی دی (له سفلیاتو - نو الله ته ستاسی پت او ښکاره هم معلوم دی). او الله پر هر شی باندی (چه اراده) وکړی ښه قادر دی (چه ځینی ئی د داسی متخلفین تعذیب دی).

تفسیر: کله چه د ده علم دومره محیط او قدرت ئی داسی عام او تام دی نو مجرم ته د جرم پټول هیڅ امکان نه لری. او نه د دی خبری قدرت لری چه ځان له الله جل جلاله غځی پت کری یا چیری ورځنی وتښتی.

یَوْمَ یَجِدُ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ مِنْ خَیْرٍ مُّحْضَرًا ۖ وَمَا عَمِلَتْ مِنْ سُوۡءٍ تَوَدُّ لَوْ اَنَّ بَیْنَهَا وَبَیْنَهُ اَمَدًاۭ اَبْعَدًا ۙ

(او وویرېږئ له) هغی ورځی چه مومی به هر نفس (پکښی) هر هغه څه چه کری وی له خیره (له نیکی پخپل مخ کښی) حاضر کری شوی او هر هغه څه چه کری وی ده له بدی نه آرزو به کوی دا (نفس) د دی چه کاشکی په منع د دی (نفس کښی او په منع د دغه (بد عمل) کښی مسافه وی لری (اوږده)

تفسیر: یعنی د قیامت په ورځ هر نیکی او بدی د هر انسان په مخ کښی حاضرېږی. او د هغو د ټول عمر گردی (ټولی) اعمالنامی به د دوی په لاسونو کښی ورکولی کیږی، په دی وخت کښی به مجرد (ټول) مجرمان هیله (امید) کوی، چه کاشکی دا ورځ له مونږ غځی لری وی، یا زمونږ او د دی بدو عملونو په منع کښی ډیره لری فاصله وی! چه مونږ هیڅ خپلو دغو عملونو ته نژدی شوی نه وی.

وَيَذَرُكُمْ اللَّهُ نَفْسَهُ وَاللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿٣٠﴾

او ویروی تاسی الله له (عذابہ، د) نفس خپل نه او الله ډیر مهربان دی پر بندګانو (خپلو).

تفسیر: دا هم د ده له مهربانی ځنی ده چه د هغی لوئی ویروونکی ورځی له راتګه تر مخه تاسی ورځنی داروی. او په تکرار سره مو خبروی. چه له خرابو چارو څخه مخصوصاً د کافرانو له دوستی - ځنی مو ځانونه وژغورئ (وساتئ) او د ښګنی (خیر) په لاره باندی سم لار شی! او د قهار پروردګار له قهر ځنی مو ځانونه لا له پخوا وساتئ! د پاک قرآن دا ځان ته یو دستور دی چه عموماً له خوف سره رجاء او هیلې (امید) سره د ویری مضمون ګډ اوړوی. دلته ئی هم د ترهیب او ویری د مضمون د معتدل کولو له امله (وجی) ﴿وَاللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ﴾ په آخر کښی راوړ. یعنی له الله جل جلاله څخه وویړیئ! او خراب او بد کارونه پریږدئ! نو د ده مهربانی بیا ستاسی د استقبال له پاره تیاره ده. او نه ښائی چه تاسی بی هیلې (بی امید) شی! راشی چه مونږ تاسی ته داسی یوه لاره دروښو چه که په هغی باندی لار شی نو د پوره رحمت او مغفرت وړ (لائق) او مستحق ګرځئ، بلکه د الله تعالیٰ په دوستانو کښی هم حسابیدی شی. لکه اوس چه وائی

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣١﴾

ووايه (ای محمده! دوی ته) که چیری یی تاسی چه محبت کوئ له الله سره پس متابعت وکړئ زما چه محبت به وکړی الله له تاسی سره (د ثواب په درکولو) او مغفرت به وکړی تاسی ته ګناهونه د تاسی، او الله مغفرت کونکی دی (د خطیاتو) ډیر رحم والا (د اجر او ثواب په انعام سره)

تفسیر: د الله تعالیٰ د دښمنانو د موالات او محبت له منع کولو څخه وروسته د الله تعالیٰ د مینې او محبت معیار راښی. یعنی که په دنیا کښی څوک د خپل حقیقی مالک د محبت دعوی یا خیال لری نو لارم دی چه هغه د محمدی صلی الله علیه وسلم دین د متابعت په محک (کسوتی) باندی وسولولی شی، چه د ده سره او ناسره ښکاره شی. هر سړی په هره اندازه چه د محمدی صلی الله علیه وسلم په شریعت باندی سم ځی، او د اسلامی دین رڼا د خپلی لاری مشعل

وگرځوی، نو ښائی په هغه اندازه سره د الله تعالیٰ په محبت کښی صادق او سوچه وپیژانده شی، او په هره اندازه چه دی په دی دعوی کښی رښتین وی په هغه اندازه سره هغه د محمدی صلی الله علیه وسلم شریعت په پیروی کلک او ټینگ گانه شی، چه د هغه میوه به ده ته داسی په لاس ورځی چه پاک الله به د ده سره مینه کوی، او د الله تعالیٰ د مینۍ، او د رسول الله صلی الله علیه وسلم د متابعت په برکت به د ده هغه پخوانی گناهونه معاف، او وروسته له هغه به د پاک الله د راز، راز (قسم قسم) ظاهری او باطنی مهربانیو مورد وگرځی، گواکی د توحید له بیان څخه وروسته له دی ځایه د نبوت په بیان شروع کیږی، او د آخرالزمان پیغمبر رسول الله صلی الله علیه وسلم اطاعت ته بلنه کیږی.

قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿۳۷﴾

ووايه (ای محمده دوی ته) چه اطاعت کوئ تاسی د الله او د رسول (د الله چه محمد دی) پس که وگرځیدل دوی (له دی اطاعت نه) پس بیشکه الله دوستی نه کوی له کافرانو سره (نو په عذابوی ئی).

تفسیر: یهودانو او نصرانیانو به ویل چه ﴿عَنْ أَتَى اللَّهَ وَآيَاتِهِ﴾ مونږ د الله تعالیٰ ځامن او دوستان یو. دلته دا ښکاره شوه چه کافر هېڅکله د الله تعالیٰ محبوب نشی کیدی او که په رښتیا سره مو د هغه محبوبیت په کار وی نو د هغه د احکامو په تعميل کښی زیار (محنت) وکړئ او د ده د رسول الله صلی الله علیه وسلم احکام ومنئ او د الله تعالیٰ د لوی محبوب او دوست د سنتو متابعت وکړئ! د نجران جرگی هم داسی ویلی وو، چه مونږ د مسیح علیه السلام تعظیم او عبادت د الله تعالیٰ د تعظیم او د محبت له پاره کوو، په دی سره د هغو ځواب هم ورکړ شو. وروسته له دی نه د الله تعالیٰ د هغو څو بندگانو حال را اوراوه شی، چه خدای جل جلاله دوی او دوی خدای جل جلاله دوست گنی او د نجران د جرگی په رعایت د حضرت مسیح علیه السلام سوانح په شرح او بسط سره بیانېږی، دا هم د خاتم الانبیاء محمد مصطفیٰ صلی الله علیه وسلم د مبارک ذکر تمهید دی، لکه چه وروسته له دی نه رابنکاری.

إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ آدَمَ وَنُوحًا وَآلَ إِبْرَاهِيمَ وَآلَ عِمْرَانَ

بیشکه چه الله غوره کړی دی آدم او نوح او اولاده د ابراهیم (او ابراهیم) او اولاده د عمران (او عمران).

تفسیر: «یعنی بیشکه الله غوره کړی دی آدم علیه السلام په نبوت، رسالت، د اسماء په تعلیم

د ملائکو په سجده، په بی له مور او پلاره پیدا کولو او د ټولو انسانانو په پلار توب سره او غوره کړی ئی دی نوح علیه السلام په نبوت، رسالت، د عمر په اوږد والی، او د پخوانی شریعت په منسوخولو سره، او ابراهیم علیه السلام او آل د ده چه اسمعیل علیه السلام او اسحق علیه السلام او د دوی اولاده چه زمونږ رسول الله صلی الله علیه وسلم هم په دغه اولاده او آل کښی داخل دی، او آل د (عمران) چه موسیٰ او هارون او بی بی مریمه او عیسیٰ علیهم السلام پکښی شامل دی په خلت، رسالت او نورو مفاخرو او محامدو سره» عمرانان دوه دی، یو د حضرت موسیٰ علیه السلام پلار دوهم د مریمی رضی الله تعالیٰ عنها پلار زیاتره پخوانی او ورستنی علماء له دی (عمران) ځنی ثانی (عمران) مرادوی ځمکه چه ﴿إِذْ قَالَتِ امْرَأَتُ عِمْرَانَ﴾ د هغه دوهم (عمران) له کورنی څخه قصه کوی، او غالباً د دی سورت نوم به هم له هم دی امله (وجی) (آل عمران) ایښی شوی وی، چه په هغه کښی د ثانی (عمران) د کورنی (یعنی د حضرت مسیح علیه السلام او مریمی رضی الله تعالیٰ عنها) قصه په بسط او تفصیل سره ذکر شوی ده.

عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿۳۳﴾ ذُرِّيَّةً بَعْضُهَا مِنْ بَعْضٍ

پر ټولو خلقو (د زمانی خپلی په رسالت او روحانی او جسمانی خصائصو سره) حال دا چه اولاده ؤ ځینی د دوی له ځینو نورو څخه،

تفسیر: د الله تعالیٰ په مخلوقاتو کښی ځمکه، آسمان، لمر، سپوږمی، ستوری، پرښتی، جن، شجر، حجر، مدر او نور گرد (ټول) شامل دی، مگر هغه د روحانی ملکاتو او جسمانی کمالاتو مجموعه چه الله جل جلاله په خپل محیط علم او بالغه حکمت سره د حضرت ابوالبشر آدم علیه السلام په وجود کښی په ودیعت ایښی ده، د هغی بل نظیر او مثال د نورو مخلوقاتو په وجود کښی نه لیده کیږی. د آدم علیه السلام له مسجود الملائکه گرځولو ځنی ئی دا خبره ښکاره کړه چه د آدم علیه السلام اعزاز او اکرام د ده په دربار کښی د نورو مخلوقاتو په نسبت زیات دی. د آدم علیه السلام دا انتخاب او غوره والی، فضل او شرف چه مونږ ئی په «نبوت» سره تعبیروو، د ده په شخصیت پوری محدود او مقصود نه ؤ بلکه د ده په اولاده کښی نوح علیه السلام ته هم ور ورسید. بیا له ده ځنی د ده په اولاده کښی حضرت ابراهیم علیه السلام ته ورسید، له دی ځایه ئی یو نوی صورت پیدا کړ. له آدم او نوح علیهما السلام څخه وروسته څومره انسانان چه په جهان کښی پیدا او ودان شوی دی دوی گرد (ټول) د هم دی دوو معظمو رسولانو له اولادی، ذرئی او څوڅغات ځنی وو. پرته (علاوه) له دی د ابراهیم علیه السلام له زمانی ځنی وروسته بر سیره د دوی له ذرئی او نسل ځنی په دنیا کښی نوری کورنی او تېرونه هم موجود وو مگر هغه پاک الله چه پخپلو بی حسابو مخلوقاتو کښی ئی د نبوت د منصب له پاره آدم علیه السلام غوره کړی ؤ، ده په خپل محیط علم او کامل اختیار سره په راتلونکو پیړیو

کښی هم د زرهاؤ کورنیو په منځ کښی، د دی لوی منصب له پاره د ابراهیم علیه السلام کورنی مخصوصه کړه څومره انبیاء او رسولان چه له ابراهیم علیه السلام څخه وروسته مبعوث شوی دی هغه ټول د ده د دوو ځامنو حضرت اسحق علیه السلام او حضرت اسمعیل علیه السلام له اولادی څخه وو. څرنګه چه د نسب سلسله عموماً پلار ته منسوبیږی او حضرت مسیح علیه السلام بی پلاره پیدا شوی دی نو داسی وهم کیدی شو چه د ده نسل به د ابراهیم علیه السلام له نسل ځنی مستثنی وی، له دی کبله (وَجی) الله تعالیٰ آل د عمران او ذریه (بعضها من بعض) وفرمایه، او په دی سره ئی تنبیه ورکړه چه هر کله حضرت مسیح علیه السلام یواځی د خپلی مور له گیدی ځنی پیدا شوی دی، نو د هغه د نسب سلسله هم د مور له لوری اخیسته کیږی. نه چه معاذ الله د الله تعالیٰ له لوری او ښکاره ده چه د ده د مور صدیقی مریمی رضی الله تعالیٰ عنها د پلار د نسب سلسله بالاخره حضرت ابراهیم علیه السلام ته رسیږی. نو د (عمران) آل او د ابراهیم علیه السلام آل دواړه سره یو دی، او هیڅ یو رسول له ابراهیمی کورنی ځنی د باندی پاتی نه شو.

وَاللهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٠﴾

او الله ښه اوریدونکی دی (د کردو (تولو) اقوالو) ښه عالم (پر تولو احوالو).

تفسیر: الله تعالیٰ د کردو (تولو) دعاګانی او خبری اوری، او د کردو (تولو) په ظاهری او باطنی احوالو او استعدادونو باندی پوهیږی، نو داسی وهم دی ونه کړ شی چه هم داسی د «کیف ما اتفق» په ډول (طریقه) به ئی غوره کړی وی. د الله تعالیٰ هر کار په پوره علم او حکمت، تدبیر او مصلحت باندی بنا دی.

إِذْ قَالَتِ امْرَأَتُ عِمْرَانَ رَبِّ إِنِّي نَذَرْتُ لَكَ مَا فِي بَطْنِي مُحَرَّرًا فَقَبَّلْ مِنِّي إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣١﴾

(یاد کړه ای محمده!) هغه وخت چه وویل (حنی) ښځی د عمران چه ای ربه زما بیشکه ما، نذر کړی می دی تاته هغه شی چه په گیده زما کښی دی، حال دا چه هغه به آزاد وی (له نورو مشاغلو د بیت المقدس خدمت ته) پس قبول کړه ته (ای ربه! دا نذر) له ما نه بیشکه ته چه ئی هم دا ته ئی ښه اوریدونکی (د کردو (تولو) اقوالو) ښه عالم (په تولو احوالو)

تفسیر: د (عمران) د ښځی نوم (حنه بنت فاقوذا) دی. دی د خپلی زمانی له دوده (رواجه)

سره سم پخپل ځان باندی نذر منلی ؤ چه «ای ربه! هغه هلک چه زما په گیده کښی دی ستا په نامه دی آزاد او خوشی وی.» د دی خبری مطلب دا دی چه هغه له گردو (تولو) دنیوی مشاغلو او د نکاح له قیده او له نورو شیانو ځنی خلاص او تل به د الله جل جلاله په عبادت کښی بوخت (مشغول) او د معبد په خدمت کښی به لگیا وی. ای الله جل جلاله ته له خپلی مهربانی ځنی زما دا نذر قبول کړه! ته زما عرض اوری، او زما نیت او اخلاص تاته ښه معلوم دی! گواکی په دی لطیف ډول (طریقه) سره ئی وغوښت چه هلک ور په برخه شی، ځکه چه جینئ د هغه خدمت له پاره نه قبلیده.

فَلَمَّا وَضَعَتْهَا قَالَتْ رَبِّ اِنِّیْ وَضَعْتُهَا اُنْثٰی

پس کله چه وئی زیږاوه هغه (نذر) نو وویل (حنی) چه ای ربه زما بیشکه زه چه یم ومی زیږاوه هغه (نذر) حال دا چه ښځه (جینئ) ده،

تفسیر: دا ئی په حسرت او افسوس سره وویل ځکه چه هغه پښه د دی له توقع او هیلې (امید) ځنی پرته (علاوه) پښه شوی وه، او د جونو د خدمت منلو دستور په معابدو کښی نه ؤ.

وَاللهُ اَعْلَمُ بِمَا وَضَعَتْ وَلَيْسَ الذَّكَوْكَ اُنْثٰی

او الله ښه پوه دی په هغه شی چه زیږولی ؤ دی (حنی د عمران ښځی)، او نه دی نارینه (چه حنی غوښتی ؤ له پاره د خدمت د بیت المقدس) په شان د دی ښځی (جینئ)

تفسیر: دا د خدای جل جلاله کلام دی چه د حکایت په منځ کښی د معترضی جملی په ډول (طریقه) نازل شوی دی یعنی (بی بی حنی) ته ښکاره نه وه چه څه ئی زیږولی دی؟، د دی جینئ قدر او قیمت الله تعالیٰ ته ښه معلوم دی - هغه هلک چه دی غوښت دی جینئ ته کله رسیدی شی. دا جینئ بالذات مبارکه او مسعوده ده او د دی په وجود کښی د یو عظیم الشان مبارک او مسعود هلک وجود منظوی او نغښتلی پروت دی.

وَ اِنِّیْ سَمَّیْتُهَا مَرْیَمَ وَ اِنِّیْ اَعِیْذُهَا بِكَ وَ ذَرِّیَّتَهَا مِنَ الشَّیْطَانِ الرَّجِیْمِ ﴿۱۶﴾

او بیشکه ما نوم کیښود د دی مریمه او بیشکه زه پناه ورکوم دی ته په تا پوری او اولاد د دی (مریمی ته) له شیطان مردود (رتلی شوی) نه.

تفسیر: حق تعالیٰ دا دعا قبوله کره. په حدیث شریف کښی دی «هر کله چه د بنیادمانو اولاده د زیږیدلو په وخت کښی له موره جلا (جدا) شی او په ځمکه باندی ولویږی نو شیطان ئی مس کوی، مگر عیسیٰ علیه السلام او مریمه رضی الله تعالیٰ عنها له دی مس څخه مستثنی دی» د دی حدیث مطلب د نورو احادیثو له یو ځای کولو سره داسی کیږی چه هر مولود اصلاً په صحیح فطرت پیدا کیږی. چه دغه فطرت له لوینی او د ده د عقل او تمیز له ظهور څخه وروسته څرگندیږی. ولی د شأ خوا د حالاتو او خارجی اثراتو له امله (وجی) دیر ځلی د هغه اصلی فطرت ورکیږی، چه د دغه مطلب تعبیر په حدیث کښی په «فابواه یهودانه و ینصرانه» سره شوی دی، بیا څنگه چه د ایمان او طاعت تخم د ده د فطرت په جوهر کښی پټ او په غیر مرئی ډول (طریقه) ایښود شوی دی. حال دا چه په هغه وخت کښی ایمان لا څه، چه د غټو غټو محسوساتو له ادراک او شعور نه هم هغه مولود عاجز وی. په هم دی توگه (طریقه) د ولادت په وخت کښی په غیر محسوس ډول (طریقه) د شیطان په مس کولو سره خارجی اثر شروع کیږی. دا ضروری نه دی چه هر څوک د شیطان د مس کولو اثر قبول کړی، یا که ئی قبول کړی نو وروسته له هغه، هغه اثر همغسی پاتی هم وی. څرننگه چه د گردو (تولو) انبیاء علیهم السلام د عصمت تکفل الله جل وعلیٰ شانه فرمایلی دی نو که فرضاً د ولادت په وخت کښی دا پیښه ورپیښه شوی هم وی، او د مریمی رضی الله تعالیٰ عنها او د عیسیٰ علیه السلام په شان له دی ضابطی ځنی مستثنی نه وی. نو بیا په دی کښی هیڅ شبهه نشته، چه پر هغو مقدسو او معصومو بندگانو باندی د شیطان له دی حرکت قطعاً هیڅ یو مضر تاثیر نه لویږی، فقط دومره یو فرق به وی چه مریمی رضی الله تعالیٰ عنها او عیسیٰ علیه السلام ته د کوم مصلحت له سببه دا پیښه بیخی ورپیښه شوی نه ده، او نورو ته پیښه شوی ده، خو بی اثره پاتی شوی ده، دا قسم جزئی امتیازات د کلی فضیلت د ثابتیدلو موجب نه شی کیدی. په حدیث شریف کښی راغلی دی چه «دوو جونو سندری ولی رسول الله مبارک له هغو ځنی خپل مخ واپاوه - ابوبکر صدیق اکبر رضی الله عنه د دوی له څنگه تیر شو، مگر دوی په خپلو سندرو کښی همغسی لگیا وی، وروسته له دی حضرت عمر فاروق اعظم رضی الله تعالیٰ عنه راغی نو سم د لاسه هغه جینکې وتښتیدلی رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل «په هر لاره چه عمر تیریږی، شیطان هغه لاره پریږدی او لری تری تښتی.» آیا له دی نه کوم خوش باوره سړی دا مطلب اخیستی شی چه رسول الله صلی الله علیه وسلم په خپل ځان باندی د حضرت عمر رضی الله تعالیٰ عنه فضیلت ثبت کړ؟. هو! د حضرت ابوهزیره رضی الله تعالیٰ عنه هغه حدیث چه د شیطان د مس کولو په باره کښی دی د شیطان د مس کیدلو حدیث د دی آیت له تفسیر سره په ښکاره ډول (طریقه) ښه نه لگیږی، مگر خو دا چه د ﴿وَلَا يَذَّهَبُ﴾ الآية - په آیت کښی د عطف واو د ترتیب له پاره وانه خيستل شی، یا په حدیث کښی له استثنا ځنی یواغی د مسیح علیه السلام د پیدا کیدلو واقعه له بی بی مریمی رضی الله تعالیٰ عنها ځنی مراد وی. او (مریم) او (مسیح) جلا جلا (جدا جدا) مراد نه

وی. لکه چه د بخاری شریف په یوه روایت کښی یوازی د حضرت عیسیٰ علیه السلام په ذکر باندی اکتفاء شوی ده. والله اعلم.

فَقَبِّلْهَا رَبُّهَا يَقْبُولُ حَسَنٍ وَأَكْبَتْهَا نَبَاتًا حَسَنًا وَكَفَّلَهَا زَكَرِيَّا

پس قبوله کړه دا (مریمه) رب د دی (د نارینه په ځای) په قبلولو ښو سره او زرغونه (لویه) ئی کړه په زرغونولو (لویولو) ښو سره او (الله) کفیل وگرځاوه دی لره زکریا علیه السلام

تفسیر: یعنی اگر که جینی وه خو الله تعالیٰ هغه له هلك ځنی زیاته وگرځوله، او وئی منله. د بیت المقدس د مجاورینو په زړونو کښی ئی دا خبره واچوله چه له عام دود (رواج) او دستور څخه پرته (علاوه) هغه جینی هم د بیت المقدس په خادمانو کښی شامله کړی، او همغسې ئی مریمی رضی الله تعالیٰ عنها ته هم د قبول صورت ورعطا او خپل منلی بنده زکریا علیه السلام ته ئی په کفالت ورکړه. او په خپل دربار کښی ئی په ښو منلو سره سر لوری ورکړه، په جسمانی، روحانی، علمی، اخلاقی او له هر حیثه ئی زیاته ترقی ور په برخه کړه. کله چه په مجاورینو کښی د دی د پالنې په نسبت جگړه پیښه شوه نو د انتخاب قرعه د حضرت زکریا علیه السلام په نامه وخته، چه دا جینی د خپلی ترور د شفقت په غیو کښی تربیت ومومی، او د زکریا علیه السلام له علم او دیانت څخه گټوره شی. زکریا علیه السلام د مریمی رضی الله تعالیٰ عنها په تربیت او مراعات کښی غومره ئی چه د لاسه کیده هم هغومره ئی کوشن کاوه. کله چه بی بی مریمه رضی الله تعالیٰ عنها پیقله شوه، نو مسجد سره ئی نژدی ورته یوه ځان ته حجره مخصوصه کړه چه دی بی بی به توله ورځ هلته عبادت کاوه، او د شپې له مخی به بیرته خپلی ترور کړه ورتله.

كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَ هَارِئٍ قَائِمًا

هر کله به چه ننوت دی ته زکریا په محراب (په عبادت خانه) کښی نو موندله به ئی له دی (مریمی) سره څه روزی (یعنی میوی د ژمی په اوږی، او میوی د اوږی په ژمی کښی)

تفسیر: د اکثرو اسلافو په نزد له (رزق) ځنی مراد ظاهری خواړه دی. وائی چه له بی بی مریمی رضی الله تعالیٰ عنها سره بی موسمه میوی پیدا کیدی، د اوږی تازه میوی په ژمی کښی او د ژمی تازه میوی به په اوږی کښی له دی سره تل پرتی وی. او له (مجاهد) ځنی یو داسی

روایت هم شوی دی چه له «رزق» غنی علمی صحیفی مراد دی، چه بنائی هغو ته روحانی غذا وویله شی، په هر حال سره اوس د بی بی مریم رضی الله تعالی عنها ښکاره برکات او کرامات او فوق العاده ښکاره علامی څرگندی شوی، چه د هغو د بیا بیا کتلو نه د زکریا علیه السلام طاقت ونه شو او په تعجب سره ئی له بی بی مریم رضی الله تعالی عنها څخه داسی پوښتنه وکړه

قَالَ يَرْزُقُنِي لَكَ هَذَا قَالَتْ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ
يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿۹۶﴾

وویل (زکریا) ای مریم له کومه (راغلی) ده تا ته دا روزی؟ وویل (مریم زکریا ته) چه دا (روزی) له طرفه د الله ده، بیشکه چه الله روزی ورکوی هغه چا ته چه اراده وفرمائی (د روزی ورکولو ئی ډیره پریمانه) بیحسابه.

تفسیر: یعنی د الله تعالی قدرت ماته داسی شیان رارسوی چه له قیاس او گمان غنی بهر دی.

هَذَا لَكَ دَعَا زَكْرِيَّا رَبَّهُ قَالَ رَبِّ هَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ ذُرِّيَّةً
طَيِّبَةً إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ ﴿۹۷﴾

په دغه غای (یا وخت) کښی دعا (غوښتنه) وکړه زکریا له ربه خپله، وویل (زکریا) ای ربه راوښنه! (راکړه) ماته له نژده خپله اولاد ښه پاکیزه! بیشکه ښه اوریدونکی (قبلونکی) د دعا ئی.

تفسیر: حضرت زکریا علیه السلام بیخی سپین پیری او (۱۲۰) کلن شوی ؤ. ښځه ئی (۹۸) کلنه او بیخی شنده وه. دوی ته د اولاد پیدا کیدلو هیڅ یوه ښکاره هیله (امید) نه وه. د بی بی مریم د دی فوق العاده خیر او برکت او خوارقو د لیدلو په سبب ناخاپه د زکریا علیه السلام په زړه کښی یو جوش پیدا شو. او سم د لاسه ئی دا په زړه کښی ور وگرځیده، چه ماته هم ښائی چه د اولاد په نسبت د پاک الله په دربار کښی دعا وکړم، هیله (امید) شته چه ماته به هم دا میوه بی له موسمه راکړه شی. یعنی په دی زړښت (بودا والی) کښی به د پاک الله په مهربانی اولاد راپه برخه شی لکه چه (بی بی حنی) زړی شندی ته بی بی مریم ورکړی شوی ده. د «ذریه» اطلاق په واحد او کثیر یو رنگ کاوه شی.

فَتَادُّهُ الْمَلَائِكَةُ وَهُوَ قَائِمٌ يُصَلِّي فِي الْمِحْرَابِ أَنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِيحْيَىٰ

نو ورناری کری ده ته (زکریا ته) پرشتو (جبریل) حال دا چه دی ولاړ و لمونځ ئی کاوه په محراب (عبادت خانه) کښی چه بیشکه الله زیږی کوی په تا د یحیی (چه ستا زوی به وی)

تفسیر: دعا ئی ومنله شوه زیږی ور ورسید چه ستا په کور کښی یو هلک پیدا کیږی، چه د هغه نوم یحیی علیه السلام اینود شوی دی. د «الملائكة» کلمه د جمعی په صورت سره راوړل یا به تعظیماً وی یا به د ملائکو جنس ورڅخه مراد وی. لکه چه ویل کیږی «زید یرکب الخیل».

مُصَدِّقًا لِّكَلِمَةٍ مِّنَ اللَّهِ

حال دا چه تصدیق کوونکی به وی په یوه کلمه سره چه له (طرفه د) الله ده

تفسیر: له یوی کلمی غنی دلته حضرت مسیح علیه السلام مراد دی چه د الله تعالی د حکم سره سم بی له پلاره پیدا شوی دی. حضرت یحیی علیه السلام لا له په خوا څخه خلقو ته خبر ورکاوه چه مسیح علیه السلام پیدا کیدونکی دی.

وَسَيِّدًا وَحْصُورًا

حال دا چه سردار به وی (د خپل قوم په علم، حلم او تقوی سره) او ډیر منع راوړونکی به وی (له شهواتو سره له قدرته)

تفسیر: یعنی له لذاتو او شهواتو غنی به زیات ځان ساتونکی وی. او د الله تعالی په عبادت کښی به دومره لگیا وی چه د ښځی په لوری به د التفات کولو وار هم نه ورته رسیږی. دا د حضرت یحیی علیه السلام د مخصوص حال بیان و چه له هغه څخه د محمدی امت له پاره کومه قاعده نشی کیدی. زمونږ د محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم پوره امتیاز دا دی چه د عبادت له کمال سره ئی د معاشرت کمال یو ځای کړ.

وَنَبِيٍّ مِّنَ الصَّالِحِينَ ﴿٣٩﴾

او نبی به وی له (دلی د) صالحانو نه (چه نه به خطا کوی او نه به گناه ته قصد کوی)

تفسیر: د صلاح او رشد په اعلیٰ مرتبه باندی به فائز کیږی چه هغه ته «نبوت» ویل کیږی. یا به «د صالح» معنی نیک عمله وی، چه په هغه تقدیر به د هغه معنی خورا (دیر) نیک عمل کیږی.

قَالَ رَبِّ اَنۡیْ یَّکُوۡنُ لِیْ غُلَمٌۢ وَقَدْ بَلَغَتَنِی الْکِبَرُ وَاَمْرًاۤتِیْ عَاقِرٌ قَالَ کَذٰلِکَ اَللّٰهُ یَفْعَلُ مَا یَشَآءُ ﴿۴۰﴾

وویل (زکریا) «ای ربه زما خرنگه به پیدا کیږی ما لره هلک؟ حال دا چه به تحقیق رسیدلی دی ماته زوړوالی او ښځه می (هم) شنده ده»، وویل (جبریل) هم داسی (له زوړ او زړی شندی څخه د اولاد پیدا کولو په شان) الله کوی هغه کار چه اراده وفرمائی (د کولو ئی که مخالف وی له عاده یا موافق).

تفسیر: یعنی د هغه قدرت او مشیت د اسبابو په سلسلی پوری تړلی نه دی. اګر که په دی عالم کښی د هغه عادت هم داسی دی چه له عادی اسبابو څخه مسببات پیدا کوی، خو کله کله د عادی اسبابو په خلاف په غیر معمولی طریقی سره د یوه شی پیدا کول هم د هغه خاص عادت دی. اصل دا دی چه مریمی صدیقی رضی الله تعالیٰ عنها ته په خارق العاده دول (طریقه) رزق رسیدل او دیر غیر عادی واقعات ورڅرګندیدل د دی وضعیت په لیدو سره د بی بی مریمی په حجره کښی ناڅاپه د زړه له کومی د حضرت زکریا علیه السلام دعا کول بیا ده ته او د ده شندی ښځی ته په عین زړښت کښی په غیر عادی توګه (طریقه) اولاد ورکول، باید د قدرت دغه ګردی (تولی) علامی د هغه عظیم الشان آیت تمهید وګنلی شی چه د بی بی مریمی رضی الله تعالیٰ عنها له وجوده بی د زوج له نژدی کیدلو په قریب مستقبل کښی ظاهر کیدونکی ؤ - ګواکي د حضرت یحییٰ علیه السلام په غیر معتاد ولادت باندی، ﴿كَذٰلِكَ اَللّٰهُ یَفْعَلُ مَا یَشَآءُ﴾ فرمایل تمهید ؤ له پاره د ﴿كَذٰلِكَ اَللّٰهُ یَخْلُقُ مَا یَشَآءُ﴾ چه وروسته له دی نه د حضرت مسیح علیه السلام د غیر معتاد ولادت په سلسله کښی راتلونکی دی.

قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِّیْ اٰیَةً

ویل (زکریا) ای ربه زما وگرخوه ما لره شه علامه (د حمل چه لا زما د شکر کولو سبب شی)

تفسیر: یعنی چه له هغه ځنی څرگند شی چه اوس حمل قرار نیولی دی تر څو ده ته د ولادت د آثارو د نژدی والی د لیدلو له کبله (وجی) یوه نوی خوشالی هم حاصله او د نعمت په شکر کښی زیاتره لگیا شی.

قَالَ اَيُّتُكَ اَلَا تُكَلِّمُ النَّاسَ ثَلَاثَةَ اَيَّامٍ اِلَّا رَمَزًا

نو وویل (جبریل) «علامه» ستا دا ده چه خبری به نه کوی ته له خلقو سره درې ورځی (او شپي) مگر په اشاره سره،

تفسیر: یعنی هلته به تاته دا حالت درپښی شی چه تر درې ورځو او شپو پوری به له خلقو سره پرته (علاوه) له اشاری هیڅ خبری ونشی کړی، او ستا ژبه یوازی د پاک الله په ذکر کښی لگیا اوسی، نو وپوهیږه چه اوس حمل مستقر شوی دی، سبحان الله! هسی علامه ئی تا کلي (مقرر کړی) ده چه د علامو علامه وی. او د خبریدلو ځنی کوم غرض چه د نعمت شکر دی هغه هم علی وجه الکمال حاصل شی ښکاري که وغواړی چه پرته (علاوه) د الله تعالی له ذکر او فکر ځنی کوم شی ووینی نو په خپله ژبه سره ئی ونه شی ویلی.

وَادْكُرْ رَبَّكَ كَثِيرًا وَسَبِّحْ بِالْعَشِيِّ وَالْإِبْكَارِ

او یادوه رب خپل ډیر (له پاره د شکر)! او تسبیح وایه (لمونځ کوه)! په آخر د ورځی کښی او په اول د ورځی کښی.

تفسیر: یعنی په دغه وخت کښی ښائی چه ډیر زیات د الله تعالی په ذکر او فکر کښی مشغول، او سبا او بیگا په تسبیح او تهلیل کښی مصروف اوسی! معلومیږی چه له بنیادمانو سره خبری نه کول یو اضطراری کار او د دی له پاره ؤ چه هغه ورځی یوازی د پاک الله ذکر، شکر او فکر ته فارغی او تشی پاتی شی، مگر په ذکر، فکر او شکر بوخت (مصروف) او مشغول کیدل - اضطراری نه ؤ بلکه په هغو مامور شوی ؤ.

وَإِذْ قَالَتِ الْمَلِكَةُ يَمْرُؤُا إِنَّ اللَّهَ اصْطَفٰكَ وَطَهَّرَكَ

وَأَصْطَفٰكَ عَلَىٰ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ ﴿٣٧﴾

او (یاد کره ای محمده!) هغه وخت چه وویل پرښتو (یعنی جبریل) ای مریمی! بیشکه چه الله غوره کړی ئی ته (په کرامت او عبادت) او پاکه کړی ئی ته (له بدو اقوالو، افعالو او احوالو څخه) او غوره کړی ئی ته پر گردو (تولو) ښځو د عالمیانو (یعنی پر ښځو د زمانی خپلی)

تفسیر: د حضرت زکریا او یحییٰ علیهما السلام کومه قصه چه د ضمني مناسباتو له امله (وجی) په منځ کښی راغلی وه، او په هنی کښی د آل عمران د اصطفاء تاکید او د حضرت مسیح علیه السلام د قصی تمهید ؤ دلته اخر ته ورسیده وروسته له دی بیانه بیا د مریمی رضی الله تعالیٰ عنها او د مسیح علیه السلام د واقعاتو په لوری کلام منتقل کړ شو او اوس پخوا له مسیح علیه السلام ځنی د هغه د مور فضل او شرف بیانوی یعنی پرښتی بی بی مریمی رضی الله تعالیٰ عنها ته وویل چه ته د پاک الله له خوا ځنی لا پخوا غوره شوی ئی چه سره له جلتوبه (جینکتوبه) د بیت المقدس په خادمانو کښی د نذرانی په توگه (طریقه) منلی شوی ئی! او راز راز (قسم قسم) لوړ احوال او عالی کرامات درعنایت شول! ښه اخلاق پاک طبیعت، ظاهری او باطنی نزهت ئی دروبانه! او د خپل مسجد د خدمت وړ (لائق) ئی وگرځولی، او تاته ئی د گرد (تول) جهان پر ښځو په ځینو وجوهو کښی فضیلت درکړ! مثلاً په تا کښی ئی هسی یو استعداد کیښود، چه بی د بشر له مس کولو څخه یوازی د پاک الله په کامل قدرت لکه عیسیٰ علیه السلام غوندی یو اولو العزم رسول له تا څخه پیدا شی، چه په دنیا کښی داسی سر لوری او امتیاز د هیڅ یوی بلی ښځی په برخه نه دی شوی.

يٰۤهَرِيْمٰ اَقْبِلِيْ لِرَبِّكِ وَاسْجُدِيْ

ای مریمی فرمان برداره شه! (ولاړه شه! بندگی کوه!) له پاره د رب خپل! او سجده کوه!

تفسیر: یعنی کله چه الله تعالیٰ داسی عزت او لوړه مرتبه تاته درکړه نو ښائی چه ته له اخلاص او تذلل سره د خپل رب جل جلاله په مخ کښی سرښکته کړی! او د عبودیت د وظائفو په انجامولو کښی لا زیاته لگیا او مشغوله اوسی! څو هغه لوی امر چه د هغه د ظهور له پاره ته د وسیلی په ډول (طریقه) درولی شوی ئی ښکاره شی.

وَاذْكُرِيْ مَعَ الرُّكَّعَيْنِ ﴿٣٨﴾

او رکوع کوه! له نورو رکوع کوونکو سره (له نورو لمونځ کوونکو سره په جماعت لمونځ کوه!)

تفسیر: لکه چه رکوع کوونکی د پاک الله په مخ کښی «رکوع» ته ځی ته هم همغسی «رکوع» ته ولاړه شی! یا ئی دا مطلب چه په جماعت سره لمونځ ادا کړه! او څرنگه چه لږ تر لږه په رکوع کښی له امامه سره شاملیدونکی، د هغه رکعت نیوونکی گناه شی نو ښائی د دی له امله (وچی) لمونځ د رکوع په عنوان سره یاد کړی شوی وی، کما يفهم من کلام ابن تیمیة رحمة الله علیه فی فتاواه والله اعلم په دی تقدیر سره که په «اقتتی» کښی له «قنوة» ځنی «قیام» مراد شی، نو د «قیام» رکوع، او سجود یعنی د لمانځه د دری واړو هیئتونو ذکر به په دی آیت کښی راځی.

(تنبیه): امکان لری چه په هغی زمانی کښی به ښځی په عمومی ډول (طریقه) سره په جماعت کښی شریکیدی، یا خاص له فتنی ځنی د مأمون پاتی کیدلو په صورت به دوی ته اجازه شوی وی چه جماعت وکړی. یا به دا د بی‌بی مریمی رضی الله تعالیٰ عنها خصوصیت وی، یا به بی بی مریمی رضی الله تعالیٰ عنها پخپله حجره کښی یواځی، یا له نورو ښځو سره په گډه امام پسی اقتدا کوله، او لمونځونه به ئی کول، دا گرد (تول) احتمالات شته. والله اعلم.

ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ

دا (د حنی، مریمی، زکریا او د یحییٰ ذکر شوی قصی) له اخبارونو د غیبو څخه دی چه مونږ ئی په وحی سره درلیږو تاته (ای محمده!)،

تفسیر: یعنی په ظاهره کښی ته لوستونکی او لیکونکی نه ئی او نه پخوا له دی نه تا له اهل کتابو سره کوم د اعتبار وړ (لائق) صحبت کړی دی، چه د هغه په وسیله د تیرو پېښو داسی تحقیقی معلومات ولری. او که هغوی سره صحبت وکړی شی نو بیا هم له هغو ځنی نه شی مستفید کیدی ځکه چه هغوی پخپله د اوهامو او خرافاتو په تیارو کښی لویدلی دی. او سرگردانه گرځی. ځینو د عداوت، او ځینو د زیات محبت له سببه صحیح واقعات مسخ او اړولی دی، نو بیا به په پندو سترگو د لمر د لیدلو او ښوولو څه هیله (امید) او توقع وشي؟ په دی حالاتو کښی په دغه دواړو «مدنی» او «مکی» سورتونو کښی په هسی صحت او بسط او تفصیل سره د دغو واقعاتو اورول، چه د علم او د کتاب د لویو لویو مدعیانو سترگی د هغو له اوریدلو ځنی ردی بډی پاتی شی او هیڅ یو له دوی ځنی هیڅ انکار تری ونه کړی شی د هغه د صحت او حقانیت خورا (ډیر) لوی او ښکاره دلیل دی چه د «وحی» په وسیله دا علم تاسی ته درکړی

شوی دی څکه چه تاسی دا پېښی پخپلو سترگو سره نه دی لیدلی او نه د علم د زده کولو کومه خارجې وسیله له تاسی سره وی.

وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يُلْقُونَ أَقْلَامَهُمْ أَيُّهُمْ يَكْفُلُ مَرْيَمَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يَخْتَصِمُونَ ﴿٣٢﴾

او نه وی ته (ای محمده! حاضر) په نزد د دوی (یعنی احبارو د بیت المقدس) کله چه دوی غورځول قلمونه خپل (په اوبو کښی چه په دی قرعی سره معلوم کړی (چه کوم یو له دوی ځنی تربیه وکړی) د مریمی او نه وی ته په نزد د دوی کله چه دوی جگړی سره کولی (په کفالت د مریمی کښی)

تفسیر: کله چه بی بی مریمه رضی الله تعالیٰ عنها د نذر په دود (دستور) ومنله شوه، نو د مسجد د مجاورانو په منځ کښی سره جگړه شوه چه د دی روزنه (پالنه) د چا په برخه شی؟ تر څو چه خبره قرعی اچولو ته ورسیده، گردو (تولو) مجاورانو خپل هغه قلمونه چه په هغو سره به ئی توریت لیکه په بهیدونکو اوبو کښی واچول، او دا ئی سره وویل «د هر چا قلم چه د دی بهیدونکو اوبو په سر ودریږی او اوبه ئی یونسی بلکه د اوبو د جریان پر ضد لار شی، ښائی همغه د دی بی بی پالونکی وپېژنده شی» په دی کښی قرعه د حضرت زکریا علیه السلام په نامه وختله، او حق خپل حقدار ته ورسیده.

إِذْ قَالَتِ الْمَلِكَةُ يَمْرُؤُكُمْ إِنَّ اللَّهَ يَنْشُرُكُمْ وَيُخَلِّدُكُمْ فِي حَيَاتِكُمْ إِنَّهُ كَانَ اللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٣﴾

(یاد کړه ای محمده!) هغه وخت چه وویل ملائکو (یعنی جبریل) ای مریمی، بیشکه الله زیږی درکوی تاته په یوی کلمی سره چه له طرفه د ده نوم د هغه مسیح عیسیٰ ځوی د مریمی دی په دی حال کښی چه مرتبه والا دی. په دنیا کښی (په طاعت او نبوت) او آخرت کښی (په رفعت او شفاعت) او (د الله) له مقربانو څخه دی.

تفسیر: حضرت مسیح علیه السلام ته دلته او د قرآن کریم په نورو ځایونو او حدیثونو کښی په

خو غو غایونو «کلمه الله» ویل شوی دی ﴿لَمَّا التَّمِيزُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُولَ اللَّهِ وَكَلَّمَتْهُ اللَّهُ إِلَى مَرْيَمَ وَرُوحُ رَبِّهَا﴾ (جزء د نساء ۱۷۱ آیه ۲۳ رکوع) هسی خو د الله تعالیٰ

کلمات بیسماره دی، لکه چه د ۱۶ جزء د «الکھف» ۱۰۹ آیت ۱۲ رکوع کښی، فرمائی

﴿قُلْ كُونُوا لِمَن يُدْعِي إِلَيْكُم مِّن دُونِ اللَّهِ إِن تَكُونُوا لِمَن يُدْعِي إِلَيْكُم مِّن دُونِ اللَّهِ فَبَلَّغُوا مَعَهُ حَقَّ مَقْعَدِ الْوَعْدِ﴾

لیکن مسیح علیه السلام ته بالتخصیص «کلمه الله د الله تعالیٰ حکم» ویل له دی

کبله (وجی) دی چه د هغه غیږیدل، بی د پلار د وسیلی او پرته (علاوه) له عامی سلسلی او د انسابو او اسبابو له واسطی، یوازی د الله تعالیٰ په حکم سره شوی دی او هغه فعل چه له عامی سلسلی او عادی اسبابو څخه خارج وی د هغه نسبت عموماً په مستقیم دول (طریقه) الله تعالیٰ ته کیږی، لکه چه فرمائی ﴿وَمَا مِعْيَتِ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَىٰ﴾ (د ۹ جزء د الانفال ۱۷ آیت ۲ رکوع)

تنبیه: د «مسیح» لفظ اصلاً عبرانی دی. چه رومبی له دی نه «ماشیح» یا «مشیحا» ؤ چه د هغه معنی «مبارک» او معرب ئی «مسیح» دی. پاتی شوه دا خبره چه «دجال» ته مسیح ولی ویل کیږی؟ نو دغه لفظ بالاجماع عربی دی چه د هغه د تسمنی وجه په خپله موقع کښی په خو دولو (طریقو) سره بیان کړی شوی ده. د مسیح علیه السلام بل نوم یا لقب عیسیٰ علیه السلام دی چه په عبرانی «ایشوع» ؤ. او د هغه معرب «عیسیٰ» شو، چه معنی ئی «سید» دی. دا خبره په خاص دول (طریقه) د توجه وړ (لافتق) ده، چه دلته لوی قرآن د «ابن مریم» کلمه حضرت مسیح لره د علم او نوم د جزء په دول (طریقه) استعمال کړه ځکه چه پخپله ئی بی بی مریمی رضی الله تعالیٰ عنها ته د زیری ورکولو په وخت کښی داسی وویل چه تاته د «کلمه الله» زیری درکول کیږی چه د هغه نوم به «المسیح عیسیٰ ابن مریم» وی دا توضیح د عیسیٰ علیه السلام د نښان او د پتی د ورشوولو لپاره نه وه بلکه د دی خبری او تنبیه ورکولو له پاره وه چه د پلار نه لرلو په سبب د هغه نسبت یوازی مور ته کیږی، حتیٰ چه د ابن مریم کلمه ئی د دی له پاره د هغه د نامه جزء وگرځاوه چه خلقو ته دا عجیب آیت تل ور په یاد او د بی بی مریمی د لوبنی د ښکاره کولو وسیله وی. ممکن ؤ چه بی بی مریمی رضی الله تعالیٰ عنها ته د بشریت په مقتضاء د دی زیری د اوریدلو څخه داسی یوه اندیښنه پیدا شوی وی چه عام خلق به په دی خبره باندی څرنګه باور وکړی، چه یوازی د ښځی له گیدی څخه هلک پیدا کیږی؟ نو خامخا به په ما باندی تهمت او الزام وکړ شی او زما دا هلک به تل په خرابو القابو یادیږی، او خلق به ئی ربړوی (تنگوی)، او زه به خپل ځان له دی تهمت څخه په څه دول (طریقه) وژغورم (وساتم)؟ او خپله پاکی به څرنګه ښکاره کړم؟ نو ځکه ئی وروسته ﴿وَجِيئَافِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ﴾ وویل او داد ئی ورکړ چه الله جل جلاله به ئی نه یوازی په آخرت کښی بلکه په دنیا کښی به ئی هم د لوی عزت او وجاهت او مرتبی خاوند کړی، او د دشمنانو گرد (تول) الزامات به دروغ کړی، د «وجیه» په لفظ باندی دلته داسی وپوهیږئ! لکه چه د موسیٰ علیه السلام په نسبت ئی فرمایلی دی

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَوَلَّوْا كَانِزِينَ الْإِنْفُسِ كَمَا آتَاهُ اللَّهُ مِمَّا قَالُوا وَلَوْ كَانَ عِنْدَ اللَّهِ حَسْبُنَا﴾

(۲۲) جزء د احزاب ۲۹ آیت ۹ رکوع) گواکی هغو کسانو ته (وجیهه) وائی،
 چه دوی په خصوصی دول (طریقه) له دروغو، طعنو او بدو الزاماتو ځنی د الله تعالیٰ په مهربانی
 برائت حاصلوی. هغه د باطنی خبث خبثتان (خاوندان) چه د حضرت مسیح علیه السلام د نسب
 په نسبت طعنی کوی یا خدای یا کوم انسان په دروغو سره د هغه پلار بولی یا ئی د واقع په
 خلاف مصلوب یا مقتول یا ئی د ژوندانه په حالت کښی مړ بولی - یا د الوهیت او ابنیت او
 نوری باطلی عقیدې او د مشرکانو تعلیمات ده ته منسوبوی. نو پاک الله به مسیح علیه السلام له
 دی گردو (تولو) الزاماتو ځنی په دنیا او آخرت کښی په ښکاره دول (طریقه) سره پاک او بری
 وگرځوی او د ده د وجاهت او نزاهت اظهار به (علیٰ رؤس الاشهاد) وفرمائی، هغه وجاهت چه له
 ولادت او بعثت څخه وروسته ده لره په دنیا کښی حاصل شو، د هغه پوره تکمیل به وروسته له
 نزوله کیږی. لکه چه زمونږ د مسلمانانو اجماعی عقیده هم دا ده. بیا په آخرت کښی په
 خصوصیت سره د ﴿وَلَقَدْ قُلْنَا لِلنَّاسِ اِذْ ذُكِّرُوا﴾ الآية - سوال او ځواب هم ورسره کوی، او
 خپل خصوصی انعامات ور په یادوی، او د گردو (تولو) اولینو او آخرینو په مخ کښی به د ده
 د وجاهت او کرامت اظهار کیږی. لکه چه د ۷ جزء د «المائدة» په ۱۱۶ آیت ۱۶ رکوع کښی
 مذکور دی. او نه یوازی دا چه په دنیا او آخرت کښی به وجاهت لرونکی وی، بلکه د الله تعالیٰ
 په اخص الخواصو مقربینو کښی به هم شمیرل کیږی.

وَيَكْلِمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۳۹﴾

او خبری به کوی له خلقو سره په مهد (د مور په غیږ یا په ځانگو یا په
 طفولیت) کښی او په کهولت (پوره عمر) کښی او له صالحانو څخه به وی.

تفسیر: یعنی خورا (دیر) ښائسته او په اعلیٰ درجه به نیک وی، اول به د مور په غیږ کښی،
 او بیا به په لوی والی کښی عجیبی او غریبی خبری کوی، په دی الفاظو سره په حقیقت کښی د
 بی بی مریم رضی الله تعالیٰ عنها پوره تسکین وکړ شو. له پخوانیو زیرو ځنی ممکن ؤ چه
 هسی خیال وکړی چه دغه وجاهت خو به یو وخت ور حاصلیږی مگر د طعن او د پیغور سلسله د
 ولادت څخه وروسته سمدستی شروع کیږی، نو په دی وخت کښی به په څه دول (طریقه) سره
 ځان بری او پاک کړم؟ د دی خبری ځواب ئی ورکړ، چه مه ویریده! تاته به د ژبی خوځولو
 هیڅ ضرورت نه پاتی کیږی بلکه ته دا ور ښکاره کړه چه «زه نن روژه یم. او له خبرو ځنی می
 خوله تړلی ده. زما هلك پخپله ژبه تاسی ته ځواب درکوی.» لکه چه دا مطلب د (مریم) په
 سورت کښی په پوره تفصیل سره راځی. ځینی محرفین وائی چه د ﴿وَيَكْلِمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ
 وَكَهْلًا﴾ الآية - څخه مراد بی بی مریم رضی الله تعالیٰ عنها ته داسی تسلی ورکول مقصد دی،
 چه ستا هلك به گونگی نه وی او د نورو هلكانو غوندی به له هلكتوبه تر زړتوبه پوری خبری

کوی. لیکن عجیبہ خبرہ دا ده چه په محشر کښی به هم خلق داسی وائی «یا عیسی انت رسول الله وكلمة القاها الى مريم وروح منه و كلمت الناس في المهد صبياً» او پخپله الله تعالى به هم د قیامت په ورځ کښی فرمائی ﴿إِذْ يُنْفِثُ الرُّوحُ الْقُدُسُ فِي الْمَهْدِ وَنَهْلًا﴾ آیا هلته به هم د دی خاص نعمت او علامی له یادولو ځنې هم دا مطلب وی چه بی بی مریمه رضی الله تعالی عنها مطمئننه شی چه زما دا هلك گونگی نه دی، او د نورو هلكانو په شان خبری کولی شی. اعاذنا الله من الغواية والضلالة!

قَالَتْ رَبِّ أَنَّى يَكُونُ لِي وَلَدٌ وَلَمْ يَمَسِّنِي بَشَرٌ

وویل (مریمی) «ای ربه زما څرنګه به پیدا شی ما لره زوی؟ حال دا چه مس کړی نه یم هیش بشر (نارینه - نه په نکاح نه په سفاح (بدکاری) سره)»،

تفسیر: معلومه شوه چه بی بی مریمه رضی الله تعالی عنها له دی زیری ځنې داسی وپوهیده چه هلك په هم دی موجوده حالت کښی پیدا کیدونکی دی. که نه د تعجب هیش یوه موقع نه وه.

قَالَ كَذَلِكَ اللَّهُ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿۳۲﴾

وویل (جبریل) هم داسی (بی د نارینه له مس څخه) الله پیدا کوی هغه چه اراده وفرمائی (د پیدا کولو ئی) هر کله چه اراده (حکم) وکړی (الله) د یوه کار پس بیشکه هم دا خبره ده چه ووائی هغه شی ته چه (پیدا) شه! پس (پیدا) شی،

تفسیر: یعنی په هم دی ډول (طریقه) بی د بشر د «مس» او لاس لګیدلو ځنې پیدا کیری، د ده د عادت له مخالفت ځنې تعجب مه کوه! الله جل جلاله د هر شی په هر رنگ چه اراده وکړی هغه کیدونکی دی. د ده د قدرت تحدید امکان نه لری، د هر کار د کولو اراده چه وکړی، همغه کیری الله تعالی جل جلاله و اعظم شانه نه مادی ته محتاج دی، او نه اسبابو ته ضرورت لری.

وَيُعَلِّمُهُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ ﴿۳۳﴾

او ورزده کوی هغه ته (الله) کتاب (لیک) او حکمت (د شرعی احکامو علم، ژوری خبری) او توریت او انجیل.

تفسیر: یعنی ډیر ښه لیکل به ورزده کوی، یا به د گردو (تولو) کتابونو هدایت او د «توریت» او «انجیل» علم ده ته په خصوصی ډول (طریقه) سره ورښی - او خورا (ډیر) زیاتی د حکمت ژوری خبری وریادوی. زما په خیال ممکن دی چه له کتاب او حکمت ځنی قرآن او سنت مراد وی، ځکه چه مسیح علیه السلام به د نزول څخه وروسته زموږ د پاک قرآن او د رسول الله مبارک له سنتو سره سم کار کوی او حکم به صادروی، او دا هم په هغه صورت کې امکان لری، چه ده ته د دغو شیانو علم او پوه ورکړه شی. والله اعلم.

وَرَسُولًا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ أَنِّي قَدْ جِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ

او (لیو وائی) رسول طرف د بنی اسرائیلو (اولادی د یعقوب) ته. (چه وائی دوی ته) بیشکه زه په تحقیق راغلی یم تاسی ته په لویه علامه (د خپل صدق) له ربه ستاسی څخه.

تفسیر: یعنی له مبعوث کیلو څخه وروسته خپل قوم بنی اسرائیلو ته به هسی وائی.

إِنِّي أَخْلُقُ لَكُمْ مِنَ الطَّيْرِ الطَّيْرَ فَانْفَخُ فِيهِ فَيَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِ اللَّهِ

بیشکه زه جوړوم تاسی ته (ای بنی اسرائیلو)! له ختو ځنی په شان د شکل د مرغه نو پوکوم په دی (شکل) کېږی پس کیږی (هغه شکل) مرغه (الوونکی) په اذن (حکم) د الله سره.

تفسیر: یوازی د شکل او صورت جوړولو څخه په «خلق» سره تعبیر کول، تش ظاهری حیثیت دی. لکه چه په صحیح حدیث کېږی معمولی تصویر کښل په «خلق» سره تعبیر شوی دی «احیوا ما خلقتم» یا په الله باندی د «احسن الخالقین» اطلاق دا راوښوول چه دا لفظ یوازی د ظاهری صورت په لحاظ د ماسوا الله په نسبت ویل کېدی شی که څه هم د تخلیق په لحاظ له الله تعالی ځنی پرته (علاوه) بل هیچا ته خالق نشی ویل کېدی، ښائی چه له هم دی کبله (وجی) ئی

داسی نه دی فرمایلی «انی اخلق لكم من الطین طیورا زه له ختو غنی مرغه جوروم». او داسی ئی وفرمایلی چه «زه له ختو څخه د مرغه د شکل په شان جوروم، او په هغه کښی پوکوم، نو بیا هغه خته د الله تعالیٰ په حکم سره الوزی». په هر حال دا معجزه ئی دوی ته وروښوده. او وائی چه په هلکتوب کښی له حضرت عیسیٰ علیه السلام څخه د «ارهاص» په ډول (طریقه) دا خارق العاده افعال د دی له پاره صادر شوی وو چه تهمت کوونکو ته د الله تعالیٰ د قدرت یوه وړوکی نمونه وروښی، او د دوی فکر دی خوا ته را واپړی کله چه پاک الله زما په نفخی (پوکولو) سره د ختو په بی سا صورت کښی روح (سا) اچوی. هم دا رنگه که پاک الله بی د بشر د مس کولو څخه یوازی د «روح القدس» په نفخی (پوکولو) سره له یوی غوره شوی ښځی غنی عیسوی روح پیدا کړی، نو دا به څه د تعجب خبره وی؟ بلکه څرنگه چه حضرت عیسیٰ علیه السلام د جبرائیلی نفخی (پوکولو) غنی پیدا شوی دی، نو دا «مسیحی» نفخه دی د دی راز (قسم) ولادت یو اثر وگڼل شی د «المائدة» د سورت په آخر کښی د مسیح علیه السلام په دغو معجزاتو او خوارقو باندی په بل ډول (طریقه) سره خبری کیوی هغه دی هلته وکتلی شی! لنډه ئی داسی شوه چه په مسیح علیه السلام باندی د ملکي او روحی کمالاتو غلبه وه - له دی غنی داسی آثار څرگندیدل چه د دغو کمالاتو سره مناسب وو لیکن که انسان ته په پریښته باندی فضیلت حاصل دی، او که ابوالبشر علیه السلام د ملائکو مسجود گرځولی شوی دی، نو هیڅ شک نشته چه په چا کښی چه د بشریت هغه گرد (تول) کمالات (روحانی او جسمانی کمالات) په اعلیٰ درجه سره وی نو هغه هرو مرو (خامخا) په مسیح علیه السلام باندی فضیلت لری چه هغه د برکتونو خاوند حضرت محمد رسول الله صلی الله علیه وعلی آله واصحابه وسلم دی.

وَأُتِرِئُ الْأَكْمَهَ وَالْأَبْرَصَ وَأُنْجِي الْمَوْتَى بِإِذْنِ اللَّهِ

او روغوم مورزادی (پیدائشی) ړوند او پیس (برگ) او ژوندی کوم مری په اذن (حکم) د الله سره،

تفسیر: په هغه زمانه (پیری) کښی د طبیبانو او حکیمانو ډیره ترقی او زور ؤ - نو مسیح علیه السلام ته داسی معجزی مرحمت شوی چه د خلقو په منځ کښی پر گردو (تولو) لویو طبیبانو باندی د ده تفوق او لویوالی ثبت کړی، او گرد (تول) طبیبان د هغو له معالجو څخه عاجزوی. بلا شبهه د مری ژوندی کول، د الله تعالیٰ له صفاتو غنی دی، لکه چه د «بإذن الله» له قیده صافه ښکاره ده، مگر د دی له امله (وچی) چه مسیح علیه السلام د هغه وسیله گرځیدلی دی، نو ئی توسعاً په خپل لوری نسبت کوی. د غینو خلقو دا وینا چه پاک الله په لوی قرآن کښی یا پاک رسول الله پخپلو احادیثو کښی اعلان فرمایلی دی، چه له ازله تر ابده پوری هیڅوک مری نه شی ژوندی کولی. یوه نوی او عجیبه دعوی ده، چه هیڅ ثبوت نه لری. که الله په قرآن کریم

کښی ﴿يَمْسِكُ الَّذِي قَضَىٰ عَلَيْهَا الْمَوْتَ﴾ فرمایلی دی، دا ئی رابښوولی دی چه د مر کیدونکی روح الله تعالیٰ ستنوی (واپس کوی)، او د اوده کیدونکی روح بیرته ور پریودی. نو دا ئی کله فرمایلی دی چه له بیرته ستنولو (واپس کولو) څخه د هغه د بیا خوشی کولو واک (قبضه) او اختیار نه لری؟

تنبیه: «معجزه» هغه ده چه د پاک الله د عمومی عادت په خلاف د نبوت د مدعی له خوا د خپل تصدیق له پاره ښکاره شی، نو که داسی نصوص واخیستی شی، چه د کوم شی په نسبت د الله تعالیٰ عمومی عادت په کښی بیان شوی وی، او بیا تری داسی استدلال وکړی، چه په دی سره د معجزاتو نفی کیږی، بیخی له معجزاتو څخه انکار، او د خپل غباوت او حماقت اظهار دی. که «معجزه» له عمومی قانون او عادت سره برابره راشی، نو هغی ته به څوک «معجزه» وائی؟ د مسیح علیه السلام بی پلاره پیدا کیدل د ابرص، ابره او اکمه روغول - د مری ژوندی کول - او د نورو معجزاتو ورښوول، د مسلمانانو په گردو (تولو) اخلاقو او اسلافو کښی یوه منلی شوی خبره ده. د اصحابانو رضی الله تعالیٰ عنهم او تابعینو (رحمة الله علیهم) په اقوالو کښی یوه خبره هم داسی نشته چه د مسیح علیه السلام د دی معجزاتو په نسبت څه تردد پکښی ښکاره شوی وی. هغه دعوی چه نن ئی ملحدان کوی چه «د دی خوارقو منل له قرآنی محکماتو ځنی مخالف دی». گواکی دوی دغه شیان داسی محکمت رابښکاره وی، چه د هغو د صحیح مطلب په پوهیدلو کښی گرد (تول) اسلامی ملت عاجز پاتی دی. آیا له گردو (تولو) محکماتو ځنی مخ اړول او په متشابهاو پسی لویدل، د ﴿فِي قُلُوبِهِمْ نُورٌ﴾ مصداق نه دی؟ له اوسنیو ملحدانو ځنی پرته (علاوه) بل هیڅوک موفق نشو چه «متشابهات» د «محکماتو» په لوری واړوی (العیاذ بالله!) حق او رښتیا خو دا ده هغه آیتونه چه د هغه ظاهری معنی گرد (تول) اسلامی امت د اصحابو له زمانی ځنی تر اوسه پوری منلی ده «محکمت» دی. او د هغو ماتول او گډول او په تشو استعاراتو او تمثیلاتو باندی ئی اړول - او د معجزاتو پر نفی باندی، د عمومی عادت دلیل راوړل، هم دا د زائغینو کار دی چه له هغه ځنی د ځان ساتنی هدایت پخپله رسول الله مبارک فرمایلی دی.

وَأَنِيبْكُمْ بِمَا تَأْكُلُونَ وَمَاتَ خُرُونٌ فِي بَيْوتِكُمْ

او خبروم زه تاسی په هغه شی چه تاسی (ئی) خورئ! او (خبروم زه تاسی) په هغه شی چه تاسی (ئی) ساتئ په کورونو خپلو کښی.

تفسیر: وروسته له دی نه په ځینو غیبی شیانو باندی عام له دی چه د ماضی وی، که د مستقبل تاسی خبروم. له عملی معجزی څخه وروسته د یوی علمی معجزی ذکر فرمائی.

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّكُمْ إِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿٥٠﴾ وَمَصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ
التَّوْرَةِ وَلِإِجْلٍ لَّكُمْ بَعْضَ الَّذِي حُرِّمَ عَلَيْكُمْ

بیشکه په دی (معجزو) کښی هر ورو (خامخا) (پوره) نښانه ده تاسی ته که
یئ تاسی مؤمنان (یقین لرونکی زما په نبوت) حال دا چه مصدق یم د هغه
(کتاب) چه پخوا له ما (نازل شوی) دی چه تورات دی او (بل راغلی یم
تاسی ته) له پاره د دی چه حلال کرم له پاره ستاسی غځینی له هغو شیانو چه
حرام کړی شوی وو په تاسی باندی

تفسیر: یعنی د «تورات» تصدیق کوم چه د پاک الله کتاب دی. او د هغه عمومی اصول او
احکام پخپل حال باندی قایم پاتی دی، او د الله تعالی په حکم د دی زمانی په تناسب سره څه
جزئی او فرعی تغیرات پکښی کېږی. مثلاً د هغه غځینی احکام چه ډیر سخت او درانه وو لری
کېږی. (لکه چه په موسوی شریعت کښی د خالی د ورځی تعظیم - د ماهی او د اوبی د غوښی
او د وازدی تحریم چه د ۸ جزء د الانعام په (۱۴۷) آیت (۱۸) رکوع کښی راغلی هغه ورته حلال
شول نو واک (اختیار) لرئ چه د هغه نوم نسخ ېږئ! او که تکمیل.

وَجِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا

او راغلی یم تاسی ته په (هر قسم) معجزی له (طرفه د) رب ستاسی. نو
وویریئ تاسی له الله او ومنئ (وینا) زما (د الله په توحید او اطاعت کښی).

تفسیر: یعنی کله چه تاسی زما د صداقت دلائل ولیدل، نو اوس له الله جل جلاله څخه وویریئ!
او د هغه بندگی وکړئ! او زما خبری ومنئ!

إِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٥١﴾

بیشکه چه الله رب زما دی او رب ستاسی دی نو بندگی کوئ تاسی د ده!،
هم دا لاره ده سمه صافه (رسوونکی مقصود ته).

تفسیر: یعنی له گردو (تولو) خبرو غنی یوه خبره، او له گردو (تولو) اصولو یو اصل هم دا دی هغه دا چه پاک الله ومنع! چه زما او ستاسی یو شان رب او پالونکی دی (او د پلار او زوی تعلقات او نور) پکښی مه پیدا کوئ! او د هغه بندگی وکړئ! د الهی رضا موندلو سمه لاره هم دا توحید، تقویٰ او د رسول اطاعت دی. ښائی چه تاسی پری لار شی! چه هغه ته په ښه ډول (طریقه) سره ورسپړئ!

فَلَمَّا أَحَسَّ عِيسَىٰ مِنْهُمُ الْكُفْرَ

نو کله چه معلوم کړ عیسیٰ (په محسوس ډول (طریقه) له بنی اسرائیلو څخه کفر (چه د مسیح د قتل اراده ئی وکړه!)

تفسیر: یعنی مسیح علیه السلام وپوهید چه دغه یهودان زما دین نه منی، بلکه زما په دښمنی او ضرر رسولو پسی لویدلی دی.

قَالَ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ

وویل (عیسیٰ علیه السلام چه) څوک دی مددګاران زما په طرف (لاره) د الله کښی ؟،

تفسیر: یعنی زما مله او ملګری شی! او د پاک الله د دین انتشار او تعمیم او ترویج کښی له ما سره مدد او مرسته (تعاون) وکړئ! او زما له انصارو غنی شی!

قَالَ الْحَوَارِيُّونَ غَنُّ أَنْصَارُ اللَّهِ

وویل حواریونو مونږ یو مددګاران د (دین د) الله!

تفسیر: له الله تعالیٰ سره مدد کول دا دی چه د هغه دین ته راشئ او د هغه دین او آئین ومنئ او د انبیاءو مرسته (ملګرتیا) او مدد وکړئ لکه چه د مدینې منورې انصارو زموږ د محمد رسول الله صلی الله علیه وآله وصحبه وسلم او د حق دین په منلو کښی خپلی مرستی ښکاره کړی.

اٰمَنَّا بِاللّٰهِ وَاشْهَدْ بِاَنَّا مُسْلِمُوْنَ ﴿۵۲﴾

ایمان مو راوری دی په الله او شاهد شه ته (ای عیسیٰ!) په دی چه بیشکه مونږ مسلمانان یو

تفسیر: «حواریون» کومو کسانو ته ویل کیږي؟ او دا لقب د څه دپاره دوی ته ورکړی شوی دی؟ د دی په نسبت د عالمانو په منځ کښی ډیری خبری شوی دی، چه مشهوره ئی دا ده چه رومی هغه دوه تنه چه د حضرت عیسیٰ علیه السلام تابعان شول، دویان وو، او د کالیو (جامو) وینځلو له امله (وجی) به خلقو دوی ته «حواریون» ویل. عیسیٰ علیه السلام دوی ته وویل چه کالی (کپری) وینځل پریږدئ! راشع! چه زه تاسی ته د زړه وینځل دروښیم! دوی له ده سره ملگری شول وروسته له دی د ده د نورو ملگرو لقب هم داسی شو.

رَبَّنَا اٰمَنَّا بِمَا اَنْزَلْتَ وَاتَّبَعْنَا الرَّسُوْلَ فَاكْتُبْنَا مَعَ الشّٰهِدِيْنَ ﴿۵۳﴾

ای ربه زمونږ ایمان راوری دی مونږ په هغه کتاب (انجیل) چه نازل کړی دی تا او پیروی مو کړی ده د رسول (ستا عیسیٰ علیه السلام) نو ولیکه مونږ سره له شاهدانو (په وحدانیت او رسالت)

تفسیر: وروسته له دی نه چه د رسول په منځ کښی ئی اقرار وکړ د الله جل جلاله په حضور کښی ئی هم داسی اقرار وکړ چه «مونږ پر انجیل باندی ایمان راوری دی. او ستا د رسول متابعت مو هم کړی دی، نو ته پخپل فضل او توفیق او کرم سره زمونږ نومونه د منونکو په فهرست کښی ولیکه! او زمونږ د ایمانداری تصدیق وفرمایه، او هسی توفیق راپه برخه کړه چه تل په ایمان باندی ټینگ اوسو. او زمونږ د بیا کافر کیدلو احتمال له سره پاتی نشی.»

وَمَكْرُوْا وَمَكْرَ اللّٰهِ وَاَللهُ خَيْرُ الْمَكْرِیْنَ ﴿۵۴﴾

او مکر وکړ کفارو (په عیسیٰ باندی) او مکر وکړ الله (له دوی سره چه سزا ئی دوی ته ورکړه) او الله خیر (بهر) د ماکرینو دی (چه مکاران په سزا رسوی).

تفسیر: «مکر» لطیف او خفیه تدبیر ته وائی. که دا پټ تدبیر د ښو کارو له پاره وی، ښه دی، او که د بدو کارو له پاره وی، بد دی. نو ځکه په ﴿وَلَا يَجِيْئُ الْمَكْرُ الْتَّيْئُ﴾ کښی ئی له

«مکر» سره «سیئی» قید زیات کری دی، او دلته الله جل جلاله ته «خیر الماکرین» ویلی شوی دی، مطلب دا دی یهودانو د عیسیٰ علیه السلام په مخالفت کښی راز راز (قسم قسم) پلمی (منصوبی) او سازشونه او د پتو تدبیرونو جوړول شروع کړل، تر دی چه د باچا غوړونه ئی د مسیح علیه السلام له مخالفت نه ډک کړل، او داسی ئی وویل چه «دا سری معاذ الله ملحد دی، او غواړی چه «تورات» بدل کری، او مگرد (تول) خلق د یهودانو له دین ځنی واپړی.» باچا د مسیح علیه السلام د نیولو امر صادر کړ. هلته داسی خبری کیدی، او دلته د الله تعالیٰ لطیف او خفیه تدبیر د هغوی په ماتولو کښی خپل کار کاوه. چه د هغه ذکر وروسته راځی. بیشکه د الله تعالیٰ تدبیر له گردو (تولو) ځنی داسی ښه - کلک - بهتر او مضبوط دی، چه هیڅوک هغه تدبیر نشی ماتولی.

إِذْ قَالَ اللَّهُ لِعِيسَىٰ إِنِّي مُتَوَفِّيكَ وَرَافِعُكَ إِلَيَّ وَمُطَهِّرُكَ مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَاجْعَلْ الَّذِينَ اتَّبَعُوكَ فَوْقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَمَةِ ثُمَّ إِلَىٰ مَرْجِعِكُمْ فَأَحْكُمُ بَيْنَكُمْ فِيمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٥٥﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَأَعَذَّ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا إِنِّي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةُ وَمَا لَهُم مِّنْ نَّصِيرِينَ ﴿٥٦﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿٥٧﴾

(یاد کړه ای محمده!) هغه وخت چه وویل الله ای عیسیٰ بیشکه زه اخیستونکی یم ستا (له ځمکی) او پورته بیوونکی یم ستا طرف زما ته او پاکوونکی (لری کوونکی) یم ستا له هغو کسانو څخه چه کافران (منکران) شوی دی او مگرځوونکی یم د هغو کسانو چه متابعت ئی کری دی ستا د پاسه د هغو کسانو چه کافران (منکران) شوی دی تر ورځی د قیامته پوری بیا (خاص) طرف زما ته دی راتگ ستاسی او زه به حکم وکړم په منع ستاسی کښی په هغه شی کښی چه وئ تاسی چه په هغه کښی اختلاف به مو کاوه نو هر څه هغه کسان چه کافران شوی دی نو زه به په عذاب کړم دوی په عذاب سخت سره په دنیا او په آخرت کښی او نه به وی دوی ته هیڅ مدد

کوونکی (د عذاب په دفع کېښی). او هر څه هغه کسان چه ایمان ئی راوړی دی او کړی ئی دی ښه (عملونه) نو پوره به ورکړی (الله) دوی ته اجر و نه (د عملونو) د دوی، او الله نه خوشوی ظالمان (یعنی دوی په سزا رسوی).

تفسیر: باچا پر خلقو امر وکړ چه مسیح علیه السلام ونیسی! او پر دار ئی وخیژوئ! او ورته داسی سختی سزاوی ورکړئ! چه د هغو له لیدلو ځنی گرد (تول) خلق د ده له متابعت ځنی وگرځی لکه چه ابن کثیر «رحمة الله علیه» لیکي «فَبَعَثَ فِي طَلَبِهِ مِنْ يَأْخُذُهُ وَيَصْلِبُهُ وَيَنْكُلُ بِهِ» پاک الله په مقابل کېښی مسیح علیه السلام ته اطمینان ورکړ چه زه به د دغو شقیانو دا گردی (تولی) ارادی او پلمی (منصوبی) له خاورو سره برابری کړم. دوی غواړی چه تا ونیسی او ودی وژنی او نه دی پرېږدی چه هغه مقصد پای (آخر) ته ورسوی چه ستا له پیدا کولو او بعثت ځنی مقصود دی او په دی کار سره د الله تعالی د لوی نعمت قدر نه کوی. ولی زه به له دوی ځنی دا نعمت بیرته واخلم او ستا د هغه مقدر عمر او عظیم مقصد چه ستا له دغه ژوندونو سره تعلق لری، خامخا پوره کوونکی یم او تا به داسی صحیح، سالم او روغ رمت بوغم چه دوی به ستا یوه ویښته ته هم څه زیان ونشی رسولی او د دی په ځای چه دوی تا له منځه وباسی الله تعالی به تا خپلی پناه ته بوځی. دوی غواړی چه تا پر دار باندی وخیژوی. ولی پاک الله به تا آسمان ته وخیژوی. د دوی داسی اراده ده چه په رسوا کوونکو او عبرت لرونکو سزاگانو سره خلق ستا له متابعت واپړی - خو پاک الله د هغوی دغه ناپاک لاسونه تر تا پوری نه رسوی. بلکه د دی ناولی او ناپاکی جرگی له منځه به تا پاک او صاف جگ (اوپت) کړی او د دی په ځای چه ستا بی پتی او بی عزتی وشي، یا خلق ودار شی او ستا له متابعت غاړه وغړوی، ستا د تابعینو او نوم اخیستونکو قرب او منزلت به تر قیامت پوری پر منکرانو باندی غالب او قاهر وساتم تر هغه پوری به چه ستا انکار کوونکی یهودان او اقرار کوونکی مسلمانان او نصرانیان په دنیا کېښی اوسپړی، زما په حکم به تل دغه ستا اقرار کوونکی پر منکرانو باندی فائق او غالب وی بیا به داسی وخت راشی چه ستا مخالفین او موافقین او نور گرد (تول) خلق به ما ته بیرته راځی نو هلته به زه ستاسی دا گردی (تولی) جگری یو په یو فیصله کړم او گرد (تول) اختلافونه به له منځه ورک شی. دا فیصله به کله کیږی؟ دا فیصله به لکه چه د ﴿فَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَوَاعِدَ بِهِمْ عَذَابُ اللَّهِ فِي الدُّنْيَا﴾ الآية - له تفصیل څخه معلومیږی چه له آخرته څخه به پخوا په هم دی دنیا کېښی د هغی نمونه شروع کیږی. یعنی په هغه وخت کېښی به گرد (تول) کافران په سختو عذابونو کېښی اخته کیږی، او هیڅ یو قوت او طاقت به د دوی چیغو او مرستی (مدد) ته ونشی رسیدی. په مقابل کېښی به هغو کسانو ته چه ایمان لرونکی دی، په دنیا او آخرت کېښی پوره پوره اجر و نه ورکول کیږی، او د بی انصافو ظالمانو بیخ به وویستل شی. د مرحومه امت دا اجماعی عقیده ده کله چه یهودانو خپل ناپاک تدبیرونه سره پاڅه کړل، نو حق تعالی حضرت مسیح علیه السلام ژوندی آسمان ته وخیژاوه. زموږ د پاک رسول صلی الله علیه

وسلم د متواترو احاديثو په موجب قيامت ته نژدې لکه چه دنيا له کفر، او ضلالت، دجاليت او شیطنت څخې دکه شی نو حق سبحانه وتعالیٰ به د بنی اسرائیلو وروستنی پیغمبر یعنی حضرت عیسیٰ علیه السلام د علی الاطلاق خاتم المرسلین یعنی حضرت محمد رسول الله سیدالاولین والآخرین صلی الله علیه وسلم د یوه ارشد او اصلح خلیفه په حیث راولیږي، او دنيا ته به ښکاره کړي چه د پخوانیو رسولانو تعلقات د خاتم الانبیاء محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم له دربار سره څه ډول (طریقه) دی؟ مسیح علیه السلام به د (دجال) قاتل شی او د هغه اتباع یهودان به گرد (تول) سره ټولوی او وژنی به ئی او هیڅ یو یهودی به ځان تری نشی ژغورلی (ساتلی) تر دی چه کانی او بوتی به هم ناری وهی چه زمونږ تر شا یهودان ولاړ دی - راشی! او وئی وژنیع مسیح علیه السلام به صلیب ماتوی او د نصرانیانو باطل عقائد به اصلاح کوی. او د گردی (تولی) دنيا خلق به د ایمان په سمه صافه لاره باندی سموی په هغه وخت کېږی به گردی (تولی) جگړی سره فیصله کیږی او ټول مذهبی اختلافات به له څرمی (سیلمی) ورک شی. او یوازی د یوه خدای حق دین «اسلام» به پاتی شی، د دی وخت په نسبت الله جل جلاله فرمائی ﴿فَلَنْ يَكُفِّرَ بَعْدَ ذَلِكَ بَعْضُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ﴾ (۶ جزء د النساء ۱۵۹ آیه ۲۲)

رکوع) چه د هغه پوره تقریر او د مسیح علیه السلام د رفعی کیفیت به د «النساء» په سورت کېږی راشی. په هر حال زما په نزد ﴿ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ﴾ الایة - یوازی له آخرت سره تعلق نه لری، بلکه له دنيا او آخرت دواړو سره تعلق لری لکه چه د وروستنی تفصیل په موقع کېږی د ﴿فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ﴾ لفظ په ښکاره ډول (طریقه) سره شهادت راکوی او دا د دی قرینه ده چه د ﴿إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ﴾ معنی د قیامت قرب دی لکه چه په صحیحو احادیثو کېږی تصریح شوی ده چه له قیامت څخه پخوا داسی یو مبارک وخت هر ورو (خامخا) راتلونکی دی چه گرد (تول) اختلافات به له منځه ورک او یو صحیح دین به پاتی شی (والله الحمد اولا و آخراً) د دی آیت په نسبت ښائی څو خبری په زړه ولرلی شی د «توفی» د لفظ په نسبت د «ابو البقاء» په کلیاتو کېږی ئی لیکلی دی چه **التوفی الاماتة وقبض الروح وعليه استعمال العامة. او الاستيفاء واخذ الحق و عليه استعمال البلغاء** د عوامو په نزد د «توفی» معنی مر کول دی او د سا وښکلو په مواردو کېږی استعمالیږی لیکن د بلغاؤ په نزد د «توفی» اطلاق پر موت هم له دی کبله (وجبی) کیږی چه په موت کېږی خاص عضو نه بلکه د الله تعالیٰ له لوری پوره روح اخیستل کیږی اوس ئی داسی فرض کړئ که الله تعالیٰ د چا سا (روح) د هغه د وجود سره یو ځای واخلی نو هغه ته په طریق اولی سره «توفی» ویل کیږی. هغه اهل اللغت چه د «توفی» معنی د روح قبض لیکي دوی داسی نه وائی چه «قبض الروح مع البدن» ته «توفی» نه وائی او نه ئی داسی کومه ضابطه بیان کړی ده کله چه د «توفی» فاعل الله او مفعول ئی ذی روح وی نو پرته (علاوه) له موت څخې بله معنی نه تری اخیسته کیږی هو! څرنگه چه د روح د قبض وقوع عموماً له بدن څخې په جلا (جدا) کیدلو سره کیږی نو ځکه د کثرت او عادت په ملاحظه زیاتره د موت لفظ ورسره لیکي که نه د دی لفظ لغوی مدلول «قبض الروح مع البدن» لکه چه په

﴿اللَّهُ يَتَوَلَّى الْإِنْسَانَ حِينَ مَوْتِهِ ۖ أَلَمْ تَرَ أَنِّي مَنَّاوَمَا﴾ ۲۴ جزء د الزمر ۴۲ آیت ۵

رکوع کبئی د توفی النفس «قبض الروح» دوه صورتونه بنوولی شوی دی یو مرگ او بل خوب په دی تقسیم کبئی هم د (توفی) مفعول «النفس» واقع شوی دی. او د «حین موتها» قید ورسره زیات شوی دی او دا ئی رابنوولی دی چه «توفی» او «موت» دوه سره بیل بیل شیان دی اصلی خبره دا ده چه د روح قبض مختلفی درجی لری یوه درجه ئی د مرگ په وخت کبئی او بله درجه ئی د خوب په وخت کبئی لیدله کیوی له قرآن کریم غځه دا معلومیږی چه پر دی دواړو باندی د «توفی» د لفظ اطلاق کیږی او په دی کبئی د موت څه تخصیص نشته. ﴿يَتَوَلَّوْكُمْ بِاللَّيْلِ

وَيَعْلَمُ مَا فِي صُفْحِ الْأَكْثَرِ﴾ (۷ جزء د الانعام ۶۰ آیت ۷ رکوع) اوس څرنگه چه خدای جل

جلاله په دی دواړو آیتونو کبئی په خوب باندی د «توفی» اطلاق کړی دی حال دا چه په خوب کبئی د روح قبض پوره هم نه وی. هم داسی که د (آل عمران) او د (المائدة) په دوو آیتونو کبئی د «توفی» د لفظ اطلاق پر «قبض الروح مع البدن» باندی کړی شوی وی نو کومه استحاله به لازمیږی؟ بالخصوص کله چه دا هم ولیدل شی چه د مرگ، او خوب په نسبت د (توفی) د لفظ استعمال هم دی پاک قرآن شروع کړی دی. پخوانی جهال عموماً له دی حقیقت ځنی خبر نه وو چه آیا په خوب کبئی یا په مرگ کبئی الله تعالی له چا ځنی کوم شی اخلی که نه؟ نو ځکه د «توفی» د لفظ استعمال پر موت او خوب باندی د دوی په منځ کبئی شائع نه ؤ اول ځلی پاک الله د موت او خوب په حقیقت باندی د رڼا اچولو له امله (وجی) دا لفظ استعمال کړ نو هم ده لره دا حق هم شته چه د مرگ او خوب په شان «د اخذ الروح مع البدن» په نادره موقع کبئی هم هم دا (توفی) استعمال کړی. په هر حال په دی آیت کبئی د جمهورو په نزد له

(توفی) ځنی موت نه دی مراد او له (ابن عباس «رض» ځنی دیر صحیح روایت هم دا دی چه مسیح علیه السلام ژوندی آسمان ته خپړولی شوی دی. کما فی «روح المعانی» وغیره. له ژوندی پورته کولو یا د دوهم ځلی راشکته کیدلو ځنی انکار کول له هیڅ سلف او خلف څخه نه دی منقول شوی بلکه په (تلخیص العبیر) کبئی (حافظ ابن حجر رحمة الله علیه) په دغه باره کبئی د اجماع نقل کوی او (ابن کثیر رحمة الله علیه) او نورو د نزول حدیثونو ته متواتر ویلی دی، او په «اکمال اکمال المعلم» کبئی له امام (مالک رحمة الله علیه) ځنی دا مسئله صریحاً نقل شوی ده. بیا په هغو معجزو کبئی چه مسیح علیه السلام ښکاره کړی دی برسیره پر نورو حکمتونو د

ده له «رفع السماء» سره یو خاص مناسبت هم مونده کیږی. مسیح علیه السلام له اوله داسی تنبیه فرمایلی وه کله چه د ختو یوه څیره زما له پوکولو ځنی په اذن د الله سره الوتونکی جوړیږی، او منځ په پورته الوځی، نو آیا هغه بشر ته چه پر ده باندی الله تعالی د «روح الله» د لفظ اطلاق فرمایلی دی او د «روح القدس» له پوکی (نفخی) ځنی پیدا شوی دی، دا امر ممکن نه دی چه د الله تعالی په حکم سره والوځی او ځان آسمان ته ورسوی؟ هغه څوک چه د هغه له لاس وهلو او غو الفاظو له ویلو ځنی د الله تعالی په حکم سره پرانده او ابرصان (برگ) او جنامان او نور جوړیږی او مړی ژوندی کیږی که دا شخص پخپله د دی د کون او فساد له عالم

ځنی خپل ځان جلا (جدا) کوی او تر زرهاو کلونو پوری لکه پرېشتی په آسمان کېنی ژوندی، روغ رمت اوسپړی نو په دی کېنی څه استبعاد دی؟ **قَالَ قَتَادَةُ رَحِمَهُ اللَّهُ عَلَيْهِ فَطَارَ مَعَ الْمَلَائِكَةِ فَهُوَ مَعَهُمْ حَوْلَ الْعَرْشِ وَصَارَ انْسِيَا مَلَكِيَا سَمَويَا اَرْضِيَا** «بنوی» په دی موضوع باندی ځان ته کتابونه او رسالی خوری شوی دی. مگر زه د علماؤ توجه د علامه سید محمد انور شاه کشمیری طال بقائه د «عقیده الاسلام» د رسالی لوستلو ته راگرځوم چه د هغه د علمی لعلونو او جواهرو ځنی مستفید شی! زما په نظر بله داسی کومه جامعه رساله پر دی موضوع باندی نه ده لیکلی شوی.

ذٰلِكَ نَتْلُوهُ عَلَيْكَ مِنَ الْآيَاتِ وَالذِّكْرِ الْحَكِيمِ ۝۵۱ اِنَّ مَثَلَ عِيسٰی عِنْدَ اللّٰهِ كَمَثَلِ اٰدَمَ خَلَقَهُ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُوْنُ ۝۵۲

دا (چه تیر شول) مونږ ئی لولو پر تا (ای محمده!) له آیتونو او دین (یا) پند یا قرآن یا لوح محفوظ) محکم څخه (چه هیڅ تغئیر او تبدیل نه لری) بیشکه مثل (صفت) د عیسیٰ په نزد د الله په شان د مثل (صفت) د آدم دی، چه (الله) جوړ کړ هغه (آدم) له خاورو څخه بیا ئی وویل ده (آدم) ته (بشر) شه! پس (بشر) شو.

تفسیر: نصرانیانو په دی خبری باندی زمونږ له رسول الله صلی الله علیه وسلم سره دیری جگری وکړی چه عیسیٰ علیه السلام بنده نه دی بلکه د الله تعالی زوی دی نو په پای (آخر) کېنی ئی وویل «که عیسیٰ د الله زوی نه دی نو ته ووايه چه پلار ئی څوک دی؟» نو د دوی په ځواب کېنی دا آیت نازل شو چه آدم علیه السلام خو نه پلار درلود (لرلو) او نه مور نو که اوس عیسیٰ علیه السلام پلار نه لری نو دا د الله جل جلاله د قدرت په مقابل کېنی کومه عجیبه خبره نه ده «موضح القرآن» نو په دی حساب سره ښائی چه آدم علیه السلام ته د الله جل جلاله زوی ووايه شی ځکه چه ستاسی په زعم دلته زورور دلائل شته حال دا چه د دی خبری ویونکی هیڅوک نه دی.

الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُنْ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ۝۵۳

حق (هغه دی چه) راغلی دی له جانبه د رب ستا (د عیسیٰ په شان کېنی) نو مه کیږه له شک کوونکو نه

تفسیر: یعنی د مسیح علیه السلام په نسبت کومه خبره چه الله جل جلاله فرمایلی ده هغه داسی حقه ده چه د شک او شبهی هیڅ ځای پکښی نشته او په صحیح او حقیقی خبره باندی په پوره ډول (طریقه) سره دوی وپوهول شول.

فَمَنْ حَاجَّكَ فِيهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ أَبْنَاءَنَا
وَأَبْنَاءَكُمْ وَنِسَاءَنَا وَنِسَاءَكُمْ وَأَنْفُسَنَا وَأَنْفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَلْ
لَعْنَتَ اللَّهِ عَلَى الْكَذِبِينَ ﴿٩١﴾

نو هر څوک چه جگړه کوی له تا سره په (باره د) عیسیٰ کښی وروسته له هغه چه حاصل شو تا ته (صحیح) علم (د عیسیٰ په بندگی او نبوت) نو ووايه (ای محمده! دوی ته) راځئ! چه راوبولو زامن زمونږ او زامن ستاسی او ښځی زمونږ او ښځی ستاسی او ځانونه خپل او ځانونه ستاسی بیا به التجا عاجزی وکړو (په دعا کښی) نو وبه گرځوو مونږ (وبه وایو) لعنت د الله په دروغچنانو باندی.

تفسیر: الله تعالیٰ حکم وفرمایه که د نجران نصرانیان سره له دومره پوهولو بیا هم ونه پوهیږی نو له دوی سره «مباهله» وکړه! چه د هغی له پاره داسی یو مؤثر او مکمل صورت تجویز کړی شو چه دواړه ډلی دی له خپل اولاد سره راحاضری شی، او د زړه له کومی دی په ډیر اصرار او عاجزی سره داسی دعاوی وکړی «هر یو له مونږه ځنی چه دروغ وائی په هغه باندی دی د الله تعالیٰ لعنت او عذاب ولویږی!» دا د «مباهلی» اقدام په اول سر کښی د دی خبری اظهار کوی چه کومه ډله تر کومی اندازی پوری پخپلو زړونو کښی پخپل صداقت او حقانیت باندی باور او یقین لری؟ لکه چه د «مباهلی» د دعوت له اوریدلو ځنی وروسته د نجران جرگی مهلت واخیست، او وئی ویل چه «مونږ په دی مورد کښی مشوره سره کوو بیا به ځواب وایو.» د مشوری په معرکی کښی د دوی پوهانو او تجربه کارانو وویل چه «ای د نصرانیانو ډلی! تاسی پخپلو زړونو کښی په یقین سره گړد (تول) پوهیږئ چه دا محمد مرسل نبی دی او حضرت مسیح علیه السلام د ده په نسبت صافی فیصلی او ښکاره خبری کړی دی او تاسی ته دغه خبره هم څرگنده ده چه الله د اسمعیل علیه السلام په اولاده کښی د نبی د لیږلو وعده کړی ده. او هیڅ لری نه ده چه دا به همغه نبی وی. نو له نبی سره د کوم قوم د مباهلی او ملاعنی کولو هم دا نتیجه کیدی شی چه د هغه هیڅ یو لوی او وړوکی د الله تعالیٰ له عذاب ځنی نه خلاصیږی. او د نبی د لعنت اثر تر ډیرو نسلونو پوری پاتی کیږی. ښه خو به دا وی چه اوس مونږ له ده

سره روغه وکړو او د خپلو کلیو په لوري بیرته لاړ شو ځکه چه له گردو (تولو) عربو سره د جنگ کولو قوت په مونږ کښی نشته» د نجرانیانو د جرگی گردو (تولو) سړیو هم دا تجویز ومانه. او زموږ د رسول الله صلی الله علیه وسلم په لوري وررهی (وروان) شول. په هم دی وخت کښی محمد رسول الله صلی الله علیه وآله واصحابه وسلم سره له حضرات حسن، حسین، فاطمی، او علی المرتضیٰ رضی الله تعالیٰ عنهم اجمعین د باندی وتل، کله چه د نجرانیانو د لوی پادری سترگی په دی نورانی صورتونو باندی ولگیدی بی واکه ئی وویل چه «زه هسی پاک نورانی صورتونه وینم چه د دوی په دعا به غرونه له خپل غایونو ځنی وخوځولی شی، نه چه د دوی له «مباهلی» ځنی مونږ هلاک شو او نه چه د دوی د ښیرا له امله (وجی) یو نصرانی هم په ځمکه کښی پاتی نشی» بالاخر دوی مقابله پریښوده او روغه ئی سره وکړه. او کلنی «جزیه» ئی ومنله او صلحه ئی سره وکړه او بیرته ولاړل. د حضرت نبوی صلی الله علیه وسلم حدیث دی «که نصرانیانو «مباهله» کری وی نو دا کرده (توله) وادی (بیدیا) به اور گرځیدلی وی او پر دوی باندی به اوریده او الله تعالیٰ به نجرانیان په کلی دول (طریقه) له منځه وړی وی او د یوه کال په منځ کښی به گرد (تول) نصرانیان مړه شوی وی.»

تقییه: لوی قرآن دا نه دی راځولوی چه وروسته له رسول صلی الله علیه وسلم به هم د «مباهلی» صورت اختیاراوه شی که نه؟ او دا چه د «مباهلی» اثر به همغسی ظاهریوی لکه چه د محمدی صلی الله علیه وسلم له «مباهلی» ځنی ظاهر کیدونکی ؤ؟ د ځینو اسلافو د عمل له طریقی او د ځینو حنفی فقهاؤ رحمة الله علیهم له تصریحاتو ځنی معلومیوی چه د «مباهلی» جواز تر اوسه پوری هم باقی دی مگر په هغو شیانو کښی چه د هغوی شرعی ثبوت بیخی قطعی وی او دا خبره ضروری نه دی چه په «مباهلی» کښی دی کوچنیان (ماشومان) او ښځی هم شاملی کرلی شی او نه به پر «مباهله» کونکو باندی د هغه دول (طریقه) عذاب راتلل ضروری وی چه زموږ د رسول الله صلی الله علیه وسلم د «مباهلی» له امله (وجی) راته، بلکه دا یو دول (طریقه) د حجت اتمام دی چه وروسته له هغه څخه د مجادلې، مباحثی او مناقشی ابواب ترل کیږی. او زما په خیال «مباهله» له هر کاذب سره نه وی بلکه ښائی چه یواځی له معاند کاذب سره دی وشي (ابن کثیر رحمة الله علیه) وائی «ثم قال الله تعالیٰ أمراً رسوله صلی الله علیه وسلم ان یباهل من عاند الحق فی امر عیسیٰ علیه السلام بعد ظهور البیان» والله اعلم

إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْقَصَصُ الْحَقُّ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا اللَّهُ

بیشکه دا (حال د عیسیٰ او د مریمی چه تا ته بیان شو) خامخا دا بیان حق دی او نشته هیڅ بر حق معبود مگر یوازی الله دی،

تفسیر: د مباهلې له بلنی څخه دا راڅرگنده شوه چه مباهله د دی له پاره وه چه هر هغه څه

چه په قرآن کښی د مسیح علیه السلام په باره کښی ویلی شوی دی، هغه حق او رښتیا دی. او د الله تعالیٰ دربار له هر ډول (طریقه) شرک او پلار او زویوتوب او نورو تعلقاتو ځنی بیخی میراء او پاک دی.

وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٣٠﴾

او بیشکه الله خامخا هم دی ډیر غالب قوی دی (د احکامو په انفاذ) ښه حکمت والا (چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی).

تفسیر: پخپل کامل قدرت او حکمت سره به د رښتین او دروغجن سره همغسې معامله وکړی چه د هر یوه له حاله سره هغه وړ (لائق) او مناسبه وی.

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِالْمُفْسِدِينَ ﴿٣١﴾

نو که وگرځیدل دوی (ایمان ته ئی شا کړه او اسلامی احکام ئی ونه منل) پس بیشکه الله ښه پوه دی په فساد کوونکو (نو جزا به ورکړی دوی ته).

تفسیر: که نه ئی په دلائلو سره منی او نه «مباهلی» ته تیاریږی نو پوه شه چه د دوی مقصود د حق اثبات نه دی او نه پخپلو زړونو کښی د خپلو عقایدو پر صداقت باندی څه یقین او باور لری، یوازی فتنه او فساد خورول د دوی مطلب دی نو ته ښه وپوهیږه چه کرد (تول) مفسدان د الله تعالیٰ تر نظر لاندی دی (او بی له مجازاتو ئی له سره نه پرېږدی).

قُلْ يَٰ أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَىٰ كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ

ووايه (ای محمده!) چه ای اهل کتابو! راضی تاسی په طرف د یوی کلمی (خبری) چه برابره ده په منع زمونږ او ستاسی کښی (او هغه دا ده) چه عبادت به نه کوو مگر یوازی د الله او شریک به نه نیسو په الله پوری هیڅ شی او نه به نیسی ځینی زمونږ ځینی نور خدایان غیر له الله (لکه چه تاسی کتابیان احبار او رهبان نیسئ)،

تفسیر: پخوا له دی نه قصه تیره شوه، کله چه زمونږ رسول الله صلى الله عليه وسلم د (نجران) جرگی ته وفرمایل «اسلموا مسلمانان شی!» نو نجرانیانو وویل «اسلمنا مونږ مسلمانان یو!» له دی ځنی ښکاره شوه، چه دوی هم د مسلمانانو په شان د اسلام دعوی کونکي وو. نو هر کله چه د توحید دعوت یهودانو او نصرانیانو ته وړاندی کیده دوی به ویل چه مونږ هم د الله تعالی په وحدانیت باندی قائل یو. بلکه هر یو مذهب لرونکی په یو نه یو رنگ او ډول (طریقه) سره پورته تللی اقرار کوی چه الله تعالی همغه رب العلمین جل وعلی شانه دی. دلته هم دی لوری ته توجه کری شوی ده، چه په اساسی عقیده د الله تعالی په توحید او خپل ځان مسلمان گڼلو کښی، مونږ واړه سره متفق یو، او هم دا د توحید عقیده مونږ گړد (تول) سره یو کولی شی، په دی شرط سره چه وروسته له دی نه تاسی له خپلو تصرفاتو او تحریفاتو (اړولو را اړولو) ځنی واورئ! او په هغی کښی نوری کوتی ونه وهئ! او حقیقت ئی وانه وړئ! دی خبری ته دیر ضرورت دی همغسی چه تاسی په ژبه سره ځان «مسلم» او «موحد» بولی، عملاً او حقیقتاً هم خپل ځان یوازی همغه (وحده لاشریک له خدای) ته وسپارئ! او پرته (علاوه) له هغه د بل چا بندگی ونه کړئ! او نه د الوهیت په مخصوصو صفاتو کښی بل شی له الله تعالی سره مل او شریک وگنئ! او نه له کوم نبی علیه السلام ولی، مرشد، پیر، فقیر، او بل چا سره هسی معامله وکړئ چه هغه یوازی له الله تعالی سره وړ (لائق) او مناسب وی. مثلاً ځینو ته د هغه زوی او لمسی مه وایئ! یا له شرعی نصوصو ځنی سترگی مه پټوئ! او یوازی د بل چا له حرام او حلال ویلو ځنی د یوه شی په حل او حرمت باندی باور مه لرئ! لکه چه د ﴿إِتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ﴾ له تفسیر ځنی دا خبره راڅرگندیږی. ځکه چه دا گړد (تول) امور د توحید او د اسلام له دعوی سره منافات لری.

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿۳۱﴾

نو که وگرځیدل دوی (له توحیده او اسلامی احکامو ته ئی شا واپرله) پس ووايئ تاسی (ای مؤمنانو کتابیانو ته چه) شاهدان شی تاسی په دی چه په تحقیق مونږ مسلمانان یو (او تاسی نه یی).

تفسیر: یعنی ای کتابیانو تاسی سره د توحید او د اسلام د دعوی له الله تعالی ځنی غاری غروئ! او مونږ مسلمانان «الحمد لله» په هغی باندی ټینگ ولاړ یو! او خپل ځانونه یوازی واحد، احد، صمد الله تعالی ته سپارو! او د هغه تابعان او فرمان منونکی یو نه تاسی. ځکه چه تاسی د خپل نبی حکم نه منئ!

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تُحَاجُّونَ فِيْ اِبْرٰهِيْمَ وَمَا اُنْزِلَتْ التَّوْرَةُ وَالْاِنْجِيلُ
 اِلَّا مِنْ بَعْدِهَاۗ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ ﴿٣٥﴾ هَا اَنْتُمْ هَؤُلَاءِ حَاجَجْتُمْ فِيْمَا
 لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ فَلِمَ تُحَاجُّوْنَ فِيْمَا لَيْسَ لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ وَاللّٰهُ
 يَعْلَمُ وَاَنْتُمْ لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿٣٦﴾

ای اهل د کتابو! ولی جگره کوئ تاسی (به شان د) ابراهیم کنی (به دی شان چه هر یو له تاسی ئی پخپل دین گنئ) حال دا چه نه دی نازل کړی شوی تورات او انجیل مگر (په سلهاؤ کلونو) وروسته له ده آیا نو هیڅ عقل نه لرئ تاسی (چه داسی چتی (بیکاره) خبری کوئ) واورئ خبردار شی تاسی هغه کسان یی چه جگره مو کړی ده (له دیره حماقته) په هغه شی کنی چه ؤ تاسی ته په هغه کنی څه علم نو ولی جگره کوئ تاسی په هغه شی کنی چه نشته تاسی لره په هغه کنی هیڅ علم، حال دا چه الله پوهیږی (په هغه شی هم چه تاسی پکنی جگره کوئ) او تاسی نه پوهیږئ (جاهلان یی)

تفسیر: لکه چه په توحید او د اسلام په دعوی کنی گرد (تول) سره مشترک وو، هم داسی د ابراهیم خلیل الله علیه السلام په تعظیم او تکریم کنی هم تول سره شریکان وو او له یهودانو او نصرانیانو ځنی هری دلی بیله دعوی کوله چه ابراهیم علیه السلام زمونږ په دین ؤ، یعنی (معاذ الله) یهودی یا نصرانی ؤ. د دی ځواب ئی داسی ورکړ چه (توریت) او (انجیل) چه د هغو پیروانو ته یهودی یا نصرانی وائی، په سلهاؤ کلونو وروسته له ابراهیم علیه السلام ځنی نازل شوی دی، نو بیا ابراهیم علیه السلام ته یهودی یا نصرانی څرنګه ویلی شی؟ بلکه په دی ډول (طریقه) چه تاسی یهودی یا نصرانی یی، په دی وصف او معنی پخپله موسی یا عیسیٰ علیهما السلام ته هم یهودی یا نصرانی نه ویل کیږی. او که دا مطلب وی چه د حضرت ابراهیم علیه السلام شریعت زمونږ له مذهب سره ډیر نژدی ؤ، نو دا هم غلطه ده، ځکه چه تاسی په دی باندی له کومه پوه شوی؟

دا خو ستاسی په کتابونو کنی نشته، او نه د الله تعالیٰ له جانب تاسی ته خبر درکړی شوی دی او نه تاسی د دی خبری کوم ثبوت وړاندی کولی شی، نو بیا په داسی خبره کنی جگره کول، چه د هغی هیڅ علم او پوهه له هیچا سره نه وی، که حماقت او ناپوهی نه ده نو څه ده؟ د هغو شیانو په نسبت چه تاسی لږ ډیر علم درلود (لرلو) هغه هم محض سطحی او ناتمامه ؤ مثلاً د مسیح علیه السلام واقعات یا د آخرالزمان رسول الله صلی الله علیه وسلم بشارتونه او نور.

تاسی ولی په هغو مواردو کېنې سره جگړه کوئ؟ چه تاسی بیخی له هغو څخه بې خبره یی او له سره پری نه پوهیږئ! ښه معلومه ده، چه ابراهیم علیه السلام څه ؤ؟ او نن په دنیا کېنې د کومی دلی مسلک هغه ته ډیر نژدی دی؟

مَا كَانَ إِبْرَاهِيمُ يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَلَكِنْ كَانَ حَنِيفًا مُسْلِمًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿۷۰﴾

(پاک الله د ابراهیم علیه السلام د پاکوالی په باره کېنې فرمائی چه) نه ؤ ابراهیم یهودی او نه نصرانی ولیکن ؤ دی حنیف (مائل له گردو) (تولو) باطلو مذاهو غنی حق دین ته) مسلمان (حکم منونکی د الله)، او نه ؤ (ابراهیم) له مشرکانو نه.

تفسیر: یعنی ابراهیم علیه السلام به خپل ځان «حنیف» یا «مسلم» باله. د «حنیف» معنی دا ده چه د حق په سمه لاره باندی برابر درومی او نوری گردی (تولی) باطلی لاری پریودی. او د «مسلم» معنی حکم منونکی دی. نو اوس تاسی پخپله اټکل وکړئ! چه نن کومی دلی له گردو (تولو) غنی خپل غیر مشروع تعلقات شکولی (پریکړی) دی؟ او د الله تعالی لاره ئی ټینګه نیولی ده؟ او خپل ځان ئی بیخی الله جل جلاله ته سپارلی دی؟ نو همغه به ابراهیم علیه السلام ته زیات اشبه او نژدی وی.

تنبیه: دلته د «مسلماً» غنی د اسلام څخه خاص محمدی شریعت مرادول ضروری نه دی. ځکه چه معنی ئی تش تسلیم، تفویض او فرمان منل دی چه هغه د گردو (تولو) انبیاء دین دی. خو ابراهیم علیه السلام په دی خصوصیت سره دا نوم او لقب زیات روڼ کړی دی ﴿إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمْ قَالَ اسْلَمْتُ رَبِّي الْعَلِيِّنَ﴾ (د البقرة ۱۳۱ آیه ۱۶ رکوع) د حضرت ابراهیم علیه السلام د ژوندانه د سوانحو یو یو حرف دا راښی چه دی سر تر پایه د اسلام او تسلیم او په قضا باندی د رضا حقیقی مجسمه او مصداق ؤ. د اسمعیل علیه السلام د ذبحی په واقعه کېنې د ﴿فَلَمَّا اسْلَمَاؤُتْلَهُ لِلْحَبِیْنِ﴾ جمله د ده د اسلام شان په ډیر وضاحت او صراحت سره ښکاروی. «اللهم صل وسلم وبارک علی محمد وعلی آل محمد کما صلیت وسلمت وبارکت علی ابراهیم وعلی آل ابراهیم انک حمید مجید»

إِنَّ أَوَّلَ النَّاسِ بِإِبْرَاهِيمَ لِلَّذِينَ اتَّبَعُوهُ وَهَذَا النَّبِيُّ وَالَّذِينَ آمَنُوا

بیشکه دیر نژدی له خلقو نه ابراهیم ته هر و مرو (خامخا) هغه کسان دی چه متابعت ئی کړی ؤ د ده (یعنی خپل امت ئی) او دا نبی (محمد) دی او هغه کسان دی چه ایمان ئی راوړی دی (له محمدی امته)

تفسیر: الله تعالیٰ راوښوده چه له ابراهیم علیه السلام سره د ده د زمانی امت زیات مناسبت درلود (لرلو). او په وروستنیو امتونو کښی ئی محمدی امت. د دغه پیغمبر امت هم په نامه او هم په دود او دستور کښی له ابراهیم علیه السلام سره زیات مناسبت لری. او د دی امت پیغمبر محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم خلقاً (په پیدائښت) خلقاً (په عادت) صورت او سیرت کښی له حضرت ابراهیم علیه السلام سره دیر زیات شبیه دی، چه د ابراهیم علیه السلام د هغی دعا او غوښتنی سره سم راغلی دی چه د البقرة په ۱۲۹ آیه ۱۵ رکوع کښی مو د هغه تلاوت وکړ ﴿رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِنْهُمْ﴾ (آیة - له هم دی امله (وجی) د (حیثی) نصرانی پاچا (نجاشی) مسلمانانو مهاجرینو ته د «ابراهیم حزب» ویلی ؤ، ښائی د هم دی راز (قسم) مناسباتو له امله (وجی) په درود شریف کښی «کما صلیت علی ابراهیم» فرمایل شوی دی یعنی له هغه نوعیته او نمونی «صلوة» ورنازل کړه! چه پر ابراهیم علیه السلام او د ابراهیم علیه السلام په آل باندی دی نازلوه په (جامع ترمذی) کښی دا حدیث راغلی دی «ان لكل نبی ولایة من النبیین وان ولیی ابی و خلیل ربی» د دی مضمون تفصیل به وروسته راځی (انشاء الله تعالیٰ!).

وَاللهُ وَلِیُّ الْمُؤْمِنِینَ ﴿۳۸﴾

او الله ولی (دوست ناصر حافظ) د مؤمنانو دی (چه له دوی سره مرستی کوی او ښه اجر ورکوی)

تفسیر: یعنی د خپلی لاری په حقانیت باندی د بل موافقت او مشابعت یواځی هلته دلیل راوړل کیږی کله چه پخپله په ده باندی وحی نه راځی، نو الله جل جلاله د مسلمانانو «ولی» دی چه دوی (مستقیماً او په سمه لاره) د ده په حکم باندی درومی «مو ضح القرآن».

وَدَّتْ طَائِفَةٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يُضِلُّوكُمْ
وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿۳۹﴾

دوست گنئی هیله (امید) کوی یوه طائفه له اهل کتابو څخه د دی چه (په

کوم قسم وېښویي) گمراه کړی تاسی او نه گمراه کوی (په واقع کېښی نه ښویي) دوی مگر نفسونه خپل (چه عذاب او وبال ئی هم دوی ته راجع کېږي) او (په دی) نه پوهیږی دوی.

تفسیر: پخوا ئی ویلی ؤ «والله ولی المؤمنین» دلته ئی راوښوده، کله چه د مؤمنانو «ولی» الله تعالی دی نو ستاسی مکر او پلمی (منصوبی) پر دوی باندی هیڅ نشی چلیدی. بیشکه چه غینی کتابیان غواړی چه د خپلو ځانونو په شان مسلمانان هم له سمی لاری ځنی واړوی، خو مسلمانان د دوی په جال کېښی نه نښلی. هو! دغه خلق خامخا پخپله گمراهی او وبال کېښی زیادت کوی. او د دوی د دی اغوا کوونکو کوښښونو ضرر هم دوی ته بیرته ور رسیدونکی دی چه په هغه باندی دوی اوس نه پوهیږی.

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأَنْتُمْ تَشْهَدُونَ ٥٠

ای اهل د کتابو! ولی کافران (منکران) کیږئ تاسی په آیتونو د الله (قرآن) باندی حال دا چه تاسی شاهدان یئ (اقرار کوئ په حقانیت د کلام الله او نعمت د رسول الله)

تفسیر: یعنی تاسی په (تورات) او نورو باندی قائلان یئ! چه په هغو کېښی د (محمد النبی رسول العربی صلی الله علیه وسلم) او د لوی قرآن په نسبت بشارتونه او زیری شته او په هغو باندی تاسی ښه خبر یئ او په پتو مرکو کېښی تاسی پر دی شیانو باندی اقرار او تصدیق هم کوئ! نو بیا ظاهراً او په ښکاره ډول (طریقه) ولی له هغو ځنی مخالفت کوئ؟ او پر پاک قرآن باندی ولی ایمان نه راوړئ؟ او د خاتم الانبیاء تصدیق د څه له پاره نه کوئ؟ ښه وپوهیږئ چه له قرآن عظیم الشان ځنی انکار په حقیقت کېښی له گردو (تولو) پخوانیو آسمانی کتابونو ځنی انکار دی.

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ٥١

ای اهل د کتابو! ولی گډوئ تاسی حق له باطلو (خپل دروغ له رښتیا آسمانی کتابونو) سره؟ او پتوئ تاسی حق (د محمد نبوت) حال دا چه تاسی پوهیږئ (په دی خلطولو او پتولو)

تفسیر: دوی د «تورات» ځینی حکمونه د دنیوی غرضونو او مالونو له امله (وجی) بیخی لغوه کړی وو په ځینو آیاتو کښی ئی لفظی تحریفات او د ځینو معنی ئی بدله کړی او ځینی شیان ئی لکه د آخر الزمان نبی صلی الله علیه وسلم بشارتونه بیخی پټ کړی وو، او څوک ئی پری نه خبرول.

وَقَالَتْ طَائِفَةٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ الْمُنَوَّلَاتُ أُنْزِلَ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَجَهَ النَّهَارِ وَالْكَفَرُ وَالْآخِرَةُ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٣٠﴾

او وویل یوی طائفی له اهل د کتابو (بلی طائفی ته) چه ایمان راوړئ په هغه (قرآن)! چه نازل کړی شوی دی په هغو کسانو چه مؤمنان دی (یعنی ای کتابیانو ایمان راوړئ) په اول د ورځی کښی او کافران شی (ای کتابیانو! بیا) په آخر د ورځی کښی له پاره د دی چه دوی (یعنی مؤمنان هم لکه کتابیان) (له ایمانه) وگرځی

تفسیر: په دی آیت کښی د کتابیانو د چالاکیو او د خیانتونو ذکر کیږی، چه یو له هغو ځنی دا ؤ، چه د دوی ځینی سړی د گهیځ (سحر) په وخت کښی په ښکاره ډول (طریقه) سره مسلمانیدل او له مسلمانانو سره به ئی لمنځونه کول او د ماښام په وخت کښی به ئی ویل «مونږ له خپلو لویو لویو علماؤ ځنی تحقیق کړی دی، چه دا هغه رسول نه دی چه زیری ئی را کړی شوی دی، او د تجربی له مخی هم د ده حالات د اهل الحق په شان راڅرگند نه شول نو ځکه له اسلامه ځنی بیرته اوږو.» ښکاره ده چه د هسی اوضاعو له امله (وجی) به نور ډیر ضعیف الایمان کسان هم بیرته آوښتل، او داسی به ئی گڼل چه ضرور به د اسلام په دین کښی دوی څه نه څه عیب او نقص لیدلی وی چه دی خلقو وروسته د هغه له منلو ځنی له هغه څخه مخ واپراوه او هم د عربو په جاهلانو کښی د کتابیانو د علم او فضل لوی شهرت ؤ، نو ځکه داسی یو خیال هم پیدا کیده چه که دا نوی مذهب حق وی نو داسی پوهانو به غاړه تری نه غړوله بلکه له گردو (تولو) ځنی به ئی پخوا هغه مانه.

وَلَا تُؤْمِنُوا إِلَّا بِمَا نُنَزِّلُ مِنكُمْ

او مه منئ تاسی (ای کتابیانو د هیچا) مگر د هغه چا چه متابعت ئی کړی وی د دین ستاسی (چه یهودیت دی)

تفسیر: یعنی هغه یهودان چه مسلمانانو ته د نفاق په ډول (طریقه) خپل ځانونه مسلمانان څرګندوی دوی ته دی دا ښه معلومه وی چه هغوی په رښتیا مسلمانان شوی نه دی، بلکه همغسې یهودان دی او په اخلاص سره د هغو یهودانو خبری اوری چه د هغوی په دین باندی رهی (روان) دی او د موسوی شریعت د اتباع دعوی کوونکی دی ځینو د ﴿وَلَا تُؤْمِنُوا إِلَّا بِالَّذِي فِيكُمْ﴾

معنی داسی کړی ده چه «په ظاهری ډول (طریقه) سره تاسی ایمان راوړئ! او خپل ځان مسلمان ښکاره کړئ! دا دی یوازی د هغو خلقو له پاره وی چه ستاسی پر دین باندی تګ کوی.» یعنی په دی تدبیر سره ښائی د خپلو هم مذهبانو ساتنه مو مقصود وی چه دوی مسلمانان نشی - یا هغه کسان چه مسلمانان شوی په دی چل او تدبیر سره بیرته مرتدان شی.

قُلْ إِنْ الْهُدَىٰ هُدَىٰ اللَّهِ

(فرمائی الله چه ای محمده دوی ته) ووايه بیشکه هدایت (حق دین) هم دا هدایت د الله (اسلامی دین دی)

تفسیر: یعنی هدایت خو د الله تعالیٰ په ورکولو سره مونده کیږی. د هر چا په زړه کښی چه الله تعالیٰ د هدایت رڼا واچوی، هغه ستاسی په هسی چلونو او فریبونو، نه گمراه کیږی.

أَنْ يُؤْتِيَ أَحَدٌ مِّثْلَ مَا أُوتِيتُمْ أَوْ يُحَاجُّكُمْ عُنْدَ رَبِّكُمْ

او دا (تدبیرونه ستاسی ای کتابیانو د حسد له مخی دی په دی) چه ولی ورکړی شی یو چا ته په مثل د هغو (فضائلو) چه درکړی شوی دی تاسی ته او (دپاره د بد گڼلو د دی خبری چه مؤمنان) حجت قائم کړی او غالب شی پر تاسی په نزد د رب ستاسی (د حجت له مخی)

تفسیر: یعنی هسی مکرونه او تدبیرونه یواځی د رخی (کینی) او حسد له امله (وچی) کوی هغه دا چه نورو ته داسی شریعت او نبوت او رسالت ولی ورکول کیږی؟ لکه چه پخوا دوی ته ورکړی شوی ؤ یا په مذهبی او دینی جد او جهد کښی نور خلق ولی پر تاسی باندی غالب او وړاندی ځی؟ او د الله تعالیٰ په مخکښی تاسی ملزم کوی. یهودانو تل داسی خیالات شائع کول چه «په دنیا کښی یواځی هم دا زمونږ قوم د شرعی علومو اجاره داران دی. «تورات» پر مونږ باندی رانازل شوی دی. موسیٰ علیه السلام غوندی یو اولوا العزم نبی په مونږ کښی مبعوث شوی دی. نو

د عربو اميان له دى فضل او كمال سره څه تناسب لرى؟» مگر د تورات د (سفر استثناء) هغه عظيم الشانه پخوانى وينا نشى غلطيدى چه په هغى كېنى دا رابښولى شوى ؤ چه الله تعالى به د بنى اسرائيلو په ورونو بنى اسماعيلو كېنى موسى عليه السلام غوندى د مستقل شريعت خاوند يو نبى راوليږي، او خپل كلام لوى قرآن به د هغه په خوله كېنى واچوى ﴿وَإِنَّا إِلَهُكُمْ رَبُّوْنَ﴾ (۲۹ جزء د المزمّل ۱۵ آية ۱ ركوع) لكه چه بنى اسماعيلو ته دا لوى دولت ور په برخه هم شو، او دوى د علم، او فضل او حجت او برهان، او د مذهبي جدوجهد په ميدان كېنى نه يوازى له بنى اسرائيلو څڼى، بلكه له ټولو نړيوالو څڼى وړاندې تللى دى. فالحمد لله على ذلك.

تنبیه: د دى آيت تقرير په څو څو ډوله (طريقو) سره كړى شوى دى. خو مونږ هغه تقرير غوره كړى دى، چه د هغه په طرف د (شيخ الهند «رحمة الله عليه») دغه ترجمه اشاره كوي «او دغه كړد (ټول) شيان د دى له پاره دى چه بل چا ته هم ولى وركړ شو هغه شى چه تاسى ته دركړى شوى ؤ، يا دوى ولى غالب شول پر تاسى ستاسى د رب په حضور كېنى.»

قُلْ إِنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٩﴾
يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٣٠﴾

ووايه (اى محمده!) چه بيشكه فضل (علم او حكمت) په قدرت د الله كېنى دى وركوي ئى هغه چا ته چه اراده وكړى او الله پراخ دى (رحمت، فضل او احسان د ده) ښه عالم دى (د احسان په اهل هم) خاصوى په مهربانى خپلى (چه اسلام يا قرآن يا نبوت دى) هغه څوك چه اراده وكړى او الله څښتن (خاوند) د فضل (مهربانى) ډيرى لوئى دى (پر مؤمنانو باندې).

تفسير: يعنى د الله تعالى په خزانو كېنى څه كمى نشته، او هغه پوهيږي چه كرامت د چا برخه ده د نبوت، شريعت، اسلام، ايمان، برهان او د هر راز (قسم) مادى او روحانى فضائلو او كمالاتو تقسيمول د هغه په قدرت كېنى دى، هر كله، هر چاته، هر شى چه مناسب ويولى هغه وركوي. ﴿اللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَتَهُ﴾ ۸ جزء د الانعام ۱۲۵ آيت ۱۵ ركوع).

وَمِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ إِنْ تَأْمَنْهُ بِقِطَارٍ يُؤَدِّهِ إِلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَنْ إِنْ تَأْمَنْهُ
بِذِينَارٍ لَا يُؤَدِّهِ إِلَيْكَ إِلَّا مَا دُمْتَ عَلَيْهِ قَائِمًا

او ځینې له اهل د کتابو هغه څوک دی که امین کړی ته دی په ډیر مال باندې نو بیرته به وسپاری دا (مال) تاته او ځینې له دوی څخه هغه دی که امین کړی ته هغه په یوه دینار باندې نو اداء به نه کړی دی دا دینار تاته مگر که ئی ته همیشه په ده ولاړ (له پاره د غوښتلو)

تفسیر: د اهل کتابو د دیني خیانت او نفاق په سلسله کې د دنیوی خیانت ذکر هم راغی، چه له هغه ځنې دا خبره هم راڅرګندېږي هغه کسان چه د لږ شی له امله (وځی) خپل نیتونه خرابوی او د امانتداری رعایت نه کوی نو له دوی ځنې څرنگه داسی هیله (امید) او توقع کیدی شی چه په دیني معاملاتو کې امین ثابت شی په دوی کې ډیر داسی کسان شته دی چه له هغو سره زیات مال لا څه؟ که یوه طلا هم امانته کیښوده شی نو لږ موده وروسته پری منکریږي او تر څو چه څوک د غوښتلو او تقاضا له پاره هر وخت د دوی په سر باندې ولاړ نه وی نه ئی ادا کوی مگر په دی کې شک نشته چه دوی ټول سره یو شان نه دی په دوی کې ځینې داسی کسان هم شته که له هغوی سره د سرو زرو یوه لویه ډیری هم کیښوده شی نو یو بخرکی به هم تری خیانت نه کړی خو هم دا ښه معامله داران او امین کسان دی چه له یهودیت ځنې بیزار کیږي او د اسلام په دائره کې ننوځی لکه حضرت (عبدالله بن سلام) او نور رضی الله تعالیٰ عنهم اجمعین.

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَيْسَ عَلَيْنَا فِي الْأُمِّيِّينَ سَبِيلٌ

دغه (په امانت کېنې خیانت) په سبب د دی دی چه بیشکه دوی (کتابیانو) وویل نشته پر مونږ باندې په (حق) د دی امیانو کېنې هیڅ گناه (چه مالونه ئی وخورو)

تفسیر: یعنی د پردیو د حق خوړلو لپاره ئی دا مسئله جوړه کړی ده، چه «د عربی امیانو د مالونو خوړل چه زمونږ په دین کېنې نه دی داخل په هر ډول (طریقه) سره چه زمونږ لاس ته راشی روا دی. که د نورو مذاهبو په امانت مال کېنې خیانت وکړ شی نو په هغه کېنې هم هیڅ گناه نشته. مخصوصاً هغه عرب چه د خپلو پلرونو له دین څخه راګرځیدلی او مسلمانان شوی دی الله تعالیٰ د هغوی مال مونږ ته حلال ګرځولی دی». (نو «الله جل وعلیٰ شانه» د دغو کتابیانو په تردید، تذمیم (مذمت) او عتاب کېنې چه د داسی شیانو نسبت الله جل جلاله ته کوی، داسی فرمانی)

وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٥٠﴾

او وائی دوی (کتابیان) پر الله باندی دروغ (په دی دعویٰ کنبی) حال دا چه دوی پوهیږی (پخپلو دغو دروغو تړلو باندی).

تفسیر: یعنی سره له پوهی او سده په قصد سره دروغ خبری الله جل جلاله ته منسوبوی په امانت کنبی د خیانت کولو اجازه هېڅکله الله تعالیٰ نه ده فرمایلی نن هم زمونږ د فقهي کتابو مسئله هم دا ده چه «نه د مسلمان او نه د کافر په امانت کنبی خیانت جائز دی.» (بیا الله تعالیٰ فرمائی)

بَلَىٰ مَنْ أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِ وَاتَّقَىٰ فَإِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿٥١﴾

(ولی نشته عذاب) بلکه شته! هر څوک چه وفا وکړی په عهد خپل (چه ایمان په نبی او د امانتونو ادا کول دی.) او پرهیزگاری وکړی (ځان وساتي له کفر او خیانت) نو بیشکه الله دوست گڼي پرهیزگاران.

تفسیر: یعنی په خیانت او بد عهدي کنبی به ولی گناه نه وی؟ کله چه د الله تعالیٰ عام قانون دا دی هر څوک چه د الله تعالیٰ او د ده د بندگانو جائز عهد پوره کړی او له الله جل جلاله څخه وویږی او د تقویٰ په لاره لاړ شی. یعنی له فاسدو خیالاتو، بدو عملونو او سپکو اخلاقو څخه ځان وژغوری (وساتي) نو له هغه سره الله تعالیٰ مینه کوی په دی کنبی د امانتداری خصلت هم راغی.

إِنَّ الَّذِينَ يَشْتَرُونَ عَهْدَ اللَّهِ وَآيَاتِهِمْ ثَمَنًا قَلِيلًا

بیشکه هغه کسان چه پیری (بدل اخلی) دوی په عهد د الله باندی (چه ایمان په نبی او اداء د امانت ده) او په (دروغو) قسمونو خپلو باندی (ایمان په محمد او نصرت) قیمت لږ (دنیوی د هغه د نه منلو په عوض)

تفسیر: هغه کسان چه د دنیا لږه متاع اخلی او د الله تعالیٰ عهد او پخپلو منځونو کنبی قسمونه ماتوی او یو له بله سره په معاملو کنبی صداقت نه کوی او په هغه قول باندی چه له الله جل جلاله سره ئی کړی دی ټینگ نه پاتی کیږی، بلکه د مال او جاه د حرص له کبله (وجی) شرعی احکام بدلوی او په سماوی احکامو کنبی تحریف کوی د دوی انجام وروسته راغی. حضرت شاه

صاحب رحمة الله عليه ليكني «دا» د يهودانو صفت ؤ چه (الله تعالى له دوى غنى اقرار اخيستي ؤ او دوى ته ئى قسمونه وركرى ؤ چه له هر نبي سره به مرستى كوى! بيا دوى د دنيوى مقاصدو له امله (وجى) له هغه غنى واوښتل او هر هغه څوك چه د دنيوى گتى اخيستلو له پاره په دروغو قسمونه وخورى د ده حال هم دا دى.»

أُولَٰئِكَ لَإِخْلَاقَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ
يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ٢٩

دغه كسان نشته هيڅ برخه د دوى دپاره په آخرت كښى او نه به خبرى وكړى له دوى سره الله (په خوښى) او نه به وگورى دوى ته (الله په رحم سره) په ورځى د قيامت كښى او نه به پاك كړى دوى (الله له كفره) او (شته) دوى ته عذاب دردناك (په سبب د دغو بلو افعالو د دوى).

تنبيه: هم داسى يو مضمون په اول جزء د البقرة په ۱۷۴ آية ۲۱ ركوع كښى تير شوى دى، هلته دى د دى الفاظو تشريح وكتله شى!

وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلْوُنَ السِّتْرَ لَهُمُ الْكِتَابُ لِتَصْبُوهُ
مِنَ الْكِتَابِ وَمَا هُمْ مِنَ الْكِتَابِ يَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِنْدِ
اللَّهِ وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ

او بيشكه غځينى له دوى څخه خامخا يو فريق دى چه اړوى دوى ژبى خپلى په (لوستلو د) كتاب كښى (محرف ته) له پاره د دى چه وگنئ تاسى دا (محرف عبارتونه) له كتاب (حق منزل نه) حال دا چه نه دى دا (محرف عبارتونه) له كتاب (منزل) څخه، او وائى دوى چه دا (محرف عبارتونه) له (جانبه د) الله دى حال دا چه نه دى دا (محرف عبارتونه راغلى) له (جانبه د) الله،

تفسير: دا د كتابيانو د تحريف د حال بيان فرمائى يعنى په آسمانى كتاب كښى ئى د داسى

شیانو زیادت او تنقیص وکر او بیا ئی په هسی دول (طریقه) او لهجه سره لوست چه امیان او ناپوهان به په هغه باندی تیروتل او داسی به ئی گنل چه دا گرد (تول) آسمانی کتاب دی او برسیره پر دی په خپلو ژبو سره به ئی ویل چه دغه د الله تعالی له جانبه رانازل شوی دی حال دا چه نه هغه مضمون په کتاب کبی موجود ؤ او نه د الله تعالی له جانبه ور نازل شوی ؤ بلکه پخپله دوی هم دا تحریف شوی کتاب په مجموعی هیئت سره د الله جل جلاله کتاب نه گانه ځکه چه په هغه کبی ئی دول دول (قسم قسم) تصرفات او له خپله ځانه ئی تحریفات کړی وو هغه د (بائیل، انجیل) نسخی چه نن ورځ په دنیا کبی شته د هغوی په منځ کبی هم داسی شدید اختلافات موندل کیږی چه سری ورته حق حیران پاتی کیږی او داسی مضامین هم په کبی لوستل کیږی چه سری له واره پری پوهیږی چه دا هیڅکله د الله تعالی له جانبه نه دی نازل شوی. چه د هغه لږ څه تفصیل په «روح المعانی» کبی راغلی دی او د تحریف په اثبات کبی زموږ علماؤ (جزاهم خیر الجزا) دیر مفصل بحثونه کړی دی.

وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٥٠﴾ مَا كَانَ لِבَشَرٍ أَنْ يُؤْتِيَهُ اللَّهُ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ ثُمَّ يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُوا عِبَادًا لِّي مِنْ دُونِ اللَّهِ

او وائی دوی (یعنی کتابیان) په الله باندی دروغ حال دا چه پوهیږی دوی (پخپلو دروغ ویلو) نه بنائی هیڅ بشر ته چه ورکړی ده ته الله کتاب او حکمت (شرعی احکام او عمیق اسرار) او نبوت بیا ووائی خلقو ته چه شی تاسی بندگان (عبادت کوونکی) ما لره بی له الله څخه.

تفسیر: د (نجران) د جرگی د خبرو او اترو په ترڅ کبی ځینو یهودیانو او نصرانیانو ویلی وو «ای محمده! آیا ته داسی غواړی چه مونږ ستاسی همغسې عبادت وکړو لکه چه نصرانیان د حضرت عیسیٰ بن مریم علیه السلام عبادت کوی؟» رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل «معاذ الله چه مونږ د غیر الله عبادت وکړو. یا نورو ته د هسی کارونو دعوت ورکړو. حق تعالی مونږ د دی کار له پاره نه یو رالپولی» نو د دی خبری په نسبت دا آیت نازل شو یعنی هر هغه بشر ته چه حق تعالی کتاب او حکمت او د فیصلی قوت ورکړی او د رسالت په منصب باندی ئی سر لوری وگرځوی چه دی په دیر ښه دول (طریقه) سره د الله تعالی پیغام نورو خلقو ته ورسوی او د بندگی او د وفاداری په طرف ئی متوجه کړی د هغه کار هیڅکله داسی نشی کیدی چه خلق د الله تعالی له خالصه بندگی څنی واپړی او د خپل ځان یا د بل کوم مخلوق بندگی ته ئی ویلی.

نو د هغه معنى به داسې كېږي چه پاك خداى هر هغه څوك چه د هر منصب وړ (مستحق) او لائق گرځولى او رالېږلى ئى ؤ هغه په واقع كېنى د هغه اهليت نه درلود (لرلو). د دنيا كوم حكومت هم كه كوم سړى په كوم مسئوليت سره په كوم كار باندې مقررولى نو ږومبى دا دوه خبرې له خپله ځانه سره سنجوى (گورى)

(۱) دا سړى د حكومت په كار باندې پوهيږي؟ او د خپلو ورسپارل شويو كارونو په پاى (انجام) ته رسولو كېنى بريالى (كامياب) كيدي شي؟ او لياقت ئى لري؟ كه نه؟

(۲) د حكومت د احكامو په تعميل او د رعيت د اطاعت او د وفادارى د اصولو په ساتلو او ټينگولو كېنى تر كومه ځايه پورې هيله (اميد) او توقع ورڅخه كيدي شي؟ كله چه كوم باچا يا كوم حكومت داسې يو سړى خپل صدر اعظم، وزير، نائب الحكومه او سفير نه ټاكى (مقررولى)، چه دى له هري خوا پري داده نه وي او هغه ئى اهليت او لياقت ونه لري نو الله تعالى به څرنگه خپل رسولان جامع الاطراف او كاملان نه رالېږي؟ هو! باچاهانو او حكومتو ته د داسې پېښو د وړپېښېدلو امكان شته چه د هغه وزير، نائب الحكومه او سفير د خپل حكومت په مخالفت،

بغاوت، يا د هغه له رضا څخه مخالف كار وكړى ولى د پاك الله په رسولانو كېنى د هسې احتمالاتو هيڅ توهم نشي كيدي. كه د كوم فرد په نسبت د ده علم داسې وي، چه هغه زما له وفادارى او اطاعت شعارى ځنى د يوه ويښته په اندازه هم تجاوز نه كوي، نو محال دى چه هغه وروسته له دى نه د هغه په خلاف ثابت شي، كه نه د الله تعالى د علم غلطى ثابتېږي العياذ بالله له هم دى ځايه د انبياؤ د عصمت مسئله څرگنديږي «كما نبه عليه ابوحيان رحمة الله عليه فى البحر - وفصله مولانا قاسم العلوم والخيرات رحمة الله عليه فى تصانيفه» كله چه انبياء عليهم السلام له ادنى عصيان ځنى هم پاك دى، نو بيا د شرك او د پاك الله په مقابل كېنى د بغاوت امكان چيرې پاتى كيږي؟ له دى ځنى د نصرانيانو د هغى دعوى ترديد هم وشو چه ويل به ئى «د مسيح عليه السلام د ابنيت او د الوهيت عقیده مونږ ته پخپله مسيح عليه السلام راښوولى ده.» او هغو مسلمانانو ته هم نصيحت وكړل شو چه هغوى د رسول الله مبارك حضور ته عرض كړى ؤ، چه مونږ ته اجازه راكړئ چه د سلام اچولو په ځاى تاسى ته سجدى وكړو او پر كتابيانو باندې هم تعريض وشو چه هغوى خپلو احبارو او رهبانانو ته د الوهيت درجه وركوله العياذ بالله.

تنبیه: په ﴿مَا كَانَ لِبَشَرٍ﴾ الآية - كېنى د ابوحيان رحمة الله عليه په نزد هم داسې نفى ده لكه چه په ﴿مَا كَانَ لَكُمُ ان تَتَّخِذُوا مِنْهَا﴾ كېنى. يا په ﴿وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ اَنْ تَمُوتَ اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ﴾ كېنى دى وهو اصوب عندى. (يعنى د نفى امكان.)

وَلَكِنْ كُونُوا رَبَّيْنَ بِمَا كُنْتُمْ تُعَلِّمُونَ الْكِتَابَ وَبِمَا كُنْتُمْ تَدْرُسُونَ ۝

وليكن (وائى چه) شىء تاسى عالمان عاملان په سبب د دى چه يى تاسى چه

ښوونه کوي (خلقو ته) کتاب (شرعی احکام) او په سبب د دی چه یی تاسی چه تدریس کوي (او درس اخلي پخپله دا کتاب لولئ او نورو ته ئی هم لولوي)

تفسیر: په «موضح القرآن» کښی دی «هر هغه څوک چه د الله تعالی له جانب په نبوت سره وستایل شی او دی خلق له کفر او شرک ځنی راباسی او د مسلمانی په لوری ئی راولی نو بیا به دی څرنګه هغو ته کفر ورزده کوي؟ هوا تاسی ته (ای کتابیانو) داسی ویل کیږی چه له تاسی ځنی هغه کسان چه پخوا له دی نه دیندار ؤ، اوس د هغوی په شان دیندار او د کتاب لوستونکی او زده کوونکی نه دی پاتی او زما په صحبت کښی اوس ممکن دی چه همغه کمال بیا حاصل کړئ! او عالم، حکیم، فقیه، مدبر، عارف، متقی او ښه الله پرست شی! او دا شرف تاسی ته د لوی قرآن له لوستلو او لولولو او پوهیدلو او پوهولو څخه په لاس درتلی شی.

وَلَا يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَتَّخِذُوا الْمَلَائِكَةَ وَالنَّبِيِّنَ أَرْبَابًا

او نه کوی امر تاسی ته (الله یا نبی) د دی چه ونیسی تاسی پرستی او انبیاء خدایان

تفسیر: لکه چه نصرانیانو مسیح علیه السلام او روح القدس علیه السلام ته او ځینو یهودانو عزیز علیه السلام ته او ځینو مشرکینو پرښتو ته خدایان ویل. هر کله چه پرستی او رسولان له الله جل جلاله سره په خدائی کښی نشی شریک کیدی نو تیږی (ګټی)، صلیب او نور په کوم شمیر کښی راځی.

إِيَّاكُمْ بِالْكَفْرِ بَعْدَ إِذْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ

آیا امر کوی (الله یا نبی) تاسی ته په کفر سره وروسته له دی نه چه یی تاسی مسلمانان (غاړه ایښودونکی شرعی احکامو ته).

تفسیر: یعنی رومبی نبیانو کوښښ وکړ چه خلق ربانی د الله خاص بندګان، موحدین او مسلمانان وګرځوی هر کله چه خلقو هغه ومانه نو آیا هغوی بیا دوی د کفر او شرک په لوری بیانی او خپل هغه زیار (کوشش) او ګرد (تول) زحمتونه په خپلو لاسونو سره اېته او بریادوی دا خبره فهم ته نشی راتلی.

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ النَّبِيِّينَ لَمَا آتَيْتُكُم مِّنْ كِتَابٍ وَحِكْمَةٍ
تَمَّ جَاءُكُمْ رَسُولٌ مِّنِّي لَمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ بِهِ وَلَتَنْصُرُنَّهُ
قَالَ أَأَقْرَضُكُمْ وَأَخَذْتُكُمْ عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ أَصْرِي قَالُوا أَقْرَرْنَا

او (یاد کړه ای محمده!) هغه وخت چه واخیست الله عهد محکم له ټولو
انبیاءو چه خامخا هغه شی چه درکړم زه تاسی ته چه هغه کتاب او حکمت
(شرعی احکام او عمیق اسرار) دی بیا راشی تاسی ته رسول (محمد) چه
مصدق (رېښتیا کوونکی) دی د هغه کتاب چه له تاسی سره دی نو هر ورو
(خامخا) به ایمان راوړئ تاسی خامخا په هغه او هر ورو (خامخا) مدد به
کوئ تاسی خامخا ورسره، وویل (الله دوی ته) آیا اقرار وکړ تاسی په دغه
(ایمان او نصرت) او واخیسته (قبوله کړه) تاسی پر دی (ایمان او نصرت)
تینګه وعده زما؟، وویل دوی اقرار وکړ مونږ (په دی)،

تفسیر: یعنی هیڅ یو نبی د خپلی بندګی تعلیم نشی ورکولی بلکه د یوه الله جل جلاله بندګی
ورېښی هو! رسولانو ته دا حق شته چه خلق دی پر دوی باندی هم ایمان راوړی او د دوی خبرو
ته دی غوږ کیږدی او له دوی سره دی هر راز (قسم) مرستی (مدد) وکړی. عام خلق لا څه بلکه
الله تعالیٰ له خپلو انبیاءو علیهم السلام ځنی هم داسی تینګ عهد او پیمان اخیستی دی چه هر کله
له تاسی ځنی وروسته کوم نبی راشی چه یقیناً د پخوانیو انبیاءو علیهم السلام او د هغو د
کتابونو به په اجمال یا په تفصیل سره تصدیق کوی نو ضروری خبره ده چه ډومبی نبی دی د
وروستنی نبی پر صداقت باندی ایمان راوړی او د هغه مرسته (مدد) دی وکړی! که عمر ئی د هغه
زمانی ته ورسېږی نو بالذات پخپله او که نه خپل امت ته دی پوره هدایت ورکړی چه په وروستنی
راتلونکی نبی باندی هر ورو (خامخا) ایمان راوړئ او د هغه نصرت او اعانت وکړئ ځکه چه
داسی وصیت کول هم د هغه په مرسته (مدد) کېږی داخل دی. له دی عامی قاعدی ځنی د سپینی
ورځی په شان ښکاره ده چه زمونږ په خاتم الانبیاء محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم باندی
ایمان راوړل او د هغوی د مدد کولو عهد به بلا استثناء له گردو (ټولو) پخوانیو انبیاءو علیهم
السلام ځنی اخیستی شوی وی او دوی له خپلو امتیانو ځنی دا قول او اقرار اخیستی دی ځکه
چه د هم ده مخزن الکمالاتو پاک وجود ؎ چه په «عالم الغیب» کېږی له پخوا څخه او په «عالم
الشهادت» کېږی له گردو (ټولو) انبیاءو علیهم السلام ځنی وروسته تشریف راوړونکی ؎ او له دوی
ځنی وروسته بل کوم نبی راتلونکی نه ؎ او د هم دوی ذات کریم د گردو (ټولو) پخوانیو انبیاءو
او سماوی کتابونو پر حقانیت باندی د تصدیق مهر لګوونکی ؎ لکه چه له حضرت علی او ابن

عباس او نورو رضی الله تعالیٰ عنهم غنجه منقول دی چه دا قسم عهد له انبیاءو علیهم السلام غنجه اخیستل شوی دی او پخپله رسول الله صلی الله علیه وسلم ارشاد فرمایلی دی «که نن موسیٰ علیه السلام ژوندی وی نو بی زما له متابعته بله چاره به ئی نه درلوده (لرلو)» او فرمایلی ئی دی «کله چه عیسیٰ علیه السلام راکشیوخی نو په کتاب الله قرآن کریم او ستاسی د نبی په سنت باندی به فیصلی صادروی» په محشر کښی د کبری شفاعت له پاره له نورو غنی پخوا وړاندی کیدل او د گردو (تولو) بنیادمانو تولیدل د دوی تر بیرغ لاندی او د (معراج) په شپه په (بیت المقدس) کښی گردو (تولو) انبیاءو ته لمونځ ورکول زمونږ د رسول الله صلی الله علیه وسلم د هم دی عام سیادت او عظمی امامت له آثارو غنی دی اللهم صلی علی سیدنا محمد وعلی آله وبارک وسلم.

قَالَ فَاشْهَدُوا وَأَنَا مَعَكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٨١﴾

و فرمایل (الله) نو تاسی شاهدان اوسئ (پخپل نفس او اتباعو) او زه هم له تاسی سره له شاهدانو غنی یم (پر تاسی او په هغوی باندی په دی اقرار کښی)

تفسیر: دا الفاظ ئی یوازی د عهد د تاکید او اهتمام له پاره فرمایلی دی. ځکه چه پر هر هغه عهد باندی چه د الله تعالیٰ او د هغه د نبیانو علیهم السلام شاهدی وی، نو له هغه نه به بل پوځ سند چیری پیدا شی؟

فَمَنْ تَوَلَّى بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٨٢﴾

نو هر څوک چه بیرته وگرځید وروسته له دی (د ایمان او نصرت عهده) نو دغه (شا گمرځوونکی کسان) هم دوی فاسقان دی (چه عهد ته ئی شا کړی ده).

تفسیر: د هغه شی عهد چه الله تعالیٰ له گردو (تولو) نبیانو علیهم السلام غنی اخیستی دی او نبیانو علیهم السلام له خپلو امتونو غنجه اخیستی دی اوس که په دنیا کښی کوم سری له هغه غنجه مخ وگرځوی. نو بیشکه چه هغه به له اولی درجی بد عهدانو او نافرمانانو غنی وی. په (بائیل، انجیل) د اعمال رسل په ۳ باب ۲۱ آیت کښی راغلی دی «ضرور آسمان تر هغه پوری هغه عهد له ځان سره ساتی، چه هغه گرد (تول) شیان چه ذکر ئی الله د خپلو پاکو انبیاءو په ژبو سره له اول غنجه کړی دی پخپل حالت باندی راشی. ځکه چه موسیٰ زمونږ پلرونو او نیکونو ته وویل الله چه ستاسی الله دی تاسی ته به ستاسی له ورونو غنجه لکه ما غوندی یو نبی درولیږی

هر هغه شی چه دی تاسی ته ووائی، هغه گرد (تول) ومنع!

أَفَعَيِّرْ دِينَ اللَّهِ يَبْغُونَ وَلَهُ أَسْلَمَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْءٌ

آیا نو غیر له دین د الله غنی غواړی (دوی بل دین) حال دا چه (خاص) الله ته غاړه ایښی ده هر هغه چه په آسمانونو کښی دی (له علویاتو) او په ځمکه کښی دی (له سفلیاتو سره له آسمانونو او ځمکو) په خوښه یا په زوره .

تفسیر: یعنی تل تر تله د الله جل جلاله دین اسلام دی، چه د هغه معنی حکم منل او غاړه ایښودل دی. مطلب ئی دا دی هر کله چه د حق تعالیٰ کوم حکم د صادق القول رښتین رسول په وسیله تاسی ته در ورسپړی د هغه په مقابل کښی غاړه کیږدئ! نو اوس کوم احکام او هدايات چه سید المرسلین خاتم النبیین محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم راوړی دی هغه هم د الله تعالیٰ دین دی. آیا تاسی هغه پریږدئ؟ او د نجات، او فلاح بله کومه لاره لتوئ؟ ښه وپوهیږئ چه د الله جل جلاله د دین له پریښودلو څخه وروسته بیا ابدی نجات او حقیقی کامیابی هیچیري نه موندله کیږی. بنیادم ته نه ښائی چه پخپل شوق، مینه، رغبت او خوښی سره د هغه پاک الله له احکامو څخه غاړه وغړوی چه د هغه د تکوینی حکم لاندی آسمان او ځمکه او گرد (تول) موجودات دی او د هغه په اثر موجود شوی دی. عام له دی نه چه هغه تکوینی حکم د مخلوقاتو په اراده او خوښی سره وی لکه د پرستو او فرمان منونکو بندگانو په اطاعت کښی یا په مجبوری او ناچاری سره وی لکه د دنیا په ذره ذره کښی د هغو آثارو او حوادثو ظهور چه د هغوی وقوع او ظهور د مخلوق له مشیت او ارادی غنی پرته (علاوه) وی او یوازی د پاک الله د احکامو او مشیت او ارادو تابع وی.

وَالْيَهُ يُرْجَعُونَ ﴿٨٧﴾

او بیا (خاص) هم دی ته بیرته بیولی کیږی (دا تول خلق د مجازاتو له پاره نو ښائی چه تول، هدایت او اسلام ځانته غوره کړی.)

تفسیر: د گردو (تولو) پرومینیو او وروستنیو ورنگ د همغه پاک الله په لوری دی، نو عقلمن ته ښائی چه له پخوا څخه خپل ځان تیار کړی! او تل د الله تعالیٰ په اطاعت او عبادت کښی مصروف اوسی!، که نه په آخرت کښی به بی مخه، مایوسه، شرمنده او تیت سترگی وی.

قُلْ اٰمَنَّا بِاللّٰهِ وَمَا اُنْزِلَ عَلَيْنَا وَمَا اُنْزِلَ عَلَىٰ اِبْرٰهِيْمَ وَ
 اِسْمٰعِيْلَ وَاسْحٰقَ وَيَعْقُوْبَ وَالْاَسْبَاطِ وَمَا اُوْتِيَ مُوسٰى وَ
 عِيسٰى وَالتَّبٰيُّوْنَ مِنْ رَّبِّهِمْ لَا نَفَرَقْ بَيْنَ اَحَدٍ مِنْهُمْ وَنَحْنُ
 لَهُ مُسْلِمُوْنَ ﴿٨٢﴾

ووايه (ای محمده! کتابیانو ته چه) ایمان راوړی دی مونږ په الله او په هغه کتاب چه نازل کړی شوی دی پر مونږ (چه قرآن دی) او پر هغو (لسو صحیفو) چه نازلی کړی شوی دی پر ابراهیم او (پر) اسمعیل او (پر) اسحق او (پر) یعقوب او (پر) اولاده «د دوی» باندی او (پر) هغو چه ورکړی شوی دی موسی ته (چه تورات دی) او عیسی ته (چه انجیل دی) او نورو انبیاء ته (چه نور آیتونه دی) له (جانبه د) رب د دوی (حال دا چه) نه کوو فرق په منځ د هیڅ یوه د دوی (په نبوت او نه نبوت کښی او داسی نه کوو چه ځینی به منو او ځینی به نه منو) او مونږ (خاص) الله ته غاړه ایښودونکی یو.

تفسیر: یعنی هر هغه څه چه په هره زمانه کښی د الله تعالی له جانبه نازل شوی یا کوم رسول ته ورکړی شوی دی مونږ هغه گرد (تول) بلا تفریق منو. دا خبره د یوه حکم منونکی مسلم له وصف او شان ځنی لری ده چه لکه کتابیان ځینی رسولان ومنی او ځینی ونه منی. گواکی په آخر کښی ئی د ﴿وَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ﴾ له ویلو څخه د اسلام حقیقت راوښود او خبر ئی راکړ چه اسلام د هیڅ یوه حقانی رسول او د هیڅ یو آسمانی کتاب تکذیب نه کوی بلکه گرد (تول) شرعی احکام په دیر محبت او اهتمام سره قبلوی. او د اسلام په نزد څرنگه چه د لوی قرآن او د عربی نبی علیه السلام نه منل کفر دی هم داسی له بل کوم نبی علیه السلام او آسمانی کتاب ځنی انکار کول هم کفر دی. بیشکه د نبی آخر الزمان صلی الله علیه وسلم شان ښائی چه هم داسی وی چه دی د گردو (تولو) پخوانیو کتابونو او رسولانو مصدق شی او په دی دول(طریقه) سره هغو گردو (تولو) اقوامو ته چه د دوی له پاره محلی او مقامی (نذیر) او (هادی) راغلی ؤ د جمعیه الکبری تر لونی جندی لاندی د جمع کیدلو لاره وروښی.

تنبیه: هم داسی یو مضمون په اول جزء د «البقرة» په (۱۳۶) آیت ۱۶ رکوع کښی تیر شوی دی ښائی چه دلته دی هم له هماغه څخه استفاده وشي.

وَمَنْ يَّبْتَغِ غَيْرَ الْاِسْلَامِ دِيْنًا فَلَنْ يُّقْبَلَ مِنْهُ

او هر شوک چه غواړی غیر له اسلامه (چه توحید او د الله احکامو ته انقیاد دی) بل دین نو له سره به ونه مانه شی له ده نه،

تفسیر: یعنی هر کله چه د الله جل جلاله دین «اسلام» پخپل مکمل صورت سره راوړسید نو وروسته له هغه شوک کوم د دروغو یا نامکمل دین نشی منلی. د لمر د راختلو څخه وروسته د تیلی دیوی یا گیس لگول یا د بریښنا او د ستوری د رڼا لټول خوشی چتی (بیکاره) کار او ناپوهی ده. د محلی نبیانو د هدایت رڼا تیره شوه. اوس له گردو (تولو) ځنی لوی او وروستنی او عالمگیر نبوت او هدایت څخه رڼا اخیستل په کار دی. چه هم دا د گردو (تولو) رڼاگانو مخزن، او په دی کښی گردی (تولی) پخوانی رڼای مدغم شوی دی.،
فانک شمس فضل هم کواکبه اذا طلعت لم یبد منهن کوکب

وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَيْرِينَ ﴿٨٥﴾

حال دا چه وی به دی په آخرت کښی له زیانکارانو (چه د اسلام د پرېښودلو په سبب به تل په دوزخ کښی پاتی کیږی).

تفسیر: یعنی له ثواب او بری ځنی بیخی بی برخه پاتی دی - له دی ځنی به بله لویه خساره څه وی چه خپله پانگه (سرمایه) او رأس المال ئی له لاسه ووت او هغه صحیح فطرت ئی چه الله تعالی پری پیدا کړی ؤ په خپل ناوړه (ناکاره) اختیار او غلط کارئ تباہ او خراب کړ.

كَيْفَ يَهْدِي اللَّهُ قَوْمًا كَفَرُوا بَعْدَ إِيمَانِهِمْ وَشَهِدُوا أَنَّ الرَّسُولَ حَقٌّ وَجَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٨٦﴾

څرنگه به سمه صافه لاره ښی الله (بلکه نه ښی هغه) قوم ته چه کافران شوی دی وروسته له ایمان راوړلو د دوی حال دا چه شاهی ورکړی ده دوی په دی چه بیشکه رسول حق دی او راغلی دی دوی ته معجزی ښکاره، او الله نه کوی هدایت (نه ښی سمه صافه لاره) قوم ظالمانو ته (چه اسلام په کفر بدلوی).

تفسیر: یعنی هغه کسان چه د حق له ښکاره کیدو څخه وروسته سره له پوهی کفر اختیار کړ یعنی په زړه کښی یقین لری او په سترگو ئی گوری بلکه پخپلو خاصو مرکو (جرگو) کښی

اقرار کوی چه دا رسول رشتین دی د ده د حقانیت او صداقت روشانه دلیلونه، ښکاره علامی او څرگند زیری دوی ته رسیدلی دی، خو سره له هغه هم کبر، حسد، حب جاه او مال او نور د اسلام له منلو ځنی د دوی مخه نیسی. او د کفر او عدوان له پریښودلو څخه مانع کیږی. لکه چه د یهودیانو او نصرانیانو هم دا حال ؤ. له هسی معاندینو ځنی چه سر زوری او ضدیت لری څه توقع او هیله (امید) کیدی شی چه سره له هسی روئی به دوی ته د الله تعالیٰ له خوا نجات او فلاح ور په برخه کیږی؟ او دوی به په هسی لاره باندی بیانی چه دی تری خویش او دوی جنت ته ورسوی؟ پاک الله داسی عادت نه لری چه هسی بی انصافو او متعصبو ظالمانو ته د حقیقی بری لاره ور وښی په دی باندی هغه بد بختان قیاس کړئ چه د قلبی معرفت او د یقین له درجی څخه پورته یو ځلی مسلمانان هم شوی وو بیا د دنیوی اغراضو او شیطانی اغواؤ له امله (وجی) مرتدان شول - دوی له هغو پخوانیو ځنی زیات کاږه تلونکی او بی حیا دی، نو ځکه له هغوی ځنی د زیات لعنت او عقوبت مستحق دی.

أُولَٰئِكَ جَزَاءُ هُمَ أَنَّ عَلَيْهِمْ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ٧٧

دغه کسان جزا د دوی دا ده چه بیشکه پر دوی دی لعنت د الله (چه لری کوی دوی له رحمت خپل) او (لعنت) د پرښتو (چه بیزاره دی له دوی نه) او (لعنت) د خلقو (چه بد ورته وائی) د تولو (مخلوقاتو چه د هغو لعنت ته اهمیت ورکاوه شی)

تفسیر: یعنی الله تعالیٰ، پرښتی، او مسلمانان گرد (تول) لعنت پری وائی، بلکه هر انسان حتی پخپله دغه ملعونان هم پر خپل ځان باندی لعنت وائی. یعنی کوم وخت چه دوی داسی وائی «پر ظالمانو او دروغ ویونکو باندی دی د الله لعنت وی!» اگر که دوی په هغه وخت کښی په دی باندی نه پوهیږی، چه دا لعنت پخپله پر دوی باندی هم واقع کیږی.

خَالِدِينَ فِيهَا

حال دا چه تل به وی دوی په دغه (لعنت یا اور یا عقوبت) کښی،

تفسیر: د دی لعنت اثر به تل تر تله پاتی کیږی، په دنیا کښی به پر دوی باندی لعنت او په آخرت کښی به د الله تعالیٰ قهر وی.

لَا يَخَفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يَنْظُرُونَ ٧٨

نه به سپکاوه شی له دوی غنی عذاب (د دوزخ) او نه به دوی ته مهلت ورکړ شی (د توبی، یا به نه کتلی کیږی دوی ته په رحمت سره).

تفسیر: یعنی دوی هیشکله د عذاب د شدت لږوالی نه حس کوی، او نه تخفیف ورسپیږی، او نه ئی د لږ څه وخت له پاره عذاب معطل، او نه به دوی آرام او هوسا (خوشاله) کیږی.

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ أَعْدَائِهِمْ وَأَصْلَحُوا فَرَإَى اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٨٩﴾

مگر هغه کسان چه توبه ئی ویشکله (بیرته اسلام ته راوگرځیدل) وروسته له دی (ارتداده) او نیک کړ (عملونه خپل) نو بیشکه الله ښه مغفرت کوونکی (د خطیاتو) ډیر رحم والا دی (په اکرام د اجر او ثواب سره).

تفسیر: یعنی داسی سختو بی حیاؤ مجرمانو او خورا (ډیر) لویو یاغیانو ته کوم لوی پاچا معافی ورکولی شی؟ دا خو د همغه «غفور» او «رحیم» دربار دی چه سره له دومره شدیدو جرائمو او لوی یاغیتوبه هم که مجرم له زړه نادم او په رښتیا توبه گار او پر اسلام باندی ښه قائم او ښه عمل اختیار کړی نو د ده گردی (تولی) گناوی او خطاوی بیخی معافیږی. اللهم اغفر ذنوبنا! و کفر عنا سیأتنا! فانک غفور رحیم.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَابْعَدُوا بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ ثُمَّ إِذَا دُوكُفِّرُوا كُفْرًا أَلَمْ تُقْبَلْ تَوْبَهُمْ
وَأُولَئِكَ هُمُ الصَّالِحُونَ ﴿٩٠﴾

بیشکه هغه کسان (له یهودو) چه کافران شوی دی (په انجیل او عیسی) وروسته له ایمان راوړلو د دوی (په تورات او موسی). بیا ئی زیاتوالی وکړ په کفر کښی (په نه منلو د قرآن او محمد) له سره به نه قبلیری توبه د دوی (چه دوی توبه ونه کړی تر غرغری پوری) او دغه کسان هم دوی گمراهان دی.

تفسیر: یعنی هغه کسان سره له دی چه په حق پوهیږی او بیا په قصد سره تری منکران شوی دی او تر آخره پوری په همغه انکار کښی ترقی او پر مخ تگ کوی نه له کفر غنی د مخ گرځولو نوم کله اخلی او نه د حق او د اهل حق له عداوته څخه لاس نیسی. بلکه حق خوښوونکو سره بحث او مناظره او جنگ جنجال (جگړه) کوی او کله چه د مرگ وخت ورسپیږی او پرښته د دوی

سا راکاپری دلته نو د توبی په فکر کښی ولویږی یا کله د کوم مصلحت له امله (وجی) په ښکاره ډول (طریقه) او په رسمی صورت سره توبه کوی یا په کفر باندی پوره ټینگ ولاړ وی خو له ځینو هغو اعمالو ځنی توبه باسی چه دی ئی پخپل زعم سره گناه گنی، نو له دغی توبی څخه هیڅ گټه نه اخیستله کیږی، او نه د الله جل جلاله په دربار کښی د هغی د منلو امید او انتظار کیږی او داسی خلقو ته په رښتیا سره هسی توبه نه ور په برخه کیږی چه د قبلولو وړ (لائق) وی تل تر تله د دوی کار د گمراهی په بیدیا (صحرا) او ډگر (میدان) کښی لالهانده (پریشانه) او سرگردان گرځیدل دی.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَأَمَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَئِنْ يُقْبِلَ مِنْ أَحَدِهِمْ مَلَأُ الْأَرْضَ ذَهَبًا

بیشکه هغه کسان چه کافران شوی دی او مړه شوی دی حال دا چه دوی کافران دی نو له سره به قبول نشی له یوه د دوی څخه په ډک والی د ځمکی سره زر

تفسیر: یعنی لکه دنیوی حکومتونه هلته د سرو او سپینو زرو په رشوت سره کار نه چلیږی. هلته خو یوازی د ایمان دولت پکار راځی. فرض ئی کړئ! که له یوه کافر سره د سرو زرو دومره لوی لوی امارونه پراته وی چه له هغو ځنی د گردی (تولی) ځمکی مخ ډک شی او هغه بیخی خیرات کړی نو د الله تعالی په دربار کښی د یوی ذری په اندازه هم هغه څه ارزښت او اهمیت نه لری او نه په آخرت کښی له داسی اعمالو ځنی څه فائده ورسپیږی. ځکه چه د عمل روح ایمان دی نو هر عمل چه له ایمان ځنی تش وی هغه د مړ عمل په شان گانه کیږی چه د آخرت په ابدی ژوندون کښی هیڅ کار نه تری اخیست کیږی.

وَلَوْ أَفْتَدَىٰ بِهٖٓ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَّاصِرِينَ ﴿١١﴾

او اگر که فدیہ ورکړی دی په دغه (تول زر) سره، دغه کسان (چه په کفر مړه دی) شته دوی لره عذاب دردناک او نشته دوی لره هیڅ مددگاران (چه مرسته (مدد) ورسره وکړی).

تفسیر: یعنی فرض ئی کړئ که له کافرو سره هلته دومره مال وی او پخپله دی له خپل لوری دا وغواړی چه هغه د فدئی په ډول (طریقه) الله جل جلاله ته وړاندی کړی چه دا له ما ځنی واخله!

او ما پریوده ! نو بیا هم دا فدیہ تری نه منله کیوی. بی له دی چه په خپله نی وړاندی کری
 خوک ورنه پوښتنه هم نه کوی. الله تعالیٰ (د ۶ جزء د المائدة په ۳۶ آیت ۶ رکوع کښی) هم
 فرمائی ﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَالَّذِينَ لَهُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مِّثْلَهُ مَعَهُ لَيَفْتَنُنَّ أُولَئِكَ مِنْ عَذَابِ يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَا تُقِيلُ مِنْهُمْ﴾
 وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿

لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا حُبَبْتُمْ لَهُ وَتُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿۱۶﴾

له سره به ونه مومئ تاسی (پوره) نیکی تر هغه پوری چه صرف کړئ تاسی (په لاره د الله) ځینی له هغو شیانو چه ستاسی خوښ وی. او هغه چه صرفوئ (ئی) تاسی له یوه شی (لږ وی که دیر) پس بیشکه الله په هغه (هم) ښه عالم دی.

تفسیر: یعنی الله جل جلاله ته معلوم دی چه تاسی څه شی او له کوم ځایه او د څه مقصد له پاره خرڅ کړی دی؟ څومره محبوب او په زړه پوری شیان چه په هره طریقه په اخلاص او ښه نیت سره چه د الله جل جلاله په لاره صرفوئ! سم له هغه سره د الله تعالیٰ له لوری تاسی ته هم هغه بدل درکاوه کیږی چه تاسی ئی هیلمن (امیدوار) یئ! که د اعلیٰ درجی نیکی حاصلول غواړئ نو له خپلو دیرو محبوبو او دیر گرانو شیانو ځنی څه شی د الله تعالیٰ د لاری له پاره وټاکئ! (مقرر کړئ) حضرت شاه صاحب رحمۃ الله علیه لیکي «یعنی هغه شی چه ستاسی په زړونو کښی دیر خوږ او محبوب وی د هغه صرفول د الله جل جلاله په لاره کښی دیر اجر او ثواب لری. داسی خو ثواب د هر شی له صرفولو ځنی حاصلیږی خو د محبوب شی اجر عظیم دی. ښائی د یهودانو او نصرانیانو په ذکر کښی دا آیت ځکه نازل شوی وی چه دوی ته حکومت او ریاست دیر عزیز او گران ؤ، چه د هغو د ساتلو او له لاسه نه ایستلو له امله (وځی) دوی د نبی علیه السلام نه تابع کیدل نو تر هغه پوری چه دوی له دی حکومت ځنی د الله تعالیٰ له پاره تیر نه شی او هغه خپل ریاست پری نودی، نو د ایمان پوره درجه نشی موندلی.» د دی آیت مناسبت له پخوانی آیت سره داسی وشو چه هلته ئی د کافر د مال صرفول چتی (فضول) او بیکاره راښوولی ؤ اوس د هغه په مقابل کښی دا راضیی چه هر هغه شی چه مؤمن ئی صرفوی د هغه له صرفولو ځنی ده ته پوره او کامل اجر او نیکی په لاس ورځی.

كُلُّ الطَّعَامِ كَانَ حِلالًا لِّبَنِي إِسْرَءِيلَ إِلَّا مَا حَرَّمَ إِسْرَءِيلُ عَلَى نَفْسِهِ مِنْ قَبْلِ أَنْ تُنَزَّلَ التَّوْرَةُ

ټول طعام (د خوړلو شیان) وو حلال بنی اسرائیلو (ځامنو د یعقوب) ته مگر هغه (طعامونه) چه حرام کړی وو اسرائیل (یعقوب) پر ځان خپل (د اوشانو

له غوښو او شودو) پخوا له هغه چه نازل (ليږل) كيده تورات

تفسير : يهودانو زمونږ (رسول الله صلى الله عليه وسلم) او مسلمانانو ته ويل چه «تاسي خپل ځانونه د ابراهيم عليه السلام د دين تابعان بولي! حال دا چه تاسي داسي شيان خورئ چه هغه د «الله تعالى» له جانب په ابراهيم عليه السلام او د ده په كورني حرام شوي و لكه د اوښي شوي او غوښي» الله جل جلاله فرمائي ټول هغه شيان چه اوس ئي خلق خوري د ابراهيم عليه السلام په وخت كښي هم حلال و او د «تورات» له نزوله پخوا نه وو حرام شوي هو! په «تورات» كښي ځيني شيان په خاص ډول (طريقه) سره پر بني اسرائيلو باندې حرام شول مگر د اوښ له غوښي ځني پخوا د «تورات» له نزوله حضرت اسرائيل (يعقوب) عليه السلام قسم كړي و چه د ده په پيروي گردې (ټولي) اولادي ئي د اوښ د غوښي د خوړلو ځني ځانونه وساتل. د دې قسم يادولو سبب داسي و چه (يعقوب) ته د «عرق النساء» ناروغي ورپيښه شوي وه نو ده په خپل ځان باندې داسي يو نذر واخيست كه زه له دې ناروغي ځني جوړ شم نو د هر هغه شي له خوړلو څخه به چه ماته محبوب او په زړه پوري وي ځان ساتم او ده ته هم دا (د اوښ غوښه او شوي) ډيري محبوب او په زړه پوري وي چه هغه ئي له روغتيا وروسته د دې نذر د پوره كولو له امله (وځي) پريښودي. داسي نذر چه د حلال شي په تحريم باندې مشتمل وي زمونږ د مسلمانانو په شريعت كښي روا نه دي.

كما قال الله تعالى في الركوع الاول من سورة التحريم ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَحْتُمُوا مَا حَلَّ اللَّهُ لَكُمْ﴾ او كه څوك داسي كوم نذر پخپل ځان باندې ومني نو ښائي چه مات ئي كړي! او كفاره ئي ادا كړي

تنبیه : په ږومښي آيت كښي د محبوبو شيانو د صرفولو ذكر د الله تعالى په لاره كښي و او په دې آيت كښي د يعقوب عليه السلام د يوه محبوب شي د پريښودلو ذكر دي او په دې طريقه د دې دواړو آيتونو په منځ كښي يو لطيف مناسبت شته او هم په دې آيتونو كښي داسي تنبيه وركړي شوي ده چه په پخوانيو شرايعو كښي هم منسوخيت واقع شوي دي او يو شي چه په يوه زمانه كښي حلال و بيا وروسته حرام شوي دي. هم داسي كه اوس د محمدي شريعت او پخوانيو شرايعو په منځ كښي د حلالو او حرامو په اعتبار څه تفاوت وي نو نه ښائي چه د هغه په نسبت څه انكار او استبعاد وكړي شي.

قُلْ قَاتُوا بِالَّتَوْبَةِ فَاَتْلُوْهَا اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿١٣﴾

ووايه (اي محمده! يهودانو ته) نو راوړئ تاسي (صحيح) تورات پس وئې لولئ تاسي (د خپل صدق له پاره) كه يي تاسي صادقان (رښتيني). نو شرمنده شول او ورښكاره ئي نه كړ

تفسیر : یعنی که تاسی (رہبتین ییع چه دا شیان د ابراہیم علیہ السلام پہ وخت کنبی حرام وو نو راشی! او دا حکم پخپل منلی کتاب (صحیح تورات) کنبی رابکاره کری! که په هغه کنبی مو راونه ښوده نو په دی خبره کنبی د هیڅ شک او شبهی مخای نشته چه تاسی کاډبان او مفتریان یی! په روایتونو کنبی راغلی دی چه یهودان د دی زورور اعلان او بلنی استقبال ته حاضر نه شول او په دی طریقه سره زمونږ د (نبی صلی الله علیه وسلم) په صداقت باندی یو بل دلیل هم قائم شو.

فَمِنْ أَفْتَرَى عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٩٧﴾

(نو فرمائی الله) پس هر چا چه وتړل په الله دروغ وروسته له هغه (چه د حرمت، حجت او جهت ئی ښکاره شو.) پس دغه کسان (چه حق پریردی او باطل خوښوی) هم دوی دی ظالمان.

تفسیر : یعنی دا به لویه بی انصافی وی که د دی حجت له ظهوره مو وروسته بیا هم تاسی په هم دی باندی تینگ اوسع او وایی چه دا شیان د ابراہیم علیہ السلام له زمانی راهیسی حرام دی او مونږ د ابراہیمی دین اصلی پیروان یو.

قُلْ صَدَقَ اللَّهُ فَاتَّبِعُوا مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٩٨﴾

ووايه (ای محمده! دوی ته) رښتیا فرمایلی دی الله (په دی تحلیل او تحریم کنبی هم) نو متابعت وکړئ تاسی د دین د ابراہیم چه حنیف ؤ (په یوه لوری ؤ یعنی له هر باطله حق ته مائل ؤ) او نه ؤ دی له مشرکانو

تفسیر : یعنی الله تعالی د حلالو او حرامو په نسبت او هم د حضرت محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم او د اسلام په باب کنبی هسی صافی صافی او رښتیا خبری آورولی دی چه هغه هیڅوک دروغولی نشی. اوس ښائی چه تاسی هم د مسلمانانو په شان د ابراہیم علیہ السلام د

اصلی دین تابعان شی! او د ابراهیمی اصولو متابعت وکړئ! چه په هغه کښی ډیر لوی شی خالص توحید ؤ. او د عزیر علیه السلام، مسیح علیه السلام، احبارو (علماء) او رهبانانو (پیرانو) عبادت پرېږدئ! او پاخه موحدان مسلمانان شی!

إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ

بیشکه رومینی کوته (بیت الله) چه جوړه شوی ده (له گردو (تولو) نه پخوا د عبادت له پاره) خلقو ته خامخا (هغه کوته) هم دا ده چه مکه کښی ده.

تفسیر : د مسلمانانو په دی دعوی باندی چه «مونږ له گردو (تولو) امتونو ځنی زیات ابراهیم علیه السلام ته ورنژدی او شبیه یو» یهودانو داسی اعتراض کاوه چه ابراهیم علیه السلام خپل اصلی وطن (عراق) پرېښود او (شام) ته ئی هجرت وکړ. او په شام کښی ئی استوگنه کوله او هملته وفات شو وروسته له هغه د ده اولاده هم په (شام) کښی پاتی شول او ډیر انبیاء علیهم السلام په هم دی مقدسه ځمکه کښی مبعوث شول او د دوی د گردو (تولو) قبله (بیت المقدس) وه نو بیا تاسی د (حجاز) اوسیدونکی چه (بیت المقدس) موپریښی (اوکبه) موخپله قبله تاکلی (مقررہ کری) ده اوله (شام) څخه لری په یوه ځوت (کنج) کښی پراته یی، په کومه خوله داسی دعوی کولی شی چه «ابراهیم علیه السلام او د ده ملت له مونږ سره ډیر مقاربت او مناسبت لری.» په دی آیت کښی معترضینو ته دا خبره ورښوولی شوی ده چه (بیت المقدس) او نور مقدسه مقامات خو وروسته ودان شوی دی په دنیا کښی له گردو (تولو) ځنی رومی متبرکه خونه (کور) چه الله تعالی ته د تولو خلقو د توجه د گرځولو له پاره آباده شوی، او د یوه معبد او زیارت ځای او د هدایت د علامو (نښو) په شان درولی شوی ده هغه هم دا کعبه شریفه ده چه (د مکی معظمی) په مبارک ښار کښی پرته ده.

مُبَرَّكَاً وَهُدًى لِلْعَالَمِينَ ﴿٣٩﴾ فِيهِ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ مَّقَامُ إِبْرَاهِيمَ وَمَنْ دَخَلَهُ كَانَ آمِنًا

حال دا چه برکت ناکه او لاره ښوونکی ده خلقو ته (د جنت) (شته) په دی کوته کښی آثار ښکاره (ځینی ئی) مقام د ابراهیم دی، او هر څوک چه ننوت په دی (کعبه) کښی نو شی به په امان کښی.

تفسیر : حق تعالی له ابتداء څخه (بیت الله شریف) په ظاهری او باطنی، حسی او معنوی برکاتو سره معمور کری دی او د گرد (تول) جهان د هدایت سرچینه ئی گرځولی ده. د ځمکی

په مخ په هر غای کېږي چه برکت او هدایت لیده کیږي گواکي هغه د هم دی مبارکي کوتی یو انعکاس او رنای ده. په هم دی غای کېږي زمونږ رسول الثقلین صلی الله علیه وسلم مبعوث شوی دی، او هم دی غای ته د (حج) د مناسکو د اداء کولو له پاره د جهان گرد (تول) انسانان ور دعوت شوی دی. د اسلام د جهان نیوونکي دین تابعان په مشرق او مغرب، شمال او جنوب کېږي مامور دی چه د هم دی (بیت الله شریف) په لوری خپل مخونه وگرځوی او لمونځونه اداء کړي، د دی په طواف کوونکو باندی د برکاتو او انوارو عجیب او غریب افاضات اوری پخوانی انبیاء علیهم السلام هم د حج د اداء کولو دپاره په ډیر شوق او ذوق سره تلبیه ویونکی له هم دی شمعی پروانه کیدل او د خپل قدرت قسم قسم ظاهری او باهري آثار ئی د (بیت الله) له برکته په دی پاکه ځمکه کېږي ایښی دی. ځکه په هره زمانه کېږي د مختلفو مذاهبو خلق د دی خونی (کور) فوق العاده تعظیم او احترام کاوه. او تل تر تله د دی داخلیدونکی مأمون او مصؤن گڼل کیدل. له دی سره نژدی د ابراهیم علیه السلام د مقام وجود دا راضی چه دلته د حضرت ابراهیم علیه السلام پل (قدم) هم رسیدلی دی. او د هغه روڼ تاریخ (چه د گردو (تولو) عربو په نزد بی له انکاره منلی شوی دی) دا راضی، چه دا هم هغه تیږه (گټه) ده چه ابراهیم علیه السلام پری دریده. او د (کعبی شریفی) دیوالونه ئی جوړول پر دغی تیږی (گټی) باندی د حضرت ابراهیم علیه السلام د قدم اثر ثابت او تر نن ورځی پوری محفوظ پاتی دی. گواکي برسیره په تاریخی روایتونو د دی مقدسی تیږی (گټی) وجود په دی خبره باندی یو کلک دلیل دی چه دا کوته د نوح علیه السلام له طوفان څخه وروسته د حضرت ابراهیم علیه السلام په پاکو لاسونو سره ودانه شوی ده، او د ده د مرستی (مدد) له پاره حضرت اسمعیل علیه السلام د کار ملگری ئی و. لکه چه د البقرة ۱۲۷ آیت کېږي تیر شو

وَلِلّٰهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ اِلَيْهِ سَبِيْلًا وَمَنْ كَفَرَ فَاِنَّ اللّٰهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِيْنَ^(۴)

او (واجب دی) الله لره پر خلقو حج (قصد کول په نیت د حج) د (دی) بیت (الله دا) دی پر هغه چه قدرت لری طرف د ده ته د لاری، او هر څوک چه کافر شو (وئی نه مانه) نو بیشکه الله بی پروا دی له تول عالم (یعنی له هر چا او هر شی) نه.

تفسیر : په دی کوته کېږي د الله تعالی د جمال کومه خاصه تجلی ده، چه د هغی له امله (وجی) د حج د اداء کولو له پاره هغه مخصوصه شوی ده. ځکه چه (حج) داسی یو عبادت دی، چه د هغه هر فعل د هغه مطلق جمیل او حقیقی محبوب عشق او جذبی ښکاروی. نو ضروری ده هر

هغه څوک چه د هغه د محبت دعویٰ کوی او د بدنی او مالی حیثیت له پلوه تر بیت الله پوری د رسیدلو توان لری، لږ تر لږه دی په عمر کښی یو ځلی دغه د محبوب دیار ته ور حاضر شی او د مین په شان دی د هغه په چار چاپیر کښی طواف وکړی! دا مضمون حضرت مولنا محمد قاسم قدس الله سره په «قبله نما» کښی په ډیره ښه شرحه او بسط سره لیکلی دی، هغه د محبت مدعی چه له دومره ربر گاللو (تیرولو) ځنی هم انکار وکړی، نو وپوهیږه چه هغه دروغجن مین دی، اختیار لری چه دی هر چیری گرځی او ځان له هسی لوی نعمت څخه محروم او مهجور کوی دا حقیقی محبوب د هیچا پروا نه لری، که څوک یهود مری یا نصرانی یا بل څه د (پاک الله) به څه خراب کړی. د «حج» د احکامو تفصیلات دی په فقهی کتابونو کښی وکتل شی!.

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا تَعْمَلُونَ ﴿٨٩﴾

ووايه (ای محمده!) ای اهل د کتابونو! ولی کافران (منکران) کیږئ تاسی په آیتونو د الله او الله ښه شاهد دی پر هغو کارونو (هم) چه تاسی ئی کوئ.

تفسیر : پخوا له دی نه یهودو او نصاریٰ و سره مخاطبه کیده. د هغی په منع کښی د ځینو شبهاتو ځواب ورکړی شو، له دی ځایه بیا هم هغو ته تنبیه او توبیخ شروع کیږی. یعنی د حق او صداقت د واضحو دلائلو او د قرآن عظیم د داسی رښتیا او پخو خبرو له اوریدلو څخه وروسته په تاسی باندی څه شوی دی چه سره له کتابیت پرله پسې د کلام الله او د هغه راوړونکی په انکار باندی ټینګ ولاړ یی؟ په یاد ئی ولرئ! چه ستاسی دغه ګردی (تولی) چاری د الله تعالیٰ په مخ کښی پرتی دی او الله جل جلاله ستاسی له نیتونو او تدبیرونو ځنی په ښه شان خبر دی څه وخت چه تاسی ونیسی نو د یوی یوی ذری حساب به له تاسی ځنی آخلی او د هغی جزا او سزا به درکوی.

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ مِمَّنْ آمَنَ تَبْغُونَهَا عِوَجًا وَأَنْتُمْ شُهَدَاءُ ۚ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٩٠﴾

ووايه (ای محمده!) چه ای اهل د کتابونو! ولی تاسی منع کوئ (اړوئ) له لاری د الله څخه هغه څوک چه ایمان ئی راوړی؟ لتوئ تاسی لاری د الله ته

کوروالی (عیب) حال دا چه تاسی یی شاهدان (عالمان په حقانیت د محمدی دین). او نه دی الله بی خبره له هغه شی نه چه تاسو ئی کوئ (نو تاسی ته جزا درکوی).

تفسیر : یعنی نه یوازی دا چه تاسی پخپله د ایمان د سعادت له حاصلولو ځنی محروم یی بلکه غواړئ چه نور هم د الله تعالی له لاری ځنی ستانه (واپس) کړئ! او هغو بختورو ارواحو ته چه په اسلام سره مشرف شوی دی هغه چه د اسلام په دین کې پخپل تخمین او فرض سره عیب گنئ هغه ورښیی!، چه له اسلامی دین ځنی بیرته واوړی او تاسی دا حرکتونه یوازی د جهل او ناپوهی له امله (وجبی) نه کوئ!، بلکه سره له پوهی په قصد سره ئی کوئ! او سمی خبری کړوئ! او تل د هم داسی نامناسبو حرکاتو د جوړولو په فکر کې مشغول یی! الله تعالی ستاسی له دی گدو وډو، او کیو خبرو څخه بی خبره نه دی او په مناسب وخت کې به د دی گردو (تولو) خبرو سزاوی یو ځای درکړی.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَطِيعُوا فَرِيقًا مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا
الْكِتَابَ يَرُدُّوكُم بَعْدَ إِيمَانِكُمْ كُفْرِينَ ١٠٠

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (ای مؤمنانو!) که تاسی حکم ومنئ د یوه فریق له هغو کسانو چه ورکړی شوی دی دوی ته کتاب نو بیرته به وگرځوی تاسی وروسته له ایمانه ستاسو کافران.

تفسیر : اول ئی اهل د کتابونو ته سرزنش (زورنه) ورکړ، چه سره له پوهی تاسی ولی خلق گمراه کوئ! دلته مسلمانانو ته نصیحت کیږی چه تاسی ولی د دی مفسدانو په دی اشارو باندی فریب خورئ؟ د دوی له دی تیرایستلو ځنی ځان وساتئ! که نه دا اندېښنه شته چه ورو ورو به تاسی د ایمان له رڼا (رنرا) ځنی باسی او د کفر په توره تیاره کنده کې به مو سر په څړئ غورزوی.

وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنْتُمْ تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ آيَاتُ اللَّهِ وَفِيكُمْ رَسُولُهُ
وَمَنْ يَعْتَصِمْ بِاللَّهِ فَقَدْ هُدِيَ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ١٠١

او څرنگه به تاسی کافران کیږئ او تاسی چه پیغ لوستی شی پر تاسی آیتونه د الله او دی په تاسی کښی رسول د الله، او هر څوک چه منگولی خښی کړی (د الله په دین) نو په تحقیق لاره وښودله شوه ده ته په طرف د لاری سمی.

تفسیر : یعنی هغه قوم چه د دوی په منځ کښی د انس او جان عظیم الشان پیغمبر صلی الله علیه وسلم تشریف لری او شپه او ورځ د الله تعالی له جانبه دوی ته په زړه پوری خبری آوری او د هغه روح پالونکی لوی آیتونه او مهم دلائل ښکاری نو ډیره لری ده چه وروسته له ایمان راوړلو څخه داسی قوم بیا کافر شی او یا د کافرانو په شان کار وکړی په رښتیا سره هر څوک چه له هره جانبه ځان وشکوی او د الله تعالی دین ټینگ ونیسی! او پر الله تعالی د زړه له اخلاصه توکل او اعتماد ولری! نو هیڅ یو طاقت او قوت نشی کولی چه هغه د بریالیتوب (کامیابی) د سمی او صافی لاری ځنی دی خوا او هغی خوا ته وخوځوی.

(فائده) : د مدینې منورې د انصارو دوو قبیلو اوس او خزرج پخوا له اسلامه پخپلو منځونو کښی سخت عداوت او دښمنی سره درلوده (لرله). په ډیرو وړو وړو خبرو باندی به په داسی سختو جنگونو او وینو تویولو سره نښتل، چه تر کلونو کلونو پوری دا جنگ اوږدیده لکه چه د «بعثت» مشهور جنگ تر (۱۲۰) کلونو پوری اوږد شو آخر زمونږ د معظم رسول الله صلی الله علیه وسلم د هجرت په موقع کښی د دوی د قسمت ستوری وځلیدل - او د اسلام د تعلیم او د رسول الله صلی الله علیه وسلم د صحبت د فیض په اثر دغه دواړه قبیلې پخپل منځ کښی (چه له سلاهاو کلونو راهیسی دوی یو د بل وینو ته تړی وی) سره ملی او پخپلو منځونو کښی لکه شودی او شکرې شولی او د اخوت او صمیمیت (دوستی) ډیر ټینگ تعلقات د دوی په منځ کښی سره قائم شول. د مدینې منورې یهودان د دی دواړو دښمنو او غلیمو قبیلو په دی طریقه مینه او محبت سره ناسته او ولاړه او په متفق طاقت سره د اسلام خدمت او حمایت کولو ځنی، ډیر خپه او غمجن وو، یوړوند یهودی (شماس بن قیس) یو فتنه اچونکی سری ولمساوه چه ته په داسی یوی لونی جرگې کښی چه دا دواړه قبیلې سره پکښی ناستی وی په یو چم (چل) سره د (بعثت) د جنگ خبره وښوروه! لکه چه هغه فتنه اچونکی یوه مناسبه موقع پیدا کړه او د (بعثت) څو غیرت پاروونکی اشعار ئی ولوستل د دی اشعارو له اوریدلو ځنی سمدلاسه د هغه جنگ د ایرو لاندی سکروتی بیرته تازه او بلی او د دی دواړو قبیلو زړونه ئی جلیل کرل او خبره د خولی له خبرو ځنی تیره او تر تورو او نیزو پوری ورسیده مگر پخوا له دی نه چه وینی تویی شی رسول اکرم صلی الله علیه وسلم د معظمو مهاجرینو له یوی ډلی سره پر موقع باندی ورورسیدل او وی فرمایل «ای د مسلمانانو ډلی! له الله تعالی څخه وویږئ! زه ستاسی په منځ کښی موجود یم، بیا دا د جاهلیت خبری او بلنی د څه له پاره کیږی؟ الله تعالی تاسی ته هدایت وکړ! او په اسلام ئی مشرف کړئ او د ناپوهی له تیاریو ځنی وویستئ نو آیا بیا تاسی د هغو کفریاتو او لغویاتو په لوری ژر بیرته گرځئ؟ چه له هغو تورو تیاریو څخه هم دا اوس د باندی وتلی یی؟» د رسول

الله صلى الله عليه وسلم د دى د رسالت د مؤثرې وينا په اثر د دغه شیطاني جال گردې (تولې) غوتې يو په يو خلاصې شوى (اوس) او (خزرج) دواړو خپلې وسلې وغورځولې، او يو له بله سره ئې په ډيره مينه روغبر، معانقه او مصافحه وکړله او گرد (تول) سره پوه شول، چه دا تول د دښمنانو له چغلې او شیطاني غنى وو چه ښائى مونږ وروسته له دى نه د هغو په مقابل کېښى هوښيار او خبردار اوسو! د دى واقعي په نسبت څو آيتونه نازل شوى دى.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ وَلَا تَتَّبِعُوا إِلَّا مَا أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٥﴾

ای هغو کسانو چه ایمان ئې راوړى دى (ای مؤمنانو!) ووېرېږئ له الله نه په حق د وېرى د ده! او مه مړئ! مگر په دى حال چه یې تاسې مسلمانان (موحدان).

تفسیر: یعنې ستاسې مسلمانانو په زړونو کېښى ښائى د الله تعالى پوره ویره وى او سم له خپله توانه د پرهیزگارى او تقوى له لارې لری ولاړ نه شئ! او تل له الله جل جلاله نه د استقامت غوښتونکى اوسئ! شياطين غواړي چه ستاسې قدمونه د اسلام له لارې غنى وښوي. تاسې لره ښائى چه شیطان له خپلو ځانونو څخه مایوس کړئ او تر مرگه پورې هیڅ یو حرکت د مسلماني په خلاف ونه کړئ! ښائى چه ستاسې مرگ او ژوند د خالص اسلام په اساس (بنیاد) وى!.

وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا ۚ

او منگولې ولگوئ (ای مؤمنانو!) په رسع د الله (چه قرآن دى) تول او مه سره مختلف کېږئ (وروسته له اسلامه).

تفسیر: یعنې گرد (تول) سره یو شئ! او د پاک قرآن احکام ټینگ ونیسئ! چه د پاک الله کلکه رسع ده. دا رسع هیڅ شکیدونکى نه ده. هو! له لاسه خوشی کیدونکى ده. که تاسې گرد (تول) سره یو شئ! او هغه په پوره قوت سره ټینگه ونیسئ! نو هیڅ یو شیطان به په شر او فتنه اچولو کېښى بریالى (کامیاب) نشى او د انفرادى ژوندون په طریقه، د مسلمان قوم اجتماعى قوت به هم غیر متزلزل او غیر قابل اختلال شى په قرآن عظیم باندې تمسک کول هغه شى دى، چه گرد (تول) تیت پیت (خواره واره) قوتونه په هغه سره تولیدې او یو مر قوم په هغه سره نوی ژوند حاصلولى شى لیکن د «تمسک بالقرآن» مطلب داسې نه دى، چه پاک قرآن د خپل ځان

او د خپلو آراؤ هواؤ او د هوسونو تابع وگرځولی شی. بلکه د لوی قرآن صحیح مطلب هم هغه دی چه د صحیحو احادیثو او د صالحینو اسلافو له متفقو تصریحاتو ځنی مخالف نه وی.

وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا

او یاد کړئ تاسی (ای مؤمنانو!) نعمت (احسان) د الله پر تاسی کله چه وئ تاسی دښمنان نو الفت (مینه) ئی پیدا کړه په منع د زړونو ستاسی کښی نو وگرځیدئ تاسی په نعمت (رحمت) د الله سره (اسلامی) وروڼه

تفسیر: یعنی د سلهاؤ کلونو عداوتونه او کښی ئی له منځه ورکی کړی. او الله تعالی د خپل محبوب رسول الله صلی الله علیه وسلم په برکت تاسی اسلامی خواږه وروڼه سره وگرځولئ چه د هغه په اثر ستاسی دین او دنیا سم شول. او ستاسی داسی پټ او اعتبار پیدا شو چه د هغه له لیدلو څخه غلیمان ویریری، دغه «اخوت» او «اتحاد» د الله جل جلاله دومره یو لوی نعمت دی چه د ځمکی د مخ د گردو (تولو) خزانو په مصرف سره هم چاته په لاس نه ورځی.

وَكُنْتُمْ عَلَى شَفَا حُفْرَةٍ مِّنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُم مِّنْهَا

او وئ تاسی په غاړه د کندی له اوره (د دوزخ په سبب د گمراهی او کفر) نو خلاص ئی کړئ تاسی له هغه (اوره په اسلام سره)،

تفسیر: د کفر او عصیان له امله (وجی) تاسی بیخی د دوزخ په غاړه کښی ولاړ وئ چه د موت له راتللو سره به سم د لاسه په هغه کښی لویدئ! الله تعالی ستاسی لاس ونیو. او تاسی ئی له هغه ځنی وژغورلئ (محفوظ ئی کړل) او د نبی کریم صلی الله علیه وسلم په وسیله ئی د ایمان او ایقان رڼا (رنرا) ستاسی په زړونو کښی واچوله که د الله تعالی دا دینی او دنیوی عظیم الشان احسانونه په یاد ولرئ! نو هیڅکله به د گمراهی په طرف بېرته ونه گرځئ!

كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿٣٥﴾

هم داسی (لکه چه د اتفاق مفاد او د نفاق ضرر ئی بیان کړل) بیانوی الله

تاسی ته دلائل (د قدرت) خپل له پاره د دی چه تاسی په سمه صافه لاره ثبات او دوام ومومئ!

تفسیر: یعنی د دی خبرو له داسی ښکاره او صاف ویلو ځنی دا مقصود دی چه تاسی تل په سمه او صافه لاره باندی لار شئ! او د هسی مهلکو او خطر لرونکو غلطیو بیا اعاده ونه کړئ! او د هیڅ شیطان په اغواء سره د استقامت لاره پری نه ږدئ!

وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ
وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿۱۰۷﴾

او وی دی (تل) له تاسی یوه ډله چه بولی (خلق) په طرف د خیر (اسلام) او امر (حکم) کوی (خلکو ته) په معروف (نیکی) سره او منعه کوی «خلق» له منکر (بدی) نه او دغه (آمرین بالمعروف ناهین عن المنکر) هم دوی دی په مراد رسیدلی.

تفسیر: یعنی تقوی، اعتصام بحبل الله، اتحاد، اتفاق، اسلامی مؤاخات (هم رنگی) او ملی ژوندون، دا ټول هلته باقی پاتی کیدی شی چه په مسلمانانو کښی یوه ډله خاص د دعوت او ارشاد له پاره وی او د دی ډلی وظیفه هم دا وی چه د خپل قول او عمل په وسیله د دنیا اهل د قرآن او سنت په لوری وبولی او کله چه خلق په ښو کارونو سست یا په خرابو کارونو کښی اخته ووینی نو دوی د نیکی په لوری وبولی او متوجه ئی کړی او له بدو کارونو ځنی ئی وژغوروی (وساتی) او په دی کار کښی د خپل توان او قدرت په اندازه کوتاهی ونه کړی! ښکاره ده چه دا کار هم هغه کسان کولی شی چه د معروف او منکر په علم باندی خبر وی او د قرآن او سنت له پوهی سره، هښیار، ذکی، موقع پیژندونکی هم وی، که نه امکان لری چه یو جاهل سری به معروف منکر او منکر، معروف وگنی او د اصلاح په ځای به گرد (ټول) نظام خراب او مختل کړی یا به د یوه منکر اصلاح داسی کوی، چه له هغه څخه نور ډیر منکرات پیدا کیږی، یا د نرمی په ځای کښی به سختی او د سختی په ځای کښی به نرمی کوی ښائی له هم دی امله (وجی) له مسلمانانو ځنی یو مخصوص جماعت د هم دی کار له پاره مامور کړی شوی وی، چه له هر پلوه دوی د «دعوت الی الخیر» او «امر بالمعروف» «نهی عن المنکر» وړ او لایق وی. په نبوی حدیث کښی راغلی دی «کله چه خلق په منکراتو کښی اخته شی او هیڅوک نه وی چه دوی له هغو څخه وژغوروی (وساتی)، نو د عمومی عذاب د راتگ اندیښنه شته.» پاتی شوه دا خبره چه په کومو وختونو او احوالو کښی سری د «امر بالمعروف او نهی عن المنکر» له ترکه

معذور و گناه شی؟ او په کومو مواقعو کښی واجب یا مستحب دی؟ د دی خبری د تفصیل دا غځای نه دی. ابوبکر رازی رحمة الله علیه په «احکام القرآن» کښی د دی موضوع په نسبت ډیره مبسوطه وینا کړی ده - فلیراجع.

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِنْ بَعْدِ مَاجَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَأُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ۝

او مه کیږئ تاسی په شان د هغو کسانو چه سره جلا (جدا) شول او اختلاف (جگړی) ئی وکړی د دین په اصولو کښی وروسته له هغه چه راغلی ؤ دوی ته دلائل ښکاره (د اسلام د حقیقت) او دا (متفرقان مختلفان مقرر دی) دوی ته عذاب - ډیر لوی (د دوزخ)

تفسیر : یعنی لکه یهودانو او نصرانیانو غوندی مه کیږئ چه د الله تعالی د صافو او ښکاره ؤ احکامو له رسیدلو څخه وروسته بیا هم په تشو اوهامو او هوسونو پسې ولویدل او د شرعی په اصولو کښی سره متفرق او په فروعو کښی سره مختلف او جلا جلا (جدا جدا) شول، په پای (اخیر) کښی گوند (پارتی) او گوند بازی (پارتی بازی) د دوی مذهب او قومیت وران او ویجاړ او تباہ کړ او گرد (تول) سره د الله تعالی په عذاب بیل بیل ککر شول.

تنبیه : له دی آیت غځی د هغو اختلافاتو او دلی دلی کیدلو مذمومیت او تباہی معلومه شوه چه د شریعت د صافو احکامو له خبریدلو غځی وروسته پیدا شی. د افسوس غځای دی چه د نننیو مسلمانانو په منځ کښی په سلهاؤ گوندونه (دلی) د اسلامی شریعت له ښکاره ؤ صریحو، مسلمو او ټینگو اصولو غځی جلا (جدا) شوی دی او د دوی په منځ کښی اختلافونه اچول شوی دی، او د دی اختلاف او انشقاق عاملین د هم دی عذاب لاندی راغلی دی. بیا هم د شکر غځای دی چه د دی بی تمیزی په طوفان کښی د الله تعالی او د ده د رسول صلی الله علیه وسلم له وعدی سره سم یو عظیم الشان جماعت د پاک الله دا رسع ټینګه نیولی ده. او د «ما انا علیه و اصحابی» په مسلک باندی قائم دی. (الحمد لله!) او د قیامت تر ورځی پوری به قائم وی. پاتی شول هغه فرعی اختلافونه چه د لویو اصحابو رضی الله تعالی عنه او د مجتهدینو آئمه ؤ په منځ کښی شته، هغه له دی آیت سره هیڅ تعلق نه لری. د دی فرعی اختلافونو پر اسبابو باندی حضرت شاه ولی الله رحمة الله علیه په خپلو تصانیفو کښی کافی او شافی بحث کړی دی.

يَوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوهٌ وَتَسْوَدُّ وُجُوهٌ

په هغه ورځ چه سپين به شي (ځينی) مخونه (د مؤمنانو) او تور به شي (ځينی) مخونه (د کافرانو)

تفسير : يعنی د ځينو په څيرو باندی به د ايمان او تقوی نور څلپوی. او عزتمن، موقر خوښ او خوشال به په نظر راځی. د دی په خلاف د ځينو مخونه به د کفر، نفاق، فسق او فجور په توروالي سره تور وی او له صورت ځنی به ئی ذلت او رسوائی له ورا ښکاری گواکی د دوی ظاهر صورت به د دوی د باطن هنداره (آئینه) وی.

فَأَمَّا الَّذِينَ اسْوَدَّتْ وُجُوهُهُمْ أَكْفَرْتُمْ بَعْدَ إِيْمَانِكُمْ

پس هر څه هغه کسان چه تور شوی دی مخونه د دوی (نو وبه ویل شی دوی ته) آیا کافران شوی یی تاسی وروسته له ايمان راوړلو ستاسی؟

تفسير : د دی الفاظو اطلاق پر مرتدانو، منافقانو، کتابیانو او عامو کافرانو یا پر گردو (تولو) مبتدعینو، فساقو او فجارو باندی کیږی.

«مرتد» هغه ته وایه کیږی چه وروسته له ايمان راوړلو ځنی بیا کافر شی.

«منافق» هغه دی چه په ژبه سره اقرار کوی خو په زړه کښی تری انکار لری او کافر وی.

«کتابی» پخپلو انبیاء او کتابونو باندی د ايمان لرلو مدعی وی چه د دی مطلب داسی کیږی چه دوی هغه گرد (تول) زیری چه د نبی کریم صلی الله علیه وسلم په نسبت ورکری شوی دی ومني او سم له هغو هدایاتو سره زمونږ پر رسول الله صلی الله علیه وسلم باندی ايمان راوړی. مگر دوی په خپل انکار کښی له گردو (تولو) ځنی په مخ لارل گواکی دوی وروسته له ايمان راوړلو پر خپل کتاب او نبی باندی بیا کافرېږی.

«مبتدع» هغه دی چه تش په خوله دعوی کوی چه مونږ د قرآن شریف او سنت تابعان یو او پر نبی کریم صلی الله علیه وسلم باندی مو ايمان راوړی دی مگر وروسته له هغه دیر بی اصله او باطل شیان په دین کښی شاملوی یا د دین له ځینو ضروریاتو ځنی انکار کوی. او له اصلی دین څخه د باندی وځی هم دا طریقه دوی هم تر یوی درجی په ﴿اَکْفَرْتُمْ بَعْدَ اِيْمَانِكُمْ﴾ سره مخاطب کیږی. پاتی شول «فساق» چه د هغوی عقیده صحیحه وی که دغه خطاب هغوی ته وی نو مطلب

به ئی داسی وی چه د ايمان له راوړلو ځنی وروسته دوی خپل عمل د کافرانو په شان ولی وگرځاوه؟ گواکی له کفر څخه به عملی کفر مراد وی. او که د عامو کفارو په حق کښی دا خطاب ومانه شی نو حاصل ئی دا دی پاک الله گرد (تول) د فطرت په دین باندی پیدا کړی دی نو تاسی هغه ایمانی فطرت ولی ضائع کړی دی؟ او ولی کافران شوی یی؟ نور د آیت له ښکاره سیاقه راملومیږی چه دلته له کفره فعلی کفر، یعنی منموم اختلاف او تفریق مراد دی.

فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٧﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ ابْيَضَّتْ
وُجُوهُهُمْ فَفِي رَحْمَةِ اللَّهِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٣٨﴾

نو و خکی عذاب په سبب د دی چه وی تاسی چه کافران کیدلی. او هر څه هغه کسان چه سپین شوی دی مخونه د دوی نو وی به دوی په رحمت د الله چه دوی به په هغه کښی تل وی (یعنی په جنت کښی).

تفسیر: ځکه چه جنت یوازی په عمل سره نه موندنه کیږی - او سره له عمله د الله تعالی رحمت او فضل هم ورته په کار دی. او جنت هم داسی یو ځای دی چه هلته الله تعالی د هوسانی (قراری) او آرامی او ښه ژوندون هر راز (قسم) اسباب او سامان مهیا کړی دی. تل کره فکر د عقبی! فضل غواړه د مولا!

رږر نشته په جنت کښی! جنت ځای دی د هوسا

تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظَلَمًا لِلْغَالِبِينَ ﴿٣٩﴾

دا (چه تیر شول) آیتونه د الله دی مونږ ئی لولو پر تا باندی (ای محمده!) په حقه سره، او نه دی الله چه اراده به کوی د ظلم له پاره د عالمیانو (د عقاب په زیاتوالی یا د ثواب په لږوالی)

تفسیر: په حقیقی معنی سره ظلم هلته له سره ممکن نه دی، مگر په ښکاره طریقه سره هغه شی ته چه تاسی ظلم ویلی شی د هغه صدور هم د الله تعالی له جانبه نه کیږی مثلاً داسی سخت احکام بندگانو ته ولیږی چه له هغو ځنی یوازی د دوی رږول (تکلیفول) مقصود وی یا د رحمت په مستحق باندی عذاب نازل کړی یا د لږی سزا په ځای ډیره سزا ورکړی یا د کومی وړوکی نیکی صله ور نه کړی. او نور. ښه وپوهیږی چه د الله تعالی هر حکم چه دی خالص د بندگانو د تربیت له پاره دی. او هره هغه معامله چه له هر چا سره ئی کوی بیخی له حکمت او مصلحت سره سمه او موافقه ده.

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ وَ اِلَى اللّٰهِ تُرْجَعُ الْاُمُورُ ﴿٤٠﴾

او (خاص) الله لره دی هر هغه څه چه په آسمانونو کښی دی او هر هغه څه

چه په ځمکه کښی دی، (سره له اسمانونو، ځمکو، مکلاً خلقاً او عبیداً) او (خاص) الله ته بیرته گرځول کیږی گرد (تول) کارونه (نو هر چاته به د دوی له اعمالو سره سمه جزا ورکوی)

تفسیر کله چه هر شی د الله تعالی مملوک او مخلوق دی او د هر کار پای او انجام د ده په قدرت کښی دی نو بیا به ولی او د څه له پاره ظلم او تیری وکړی شی؟

کُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ

یې تاسی (ای محمدی امته!) خیر (بهر د هر هغه) امت چه ایستلی شوی دی د پاره د خلقو .

تفسیر : د دی سورت په ۱۰۲ آیت ۱۱ رکوع کښی داسی ذکر شوی دی ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ﴾ الآية - په دی منځ کښی د هغه تناسب سره څه نور اوامر او نواهی او څه وعد او وعید هم راغلل. له دی ځایه بیا د هم هغه اول مضمون تکمیل کاوه شی. یعنی ای مسلمانانو! الله تعالی تاسی له گردو (تولو) امتو ځنی افضل او بهتر گرځولی یې! د الله تعالی په ازلی علم کښی له پخوا څخه هم دا مقرر او مقدر شوی ؤ چه د هغه خبر ځینو پخوانیو انبیاءو علیهم السلام ته هم ورکړی شوی ؤ څرنگه چه محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم له گردو (تولو) انبیاءو علیهم السلام ځنی افضل او بهتر دی، د ده امت هم له گردو (تولو) امتونو او اقوامو ځنی ښه او بهتر دی ځکه چه له گردو (تولو) ځنی اشرف او اکرم رسول الله صلی الله علیه وسلم د دوی په برخه شوی دی. او ډیر زیات پاتی کیدونکی او ښه کامل شریعت ئی په نصیب دی. د علومو او معارفو وروڼه به د دوی په مخ کښی پرانیستلی شی، د ایمان، عمل، تقوی او انسانیت گردی (تولی) ځانگی به د دوی له محنت او ځان جارولو (قربانولو) ځنی زرغونی او ودانیږی دوی به د کوم خاص قوم، نسب یا مخصوص ملک او اقلیم پوری مخصوص او محصور نه وی بلکه د دوی د عمل دائره به گرد (تول) عالم او د انسانی ژوندون گردو (تولو) دائرو او اړخونو (طرفونو) لره نیوونکی او محیطه وی. ځواکی د هم دوی وجود به د دی له پاره وی چه د نورو خیر غوښتنه وکړی. او تر څو چه ممکن وی دوی د جنت د دروازو او ورونو پوری راولی او ورننه ئی باسی ﴿اُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ﴾ کښی هم دی لوری ته اشاره ده.

تنبیه : د دی آل عمران سورت په ۸۱ آیه ۹ رکوع په ﴿وَإِذَا أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ التَّائِبِينَ﴾ الآية - کښی زمونږ د نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم د کبری امامت او جامعیت بیان شوی ؤ د آل عمران سورت په ۹۶ آیت ۱۰ رکوع کښی په ﴿إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ﴾ الآية - کښی د ده د امت د قبلی علویت او لوړه مرتبه وښووله شوه د آل عمران

سورت په ۱۰۳ آیت ۱۱ رکوع کښی په ﴿وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا﴾ الآية - کښی ئی د ده د امت د کتاب او د شریعت مضبوطی ښکاره کړه اوس دلته د دی آل عمران د سورت په ۱۱۰ آیت ۱۱ رکوع او هم دی مخ له شروع نه د دی مرحومه امت د فضیلت او عظمت اعلان کاوه شی،

تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ

چه حکم کوئ تاسی (هر چاته) په معروف (نیکی) سره . او منع کوئ تاسی (هر څوک) له منکر (بدی) غنی

تفسیر: په «منکر» کښی خراب کارونه لکه کفر، شرک، بدعتونه، قبیحه رسوم، فسق فجور، هر راز (قسم) بداخلاق، او غیر معقولی خبری شاملی دی. له دی منکراتو غنی ممانعت هم په څو ډولونو (طریقو) وی. کله په ژبه، کله په لاسونو، کله په قلم، کله په توره او توپک کله په «اکبر جهاد» سره. الغرض هر راز (قسم) جهاد په دی کښی داخل دی. دا صفت په داسی عمومیت او اهتمام سره چه په محمدی امت کښی لیده کیږی په پخوانیو امتونو کښی د هغه مثال او نظیر نه مونده کیږی.

وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ

او ایمان لری په الله باندی (په دوام او ثبات سره)،

تفسیر: په الله جل جلاله باندی په ایمان لرلو کښی د ده پر توحید، د ده پر رسولانو، د ده پر کتابونو، د ده پر پرستو او نورو مؤمن به شیانو باندی ایمان لرل هم داخل دی. رښتیا خو دا ده چه د خالص او کامل توحید شیوع (خورول) او اهتمام په دی اندازه سره چه الله الحمد په محمدی شریعت کښی شته په نورو امتونو کښی نه ؤ حضرت عمر رضی الله عنه فرمایلی دی. «هر سری چه له تاسی غنی غواړی چه په دی امت (خیر الامم) کښی داخل شی ښائی چه د الله تعالی شرط پوره کړی!» یعنی «امر بالمعروف، نهی عن المنکر» او «ایمان بالله» چه د هغه حاصل پخپله د ځان اصلاح او د نورو اصلاح ده، ځان ته دی غوره کړی، چه د حضراتو صحابه ؤ رضوان الله تعالیٰ علیهم اجمعین له شان څخه دی.

وَلَوْ اٰمَنَ اَهْلُ الْكِتٰبِ لَكَانَ خَيْرًا لَّهٖم مِّنْهُمْ الْمُؤْمِنُوْنَ وَالْكَافِرُ الْفٰسِقُوْنَ ﴿۱۱﴾

او که ایمان راوری وی اهل د کتابونو (په قرآن او محمد نو) خامخا به و (دا ایمان بهتر) خیر دوی لره، ځینی له دوی څخه مؤمنان دی. او زیات د دوی فاسقان دی (نافرمانان متمردان په کفر).

تفسیر : یعنی که کتابیانو ایمان راوری وی نو دوی به هم په دی «خیرالامم» کښی شاملیدل چه د هغه له امله (وجی) به د هغوی عزت په دنیا کښی زیاتیده او په آخرت کښی به ئی دوه مثله اجر مونده ، مگر د افسوس ځای دی چه پرته (علاوه) له څو تنو لکه عبدالله بن سلام یا نجاشی یا نورو بل هیچا دا حق ونه مانه او سره د حق له وضوحه په هم هغه نافرمانی کښی ټینګ ولاړ دی.

لَنْ يَضُرَّكُمْ إِلَّا أَذًى وَإِنْ يُقَاتِلُواكُمْ يُولُوكُمْ إِلَّا ذَبَابًا ثُمَّ لَا تُبْصِرُونَ ۝

له سره به ضرر ونه رسوی تاسی ته (دغه فساد په هیڅ باب کښی) مگر په (لږ) ربرولو (تکلیفولو) (د ژبی) او که جنگ وگری دوی له تاسی سره نو وبه څرځوی دوی تاسی ته شاوی (خپلی تیښتی ته) بیا به له دوی سره مرسته (مدد) ونه کړه شی. (بلکه له تاسی سره به د خالق او مخلوق مرستی (مدد) وی).

تفسیر : یعنی که زیات کسان نافرمانان دی څه پروا نه لری. نه ښائی چه تاسی د دوی له اکثریت څخه یا له ظاهری ساز او سامان څخه وویریئ. ای محمدی خیر الاممه! د الله تعالی وعده له تاسی سره داسی ده چه دا شیطانی لښکر ستاسی هیڅ شی ته ضرر نشی رسولی (مشروط په دی چه تاسی خپل خیر الامم توب ثابت کړئ) بس دوی هم دغومره کولی شی چه په خوله کنځلی درته وگری او د نامردانو په شان تاسی ته بد ووائی یا په رښتیا او دروغو څه عارضی ربر او تکلیف در ورسوی. نه چه پر تاسی باندی غالب او مسلط شی یا کوم لوی ملی ضرر او قومی نقص تاسی ته در واړوی دا له سره دوی نشی کولی که په جنگ کښی له تاسی سره مخامخ شی نو شا اړوی او تنبتی او له هیڅ لوری هغوی ته مرسته (مدد) نه ورسیږی چه د دوی د هغی ماتی مخه ونیسی. الله الحمد دغه پخوا ویل حرف په حرف ثابت شول. او د لویو اصحابو رضوان الله تعالی علیهم اجمعین په زمانه کښی دا ګردی (تولی) پیښی پر کتابیانو باندی اجرا او تطبیق شوی. کتابیانو د اسلام او مسلمانانو د ناکامی او تباهی له پاره ډیر زیات تکلیفونه وګالل (تیر

کرل) او راز راز (قسم قسم) پلمی (فریبونه) او دسیسی (فتنی) ئی جوړی کړی او زیات زور ئی ولگاوه مگر د مسلمانانو یوه ویشته ته ئی هم څه نقص او ضرر ونه شو رسولی هر چیری چه مقابله وشوه د «حمر مستنفره» په شان تبتیدل او په هر ځای کښی به د الله تعالیٰ نصرت او امداد د هم دغه خیر الامم په نصیب ؤ او دښمنان به د بد حواسی او بیکیسی په حال کښی مقهور او مخذول کیدل، هر لوری ته به تبتیدل یا به بندیان کیدل. یا به ئی د تسلیم غاړه کیښوده. یا به جهنم ته رسیدل. فله الحمد والمنه.

ضَرَبَتْ عَلَيْهِمُ الذَّلَّةَ آيِنَ مَا تُقْفَوْنَ إِلَّا بِحَبْلٍ مِّنَ اللَّهِ وَحَبْلٍ مِّنَ النَّاسِ

مقرر کړی شو په دوی باندی ذلت (خواری په سبب د کفران د نعمت) په هر ځای کښی چه وموندلی شی دوی (هیڅ وخت به عزت دوی ته نه وی) مگر (چه منگولی ولگوی) په رسع د الله او په رسع د خلقو (پناه د مسلمانانو)

تفسیر : دا آیات د کتابیانو له جملی څخه خاص په یهودانو پوری متعلق ښکاری لکه چه د کلام له سیاقه او د قرآن کریم له نورو آیتونو ځنی ظاهر دی. یعنی پر یهودانو باندی ذلت د تل له پاره مقرر شوی دی. دا کمبختان هر چیری چه وموندل شی، خواری او ذلت به دوی پوری نښتی وی او هیڅ به تری نشی لری کیدی خورا (دیر) دولتمندان یهودان هم په آزادی او خپل واکي سره د خپل ځان او مال حفاظت نشی کولی. ځکه چه دوی هیچیری د کوم آزاد او مستقل حکومت مالکان نه دی او په گرده (توله) دنیا کښی بی پته او بی عزته پراته دی او یواځی د ﴿وَحَبْلٍ مِّنَ النَّاسِ﴾ په وسیله دوی لږ څه هوسائی (ارام) او ژوندون کوی، یعنی (تورات) د ځینو احکامو د تعمیم په وسیله پاتی دی یا په ﴿وَحَبْلٍ مِّنَ النَّاسِ﴾ ژوند کوی، یعنی د نورو د حمایی تر سیوری لاندی خپلی شپی تیروی. او د هر چا په تابعیت کښی چه دی د هغوی تر سیوری (سوری) لاندی پراته دی (کذا فی الموضح) ځینو مفسرینو له ﴿وَحَبْلٍ مِّنَ اللَّهِ﴾ او له ﴿وَحَبْلٍ مِّنَ النَّاسِ﴾ ځنی د الله تعالیٰ ذمه او د مسلمانانو عهد مراد کړی دی. یعنی پرته (علاوه) له دی چه له مسلمانانو سره عهد وکړی او د الله تعالیٰ په ذمه کښی راشی. ځینی وائی چه له ﴿وَحَبْلٍ مِّنَ النَّاسِ﴾ ځنی اسلام مراد دی. یعنی د اسلام په منلو سره له دی خواری ځنی وتلی شی یا په معاهده سره ځان تری ساتلی شی ځکه چه په معاهده کښی هم د دوی ځان او مال مامون او مصون پاتی کیږی. والله اعلم.

وَبَاءُ وَبَغْضٍ مِّنَ اللَّهِ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الْمَسْكَنَةُ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ
بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ ذَٰلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿١١٣﴾

او وگر عیدل (اخته شول) دوی په غضب (قهر) له (جانبه د) الله او مقرره کر شو پر دوی باندی مسکنت (محتاجی) دا (محتاجی او غضب) په سبب د دی دی چه بیشکه دوی وو چه کافران کیدل په آیتونو (احکامو) د الله او وژل به ئی انبیاء (لکه شعیب، یحیی، زکریا او نور) په ناحقه سره (پخپل اعتقاد هم)، دا کفر او قتل په هغه سبب ؤ چه سرکښی کوله او وو دوی چه له حدودو به تیریدل (د عصیان په سبب)

تفسیر : یعنی په نافرمانی کولو کښی له حده تیر شول، چه د هغه انتهائی اثر دا ؤ چه د الله تعالی له صریحو آیتونو ځنی ئی انکار کاوه، او د معصومو (بیگناهو) انبیاءو قتل ته تیار شول. هم دغه مضمون د «البقرة» په ۶۱ آیت ۷ رکوع کښی تیر شوی دی د هغه فائده دی دلته هم ولوسته شی!.

لَيْسُوا سَوَاءً مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ أُمَّةٌ قَائِمَةٌ يَتَتَلَوْنَ آيَاتِ اللَّهِ أَنْاءً لَّيْلٍ
وَهُمْ يَسْجُدُونَ ﴿١١٤﴾ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ
وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَأُولَٰئِكَ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١١٥﴾

نه دی دوی (تول اهل د کتاب سره) برابر ځینی د اهل د کتابونو یوه فرقه ده چه سمه ولاړه ده (په حق باندی) چه لولی دوی آیتونه د الله په ساعتونو د شپی حال دا چه دوی سجدی کوی ایمان راوړی په الله باندی او په ورځی آخری، (د قیامت) باندی او امر (حکم) کوی (خلقو ته) په معروف (نیکی) سره او منعه کوی (خلق) له منکر (بدی) ځنی او تلوار کوی په ښو کارونو کښی (تاخیر نه کوی)، او دغه کسان له صالحانو ځنی دی.

تفسیر: د دی گردو (تولو) کتابیانو حال یو شان نه دی. د دومره بدانو په منځ کېنې څه ښه کسان هم شته. او د دی مسخه شویو اشقیاوو په منځ کېنې ځینې سعید ارواح هم موجود دی. چه دوی ته (حق سبحانه و تعالی) د حق منلو توفیق ورکړی دی او د اسلام په غیږ کېنې ننوتلی دی. او د حق په لاره کېنې هسی سم او مستقیم رهی (روان) دی چه هیڅ یو طاقت دوی له هغی لاری ځنی نه شی کېولی، د دوی په منځ کېنې داسی سری هم شته چه د شپې له مخی له خوړو خوبونو او له پستو بسترو څخه پاڅیږی، اودس کوی او د الله تعالی په منځ کېنې دریږی، او د ده په حضور کېنې خپله خضوع، خشوع او تذلل وړاندی کوی. او د نیاز تندی پر ځمکه باندی پږدی. او په لمانځه کېنې له هغه سره مناجات کوی. او د ده پاک قرآن لولی، او په الله تعالی او آخرت باندی په ښه ډول (طریقه) ایمان راوړی او د خالص توحید قائلان دی، او د قیامت له ورځی څخه ویریږی. او که کوم ښه کار ته ویللی شی نو په منډو ورځغلی او له نورو څخه په منځ کېنې ور درومی بیا نه یوازی دوی پخپله پر سمه صافه لاره باندی ځی، بلکه نورو ته هم تشویق، ترغیب، لارښوونه او هدایت کوی، بلاشبهه په دی یهودانو کېنې دا خلق هغه کسان دی چه دوی ته الله تعالی د نیکبختی صلاح، رشد او فائدی یوه خاصه برخه ورعطا کړی ده، دا د عبدالله بن سلام او د هغه د ملگرو ذکر ؤ. رضی الله تعالی عنهم.

وَمَا يَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَنْ يُكْفَرُوا۟ۙ

او هر څه چه کوی دوی له خیره (ښه) پس له سره به ضائع نه کړی دوی لره (ثواب د) هغه کار.

تفسیر: بلکه دوه مثله اجر به مومی، لکه چه د «قصص» په ۵۴ آیه ۶ رکوع کېنې داسی یو آیت لولو ﴿اُولَٰئِكَ يُؤْتَوْنَ اَجْرَهُمْ مَّرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُوا۟﴾ او په صحیح حدیث کېنې نبی کریم علیه الصلوٰة والتسلیم د هغه تشریح فرمایلی ده.

وَاللّٰهُ عَلِيْمٌۢ بِالْمُتَّقِيْنَۙ ۝۱۱۵

او الله ښه عالم دی پر (احوالو) د پرهیزگارانو (هم).

تفسیر: د هم دی له امله (وجی) چیری چه د یهودانو د خرابیو ذکر راځی حق سبحانه و تعالی دا پرهیزگاران تری جلا (جدا) او مستثنی کوی او سم د دوی له تقوی او پرهیزگاری سره په دنیا او آخرت کېنې له هغوی سره بیخی جلا (جدا) او ممتاز معامله کوی.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَلَنْ تَغْنِي عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ
 مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١٧﴾
 مَثَلُ مَا يُنْفِقُونَ فِي هَذِهِ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَثَلِ رِيحٍ فِيهَا
 صِرٌّ أَصَابَتْ حَرْثَ قَوْمٍ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ فَأَهْلَكَتْهُ ۖ

بیشکه هغه کسان چه کافران شوی دی له سره به دفعه نه کړی له دوی غنی مالونه د دوی او نه اولاد د دوی له (عذابه) د الله هیڅ شی! او دغه کسان صاحبان د اور (د دوزخ دی). دوی به په هغه (اور) کښی تل وی (بی انتها، بلا انقطاع) مثال د هغه مال چه صرفوی (ئی کافران د الله په لاره) په دی ژوندانه د دنیا (لږ خسیس) کښی په شان د مثال د هغه باد دی چه وی په دی باد کښی ډیره یخنی (یا اور) چه ورسپړی (دا باد) کښت (فصل) د یوه قوم ته چه ظلم ئی کړی دی پر ځانونو خپلو پس هلاک کړی دغه کښت (فصل).

تفسیر : د صالحانو او د متقیانو په مقابل کښی دلته د کافرانو د حال او د انجام ذکر فرمائی پخوا ئی فرمایلی ؤ . ﴿وَمَا يَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَنْ يُكْفَرُوا﴾ یعنی د مؤمنانو نیکی که څه هم ډیره وړه وی بی اجره نه پاتی کیږی او د دوی د هیڅ یو ښه کار بیقدری نه کیږی. بالعکس کافران هر څومره چه مال او قوت په دنیا کښی ولگوی، اگر که دوی ئی پخپل زعم لوی ثواب او ښه خیرات وگنئ، په آخرت کښی ئی هیڅ قدر او پوښتنه نه کیږی، ځکه چه د ایمان او د صحیح معرفت د روح نه لرلو له سببه د هغه هر عمل بیکاره او بی فائیدی دی، د هغه جزا به هم داسی فانی او ناپایښته په هم دغه فانی دنیا کښی ورسپړی. د عمل ابدی ساتونکی ایمان او ایقان او باور دی، او پرتو (علاوه) له ایمانه د هر عمل مثال داسی وگنئ لکه چه کوم شریر یا ظالم فصل وکړی، یا په باغ کښی نیالگی کیږدی، او د هغه د ساتلو څه انتظام او فکر ونه کړی، او له واورې او پلې غنئ ئی ونه ساتی او د هغه له څو ورځو زرغونتیا او ښکلی ننداری غنئ خوښ شی، او راز راز (قسم قسم) هیلې او امیدونه د هغو په نسبت پخپل زړه کښی وگرځوی. چه ناڅاپه د هغه شرارت او د بدبختی په اثر سخته سیلی ولگیږی، او پر هغو شینکو باندی دومره واوره او پلې ولویږی چه یو په یو هغه تک شین فصل او باغ خراب کړی او وئی سوځوی، او دی په پای (آخر) کښی د دی تباهی په نسبت خپلی گوتی وپیچی او خاورې په سر

باد کړی نه ئی هیلې (ارمانونه) پوره شی. او نه ئی امیدونه په غځای شی او نه د اړی او احتیاج په وخت کښی د هغه له پیداوړه منتفع شی، او کله چه دا تباهی د ظلم او د شرارت سزا وه نو ځکه پر دغه مصیبت باندی څه اخروی اجر هم لکه چه مؤمنان ته په داسی مواردو کښی وررسیږی په لاس نه ورځی کتمت (هو بهو) هم دا د هغو کفارو احوال دی چه په کفر او شرک باندی ټینگ ولاړ وی، او پخپلو خیالاتو او چرتونو (وهمونو) ډیر خیر او خیرات ورکوی. پاتی شول هغه کمبختان چه د هغوی زور، قوت، مال او شته د حق او د اهل حق په دښمنی، یا په فسق او فجور کښی لگيږی نو د دوی د حال پوښتنی نه دی په کار، ولی چه دوی نه یوازی خپل مال خوشی چتی (فضول) صرفوی بلکه په دی مال صرفولو سره ځان ته لا نور زیان او ویال هم اړوی، دی گردو (تولو) ته ښائی چه په یاد ئی ولری. «مال وی - که اولاد - هر شی چه وی، د الله تعالی د عذاب مخه نشی اړولی، او نه د متقیانو په مقابل کښی دوی پخپلو هیلو (امیدونو) باندی بری مومی.

تنبیه : «ریح» مفرد لفظ په قرآن کریم کښی عموماً د عذاب په مورد کښی مستعمل شوی دی. لکه ﴿رِيحُهَا عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾ او ﴿وَلَكِنْ أَسْلَفْنَا﴾ او ﴿فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ مَظْطَرًّا﴾ الآية - او د «رحمة» په موقع کښی د جمعی لفظ «ریاح»، راغلی دی لکه ﴿يُرْسِلُ الرِّيحَ مَبْشُرَاتٍ﴾ . او ﴿وَأَرْسَلْنَا الرِّيحَ لَوَاقِحَ﴾ الآية - او ﴿يُرْسِلُ الرِّيحَ بَشْرًا﴾ الآية - کذا ذکره ابوحيان.

وَمَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَكِنْ أَنْفُسُهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١٤﴾

او نه دی ظلم کړی پر دوی باندی الله وليکن پر ځانو خپلو ظلم کوی دوی (په کفر سره چه د حسناتو د ضیاع موجب دی).

تفسیر : داسی دی ونه گڼل شی چه «هر کله د کافرانو هیڅ یوه نیکی نه منله کیږی، نو پر دوی باندی معاذ الله د الله تعالی له جانبې ظلم او تیری شوی دی» داسی نه ده ! ځکه چه دوی دا ظلم پخپلو ځانونو باندی پخپل لاس کړی دی، که دوی کفر او شرک خپلو ځانونو ته نه غوره کولی نو دغه بده ورځ به ورته نه پېښیده.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا بَاطِلَةً مِّنْ دُونِكُمْ لَا يَأْلُو لَوْنَكُمْ خَبِيرَاتٌ
وَدُّوْا مَا عَنِتُّمْ قَدْ بَدَأَ الْبَغْضَاءُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ وَمَا تُخْفِي صُدُورُهُمْ
أَكْبَرُ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَاتِ إِن كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٥﴾

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (ای مؤمنانو) مه نیسئ تاسی دوستان د راز (له هیش فرقې نه چه وی) غیر له تاسی (مؤمنانو) هیش کمی نه کوی دوی له تاسو سره د فساد (او ضرر رسولو)، دوست گڼی دوی ضرر ستاسی، په تحقیق ښکاره شوی دی بغض او دشمنی له خلو د دوی نه او هغه بغض چه پتوی ئی سینی (زړونه) د دوی ډیر لوی دی (له هغه چه په خله ئی وائی)، په تحقیق بیان کړی دی مونږ تاسی ته علامی (د نفاق د دوی) که یئ تاسی چه عقل چلوئ پکښی (پوهیږئ)

تفسیر : ځینی وائی دا آیتونونه د یهودانو په باب کښی نازل شوی دی. ځکه چه ځینی مسلمانان د (حلف جوار) یعنی د گاونډیتوب دوستانه معاهده او د نورو خبرو په بناء چه کوم تعلقات ئی پخوا له اسلامه له هغوی سره لرل، وروسته له اسلامه ئی هم هغه مناسبات له دوی سره همغسې ټینگ وساتل، او د دوستی په اعتماد به مسلمانانو له دوی سره د ځینو پتو خبرو او خصوصی مشورو په اخفاء کښی زیات اهتمام نه کاوه. او د ځینو په نزد دا آیتونه د منافقانو په حق کښی نازل شوی دی ځکه چه په عادی ډول (طریقه) به خلکو دوی ظاهراً مسلمانان گڼل، او دومره زیات احتیاط به ئی تری نه کاوه، چه د دی بی احتیاطی له امله (وجی) د سخت زیان د رسیدلو اندیښنه وه. حق تعالی دلته په صاف او ښکاره ډول سره تنبیه راکړه چه مسلمانان دی د خپل حقیقی مسلمان ورور ځنی پرته (علاوه) بل چاته د خپل د زړه خبره او پته مرکه (راز) نه وربښی ځکه که یهودی وی یا نصرانی منافق وی که مشرک له دوی ځنی هره یوه ډله چه وی ستاسی حقیقی خیر غوښتونکی نه دی، بلکه دا خلق تل په دی کوشښ کښی لگیا دی چه تاسی تیرباسی، او په هر چم (فریب) سره چه وشي څه زیان در ورسوی، او په دینی او دنیوی خرابیو کښی تاسی اخته کړی د دوی خوښه هم دا ده چه تاسی په تکلیف کښی اوسئ، او په یوه نه یوه تدبیر تاسی ته کوم دینی یا دنیوی نقصان درورسیږی. هغه دشمنی او بغض چه د دوی په زړونو کښی دی هغه خو ډیر زیات دی. لیکن ډیر ځلی داسی هم کیږی چه دوی د عداوت او غیظ د جذباتو په مقابل کښی مغلوبیږی. د هم دی رخی، (کینی) حسد او دشمنی له امله (وجی) د دوی ژبی د دوی په واک (قبضه) او اختیار کښی نه دی، نو د عقلمن سری دا کار نه دی چه هسی خبیث باطن دشمنان خپل رازداران وگرځوی. حق تعالی د دوست او دشمن علامی، او د مؤالاتو او نورو احکام په ښکاره ډول (طریقه) سره بیان فرمایلی دی، په هر هغه چا کښی چه عقل وی، له هغه ځنی به کار اخلی (د کفارو د مؤالاتو په نسبت څه تفصیل پخوا له دی نه په هم دی سورت کښی تیر شوی دی او څه نور په «المائدة» او نورو کښی راځی.

هَآنْتُمْ أَوْلَاءُ تُحِبُّونَهُمْ وَلَا يُحِبُّونَكُمْ وَتُؤْمِنُونَ بِالْكِتَابِ كُلِّهِ

واورئ خبردار شی! تاسی هغه کسان یی چه دوستی کوئ له دوی سره او نه کوی دوستی دوی له تاسی سره او تاسی ایمان لرونکی یی پر ټولو کتابونو.

تفسیر : یعنی دا څومره بی موقعه خبره ده چه تاسی د هغوی په دوستی باندی نازیوئ! او هغوی ستاسی دوستان نه دی بلکه ستاسی بیخ ایستونکی دښمنان دی او عجیبه لا دا ده چه تاسی آسمانی کتابونه اعم له دی چه هغه د هر قوم وی او په هره زمانه کښی معمول وی، پر هر نبی الله باندی چه نازل شوی وی گرد (ټول) منئ (پر هغو باندی چه حق تعالی ئی نومونه راښودلی دی بالتفصیل، او پر هغوی باندی چه نومونه ئی نه دی راښودلی بالاجمال ایمان لرئ) په خلاف د دی دا خلق ستاسی کتاب او نبی علیه السلام نه منی بلکه دوی پر خپلو کتابونو او انبیاء باندی هم صحیح ایمان نه لری په دی لحاظ سره ښه خو به داسی ؤ چه هغوی به له تاسی سره مینه او محبت کولی او تاسی به له دوی ځنی دیر لری گرځیدئ او نفرت او بیزاری به مو ښکاروله مگر دلته خو معامله سرچپه او بالعکس ده.

وَإِذَا الْقَوْمُ قَالَُوا آمَنَّا

او کله چه یو ځای شی دوی له تاسی سره نو وائی دوی ایمان مو راوړی دی،

تفسیر : منافقینو خو به تل هم داسی ویل «عامو یهودانو او نصرانیانو هم پخپلو خبرو او اترو او مباحثو کښی آما - مونږ مؤمنان یو!» ویل له دی وینا ځنی د هغو مقصد دا ؤ چه مونږ په خپلو کتابونو باندی ایمان لرو او هغه منو!.

وَإِذَا خَلَوْا عَصَوْا عَٰلِيَكُمْ إِلَّا كَامِلًا مِّنَ الْغِيْطِ

او کله چه یوازې شی دوی نو چیچی دوی په تاسی باندی سرونه د گوتو له (دیره) قهره،

تفسیر : یعنی د اسلام د عروج او پخپلو منځونو کښی د مسلمانانو د مینې، الفت او محبت له لیدلو څخه دا خلق له دیره بغضه او عناده سوځی او مری او څرنګه چه د مسلمانانو په خلاف هیڅ جرأت او اقدام نه شی کولی، نو ځکه د دیره قهره او غضب او خپګان له امله (وجی) غاښونه او گوتی سره چیچی.

قُلْ مُوتُوا بِغَيْظِكُمْ

وایه (ای محمده! دوی ته) مره شی! په قهر (او بغض) خپل سره،.

تفسیر: یعنی الله تعالیٰ اسلام او مسلمانانو ته لا زیات ترقیات او فتوحات ور په برخه کوی نو تاسی پخپل غیظ، غضب او غصه کښی ومرئ! که له دیرو لغتو وهلو غنی مو سا وخیژي خو بیا به هم ستاسی دا هیلې او آرزوګانی نه پوره کیږي. او الله تعالیٰ هر ورو (خامخا) اسلام غالب او مسلمانان بریالیان (کامیاب) کوی.

إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ

بیشکه چه الله عالم دی په هغو (خبرو هم) چه په سینو (زړونو) کښی دی (نو دوی ته به پری جزا ورکوی)

تفسیر: نو له هم دی امله (وجی) ئی مسلمانان د دی شیرانو په باطنی حالاتو او قلبی جذباتو مطلع کړل. او دوی ته داسی سزا هم ورکوی چه د دوی د دغو پتو شرارتونو او پتو عداوتونو سره هم تناسب ولری.

إِنْ تَمْسَسْكُمْ حَسَنَةٌ سَوْفَ تَسُوءُهُمْ وَإِنْ تَصِبْكُمْ سَيِّئَةٌ يَفْرَحُوا بِهَا

که ورسپړی تاسی ته کومه ښېګڼه (لکه فتح یا غنیمت) نو خپه کوی دوی او که ورسپړی تاسی ته کومه بدی (خپګان لکه قتل یا هزیمت) نو خوشالپړی دوی په سبب د هغه .

تفسیر: که ستاسی لږ څه ګټه او فائده د دوی تر سترګو شی مثلاً ستاسی اتحاد یو جهتی، پر دښمنانو باندی غلبه او نور ووینی نو د رځی (کښی) او حسد په اور کښی نینۍ نینۍ کیږي. او که چیرې پر تاسی کوم مصیبت یا خپګان راشی نو دوی له دیری خوښی او خوشالی پخپلو کالیو (جامو) کښی نه غاښپړی نو ښه! داسی پست او ښکته قوم سره همدردی لرل او له هغو غنی د خیر غوښتلو څه هیله (امید) او توقع کیدی شی؟ چه تاسی د هغوی په لوری د دوستی او خپلوی لاسونه ور وړاندی کوئ.

وَلَنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا لَا يَضُرُّكُمْ كَيْدُ هُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ۝۱۴

او که صبر و کړئ تاسی (پر اضرار د دوی) او غان وساتئ تاسی (له دوستی د دوی) نو ضرر به نه رسوی تاسی ته مکر، فریب د دوی هیڅ شی، بیشکه چه الله په هغو کارونو چه دوی (ئی) کوی (هم) ښه احاطه کوونکی (او هر شی ورته معلوم) دی.

تفسیر : ممکن ؤ چه چاته دا خیال پیدا کیده چه که مونږ له دوی سره دوستانه تعلقات ونه لرو نو دوی ته به لا زیات غیظ او غضب ورځی او زمونږ په خلاف به تدبیرونه کوی او لا زیات زیان به رارسوی. د دی ځواب ئی داسی ورکړ چه که تاسی په صبر او استقلال، تقوی او طهارت باندی ټینګ ولاړ اوسئ نو د هغوی به هیڅ ډول (قسم) مکر او فریب پر تاسی نه چلیږی. هر راز (قسم) کار چه دوی کوی هغه ټول الله تعالی ته معلوم دی او الله تعالی ته هر کله دا قدرت حاصل دی چه د دوی د مکر او فریب جالونه ګرد (ټول) سره وشلوی. تاسی خپله معامله له الله تعالی سره پاکه او صافه وساتئ! بیا نو ستاسی له لاری هر راز اغزی او خنډونه لری کیږی. تر دی وروسته د (احد) د غزا ذکر راځی چه په هغی کښی ځینی مسلمانان د منافقانو له اغواء کوونکو حرکاتو ځنی لږ څه متأثر شوی وو. او نژدی ؤ چه د مسلمانانو د دوو قبیلو له لاسونو د صبر او تقوی لمن خوشی شی. او منافقانو ته د خوښی موقع په لاس ورشی. مګر الله تعالی د هغوی لاس ونیوه او دا قبیلې ئی له خورا (دیر) سختو ښوئیدلو څخه وژغورلی (بچ کړی).

وَإِذْ غَدَوْتَ مِنْ أَهْلِكَ تُبَوِّئُ الْمُؤْمِنِينَ مَقَاعِدَ لِلْقِتَالِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ۝۱۵
إِذْ هَبَّتْ طَائِفَتٌ مِنْكُمْ أَنْ تَفْشَلُوا وَاللَّهُ وَلِيَهُمَ أَوْ عَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ۝۱۶
وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِبَدْرٍ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ۝۱۷

او (یاد کړه ای محمده!) چه راووتی ته په اول د ورځی کښی له کوره خپله چه تیارول دی مؤمنانو ته (په احد کښی) ځایونه له پاره د جنگ او الله ښه اوریدونکی دی (د ټولو اقوالو) ښه عالم دی (پر ګردو (ټولو) احوالو) کله چه

قصده وکړ دوو طائفو له تاسې د دې خبرې چه بې زړه شی دوی (له جنگه) حال دا چه الله ولی (مددگار) د دوی ؤ او خاص پر الله دی نو توکل وکړی مؤمنان او خامخا په تحقیق مرسته (مدد) کړی وه له تاسې سره الله په (جنگ) د بدر کښې حال دا چه تاسې کمزوری وئ نو وویرېږئ له الله نه له پاره د دې چه شکر وکړئ تاسې (د نعمتونو او احسانونو د ده).

تفسیر : په دې آیت کښې د (احد) د غزا واقعه یاده شوی ده. دا واقعه داسې وه چه د هجرت په (۲) کال د رمضان المبارک په میاشت د (بدر) په مقام کښې د مسلمانانو او قریشو د فوځونو په منځ کښې لوی تصادم واقع شو چه په هغه کښې د مکې معظمې له کفارو (۷۰) نومیالی سړی مقتول او (۷۰) تنه بندیان شول. له دې تېاه کوونکې او سپکوونکې ماتې څخه د قریشو د انتقام لمبې پورته شوی. د هغو وژل شوی ؤ مشرانو وارثانو او خپلوانو گردو (تولو) عربو ته د غیرت او حمیت دعوت ورکړ او له مکیانو ځنې ئې غوښتنه وکړه چه «هغه تجارتی مال چه له (شام) ځنې راوړی شوی دی (چه هم هغه د بدر د غزا سبب ؤ). گرد (تول) سره په هم دی مهم کښې صرف کړ شی! څو مونږ له محمد او محمدیانو څخه د خپلو مقتولینو بدل او انتقام واخیستی شو.» دا خبره گردو (تولو) سره ومنله او د هجرت په (۳) کال قریشو سره نوری قبیلې هم پر (مدینې منورې) باندې د تعرض په قصد ووتلی تر دې چه له دوی سره ښځې هم د جنگ په نیت او د دې له پاره چه د ضرورت په وخت کښې نارینه ؤ ته غیرت ورکړی او د دوی د ماتې مخه ونیسی روانی شولی. کله چه دغه درې زیرزه لښکر په وسلو او تجهیزاتو (تیارو) سره له مدینې منورې ځنې (۳) یا (۴) میله لرې (د احد) د غره سره نژدی د چارشنبې په ورځ د شوال (۱۲) د هجرت په دریم کال واپول نو رسول اکرم صلی الله علیه وسلم له خپلو اصحابو سره جرگه او مشوره وکړه. د رسول الله مبارک رایه داسې وه چه پخپله په مدینې منورې کښې اسلامی مجاهدین پاتې شی ځکه چه په هم هغه ځای کښې هم د مکې معظمې له کفارو سره په ډیری آسانی او کامیابې سره غزا کیدی شی. د دې فکر تائید د دوی له یوه خوب څخه هم شوی ؤ دا ډومبې ځلې ؤ چه له رئیس المنافقین (عبدالله بن ابی) ځنې هم رایه واخیسته شوه چه د ده رایه هم د رسول الله مبارک له رآئی سره موافقه وه. مگر ځینې هغه پر جوش مسلمانان چه د بدر په غزا کښې نه وو شامل شوی. او د غزا او شهادت په درجې موندلو پسې مضطرب وو په دې باندې ټینگ شول چه مونږ ته ښائی چه له ښاره د باندې ووځو او هلته له کفارو سره مقابله وکړو څو دښمن د ضعف او د ویرې گمان پر مونږ باندې ونه کړی د آراؤ اکثریت په وتلو باندې غوټه شو. په هم دی شور ماشور کښې رسول الله صلی الله علیه وسلم کور ته ولاړ او څغره ئې واغوسته او خپله وسله ئې واخیسته او د غزا په نیت د باندې ووت. د پاک رسول الله په غیاب کښې ځینو کسانو ته هسی یو خیال پیدا شو چه «مونږ ولی د رسول الله صلی الله علیه وسلم له خیاله مخالف دوی ته عرض وکړ چه د غزا له پاره د باندې ووځئ!» نو

ځکه د رسول الله صلی الله علیه وسلم له کور ځنی د راوتلو په وخت کېنې د دوی په لور حضور کېنې عرض وشو. «یا رسول الله! کله چه ستاسې پاکه اراده پر دی باندې ده چه هم دلته مدافعه وکړو نو راځئ چه هم دلته سنگر ونیسو» رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل «یو نبی ته دا خبره مناسبه نه ده کله چه دی څغره واغوندی، او وسله په لاس واخلي، او غزا ته خپله ملا وتړی بیا بی له قتاله وسله له ځانه لرې کړی.» کله چه دوی له مدینې منورې ځنی د باندې تشریف یووړ، نژدې یو زر تنه مجاهدین له دوی سره وو. مگر عبد الله بن ابی نژدې سره له (۳۰۰) سړیو (چه ځینی مسلمانان هم پکښې وو) له لاری څخه بیرته وگرځیدل او ویل به ئی «کله چه ده زما په خبره باندې غوړ کېښېښود او زما په مشوره ئی عمل ونه کړ نو مونږ هم دی ته اړ (تیار) نه یو چه وجنګیږو او خامخا خپل ځانونه مړه کړو» ځینو مشرانو (ابن ابی) وپوهاوه چه «راځه! چه غزا ته ولاړ شو! چیرې ځی؟» خو (ابن ابی) ونه منله او ټول سره ستانه (واپس) شول. په پای (آخر) کېنې رسول الله مبارک سره له (۷۰۰) مجاهدینو د جنگ ډگر (میدان) ته ورسیدل. او رسول الله مبارک بالذات د لښکرو صفونه وتړل او هر یو ټولی ئی په مناسب ځای کېنې وټاکه (مقرر کړه) او هغوی ته ئی خپلې وظیفې وروښودلې. او امر ئی وفرمایه «ترڅو چه زه د جنگ حکم در نه کړم تاسې مه جنګیږئ! او په خپلو ځایونو کېنې منتظر اوسئ!» په دی منځ کېنې د عبدالله بن ابی د جلاوالی (جداوالی) او د تحریک په اثر د دوو قبیلو بنو حارثه او بنو سلمه په زړونو کېنې لږ څه کمزوری پیدا شوه او د مسلمانانو د لږ تعداد له کبله (وجی) ئی زړونه سره ورپریدل او داسې خیال ورپیدا شو چه د جنگ له ډگره ځان بیرته وکارې. مگر حق جل وعلی شان) د دوی لاس ونیوه. او له دوی سره ئی مرسته (مدد) وکړه او زړونه ئی ټینګ کړل او دا ئی ور په زړه کړ چه د مسلمانانو اعتماد او ډاډینه ښائی یوازی په الله تعالی باندې وی. او ښائی تل تر ټله د الله تعالی په اعانت او نصرت باندې متوکلان وی. تعداد، سامان، لوازم تجهیزات او نور دومره اهمیت نه لری. کله چه الله تعالی څوک غواړی چه مظفر او منصور وگرځوی نو له گرد (ټول) ساز او سامان ځنی ئی مستغنی او بی پروا کوی. او د غیبی تائید «فتح مبین» ور په برخه کوی. لکه چه د «بدر» په غزا کېنې داسې وشو. نو مسلمانانو ته ښائی چه تل له الله تعالی ځنی وویږیږی خو د الله تعالی له جانبه دوی ته لا انعام او احسان او د ډیر شکر کولو موقع په لاس ورشی. د «بدر» د غزا پوره تفصیل د «الانفال» په سورت کېنې راځی د هغه په فوائدو کېنې دی وکوت شی!.

تنبیه : له دوو فرقو ځنی مراد «بنو حارثه» او «بنو سلمه» دی. اګر که په دی آیت کېنې دوی ته نری شاته «اخطار» ورکړی شوی دی مګر د دی قبیلې ځینو مشرانو به فرمایل چه «د دی آیت په نه نازلیدلو مونږ نه وو خوښ بلکه پر نزول ئی خوښ یو» ځکه چه ﴿وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُؤْمِنِينَ﴾ زیری د ده له ویری ځنی لوی دی.

إِذْ تَقُولُ لِلْمُؤْمِنِينَ أَلَنْ يَكْفِيَكُمْ أَنْ يُبَدِّلَ اللَّهُ رَجُلًا

بِثَلَاثَةِ أَلْفٍ مِّنَ الْمَلَائِكَةِ مُنَزَّلِينَ ﴿٣٣﴾

(یاد کره ای محمده!) کله چه ویل تا مؤمنانو ته چه آیا کافی (بس) به نه شی ستاسی دا چه مرسته (مدد) وکړی له تاسی سره رب ستاسی په دری زرو له پرښتو چه رالیږلی شوی وی (له آسمانه).

تفسیر : یعنی چه له آسمانه خاص د هم دی کار له پاره نازل کړی شوی وی. د اکثرو علماؤ په نزد دا راجح دی چه دا واقعه د «بدر» د غزا ده. کله چه مسلمانانو ته د کفارو د جمعیت او کثرت او اسلحی او تجهیزاتو له لیدلو ځنی اندیښنه او تشویش پیدا شو نو رسول الله مبارک د دوی د تسلی له پاره داسی وفرمایل او داسی شوه لکه چه د پرښتو مرسته (مدد) له اسمانه ورسیده. د «الانفال» په سورت کښی د دی مفصل بیان راځی. هملته د ملائکو د نزول په حکمت او د ملائکو په تعداد او په ظاهری تعارض باندی هم خبری کیږی.

بَلَىٰ إِن تَصْبِرُوا وَاتَّقُوا وَيَأْتُوكُم مِّن فُورِهِمْ هَذَا يَكُونُ دُكْمٌ رَبُّكُمْ بِخَمْسَةِ أَلْفٍ مِّنَ الْمَلَائِكَةِ مُسَوِّمِينَ ﴿٣٤﴾

هو! (دری زره بس کیږی)! که تاسی صبر وکړئ او وویږیږئ (له الله) او راشی مشرکان پر تاسی په دغه ساعت (بی له تاله یو ناڅاپه) مرسته (مدد) به وکړی له تاسی سره رب ستاسی په پنځو زرو سره له پرښتو چه علامی لرونکی به وی،

تفسیر : یعنی دری زره بیشکه کافی دی. بیا هم که تاسی د صبر او استقلال ثبوت راکړئ! او تقوی غوره کړئ، او له نافرمانی ځنی ځانونه وساتئ، او د کفارو فوځونه یو ځائی پر تاسی باندی رامت شی نو د دری زرو پرښتو پر ځای پنځه زره پرښتی دلیری کیږی چه هغوی به ځانته آثار او خاصی علامی لری. او د دوی پر آسونو باندی به خاصی نشی وی. څرنگه چه په «بدر» کښی د کفارو شمیر یو زر تنه ؤ پرومی ئی د هغه په تناسب سره د یو زر پرښتو وعده وفرمایله لکه چه د «الانفال» په سورت کښی راځی. بیا ئی د مسلمانانو د ویری د لری کولو له پاره د دوی شمیر دری چنده وفرمایه. ځکه چه د کفارو شمیر د مسلمانانو د شمیر په نسبت دری چنده ؤ. وروسته له دی نه د (شعبی) له روایت سره سم کله چه مسلمانانو ته دا خبره ورسیده چه (کرز بن جابر) د لوی کومک سره د مشرکانو په مرسته (مدد) راځی، نو یو نوی اضطراب پیدا شو. په دی وخت کښی پاک خدای د زیات تسکین او تقوی له پاره وعده وفرمایله

که له صبره او تقویٰ شخه کار واخلئ نو مونږ به پنځه زره پرېشتی ستاسی د مرستی (مدد) له پاره درولیږو. که د مشرکانو مرسته (مدد) ناڅاپه ورورسیده نو بیا هم څه اندېښنه مه کوئ! ځکه چې الله تعالیٰ سم د لاسه په عین وخت کېږي بیا تاسی سره مرسته (مدد) کوی. ښائی چې د پنځو زرو شمیر د دی له امله (وچي) ویلی شوی وی چې لښکر په پنځو برخو ایشلی کېږي نو هری برخې ته یو یو زر مرسته (مدد) ورکوله کیده. څرنگه چې د (کرز بن جابر) مرسته (مدد) ونه رسیده نو ځکه ځینې وائی چې د پنځو زرو وعده هم پوره نه کړه شوه ولی چې هغه وعده په ﴿وَيَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا لَهُمْ هَذَا﴾ باندی معلقه وه. د ځینو قول داسی دی چې پنځه زره پرېشتی نازلی شوی. والله اعلم. د دی موضوع پوره بیان دی د «الانفال» په سورت کېږي وکوت شی!

وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ لَكُمْ وَلِتَطْمَئِنَّ قُلُوبُكُم بِهِ وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿٣٧﴾

او نه ده مگر څولې الله دا مرسته (مدد) مگر له پاره د خوشالتیا ستاسی او له پاره د دی چې تسکین ومومی زړونه ستاسی په دی سره او نه ده مرسته (مدد) مگر له (جانبه د) الله چې ښه غالب قوی دی (د احکامو په انفاذ) ښه حکمت والا (چې هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی)

تفسیر: یعنی دا گرد (تول) غیبی سامان په فوق العاده ډول (طریقه) سره د ظاهری اسبابو په صورت یوازی دی له پاره مهیا کړی شوی وی چې ستاسی له زړونو ځنی ویره او اضطراب لری شی، سکون او اطمینان ستاسی په برخه شی که نه د الله تعالیٰ مرسته (مدد) په هسی شیانو باندی محدود او مقصور نه دی او نه له اسبابو او سامان سره څه اړه (احتیاج) او تعلق لری. که الله تعالیٰ اراده وفرمائی نو یوازی پخپل قوی قدرت سره بی د پرېستو له اشتراکه هم تاسی بریالی کوی. یا بی ستاسی له جهاده او ربړ ګاللو (تکلیف تیږولو) څخه کافران نامراد او زیانمن کوی یا له یوی پرېشتی ځنی هم دا کار اخلی چې اوس ئی له (۵۰۰۰) ځنی اخلی. کومه مرسته (مدد) چې پرېشتی دررسوی هغه هم د هم هغه (قدیر خدای) په قدرت او مشیت سره دی بل هیڅوک مستقل قدرت او اختیار نه لری. بیا دا د ده حکمت دی چې په کومه موقع کېږي له څه قسم اسبابو او وسائو کار اخیستل وږ (لاټق) او مناسب دی؟ (پرته (علاوه) له ده څخه) د تکوین په پټو رازونو باندی بل هیڅوک د احاطه کولو قدرت نه لری

د دنیا له باغه تول کړه! تل ګلونه! په اسرارو د قدرت مه کړه فکرونه!
د قدرت اسرار معلوم دی پاک الله ته ته ئی نه مومی له علمه له فنونه!

لَيَقْطَعَنَّ طَرَفًا مِّنَ الَّذِينَ كَفَرُواْ أَوْ يَكْبِتَهُمْ فَيَنْقَلِبُواْ خَائِبِينَ ﴿١٣٤﴾

(الله کومک در کړ) ځکه چه هلاک کړی ځینی له هغو کسانو چه کافران شوی دی یا ئی ذلیل (خواروزار) کړی پس بیرته ولاړ شی (په ماتی سره) محروم .

تفسیر : یعنی د پرېستو له لېږلو ځنی ستاسی امداد مقصود ؤ چه د تاسی زړونه ډاډه او کلک شی! او د الله تعالیٰ له جانب په پوره بشارت او اطمینان ومومئ! او په سکون سره په ډیره بهادری د دښمن مقابله وکړئ! چه له هغه ځنی دا غرض ؤ چه دا د کفارو زور مات شی او د دوی متونه پری شی او څه نومیالی (نامور) مشرکان ووژلی شی او څه تری په ذلت سره بندیان شی او «بقية السیف» کسان په ډیره رسوائی او ناکامی سره بیرته ولاړ شی لکه چه هم داسی هم وشو. (۷۰) تنه غټ کفار چه په هغوی کښی د دی امت فرعون (ابوجهل) هم ؤ وژل شول، او (۷۰) تنه ئی بندیان شول او نور د غازیانو د چرو څخه تشیدلی سړی په ډیره سپکتیا او ذلت سره بیرته مکی معظمی ته لاړل.

لَيْسَ لَكَ مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ أَوْ يُعَذِّبُهُمْ فَإِنَّهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١٣٥﴾

نشته تالره له امره هېڅ شی (بلکه الله اختیار لری د هر شی) یا به رجوع وکړی (الله په قبلولو د توبی سره) په دوی باندي یا به عذابوی (الله) دوی پس بیشکه دوی ظالمان دی.

تفسیر : د (احد) په غزا کښی (۷۰) تنه لوی اصحابان شهیدان شوی وو چه په هغوی کښی زمونږ د رسول الله صلی الله علیه وسلم تره سید الشهداء حضرت حمزه رضی الله تعالیٰ عنه هم ؤ. مشرکانو په ډیر وحشیانه ډول (طریقه) سره شهداء مثله کړی هم وو یعنی پوزی، غوړونه او نور اعضا ئی پری او گډی ئی ورڅیری کړی وی تر دی چه د حضرت حمزه رضی الله تعالیٰ عنه زړه او ځیگر هم هندي (د ابوسفیان ښځی) وایستل او وئې ژوول د دی غزا مفصله واقعه به وروسته راشی، لنډه ئی دا چه نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم ته په دغی غزا کښی د سترگو د بد نظر ضرر ورسید او له مخنیو څلورو غاښونو ځنی لاندنی ښی غاښ ئی په شهادت ورسید، د (خول) کړی ئی ماتی شوی او د ده مبارک په مخ کښی ننوتی او د ده مبارک تندی زخمی شو. او د ده مبارک وجود په وینو تک سور شو. په هم دی وخت کښی د ده مبارک پښه هم وښوئیده او پر ځمکه ولوید او سم د لاسه بیهوشه شو. کافرانو دا مشهوره کړه. (ان محمداً قد

قتل - بیشکه محمد وواژه شو» د دی خبری له اوریدلو ځنی گرد (تول) مسلمانان وارخطا شول. لږ څه وروسته زمونږ رسول الله صلی الله علیه وسلم په سد شو په دغه وخت کښی د ده له مبارکی خولی ځنی دا جمله ووته. «هغه قوم به څرنګه فلاح ومومی چه د خپل هغه رسول مخ ئی په وینو سور (ژوبل) کر چه دوی د الله جل جلاله په لوری بولی؟» هو! د مشرکانو د وحشیانه شداندو او ظلمونو د لیدلو په اثر دوی متأثر شول او د کفارو څو نومیالیو (نامورو) متجاوزینو ته ئی د ښیرا کولو اراده وفرمایله. په رښتیا سره چه دوی حق هم درلود (لرلو) چه هغوی ته د دوی د هسی وحشی توب او بربریت په مقابل کښی ښیرا وکړی. مګر د الله تعالی منظور داسی ؤ چه دوی له خپل جلیل منصب ځنی لا لوړ ځای ته وخیژوی. او د دوی د لویو اخلاقو یوه خورا (ډیره) ښه نمونه قائمه کړی او تولی دنیا ته دا ورڅرګنده کړی چه د بشریت عالم د دی سید المرسلین صلی الله علیه وسلم دغه صبر، تحمل، حلم او عفوی ته وګوری چه خلق پر دوی باندی ظلم او تیری کوی او دی هغوی ته هیڅ نه وائی. دوی یوازی د هم هغه حکم په تعمیم کښی بوخت او لګیا په نظر راځی چه پری مامور دی او هغه دعوت، تبلیغ، جهاد او نور دی او د نورو چارو نتیجه او انجام الله تعالی ته سپاری. په هغو کښی چه هر حکمت او مصلحت وی هغه به کیږی. آیا د دی په ځای چه هغوی د رسول کریم صلی الله علیه وسلم په ښیره هلاک کړی دا ښه نه دی چه له هم دی دښمنانو ځینی د اسلام محافظان او د رسول الله مینان او رښتین ځان جاروونکی جوړ کړی؟ لکه چه هم دا نومیالی مشران چه رسول الله مبارک د دوی په حق کښی د ښیرا کولو اراده فرمایلی وه څه موده وروسته الله جل جلاله دوی گرد (تول) سره د دوی په پښو کښی واچول او د اسلام په سرتیرو لښکرو کښی شامل شول. الغرض په ﴿لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ عَنِ الْأَمْرِ هَٰذَا﴾ کښی ئی محمد صلی الله علیه وسلم ته تنبیه وفرمایله چه بنده لره اختیار نشته او نه د هغه علم محیط دی. د هر شی اراده چه الله تعالی وفرمائی هم هغه کوی. که څه هم کافران ستاسی دښمنان دی او پر تاسی ظلم کوی خو که الله جل جلاله اراده وفرمائی هغوی ته هدایت کوی. او که ئی اراده وشي عذاب ورکوی. نو ته له خپله ځانه هغوی ته ښیرا مه کوی! په ځینو روایتونو کښی د دی آیتونو شان نزول بل رنگ معلومیږی چه دلته د هغوی د تفصیل لیکلو ځای نشته. په «فتح الباری» کښی څو ځایه پر هغه باندی پوره بحث شوی دی. فلیراجع!

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ يُغْفِرُ لِمَن يَّشَاءُ
وَيُعَذِّبُ مَن يَّشَاءُ وَاللَّهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ

او (خاص) الله لره دی هر هغه څه چه په آسمانونو کښی دی او هر څه چه په ځمکه کښی دی (سره له آسمانونو او ځمکی ملکا خلقاً او عبیداً) ښه نه کوی الله هر هغه ته چه اراده وفرمائی د ښښی ئی او په عذابوی الله هر چاته

چه اراده و فرمائی د عذاب ئی او الله ښه ښوونکی (د خطیاتو) ډیر رحم والا دی (د اجر او ثواب په انعام سره)

تفسیر : یعنی په گردو (تولو) آسمانونو او ځمکو کښی د واحد او بی نیاز خدای جل وعلی شانه حکم چلیږی. او دی د هر شی اختیار لری. گرد (تول) د ده مخلوق او مملوک دی. دی هر څوک چه مناسب او وړ (لائق) وېولی د ایمان توفیق ور په برخه کوی. او هر چاته چه اراده وکړی د کفر په سزا ئی رسوی ښائی په آخره کښی د ﴿وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ﴾ په فرمایلو سره دی ته اشاره وی چه دغو خلقو ته به چه تاسی د دوی په حق کښی د ښیرا کولو اراده درلوده (لرله) ایمان او مغفرت او رحمت ور په برخه شی.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا الرِّبَا

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی یعنی ای مؤمنانو! مه خورئ سود!

تفسیر : د (احد) د غزا په یادونه کښی د سود ممانعت په ظاهره بی تعلقه ښکاری مگر ښائی له دی مناسبه وی چه پاس په ﴿إِذْ هَبَّتْ ظُلُمَاتٌ مِنْكُمْ أَنْ تَفْشَلُوا﴾ کښی د جهاد په وخت کښی د بی زړه توب د ښودلو ذکر شوی ؤ او د سود له خوړلو څخه بناء پر دوو سببونو بی زړه توب پیدا کېږی.

(۱) د حرام مال د خوړلو له امله (وجبی) ئی د طاعت توفیق کمیږی حال دا چه ډیر لوی طاعت جهاد دی.

(۲) دا چه سود اخیستل په انتهائی بخل او ممسکی باندی دلالت کوی. ځکه چه سودخور غواړی چه خپل هومره مال بیرته واخلی چه ورکړی ئی ؤ او برسیره پر هغه نوره څه فائده چه تری په لاس ورغلی وی هغه هم ویریا پری نه ږدی. او د هغه معاوضه هم په جلا (جدا) صورت سره وصول کړی. نو هغه څوک چه په مال کښی دومره بخل او امساک کوی چه د پاک الله په نامه د پوی ذری په اندازه هم همدردی ونه شی کړی نو هغه به د الله جل جلاله په لاره کښی خپل ځان څرنگه جار (قربان) کړی؟ ابوحیان رحمه الله علیه لیکي چه په دی وخت کښی یهودانو او د نورو د سود (سوائی) معاملی له مسلمانانو سره علی الاکثر جاری وی نو ځکه له هغوی ځنی د دی تعلقاتو شکول ډیر مشکل ؤ څرنگه چه پخوا له دی نه د ﴿لَا تَتَّخِذُوا بِلِهَادِ﴾ حکم د دوی «په ترک مؤالات» صادر شوی ؤ او د (احد) په قصه کښی هم د یهودانو او د منافقانو حرکت او مداخله ډیره زیاته وه نو ځکه ئی تنبیه وفرمایله چه د سود راکړه او ورکړه پرېږدئ! که نه د هغه له سببه به هرومرو (خامخا) د هغو ملعونانو سره ستاسی تعلقات قائم پاتی شی چه په راتلونکی زمانه کښی به د زیان گاللو (اوچتولو) موجب وگرځی.

أَضْعَافًا مُّضَاعَفَةً

په دی حال چه دوه چنده پر دوه چنده (وی) .

تفسیر : د دی مطلب داسی نه دی چه لږ سود واخلي! خو دوه چنده او دری چنده ئی مه اخلي! خبره دا ده چه د جاهليت په زمانه کښی به خلقو هسی سود او سوائی اخیستل لکه چه نن ورځی ئی د (هندوستان) بنیه گران اخلي چه سل روپی به ئی ورکولی او د هغه سود به هم سل سل روپی سره تولیدی تر دی چه د سلو روپیو په عوض کښی به د زرهارو روپیو د جایداد خاوندان کیدل. هم دا صورت ئی دلته په ﴿أَضْعَافًا مُّضَاعَفَةً﴾ سره تعبیر وفرمایه. یعنی اول خو سود مطلقاً حرام او قبیح دی او بیا دا صورت خو ئی ډیر زیات شنیع او بد دی. لکه چه څوک ووائی. «خانه! په مسجد کښی کنځلی مه کوه!» نو د دی خبری مطلب داسی نه کیږی چه له مسجد څخه د باندی د کنځلو اجازه شته بلکه داسی الفاظ د زیات تقبیح او تشنیع په موقع کښی ویل کیږی.

وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

او وویږیږئ له الله ښائی چه په مراد به ورسپیږئ (خلاص به شی تاسی د الله له قهره) .

تفسیر : یعنی په سود خوړلو کښی هیڅ نیکی نشته بلکه ښیگه (ښه والی) په دی کښی ده چه له الله جل جلاله ځنی وویږیږئ! او د سود خوارک پریږدئ.

وَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ

او وویږیږئ ! له اور هغه چه تیار کړی شوی دی له پاره د کافرانو.

تفسیر: یعنی سود خوړ دوزخ ته ځی چه هغه اصلاً د کفارو له پاره جوړ کړی شوی دی.

وَاطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ

او حکم ومنئ د الله او (حکم ومنئ!) د رسول (د الله) له پاره د دی چه پر

تاسی رحم و کرمی شی.

تفسیر: د رسول الله صلی الله علیه وسلم د حکم منل هم په حقیقت کښی د الله جل جلاله حکم منل دی. ځکه چه هم ده حکم راکړی دی چه مونږ د ده د رسول الله صلی الله علیه وسلم حکم هم ومنو او د هغه پوره اطاعت وکړو. هغه احمقان چه د اطاعت او عبادت په منځ کښی څه فرق نه کوی دوی د رسول الله صلی الله علیه وسلم اطاعت په شرک سره تعبیری. څرنگه چه د احد په غزا کښی د رسول الله صلی الله علیه وسلم له حکم ځنی مخالفت شوی ؤ لکه چه وروسته راځی نو ځکه د راتلونکی زمانی له پاره تنبیه ورکوله کیږی چه د الله تعالی د رحمت او د فلاح او بری هیله (امید) هلته کیدلی شی چه د الله جل جلاله او د رسول الله صلی الله علیه وسلم په خبرو باندی عمل او تگ وکړی شی.

وَسَارِعُوا إِلَى مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ

او تلوار وکړئ په طرف د (هغو اعمالو چه سبب د) مغفرت د رب ستاسی او (سبب د دخول د) جنت (دی).

تفسیر: یعنی د هغو اعمالو او اخلاقو په لوری مندی ووهئ! چه د الله تعالی له وعدی سره سم د هغه په کولو سره د بخشش وړ (لائق) او د جنت مستحق گرځئ.

عَرْضُهَا السَّمُوتُ وَالْأَرْضُ

چه پلنوالی د هغه (لکه پلنوالی د) آسمانونو او ځمکی دی.

تفسیر: څرنگه چه د بنیادمانو په مغزو کښی د ځمکو او آسمانونو له وسعت څخه زیات بل کوم وسعت نشی راتلی، نو ځکه ئی د پوهولو له پاره د جنت عرض له هغه سره تشبیه کړ گواکی دا ئی راوښودل چه د جنت عرض له دی ځنی زیات وگنئ. کله چه د جنت عرض (سور) دومره وی، نو الله تعالی ته ښه معلوم دی چه د هغه طول (اوږدوالی) به څومره وی؟.

أَعَدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ

تیار کړی شوی دی دغه (جنت) له پاره د پرهیزگارانو هغه کسان چه نفقه ورکوی (مال لگوي د الله په نامه) په خوښی (یا ارزانی یا شتمنی کښی) او

تکلیف (یا قیمتی یا تنگسه کینی).

تفسیر : یعنی نه په عیش او خوښی کېږي الله تعالی هیروی، او نه د تنگسی او تکلیف په وخت کېږي د الله تعالی په نامه باندې له ورکړې څخه ځان ساتی. په هره موقع او په هر حال کېږي سم له خپله توانه سره د خیراتو او صدقاتو دپاره تیار وی او د سود خورانو په شان بخیلان او خزانه داران نه دی ځواکي سره له بدنی جهاده مالی جهاد هم کوی.

وَالْكُظُمِينَ الْعَظِيمَ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ

او چه ځغمونکي د قهر دی (سره له قدرته) او عفوه کوونکي دی له خلقو (چه پری وکړي زیاتي او ظلم) او الله خوښوی نیکی کوونکي

تفسیر : د قهر او د غصی ځغمل لوی کمال دی. برسیره پر هغه دا دیر ښه او لوی کار دی چه د خلقو تجاوزات او غلطیانی هم بیخي معافوی. او نه ئی یوازی معافوی بلکه له هغوی سره احسان - نیکی هم کوی. غالباً پخواله دی نه د کومو خلقو په نسبت چه د نه ښیرا کولو امر، ارشاد او اشاره ورته شوی وه دلته د هغوی په نسبت د غصی او د قهر ځغمل، او د عفوی او د تیریدلو ځغنی د کار اخیستلو ترغیب ورکړی شوی دی. او هم د ځغنیو اصحابو په نسبت چه د (احد) په غزا کېږي ئی د رسول اکرم صلی الله علیه وسلم له حکمه غاړی غړولی وی - یا تیتیدلی وو، د تقصیراتو د تیریدلو او د عفوی او احسان د شان اختیارولو په لوری توجه ورکړی شوی ده.

وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ

او هغه کسان کله چه وکړي دوی کومه لویه گناه یا ظلم وکړي دوی پر ځانونو خپلو باندې (په کولو د وړو گناهونو)

تفسیر: یعنی بیخي په ښکاره ډول (طریقه) سره څوک داسی د بی حیائی کوم کار وکړي چه د هغه اثر متعدی وی او نورو ته هم ورسپړی، یا د کوم داسی خراب حرکت مرتکب شی چه د هغه ضرر لازمی او یوازی د ده په ځان پوری محدود وی.

ذَكُرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفِرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمَنْ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ
إِلَّا اللَّهُ ثُمَّ لَمْ يُصِرُّوا عَلَى مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٦٠﴾
أُولَئِكَ جَزَاءُ وَهُمْ مَغْفِرَةٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَجَنَّاتُ جَعْدَى
مِّن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ ﴿٦١﴾

نو یاد کړی دوی الله پس مغفرت وغواړی دوی له پاره د گناهونو خپلو او شوک دی چه مغفرت کوی د (تولو) گناهونو (هیشوک ئی مغفرت نه کوی) مگر (مغفرت ئی کوی) الله، او نه کوی مداومت دوی پر هغه گناه چه کړی ده دوی حال دا چه دوی پوهیږی (چه مونږ بد کړی دی). هم دا (متقیان چه ذکر شول) جزاء د دوی مغفرت دی له (جانبه د) رب د دوی او جنتونه دی چه بهیږی لاندی له (ونو او مانیو د) هغو ویالی چه تل به وی دوی په هغو (جنتونو) کښی، او خومره ښه دی اجر (مزدوری) د عاملینو (دغه مغفرت او جنت).

تفسیر : یعنی د الله تعالیٰ عظمت او جلال - د ده عذاب او ثواب - د ده حقوق او احکام د ده د عدالت سره مخامخ کیدل - او د ده وعد وعید په زړه کښی یاد کړی، او د ده یادونه په ژبه سره هم شروع کړی، مضطرب او ورڅخه وویریږی او په نامه سره ئی ویولی، او د ده د لوئی او کبریاء په مقابل کښی سر په سجده کیږدی (لکه چه د «صلوة التوبه» په حدیث کښی راغلی دی) بیا په هغی شرعی طریقې چه د گناهونو د استغفار له پاره مقرر ده عفو او مغفرت وغواړی. مثلاً د حقدارانو حق اداء کړی، یا له دوی څخه معافی وغواړی او د الله تعالیٰ په حضور توبه او استغفار وکړی، (څکه چه اصلی مغفرت کوونکی خو هم دغه پاک الله دی) او په هغی گناه باندی چه د بشریت په مقتضاء سره تری صادره شوی ده مداومت ونه کړی بلکه په دی باندی وپوهیږی چه حق تعالیٰ د بندگانو رښتیانی توبه منی، که دی په ندامت او اقلاع سره توبه ویاسی، او د ده په حضور کښی په خلوصیت او انابت سره حاضر شی، نو دغه خلق هم په دوهمه درجه متقیانو کښی داخل دی چه د هغوی له پاره جنت تیار شوی دی حق تعالیٰ د دی تائبینو گناه عفو کوی، او دوی ته پخپل جنت کښی غای ورکوی، او هغه توبه او نیک عمل چه دوی کړی وی دوی ته د هغه ډیر ښه عوض ورکول کیږی.

قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ سُنَنٌ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ ﴿١٣٠﴾

په تحقیق تیری شوی دی پخوا له تاسی دیری طریقی (د کفارو د هلاک) نو وگرځئ! (تگ وکړئ) تاسی په ځمکه (جهان) کښی پس وگورئ! چه څرنګه ؤ عاقبت (انجام) د نسبت کوونکو د دروغو (رسولانو ته).

تفسیر : یعنی پخوا له تاسی څخه ډیر اقوام او ملل تیر شوی دی، او لوی پېښی شوی دی. او د الله تعالیٰ عادت هم وار په وار معلوم کړی شوی دی. که له دوی ځنی هغه کسان چه د انبیاء علیهم السلام په عداوت، او د حق د تکذیب له پاره ئی ملاوی ترلی دی، او د الله جل جلاله او د ده (رسول) له تصدیق او اطاعت څخه ئی مخ اړولی دی، او په حرامخوری او ظلم او عصیان باندی ئی اصرار کړی دی د هغوی انجام څومره خراب شوی دی! که ستاسی یقین نه وی نو د ځمکی پر مخ باندی وگرځئ!، او ښه تفتیش او تحقیق وکړئ! او د دوی د تباهی علام او آثار وگورئ چه نن هم ستاسی د مملکت په شاوخوا کښی نژدی موجود دی، نو پر دغو واقعاتو د غور کولو څخه د (احد) د غزا دواړو خواؤ ته عبرت او پند په کار دی. یعنی مشرکان چه د الله تعالیٰ او د رسول الله صلی الله علیه وسلم د عداوت لامله (له وجی) ئی د حق د ابطال له پاره ملاوی ترلی وی، پخپل دی لږی او عارضی فتحی او بری باندی دی مغرور نشی! ځکه چه د هغوی آخری انجام بی له هلاکته او بربادی بل هیڅ شی نه دی، او مسلمانان دی د کفارو له سختیو، او د دوی له وحشیتوب، او لاس غځولو، یا د خپلی دی عارضی ماتې ځنی ملول او مأیوس نه وی، چه آخر حق غالب او کامیابیږی، او د پاک الله هم دا سنت او عادت له پخوا راهیسی جاری، او نه بدلیدونکی دی.

هَذَا بَيَانٌ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿١٣١﴾

دا (قرآن) بیان دی له پاره د (تولو) خلقو او هدایت (لار ښوونه) او موعظت (نصیحت) دی پرهیزګارانو ته

تفسیر : یعنی د عامو خلقو د غوړونو د خلاصولو له پاره دغه قرآنی مضامین بیانېږی چه د هغو د اوریدلو څخه له الله تعالیٰ ځنی ویریدونکی خلق هدایت او پند اخلی مګر هغه کسان چه د دوی په زړونو کښی د الله تعالیٰ خوف نه وی نو دوی به د نصیحت کوونکو له تنبیهاو ځنی څه ګټه واخلي؟.

وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا أَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۳۶﴾

او مه سستیوئ تاسی! او مه خپه کیوئ تاسی! او هم دا تاسی غالبان یی که یی تاسی مؤمنان (په حقه سره).

تفسیر: دا آیتونه د (احد) د غزا په باره کښی نازل شوی دی کله چه مجاهدین د دیرو زخمونو له لاسه توتی توتی وو او د دوی د دیرو لویو لویو جنگیالیو او نومیالیو شهیدانو غوړونه او پوزی او نور اعضاء پری کړی شوی او مثله وو، او د دوی جنازی تر سترگو لاندی پرتی وی محمد علیه الصلوٰة والسلام هم د شقیانو له لاسه په مات غاښ او ژوبل تندی په وینو رنگ په نظر راته او ظاهراً له هر لوری د ماتی او شکست منظره ښکاریده، د دی ناامیدیو او سختیو په هجوم کښی د الله تعالیٰ دا زورور او مؤثر بشارت غوړونو ته ورسید. ﴿وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا أَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ﴾ وگورئ! چه له دیرو سختیو ځنی مه ویریئ! او د الله تعالیٰ د دښمنانو په مقابل کښی نامردی، سستی او بی زړه توب مه کوئ! او په دی درپښو شویو حوادثو او مصائبو باندی مه غمجن کیوئ! او مات زړه او ورانه خوله مه کیئ چه دا له تاسی سره وې (لائق) او د مؤمنانو دستور نه دی! او په یاد ئی ولرئ چه هم دا نن هم دا تاسی معزز، سرلوړی، او غیرتمن یی! چه د حق په حمایت کښی رېړونه گالی! (تکلیفونه تیروئ) او ځانونه قربانوئ! نو په یقین سره وروستنی بری هم ستاسی دی! او په پای (اخیر) کښی هم دا تاسی غالب او کامیاب یی خو په دی شرط سره چه د ایمان او ایقان په لاره مستقیم وسع! او د الله تعالیٰ پر وعدو پوره باور ولرئ! او له «جهاد» فی سبیل الله او د رسول الله صلی الله علیه وسلم له اطاعت څخه قدم بیرته وانخلئ! دا د الله تعالیٰ بشارت ماتو زړونو ته پیوند او مراوو غیرو ته نوی ژوند ورعطا کړ او د دوی په جسمونو کښی تازه روح ننوت او نتیجه ئی داسی شوه، هغه کافران چه یو ساعت پخوا له دی نه ظاهراً غالب ښکاریدل، د زخمی او سترو ستومانو مجاهدینو د انتقامی هجوم په مخ کښی بیاونه شو دریدلی او د خپلو دوو پښو سره ئی دوه نوری پښی په قرض اخیستی سر ځوړی مخ په کورونو وتښتیدل.

سستی مه کوئ په جنگ کښی، نه خپګان په «ما اصاب»

تاسی یی د دوی د پاسه، که ایمان لرئ او آب

تاسی مرئ د رب پر لاری، شهیدان جنت مآب

دوی په لاری د شیطان مری اور ئی ځای غوښی کباب

إِنْ يَبْسُصْكُمْ قَرْحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ قَرْحٌ مِّثْلُهُ

وَتِلْكَ الْأَيَّامُ نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ

که ورسیری تاسی ته زخم نو په تحقیق رسیدلی دی قوم (د کفارو) ته (هم) زخم په شان د زخم ستاسی، او دا ورځی (د ژوندون) اړو وراړو ئی (په وار) په منځ د خلقو کښی،

تفسیر: هغه شدید نقصان چه مسلمانانو ته په جنگ کښی رسیدلی ؤ دوی له هغه ځنی ډیر خپه او غمجن وو، برسیره پر هغه د منافقانو او دښمنانو د ډیری طعنی څخه هم ډیر په ربرونو کښی وو. منافقانو به ویل . «که محمد په رشتیا سره د الله رسول وی، نو دومره نقصانونه به ولی ورته رسیدل؟ یا د لړی مودی له مخی به ولی ماتی ورته پیښیدی؟» په دی آیتونو کښی الله تعالی مسلمانانو ته تسلی ورکړه، چه که په دی غزا کښی تاسی ته ریر او تکلیف درپښ شو، نو تر دی د مخه هم دا راز (قسم) تکلیفونه مقابل لوری ته هم رسیدلی دی. د «احد» په غزا کښی ستاسی (۷۵) سری شهیدان او ډیر غازیان زخمیان شول، حال دا چه یو کال پخوا له دی نه د «بدر» په غزا کښی د کفارو او یا سری مردار، ډیر سری ئی زخمیان او یا تنه ئی گرفتار شول او رومی په هم دی «احد» کښی د دوی ډیر جنگیالی مقتول او مجروح شول، لکه چه د ﴿وَلَقَدْ صَدَقَكُمُ اللَّهُ وَعْدًا إِذْ تَحْشَوْنَهُمْ بِاَدْنِهِمْ﴾ له الفاظو ځنی ښکاره ده . بیا په «بدر» کښی د هغوی او یا تنه سری په ذلت سره بندیان شول، حال دا چه ستاسی هیڅ یو تن هم دغه ذلت او تحقیر نه دی لیدلی. لنده ئی دا چه خپل نقصان د هغوی له نقصان سره موازنه او پر تله کړئ! خو دغه خبره له ورا درښکاره شی چه تاسی ته د غم او خپګان هیڅ یوه موقع نه ده پاتی او نه هغوی دغسی سترگی لری چه د خپل غرور او تکبر سرونه لږ څه ورپورته کړی.

کله وی پر مونږ، کله بیا شی زمونږ - کله شو خپه ، کله وی خوښی زمونږ باقی زمونږ عادت له پخوا څخه هم داسی دی چه سختی، او نرمی، زحمت او راحت، مشقت او آسانی، عزت او ذلت راولو او د هغو ښو ورځو تقابل، تل له بدو ورځو سره کوو کله شپه کړو، کله ورځ، کله ژمی کړو، کله اوړی، کله سمسور کړو کله خمسور، کله وریځ کړو کله شین، کله وچ کړو، کله زرغون، او همیشه د خلقو حال احوال سره بدلوو او د نن خوند د سبا په ژوند کښی ږدو، چه په دی کښی ډیر حکمتونه پټ او اسرار مضمحل دی بیا کله چه کفار سره له دومره ربر ګاللو (سختی تیرولو)، د باطل له حمایت ځنی لاس نه اخلی، نو تاسی مؤمنان به د حق په حمایت او نصرت کښی ولی بی زړه کیږی؟ او دومره تردد او اندیښنه به ښکاروئ؟ حال دا چه له هر رنځ ځنی گنډ په لاس، او په هری تیاری پسی د رڼا احساس کیږی.

بی له ربره هوسانی نشته هیچیری زحمت ګالی راحت مومی خلق هر چیری شو چه ځان خپل په اغزو نه کاندی څیری . په وصال به د گل ښاد نشی هیچیری

وَلْيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا

او له پاره د دی چه معلوم کړی الله هغه کسان چه ایمان لرونکی دی (په علم الشهود سره هم)

تفسیر : یعنی د دی له پاره چه الله تعالیٰ رښتین ایمان لرونکی له منافقانو ځنی جلا (جدا) کړی او د دواړو رنگونه او بنی جلا جلا (جدا جدا) په نظر راشی.

وَيَتَّخِذَ مِنْكُمْ شُهَدَاءَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿٣٠﴾

او (بل له پاره د دی چه) ونیسی (الله) له تاسی شهیدان، او الله نه خوښوی ظالمان (کافران).

تفسیر: له ظالمانو ځنی که د مشرکانو هغه ډله مراد وی چه د (احد) په غزا کښی د مسلمانانو په مخامخ کښی ولاړ وو نو مطلب به ئی داسی کیږی چه د دوی د دی عارضی بری سبب دا نه دی چه پاک الله له دوی سره محبت لری بلکه دا بری نورو اسبابو باندی بنا دی. او که له ظالمانو څخه هغه منافقین مراد وی چه په عین موقع کښی له مسلمانانو ځنی جلا (جدا) شول نو دا راجکاروی چه دوی د الله تعالیٰ په نزد مبعوض دی نو ځکه د ایمان او شهادت له لویۍ درجی ځنی بی برخۍ او لکه مرداره لری وغورځول شول.

وَلْيَخْصَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَيَبْخَثَ الْكَافِرِينَ ﴿٣١﴾

او (بل دپاره د دی چه پاک او صاف کړی) الله (له گناه) هغه کسان چه ایمان لرونکی دی او هلاک کړی (الله) کافران.

تفسیر : یعنی ماتی او بری دواړه بدلیدونکی شیان دی. خو په دی غزا کښی ئی مسلمانانو لره د شهادت د لوړی درجی ورکړه مطلوب وه او د مؤمنانو او منافقانو آزموینه او معلومول یا له گناهونو ځنی پاکول مقصود ؤ او په ورو ورو سره د کافرانو فنا او محو کول منظور ؤ چه هغوی په عارضی غلبی او موقتی بری باندی مسرور او مغرور شی او په کفر او طغیان کښی له پخوا نه لا زیاته ترقی او پرمخ تگ وکړی او ښه پکښی بوخت او لگیا شی او د الله تعالیٰ د قهر او غضب ښه وړ (لائق) او مستحق وگرځی، نو د دی له امله (وجی) دا عارضی ماته د مسلمانانو په برخه شوه که نه پاک الله له کفارو ځنی خوښ او راضی نه دی.

أَمْرٌ حَبِيبٌ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَكِنَّا يَعْلَمُ اللَّهُ الَّذِينَ يَجْهَدُونَ مِنْكُمْ وَيَعْلَمُ الصَّابِرِينَ ﴿١٧٧﴾

(بلکه) آیا گمان کوئی تاسی (ای تشبیه و تنویدونکو په احد کښی) د دی چه ننه به وځی جنت ته حال دا چه معلوم کړی به نه وی الله (په علم الظهور سره هم) هغه کسان چه جهاد ئی کړی دی له تاسی ځنی او (نه دی په علم الظهور سره) معلوم کړی (الله) صابران (ثابتان په سختیو کښی)

تفسیر : یعنی الله تعالیٰ تاسی د جنت په دغه اعلیٰ مقاماتو او لوړو درجو رسوی نو آیا تاسی داسی گنئی چه هم داسی بی له هیڅ ربر گاللو (سختی تیرولو) څخه آرام هم هغه ځای ته رسیوئ! او الله تعالیٰ به له تاسی ځنی څه پوښتنه نه کوی؟، او امتحان به له تاسی نه اخلی؟ چه څومره کسان له تاسی ځنی د الله تعالیٰ په لاره کښی جنگیدونکی؟ او څومره کسان د جنگ په وخت کښی ثابت قدم پاتی کیدونکی دی؟ داسی خیال مه کوئ ځکه چه لوړو ځایونو ته هم هغه سری رسیدلی شی چه د الله تعالیٰ په لاره کښی هر ډول (قسم) مصائب او متاعب پر ځان آخلی، بیرونه گالی (مشکلات تیروی) او د ځان قربانولو او مصاعبو له پاره تل تیار ولاړ وی. رښتین مین د دار او پری وړوی هرکله دا لویه مرتبه کله بیا مومی هر سری

وَلَقَدْ كُنْتُمْ تَمَنَّوْنَ الْبُوتَ مِنْ قَبْلُ أَنْ تَلْقَوْهُ فَقَدْ رَأَيْتُمُوهُ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿١٧٨﴾

او خامخا په تحقیق وئ تاسی چه آرزو به مو کوله د مرگ پخوا له هغه چه تاسی پیښیدئ پر دغه (مرگ) نو په تحقیق ولید تاسی دا (مرگ) حال دا چه تاسی (ورته) کتل.

تفسیر : هم هغه اصحاب الکرام رضی الله عنهم چه د «بدر» د غزا له شرکتی بی برخی پاتی وو، دوی د (بدر) د شهیدانو د ډیرو فضائلو له اوریدلو ځنی داسی تمنا او آرزو کوله چه کاشکی الله جل جلاله بیا موقع راولی، چه مونږ هم د الله تعالیٰ په لاره کښی ووژلی شو او د شهادت دا لوړه مرتبه حاصله کړو. هم دی حضراتو د «احد» په غزا کښی دغه مشوره وړاندی کړی وه چه راځی! له مدینې منورې نه د باندی ووځو!، او هلته له غلیم سره وجنګیږو! دوی ته

فرمانی هغه شی چه تاسی نی تمنا کوله، ستاسی تر سترگو لاندی راغی، نو اوس د پرمخ تگ په غحای، بیرته ولی غحان باسئ؟ په حدیث کښی راغلی دی چه «د دښمن د لیدلو تمنا مه کوئ! مگر که ورسره مخامخ شوئ، نو ثابت قدم اوسئ»

وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِنْ
مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَى
عَقْبَيْهِ فَلَنْ يَضُرَّ اللَّهَ شَيْئًا وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ ﴿٣٤﴾

او نه دی محمد مگر (دی) یو رسول (د الله)، په تحقیق تیر شوی دی له ده نه پخوا (دیر) رسولان، آیا نو که مړ شی (محمد) یا شهید کړی شی (محمد) نو بیرته به وگرځئ تاسی پر پوندو خپلو (کفر ته)، او هر څوک چه بیرته وگرځید، په پوندو خپلو (کفر ته) نو له سره به زیان ونه رسوی الله ته هیڅ شی، او ژر به جزا ورکړی الله شکر گزارو ته (د اسلام په نعمت).

تفسیر : واقعه دا ده چه د «احد» په غزا کښی نبی کریم صلی الله علیه وسلم د جنگ نقشه بالذات پخپله جوړه کړه. د گردو (تولو) صفونو له جوړولو څخه وروسته یوه دره پاتی شوه چه له هغی دری (وت) څخه انډیښنه وه چه د کفارو لښکر د شا له لوری یرغل (حمله) رانه وړی. نو د دی دری په یوی لوری څوکی کښی رسول الله مبارک پنځوس تنه زورور غشی ویشتونکی وټاکل (مقرر کړل) چه د هغوی رئیس حضرت عبدالله بن جبیر رضی الله عنهم ؓ، او پر دوی نی زیات تاکید وکړ چه «مونږ په هر حالت چه یو، ودی اوسو، خو تاسی هرومرو (خامخا) هم دا څوکه وساتئ! او پخپلو غشو سره د هم دغی دری ساتنه وکړئ! اعم له دی نه چه نور مجاهدین غالب وی، که مغلوب، تر دی که تاسی وویځئ. چه مرغان د هغوی غوښی خوری، خو بیا هم له خپله غحایه مه خوځیږئ!». «وانا لن نزال غالبین ما ثبتم مکانکم - (بغوی) مونږ تر هغه وخته پوری بریالی (کامیاب) یو څو تاسی دا غحای تینگ وساتئ! « الغرض وروسته له دی چه رسول اکرم صلی الله علیه وسلم گرد (تول) فوځ ته پوره هدایت ورکړ، بیا په «جهاد» باندی شروع وشوه. د غزا میدان ښه تود ؤ. اسلامی غازیان به کامیاب او وړاندی کیدل او د خپل شجاعت جوهر به نی ښکاراوه. د ابودجانه، علی مرتضیٰ او نورو مجاهدینو رضی الله عنهم د توری او بهادری په مقابل کښی د قریشو د مشرکینو ملاوی ماتی شوی او پرته (علاوه) له تیښتی بله هیڅ یوه لاره دوی ته پاتی نشوه او حق سبحانه و تعالیٰ د خپل نصرت موعوده وعده پوره کړه او کفارو ته سخته ماتی ورپیښه شوه نو له ویری غحنی مخ په تیښته شول د دوی ښځی چه د غیرت

ورکولو او جوش پیدا کولو له پاره راغلی وی خپلی پینځی په لاس نیولی تښتیدی او پر ویره سره ئی هر لوری ته مندی وهلی. مجاهدینو د غنیمت پر اموالو باندی قبضه کول شروع کړل کله چه دغه ننداره هغو (٥٠) تنو غشو ویشتونکو ته ورڅرگنده شوه نو ئی داسی گومان وکړ چه ګواکي فتح کامله شوه او دښمن تښتی، نو زمونږ دلته چتی (بیکاره) کیناستل څه په کار دی؟ ښه خو دا ده چه د غلیم تعقیب وکړو او په غنیمت کښی هم خپله برخه واخلو عبدالله بن جبیر (رضی الله عنه) د رسول اکرم صلی الله علیه وسلم توصیه او ارشاد دوی ته ور په یاد کړ، خو دوی هسی وگڼل چه لکه مونږ د رسول الله صلی الله علیه وسلم اصلی مقصد او هدف بیخی پوره کړی دی اوس نو په دی ځای کښی ولی وزگار کینو په دی خیال کښی ګرد (تول) تیروتل. یواځی عبدالله بن جبیر رضی الله تعالیٰ عنه له (١١) تنو نورو ملګرو رضی الله تعالیٰ عنه سره د هغی دری د ساتنی له پاره پاتی شول. د مشرکینو سواره (رساله) د خالد بن ولید په ریاست چه تر دغه وخته پوری په اسلام سره لا مشرف شوی نه ؤ د تښتی په منځ کښی یو ځلی بیرته واپس شوه او د هم هغی دری له لوری ئی پر مسلمانانو حمله (یرغل) یوووړ، لسو دولسو غشو ویشتونکو ونشو کولی چه د هغو (٢٥٠) تنو سورو مخه ونیسی، خو سره له هغه هم عبدالله بن جبیر سره د خپلو ملګرو رضی الله عنهم ښه په بهادری سره تر دی حده پوری مدافعه وکړه چه ځانونه ئی ګرد (تول) سره قربان کړل. مسلمانان مجاهدین چه د شا له جانبه بیخی مطمئن وو ناڅاپه پر دوی باندی د مشرکانو سواره ورغلل او د مخی له لوری د مشرکینو هغه فوځونه هم بیرته وروګرځیدل چه پخوا له دی نه تښتیدلی وو او سخت جنگونه سره ونښتل او مجاهدین بیخی د کفارو له لوری محصور او سخت ویروونکی جنگ ته مجبور شول نو ځکه ډیر مسلمانان سره شهیدان او زخمیان شول. په هم دی تهلکه او پریشانی کښی (ابن قمیثه) یوه غټه تیږه (گټه) د رسول الله مبارک په لوری وروویشته چه د هغی په اثر د رسول الله مبارک پاک غاښ شهید او چهره منوره څیره ئی زخمی او ژوبله شوه (ابن قمیثه) غوښتل چه د رسول الله صلی الله علیه وسلم وژلو ته هم اقدام وکړی مګر اسلامی علم وړونکی مصعب بن عمیر رضی الله تعالیٰ عنه مدافعه وکړه خو رسول الله مبارک د زخم له شده پر ځمکه ولوید، کوم شیطان څر وکړ. چه «محمد ووژل شو!» د دی بدی خبری په اوریدلو سره مسلمانان وارخطا شول او پښی ئی سستی شوی، او لاس تر زنی پاتی شول. ځینی مسلمانان مبهوت او حیران کیناستل ځینو ضعفاؤ ته هسی یو خیال پیدا شو چه د مشرکانو له رئیس ابوسفیان ځنی پناه وغواړی. ځینو منافقانو وویل. «کله چه محمد ووژل شو نو مونږ اسلام بیخی پریردو، او خپلو پخوانیو مذهبونو ته بیرته ګرځو» په دی وخت کښی انس ابن النضر د انس بن مالک «رض» تره وویل «که محمد صلی الله علیه وسلم په شهادت ورسید نو د محمد صلی الله علیه وسلم رب خو ژوندی دی او وروسته د محمد صلی الله علیه وسلم له شهادت څخه زمونږ ژوند څه په کار دی؟ په دی مبارکه لاره کښی چه رسول الله مبارک خپل ځان قربان کړی دی، ښائی چه مونږ هم ځانونه قربان کړو!» دا ئی وویل او پر کفارو ئی حمله او یرغل ورووړ او د جنگ ډګر ته لکه زمري ور وړاندی شو او تر هغه پوری په بهادری وجنگید، چه په شهادت ورسید. رضی

الله عنه! په دی وخت کېږي د رسول الله مبارک غږ پورته شو.

«إلى عباد الله! انا رسول الله - زما په لوري راشئ! ای بندګانو د الله زه د الله رسول یم. کعب بن مالک رضی الله عنه د رسول الله مبارک غږ وپېژاند او چیغه ئی وکړه. «ای مسلمانانو! زیری می درباندي چه رسول الله مبارک لله الحمد ژوندی دی!» دلته د دی غږ د اوریدلو په اثر گردو (تول) مسلمانانو هم هغه لور ته ورتګ شروع کړ او سم د لاسه (۳۰) تنه اصحاب د ده مبارک په گرد (تول) چاپېر کېږي سره غوند شول او په سخته مدافعه ئی شروع وکړه او د مشرکانو فوځ ئی بیا سره تیت او پرک (منتشر) کړ. په دی موقع کېږي سعد بن ابی وقاص، طلحه، ابو طلحه، قتاده بن النعمان او نورو اصحابو رضی الله عنهم اجمعین ډیر زیات رېړونه وګالل (تکلیفونه تیر کړل) او خپل سرونه ئی پخپلو ورغویو کېږي ونيول او سخت جنگونه ئی له کفارو سره وکړل تر دی چه مشرکانو بیخي میدان پریشود او بیا تیښتی ته اړ او مجبور شول. او دا آیت نازل شو. ﴿وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ﴾ - یعنی محمد صلی الله علیه وسلم هم یو بنده او رسول د الله دی، خدای خو نه دی، له ده څنې پخوا ډیر رسولان تیر شوي دی چه وروسته له هغوی څنې د هغوی تابعانو د هغوی دین ساتلی دی. او خپل ځان او مال ئی تری جار (قربان) کړی دی. مګر هغه دین ئی له لاسه نه دی ایستلی. او تل ئی قائم ساتلی دی. د رسول الله صلی الله علیه وسلم انتقال له دی فانی دنیا څنې کومه د تعجب خبره نه ده که دا وخت نه وی نو په بل کوم وخت کېږي خو هرومرو (خامخا) دی وفات کېږي که کوم وخت دی وفات یا بالفرض په شهادت ورسپړی، نو آیا تاسی به د دین له خدمت، یا د هغه له حفاظت نه ژر تر ژره پر خپلو پوندو بیرته گرځئ؟ او له «جهاد» فی سبیل الله څنې به مخ اړوئ؟ لکه چه اوس د ده د قتل د خبر له اوریدلو څنې ډیر کسان بی حوصلی شول او له پښو ولویدل یا د منافقینو له مشورو سره سم العیاذ بالله بیخي له دین څینی مخ اړوئ؟ او بیرته کافران کېږئ؟ له تاسی څینی داسی هیله هیڅکله نه کېږي، که څوک داسی وکړی نو خپل ځان ته به نقصان ورسوی او الله تعالی ته هیڅ زیان نشی رسولی الله جل جلاله ستاسی مرستی (مدد) ته محتاج نه دی، بلکه تاسی شکر وکړئ که هغه تاسی ته د دین لار نه وی درښودلی او د دین په خدمت کېږي ئی نه وی مشغول کړی نو ستاسی حال به څه ؤ؟

«مه ږده ته احسان په چا چه کوم خدمت د قوم

قوم ږدی احسان په تا چه کوی خدمت د قوم»

او شکر هم دا دی چه مونږ لا زیات د دین په خدمت کېږي مضبوط او ثابت قدم اوسو. په دی کېږي اشاره ده چه د رسول کریم صلی الله علیه وسلم د وفات په تقریب کېږي به څینی خلق له دین څخه اوړی. او هغه کسان چه په دین باندی قائم پاتی وی هغوی ته به لوی اجر وی لکه چه هم داسی پیښه هم وشوه چه ډیر خلق مرتدان شول او د صدیق اکبر رضی الله تعالی عنه په وسیله بیرته په اسلام مشرف شول او څینی تری ووژل شول.

تنبیه: ﴿قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ﴾ کېږي ﴿خَلَتْ﴾ به له «خلو» څنې مشتق وی. چه معنی

ئی تیریدل، گوئی کیدل، تلل دی. او له هغه سره موت لازم نه دی لکه چه پاک خدای جل جلاله فرمائی. ﴿وَإِذْ يَقُولُ الْمَلَائِكَةُ لَإِذَا خَلَوْا عَصَوْا عَهْدَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ أَلَا يَكُنِيَ لَكُمُ الْعَذَابُ لَبَّاسًا﴾ یعنی کله چه تاسی پریودی او جلا (جدا) کیوی. او هم په «الرسول» کښی استغراقی لام نه دی بلکه جنسی دی، ځکه چه د مدعا په اثبات کښی استغراق لره هیڅ دخل نشته عیناً د هم دی جملی په شان د مسیح علیه السلام په نسبت ئی هم فرمایلی دی چه ﴿مَا لِيْسِيْرُ ابْنُ مَرْثَةَ الرَّسُولِ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ﴾ آیا دلته که لام استغراقی واخیست شی، نو د هغه معنی به داسی کیوی.

گردد (تول) رسولان له مسیح علیه السلام څخه پخوا تیر شوی دی، او هیڅوک نه دی پاتی چه وروسته له هغه ځنی مبعوث شی، نو لامحاله لام جنسی اخلو، نو هم هغه دی دلته هم ونیوه شی. د هغه تائید له دی ځنی هم کیوی، چه د عبدالله بن مسعود رضی الله تعالی عنه په مصحف کښی او د ابن عباس رضی الله تعالی عنه په قرأت «الرسول» نه بلکه (رسل) «نکره» ده. باقی د (خلو) په تفصیل کښی یوازی د موت یا د قتل ذکر د دی له امله (وجی) کړی شوی دی، چه طبیعی موت خو په هر حال راتلونکی ؤ او د قتل خبر په هم هغه وخت کښی مشهور کړی شوی ؤ. او څرنگه چه د موت د صورت وقوع مقدره وه نو ځکه پر قتل باندی مقدم کړ شو. د رسول الله صلی الله علیه وسلم د وفات په تقریب کله چه ابوبکر صدیق رضی الله تعالی عنه د اصحابو په مجمع کښی دا پوره آیت تر ﴿الشُّكْرَيْنِ﴾ پوری، بلکه د ﴿إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ مَيِّتُونَ﴾ آیت ئی هم ولوست. نو خلق ﴿قَدْ خَلَتْ﴾ او د ﴿أَقْلَرِنَ مَاتَ﴾ او د ﴿إِنَّكَ مَيِّتٌ﴾ او د «خلو» ځنی، د رسول الله صلی الله علیه وسلم د (خلو) او د موت په عدم استبعاد او جواز متنبه شول، چه هم دا د حضرت ابوبکر صدیق رضی الله تعالی عنه غرض ؤ د موت په وقوع باندی نه ابوبکر صدیق رضی الله تعالی عنه په دی سره استدلال وکړ او نه بل څوک پری وپوهیدل که دغو الفاظو د موت د واقع کیدلو خبر ورکولی نو باید ؤ چه د دی آیت د نزول وخت یعنی اوه کاله پخوا له دی نه وگانه شی، چه رسول الله صلی الله علیه وسلم پکښی وفات شوی دی. په دی تقریر سره د ځینو محرفینو گردد (تول) تحریفات «هبا منشورا» کیوی مونږ د زیات تطویل له خوفه زیات بسط نه شو ورکولی. خو علماؤ ته مو څه اشاری وکړی.

وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ كَتَبْنَا مُوَجَّلَاتِ

او نشته هیڅ نفس لره دا چه مړ شی مگر په اذن (حکم) د الله سره چه لیکلی شوی دی (دا مرگ) په یوه مقرر وخت کښی (چه نه وړاندی او نه وروسته کیوی)،

تفسیر : نو هر کله چه هیڅوک بی د الله تعالی له حکمه نه شی مړ کیدی اگر که د موت دیر اسباب هم سره غوند شوی وی او د هر سری موت په مقرر وخت کښی راتلونکی دی اعم له

دی چه د ناروغی له امله (وځی) وی که د قتل یا په بل سبب سره نو پر الله تعالیٰ باندی توکل کوونکو ته له دی مرگه ویریدل نه ښائی او نه د کوم لوی یا واړه د موت د اوریدلو له خبره ښائی چه سری مایوس او ناامیده شی، او بیخی غمجن کینی. چه له مرگه خلاصون نشته ای مؤمنه

غزا کره! په اخلاص د زړه په مینه

له خپله وخته به رومبی تا څوک مر نه کری

که هر څو په زړه لری څوک درته کینه

چه په تیښته څوک له مرگه نه خلاصیږی

غازی ښائی په غزا کښی د غلیم کری تویه وینه

وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا

او هر څوک چه غواړی (په عمل خپل سره بدل) ثواب د دی دنیا نو ور به کړو مونږ هغه ته له هم دغه (دنیوی بدل)

تفسیر: یعنی که الله جل جلاله اراده وفرمائی. لکه چه په (۱۵) جزء د (بنی اسرائیل) په ۱۸ آیت (۲) رکوع کښی مونږ داسی یو آیت لولو. ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّا جَعَلْنَا لَكُمُ الْفَيْءَ الَّذِي تَأْكُمُونَ مِنْ الْأَشْجَارِ وَأَمْثَلِهَا مِثْلَ وَثْقَى الْذُرِّيَّةِ وَلِكُلِّ شَيْءٍ جَزَاءٌ عِنْدَ رَبِّكَ يَعْلَمُ﴾

وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الْآخِرَةِ نُؤْتِهِ مِنْهَا

او هر څوک چه غواړی (په عمل خپل سره بدل) ثواب د آخرت نو ور به کړو مونږ هغه ته له هم دغه (آخری ثواب)

تفسیر: یعنی هغه به په آخرت کښی هر ورو (خامخا) خپل بدل مومی. د دی آیت په رومبی جمله کښی پر هغو کسانو باندی تعریض دی، چه هغوی د غنیمت د مال په طمع کښی له حکم ځنی عدول کری او په دوهمه کښی د هغو کسانو ذکر دی، چه پر فرمان منلو باندی برابر ثابت قدم پاتی وو.

وَسَنَجْزِي الشَّاكِرِينَ ﴿١٧﴾

او ژر به جزا (ثواب) ورکړو مونږ شکر گزارو (احسان منونکو) ته.

تفسیر: یعنی هغه کسان چه پر دغه دین ثابت قدم پاتی کیږی، هغوی ته هم په دین او هم دنیا کېنې اجر ور په برخه کیږی. خو که څوک د دې لوی نعمت په قدر باندی وپوهیږی. (کنا فی الموضح)

وَكَايْنٍ مِّنْ نَّبِيِّيْنَ قُتِلَ مَعَهُ رَبِّيُّونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ
فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا وَمَا اسْتَكَانُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ *

او ډیر له انبیاؤ ځنی وو چه د دوی په مرسته (مدد) جنگیدلی وو ربانی سړی (د الله طالبان) ډیر (له حده تیر) نو هیڅ قدر به نه سستیدل هغوی له سببه د هغه تکلیفه چه رسیدلی به ؤ دوی ته په لاره د الله کېنې او نه به ضعیفان کیدل (په جنگ کېنې) او نه به سر تیتاوه دوی (دښمن ته)، او الله خوښوی صبر کوونکي (ثابت قدمان په سختیو کېنې نو ورته ورکوی ثواب)

تفسیر: یعنی له تاسی څخه پخوا ډیر د الله تعالی خاص بندګان له انبیاؤ علیهم السلام سره مله شوی، له کفارو سره ئی جنگ کړی دی چه په هغو کېنې ډیر زیات تکالیف او ربرونه ئی ګاللی (تیر کړی) دی. خو په دغو شتاندو او مصائبو کېنې هم د هغوی په ارادو کېنې هیڅ یوه سستی نه وه واقع شوی، نه ئی همت بایلودلی ؤ، نه ئی خپل ځان کمزوری ښکاراوه، نه ئی د دښمن په مخ کېنې سر ښکته کاوه الله تعالی له هسی ثابت قدمو بندګانو سره خاص محبت لری. په دې سره هغو مسلمانانو ته تنبیه ورکوی او په غیرت ئی راولی چه په «احد» کېنې له دوی ځنی کمزوری څرګنده شوی وه. حتی ځینو داسی هم ویلی وو چه د پخوانیو امتونو پر موحدانو باندی د حق په لاره کېنې راز راز (قسم قسم) مصائب او شتاند راغلل او دوی پکېنې خپل زیات صبر او استقامت ښکاره کړ، نو تاسی (چه خیر الامم یی) له هغو ځنی زیات خپل صبر او استقامت ښکاره کړئ!

وَمَا كَانَ قَوْلُهُمْ إِلَّا أَن قَالُوا رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا
فِي أَمْرِنَا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ *

او نه وه وينا د دوی (یعنی وينا د مجاهدینو) مگر دا چه ویل دوی ای ربه زمونږه! مغفرت کړه مونږ ته گناهونه زمونږ! او له حله تیریدل زمونږ! په (دی) کار زمونږ کښی او ثابت (تینگ کړه) قدمونه زمونږ (په طاعت خپل کښی)! او مرسته (مدد) وکړه له مونږ سره پر قوم کافرانو!

تفسیر: یعنی د مصائبو او شدائدو په هجوم کښی ئی نه د ویری کومه خبره وویل او نه له مقابلی ځنی ستانه (واپس) شول، او نه ئی د دښمن اطاعت ومانه، نه ئی یوه خبره له خپلی خولی ځنی وویسته، که ئی وویل خو هم دا ئی وویل «ای خدایه! ته زمونږ ټول تقصیرات عفو کړه! او زمونږ گورد (ټول) تیری رافعاف کړه! او زمونږ زړونه مضبوط او ثابت وساته! خو زمونږ قدمونه د حق له لاری ځنی ونه ښویږی، او مونږ ته د کافرانو په مقابله کښی مرسته (مدد) راکړه!» دوی هسی گټی چه دیر ځلی د مصائبو په راتگ کښی د خلقو گناهونه او د هغوی تقصیرات دخل لری او له مونږ ځنی کوم سری داسی دعوی کولی شی چه له هغه ځنی هیڅکله هیڅ یو تقصیر نه دی صادر شوی په هر حال د دی په ځای چه له مصیبت ځنی سری وویږیږی او خلقو ته پناه یوسی، ښه خو دا ده چه پاک پروردگار ته پناه یوسی او هغه مالک الملک والملكوت صاحب الکبریاء والجبروت ته دی سرښکته کړی!.

فَاتَّخِذُوا لِلَّهِ ثَوَابَ الدُّنْيَا وَحَسَنَ ثَوَابِ الْآخِرَةِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ۝

نو ورکړ دوی ته الله ثواب د دنیا او ښه ثواب د آخرت، او الله خوښوی نیکی کوونکی (په دنیا کښی په نعمت او په عقبا کښی په جنت).

تفسیر: یعنی په دنیا کښی ئی د هغوی فتحه او ظفر په برخه کړ، وجاهت او قبول ئی ورعطا کړ او د آخرت لوی ثواب ئی په برخه شو. وگورئ! هغه کسان چه له الله تعالی سره خپله معامله په ښه ډول (طریقه) سره ساتی او ښه کارونه کوی له هغوی سره الله تعالی داسی معیت کوی او هغوی ته داسی ثمره ورکوی.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَطِيعُوا الَّذِينَ كَفَرُوا وَيَرُدُّكُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ فَتَنَقَّلُوا خُسْرَيْن ۝

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو!) که اطاعت وکړئ تاسی د هغو کسانو چه کافران شوی دی نو بیرته به وگرځوی دغه (کفار) تاسی په پوندو ستاسی (د کفر خوا ته) نو ویه گرځئ تاسی زیانکاران (یعنی بیا به مو کافران کړی)

تفسیر: د (احد) په غزا کېنې کله چه د مسلمانانو زړونه مات شول، نو کافرانو او منافقانو موقع وموندله، ځینو الزام اړاوه او طعنی ئی ورکولی. ځینو د خیر غوښتلو په پرده کېنې په نصیحت باندې شروع وکړه چه وروسته له دی نه په جنگ کېنې بیا داسی زوروتوب ونه کړئ! حق تعالیٰ خبر راکوی چه «ای مسلمانانو! د دښمنانو پر خبرو باندې مه غولیږئ! الله جل جلاله دی ونه کړی که تاسی د هغو په لومه (دام) کېنې ایسار شوئ، نو بیا به په هم هغه تیاره کېنې چه ورځنی وتلی یی ژر تر ژره ولویږئ! او ورو ورو به د حق دین لمن ستاسی له لاسه خوشی شی چه د هغه نتیجه د دنیا او آخرت له خساری څخه پرته (علاوه) بل شی نه دی.» رومی ئی د الله تعالیٰ د خاصو بندګانو پر لاره باندې د تللو ترغیب ورکړ، دلته د بدانو او شریرانو د خبرو له اوریدلو ځنی منع کوی چه مسلمانان هوښیار شی او خپله ګټه او زیان وسنجوی (معلوم کړی). (نو الله فرمائی له دښمنانو سره خپلوی مه کوئ او خبره ئی مه اورئ!)

بَلِ اللَّهِ مَوْلَاكُمْ وَهُوَ خَيْرُ النَّاصِرِينَ ﴿۵۰﴾

بلکه الله مولیٰ مرسته (مدد) کوونکی، یار، دوست لرونکی) ستاسی دی او هم دی خورا(دیر) ښه د ټولو مرسته (مدد) کوونکو دی.

تفسیر: نو ځکه ښائی د هم دغه الله تعالیٰ چه زمونږ مولیٰ او (خیر الناصرین) دی، خبره ومنله شی! او په مرسته (مدد) باندې ئی اطمینان وشي! د هر چا چه مددګار الله تعالیٰ وی، هغه به دی ته څه احتیاج لری چه د الله تعالیٰ د دښمنانو د معاونت او مرستی انتظار ولری، یا به د هغوی په مخ کېنې د اطاعت غاړه یدی. په حدیث کېنې راغلی دی چه له «احد» نه د بیرته ورټګ په وخت کېنې ابوسفیان د یوه مشهور بت «هبل» د بری غږ پورته کړ او وی ویل «لنا العزى ولاعزى لكم» رسول الله مبارک وفرمایل «الله مولینا ولا مولیٰ لکم»

سَنُلْقِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرُّعْبَ بِمَا أَشْرَكُوا بِاللَّهِ مَا لَهُمْ
يُنْزَلُ بِهِ سُلْطَانٌ وَمَأْوَاهُمُ النَّارُ وَبِشْءٍ مَّثَوًى الظَّالِمِينَ ﴿۵۱﴾

ژر به وغورځوو مونږ په زړونو د هغو کسانو کښې چه کافران شوی دی رعب (هیبت - ویره) په سبب د شریک نیولو د دوی په الله سره هغه شی چه نه دی نازل کړی (الله) په (شریک نیولو د) هغه کوم برهان (دلیل) او ځای د هستوګنې د دوی اور (د دوزخ) دی، اوبد ځای دهستوګنې دظالمانو دی (دا اور د دوزخ).

تفسیر: یعنی دا خو ستاسې امتحان ؤ اوس به مونږ د کافرانو په زړونو کښې ستاسې داسې هیبت او رعب او ویره واچوو، چه دوی به د دی زخمی توب، کمزوری او زیانمن کیدلو ستاسې، بیا د بیرته مخ اړولو جرأت ونشی کړی لکه چه هم داسې هم وشو. ابوسفیان سره له خپلو فوځونو د جنگ له میدانه ناامیده وتښتید. په لار کښې داسې خیال ورته پیدا شو چه «مونږ ولی یو اسلامی ستری ستومان ژویل فوځ همغسې خوشی پریښود؟ او ولی تری راغلو؟ راځئ! چه بیرته وگرځو او د دوی کار سره تمام کړو.» مگر د حق تعالی د هیبت او د اسلام د رعب په اثر ئی همت ونشو کړی. چه دا خیال عملی کړی. پرته (علاوه) له دی مسلمانانو مجاهدینو تر (حمراء الاسد) پوری کفار تعقیب کړل او وروسته له هغه ئی بیا کفارو ته هیڅ موقع ور نه کړه چه د «احد» واقعات بیا اعاده شی.

تنبيه: مشرک که څه هم خپل دیر زور ښکاره کړی خو د هغه زړه کمزوری وی ځکه چه هغه د کمزور مخلوق عبادت کوی، نو څنگه ئی معبود، هم هغسې ئی عابد ﴿صَعَفَ الظَّالِمُ وَالْمَطْلُوبُ﴾ (۱۷ جزء د الحج ۷۳ آیت ۱۰ رکوع) او په رښتیا سره هم اصلی زور او قوت د الله تعالی په تائید او مرستی (مدد) سره دی چه له هغی ځنی مشرکین او کفار بیخی بی برخی دی. نو ځکه تر هغه پوری چه مسلمانان حقیقی مسلمانان وو، تل کفار له دوی ځنی خائف او مرعوب وو. بلکه تر نن پوری هم مونږ مشاهده کوو چه د مسلمانانو د سخت انتشار، تشت، ضعف او تنزل سره سره د دنیا گرد (تول) کافران له دوی ویدو ځمریانو ځنی ویریږی او تل په دی فکر کښې دی چه دا توریالی قوم بیا وینن نشی. په علمی او مذهبی مناظرو کښې هم د اسلام هم دا رعب مشاهده کیږی. په حدیث شریف کښې راغلی دی چه «زما رعب د یوی میاشتی له مسافې ځنی د دښمنانو په زړونو کښې اچول شوی دی.» بیشکه د هم هغه اثر دی چه مسلمه امت ته هم په برخه شوی دی. **فَلله الحمد علی ذلک وله المنة**

وَلَقَدْ صَدَقَكُمُ اللَّهُ وَعْدًا إِذْ تَحْسُونَهُمْ بِأَذْنِهِ

او خامخا په تحقیق رښتیا کړه تاسی ته الله وعده خپله په هغه وخت کښې کله چه وژل تاسی کافران په اذن (حکم) د الله سره،

تفسیر: نبی کریم علیہ افضل الصلوٰۃ والتسلیم لا پخوا فرمائی و چه «که تاسی له صبر او ثبات خنجه کار واخلع!، نو الله تعالى به تاسی ته بری درکری.» لکه چه الله تعالى خپله وعده د «احد» د جنگ په ابتداء کېښي رښتیا ښکاره کړه او مسلمانانو د الله تعالى په امر کافران تار په تار، او دگر ئی په وینو سور کړ. (۷) یا (۹) هغه سړی چه د هغوی په لاسونو کېښي د مشرکانو بیریغ و پرله پسې ئی ووژل او غای په غای ئی کوته کړل او د گردو (تولو) ککری هلته په وینو سړی او ککری شوی. په اخر کېښي کفار د ډیری ویری له لاسه بدحواسه شول او گرد (تول) وتښتیدل. مسلمانانو د فتح او بری خیره صافه ولیدله. او په مخ کېښي ورته د غنیمت د اموالو انبارونه پراته وو. نو دوی په هغو مشغول شول چه د غشو ویشتونکو له غلطی خنجه (خالد بن ولید) گټه واخیسته، او د جنگ نقشه یو ناخپه بدله شوه. لکه چه مونږ دغه پخوا له دی نه ولیکل.

حَتَّىٰ إِذَا فِشَلْتُمْ وَتَنَازَعْتُمْ فِي الْأُمْرِ وَعَصَيْتُمْ

تر هغه وخته پوری چه بی زړه شوئ تاسی او (پخپلو منځونو کېښي) سره مخالف شوئ په امر (د نبی) کېښي او نافرمانی وکړه تاسی.

تفسیر: یعنی رسول الله صلی الله علیه وسلم چه کوم حکم غشو ویشتونکو ته ورکړی و له هغه ځنی مخالف کار وکړ شو او دوی پخپلو منځونو کېښي په جگړو سره اخته شول ځینو وویل چه «مونږ لره ښائی چه هم دلته تینگ ودیرو او هیڅ تری ونه خوځیږو.» ډیرو کسانو وویل چه «اوس هیڅ ضرورت نشته چه دلته وزگار کینو ځئ! چه څو غنیمت حاصل کړو!» آخر زیاترو غشو ویشتونکو خپل سنگرونه (مورچی) پرېښودل او مشرکانو له هم هغه غایه ناخپه پری حمله یرغل راوړ له بلی خوا د رسول الله مبارک د قتل خبر مشهور شو دغو شیانو د دوی پر زړونو کېښي کمزوری پیدا کړه چه د هغه نتیجه د بی زړه توب (فشل، جبن) په صورت ظاهره شوه، گواکي د بی زړه توب سبب جگړه او د جگړی سبب عصیان و.

مِّنْ بَعْدِ مَا أَرْكُم مَّا تُحِبُّونَ مِنْكُمْ مَّنْ يُرِيدُ الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَّنْ يُرِيدُ الْآخِرَةَ

له هغه وروسته چه دروښود تاسی ته (الله) هغه شی چه ستاسی خوښ و (له نصرت او غنیمت څخه) ځیني له تاسی هغه دی چه خوښوی دنیا (دا ژوندون لږ خسیس) او ځیني ستاسی هغه دی چه خوښوی آخرت،

تفسیر: یعنی ٹھینی خلق د دنیوی متاع (مالی ولجی) پہ خوشی کبھی ویشوئیدل، چه د هغه ربړونه (تکلیفونه) ئی گرد (تول) سره وگالل(تیر کړل). ابن مسعود رضی الله تعالیٰ عنه فرمائی «چه د دی آیت له نزول څخه پخوا ما دا خبره نه وه محسوسه کړی، چه گواکی زمونږ په منځ کبھی کوم سړی د دنیا طالب هم شته؟».

ثُمَّ صَرَفَكُمْ عَنْهُمْ لِيَبْتَلِيَكُمْ

بیا (الله) وگرځولئ تاسی له کافرانو څخه (په تیښته سره) له پاره د دی چه وازموئ تاسی،

تفسیر: یعنی پخوا خو کفار ستاسی له مخی تښتیدل. او اوس خو تاسی مسلمانان د هغوی په مخ کبھی تښتئ! ستاسی د غلطی او قصور له امله (وجی) دغه معامله سره چپه شوه، او په دی کبھی ستاسی آزموینه ده. څو مخلص او غیر مخلص مسلمانان صاف پکبھی ښکاره شی.

وَلَقَدْ عَفَا عَنْكُمْ

او هرومرو (خامخا) په تحقیق عفوه وکړه (الله تاسی ته، (یا) او خامخا په تحقیق عفوه وکړه (الله) له تاسی (چه تول ئی پر دوی قتل نه کړئ)

تفسیر: یعنی کومه غلطی چه شوی وه هغه پاک الله تاسی ته بیخی معافه کړه. اوس دغه خبره هیچا ته جائزه نه ده چه د دی حرکت له سببه پر بل چا باندی طعن او تشنیع ووائی.

وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ ﴿٥٧﴾

او الله څښتن (مالک) د لوی فضل (رحمت، مهربانی، احسان) دی پر مؤمنانو باندی.

تفسیر: یعنی الله تعالیٰ د داسی مهربانی او فضل څښتن (مالک) دی چه د مؤمنانو تقصیرات معافوی او په عتاب کبھی هم د لطف او شفقت خوا تل د ده ملحوظه وی.

إِذْ تَصْعَدُونَ وَلَا تَلُونَ عَلَى أَحَدٍ وَالرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ فِي أَخْرَاكُمْ

(یاد کریئ) هغه وخت چه تلئ مندی وهلی تاسی (بیرته مو شا مگرخوله) او نه مو کتل هیچا ته حال دا چه رسول (د الله محمد) بللئ تاسی وروسته ستاسی.

تفسیر: یعنی تاسی تنهیدئ او پر غرونو او میرو باندی ختلئ او مندی مو وهلی او له وارخطائی مو شاته نه کتل په دی وخت کښی رسول الله مبارک غای په غای ثابت او مستقیم ولاړ ؤ. او تاسی ئی له دی قبیح حرکت څخه منع کولئ او تاسی ئی خپل لور ته بللئ. مگر تاسی د دیر تشویش او اضطراب له امله (وجی) د هغه آواز کله اوریده؟ تر څو چه کعب بن مالک رضی الله تعالی عنه چیغی وکړی او خلغو دا چیغی واوریدی او بیرته ستانه (واپس) شول. او د خپل مقدس رسول صلی الله علیه وسلم په شاو خوا کښی سره راټول شول.

فَأَتَابَكُمْ غَمًّا بِغَمٍّ لِّكَيْلَا تَحْزَنُوا عَلَى مَا فَاتَكُمْ وَلَا مَا أَصَابَكُمْ

نو سزا ئی درکړه تاسی ته یو غم په سبب د بل غم له پاره د دی چه خپه نه شی تاسی په هغه شی چه پاتی شو له تاسی (له غنیمت څخه) او نه په هغه شی چه ورسید تاسی ته (د جنگ له تکلیف نه)،

تفسیر: یعنی تاسی د خپل رسول الله صلی الله علیه وسلم زړه تنگ کړ چه د هغه په بدل پر تاسی باندی هم تنگی راغله. هو! د غم په عوض غم دروړسید تر څو چه وروسته له دی نه مو دا په یاد وی چه په هر حالت کښی ښائی د رسول الله صلی الله علیه وسلم پر حکم باندی تگ وکړئ، اعم له دی چه کوم منفعت لکه غنیمت او نور څه ستاسی له لاسه ووځی. یا کومه بلا ستاسی په مخه درشی.

تنبیه: اکثر و مفسرینو د ﴿فَأَتَابَكُمْ غَمًّا بِغَمٍّ﴾ معنی داسی کړی ده چه الله تعالی تاسی ته د یوه غم د پاسه بل غم درکړ. یعنی یو غم د پرمونی فتحی او بری له لاسه وتلو له امله (وجی) او بل غم ستاسی د سربو د وژل کیدلو او زخمی کیدلو او د نبی کریم صلی الله علیه وسلم د شهادت د خبر خوړیدلو په سبب ؤ. ځینو داسی مطلب اخیستی دی چه د فتحی او غنیمت له لاسه وتلو، او د مالی او بدنی نقصان ګاللو (برداشت کولو) کوم غم چه ؤ، د هغه د پاسه یو بل لوی غم تاسی ته دروړسید چه د هغه له امله (وجی) هغه پخوانی غمونه ګرد (ټول) له تاسی څخه هیر شول، یعنی د نبی کریم صلی الله علیه وسلم د شهادت آوازه چه د دی غم له شته وړاندنی

وروستنی گردی (تولی) خبری له تاسی هیری شوی. تر دی چه د رسول کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم غږ مو هم وانه ورید لکه چه پر یوه لوری د بیخی ملتفت کیدلو په وخت کښی له بل لوری غځی طبعاً غفلت او ذهول پېښیږی.

وَاللّٰهُ خَيْرٌ مِّمَّا تَعْمَلُونَ ﴿۵۲﴾

او الله ښه خبردار دی په هغه شی چه تاسی ئی کوئ (لکه نور شیان).

تفسیر: یعنی ستاسی له احوالو او نیتونو غځی ښه خبردار دی او سم له هغو سره به درسره معامله کوی.

ثُمَّ أُنْزِلَ عَلَيْكُمْ مِنْ بَعْدِ الْغَمِّ أَمْنٌ ثَبَاطُثَةٌ فَطَافَ مِنْكُمْ

بيا ئی نازل کر (راولپړه) پر تاسی باندی وروسته له دی غمه امن (بیغمی) پر کالی د خوب چه لاندی ئی کره یوه طائفه له تاسی (چه مومنان وو)

تفسیر : یعنی په دی غزا کښی د هر چا په برخه کښی چه شهادت ؤ شهیدان شول. او د هر چا په برخه کښی چه ماتی وه ماتی ئی وکره. او هغه مخلص مجاهدین چه د «جهاد» په میدان کښی باقی پاتی شول حق تعالیٰ په هغوی باندی یو راز (قسم) داسی د خوب پر کالی (پرامښکی) راوستله چه په عین ولاړه کښی پر کالی یووړل. د حضرت طلحه رضی الله تعالیٰ عنه له لاسه شو خلی چاره پر غمکه ولویده. دا یو حسی اثر له هغه باطنی اطمینان او سکون څخه ؤ چه په هسی لویه هنگامه او ډیر سخت شورماشور کښی د مؤمنانو پر زړونو باندی محض د الله تعالیٰ په فضل او مرحمت سره وارد شو. او وروسته له هغه د دوی له زړونو څخه د دښمن خوف او ویره بیخی ورکه شوه. دغه کیفیت په عین هم هغه وخت کښی ورپېښ شو چه د مجاهدینو په لښکر کښی غه نظم او نسق قائم نه ؤ او ډیر شهیدان په خاورو او وینو رنگ پراته وو. مجاهدین د ډیرو زخمونو له امله (وجی) تکر تکر وو. د رسول اکرم صلی الله علیه وسلم د قتل آوازه د دوی گرد (تول) فکر، هوښ، حواس وړی ؤ. گواکی دغه خوب د وینیدلو له پاره ؤ. پر مؤمنانو باندی پر کالی راغله، او د دوی هغه گرد (تول) ستومانی او سترتیا ئی له منځه ورکه کړه، او تنبیه ئی وفرمایله چه د ویری، تشویش او اضطراب وخت تیر شوی دی. اوس داده او مطمئن شی! او خپل فرض اداء کړئ! نو سم د لاسه لوی اصحاب رضی الله تعالیٰ عنه د رسول الله مبارک

په خوا کښې راتول شول، او د غزا دوهم محاذ ئی جوړ کړ. لږ څه وروسته فضا صافه شوه، دشمن د دوی په مخ کښې بیا په تښتیدلو مجبور شو. تنبیه: ابن مسعود رضی الله تعالیٰ عنه فرمائی چې عین د غزا په وخت کښې د خوب پرکالی، پرامنکې (نعاس) راتلل د الله تعالیٰ له لوری د فتحی او د غلبی د راتگ علامه وه. د حضرت علی کرم الله وجهه فوځ ته هم په (صفین) کښې هم داسی یوه واقعه ورپېښه شوی وه.

وَطَائِفُهُ قَدْ أَهَمَّتَهُمْ أَنْفُسُهُمْ

او بله طائفه وه (له تاسی چه منافقان ؤ) په تحقیق په فکر کښې غورځولی ؤ دوی نفسونو د دوی.

تفسیر: دا ویریدونکی او ځانفان منافقان دی چه له دوی سره نه د اسلام غم او نه د نبی اکرم صلی الله علیه وسلم څه درد ؤ. له دوی سره یوازی د دوی د ځان فکر و، او په هغه کښې بیخی دوب تللی وو، او په خپلو زړونو کښې به ئی دا فکرونه کول نه چه د ابوسفیان لښکر بیا کومه حمله او یرغل راوړی، او مونږ ته بیا کوم جنگ او جنجال راپېښ کړی. که داسی وشي نو زمونږ حال به هلته څه وی؟ نو په هسی ویره، اندیښنو او چرتونو کښې پر دوی باندی نه پرکالی او نه خوب راته.

يُضْطَوْنَ بِاللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ

چه گمانونه به کول دوی په الله باندی (گمان) ناحقه (لکه) گمان د جاهلیت،

تفسیر: یعنی داسی گمان کوی چه د الله تعالیٰ وعدی چیری ولاړی؟ معلومیږی چه اوس د اسلام قصه پای (اخر) ته ورسیده. اوس رسول او مسلمانان خپلو کورونو ته بیا بیرته تلونکی نه دی. گرد (تول) هم دلته شهیدان کیږی. لکه چه په (۲۶) جزء د «الفتح» په ۱۲ آیت ۲ رکوع کښې فرمائی ﴿بَلْ كُنْتُمْ مُرْءَانًا يُقَلِّبُ الرُّسُولَ وَالْمُؤْمِنُونَ إِلَى أَعْيُنِهِمْ أَبَدًا﴾

يَقُولُونَ هَلْ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ مِنْ شَيْءٍ

وائی دوی چه آیا شته مونږ لره له امره (د نصرت له کاره) څه برخه؟ (هیڅ نشته)،

تفسیر: یعنی آیا زمونږ کار څه لا باقی دی یا بیخي خلاص شوی دی یا دا چه مونږ ته چه د محمد صلی الله علیه وسلم د مرستیانو (مددگارانو) څخه یو څه فتح او ظفر په لاس راغی؟ یا دا معنی څه چه د الله تعالیٰ اراده وه هغه ئی وکړه زمونږ یا د بل په هغه کښی څه واک (قبضه) دی؟ دا د الفاظو ظاهري معنی وه، لیکن هغه چه د دوی د زړونو نیت ؤ، وروسته له دی نه راغی.

قُلْ إِنَّ الْأَمْرَ كُلَّهُ لِلَّهِ

ووايه (ای محمده! دوی ته چه) بیشکه امر (د نصرت یا د هزیمت کار) ټول خاص الله لره دی، (او هر شی د الله په حکم کیږی).

تفسیر: یعنی دا د منافقانو قول ﴿هَلْ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ﴾ کلمه حق ارید بها الباطل دی. بیشکه دا صحیح ده چه ستاسی په لاسونو کښی هیڅ شی نشته او مجرد (ټول) کارونه د الله تعالیٰ په قدرت او اختیار کښی دی د هر چا په نسبت چه اراده وفرمائی د هغه حال سنبالوی، یا ئی له جنجاله دکوی، غالب یا ئی مغلوبوی. آفت ورسوی یا راحت بری ئی په برخه کوی یا ناکامی هم دا یوه واقعه د یوه قوم له پاره رحمت او د بل قوم له پاره زحمت گرځوی. مجرد (ټول) د هغه په قبضه او واک (اختیار) کښی دی. مگر له دی قول څنی کومه معنی چه تاسی پخپلو زړونو کښی آخلئ، هغه غلطه ده. الله تعالیٰ ته ستاسی د زړونو پتی خبری هم معلومی دی، چه د هغه بیان وروسته له دی نه راغی.

يُحْفُونَ فِي أَنْفُسِهِمْ مَا لَا يُبْدُونَ لَكَ يَقُولُونَ لَوْ كَانَ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ نَّقَاتُلَ تَاهُنَا

پټوی دا (منافقان) په نفسونو (زړونو) خپلو کښی هغه (خبری) چه نه ئی در ښکاروی تاته (ای محمده!) وائی دغه (منافقان یو تر بله) «که چیری وی مونږ لره له امره (د نصرت له کاره) یو شی. نو نه به وو وژلی شوی مونږ دلته (په دی غزا د «احد» کښی).

تفسیر: د دوی د زړه پټه خبره دا وه چه ﴿هَلْ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ﴾ به ئی ویل او په زړه کښی به ئی د هغه معنی داسی کوله. ﴿نَّقَاتُلَ تَاهُنَا﴾ او له مخلصو مسلمانانو څنی به جلا (جدا) کیدل او پخپلو منځونو کښی به ئی سره ویل «خانه! دوی په اول کښی زمونږ خبرو ته غوږ کینښود. او د څو سر تیرو او ناتجربه کارو ځلمیانو په وینا سره له مدیني څخه د باندی

د غزا له پاره ووتل، آخر ئی پخپلو مخونو باندی سختی خپیری وخوډلی، که لږ څه واک (قبضه) او اختیار زمونږ په لاس کښی وی، او زمونږ پر مشورو باندی ئی عمل کړی وی نو دومره نقصانونه به ئی ولی گالل(تیرول)، او زمونږ له گوند «حزب» ځنی به ولی دومره سړی وژل کیدل؟ (زیاتره منافقین نسباً د مدینې منورې له انصارو سره شامل وو نو ځکه ئی په ﴿ثَاقِلَاتًا هُنَّ﴾ کښی د هغوی وژل د خپل ځان وژل ویل). یا دا مطلب که د رسول الله مبارک له وینا سره سم فتح او ظفر او غلبه د مسلمانانو له پاره وی. نو دا د قتل او جرحی مصیبت به ولی پر مونږ باندی راته.

تنبیه : په ښکاره ډول (طریقه) سره دا خبری په مدینې کښی منافقانو کړی وی ځکه چه عبدالله بن ابی د «احد» د جنگ له شروع ځنی پخوا له خپلی ډلی سره د غزا له میدان د باندی ووتل، په دی صورت کښی د «هنا» اشاره د قرب په سبب د «احد» په لوری به وی. لیکن د ځینو روایتونو له مخی د یوه منافق له خولی ځنی دا خبره د جنگ په میدان کښی اوریدلی شوی وه چه نوم ئی «معتب بن قشیر» و نو ښائی ځینی منافقان له عبدالله بن ابی سره د ځینو مصالحو له امله (وجی) بیرته ستانه (واپس) شوی نه وی. والله اعلم.

قُلْ لَّوْ كُنْتُمْ فِي بُيُوتِكُمْ لَبَرَزَ الَّذِينَ كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ إِلَى مَضَاجِعِهِمْ

نو ووايه (ای محمده! دوی ته) که وی تاسی په کورونو خپلو کښی (نو) خامخا به راوتلی وو هغه کسان چه مقرر شوی ؤ په دوی باندی وژل طرف د ځایو د پریوتلو خپلو ته،

تفسیر : یعنی له دی طعن او تشنیع یا حسرت او افسوس څخه هیڅ په لاس نه درځی. الله تعالی د هر چا د اجل او د موت ځای او سبب او وخت لیکلی دی، هیڅکله هغه نه بدلیږی. که تاسی پخپلو کورونو کښی هم پتیدی او فرض ئی کړئ که ستاسی رایه هم آوریده کیدی نو بیا هم هغه کسان چه د هغوی وژل کیدل د «احد» په نژدی ځایونو کښی مقدر وو خامخا به په یو نه یو سبب سره هم هغه خوا ته تلل او هم هغله به وژل کیدل. دا د الله تعالی انعام دی په کوم ځای کښی چه د هغوی وژل مقدر وو هم هغله ووژل شول. مگر څرنگه چه د الله تعالی په لاره کښی په ډیره زړورتیا او خوښی سره شهیدان شول بیا پر دوی باندی د افسوس او ارمان کول د څه ډپاره دی. او د الله تعالی د لاری میرنی (بهادر) پر خپلو ځانونو مه قیاسوئ! کره غزا هیڅ له دښمنه مه ویریږه!

د کور شپه په کور کښی هیڅوک نه کوینه!

چه دهنمن ته مخامخ شی خنک تری نه کری
ملائک له عرشه پری وائی آفرینه!

وَلْيَبْتَليَ اللَّهُ مَا فِي صُدُورِكُمْ وَلِيُبَحِّصَ مَا فِي قُلُوبِكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٢٥﴾

او (دغه معامله الله تعالى په احد کښی وکړه) دپاره د دی چه وازموئی الله هغه شی چه په سینو (زړونو) ستاسی کښی دی، او دپاره د دی چه ښکاره کری (الله) هغه شی چه په زړونو ستاسی کښی دی، او الله ښه عالم دی په هغو خبرو چه په سینو کښی پرتی دی (لکه نور شیان)

تفسیر : یعنی الله تعالى ته د زړونو پتی خبری هم معلومی دی له الله جل جلاله څخه د هیچا هیڅ یو حالت پت نه دی، مقصود دا ؤ چه ستاسی له گردو (تولو) څخه یو امتحان واخیست شی تر څو هر هغه شیان چه ستاسی په زړونو کښی دی هغه د باندی ووځی د امتحان په بتی کښی سره او ناسره پخپله سره بیل کری مخلصین د خپلو بریو صله او انعام ومومی او د هغوی زړونه د سبا له پاره له وسوسو او کمزوریو څنی پاک او صاف شی، او د منافقانو د زړونو نفاق ښکاره شی او خلق په ښکاره دول (طریقه) د دوی له باطنی پلیتی څخه خبر کری.

إِنَّ الَّذِينَ تَوَلَّوْا مِنْكُمْ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعَانِ إِنَّمَا اسْتَزَلَّهُمُ الشَّيْطَانُ بِبَعْضِ مَا كَسَبُوا وَلَقَدْ عَفَا اللَّهُ عَنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿٢٦﴾

بیشکه هغه کسان (له تاسی) چه وگرځیدل دوی (له جنگ) په هغی ورځی کښی چه مخامخ شول سره دواړه فوځونه بیشکه هم دا خبره ده چه ښویولی وو دوی شیطان په سبب (د شامت) د ځینو هغو گناهونو چه کری وو دوی، او خامخا په تحقیق عفوہ کری ده الله له دوی نه بیشکه الله ښه مغفرت کوونکی (د خطیاتو) ښه تحمل کوونکی دی (د عقوبت په تأخیر د رجوع له پاره)

تفسیر: له مخلصینو څخه هم ځنی وختونه څه وړه یا لویه گناه صادرېږي. همغسې چه له یوه طاعت څخه د بل طاعت توفیق زیاتېږي، هم داسې د یوې گناه له نحوسته شیطان ته موقع په لاس ورځي او سړی د نورو غلطیو او گناهونو په لوري ښویي او ورته چمتو (تیار) کوي ئی. د «احد» په غزا کېنې هم هغه مخلص مسلمانان چه خپل سنگرونه (مورچي) ئی پرېښي ؤ دا کار ئی د کومې پخوانۍ گناه له شامته ؤ چه شیطان دوی تیرایستل او وئې ښویول یوه گناه خو دا وه، چه دیرو غشو ویشتونکو د رسول کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم د حکم اطاعت ونه کړ. مگر د الله تعالی فضل وگوره چه د هغې په مقابل کېنې ئی دوی ته د کومې سختې ماتې سزا ورنه کړه. برسیره پر هغه د دی حضراتو گرد (تول) گناهونه ئی معاف کړل چه هیڅ یو تن له دوی ځنی گناهگار پاتی نه شو. او هیڅوک حق نه لري چه په هغوی باندې طعن یا څه ملامتی ووائی.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ كَفَرُوا

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (ای مؤمنانو!) مه کیږئ تاسی لکه هغه کسان چه کافران شوی دی.

تفسیر: یعنی تاسی لکه دا کافر منافقان هسی لغو او چټی (فضول) خیالاتو ته پخپلو زړونو کېنې ځای مه ورکوئ چه که مونږ پخپلو کورونو کېنې ناست وی، نو نه به وژل کیږلو.

وَقَالُوا الْإِحْوَانُهُمُ

او ویل به دوی په (حق د) ورونو خپلو کېنې.

تفسیر: څرنګه چه منافقان په ظاهره کېنې مسلمانان شوی وو، نو ځکه ئی مسلمانانو ته ورونه ویل. یا دا چه په نسبي ډول (طریقه) دوی د مدینې منورې د انصارو له ورونو ځنی وو، او څنګه ئی چه دا خبری د خیر خواهی او همدردی په دود کولی، نو ځکه د «اخوان» لفظ سره ئی تعبیر وکړ شو.

إِذَا ضَرَبُوا فِي الْأَرْضِ أَوْ كَانُوا غُرًى لَوْ كَانُوا عِنْدَنَا مَا مَاتُوا وَمَا قُتِلُوا لِيَجْعَلَ اللَّهُ ذَلِكَ حَسْرَةً فِي قُلُوبِهِمْ

کله به چه سفر ته وتل دوی په ځمکه (په ملک) کېږي یا به وو دوی غزا کوونکي که چیرې وی دوی په نزد زمونږ کېږي نو نه به وو مړه شوی دوی او نه به قتل کړی شوی وو دوی، دپاره د دی چه وگرځوی الله دا (ځمکان) حسرت (افسوس، ارمان) په زړونو د دوی کېږي.

تفسیر : یعنی خامخا له دی سببه مړه شول چه د باندې ووتل که له مونږ سره پخپلو کورونو کېږي اوسیدی نو ولی به مړه کیدل. یا به ولی وژل کیدل؟ دا وینا د دی له امله (وچې) ده چه د آوریونکو مسلمانانو په زړونو کېږي حسرت او افسوس پیدای شي چه په رښتیا سره مونږ بی له فکره او اټکله د باندې ووتلو او د جنگ په اور کېږي مو ځانونه وغورځول. او دا نتیجه په لاس تری راغله که په کورونو کېږي اوسیدی نو د دی مصیبت مخ به مو نه وی لیدلې. مگر مسلمانان داسې ناپوهان نه وو چه په هسې قریبونو به غولیدل بلکه له هسې خبرو څخه بالعکس د منافقانو پټ (غیرت) او اعتبار لار. ځینو مفسرینو چه په ﴿لَيَجْعَلَنَّ اللَّهُ ذَلِكَ حَسْرَةً فِي قُلُوبِهِمْ﴾ کېږي لام د عاقبت له پاره اخیستی نو داسې ئی معنی کوی. «د منافقانو پر ژبه او په زړه باندې ځکه داسې خبرې جاري وی چه الله تعالی تل دوی د افسوس او حسرت په اور کېږي وسوځوی او پکېږي پری ئی ږدی.» او د دوی بل حسرت به دا وی چه مسلمانان ولی زمونږ په شان نه شول او زمونږ په خبرو باندې ولی چا غوږ کینښود. ځواکي په دی تقدیر سره د ﴿لَيَجْعَلَنَّ﴾ تعلق د ﴿لَا تُؤْتُوا﴾ الآية - سره هم کیدی شي.

وَاللَّهُ يُحْيِي وَيُمِيتُ

او الله ژوندی کول (ژوندی پریښودل) او مړه کول کوی (نه جنگ نه سفر او نه نور،

تفسیر: یعنی ژوندی کول او مړه کول د الله تعالی کار دی خورا (ډیر) ډیر کسان په خپل گرد (تول) عمر کېږي سفرونه کوی او په ډیر جنگونو کېږي شاملېږي مگر مرګ دوی ته د هغوی په کورونو او د دوی په بسترو کېږي وررسیږي مگر بیا هم دوی وائی چه «سړی په خپل کور کېږي له هر ډول (طریقه) رږو (مصیبتونو) او اندیښنو ځنی ساتلی وی.» ډیر کسان داسې شته دی چه عادتاً په خپلو کورونو کېږي اوسیږي مگر په پای (آخر) کېږي داسې یوه وسیله وربرابریږي چه دوی له خپله کوره وځي او هم هغله د باندې مړه یا ووژل شي د بندګانو په هسې پلمو (تدبیرونو) او بهانو مرګ بیرته کیدونکي او بیج کیدونکي نه دی. حضرت خالد بن ولید رضی الله تعالی عنه د خپل وفات په وخت کېږي وویل. «زما په بدن کېږي هسې یوه لویشت

ځای نشته چه د تورو، نیزو او غشو له زخمه خالی وی، مگر زه نن لکه یو اوبښ غوندی په خپل بستر او کور کېږم. « فلا نامت اعین الجبناء - الله دی وکړی چه د ویریدونکی سترگی خلاصی شی!

وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿۳۸﴾

او الله پر هغو (ټولو) شيانو چه تاسی ئی کوئ ښه لیدونکی دی (عالم په پټو او ښکاره ؤ).

تفسیر: یعنی الله جل جلاله ته معلوم دی چه منافقان او کافران پر کومه لاره باندی درومی؟ او مسلمانان تر کوم ځای پوری د دوی له تشبه او پیروی ځنی ځانونه ساتی؟ نو هر یوه ته الله تعالی د ده له حاله سره مناسب بدل ورکوی.

وَلَيْنَ قَاتِلْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ مِتُّمْ لَمَغْفِرَةٍ مِّنَ اللَّهِ وَرَحْمَةٍ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿۳۹﴾ وَلَيْنَ مِّمَّا أَوْقَاتِلْتُمْ إِلَى اللَّهِ تَحْشُرُونَ ﴿۴۰﴾

او قسم دی خامخا که ووژلی شوئ تاسی په لاره د الله کېږی یا مړه شوئ تاسی (په لاره د الله کېږی چه طاعت دی) نو خامخا مغفرت له جانبه د الله او رحمت (مهربانی د الله) خیر (ډیر ښه) دی له هغو (مالونو) چه دوی ئی جمع کوی. او قسم دی که مړه شوئ تاسی یا ووژلی شوئ تاسی نو خامخا به الله ته راجمع کړی شی تاسی (ټول).

تفسیر: یعنی فرض ئی کړئ چه که تاسی سفر یا «جهاد» ته ونه وځئ! او فی الحال په یو چل ځان له مرګه وژغورئ (وساتی) ! مګر دا خبره ضروری ده چه کله نه کله به تاسی مړئ! یا به وژل کېږئ! بیا په هر حال سره تاسی ګرد (ټول) د الله تعالی په مخ کېږی حاضریدونکی او ګرد (ټول) سره جمع کېدونکی یئ! هلته به تاسی وپوهیږئ، هغه بختور کسان چه د الله تعالی په لاره او په ښو کارونو کېږی مری یا وژل کېږی دوی ته د الله تعالی له مغفرت او مهربانی څخه څومره ډیره برخه ور په برخه کېږی؟ چه د هغی په مقابل کېږی دنیوی ګټی او ګرد (ټول) جمع کړی دولت او ثروت هیڅ دی. حاصل دا چه که د منافقینو دغه وینا هم ومنل شی چه که دوی له

کوره نه وتل نو نه به وژل کیدل نو دلته هم بیخی د دوی خساره ده ژوند جاراوه شی بلکه دغه حقیقی مرگ نه دی او تل ژوندون دی.
هر ژوندی مر کیږی، هغه مر ژوندی دی چه د دین خدمت کړی، په غزا کېږی مړینه

فِيمَا رَحِمَهُ مِنَ اللَّهِ لَئِنْ لَمْ يَأْتِ الْفِتْنَةَ لَآتِ الْفِتْنَةَ لَآتِ الْفِتْنَةَ لَآتِ الْفِتْنَةَ
مِنْ حَوْلِكَ فَأَعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ
فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ ﴿١٥﴾

نو (یوازی) په سبب د رحمت د الله (چه پر تا شوی دی ای محمده! تل) نرمی کوی ته دوی ته او که وی ته (ای محمده!) بدخوی سخت زړه نو هر ورو (خامخا) به تار په تار شوی وو (اصحاب) له چاپیره ستا څخه (ای محمده!) نو عفو وکړه له دوی نه (د دوی له تجاوز نه پر تا) او مغفرت وغواړه (له الله) دوی ته (د تقصیراتو د دوی) او مشوره وکړه له دوی سره (ای محمده! په کار) امر کېږی نو کله دی چه ټینگه اراده وکړه (ای محمده! د یوه کار کولو ته) نو توکل (اعتماد) وکړه پر الله باندی، بیشکه الله خوښوی توکل کوونکی (چه بریالی کوی ئی او د رشد او صلاح لاره ورښی).

تفسیر: الله تعالی مسلمانانو ته د هغوی په تقصیراتو باندی تنبیه وفرمایله او د عمومی عفوی د اعلان له اورولو څخه وروسته ئی دوی ته نصیحت وکړ چه بیا د دی دلی په خبرو باندی چه د لستونی ماران دی مه تیر وځی! په دی آیت کېږی ئی د هغوی د تقصیر د عفوی تکمیل وکړ غرنګه چه د «احد» په غزا کېږی له مسلمانانو ځنی سخته غلطی او زیات تقصیر شوی ؤ ښائی چه د رسول اکرم صلی الله علیه وسلم زړه به خپه شوی وی او دا به ئی په خپل زړه کېږی ګرځولی وی چه وروسته له دی نه له دوی ځنی به مشوره نه آخلم او بی له جرګی به کار کوم نو ځکه الله تعالی په دیره عجیبه او غریبه توګه (اسلوب) د جرګی سپارښت وکړ اول ئی له خپل لوری د معافی اعلان وفرمایه، ځکه چه الله تعالی ته معلوم ؤ چه د پاک رسول صلی الله علیه وسلم دا غم او اندېښنه یوازی د الله تعالی د رضا د حصول له پاره وه بیا ئی وفرمایل ﴿فِيمَا رَحِمَهُ مِنَ اللَّهِ لَئِنْ لَمْ يَأْتِ الْفِتْنَةَ لَآتِ الْفِتْنَةَ لَآتِ الْفِتْنَةَ لَآتِ الْفِتْنَةَ﴾ یعنی د الله تعالی څومره زیات رحمت پر تاسی او دوی باندی دی چه تاسی ئی دومره خوش اخلاق او خوش خوی وګرځولی، که کوم بل څوک وی نو الله تعالی خبر دی چه په دغومره یوه لویه واقعه کېږی به ئی څه سخته رویه غوره کوله؟ او برسیره په دی دا د الله تعالی

خومره مهربانی ده چه تا غوندی شفیق او نرم زړه رسول ئی هغوی ته وراستولی دی، فرض ئی کړئ که تاسی الله تعالیٰ دی نه کړی سخت زړه او په مزاج کښی مو شدت وی، نو دا قوم کله ستاسی په خواؤ شا کښی تولیدلی شو. که له دوی ځنی کومه غلطی کیدی شی او تاسی له دوی سره سختی کولی نو د شرم او دهشت له امله (وجبی) به ستاسی مخ ته نشوی راتلی نو له دی امله (وجبی) به دوی له ډیر لوی خیر او سعادت څخه بی برخه پاتی کیدل او د اسلامی جمعیت شیرازه به سره شلیده لیکن حق تعالیٰ تاسی نرم زړه او نرم خوی پیدا کړئ تاسی یی چه د اصلاح په غرض د دوی له تقصیراتو ځنی تل اغماض کوئ، نو دا تقصیر هم تر هغه ځایه پوری چه ستاسی له حقوقو سره تعلق لری ورمعاف کړئ! اگر که الله تعالیٰ خپل حق معاف کړی دی، خو بیا هم د دوی د زیاتی خوښی او زړه خوشولو له پاره تاسی هم له مونږ څخه د دوی مغفرت وغواړئ! تر څو دا زړه ماتی ستاسی خوښی او انبساط محسوس کړی، او بیخی مطمئن او خوشال شی. او یوازی هم دا معافول نه بلکه وروسته له دی نه هم لکه پخوا په معاملاتو کښی له دوی سره مشوری کوه! وروسته له مشوری څخه کله چه یوه خبره غوټه شوه او پخه اراده ئی وکړی شوه نو بیا پر الله تعالیٰ باندی توکل وکړئ او هغه بی له تامل او ځنډ (توقف) څخه په ځای راوړئ! ځکه چه الله تعالیٰ متوکلان خوښوی او د دوی کارونه جوړوی.

تنبیه : له حضرت علی کرم الله وجهه څخه روایت دی چه رسول کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم څخه سوال وکړ شو چه «عزم» څه شی دی؟ وئی فرمایل «مشاورة اهل الرأي ثم اتباعهم» (ابن کثیر). او په مجمع الزوائد کښی له حضرت علی رضی الله تعالیٰ عنه ځنی یو حدیث روایت شوی دی. «یا رسول الله صلی الله علیه وسلم! که مونږ کومه خبره په کتاب او سنت کښی ونه مومو، نو په هغی کښی کومه طریقه غوره کړو؟» رسول کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم وفرمایل «له عابدينو فقهائو سره مشوره وکړئ! ولا تمضوا فيه رأى خاصة! - د یوه یا دوه تنو خبره مه منئ!» بلکه د گردی (تولی) مرکی او جرگی مشوره ومنئ!»

إِنْ يَنْصُرْكُمُ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ وَإِنْ يَخْذُكُمُ فَهِنَّ ذَٰلِكَ يَوْمَ يَنْصُرُكُم مِّنْ بَعْدِهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿٣٩﴾

که مرسته (مدد) وکړی له تاسی سره الله (لکه چه په بدر کښی ئی وکړه) نو نشته (هیڅ) غالب پر تاسی باندی او که مرسته (مدد) ونه فرمائی له تاسی سره (الله لکه چه په احد کښی ئی پریښودئ) نو څوک دی هغه چه مرسته (مدد) به وکړی له تاسی سره وروسته له هغه (خذلان د) الله ؟ (هیڅوک نشته!) او خاص پر الله دی پس توکل (اعتماد) وکړی مؤمنان.

تفسیر: پخوا ئی رسول صلی الله علیه وسلم ته فرمایلی ؤ چه «په الله تعالیٰ توکل وکړئ!» دلته دا رابښی چه د توکل او اعتماد وړ (مستحق) او لائق هم هغه لوی ذات دی چه له گردو (تولو) ځنی قوی او غالب دی. گردو (تولو) مسلمانانو ته ښائی چه د ده پر مرستی (مدد) باندی توکل وکړی. پاک الله وروسته له دی نه له خپل لوری د مسلمانانو د تقصیراتو معافول او پر خپل رسول صلی الله علیه وسلم باندی ئی د هغو د معافولو نصیحت هغوی ته فرمائی، چه د هیچا په خبرو باندی مه خطا وځئ! او خالص پر الله تعالیٰ باندی توکل او اعتماد ولرئ! نو د هغه مرسته (مدد) به در ورسیدی او هیڅ یو طاقت به پر تاسی باندی نه غالبیږی. لکه چه د «بدر» په غزا کښی مو ولید. او که د کوم مصلحت له امله (وجی) ستاسی مرسته (مدد) ونه کړی نو بیا هیڅوک تاسی ته مرسته (مدد) نشی دررسولی، لکه چه د «احد» په غزا کښی تاسی ته تجربه وشوه.

وَمَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَغُلَّ وَمَنْ يَغْلُلْ يَأْتِ بِمَا غَلَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
تَمُوتُ كُلُّ نَفْسٍ نَأْكُسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٧١﴾

او نه ښائی هیڅ نبی ته چه څه شی پټ کړی، او هر څوک چه څه شی پټوی نو رابه شی (دا پټوونکی) په هغه سره چه ده پټ کړی وی په ورځی د قیامت کښی، بیا به پوره ورکړی شی هر نفس ته (جزا د) هغه عمل چه کړی وی ده او پر دوی به ظلم ونه کړی شی (په تزیید د عذاب یا تنقیص د ثواب کښی)

تفسیر: له دی ځنی غرض یا به په پوره ډول (طریقه) سره د مسلمانانو تسکین او خاطر جمعی مقصد وی چه داسی وسوسه دوی ته پیدا نشی، چه ښائی رسول الله مبارک په ظاهر مونږ معاف کړی یو او په زړه کښی له مونږ ځنی خپه دی بیا به خپل زړه پر مونږ باندی تشوی. نو الله تعالیٰ فرمائی چه دا کار د انبیاء علیهم السلام نه دی چه په زړه کښی ئی یو شی او په خوله ئی بل شی وی. یا د مسلمانانو پوهول دی چه د حضرت پیغمبر صلی الله علیه وسلم له عظمت، عصمت او امانت څخه ځان خبر کړئ او د رسول الله صلی الله علیه وسلم په نسبت هیڅکله چټی (فضول) او بیهوده خیالات په زړه کښی ونه گرځوئ! مثلاً داسی گمان ونه کړئ! چه له غنیمت ځنی به ئی څه مال پټ ساتلی وی العیاذ بالله ښائی دا یی څکه فرمایلی وی چه هغو غشو ویشتونکو ته چه د غنیمت له پاره ئی خپل سنگرونه (مورچی) پرېښودل، گوندی داسی خیال په زړه کښی گرځیدلی وی، چه رسول الله صلی الله علیه وسلم به مونږ ته له غنائمو څخه برخه نه راکوی. یا به ځینی شیان له مونږ ځنی پټ ساتی. په ځینو روایتونو کښی راغلی دی چه د

«بدر» په غزا کېږي یو شی (خادر یا توره) له غنیمت څخه ورک شوی ؤ چا وویل «ښائی چه هغه به پیغمبر د خپل ځان له پاره ساتلی وی.» نو دا آیت نازل شو. په هر حال مسلمانان پوهوی که رسول الله مبارک د خپل نرم خوئی او خوش خلقی له امله (وجی) ستاسی غلطی معافوی نو تاسی لره د رسول اکرم صلی الله علیه وسلم د شان، عظمت، لوئی، عصمت، او پاکي زیات لحاظ په کار دی. ښائی چه مؤمنان په هیڅ قسم کمزورو او رکیکو خیالو پسی ونه گرځی! له بل لوری که څه هم د رسول الله مبارک د شفقت او نرم زړه توب له یادولو څخه د «احد» د غزا په نسبت د مسلمانانو د تقصیراتو ورمعافول مقصد دی خو په دی ضمن کېږي ئی د یوه بل تقصیر یادونه هم وکړه چه د «بدر» له واقعی سره ئی تعلق درلود (لرلو) څو رسول الله صلی الله علیه وسلم د نرم خوئی له امله (وجی) هغه هم هیږه کړی.

تنبیه : د «غلل» اصلی معنی د غنیمت په مال کېږي خیانت کول دی. خو کله د مطلق خیانت په معنی هم راځی. خو کله محض د یوه شی په پټولو باندی هم د هغه اطلاق کیږي لکه چه ابن مسعود (رض) فرمائی «غلوا مصاحفکم!»

أَفَمِنْ اتَّبَعَ رِضْوَانَ اللَّهِ كَمَنْ بَاءَ بِسَخِطِ مَنِ اللَّهِ وَمَا لَهُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٣٧﴾

آیا نو هغه څوک چه متابعت کوی د رضامندی د الله په شان د هغه چا دی چه بیرته راشی په قهر سره له (طرفه د) الله (د الله د غصی مورد وگرځی؟ بلکه نه دی) او محای د ده دوزخ دی، او بد محای د ورتلو دی (دا دوزخ).

تفسیر: یعنی رسول الله مبارک چه په هر حال کېږي نه یوازی د الله تعالی د مرضی تابع دی بلکه غواړی چه نور خلق هم د الله تعالی د مرضی تابع وگرځوی. آیا دی د هغو خلقو کار کولی شی چه د الله تعالی د غضب وید (لا تبق) او د دوزخ مستحق وی؟ ممکن نه دی!.

هُمُ دَرَجَاتٍ عِنْدَ اللَّهِ وَاللَّهُ بِصِيرُوبِمَا يَعْمَلُونَ ﴿٣٨﴾

دوی (د الله تعالی د رضا تابعان خاوندان د متفاوتو) درجو دی په نزد د الله کېږي او الله ښه لیدونکی (عالم) دی په هغو شیانو (هم) چه دوی (ئی) کوی.

تفسیر : یعنی نبی علیه السلام او بل مخلوق له سره نه دی برابر. له طمعی او له نورو سپکو او ذلیلو کارونو سره انبیاء علیهم السلام هیڅ تعلق نه لری. الله تعالی ته گرد (تول) معلوم دی چه

شخه درجی لری؟ او کرد (تول) کارونه ورخرگند دی. آیا الله تعالیٰ به هسی تیت طبیعت لرونکو سړیو ته د نبوت لوی منصب څرنگه ورکوی؟ (العیاذ بالله).

لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ

خامخا په تحقیق احسان کړی دی الله پر مؤمنانو باندی کله چه مبعوث کړ (راولېږه الله) په دوی (مؤمنانو) کښی رسول له نفس (جنس) د دوی نه

تفسیر: یعنی د هم دوی له جنسه او له قومه ئی یو بنیادم رسول ورلېږلی دی چه له هغه سره کیناستل خبری اتري کول په ژبه ئی پوهیدل او د ده له هره قسمه انوارو او برکاتو څخه استفاده کول آسان دی. او د هغه له احوالو، اخلاقو، د ژوندانه له سوانحو امانت، دیانت، طهارت او د الله تعالیٰ غنی له ویری څخه ئی خبر یی او کله چه ستاسی د هم دی قوم او قبیلې له یوه سری څخه معجزی ښکاره شی او تاسی هغه وگورئ نو په یقین راوړلو کښی زیات سهولت راځی، فرض ئی کړئ که کوم پیری (جن) یا پرښته (ملک) د رسول په صفت لیږل کیدی نو د ده د معجزاتو د کتلو په وخت کښی هسی خیال ممکن ؤ څرنگه چه هغه د بشر له جنسه جلا (جدا) مخلوق دی ښائی چه دغه خوارق د ده د ملکې او جنی طبیعت او د نوعی صورت خاصه نتیجه وی. زمونږ عجز له هغه څخه د نبوت دلیل نشی کیدی. په هر حال ښائی چه مؤمنان د الله تعالیٰ احسان ومنی چه ده داسی یو رسول صلی الله علیه وسلم ورلېږلی دی چه له هغه څخه بی تکلفه د فیض استحصال کاوه شی. او له ډیری لوړی مرتبی او عزت او په ډیر لوی منصب له فائزیدلو سره د هم دوی په مجمع کښی په ډیری نرم خوئی، خورا ملاطفت او ښه معاشرت او نهایت ملایمت لیده کیږی صلی الله علیه وعلیٰ آله الکرام وعلیٰ صلبه العظام وسلم).

يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِن قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٣٩﴾

چه لولی (دغه رسول) پر دوی باندی آیتونه د الله او پاکوی دوی (په توحید سره له گناه کیني او شرکه) او ښئی دوی ته کتاب (قرآن) او حکمت (شرعی احکام، ژوری خبری) او بیشکه وو دوی (له دی نه) په خوا هرومرو په گمراهی ښکاره کښی.

تفسیر: هم دا مضمون د البقری د سورت په (۱۲۹) او (۱۵۱) آیتونو کښی تیر شوی دی.

خلاصه ئی دا ده چه خلور شیان ئی بیان کری دی.

- (۱) د آیتونو «تلاوت» (د الله تعالیٰ د آیتونو لوستل او اورول) چه د هغو په ظاهری معنی باندی د دی له امله (وجی) چه د ژبی خاوندان دی پوهیږی او عمل پری کوی.
- (۲) د نفسونو «ترکیه» (د نفسانی ککړو او د شرک او معصیت له گردو (تولو) مراتبو څخه د دوی د زړونو پاکول او ښه صیقل کیدل) دا شی د «آیة الله» د عمومی مضامینو له تعمیل او د رسول الله صلی الله علیه وسلم له صحبت او د قلبی توجه او تصرف څخه باذن الله حاصل شوی و
- (۳) «تعلیم الکتاب» (هغوی ته د کتاب الله مراد ورښودل) چه په خاصو خاصو مواقعو کېږی به هغه ته ضرورت پېښیده، مثلاً که اصحابو کرامو به یو لفظ د ظاهری مدلول، عمومی تبادرو محاوروی له لحاظه معنی کاوه او د مشکلاتو سره به مخامخ شول په دی وخت کېږی به حضرت پیغمبر صلی الله علیه وسلم د کتاب الله اصلی مراد چه د مقام له قرائنو څخه به ښکاره کیده بیاناوه او د دوی اشتباه به ئی لری کوله لکه چه په ﴿الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ﴾ الآية - او نورو محایونو کېږی دغه طریقه عملی شوی وه.

- (۴) د «حکمت» تعلیم (د حکمت ژوری خبری ورښوول) او د قرآن کریم په غامضو اسرارو او د شریعت په لطائفو او دقیقو او عمیقو عللو باندی ئی (تصريحاً یا اشارتاً) مطلع کول.
- رسول الله صلی الله علیه وسلم د الله تعالیٰ په اعانت او توفیق دا پاتی قوم د علم او عمل په اعلیٰ مراتبو باندی فائز کر، چه له سلهاو پېړیو را په دیخوا په انتهائی جهل او وحشت او ښکاره گمراهی او ضلالت کېږی دوب وو، د رسول الله صلی الله علیه وسلم د څو ورځنی تعلیم او صحبت په برکت د ده اصحاب رضی الله تعالیٰ عنهم د گردی (تولی) دنیا لارښوونکی او معلمان شول. نو دوی لره ښائی چه د دی لوی نعمت قدر وپېژنی، او هیڅکله په هیره سره هم هسی کوم حرکت ته اقدام ونه کری چه له هغه څخه د دوی زده خوږ او متالم شی. (د«ان کانو» ان له مثقلی ځنی مخففه شوی ده او د «هم» ضمیر پکښی مستتر دی او دا مخکښی لام فاصل دی.)

أَوَلَمْ آصَابَكُمْ مُصِيبَةٌ قَدْ أَصَبْتُمْ مِثْلَهَا قُلْتُمْ أَلَيْسَ هَذَا

آیا کله چه دروړسید تاسی ته (په احد کېږی له کفارو څخه) یو مصیبت چه په تحقیق سره رسولی و تاسی (کفارو ته په بدر کېږی) دوه چنده له دی غمه نو وویل تاسی له کومه دا (غم راغی مونږ ته؟) یا رسیدلی وئ تاسی په دوه چنده له نصرته (ای مسلمانانو په بدر کېږی) نو وویل تاسی له کومه دا (غم راغی مونږ ته؟)،

تفسیر: لومړی د «احد» قصه کیده. په منځ کېږی د هغه تقصیر د عفوی ذکر راغی چه واقع شوی و او د هغه په تناسب د نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم د اخلاقو او د حقوقو یادونه

و کړی شوه اوس بیا د «احد» د قصی په لوری رجوع کيږي يعنی «د احد» په غزا کېږي هغه تکلیف او نقصان چه تاسی وگاله (تیر کړ)، د هغه په نسبت په تعجب سره وایی چه دا مصیبت له کومه راغی؟ مونږ خو مسلمانان مجاهدین وو او د الله تعالیٰ په لاره کېږي د ده له دښمنانو سره د جنگیدلو له پاره وتلی وو او الله تعالیٰ د پاک رسول صلی الله علیه وسلم په مبارکه ژبه مونږ ته د نصرت او مرستی وعده هم راکړی وه نو بیا دا مصیبت پر مونږ باندی ولی نازل شو؟ او له کومه راورسید؟ د هسی وینا کولو په وخت کېږي داسی فکر کول په کار دی، چه هومره تکلیف چه تاسی ته رسیدلی دی، د هغه تکلیف دوه چنده ستاسی له لاسه کفارو ته هم رسیدلی دی. په «احد» کېږي تقریباً ستاسی (۷۰) تنه شهیدان شول او په «بدر» کېږي د کفارو (۷۰) تنه ووژل شول او (۷۰) تنه نور کافران داسی بندیان شول چه د هغوی وژل ستاسی په پوره واک (قبضه) کېږي وو بیا په «احد» کېږي هم لومړی د کفارو زیات له شلو تنو مقتولان شول. که د لږی مودی له مخی تاسی مغلوبان شوئ، ا نو په «بدر» کېږي تاسی کفارو ته سخته ماته ورسولی وه او په «احد» کېږي هم کله چه تاسی خپلی پښی ټینگی او په میرانه وجنگیدئ، ا نو کفار وتښتیدل او د جنگ ډگر ئی پریښود. نو په داسی صورت کېږي انصافاً تاسی لره له خپلو تکالیفو څخه د شکایت کولو او زیات خپه کیدلو موقع نه ده پاتی.

قُلْ هُوَ مِنْ عِنْدِ أَنْفُسِكُمْ

ووايه (ای محمده! دوی ته) چه دا (مصیبت او تکلیف) له جانبه د نفسونو ستاسی دی!

تفسیر : که غور وکړئ نو تاسی په خپله د هم دی مصیبت سبب یئ! تاسی له ډیره څوښه د رسول مبارک او د ډیرو تجربه لرونکو نظریات ونه منل او پخپله خوښه او اختیار مو له مدینې منورې څخه د باندی د جنگ محاذ قائم کړ بیا سره له شدیدې نهی غشو ویشتونکو خپل مهم سنگرونه (مورچی) تش پریښودل او یو کال پخوا کله چه د «بدر» د بندیانو په نسبت تاسی ته اختیار درکړ شو چه یا دوی ووژئ! یا «فدی» تری واخلي او خوشی ئی کړئ مگر په دی صورت کېږي به خامخا په راتلونکی کال کېږي هم دومره کسان له تاسی ځنی ووژل شی خو تاسی فدی غوره او هم هغومره کسان مو ووژل شول اوس هم هغه وعده تر سره شوه نو تعجب او انکار ته هیڅ یوه موقع نه ده پاتی. دا شی خو په خپله ستاسی له خوا منلی شوی دی. (د «بدر» د بندیانو پوره قصه ده «الانفال» په سورت کېږي راځی.)

إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٧٥﴾ وَمَا أَصَابَكُمْ يَوْمَ

التَّقَى الْجَمْعُ فِي بَإِذْنِ اللَّهِ وَلِيَعْلَمَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٣٠٠﴾ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ نَافَقُوا

بیشکه الله پر هر شی باندی (چه اراده و فرمائی) بیه قادر دی (نو قادر دی په نصرت او خذلان هم). او هغه (غم) چه در سیدلی دی تاسی ته په هغی ورغی کښی چه سره یو غای شوی وو دوه فوځونه پس (هغه په اذن (حکم) د الله سره ؤ او له پاره د دی ؤ چه معلوم (ښکاره) کړی «الله» مؤمنان او (بل) له پاره د دی ؤ چه معلوم (ښکاره) کړی «الله» هغه کسان چه نفاق ئی کړی ؤ،

تفسیر : کله چه الله تعالی اراده و فرمائی بری ورکوی او کله چه اراده و فرمائی ماتی ور په برخه کوی. مغلوبیت د دی له امله (وجبی) نه دی چه الله تعالی په هغه وخت کښی پر بری ورکولو باندی قادر نه ؤ بلکه د دی له پاره دی چه ستاسی له کسب او اختیار څخه داسی یو صورت پیدا شوی دی چه په کلی غلبی ورکولو کښی مصلحت نه ؤ په هر حال هر څه چه شوی دی د الله تعالی په حکم او مشیت سره شوی دی چه د هغه سبب تاسی وئ! او په هغه کښی حکمت دا ؤ چه له یوه لوری د هر مخلص مؤمن د ایمان او د اخلاص او له بل لوری د هر منافق د نفاق درجه ظاهره شی، اومه او پاڅه، سره او ناسره، کامل او ناقص سره جلا (جدا) او د مخلص او غیر مخلص په منځ کښی هیڅ التباس پاتی نشی. او دا گرد (تول) په علم شهودی سره هم همغسی معلوم کړی لکه چه په علم غیبی سره ورته معلوم دی.

وَقِيلَ لَكُمْ تَعَالَوْا قَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ ادْفَعُوا

او وویلې شو دغو (بیرته تلونکو منافقانو) ته چه راغی (احد ته) غزا وکړئ (له کفارو سره) په لاره د الله کښی یا مدافعه وکړئ! (د دښمن له نفسونو او مالونو او کورونو خپلو!)

تفسیر: د جنگ له شروع کیدلو څخه پخوا کله چه رئیس المنافقین عبدالله بن ابی غوشتل چه له (۳۰۰) سربو سره بیرته ستانه (واپس) شی نو په دی وخت کښی هغو ته وویل شول چه «د جنگ په عین موقع کښی چیری تښتئ؟ که د اسلام په دعوی کښی صادق یئ! نو واخلئ! د الله تعالی په لاره کښی جنگ وکړئ! که نه اقلا د دښمن په مدافعه کښی څه برخه واخلئ! یعنی له اسلامی لښکر سره مله شی! چه د تعداد د کثرت اثر پر غلیم باندی ولویږی. یا دا که د الله تعالی په لاره کښی د دین له پاره نه جنگیږئ، نو د وطنی او قومی حمیت او غیرت یا د خپلو اموالو او اولادونو د حفاظت له پاره خو د دښمن مدافعه وکړئ! ځکه که دښمن بری وموند نو په انتقام اخیستلو کښی به د مؤمنانو او منافقانو په منځ کښی هیڅ تمیز او تفریق نه کوی. او د نورو

مسلمانانو په شان به تاسی ته هم نقصان دررسیدی. «الغرض پر دوی باندی له هر پلوه د دوی د ذوق سره سم د حجت اتمام وکړی شو، تر څو هر څه چه د دوی په زړونو کښی وی، علانیه ظاهر شی.

قَالُوا لَوْ نَعْلَمُ قِتَالًا لَا تَتَّبَعُنَا

نو وویل دی (منافقانو) که مونږ پوهیدی په جنگ نو هر ورو (خامخا) به مونږه متابعت کړی و ستاسی.

تفسیر : یعنی جنگ پېښیدل مونږ ته یقینی په نظر نه راغی او دا خوشی چتی یوه اواز ده. که مونږ پوهیدو چه په رښتیا سره جنگ پېښیدونکی دی، نو هر ورو (خامخا) به له تاسو سره تلو، کله چه مونږ وگورو چه په رښتیا سره جنگ پېښیدونکی دی، نو خامخا به مو ستاسی سره ملگرتیا کوله. یا دا مطلب که کومه منظمه او باقاعده مقابله وی، نو مونږ به له تاسی سره پاتی کیدو، ښه نو دا کومه مقابله ده، چه له یوه جانب (۳۰۰۰) لښکر، او له بله جانب یوازی (۱۰۰۰) بی وسلی او بی سامانه مسلمانان وی. دا خو جنگ نه دی، محض خپل ځان په هلاکت کښی غورځول دی. یا له «لو نعلم قتالاً» څخه ئی دا ښکارول چه خانه! که مونږ په جنگی فنونو، اصولو او ترتیباتو پوهیدی، نو له تاسی سره به پاتی کیدو، ځواکی په زړه کښی ئی طعنی ورکولی، چه زموږ پر مشورو باندی تاسی تگ ونه کړ. او د نورو په نظریو باندی تاسی عمل وکړ، نو مونږ ستاسی په نزد د جنگ له اصوله ناپوهان یو، او تاسی پوهان یی! نو د څه له پاره له خپلو ځانو سره بیایی؟ لنده ئی دا چه د دروغو پلمی (بهانی) ئی جوړی کړی، او بیرته لایل. الله تعالی د منافقانو په تکذیب کښی وائی.

هُمُ الْكَافِرُ يَوْمَئِذٍ أَقْرَبُ مِنْهُمْ لِلْإِيمَانِ

دوی کفر ته په دغی ورځی کښی (چه دغه خبره ئی کوله) ډیر نژدی وو له دوی نه په نسبت سره د ایمان.

تفسیر : منافقان په زړه کافران او په خوله مسلمانان وو. او تش په ژبه له مسلمانانو سره یو ځای وو. د «احد» د جنگ په عین موقع کښی دوی له نبی علیه السلام او نورو مسلمانانو څخه جلا (جدا) او بیرته ستانه (واپس) شول، او حیلی او پلمی (بهانی) ئی جوړی کړی د دی دوه کارونو څخه د دوی نفاق څرگند شو اوس په ظاهر کښی هم دوی د ایمان په نسبت کفر ته ډیر نژدی شوی دی، او پخپل دی فعل سره مسلمانانو ته زیان او کفارو ته تقویه رسوی.

يَقُولُونَ بِأَفْوَهِهِمْ مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يَكْتُمُونَ ﴿٥٤﴾

وائی دوی (منافقان) په خولو خپلو سره هغه (خبره) چه نشته (پری تصدیق) په زړونو د دوی کښی، او الله ښه پوه دی په هغه څه (هم) چه پتوی ئی دوی (په زړونو خپلو کښی له حسد او کفره).

تفسیر: یعنی په ژبه خو دوی ﴿لَوْ عَلِمَ غَايَةُ قُلُوبِهِمْ﴾ ویل، او هغه شی چه د دوی په زړونو کښی دی صاف ئی نه وائی د دوی په زړونو کښی دا ؤ. «ښه دی چه مسلمانان مغلوب او ذلیل شی او مونږ له دیری خوښی څخه اټونه واچوو.»

الَّذِينَ قَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ وَقَعْدُ وَالْوَاظِمُونَ مَا قَاتَلُوا

هغه (منافقان) چه ویل ئی په (حق د) ورونو خپلو کښی حال دا چه دوی (پخپله) ناست وو (له جنگه) که دوی (د احد غازیانو) زمونږ خبری منلی وی نو نه به وو وژل شوی،

تفسیر: یعنی پخپله نامرادان شول او بیرته کیناستل، او د خپل د تیر ورونو د مدینې انصارو ته وائی که زمونږ خبرو ته مو غوږ نیولی وی، او پخپلو کورونو کښی آرام ناست وی نو هیڅکله به نه وژل کیدئ!

قُلْ فَادْرَأُوْا عَنْ أَنْفُسِكُمُ الْهَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٥٥﴾

ووايه (ای محمده! دوی ته) نو لری کړئ تاسی له نفسونو (ځانونو) خپلو څخه مرگ که یی تاسی صادقان (رښتینی) په دی خبره چه تاسی سره د مرگ دفعه شته).

تفسیر: یعنی که د کور په کیناستلو سره ځانونه ژغورل (ساتل) کیدی نو گورو به چه د مرگ مخه به تاسی څرنګه ونیسئ چه تاسی کورو ته ورننوځئ که سره له دی چه په کورونو کښی پاتی شوی یی، بیا هم د مرګی له منګولو ځنی ځانونه نشئ ژغورلی (بچ کولی)، نو بیا ولی د توریالیو (بهادرو) غوندی د جنگ په میدان کښی د عزت مرگ نه غوره کوی؟

وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءُ
عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ ﴿٣٩﴾ فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ
وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا خَوْفٌ
عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يُجْزَوْنَ ﴿٤٠﴾ يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةِ اللَّهِ وَفَضْلٍ
وَأَنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَمْرَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٤١﴾

او له سره گمان مه کوی! (ای محمده یا ای سامعه!) پر هغو کسانو چه وژل شوی دی دوی په لاره د الله (جهاد او طاعت) کښی د مرو (مړه نه دی)، بلکه ژوندی دی په نزد د رب خپل رزق ورته ورکولی شی (له جنتی ماکولاتو او مشروباتو څخه) په دی حال کښی چه خوشاله دی دوی په هغه شی باندی چه ورکړی دی دوی ته الله له فضله خپله او خوشالپری دوی (په راتلو د) هغو کسانو باندی چه لا نه دی رسیدلی دوی تر هغو پوری وروسته د دوی نه په دی شان سره چه نه به وی (هیڅ قسم) ویره په دوی باندی او نه به دوی (هیچری) غمجن کیږی (د ثواب په نقصان سره) خوشالپری دوی په نعمت سره له (جانبه د) الله او (د ده په) فضل سره او (په دی سره چه) بیشکه الله نه ضائع کوی اجر د مؤمنانو (بلکه پوره ئی ورکوی).

تفسیر : یعنی د کور ناستی د مرگ مخه نشی نیوی. هو! سری له هغه مرگه بی برخی کوی چه د مرگ په ځای ورته ابدی ژوندون ویلی شی. شهیدانو ته وروسته له شهادته یو مخصوص دول (طریقه) ژوند ور په برخه کیږی چه نورو مرو ته هغسی ژوند نه ورکاوه کیږی. دوی ته د الله تعالیٰ ممتاز قرب حاصلیږی. او په خورا (دیر) لویو درجاتو او مقاماتو باندی فائز کیږی. د جنت رزق دوی ته په آزادی سره وررسیږی څرنګه چه مونږ په یوه طیاره کښی کینو، او په دیر لږ وخت کښی هر چیری چه مو زړه وغواړی. الوڅو او درومو، د شهیدانو ارواح هم د «طیور خضر» په حواصلو یعنی د شنو مرغانو په ججورو کښی ننوځی او د جنت ننداری کوی. د دی «طیور خضر - شنو مرغانو» کیفیت او لویوالی الله تعالیٰ ته معلوم دی. د هغه ځای شیونه زمونږ د خیال په احاطه کښی کله راتلی شی. په دی وخت کښی شهیدان به بیشانه خوشال وی او په مسرت او بهجت (خوشحالی) سره، به گوری چه الله تعالیٰ دوی ته په خپل فضل سره د شهادت

دولت عنایت فرمایلی دی، او پخپلو عظیم الشان نعمتونو سره ئی پاللی دی او پخپل فضل سره ئی هره شیبه هغوی ته د زیاتو نعمتونو سلسله قائمه کړی ده دا شهیدان د هغو وعدو په لیدلو چه د رسولانو په ژبو د شهداو په نسبت ورکړی شوی دی دیر زیات خوشالیږی. او پخپلو سترگو گوری چه الله تعالی د ایماندارانو محنت نه ضائع کوی، بلکه د خیال او گمان له میچه زیات بدل هغوی ته ورکوی. بیا نه یواځی دا چه دوی پخپلو احوالو باندی دومره خوښ او خوشال دی، بلکه د هغو مسلمانانو ورونو له تصویره چه له دوی څخه وروسته پاتی دی او په فی سبیل الله «جهاد» او نورو خیریه ؤ امورو کښی مشغول دی او هغوی ته به هم، که زمونږ په شان د الله تعالی په لاره کښی ووژل شی یا اقلا د ایمان له دولت سره ومړی، د دوی له ایمانی رتبی او حیثیت سره سم هم داسی خوندور او بی ویری ژوندون به ورپه برخه کیږی او دلته به مزی کوی، نه به د مقدم غم او نه به د مؤخر ویره له دوی سره وی. مامون او مطمئن به د الله جل جلاله په رحمت کښی برابر داخلیدی لا دیره خوښی ورحاصلیږی. په غځینو روایتونو کښی راغلی دی چه د «احد» یا د «بیر معونه» شهیدان جنت ته رسیدلی، له الله تعالی څخه ئی تمنا کړی. «کشکه زمونږ د دی عیش او تنعم خبر زمونږ نورو ورونو ته څوک ورسوی چه هغوی د دی خوندور ژوند په لوری ژر راوغځلی او غانونه له مونږ سره ونښلوی او له «جهاد» غځی خپل غانونه هیڅ ونه ساتی.» حق تعالی وفرمایل چه زه ئی ور رسوم. نو ئی دا آیت نازل او دوی ئی هم مطلع کړل چه مونږ ستاسو له امیدونو سره سم دا خبر دنیا ته ووروساوه. نو هغه شهیدان له دی غځی لا خوشال شول.

الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ وَالرَّسُولِ مِنْ بَعْدِ مَا
 اَصَابَهُمُ الْقَرْحُ الَّذِينَ أَحْسَنُوا لَهُمْ وَانْقَرَضَ الْجَرُّ عَظِيمٌ ﴿١٤٩﴾
 الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ
 فَزَادَهُمْ اِيْمَانًا وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ﴿١٥٠﴾

هغه کسان چه حکم ئی منلی دی د الله او (حکم ئی منلی دی د) رسول (د الله) پس له هغه چه رسیدلی ؤ دوی ته زخم (تکلیف مشقت) شته له پاره د هغو کسانو چه نیکی ئی کړی له دوی نه (د الله د حکم په منلو سره) او پرهیزگاری ئی کړی ده (له مخالفته) اجر دیر لوی (د جنت) (دوی) هغه کسان دی چه وویل دوی ته (غځینو) خلقو چه بیشکه خلق (د مکی) په تحقیق سره راتول شوی دی ستاسی (د جنگ) له پاره نو وویږیږئ! له دوی نه (یا) په

تحقیق سره ټول کری ئی دی (سامان د مقابلی) ستاسی له پاره نو وویړیږئ له دوی نه پس (دغو ویړولو) لا زیات کر ایمان د دوی (یقین زړورتوب) او وویل دوی بس دی مونږ ته الله او څومره ښه وکیل (کار جوړوونکی) دی (الله).

تفسیر : «والذین» صفت دی له پاره د مؤمنین. یا منصوب دی په مدح سره. یا مبتداء دی او خبر ئی «للذین احسنوا» ټوله جمله ده، او (من) بیانیه دی. او مقصود له احسان او تقویٰ څخه تش مدح او تعلیل دی. نه تثنید ځکه چه دوی گرد (ټول) سره محسنین او متقین وو. کله چه ابوسفیان له «احد» څخه د مکی معظمی په لوری بیرته رهی (روان) شو نو په لاره کښی دا خیال ورته پیدا شو. چه له مونږ ځنی لویه غلطی وشوه چه مجروح او مغلوب مسلمانان مو هم هغسی پریښودل او بیرته تری راغلو نو ئی جرگه سره وکړه او دا ئی سره غوټه کړه چه راځئ! بیرته مدینې ته لاړ شو. او د هغو قصه بیخی پای ته ورسو. کله چه دا خبر رسول الله صلی الله علیه وسلم ته ورسید نو اعلان ئی وکړ. «هغه غازیان چه پرون له مونږه سره په غزا کښی شریکان وو نن دی بیا د دشمن د تعقیب له پاره تیار شی!» مجاهدین سره له دی چه ستړی او ستومان او له زخمونو ځنی ئی وینی بهیدی، د الله تعالیٰ او د رسول الله صلی الله علیه وسلم د دی دعوت ځواب ئی په (لیبک) سره ووايه رسول الله مبارک د مجاهدینو د لښکر سره تر یوه ځای پوری چه (حمراء الاسد) نومیږی او له مدینې منورې څخه تقریباً اته میله لری دی لاړل. د ابوسفیان په زړه کښی د دی خبری له اوریدلو څخه چه مسلمانان زمونږ د تعاقب له پاره رادرومی سخته ویره ولویده او د خپلی دوهم ځلی حملی اراده ئی فسخه کړه او په ډیر تلوار د مکی معظمی په لوری په منډو شول. د عبدالقیس یوه تجارتی قافله د مدینې منورې په لوری راتله ابوسفیان د دی قافلی سړیو ته څه رشوت (بدی) ورکړی او دوی ئی په دی باندی وادار کړل. چه «تاسی په مدینې منورې کښی داسی اخبار نشر کړی چه د هغو له اوریدلو څخه مسلمانان له مونږه مکیانو ځنی وویړیږی کله چه هغوی په مدینې منورې کښی دا خبر مشهور او خور کړ، چه «مکیانو بیا یو لوی لښکر او ډیر سامان د مسلمانانو د استیصال او بیخ ویتلو په نیت سره ټول کری دی.» د دی خبری د اوریدلو په اثر د مسلمانانو په زړونو کښی د خوف او ویری په ځای اسلامی ځوښ او ایمانی خروش پیدا شو. او د کفارو د اجتماع او د احوالو له اوریدلو څخه ئی وویل ﴿حَسْبُكَ اللَّهُ وَنَعْمَ الْوَكِيلُ﴾ د گردی (ټولی) دنیا په مقابل کښی مونږ لره یواځی الله تعالیٰ کافی دی! نو په دی مناسبت دا آیت نازل شو. ځینی وائی چه د «احد» د غزا په اخر کښی ابوسفیان اعلان کړی ؤ چه «په بل کال کښی به بیا په (بدر) کښی سره جنگیږو.» رسول اکرم صلی الله علیه وسلم دا ومانه. کله چه بل کال راځی رسول الله مبارک مسلمانانو ته حکم وکړ چه د «جهاد» له پاره لاړ شی! او که څوک نه ځی نو د الله تعالیٰ رسول به یواځی ولاړ شی.» له هغه لوری ابوسفیان له خپلو لښکرو سره له مکی معظمی څخه ووت، لږ څه لری ولاړل خو ژر ئی د همت ملا ماته شوه او سخت وویړیدل او د قحط پلمه (بېانه) ئی

جوړه کړه او بیرته مکی معظمی ته ستانه (واپس) شول. مگر داسی صورت نی وسنجاوه (داسی صورت جوړ کړ) چه الزام پر مسلمانانو باندی راولی یو سری مدینی منوری ته رهی (روان) ؤ، هغه ته نی شه مبلغ ورکړ او وئی ویل هلته داسی خبری نشر کړه چه د هغو له اوریدلو ځنی د مسلمانانو همت سست او په دوی کښی ویره ولویږی او د جنگ له پاره راونه وځی. کله چه دی مدینی منوری ته ورسید داسی خبر نی مشهور کړ چه «مکیانو خورا (دیر) دیر لښکر سره تول کړی دی که تاسی له هغوی سره ونه جنگیږئ، نو دا به ښه وی.» حق تعالی په دی وخت کښی مسلمانانو ته استقامت او ثبات مرحمت کړ. او دوی گردو (تولو) داسی وویل «مونږ ته پاک الله کافی دی» بالاخر مسلمانان له هم هنی وعدی سره سم د «بدر» په لوری وخوځیدل چه هلته لوی موسمی بازار جوړ شوی ؤ، مجاهدینو تر دریو ورځو هلته تجارت وکړ او ښی گتنی نی تری واخیستی او بیرته مدینی منوری ته راغلل. دی غزا ته «بدر الصغری» وائی په دی وخت کښی هغه کسان چه ملگرتیا نی وکړه او تیار شول دوی ته داسی بشارت ورکړ شو. سره له دی چه په «احد» کښی زخمیان شوی وو او سخت زیانونه نی گاللی (تیر کړی) وو، دوی بیا داسی جرأت وکړ. د مسلمانانو د دی جرأت او چمتووالی (تیاری) د خبر اوریدلو ځنی مشرکان له لاری ځنی بیرته وگرځیدل. مکیانو د دی لښکرکشی نوم «جیش السویق» کیښود یعنی هغه لښکر چه یواځی ستوان نی وخوړل، او بیرته ستانه (واپس) شول.

تنبیه: ﴿لِّلَّذِیْنَ اٰمَنُوْا مِنْهُمْ وَاَقْرَبُوا﴾ یوازی د دوی د مدحی، ستاینی او د شان د لوړولو له پاره دی که نه هغوی گرد (تول) سره هم داسی وو.

فَاَنْقَلَبُوا بِنِعْمَةِ مِّنَ اللّٰهِ وَفَضْلٍ لَّمْ يَمَسَّ لَهُمْ سُوءٌ وَّاَتَّبَعُوا رِضْوَانَ اللّٰهِ وَاللّٰهُ ذُو فَضْلٍ عَظِيْمٍ ﴿۲۵﴾

نو بیرته راوگرځیدل (دا مومنان) په نعمت سره له (جانبه د) الله او (په) فضل «احسان او رحمت سره له الله نه» چه ونه رسیده دوی ته هیڅ بدی (نه زخم نه قتل نه هزیمت) او تابعان شول دوی د رضامندی د الله، او الله خښتن (مالک) د فضل (احسان رحمت) دیر لوی دی.

تفسیر: یعنی د الله تعالی فضل ته وگرځئ! چه نه جنگ او جگړه ورپښه شوه نه کوم اغزی د دوی په پښو کښی مات شو او ویریا نی ثواب وگاته او له تجارت ځنی نی گتنی واخستلی او پر دښمنانو باندی نی خپله ویره کیښوده او خپل شان شوکت نی ورڅرگند کړه. او د الله تعالی له خوښی سره بیرته صحیح سالم او (روغ، رمت) خپلو کورونو ته وگرځیدل.

تنبیه د «بدر صغری» په شان د «حمراء الاسد» په غزا کښی هم له یوی تجارتی قافلی سره د

مالونو بیع او شراء (پیرودل او پلورل) شوی وو او مسلمانانو له هغه تجارت څخه ډیره گټه اخیستی وه اغلباً له «فضل» څخه هم دغه مالی نفع مراد ده .

إِنَّمَا ذِكْرُ الشَّيْطَانِ يُخَوِّفُ أَوْلِيَاءَهُ فَالتَّخَافُفُهُمْ وَخَافُونَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٨٨﴾

بیشکه دا سری شیطان دی چه ویروی تاسی (ای مؤمنانو) له دوستانو خپلو (چه کفار دی) نو مه ویریږئ تاسی له کفارو! او ویریږئ زما (د احکامو له ترک) څخه! که یی تاسی مؤمنان (په حق سره).

تفسیر: (په «یخوف اولیاءه» کښی اول مفعول محذوف دی. «ای یخوفکم اولیاءه الکفار» یعنی څوک چه له هغه لوری څخه راغی او ویروونکی خبری خپروی هغه شیطان دی یا د شیطان په اغواء سره داسی کوی چه له دی نه د هغه مقصد دا دی چه د خپلو لویو ملگرو او د نورو خپلوانو خوف او ویره پر تاسی باندی واچوی نو که تاسی مؤمنان یی او هرو مرو ایمان لرونکی هم یی لکه چه د هغه ثبوت تاسی عملاً راښودلی دی نو له دی شیطانانو غنی بیخی مه ویریږئ! او یوازی له ما غنی ویریږئ!

له الله نه که ویریږی پرهیزگار شه! ښه سری - جن او انس به دی صفت کری ټول دی بولی ښه سری

وَلَا يَخْزُنَاكَ الَّذِينَ يُسَارِعُونَ فِي الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَنَ يُضْرُوا وَاللَّهُ شَدِيدُ
يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يَجْعَلَ لَهُمْ حَظًّا فِي الْآخِرَةِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٨٩﴾

او نه دی غمجن کری تا هغه کسان چه مندی وهی (جلتی کوی) دوی په جانب د کفر (د منافقانو او مرتدانو) بیشکه دوی به له سره هیڅ ضرر نه رسوی الله ته د هیڅ شی (بلکه ضرر رسوی ځانونو خپلو ته)، اراده لری الله د دی چه مقرر نه کری د دوی له پاره هیڅ برخه (نعمت) په آخرت کښی او (مقرر) دی دوی لره عذاب ډیر لوی (د دوزخ سره د ثواب له حرمانه).

تفسیر: یعنی د شیطانانو له دارولو ځنی مؤمنان نه دارېږي! هوا منافقان د دوی خبرو ته غوږ ېږدي او د کفر په لوري مندی وهی تاسی د دی ملعونانو منافقانو له حرکاتو ځنی مه خپه او مه اندېښمن کېږئ! دوی د الله تعالی دین او د ده د رسول هیڅ شی نشی خرابولی او یوازی خپل ځان ته زیان رسوی د دوی له حده تیر نفاق او شقاق دا راهنسی چه حق تعالی به دوی د کار په انجام کېږي له حقیقی ېږي او گټی ځنی ېې برخې کړی او سخته سزا به ورکړی. هغه کسان چه داسی معاند، شریر او کاره تلونکی وی د الله تعالی عادت له هغوی سره تل هم داسی دی. نو ضرور نه ده چه ته د هسی خلقو په غم کېږی غمجن او خپه شی.

إِنَّ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ لَنْ يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤٠﴾

بیشکه هغو کسانو چه پېرودلی ئی دی (بدل کړی ئی دی) کفر په ایمان سره له سره به ضرر نه رسوی دوی الله ته هیڅ شی او (مقرر دی) دوی ته عذاب دردناک (د دوزخ).

تفسیر: دغه تکرار د تاکید له پاره دی او د منافقانو او مرتدانو له تخصیص څخه وروسته ټولو کفارو ته شامل دی یعنی هغه کسان چه فطری ایمان ئی بدل او کفر ئی اختیار کړ اعم له دی نه چه یهودی وی که نصرانی مشرک وی که منافق یا بل څوک او دوی گرد (ټول) سره یو ځای هم شی خو بیا هم دوی گرد(ټول) سره د الله تعالی هیڅ یو شی نشی خرابولی. هوا دوی په خپل لاس خپله پښه په تېر وهی چه په نتیجه کېږي به د دردناک عذاب مورد گرځی.

وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّهَا تُبْلَى لَهُمْ خَيْرٌ
لِّأَنفُسِهِمْ إِنَّهَا تُبْلَى لَهُمْ لِيُزَادُوا آثَمًا وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٤١﴾

او نه دی گمان کوی هغه کسان چه کافران شوی دی چه بیشکه دا چه مهلت ورکوو مونږ دوی ته خیر (غوره) دی له پاره د ځانونو د دوی (داسی نه ده بلکه) بیشکه هم دا خبره ده چه تل مهلت ورکوو مونږ دوی ته له پاره د دی چه زیاته کړی دوی گناه او (مقرر) دی دوی ته عذاب سپکونکی.

تفسیر: یعنی امکان لری چه کافران خپل اوږد عمر، خوښی، خوشالی، دولت، ثروت عزت او د نورو شیانو زیادت ته وگوری هسی اټکل وکړی که مونږ په رشتیا سره مغضوب او مطرود وی نو دومره فراخی او مهلت ولی راکاوه کیږی؟ او د هسی ښه ژوندون او ارام په حالت کېږی د څه له پاره شپې او ورځې تیروو؟ نو واضح دی وی، چه دغه مهلت ورکول د دوی په حق کېږی کومه ښه خبره نه ده. او د مهلت ورکولو نتیجه به خو هم داسی وی چه دوی به بیخی په گناهونو کېږی دوپیږی او د کفر په حالت کېږی به مری نو دوی دی په خپل اختیار او د پوره آزادی سره ښه په زړه پوری ارمانونه ویاسی او د گناهونو خورا (دیره) لویه او مهمه ذخیره دی د خپل ځان له پاره ټوله کړی دوی هسی فکر کوی چه مونږ په خورا (دیر) لوی عزت کېږی یو حال دا چه دیر ذلیل او خورا (دیر) سپکونکی عذاب د دوی له پاره تیار دی. نو اوس قضاوت او ښه فکر پکښی وکړئ! چه دغه مهلت د هسی کسانو په حق کېږی ښه دی که بد؟ (نعموذ بالله من شرور انفسنا).

مَا كَانَ اللَّهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ حَتَّى يَمِيزَ
الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُطْلِعَكُمْ عَلَى الْغَيْبِ وَ
لَكِنَّ اللَّهَ يَجْتَبِيْ مِنْ رُّسُلِهِ مَنْ يَّشَاءُ

نه دی الله چه پریږدی مؤمنان په هغه حال (د اختلاط) چه یی تاسی (ای خلقو!) پر هغه تر څو چه جلا (جدا) کړی (الله) ناپاکه له پاکه ځنی، او نه دی الله چه خبر کاندی تاسی په غیب باندی (چه د منافقانو تمیز دی له مخلصانو څخه) ولیکن الله غوره کوی له رسولانو خپلو څخه چه اراده وفرمائی (د غوره کولو ئی)،

تفسیر: یعنی همغسی چه د دنیا خوشالی او مهلت د کفارو په حق کېږی د مقبولیت دلیل نه دی، هم داسی که مخلصو مسلمانانو ته مصیبتونه او نامناسبه حوادث (د احد د غزا په شان) ورپیښ شی نو هغه هم د دی خبری دلیل نشی کیدی چه هغوی د الله تعالیٰ په نزد مغضوب دی. خبره دا ده چه الله تعالیٰ مسلمانان هسی بی خبره او ناواقعه نه پریږدی چه تراوسه پاتی دی. یعنی دیر کفارو به د نفاق له لاری د اسلام کلمه ویله، او د تیرایستلو له پاره به له دوی سره گډیدل چه د دوی د ظاهری احوالو په لحاظ د منافق د لفظ ویل ورته مشکل ؤ نو ځکه ضروری ده چه الله تعالیٰ داسی واقعات او حالات وړاندی کړی چه د هغو په وسیله، سره او ناسره بیل شی او پاک، ناپاک، اومه او پاخه په ښکاره ډول (طریقه) سره جلا (جدا) شی. بیشکه چه الله

تعالیٰ ته آسان و چه گرد (تول) مسلمانان بی له امتحانه د منافقانو له نومونو او کارونو څخه خبر کړی لیکن د هغه حکمت او مصلحت د دی مقتضی نه دی چه گرد (تول) خلق له دی راز (قسم) غیبی امورو څخه خبر کړی. هوا د هسی کارونو له پاره خپل رسولان انتخابوی او د څومره غیبی اطلاعاتو او یقیني اخبارونو د اطلاع ورکولو اراده چه وفرمائی هم هڅومره ورکوی خلاصه ئی داسی شوه چه «عامو خلقو ته بی واسطه د کومی پتی خبری یقیني اطلاع نه ورکوله کپړی او (انبیاء علیهم السلام) ته هومره اطلاع ورکوی چه د الله تعالیٰ اراده وی.»

فَاٰمِنُوْا بِاللّٰهِ وَرُسُلِهِۦٓ وَاِنْ تُوْمِنُوْا وَتَتَّقُوْا فَلَكُمْ اَجْرٌ عَظِيْمٌ ﴿۱۹﴾

نو ایمان (یقین) ولری تاسی (ای مؤمنانو!) پر الله او پر رسولانو د الله، او که په ایمان (یقین) قائم پاتی اوسئ! او پرهیزگاری وکړئ (له بدو کارونو) پس دی تاسی ته اجر دیر لوی (په جنت کښی)

تفسیر : یعنی د الله تعالیٰ هغه خاصه معامله چه له خپلو انبیاء علیهم السلام سره ده او د پاک او د ناپاک د جلا (جدا) کولو په نسبت د الله تعالیٰ هغه عمومی عادت چه تل جاری دی په هغه کښی د څه زیاتی څیرنی هیڅ ضرورت نشته. ستاسی کار هم دا دی چه د الله تعالیٰ او د رسول الله صلی الله علیه وسلم پر خبرو باندی لا ښه یقین ولری! او پر تقویٰ او پرهیزگاری باندی لا ښه ټینگ واوسئ! که تاسی دا وکړل نو وپوهیږئ! چه تاسی گرد (تول) شیان وگټل!

وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَبْخُلُونَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِۦٓ هُوَ خَيْرٌ أَلَهُمْ بَلْ هُوَ شَرٌّ لَهُمْ سَيُطَوَّقُونَ مَا يَخْلُقُوهٖ يَوْمَ الْقِيَمَةِ

او ځمان دی نه کوی له سره هغه کسان چه بخیلی کوی دوی په هغه شی چه ورکړی دی دوی ته الله له فضله خپله چه دا بخل خیر دی (غوره دی) دوی ته، بلکه دا (بخل دیر بد) شر دی دوی ته، ژر به په غاړه کښی ورته امیل کړ شی هغه چه بخیلی کړی ده دوی په هغه شی کښی په ورځی د قیامت،

تفسیر: د دی سورت ابتدائی لویه برخه په کتابیانو (یهودو او نصاراؤ) پوری متعلق وه په منځ کښی د ځینو خاصو مناسباتو او وجوهو په بناء د «احد» د غزا تفصیلات راغلل او هغه ئی د

کفایت په اندازه تمام کړل له دی ځایه بیا د اهل الکتاب د شنائو بیان کیږي کله چه د دوی په منځ کښی د یهودانو معامله ډیره مضره او تکلیف رسوونکی او زیاتره منافقان هم له یهودانو ځنی وو او په پاس آیت کښی تنبیه ورکړی شوی ده چه الله تعالی اوس طیب (پاک) له خبیث (ناپاک) څخه جدا کوی نو دا جداوالی هم هغسی چه د ځانی او مالی «جهاد» په وخت کښی ظاهریده هم داسی د مالی «جهاد» په وخت کښی هم سره له ناسره او مخلص له غیر مخلص اومه له پخو ځنی پر صاف دول (طریقه) سره جلا (جدا) کیږی نو ځکه ئی دا راوښودله چه یهودان منافقان هم هغسی چه د «جهاد» په موقع کښی تنبیتی د مال د صرفولو په وخت کښی هم ځان سپموی (بچ کوی) خو څرنگه چه له «جهاد» ځنی تنبیدل او د څو ورځو مهلت حاصلول د دوی په حق کښی چندان ښه نه دی هم دا راز (قسم) د بخل (کنسکی) او شومتیا له امله (وجی) ډیر مال غوندول هم دوی ته هیڅ گټه نشی ورسولی. فرض ئی کړئ که په دنیا کښی کوم ربر (تکلیف) او مصیبت دوی ته ورپیش نشو، نو د قیامت په ورځ کښی به یقیناً دا ټول شوی مال د عذاب په صورت د دوی په غاړه کښی طوق (غارکځ) غوندی وړولویږی، په دی ضمن کښی ئی مسلمانانو ته هم یادوونه وکړه چه د «زکوٰۃ» په ورکولو او د نورو ضروری مصارفو په صرفولو کښی هیڅکله نه ښائی چه ځانونه وسپموی (بچ کوی) که نه هر هغه چا چه په بخل او حرص او نورو رذیلو او سپکو خصلتونو کښی د یهودانو منافقانو دود او دستور اختیاروی هغه ته به د هغه د درجی سره سم هم هغسی سزا ورکوله کیږی. دوی دی منتظر اوسی لکه چه له صحیحه و احادیثو ځنی ثابته ده. «چه د زکوٰۃ د مانعینو مال به د سخت زهر لرونکی مار په صورت ممثل کیږی (جوړیږی) او د دوی تر غاړی به چاپیریږی.» نعوذ بالله منه!

وَاللَّهُ مِيرَاثُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ

او خاص الله لره دی میراث د آسمانونو او د ځمکی (د دغو دواړو د اهل له فنا څخه به وروسته هر څه هم هغه حقیقی وارث او مالک ته پاتی کیږی،)

تفسیر: یعنی آخر تاسی مړئ! او ستاسی گرد (ټول) مال د هغه د قدرت په لاس کښی پاتی کیږی. چه په حقیقت کښی له پخوا څخه هم د هم هغو که هغه انسان په خپل اختیار سره ورکوی نو ثواب به مومی.

وَاللَّهُ يَمَاتَعْمَلُونَ خَيْرٌ

او الله پر هغو (کارونو هم) چه کوئ (ئی) تاسی ښه خبردار دی (نو د ټولو جزا به درکړی.)

تفسیر : یعنی بخل یا سخاوت هر څه چې وکړئ او په هر نیت سره چې وی الله تعالیٰ له هغو. گردو (تولو) ځنی خبردار دی او سم له هغو سره به بدل در کوی.

لَقَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ فَقِيرٌ وَنَحْنُ أَغْنِيَاءُ

خامخا په تحقیق اوریدلی ده الله خبره د هغو کسانو چې ویلی ئی وو بیشکه الله فقیر دی او مونږ غنیان یو (چې له مونږه قرض غواړی).

تفسیر : یعنی یوازی هم دومره نه ده چې یهودان د ډیر بخل له لاسه د پیسو په صرفولو باندی نه پوهیږی بلکه هر کله چې د الله تعالیٰ په لاره کښی د صرفولو حکم آوری نو توکی کوی او د حق تعالیٰ په جناب کښی سپین سترگی کوی او له چټی (فضول) خبرو ځنی نه شرمیږی لکه څه وخت چې د ﴿مَنْ ذَا الَّذِي يقرضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا﴾ آیت نازل شو وی ویل چې الله تعالیٰ له مونږ ځنی قرض غواړی نو الله تعالیٰ فقیر او محتاج او مونږ غنیان یو حال دا چې یو ناپوه او جاهل هم په دی خبره باندی پوهیدی شی، چې د (انفاق فی وجوه الخیر) تعبیر په قرض سره د انتهائی رحمت او شفقت اظهار دی. او دا ښکاره خبره ده چې الله تعالیٰ مونږ ته امر کوی چې د هغه له راکړی مال ځنی د خپلو مصالحو، دینی او دنیوی گټو له پاره مصرف کړو او د ده لوی ذات ته زموږ له دی صرفولو هیڅ یوه فائده نه ورسپیږی او په فرض محال سره که ورسپیږی هم، خو مال او مگرد (تول) شیان د هغه لوی مهربان الله مملوک عطا او احسان دی نو بیا په حقیقی معنی هغه ته مونږ څرنگه قرض ویلی شو. دا د هغه لوی کرم او احسان دی، چې د هغو صرفولو ډیر ښه معاوضه ورکول ئی هم پخپله ذمه نیولی دی او هغه ئی د قرض (پور) په لفظ سره اداء کړی ده، او دا لزوم ئی لا زیات مؤکد او مسجل کړی دی. مگر یهودان د خپل پوندوالی او د باطنی خبث په سبب د الله تعالیٰ دی احسان منلو په ځای په داسی الفاظو پوری خاندی او ملندی کوی او د الله تعالیٰ په نسبت له داسی مسخرو او توکو ځنی مخ نه آړوی نو ځکه الله تعالیٰ فرمائی چې ما ستاسی دا مگردی (تولی) خبری آوریډلی دی او د هغو په نسبت هره کاروائی چې لازمه وی کوم ئی، تاسی منتظر اوسئ!

سَنَكْتُبُ مَا قَالُوا وَقَتْلَهُمُ الْآنبيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ ۖ وَتَقُولُ دُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿٨١﴾

ژر به مونږ لیکلی وساتو هغه خبری چې دوی ویلی دی او (لیکلی به وساتو)

وژل (د نیکونو) د دوی انبیاءو لره، په ناحقه سره (په خپل اعتقاد سره هم) او ویه وایو مونږ (دوی ته چه) وشکړی عذاب د اور سوځیدونکی!.

تفسیر: یعنی له عامی ضابطی سره سم ستاسی دا ملعون او ناپاکه اقوال د سیئاتو په هم هغه دفتر کښی لیکو چه هلته ستاسی د قوم نور ملعون او ناپاکه افعال هم درج دی. لکه د معصومو انبیاءو علیهم السلام په ناحقه سره وینی تویول. ځکه همغسی چه دا نامناسبه جمله ستاسی د الله تعالی د پیژندلو یوه نمونه ده هغه نامناسبه کار هم ستاسی د انبیاءو له تعظیم څخه یوه نمونه ده کله چه ستاسی دا پوره عملنامه دروړاندی کړه شی نو هلته به وویل شی چه اوس د خپلو بدیو او شرارتونو خوند وشکړی! او همغسی چه تاسی په طعن او تمسخر سره د اولیاءو الله رحمة الله علیهم زړونه سوځول نو اوس تاسی هم د الله تعالی د عذاب په بنی کښی وسوځی!

ذٰلِكَ بِمَا قَدَّمْتُمْ اَيْدِيَكُمْ وَاِنَّ اللهَ لَيْسَ بِظَالِمٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿۷۳﴾

دا (عذاب) په سبب د هغه دی چه پخوا لیږلی دی لاسونو ستاسی او بیشکه چه الله نه دی ظلم کوونکی په بندگانو.

تفسیر: یعنی هر څه چه ئی گتلی وو هم هغه ئی په مخه ورغلل د الله تعالی له جانب د یوی ذری په اندازه هم ظلم نه کیږی لکه چه د «النساء» په (۴۰) آیت (۶) رکوع کښی داسی لولو ﴿اِنَّ اللهَ لَا يَظْلِمُ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ﴾ په فرض محال سره که ظلم کول هم د الله تعالی صفت وی نو هغه به هم د الله تعالی د نورو صفاتو په شان پوره او کامل وی نو (معاذالله) که الله تعالی ظالم فرض کړی شی نو بیا ظالم نه بلکه باید ظلام ورته ویل شوی وی او د ده یوه ذره ظلم به له لویو غرونو ځنی کم نه وی. گوښکی د «ظلام» صیغه ئی راوړه او تنبیہ ئی وکړه چه د ده په دربار کښی د ادنیٰ ځنی ادنیٰ ظلم تجویز د انتهائی ظلم له منلو سره مرادف دی «تعالیٰ الله عما یقول الظالمون علواً کبیراً»

الَّذِينَ قَالُوا اِنَّ اللهَ عٰهَدَ الْاِنْسَانَ اَلَّا نُؤْمِنَ لِرَسُوْلٍ حَتّٰی يَّاتِيَنَا بِقُرْاٰنٍ تَاْكُلُهُ النَّارُ

هغه کسان چه وائی بیشکه الله پیغام کړی دی مونږ ته چه ایمان به نه راوړو مونږ په هیڅ رسول تر هغه پوری چه راوړی مونږ ته (هسی) قربانی چه ئی وخورئ اور،

تفسیر: له عُیْنُو رَسُوْلًاو عُثْنِی دَاسِی مَعْجَزِی ظَاهِرِی شَوِی وِی چِه قَرِبَانِی یَا بِل کوم شِی به نِی د الله تعالیٰ په نامه نذر کاوه نو له آسمانه به اور راته او هغه به نِی خور او دا به د قبول علامه وه لکه چه په موجوده «بائیل، انجیل» کښی د حضرت سلیمان علیه السلام په نسبت هسی یوه واقعہ مذکورہ ده. اوس یهودان بهانه کوی چه مونږ ته داسی حکم شوی دی چه له هر چا څخه چه دا معجزه ونه وینی! په هغه باندی یقین مه کوئ! او دا محض د دروغو بهانی دی ځکه چه دا راز (قسم) حکمونه هیچیری د هغو په کتابونو کښی نه وو او نه نن ورځ پکښی شته. او نه د ټولو پیغمبرانو په نسبت دا ادعا ثابتہ کیدی شی چه هغوی ته هسی کومه معجزه ورکری شوی وه. هر رسول علیه السلام ته الله تعالیٰ د هغه د وخت او زمان سره سم مناسبی معجزی ورکری دی او دا لازم نه دی چه هر نبی علیه السلام ته دی هم هغه یوه معجزه ورکری چه د هغه له وړوولو څخه د هغه صداقت ثابت شی.

قُلْ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ قَبْلِی بِالْبَيِّنَاتِ وَإِنِّی قُلْتُ
فَلِمَ قَتَلْتُمُوهُمْ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۸۳﴾

ووايه (ای محمده! دوی ته چه) په تحقیق راغلی وو تاسی ته (دیر) رسولان پخوا له ما په ښکاره ؤ معجزو او په هغه شی سره چه ویلی دی تاسی (چه قربانی ده بیا) نو ولی ووژل (نیکونو) ستاسی هغوی که ییغ تاسی صادقان (چه هم هغه رسول به منیغ چه قربانی په اور کښی وسوځوی).

تفسیر: یعنی که په رښتیا سره پخپلی دی دعویٰ کښی تاسی رښتین ییغ؟ او پر دی خاصی معجزی باندی ستاسی ایمان راوړل موقوف دی نو تاسی پخوا له دی د هسی انبیاء علیهم السلام په وژلو باندی ولی جرأت وکړ، چه د خپل صداقت لپاره له نورو ښکاره ؤ معجزاتو سره دا معجزه نِی هم درښوولی وه ستاسی د اسلافو دا فعل چه تاسی هم پر هغه باندی راضی ییغ او تر نن ورځی پوری پری خوښی کوئ آیا د دی خبری دلیل نه دی چه دا گردی (تولی) ستاسی پلمی، (بهانی) حیلی، فساد او سرزوری ده چه واییغ هر رسول علیه السلام تر څو هم دا خاصه معجزه را ونه ښئی مونږ نِی نه منو.

فَإِن كَذَّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ رَسُولٌ مِّنْ قَبْلِكَ
جَاءُوكَ بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَالْكِتَابِ الْمُنِيرِ ﴿۸۴﴾

پس که نسبت د دروغو وکړی دوی تاته (ای محمده! نو مه خپه کیږی! ځکه) پس په تحقیق نسبت د دروغو کړی شوی ؤ دیرو رسولانو ته پخوا له تا چه راغلی وو دوی په ښکاره ؤ معجزو او په صحیفو (د شرعی احکامو) او په کتاب روښان (بیانونوکی د حلال او حرام).

تفسیر : تاسی ته تسلی او داد درکولی شی چه د دی ملعونانو له دی کېو بحثونو او سر زوریو ځنی ملول او خپه مه کیږئ! او مه د نورو مکذبینو څه پروا کوئ! له تاسی ځنی پخوا نور داسی رسولان هم دروغجن بللی شوی دی چه معجزی او وړوکی صحیفی او لوی کتابونه نی له ځانه سره راوړی وو، د صادقو انبیاءو علیهم السلام تکذیب د معاندینو پخوانی عادت دی، او تاسی ته ای محمده! صلی الله علیه وسلم کومه نوی خبره نه ده دروړاندی شوی.

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَإِنَّمَا تُوَفَّوْنَ أَجُورَكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ

هر یو نفس څکونکی (د خوند) د مرګ دی، او بیشکه هم دا خبره ده چه پوره به درکړی شی تاسی ته اجر و نه ستاسی په ورځ د قیامت کېښی،

تفسیر: یعنی د مرګی خوند به هر څوک څکی وروسته له هغه په قیامت کېښی هر مصدق او مکذب (تول نیکانو او بدانو) ته د هغه عمل پوره بدل ورکاوه کیږی. له کامل او پوره څخه ممکن دا مطلب وی چه د هغه لږ څه بدل به د قیامت څخه د مخه مثلاً په دنیا یا په قبر کېښی به هم ورته ورسیږی.

فَمَنْ زُحِرَ عَنِ التَّارِ وَأُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ

نو هر څوک چه لری کړی شو له اوره (د دوزخ) او داخل کړی شو جنت ته نو په تحقیق مراد ئی وموند (بریالی شو)، (کامیاب) او نه دی ژوندون لږ خسیس مګر پنگه د غولیدلو، (چه نفعه ئی لږه او فنا ئی ژر ده).

تفسیر : یعنی د دنیا دا موقتې بهار (سمسور) او دغه عارضی جل ؤ بل، (رونق) او دا بی ثباته ډول او سینګار ډیر تیرایستونکی شیان دی چه په هغو باندی ډیر ناپوهان تیروځی، او

بیخی په دنیوی امورو کښی مشغول او له اخروی چارو غنی غافلپهی حال دا چه د هر انسان اصلی بری په دی کښی دی چه پخپل دنیوی ژوندانه کښی د خپل آخرت له پاره گنتی او هسی عملونه وکړی چه د الله تعالی د عذاب غنی سری وژغوری (وساتی) ، او جنت ته ئی ورسوی. **تنبیه :** په دی آیت کښی د هغو غنیو متصوفینو تردید هم وشو چه دوی هسی ادعا کوله «مونږ نه جنت غواړو او نه له دوزخه ویریږو» معلومه شوه چه له دوزخ غنی ځان ساتل او جنت ته ننوتل اصلی کامیابی او اساسی بری دی. او هیڅ یوه دیره اعلی کامیابی د جنت له هستوگنی غنی د باندی د هیچا په برخه نشی کیدی. په حدیث کښی راغلی دی. «وحوالهاندندن». الله تعالی دی له خپله فضله او کرمه، مونږ ته هم دا بری او رحمت را په برخه کړی! (آمین!)

تَبَلَّوْا فِي أَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ وَلَتَسْمَعُنَّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا أَذًى كَثِيرًا وَإِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿۱۳۹﴾

قسم دی چه خامخا وبه ازمويل شی تاسی هرورمو (خامخا) په مالونو خپلو (په زکوة) او (په) ځانونو خپلو (په جهاد) او خامخا به واورئ تاسی بالضرور له هغو کسانو چه ورکړی شوی دی دوی ته کتاب له تاسی څخه پخوا او له هغو کسانو چه شریکان نیسی (په الله پوری) ضرر (بد ویل) دیر، او که صبر وکړئ (په طاعت او مصیبت او له معصیت) او پرهیزگاری وکړئ تاسی (له بدو کارونو) نو بیشکه دا (صبر او تقوی) د همت له کارونو غنی دی.

تفسیر: دا خطاب مسلمانانو ته دی چه وروسته له دی به هم په ځان او مال ستاسی ازموینه کیږی! او هر راز (قسم) ځان جارولو (قربانولو) ته به اړ کیږئ! وژل کیدل زخمی کیدل، د قید او بند تکلیفونه پر ځان گالل (تیرول)، ناروغیدل، د مالونو زیانیدل. له خپلو خپلوانو غنی جلا (جدا) کیدل او هم دا راز (قسم) د نورو ربرونو (مصیبتونو) گالل (تیرول) به درپیشیږی. او هم به د کتابیانو او د مشرکانو له ژبی دیری زړه دردوونکی خبری آوری! چه د دغو گردو (تولو) علاج په صبر او تقوی سره کیږی. که تاسی په صبر او استقلال او پرهیزگاری سره د دغو سختیو مقابله وکړئ! نو دا به د دیر همت او د اولوالعزمی کار وی چه د هغه تاکید حق تعالی فرمایلی دی.

تنبیه : د «بخاری» له یوه حدیث څخه دا څرگندیږی چه دا آیت د (بدر) له غزا څخه پخوا نازل او د قتال حکم وروسته له دی نه صادر شوی دی. سره له هغه د صبر او تقوی د حکم

مشروعیت سره له قتاله هم فی الجمله باقی دی، چه پر هغه باندی تر آخره پوری عمل کیږی. هو! د صبر او د عفوی او تغلیظ او د تشدید مواقعو پیژندل ضروری دی چه له شرعی نصوصو ځنی هغه معلوم کیدی شی. دلته ښائی له دی آیت ځنی دا غرض وی چه تاسی د کفارو او د منافقانو د دی بی ادبی او سپین سترگی څخه له حده زیات مه خپه کیږئ ځکه چه لا نوری دیری خبری به واورئ! او راز راز (قسم قسم) ربرونه به گالی (سختی به تیروئ)! نو د هغوی د مقابلی له پاره په صبر او استقلال سره تیار اوسئ! او هم د دنیا د ژوندانه په منع کښی چه یواځی د خطا کیدلو او تیروتلو یوه لویه ده له دی خبری ځنی مه غافلپړی! چه الله تعالی به ستاسی په ځان او مال او په دواړو سره ستاسی ازموینه کوی ستاسی پوره امتحان به اخلی.

وَإِذَا أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ فَنَبَذُوهُ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ وَاشْتَرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَبُخْسَ مَا يَشْتَرُونَ ﴿٨٧﴾

او (یاد کړه) هغه وخت چه واخیست الله عهد محکم له هغو کسانو ځنی چه ورکړی شوی دی دوی ته کتاب چه خامخا به بیانوی تاسی هر ورو (خامخا) دا (کتاب) خلقو ته او نه به ئی پتوی تاسی نو وغورځاوه دوی دا (کتاب) وروسته له شاؤ خپلو او وائی خیست په (عوض د) دی (کتاب) قیمت لږ نو بد اخیستل د دوی (دغه اخیستل) دی (یا نو څومره بد دی هغه شی چه دوی ئی پیری (اخلی)).

تفسیر: یعنی د اهل الکتاب له علماؤ ځنی عهد اخیستی شوی ؤ هغه احکام او بشارتونه چه په کتاب الله کښی دی ښائی هغه په خورا (دیر) ښه ډول (طریقه) نورو خلقو ته وروښیئ! او هیڅ یوه خبره مه تری پتوی! او مه اړول راپول پکښی کوئ! او مه ئی معناگانې بدلوی! مگر دوی هیڅ زموږ د دی امرانو پړوا ونه کړه او د لږی کتنی لامله (له وجی) ئی هغه گرد (تول) عهدونه او پیمانونه مات او شرعی حکمونه ئی بدل او د الله تعالی په آیتونو کښی ئی لفظی او معنوی تحریفات وکړل. د هغه شی ښکارول چه دیر زیات ضروری ؤ یعنی د فخر الاولین خاتم المرسلین صلی الله علیه وسلم بشارت ئی بیخی پت کړ. هغومره چه دوی د مال په صرفولو کښی بخل کوی د علم په ښودلو کښی هم له بخل ځنی کار اخلی د دی بخیلی منشاء هم د مال او جاه او د دنیوی متاع له مینی ځنی پرته (علاوه) بل شی نه ؤ. دلته ئی ضمناً زموږ اسلامی علماؤ ته هم تنبیه فرمایله چه تاسی د دنیا په مینه کښی اخته شوی هسی مه کوئ! (بلکه په هر وخت، هر

غای او د هر چا په مقابل کښی امر بالمعروف او نهی عن المنکر کوئ! او هیڅکله او هیڅپیری شرعی احکام له خلقو ځنی مه پتوئ! ځکه چه رسول صلی الله علیه وسلم هم فرمایلی دی. «هر چا چه پت کر علم له اهل د علم څخه قیزه به شی په قیزه د اور سره».

لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَفَرُّ حُونَ بِمَا آتَوْا وَيُحِبُّونَ أَنْ يُحْمَدُوا بِمَا لَمْ
يَفْعَلُوا فَلَا تَحْسَبَنَّهُمْ بِمَفَازَةٍ مِنَ الْعَذَابِ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٨٨﴾

له سره مه کوه گومان (ای محمده!) په هغو کسانو چه خوشالیری په هغه کار چه کری دی دوی (د خلقو له بی لاری کولو) او مینه کوی دوی په دی چه وستایل شی دوی په هغه کار چه نه وی کری (له تمسکه په حق او دوی گمراهان دی) پس له سره مه گنه ته دوی په غای د خلاصیدلو له عذاب (بلکه په دوزخ کښی دی) او مقرر دی دوی لره عذاب درد رسوونکی.

تفسیر: یهودانو غلطی مسئلی ښوولی، رشوتونه (بدی) ئی خوړلی د محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم صفتونه او بشارتونه ئی عمداً پتول او بیا به خوښ وو چه مونږ ښه کار کری دی او هیڅوک زمونږ هسی چالاکی نشی نیولی او امیدوار وو چه خلق هم زمونږ تعریفونه (ستاینی) وکړی او ووائی چه لوی لوی عالمان، دیندار او حق خوښوونکی دی. د بل لوری د منافقانو حال هم د دوی له احوالو سره مشابه (ورته) ؤ. کله چه د «جهاد» موقع راتله دوی پخپلو کورونو کښی پتیدل او پخپل دی پت کیناستلو باندی هم خوشیدل او یو له بله سره به ئی ویل «وگورئ چه مونږ په ښه چم (چالاکی) سره خپل ځانونه وژغورل (بچ کرل). کله «چه رسول اکرم صلی الله علیه وسلم له «جهاد» سره بیرته راته نو دوی به د خپلو غیر حاضری د دروغو حیلی او پلمی (بهانی) او عذرونه وړاندی کول، او غوښتل به ئی چه پر رسول الله مبارک هم خپل تعریف وکړی. نو دغو گردو (تولو) ته دا ورښوول شو چه په هسی خبرو سره دوی د دنیا او آخرت له عذابونو ځنی ځانونه نشی ژغورلی (بچ کولی). هسی کسان خو اول په هم دغی دنیا کښی شرمنده او رسوا کیږی او که په کومی پلمی (تدبیر) سره د دی دنیا له رسوائی څخه وژغورل (بچ) شی نو په آخرت کښی خو په هیڅ یو تدبیر سره نشی خلاصیدی. او د دوی دغه بدعمل به له دوی سره مل وی.

تنبیه: اگر که په دی آیت کښی د یهودانو او د منافقانو یادونه ده مگر ضمناً مسلمانانو ته هم دا مقصد اوراوه کیږی چه د خرابو کارونو په کولو باندی مه خوښیږئ! او د ښو کارو په کولو سره مه مغروریږئ! او کوم کار چه ښه نه وی د هغه په نسبت د تعریف هیله مه لرئ! بلکه د هغه له کولو څخه وروسته د هغه د مداحی (ستایلو) هوس مه کوئ!

وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمُوتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٨٨﴾

او خاص الله لره دی سلطنت د آسمانونو او ځمکی (سره له آسمانونو او ځمکی ملکا خلقاً او عبیداً) او الله پر هر شی باندی (چه اراده ئی وکړی) ښه قادر دی (نو مسلمانانو ته ثواب او کافرانو ته عذاب ورکوی).

تفسیر: کله چه په ځمکه او آسمان کښی د هم هغه الله جل جلاله سلطنت دی نو مجرم به چیری وتښتیدی شی او کله چه پر هر شی باندی قادر دی نو څوک د الله تعالی د نفوذ او اختیار څخه خلاصیدی شی؟.

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمُوتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ آيَاتٍ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٨٩﴾

بیشکه په پیدا کولو د آسمانونو او ځمکی کښی (سره له هغو شیانو چه په دغو دواړو کښی دی) او په اختلاف د شپي او ورځی کښی (چه تل اوږدپیری، لنډپیری پرله پسې ځی او راځی کله رڼا کله تیاره کله یخ او کله تودپیری) هر ورو (خامخا) دلائل دی (د الله د قدرت) لپاره د ځاوندانو د (خالصو) عقلونو.

تفسیر: یعنی کله چه هوښیار انسان د آسمان او د ځمکی په پیدایښت او د هغوی په عجیبو او غریبو احوالو او روابطو او د شپي او د ورځی په مضبوط او محکم نظام کښی غور کوی، نو یقین کوی چه دغه مرتبه او منظمه سلسله هر ورو (خامخا) د یو کل مختیار، مطلق قادر او د لوی خالق د حکم او علم او قدرت په لاس کښی ده چه په خپل عظیم قدرت او اختیار سره ئی د هر وړوکی او لوی مخلوق حد بندی کړی ده او هیڅ یو شی ته د دی خبری مجال نشته چه د خپل حد او د عمل له دائری څنی د باندی پښه کیږدی. که د دی عظیم الشان مشین یوه پرزه، یا د دی لوی کارخانی یو مزدور هم د هغه علی الاطلاق مالک له قدرت، واک (قبضه) او اختیار څنی د باندی وی نو د تول عالم دا مکمل او محکم نظام به له سره ټینگ نه پاتی کیدی. (لنډه دا چه د دی دنیا په گردو (تولو) موجوداتو کښی د هغه الله جل جلاله په وجود څو څو قسمه دلائل دی او په دی چه الله تعالی بلاشک او شبهه صانع حکیم، علیم، احد، صمد، قدیم، رحیم، قادر او قاهر دی. «جل وعلی شانه»).

الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَمًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ

دغه (عاقلان) هغه کسان دی چه یادوی الله په ولاړی او په ناستی او په اړخونو خپلو (چه پراته وی).

تفسیر: یعنی په هیڅ حال کښی له الله تعالیٰ غنی نه غافلپری او د هغه یاد تل تر تله د هغوی په زړه او ژبه جاری وی. لکه چه په حدیث کښی د رسول الله مبارک په نسبت عائشی صدیقی رضی الله عنها فرمایلی دی. «کان یذكر الله علی کل احيائه» چه په ولاړی لمونځ نشی کولی په ناستی سره دی لمونځ اداء کړی! او که په ناستی لمونځ نشی کولی، نو په ملاستی دی لمونځ اداء کړی! په تخینو روایتونو کښی راغلی دی. «په هغه شپه کښی چه دغه آیت نازل شو رسول الله صلی الله علیه وسلم په ولاړه، ناسته، ملاسته هر حالت کښی د الله تعالیٰ په یاد کښی داسی مشغول ؤ چه دیر ژړل به ئی هم.»

وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمُوتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا سُبْحَنَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ۝

او فکر کوی دوی په پیدایښت د آسمانونو او ځمکی (او د مافیهما) کښی، (نو وائی) ای ربه زمونږه! نه دی پیدا کړی تا دا مخلوقات عبث (بی حکمته) نسبت د پاکی دی تاته (له گردو) (تولو) (عیبونو) نو وساته مونږ له عذابه د اور (د دوزخ نه)!

تفسیر: یعنی له ذکره او فکره وروسته وائی یا الهی! دا عظیم الشانه کارخانه دی بی کاره نه ده پیدا کړی چه هیڅ یو مقصد ونه لری. دا د عجیبو او غریبو حکیمانه انتظاماتو سلسله به په یقین سره کومی عظیمی او جلیلی نتیجی ته ورسی. ګواکي له دی ځایه د دوی ذهنونه د آخرت لوری ته منتقل او متوجه کیږی چه فی الحقیقت د دنیا د موجوده ژوندن آخری نتیجه ده ځکه چه وروسته له دی نه د دوزخ له عذاب غنی د محفوظ پاتی کیدلو دعا هم شوی ده. او په مینځ کښی ئی د الله تعالیٰ د تسبیح او تنزیه بیان وشو او اشاره ئی وفرمایله چه هر هغه ناپوه او احمق چه د قدرت د هسی صافو او صریحو دلائلو او آثارو له لیدلو څخه وروسته بیا هم الله جل جلاله نه پیژنی، یا د الله تعالیٰ شان وړوکی گنی یا د عالم دا کارخانه چتی (بیکاره)، عبث او لوی بولی نو د الله تعالیٰ دربار له دی گردو (تولو) هزلیاتو او خرافاتو او چتی (فضول)

خبرو ځنی پاک او صاف دی. له دی آیت ځنی دا رابکاره شوه چه په آسمان او ځمکه او نورو قدرتی مصنوعاتو کښی غور او فکر کول هلته محمود کیدی شی چه نتیجه ئی د پاک الله یادول او د آخرت په لوری توجه وی پاتی شول هغه ماده پرستان چه د دی مصنوعاتو د تارونو په حلقو کښی نښتی دی او د لوی صانع تر صحیح معرفت پوری نشی رسیدی. اگر که دنیا هغه لوی محقق او د ساینس ښه عالم ویولی، مگر د پاک قرآن په ژبه هغه له «اولوالالباب» ځنی نه دی بلکه په اوله درجه جاهل او احمق دی.

رَبَّنَا إِنَّكَ مَنْ تَدْخِلُ النَّارَ فَقَدْ أَخْزَيْتَهُ

ای ربه زمونږه! بیشکه ته هر څوک چه داخل کړی اور (دوزخ) ته نو په تحقیق رسوا کړ تا هغه (ای ربه!)،

تفسیر: څومره چه په دوزخ کښی څوک پاتی شی، هومره خوار او رسوا گانه شی. نو د دی قاعدی سره سم د کفارو له پاره دائمی رسوائی ده. په هغو آیتونو کښی چه له عامو مؤمنانو څخه د خزی (رسوائی) نفی کړی شوی ده هلته دی د هغی ځنی هم داسی وفهمیږی. (چه مسلمان ته دائمی رسوائی نشته).

وَاللَّظْلِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ۝

او نشته ظالمانو (کافرانو) ته هیڅ مددگاران (د عذاب په دفعه کښی).

تفسیر: یعنی الله تعالیٰ چه د دوزخ اچولو ته د چا په نسبت اراده وفرمائی بل څوک د هغه حمایت نشی کولی او نه به د شفاعت اجازه ورکړه شی. هو! د هغو له پاره به چه په اول یا په آخر کښی ئی پریښوول یا معافول مقصود وی (لکه گناهکار مؤمنان) د هغوی له پاره به شفاعت ته اجازه ورکړی شی او وروسته له شفاعته بښل کیږی، او دا مطلب له دی آیت نه مخالف نه دی بلکه له نورو آیتونو او صحیحو احادیثو څخه ثابت دی.

رَبَّنَا إِنَّتَا سَمِيعٌ مُنَادٍ يٰٓإِسْمٰدِیْ لِلْإِیْمٰنِ اَنْ اٰمِنُوْا بِرَبِّکُمْ فَاٰمَنَّا

ای ربه زمونږه! بیشکه مونږ واوریده (غږ) د یوه آواز کوونکی (چه قرآن یا محمد) دی بلل ئی (خلق) ایمان ته (داسی) چه ایمان راوړئ! په رب خپل نو ایمان راوړ مونږ (په رب خپل)

تفسیر: یعنی نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم چه په دیر جگ (وچت) آواز سره نی گوردی (تولی) دنیا ته غږ وکړ. یا لوی قرآن چه د هغه غږ هر کور ته رسیدلی دی. پومبی د عقلی ایمان ذکر ؤ په «فأمتنا» کښی سمعی ایمان دی چه په هغه کښی ایمان بالرسول او ایمان بالقرآن هم درج دی.

رَبَّنَا فَاعْفُرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّئَاتِنَا وَتَوَقَّنَا مَعَ الْأَبْرَارِ ﴿٨٧﴾

ای ربه زمونږه! نو مغفرت وکړه مونږ ته گناهونه (لوی) زمونږ! او لری کړه له مونږه، گناهونه (واړه) زمونږ! او وفات کړه مونږ (په داسی حال کښی چه داخل اوسو) سره له دلی د نیکانو.

تفسیر: یعنی زمونږ لویه گناه راعفوه کړه! او په وړوکو خرابیو مو پرده واچوه! او کله چه مونږ بیا ژوندی کوی، د ښو بندگانو په دله کښی مو شامل کړه!

رَبَّنَا وَإِنَّا مَا وَعَدْتَنَا عَلَىٰ رُسُلِكَ وَلَا نَحْزَنُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ ۚ

ای ربه زمونږه او راکړه مونږ لره هغه چه وعده دی کړی ده تا له مونږ سره په (ژبو د) رسولانو خپلو او مه رسوا کوه مونږ په ورځی د قیامت کښی،

تفسیر: یعنی کومی وعدی چه تا د رسولانو په ژبه پر هغو باندی د ایمان او تصدیق څخه وروسته کړی دی په هغو سره مونږ خوښ او مستفید کړه! مثلاً په دنیا کښی مونږ مسلمانان بالاخره پر اعداؤ الله باندی غالب او منصور وگرځوه! او په آخرت کښی مو په جنت رضوان سره مفخر او سرلوری کړه! او د قیامت په ورځ مو د دوی په لارښونه او برکت بیخی له ادنی رسوائی او لوی بی عزتی څخه هم وساته!

إِنَّكَ لَا تَخْلِفُ الْوَعْدَ ﴿٨٨﴾

بیشکه ته (ای ربه) نه کوی مخالفت له وعدی (خپلی) نه.

تفسیر: یعنی ای ربه ستا په لوی دربار کښی د وعده خلاقی هیڅ یو احتمال نشته او په مونږ کښی دا احتمال شته نه چه کومه داسی غلطی له مونږ ځنی څرگنده شی چه د هغی له سببه ستا

له وعدو غنى مستفيد نه شو. نو ځكه دعا كوو چه مونږ ته پر هغو اعمالو د استقامت هسى يو توفيق راكړه! چه پر هغه ستا له كردو (تولو) وعدو څخه فائده واخلو!

فَاسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ إِنَّيَ لَا أَضِيعُ عَمَلَ عَامِلٍ مِّنْكُمْ
مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أَنْتُمْ بُعِثْتُمْ مِّنْ بَعْضِ

پس قبولی کړی دوی لره (دا دعاوی) رب د دوی (په دی شان چه) بیشکه زه نه ضائع کوم عمل د هیڅ عمل کوونکي له تاسی نه نارینه وی (دا عامل) یا ښځه وی (ځکه چه) ځینی ستاسی دی له ځینو نورو (او ماته په مکافات کښی گرد (تول) سره یو یی)

تفسیر: یعنی نارینه وی که ښځه، زموږ په دربار کښی د هیچا خواری او تکلیف نه ضائع کیږی. هر څوک چه هر کار وکړی د هغه ثمره به مومی. دلته عمل شرط دی. د نیک عمل په وسیله یوه ښځه هم د خپل استعداد سره سم د آخرت هغه لوی درجی حاصلولی شی چه نارینه ئی حاصلولی شی. کله چه تاسی نارینه او ښځی د انسانی یوی نوعی افراد یی او له یوه آدم علیه السلام څخه پیدا شوی یی! او په اسلامی رسی کښی سره ترلی یی او یو اجتماعی ژوندون لرئ او د معاشرت په چارو کښی گرد (تول) سره شریکان او مله یی! نو عملونه او د هغو ثمرات مو هم یو شی وگنئ! په روایتونو کښی راغلی دی چه رسول صلی الله علیه وسلم ته ام سلمه رضی الله تعالی عنه عرض وکړ. «یا رسول الله صلی الله علیه وسلم په قرآن کښی هیچیری زموږ د ښځو د هجرت او نورو حسنه اعمالو په نسبت کوم خاص ذکر نه دی راغلی.» نو د هغی ځواب په دی آیت سره ورکړ شو.

فَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَأُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأُوذُوا فِي سَبِيلِي
وَقَاتِلُوا أَوُتِلُوا أَلَا كَفَرًا عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَا دُخْلَ لَهُمْ
جَنَّتِ بَحْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ

او هغه کسان چه هجرت کړی دی دوی (له پاره د دین) او ایستلی شوی دی دوی له کورونو خپلو (د الله په لاره کښی) او ضرر رسولی شوی دی دوی ته

په لاره زما کښې او جنگونه ئې کړې دي (له کفارو سره) او وژل شوی دی (په غزا کښې) نو خامخا به لری کړم هر ورو (خامخا) له دوی نه گناهونه د دوی او خامخا به داخل کړم هر ورو (خامخا) دوی په جنتونو کښې چه بهیږي له لاندې د (مانیو او ونو د) هغو ویالې،

تفسیر: یعنی کله چه د کوم عمل کوونکی هیڅ یو وړوکی او لوی عمل نه ضائع کیږي نو بیا د الله تعالیٰ خاصو هغو بندگانو ته زیاته خوښی او اجر په برخه کیږي چه د کفر او عصیان په پریشودلو سر بیره وطن او خپلوان ئې هم پرېښي او له (دارالکفر) ځنې وتلی او له خپلو اقاربو او دوستانو ځنې جلا (جدا) شوی له اهل او عیال، مال او منال ځنې ئې سترگې پټې کړې، او د (دار الاسلام) په لوری رهي (روان) شوی دی. څکه چه کفار پر دوی دومره ظلم تیری او تجاوز وکړ. چه پخپلو کورونو کښې د دوی پاتی کیدل محال او مشکل شول. د وطن له پریشولو او د کور او کهول او کورنیو له جداوالی سره، بیا هم د دشمنانو له ضرره او ایذاء هوسا (په آرام) نشول او راز راز (قسم قسم) رېږونه (تکلیفونه) ئې د کفارو له لاسونو څخه گالل (تیرول)، او دا گرد (تول) د دی له امله (وجې) ؤ، چه هغوی د الله تعالیٰ نوم یاداوه او د توحید کلمه ئې ویله لکه چه د «الممتحنة» په (۱) آیت (۱) رکوع کښې راغلی دی. ﴿يُحْيِيكَم بِالْحَبِّ وَإِنَّكُمْ تُكْفَرُونَ بِاللَّهِ﴾ او د البروج په (۸) آیت کښې لولو. ﴿وَمَا تَقْوَا مِنْهُمْ إِلَّا أَنْ يُؤْتُوا بِاللَّهِ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ﴾ په پای (اخري) کښې دا بندگان چه زما په لاره کښې وجنگیدل او په غزا کښې ئې خپل ځانونه جار کړل، د دی بندگانو گرد (تول) تقصیرات معاف کړي شوی دی، او جنت د دوی په انتظار کښې دی.

ثَوَابٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الثَّوَابِ ﴿١٩٥﴾

(جزا د نیکیو به ورکړو مونږ دوی ته) په جزا ورکولو (نیکو) سره له نژده د الله او الله په نزد د ده دی ښه ثواب (نیکه جزا).

تفسیر: یعنی ښه بدل خو له الله تعالیٰ سره دی او بل په هیڅ ځای کښې نه پیدا کیږي یا ئې دا مطلب دی چه له دی بدل ځینې ښه بدل له الله تعالیٰ سره دی چه هغه د الله تعالیٰ د لوی ذات لقاء او رضاء ده (ای الله! خپله لقاء دی زمونږ او د گردو (تولو) مؤمنانو په برخه کړه!)

لَا يَغُرَّتْكَ تَقَلُّبُ الدِّينِ كَفَرُوا فِي الْبِلَادِ ﴿١٩٦﴾
مَتَاعٌ قَلِيلٌ تَتَمَّأُوهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْبِهَادُ ﴿١٩٧﴾

نه دی تیرباسی له سره تا (ای سامعه!) تلل راتلل د هغو کسانو چه کافران شوی دی (او تصرف د دوی) په ښارونو کښی (دا) فائده ده لږه پس (له مرگه) غای د دوی دوزخ دی، او بد غای د هستوگنی دی (دا دوزخ).

تفسیر: یعنی کفار چه دی خوا او هغه خوا د تجارت او نورو کارونو له پاره په ډیر تکبر او غرور سره په گټی او فائدی پسی گرځی مسلمانانو ته نه ښائی چه پر دوی باندی تیروځی. ځکه چه دا د هغوی د څو ورځو بهار دی. که سری ته د څو ورځو دپاره ښه دودی او مکلف خواره ورکړل شی او بیا ئی په دار وځروی (وخیژوی) یا ئی په دایمی حبس محکوم کړی نو آیا دی ته عیش ویلی شی؟ عیش هغه دی چه سری د څو ورځو له مخی لږ ډیر زحمت او تکلیف په ځان وگالی (تیر کړی) او د خپل راحت او هوسانی (خوشالی) دائمی اسباب په اعلیٰ درجه سره مهیا کړی.

لَکِنَ الَّذِیْنَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ جَزَاءٌ تَجَرُّوْا مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهَارُ خَالِدِیْنَ فِيْهَا

لیکن هغه کسان چه ویریری دوی له ربه خپله شته دوی لره جنتونه چه بهیری له لاندی د (ونو او مانیو د) هغو ویالی تل به وی دوی په هغو (جنتونو) کښی.

تفسیر: اوس تاسی د هغه عیش او راحت د څو ورځنی بهار مقابله له دی ابدی هوسانی (خوشالی) او کامیابی سره وکړئ! چه هغه بهتر دی؟ که دا؟

تُرَاوْنَ مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ

په دی حال کښی چه (دغه جنتونه غای د) میلستیا یو پیشکشی) ده له (جانبه د) الله،

تفسیر: له دی کبله (وجی) ئی ورته په میلستیا سره تعبیر وکړ چه له میلمه سره د خوړلو چښلو فکر نه وی او په عزت او آرامی سره ناست وی. او په عین هوسانی (خوشالی) او آرامی کښی هر شی تیار ورسپړی. (والله اعلم)

وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ لِلْأَبْرَارِ ۖ وَإِنَّ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَمَنْ
يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِمْ خُشِعِينَ لِلَّهِ
لَا يَشْتَرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا ۚ أُولَٰئِكَ لَمْ أَجْزِهِمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ

او هغه (باقی شی) چه په نزد د الله دی خیر (دیر غوره) دی له پاره د نیکانو. او بیشکه ځینی له اهل د کتاب خامخا هغه څوک دی چه ایمان لری پر الله او پر هغه (قرآن) چه نازل کړی شوی دی تاسی ته (ای مسلمانانو) او پر هغه تورات او انجیل چه نازل کړی شوی دی دوی ته حال دا چه ویریدونکی (متواضع) دی الله لره نه پیری (نه اخلی دوی) په آیتونو د الله قیمت لږ، هم دغه کسان (مقرر) دی دوی لره اجر (ثواب) د دوی په نزد د رب د دوی،

تفسیر: پورته د عامو متقیانو د حال بیان وشو اوس په کتابیانو کښی چه کوم متقیان دی د هغو ذکر په خصوصیت سره فرمائی یعنی هغو کتابیانو چه پر الله تعالی باندی ئی په څه دول (طریقه) سره ایمان راوړی او قرآن عظیم ئی منلی دی او څرنګه چه دا عظیم الشان قرآن بالذات د تورات او انجیل تصدیق کوونکی دی نو دوی ګواکي هغه هم ومنل. مګر نه په دی دول (طریقه) چه دنیا خوښوونکی (احبار) ئی منی، چه د لږ دنیوی ګټی له پاره د الله تعالی آیتونه پټوی یا ئی بدلوی، بلکه د الله تعالی په مخ کښی په دیره عاجزی او اخلاص سره غاړه ږدی او په هم هغه دول (طریقه) چه د الله تعالی له درباره کتابونه رانازل شوی دی، هغه ئی په هم هغه اصلی رنگ سره ومنل، نه ئی بشارتونه پټ، او نه ئی احکام بدل کړل، هسی پاک او حق خوښوونکو کتابیانو ته د الله تعالی له جانبه مخصوص اجر ورکاوه شی. لکه چه د قرآن کریم او د احادیثو له تصریحاتو ځنی دا خبره ثابته شوی ده چه داسی کتابیانو ته به مضاعف (دوه چنده) اجر ورکاوه شی.

إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٣٩﴾

بیشکه چه الله دیر ژر دی حساب (د ده یعنی دیر ژر حساب آخلی)

تفسیر: یعنی د حساب ورځ دومره لری نه ده، بلکه دیر ژر راتلونکی ده او کله چه حساب

شروع شی نو د گردی (تولی) دنیا د یوی یوی ذری او پیسی حساب به هم په دیر تلوار او جلتی سره خلاصیږی.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اصْبِرُوا وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٥٠﴾

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (ای مؤمنانو!) صبر کوئ (په طاعت، مصیبت او له معصيته) او ټینگ اوسئ! په صبر (د کفارو په مقابل کېنې) او محکم اوسئ! (په اسلامي سرحداتو کېنې)! او وویړیږئ! له الله له پاره د دی چه په مراد ورسپړئ! (بريالي شی! او له دوزخه نجات ومومئ!)

تفسیر: الله تعالی د دغه سورت په پای (اخځ) کېنې مونږو مسلمانانو ته یو جامع او مانع نصیحت وکړ چه په واقع کېنې د دی گرد (تول) سورت حاصل دی یعنی ای مومنانو که فتح او بری، او د دنیا او آخرت په مراد رسیدل غواړئ! نو سره د ربیر گاللو (سختی تیږولو) په طاعت کېنې ټینگ اوسئ! او له معصیت ځنی ځان وساتئ! او دښمنانو په مقابله کېنې خپله مضبوطی، ثابت قدمی او میرانه (بهادری) څرگنده کړئ! او د اسلام د حدودو په حفاظت کېنې تل مشغول او لگیا اوسئ! له هر غایه چه د دښمن د تعرض (یرغل) اندیښنه وی هملته د اوسپنې د دیوال په شان خپل قترونه (سینې) سپر کړئ! او پښی مو ټینگی کړئ!

﴿وَاللَّهُمَّ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطٍ وَحِيلٍ تُرْوِيْنِي بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ﴾ (۱۰ جزء د الانفال ۶۰ آیت ۸ رکوع) او په هر وخت او هر کار کېنې له الله جلت کلمته څخه وویړیږئ! که تاسی داسی وکړل نو وپوهیږئ چه په خپل مراد ورسیدئ! «اللهم اجعلنا مفلحين و فائزين بفضلک ورحمتک فی الدنيا والاخرة آمین!» په حدیث کېنې راغلی دی چه نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم کله چه د تهجد له پاره پاڅیده نو د آسمان په لوری به ئی کتل او دا لس آیتونه به ئی له «ان فی خلق السموات والارض» ځنی د (آل عمران) تر ختم پوری تلاوت کول. تمت سورة «آل عمران» بفضل الله المنان نستله الرحمة و الغفران و خلود الجنة والرضوان و نصلى و نسلم الف الف مرة على رسوله و حبيبه سيد الانس والجان

سورة «النساء» مدنية وهى مائة وست و سبعون آية و اربع و عشرون ركوعا رقم تلاوتها (۴)
تسلسلها حسب النزول (۹۲) نزلت بعد «المتحنة»

د «النساء» سورت مدنی دی، (۱۷۶) آیتونه، خلپرویشٹ رکوع لری په تلاوت کښی (۴) او په نزول کښی (۹۲) سورت دی، وروسته د «المتحنة» له سورت څخه نازل شوی دی.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

شروع کوم په نامه د الله چه دیر زیات مهربان پوره رحم لرونکی دی.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ
وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً

ای خلقو! (تل) وویرپیږئ له ربه خپله! هغه (رب) چه پیدا ئی کړئ تاسی له
نفسه یوه نه (چه آدم علیه السلام دی) او پیدا ئی کړه له دی (نفسه) جوړه
د ده (چه حواء ده) او خپاره (خواره) ئی کړل له دی دواړو څخه سری دیر
او ښځی (دیری)،

تفسیر: رومبی ئی د حضرت آدم علیه السلام له کینی پښتی ځنی بی بی حواء پیدا کړه بیا ئی
له دوی دواړو ځنی گرد (تول) نارینه او ښځی پیدا او په ځمکه کښی ئی خپاره (خواره) کړل.
نو په حقیقت کښی الله تعالی گرد (تول) انسانان له یوه نفس او یوه سری ځنی پیدا کړی دی
مطلب ئی دا دی کله چه له عدم ځنی ستاسی د گردو(تولو) پیدا کونکی او بیا ستاسی باقی او
قائم ساتونکی هم هغه یو ذات دی نو ښائی چه تاسی له هغه څخه وویرپیږئ! او د هغه د امر منل
یو دیر ضروری کار وگنئ! له دی ځنی دوه مضمونو ته اشاره وشوه.

(اول): دا چه الله تبارک و تعالی ستاسی د تولو خالق او موجد دی.

(دوهم): دا چه د گردو (تولو) انسانانو د وجود سبب هم هغه یو نفس دی چه له هغه ځنی الله
تعالی نور گرد (تول) انسانان پیدا کړل. یعنی ابو البشر آدم علیه السلام چه له دی ځنی دا
راڅرگنده شوه چه زمونږ اصلی تعلق خو له الله تعالی سره دی ځکه چه په تامه علت او د هغه په
معلول کښی چه څومره تعلق او قرب او احتیاج او علاقه وی هغومره په بل هیڅ یو شی کښی
ممکن نه دی. وروسته له هغه، هغه علاقه او تعلق او قرب دی چه د انسانی افرادو په منځ کښی
موندل کیږی ځکه دلته د وجود سبب او «مخلوق منه» بیخی یو شی دی له دی څخه معلومه شوه
چه رومبی پر مونږ باندی د الله تعالی اطاعت لازم دی چه زمونږ خالق دی. وروسته له هغه په

گرددو (تولو) مخلوقاتو کښې خاص د خپلې بنې نوعې رعایت او له هغوی سره ښه سلوک کول پر مونږ باندې ضروری دی، ځکه چې الله تعالیٰ مونږ گردو (تولو) لره «مخلوق منه» او د وجود سبب یو شی مقرر کړ نو هغه قرب او هغه اتحاد چې د انساني افرادو په منځ کې یو تر بله موجود دی، هغه په بل کوم شی کې نه دی موجود او نه تری حاصلیږي، نو ځکه شرعاً او عقلاً د بنې آدمانو پخپلو منځونو کې ښه سلوک، خورا (ډیر) ښه او ډیر ضروری کار دی او بد سلوک له انسانانو سره دومره مذموم دی چې نورو سره نه دی، چې د هغه تفصیل په نصوصو او شرعی احکامو کې په تاکید او تکرار پرله پسې موجود دی. لکه چې شیخ مصلح الدین هم دا مطلب داسې اداء کړی دی

انسانان دی لکه غری یو د بل په فطرت کې لکه پانی دی د گل چې مو ژوبل شی یو غری یاپه درد شی ورسره به مو نور غری هم په درد شی نو په دی موقع کې حق تعالیٰ خپل خالقیت ظاهر او د خپل اطاعت امر ئی صادر کړ او د بنې آدم اصلی اتحاد ئی راڅرگند کړ او په دی لوری ئی اشاره وکړه چې ټول سره یو ځای شی! لکه چې د دی آیت په راتلونکې برخه کې دغه اشاره ظاهره کړی شوی ده.

وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ

او ویريږئ له الله هغه (الله) چې سوال کوئ تاسی یو تر بله په (نامه د) ده سره او (ویريږئ له پریکولو) د خپلوی څخه،

تفسیر : سره بیرته پر دی چې الله جل جلاله ستاسی خالق او رب یعنی موجد او بقاء درکونکی دی د ده د اطاعت د وجوب یوه وجه دا ده چې تاسی دده په وسیله گرځولو په خپلو منځونو کې خپل حقوق او فوائد غواړئ! او یو بل ته د هغه په نامه قسمونه ورکوئ! او پر ده خپل اطمینان حاصلوئ!، یعنی پخپلو معاملاتو او عارضی حاجاتو کې هم په همغه سره متوسل کیږئ! مطلب دا چې په وجود او بقاء پوری دا احتیاج منحصر نه دی بلکه پر گردو حاجاتو او چارو کې هم تاسی هغه ته محتاج یئ، نو ځکه د الله تعالیٰ د اطاعت ضرورت لا هم محقق شو. وروسته له دی دا حکم دی چې له قرابته هم ویريږئ! یعنی د اقاربو حقوق په ښه ډول سره اداء کوئ! او د خپلوی له پریکولو او بدسلوکی څخې ځانونه وژغورئ! (وساتئ). د بنې نوع یعنی له انساني ټولو افرادو سره په عمومي ډول سره ښه سلوک خو ددی آیت په پرمېنی برخه کې تیر شوی دی. څرنگه چې د قرابت له خاوندانو سره نژدېوالی او مخصوص اتحاد لا زیات وی، نو ځکه د هغوی له بدسلوکی څخه اوس په خاص ډول (طریقه) سره ویراوه شی. ولی چې د هغوی حقوق د نورو انساني افرادو له حقوقو څخه زیات دی، لکه چې په حدیث قدسی کې راغلی دی. قال الله تبارک و تعالیٰ «انا الله و انا الرحمن خلقت الرحم و شققت لها

من اسمی فمن وصلها وصلته و من قطعها قطعته» او په حدیث د «خلق الله الخلق فلما فرغ منه قامت الرحم فاخذت بحقوق الرحمن فقال له مه قالت هذا مقام العائذ بك من القطيعة قال الاترضين ان اصل من وصلك واقطع من قطعك قالت بلى يا رب قال فذاك» او په حدیث د «ان الرحم شجرة من الرحمن فقال الله من وصلك وصلته ومن قطعك قطعته» او په حدیث د «الرحم معلقة بالعرش تقول من وصلني وصله الله ومن قطعني قطع الله» کښی د هغه تاکید شوی او په فائده نئی شاهد دی او د صله رحمی اختصاص او د هغی علائقو ته اشاره کوی. نو اوس دا نتیجه تری ووتله چه د وجود منشأ او د خلقت د جوهر د اتحاد لامله (له وجی)، په گردو (تولو) بنیادمانو باندی ښه سلوک او د حقوقو رعایت ضروری دی. وروسته له هغه په کومه موقع کښی که د کوم خصوصیت له سببه په اتحاد کښی زیاتوالی پیدا شی لکه په اقاربو کښی یا که په کومه موقع کښی د احتیاج شدت ولیده شی لکه په یتیمانو او مساکینو او نورو کښی نو هم هغومره د حقوقو په مراعات کښی هم زیاتوالی پیدا کیږی علاوه پر دی کله چه د الله تعالی حکم هم په صاف ډول (طریقه) سره راغی چه «د ارحامو (د خپلوی) د حقوقو رعایت او حفاظت وکړئ!» د هم دی عمومی تعلق او نورو خصوصی تعلقاتو په نسبت مذکور دی. ګواکي هغه مفصل احکام د دی مجمل او کلی امر چه دلته ذکر شو تفصیل او شرحه ده.

إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا ①

بیشکه الله دی پر تاسی ساتونکی (نو هیچیری) او هیشکله تری غافل نه شی چه جزا درکوی).

تفسیر: یعنی الله جل جلاله ستاسی له گردو (تولو) اعمالو، افعالو او احوالو څخه واقف دی. که د هغه د حکم متابعت وکړئ نو ثواب به ومومئ! که نه د عذاب مستحق کیږئ! او ستاسی د ارحامو او خپلوی په تعلقاتو او مراتبو، او د هر یوه په مناسبو حقوقو باندی هم ښه پوهیږی، نو ځکه د هغه په نسبت هر هغه حکم چه الله جل جلاله درکړی، هغه حق وګنئ! او عمل پری وکړئ!

وَاتُوا الْيَتَامَىٰ أَمْوَالَهُمْ وَلَا تَتَبَدَّلُوا الْخَيْرَ بِالْظَلِيلِ
وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَهُمْ إِلَىٰ أَمْوَالِكُمْ إِنَّهُ كَانَ حُوبًا كَبِيرًا ①

او ورکړئ (ای د یتیمانو اولیاؤ!) یتیمانو ته مالونه د دوی (پس له رشده) او

بدل مه اخلي تاسی خبیث (بد، حرام مال) په طیب (ښه، حلال مال!) او مه خورئ تاسی مالونه د دوی (یعنی د یتیمانو گډ) له مالونو خپلو سره (ای ولیانو! او وصیانو!) بیشکه دا (د یتیمانو د مال خوړل) ده گناه لویه.

تفسیر: د یتیمانو اولیاؤ او سرپرستانو ته حکم دی، هر کله چه هغوی بالغ شی، نو د هغوی مال دی پری وسپاری! او د «تولیت» او سرپرستی په وخت کښی دی د یتیمانو یو ښه شی نه اخلي! او نه دی په معاوضه کښی خراب او ښکته شی د هغه په مال کښی شامل کړی! او نه دی د هغوی مال له خپل مال سره گډ کړی! چه وئی خوری. مثلاً «ولی» لره اجازه شته چه د یتیم خواړه له خپلو خوړو سره مشترک او شامل کړی مگر دا خبره ضروری ده چه د یتیم مال ته دی څه نقصان ونه رسوی! او داسی دی ونه شی چه د شرکت په پلمه (بهاغه) د یتیم مال وخورئ او ورڅخه استفاده وکړی. ځکه چه د یتیم د مال خوړل لویه گناه ده. ښائی له دی امله (وجی) به د یتیم حکم په هغو احکامو کښی چه په ارحامو پوری تعلق لری مخکښی ذکر شوی وی چه یتیم د خپلی بیګسی، بی سرو سامانی، مجبوری، بیچاره گی له جهته په تبدیل او شرکت سره د یتیم د مال خوړل ممنوع گرځول شوی او په راتلونکو متعددو آیتو کښی هم د یتیمانو په نسبت څو احکام ارشاد شوی دی، چه له هغو څنی د دی د گردو (تولو) یتیمانو په حق کښی دی. هو! هغه یتیم چه قرابت او خپلوی لری، د ده په باره کښی زیات تاکید شوی دی. او هم دا شان نزول د دی آیتونو د ربط سبب دی. چه له عرف او عادت سره هم موافق دی، ځکه چه د یتیمانو «اولیاء» غالباً هغه کسان وی چه د هغوی سره زیات خپلوی لری.

وَلَنْ يَخِفُّمُ إِلَّا تَقْسِطُوا فِي الْيَمِينِ فَانْكِحُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ مَثْنَى وَثُلَّةً وَرُبْعًا

او که وویریرئ، تاسی چه به ونه کړئ شی عدل انصاف په (حق د) یتیمانو کښی نو په نکاح سره واخلي تاسی (نوری) هغی ښځی چه خوښی (حلالی) وی تاسو ته له ښځو دوه دوه او دری دری او څلور څلور،

تفسیر: په صحیحو احادیثو کښی راغلی دی. هغی یتیمی جینکئی چه د خپلو اولیاؤ تر تربیت لاندی به وی او د هغی یتیمی او د هغی د ولی په مال او ځمکه او باغ کښی به د خپلوی لامله (له وجی) شرکت و. نو دلته به دوه صورت وړاندی کیده.

(۱): کله چی به داسی پېښیده چه «ولی» ته به د دی جمال او مال دواړه مرغوب و او د دی ولی به د لږ څه مهربانی په بدل کښی له دی سره خپله نکاح ترله ځکه چه دی جینی بل څوک

نه درلود (لرلو) چه د دی د حق غوښتنه ئی کړی وی.

(۲) : کله به داسی کیده چه د دی یتیمی جینی جمال به مرغوب نه ؤ مگر «ولی» د دی خیال له امله (وجی) که زه د دی نکاح له بل چا سره وترم نو د دی جینی مال به زما له لاسه ووځی او زما په مال کښی به بل څوک راسره شریک شی نو د دی مصلحت له مخی به ئی په یوه ډول (طریقه) له دی سره خپله نکاح ترله، خو له دی منکوحی سره به ئی په زړه کښی څه مینه او رغبت نه درلود (لرلو)، نو دا آیت نازل او اولیاؤ ته ارشاد وشو. «که تاسی له دی خبری غځنی وویړیږئ، چه د یتیمو نجونو په نسبت انصاف نشی کولی! او د دوی په مهر او حسن معاشرت کښی له تاسی غځنی څه تقصیر پیښیږی نو تاسی له هغوی سره نکاح مه ترئ! بلکه له نورو مرغوه ؤ ښځو غځنی له یوی څخه نیولی تر څلورو پوری تاسی ته اجازه شته چه د شریعت له قاعدی سره ئی سم نکاح کړئ!، چه له دی جهته یتیمو جونو ته څه نقصان ونه رسیږی، ځکه تاسی چه د هغوی د حقوقو حامی یئ! نو نه ښائی چه د حمایت لامله (له وجی) په کومی خرابی او گناه کښی ولوړیږئ!»

تنبیه: د آزاد مسلمان له پاره له څلورو ښځو او د مرئی له پاره له دوو ښځو غځنی زیاتی په نکاح اخیستل جائز نه دی. او په احادیثو کښی هم ددی په نسبت تصریحات موجود او دینی آئمه ؤ هم پر دی باندی اجماع کړی ده. او گرد (تول) امت ته هم دا حکم دی یواځی د رسول الله صلی علیه وسلم خصوصیت او امتیاز ؤ چه له دی غځنی د زیاتو اجازه هم دوی ته وه.

(فائده) : د یتیمو جونو د نکاح دریم صورت هم په حدیث کښی راغلی دی.

هغه یتیمه جینی چه د دی د مال او جمال د دواړو په نسبت د دی «ولی» بی رغبتی وی او د دغه عدم رغبت لامله (له وجی) د دی ولی د هغی نکاح له بل چا سره تری. مگر ښکاره خبره ده. چه د دی آیت تعلق له دی صورت سره نشته (په «وثلث ورباع» کښی «و» په معنی د «او» دی. د دی آیت له حاصل غځنیو مفسرینو داسی بیان هم کړی دی «چه که د یتیم له مال څخه ویره کوئ! نو له زما څخه هم سخت وویړیږئ! او له ښځو سره معامله په نکاح سره وکوئ! نه په سفاح سره! او له دیرو ښځو هم ویره وکړئ! او له څلورو ښځو غځنی زیاتی مه کوئ!»

فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تُعَدِّلُوا فَوَاحِدَةً أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ

نو (بیا که) وویړیږئ تاسی چه عدل (انصاف برابری) به ونه کړئ شی (د ښځو په منع کښی په نفقه، نوبت او نورو کښی) نو یوه (اصیله کوئ) یا هغه وینځی چه مالکان شوی دی د هغو (وینځو) ښی لاسونه ستاسی (تاسی ئی مالکان یئ)

تفسیر: یعنی که تاسی له دی خبری غنی ویریږی، چه په غو ښځو کښی به سم له انصافه او مساواته معامله ونشئ کړی، نو بیا فقط په یوی نکاح قناعت وکړی، یا یواځی پر وینځو باندی یوه وی که ډیری اکتفا وکړی، او که مو زړه غواړی له یوی منکوحی سره څو وینځی هم وساتئ!

ذَلِكَ أَدْنَىٰ الْأَتَعُولَاتِ ﴿٥﴾

دا (نکاح د یوی اصیلی یا د ډیرو وینځو) ښه نژدی ده دی ته چه ظلم ونه کړی تاسی (او یو جانب ته متمائل نشئ تاسی!)

تفسیر: یعنی یواځی له یوی ښځی سره له نکاح کولو څخه یا فقط په خپلی یوی وینځی یا ډیرو وینځو باندی په قناعت کولو کښی یا له یوی نکاحی ښځی سره د یوی وینځی یا د څو وینځو په جمع کولو کښی د دی خبری امید او توقع شته چه تاسی له بی انصافی او بی عدالتی څخه محفوظ پاتی شئ، ځکه هغه حقوق چه زوجات ئی لری، هغسی ئی مملوکی وینځی نه لری د هغوی په منځ کښی د عدالت په نه کولو سره تاسی نه مؤاخذه کیږی، نه هغوی لره مهر شته او نه ئی د معاشرت له پاره کوم حد مقرر دی.

(فائده): هر هغه څوک چه څو ښځی لری نو په ده باندی واجب دی چه د دوی په خوراک، پوښاک، راکړه ورکړه او نورو کښی مساوات وکړی او د شپې له مخه د ویدیدلو له پاره هم سم له نوبته له هری یو ښځی سره بیل بیل هستوگنه او جلا جلا (جدا جدا) شپه تیره کړی که کوم میره (خواند) د خپلو ښځو په حقوقو کښی عدالت او برابری نه کوی، نو هغه به د قیامت په ورځ کښی مفلوج (گوزن وهلی) پاڅیږی او داسی به درومی چه له خپله ځانه سره به یو لاس او یوه پښه او نور نیمائی بدن کش کاپړی او که د چا په نکاح کښی یوه اصله ښځه او یوه وینځه وی نو وینځی ته د اصیلی ښځی نیمائی نوبت او وار دی او هغه وینځه هیڅ د نوبت حق نه لری چه د خپل مالک په ملک کښی وی بلکه له دوی سره ناسته او ملاسته د دی د بادار په خوبی پوری مربوطه ده.

وَأَتُوا النِّسَاءَ صَدُقَتِهِنَّ نِحْلَةً ۝

او ورکوی تاسی ښځو (خپلو) لره مهرونه د دوی په ورکړه د خوشالی سره (چه فرض شوی دی له طرفه د الله پر تاسی)

تفسیر: یعنی د هغو ښځو مهرونه چه تاسی نکاح ورسره ترلی ده په خوبی او رغبت سره پخپله اداء کړی! بی له دی چه د هغوی کوم حامی یا بل څوک له تاسی غنی د حصول څه تقاضاء

و کړی که ونه کړی که تاسی پخپل شوق او رغبت سره د خپلو ښځو مهر ونه ورکړئ! نو بیا د یتیمو نجونو په نکاح کولو کښی هیڅ کوم حرج او ممانعت نشته. بلکه حرج او ممانعت خو به هلته وی چه د دوی د مهر یا د بل کوم حق په اداء کولو کښی څه دروندوالی ولیدل شی.

فَإِنْ طَبِنَ لَكُمْ عَنْ شَيْءٍ مِنْهُ نَفْسًا فَكُلُوهُ هَنِيئًا مَرِيئًا ۝

نو که راضی شوی دا (ښځی) تاسی ته (په بښنه) له کوم شی له دی (مهره په خوشالی) د نفس خپل نو خورئ تاسی دغه شی په داسی حال کښی چه خوندوره حلاله بی ضرره وی.

تفسیر: یعنی که ښځه پخپله خوښه له مهر ځنی څه شی خپل میره (خاوند) ته معافوی یا ئی اخلی او بیا ئی ورهه کوی نو په دی کښی هیڅ حرج نشته. او میره (خاوند) دی هغه په خوښی سره وخورئ. «هنی» هر هغو خوړو ته وائی چه خوندور او لذیذ وی او طبیعت ئی په خوښی او رغبت سره قبول کړی. «مری» هر هغو خوړو ته وائی چه په زړه پوری هضم او په ښه ډول (طریقه) سره د بدن جزء او د صحت او قوت موجب شی.

وَلَا تُؤْتُوا السُّفَهَاءَ أَمْوَالَكُمُ الَّتِي جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ قِيَمًا وَارْزُقُوهُمْ فِيهَا وَاكْسُوهُمْ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا ۝

او مه ورکړئ (مه سپارئ) تاسی! بی عقلانو ته مالونه خپل هغه چه گرځولی دی الله دپاره د تاسی سبب د گزران او روزی ورکړئ دوی ته په دی مالونو کښی او جامی ورکړئ دوی ته او ووايئ دوی ته خبره معروفه (نیکه، خوږه، پسته، معقوله).

تفسیر: یعنی د ناپوهو هلکانو (لیونیانو، وړو اولادونو او ښځو) په لاس کښی د دوی هغه مالونه مه ورکړئ! چه ستاسی په تصرف کښی وی او الله تعالی هغه، انسانانو لره د معیشت سامان جوړ کړی دی. بلکه هغه په پوره حفاظت سره وساتئ! او د هلاکت له اندیښنی څخه ئی وژغورئ! (وساتی) او تر څو پوری چه دوی پخپله نفع او نقصان باندی ونه پوهیږی تر هغه وخته پوری ورته له هغه ځنی خوراک او کالی (جامی) ورکړئ! او تسلی ورکړئ چه دا گرد (تول) مال ستاسی دی مونږ ستاسی فائده غواړو کله چه تاسی پوه شوئ دا گرد (تول) مال تاسی ته درکاوه کیږی (یا دا معنی چه مه سپارئ کم عقلو لیونیانو یتیمانو او ښځو خپلو ته، مالونه

خپل د دوی د بلوغ تر وخته پوری او خوراک او پوښاک دوی ته ورکوي! او دلاسه کوی ئی! او نه ښائی چه مالونه بی غایه ولگول شی، ځکه چه مالونه د بدن د قوام او د ټولو کارونو د سرته رسولو سبب دی. یعنی د مالونو په وسیله په دنیا کښی ماکول، مشروب، ملبوس، مسکن او نور، او په دین کښی زکوة، خیرات، حج، عمره، نفقه، صدقه او نور منع ته راځی.

وَابْتَالُوا يَتِيمًا حَتَّىٰ إِذَا بَلَغُوا النِّكَاحَ فَإِنْ آنَسْتُمْ مِنْهُمْ رُشْدًا فَادْفَعُوا إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ

او وازمويئ تاسی یتیمان تر هغه پوری کله چه ورسپری دوی (حد، د) نکاح ته، نو که ومونده تاسی له هغو نه هوښیاری (په معاملاتو او د مال په ساتنه کښی) نو وسپاری تاسی هغوی ته مالونه د هغوی!

تفسیر: یعنی یتیمانو ته ښوونه او د دوی روزنه او ازموینه د بلوغ تر وخته پوری کوي! که وروسته له بلوغه په دوی کښی د گټی او د تاوان پوهه او د مال د انتظام او د حفاظت تمیز ومومي! نو د دوی مال وروسپاری! د یتیمانو د وروښوونی او ازموینی عمده صورت هم دا دی چه د معمولی او د کم قیمتو شیانو پلورل او پیرودل (بیع او شراء) په دوی باندی وکړل شی! او د هغو طریقہ دی دوی ته وروښووله شی!

تنبیه: له دی څخه راښکاره شوه چه د نابالغ هغه بیع او شراء چه د «ولی» په اجازه وی روا ده. او هم دا زمونږ د امام ابوحنیفه رحمه الله علیه مذهب دی. او که سره له بلوغه هم په ده کښی پوهه او هوښیاری ونه لیده شی نو زمونږ د حنفیانو په مذهب دا دی چه تر (۲۵) کلونو پوری دی ورته وگوری د انتظار په دی موده کښی هر کله چه په ده کښی پوهه او هوش ولیده شی مال دی ورته وسپاری که نه له (۲۵) کلونو څخه وروسته دی خامخا د ده مال ورپریږدی اعم له دی نه که د کاملی پوهی او عقل خاوند وی او که نه وی.

وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ إِسْرَافًا وَبِدَارًا أَنْ يَكْبَرُوا

او مه خورئ تاسی دا (د یتیمانو ناپوهانو مالونه) په اسراف سره (چه له ضرورته زیات وی) او په جلتی سره (پخوا له حاجته د ویری د دی) چه دوی به لوی شی (نو وابه ئی خلی)،

تفسیر: یعنی د یتیم مال له ضرورته زیات صرفول منع دی. لکه چه د یوی پیسی په غای دوه

پیسې صرف کړی. او دا هم منع ده چه له دی خبرې غځی وویږی! که دا یتیم لوی شی نو خپل مال به له ما غځی بیرته واخلي نو په صرفولو کېنې ئی تلوار په کار دی. خلاصه ئی داسې شوه چه باید د یتیم مال د ضرورت په اندازه او د وخت له غوښتنې سره سم صرف شی.

وَمَنْ كَانَ غَنِيًّا فَلْيَسْتَعْفِفْ وَمَنْ كَانَ فَقِيرًا فَلْيَأْكُلْ بِالْمَعْرُوفِ ط

او هر څوک چه وی مال داره نو ښائی ځان پاک وساتی (د یتیمانو له مالونو څخه) او هر څوک چه وی فقیر نو خوری دی له دی مال څخه په معروف (له دستور سره سم د مزدوری په اندازه) سره.

تفسیر: یعنی «ولی» دی د یتیم مال د خپل ځان له پاره نه خرغوی. او که د یتیم پالونکی او تربیه کوونکی محتاج وی کولی شی چه د خپل خدمت په اندازه د یتیم له مال غځی خپله مزدوری واخلي! مگر غنی ته له سره څه اخیستل روا نه دی.

فَإِذَا دَفَعْتُمْ إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ فَأَشْهَدُوا عَلَيْهِمْ ط وَكَفَى بِاللَّهِ حَسِيبًا ۝

نو کله چه ورکړئ (وسپارئ) تاسې دغو (یتیمانو) ته مالونه د دوی نو شاهدان ونیسئ تاسې پر دوی باندې او کافی (بس) دی الله په دی حال کېنې چه ښه حساب (کوونکی او جزا ورکوونکی دی)

تفسیر: کله چه د کوم وړوکی پلار مړ شی نو ښائی چه د څو مسلمانانو په مخ کېنې د یتیم مال ولیکل شی! او بیا ئی امانت دار ته وسپاری! کله چه دا یتیم بالغ او هوښیار شی، نو سم له هغه لیک سره دی د هغه مال بیرته ورکړی! او څومره شی چه صرف شوی وی د هغه حساب دی هم وروښی!، او هغه شی چه پر یتیم باندې سپاری ښائی چه په هغه باندې هم شاهدان ونیسې او ورونی ښی څو چه د راتلونکې اختلاف او جگړې په وخت کېنې خبره په سهولت سره صافه، او څخه ورکه شی. (او تهمت یا جگړه یا قسم یا نور ورته متوجه نشی. او که شاهدان نه وو نو د انکار په وخت کېنې امام اعظم رحمه الله علیه وائی قول، قول د «ولی» دی سره له قسمه) او

الله تعالیٰ د هر شی حفاظت کوونکی او گردو حسابونو ته کافی او حسیب او هغه ته هر شی ښه معلوم دی او د چا حساب او شهادت ته هیڅ ضرورت نه لری، دا گردی (تولی) خبری ئی ستاسی د سهولت او صفائی لامله (له وجی) مقرر کری دی.

تنبیه : د یتیم د مال د اخیستلو او بیرته ورسپارلو په وخت کېنې د شاهدانو درول، او د هغه د مال تحریری حساب اخیستل مستحب دی.

لِّلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ ۚ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ٥

شته نارینه ؤ لره (هم لوی وی که واره) نصیب د دوی له هغه ماله چه پریښی وی مور او پلار او خپلوانو او شته ښځو لره (هم لوئی وی که وری) نصیب (برخه) له هغه ماله چه پریښی وی مور او پلار او خپلوانو هغه (مبلغه) چه لږ وی له دی ماله او که ډیر وی، نصیب (برخه) مقرر کری شوی (له طرفه د الله نه)

تفسیر: د حضرت رسول اکرم صلی الله علیه وآله وصحبه وسلم له زمانې څخه پخوا دا رسم ؤ چه لویو او وړو جینکو او نابالغو هلکانو ته به ئی میراث نه ورکاوه او یواځی هغو نارینه ؤ ته به میراث رسیده او وارثان گڼل کیدل چه لویان او د دښمنانو د مقابلی او مقاتلی لیاقت به ئی درلود (لرلو) چه په دی سبب وړو یتیمانو ته له میراث څڼی هیڅ شی نه ورکاوه کیده، نو د دوی په نسبت دا آیت نازل شو چه خلاصه ئی داسی ده. «د مور او پلار او نورو خپلوانو له متروکه مال څڼی نارینه ؤ یعنی ځامنو لره اعم له دی چه وړوکی وی یا ځلمی د دوی برخه رسیږی. او ښځو لره یعنی لونو ته اعم له دی چه وړوکی وی یا پیغلی د مور او پلار او نورو خپلوانو له ترکی څڼی د دوی برخه ورکولی کیږی او دا برخې ټاکلی (مقرر) شوی دی هغه متروکه مال لږ وی که ډیر د هغو ورکول ضروری دی په دی سره د جاهلیت د بد رسم ابطال وشو او د یتیمانو او د نورو د حقوقو حفاظت ئی وفرمایه او د دوی د حق تلفی مخه ئی بیخی ونیوله.

(فائده) : په دی آیت کېنې د حق لرونکو حق او د هغه تقرر او تعین بالاجمال راښوول شوی دی. په وروستنی رکوع کېنې د وارثانو د برخې تفصیل راښوول کیږی.

وَإِذَا حَضَرَ الْقِسْمَةَ أُولُو الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينُ فَارْزُقُوهُمْ مِنْهُ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا

او کله چه حاضر شی قسمت (د میراث) ته خاوندان د خپلوی (چه وارثان نه وی) او یتیمان او مسکینان نو روزی ورکوئ تاسی دوی لره له هغه (میراثه) او ووايئ تاسی دوی ته خبره معروفه (خوره معقوله)

تفسیر: یعنی د میراث د تقسیم په وخت کښی چه ټول خپلوان او د کور کهول غری یو تر بله سره ټول شی که له دی خپلوانو څخه ځینی داسی وی چه هغوی ته میراث نه رسیږی یا یتیم او محتاج وی نو دوی ته څه خواره ورکړئ! او رخصت نی کړئ! یا له موقع سره مناسب کوم شی له ترکی ځنی ورته ورکړئ! ځکه چه داسی سلوک مستحب دی. که د میراث په مال کښی د خوراک وړ (لاتق) شی نه وی یا نی موقع نه وی لکه چه هغه د یتیمانو مال وی او مری وصیت هم نه وی کړی نو له دی خپلوانو سره ښی مناسبی او معقولی خبری وکړئ! او رخصت نی کړئ! یعنی په پسته ژبه سره له دوی ځنی معذرت وغواړئ! او داسی ورته ووايئ چه «دا مال د یتیمانو دی او مری وصیت هم نه دی کړی نو ځکه مونږ مجبور یو چه له تاسی ځنی معذرت غواړو». د دی سورت په ابتدا کښی بیان وشو چه کرد (ټول) خپلوان درجه په درجه د سلوک او مراعات مستحق دی او یتیمان او مساکین هم. او که کوم قریب یتیم یا مسکین هم وی نو د هغه مراعات ښائی چه لا زیات وشي! نو ځکه د میراث د تقسیم په وخت کښی هغوی ته حتی الوسع څه نه څه ورکول ښه دی. او که له هیڅ لوری هغه وارث نه وی. نو ښائی چه له ښه سلوک ځنی بی برخی نشی.

وَالْيَتَامَىٰ الَّذِينَ لَوْ تَرَكَوْا مِنْ خَلْفِهِمْ ذُرِّيَّةٌ ضِعْفًا خَافُوا عَلَيْهِمْ فَلْيَتَّقُوا اللَّهَ وَلْيَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا

او ودی ویریږی (د یتیمانو پر ضیاع) هغه وصیان که پریږدی دوی پس له (مرگه) خپل اولاد ضعیفان (نو) ویریږی به دوی په دغو (اولادونو چه وروسته له مونږ به دوی هم داسی شی) پس ودی ویریږی دوی له الله څخه او ودی وائی دوی ته خبره سمه خوره.

تفسیر: په اصل کښی دا ارشاد د یتیم د «ولی» او «وصی» له پاره دی. نورو ته هم درجه په

درجه بنائی چه د دی خبری خیال وساتی مطلب دا چه هر سری سره دی دا اندیینه وی. «نه چه زما له مرگه وروسته زما له اولادی سره څه سخته معامله وکړه شی» نو د دی لامله (له وجی) تاسو لره هم بنائی چه له یتیمانو سره همغسې معامله وکړئ چه تاسی ئی خپلو زامنو ته پس له مرگه غواړی او له الله تعالیٰ غنی وویړئ! او له یتیمانو سره سمی بنی خوری خبری کوئ! یعنی هسی معامله له دوی سره وکړئ چه په هغی باندی د دوی زده مات نشی او نه دوی ته څه تاوان ورسپړی بلکه تل تر تله د هغوی د اصلاح، ښیگنې (ښه والی)، تعلیم، تربیی، تادیب او تهذیب خیال ولرئ! (او قریب الموت مریض ته نصیحت وکړئ! چه په وصیت کښی له اصرافه او د ورثی د حقوقو له تضییع نه ځان وساتئ او د شهادت کلمه او توبه په خوله کښی ورکړئ! او د ترکی او د قسمت حاضرینو سره ښه د انسانیت او میرانی وضعیت وکړئ!)

إِنَّ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ الْيَتَامَىٰ ظُلْمًا إِنَّمَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ نَارًا ۖ وَسَيَصْلَوْنَ سَعِيرًا ۝٤٠

بیشکه هغه کسان چه خوری دوی مالونه د یتیمانو په ظلم سره (بی له شرعی اذنه) خبره دا ده چه خوری دوی په (دکو) گیدو خپلو سره اور، او ژر به ورسپړی (ننه به وځی) دوی اور سخت ته.

تفسیر: په سابقه و متعدو آیتونو کښی د یتیمانو د اموالو په نسبت د راز راز (قسم قسم) احتیاط کولو حکم شوی دی او د دوی په مال کښی خیانت کول سخته گناه وښوول شوه اوس په آخر کښی د یتیم په مال کښی په خیانت کولو باندی د شدیدو وعیدو بیان فرمائی، او هغه حکم لا پسې مؤکد کوی چه هر هغه څوک چه د یتیم مال بلا استحقاقه خوری هغه خپله گیده د جهنم له اوره دکوی یعنی د هسی خوراک انجام به داسی کیږی او دا ئی په آخره جمله کښی رابکاره کړه.

يُوصِيكُمُ اللَّهُ فِي أَوْلَادِكُمْ لِلَّذِيكَم مِّثْلُ حَظِّ الْأُنثَيَيْنِ ۝٤١

حکم کوی تاسی ته الله په (حق د میراث د) اولاد ستاسی کښی چه (تاسی مړه شی) شته نارینه لره (له میراثه) په مثل د برخی د دوو ښځو،

تفسیر: پاس د مری د اقاربو د وراثت ذکر وشو او د دوی د برخو د تقرر او تعیین په نسبت ئی اجمالی اشاره فرمایلی ده اوس د اقاربو او د دوی د برخو تفصیل ښوول کیږی او پخوا له

هغه څخه د یتیمانو په حق کېنې د تشدیداتو او تاکیداتو ذکر کیده چه له هغه څخه دا خبره هم معلومه شوه که د مری په اقاړیو کېنې کوم یتیم وی نو ښائی د دی یتیم په برخه ورکولو کېنې دیر زیات احتیاط او اهتمام وکړ شی! چه د عربو له قدیم رسم سره موافق د دوی محرومیت له میراث څخې سخت ظلم او لویه گناه ده. اوس په اقاړیو کېنې له گردو (تولو) څخه پخوا د اولادونو د حصو بیان فرمائی. که د کوم میت په اولاده کېنې هلک او جینی دواړه وی نو هغوی ته د میراث ورکولو دا قاعده ده چه یوه هلک ته به د دوو جینکو حصه ورکوله کیږی. مثلاً که یو هلک او دوه جینکې وی نو نیمائی مال هلک ته او بله نیمه ئی هغو دوو جونو ته ورکوله کیږی. او که یو ځوی او یوه لور تری پاتی وی نو دوه ثلثه هلک ته او یو ثلث جینی ته ور رسیږی.

فَإِنْ كُنْ نِسَاءً فَوْقَ اثْنَتَيْنِ فَلَهُنَّ ثُلُثُ مَا تَرَكَ وَإِنْ كَانَتْ وَاحِدَةً فَلَهَا النِّصْفُ

نو که وو دا (اولاد خالصی) ښځی پورته له دوو څخه (یا دوی) نو (شته) دوی لره دوه ثلثه (دوی دریمی برخې) د هغه مال چه پریښی وی (مری) او که وه دا (مولوده لور) یوه نو هغی لره نصف (یعنی نیمائی د ترکی دی)،

تفسیر: یعنی او که د کوم مری په اولاده کېنې یواځی ښځی یعنی لونې پاتی شی او زوی نه وی تری پاتی نو که دا جونې له دوه څخې زیاتې، یا دوه وی بیا هم هغو ته هم دا دوه ثلثه، دوه دریمی ورسیږی. او که یواځی یوه جینی تری پاتی وی نو دی ته د پلار نیمائی ترکه ورسیږی. تنبیہ : د «لذاکر مثل حظ الاثنتین» په ذیل کېنې دا راڅرگنده شوه چه یوی جینی ته له یوه هلک سره یو ثلث ورسیږی. نو له دی څخې معلومه شوه چه یوی جینی ته به له بلې جینی سره په طریق الاولی یو ثلث ورسیږی. ځکه چه د هلک حصه د جینی له حصی څخې زیاته ده نو کله چه د هلک په سبب د دی برخه له یوه ثلث څخه کمه نه شوه نو د بلې جینی له سببه به څرنګه هغه برخه لږ کیدی شی؟ کله چه د دوو جونو حکم په پخوانی آیت کېنې معلوم شوی ؤ نو ځکه په دی کېنې له دوو څخې د زیاتو لونو حکم هم راښی چه چاته داسی کومه شبهه پیدا نشی کله چه د دوو لونو حق د یوی جینی له حق څخې زیات دی نو ښائی د درو او څلورو او د ډیرو برخی به له هغه زیات وی. حال دا چه خبره داسی نه ده بلکه کله چه لونې له یوی څخې زیاتې وی دوه وی که لس که زیاتې، هغو گردو (تولو) ته به همغه دوه ثلثه ورسیږی.

(فائده) : د اولاد د وراثت دوه صورتونه په آیت کېنې ذکر شول.

(۱) دا چه هلک او جینی دواړه نوعه اولاد موجود وی.

(۲) دا چه یواغی لونى ولری او دا دوه صورتونه لری. چه یوه لور وی یا له یوی زیاتی وی نو اوس یواغی یو صورت پاتی دی چه یواغی هلکان ولری. نو د هغه حکم دا دی چه گرد (تول) میراث به هغوی ته ورسیږی. اعم له دی چه یو وی که ډیر.

وَلَا يَوِيهٖ لِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ مِمَّا تَرَكَ إِنْ كَانَ لَهُ وَلَدٌ

او شته مور او پلار د ده (مړی) ته له پاره د هر یوه له دی دواړو سدس (شپږمه برخه) له هغه مال چه پریښی وی (مړی) که وی مړی لره ولد (خوځات)،

تفسیر: اوس د مور او پلار د میراث دری صورتونه بیان فرمائی. د اول صورت خلاصه دا ده. «که د میت اولاده زوی یا لور وی نو د میت مور او پلار ته د ده له ترکی ځنی هر یوه ته سدس، شپږمه برخه ورسیږی».

فَإِنْ كُنْ لَهُ وَلَدٌ وَوَرِثَهُ أَبَوَاهُ فَلِأُمِّهِ الثُّلُثُ

نو که نه وی ده لره ولد (خوځات) حال دا چه میراث اخلی له ده (مړی) شخه یواغی) مور او پلار د ده نو دی مور د ده لره ثلث (دریمه برخه د ترکی او نور تول د پلار دی).

تفسیر: د دوهم صورت خلاصه دا ده. «که میت هیڅ اولاد ونه لری او یواغی مور او پلار ئی وارث وی نو د هغه مور ته یو ثلث، دریمه ورسیږی یعنی نور پاتی دوه ثلثه د هغه پلار ته ورسیږی».

فَإِنْ كَانَ لَهُ إِخْوَةٌ فَلِأُمِّهِ السُّدُسُ

نو که وی مړی لره وروڼه (یا خویندی) نو شته مور د ده لره سدس (د ترکی شپږمه برخه)

تفسیر: دریم صورت دا که د میت له یوه شخه پورته وروڼه او خویندی وی، که سکنی وی، که د پلار له لوری یا د مور له لوری او اولاد هیڅ ونه لری نو په دی صورت کښی د ده مور ته سدس (شپږمه برخه) ورسیږی. یعنی باقی گرد (تول) د هغه پلار ته پاتی کیږی ورور او خور ته

هیچ نه ورسیبری. که یو ورور یا یوه خور ولری نو مور ته یو ثلث او پلار ته دوه ثلثه ورسیبری لکه چه پاس په دوهم صورت کښی ذکر شو.

مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصِي بِهَا أَوْ دِينَ

پس له (اداء کولو د) وصیت څخه چه وصیت وکړی میت په هغه سره یا پس (له اداء کولو) د دین څخه

تفسیر: یعنی هومره چه د وارثانو برخی ذکر شوی دی، دا گردی (تولی) د میت د وصیت، او د هغه د قرض له اداء کولو څخه وروسته وارثانو ته ورکولی کیږی او د وارثانو حق فقط په هغومره مال کښی کیږی، چه د وصیت او د قرض د مقدار له ایستلو څخه وروسته پاتی کیږی. او نصف (نیمائی) او ثلث (دریمه برخه) او نور له هم دی پاتی مال ځنی مراد دی نه له گرد (تول) مال څخه.

(فائده): د میت مال دی اول د ده په گور او کفن کښی ولگاوه شی! څه چه له هغه څخه پاتی شی، له هغه څخه دی د ده قرض ورکړ شی! څه چه د ده له قرض څخه پاتی شی، له هغه ځنی تر یوه ثلثه (دریمی برخی) پوری دی د مری په وصیت کښی صرف کړ شی! وروسته له گور او کفن او قرض او پس له وصیت څخه د مال په ثلث کښی، په پاتی متروکه کښی گرد (تول) وارثان سره شریکان دی! او هغه ترکه پر دوی باندی ویشله کیږی.

أَبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ لَا تَدْرُونَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ لَكُمْ نَفَعًا فَرِيضَةٌ مِّنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ۝

پلرونه ستاسی او ځامن ستاسی نه پوهیږئ تاسی چه کوم یو له دوی زیات نژدی دی تاسی ته له جهته د نفعی، (دا برخی فرض شوی دی) مقررہ برخه له (جانبه) د الله، بیشکه چه الله دی ښه عالم (په ټولو احوالو) ښه حکمت والا (چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی).

تفسیر: په دی آیت کښی ئی دوه ډوله (قسمه) میراث بیان کړ. د اولاد میراث او د مور او پلار. اوس فرمائی څرنگه چه دا خبره تاسی ته معلومه نه ده، چه له کوم یوه ځنی به تاسی ته نفع؟ او څومره نفع درسیږی؟، نو ځکه په دی کښی تاسو ته نه ښائی چه څه مداخله وکړئ. هره برخه او حصه چه الله تعالیٰ هر چاته مقررہ کړی ده د هغه رعایت وکړئ! ځکه چه الله تعالیٰ

پر هر شی باندی بنه خبردار او لوی حکمت والا دی.

وَلَكُمْ نِصْفُ مَا تَرَكَ أَزْوَاجُكُمْ إِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُنَّ وَلَدٌ فَإِنْ كَانَ
لَهُنَّ وَلَدٌ فَلَكُمْ الرُّبْعُ مِمَّا تَرَكَنَّ مِنْ بَعْدٍ وَصِيَّةٍ يُوَصِّينَ بِهَا أَوْ دَيْنٌ ط

او شته تاسی ته نیم د هغه مال چه پرېښی دی ښځو ستاسی که نه وی دی
ښځو لره ولد (څوڅحات) نو که وی دی ښځو لره ولد (څوڅحات) نو تاسی لره
شته (څلورمه) برخه له هغه ماله چه پرېښی وی دی ښځو پس (له ادا کولو) د
وصیت نه چه وصیت کړی وی (دی ښځو) په هغه سره یا (پس له ادا کولو د)
دین څخه (چه وی په دی ښځو)

تفسیر : اوس د زوجینو د میراث بیان کاوه شی، چه میره (خاوند) لره د ده د ښځی له
مال ځنی نیمائی ورسپړی که دا ښځه اولاد ونه لری. او که اولاد ولری اعم له دی چه یو زوی یا
یوه لور یا ډیر څامن او لونۍ، له دی میره (خاوند) ځنی، یا له بل میره (خاوند) ځنی ولری،
نو میره (خاوند) ته د دی له مال ځنی ربع (څلورمه برخه) وروسته له ورکولو د قرض او وصیت
څخه ورسپړی.

وَلَهُنَّ الرُّبْعُ مِمَّا تَرَكَتُمْ إِنْ لَمْ يَكُنْ لَكُمْ وَلَدٌ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ وَلَدٌ
فَلَهُنَّ الثُّلُثُ مِمَّا تَرَكَتُمْ مِنْ بَعْدٍ وَصِيَّةٍ تُوَصُّونَ بِهَا أَوْ دَيْنٌ ط

او شته دی ښځو لره څلورمه برخه له هغه مال چه پرېښی وی تاسی که نه وی
تاسی لره ولد (څوڅحات) نو که و تاسی لره ولد (څوڅحات) نو دی ښځو لره
ثمن (اتمه برخه) له هغه ماله چه پرېښی وی تاسی پس له ادا کولو د وصیت
چه وصیت کړی تاسی په هغه سره یا پس له ادا کولو د دین (چه وی پر
تاسی ای خاوندانو)

تفسیر: او هم داسی ښځی لره چه میره (خاوند) ئی اولاد نه لری، د دی د میره (خاوند) له مال څخه ربع (خلورمه برخه) وررسیږی که اولاد لری اعم له دی چه له هم دی ښځی څخه وی که له بلی ښځی څخه نو ښځی ته ثمن (اتمه برخه) د دی د میره (خاوند) له هغه مال څخه وررسیږی چه دوصیت اوقرض له ادا کولو څخه وروسته پاتی وی له هر قسم مال څخه نغدوی که جنس، وسله وی که گانه (زیور)، سرای وی که باغ، پاتی شو د ښځی مهر هغه له میراث څخه جلا (جدا) او په قرض کښی داخل دی دا گرد (تول) دوه صورتونه لری. لکه چه د نارینه د میراث صورتونه هم دا دوه ؤ.

وَلَنْ كَانَ رَجُلٌ يُورَثُ كَلَّةً أَوْ امْرَأَةً وَلَا أَخًا أَوْ أُخْتًا فَلِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا الشُّدُوسُ

او که ؤ یو سړی چه میراث تری وړل کیږی کلاله (بی ولده بی والده) یا ښځه وه (هم داسی کلاله) حال دا چه وی دی مری لره (یو اخیافی) ورور یا (اخیافی) خور پس شته هر یوه لره له دی (اخیافی) ورور او خوره سدس (شپږمه برخه د ترکی)،

تفسیر: له دی ځایه د «اخیافی» ورور او خور د میراث ذکر دی چه یواځی په مور کښی سره شریکان وی، نو ښائی وپوهیږئ! چه د پلار او زوی د پاتی کیدلو سره ورور او خور ته هیڅ نه وررسیږی. هوا که والد او ولد نه وی نو ورور او خور ته به میراث وررسیږی. ورور او خور په دری دوه (طریقه) دی.

(۱) سکنی چه په مور او پلار کښی سره شریکان وی، چه دوی ته «عینی» وائی.

(۲) «علاتی» چه یواځی په پلار کښی سره شریکان وی

(۳) «اخیافی» چه یواځی په مور کښی سره شریکان وی.

په دی آیت کښی د «اخیافی» ذکر دی لکه چه د متعددو اصحابو کرامو په قرائتونو کښی د «وله اخ او اخت» څخه وروسته د «من الام» کلمه په تصریح سره شته. او په دی باندی د گردو (تولو) اصحابو اجماع ده چه په دی ځای کښی له (اخ) څخه اخیافی ورور مراد دی. د دی آیت مطلب دا دی چه هر هغه میت نارینه وی که ښځه چه مور او پلار او لور او زوی هیڅ نه لری، او یواځی یو «اخیافی» ورور یا خور ولری نو له دی دواړو څخه هر یوه ته سدس (شپږمه برخه) وررسیږی. او د نارینه او ښځی یعنی د «اخیافی» ورور او خور برخه برابره ده. او هیڅ زیادت او کمی پکښی نشته پاتی شوه دوه دول (طریقه) ورور او خور یعنی «عینی» او «علاتی» نو د دی دواړو حکم لکه د اولاد داسی دی. په دی شرط چه د مری پلار او زوی هیڅ نه وی. مقدم «عینی» دی. که هغه نه وی نو «علاتی» دی. د «النساء» د سورت په آخر کښی د دی

دواړو د ميراث ذکر هم راځي.

فائده : د «کلالي» دا تفسیر چه کړی شوی دی (چه د هغه پلار او زوی نه وی) دا گړد (تول) سره منی، مگر زمونږ امام ابوحنيفه رحمة الله عليه د نيکه او لمسی نفی هم ورسره کوی، او وائی کوم حکم چه په پلار او ځوی باندی مرتب کیږی، عیناً همغه حکم پر نيکه او لمسی باندی هم مرتب کیدونکی دی. او د حضراتو صحابه ؓ له وخت څخه راهیسی دا اختلاف د علماؤ په منځ کښی دوام لری.

فَإِنْ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْ ذَلِكَ فَهُمْ شُرَكَاءُ فِي الثَّلَاثِ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةِ يُوصِي بِهَا أَوْ دَيْنٍ غَيْرِ مُضَارٍّ

نو که وو (وړونه خویندی د کلالي) زیات له دغه (یو ورور او خور څخه) نو دوی گړد (تول) سره شریکان دی په ثلث (دریمه برخه د ترکی) کښی وروسته له (اداء کولو د) وصیت چه وصیت کولی شی په هغه سره یا پس (له اداء کولو) د دین په دی حال کښی چه (نورو ته) نقصان ونه رسوی (په دی وصیت کښی).

تفسیر: یعنی که «اخپانی» ورور او خور له یوه ځنی زیات وی نو دوی گړدو (تولو) ته همغه یو ثلث (دریمه برخه) په میراث وررسیږی او په پرمویی صورت کښی هغه «سدس» (شپږمه) او په وروستنی صورت هغه «ثلث» چه ورکاوه کیږی له وصیت او قرض ځنی وروسته څه مال چه باقی پاتی کیږی له همغه ځنی دا «ثلث» یا «سدس» ورکاوه کیږی. او وصیت هلته صحیح او پر میراث باندی مقدم کیدی شی چه په هغه کښی د نورو څه زیان نه وی او دا زیان دوه صورتونه لری.

(۱) دا چه له یوه «ثلث» ځنی ئی د زیات مال وصیت کړی وی.

(۲) دا چه د هغه وارث له پاره چه هغه ته له میراث ځنی هم برخه وررسیږی څه وصیت وکړی په دی دواړو صورتونو کښی وصیت صحیح نه دی. هو! که گړد (تول) ورته هغه وصیت سره منی نو ښه! که نه هسی وصیتونه گړد (تول) مردود دی.

(فائده) : څرنگه چه له وارثانو ځنی اندیښنه وه چه د میت له ترکی ځنی به د میت وصیت او قرض اداء نه کړی بلکه تول مال به د خپلو ځانونو له پاره وساتی نو ځکه ئی له میراث سره هر ځلی د وصیت او د دین د حکم تاکید بیان کړ او کله چه وصیت تبرع او احسان دی او دیر ځله یو معین سری د دی مستحق نه وی او له دی سببه د هغه د ضائع کیدلو احتمال قوی ؤ نو ځکه ئی د اهتمام او احتیاط لامله (له وجی) په هر ځای کښی له دین (پور) ځنی د وصیت

ذکر د مخه فرمایلی دی حال دا چه د وصیت درجه له دین څخه وروسته ده لکه چه پخوا تیره شوه. (یعنی لکه چه هیڅوک د دین په اداء کېنې غفلت نه کوی هم داسی دی په وصیت کېنې هم نه کوی!) او هم وصیت د مورث حق دی لکه تجهیز او تکفین. پرته (علاوه) له وراثت او دین څخه چه هغه د نورو حق دی نو له دی حیثیته به وصیت له دین ځنی مقدم وی اگر که له بلی وجی دین په وصیت باندی وړاندی دی او دلته چه د (غیر مضار) قید زیات شوی دی هم دا قید به په نورو سابقه ځایونو کېنې هم معتبر وی.

وَصِيَّةٌ مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَلِيمٌ ﴿١٧﴾

وصیت کوی الله تاسی ته وصیت له (جانبه) د الله، او الله ښه عالم دی (په ټولو احوالو) دیر تحمل والا (په تاخیر د عقوبت له پاره د انابت)

تفسیر: هغه میراثونه چه د دی رکوع له شروع څخه تر دی ځایه پوری بیان شوی دی پنځه دی. (۱) ځوی لور (۲) مور پلار (۳) میره (خاوند) (۴) ښځه (۵) اخیافی ورور خور. هم دی پنځو ته ذوی الفروض یعنی د معلومو برخو خاوندان وائی (په استثناء د ځوی چه عصبه دی) د دی پنځو وارو د میراث احکام ئی بیان کړل، په پای کېنې ئی د تاکید په ډول (طریقه) وفرمایل. «دا حکم د پاک الله دی او تعمیل ئی ضروری دی او الله جل جلاله ته هر شی معلوم دی چه کوم یو اطاعت کوی او کوم یو غاړه غره وی؟ او کوم یو په میراث، وصیت، او دین کېنې له حق او انصاف سره سم کار کوی او کوم یو بی انصافی کوی او ضرر رسوی؟ او په دی خبره دی هیڅوک ونه غولیری چه د ظلم او بی انصافی په سزا کېنې ولی تاخیر کیږی؟ ځکه چه د الله تعالیٰ حلم هم دیر کامل دی.

(فائده): ښائی وپوهیږو چه پرته (علاوه) له «ذوی الفروضو» څخه چه د هغو ذکر په هم دی رکوع کېنې تیر شو یو بل قسم وارث هم دی چه هغه ته «عصبه» وائی. او هغو لره کومه معینه برخه لکه نصف (نیمائی) او ثلث (دریمه) او ثلثان (دوه برخې له دری برخو) او ربع (څلورمه برخه) او سدس (شپږمه برخه) او نور نه ده مقرر بلکه هر هغه شی چه له «ذوی الفروضو» ځنی کوم یو نه وی نو د هغه ټول مال (عصبه) ته وررسیږی. او که (ذوی الفروض) او «عصبه» دواړه وی نو اول «ذوی الفروضو» ته او که تری پاتی نشو «عصبی» ته هیڅ نه ور رسیږی او اصلی «عصبه» هغه دی چه نارینه وی ښځه نه وی او د ده او د مری په مینځ کېنې د ښځی واسطه هم نه وی او د دوی درجی څلور دی.

(۱) ځوی او لمسی.

(۲) پلار او نیکه.

(۳) ورور او وراره.

(۴) تره او د تره غوی یا د ده لمسی.

که خو تنه «عصبه» موجود وی نو میراث همغو عصبه ؤ ته ورسیږی چه مری ته نژدی وی لکه د لمسی په مقابل کښی غوی او د وراره په مقابل کښی ورور وړاندی دی نو بیا د «اخیا فی» او «علاتی» په مقابل کښی (اعیانی) مقدم دی. د دی څلورو واپو په استثناء او له ورور سره خور هم «عصبه» کیږی. دا اصلی «عصبه» نه دی بلکه غیر اصلی دی پرت (علاوه) له اولاده او ورونو څخه د نورو نارینه ؤ سره ښځی نه «عصبه» کیږی. مثلاً د تره زوی «عصبه» دی مگر ده سره د تره لور «عصبه» نشی کیدی.

(فائده): د دی پاس ذکر شویو قسمونو یعنی «ذوی الفروض» او «عصبه ؤ» څخه علاوه زمونږ د امام ابوحنیفه رحمه الله علیه په نزد دریم قسم وارث «ذوی الارحام» هم شته. یعنی داسی قرابت لرونکی چه د ده او د مری په منځ کښی د ښځی واسطه وی چه نه «ذوی الفروض» وی او نه «عصبه» لکه لمسی، نیا، خورنۍ، ماما، ترور، تودۍ او د دوی اولاده کله چه له کوم مری څخه نه «ذوی الفروض» او نه «عصبه» هیڅ، یو نه وی پاتی نو د هغه میراث «ذوی الارحامو» ته ورسیږی د دی تفصیل د فرائضو په کتابونو کښی مذکور دی.

تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ
تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ الْفَوْزُ
الْعَظِيمُ ١٣ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ
يُدْخِلْهُ نَارًا خَالِدًا فِيهَا وَلَهُ عَذَابٌ مُهِينٌ ١٤

دا (د یتیمانو، میراثونو، وصیت او د دین تیر شوی حکمونه) حکمونه د الله دی، او هر څوک چه ومنی حکم د الله او د رسول د ده نو داخل به کړی الله دغه (مطیع په هسی) جنتونو کښی چه بهیږی له لاندی د (مانیو او ونو د) هغو ویالی همیشه به وی (دوی) په دی (جنتونو) کښی، او دا (ننوتل جنت ته) مراد موندل (بری) دی ډیر لوی. او هر څوک چه نافرمانی کوی د الله او د رسول د ده او وځی له حدوده د الله نو داخل به کړی (الله) دغه (معتدی) اور ته چه همیشه به وی (دی) په هغه (اور د دوزخ) کښی او (شته) ده ته عذاب ډیر سپکونکی.

تفسیر: یعنی دا پخوانی گرد (تول) ذکر شوی احکام (چه د یتیمانو حقوق، وصیت او میراث

دی) د الله جل جلاله مقررې کړې ضابطې او قاعدې دی هر هغه څوک چه اطاعت کوي او د الله احکام مني چه په هغو کېږي د وصیت او د میراث حکم هم شامل دی نو د هغه له پاره تل جنت دی. او هر هغه څوک چه سر غړوی او د الله تعالی له حدودو څخه بیخي خارجيږي (یعنی حلال نئ حرام او حرام نئ حلال گڼي) نو هغه له ذلت او خواری سره تل د جهنم په عذاب کېږي پاتی کېږي.

وَالَّتِي يَأْتِيَنَّ الْفَاحِشَةَ مِنْ نِسَائِكُمْ فَاُسْهَدُوا
عَلَيْهِنَّ اَرْبَعَةً مِّنْكُمْ، فَاِنْ شَهِدُوا فَاَمْسِكُوهُنَّ فِي الْبُيُوتِ
حَتَّىٰ يَتَوَقَّعَنَّ الْمَوْتَ اَوْ يَجْعَلَ اللَّهُ لَهُنَّ سَبِيلًا ۝٥

او هغه (مېروېښې) ښځې چه راځي فاحشه (د زنا قبيح کار) ته له ښځو ستاسي نو شاهدان وغواړئ (ای قاضيانو له قاذفه) پر دوی باندې څلور تنه له تاسي (مسلمانانو نه)، نو که شاهدی وویل (شاهدانو پر زنا) نو بندی کړئ تاسي دا (ښځې) په کوټو کېږي تر هغه پوري چه وفاتی کاندې دوی موت یا وگرځوي (مقرر کړي) الله دوی لره کومه لاره د (خلاصی له دی بنده).

تفسیر: وروسته د یتیمانو، او د موارثو له بیان، اوس د اقاربو نور متعلقه احکام راښی. اول د ښځو په نسبت د څو خبرو ارشاد کیږي چه د هغو خلاصه دا ده «د ښځو تادیب او سمول یو ضروری امر دی. خو پر دوی باندې هیڅ قسم ظلم او تعدی کول ښه کار نه دی.» د جاهلیت په زمانه کېږي په دی دواړو مواردو کېږي پر ښځو باندې ډیر تیری او بی اعتدالی کیده، او په دی آیت کېږي د هغو د تادیب په نسبت حکم دی. «که د کومې زوجې په نسبت د زنا ارتکاب معلوم شو نو د دی له پاره څلور تنه شاهدان چه هر یو ئی مسلمان، عاقل، بالغ او ازاد وی ونیسئ!، که دا څلور وایه پر زنا ئی شاهدی ورکړي نو دا ښځه دی په کوټه کېږي مقیده وساتي! او هسی انتظام دی وکړي! چه له کوره ونه وځي او له چا سره کتنه ونه کړي شی تر څو چه هغه ښځه مړه شی، یا الله تعالی د هغې د پاره کوم بل حکم او سزا مقرر و فرمائي. د دی آیت د نزول تر وخته ئی د زانیی له پاره کوم حد نه ؤ مقرر فرمایلی بلکه د تعیین وعده ئی راکړه لکه چه څه موده وروسته ئی په (۱۸) جزء د «النور» د سورت په (۲) آیت، اوله رکوع کېږي د هغه حد نازل کړه چه د باکړی له پاره یو سل دری او د ثیبی له پاره «رجم» یعنی په گټو سره ویشتل دی، تر څو چه مړه شی.

وَالَّذِينَ يَأْتِيهِمْ مِنْكُمْ فَادُّوهُمْ

او هغه دواړه سړی چه راځی دی (قبیح کار ته) له تاسی نو ایذاء ورسوی
دوی ته!

تفسیر: یعنی که دوه تنه اعم له دی چه یو نارینه او بله ښځه وی یا که دواړه نارینه وی. یا دواړه ښځی (من حیث السحق) وی. او د بد فعل مرتکب شی نو د هغوی سزا ئی مجملأ په ایذاء ورکولو سره ارشاد وفرمایله. په ژبه سره وی، که په خوله سره هومره چه مناسب وی د هغو د تأدیب او تنبیه ورکولو حکم شوی دی. له دی ځنی معلومیږی چه تر هغه وخته پوری د «زنا» او د «لواطت» د دواړو حکم هم داسی ؤ. چه د حاکم او قاضی په نزد دی هغوی ته هومره سزا، شتم (کنخل)، ضرب (وهل) چه د زجر او عبرت له پاره مناسب وی ورکړه شی. وروسته له هغه کله چه سم له وعدی سره د زنا حد نازل شو، نو د «لواطت» له پاره ئی کوم جلا (جدا) بیان ونه فرمایه. او په هغه کښی د عالمانو سره اختلاف دی چه د «لواطت» له پاره هم هغه حد مقرر دی چه د «زنا» له پاره تاكلی (مقرر) شوی دی یا د «لواطت» همغه سزا باقی پاتی ده چه پخوا وه یا د هغه سزا په توره یا په بله کومه طریقه سره وژل دی.

(فائده): اکثر علماء دا آیت پر زنا معمولوی، او ځینو پر «لواطت» حمل کړی دی، او ځینی ئی پر دواړو باندی شامل گنی. (ځنی وائی. «وَالَّذِينَ يَأْتِيهِمْ مِنْكُمْ» په سحافاتو او «وَالَّذِينَ يَأْتِيهِمْ مِنْكُمْ» په لواطت کوونکو او «الزَّانِيَةُ وَالزَّانِي» په زانیانو پوری مخصوص دی. نو په دغه تقدیر پاس آیت نه دی منسوخ.)

فَإِنْ تَابَا وَأَصْلَحَا فَأَعْرِضُوا عَنْهُمَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ ثَوَابًا رَحِيمًا

نو که توبه ویستله دی دواړو او اصلاح کړ دواړو (عمل خپل) نو څنگ وکړئ
تاسی له دی دواړو نه، بیشکه چه الله دی ښه توبه قبلوونکی (د گنهگارانو)
ډیر رحم والا (په انعام د اجر او ثواب سره).

تفسیر: یعنی که وروسته له دی نه دوی له بد کاری ځنی توبه وکړی. او خپل راتلونکی عملونه ښه کړی نو تاسی د هغوی تعقیب پرېږدئ!، او په زجر او ملامتولو سره ئی مه تنگوئ! او الله تعالی د خپلو بندگانو د توبی قبلوونکی، او پر دوی باندی مهربانی کوونکی دی. او تاسی لره هم ښائی چه هم داسی وکړئ!

إِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللَّهِ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السُّوءَ بِجَهَالَةٍ ثُمَّ يَتُوبُونَ مِنْ
قَرِيبٍ فَأُولَئِكَ يَتُوبُ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٤﴾

بیشکه (قبلول د) توبی په الله (د وفاء له مخی ضروری شی) دی دپاره د هغو کسانو چه کوی دوی ناکاره په ناپوهی سره (په دی حال چه په شان د ناپوهانو وی) بیا توبه وباسی دوی په نژدی زمانه کښی (له موت نه په خوا) نو دغه کسان رجوع به کوی په رحمت سره الله په دوی باندي، او دی الله ښه عالم (په پتو او ښکاره ؤ) ښه حکمت والا (چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی)،

تفسیر: یعنی توبه خو بیشکه داسی شی دی چه په هغه سره د «زنا» او د «لواطت» په شان درانه جرمونه هم الله تعالیٰ معافوی لکه چه له پخوانی آیت څخه مفهوم شو. لیکن د دی خبری لحاظ هم ښائی هر ورو (خامخا) وکړو. الله تعالیٰ چه په خپل فضل او کرم سره د توبی د قبلولو وعده فرمایلی ده هغه اصلاً په هغو خلقو پوری مخصوصه ده چه په بی خبری او ناپوهی سره کومه کبیره یا صغیره گناه تری صادره شی مگر هر کله چه په خپلی خرابی باندي متنبه او مطلع شی نو سمدلاسه پښیمانه او توبه وکړی نو الله تعالیٰ داسی خطاوی خامخا (تفضلاً) ورمعافوی او پاک الله پر هر شی باندي پوهیږی او دا خبره ورته ښکاره ده چه کوم یوه په ناپوهی سره گناه کړی ده؟ او کوم یوه په اخلاص سره توبه ایستلی ده؟ او د حکمت غښتنن (خاوند) دی د هر چا توبه چه سم له حکمته سره وی قبلوی ئی.

(فائده) د «جهالت» او د «قريب» له قیلونو معلومیږی، هر څوک چه د ناپوهی لامله (له وجی) گناه کوی او وروسته له تنبیه ژر توبه کوی نو (تفضلاً د عدالت او د حکمت له قاعدی سره سم د هغه د توبی مقبولیت ضروری دی او هر څوک چه په قصد او عمد سره د پاک الله له احکامو مخنی د غاری غرولو جرئت وکړی، یا وروسته د خپلی گناه له پوهیللو څخه په توبه ایستلو کښی تأخیر او په همغه پخوانی حالت باندي قیام او دوام کوی نو د عدل او انصاف له قاعدی سره سم د هغه خطا اصلاً د معافولو وړ (لائیق) نه ده او د هغی قبلول یوازی د الله تعالیٰ فضل او کرم دی چه په خپلی مهربانی سره د دوی دواړو توبی قبلوی. دا خو د پاک الله احسان دی او (تفضلاً) ذمه واری فقط په اول صورت کښی ده او په نورو کښی نشته.

وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ حَتَّىٰ إِذَا حَضَرَ
أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي تُبْتُ الْإِسْلَامَ وَلَا الَّذِينَ يَمُوتُونَ

وَهُمْ كَفَّارٌ أُولَئِكَ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ۝۱۸

او نشته (وعده د قبول د) توبی له پاره د هغو کسانو چه کوی دوی گناهونه تر هغه پوری چه راحاضر شی یو د دوی ته (اسباب د) مرگ نو وائی چه بیشکه ما توبه ویسته اوس او نه (قبلیدی شی توبه) دپاره د هغو کسانو چه دوی مره شی حال دا چه دوی کافران وی، دغه کسان (چه د کفر په حالت کښی مری، په عین غرغره کښی توبه کوی) تیار کړی دی مونږ دوی ته عذاب دردناک.

تفسیر: یعنی د داسی خلقو توبه نه قبلیدی چه پرله پسې گناه کوی او له گناه غنی مخ نه اړوی. تر څو چه د مرگ علامی او اسباب په نظر ورشی نو په هغه وخت کښی وائی چه زه اوس توبه کوم. او نه د هغه توبه قبلیدی چه د کفر په حالت کښی مری او وروسته د آخروی عذاب له لیدلو څخه توبه کوی د داسی خلقو له پاره شدید عذاب تیار دی.

تنبیه: دا دواړه آیتونه چه د توبی د قبول او د توبی د عدم قبول په نسبت دلته مذکور دی د دوی کوم مطلب چه مونږ پاس بیان کړ هغه د غځینو لویو محققینو له تحقیقاتو سره سم دی او په هغه کښی دا ښه والی دی چه د «جهالت» قید او د «قرب» لفظ دواړه په خپلی ظاهری معنی باندی قائم پاتی دی او د «علی الله» معنی هم په سهولت سره جوړه شوه. او په دی موقع کښی د توبی د قبول او د عدم قبول د ذکر فرمایلو مقصد هم په ښه شان سره عیان شو یعنی د «کیف ما اتفق» توبه مقبوله نه ده او د توبی څو صورتونه دی او د دی په مقبولیت کښی هم فرقونه شته تر څو چه د توبی په اعتماد څوک پر گناهونو باندی جرئت ونه کړی. او دا مقصد هم په دی صورت سره ښه حاصلیدی. مگر نورو مفسرینو حضراتو چه علی العموم د دی آیتونو مطلب نی ارشاد فرمایلی دی، د «جهالت» قید نی «احترازی» او «شرطی» قید نه دی اخیستی بلکه (واقعی) قید نی گنی او وائی چه گناه تل له جهله او حماقته څرگندیږی او د «قرب» معنی داسی کوی چه د موت له راتللو څخه پخوا څومره وخت چه وی هغه کړد (تول) ته «قرب» وایه شی ځکه چه د دنیا ژوندون قلیل دی. نو په دی صورت کښی مطلب نی داسی کیږی چه «الله تعالیٰ» هغه وعده چه د توبی د قبولولو په نسبت فرمایلی ده له هغو سره ده چه د ناپوهی او د خپل پای او انجام د نه کتلو لامله (له وجی) گناه کوی او بیا د موت له راتکه څخه پخوا تائب کیږی او هغه کسان چه موت نی لیدلی او د نزعی حالت ته رسیدلی دی یا هغه کسان چه کافران مره شوی دی نو د دوی توبه له سره نه قبلیدی. له دی تقریر سره به سم د توبه کوونکو د هغو د دوو بین بین صورتونه چه په رومینی تقریر کښی مذکور شوی دی په اول شق (د توبی په قبول) کښی شمیرل کیږی.

(فائده). کله چه د موت یقین راشی او بل عالم په سترگو سره وکتلی شی

نو په هغه وخت کېنې توبه نه قبلېږي. هو! د اخروی عالم له کتلو څخه پخوا توبه قبلېږي چه له رومېنې تفسیر سره په اول صورت کېنې د توبې قبول د عدل او انصاف له قاعدې سره سم دی. او په نورو صورتونو کېنې د توبې قبول یواځې د هغه په فضل او کرم سره دی

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا يَحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَرْتُوا النِّسَاءَ كَرْهًا وَلَا تَعْضُلُوهُنَّ
لِتَنْهَبُوا بِبَعْضِ مَا اتَّيْتُوهُنَّ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّ بِفَاحِشَةٍ مُبِينَةٍ

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (ای مؤمنانو!) نه دی حلال تاسی لره دا (کار) چه په میراث به اخلئ تاسی ښځې په زور سره، او مه منع کوئ تاسی دا (ښځې) له پاره د دی چه یوسئ (تری واخلئ) تاسی ځینې د هغه مال چه ورکړی وی تاسی دوی ته (په مهر کېنې) مگر چه راشی (وکاندې) دوی فاحشه (قبیح کار نشوز یا زنا) ښکاره،

تفسیر: په پخوانی بیان کېنې ئی د ښځو د بد افعالی او د تأدیب او سمولو حکم ورکړی ؤ، اوس د اهل جاهلیت له هغه ظلم او تعدی څخه ممانعت فرمائی چه په دول دول (قسم قسم) صورتونو پر ښځو باندی اجرا کیدل د هغو صورتونو له منځه یو صورت دا هم ؤ. «کله چه به څوک مړ کیده نو د دی مړی ښځه به د علای زوی یا ورور یا د بل کوم وارث له لوری بندی ساتله کیده بیا به ئی که زړه غوښتل له هغی سره به ئی نکاح ترله. یا به ئی همغسې بی نکاح پخپل کور کېنې ساتله او د هغی تول مهر یا څه برخه بی ئی تری اخیسته یا به ئی تر مرگه پوری هلته بندی ساتله، او د هغی د مال به وارث کیده» نو د دی په نسبت دا آیت نازل شو چه د هغه خلاصه دا ده. «کله چه څوک مړ شی نو د هغه ښځه د خپلی نکاح واک (اختیار) لری د هغه مړی ورور یا بل کوم وارث لره دا اختیار نشته چه هغه ښځه په زور سره په خپله نکاح کېنې راوولی او نه هغه ښځه د بل چا له نکاح څخه منع کولی شی او هغه مجبوره کولی شی چه د خپل میره (خاوند) له میراث ځنی کوم شی (چه هغی ته وررسیدلی وی) بیرته ورکړی. هو! که هغی کومه صریحه بدعملی وکړله نو له هغی بدعملی څخه د هغی ممانعت په کار دی.»

وَعَاشِرُوهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ فَإِنْ كَرِهْتُمُوهُنَّ
فَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَيَجْعَلَ اللَّهُ فِيهِ خَيْرًا كَثِيرًا ۝١٩

او گزران کوئ تاسی (ای میرو) له دی (بنغو) سره په نیکی طریقی سره!، پس که خوښی نه وی ستاسی دا بنغی نو (صبر وکړئ) ښائی چه نه به خوښوئ تاسی یو شی حال دا چه گرځولی به وی الله په دی شی کښی خیر ډیر.

تفسیر: یعنی له بنغو سره په خبرو او اترو (په افعالو او احوالو په نفقه او کسوت په مسکن او مامن) او نورو معاملاتو کښی په ښو خوښو او ښه سلوک سره معامله وکړئ! د جاهلیت په شان (چه د ذلت او د سختی سلوک له بنغو سره کیده) له هغوی سره خراب سلوک مه کوئ! بیا که ستاسی د کومی بنغی کوم خصلت او خوی او عادت خوښ نه وی نو صبر وکړئ، کښی چه په هغی کښی کومه فائده هم وی او ممکن دی چه تاسی ته کوم شی ښه نه درښکاری او الله تعالیٰ په هغه کښی ستاسی له پاره دینی یا دنیوی کومه گټه ایښی وی نو تاسی لره تحمل کول په کار دی. او له بد خوی سره بدخوئی نه ښائی چه وکړه شی.

وَأِنْ أَرَدْتُمْ اسْتِبْدَالَ زَوْجٍ مِّمَّا كَانَ زَوْجٌ وَأَنْتُمْ أَحْدَاهُنَّ قِنطَارًا
فَلَا تَأْخُذْ وَأَمِنْهُ شَيْئًا أَتَأْخُذُ وَنَهَ بَهْتَانًا وَأَنْتُمْ مَبِيتًا ۝۱۰

او که اراده وکړه تاسی (ای میرونو) د بدلولو د یوی بنغی په غای د بلی بنغی (چه یوه طلاقه او بله نکاح کړی!) حال دا چه ورکړی وی تاسی یوی ته د دوی ډیر مال (په مهر کښی هم) نو مه اخلئ تاسی (ای میرونو! بیرته) له هغه مال نه هیڅ شی آیا اخلئ به تاسی دغه (مال) په ناحقه (په دروغو بی موجب) او په گناه ښکاره (ظلم ظاهر سره)

تفسیر: له اسلام څخه پخوا داسی هم کیده. کله چه به کوم میره (خاوند) غوښتل چه خپله پخوانی ښځه پرېږدی او له بلی کومی بنغی سره نکاح وتری نو پر پخوانی بنغی باندی به ئی تهمت لگاوه او راز راز (قسم قسم) ظلم تیری او سختی به ئی راوستی تر څو هغه مجبوره شی او خپل مهر بیرته ورکړی چه میره (خاوند) ئی هغه مهر په خپلی نوی نکاح کښی ولگوی. دا آیت د دی کار د ممانعت له پاره نازل شو چه مطلب ئی دا دی. «کله چه پخوانی ښځه پرېږدئ!، او بله وکړئ! او پخوانی ښځی ته ډیر مال هم تاسی ورکړی وی نو اوس له هغی بنغی څخه هیڅ شی بیرته مه اخلئ! آیا تاسی په پلمه (تدبیر) او صریح بهتان سره له پخوانی بنغی څخه د هغه مال اخیستل هم غواړی چه ورکړی مو ؤ دا له سره جائز نه دی.»

وَكَيْفَ تَأْخُذُونَهُ وَقَدْ أَفْضَىٰ بَعْضُكُمُ إِلَىٰ بَعْضٍ وَآخُذْنَ مِنْكُمْ بَيْنًا وَأَعْلِظُ ﴿٣١﴾

او خرننگه به آخلعی تاسی هغه مال حال دا چه په تحقیق سره رسیدلی دی
 غینی له تاسی غینو (نورو) ته (په طریقه د مباشرت سره) او اخیستی دی
 (بنغو) له تاسی نه عهد کلک (د صحبت او معازجت (قربت) په حق کښی)

تفسیر: یعنی کله چه نارینه او ښځه له نکاح څخه وروسته یو ځای شی او د ناستی ملاستی وار
 راشی نو د هغی په معاوضه کښی ټول مهر ورکول پر میره (خاوند) باندی واجبیری نو اوس میره
 (خاوند) هغه مهر له دی غنی په کوم سبب اخیستی شی؟ او که ئی مهر نه وی ور رسولی نو د
 هغی مهر خرننگه معطلولی شی؟ اوس پرته (علاوه) له دی نه چه هغه مهر دا ښځه په خپله خوښه
 سره ورپریږدی د نجات او د ژغورنی (بچ کیدلو) بله کومه لاره نه ده پاتی. او دی ښځی ډیر
 مضبوط او کلک اقرار له تاسی غنی اخیستی دی چه د هغه په سبب دوی ستاسی په قبضه او
 تصرف کښی راغلی دی. او تاسی له دوی غنی په پوره ډول (طریقه) سره منتفع شوی یی که نه
 تاسی پر دوی باندی د واک (قبضه) او تصرف اختیار په څه ډول (طریقه) بیامونده؟ اوس له
 هسی کاملی قبضی او تام تصرف څخه وروسته د بنغو مهر بیرته اخیستل یا د دوی مهر نه
 ورکول خرننگه روا کیدی شی؟

(فائده): ښائی چه وپوهیږو لکه چه وروسته له مجامعته ټول مهر د میره (خاوند) په غاړه
 لازمیوی هم داسی که مجامعت ته وار ونه رسیږی مگر صحیحه خلوت ئی ورسره کړی وی نو بیا
 هم پوره مهر واجب الاداء گرځی. هو! که صحیحه خلوت ته هم وار نه وی رسیدلی او میره
 (خاوند) ئی طلاق ورکړی نو بیا د مسمی مهر نیمائی ورکول پری لازمیږی.

وَلَا تَنْكِحُوا مَا نَكَحَ آبَاؤُكُمْ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ إِنَّهُ كَانَ فَاحِشَةً وَمَقْتًا وَسَاءَ سَبِيلًا ﴿٣٢﴾

او مه اخلعی تاسی په نکاح سره هغه (ښځی) چه نکاح کړی دی پلرونو
 ستاسی له بنغو مگر هغه چه پخوا له دی تیری شوی دی، بیشکه چه دا
 (کار) دی فاحش (ډیر ناکاره) او ډیر مبغوض (شرعی ته)، او بده (ده دا)
 لاره (عرف ته).

تفسیر: د جاهلیت خلکو له خپلو میرو، میندو او نورو غینو محرماتو سره هم نکاح کوله چه د
 هغی ذکر اوس تیر شو نو دلته له هسی نکاح غنی هم ممانعت کاوه شی چه تاسی له هغو ښځو

سره چه ستاسی پلرونو نکاح ورسره ترلی وی نکاح مه ترئ! څکه چه دا بیحیائی او د الله تعالی د غضب سبب او دیر منفور کار او دیره بده طریقه ده او د جاهلیت په زمانه کښی هم پوهانو هغه مذموم گانه او هسی نکاح ته ئی د (مقت نکاح) او له دی نکاح څخه چه به کوم وړوکی پیدا کیده هغه ته به ئی «مقتی» ویل هسی نکاح هومره چه شوی دی، شوی دی وروسته له دی نه دی بیخی ونه کره شی!

(فائده) . کوم حکم چه د پلار د منکوحی په نسبت دی په هغه حکم کښی د پلارنیو او مورنیو نیکونو منکوحی هم داخلی دی اگر که د ډیرو پورته نیکونو هم وی (زمونږ امام ابوحنیفه رحمه الله علیه وائی چه مراد له دی نکاح ځنی «وطی» ده یعنی مه «وطی» کوئ! هغی ښځی چه (وطی) کری دی پلرونو ستاسی په نکاح یا په ملک یمین یا په زنا سره)

حُرْمَتُ عَلَیْكُمْ اُمَّهَاتُكُمْ وَبَنَاتُكُمْ وَاَخَوَاتُكُمْ وَعَمَّاتُكُمْ وَخَالَاتُكُمْ وَبَنَاتُ الْأَخِ وَبَنَاتُ الْأُخْتِ

حرامی کری شوی دی پر تاسی میندی ستاسی او لونۍ ستاسی او (حرامی شوی دی پر تاسی) خویندی ستاسی او عمی (تروریانی) ستاسی او خالی (توریانی) ستاسی او لونۍ د ورور (وریری ستاسی) او لونۍ د خور (خورځی ستاسی).

تفسیر: د میری د نکاح د حرمت له بیانولو نه وروسته اوس د هغو گردو (تولو) ښځو بیان

کوی چه له هغوی سره نکاح ترل جائز نه دی او دا ښځی (۱۴) قسمه دی. ۷ نسبۍ ۷ سببۍ.

(۱) . د هغو بیان کاوه شی چه د نسب د علاقۍ له سببه حرامی دی او هغه اوه دی.

(۱) مور (۲) خور (۳) لور (۴) ترور (۵) تورۍ (۶) وریره (۷) خورځه چه له دوی ځنی له

هیڅ یوی سره نکاح ترل جائز نه دی (او حرمت ئی ابدی دی).

(فائده) : د مور تر حکم لاندی مورنی نیاگانۍ ترآخړه پوری گردی (تولی) داخلۍ دی. هم

داسی د لور تر حکم لاندی لمسی، کړوسی تر آخړه پوری تولی داخلۍ دی. او په خور کښی

عینی (سکه چه مور او پلار ئی یو وی) علاقی (چه پلار ئی یو او مور ئی بیله بیله وی) او

اخیفای (چه پلار ئی بیل بیل وی مور ئی یوه وی) گردی (تولی) داخلۍ دی او په ترور (عمی)

کښی د پلرونو نیکونو، خویندی تر پورتنیو پیړیو پوری عینی وی که علاقی یا اخیفای گردی

(تولی) داخلۍ دی او په تورۍ (خالۍ) کښی د مور نیا، د نیا نیا او د گردو (تولو)

خویندی سره له دری واړو قسمونو داخلۍ دی. او په وریره کښی. د دری قسمونو ورونو اولاد،

اولاد الاولاد گرد (تول) داخل دی. او په خورځه کښی د دری قسمه خویندی اولاد، اولادالاولاد

گردد (تول) سره داخل دی.

وَأُمَّهَاتُكُمُ الَّتِي أَرْضَعْنَكُمْ وَأَخَوَاتُكُم مِّنَ الرِّضَاعَةِ

او (حرامی کمری شوی دی پر تاسی) میندی ستاسی هغه چه تی ئی در کمری وی تاسی ته او خویندی ستاسی له جهته د تی رودلو،

تفسیر: . په «نسبی» محرماتو پسې اوس د «رضاعی» محرماتو ذکر کیږي او هغه دوه دي. (۱) . رضاعی مور. (۲) . رضاعی خور. او په دی کښی اشاره ده چه اوه واړه خپلوی چه په نسبت کښی سره بیان شوی په رضاعت کښی هم حرامی دی. یعنی رضاعی لور، ترور، تورې وریره او خورڅه، گردی (تولی) سره محرماتی دی لکه چه په احادیثو کښی دا حکم شته.

وَأُمَّهَاتُ نِسَائِكُمْ وَرَبَائِبُكُمُ الَّتِي فِي جُحُورِكُمْ مِّنْ نِّسَائِكُمُ الَّتِي
دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَإِنْ لَّمْ تَكُونُوا دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ
وَحَلَائِلُ أَبْنَائِكُمُ الَّذِينَ مِنْ أَصْلَابِكُمْ وَأَنْ تَجْمَعُوا بَيْنَ
الْأَخْتَيْنِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٧﴾

او (حرامی کمری شوی دی پر تاسی) میندی د ښځو ستاسی او پرکتیانې ستاسی هغه چه په غیږو ستاسی کښی (ئی تربیت موندلی او پیدا شوی) دی له ښځو ستاسی هغه چه دخول (مجامعت) کمری وی تاسی له دوی سره پس که نه وی تاسی چه دخول (مجامعت) کمری دی تاسی له دوی سره نو نشته هیڅ گناه پر تاسی باندی (په نکاح) د پرکتیو کښی (او حرامی کمری شوی دی پر تاسی) ښځی د ځامنو ستاسی هغه چه له شاگانو ستاسی (پیدا) دی، او (حرامی کمری شوی دی پر تاسی دغه) چه جمع وکړئ په منع د دوه ؤ خویندو کښی مگر هغه چه تحقیق پخوا تیری شوی دی، بیشکه چه الله دی ښه مغفرت کوونکی (د خطیاتو) دیر رحم والا (په انعام د اجر او ثواب سره).

تفسیر: اوس د «مصاهری» د محرماتو ذکر دی. یعنی د نکاح د علاقې له سببه چه له چا سره

نکاح حرامیږي. او هغه په دوه قسمه ده.

(اول) هغه چه له دی سره د تل له پاره نکاح ناجائزه ده هغه د زوجی مور او د دی زوجی لور ده چه د هغی له موره سره تاسی جماع کړی وی، لیکن که د جماع او د جماع دواعی (لکه لمس) نه پخوا کومی ښځی دی. او په دوی کښی تر لاندی پوری د لمسی او کړوسی ښځی هم داخلیدي او له دوی سره ستاسی نکاح له سره روا نه ده.

(دوهم) قسم هغه ده چه له دوی سره تل د نکاح ممانعت نه وی، بلکه تر هغه پوری چه کومه ښځه ستاسی په نکاح کښی وی، تر هغه پوری د دی ښځی نورو خپلوانو ښځو سره د نکاح ممانعت وی. خو کله چه هغی ښځی ته طلاق ورکړئ! یا مړه شی، نو بیا له هغو سره به مو نکاح ترل روا کیږي، او دغه د هغی زوجی خور ده چه د زوجی په شتوالی کښی له هغی سره نکاح نه ده روا. او وروسته له هغی ورسره نکاح جائزه ده او هم داسی د زوجی د عمی، خالی وریری او خوړغی حکم هم دی.

(فائده) : دا ئی چه وفرمایل ښځی ستاسی د هغو غامنو چه ستاسی له شاگانو وی، د هغه مطلب دا دی . چه ستاسی غامن یا لمسی نسبی وی نه د خولی، یعنی تش ستاسی په غیږو کښی لوی شوی نه وی، چه هغه ته «متبنی» وائی او له «رضاعی» غنی احتراز نه دی. او د (الاما قد سلف) مطلب دا دی چه د جاهلیت په زمانه کښی او له دی حکم څخه پخوا هغه اجتماع چه د دوه ؤ خویندو په منځ کښی شوی ده، هغه معاف ده، او د «فی حجبورکم» له فرمایلو غنی دا مطلب دی «هغه چه تاسی ئی پخپلو غیږی کښی روزنه او پالنه کوئ یعنی د اولاد په شان له هغوی سره معامله کوئ!» ځواکی د زیه له کومی ئی اولاد گڼئ! له دی غنی د دوی د نکاح حرمت لا ښکاره شو او دا مطلب نه دی چه د هغوی د حرمت له پاره د هغوی پالل او روزل په غیږ کښی ضروری دی.

وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ كِتَابَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ

او (حرامی کړی شوی دی پر تاسی) میروښی (منکوحی) له ښځو مگر هغه (میروښی - منکوحی) چه مالکان شوی دی (د هغو) ښی لاسونه ستاسی، فرض کړی دی الله پر تاسی (تحریم د دی پورته محرماتو، یا) ښی لاسونه ستاسی، (مقرر کیدل د دی حکم په) کتاب د الله کښی دی پر تاسی باندی، (چه پاس مذکور دی)

تفسیر: د محرماتو ذکر کولو څخه وروسته اوس د هغو ښځو د حرمت بیان فرمایي چه د بل چا په نکاح کښی وی یعنی هغه ښځه چه د بل چا په نکاح کښی وی د هغی نکاح له بل سره نه روا کیږی. تر څو چه هغه په طلاق یا وفات له خپل میره (خاوند) جلا (جدا) او د طلاق یا د موت عدت ئی پوره نشی نو تر دی وخته پوری هیڅوک له دی سره خپله نکاح نشی ترلی، که کومه میروښه (منکوحه) ښځه ستاسی په «ملک الیمین» کښی راشی، نو هغه له دی حکم څخه مستثنی او پر تاسی باندی روا ده، اگر که میره (خاوند) ئی ژوندی هم وی او دی ته ئی طلاق هم نه وی ورکړی او صورت ئی دا دی چه یو کافر نارینه له یوی کافری ښځی سره نکاح ترلی وی او مسلمانان پر «دارالحرب» باندی یرغل (حمله) وروزی او هغه میروښه (منکوحه) ښځه اسیره کړی او «دارالاسلام» ته ئی راوولی، نو دا ښځه چه د هر مسلمان په لاس ورغلی وی هغه ته حلاله ده اگر که د هغی میره (خاوند) په «دارالحرب» کښی ژوندی موجود وی او خپلی دی ښځی ته ئی طلاق هم نه وی ورکړی د گردو (تولو) محرماتو له بیانولو څخه وروسته تاکید فرمایي چه دا د الله جل جلاله حکم دی، د هغه منل پر تاسی باندی لازم دی. (کتب الله محذوف فعل مصدر دی. یعنی کتب الله علیکم حرمة هذه المحرمات لیکلی دی الله حرمت د دغو محرماتو پر تاسی باندی په لیکلو سره. او تقدیر ئی کړی په تقدیر کولو سره).

(فائده): هغه کافره ښځه چه په «دارالحرب» کښی نیولی شوی وی، د هغی د حلالیدو له پاره دا ضروری ده چه یو «حیض» پری تیر شی او دا ښځه مشرکه او بت پرسته هم نه وی بلکه له اهل د کتابو څخه وی.

وَأَجَلَ لَكُمْ مَّا وَرَاءَ ذَلِكَ أُنْ تَبْتَغُوا بِأَمْوَالِكُمْ مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسْفِحِينَ

او حلالی کړی شوی دی تاسی ته (کردی (تولی) ښځی) چه پرته (علاوه) له دوی څخه دی (په دی شرط) چه طلب وکړئ تاسی (د هغو) په مالونو خپلو (چه مهر دی) په دی حال کښی چه ساتونکی شی. (د خپل دین په نکاح سره) نه زنا کوونکی

تفسیر: یعنی بی له هغو (١٥) اقسامو ښځو څخه چه د دوی د حرمت بیان وشو نوری گردی (تولی) ښځی په څلورو شرطونو حلالی دی.

(١): دا چه طلب ئی کړئ! یعنی په ژبی سره «ایجاب» او «قبول» د دواړو له خوا وشي.
(٢): دا چه مهر ورکول ومنئ!

(٣): دا چه د هغی ښځی پخپل واک (اختیار) کښی راوړل او په قید او قبضه کښی ساتل مقصود وی او تش ورسره چرچی (مزی) کول او شهوت پرستی مقصود نه وی لکه چه په زنا کښی وی. یعنی د همیشه له پاره هغه د ده ارتینه (ښځه) شی، او بی له پریښودلو او طلاقولو له خپل میره (خاوند) څخه بیلیدلی نشی، مطلب دا چه کومه موده نه وی مقرر شوی. نو له دی څخه د «متع» حرمت ښکاره شو چه د حق د خاوندانو پری اجماع ده.

(٤): شرط چه په نورو آیتونو کښی مذکور دی دا چه په مخفی ډول (طریقه) سره دوستی نه وی یعنی لږ تر لږه دوه نارینه یا یو نارینه او دوی ښځی د دی نکاح په معامله کښی شاهدان وی. که بی له شاهدانو ایجاب او قبول وشي نو هغه نکاح نه صحیحه کیږی او زنا بلله شی.

فَمَا اسْتَبْتَعْتُمْ بِهِ مِنْهُنَّ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ فَرِيضَةً

پس هر هغه ښځه چه نفع واخیسته تاسی په هغی سره له دی (منکوحو ښځو) څخه نو ورکړئ تاسی دوی ته مهرونه د دوی په دی حال کښی چه فرض کړی شوی دی.

تفسیر: یعنی له هغی ښځی سره چه نکاح وتړله شوه او میره (خاوند) له هغی څخه تر لږی یا ډیری تاکلی (مقرر) مودی پوری نفع هم واخیسته یا لږ تر لږه یو ځلی «وطی» یا صحیحه خلوت ته وار ورسید، نو د دی ښځی پوره مهر ورکول لازمیږی. ترڅو چه هغه ښځه خپل مهر ور ونه ښی، نو په هیڅ ډول (طریقه) هغه د ده له غاړی څخه نه خلاصیږی. که ښځه بیخی په کار ورنشی او پخوا له صحیحه خلوت میره (خاوند) ئی طلاق ورکړی نو د مقرر مهر نیمایی پری لازمیږی. که ښځه پخوا له انتفاع څخه کومه هسی خبره وکړی چه په هغی سره ئی نکاح ماته شی نو د میره (خاوند) له غاړی څخه گرد (تول) مهر خلاصیږی او هیڅ شی پری نه لازمیږی.

وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا تَرَضَيْتُمْ بِهِ مِنْ بَعْدِ الْفَرِيزَةِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٢٧﴾

او نشسته گناه پر تاسی باندی (ای میرونیو (خواندانو) او بنغو!) په هغه شی کښی چه راضی شوی یی تاسی په هغه باندی پس له مقررولو (د مهر) بیشکه چه الله دی ښه عالم (په پتو او ښکارو) ډیر حکمت والا (چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی).

تفسیر: یعنی که زوجین د مهر له مقررولو څخه وروسته پر کومه خبره باندی سره راضی شول. مثلاً ښځه په خپله خوښه له مهر څخه شی لږ کړی. یا نارینه پخپله رضاء سره له مقرر مهر څخه څه زیات ورکړی. نو مختار دی او په دی کښی هیڅ ویاړ نشته. او داسی دی ونه کړی چه له مقرر مهر څخه میره (خواند) څه شی لږ کړی! یا ارتینه (ښځه) له هغه څخه څه زیات شی وغواړی. هو! د دواړو خواؤ رضاء شرط ده. (یا دا معنی چه د نفقی، صحبت مفارقت او نورو په کیفیت کښی په هر شان چه بیا سره راضی شول). په آخره کښی ئی وفرمایل چه الله تعالی ته ستاسی گرد (تول) مصالح او هر راز (قسم) نفع او نقصان ښه معلوم دی او هر حکم چه فرمایی هغه بیخی له گټی او حکمت څخه ډک وی د هغه په متابعت کښی ستاسی د دارینو منافع او ښیگنی (فائده) او په مخالفت کښی ئی ستاسی نقصان او تاوان دی.

وَمَنْ لَّمْ يَسْتَطِعْ مِنْكُمْ طَوْلًا أَنْ يَنْكِحَ الْمُحْصَنَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ فِنْ مَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ مِنْ فِتْيَافِكُمُ الْمُؤْمِنَاتِ ط

او هغه څوک چه توان نه لری له تاسی له جهته د غناء د دی چه په نکاح واخلی اصیلی مؤمنی ښځی نو (په نکاح دی واخلی) له هغو ښځو چه مالکان شوی دی (د هغو) ښی لاسونه ستاسی له (هغو) وینغو ستاسی چه مؤمنی وی

تفسیر: یعنی هغه څوک چه د دی خبری قدرت نه لری چه له آزادی ښځی سره خپله نکاح وتړی او د هنی د مهر او د نفقی تحمل وکړی شی، نو داسی سری لره دا بهتره ده چه له کومی داسی مسلمانی وینځی سره خپله نکاح وتړی چه د هنی مهر لږ او نفقه ئی هم آسانه وی. او که مالک ئی په خپل کور کښی وساتی (لکه چه اکثر ئی ساتی هم) نو میره (خواند) ئی د هنی له نفقی

شخه فارغ البال گرخی. او که میره (خاوند) ته ئی ور وسپاری، نو بیا هم د اصیلی د نفقی په نسبت د دی وینځی په نفقه کښی خامخا تخفیف شته.

(فائده): هر سری چه د اصیلی ښځی د نکاح کولو توان لری نو ده لره د امام شافعی رحمه الله علیه او نورو په نزد له وینځی سره نکاح ترل حرام دی. او زموږ د امام ابوحنیفه رحمه الله علیه په مذهب کښی هسی نکاح «تنزیهی کراحت» لری او د داسی نکاح د صحت له پاره د وینځی مسلمانی د اکثر و علماؤ په نزد ضروری ده او زموږ د حنفیانو په مذهب افضله ده. که له کتابی وینځی سره نکاح وکړی نو هغه هم د امام ابوحنیفه رحمه الله علیه په نزد روا ده. هو! که د چا په نکاح کښی اصیله ښځه وی نو ده لره له وینځی سره نکاح ترل! د گردو (تولو) په نزد حرام دی.

وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِاٰیَاتِكُمْ بَعْضُكُم مِّنْ بَعْضٍ

او الله ته ښه معلوم دی ایمان ستاسی څینی ستاسی له ځینو نورو یی! (یعنی گرد(تول) د یوه پلار آدم اولاده یی!)

تفسیر: یعنی الله تعالی ته ستاسی د تولو د ایمان اصلی کیفیت معلوم دی. تاسی لره ښائی چه په ښکاره باندی اکتفاء وکړئ! د ځینو وینځو ایمان د الله تعالی په نزد د ځینو آزادو (خپلواکو) ښځو له ایمان ځنی بهتر او افضل کیدی شی. نو د ایمان له حیثیته د وینځی په نکاح کولو کښی نه ښائی چه څه انکار وکړی ځکه تاسی په خپلو منځونو کښی گرد (تول) سره یو او له یوه اصله پیدا شوی یی! او په یوه دین کښی سره شریکان یی! نو بیا له وینځو سره نکاح ترل ولی عیب او ننگ او عار گنئی؟ په دی کلام سره د وینځو د نکاح په لوری توجه ورکول او له دوی ځنی د نفرت د احساس لری کول مطلوب دی.

فَاِنْ كُنْتُمْ بِاٰذْنِ اَهْلِهِنَّ وَآتُوهُنَّ اُجُورَهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ مُحْصَنَاتٍ غَيْرٍ مُّسَفَحَاتٍ وَلَا امْتَحَنَاتٍ اَخْذًا

نو په نکاح واخلئ (د بل چا) وینځی په اذن د خاوندانو د دوی او ورکړئ تاسی دوی ته مهرونه د دوی په معروف (سم له دستوره په نیکه وجه) سره چه وی دوی عیفی ساتلی شوی له زنا چه نه وی زنا کوونکی په ښکاره او نه وی نیوونکی د پتو یارانو،

تفسیر: یعنی اوس مناسب دی چه له پورتنی بیانه سره سم له هغو وینځو سره نکاح وکړئ! او د دوی له مالکانو څخه اجازه واخلي! او سم له دود (رواج) او دستور د هغوی مهرونه په ښه وجه سره ورکړئ! چه څه معطلی، تنگی او خفګان پکښی نه وی او غدر او نقصان په کښی رانشی. او کله چه د دوی په خوښی سره دا وینځی د نکاح په قید کښی راشی نو دا وینځی دی پتی یاری نه کوی! یعنی زنا دی نه کوی! چه په هغه کښی مهر له سره نه لارمیږی. له دی ځایه رانکاره شوه چه په زنا کښی مهر نه لارمیږی او د نکاح له پاره شاهدان ضروری دی.

وَإِذَا أَحْصَيْنَ فَإِنَّ أَتَيْنَ بِفَاحِشَةٍ فَعَلَيْهِنَّ نِصْفُ مَا عَلَى الْمُحْصَنَاتِ مِنَ الْعَذَابِ

نو کله چه میروښی (منکوحه) (واده) کړی شوی دوی پس که راتله وکړه دوی په فاحشه (زنا) سره نو دی په دوی باندی نصف (نیم) د هغه چه په اصلو ښځو باندی دی له عذاب (له حله چه پنځوس دری دی)؛

تفسیر: یعنی هر هغه آزاد نارینه یا ښځه چه له نکاح څخه ئی فائده اخیستی وی، یعنی روا مجامعت ئی کړی وی او بیا زنا وکړی نو دا زانی دی سنگسار او په گتو سره دی وویشتلی شی! او که نکاح ئی نه وی شوی او پخوا له نکاح څخه ئی زنا وکړه، نو د هغه له پاره حکم دی چه یو سل دری دی وواهه شی. او مری او وینځی له پاره مخ کښی او وروسته له نکاح څخه په هر حالت کښی یواځی د پنځوسو درو وهلو حکم شته او بس.

ذَلِكَ لِمَنْ خَشِيَ الْعَنَتَ مِنْكُمْ وَلَنْ تَصْبِرُوا خَيْرٌ لَّكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

دا (په نکاح اخیستل د وینځو) دپاره د هغه چا دی چه ویریږی له ضرره (چه زنا ده) له تاسی نه او دا چه صبر وکړئ تاسی (له وینځو) خیر (غوره) دی تاسی ته او الله ښه مغفرت کوونکی دی (د خطیاتو) دیر رحم والا.

تفسیر: یعنی په تاسی کښی له وینځو سره د نکاح کولو ارشاد او استحسان د هغه سړی په حق کښی دی چه له مشقت تکلیف او ضرره یعنی د زنا له اخته کیدلو ویریږی که تاسی صبر وکړئ!

او له وينغو سره نکاح ونه کړئ! نو دا ستاسی په حق کېږي. ډیره ښه ده. ځکه چه ستاسی اولاد به آزاد وی. هو! له هر چا سره چه څه اندیښنه وی چه صبر او تحمل به ونه شی کولی نو هغه ته دا بهتره ده چه په هسی حالت کېږي کومی وينغی سره خپله نکاح وتړی. او الله ښه بښونکی دی له پاره د صبر کوونکو.

يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذَيِّنَ لَكُمْ وَيَهْدِيَكُمْ سُنَنَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَيَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٧﴾

اراده لری الله چه بیان کړی تاسی ته (شرعی احکام) او وښیې تاسی ته لاره د هغو کسانو چه پخوا له تاسی وو (له انبیاء او بوځی تاسی په همغه سمه صافه لاره) او رجوع وکړی په رحمت سره پر تاسی باندی او الله ښه عالم دی (په پتو او ښکاره ؤ) ښه حکمت والا (چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی).

تفسیر: یعنی د الله تعالی اراده د دی احکامو له ارشاد څخه هم دا ده، چه تاسی ته د حلالو او حرامو حال معلوم شی او د پخوانیو انبیاء لاره در په برخه شی لکه حضرت ابراهیم علیه السلام او نور. او مغفرت ستاسی په برخه کړی. او الله جل جلاله ته ستاسی مصالح او نور گردد ((تول)) حالات پوره غرگند دی. او د الله جل جلاله په هر حکم او په هر تدبیر کېږي حکمت دی. که اوس د هغه د حکم اطاعت ونه کړئ! نو له هدایت څخه محرومیږئ! او د پخوانیو پیغمبرانو له سننو څخه هم مخالفت کوئ! او د الله تعالی له رحمت او مغفرت نه هم بی برخې کیږئ! (نو ځکه تاسی ته بیانوی هغه چه مخفی ؤ له تاسی نه چه هغه د وينغو احکام او حقوق، د محرماتو حدود، د مباحو د اکتساب قیود، اخروی وعد او وعید او د دنیوی ژوند د اصلاحاتو تحلیل دی خو چه تاسی ته د هغو انبیاء او صالحانو لاره دروښیې چه پخوا له تاسی نه تیر شوی دی او تاسی هغوی پسی اقتداء وکړئ! او د هغوی په اهتداء سره اعتلاء ومومئ ځکه چه تقوی او د ارحامو صله او په حلالو اشتغال او له حرامو احتراز، او د مبین دین التزام، او په شرعی احکامو اعتصام هر سری مأجور او فائز المرام گرځوی. اللهم ارزقنا الهدایة والحلال وقنا الضلالة والنکال)

(فائده): پخوا له دی نه د زنا او لواطت حرمت او له هغو څخه توبه کول او د ښځو په نسبت ځینی احکام او د هغو ښځو بیان وشو چه له دوی سره نکاح ترل حرام دی او د نکاح او مهر او د نورو په نسبت د قیودو او د شرائطو یادونه او د بدکاری ځنی ممانعت او د هغو د سزا ذکر ؤ غرنگه چه د څو وجوه لامله (له وجی) د دی احکامو اطاعت سخت ؤ، نو ځکه ئی په دی آیت

او په راتلونکو دوو آیتونو کېنې د دې احکامو منل او تعمیل ښه مؤکد او لا مستحکم کړل او له مخالفت څخه ئې ممانعت وفرمایه. والله اعلم.

وَاللّٰهُ يُرِيدُ اَنْ يَّتُوبَ عَلَيْكُمْ وَيُرِيدُ الَّذِيْنَ يَتَّبِعُوْنَ الشَّهَوٰتِ اَنْ تَبْلُوْا مِثْلَ لَظِيْمٍ ۝١٦

او الله اراده لري چه رجوع وكړي په رحمت سره پر تاسې باندې. او اراده لري هغه كسان چه متابعت كوي د شهواتو (د نفس د آرزوگانو) د دې چه كاږه شئ تاسې (د حق له لارې څخه) په كېږدلو ډيرو لويو او لري سره.

تفسير: يعنې دا مختلف قيود چه پخوا له دې نه تير شول له هغو څخه پر تاسې باندې رحمت فرمايل مطلوب دي. نو ځكه الله تعالى د دې قيودو په نسبت حكم وفرمايه او هغه كسان چه په خپلو شهواتو كېنې اخته دي دا غواړي چه تاسې له سمې لارې لري ولوړئ! يعنې د هغوي په شان تاسې هم د خپلو شهواتو اتباع وكړئ! او گمراهان شئ! نو اوس هر څه چه كړئ، ښائې چه په پوره عقل او فكر او پوهې سره ئې وكړئ!

يُرِيدُ اللّٰهُ اَنْ يُخَفِّفَ عَنْكُمْ وِخْلِقَ الْاِنْسَانَ ضَعِيفًا ۝١٧

اراده لري الله د دې چه سپك كړي (بار) له تاسې نه، او پيدا كړي شوي دي انسان ضعيف (كمزوري چه د دروند بار طاقت نه لري).

تفسير: يعنې الله تعالى انسان ضعيف پيدا كړي دي او الله تعالى ته ښه معلومه ده، چه انسان له خپلو شهواتو او مرغوباتو څخه تر كومه غاښه پوري صبر كولي شي او له هغه څخه زيات صبر نشي كولي نو ځكه ئې په هر حكم كېنې د تخفيف لحاظ هم فرمايلي دي. داسې نه ده چه هر هغه شي چه د انسان له پاره مفيد ليدل شوي دي. همغه ئې ورپه غاړه كړي دي. سخت وي كه آسان. مثلاً له ښځو ځنې ځان ساتل او له شهوت نه صبر كول د انسان له پاره ډير سخت ؤ، نو ځكه الله تعالى جل وعلې شانه د ده د خواهش د پوره كولو له پاره جائزې طريقې ور وښولې، چه په هغو سره خپل مطلب حاصل كړي شي او داسې ئې نه دي فرمايلي چه انسان د شهوت له سر ته رسولو څخه بيخي منع كړي شوي دي حق تعالى په خپل رحمت سره په شريعت كېنې تنگي نه ده فرمايلي چه خلق حلال پرېږدي، او د حرامو په لوري وغځلي. د دې آيتونو خلاصه داسې راووته چه «له شهواتو ځنې د نفس ساتل - او د دې گړدو (تولو) قيودو منل چه د ښځو په

باره کښی مذکور شول، له سره دروند او سخت امر نه دی. او د هغو تعمیل خورا (ډیر) ضروری او بیخي مفید دی.»

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِنْكُمْ

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو!) مه خورئ تاسی! مالونه د یو بل په منځونو خپلو کښی په ناروا سره! مگر (خورئ یی) که وی دا (مالونه چه خورئ ئی اموال د) تجارت (چه صادروي) په خوښی سره له تاسو نه.

تفسیر: مطلب دا دی چه هیچا لره د هیچا مال په ناحقه سره خوړل مثلاً په رشوت، دروغ ویلو، تګی او غلا کولو (یا په قمار یا په غصب یا په ناحقه دعوی یا په فاسدو عقودو او نورو) سره بیخي روا نه دی. هو! که سوداګری یا بیع او شری د جانبینو په خوښی سره وشي نو په دی کښی هیڅ حرج نشته او له دی مال ځنی وخورئ! چه د هغه خلاصه داسی شوه «په جائزه طریقه سره له مال اخیستلو څخه هیڅ ممانعت نشته چه د هغه مال ترک کول په تاسی باندی دروند وی. (ځینی وائی چه مقصود له دی نهی په هغه څه کښی د مال له صرفولو څخه منعه ده چه د الله تعالی رضاء په کښی نه وی، او په تجارت سره ئی صرفول دا دی چه په لاره د الله تعالی او په رضاء د الله تعالی کښی وی.)

وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا ﴿٢٩﴾

او مه وژنئ تاسی سره ځانونه خپل (یعنی یو بل یا مه کوئ تاسی هغه کار چه ستاسی د هلاک سبب وی) بیشکه چه الله دی پر تاسی باندی ډیر مهربان (د اجر او ثواب په انعام سره).

تفسیر: یعنی پخپلو منځونو کښی یو له بله سره مه وژنئ بیشکه چه الله تعالی پر تاسی باندی ډیر مهربان دی چه د بل چا په مال او ځان باندی له بی سببه تصرف کولو څخه ئی منع فرمایلی ده، او تاسی ته ئی داسی احکام درلیدلی دی چه په هغو کښی بیخي ستاسی ښیګنه (فایده) او خیر دی.

وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ عُدْوَانًا وَظُلْمًا فَسَوْفَ نُصْلِيهِ نَارًا وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿٣٠﴾

او هر شوک چه وکری دغه (تیر منهیات) په تیریدلو سره له حقه او په ظلم (تعدی) سره نو ژر به مونږ داخل کړو دی اور (د دوزخ) ته او دی دا (د دوزخ اور ته د دوی ننه ایستل) پر الله باندی ډیر آسان.

تفسیر: یعنی هر شوک چه له ظلمه او تیری څخه لاس نه اخلی بلکه په ناحقه سره د نورو مالونه خوری یا په ظلم سره بل شوک وژنی نو د ده د هستوګنی ځای دوزخ دی، او د هسی ظالمانو په اور کښی اچول الله تعالی ته څه سختی نه لری بلکه بیخی سهل او آسان دی نو اوس دی شوک داسی گومان نه کوی چه مونږ خو مسلمانان یو نو څرنګه به په دوزخ کښی لویږو؟ الله تعالی مالک او مختار دی او هیڅوک دی له عدل او انصاف ځنی نشی اړولی.

إِنْ تَجْتَنِبُوا كِبْرًا تَنْهَوْنَ عَنْهُ نُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَنُدْخِلْكُمْ مُدْخَلًا كَرِيمًا ﴿٣١﴾

که ځان وساتئ تاسی له لویو د (هغو) گناهونو څخه چه منع کولی شی تاسی له هغو نه نو لری به کړو مونږ له تاسی نه (صغیره) گناهونه ستاسی او ننه به باسو مونږ تاسی په ځای د ننوتلو ډیر ښه کښی (چه جنت دی).

تفسیر: په پخوانی آیت کښی مذکور ؤ هر هغه شوک چه په ظلم سره د بل چا ځان یا مال ته نقصان ورسوی نو د هغه سزا جهنم دی. له دی څخه معلومه شوه چه د الله تعالی څخه نافرمانی د بندګانو له پاره د عذاب موجب دی. اوس په دی آیت کښی له گناهونو ځنی د ژغورنی (بچ کیدو) ترغیب او د گناهونو په اجتناب باندی د مغفرت وعده او د جنت توقع او طمع ورکوله کیږی چه د هنی په پوهیدلو سره هر سری زیار (محنت) وکاری چه له گناهونو ځنی ځان وژغوری (وساتی) او ور معلوم شی چه هغه شوک چه له کبیره ؤ گناهونو څخه ځان وساتی چه د هغو ذکر اوس تیر شو (لکه رشوت د بل چا د مال غصب، سرقه، په ظلم سره د بل چا وژل او نور) نو د هغه به ګرد (تول) هغه صغیره معاصی بشل کیږی چه د هغوی ارتکاب د وژلو او د غلاؤ او د نورو د تحصیل او تکمیل له پاره شوی ؤ. په دی آیت کښی څو خبری بحث طلبی

هذا القياس د «سيئات» معنی له دی شخه ښه نشی کیدی، نو اوس د دی مطلب په مقابل کښی به د دی آیت د مضمون په نسبت بل کوم تقریر څرنگه د ترجیح وړ (لائق) او د غوره کیدلو لایق کیدی شی؟ بالخصوص د معتزله و چتی (بیکاره) وینا په څه ډول (طریقه) د التفات وړ (لائق) او د ځواب لایقه گڼله کیږی؟ او په واقعی توگه (طور) د ذکر شوی حدیث مطلب او هغه خبره چه حضرت ابن عباس رضی الله تعالی عنه له هغه شخه ایستلی ده داسی عجیبه او د قبول وړ (لائق) تحقیق دی چه له هغه شخه د دواړو آیتونو مضمونونه ښه محقق شوی دی، او دی د معتزله و خرافاتو ته هیڅ ځای او اهل حق ته د هغو د تردید ضرورت هیڅ پاتی نشو، او په هغه سره د نورو ضمنی اقوالو او اختلافاتو حل هم په ښه ډول (طریقه) سره وشو لکه چه په ادنی تأمل سره پوهان پری پوهیدی شی.

مونږ د توضیح په غرض د ذکر شوی حدیث خلاصه لیکو حضرت عبدالله بن عباس رضی الله تعالی عنه فرمائی چه د «لم» لفظ چه په «النجم» کښی راغلی او د هغه د معانی وعده شوی ده د هغه د تعیین او تحقیق په نسبت مونږ ته د ابی هریره رضی الله تعالی عنه د حدیث شخه بهتر کوم بل شی نه دی معلوم چه خلاصه ئی دا ده چه رسول کریم صلی الله علیه وسلم فرمایلی دی الله تعالی د بنی آدم په ذمه باندی د زنا کومه برخه چه مقرر فرمایلی ده هغه هر و مرو (خامخا) ده ته رسیدونکی ده نو د زنا په فعل کښی د سترگو برخه لیدل دی او د ژبی برخه د هغو خبرو ویل دی چه د زنا د فعل مقدمات او اسباب پیدا کوی او د نفس حصه دا ده چه د زنا تمنا او د هغه غوښتنه کوی. مگر د زنا د فعل تحقق او د هغه بطلان اصلاً د فرجینو په عمل پوری موقوف دی. یعنی که د فرجینو ځنی د زنا صدور محقق شو نو د سترگو، ژبی او نفس او د نورو گردو (تولو) په زنا کښی واقع کیدل محقق شول که د گردو (تولو) اسبابو او ذرائعو وسائلو د شتوالی سره د فرجینو فعل متحقق نشی بلکه له «زنا» ځنی ئی «توبه» او اجتناب په نصیب شی نو اوس د زنا هغه گرد (تول) وسائلو او وسائط د مغفرت لایق شول یعنی کله چه د فرجینو زنا کول باطل شو، گواکی د دوی ماهیت قلب شوی د گناه په ځای عبادت وگرځید. مثلاً یو سری د غلا په نیت تر مسجد پوری ورسیده مگر په مسجد او په عین موقع کښی متنبه او وښی شو او له غلا ئی توبه وایسته او کرده (توله) شپه ئی د الله تعالی په عبادت کښی تیره کړه. نو ښکاره ده هغه ورنگ چه د غلا وسیله په نظر راته اوس همغه د توبی وسیله او د لمانځه سبب وگرځید. نو د ابوهریره رضی الله تعالی عنه د دی حدیث له اوریدلو شخه عبدالله بن عباس رضی الله تعالی عنه وپوهید چه «لم» هغه خبری دی چه په اصل کښی لویه گناه نه ده مگر د گناه د سبب کیدلو لامله (له وجی) گناه گرځی نو د آیت مطلب به داسی شی هغه کسان چه له لویو او ښکاره و گناهونو ځنی ځانونه ژغوری (ساتی) خو (لم) ورځنی صادرپری مگر د لویو او اصلی گناه له صدور شخه پخوا دوی له خپل قصور ځنی تائب او محتنب کیږی نو اوس لکه چه ابن عباس رضی الله تعالی عنه د ابوهریره رضی الله تعالی عنه د حدیث په اساس د (النجم) د سورت د آیت په مطلب باندی پوهیدلی دی مونږ لره هم ښائی چه همغه معنی د ابن عباس رضی

الله تعالیٰ عنه له ارشاد سره سم د «النساء» د سورت د آیت په مطلب کښی هم بی له تکلفه واخلو چه وروسته له هغه الحمدلله نه مونږ ته د دی خبری ضرورت پاتی کیږی چه د دی آیت په توضیح کښی د صغیری گناه او د کبیری گناه مختلف تفسیرونه نقل کړو او نه به راسره د معتزله و د استدلال د غواب ورکولو څه فکر وی. د سیئاتو د تکفیر وجه او د جنت د دخول سبب آسان او له قواعدو سره سم په لاس راځی او د اجتناب معنی هم ظاهریږی. او نوری گردی (تولی) وری خبری انشاءالله تعالیٰ په لږ تدبر سره حل کیږی د دواړو ذکر شویو آیتونو خلاصه د حدیث له ارشاد او د ابن عباس رضی الله تعالیٰ عنه له بیان سره سم داسی شوه «هغه کسان چه خپل ځانونه له هسی گناهونو ځنی ژغوری (ساتی) او د هغو د ارتکاب ځنی خپل نفسونه ساتی چه د گناهونو په سلسله کښی مقصود او لویه گڼله کیږی، نو د هغه اجتناب او ژغورنی (ساتنی) په وجه سره د دوی هغه بدکار چه د کومی لویی گناه د حصول په طمع نی کړی وی معافیږی. او د ﴿وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ ۖ فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَىٰ﴾ له ارشاد سره به سم دا کسان په جنت کښی داخلیدي. دا مطلب نه دی چه د زنا د سلسلی صغائر د کومی بلی سلسلی د کبیری گناه مثلاً د شرابو له نه څښلو ځنی به معافیدی شی یا د شرابو د څښلو لامله (له وجی) د هغو مؤاخذه هم لازمه او واجبیږی. والله اعلم.

(دا د «فوائد موضح الفرقان» عبارات او تحقیقات دی. ولی په واقع کښی مطلقاً صغائر په حسناتو سره ښل کیږی. کما قال الله تعالیٰ ﴿إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ الشَّرَّاتِ ۚ ذَلِكَ ذِكْرُ لِلَّذِينَ﴾

وَلَا تَتَّبِعُوا مَا فَضَّلَ اللَّهُ بِهِ بَعْضَكُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ

او ارمان مه کوئ تاسی د هغه شی چه غوره گرځولی دی الله په هغه شی سره ځینی له تاسی پر ځینو نورو

تفسیر: یعنی حق تعالیٰ چه چاته پر بل چا په کوم صفت کښی شرافت، فضیلت، اختصاص او امتیاز عنایت فرمایي، نو تاسی د هغه هوس او حرص مه کوئ! چه د هغه دی نه وی، زما دی وی ځکه دا هم گواکی همغسی دی چه د چا په خاص مال او ځان باندی له کوم سببه منگولی ځښی کړئ! چه د هغه حرمت اوس تیر شو او هم له دی ځنی ستاسی په منغو کښی حسد او بغض پیدا کیږی. او د الله تعالیٰ له حکمت څخه هم مخالفت لارمیږی. ځینو ښځو د رسول الله صلی الله علیه وسلم په خدمت کښی عرض وکړ چه «څه سبب دی چه په هر ځای کښی الله تعالیٰ نارینه و ته خطاب فرمایي او هغوی باندی حکمونه کوی او د ښځو ذکر نه کیږی او په میراث کښی نارینه ته دوه برخي ورکولی شی؟» په دی آیت کښی د دغو گردو (تولو) پوښتنو ځواب ورکړی شوی دی.

لِلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا اكْتَسَبُوا وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا اكْتَسَبْنَ
وَسَأَلُوا اللَّهَ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٣٩﴾

شته نارینه و لره نصیب (برخه، مقرر له ازله) په سبب د هغه عمل چه کری
وی دوی او شته ښځو لره نصیب (برخه مقرر له ازله) په سبب د هغه عمل چه
کری وی دوی او سؤال کوئ تاسی له الله نه له فضل (او مهربانی) د ده
بیشکه چه الله دی پر هر شی ښه عالم (ډیر دانا).

تفسیر: یعنی نارینه او ښځو لره همغسی برخی مقرر شوی دی چه دوی کار کوی خلاصه ئی
داسی شوه چه هر یوه ته د هغه د عمل بدل پوره ورسیدی او په هغه کښی هیڅ قسم کمی نه
کیږی. چه چا ته د شکایت موقع پاتی شی. هوا خبره بله ده چه الله تعالی سم له خپل حکمت
او رحمت سره چا ته چه خاصه لویی او فضیلت عنایت کری، نو د هغه په نسبت حرص او
شکایت کول بیځایه هوس دی. هوا که د خپل عمل په معاوضه نور زیات ثواب او انعام وغواری
دا بهتره او مناسبه ده او هیڅ تاوان او خرابی پکښی نشته. که څوک د فضل طالب وی نو ده ته
لازم دی چه د عمل په وسیله دی د هغه طلب وکړی. او د حسد او تمنا له پلوه دی د فضل
طالب نشی! او الله تعالی ته هر یو شی پوره معلوم دی، او د هر یوه شی درجه او د هغه
استحقاق ډیر ښه ورڅرگند (ورښکاره) دی او له هر یوه سره د هغه د شان سره مناسبه معامله
کوی. نو که چاته الله جل جلاله فضیلت ورپه برخه کوی دا عطا ئی بیخی د علم او حکمت سره
سمه ده. او هیچا ته نه ښایی چه د خپلی ناپوهی لامله (له وجی) د هغه په نسبت څه اندیښنه
وکړی.

(د خدای عطا ته لیاقت ضروری نه دی)

بلکه شرط د لیاقت انعام د خدای دی)

وَلِكُلٍّ جَعَلْنَا مَوَالِيَ مِمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلَّذِينَ عَقَلَتْ
أَيْمَانُكُمْ فَاتُوهُمْ نَصِيْبَهُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدًا ﴿٤٠﴾

او دپاره د هر یوه (له نارینه و او ښځو) گړځولی دی مونږ وارثان (چه
واخلي خپلی برخی) له هغه (ماله) چه پریشی وی مور او پلار او نورو اقاربو

(خپلوانو نو مه ئی ورکوئ پردیو ته) او هغه کسان چه غوته شوی دی قسمونه ستاسی (په دوستی د دوی) نو ورکوئ نصیب (برخه) د دوی بیشکه چه الله دی پر هر شی باندی ښه خبردار

تفسیر: ای مسلمانانو مونږ ستاسی د هر یوه له پاره نارینه وی که ښځه له هغه مال غنی چه مور او پلار او خپلوانو پرینه دی وارثان ګرځولی دی او هیڅوک ورځنی بی برخی ګرځولی شوی نه دی. او له هغو خلقو سره چه ستاسی معاهده شوی ده هغوی ته برخی ئی هرومرو (خامخا) ورورسوی! الله تعالی ته ښه معلومه ده چه وارثانو ته څومره برخی ورکړی شی؟ او هغو ته چه معاهده ورسره شوی ده، څه ورکړی شی؟ او زمونږ دا احکام څوک عملی کوی؟ او څوک تری غاړه غړوی؟

فائده: دیرو خلقو ځان ځان له په رسول الله صلی الله علیه وسلم باندی ایمان راوړی ؤ او کورنی او نور خپلوان ئی همغسې کافران پاتی شوی وو. نو په دی وخت کښی رسول الله مبارک دوه دوه مسلمانان سره وروڼه او ملګری کړل او هم دوی دواړه به یو د بل وارث کیده. کله چه د دوی خپلوان هم مسلمانان شول نو دا آیت نازل شو چه میراث د اقرباؤ او خپلوانو حق دی. پاتی شول هغه د خولی ایمانی وروڼه نو هغوی ته میراث نه وررسپړی. هو! په ژوندانه کښی له هغوی سره ښه سلوک لازم دی او که د مرګ په وخت کښی هغوی ته څه وصیت وکړئ ښه او مناسب دی مګر په میراث کښی دوی هیڅ برخه نه لری.

الرِّجَالُ قَوَمُونَ عَلَى النِّسَاءِ بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ وَبِأَنْفُقُوا مِنْ أَمْوَالِهِمْ

سړی حاکمان (مقرر شوی) دی پر ښځو باندی په سبب د دی چه فضیلت (لوئی) ورکړی دی الله غښتی د دوی ته پر غښو نورو باندی او په سبب د دی چه نفقه (لګښت) کوی دوی (پر دغو ښځو) له مالونو خپلو

تفسیر: په پخوانی آیت کښی ذکر شوی ؤ چه د نارینه ؤ او د ښځو د حقوقو پوره رعایت فرمایلی شویدی، که د حقوقو په رعایت کښی څه فرق وی نو د ښځو له پاره به د شکایت موقع وه اوس په دی آیت کښی د نارینه او د ښځی درجی رابښی چه د نارینه درجه د ښځی له درجی څخه لوړه ده. د درجو د فرق لامله (له وجی) کوم فرق چه په احکامو کښی وی هغه بیخی له حکمت سره سم او د رعایت کولو وړ (لائق) دی ښځه او نارینه د حکمت له قاعدی سره سم له سره برابریدی نه شی. د ښځو دا غوښتنه بیخی بیځایه ده. خلاصه دا چه الله تعالی نارینه پر

بنغو باندی په دوه ؤ وجو سره حاکم او د حال کتونکی گرځولی دی.

(١): لویه او موهوبه وجه دا ده چه الله تعالیٰ په اصل کښی ځینو ته پر ځینو نورو یعنی نارینه ؤ ته پر بنغو باندی په علم او عمل سره (چه دا دواړه د گردو (تولو) کمالاتو مدار دی) فضیلت او لویې عطا فرمایلی ده. چه د هغو تشریح په احادیثو کښی شته. (یعنی په عقل، علم، صبر، حلم، پوه، عصوبت، سهم، آذان، اقامت، جمع، جماعت، امامت، جمعه، خطبه، اعیاد، رفاعت، عزت، شرافت، امارت، خلافت، نبوت، وحی، قوت، جهاد، عطا، سخا، حزم، عزم، او نورو سره الله تعالیٰ نارینه ته پر بنغو باندی فضیلت او لویې ورعطا کړی ده.)

(٢): کسبې وجه دا ده چه نارینه پر بنغو باندی خپل مال صرفوی، او د مهر، خوړو کالیو (کپړی) او د نورو ضروریاتو تکفل کوی. مطلب دا دی چه بنغو لره ښایی چه د نارینه حکمونه ومنی.

(فائده): یوی صحابی بنغی د خپل میره (خاوند) زیاته نافرمانی کوله، آخر میره (خاوند) دا په غځپیره ووهله، دی بنغی خپل پلار ته وژړل. پلار ئی د رسول الله صلی الله علیه وسلم په خدمت کښی حاضر شو او د دوی حال ئی ورښکاره کړ، رسول الله مبارک وفرمایل چه «دا دی هم له خپل میره (خاوند) څخه بدل واخلي!» په دی منع کښی دا آیت نازل شو. نو رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل چه «زمونږ خونه بله وه او د الله تعالیٰ اراده بله شوه. څه چه د الله تعالیٰ اراده ده په هغه کښی خیر دی.»

وَالصَّالِحَاتُ قُنَّتٌ حَفِظَتْ لِلْغَيْبِ بِمَا حَفِظَ اللَّهُ

نو هغه بنغی چه نیکی دی حکم منونکی دی (د میرونو (خاوندانو) خپلو) ساتونکی دی په غیاب (غیب) د میرونو (خاوندانو) (خپلو کښی د ځانونو خپلو او د خپلو میرونو (خاوندانو) د کورونو، مالونو او اولادونو) په سبب د هغه چه ساتلی دی الله (دوی ته له حقوقو پر میرونو (خاوندانو))

تفسیر: یعنی هغه بنغی چه نیکی دی دوی د خپلو میرونو (خاوندانو) اطاعت کوی او سم د الله تعالیٰ له حکمه د خپل میره (خاوند) په غیاب (غیب) کښی د هغه په خوښی او رضاء خپل ځان او د میره (خاوند) د مال او اولاد حفاظت کوی. او پخپل ځان او د میره (خاوند) په مال او اولاد او نورو کښی هیڅ ډول (قسم) خیانت نه کوی.

وَالَّتِي تَخَافُونَ نُشُوزَهُنَّ فَعِظُوهُنَّ وَاهْجُرُوهُنَّ فِي الْمَضَاجِعِ وَاضْرِبُوهُنَّ

او هغه ښځې چې ویرېږي تاسی له سرکشی (بدگزرائی) د دوی نه نو نصیحت وکړئ دوی ته او پرېږدئ تاسی دوی (خپلی شای ورتو وگرځوئ!) په ځای د خوب (که په نصیحت سمی نشوی) او ووهئ تاسی دوی (که په بیلتون هم سمی نه شوی)

تفسیر: یعنی که کومه ښځه له خپل میره (خاوند) سره بدگزرائی وکړی نو ښایی (چې میره (خاوند) دی دغه ښځه د څیښتنانو (خاوندانو) په حقوقو او تعظیم) په ژبه وپوهوی. چې نور دی هسی نه کوی. که ئی ونه منله نو بیا دی په هغه خونه (کور) کښی په گوښی (یوازې) بستره کښی پرېږدی. او که په دی هم سمه نه شوه نو داسی دی ووهی چې د دی په وجود کښی د وهلو اثر پیدا نشی یا ئی هډوکی مات نشی د هر تقصیر له پاره یوه درجه وی نو سم له هغی سره د هغی د تادیب او تنبیه اجازه شته چې د هغی دری درجی په ترتیب سره په آیت کښی مذکورې دی. وهل او ټکول وروستنی درجه ده. په معمولی او سرسری قصور باندی دی نه وهی. هوا که قصور ئی زیات وی، نو بیا ئی په وهلو کښی هیڅ حرج نشته او غومره چې مناسب وگنئ هغومره دی ووهی. مگر د دی خبری لحاظ په کار دی چې هډوکی ئی مات نشی. او داسی یو پرهار ورته ونه رسیږی، چې د هغه اثر باقی پاتی شی.

فَإِنْ أَطَعْتَكُمْ فَلَا تَبْغُوا عَلَيْهِمْ سَبِيلًا إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا كَبِيرًا ﴿٣٧﴾

نو که اطاعت ئی وکړ (غاره ئی کیښوده) تاسو ته نو مه لتوئ تاسی پر دوی باندی لاره (د ضرر او اذیت) بیشکه الله دی ډیر پورته (په غلبه او مرتبه کښی) ډیر لوی (له ټولو اشیاؤ).

تفسیر: یعنی که هغه ښځی ستاسی په پند یا بیلتون (جدائی) یا تادیب یا وهلو سمی شوی او له غاری غړولو او نافرمانی ځنی ئی لاس واخیست، او ښکاره مطیعی شوی، نو تاسی هم لاس تری واخلي! او د دوی الزام پسی مه گرځئ! او تیرواته ئی مه لتوئ! او خامخا د دوی په پر کولو پسی مه گرځئ! او له الله څخه ویرېږئ! بیشکه الله جل جلاله پر تاسی ټولو غالب او په گردو (ټولو) باندی حاکم دی. مه د ښځو په معاملو کښی هر ورو (خامخا) له بدگمانی ځنی کار اخلئ! او مه په لږ قصور باندی دوی ته سخته سزا ورکوئ! بلکه د هر قصور له پاره یو حد او اندازه ده او د ښځو په تادیب کښی وهل وروستنی درجه لری.

وَأِنْ خِفْتُمْ شِقَاقَ بَيْنِهِمَا فَأَبْعُثُوا حَكَمًا مِّنْ أَهْلِهِ وَحَكَمًا مِّنْ أَهْلِهَا

او که ویریوئ تاسی له مخالفت خخه په منځ د میره (خاوند) او ښځی کښی نو ور ولیوئ (مقرر کړئ تاسی) یو منصف له خپلوانو د دی سری او بل منصف له خپلوانو د دی ښځی نه،

تفسیر: یعنی ای مسلمانانو! که تاسی ته اندیښنه وی چه په میره (خاوند) او ارتینه (ښځی) کښی ضد او مخالفت دی او دوی پخپله جگړه نشی پریکولی نو تاسی ته ښایی چه یو منصف د میره (خاوند) له خپلوانو نه او یو منصف د ښځی له خپلوانو خخه مقرر کړئ! او د فیصلی له پاره ئی زوجینو ته ولیوئ! ځکه چه اقاربو ته به د دوی نور حالات هم معلوم وی او له دوی ځنی د خیر غوښتلو امید هم دیر کاوه شی، دا دواړه منصفان به د حالاتو تحقیقات کوی او د هر چا چه هومره قصور وی هغه به پوهوی او د دوی په منځ کښی به د موافقت قضاء پیدا کوی.

إِنْ تُرِيدَ إِصْلَاحًا يُوَفِّقِ اللَّهُ بَيْنَهُمَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا خَبِيرًا

که اراده لری دغه (زوجین) د اصلاح (او جوړښت) نو موافقت به پیدا کړی الله د دغو (زوجینو) په منځ کښی بیشکه الله دی ښه عالم (د زوجینو په مصالحو هم) ښه خبردار (د حکمینو په مقاصدو هم).

تفسیر: یعنی که دواړه منصفان د زوجینو په منځ کښی د اصلاح قصد کوی، نو الله جل جلاله د دوی د ښه نیت او کوښښ لامله (له وجی) د زوجینو په منځ کښی موافقت پیدا کوی. بیشکه چه الله تعالی ته د گردو (تولو) شیانو علم شته. د نزاع د لری کولو او د اتفاق د حصول اسباب او کیفیات گرد (تول) هغه ته ښه معلوم دی. نو ځکه د زوجینو د نزاع په لری کیږلو کښی به هیڅ سختی نه پیښیږی ان شاء الله تعالی

وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا

او عبادت کوئ تاسی د الله! او مه شریکوئ تاسی له ده سره هیڅ شی!

تفسیر: په الله تعالی باندی یقین ولرئ او د آخرت د ثواب په امید عبادت وکړئ په فخر (ویار)

او رياء او يهودانى سره مال ورکول هم شرک دى، مگر په لږه درجه.

وَيَا أَيُّهَا الَّذِينَ أَحْسَنُوا وَيَذَى الْقُرْبَى وَالْيَتَامَى وَالْمَسْكِينِ وَالْجَارِ
ذِي الْقُرْبَى وَالْجَارِ الْجَنُبِ وَالصَّاحِبِ بِالْجَنبِ وَابْنِ السَّبِيلِ
وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ مُخْتَالًا فَخُورًا

او (نيکي کوئ) له مور او پلار سره په نیکي کولو او (نيکي کوئ!) له خاوندانو د خپلوی سره او (نيکي کوئ!) يتيمانو سره او (نيکي کوئ!) له مسکينانو سره او (نيکي کوئ!) له همسايه گانو سره چه قريب وى (په نسب يا په همسايگي کښي) او (نيکي کوئ!) له همسايه سره چه بعيد وى (په نسب يا په همسايگي کښي) او (نيکي کوئ!) له هغه ملگری سره چه په څنگ کښي وى او (نيکي کوئ!) له مسافر سره او (نيکي کوئ!) له هغو (وينځو، مريو) سره چه مالکان وى (ورلره) ښي لاسونه ستاسي بيشکه چه الله نه خوښوى هغه څوک چه وى کبر کوونکي دير فخر کوونکي.

تفسير: د يتيمانو، ښځو، وارثانو او زوجينو حقوق او له دوى سره حسن معامله ئى بيان کړه اوس داسي ارشاد فرمايى چه د هر يوه حق د هغوى د مرتبو په اندازه او د خپلوى او احتياج په تناسب اداء کړئ! له گردو (تولو) څخه پخوا د الله تعالى حق دى بيا د مور او پلار، بيا درجه په درجه د نورو خپلوانو او حاجتمندانو، د قريب او غير قريب همسايه (گاونډى) څخه په نسبى يا مکانى قرب او بعد مقصود وى. په نسبى قرب کښي دا مطلب دى، چه د خپلوان همسايه حق، له پردى همسايه څخه زيات دى. او په مکانى قرب کښي به دا مدعا وى چه د نژدى همسايه حق د لږى همسايه له حق څخه زيات دى. يعنى چه په لږى فاصله کښي اوسيدو. په (والصاحب بالجنب) کښي د سفر، حضر او د کاراوبار رفيقان او شريکان او د يوه يادار (آقا) دوه نوکران او د يوه استاذ دوه شاگردان، دوست، شاگرد، مريد، او نور تول داخل دى. په مسافر کښي ميله او غير ميله دواړه راغلل. او مملوک مال برسیره پر مرئى او وينځى نورو حيواناتو ته هم شامل دى. په آخر کښي ئى وفرمايل د هغو په مزاج کښي چه تکبر (لوښى) خودپسندى (ځان منى) داخل وى، هغه بل هيڅوک له خپل ځان سره برابر نه گڼي. او په خپل مال باندې مغرور، او په عيش کښي مشغول وى نو هسى کسان چه دا حقوق نه اداء کوي، له

دوی غنی احتراز وکړئ! او ځانونه تری وژغورئ (بچ کړی)!

دی آیت کښی لس حقوق دی، اول حق د کردگار

دوهم حق د والدینو، یعنی حق د مور او پلار

دریم حق د نزدیکانو چه خپلوان وی که یاران

بل یتیم دی بل نادره بل خپل چه وی ستا جار

اوم جار دی بیگانه بل همنشین چه وی د څنگ

لکه زوج شو یا زوجه شوه یا ملگری شو په لار

یا ملگری د سبق شو یا د صف یا د مجلس

او نهم ئی لاره تلونکی یا میلمه د خپل اختیار

دی لسم ئی مملوکان، د دی لس واړو حقوق

په تفسیر د «احمدی» کښی دی ښکلی ای هوښیار

الَّذِينَ يَبْخُلُونَ بِأَمْوَالِهِمْ وَالَّذِينَ يَبْخُلُونَ بِأَنْفُسِهِمْ
وَالَّذِينَ يَبْخُلُونَ بِأَنْفُسِهِمْ وَالَّذِينَ يَبْخُلُونَ بِأَنْفُسِهِمْ

هغه کسان چه بخیلی کوی دوی او امر کوی (نورو) خلقو ته (هم) په بخیلی (شومتیا) سره او پتوی دوی هغه شی چه ورکړی دی دوی ته الله له مهربانی خپلی او تیار کړی دی مونږ کافرانو ته عذاب سپکونکی.

تفسیر: یعنی الله تعالی هغه متکبر ځان منونکی سړی نه خوښوی چه بخیلی کوی او خپل مال او د الله جل جلاله ورکړی علم له خلقو غنی پتوی او هیچا ته نفع نه رسوی او په قول او عمل سره نورو ته هم د بخیلی ترغیب ورکوی. او د دی کافرانو له پاره مونږ د ذلت عذاب تیار کړی دی. (فائده): دا آیت د یهودانو په نسبت نازل شوی دی چه د فی سبیل الله د خرڅ په صرفولو کښی هم پنخپله بخیلی کوله او هم به ئی مسلمانان تری منع کول او د محمد صلی الله علیه وسلم اوصاف او د اسلام د حقانیت هغه آیتونه ئی چه په «تورات» کښی موجود وو، پتول نو مسلمانانو لره له دی نه احتراز او ځان ساتنه پکار ده!

وَالَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ رِئَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ

وَلَا يَلْوِيهِمُ الْيَوْمَ الشَّيْطَانُ لَهُ قَرِينًا فُسَاءً قَرِينًا ﴿٣٩﴾

او نه (خوشبوی الله) هغه کسان چه صرفوی دوی مالونه خپل له پاره د ښوونې خلقو ته او نه لری ایمان په الله باندی او نه په ورځ آخری (د قیامت) باندی او هر څوک چه وی شیطان ده لره ملگری نو بد ملگری دی (دا شیطان)

تفسیر: او دا متکبران او ځان منونکي هغه کسان دی چه خپل مال نورو خلقو ته د ځان ښوولو له پاره صرفوی. یعنی د الله تعالیٰ له پاره له صرفولو څخه دی پخپله هم بخیلی کوی او نورو ته هم د بخیلی ترغیب ورکوی لیکن خلقو ته د ځان ورښوولو له پاره خپل مالونه صرفوی. دوی نه پر الله جل جلاله باندی ایمان لری او نه په قیامت باندی باور لری چه د حق تعالیٰ د رضاء حصول او د اخروی ثواب تحصیل د دوی مقصود وی. او د الله تعالیٰ په دربار کښی دا کار خوښ او مقبول دی چه هغو حقدارانو ته ورکړ شی چه د هغوی ذکر وشو او په ورکولو کښی نئ د الله تعالیٰ خوښی او د آخرت د ثواب توقع وی. له دی ځنی ښکاره شوه چه د الله تعالیٰ په لاره کښی همغسې چه بخل کول خراب کار دی، هم داسی ریاء کاری او د خلقو د ښوولو له پاره مال لگول هم خراب کار دی او داسی کار همغه کسان کوی چه د دوی رفیق شیطان وی چه دوی پر هسی کارونو لمسوی او تیاروی نئ.

وَمَا ذَا عَلَيْهِمْ لَوْ آمَنُوا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَانْفَقُوا مِمَّا رَزَقَهُمُ اللَّهُ وَكَانَ اللَّهُ بَرِّمٌ عَلِيمًا ﴿٤٠﴾

او څه نقصان به ؤ په دی کفارو (باندی) که ایمان راوړی وی دوی په الله او په ورځ آخره (د قیامت) باندی او صرف کړی وی دوی ځینی د هغه شی چه روزی کړی دی دوی لره الله او دی الله په (تولو اعمالو د) دوی باندی (هم) ښه عالم.

تفسیر: یعنی د کافرانو په دی کښی هیڅ نقصان نه ؤ که دوی د کفر په ځای پر الله تعالیٰ او د قیامت په ورځ باندی ایمان راوړی وی او د بخل او ریاء په ځای نئ د الله تعالیٰ په لاره کښی خپل مال صرفولی بلکه بیخی د دوی نفع وه. ضرر او زیان خو په دی کښی دی چه دوی نئ اوس غوره کوی او الله تعالیٰ ته معلوم دی چه دوی نئ په څه؟ او په کوم نیت کوی؟ د همغه

عوض به هغوی ته ورکاوه شی. په پخوانی آیت ﴿يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ﴾ کښی د مال نسبت د هغوی په لوری شوی ؤ. اوس د ﴿وَأَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقَهُمُ اللَّهُ﴾ په فرمایلو کښی داسی یوه لطیفه اشاره ده چه هغو کسانو دغه مال د خپل ځان بللی په هر څه ئی چه زړه غواړی لگوی ئی دوی ته دا وړ (لائق) او مناسب ؤ چه هغه مال ئی د الله تعالی مال گنلی او په همغه لاره کښی ئی لگولی چه د الله جل جلاله له حکمه سره سم وی.

إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ وَإِنْ تَكَ حَسَنَةً يُّضَعِفْهَا وَيُؤْتِ مِنْ لَدُنْهُ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿۳۰﴾

بیشکه چه الله نه کوی ظلم په اندازی د یوی ذری او که وی دا (ذره) نیکی (نو) دوه چنده به کړی هغه (نیکی) او ور به کړی (محسن ته الله تفضلاً) له زړه خپله ثواب ډیر لوی.

تفسیر: یعنی الله تعالی د هیچا حق د یوی ذری په اندازه هم نه ضایع کوی. نو په دی کافرانو باندی چه عذاب مسلط کیږی، عین انصاف - او د دوی د بد عملی بدل دی. او که د یوی ذری په اندازه څوک نیکی ولری نو «اضاعافاً مضاعفه - څو چنده» به د هغه اجر مومی. او پاک الله به له خپل لوری عظیم ثواب د انعام په طور هم ورعنایت کوی.

فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَى هَؤُلَاءِ شَهِيدًا

نو څرنگه (حال) به وی په هغه وخت کښی چه راولو مونږ له هر یوه (پخوانی) امت څخه یو شاهد (د دوی له انبیاءو څخه) او راولو مونږ تا (ای محمده!) پر دغه (محمدی امت باندی) شاهد (احوال ویونکی).

تفسیر: یعنی د دی کافرانو به څرنگه بد حال وی کله چه مونږ له هر امت او هر قوم ځنی هسی شاهدان راولو چه د دوی د حالاتو بیان کوونکی او د دوی د واقعی معاملاتو ظاهر کوونکی دی. له دی نه مراد د هر امت نبی او د هر عهد صالح او معتبر خلق دی چه دوی به د قیامت په ورځ کښی د نافرمانو نافرمانی او د فرمان منونکو فرمان منل بیانوی او په ځرودو (تولو) حالاتو

باندی به شاهی لولی نو ای محمدہ! صلی اللہ علیہ وسلم تا به ہم پر دوی یعنی ستاسی پر امت لکه د نورو انبیاء علیہم السلام په شان احوال ښوونکی او شاهی لوستونکی دروو. او داسی احتمال هم لری چه د «هو» اشاره د پخوانیو انبیاء علیہم السلام یا د پورته ذکر شویو کافرانو په لوری وی. که انبیاء علیہم السلام پر صداقت باندی هغه وخت شاهی لولی چه د دوی امتیان د دوی تکذیب کوی. که کفار تری مطلب شی نو مدعا به ئی داسی کیږی همغسی چه پخوانی انبیاء علیہم السلام به د خپلو امتونو د کفارو او د فساقو په فسق باندی شاهی لولی ته به هم ای محمدہ! صلی اللہ علیہ وسلم د هغوی پر بدعملی باندی شاهد کیږی چه له دی شهادت څخه به د دوی خرابی او بدی لا ښه محققه کیږی.

يَوْمَ يَدْعُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَعَصُوا الرَّسُولَ لَوْ تُسَوَّىٰ بِهِمُ الْأَرْضُ وَلَا يَكْتُمُونَ اللَّهَ حَدِيثًا

په دغه ورځ کښی به آرزو کوی هغه کسان چه کافران شوی وو او نافرمانی ئی کړی وه له رسوله دا چه کاش که همواره کړی شوی وی پر دوی باندی ځمکه او نه به پتوی دوی له الله څخه هیڅ خبره.

تفسیر: یعنی په همغه ورځ کښی چه له هر امت ځنی به د دوی د حالاتو بیان کوونکی ویللی شی، نو کافران او نافرمانان به داسی تمنا کوی چه کشکی مونږ له ځمکی سره برابر او په خاورو کښی ګډ او بیخی فنا وی! او نن پیدا نه وی! چه له مونږ سره حساب او کتاب نه کیږی! دا خلق به هیڅ یوه خبره له الله تعالیٰ ځنی نه شی پتولی او د ذری ذری حساب به له دوی څخه اخیستل کیږی. د دی سورت له شروع څخه تر شپږو آیتونو د مخه پوری مسلمانانو ته د اقاربو او زوجینو او د نورو د حقوقو د تاکید او د دوی د حق تلفی او د بدنی او مالی نقصان نه رسولو ممانعت او معاصیو پر خرابی باندی د اطلاع ورکولو ذکر ؤ او د ﴿وَأَعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا﴾ په وسیله ئی د اقاربو، یتیمانو، مسکینانو، همسایگانو او د نورو سره د احسان او ښه سلوک ارشاد وفرمایه. د هغه په آخر کښی له تکبره، بخل او له ریاء ځنی ویږول وکړل چه دا داسی عیبونه دی چه د نورو د حق د اداء کولو او له چا سره له ښه سلوک ځنی هم انسان ستنوی (واپس کوی) او د پیسو او د روپیو د ورکونکو او له خلقو سره د ښه سلوک کوونکو په طبیعت کښی هرومرو (خامخا) راتلونکی هم دی. اوس د دی ګردو (تولو) حکمتونو په آخر کښی بیا مسلمانانو ته صریح خطاب فرمایي او مخصوصاً د لمانځه په نسبت ئی (چه له ګردو (تولو) عباداتو ځنی اولی، اعلیٰ او افضل دی او په شریعت کښی چه هومره د هغه اهتمام شوی او د هغه ارکان، شرایط، آداب او نور مفصل ښودلی شوی دی د نورو عباداتو په دی اندازه

سره اهتمام نه دی شوی) د دوه ژ خبرو تاکید ئی فرمایلی دی چه د لمانځه د متعلقه امورو جسم او روح دی. او پر نفس باندی دیر اهم او شاق او درانه ښکاری (۱): دا چه د نشی په حالت کښی لمانځه ته مه نژدی کیږئ! تر څو د هغو الفاظو په معانیو ښه وپوهیږئ چه ستاسی له خولو ځنی وځی.

(۲): د جنابت په حالت کښی هم له لمانځه ځنی لری اوسئ! تر هغه پوری چه ولامیئ! او خپل ځانونه په غسل سره ښه پاک کړئ! ځکه چه په لمانځه کښی دوه امر مهم بالشان دی (یو): حضور او خشوع، (بل)؛ طهارت او نظافت، او د لمانځه د متعلقه ژ امورو په منځ کښی هم دا دوه امره پر نفس اهم او شاق او درانده هم دی. نشه له خشوع او حضور څخه مخالف دی. جنابت له طهارت او نظافت سره منافی دی، بلکه څرنگه چه نشه د خوب او بیهوشی او نورو اودس ماتوونکو شیانو په شان د اوداسه ماتوونکی ده. نو ځکه له طهارت سره هم مخالفه ده، نو مطلب ئی داسی شو چه په پوره اهتمام سره لمونځ کوئ! او د هغه د تولو ظاهری او باطنی امورو لحاظ په ښه شان سره وکړئ! که څه هم په نفس باندی سخته تمامیږی نور په دی خاصه موقع کښی د دی خاص تاکید او تقیید د ارشاد له فرمایلو ځنی دوه نفعی هم معلومیږی (اول): څرنگه چه د پاسبیو ډیرو ذکر شویو احکامو ادا (لکه حقوق، معاملات، بدنی او مالی عبادات) او له بخل، ریاء، تکبر او ځانمنی (لوی) ځنی ځان ژغورل (ساتل) پر نفس باندی سخت دی او اوریدونکو ته خلجان پیدا کوی، نو د دی خلجان او سختی علاج راښیی. یعنی که لمونځونه د هغو له ظاهری او باطنی شرائطو او آدابو سره سم اداء کړئ، نو د دی پاسبیو گردو (تولو) ذکر شویو اومرو او نواهیو تعمیل پر تاسی باندی آسانیږی ځکه چه د لمانځه په برکت په گردو (تولو) اومرو او عباداتو کښی سهولت او رغبت او له گردو (تولو) منهیاتو او معاصیو څخه نفرت پیدا کیږی، لکه چه په نورو آیتونو او احادیثو کښی مذکور دی او محققینو علماؤ هم تصریح فرمایلی ده.

(دوهم): احتمال لری کله چه تنبل او بی همته خلق دغه تول تیر شوی احکام واورى نو د خپل ضعف او مجبوریت په تصور به په لمانځه کښی هم تنبلۍ او بی ذوقۍ ښکاره کړی چه شرائط او آداب ئی دیر او په هر وخت کښی موجود دی. نو ځکه د لمانځه اهتمام مناسب شو. الحاصل هر هغه څوک چه د لمانځه په کولو کښی اهتمام او د هغه التزام کوی هغه ته به د نورو مالی او بدنی احکامو په تعمیل کښی هم آسانی ورپیښیږی. او هر هغه څوک چه په نورو احکامو کښی بی پروایی کوی له هغه څخه د لمانځه په کولو کښی هم قصور بعید نه دی. والله اعلم.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْرَبُوا الصَّلَاةَ وَأَنْتُمْ سُكَرَىٰ حَتَّى تَعْلَمُوا
مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنُبًا إِلَّا عَابِرِي سَبِيلٍ حَتَّى تَغْتَسِلُوا

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (ای مؤمنانو!) مه نژدی کیږئ تاسی لمانځه ته حال دا چه تاسی مست یی (له نشی) تر هغه پوری چه پوه شی تاسی پر هغه شی چه (یی) وایی تاسی او نه په داسی حال که چه تاسی جنب اوسئ مگر په هغه حال کښی چه اوسی تیریدونکی د لاری تر هغه پوری چه تاسی غسل وکړئ!

تفسیر: په رومبنيو آیتونو کښی مسلمانانو ته خطاب ؤ ﴿وَأَعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا شَرْكُ لَهُ﴾ الی آخرالایات او د هغو په پای (آخر) کښی ئی د کفارو مذمت هم بیان فرمایلی ؤ چه له تیر شوو امورو څخه ئی مخالفت کاوه وروسته له هغه بیا مسلمانانو ته د لمانځه په نسبت ځینی خاص هدايات ورکوی او د دی هداياتو مناسبت له پخوانیو هداياتو سره دا دی چه پخوا له دی نه د کفارو او د کتابیانو دوه عیبونه په خاص ډول (طریقه) سره ذکر شول (۱): په الله تعالی باندی ایمان نه راوړل.

(۲): خپل مال د الله تعالی په لار کښی نه لگول بلکه خلقو ته د ځان ورښوولو او د خپل عزت او پت څرگندولو له پاره ئی لگاوه او ښکاره ده چه د رومبني خرابی او عیب منشاء، خو د علم نقصان او د جهل غلبه ده، او د وروستنی خرابی علت نفسی غوښتنی، هوا، هوس او ځان منی ده چه له هغی څخه دا راښکاره شوه چه د گمراهی سببونه دوه دی (اول): جهل چه په هغه کښی د حق او باطل تمیز بیخی نشی کیدی.

(دوهم): نفسی غوښتنه او شهوت چه د هغو لامله (له وجی) د حق او باطل له تمیزه سره حق سره سم عمل نشی کولی ځکه چه له شهوت سره ملکی صفات ضعیف او بهیمی قواوی قوی کیږی. چه د هغو په اثر له پرښتو ځنی لریوالی او له شیاطینو سره نژدیوالی پیدا کیږی چه دا د گردو (تولو) زیانونو او خرابیو اساس او بنسټ (بنیاد) دی. نو اوس په دی مناسبت حق تعالی جل وعلی شانه منع فرمایلی ده چه د نشی په حالت کښی دی مسلمانان لمونځونه نه کوئ! چه دا د جهل حالت دی. وروسته له هغه جنابت په حالت کښی ئی هم له لمانځه څخه ممانعت فرمایلی دی، چه دا وخت د پرښتو څخه د لریوالی او د شیاطینو د نزدیوالی وخت دی په حدیث کښی راغلی دی «چیری چه جنب وی هلته پرښتی نه ورځی.» والله اعلم.

اوس د دی آیت مطلب داسی شو ای ایماندارانو! کله چه تاسی ته د کفر او د ریاء خرابی معلومه شوه او د هغوی د اضدادو په حسن باندی په ښه ډول (طریقه) سره وپوهیدئ، نو له هغو څخه د نشی او د جنابت په حالت کښی د لمونځ کولو په خرابی باندی هم په ښه شان وپوهیږئ! چه د هغی منشاء هم همغه شی دی چه د کفر او ریاء منشاء وه، نو ځکه د نشی په حالت کښی لمانځه ته نژدی کیدل نه دی په کار. خو تاسی ته په دی اندازه پوهه او هوښ درشی چه په هغو کلماتو باندی چه ستاسی له خولو څخه وځی وپوهیږئ.

او مه د جنابت په حالت کښی لمانځه ته نژدی کیږئ! تر څو چه ونه لامبیئ مگر د سفر په حالت

کهنی چه د هغه حکم وروسته له دی شخه راغی.

(فائده): دا حکم په هغه وخت کهنی ؤ چه مسکرات (نشی شیان) لا نه ؤ حرام شوی مگر د نشی په حالت کهنی له لمونځ کولو شخه ممانعت کړی شوی ؤ په روایتونو کهنی راغلی دی چه «په کومه میلمستیا کهنی اصحاب رضی الله تعالیٰ عنهم سره راتول شوی وو. څرنگه چه شراب څښل په هغه وخت کهنی لا نه ؤ حرام شوی، نو ځکه دوی شراب څښلی وو. دلته د ماښام وخت راغی، نو مگرد (تول) سره په همغه حالت کهنی پر لمانځه باندی ودریدل. امام د ﴿قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ﴾ په سورت کهنی د ﴿لَا أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ﴾ په ځای د بی سدی (بی هشی) په حالت کهنی «اعبد ما تعبدون» ولوست چه په هغه سره د هغه معنی بیخی غلطه او له حقیقته مخالفه شوه نو په دی مناسبت دا آیت نازل شو. اوس که د خوب د زیاتوالی په وخت کهنی یا د رنځوری له امله (وجی) چا ته د داسی بی سدی (بی هشی) کوم حالت پیدا شی. چه په خپلو خبرو باندی نه پوهیږی، چه څه وائی؟ نو په داسی حالت کهنی د ده لمونځ کول ناروا دی. او هر کله چه په سد او هوښ راغی، نو ضرور دی د هغه فوت شوی لمانځه قضائی راوړی!

وَأِنْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِّنْكُم مِّنَ
الْغَائِطِ أَوْ لَسْتُمْ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا
صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ

او که وئ تاسی مریضان (رنځوران) یا په سفر باندی (په حالت د بی اودسی یا جنابت کهنی) یا راشی یو له تاسی له بیدیا (له بولو) نه یا جماع وکړئ تاسی ښځو سره نو ونه مومئ تاسی اوبه (یا ئی نشئ استعمالولی) نو اراده وکړئ تاسی مخ د ځمکی (خاوری) پاکي ته نو مسحه وکړئ تاسی په مخونو خپلو او په (دواړو) لاسو خپلو (تر څنگلو پوری)

تفسیر: یعنی د جنابت په حالت کهنی دی لمونځ نه کوئ! وروسته له غسل او لمبلو شخه دی اداء کړ شی! دا حکم هلته دی چه کوم عذر نه وی، که یو داسی عذر پېښ شی چه د اوبو استعمال د هغه لامله (له وجی) ممکن نه وی او تری معذور شی او د طهارت حصول ضروری وی نو په داسی وخت کهنی تیمم وهل کافی دی. د اوبو د استعمال معذورت دری صورتونه لری (۱): ناروغی چه د اوبو استعمال ورته ضرر پېښوی.

(۲): چه سفر ئی په مخه کهنی وی او دومره اوبه ورسره وی چه یواځی خپله گزاره پری کولی شی، اوکه اودس پری وکړی تنده به ورته ضرر ورسوی او اوبه له ده ځنی لری وی.

(٣): دا چه اوبه بیخی موجودی نه وی. د اوبو د نشتوالی په تقدیر ئی د طهارت د ضرورت دوه صورتونه ښودلی دی

(اول): له بولو او غاښو څخه وروسته د اوداسه د ضرورت په وخت کېږي.

(دوهم): له مجامعت څخه وروسته د غسل او د لمبلو ضرورت په وخت کېږي.

(فائده): د تیمم صورت دا دی چه په پاچه ځمکه باندی دی دواړه لاسونه ووهی! بیا دی پر خپل ټول مخ باندی په ښه ډول (طریقه) سره مسحه کړی! بیا دی دواړه لاسونه پر ځمکه باندی ووهی! او دواړه لاسونه دی تر څنگلو پوری مسحه کړی! خاوره طاهره ده. او د ځینو شیانو له پاره د اوبو په شان پاکوونکی هم ده. مثلاً موزه، بوت، ماسی، چاړه، هنداره او نور (هغه نجاست چه پر ځمکه باندی ولویږی او په خاوره تبدیل شی هغه هم د خاوری له متجانسیت څخه پاکیږی) او هم پر لاسو او مخ باندی د خاوری په مینلو سره د تذلل او عاجزی مراتب پوره کیږی. چه له گناهونو څخه د معافی غوښتلو اعلیٰ صورت دی. کله چه خاوره ظاهری او باطنی دواړه قسمه نجاست لری کوی نو ځکه ئی د معذوریت په وخت کېږي د اوبو قائم مقام درولی ده. پرته (علاوه) له هغه سهولت او آسانی له مقتضاء څخه چه پر هغه باندی د تیمم حکم مبنی دی، بله وجه دا ده ښائی د اوبو قائم مقام داسی شی ودرولی شی چه له اوبو څخه زیات سهل الوصول وی نو په ځمکه کېږي دا خاصیت ښکاره دی، ځکه چه خاوره هر چیری شته. معهدا خاوره د انسان اصل دی او خپل اصل ته په رجوع کولو سره له گناهونو او خرابیو څخه نجات مومی. کافران به هم آرزو کوی چه مونږ به په غه ډول (طریقه) سره بیا له خاوری سره گډ شو. لکه چه په رومبی آیت کېږي مذکور دی

إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفُورًا غَفُورًا ﴿٣٨﴾

بیشکه الله دی ښه عفو کوونکی (چه داسی سختی ئی را آسانه کړه) ښه مغفرت کوونکی (د تقصیراتو)

تفسیر: یعنی الله تعالیٰ د ضرورت په وخت کېږي د تیمم اجازه راکړی ده. او خاوره ئی د اوبو قائم مقام درولی ده. ځکه چه هغه سهولت او معافی ورکوونکی او د بندگانو د خطاؤ معافوونکی ذات دی. او خپلو بندگانو نفع او هوسانی (آسانی) خوښوی. چه له دی څخه دا هم ښکاره شوه، چه په لمانځه کېږي د نشی په حالت کېږي چه د یوه شی په غای بل شی لوستلی شوی ؤ، هغه ئی هم معاف کړی دی، چه له هغه څخه دا خلجان پاتی نشو چه وروسته له دی نه دی په داسی حالت کېږي لمونځ نه کوی، مگر هغه غلطی چه پخوا له دی نه شوی ده ښائی د هغی په نسبت مؤاخذه وشي.

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِّنَ الْكِتَابِ يَشْتَرُونَ الصَّلَاةَ
وَيُرِيدُونَ أَن تَضَلُّوا السَّبِيلَ ۚ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِأَعْدَائِكُمْ وَكَفَى
بِاللَّهِ وَلِيًّا ۚ وَكَفَى بِاللَّهِ نَصِيرًا ۝

آیا نه دی کتلی تا (نه ئی خبر له حاله د) هغو کسانو چه ورکړی شوی ده دوی ته څه برخه له کتابه چه پیری (اخلی) دوی ضلالت (گمراهی په عوض د هدایت) او اراده لری دوی د دی چه ورکه کړئ تاسی (هم) لاره (د حق) او الله ښه عالم دی په دښمنانو ستاسی (هم نو خبروی مو پری چه تری په څنگ شی!) او کافی (بس) دی الله ولی (دوست حمایت کوونکی ستاسی) او کافی (بس) دی الله مددگار (ستاسی).

تفسیر: په دی آیتونو کښی د یهودانو قبائح او د هغوی د مکر او فریب بیان دی. او یهودان په خپل ضلالت او کفر باندی خبروی او هم نور خبروی چه له هغوی ځنی ځان وساتئ! لکه چه له ﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ غَفَّارًا غَوَّارًا﴾ څخه نیولی تر ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْرَبُوا الصَّلَاةَ﴾ الایه - پوری د یهودیانو قبائح ذکر شوی دی، په منع کښی ئی د یوه خاص مناسبت لامله (له وجی) په نشه او په جنابت کښی له لمونځ کولو څخه ممانعت فرمایلی دی بیا ئی د یهودانو قبائحو ته دوام ورکړ. یهودانو ته له کتاب ځنی څه برخه ورکړی شوی ده، یعنی د هغه د الفاظو د لوستلو برخه ورکړی شوی ده، او د عمل کولو برخه چه اصلی مقصود ده، نه ده ورکړی شوی. او گمراهی پیری، (اخلی) یعنی د (آخر الزمان نبی صلی الله علیه وسلم) له حالاتو او اوصافو ځنی به ئی د دنیائی عزت او رشوت لامله (له وجی) خلق نه خبرول. او پتول ئی. او عمداً به ئی تری انکار کاوه او غوښتل ئی چه مسلمانان هم له دین ځنی واریو چه گمراهان شی. او الله تعالی ته ای مسلمانانو! ستاسی دښمنان داسی ښه معلوم دی چه تاسی ته نه دی معلوم. نو د الله تعالی په دی ارشاد باندی اطمینان ولرئ! او له دوی نه مو خپل ځانونه وژغورئ (محفوظ کړی)! الله تعالی تاسی ته د نفعی رسولو او د زیان څخه د ساتلو له پاره کافی دی. نو ځکه له دښمنانو ځنی هیڅ دول (طریقه) اندیښنی مه کوئ! او په دین باندی قائم اوسئ!

مِنَ الَّذِينَ هَادُوا يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ وَ
يَقُولُونَ سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَاسْمِعْ غَيْرَ مُسْمِعٍ وَارْعِنَا

لِيَايَا السَّنَةِهُمْ وَطَعْنًا فِي الدِّينِ ط

ځينی له هغو کسانو چه يهودان شوی دی اړوی دوی خبری (د شریعت او محمدی اوصاف) له ځایو د دی (خبرو) څخه او وائی دغه (يهودان) واوریدله مونږ (وینا ستا) او ونه مانه مونږ (حکم ستا) او (وائی يهودان) واوره (ته) په داسی حال کښی چه نه ئی اورولی شوی او (وائی يهودان لفظ د) راعنا په تاوولو د ژبو خپلو او په عیب ویلو سره په دین کښی؛

تفسیر: په يهودانو کښی داسی خلق هم دی، چه هغه «تورات» چه د الله تعالیٰ له خوا نازل شوی دی له خپله ځایه اړوی او بدلوی ئی یعنی لفظی او معنوی تحریفونه پکښی کوی. ﴿وَيَقُولُونَ سَهْمًا وَعَصِيًّا﴾ - او وایی وامو وریدله او ونه مانه مونږ) یعنی کله به چه رسول الله صلی الله علیه وسلم يهودانو ته کوم حکم وراوه، نو دوی به په ځواب کښی ویل وامو وریده! یعنی ومو مانه خو ورو به ئی ویل چه مونږ نه دی منلی. یعنی یواځی مونږ په غوږ اوریدلی او په زړه مو هغه نه دی منلی.

﴿وَأَسْمُهُمْ عُيُوبٌ﴾ - او وایی يهودان واوره په داسی حال کښی چه نه ئی اورولی شوی) یعنی کله چه يهودان له محمد صلی الله علیه وسلم سره مخاطبه کوی، نو وایی «واوره! دروا دی نه وړول شی!» یعنی داسی خبری کوی، چه دوه معناگانې لری. که د یوی معنی په اعتبار دعا یا تعظیم وی نو د بلی معنی په لحاظ ښیرا او تحقیر هم کیدی شی. لکه چه دا خبره په ظاهره کښی د خیر دعا ده، مطلب دا چه «ته تل غالب او معزز اوسی، هیشکله دی تاته کومه بده او مخالفه خبره وانه وړولی شی!» او په زړو کښی به ئی هسی نیت کاوه چه ته کون شی! (العیاذ بالله). ﴿وَرَاعِنَا﴾ - او وائی راعنا) یعنی کله چه يهودان د رسول الله صلی الله علیه وسلم په خدمت کښی راتلل، «نو راعنا» به ئی هم ویل چه د هغه معناوی هم دوی دی. یوه ښه او بله خرابه چه د هغه بیان په اول جزء د البقرة په (١٠٤) آیت (١٣) رکوع کښی شوی دی. ښه معنی ئی دا ده چه «ته زمونږ رعایت وکړه! او د شفقت نظر پر مونږ وفرمایه! چه ستا پر مطلب باندی ښه وپوهیږو او د څه شی پوښتنه کول چه غواړو د هغه پوښتنه وکړی شو. او بده معنی ئی دا ده چه د يهودیانو په ژبه دا د تحقیر کلمه وه، یا به ئی په ژوولی ژبه سره «راعینا» ویل چه د هغه معنی «زمونږ شپون» دی او دا د هغوی شرارت ؤ، ځکه چه هغوی ډیر ښه پوهیدل چه حضرت موسیٰ علیه السلام او نورو انبیاء علیهم السلام هم پسونه څر ته بیولی وو.

﴿لِيَايَا السَّنَةِهُمْ﴾ په تاوولو د ژبو خپلو... یعنی يهودانو به دا کلمی پخپلو خبرو کښی سره ګډولی او په داسی یوه ډول (طریقه) سره به ئی ویلی چه د اوریدونکی فکر به ئی ښی معنی ته اړاوه او د هغو بدی معنی ته به له سره د چا ذهن نه منتقل کیده. او پخپلو زړونو کښی به ئی همغه خرابه معنی قصدوله او بیا به ئی پر ده باندی داسی عیب لگاوه، چه که دا سری په رښتیا

سره نبی وی نو زمونږ په دی قریب (دروه) به هر ورو مرو (خامخا) پوهیده، نو الله تعالی د دوی دا فریبونه مسلمانانو ته په ښه ډول (طریقه) سره څرگند کړل.

وَلَوْ أَنَّهُمْ قَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَأَسْمَعُ وَأَنْظُرْنَا لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ
وَأَقْوَمًا وَلَكِنْ لَعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٣٩﴾

او که بیشکه دوی ویلی وی واوریده مونږ (وینا ستا) او ومانه (حکم ستا) په بدل د «عصینا» کښی (که دوی ویلی وی) واوره (بی له «غیر مسمع» او نظر لره پر مونږه) (په بدل د «راعنا» کښی نو خامخا به و خیر دوی ته او ډیره سمه (دا وینا) ولیکن لری کړی دی دوی الله (له خپله رحمته) په سبب د کفر د دوی پس نه راوړی ایمان (له دغو یهودانو مگر لږ خلق

تفسیر: حق تعالی د یهودانو د دغو دریو منعمو اقوالو له بیان کولو څخه وروسته اوس د ملامتیا او د هدایت په ډول (طریقه)، ارشاد فرمائی چه که یهودانو د ﴿وَعَصَيْنَا﴾ په ځای ﴿وَأَطَعْنَا﴾ او د ﴿وَأَسْمَعُ غَيْرُ مَسْمَعٍ﴾ په عوض یوازی ﴿وَأَسْمَعُ﴾ او د ﴿وَرَاعَيْنَا﴾ په ځای ﴿وَأَنْظُرْنَا﴾ ویلی، نو دا به د دوی په حق کښی بهتر ؤ، او دا خبره به په ځای او سمه وه. او هسی بیهودگی او شرارت ته به ځای نه ؤ پاتی، چه له پاسنیو کلماتو څخه یهودانو په خپلو زړونو کښی بدی معناگانې اخیستلی. لیکن څرنګه چه الله تعالی دوی د خپل کفر په سبب له خپل رحمت او هدایت څخه بی برخې گرځولی دی، نو ځکه دوی په سمه لاره باندی نه راځی او په ګتورو (فائده منلو) خبرو باندی نه پوهیږی او ایمان نه راوړی مگر لږ خلق دی چه له دغو شرارتونو او خیانتونو څخه په څنګ او د الله جل جلاله له لعنت څنی محفوظ پاتی دی لکه حضرت (عبد الله بن سلام) او د هغه نور ملګری رضی الله تعالی عنهم.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّا أَنْزَلْنَا مِصْرًا قَالِمًا
مَعَكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ نَبْلُغَ أَجَلَ قَوْمِكَ عَلَى أَدْبَارِهِمْ
أَوَلَمْ نَعْلَمْ كَمَا عَمِيَ السُّبُّبُ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا ﴿٤٠﴾

ای هغو کسانو چه ورکړی شوی دی دوی ته کتاب (ای کتابیانو!) ایمان راوړئ تاسی! په هغه (قرآن) چه نازل کړی دی مونږ حال دا چه تصدیق کوونکی دی د هغه کتاب چه تاسی سره دی پخوا له هغه چه هوار کړو مونږ ډیر مخونه نو وگرځوو دا (هوار مخونه) په شاګانو د دوی یا پخوا له دی چه لعنت وکړو پر دوی لکه چه لعنت کړی وو مونږ په اصحابو (د ورځی) د شنبی او دی امر (حکم) د الله کیدونکی (خامخا).

تفسیر: په پخوانیو آیتونو کې یی د یهودانو ضلالت او د دوی د مختلفو قبایحو ذکر وفرمایه اوس هغوی ته د خطاب په ډول (طریقه) د ایمان او د قرآن د تصدیق حکم ورکاوه شی او وویرول شول چه له مخالفت څخه ځانونه وژغوری (وساتی). مطلب ئی دا دی چه «ای اهل د کتابو! ایمان راوړئ! په هغه «قرآن» چه احکام ئی له (تورات) سره موافق او د هغه مصدق دی. ایمان راوړئ! پخوا له هغه څخه چه مونږ ستاسی د مخ علامی یعنی سترگی پوزی او نور بدل کړو. مطلب دا چه که تاسی ایمان را نه وړئ، نو ستاسی څیری بدلوو او بیا ئی د شا په لوری اړوو. یعنی ستاسی مخ له چیت پیت کولو څخه وروسته د څت په لوری او ستاسی څت د مخ په لوری اړوو. (یاد ا چه) ایمان راوړئ پخوا له دی نه چه مونږ ډیر مخونه محوه کړو او د څتونو په شان یوه تخته ئی وگرځوو.» یا به د شنبی د ورځی د مسخ شویو خلقو په شان تاسی هم مسخ کړو او له تاسی ځنی به ځناوران جوړ کړو.

﴿اَصْحَابُ السَّبْتِ﴾ قصه د «الاعراف» په سورت کې مذكوره ده.

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ
يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ افْتَرَى إِثْمًا عَظِيمًا ﴿٥٠﴾

بیشکه چه الله نه بښی دا چه شریک ونیولی شی له (الله سره او بښی هغه گناه) چه ښکته وی له شرکه (لویه وی که وږه) هغه چاته چه اراده وفرمائی (د مغفرت ئی) او هر هغه څوک چه شریک ونیسی. له الله سره نو په تحقیق ویی تړل (په الله) دروغ لوی (او وئی کره) گناه ډیره لویه.

تفسیر: یعنی مشرک ته له سره مغفرت نشته بلکه دوزخ ئی دائمی سزا ده. هو! له شرک ځنی ښکته چه کوم صغیره گناهونه دی یا کبیره. هغه گرد (تول) د مغفرت وړ (لا ټق) دی الله تعالی د هر چا د مغفرت اراده چه وفرمائی د هغه صغیره او کبیره گناهونه سره له څه عذاب ورکولو

یا بی له عذاب ورکولو معافوی او دا د دی په لوری اشاره ده څرنگه چه یهودان په کفر او شرک کښی مبتلا دی، نو دوی دی د مغفرت توقع او هیله (امید) نه کوی!.

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْكُونَ أَنْفُسَهُمْ بِلِلَّهِ يُزَكِّي مَنْ يَشَاءُ وَلَا يُظْلَمُونَ قِتْلًا ۖ

آیا نه دی کتلی ته (نه ئی خبر له حاله د) هغو کسانو چه پاکوی دوی ځانونه خپل (او په واقع کښی داسی نه دی) بلکه (خاص) الله پاکوی هغه څوک چه اراده وفرمائی (د پاکي ئی) او ظلم به ونه کړی شی پر دوی په اندازه د یوه نری تار (هم).

تفسیر: یعنی یهودان سره له دومره خرابیو بیا هم خپل ځانونه پاک او مقدس گڼی، تر دی چه خپل ځانونه «ابناء الله» او «احباء الله» هم بولی چه بیخی چتی (بیکاره) او لغوه خبره ده، بلکه د هر چا په نسبت چه الله تعالی اراده وفرمائی هغه مقدس او پاکیزه کوی او د یهودانو په تشه وینا سره هیڅ نه کیږی. د دغو متکبرانو په دله باندی به لو ظلم هم نه کیږی یعنی دغه دله به د خپلو بدو عملونو له سببه په لوی عذاب اخته کیږی او په دوی باندی به هیڅکله په ناحقه سره عذاب نه واردیږی.

(فائده): یهودانو چه خوسی (سخی) ته عبادت کاوه او حضرت (عزیر علیه السلام) ته ئی د الله تعالی ځوی ویل کله چه هغوی دا آیت ﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَفْزَنُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ﴾ الآية - واوریده، نو ویی ویل چه «مونږ خو مشرکان نه یو بلکه د الله تعالی خاص بندگان او د انبیاءو ځامن یو او پیغمبری زمونږ میراث ده.» نو الله تعالی د دوی د دغی لویی او ځانمنی په مقابل کښی دا آیت نازل کړ. (فتیل هغی نری پردی ته وایی چه د تارونو په شان د خرماو د زرو په چاودونو کښی وی.)

أَنْظُرْ كَيْفَ يَقْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَكَفَى بِهِ إِثْمًا مُبِينًا ۖ

وگوره ای (محمده!) چه څرنگه تری دوی په الله باندی دروغ او (بس) دی دا (دروغ) گناه ښکاره .

تفسیر: یعنی څومره د تعجب خبره ده چه په الله تعالی باندی دا دول (طریقه) تهمتونه کوی. او د کفر او شرک له ارتکاب سره خپلو ځانونو ته د الله تعالی دوستان وایی او د الله تعالی په نزد

د مقبولیت مدعیان دی. او داسی سخت تهمت کول د دوی د صریح گنهگار کیدلو له پاره بیخی کافی دی.

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أَوْتُوا نَصِيبًا مِّنَ الْكِتَابِ يُؤْمِنُونَ بِالْجِبْتِ وَالطَّاغُوتِ
وَيَقُولُونَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا هَؤُلَاءِ أَهْدَى مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا سَبِيلًا ۝

آیا نه دی کتلی تا هغو کسانو ته چه ورکړی شوی ده دوی ته برخه له کتاب څخه ایمان راوړی دوی په بت او په شیطان او وایی دوی په حق د هغو کسانو کښی چه کافران شوی دی دا (کفار) ښه لاره موندونکی دی له هغو کسانو څخه چه مؤمنان دی له جهته د لاری.

تفسیر: په دی آیت کښی هم د یهودانو د شرارت او خیانت اظهار دی، خبره دا ده کله چه د یهودانو په زړونو کښی د حضرت محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم عداوت زیات شو، نو د (مکی معظمی د مشرکانو سره مله او د هغوی سره متفق شول او د مشرکانو د خوښی او د ضرورت له مخی ئی د بتانو تعظیم وکړ او ویی ویل چه «ستاسی دین د مسلمانانو له دین څخه بهتر دی» او د دی کار سبب یوازی حسد وه او غوښتل ئی چه د نبوت او دینی ریاست پرته (علاوه) له مونږ ځنی بل چاته ولی ورکړی شوی دی؟ نو په دی مناسبت الله تعالیٰ په دوی باندی الزام آړوی او په دی آیتونو کښی هم دا خبری مذکوری دی.

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ ۖ وَمَنْ يَلْعَنِ اللَّهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ نَصِيرًا ۝

دا (حکم کوونکی په غوره والی د کفارو) هغه کسان دی چه لعنت کړی دی (په دوی باندی) الله او هر هغه څوک چه لعنت (پری) وکړی الله نو له سره نه مومی (ته) ده لره کوم مددگار (د عذاب دفع کوونکی).

تفسیر: یعنی دا خلق سره له دی چه اهل کتاب دی، د نفسانی اغراضو له سببه ئی د بتانو

تعظيم وکر او د کفر طريقه ئی د اسلامي طريقی څخه افضله ښکاره کړه، نو په دوی باندی د الله تعالیٰ لعنت دی او په هر چا باندی چه الله تعالیٰ لعنت وکړی د هغه حامی او مددگار په دنیا او آخرت کښی هیڅوک نشی کیدی، نو چه اوس دوی د خپلی مرستی (مدد) په طمع د مکي شریفی د مشرکانو سره موافقت کړی دی دا بیخی لغو او چتی (فضول) کار دی لکه چه په دنیا کښی یهودانو ډیر زیات ذلتونه وگالل (برداشت کړل)، په آخرت کښی به هم په سختو عذابونو اخته کیږی.

أَمْلَهُمْ نَصِيبٌ مِّنَ الْمُلْكِ فَإِذَا أَلَا يُؤْتُونَ النَّاسَ نَقِيرًا ۝۵۶

آیا شته یهودانو ته څه برخه له ملکه (له سلطنته؟ یعنی نشته! او که شی) نو په دغه وخت کښی به ورنه کړی دوی خلقو ته (په اندازه د) نقیر.

تفسیر: یهودانو داسی خیال کاوه چه نبوت او د دین سرداری زمونږ میراث دی. او یوازی مونږ د هغه لیاقت لرو، نو ځکه به ئی د عربی نبی صلی الله علیه وسلم د منلو او متابعت کولو څخه عار کاوه او یو له بل سره به ئی ویل بالاخر حکومت او باچاهی مونږ ته رسیږی که د څو ورځو له مخی دا مشرتوب نورو ته هم ورورسیږی هیڅ پروا نشته. نو په دی نسبت دا آیت نازل شو، چه مطلب ئی دا دی «آیا یهودانو ته په سلطنت کښی څه برخه شته؟ یعنی له سره دوی په سلطنت کښی څه برخه نه لری، که دوی ته سلطنت ورورسیږی نو خلقو لره د یوی ذری په اندازه هم فائده نه رسوی. یعنی دوی داسی بخیلان دی چه پخپله باچاهی کښی هم فقیرانو ته یوه ذره شی نه ورکوی. (حال دا چه له سلطنت سره عطاء سخا او ورکړه لازمه ده).

أَمْ يَحْسُدُونَ النَّاسَ عَلَى مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ فَقَدْ اتَيْنَا آلَ إِبْرَاهِيمَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَآتَيْنَهُمْ مُلْكًا عَظِيمًا ۝۵۷

بلکه آیا حسد کوی دغه (یهودان) خلقو سره (له محمد او اصحابو سره یی) پر هغه شی چه ورکړی دی هغو ته الله له فضل (احسان رحمت) خپل، نو په تحقیق ورکړی دی مونږ اولادی د ابراهیم ته کتاب (تورات، زبور، انجیل) او حکمت (شرعی علوم، ژوری (اوچتی) خبری) او ورکړی دی مونږ دوی ته سلطنت ډیر لوی.

تفسیر: یعنی آیا که یهودان په حضرت محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم او د دوی په اصحابو

بانندی د الله تعالیٰ (د نصرت، عزت، عظمت، سیادت او د نورو) فضائلو او انعامونو له لیدلو څخه له ډیری رخی (کینی) او حسده مری، نو دا بیخی د دوی لیونتوب او ناپوهی ده ځکه چه مونږ د حضرت ابراهیم علیه السلام کورنی ته (چه اسحاق، اسمعیل، یعقوب، یوسف، موسیٰ، داؤد، سلیمان، عیسیٰ، محمد «صلی الله علیه وسلم» او نور انبیاء علیهم السلام دی) کتاب، علم، حکمت او عظیم سلطنت عنایت کړی دی، نو بیا یهودان د څه له مخی د محمد رسول الله صلی الله علیه وآله وصحبه وسلم په نبوت او عزت بانندی حسد او له دوی غنی انکار کوی؟ ځکه چه اوس هم نبوت او عزت د ابراهیم علیه السلام په کورنی کښی دی.

فِيهِمْ مَنْ آمَنَ بِهِ وَمِنْهُمْ مَنْ صَدَّ عَنْهُ وَكَفَىٰ بِجَهَنَّمَ سَعِيرًا ﴿۵۹﴾

نو ځینی له دغو یهودانو هغه دی چه ایمان ئی راوړی په محمد او ځینی له دغو (یهودانو) هغه دی چه څنگ ئی کړی دی. له محمد څخه او بس دی دوزخ (د کفارو د عذاب دپاره) ځوښ وهونکی.

تفسیر: یعنی د حضرت ابراهیم علیه السلام کورنی ته الله تعالیٰ تل تر تله لوی وړکړی ده. او حضرت محمد صلی الله علیه وسلم هم له هغی کورنی څخه دی، نو که څوک بی سببه یوازی د رخی (کینی) او حسد لامله (له وجی) محمد صلی الله علیه وسلم نه منی، نو د هغه د سوځولو له پاره د دوزخ لمبی وهونکی اور بس او کافی دی.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا سَوْفَ نُصْلِيهِمْ نَارًا

بیشکه هغه کسان چه کافران (منکران) شوی دی په آیتونو زمونږ ژر به ننباسو مونږ دوی اور ته (چه پکښی سوځولی شی)

تفسیر: په پخوانی آیت کښی د مؤمنانو او کافرانو ذکر ؤ اوس د مطلق مؤمن او د کافر د جزا او سزا ذکر د کلیې قاعدی په ډول (طریقه) کیږی، چه د ایمان په لوری ښه ترغیب او له کفر څخه بیخی ترهیب وشي.

كُلَّمَا نَضِجَتْ جُلُودُهُمْ بِدَارِهِمْ جُلُودًا غَيْرَهَا لِيَذُوقُوا الْعَذَابَ

هر کله چه پاخه شی (وسوځیږی) پوستکی د دوی (په اور کښی نو) بدلوو مونږ دوی ته پوستکی غیر له هغو، له پاره د دی چه وڅکی دوی (تل تر تله

نوی نوی) عذاب؛

تفسیر: یعنی د کافرانو په عذاب کښی د نقصان او کمی د نه راتللو له سببه، د دوی د پوستکی له سوځیدلو څخه وروسته، دوی ته بل پوستکی ورآغوندو او د هغه په عوض ئی ورشین کوو. مطلب دا چه کافران به تل تر تله او یو شان په عذابونو کښی آخته او مبتلا وی.

إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿۵۹﴾

بیشکه چه الله دی ښه غالب قوی (د احکامو په انفاذ) لوی حکمت والا (چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی)

تفسیر: یعنی بیشکه الله تعالی دیر زبردست او غالب دی. د کافرانو په هسی سزا ورکولو کښی الله تعالی جل جلاله ته هیڅ کومه سختی نشته. او د حکمت خاوند دی چه کافرانو ته د خپل حکمت سره سمه دا سزا ورکوی.

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا لَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَهُمْ فِيهَا شَاظِرٌ مُبْدِيًا ﴿۶۰﴾

او هغه کسان چه ایمان ئی راوړی دی او کړی ئی دی ښه (عملونه) زر به ننه باسو مونږ دوی په (هغو) جنتونو کښی چه بهیږی له لاندی د (مانیو او ونو) د دوی ویالی همیشه وی به دوی په دغو (جنتونو) کښی تل (بی انتها بلا انقطاع) وی به دوی ته په دی جنتونو کښی ښځی پاکي کړی شوی (له تولو ناپاکيو څخه) او ننه به باسو مونږ دوی په گڼو سیورو (په دائمی نعمت او راحت).

تفسیر: یعنی مؤمنان به تل تر تله په جنت کښی اوسېږی. او دوی ته به هسی ښایسته ښځی ور په برخه کیږی چه له حیض، نفاس او له نورو دنیوی ککړتیاو څنی به بیخی پاکي، صافی او ستره وی. دوی به په ډیرو گڼو سیورو کښی داخل کرو چه د لمر له تودوخی او نورو څنی به بیخی محفوظ وی.

إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا وَإِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ

بیشکه الله امر کوی په تاسی (ای مؤمنانو!) د دی چه وسپارئ تاسی امانتونه اهل د اماناتو ته او کله چه حکم کوئ تاسی (ای قاضیانو! ای حاکمانو!) په منخ د خلقو کښی نو (امر کوی الله چه) حکم وکړئ په انصاف سره!

تفسیر: په یهودانو کښی دا عادت ؤ چه په امانتونو کښی به ئی خیانت کاوه او د خصوماتو په فیصلو کښی به ئی رشوتونه اخیستل او په نورو اسبابونو سره به ئی د یوه پلو خاطر، لحاظ، رعایت کاوه او د حق په خلاف به ئی حکمونه کول. نو ځکه مسلمانان له هسی چارو ځنی ممنوع گرځولی شوی دی منقول دی چه د مکي شریفی د فتحی په ورځ رسول الله مبارک اراده درلوده (لرله) چه (بیت الله) شریف ته دننه ننوځی د کعبی شریفی کلی (چابی) (مفتاح) ساتونکی حضرت عثمان بن طلحة رضی الله تعالی عنه د کعبی شریفی د کلی (چابی) له ورکولو څخه انکار وکړ، نو (حضرت علی کرم الله وجهه) د ده له لاسه کلی (چابی) په زوره واخیستله او ور ئی پرانیت کله چه د الله تعالی جل جلاله رسول صلی الله علیه وسلم د کعبی شریفی نه د باندی ووتلو حضرت عباس رضی الله تعالی عنه وغوښتل چه دا د (بیت الله شریف) کلی (چابی) دی ماته راکړه شی! دلته دا آیت نازل شو او کلی (چابی) بیرته همغه عثمان بن طلحة رضی الله تعالی عنه ته وروسپارله شوه (او تر نن ورځی پوری هغه کلی (چابی) همغی کورنی سره پاتی ده. عثمان بن طلحة رضی الله تعالی عنه به تل ویل، که زه پوهیدی چه رسول الله «صلی الله علیه وسلم» کلی (چابی) غواړی، نو کلی (چابی) به می تری منع کړی نه وی!.)

إِنَّ اللَّهَ يُعَظِّمُ بِهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ سَمِيعًا بَصِيرًا

بیشکه الله ښه شی چه پند درکوی تاسی ته په هغه سره (چه د امانتونو اداء او په عدل سره حکم کول دی) بیشکه چه الله دی ښه اوریدونکی (د تولو اقالو) ښه لیدونکی (عالم په پتو او ښکاره ؤ)

تفسیر: یعنی الله تعالی چه تاسی ته د امانتونو په اداء او عدل سره حکم فرمایي، دغه تاسی ته بیخی مفید دی. او الله تعالی ته ستاسی پت او ښکاره او اوسنی او راتلونکی خبری ښی معلومی دی، نو که اوس چیری تاسی ته د امانت اداء کول یا عدل مفید معلوم نشی، نو د الهی حکم په

مقابل کبشي، به هغه څه اعتبار ونه لري.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (ای مؤمنانو!) حکم ومنع تاسی د الله! او حکم ومنع تاسی د رسول (د الله) او (حکم ومنع) د خاوندانو د حکم له تاسی (مسلمانانو یعنی حاکمانو او مشرانو!)

تفسیر: په پخوانی آیت کبشي یی قاضیانو او حاکمانو ته د عدل حکم وفرمایه اوس نورو ته د حاکمانو او قاضیانو د حکم په متابعت کولو سره حکم ورکاوه کبشي چه له دی څخه دا رابکارۍ چه د حکامو او قاضیانو حکم منل به هلته واجبیږي چه دوی د حق اطاعت وکړی. (فائده): د اسلامی باچا او د ده د وزیرانو، حاکمانو، قاضیانو، لښکری مشرانو او د نورو واکدارانو حکم منل ضرور دی، تر څو چه دوی د الله تعالیٰ او د رسول الله صلی الله علیه وسلم له احکامو غنی مخالف کوم حکم ونه کړی، که د الله تعالیٰ او د رسول الله صلی الله علیه وسلم د صریحو احکامو په خلاف کوم حکم ورکړی، نو د دغه حکم منل له سره نه دی په کار!

فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ

نو بیا که جگړه وکړه تاسی په یوه شی کبشي نو وگرځوئ تاسی دا (کار) طرف د الله ته (د الله کتاب ته). او رسول ته (د رسول الله حدیث ته) که یی تاسی چه (په اخلاص سره) ایمان لرئ تاسی په الله او په ورځی آخری (قیامت) باندی؛

تفسیر: یعنی که د تاسی او د اولوالامر په منع کبشي کوم اختلاف پېښ شی، چه د حاکم دا حکم د الله تعالیٰ او د رسول الله صلی الله علیه وسلم له حکم سره موافق دی که مخالف؟ نو د الله جل جلاله کتاب او د رسول الله صلی الله علیه وسلم سنتو ته رجوع وکړئ! او د هغو له مخی د دی خبری فیصله وکړئ! چه ایا هغه حکم فی الحقیقت د الله تعالیٰ او د رسول الله صلی الله علیه وسلم له حکم سره موافق دی که مخالف؟ او هره هغه خبره چه محققه شی، نو ښایی چه هغه بالاتفاق مسلمه او معموله وگنئ!، او ښایی چه اختلاف له منځه ورک کړئ! که تاسی په الله تعالیٰ او د قیامت په ورځ باندی له زړه ایمان لرئ نو خامخا به د اختلاف په صورت کبشي د الله تعالیٰ

او د رسول الله مبارک د حکم په لوری رجوع وکړئ! او د کتاب الله او رسول الله صلی الله علیه وسلم د سنت د حکم له مخالفت ځنی به هرومرو (خامخا) وپریږئ! چه له دی ځنی دا حکم راڅرگند شو، هر هغه څوک چه د الله تعالیٰ او د رسول الله مبارک له حکم څخه تېښتی، مسلمان به نه وی نو ځکه که د دوو مسلمانانو په منځ کېنې کومه جگړه پېښه شی او یو د دوی هغه بل ته ووائی راځه چه شریعت ته لار شو، او دا بل ووايي چه زه شریعت نه پیژنم (نستغفرالله) یا زه (نعوذ بالله) له شریعت سره څه کار نه لرم. نو هغه ته مونږ په یقین سره کافر ویلی شو.

ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ۝۵۹

دغه (رجوع الله او رسول الله ته) خیر (دیر غوره دی تاسی ته له ناقصه فکر ستاسی) او دا (رجوع) دیره ښه ده د عاقبت له جهت.

تفسیر: یعنی خپل منازعات او اختلافات الله تعالیٰ او رسول الله صلی الله علیه وسلم ته راجع کول، او د الله تعالیٰ او رسول الله صلی الله علیه وسلم حکم منل مفید دی له دی نه چه پخپلو منځونو کېنې سره جگړی او شخړی (جنگونه) وکړئ!، یا له خپلی رانی سره سم کومه فیصله صادره کړئ، ځکه چه د شریعت په لوری د رجوع کولو انجام بهتر دی.

الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَكَّمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا ۝۶۰

آیا نه دی کتلی تا هغو کسانو ته چه (ظاهری) دعوی کوی دوی چه بیشکه دوی ایمان راوړی دی په هغه (قرآن) چه نازل کړی شوی دی تاته (ای محمده!) او په هغو (کتابونو) چه نازل کړی شوی دی پخوا له تانه (ای محمده!) اراده لری دوی چه وروړی (خصومت خپل) په طرف د شیطان (کعب

بن اشرف) او په تحقیق حکم کړی شوی دی دوی ته چه کافر دی شی دوی په ده سره (وویی نه منی) او اراده لری شیطان دا چه گمراه کړی دوی په گمراهی لری سره (له حقه).

تفسیر: یهودان د خصوماتو په فیصله کولو کښی له رشوت او مراعات سره عادی شوی وو. ځکه هغه کسان چه دروغجن، منافقان او خائنان به وو، نو دوی به خپلی دعوی او جگړی یهودی عالمانو ته وړلی او یهودیان به ئی غوره کول چه هغوی به د دوی رعایت او خاطر کاوه نو داسی خلق تاسی ته ای محمده! صلی الله علیه وسلم د خپلی معاملی راول. نه خوښوی، ځکه چه تاسی د حقانیت رعایت کوئ! او د بل هیچا رعایت له سره نه کوئ! په (مدینی منوری) کښی د یوه یهودی او د یوه منافق په منځ کښی (چه له ورايه د مسلمان په شان ښکاریده) په کومه خبره باندی جگړه پینه شوه. یهودی چه په رښتیا ؤ، ویی ویل «راشه! چه محمد ته لار شوا» منافق چه په ناحقه ؤ ویی ویل «راځه! چه (کعب بن اشرف) ته لار شوا» چه د یهودانو عالم او مشر ؤ بالاخر دوی دواړه د رسول الله مبارک په حضور کښی حاضر شول. رسول اکرم صلی الله علیه وسلم د جگړی د پېښی له اوریدلو څخه وروسته د یهودی حق ثابت کړ. کله چه دوی دواړه د رسول الله صلی الله علیه وسلم له حضوره د باندی ووتل منافق وویل «راځه! چه حضرت عمر رضی الله تعالی عنه ته ولاړ شوا، هره فیصله چه حضرت عمر رضی الله تعالی عنه وکړه همغه به سره ومنوا او د رسول الله صلی الله علیه وسلم په فیصله راضی نشو او قناعت ئی ونه کړ. اغلباً ده به هسی گڼلی وی چه څرنګه زه د اسلام مدعی یم. نو خامخا به حضرت عمر رضی الله تعالی عنه د دی یهودی په مقابل کښی زما رعایت کوی، نو حضرت عمر رضی الله تعالی عنه ته ولاړل چه د نبوی صلی الله علیه وسلم په حکم به ئی د (مدینی منوری) فیصلی صادرولی، کله چه حضرت عمر رضی الله تعالی عنه دغه جگړه واوریده او د یهودی له بیان ځنی ورښکاره شوه چه دا جگړه د رسول الله مبارک حضور ته هم رسیدلی او رسول الله صلی الله علیه وسلم د هغی قضیې په نسبت خپله فیصله هم صادره کړی ده او د حضرت نبوی له فیصلی سره سم په دغه جگړه کښی هغه یهودی رښتینی او غالب پیژندل شوی دی. نو حضرت عمر رضی الله تعالی عنه دغه منافق وواژه او ویی فرمایل «څوک چه د داسی یو حقانی قاضی فیصله ونه منی، نو د هغه فیصله دی په دی دول (طریقه) سره وکړه شی!» د دی منافق مقتول وارث د رسول الله صلی الله علیه وسلم په حضور کښی راغی او په حضرت عمر رضی الله تعالی عنه باندی ئی د قتل دعوی دائره کړه او قسمونه ئی یاد کړل. چه دی حضرت عمر رضی الله تعالی عنه ته د دی لامله (له وجی) تللی ؤ چه ښایی هغه په دی معامله کښی د دوی په منځ کښی روغه او صلح وکړی. او داسی نه و چه هغه د رسول الله مبارک له فیصلی ځنی انکار او غاړه غړولی وه. نو دلته دا آیتونه نازل شول او په دی آیتونو کښی اصل حقیقت ښکاره کړی شو. او د حضرت عمر رضی الله تعالی عنه لقب «فاروق» وټاکل (مقرر) شو.

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُودًا ۝

او كله چه وويل شی دی (منافقانو) ته راغی! طرف د (حکم د) هغه (کتاب) ته چه نازل کری (رالپلی) دی. الله (یعنی قرآن ته) او طرف د (حکم د) رسول (د ده) ته (د جگری د فیصلی له پاره) نو گوری به ته منافقان چه گرغی به له تا (له ډیری دشمنی) په گرغیدلو سره .

تفسیر: یعنی که په کومه جگړه کښی منافقانو ته وويل شی چه «د هغه حکم په لوری راشی! چه د الله تعالی له لوری نازل شوی دی او د هغه د رسول په مخ کښی خپلی جگری وړاندی کړی!»
کله چه دوی ظاهرأ د اسلام مدعیان دی. نو ځکه په صاف ډول (طریقه) سره انکار نشی کولی، مگر ستاسی په حضور کښی د راتللو او د الله جل جلاله د حکم له منلو څخه ځانونه ژغوری (بج کوئ) او بیرته ستنیږی (واپس کیږی)، او غواړی چه په کوم چل او فریب سره ځان تری گوښه (بیل) کری. او له رسول الله مبارک څخه پرته (علاوه) بل کوم ځای ته چه د دوی زړونه نی غواړی لاړ شی او هلته خپلی جگری فیصله کری.

كَفَيْتَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ ۖ يَمَّا قَدَّمْتُ أَيْدِيَهُمْ ثُمَّ جَاءُوكَ يَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا الْحُسْنََاءَ وَتَوَفَّقْنَا ۝

نو څه به وی (حال د دوی) كله چه ورسپړی دوی ته کوم مصیبت (د منافق د وژلو غم) په سبب د هغو (گناهونو) چه وړاندی لیږلی دی لاسونو د دوی (چه د رسول الله د حکم نه منل دی) بیابه راشی دوی تاته (ای محمده!) چه قسمونه به خوری په الله چه اراده نه وه کړی مونږ (عمر ته په ورتلو) مگر د ښیگنی (اصلاح) او موافقت (د جگړه کوونکو - نه مخالفت ستا)

تفسیر: یعنی دا ګردی (تولی) خبری خو وشوی مگر دا منافقان به هلته څه وکړی چه دوی ته د دوی د اعمالو په بدل کښی عذاب ورورسپړی. یعنی د خصوماتو په فیصلو کښی ستاسی په حضور کښی له راتلو څخه ویریږی او بیرته ځان کوی او كله چه پر دوی باندی عذاب نازل شی نو هلته به دا منافقان څه وکړی شی پرته (علاوه) له دی چه د رسول الله مبارک په خدمت کښی راشی او

قسمونه و خوری چه مونو د حضرت عمر رضی الله تعالیٰ عنه خدمت ته یوازی د دی مقصد له پاره تللی وو، چه بنائی هغه زمونږ په منع کښی صلحه (روغه) وکړی او زمونږ مقصود له سره د رسول الله صلی الله علیه وسلم له ارشاد ځنی ځان ژغورل (ساتل) یا غاړه غړول او اعراض نه و.

أُولَئِكَ الَّذِينَ يَعْلَمُ اللَّهُ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَعِظْهُمْ
وَقُلْ لَهُمْ فِي أَنْفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا ۝

دغه (منافقان) هغه کسان دی چه معلوم دی الله ته هغه شی (هم) چه په زړونو د دوی کښی دی نو څنگ (تغافل) وکړه! له دوی څخه (او ناحقه معاذیر (عذرونه) ئی مه منه!) او پند ورکړه دوی ته او ووايه (ای محمده!) دوی ته په حق د نفسونو د دوی کښی خبره بلیغه (تاثیرناکه).

تفسیر: په دی آیت کښی حق تعالیٰ د دوی د قسم او د پخوانی معذرت تکذیب وفرمایه چه منافقین هره خبره چه جوړوی هغه دی جوړه کړی الله تعالیٰ ته د دوی د زړونو خبری ښی ښکاره دی. یعنی د دوی نفاق او دروغ او نوری پلمی (تدبیرونه) ډیری ښی ورته معلومی دی. نو اوس د الله تعالیٰ پر حکم باندی اکتفاء او د منافقانو له خبرو ځنی تغافل وفرمایه! او د دوی په خبرو باندی هیڅ غوږ مه ږده! مگر دوی ته په پند ورکولو او د خبرو په ورځولو کښی هیڅ تقصیر مه فرمایه! او د دوی له هدایت څخه مه ناامیده او مه مایوس کیده!

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَّسُولٍ إِلَّا لِيُطَاعَ بِإِذْنِ اللَّهِ وَلَوْ أَنَّهُمْ
إِذْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ جَاءُوكَ فَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ وَاسْتَغْفَرَ
لَهُمُ الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّابًا رَحِيمًا ۝

او نه دی لیږلی مونږ هیڅ رسول مگر (لیږلی مو دی) د دی له پاره چه حکم ومانه شی د ده په اذن (حکم فرمائلو) د الله سره او که بیشکه دغه (منافقان) کله چه ظلم وکړی دوی پر ځانونو خپلو (په منلو د حکم ستا) راغلی وی تاته پس مغفرت غوښتی وی دوی له الله او مغفرت غوښتی وی دوی ته رسول (د الله هم) نو خامخا به موندلی و دوی الله ښه قبلوونکی د توبی

دیر رحم والا (د اجر او ثواب په انعام سره).

تفسیر: یعنی الله جل جلاله هر هغه رسول چه د خپلو بندګانو په لوری لیبی، نو په دی غرض ئی لیبی، چه د الله جل جلاله له حکم سره سم ګرد (ټول) بندګان د هغه خبری ومني نو دا ضروری وه چه دی خلقو هم د رسول الله مبارک ارشاد د زړه له کومی، بی تأمله لا له پخوا څخه منلی وی او که له ګناه او خرابی کولو څخه وروسته هم ویښ او متنبه شوی وی او له الله تعالیٰ څنی ئی معافی غوښتی وی او رسول الله صلی الله علیه وسلم هم د دوی له پاره د معافی دعا کړی وی نو الله تعالیٰ به د دوی توبه قبوله کړی وی مګر دوی داسی خراب کار وکړ، چه اول ئی د (رسول الله) له حکم څنی چه عیناً د الله تعالیٰ حکم ؤ، غاړه وغروله، نو کله چه د هغه ویاړ پر دوی باندی ولوید، بیا هم متنبه او تائب نشول، بلکه د دروغو په قسمونوئی لاسونه پوری کړل، او په بی‌خایه تاویلاتیسی ولوېدل، نو د داسی کسانو مغفرت به په څه ډول (طریقه) سره وشي؟

فَلَا وَرَيْكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ١٥

پس قسم دی په رب ستا چه نه مؤمنان کیوی دوی تر هغه پوری چه حکم (منصف) کړی دوی تاپه هغه جګړه کښی چه پېښه شوی ده په منځ د دوی کښی بیا ونه مومی دوی په نفسونو (زړونو) خپلو کښی خپګان (تنګی) - ناراضی) له هغه شی چه حکم (فیصله) کړی وه تا او (ویي) منی دوی په منلو سره «بی له جګړی په خوښی سره».

تفسیر: یعنی منافقان څومره بیهوده خیاله دی؟ او څومره خوشی چتی (بیکاره) پلمی (تدبیرونه) او حیلی جوړوی؟ دوی دی ښه وپوهیږی چه مونږ په خپل ذات قسم کړی چه ای رسوله! تر څو چه دوی پخپلو وړوکو او لویو مالی او جانی جګړو او خصوماتو کښی تا منصف او حاکم ونه ګڼی. او ستاسی له فیصلو او حکمونو څخه د دوی په زړونو کښی هیڅ یو قسم خپګان او تنګی او ناخوښی رانه شی. او ستاسی هر حکم په خوښی سره ونه منی او له زړه ئی قبول نه کړی. ظاهراً او باطناً تاته غاړه کیودی تر هغه پوری دوی ته ایمان له سره په برخه کیدی نشی. اوس هر هغه شی چه کوئ ښائی چه په ښه فکر او پوهی سره ئی وکړئ!.

وَلَوْ أَنَّا كَتَبْنَا عَلَيْهِمْ أَنْ اقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ أَوْ اخْرَجُوا مِنْ دِيَارِكُمْ
 مَا فَعَلُوا إِلَّا قَلِيلٌ مِنْهُمْ وَلَوْ أَنَّهُمْ فَعَلُوا مَا يُوعَظُونَ بِهِ لَكَانَ
 خَيْرٌ لَهُمْ وَأَشَدَّ تَثْبِيثًا ۖ وَإِذْ آلَا تَيْنَهُمْ مِّنْ لَّدُنَّا آجْرًا عَظِيمًا ۖ
 وَلَهْدَيْنَهُمْ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿٢٨﴾

او که په تحقیق مونږ فرض کړی وی پر دغو (مدعیانو د ایمان) دا چه مړه کړئ تاسی ځانونه خپل! یا ووځئ تاسی له کورونو! خپلو! (لکه چه بنی اسرائیلو ځانونه وژلی او وتلی وو) نو نه به ؤ کړی دوی هغه (قتل او جلا (جدا) مگر لږو کسانو له دوی نه او که په تحقیق دوی کړی وی هغه چه پند ورکاوه شی دوی ته په هغه سره نو خامخا به ؤ دا کار خیر (دیر غوره) دوی ته او دیر به کلک ؤ له جهته د محکموالی (د ایمان)، او په دغه وخت کښی به خامخا ورکړی ؤ مونږ دوی ته (خاص) له خپله درباره اجر (ثواب) دیر لوی «جنت او نور» او خامخا به برابر کړی (بیولی) ؤ مونږ دوی لاری سمی ته (او رسیدل به خپل مقصود ته).

تفسیر: یعنی څرنگه چه د گردو (تولو) ارواحو او اجسامو مالک الله تعالی دی، نو ځکه د ده د حکم په مقابل کښی هیچا لره نه ښائی چه خپل ځان وسپموی (منع کړی) که الله (جل وعلی شان) دی خلقو ته د خپلو ځانونو د وژلو امر یا یی، د وطن د جلا (جدا) کیدلو حکم ورکړی وی لکه چه په بنی اسرائیلو باندی ئی حکم فرمایلی ؤ، نو دا حکم به پرته (علاوه) له څو تنو صادقو ایمان لرونکو نورو په ځای نه راځی نو دا منافقان د داسی حکمونو تعمیل کله کولی شی. اوس دوی وپوهوه! کوم حکم چه مونږ د دوی په نسبت ورکړی دی، هغه یواځی د دوی د پند او خیر غوښتلو له پاره دی. نه د ځان د هلاکولو حکم دوی ته ورکړی شوی دی. او نه له وطن ځنی د جلا (جدا) کیدلو. که دوی په دی سهل او آسانه حکمونو باندی تگ وکړی، نو نفاق به بیخی ورک شی او دوی به خالص مسلمانان شی، مگر افسوس چه دوی نه پوهیږی او موجوده حالت غنیمت نه گڼی، چه په لږ اخلاص او ښه عمل سره دوی ته د دین او دنیا ښیگنی (فائده) ور په برخه کیږی.

وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ
مِّنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا ﴿٣٨﴾

او هر شوک چه حکم و منی د الله او د رسول (د الله) نو دغه کسان به له هغو سره وی (په جنت کښی) چه انعام کړی دی الله پر دوی باندی چه انبیاء دی او صدیقان دی او شهیدان دی او صالحان دی، او ښه دی دغه کسان له جهته د رفاقته (چه ښه ملگری دی).

تفسیر: «نبی» هغه دی چه د الله جل جلاله «وحی» پری راځی. یعنی پرېته ظاهراً د پاک الله پیغام ورته وائی. «صدیق» هغه دی چه هغه پیغام او احکام چه د الله تعالیٰ له لوری رسولانو ته راځی، د ده زړه پخپله په هغه باندی شهادت ورکړی او بی له دلیل د هغه تصدیق وکړی. «شهید» هغه دی چه د الله تعالیٰ او انبیاءو علیهم السلام په احکامو خپل ځان په شهادت ورسوی او تل ورته حاضر وی.

«صالح» او نیک بخت هغه دی چه د هغه طبیعت یواځی پر نیکی پیدا شوی وی او له خرابو خبرو ځنی ئی خپل نفس او بدن اصلاح او صفا کړی وی. مطلب دا چه دا څلور واړه یاد شوی قسمونه د امت له نورو افرادو ځنی افضل دی، ځکه چه د دوی گرد (تول) اقوال، افعال او احوال له شرعی سره موافق دی او پرته (علاوه) له دوی ځنی نور مسلمانان که څه هم له دوی سره په درجه کښی برابر نه دی، خو که د الله تعالیٰ او د پاک رسول په امر منلو کښی مشغول وی نو دا کسان هم د هم دوی په ذیل کښی راځی. او د دی حضراتو رفاقت د دیری ښیګڼی (فائدی) او د فضیلت خبره ده او هیڅوک دی هغه حقیر ونه ګڼی.

(فائده): په دی آیت کښی دی ته اشاره ده هغه منافقین چه د هغوی ذکر شوی یا کیږی له دی رفاقت او معیت څخه بی برخه دی.

ذَٰلِكَ الْفَضْلُ مِنَ اللَّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ عَلِيمًا ﴿٣٩﴾

دا (ملګرتیا) فضل (احسان، رحمت) دی له «جانبه د» الله نه او کافی دی الله ښه پوه (په ټولو نیتونو او عملونو هم).

تفسیر: یعنی د الله تعالیٰ او د پاک رسول حکم منونکو ته د انبیاءو علیهم السلام او صدیقانو

رضی الله تعالیٰ عنهم او شهیدانو رحمة الله عليهم او صالحانو رحمة الله عليهم رفاقت میسر کیدل د الله تعالیٰ لوی انعام او د ده محض فضل دی. او د دوی د اطاعت په عوض کښی نه دی. نو له هغه ځنی منافقان بیخی محروم دی. او الله کافی دی. ښه پوهیدونکی او ښه خبر لرونکی چه د هر مخلص او منافق احوال او د هر مطیع طاعت او د ده د طاعت اصلی استحقاق او د فضل مقدار مفصلاً ورمعلوم دی، نو اوس دی هیچا ته د دی امورو د تفاصیلو له امله (وجی) د الله جل جلاله د وعدی په پوره کیدلو کښی څه اندیښنه او خلجان پیدا نشی.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اخذُوا حِذْرَكُمْ فَانفِرُوا ثُبَاتٍ أَوْ انفِرُوا جَمِيعًا ٤١

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (ای مؤمنانو!) واخلی تاسی ولسی خپلی (یا ځان له کفارو وساتی! او ورته هوښیار وئس!) بیا ووځی تاسی (غزا ته) دلی دلی (جلا جلا (جداجدا) فوځ) یا ووځی تاسی گرد (تول) سره یو ځای.

تفسیر: دلته د «جهاد» ذکر شروع کیږی. په پخوانی آیت کښی ذکر شوی ؤ هر هغه څوک چه د الله جل جلاله او د ده د رسول احکام ومنی، نو ده نه به د انبیاء عليهم السلام صدیقانو رضی الله تعالیٰ عنهم شهیدانو رحمة الله عليهم او صالحانو رحمة الله عليهم د رفاقت انعام وررسیږی. څرنگه چه د الله تعالیٰ په احکامو کښی د «جهاد» حکم شاق او ډیر سخت او دروند دی په تیره بیا د هغو منافقینو له پاره چه ذکر ئی له پاسه راهیسی دوام لری نو ځکه ئی د «جهاد» حکم صادر کر څو هر څوک د حضرات انبیاء عليهم السلام، صدیقانو رضی الله تعالیٰ عنهم، شهیدانو رحمة الله عليهم او صالحانو رحمة الله عليهم د ملگرتوب او معیت خوشی چتی (بیکاره) امید او هیله ونه کری. منقول دی چه د اسلام په شروع کښی ډیرو ضعیف الاسلام کسانو هم اسلامی دعوت منلی ؤ خو کله چه «جهاد» فرض شو نو ځینی کسان متزلزل او وارخطا او ځینی له کفارو سره ملگری شول او د رسول الله مبارک په مخالفت ئی بنا وکړه. نو دا آیت نازل شو. مطلب ئی داسی دی چه «ای مسلمانانو! د منافقانو کیفیت خو تاسی ته لا له پخوا څخه معلوم شوی دی او ستاسی خیر په دی کښی دی چی تاسی د خپلو ځانونو هر قسم مدافعه وکړی او له باخبری او احتیاط ځنی کار واخلی! اعم له دی چه دا کار د ولسی په قوت سره وی. که د تدبیر یا د عقل او سامان په وسیله. او د دښمنانو د مقابلی له پاره له کوره د باندی ووځی! په متفرق صورت، یا د جمیعت په ډول (طریقه)، څنگه چه موقع وی.

وَإِنْ مِنْكُمْ لَسَ لَیْبٌ ط ٤٢

او بیشکه عُینِی له تاسی خامخا هغه څوک دی چه هرومرو (خامخا) تاخیر به کوی (په تللو کښی غزا ته)

تفسیر: یعنی ای مسلمانانو! ستاسی په جمعیت کښی عُینِی هغسی کسان هم ننوتلی دی چه د «جهاد» په تللو کښی غند (دیل) کوی او بیرته تری پاتی کیږی، او د الله جل جلاله د حکم تعمیل نه کوی، بلکه دنیوی منافعو ته ئی سترگی نیولی دی او له دوی څخه مراد منافقان دی لکه (عبدالله بن ابی) او د هغه ملگری چه دی خلقو په ښکاره سره اسلام منلی و مگر د دوی مقصود له دی خبرو څخه فقط دنیوی منافع وو او د الله تعالی له امر منلو سره ئی هیڅ ارتباط او علاقه نه وه.

فَإِنْ أَصَابَكُمْ مُصِيبَةٌ قَالُوا قَدْ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْنَا إِذْ لَمْ أَكُنْ مَعَهُمْ شَهِيدًا ﴿۴۷﴾

نو که ورسپری تاسی ته کوم مصیبت (لکه قتل یا هزیمت) نو وایی دا (متخلف منافق) په تحقیق انعام (فضل، احسان) کړی دی الله پر ما باندی ځکه چه نه وم (زه) له دوی سره حاضر (په جهاد کښی).

تفسیر: پخوا تیر شو چه منافقانو به «د جهاد» د تللو په وخت کښی غند (دیل) کاوه او د مجاهدینو بری او ماتې ته به ئی ردی سترگی نیولی وی چه پر دوی باندی به څه شیان پیښیږی اوس فرمایي وروسته د غزا له ورتللو به که مسلمانانو ته په «جهاد» کښی کوم ربر (تکلیف) ورپیښیده، لکه چه زخمیان یا شهیدان کیدل یا به ئی ماتې موندله، نو منافقان به دیر خوشالیدل او ویل به ئی چه د الله تعالی لوی فضل و چه په جنگ کښی مونږ له دوی سره یو ځای نه وو که نه زمونږ هیڅ خیر پکښی نه و. ﴿الْحَدِّیْلُو﴾ چه په ښه چم (چل) سره تری خلاص شو.

وَلَيْنُ أَصَابَكُمْ فَضْلٌ مِّنَ اللَّهِ لَيَقُولُنَّ كَأَن لَّمْ تَكُنْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُ مَوَدَّةٌ يَأْتِيْتِي كُنْتُ مَعَهُمْ فَأَفُوزَ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿۴۸﴾

او که ورسپری تاسی ته فضل (احسان، رحمت) له (طرفه د) الله (لکه فتح یا غنیمت) نو خامخا به وایی هرومرو (خامخا) دا (متخلف منافق) چه گواکی

نه وه په منځ ستاسی او په منځ د ده کښی هیڅ دوستی (او وایی به) ای کاشکی زه (هم) وی له دوی سره نو بریالی (کامیاب) شوی به وم په بری ډیر لوی سره (له غنائمو)

تفسیر: یعنی که په مسلمانانو باندی د الله تعالیٰ فضل وشي لکه چه بری ومومی یا د غنیمت ډیر مال لاس ته ورشي نو منافقان ډیر خپه کیږی لاسونه سره مښی (مروړی)، غاښونه چیچی او لکه دشمنان د حسد او رخی (کیني) د غلبی له کبله (وجی) وایی «هی! د افسوس ځای دی! چه مونږ ولی له مسلمانانو سره په «جهاد» کښی شریکان نشو او له دی لویی ولجی (غنیمت) او بری څخه خوشی چتی (بیکاره) بی برخی پاتی شو که مونږ له مسلمانانو سره ملگرتوب کړی وی نو د لوټ او تاراج زیات مال به مو په لاس راغلی وی». یعنی منافقانو ته به یواځی په خپله محرومی باندی افسوس نه وی بلکه له خپلی محرومی څخه به زیات د مسلمانانو پر بری باندی لا ډیر زیات د حسد په رنځ او اضطراب کښی لویږی. (نو الله تعالیٰ فرمایي)

فَلْيُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يَشْرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ وَمَنْ يُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيُقْتَلْ أَوْ يَغْلِبْ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا

پس جنگ دی وکړی په لاره د الله کښی هغه کسان چه خرڅوی دوی حیات دنیوی (ژوندون لږ خسیس) په آخرت او هر څوک چه جنگ وکړی په لاره د الله کښی (د دین د ترقی له پاره) پس شهید کړی شی یا غالب (غازی او بریالی) (کامیاب) شی پر دشمن) نو ژر به ورکړو مونږ ده ته اجر ډیر لوی (چه جنت دی).

تفسیر: یعنی که دا منافقان له «جهاد» ځنی ځانونه ژغوری (ساتی) ودی ژغوری (ودی ساتی) او که د دنیا سرو او تودو سره علاقه لری ودی لری!، مگر هغو کسانو ته چه د آخرت په مقابل کښی ئی دنیا په لټه وهلی ده، ښایی چه د الله جل جلاله په لاره کښی بی تأمله وجنگیږی!، او د دنیا ژوندون او د هغه مال او دولت ته دی ونه گوری!، او ودی پوهیږی چه د الله تعالیٰ په اطاعت او حکم منلو کښی هر ډول (طریقه) گنتی (فاندی) شته. دوی غالب وی که مغلوب مال ئی په لاس ورشي که نه.

وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ
وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ
هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ
وَلِيًّا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِيرًا ۝

او څه مانع ده تاسی ته چه جنگ نه کوی تاسی په لاره د الله کښی (د دین د ترقی له پاره) او په (خلاصولو) د ضعیفانو کښی چه سری دی او ښځی دی او هلکان دی هغه کسان چه وایی دوی «ای ربه زمونږه! ویاسه مونږه له دی کلی (د مکی) څخه! چه ظالمان دی اوسیدونکی د هغی او وگرځوه مونږ ته له خپله درباره کوم ولی (حامی، ساتونکی)! او وگرځوه مونږ ته له خپله درباره کوم مددگار!»

تفسیر: یعنی ستاسی جنگیدل له کفارو سره دوه جهته ضروری دی

(۱): د الله تعالی د دین د لوړولو او غالبولو په غرض.

(۲): د هغو مظلومو مسلمانانو د خلاصولو دپاره چه د کافرانو په لاسونو کښی خوارو زار پراته

دی. په مکی معظمی کښی، ډیر داسی مسلمانان وو چه زمونږ له رسول الله صلی الله علیه وسلم سره

نی د مدینې منورې په لوری «هجرت» ونشو کړی. او کفارو د دغو مسلمانانو خپلوان ریرول

(کړول). او دی ته نی مجبورول چه بیرته کافران شی، نو پاک الله مسلمانانو ته امر وکړ چه

تاسی ته په دوه ډ سببونو له کافرانو سره جنگیدل ضرور دی

(۱): چه د الله تعالی دین لوړ شی.

(۲): چه مظلوم او کمزوری مسلمانان د مکی شریفی د کفارو له ظلم ځنی وژغورل (وساتل) شی.

(چه هغه ضعیفان له مسلمانانو سریو ځنی سلمه، ولید، عباس او ابو جندل او نور رضی الله عنهم

او له مسلمانانو هلکانو او ښځو ځنی ابن عباس او د ده مور او نور رضی الله تعالی عنهم وعنهن

(وو).

الَّذِينَ آمَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا

يَقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا

هغه کسان چه ایمان لرونکی دی جنگ کوی دوی په لاره د الله کښی (د دین د ترقی له پاره) او هغه کسان چه کافران شوی دی جنگ کوی دوی په لاره د شیطان کښی نو جنگ وکړئ تاسی له دوستانو د شیطان سره!، بیشکه چه مکر د شیطان دی ضعیف.

تفسیر: یعنی څنگه چه دا خبره ښکاره ده چه مسلمانان د الله تعالیٰ په لاره کښی او کافران د شیطان په لاره کښی جنگیږی نو بیا مسلمانانو ته د شیطان له دوستانو یعنی کافرانو سره بلا تأمل جنگیدل ضروری دی. هر کله چه الله جل جلاله د دوی مددگار دی نو نور هیڅ ډول (طریقه) تردد نه دی پکار. او وپوهیږئ چه د شیطان حيله او فریب کمزوری او ضعیف دی او پر مسلمانانو باندی نه چلیږی. له دی ځنی مقصد جهاد ته د مسلمانانو ترغیب او تشجیع ده، چه د هغه ذکر بالتصريح په راتلونکو آیتونو کښی راځی.

الْمَرَاتِلِ الَّذِينَ قِيلَ لَهُمْ كُفُّوا أَيْدِيَكُمْ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ

آیا نه دی کتلی تا (نه دی رسیدلی تاته حال د) هغو کسانو چه وویل شو دوی ته ونیسئ تاسی لاسونه خپل (له جنگه په مکه کښی) او قائموی (سم) اداء کوئ سره له ټولو حقوقو) تاسی لمونځ او ورکوئ! تاسی زکوٰۃ!

تفسیر: په مکي معظمی کښی پخوا له هجرت کافرانو مسلمانان ربرول (کړول) او هغوی ته راز راز (قسم قسم) مشکلات ورپېښول او پر دوی باندی ظلم او تیری کول ئی خپل کار گرځولی ؤ مسلمانان به زمونږ د پاک رسول الله حضور ته ورتلل او شکایتونه به ئی وړاندی کول او اجازه به ئی غوښتله چه له کفارو سره مقاتله وکړی او له دوی ځنی د ظلم بدل واخلی. رسول الله مبارک به مسلمانان له مقاتلی ځنی منع کول او ویل به ئی چه «ماته لا د مقاتلی حکم نه دی راکړی شوی تاسی صبر وکړئ! او حوصله له لاسه مه باسئ! ځکه پر مونږ باندی د صبر او ثبات او استقامت حکم شوی دی او د لمانځه او زکوٰۃ هغه حکمونه چه په تاسی باندی شوی دی هغه برابر په ځای راوړئ! ځکه تر څو چه انسان د الله تعالیٰ په اطاعت کښی له خپل نفس سره «جهاد»

ونه کمری او د جسمانی تکالیفو په کاللو (برداشت) عادی (روږدی)، او د خپل مال په صرفولو زړور نشی، نو ده ته «جهاد» او خپل ځان جارول (قربانول) ډیر دروند وی. هم دا خبره مسلمانانو هم منلی وه (چه لمونځ کوو! زکوٰۃ ورکوو! او «جهاد» ته منتظر یو!)

فَلَمَّا كَبَّ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ إِذَا فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَخْشَوْنَ النَّاسَ كَخَشْيَةِ اللَّهِ أَوْ أَشَدَّ خَشْيَةً وَقَالُوا رَبَّنَا لِمَ كَتَبْتَ عَلَيْنَا الْقِتَالَ لَوْلَا أَخَّرْتَنَا إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ

نو کله چه (په مدینه کښی) فرض کړ شو په دوی باندی (له کفارو سره) جنگ په دی وخت کښی یوه ډله له دوی نه ویریدله له خلقو نه په شان د ویری (د دوی) له الله نه بلکه ډیر زیات له جهته د ویری او ویی ویل دوی ای ربه زمونږه! ولی دی فرض کړ په مونږ باندی جنگ، ولی دی وروسته نه کړو مونږ تر هغی نیتي نژدی پوری.

تفسیر: یعنی له هجرت وروسته کله چه مسلمانانو ته له کفارو سره د جنگیدلو حکم ورکړ شو نو باید چه مسلمانان خوشاله شوی وی چه زمونږ غوښتنی ومنلی شوی او خپلو مرادونو ته ورسیدو. مگر ځنی ناقص مسلمانان د کفارو له مقاتلی ځنی داسی ویریدل لکه چه څوک د الله تعالیٰ له عذابه ویریږی یا له هغه څخه هم زیات ویریدل او هیله او آرزو به ئی کوله که د لږ څه مودی له مخه بیا هم د قتال امر تال وخورى او لږ څه وغندپیږی (وروستو شی) ښه به وی چه مونږ ژوندی پاتی شو. (ځینی مفسرین لیکي چه له مرگ څخه دا ویره د طبیعی کراهت له امله (وجی) وه نه د الله تعالیٰ له حکم څخه د غاړی غړولو له کبله (وجی)).

قُلْ مَتَاعُ الدُّنْيَا قَلِيلٌ وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ لِّمَنِ اتَّقَىٰ وَلَا تُظْلَمُونَ فَتِيلًا ٥٠٢

ووايه (ای محمده! دغو ویریدونکو ته) متاع (فائده) د دی دنیا ډیره لږه ده او آخرت ډیر غوره دی هغه چاته چه ویریږی (له الله نه)؛ او ظلم به ونه کمری شی پر تاسی (په اندازه) د یوه ډیر نری تار.

تفسیر: یعنی خرنکه چه د ژوندانه او د دنیوی منافعو د رغبت له امله (وچی) دی خلقو ته د «جهاد» حکم دروند ښکاره شو، نو ځکه حق تعالیٰ فرمایي چه دوی ته ووايه دنیوی گردد (تول) منافع حقیر او سریع الزوال دی. او اخروی ثواب هغو ته ښه او بهتر دی چه د الله تعالیٰ له نافرمانی ځنی ځانونه ژغوری (ساتی)، نو تاسی لره ښائی چه د دنیوی منافعو لحاظ ونه کړئ! او د الله تعالیٰ له فرمانه غاړه ونه غروئ!، او له غذا کولو څخه ونه ویریئ! او داده اوسئ چه تاسی ته د دی ربر (تکلیف) او زیار (محنت) ایستلو او ځان جارولو (قربانولو) پوره ثواب دررسیږی او ستاسی یوه ذره اجر هم نه ضائع کیږی، نو ښائی چه تاسی په پوره شوق او همت سره په «جهاد» کښی مصروف شئ! (او یقین وکړئ! چه پر تاسی باندی به په اندازه د هغه ډیر نری تار چه د خرما د زړو په چاودونو کښی دی او د گوتی په مښلو سره څرگندیږی ظلم ونه کړی شی).

اِنَّ مَا تَكُونُوا يَدْرِكُكُمُ الْمَوْتُ وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُّشِيدَةٍ

هر چیرته چه اوسئ تاسی وبه مومی تاسی لره مرگ اګر که اوسئ تاسی په برجونو (په کلاګانو، مانپو) ډیرو لوړو محکمو مضبوطو کړی شویو کښی؛

تفسیر: یعنی که هر څومره مضبوط، محفوظ، مأمون او بی ویری ځای کښی واوسیږئ خو بیا هم د مرګی له لاسه ځان نه شئ ژغورلی (محفوظولی) او هر ورو (خامخا) مرګ تاسی ته دررسیږی. ځکه چه هر یوه لره موت مقدر او مقرر شوی دی او په خپل وخت کښی خامخا هر چاته هر چیری راتلونکی دی نو که «جهاد» ته هم لاړ نشئ خو بیا هم له موت څخه له سره ځان نشئ ژغورلی (بچ کولی) خو اوس له جهاده مه ویریئ! ځکه چه له موت او د کافرانو له مقاتلې څخه ویریدل بیخي ناپوهی او په اسلام کښی د مسلمانانو د نقصان دلیل دی.

وَإِنْ تَصِبُّهُمْ حَسَنَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَإِنْ تَضِبُّهُمْ سَيِّئَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِكَ

او که ورسپړی دوی ته څه نیکي (لکه پراخی) نو وایی دوی دا (نیکي) له (جانبه د) الله ده او که ورسپړی دوی ته څه بدی (لکه قحط) نو وایی دوی دا (بدی) له جانبه ستا ده؛

تفسیر: یعنی د دی منافقانو یوه بله عجیبه خبره واوره! که د جنگ تدبیرونو ښه نتیجه ورکړه او فتح او بری حاصل شو او مسلمانانو ته د غنیمت او ولجی مالونه په لاس ورغلل نو وایی «دا د الله له لوری دی» یعنی یوه اتفاقی خبره پیښه شوی ده او د رسول الله صلی الله علیه وسلم له تدبیرونو ځنی انکار کوی او که تدبیر په ظاهر کښی نتیجه ورنه کړه او د هغه له امله (وَجی) هزیمت او نقصان پیښ شو نو دلته د رسول الله صلی الله علیه وسلم په تدبیرونو باندی الزامات لگوی. (یهودانو) به ویل «له هغه کال څخه چه د محمد قدم په مدینه ایښود شوی دی د غلو نرخونه پورته او د ځمکی او د باغونو حاصلات ښکته شوی دی!»

قُلْ كُلٌّ مِّنْ عِندِ اللَّهِ فَمَالِ هَؤُلَاءِ الْقَوْمِ لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ حَدِيثًا ۝١٥٠

ووايه (ای محمده! دوی ته) دا ټول (خیر او شر) له «جانبه د» الله دی پس څه سبب دی دی قوم لره چه نه دی نژدی (دی ته) چه پوه شی دوی په هیڅ خبره باندی

تفسیر: الله تعالیٰ فرمایی چه ای محمده! صلی الله علیه وسلم دوی ته هسی ځواب ورکړه چه ښه او بد (تنگی او پراخی، قحطی او ارزانی بلکه هر خیر او شر) گرد (ټول) د الله تعالیٰ له لوری دی او د دغو گردو (ټولو) خبرو موجد او خالق الله تعالیٰ دی. په هسی خبرو کښی بل هیڅوک گوټی نشی وهلی او نه څوک پکښی مداخله کولی شی او د رسول الله تدبیر هم د الله تعالیٰ له خوا او د هم دغه پاک الله الهام دی. ستاسی دا الزام په نبی باندی بیخی غلط او له یوی مخی ناپوهی ده. کوم تدبیر که ظاهری نتیجه ورنه کړی خراب ئی مه گنئ! دا د الله تعالیٰ حکمت دی چه تاسی ته ښوونه کوی، په سمه صافه لاره مو راوولی او ستاسی ازموینه کوی دا ستاسی د قصور یو اجمالی ځواب ؤ، د منافقینو د الزام ځواب په وروستنی آیت کښی په تفصیل سره راځی.

مَا أَصَابَكَ مِنْ حَسَنَةٍ فَمِنَ اللَّهِ وَمَا أَصَابَكَ مِنْ سَيِّئَةٍ فَمِنْ نَفْسِكَ

هر هغه شی چه ورسید تاته (ای انسانه!) له نیکی څخه نو (هغه) له (جانبه

د) الله دی او هر هغه شی چه ورسید تاته (ای انسانه!) له بدی څخه نو (هغه) له (جانبه د) نفس ستا دی؛

تفسیر: یعنی اصلی خبره خو هم دا ده چه د گردو (تولو) نیکیو او بدیو موجد اگر که الله جل جلاله دی، مگر بنده لره ښایی چه نیکی او ښیکه (نفع) د الله تعالیٰ انعام، فضل او احسان وگنې او بدی، خرابی او سختی د خپلو اعمالو له شأته ویولی او د هغه الزام په رسول الله صلی الله علیه وسلم باندی وانه چوی، ځکه چه رسولان د هسی امورو موجد او سبب نه شی کیدی. بلکه موجد یعنی د دی خبری پیدا کوونکی الله تعالیٰ دی او سبب ئی ستاسی اعمال دی.

وَأَرْسَلْنَاكَ لِلنَّاسِ رَسُولًا مَّوَكَّفًا بِاللَّهِ شَهِيدًا ۝

او لیولی ئی مونږ ته (ای محمده!) دپاره د (تولو) خلقو رسول او بس دی الله شاهد (په رسالت ستا ای محمده!).

تفسیر: حق تعالیٰ له رسول الله ځنی د منافقینو الزام لری کر او ارشاد ئی وفرمایه چه مونږ ته د گردو (تولو) خلقو له پاره رسول (استاځی) درولی او لیولی او مونږ ته گرد (تول) شیان معلوم دی مونږ د گردو (تولو) اعمالو جزا او سزا ورکوو تاسی د هیچا د چتی (بیکاره) خوشی خبرو او انکار او الزام پخوا مه کوئ! او د خپل رسالت په کارونو کښی مشغول اوسئ!.

مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ تَوَلَّىٰ فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا ۝

هر چا چه حکم ومانه د رسول (د الله) نو په تحقیق چه حکم ئی ومانه د الله، او هر څوک چه وگرځید (له اطاعته نو مه خپه کیږه ای محمده! ځکه چه) پس نه ئی لیولی مونږ ته په دوی باندی ساتونکی (څارونکی د اعمالو).

تفسیر: کله چه الله تعالیٰ ستاسی رسالت محقق فرمایلی دی نو ستاسی په نسبت دا حکم خلقو ته اوروی «هر هغه چه د رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمان منی هغه بیشکه زما تابع دی او هغه چه له دغه ځنی مخ گرځوی نو مونږ ته ای رسوله په دغو خلقو باندی ساتونکی نه ئی مقرر کړی او نه مونږ ته لیولی ئی چه دوی مه پریږده چه گناه وکړی. مونږ د دوی گرد (تول) اعمال گورو او له هغو سره موافق به هغوی ته جزا ورکوو. ستا کار یواځی د پیغام رسونه ده. پاتی شو ثواب

او عقاب دغه زمونږ کار دی. (او دا د جهاد له فرضیت څخه مخکې و.)

وَيَقُولُونَ طَاعَةٌ فَإِذَا بَرَأْنَاهُ مِنْ عُنَدِكَ بَيَّتَ طَائِفَةٌ
مِّنْهُمْ غَيْرَ الَّذِي تَقُولُ وَاللَّهُ يَكْتُبُ مَا يُبَيِّتُونَ فَأَعْرِضْ
عَنْهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ٥١

او وایې دوی (زمونږ کار ستا) طاعت دی نو کله چه راووخې دوی له تا څخه
نو د شپې (په مشوره سره وایې) یوه ډله له دوی غیر له هغې خبرې نه چه
وایې ئی (دا طائفه تاته) او الله لیکي هغه خبرې چه د شپې ئی (په مشوره
سره) وائی دوی، نو په څنگ شه ته! له دوی نه (او تری تغافل وکړه ته!) او
توکل (اعتماد) وکړه په الله باندې! او بس دی الله وکیل (کار جوړوونکی).

تفسیر: د دغو منافقانو یوه بله مکاری واورئ! ستاسې په مخکې وایې ستاسې حکم مو ومانه!
او چه د باندې لار شی ستاسې په مخالفت مشورې سره کوی. یعنی ستا په نافرمانی او مخالفت په
خپلو منځونو کې سره جرگی کوی او د الله تعالیٰ په دربار کې د دوی دا گردی (تولی)
مشورې هم لیکلې کیږی، او دوی ته د دوی د گردو (تولو) اعمالو او اقوالو سزا ورکوله کیږی
نو ای نبی علیه السلام! ته له دوی څنې خپل مخ وگرځوه! او د دوی د هیڅ خبرې پروا مه لره!
او خپل تول کارونه الله جل جلاله ته وسپاره، پاک الله تاته کافی او بس دی. (طاعت د محذوفی
مبتداء خبر دی چه هغه «امرنا» دی. ځینی مفسرین وایې «چه تقول» د غائب مؤنث صیغه او
فاعل ئی «طائفة» دی. لکه چه په دغه پاس ترجمه او تفسیر کې ئی گورئ! ځینی مفسرین ئی
په مخاطب مذکر سره ترجمه کوی چه فاعل ئی محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم دی).

أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْقُرْآنَ وَلَوْ كَانَ مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللَّهِ لَوَجَدُوا فِيهِ اخْتِلَافًا كَثِيرًا ٥٢

ایا نو فکر غور نه کوی دوی په دی (فصیح بلیغ معجز) قرآن کې ئی او که
وی (دا قرآن) له جانبې د غیر د الله څخه نو خامخا موندلې به و (دوی) په
هغه کې ئی اختلاف ډیر (لکه چه د بشر په کلام کې د معناگانو تناقض او د

الفاظو تفاوت موندل کيږي).

تفسير: په پخوانيو آيتونو کښي د حضرت محمد رسول الله صلى الله عليه وسلم د رسالت او د ده اطاعت عیناً لکه د الله تعالیٰ اطاعت او د ده پر نافرمانانو باندی د حق تعالیٰ د عذاب نازلیدل په ښه ډول (طریقه) سره ښکاره شول مگر منافقان او زمونږ د رسول الله صلى الله عليه وسلم مخالفان دا ویلي شی چه د الله تعالیٰ شهادت او د ده د ارشاداتو په تسلیم او تصدیق کښي مونږ له سره څه تأمل نه کوو مگر دا به څرنگه راڅرګنده شی چه دا د الله تعالیٰ کلام دی او د انسان له خوا نه دی جوړ شوی؟ نو حق تعالیٰ د هغه ځواب داسی ورکوی چه دا خلق په قرآن کریم کښي غور نه کوی، چه دوی ته په صاف ډول (طریقه) سره دا ورڅرګنده شی، چه قرآن عظیم د الله تعالیٰ کلام دی وګورئ! که لوی قرآن د الله تعالیٰ کلام نه وی لکه چه تاسی گمان کوئ نو ضرور به د (قرآن شریف) په ډیرو موقعو کښي راز راز (قسم قسم) اختلافونه لیدل کیدل. وګورئ! انسان له هر حالت سره سمی خبری کوی او له هغه حالت سره موافقی خبری کوی. هر نوی حالت چه پېښیږي د هغه بل حالت خیال انسان ته نه پاتی کیږي. که دا قرآن کریم د الله تعالیٰ کلام نه وی، نو د غصی په حالت کښي به ئی د مهربانی وړ (لائق) کسانو ته توجه نه کوله او د مهربانی په وخت کښي به ئی د غصی خبری هیرولی او د دنیا په بیان کښي به ئی د آخرت لحاظ نه ساته او د آخرت په بیان کښي به ئی د دنیا څه خبری نه کولی. په بی پروایی کښي به د عنایت څه ذکر نه وی او په عنایت کښي به د بی پروایی فکر نه وی. بالجمله د هر حال کلام به ئی وایه او د یوه حال کلام به ئی د بل حال له کلام ځنی مختلف په نظر راته، لیکن څرنگه چه (قرآن عظیم الشان) د خالق کلام دی نو په دی کښي د دغو ګردو (تولو) حالاتو او جوانبو لحاظ شته او تر نظر لاندی نیولی شوی دی له غور او فکر څخه وروسته معلومیږي چه په (قرآن شریف) کښي د هر شی بیان د هر مقام په اقتضاء په هغه یو اسلوب سره دی. وګورئ! دلته د منافقینو د حال مذکور دی، چه د سخت عذاب مستحق دی، نو دلته هم د دوی په خبرو کښي همغومره الزام شته څومره چه ښائی او هر هغه الزام چه د دوی پر یوه خاص جماعت باندی ؤ هغه ئی پر هم دوی باندی اړولی دی. او فرمایلی ئی دی چه ځینی له دوی ځنی داسی کوی. داسی نه چه د غصی او نورو پریشانو په وخت کښي کلام له خپل حد څخه ووځي او د بل حالت له کلام څخه مختلف په نظر راشي. او دا مطلب هم دی چه مونږ تل ګورو کله چه د کوم انسان خبری اوږدی شی نو د ده ګردی (تولی) خبری یو شان نه وی بلکه ضرور سره متناقضی ښکاري یعنی کومه جمله ئی فصیحه او کومه جمله ئی غیر فصیحه، کومه ئی غلطه او کومه ئی سمه، کومه ئی موافقه او کومه ئی مناقضه او یوه ئی رښتیا او بله ئی دروغ ښکاري، او په پاک قرآن کښي سره له دومره لویي هېڅ یو اختلاف او ښکته او پورته نشته، او له هر راز (قسم) تباین او اختلاف څخه پاک دی او له ورا ښکاري چه هسی کلام د بشر له طاقته بهر دی.

(فائده): په دی کښی دی خبری ته هم اشاره وشوه هر څوک چه له تدبر او فهم څخه کار وانه خلی نو ده ته په دی قرآن عظیم کښی د شبهاتو او اختلافاتو وهم، هم لویدی شی. مگر پوه او فهم سړی له سره داسی نه کوی په دی مقام کښی که څوک له فهم او تدبر څخه کار وانه خلی، نو ویلی شی چه اول ئی وفرمایل ﴿قُلْ كُلٌّ مِّنْ عِندِ اللَّهِ﴾ بیایی وفرمایل ﴿وَأَصَابَكَ مِن سَيِّئَةٍ فَمِن نَّفْسِكَ﴾ نو دلته خو تناقض او اختلاف راغی. (حال دا چه مونږ له هغه پاس تقریر سره هیڅ یو اختلاف نشته). والله اعلم.

وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِّنَ الْأَمْنِ أَوْ الْخَوْفِ أَذْأَعْوَابِهِمْ

او کله چه راشی دی (منافقانو) ته کوم امر (خبره) له امن «نصرت» یا «کوم خبر له» ویری (هزیمت) نو مشهوروی دوی هغه (خبر)؛

تفسیر: یعنی په دی منافقانو او ناقصو مسلمانانو کښی داسی خرابی شته کله چه د امن کومه خبره وړاندی شی لکه چه رسول الله صلی الله علیه وسلم له چا سره د صلحی او روغی اراده وفرمایي، یا د اسلامی لښکرو د بری زیری واوراوه شی یا کومه ویروونکی خبره واورى لکه چه دښمنان چیری سره ټول شوی وی، یا د مسلمانانو د ماتى خبره واورى نو داسی خبری بی له تحقیقه مشهوروی او خوروی یی. چه له هغو څخه علی الاکثر مسلمانانو ته نقصان او فساد پیښیږی، منافق د ضرر رسولو په قصد او ناپوه مسلمان د ناپوهی له امله (وجی) داسی کوی.

وَلَوْ رَدُّوهُ إِلَى الرَّسُولِ وَإِلَى أُولِي الْأَمْرِ مِنْهُمْ لَعَلِمَ الَّذِينَ يُسْتَبِطُونَ مِنْهُمْ

او که دوی وررسولی (او پرېښی) وی دا خبر (طرف د) رسول «د الله» ته او «طرف د» حاکمانو خپلو ته له دوی نه نو خامخا معلوم به وی، (تدبیر) د دی کار هغو کسانو ته چه ایستلی (او بیلولی شی ښه له بدو) له دوی ځنی (رسول الله او امراء، نو تحقیق به ئی شوی وی)

تفسیر: یعنی که له کوم ځای څخه کوم خبر وررسیږی نو ښایی چه پرمپی ئی خپل مشر او د هغه نائبانو ته وواپی کله چه دوی د دی خبری تحقیق او تسلیم وکړی، نو بیا دی د دوی له وینا او فیصلی سره سم د هغه نقل دی بل چا ته وکړی او پر هغه باندی دی عمل وکړی.

(فائده): رسول الله مبارک یوه قوم ته یو سړی د زکوٰۃ ټولولو دپاره ولیږه هغه قوم د ده د استقبال

له پاره د باندې وروتلې ؤ ده له لری خیال وکړ گواکې دوی زما د وژلو له پاره سره ټول شوی دی نو بیرته (مدینې منورې) ته وگرځید او دا ئې مشهوره کړه چه فلاښی قوم مرتد شوی دی کله چه دی خبری په گړد (ټول) ښار کېښی انتشار وموند په پای (آخر) کېښی غلطه ثابته شوه.

وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَاتَّبَعْتُمُ الشَّيْطَانَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٨٧﴾

او که نه وی فضل د الله پر تاسې (په اسلام) او رحمت د ده (په نزول د قرآن) نو هرومرو (خامخا) به متابعت کړی ؤ تاسې د شیطان مگر (متابعت به نه ؤ کړی له تاسې څخه) لږو.

تفسیر: یعنی که الله جل جلاله پخپل فضل ستاسې د اصلاح او تربیت له پاره احکام نه وی لیدلې او تاسې ته ئې وخت په وخت سم له ضرورته هدایت او تنبیه نه وی فرمایلی لکه چه په دی موقع کېښی ئې رسول الله صلی الله علیه وسلم او مشرانو ته د رجوع کولو هدایت وفرمایه نو تاسې به گمراه شوی وی مگر څو خواص چه کامل العقل او کامل الایمان دی، همغسې به په ایمان قائم او ثابت پاتی وی. (د الله تعالیٰ دا تنبیهاټ) انعام وگنئ! او په شکر ایستلو سره د هغه پوره تعمیل وکړئ!.

فَقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا تُكَلَّفُ إِلَّا نَفْسَكَ وَحَرِّضَ الْمُؤْمِنِينَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَكُفَّ بَأْسَ الَّذِينَ كَفَرُوا

نو جنگ کوه ته په لاره د الله کېښی (له پاره د ترقی د دین یواځی ای محمده! که بل چا درسره ملگرتیا نه کوله) نه ئې مکلف کړی شوی ته مگر په حق د ځان خپل او تیزوه مؤمنان (په جهاد او ورترغیبوه یی!)، نژدی ده چه الله بنده کړی (سختی د) جنگ د هغو کسانو چه کافران شوی دی

تفسیر: یعنی که د کافرانو له جنگ څخه دا منافقان او ناقص مسلمانان (چه د هغوی ذکر پاس تیر شو) ویریږی نو ای رسوله! ته یوازی بالذات په خپل سر په «جهاد» کولو کېښی توقف مه کوه! الله جل جلاله ستا مددگار دی او مسلمانانو ته د «جهاد» تاکید وکړه! هغه کسان چه له تاسې سره ملگرتیا نه کوی د دوی هیڅ پروا مه کوه! هیله (امید) شته چه الله تعالیٰ د دی کافرانو د جنگ مخه ونیسی.

(فانده): کله چه دا آیت نازل شو رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل چه «زه هرومرو

(خامخا) «جهاد» ته غم. اگر که یو سری هم له ما سره ملگرتیا ونه کړی. او له ده سره یوازې (٧٠) تنو اصحابانو «بدر الصغری» ته د «جهاد» په قصد تشریف یووړ چه د هغه وعده له (ابوسفیان) سره د «احد» په غزوه کېښی شوی وه او د هغه ذکر په (٤) جزء د آل عمران په (١٧٣) آیت (١٨) رکوع کېښی وشو. الله تعالی د «ابوسفیان» او د قریشو د کفارو په زړونو کېښی رعب او خوف او ویره واچوله چه هیڅوک د مقابلی دپاره وره نغلل او پخپلو وعدو کېښی دروغجن شول او د الله جل جلاله له ارشاد سره سم د کافرانو دا جنگ بند شو. او دوی له خپلو ملگرو سره روغ رمت بیرته تشریف راوړ.

وَاللّٰهُ اَشَدُّ بَاسًا وَّ اَشَدُّ تَكْوِيْلًا ﴿٨٧﴾

او الله ډیر سخت دی له جهته د هیبت، جنگ او ډیر سخت دی له جهته د عذاب ورکولو (له دغو کفارو نه).

تفسیر: یعنی د الله تعالی عذاب او له کافرانو سره د هغه جنگ ډیر سخت دی. نو هغه کسان چه د کافرانو له جنگ او د هغوی له لاسه له وژل کیدلو څخه ویریږی، نو دوی به د الله جل جلاله د قهر او د ده د عذاب تحمل په څه ډول (طریقه) سره وکړی شی؟.

مَنْ يَشْفَعُ شَفَاعَةً حَسَنَةً يَّكُنْ لَهُ نَصِيبٌ مِّنْهَا وَمَنْ يَشْفَعُ شَفَاعَةً سَيِّئَةً يَّكُنْ لَهُ كِفْلٌ مِّنْهَا

او هر څوک چه سپارښت وکړی سپارښت نیک (له شرعی سره سم) نو وی به دی (سپارښت کوونکی) لره یوه برخه (د ثواب) په سبب د هغه سره، او هر څوک چه سپارښت وکړی سپارښت ناکاره (له شرعی څخه خلاف) نو وی به دی (سپارښت کوونکی) لره یو بار «برخه د گناه» په سبب د هغه سره

تفسیر: یعنی که څوک په نیکو کارونو کېښی سعی او سپارښت وکړی لکه چه نبی صلی الله علیه وسلم مسلمانانو ته د جهاد ترغیب ورکوی یا څوک په خرابو چارو کېښی کوښښ وکړی، لکه چه منافقان او سست مسلمانان چه هم پخپله له جهاده ویریږی او هم د نورو د ویرولو اسباب برابروی، نو په رومبی صورت کېښی به د ثواب او په وروستنی صورت کېښی به د گناه برخه دوی ته وررسیږی. هم داسی که څوک د کوم محتاج سپارښت وکړی او له کوم دولتمن ځنی څه ورته واخلي. نو دی به هم د هغه خیرات په ثواب کېښی داخلېږی که څوک د کوم کافر یا مفسد یا

سارق او نورو سپارښت وکړی او هغه د حاکم یا د نورو له لاسه خلاص کړی او هغه بیا فساد او غلا وکړی نو دی هم په هغه فساد او غلا کېږي ورسره شریک دی.

وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ مُّقِيتًا ﴿٥٥﴾

او دی الله پر هر شی باندی قدرت لرونکی (نو ورپه کړی جزا هر چا لره په عمل د ده سره).

تفسیر: یعنی الله تعالیٰ پر ټولو شیانو باندی قادر او د هر شی د برخی تقسیم کوونکی دی نو د نیکی او بدی په حصه ورکولو کېږي ده ته هیڅ کوم تکلیف نه پېښیږي.

وَإِذْ أَحْبَبْتُمْ بَهِيمَةَ فَحْيُورًا بِأَحْسَنَ مِنْهَا أَوْ رُدُّوْهَا إِلَى اللَّهِ كَانَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَسِيبًا ﴿٥٦﴾

او هر کله چه دعا وکړه شی تاسی ته په یوه دعا سره نو تاسی هم دعا وکړئ (هغه ته) په دعا ښه سره له هغی نه یا وروگرځوئ همغه (وینا) بیشکه چه الله دی پر هر شی باندی ښه حساب کوونکی (نو درسره حساب کوی او جزا درکوی).

تفسیر: یعنی کوم مسلمان ته سلام وړآچول او دعا کول په حقیقت کېږي له الله تعالیٰ ځنی د هغه شفاعت غوښتل دی. نو حق تعالیٰ د شفاعت حسنه یو خاص صورت چه په مسلمانانو کېږي شائع او خور دی په صراحت سره بیان فرمایي چه «ای مسلمانانو! کله چه کوم مسلمان تاسی ته دعا وکړی یا سلام واچوی نو تاسی هم هرومرو (خامخا) د هغه ځواب ووايئ! یا همغه کلمه تاسی هم هغه ته وائ! یا له هغه ځنی ښه او بهتره دعا وکړئ! مثلاً که څوک «السلام علیکم» ووايي، نو پر تاسی باندی واجب دی چه د هغه په ځواب کېږي «وعلیکم السلام» ووايئ! او که زیات ثواب غواړئ، نو «ورحمه الله» هم پری زیات کړئ او که هغه دا لفظ زیات کړی نو تاسی پری «وبرکاته» زیات کړئ! او د الله تعالیٰ په دربار کېږي به د هر هر شی حساب وی. او د هغه اجر به ئی درسیږی سلام او د هغه ځواب هم په هم دی کېږي راغلل.

(فائده): په دی کېږي د شفاعت حسنه پوره ترغیب وشو او د شفاعت سیئه خرابی او مضرت هم معلوم شو، ځکه خدای جل جلاله هغه چاته چه نیک شفاعت ئی کړی وی ثواب ورکوی او هغه چاته چه په حق کېږي ئی شفاعت شوی وی امر کوی چه له شفاعت کوونکی سره نیکه معامله

وساتی. په خلاف د سیئه شفاعت چه له هغه څخه د محرومیت او معصیت نه پرته (علاوه) بل هیڅ شی نه په برخه کیږی (سلام اچول سنت او رد ئی په نزد د امام اعظم رحمه الله علیه غیر له (٦) غایونو فرض کفایي دی او هغه دا دی

١- په خطیب.

٢- په قاری د قرآن.

٣- په راوی د حدیث.

٤- په آذان کوونکی.

٥- په اقامت ویونکی.

٦- په منځ د تدریس کښی د شرعی و علومو په مدرس، نور علماء په څو نورو مواردو کښی هم د سلام ځواب لازم نه بولی.

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لِيَجْمَعَكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ حَدِيثًا ۝

الله نشته هیڅ لائق د عبادت مگر یوازی هم دی دی خامخا راجمع به کړی هر ورو (خامخا) تاسی ورځی د قیامت ته چه نشته هیڅ شک په هغی (ورځی یا په دی جمع) کښی او څوک دی ډیر رښتینی له الله نه له جهته د خبری؟ (هیڅ څوک نشته!).

تفسیر: یعنی د قیامت راتگ او د ثواب او عقاب د گردو (تولو) مواعیدو پوره کیدل تول حق او رښتیا دی. او په دی که به له سره تخلف نه وی، نه ښایی چه دا خبری دی معمولی او سرسری وگنلی شی.

فَبَاكُمُ فِي السُّفِيْقَيْنِ فَعَتَيْنِ وَاللَّهُ أَرْكَسَهُم بِمَا كَسَبُوا أَتْرِيدُونَ أَنْ تَهْدُوا مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَلَنْ يَجِدَ لَهُ سَبِيلًا ۝

نو څه شوی دی تاسی ته په (معامله) د منافقانو کښی چه دوه دلی (شوی

یئ) او الله بیرته گهرخولی دی دوی (رد کری ئی دی کفر ته) په سبب د هغو بدو اعمالو چه کری دی دوی (لکه نفاق او له مشرکانو سره ملحق کیدل) آیا اراده لرئ تاسی (ای مؤمنانو!) د دی چه په سمه صافه لاره برابر کړئ تاسی هغه څوک چه گمراه کری دی الله او هر څوک چه گمراه (یی) کری الله پس نه به مومی ته ده ته هیڅ لاره (د هدایت).

تفسیر: په دی منافقانو کښی هغه خلق هم داخل دی چه په ښکاره ډول (طریقه) سره ئی ایمان نه و راوړئ، بلکه ظاهراً او باطناً پر کفر باندی تینګ ولاړ وو. لیکن د (حضرت محمد صلی الله علیه وسلم) او د مسلمانانو سره به ئی په ښکاره ډول (طریقه) سره ناسته ولاړه او د مینی او محبت معامله درلوده (لرله) او د دوی غرض دا و چه که د مسلمانانو لښکر زمونږ پر قوم باندی یرغل (حمله) راوړی نو زمونږ مال او ځان به په دی چم (بهاغه) او حيله سره محفوظ پاتی شی. هر کله چه مسلمانانو ته معلوم شو چه د دوی تګ او راتګ په دی مقصد دی او مونږ سره د زړه مینه او محبت نه لری نو ځینو مسلمانانو وویل چه «ښایی له داسی شیرانو سره ناسته ولاړه پریشودل شی تر څو دوی له مونږ ځنی جلا (جدا) شی». او ځینو وویل چه «ښایی له دوی سره ناسته ولاړه ولرو، ګوندی ایمان راوړی». نو دا آیت نازل شو چه «هدایت او ضلالت د الله تعالی په اختیار کښی دی تاسی د هغه په فکر او چرت (خیال) کښی له سره مه اوسئ! ښایی له دی خلقو سره بالاتفاق همغسې معامله وکړه شی چه وروسته له دی راځی او په خپلو منځونو کښی دوه ډلی مه کیږئ!». »

وَدُّواَلُوْكَفْرُوْنَ كَمَا كَفَرُوْا فَتَكُوْنُوْنَ سَوَآءً ۖ فَلَا تَتَّخِذُوْا مِنْهُمْ
اَوْلِيَآءَ حَتّٰى يُهَاجِرُوْا فِى سَبِيْلِ اللّٰهِ ۚ فَاِنْ تَوَلَّوْا فَاْخِذُوْهُمْ وَاَقْتُلُوْهُمْ
حَيْثُ وَجَدْتُمُوْهُمْ وَلَا تَتَّخِذُوْا مِنْهُمْ وِلِيَّآءَ وَلَا نَصِيْرًا ۗ

دوست گنی دوی (او غواړی دا مرتدان دغه) که تاسی «هم» کافران شی لکه چه کافران شوی دی دوی) نو شی به تاسی او دوی (مگرد (تول) سره) برابر (په کفر کښی) نو مه نیسئ تاسی (هیڅوک) له دوی نه دوستان تر څو چه (د زړه ایمان راوړی او) هجرت (هم) وکړی په لاره د الله کښی نو که وگرځیدل دوی (له لاری د الله) نو ونیسئ تاسی دوی (او بندیان ئی کړئ) او وئى وژنئ تاسی دوی هر چیری چه وموندل تاسی دوی او مه نیسئ تاسی (هیڅوک) له دوی څخه دوست او نه مددگار (په خپلو نورو دشمنانو).

تفسیر: یعنی دا منافقان په کفر باندی داسی ټینگ ولاړ دی چه پخپله خو ایمان نه راوړی بلکه دا غواړی چه تاسی هم د هغوی په شان کافران او واره سره برابر او یو شان شی! نو اوس تاسی ته ښایی تر څو چه دوی ایمان رانه وړی، او خپل گرد (تول) نفسانی اغراض پری نه ږدی، (او د حق او حقانیت په جانب په صدق او اخلاص سره رهی (روان) نشی) تر هغه پوری تاسی له دوی سره دوستی مه کوئ! که دا خلق د زده ایمان رانه وړی او د الله جل جلاله په لاره کښی هجرت ونه کړی، نو دوی بندیان کړئ! او هر چیرې چه ومومئ! ویی! وژنئ او له دوی ځنی په کلی دول (طریقه) سره اجتناب وکړئ! او ځانونه تری وژغورئ (بچ کړی)! او هیڅ راز (قسم) تعلق او ارتباط له دوی سره مه لرئ!.

إِلَّا الَّذِينَ يَصِلُونَ إِلَى قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُم مِّيثَاقٌ أَوْ جَاءُوكُمْ
حَصْرَتْ صُدُورُهُمْ أَنْ يَقَاتِلُوكُمْ أَوْ يَنْتَهِوا قَوْمَهُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ
لَسَلَّطَهُمْ عَلَيْكُمْ فَلَقَاتِلُوكُمْ وَإِنْ اعْتَزَلُوكُمْ فَلَمْ يَقَاتِلُوكُمْ وَالْقُوا
إِلَيْكُمْ السَّلَامَ فَمَا جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ عَلَيْهِمْ سَبِيلًا ۝

مگر (مه وژنئ او مه بندی کوئ) هغه کسان چه وتړی دوی ځانونه خپل (او امان وروړی) هغه قوم ته چه په منځ ستاسی او په منځ د دوی کښی عهد، پیمان وی یا راشی دوی تاسی ته حال دا چه تنگی شوی وی سینی (زړونه) د دوی (او بد گڼی له دی نه) چه جنگ وکړی له تاسی سره (د خپل قوم په مرسته (مدد) یا جنگ وکړی دوی له قوم خپل سره (ستاسی په مرسته (مدد) او که اراده کړی وی الله نو خامخا زور ورکړی به ئی وی دوی په تاسی نو هرومرو (خامخا) به جنگیدل له تاسی سره نو که څنگ وکړ دوی له تاسی پس ونه کړ جنگ دوی له تاسی سره او دروړاندی کړه دوی تاسی ته روغه (او امان وغواړی تاسی نه) نو نه ده مگر ځولی الله تاسی ته پر دوی هیڅ لاره (د نیولو او وژلو او مال اخیستلو)

تفسیر: یعنی د دی ظاهری او باطنی مینی او محبت له امله (وجی) د دوی له قید او قتل څخه ځانونه مه ژغورئ (ساتی)! مگر په دوه حالتونو کښی
(۱): له هغو خلقو سره چه تاسی روغه کړی وی له هغوی سره دوی هم معاهده او مصالحه ولری.

نو دوی هم په صلح کښی داخلیدی.

(٢): هغه کسان چه له جنگ ځنی عاجزان شی او له تاسی سره صلح وکړی او د دی خبری عهد او پیمان وکړی چه نه به د خپل قوم په طرفداری له تاسی سره جنگ وکړی او نه به له تاسی سره ملگری شی چه له خپله قومه سره وجنگیدی. او پر دی عهد باندی تینگ هم پاتی شی نو له هسی خلقو سره هم مه جنگیدی. او د دوی مصالحه منظور کړئ! او دا د الله تعالی له احسانه وگټی چه دوی ستاسی له جنگ څخه مخ واړوی. که الله تعالی اراده فرمایلی وی نو دوی به نی پر تاسی باندی زهرو، زورور او غالب گرځولی وی. (دا آیت د «سیف» په آیت سره منسوخ شوی دی.)

سَتَجِدُونَ الْخَرِینَ یُرِیدُونَ اَنْ یَّامَنُوْکُمْ وَ یَاْمَنُوْا قَوْمَهُمْ کُلَّمَا
رَدُّوْا اِلَی الْفِتْنَةِ اُرْکِسُوْا فِیْهَا فَاِنْ لَّمْ یَعِزَّزْ لَّوْکُمْ وَ یُلْقُوا اِلَیْکُمْ
السَّلَامَ وَ یُکَفُّوْا اَیْدِیَهُمْ فَخُذُوْهُمْ وَ اقْتُلُوْهُمْ حَیْثُ
تَقِفُوْهُمْ وَاُولَئِکُمْ جَعَلْنَا لَکُمْ عَلَیْهِمْ سُلْطٰنًا مُّبِیْنًا ۝

ژر به ومومئ تاسی یو بل (قوم) چه اراده به لری دوی د دی چه په امان شی له تاسی (هم) او په امان شی له قومه خپله (هم)؛ هر کله چه وبلل شی دوی فتنی (فساد، کفر) ته نو بیرته گرځاوه شی په فساد کښی، بیا که نشول په څنگ دوی له تاسی نه او دروړاندی نی نه کړه تاسی ته روغه (او د امان طلب) او بند نی نه کړل لاسونه خپل (له جنگه) نو ونیسئ تاسی دوی (او بندی کوئ یی) او ووژنئ تاسی دوی په هر ځای کښی چه ومومئ تاسی دوی؛ او دا تولی گرځولی دی مونږه تاسی لره پر دوی باندی برهان (دلیل) ښکاره (د دوی په قتل او بند چه هغه د دوی تگی ده).

تفسیر: یعنی ځینی خلق داسی هم دی چه له تاسی سره عهد کوی، چه نه به له تاسی سره جنگیدی او نه به له خپله قومه سره تر څو ستاسی او د خپل قوم له لوری یعنی د دواړو خواؤ څخه مأمون او داده شی. لیکن دوی په دی عهد باندی تینگ نه پاتی کیږی بلکه هر کله چه د خپل قوم بری او غلبه وگوری له هغوی سره مرسته (مدد) کوی نو د هسی خلقو له تجاوز ځنی تاسی هم مه تیریږئ! ځکه چه ستاسی لاس ته خو صریح حجت راغلی او دوی خپل عهد پخپله مات کړی دی.

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ أَنْ يَقْتُلَ مُؤْمِنًا إِلَّا خَطَاً

او نه بنیایی (یا نه دی روا) هیشک مؤمن ته (یا نه دی د مؤمن کار) دا چه مر کړی «بل» مؤمن مگر په خطا سره،

تفسیر: په دی موقع کښی د خطا د قتل احکام بیان فرمایي او دا راڅرگندوی چه د اسلامی کلمی د ویونکی وژل لویه گناه ده. هوا که چیری په خطا سره وواژه شو نو دا د مجبوری خبره ده او د هغه احکام بیانیری او په دی ضمن کښی د مجاهدینو فضیلت او (دارالکفر) غنی د (دارالاسلام) په لوری د هجرت کولو ضرورت او د سفر او د خوف د لمونځونو کیفیت هم بیانیری.

(فائده): د خطا قتل یعنی د مسلمان وژل په خطا سره خو صورتونه لری لکه چه پر کوم مسلمان باندی د ښکار په گمان په غلطه گزار وکړی او ویی وژنی، یا گولی یا غشی یا نور له ښکار غنی خطاء وتلی، یا ختلی، پر کوم مسلمان باندی ولگیږی. د خطا قتل یو صورت دا هم کیدی شی چه یو مسلمان (له «دارالاسلام» څخه د خپلو چارو دپاره (دارالحرب) ته لاړ شی او د کافرانو په منځ کښی وی او پر هغه باندی کوم بل مسلمان د کافر گمان وکړی او په بی خبری سره ئی ووژنی او دلته د هم دی صورت بیانول مقصود دی ځکه چه مجاهدینو ته علی الاکثر داسی پېښی ورپېښی دی. او له تیر شوو آیتونو سره ئی هم دا مناسبت دی او د خطا قتل د نورو صورتونو حکم هم داسی دی او په هم دی کښی گرد (تول) سره داخل دی.

وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَاً فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَدِيَةٌ مُسْلِمَةٌ إِلَى أَهْلِهِ
إِلَّا أَنْ يَصَدَّقُوا فَإِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ عَدُوٍّ لَكُمْ وَهُمْ مُؤْمِنٌ فَتَحْرِيرُ
رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَإِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُم مِّيثَاقٌ فَدِيَةٌ
مُسْلِمَةٌ إِلَى أَهْلِهِ وَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ قَسْرٌ لَكُمْ يَدُ فَصِيَامٍ
شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ تَوْبَةً مِنَ اللَّهِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٩٧﴾

او هر څوک چه مړ کړی کوم مؤمن په خطا سره نو (شته پر قاتل) آزادول د غاړی (د مړی) مؤمن او (بل) دیت دی سپارلی شوی اهل (وارثانو) د مقتول ته مگر دا که معاف کړی دا (وارثان دغه قاتل) پس که و (دا مقتول) له (هسی) قومه چه دښمن وی تاسی لره حال دا چه دا (مقتول) مؤمن وی نو (شته پر قاتل تش) آزادول د غاړی (د مړی) مؤمن «بی له دیته» او که و (دا مقتول) له (هسی) قومه چه په منځ ستاسی او په منځ د هغه قوم کښی عهد وی نو (شته پر قاتل یو) دیت ورسپارلی شوی اهل (وارثانو) د مقتول ته او «بل» آزادول د غاړی (د مړی) مؤمن دی. پس هر څوک چه ونه مومی (مړی یا مال چه پری مړی واخلي) نو (پری) روژه نیول د دوو میاشتو دی پرله پسې (بلا انقطاع دپاره د قبلولو د) توبی له (جانبه د) الله؛ او دی الله ښه عالم (په ټولو احوالو) لوی حکمت والا (چه هر کار په حکمت او مصلحت سره کوی).

تفسیر: په دی آیت کښی د خطا قتل دوه صورتونه ښوول شوی دی لومړی د مسلمان مړی آزادول او که له قدرت نی پوره نه وی. نو دوی میاشتی متصلی روژه نیول دی دا د الله تعالیٰ په دربار کښی کفارو او د قاتل د خطا تلاقی ده. دوهم د هغه مقتول وارثانو ته د وینو بدل او دیت ورکول دی چه دا د هغوی حق دی او دغه دیت د دوی په معافولو سره معافیدی هم شی. مگر کفارو د چا په معافولو سره نه معافیږی. او قتل دری صورتونه لری. ځکه هغه مسلمان چه په خطا سره وژل شوی دی د ده ورثه به یا مسلمان وی یا به کافر. که کافر وی، نو له ده سره به نی یا مصالحه وی یا دښمنی. په رومینیو دواړو صورتونو کښی د مقتول وارثانو ته د وینو بدل ورکول لارمیږی. په دریم صورت کښی د وینو بدل نه لارمیږی، او کفارو به په دری واپرو صورتونو کښی لارم الاداء وی. **(فائده):** دیت یا د وینو بدل زمونږ د حنفیانو په مذهب کښی لس زره شرعی روپی کیږی. ځایی چه دا روپی دی قاتل او د قاتل خپلوان د دری کلونو په اقساطو سره د هغه مقتول ورثی ته ورورسوی (او ځایی چه دیت له دری شیانو څنی ورکړ شی چه

- (١): نی په اندازه د یو زر دیناره سره زر دی. او
- (٢): په اندازه د لسو زرو درهمو سپین زر دی. او
- (٣): نی سل اوجان دی چه شل ابن مخاض او شل نی بنت مخاض (یو کلن) او شل نی بنت لبون (دوه کلن) او شل نی حقی (دری کلنی) او شل نی جزعی (څلور کلنی) وی.

وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَدِّلًا فَنُزْلَةُ جَهَنَّمَ خَالِدًا فِيهَا

وَعَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا ﴿٥٠﴾

او هر څوک چه مړ کړی کوم مؤمن په قصد سره (او د مسلمان دغه قتل روا هم وگڼي) نو جزا د ده دوزخ دی (په داسې حال کې چې تل به وی دی (دغه حلال گڼونکی د قتل) په هغه «دوزخ» کې چې او غضب (قهر) کړی دی الله په ده باندې او لری کړی دی (الله) دا (قاتل) له خپل رحمت څخه) او تیار کړی دی ده ته عذاب ډیر لوی.

تفسیر: یعنی که یو مسلمان بل مسلمان په غلطی سره نه، بلکه په قصد سره او سره له دی چه ښه ئی پیژنی چه مسلمان دی خو وژنی ئی نو د ده دپاره په آخرت کې جهنم او لعنت او لوی عذاب دی او په کفارو - سره تری نه خلاصیږی او دنیوی سزا ئی همغه ده چه په (٢) جزء د البقرة په (١٧٨) آیت ٢٢ رکوع کې تیره شوه.

(فائده): د گردو (تولو) عالمانو په نزد (خلود فی النار) هغه چا لره دی چه د مسلمان وژل حلال گڼی ځکه چه د هغه په کفر کې شک نشته. یا به له «خلود» (تل تر تله) ځنی تر اوږدی مودی پوری په جهنم کې هستوگنه وی. یا خو به داسی قاتل مستحق د هم داسی لوی سزا وی وروسته الله تعالی پخپله مالک او مختار دی. او «خلود فی النار» او «خروج عن النار» دواړه د ده کار دی هر څه چه اراده ئی وی، همغسې کوی. والله اعلم.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا ضَرَبْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَتَبَيَّنُوا وَلَا تَقُولُوا إِنَّمَا أَلْفَى إِلَيْنَا السَّلَامُ لستَ مُؤْمِنًا تَبْتَغُونَ عَرَضَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ مَغَادِمُ كَثِيرَةٌ

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (ای مؤمنانو) کله چه سفر کوئ تاسی په لاره د الله کې چې (جهاد ته) نو ښه تحقیق وکړئ او مه وایئ تاسی هغه چاته چه در واچوی تاسی ته سلام چه نه ئی ته مؤمن (او د اسلام کلمه دی له ویری ویلی دی) غواړئ تاسی مال (اسباب) د دی حیات دنیوی (ژوندون لږ خسیس او که واقعی غنیمت غواړئ) پس دی الله څخه غنیمتونه ډیر

تفسیر: حضرت رسول الله صلى الله عليه وسلم یو لښکر د غزا (جهاد) په غرض پر یوه قوم باندی ورواستاوه، په دی قوم کښی یو سری (مرداس نامه) مسلمان ؤ چه له خپل مال اسباب او مواشی سره له کفارو غنی جلا (جدا) شوی او گوښی (بیل) ولاړ ؤ. کله چه دی له مسلمانانو سره مخامخ شو نو «السلام علیکم» ئی وویل مگر اسامه بن زید رضی الله تعالی عنه داسی گومان وکړ چه دا هم کافر دی او د خپل مال او ځان د خلاصولو دپاره ځان مسلمان راڅرگندوی نو هغه ئی وواژه او هغه مال او اسباب او مواشی ئی گرد (تول) تری نه واخیستل (ځینی وایی کله چه مقدار رضی الله تعالی عنه هغه سری وواژه چه کلمه ئی ویله او د قتل سبب ئی دا ویا له چه ده غوښتل چه په دی حیلی سره مال، عیال او ځان خلاص کړی) نو دا آیت نازل شو او مسلمانانو ته تنبیه او تاکید وفرمایه شو کله چه تاسی د «جهاد» دپاره سفر کوئ! له تحقیق څخه کار اخلئ!، او بی له فکره او پوهی څخه په کوم کار کښی غځرد (ضد) مه کوئ! او هغه څوک چه تاسی ته خپل ځان مسلمان درښکاره کړی، نو د ده د اسلام په منلو کښی له سره انکار مه کوئ! او له الله جل جلاله سره ډیر زیات غنائم شته، نو هسی حقیر سامان ته له سره مه گورئ. (وایی چه رسول الله صلى الله عليه وسلم د دی واقعی له اوریدلو سخت خپه شو او په هغه صحابی باندی په قهر شو او د دغه بی موجه قتل د سبب له اوریدلو څخه وروسته ئی وفرمایل «هلاشفت قلبه - آیا د ده زړه دی څیری کړی ؤ؟» چه ته وپوهیدی، چه دی رښتیا وایی که دروغ؟)

كَذَلِكَ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلُ فَمَنْ اللَّهُ عَلَيْكُمْ فَتَبَيَّنُوا

هم داسی وئ تاسی (هم چه یواځی د اسلام په اظهار سره مامون شوی وئ) پخوا له دی نو فضل وکړ الله په تاسی نو ښه تحقیق کوئ! (او هیچا ته تش په شبهه ضرر مه رسوئ!)

تفسیر: تاسی پخوا له دی هم داسی وئ! یعنی پخوا له اسلامه د دنیوی اغراضو له امله (وجی) تاسی هم داسی په ناحقه وینی تویولی، لیکن اوس سره له اسلامه داسی له سره مه کوئ!، بلکه د هغه چا په وژلو کښی هم احتیاط کوئ چه د هغه د مسلمان کیدلو احتمال وی. یا ئی دا مطلب چه له دی نه پخوا د اسلام په شروع کښی تاسی هم د کافرانو په ښارونو کښی اوسیدئ او تاسی د کوم مستقل حکومت او د کوم مستقل ځای خاوندان نه وئ نو لکه چه په هغه حالت کښی هم ستاسی ظاهری اسلام اعتبار درلود (لرلو) او ستاسی د ځان او د مال حفاظت او رعایت شوی ؤ، نو هم داسی په تاسی باندی هم لارم دی، چه د نورو ظاهری مسلمانانو د مال او د ځان رعایت او حفاظت وکړئ! او بی له تحقیقه څوک ونه وژنئ! او ښایی چه له احتیاط، دقت او غور څخه کار واخلئ!

إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا

بیشکه الله دی په هغه څه چه تاسی (بی) کوئ ښه خبردار (نو پری جزا درکوی).

تفسیر: یعنی الله تعالی ستاسی په ظاهری اعمالو او د زړونو په پټو خبرو باندی خبر او مطلع دی، نو وروسته له دی که څوک وژنی محض (د الله تعالی) په حکم سره ئی وژنی! او اصلاً په هغه کښی خپل هیڅ یو غرض ته مداخله مه ورکوی! او دا هم مقصد دی که کوم کافر د خپل مال او د ځان له ویری ستاسی په مخ کښی د اسلام اظهار وکړی او تاسی تیر باسی او په چم (بهانه) او فریب سره خپل ځان وژغوری (بچ کړی)، نو الله تعالی ته ټول شیان معلوم دی او د هغه له عذاب څخه هیڅوک خپل ځان نشی ژغورلی. (ساتلی) مگر تاسی هغه ته هیڅ مه وایی! دا ستاسی کار نه دی، مونږ به له هغو سره گورو.

لَا يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرُ أُولِي الصُّورِ وَالْمُجَاهِدُونَ
فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فُضِّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ
بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ عَلَى الْقَاعِدِينَ دَرَجَةً وَكُلًّا وَعَدَ اللَّهُ
الْحُسْنَىٰ وَفُضِّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ عَلَى الْقَاعِدِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ۝
دَرَجَاتٍ مِّنْهُ وَمَغْفِرَةً وَرَحْمَةً ۝

نه دی برابر (الله ته) کیناستونکی (په کور کښی) له مؤمنانو نه (له جهاده) بی له خاوندانو د عذره او جهاد کوونکی په لاره د الله کښی (د دین د ترقی لپاره) په مالونو خپلو سره او په ځانونو خپلو سره فضیلت ورکړی دی الله جهاد کوونکو ته په (لگولو د) مالونو خپلو سره او (په جارولو د) ځانونو خپلو سره پر کیناستونکو باندی (له معذرته) په درجه کښی؛ او له ټولو سره (که مجاهد وی که معذور ناست) وعده کړی ده الله د ښی جزا (جنت)؛ او فضیلت ورکړی دی الله جهاد کوونکو ته پر کیناستونکو (له معذرته) په اجر

عظیم دیر لوی سره چه مرتبی دی (لویی چه په عزت او کرامت کښی سره متفاوتی دی) له (جانبه د) الله او مغفرت دی او رحمت دی؛

تفسیر: له دی نه پخوا ئی مسلمانانو ته د خطا او ناپوهی د قتل په نسبت عتاب او تنبیه فرمایلی وه نو هسی احتمال کیدی شو چه څوک به له زړه «جهاد» ونشی کولی ځکه چه مجاهدینو ته داسی پښی ډیری ورپېښی نو ځکه ئی د مجاهدینو د فضیلت بیان وفرمایه او دوی ته ئی د «جهاد» رغبت ورکړ. د دی آیت خلاصه دا ده چه په گودو، شلو، ړندو، ناروغو او معذرو خلکو باندی د «جهاد» حکم نشته، باقی په نورو گردو (تولو) مسلمانانو کښی د مجاهدینو درجی داسی لویی دی چه د «جهاد» تارکین له سره هغسی درجی نه لری. اگر که هغوی هم جنتیان دی. له دی ځنی دا ښکاره شوه، چه «جهاد» فرض کفایی دی، او فرض العین نه دی. یعنی که د مسلمانانو یو تعداد د جهاد له پاره کفایت وکړی او په هغوی باندی ضرورت رفع شی نو پر «جهاد» نه کوونکو باندی هیڅ یوه گناه نه اوړی. که نه دوی تول سره گنهگاریږی.

وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ۝

او دی الله ښه ببڼونکی (د خطیاتو) دیر رحم والا (په انعام د اجر او ثواب سره).

تفسیر: یعنی حق تعالی غفور او رحیم دی د «جهاد» کوونکو په باره کښی د اجر مغفرت او رحمت هغه وعدی چه شوی دی، هغه هر ورو (خامخا) پوره کوی. یا دا که د مجاهدینو له خوا کوم مسلمان سری په ناپوهی سره وواژه شو، نو دوی به حق تعالی معافوی، نو د دی اندیښنی له امله (وجی) تاسی له جهاد څخه مه ستنیږئ (واپس کیږی) !

إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّيْنَاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي
 أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ
 فِي الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا
 فِيهَا قَالُوا لَكَ مَا أُولَئِكَ مَا أُولَئِكَ مَا أُولَئِكَ مَا أُولَئِكَ
 إِلَّا الْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ

لَا يَسْتَبِيحُونَ حَيْلَةً وَلَا يَهْتَدُونَ سَبِيلًا ﴿٨٨﴾ فَأُولَٰئِكَ عَسَىٰ اللَّهُ أَنْ يَعْفُو عَنْهُمْ وَكَانَ اللَّهُ عَفُوًّا غَفُورًا ﴿٨٩﴾

بیشکه هغه کسان چه وفات کړی وی دوی لره ملاحکو (د مرګ) په داسی حال کښی چه وی دوی ظلم کوونکی په ځانونو خپلو وایی ورته (ملائکی) په کوم حال کښی وئ تاسی (په خپلو دینی چارو کښی؟) وائی دوی چه وو مونږ ضعیفان کړی شوی په ځمکه کښی (د کفارو په لاس بیا ملائکی ورته) وایی چه آیا نه وه ځمکه د الله ارته پس هجرت کړی وی تاسی په دی (ځمکه کښی)؛ نو دا (تارکان د هجرت) ځای د دوی دوزخ دی. او ناکاره ځای د ورتلو دی (دا دوزخ). مګر (نه به عذابیری) هغه چه په رښتیا سره ضعیفان دی له نارینه و او له ښځو او له هلکانو چه نه توانیری (او نه لری هیڅ) حيله (تدبیر) او نه پیژنی دوی لاره (د چیری تللو له دارالحره). پس دا عاجزان (چه دی) ښایی چه الله (یعنی هیله ده له الله چه) عفو وکړی له (ګناهونو د) دوی نه او دی الله ښه عفو کوونکی (د معذورانو) ښه ښونکی (د خطیاتو).

تفسیر: ځینی داسی مسلمانان هم شته چه د زړه له اخلاصه په رښتیا سره مسلمانان دی، مګر د کافرانو تر واک (اختیار) او حکومت لاندی اوسیری او دوی ته بیخی پره او مغلوبان دی، او د کافرانو له ویری اسلامی خبری په ښکاره ډول (طریقه) سره نه شی ویلی او نه د «جهاد» په حکم باندی عمل کولی شی، نو په دوی باندی فرض دی چه له هغه ځایه هجرت وکړی - په دی رکوع کښی هم دا ذکر دی. د آیت خلاصه دا ده «هغه کسان چه پر خپلو ځانونو باندی ظلم کوی یعنی له کافرانو سره یو ځای اوسیری او هجرت نه کوی نو پرښتی به له دوی ځنی د ځنګدن په وخت کښی پوښتنی کوی چه په کوم دین وئ تاسی؟» دوی به وایی چه «مونږ مسلمانان یو مګر په دنیا کښی مو د ضعف او کمزوری له امله (وجی) د دین خبری نشوی کولی.» نو بیا پرښتی ورته وائی چه «د الله تعالیٰ ځمکه خو ډیره پراخه او ارته وه او ستاسی له واکه (اختیاره) هم دا پوره وه چه له هغه ځایه مو هجرت کړی وی.» نو د هسی خلقو ځای دوزخ دی. هو! هغه کسان چه په رښتیا سره ضعیفان دی لکه ښځی او ماشومان چه نه هجرت کولی شی او نه هغوی ته د هجرت تدبیر او لاره معلومه وی، نو دوی د معافی وړ (لائق) دی.

(فائده): له دی څخه راښکاره شوه په هر هغه ملک کښی چه مسلمانان په ښکاره ډول (طریقه) سره شرعی ژوندون نه شی کولی له هغه ځایه هجرت کول پر دوی باندی فرض دی او پرته (علاوه) له هغه کسانو چه بیخی بی وزلی (بیوسه) او معذوران دی، نور هیچا ته اجازه نشته چه هلته پاتی شی.

وَمَنْ يُهَاجِرْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يَجِدْ فِي الْأَرْضِ مُرْغَمًا
 كَثِيرًا وَسَعَةً وَمَنْ يَخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ
 وَرَسُولِهِ ثُمَّ يُدْرِكْهُ الْمَوْتُ فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ
 وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ٥٥

او هر خوک چه وطن پریدی (او لار شی) په لاره د الله کښی نو وبه مومی (دی) په ځمکه کښی (په مقابل د هجرت کښی)، د آرامی ځایونه ډیر او پراخی (د روزی). او هر خوک چه ووځی له کوره خپله په داسی حال کښی چه هجرت کوونکی وی طرف د الله او رسول ته (جهاد، علم، او نورو مشروعو امورو ته) بیا ومومی (لاندی کړی) دی مرگ (بهر له کوره) نو په تحقیق واقع شو اجر (ثواب) د ده پر الله باندی. او دی الله ښه ښونکی (د خطیاتو) ډیر رحم والا (په انعام د اجر او ثواب سره).

تفسیر: په دی آیت کښی د هجرت ترغیب دی، او مهاجرینو ته تسلی او ډاډینه ورکوله شی. یعنی هر هغه خوک چه خاص د الله تعالی لپاره هجرت کوی او خپل وطن (هیواد) پریدی (او د جهاد یا علم یا حج یا اطاعت یا قناعت یا زهد یا حلال او طیب رزق دپاره سفر کوی) نو د ده د هستوګنی دپاره به ډیر ځایونه پیدا کیږی او د ده په روزی او خوړو کښی به ډیره پراخی راشی، نو د هجرت کولو په وخت کښی له هسی خبری ځنی مه ویریئ! چه مونږ به چیری اوسیږو؟ او څه شی به خوړو؟ او له دی ځنی هم اندیښنه مه کړئ! نه چه په لاره کښی مړه شو او نه چه د دی لوری او هغه لوری له دواړو څخه بی برخی پاتی شو ځکه چه په هسی صورت کښی هم د هجرت پوره ثواب درسیږی. او موت خو پوره په خپله نیته راځی. او له خپل مقرر وخت څخه هیڅ وړاندی او وروسته نه کیږی.

وَإِذَا ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَقْصُرُوا مِنَ الصَّلَاةِ ۖ
 إِنْ خِفْتُمْ أَنْ يَفْتِنَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا ۖ إِنَّ الْكَافِرِينَ كَانُوا لَكُمْ عَدُوًّا مُبِينًا ٥٦

او کله چه سفر کوئ تاسی په ځمکه (په ملکونو) کښی پس نشته پر تاسی هیڅ گناه (وبال) په دی کښی چه څه لندوالی وکړئ تاسی له لمانځه (له

رباعی شخه، نه له ثلاثی او ثنائی نه) که ویریدی تاسی له دی چه په فتنه کښی به واچوی (ضرر به ورسوی) تاسی ته هغه کسان چه کافران شوی دی بیشکه چه کافران دی تاسی لره دښمنان ښکاره .

تفسیر: یعنی کله چه د «جهاد» او د نورو کارونو دپاره سفر کوئ او له کافرانو ځنی (چه ستاسی صریح دښمنان دی) د دی خبری ویره وی. چه دوی به فرصت ومومی او تاسی به وربروی (تکلیف کری) نو خپل لمنځونه لنډ کړئ! یعنی هر هغه لمونځ چه تاسی په حضر کښی څلور رکعته کاوه اوس هغه دوه رکعته وکړئ!.

(فائده): زمونږ د حنفیانو په مذهب د سفر ادنی مرتبه د دری ورځو مزل دی (د کال په ډیرو لنډو ورځو کښی تر زواله پوری، په منځنی تگ سره گړندی او مته تگ ته هیڅ اعتبار نشته، یعنی که دا مسافه په لږه موده کښی هم قطع کری، لمونځ به مسافرانه کوی او که نیمایی د دی مسافې په شلو ورځو کښی هم قطع کری نو لمونځ به پوره اداء کوی. ځکه چه) کم له دری مزلو شخه د لمانځه قصر کول روا نه دی. د کافرانو د ضرر رسولو ویره په هغه وخت کښی موجوده وه، چه دا حکم نازل شو کله چه دا ویره له منځه ورکه شوه نو بیا هم زمونږ (رسول الله صلی علیه وسلم) تل په سفرونو کښی خپل (رباعی) لمنځونه قصر کول او اصحابو ته ئی هم د قصر په نسبت تاکید فرمایه. اوس هم په مسافری کښی د قصر کولو حکم دی دا ذکر شوی ویره وی که نه وی ځکه چه دا د الله تعالی فضل او مهربانی ده. او ښایی چه په ډیره خوبسی سره ومنله شی لکه چه د حضرت نبوی صلی الله علیه وسلم په حدیث کښی هم داسی ارشاد شوی دی.

وَإِذَا كُنْتَ فِيهِمْ فَأَقِمْ لَهُمُ الصَّلَاةَ فَلْتَقُمْ طَائِفَةٌ
مِّنْهُمْ مَّعَكَ وَلْيَأْخُذُوا آسِلِحَتَهُمْ فَإِذَا سَجَدُوا فَلْيَكُونُوا
مِنْ وَرَائِكُمْ مَّوَلَاتٍ طَائِفَةٌ أُخْرَىٰ لَمْ يُصَلُّوا فَلْيُصَلُّوا
مَعَكَ وَلْيَأْخُذُوا بِحَدْرِهِمْ وَأَسْلِحَتِهِمْ وَذَ الَّذِينَ
كَفَرُوا وَلَوْ تَغْفُلُونَ عَنْ أَسْلِحَتِكُمْ وَأَمْتِعَتِكُمْ فَيَمِيلُونَ
عَلَيْكُمْ مَّيْلَةً وَاحِدَةً

او کله چه اوسی ته (ای محمده!) په دوی کښی (د دښمنانو د ویری په وخت کښی) پس اقامت وکړی ته دوی ته د لمانځه (نو لښکر خپل دوه طائفی

کړه) پس ودي دريږي يوه طائفه له دوی څخه له تاسره او وادي خلی دا (لمونځ کوونکي) وسلې خپلې نو کله چه سجده وکړه (دوی د دوه رکعتي په اول رکعت کښي او د دري رکعتي او څلور رکعتي په دوهم رکعت کښي) پس شی دی دوی له وروسته ستاسي او رادي شی طائفه بله چه نه وی کړي لمونځ دوی پس لمونځ دی وکړي دوی له تاسره او وادي خلی دوی (هم اسباب د) بیداري خپلې (او د ځان د مدافعی له دښمنه) او وسلې خپلې خوښه ده د هغو کسانو چه کافران شوی دی (دا) که په یو ډول (طریقه) سره غافلان شی تاسي له وسلو خپلو څخه او له اسبابونو خپلو څخه څو حمله وکړي دوی پر تاسي باندي حمله یوه.

تفسیر: پخوا د سفر د لمانځه بیان ؤ اوس د خوف د لمانځه بیان دی، یعنی د کافرانو د لښکرو په مقابلې کښي دی د مسلمانانو لښکر دوه برخي شی!، یوه برخه دی د دښمن مخ ته ودریږي! او بله برخه دی له امام سره نیم لمونځ اداء کړي! او بیا دی دوی د دښمن مخی ته لاړ شی!، او هغه بله برخه خلق دی راشي! او له امام سره دی هغه پاتی لمونځ اداء کړي!، او د امام له سلام څرغولو څخه وروسته دی دواړه ډلي د خپلو لمونځونو پاتی برخي یواځي یواځي اداء کړي! که د ماښام لمونځ وی، لومړی ډله دی دوه رکعت او دوهم ډله دی یو رکعت لمونځ له امام سره وکړي!، او په داسي حالت کښي د لمانځه په منځ کښي تگ او راتگ معاف دی او د توري، څغري، ډال او د جنگ د نورو سامانونو د ځان سره لرل هم د رسول الله مبارک صلی الله علیه وسلم ارشاد دی. او دا د دی له پاره چه کفارو ته کومه موقع په لاس ور نه شی، او یو ځلي ګرد (تول) سره په ګډه حمله او یرغل را نه وړي.

وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ كَانَ بِكُمْ أَذًى مِنْ مَطَرٍ أَوْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ
أَنْ تَضَعُوا أَسْلِحَتَكُمْ وَخُذُوا حِذْرَكُمْ

او نشته هيڅ ګناه (وبال) پر تاسي باندي که چيري وی په تاسي باندي څه ضرر (تکليف) له بارانه يا وي تاسي ناجوړه چه کيږدئ تاسي وسلې خپلې، او ونيسئ (په هر حال کښي اسباب) د بیداري خپلې (د خپل ځان د مدافعی له دښمنه)

تفسیر: که د باران يا رنځوړي يا د کمزوري له سببه د وسلو اخیستل او چلول مشکل وی، نو په داسي حالت کښي د هغو د کښودلو اجازه شته - مګر د خپل ځان ساتنه دی کوي مثلاً څغره،

دال (توره، تومانچه، توپک، ماشینگن او نور) دی له مخانه سره ولری.
(فائده): که د دښمنانو له ویری دومره مهلت او فرصت په لاس ورنشی، چه صلوة الخوف (د ویری لمونځ) له پاس ترتیب سره سم اداء کری شی، نو د جماعت لمونځ دی موقوف کری او هر مجاهد دی یواځی یواځی لمونځ وکړی! که له سپرلی (سورلی) ځنی هم د ښکته کیدلو موقع ورمیسره نشی، همغسی دی سپور (سور) په اشاری سره لمونځ وکړی، او که دښمنان ورته نیژدی وی او په هیڅ ډول (طریقه) لمانځه ته وزگار نه وی نو دلته دی لمونځ مؤخر او بیا دی قضائی راوړی.

إِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿١٦﴾

بیشکه الله تیار کری دی دپاره د کافرانو عذاب سپکوونکی.

تفسیر: یعنی د الله تعالیٰ له حکم سره سم له تدبیر، احتیاط او اهتمام څخه کار واخلئ! او د الله تعالیٰ فضل ته هیلمن (طمعه دار) او امیدوار اوسئ!، چه دی به کافران ستاسی په لاس سپک، خوار او ذلیل کری. نو له کافرانو ځنی مه ویریئ!

فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَاةُ فَادْكُرُوا اللَّهَ قِيَمًا وَتَعُودُوا عَلَىٰ جُنُوبِكُمْ

بیا کله چه اداء کړئ تاسی لمونځ نو یادوئ تاسی الله (یا) پس کله چه اراده وکړئ تاسی د گزارلو د لمانځه نو یادوئ تاسی الله په ولاړی او په ناستی او پر اړخونو خپلو، (یا) په ولاړی (که روغ یی) او په ناستی او پر اړخونو خپلو (که ناروغه یی)،

تفسیر: یعنی که د خوف په وخت کښی د تنگی او بی اطمینانی له امله (وچی) په لمانځه کښی کوم ډول (طریقه) قصور راشی نو د «صلوة الخوف» له تمامیدلو څخه وروسته په هر وخت او هر حالت کښی (ولاړئ!) که ناست یا ملاست) الله تعالیٰ یاد کړئ! تر دی چه عین د مقاتلی او هجوم او یرغل (حمله) په وخت کښی هم ځکه چه د وخت تعیین او د نورو قیودو رعایت کول د لمانځه په حالت کښی وو، چه د زورورو دښمنانو د مقابلی په وخت کښی د هغو د ادا کولو له امله (وچی) تنگی، او بی اطمینانی او د نورو پېښو احتمال کیدی شی. پرته (علاوه) له لمانځه څخه په هر حالت کښی بی د وخت له تعیینه هم تاسی الله تعالیٰ یادوئ!، او نه ښائی چه په هیڅ حالت کښی د الله له یاده غافل شی! عبدالله بن عباس رضی الله تعالیٰ عنه د دی آیت په آخر کښی فرمایلی دی «هغه څوک چه عقل او سد او حواس ئی د کومی پېښی له امله (وچی) له

کاره لویدلی او معذور شوی وی، نو هغه معذور گناه شی، که نه هیڅوک په هیڅ وخت کښی د پاک الله له یادولو ځنی نشی معذور کیدی.»

فَإِذَا أَطْمَأْنَنْتُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْقُوتًا ﴿١٣﴾

پس کله چه په آرام شوئ! نو قائموی تاسی (سم اداء کوئ سره له ټولو حقوقو) لمونځ!، بیشکه چه لمونځ دی پر مؤمنانو باندی فرض کری (ټاکلی مقرر) شوی په معلومو اوقاتو کښی.

تفسیر: یعنی کله چه ذکر شوی خوف لری او زړونه مو داده شی نو هر لمونځ چه کوئ ښائی چه د ارکانو له تعدیل، د شرایطو له رعایت، د آدابو له محافظی او اطمینان سره ئی اداء کری! لکه چه د امنیت په حالت کښی اداء کاوه شی. د زائدو حرکاتو اجازه چه درکری شوی ده، هغه د خوف په لمانځه پوری مخصوصه ده، بیشکه چه لمونځ په خپل معین او ټاکلی (مقرر) وخت کښی فرض دی، نو ښائی په سفر او حضر په اطمینان او خوف، او په هر حالت کښی پخپل هغه ټاکلی (مقرر) وخت کښی دی هر ورو (خامخا) اداء کر شی! داسی نه چه هر کله مو زده وشي اداء ئی کری! یا دا مطلب چه د لمانځه په نسبت الله تعالی پوره ضبط او تعیین فرمایلی دی، چه په حضر کښی څرنګه ښائی او په سفر کښی په څه ډول (طریقه) سره اداء کری شی؟ د اطمینان په وخت څنګه کیږی او د خوف په حالت کښی څه وضعیت ښائی؟ نو لازمی او ضروری ده چه په هر حالت کښی پر لمانځه باندی ټینګ اوسئ! او پخپلو ټاکلیو (مقرر) وختونو کښی ئی سره له دوام او پابندی هر ورو (خامخا) اداء کری!

وَلَا تَهْنُوتُوا فِي ابْتِغَاءِ الْقَوْمِ إِنْ تَكُونُوا تَأْلَمُونَ فَإِنَّهُمْ يَأْلَمُونَ كَمَا تَأْلَمُونَ وَتَرْجُونَ مِنَ اللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٤﴾

او سستی (بی همتی ای! مؤمنانو) مه کوئ! په طلب (تعقیب او جنگ) د قوم د کفارو کښی، که یی تاسی چه دردمن کیږئ! نو بیشکه دوی (هم) دردمن کیږی همغسی چه تاسی دردمن کیږئ! او هیله (امید) لرئ تاسی له (جانبه د) الله د هغه (ثواب) چه نه لری دوی (کفار) امید، (یی) او دی الله

(په هر شی) ښه عالم ښه حکمت والا (چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی).

تفسیر: یعنی د کفارو په پلټنه (لټونه) او د دوی په تعقیب کښی له همت غځی کار واخلی! او څه کوتاهی او سستی پکښی مه کوئ! که تاسی ته د دوی له جنگه کوم زخم او درد دررسیدی دی، نو هغوی هم په هم داسی تکالیفو کښی آخته، او په دی کښی له تاسو سره شریکان دی. او وروسته له دی نه هم تاسی له الله جل جلاله څخه د هسی شیانو هیلمن (طمعه دار) او امیدوار یئ! چه دوی له سره په هغو کښی څه برخه او هیله (امید) نه لری، یعنی په دنیا کښی په کفارو باندی بری، او په آخرت کښی لوی ثواب. الله تعالی ته ستاسی ټول مصالح او اعمال ډیر ښه معلوم دی او د الله تعالی د هر حکم چه په هغه کښی ستاسی دینی او دنیوی ډیر مصالح او خورا (زیات) حکمتونه دی) امثال او مثل غنیمت او لوی نعمت وگنئ!

إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَاكَ
اللهُ وَلَا تَكُنْ لِلْخَائِنِينَ خَصِيمًا ٥٨

بیشکه مونږ نازل کړی (لیږلی) مو دی تاته (ای محمده!) کتاب (قرآن) په حقه سره دپاره د دی چه حکم وکړی ته (ای محمده!) په منع د خلقو کښی په هغه طریقه سره چه ښوولی ده تاته الله! او مه کیږه له جانبه د خیانتگرو جگړه کوونکی (د بی گناهو سره).

تفسیر: له منافقانو او ضعیف الاسلام کسانو غځی به کله چه کوم یو د کومی گناه یا خرابی مرتکب کیده. نو د بدنای او د سزا له ویری به ئی غان ته حیلی (فریبونه) او پلمی (تدبیرونه) جوړولی - او زمونږ د پاک رسول صلی الله علیه وسلم په مخ کښی به ئی د هغی اظهار په هسی دول (طریقه) سره کاوه، چه د دوی برائت تری څرگند شی. بلکه په کوم بری الذمه باندی به ئی تهمت کاوه، او د هغه په مجرم گرځولو کښی به ئی زور او قوت صرفاوه او راز راز (قسم قسم) پلمی (تدبیرونه) او بهانی او گدی ودی خبری به ئی سره جوړولی - او په دی مورد کښی به ئی مشوری سره کولی - لکه چه یو غلی داسی وشو، چه یوه هم داسی مسلمان (طمعه نامی) د بل مسلمان کور سوری کړ، او د هغه څه وسلی، او یو گودی اوږه ئی په غلا یوړل - اتفاقاً دغه گودی سوری ؤ - او په گرده (توله) لاره کښی د غله تر کوره پوری له هغه غځی اوږه دوړیده. غله هسی تدبیر وسنجاوه (جوړ کړو) چه نه ښائی دا د غلا مال پخپل کور کښی کیږم - نو ځکه ئی په همنه شپه کښی د یوه هسی یهودی (زید نامی) کره یوړ چه د ده آشنا ؤ. او هلته

نی د امانت په دود (رواج) کیښود، گهیځ (سحر) د کور خاوند د خپلو اوږو په پلټنی (تحقیق) پسې شو، او غل ئی ټینگ ونيو. مگر د لتولو په اثر د ده په کور کښی د غلا شی هیڅ پیدا نه شو. او دغه غله (طمعه) قسمونه یادول، چه «زه له سره غل نه یم - وگورئ! چه د اوږو دوری زما له کوره هیسته هم تللی دی» - د اوږو خاوند د هغو دورو په لار برابر د هغه (زید نامی) یهودی کره ورننوت او هغه ئی کلک ونيو یهودی د هغه په شتو باندی پخپل کور کښی اقرار وکړ او وئی ویل چه «دا مال د هغه مسلمان دی چه پرون شپه ئی د امانت په توگه (طور) ما کره ایښی ؤ، زه له سره غل نه یم» - د اوږو او د ولسی خاوند د رسول اکرم صلی الله علیه وسلم حضور ته ورغی او دا پیښه ئی سر تر پایه پوری ورته عرض کړه د غله قوم (بني ظفر) او د ده نورو ملگرو اتفاق سره وکړ او پخپلو منځو کښی ئی دا خبره سره غوته کړه، چه ښائی مونږ زیار (کوشش) وباسو، چه (طمعه) باندی دغه غلا ثابته نشی او هر ورو (خامخا) هغه یهودی غل وپیژانده شی لکه چه دوی له یهودی سره ډیری جگری هم وکړی او د رسول الله صلی الله علیه وسلم په مخ کښی ئی د دغه غله په «برائت» او بیگناهی باندی قسمونه یاد کړل او متفقاً ئی شاهی وویل او ټینگار ئی وکړ چه خامخا دی دغه یهودی د خپل جرم سزا وگالی (برداشت کړی) - دلته الله تبارک وتعالی متعدد آیتونه نازل کړل. حضرت (رسول مقبول صلی الله علیه وسلم) او نور گرد (تول) اصحاب رضی الله تعالی عنه ئی متنبه کړل - چه غل هم دغه (طمعه) مسلمان دی - یهودی (زید بن سمین) رښتیا وائی. او په دی غلا کښی بی گناه دی. او د تل له پاره ئی د هسی خلقو پلمی (تبیینونه) ورورانی کړی او گرد (تول) ئی سره متنبه کړل. د آیت مطلب دا دی «ای رسول الله! مونږ خپل رښتیا کتاب پر تا باندی نازل کړ چه زمونږ له پوهولو او ښوولو سره سم پر گردو (تولو) خلقو باندی نیک وی که بد، مؤمن وی، که کافر د عدالت او انصاف امر اجرا کړی! او د هغو کسانو په خبرو باندی چه خائنان او تکان دی اعتبار مه کوه! او مه ئی طرفدار شه! او د دوی په قسمونو او په شاهی سره هیڅ یو بی گناه سری مه مجرم کوه! یعنی د دغو خائنانو په خوا مه شه! او د یهودی په خلاف خپل حکم مه صادره!»

وَأَسْتَغْفِرُ اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا

او مغفرت وغواړه له الله؛ بیشکه چه الله دی ښه مغفرت کوونکی (د خطیاتو) ډیر رحم والا دی (په انعام د اجر او ثواب سره).

تفسیر: یعنی له تحقیقه څخه پخوا تش په ظاهر سره غل بری الذمه کول او په ناحقه سره پر یهودی باندی د غله خیال کول، ستا د عصمت او د عظمت له شان سره مناسب نه دی. او له دی څخه استغفار په کار دی. په دی کښی هغو مخلصانو اصحابو ته پوره تنبیه وشوه، چه د اسلامی تعلق، یا د قومی احساس او نورو عواملو له امله (وځی) ئی پر هغه باندی د حسن ظن له کبله د

بنو گمان کاوہ، او زیار (محنت) ئی ایسته چه پر همغه یهودی باندی غلا ثابته شی.

وَلَا تُجَادِلْ عَنِ الَّذِينَ يَخْتَانُونَ أَنْفُسَهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَنْ
كَانَ خَوَّانًا أَثِيمًا ۝ يَسْتَخْفُونَ مِنَ النَّاسِ وَلَا
يَسْتَخْفُونَ مِنَ اللَّهِ وَهُوَ مَعَهُمْ إِذْ يُبَيِّتُونَ مَا لَا يَرْضَى
مِنَ الْقَوْلِ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطًا ۝

او مه کوه جگره له (طرفه د) هغو کسانو چه خیانت کوی دوی له ځانونو خپلو سره بیشکه چه الله نه خوښوی هر هغه څوک چه وی دیر خیانت کوونکی گنهکار چه پتوی دوی (له شرمه دا خیانت) له خلقو څخه او نه ئی پتوی (نه شرمیږی) له الله نه حال دا چه الله (تل) له دوی سره دی (په خپل علم) کله چه د شپې تلدبیرونه تری دوی هغه چه نه ئی خوښوی (الله) له خبرو څخه، او دی الله پر هغو (کارونو) چه کوی (ئی) دوی محیط (چاپیریډونکی په علم او قدرت سره).

تفسیر: په پخوانی آیت کښی کله چه د هغوی خیانت او خرابی په ښکاره ډول (طریقه) سره وښووله شوه - نو ښائی چه رسول الله صلی الله علیه وسلم به د هغه زیات شفقت له امله (وجبی) چه ده پر گردو (تولو) بالخصوص په خپل امت درلود (لرلو)، له حق تعالیٰ ځنی د دوی د خطاؤ د مغفرت په نسبت د څه دعا کولو په فکر کښی ؤ؛ نو ځکه داسی ارشاد وشو چه د دی ځاننانو په طرفداری، له الله تعالیٰ سره ولی جگری کوی - الله تعالیٰ داسی خلق نه خوښوی چه دوی له خلقو سره پتی پتی د شپې له مخی ناجانزی مشوری او جرگی کوی - او له الله تعالیٰ ځنی هیڅ نه شرمیږی، چه هر وخت له هغوی سره دی او د دوی پر گردو (تولو) احوالو باندی محیط، علیم او خبیر دی - اگر که تاسی د دوی له پاره مغفرت نه دی غوښتی، ولی ستاسی د معافی غوښتلو احتمال خو یقیناً موجود ؤ وگورئ! په بل ځای کښی د حضرت (ابراهیم علیه السلام) په نسبت د ﴿يَا اِبْرَاهِيْمُ كُنْ لِلْغَايِبِطِ شَهِيدًا﴾ صریح ارشاد موجود دی. نو د هغه مخنیوی له پاره حق تعالیٰ دا ارشاد وفرمایه او دی ئی له سپارښ کولو څخه منع کړ. والله اعلم.

هَآئِئْتُمْ هَؤُلَاءِ جَادَلْتُمْ عَنْهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَمَنْ يُجَادِلُ اللَّهَ عَنْهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَمْ مَنْ يَكُونُ عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ﴿٤٩﴾

اورئ خبردار شی! تاسی ای هغو کسانو چه جگړه کوئ له (طرفه د) دوی په دی حیات دنیوی (ژوندون لږ خسیس) کښی؛ پس څوک دی چه جگړه به وکړی له الله سره له (طرفه د) دغو (خیانتگرو) په ورځی د قیامت کښی بلکه آیا څوک دی چه وی به (د قیامت په ورځی کښی) د دوی وکیل (ساتونکی؟ بلکه هیڅوک نشته!).

تفسیر: دا خطاب د غله قوم (بنی ظفر) او هغو کسانو ته دی، چه د غله (طمعه) طرفداری ئی کوله. یعنی الله تعالیٰ ته هر شی معلوم دی. له دی بیځایه طرفداری - څخه د قیامت په ورځ غله ته هیڅ نفع نشی رسیدی.

وَمَنْ يَعْمَلْ سُوءًا أَوْ يَظْلِمْ نَفْسَهُ ثُمَّ يَسْتَغْفِرِ اللَّهَ يَجِدِ اللَّهَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٥٠﴾

او هر څوک چه وکړی یوه گناه (چه ضرر ئی بل ته رسیږی) یا ظلم وکړی په خپل ځان بیا مغفرت وغواړی له الله څخه (نو) مومی الله ډیر مغفرت کوونکی (د خطیاتو) ډیر رحم والا (د اجر او ثواب په انعام سره).

تفسیر: له «سوء» لویه، او له «ظلم» څخه وړه گناه مراد ده. یا له «سوء» څخه هغه گناه مراد ده چه له «ظلم» څخه دا مراد دی، چه ضرر ئی یوازی د ده نفس ته رسیږی یعنی هر قسم گناه چه وی، د هغی علاج په توبه او استغفار سره کیدی شی، وروسته له توبی څخه به ئی الله تعالیٰ معافوی. که بنیادمان قصد او عمد او پل او فریب سره د کوم مجرم برائت او پاکی ثابته کړی. یا په غلطی سره مجرم بی گناه وگنی، نو له دی څنډی د هغه په جرم کښی هیڅ تخفیف نه راځی. هو! په توبه سره به بیځی معافیدی شی. په دی سره هغه غل او د هغه تول گوند (پارتی) او طرفدارانو ته چه سره له پوهی او علمه ئی د غله خوا نیولی وه، یا ئی په غلطی سره مجرم بی گناه گناه، گردو (تولو) ته د توبی او د استغفار ارشاد او هدایت وشو. او یوه لطیفه اشاره په دی لوری هم وشوه چه که اوس هم څوک همغسی پخپله خبره باندی ټینگ ولاړ وی، او

توبه ونه کړی، نو د الله تعالیٰ د مغفرت له وعدي، او د ده له رحمت ځنې بې برخې پاتې کېږي (او که ئې تفضلاً معافوی نو د ده اختیار دی).

وَمَنْ يَكْسِبْ إِثْمًا فَإِنَّمَا يَكْسِبُهُ عَلَى نَفْسِهِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ۝

او هر څوک چه وکړي گناه نو بیشکه هم دا خبره ده چه کوی دا (گناه) په ځان خپل باندی او دی الله ښه عالم (په پتو او ښکاره ؤ) ښه حکمت والا (چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی).

تفسیر: یعنی څوک چه په قصد سره گناه کوی د هغی ویا له نی په غاړه لویږی او د هغی سزا خاص همغه ته ورکوله کېږی نه بل چاته ځکه چه د یوه سزا بل ته هغه څوک ورکوی چه له حقیقت څخه بې خبره یا له حکمت ځنې بیخی بې برخې وی. مگر حق سبحانه وتعالیٰ بې له مبالغی په صیغه د مبالغی سره «علیم» او «حکیم» دی. د ده په لوی دربار کښی داسی چاری هیڅ کېدونکی نه دی او نه ئی وهم او تصور کیدی شی. نو اوس له دی ځنې چه په خپله غلا وکړی او بیا هغه غلا د یو یهودی په غاړه ورواچوی څه نفع ورسیدی شی؟

وَمَنْ يَكْسِبْ خَطِيئَةً أَوْ إِثْمًا ثُمَّ يَرَهَا يَรُّهَا فَيَدِّ احْتَمِلْ بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُّبِينًا ۝

او هر څوک چه وکړي یوه وړه گناه یا یوه لویه گناه بیا ولی (متهم کړی) په دی (گناه) سره کوم پاک سړی پس په تحقیق بار ئی کړ (پر ځان خپل) دیر غت دروغ او گناه ښکاره.

تفسیر: یعنی هر څوک چه کومه وړه یا لویه گناه وکړی او بیا هغه د کوم بل بیگناه په غاړه ورواچوی نو په ده باندی دوه گناوی لارمېږی یو د دروغو د تهمت ویا له بل د اصلی گناه ویا له نو ښکاره شوه چه په دی سره چه (طمعه) په خپله گناه کړی وه او بیا ئی د یهودی (زید) په غاړه کښی واچوله د ده د گناه بار لا دروند شو او هیڅ یوه گنه ور په برخه نشوه او ښکاره ده چه گناه لویه وی که وړه د هغی کفارو او علاج یواځی په خالصه توبه سره کېږی او بل څه علاج نه لری.

وَلَوْ لَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ وَرَحْمَتُهُ لَهَمَّتْ طَائِفَةٌ مِّنْهُمْ
 أَنْ يُضْلَوْكَ وََمَا يُضْلُونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَصُرُونَكَ مِنْ
 شَيْءٍ وَأَنْزَلَ اللَّهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَكَ
 مَا لَمْ تَكُنْ تَعْلَمُ وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا ﴿١٣﴾

او که چیری نه وی فضل (احسان) د الله پر تا باندی او رحمت (مهربانی) د ده نو هرومرو (خامخا) قصد کری و یوی طائفی له دوی د دی چه تیر باسی تا (او گمراه کری پخپل قصد سره تا)؛ او نه تیر باسی دوی مگر غانونه خپل او نشی ضرر رسولی تاته د هیڅ شی؛ او نازل کری دی الله پر تا باندی (ای محمده!) کتاب او حکمت (شرعی احکام، عمیق اسرار) او درېوولی ئی دی تاته هغه (خبری) چه ته نه وی پوهیدلی (پری) او دی فضل (احسان رحمت) د الله پر تا باندی دیر لوی.

تفسیر: دا خطاب د رسول کریم (علیه افضل الصلوة والتسلیم) په لوری دی. او د خائنانو د چل او فریب اظهار او د ده مبارک د عصمت او د شان عظمت دی او د دی خبری اعلام دی چه رسول الله صلی الله علیه وسلم په علمی کمال کښی (چه له گردو (تولو) کمالاتو ځنی افضل او اول او پر گردو (تولو) باندی فائق دی) هم اعلیٰ او اولیٰ دی او د الله تعالیٰ فضل او کرم پر ده باندی داسی بی نهایت دی چه زمونږ په بیان او پوهه کښی له سره نشی راتلی او د دی خبری په لوری اشاره ده کوم خیال چه په اول کښی ده ته د غله په برائت او د یهودی په سرقت باندی پیدا شوی و د هغه د ظاهری اسبابو او عواملو د لیدلو او د اقوالو او شهاداتو له اوریدلو ځنی و نه دا چه هغه ئی بیخی رښتیا او صحیح گنلی و او په هغه کښی «میلان عن الحق» یا «مداهنة فی الحق» له سره نه وه او په دومره یوه خبره کښی هیڅ کومه خرابی نه وه بلکه د هم داسی یو کار کیدل ضروری و کله چه د الله تعالیٰ په فضل سره حقیقت ورڅرگند شو نو بل هیڅ یوه وسوسه باقی پاتی نه شوه او له دغو گردو (تولو) خبرو څخه مقصود دا دی چه وروسته له دی نه هغه تیر ایستونکی ستاسی د تیر ایستلو او فریب ورکولو ځنی لاس ونیسی او مایوس شی او تاسی سم له خپل عظمت او تقدسه له غور او احتیاط څخه کار واخلي. والله اعلم.

لَا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِّنْ نَّجْوَاهُمْ إِلَّا مَنْ أَمَرَ بِصَدَاقَةٍ أَوْ

مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٥٣﴾

نشسته هیش خیر په ډیرو کښی له پتو خبرو (مشورو) د دوی نه مگر (خیر شته په پتو خبرو) د هغه چا چه امر کوی په صدقه کولو یا په معروف (نیک کار) یا په اصلاح (روغه) په منع د خلقو؛ او هر څوک چه وکړی دغه (صدقه، معروف، اصلاح) دپاره د غوښتنی د رضا (خوښی) د الله پس ژر به ورکړو مونږ ده ته اجر (ثواب) ډیر لوی.

تفسیر: منافقانو او حيله گرانو د رسول الله صلى الله عليه وسلم په غور کښی پتی خبری کولی تر څو چه په هغو سره په خلقو کښی خپل اعتبار زیات کړی او پخپلو منځو کښی به ئی هم چتی پتی (بیکاره) خبری سره کولی او د یوه او بل غیبت یا شکایت به ئی سره کاوه، نو ځکه ارشاد وشو هغه کسان چه په خپلو منځو کښی د یو بل په غوږونو کښی خبری او مشوری کوی د دوی زیاتری مشوری له خیر څخه تشی وی د صافو او رښتیا خبرو پتولو ته څه حاجت دی؟ هو! په کومه خبره کښی چه تیرایستل او فریب وی دوی هغه په پته کوی نو ښایی چه د صدقی او د خیرات خبری په پته وکړئ! چه اخیستونکی پری ونه شرمیږی یا که کوم ناپوه په خپلی غلطی باندی پوهوی، یا که کومه ښه خبره او صحیحه مسئله وروښی نو ښایی چه هغه په پته سره وواپی چه هغه ته ندامت رانشی یا که د دوه ژ تنو په منع جنگ وی او دوی د قهر او غصی له امله (وجی) روغی ته غاړه نه ږدی نو ښایی چه اول کوم یو داسی تدبیر وسنجوی (جوړ کړی) چه په هغو سره د دوی دواړو په منع کښی روغه وشي او بیا دوی ښه وپوهوی تر دی چه په دا ځای کښی د «تورپی - پتولو» اجازه هم شته. په آخر کښی فرمائی «هر څوک چه دا ذکر شوی امور د الله تعالی رضا او خوښی له پاره کوی هغه ته به عظیم الشان ثواب ورعنایت کیږی یعنی په هسی ښو کارونو کښی دی ښایی ریاکاری او دنیوی اغراض مقصود نه وی (ځینو د «بصدقه او معروف» تفسیر داسی کړی دی په خیرات ورکولو یا په قرض ورکولو یا د مظلوم په اعانت یا په هر نیک کار کښی. یا مراد له «صدقی» ځنی «زکوٰۃ» او له «معروف» څخه «خیرات» مقصود دی.)

وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصْلِهِ جَهَنَّمَ ۖ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿٥٤﴾

او هر شوک چه مخالفت کوی له رسوله وروسته له هغه چه ښکاره شوه ده ته سمه لاره او تابع شی (لاړ شی) بی له لاری د مؤمنانو نو ویه گرځوو مونږ دی هغه لوری ته چه دی ورگرځیدلی دی او داخل به کړو مونږ دی جهنم (دوزخ) ته؛ او بد ځای د ورتلو دی (دا دوزخ).

تفسیر: یعنی کله چه کوم یوه ته حقه خبره واضح شوی وی او وروسته له هغه بیا هم د رسول الله صلی الله علیه وسلم له حکمه مخالفت وکړی او له گردو(تولو) مسلمانانو ځنی بیل او ځانته بله کومه جلا (جدا) لاره غوره کړی نو د ده د هستوګنی ځای جهنم دی. لکه چه هغه غله وکړه چه ذکر ئی پخوا تیر شو. د دی په ځای چه هغه په خپل قصور باندی معترف کیده او توبه ئی ایستله، د خپل لاس د پری کیدلو له ویری (مرتد شو او) مکی معظمی ته وتښتید او له نورو مشرکانو سره ملګری شو.

(فائده): اکابرو علماؤ له دی آیت ځنی دا مسئله هم رایستلی ده چه د امت د اجماع منکر او مخالف هم جهنمی دی. یعنی د امت اجماع منل هم فرض دی. په حدیث کښی وارد دی چه «د الله تعالی حمایت او نصرت د مسلمانانو له ټولګی سره دی. هر چا چه ځانته جلا (جدا) لاره غوره کړه هغه په دوزخ کښی ولوید» (اللهم اعذنا منه!)

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ

بیشکه الله نه کوی مغفرت (نه ببښی) دا چه شریک ونيول شی له ده سره او مغفرت کوی (ببښی) هغه (گناه) چه ښکته وی له دی (شرک او کفر نه) هغه چاته چه اراده وفرمائی د «مغفرت ئی»؛

تفسیر: یعنی له شرک او کفر ځنی هره ښکته گناه چه وی که الله تعالی اراده وفرمائی ببښی ئی، مګر د شرک او کفر بښل له سره نه کوی. او د مشرک او کافر له پاره ئی عذاب مقرر کړی دی. نو غلا او تهمت کول اگر که کبیره گناه ده - مګر دا احتمال هم ؤ چه الله تعالی په خپل رحمت سره هغه بښلی وی لیکن کله چه هغه غل د رسول الله صلی الله علیه وسلم له حکم څخه وتښتید او له مشرکانو سره ګډ او ملګری شو نو اوس د هغه د مغفرت احتمال هم له منځه ولاړ.

(فائده): له دی نه دا هم راښکاره شوه چه شرک هم دا نه دی چه د ماسوئ الله عبادت وکړی شی، بلکه د الله جل جلاله د حکم په مقابل کښی د بل کوم حکم غوره کول، هم شرک دی.

وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿٥٣﴾

او هر خوک چه شریک ونیسی (کوم شی) له الله سره نو په تحقیق گمراه شوی دی په گمراهی لری (له حقه).

تفسیر: یعنی له هدایت څخه لری ولوید - ځکه چه له الله جل جلاله ځنی په صراحت سره منحرف شو. او د پاک الله په مقابل کښی ئی خپل معبود بل خوک وگرځاوه - او د شیطان مطیع شو او د الله تعالیٰ له اطاعت او د هغه له رحمت ځنی بیخی مستغنی شو. نو هر خوک چه دومره لری ولویری، هغه به په څه دول (طریقه) سره د الله تعالیٰ د رحمت او د ده د مغفرت مستحق شی! بلکه د داسی سری مغفرت ښائی له حکمت ځنی مخالف وی. هم دا وجه ده چه داسی کسان له مغفرت ځنی بیخی مایوس گرځول شوی دی. او مسلمان هر څومره چه سخت گنهگار هم وی، څرنگه چه د هغه خرابی یواځی د ده تر اعمالو پوری ده، او د ده عقیده او تعلق او توقع گرد (تول) صحیح او درست دی، نو ده ته هر ورو (خامخا) ژر یا وروسته هر کله چه الله تعالیٰ اراده وفرمائی، مغفرت ور په برخه کیږی. (اللهم ارزقنا المغفرة)

إِنْ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ الْإِلَهِ أَنْشَاءً وَإِنْ يَدْعُونَ إِلَّا شَيْطَانًا مَرِيدًا ۖ لَعَنَهُ اللَّهُ

نه بولی دوی (عبادت نه کوی دا مشرکان) بی الله نه مگر د ښځو او نه بولی (عبادت نه کوی دوی) مگر د شیطان سرکښ چه لری کړی ئی دی الله (له رحمته خپله).

تفسیر: یعنی هغه شیان چه دغو مشرکانو له الله تعالیٰ ځنی پرته (علاوه) خپل معبودان گرځولی دی په هغو کښی هغه بتان هم شامل دی چه دوی پر هغو باندی د ښځو غوندی نومونه ایښی دی. لکه «عزى مناة نائلة او نور» او که حقیقت ته وگرځئ! نو دغه مشرکان د ملعون او سرکښ شیطان عبادت کوی. او هم دی شیطان دا مشرکان تیرایستلی دی. او مشرکان په دی بت پرستی کښی د شیطان امر منی او د هغه زیاته خوښی ځان ته حاصلوی. په دی سره د مشرکانو انتهایى ضلالت او جهالت ښکارول مقصود دی. وگرځئ! اول خو له دی څخه بل لوی ضلالت شته؟ چه بی له الله جل جلاله بل خوک خپل معبود وگرځوی؟، نو بیا چه معبود ئی گرځولی دی، څه شی دی؟ تیری! (کتی) چه په هغو کښی هیڅ قسم حس او حرکت هم نشته. او د ښځو په نومونو سره هم موسوم دی. او د چا په وینا او ښوونه؟ د هغه شیطان په لمسونه چه د پاک الله له درباره مردود رتلی او ملعون شوی دی. نو آیا د دی ضلالت او جهالت بل کوم نظیر چیری پیدا کیدی

شی؟ او خورا (دیر) لوی احمق هم دا خبره منلی شی؟

وَقَالَ لَا تَخْذَنْ مِنْ عِبَادِكْ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ﴿١٥﴾

او وویل (شیطان) چه خامخا به ونیسمه هر و مرو (خامخا) زه (ای الله!) له
بندگانو ستا نه یوه برخه مقرره کړی شوی.

تفسیر: یعنی کله چه شیطان د سجدی په نه کولو سره ملعون او مردود شو نو په هغه وخت کېږي
ئی وویل «زه خو تباہ او فنا شوم. مگر ستا له بندگانو د آدم علیه السلام له اولادی ځنی به زه
یو معلوم مقدار او لویه برخه لمسوم او خطا باسم. او له خپله ځانه سره به ئی جهنم ته بیایم لکه
چه په «الحجر» او په «بنی اسرائیل» او نورو سورتونو کېږي مذکور دی. مطلب ئی دا دی چه
شیطان له متمد او ملعون کیدلو څخه علاوه خو له اولی ورځی راهیسی د گردو (تولو) بنی
آدمانو دښمن او بدی غوښتونکی دی او خپله دښمنی ئی په صاف ډول (طریقه) سره ښکاره کړی
ده. نو اوس دا احتمال هم پاتی نشو چه ګواکي شیطان سره له خبث او ګمراهی ښایی چاته به
د خیر غوښتلو او ښه رسولو کومه خبره وروښی بلکه دا لا څرګنده شوه، چه شیطان د بنی
آدمانو ازلی دښمن دی او هر هغه شی چه شیطان رابیسی هغه د بنی آدمانو د ګمراهی او تباہی
او بربادی سبب ګرځی. بیا د هسی یو ګمراه او بدخواه اطاعت په څه اندازه جهالت او نادانی
ده؟ د مقرری حصی اخیستلو یوه معنی دا هم ده چه ستا بندګان به پخپلو مالونو کېږي ما لره
هم یوه برخه تاکی (مقرروی) لکه چه خلق بتانو جنیاتو او پرته (علاوه) له الله نورو ته نذرونه او
نیازونه ورکوی.

وَلَا ضَلَالَهُمْ وَلَا مَرْتَبَهُمْ وَلَا مَرْتَبَهُمْ فَلْيَبْتَئِكُنْ إِذَانَ الْأَنْعَامِ وَلَا مَرْتَبَهُمْ فَلْيَغْيِرَنَّ خَلْقَ اللَّهِ ط

او زه به هر و مرو (لازمأ) ګمراه کړم خامخا دوی او هر و مرو (لازمأ) زه به په
باطلو امیدو کېږي خامخا واچوم دوی او هر و مرو (لازمأ) زه به امر و کړم
خامخا دوی ته چه پس هر و مرو (لازمأ) څیروی به دوی خامخا غوړونه د
چارپایانو او زه به هر و مرو (لازمأ) امر و کړم خامخا دوی ته پس هر و مرو
(لازمأ) تغیر به ورکړی دوی خامخا پیدایشته د الله ته.

تفسیر: یعنی هغه کسان چه زما په برخه کېږي راځی، دوی به له حق لاری ځنی ګمراه کوم. او

د دوی په زړونو کېښی به د دنیوی ژوندون او د فانی دنیا مینه اچوم او دوی به له قیامت، حساب او کتاب او نورو اخروی امورو څخه غافل کوم. او دا خبره به دوی ته ورښیم چه د ځناورانو غوړونه څیری کړی او د بتانو په نامه ئی خوشی کړی. او د الله تعالی پېدا کړی صورتونه او د هغو مقرری کړی څیری واپړی.

(فائده): د کافرانو دستور ؤ چه د غوا خوسی، د میږی (گدی) وری او د اویښ جونگی به ئی د بت په نامه کول. او د هغو غوړونه به ئی څیړول، او په غوړونو کېښی به ئی ښی اچولی بیا به ئی سرخوشی پریښودل د صورت بدلول لکه خصی کول یا په ستنو سره د بدن سوری کول او په هغه سره شنه یا بل ډول (طریقه) خالونه ایښوول یا زرغون داغ ورکول یا د وړوکی پر سر باندی په کوم اسم او رسم سره کمځی او بل رنگ ویښتان د بل چا په نامه پریښوول دی (یا په منهیاتو کېښی د خپلو اندامو خوځول. یا د حلالو تحریم یا د حرامو تحلیل او نور) چه په مونږ مسلمانانو باندی لارم دی، چه له دغو گردو (تولو) کارونو ځنی خپل ځانونه وژغورو (وساتو). د پیری کلول (خرئیل) هم په هم دی تغیر کېښی داخل دی. او د الله تعالی هر څومره احکام چه دی په هر یوه کېښی تغیر کول ډیره سخته خبره ده. هر هغه شی چه الله تعالی حلال کړی دی، د هغه حرامول، یا ئی حرام حلال گڼل. انسان له اسلام ځنی باسی. نو هر څوک چه په داسی خبرو کېښی مبتلا وی: په یاد دی ولری، چه د هغه شیطان په همغه تاکلی (مقرره) برخه کېښی داخل دی، چه ذکر ئی اوس تیر شو.

وَمَنْ يَتَّخِذِ الشَّيْطَانَ وَلِيًّا مِّنْ دُونِ اللَّهِ فَقَدْ خَسِرَ خُسْرًا مُّبِينًا ۝^{۱۱۹}
يَعِدُهُمْ وَيُبَيِّئُهُمْ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا ۝^{۱۲۰} أُولَٰئِكَ
مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَلَا يَجِدُونَ عَنْهَا مَحِيصًا ۝^{۱۲۱}

او هر څوک چه ونیسی شیطان دوست بی له الله نو په تحقیق زیان ئی وکړ زیان ښکاره. وعده کوی (شیطان) له دوی سره او په باطلو امیدونو کېښی غورځوی دوی. او نه کوی وعده له دوی سره شیطان مگر په فریب دغه (تابعان د شیطان) ځای د دوی جهنم (دوزخ) دی او نه به مومی دوی له دی دوزخه هیڅ ځای د تیښتی (او خلاصی).

تفسیر: یعنی کله چه د شیطان خیانت او شرارت، او د ده د عداوت کیفیت ښه معلوم شو، نو اوس په دی کېښی هیڅ شک پاتی نشو. هر هغه څوک چه له خپل حقیقی معبود څخه منحرف او د شیطان موافقت کوی، په سختو نقصانونو کېښی لویږی د شیطان ټولی وعدی او امیدونه محض

فرب دی او نتیجه ئی داسی کیچی چه د دوی د گردو (تولو) د هستوگنی غای دوزخ دی. او له دوزخ څخه د دوی د وتلو هیڅ یو امکان نشته.

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ
تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا وَعْدَ اللَّهِ
حَقًّا وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ قِيلًا ﴿١٢٧﴾

او هغه کسان چه ایمان ئی راوړی دی او کړی ئی دی ښه (عملونه) نو ژر به داخل کړو مونږ دوی په جنتونو کېښی چه بهیږی له لاندی (د مانیو او ونو) د دوی ویالی چه همیشه به وی دوی په دغو (جنتونو) کېښی تل تر تله؛ وعده کړی ده الله حق (وعده)؛ او څوک دی زیات صادق (رښتینی) له الله نه په خبره «او وعده» کېښی.

تفسیر: یعنی هغه خلق چه د شیطان له فساد غنی محفوظ دی او د الله تعالی له ارشاده سره سم ئی ایمان راوړی دی او ښه عملونه ئی کړی دی دوی به تل په داسی جنتونو او باغونو کېښی ښه ژوندون کوی چه د تل له پاره پکښی پسرلی وی او دا د الله تعالی وعده ده چه له دی څخه د بل هیچا وعده رښتیا کیدی نشی، نو بیا د هسی رښتیا او پخی وعده پرېښودل، او د شیطان په دروغو خبرو باندی خطا وتل، څومره گمراهی او په څه اندازه غاښته ضرر رسول دی؟

لَيْسَ بِأَمَانِيَكُمْ وَلَا أَمَانِي أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ يَعْمَلْ سُوءًا يُجْزِيهِ
وَلَا يَجِدْ لَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿١٢٨﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ
الصَّالِحَاتِ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ اُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ
الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ نَقِيرًا ﴿١٢٩﴾

نه دی (ثواب او عقاب مرتب) پر امیدونو (آرزوگانو) ستاسی او نه پر امیدونو «آرزوگانو» د اهل د کتاب (بلکه پر ښو عملونو پوری مربوط دی)؛

هر څوک چه وکړی ناکاره کار نو جزا به ورکړه شی ده ته په هغه سره او نه به مومی دغه (گنهگار) د ځان دپاره بی له الله نه هیڅ ولی (دوست) او نه مددگار (چه دی له عذاب خلاص کړی) او هر څوک چه عمل وکړی له (ځینو) نیکو «کارونو» له نارینه و او له ښځو حال دا چه دی مؤمن وی نو دغه (نیکوکاران) داخل به شی په جنت کېښی او ظلم به ونشی په دوی (په اندازه) د نقیر (هم یعنی پر دوی په هیڅ شی کېښی هیڅ ظلم نه کیږی).

تفسیر: د کتابیانو یعنی د یهودانو او نصرانیانو دا خیال و، چه مونږ د الله تعالیٰ خاص بندگان یو او پر هغو گناهونو چه نور خلق نیول کیږی مونږ نه نیول کیږو، انبیاء علیه السلام زمونږ حمایت کوی او مونږ ته نجات راکوی او د اهل الاسلام نادانانو به هم داسی خیال کاوه - نو الله جل جلاله وفرمایل چه نجات او ثواب د چا په امید او خیال موقوف او منحصر نه دی، هر څوک چه بد کوی بد به مومی او رږر (تکلیف) به گالی (تیروی). هر څوک چه وی د الله تعالیٰ له حساب، کتاب او عذاب ځنی ځان نشی ژغورلی (بچ کولی) او نه ئی څوک حمایت او طرفداری کولی شی. پاک خدای چه هر څوک ونیسی همغه ئی خوشی کوی او نجات ورکوی، لکه چه په هم دی لږه او خسیسه دنیا کېښی چه الله تعالیٰ رنځ او درد د چا په برخه کړی، بی له الله جل جلاله بل هیڅوک هغه نشی تری لری کولی. هر هغه څوک چه ایمان ولری او نیک عمل وکړی نو هسی کسان به په جنت کېښی داخلېږی او د خپلو نیکو پوره ثواب به مومی - خلاصه دا چه د ثواب او عقاب تعلق له عقائدو او اعمالو سره دی. د چا په امید او آرزو سره هیڅ نشی کیدی - نو داسی امیدونه په لغته (لته) ووهئ! او په نیکو کارونو کېښی زیار(محنت) وباسئ!، او همت وکړئ! (نقیر هغه ډیر نری شی ته وائی چه د خرما د زړی په نری چاود کېښی وی).

وَمَنْ أَحْسَنُ دِينًا مِّنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ
وَاتَّبَعَ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَاتَّخَذَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا ﴿١٣٠﴾

او څوک دی ډیر غوره له جهته د دین له هغه چا چه ایښی ئی وی مخ خپل (وچولی (تندی) یا ځان خپل) «خاص حکم د» الله ته حال دا چه دی نیکوکار وی او متابعت ئی کړی وی د ملت (دین) د ابراهیم حال دا چه دی حنیف و (مائل و له باطله حق ته) او نیولی دی الله ابراهیم دوست (خاص خپل).

تفسیر: پخوا معلومه شوه چه د الله تعالى په نزد یواځی اعتقاد او اعمال اعتبار لری او خوشی چتی (بیکاره) هیلی (بهانی)، امیدونه او آرزوګانی هیڅ یوه نتیجه نه ورکوی اهل د کتابونو او نورو گردو (تولو) لره هم دا کلیه قاعده مقررده ده چه په دی کښی اهل د اسلام ته اشاره ده یعنی د حضرات صحابه و رضی الله تعالى عنهم تعریف او فضیلت او د اهل کتابو مذمت او خرابی ده. اوس په ښکاره ډول (طریقه) سره فرمایي چه په دیانت کښی له داسی سری سره څوک مقابله کولی شی چه د الله تعالى له حکمونو ځنی غاړه نه غړوی، او په نیکو کارونو پسې له زړه گرځی؟ او په رښتیا سره د حضرت ابراهیم علیه السلام د ملت او دین ښه متابعت کوی، چه هغه له گردو (تولو) ځنی ځان شکولی او له پاک الله سره ئی خپل تعلق او ارتباط ټینګ کړی و او پاک الله هم هغه په خپلی دوستی او خلت سره غوره کړی و. ښکاره ده چه دا دری واړه صفتونه په حضرات صحابه و (رضی الله تعالى عنهم) کښی د کمال په توګه (طور) موجود وو نه په کتابیانو کښی، نو په دی قیودو سره د اهل کتاب هغه آرزو او هیله چه پخوا تیره شوه، بیخي باطله او چتی (بیکاره) ثابت شوه.

وَلِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ وَكَانَ اللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُّحِيطًا

او (خاص) الله لره دی هر هغه شیان چه په آسمانونو کښی دی او هر هغه شیان چه په ځمکه کښی دی (سره له آسمانونو او ځمکی ملکا خلقاً او عبیداً)؛ او دی الله پر هر شی ښه احاطه کوونکی (په خپل علم او قدرت سره).

تفسیر: یعنی په ځمکه او آسمان کښی څه شیان چه دی سره له آسمانونو او ځمکو د هغو گردو (تولو) خالق الله تعالى دی او دغه گرد (تول) شیان د پاک الله بندګان، مخلوق، مملوک او د ده جل و علا شانه په واک (اختیار) او قبضه کښی دی او پخپل رحمت او حکمت سره له هر چا سره هره معامله چه اراده ئی وفرمایي همغه کوی پاک الله هیچا ته څه اړه (حاجت) او احتیاج نه لری. هیڅوک دی په دی سره داده نشی او نه دی تیروځی چه زه ئی دوست او خلیل یم. او ټولو خلقو د خیر او شر د گردو (تولو) اعمالو په جزا او سزا کښی دی هیڅوک هیڅ یو تردد او اندیښنه ونه کړی!

وَيَسْتَفْتُونَكَ فِي النِّسَاءِ قُلِ اللّٰهُ يُفْتِيكُمْ فِيهِنَّ وَمَا يُتْلٰى عَلَيْكُمْ فِي الْكِتٰبِ فِي يَتِمِّي النِّسَاءَ الَّتِي لَا تُوْتُوْنَهُنَّ مَا كَتَبَ لَهُنَّ وَتَرْغَبُوْنَ اَنْ تَنْكِحُوْهُنَّ

وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الْوِلْدَانِ وَأَنْ تَقُومُوا لِلْيَتَامَى بِالْقِسْطِ

طلب د فتوی کوی دوی له تانه په باب (د میراث د) ښځو کښی ووايه (ای محمده! دوی ته) چه الله فتوی (حکم) درکوی تاسی ته په (باب د) دوی کښی «او بل د» هغه شی «حکم درکوی» چه لوستلی شی پر تاسی په کتاب (قرآن) کښی په (باب د) یتیمانو ښځو کښی هغه چه نه ورکوی تاسی دوی ته هغه (میراث) چه فرض کړی شوی دی دوی ته او مینه کوئ تاسی دی کار ته چه نکاح کړئ تاسی دوی او (حکم درکوی الله په حق) د ضعیفانو کښی له وړو هلکانو نه او (بل الله دا حکم درکوی) چه ودریئ تاسی په حق د یتیمانو کښی په عدل (انصاف) سره (په میراث) او مهر کښی؛

تفسیر: د دی سورت په اول کښی ئی د یتیمانو د حق د اداء کولو تاکید فرمایلی ؤ د یتیمو جونو اولیاء لکه د اکا زوی که پوه شی چه زه د دی پوره حق اداء کولی نشم، نو دی دی خپل ځان ته نه نکاح کوی! بلکه بل چاته دی په نکاح ورکړی! او دی دی د هغی حامی او کومکی (مددگار) شی نو مسلمانان د داسی جونو له نکاح کولو څخه ستانه (واپس) شول، خو له تجربی ځنی دا ورمعلومه شوه چه په ځینو ځایونو کښی د جونو په حق کښی هم دا بهتر ؤ چه د خپل «ولی» په نکاح کښی راشی او «ولی» د دی رعایت داسی کوی چه بل څوک ئی نه کوی. نو د دی له امله (وجبی) مسلمانانو له رسول الله صلی الله علیه وسلم څخه د داسی نکاح اجازه وغوښتله د دی استدعا په نسبت دا آیت نازل شو او دوی ته اجازه ورکړه شوه او وی فرمایلی «هغه ممانعت چه پخوا له دی نه شوی ؤ هغه خاص په هغه صورت کښی ؤ چه د دوی حق په پوره ډول (طریقه) سره اداء نه کړی او د یتیمانو د حق د اداء کولو تاکید ئی فرمایلی ؤ. او که څوک له یتیم سره د ښه سلوک او ښیګڼی (فائدی) په اراده نکاح تری، نو اجازه ده».

(فائده): په عربو کښی داسی عام دستور ؤ چه ښځی، وړکی او یتیمان به ئی له ځینو حقوقو ځنی بی برخي او محروم ګرځول او دوی ته به ئی میراث نه ورکاوه او ویل به ئی چه میراث د هغه چا حق دی چه له دښمنانو سره وجنګیږی او له یتیمو جونو سره د دوی اولیاء نکاح ترله او د دوی په نفقه او مهر او کسوت او نورو کښی ئی کمی کوله او په مالونو کښی به ئی بیځایه تصرفات کول لکه چه د دی سورت په ابتداء کښی د دی خبری د امتناع تاکیدات تیر شول. اوس په دی موقع کښی له څو رکوع څخه د مخه د کومو ارشاداتو سلسله چه جاری ده د هغو خلاصه دا ده د الله تعالی حکم واجب الاتباع دی او د الله تعالی د حکم په مقابل کښی د هیچا عقل، فکر، آرزو، دستور، حکم، قیاس بیخي د اعتبار وړ (لاثق) او قابل کیدی نشی او د الله جل جلاله د حکم په مقابل کښی د بل چا د خبرو اوریدل او عمل پری کول او د الله تعالی د

حکم پریبنودل صریح کفر او گمراهی ده او دا مضمون ئی په راز راز (قسم قسم) بلیغو تاکیداتو سره ظاهر او ښکاره کړ اوس د همغو پخوانیو آیتونو په حواله د ښځو او د یتیمو جونو د نکاح په متعلق غځینی نوری مسئلې هم راښیې، خو چه له دی تاکیداتو څخه وروسته د ښځو د حقوقو په ورکولو کښی د هیچا هیڅ یوه خبره پاتی نشی. روایت دی کله چه د ښځو د حقوقو په ورکولو کښی د هیچا هیڅ یوه خبره پاتی نشی. روایت دی کله چه د ښځو په نسبت زمونږ پاک رسول صلی الله علیه وسلم د میراث حکم ښکاره کړ نو د عربو غځینی مشران د محمد رسول صلی الله علیه وسلم په حضور کښی حاضر شول او په تعجب سره ئی وویل چه «مونږ آورو چه تاسی د لور او خور او مور او نورو ښځو له پاره د میراث ورکولو حکم صادر کړی دی او حال دا دی چه میراث د هغو میرو (خاوند) حق دی چه له دښمنانو سره جنگیوی او د غنیمت مالونه راوړی.» رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل چه «بیشکه هم دا د الله تعالیٰ حکم دی چه ښځو لره دی هم میراث ورکړ شی!» او هم د دی ارشاد په لوری اشاره ده چه د ﴿وَمِنْ أَحْسَنِ دِينًا وَمِنْ أَسْأَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ﴾ مصداق حضرات صحابه کرام رضوان الله تعالیٰ علیهم اجمعین دی چه د نکاح، مهر او د نفقی په معاملاتو کښی هم د خپلو تر لاس لاندی کسانو لږ څه حق تلفی نه کوی او د حضرت الهی جل جلاله د احکامو په مقابل کښی د خپلو منافعو او اغراضو او شخصی کارونو او قومی رسمونو او د ملی رواجونو له سره پروا نه کوی او هم دوی د الله تعالیٰ د حکم له مخالفته هم ویریوی او ځان تری ژغوری (ساتی) او هر څه چه کوی د هغه اجازه په صاف ډول (طریقه) سره آخلی او بیا ئی کوی. والله اعلم.

وَمَا تَقْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِهِ عَلِيمًا ﴿١٢﴾

او هر څه چه کوئ تاسی له خیر (نیکۍ) پس بیشکه چه الله دی پر هغه ښه عالم (او هغه هم لکه نور اشیاء ورمعلوم دی).

تفسیر: یعنی الله تعالیٰ ته ستاسی یوه یوه ذره نیکۍ هم معلومه ده نو د یتیمانو او ښځو په حق کښی هره ښیگنه (ښه کار) چه وکړئ! د هغی ثواب هرومرو (خامخا) مومئ!

وَإِنْ امْرَأَةٌ خَافَتْ مِنْ بَعْلِهَا نُشُوزًا أَوْ إِعْرَاضًا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يُصْلِحَا بَيْنَهُمَا صُلْحًا وَالصُّلْحُ خَيْرٌ

او که کومه ښځه ویریده له میره (خاوند) خپله د سرکشی (د حقوقو په منع او د صحبت په ترک) یا د مخ گرځولو (له مجلسه او خبرو) پس نشته هیڅ

گناه پر دغو دواړو په دې کښې چه صلح وکړی دوی پخپلو منځونو کښې یو شان صلح؛ او صلح کول خیر (ډیر غوره) دی؛

تفسیر: یعنی که کومه ښځه د خپل میره (خاوند) زړه له خپله ځانه خپه ووينی. او د هغه د خوښی او متوجه کولو له امله (وجی) له خپل مهر یا نفقی او نورو ځنی لږ څه ورپرېږدی او هغه له خپله ځانه خوښ کړی نو په دې مصالحت کښې د هیچا په ذمه کښې هیڅ گناه نشته. د زوجینو په منځ کښې مصالحت او موافقت ډیره ښه خبره ده. هو! بې له سببه د ښځو خپه کول او ربرول (تکلیفولو) او بې له رضا د دوی په مال کښې تصرف کول گناه ده. (ځینو مفسرینو د دې صلیحی صورت داسی لیکلی دی ښځه مهر یا نفقه میره (خاوند) ته ورپرېږدی. کلاً یا بعضاً. یا خپل وار خپلی بنی ته خوشی کړی. او میره (خاوند) دې طلاق نه ورکوی! او تری څنگ (دده) دی هم نه کوی! او خبری اتری دی ورسره کوی! او څوک وائی چه صلح دا ده چه د کاله واک (اختیار) دی مشری ته ورکړی! او ناسته ملاسته دی کشری سره وکړی! والله اعلم)

وَاحْضَرَتِ الْأَنْفُسُ الشَّحَطَ

او حاضر کړی شوی دی نفسونه حرص ته (او د زړونو په منځکښې بخیلی موجوده ده)

تفسیر: یعنی د هر چا په زړه کښې د خپل ځان نفع او د مال حرص او بخیلی شته. نو که ښځه نظر کوم مصلحت ته خپل میره (خاوند) ته کومه نفع ورسوی، نو نارینه تری خوښیږی، (او که نارینه خپلی ښځی ته کومه نفع ورسوی نو دا تری خوشالیږی، لیکن د حرص بخیلی، اعراض او بې پروائی له کبله (وجی) میره (خاوند) ته غاړه نه ږدی، او له خپلو حقوقو لږ څه هم نه ورته تیریږی، او میره (خاوند) هم د ښځی ښه ساتلو او د دی د لږو حقوقو اداء کولو ته نه تیاریږی.)

وَأِنْ تُحْسِنُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿١٨﴾

او که نیکی وکړئ تاسی! (له خپلو ښځو سره) او پرهیز وکړئ تاسی (له نشوزه او خصومته) نو بیشکه چه الله دی په هغه شی چه کوی ئی تاسی (له محبته او خصومته) ښه خبردار (نو ستاسی د عمل سره به سمه جزا درکړی).

تفسیر: یعنی که له ښځو سره ښه سلوک وکړئ! او له بدسلوکی او جنگونو او جنجالونو ځانونه

وژغورئ! (بچ کړی) نو الله تعالى ستاسی له گردو (تولو) خبرو غځنی خبردار دی، د نیکی ثواب به هرومرو (خامخا) تاسی ته درکوی. ښکاره ده چه په دی صورت کښی اعراض او خپګان نه پیښیږی. او رضا کولو او له خپل حق غځنی د تیریدلو ضرورت نه پاتی کیږی.

وَلَنْ تَسْتَطِيعُوا أَنْ تَعْدِلُوا بَيْنَ النِّسَاءِ وَلَوْ حَرَصْتُمْ فَلَا تَبْلُغُوا كُلَّ الْمِيلِ فَتَذَرُوهُنَّ كَالْمُعَلَّقَةِ

او له سره به طاقت رانه وړئ تاسی (ای د ډیرو ښځو میړونو - خاوندانو!) د دی چه عدل وکړئ (او برابر والی وساتئ په هر شی کښی) په مابین د ښځو خپلو کښی اگر که ډیر حرص وکړئ تاسی (عدل ته) نو مخ مه ګرځوی. تاسی (له یوی ښځی) په کامل مخ ګرځولو سره چه پس پریږدئ تاسی دا (ښځه) په شان د ځوړندی شوی؛ چه نه ئی طلاقی! او نه د میرانی معامله ورسره کوئ!

تفسیر: یعنی که څو ښځی ستاسی په نکاح کښی وی او دغه ستاسی له لاسه نه کیږی چه د زده مینه، او په هر امر کښی بیخی د مساوات او برابری رعایت له هری یوی سره وکړئ! نو داسی ظلم او تیری هم مه کړئ!، چه بیخی یوه لوری ته وښوئ! او میلان وکړئ! او هغه بله ښځه همغسې په منځ کښی ځوړنده پریږدئ! نه ئی هوسا (خوشاله) او آرامه ساتئ! او نه ئی بیخی جلا (جدا) کوئ چه له بل چا سره خپله نکاح وتړی.

وَأِنْ تَصْلَحُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٣٨﴾

او که اصلاح وکړئ تاسی (له خپلو ښځو سره) او پرهیز وکړئ (له ظلمه) نو بیشکه چه الله دی ښه مغفرت کوونکی (د خطیاتو) ډیر رحم والا (د اجر او ثواب په انعام سره)

تفسیر: یعنی که د اصلاح او د مصالحت معامله وکړئ! او حتی المقدور له ظلم، تعدی او حق تلفی څخه خپل ځانونه وژغورئ!، (وساتی) نو الله تعالى ښونکی دی.

وَلَنْ يَتَفَرَّقَا يَغْنِ اللَّهُ كُلَّ مَنْ سَعَتِهِ ۖ وَكَانَ اللَّهُ وَاسِعًا حَكِيمًا ﴿١٣﴾

او که سره بیل شول دواړه (زوجین په طلاق سره) نو بی پروا به کاندې الله هر یو له دوی نه له فراخی خپلې؛ او دی الله فراخ (رحمت فضل احسان د ده) تدبیر والا (چه هر کار له حکمت او مصلحت سره سم کوی).

تفسیر: یعنی که زوجین بیلوالی غوره کړی او د طلاق وار ورسپړی، نو هیڅ حرج نشته، الله تعالی د هر یوه کار جوړونکی دی، او د گردو (تولو) حاجاتو پوره کوونکی دی، په دی کېنې دی لوری ته اشاره ده، چه بنائی زوجه په راحت او هوسانی (آرام) کېنې وساتله شی! او ایذاء او ریر (تکلیف) ورته ونه رسوی! او که داسی ښه ژوندون ئی له لاسه پوره نه وی، نو بیا ښه ده چه طلاق ورکړی. والله اعلم.

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمُوتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۖ وَلَقَدْ وَصَّيْنَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَإِيَّاكُمْ أَنْ اتَّقُوا اللَّهَ ۖ إِنَّ اللَّهَ تَكْفُرًا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمُوتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۖ وَكَانَ اللَّهُ غَنِيًّا حَمِيدًا ﴿١٤﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمُوتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۖ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿١٥﴾

او (خاص) الله لره دی هر هغه شیان چه په آسمانونو کېنې دی او هر هغه شیان چه په ځمکه کېنې دی (سره د آسمانو او ځمکې ملکاً، خلقاً او عبیداً)؛ او خامخا په تحقیق حکم کړی دی مونږ هغو کسانو ته چه ورکړی شوی دی دوی ته کتاب پخوا له تاسی او (هم خاص حکم کړی دی مونږ) تاسی ته د دی چه وویرېږی! له الله او که تاسی کافران شی! نو بیشکه خاص الله لره دی هر هغه شیان چه په آسمانونو کېنې دی او هغه شیان چه په ځمکه کېنې دی (سره د آسمانو او ځمکې ملکاً، خلقاً او عبیداً) او دی الله غنی (ډیر بی پروا له هر چا او هر شی) ښه ستایلی شوی (په ډیرو ښو صفاتو سره). او خاص الله لره دی هغه شیان چه په آسمانونو کېنې دی او هغه شیان چه په ځمکه کېنې دی (سره له آسمانونو او ځمکې ملکاً، خلقاً او عبیداً)؛ او بس دی الله وکیل (ښه کار جوړوونکی).

تفسیر: له پاسه د ترغیب او ترهیب د ذکر سلسله جاری وه. یعنی د الله تعالی د حکم اطاعت کول او د هغه له مخالفت څخه ځان ژغورل (ساتل) گردو (تولو) ته ضروری دی او د الله تعالی د احکامو په مقابل کېنې د بل چا خبرې ته غوړ کېښودل له سره روا نه دی. په منځ کېنې ئی د یتیمانو او ښځو په نسبت څو داسې حکمونه بیان کړل چې خلق پری اخته وو اوس بیا هغه ترغیب او ترهیب بیانوی. د دی دواړو آیتونو خلاصه دا ده چې تاسی او له تاسی څخه گردو (تولو) پخوانیو خلقو ته دا حکم آورول شوی دی چې له الله تعالی څخه وویرئ! او د ده له احکامو څنې نافرمانی مه کوئ! او تری غاړه مه غروئ! نو که اوس څوک د الله جل جلاله حکم نه منی نو الله جل جلاله د گردو (تولو) شیانو مالک دی او د هیچا پروا نه لری یعنی دی خپل ځان ته نقصان رسوی او پاک الله ته هیڅ یو تاوان نشی رسولی که د الله تعالی احکام ومنئ! نو په دی باور ولرئ! چې الله جل وعلی شانه چې د گردو (تولو) شیانو مالک دی. ستاسی گرد (تول) کارونه درجوړوی. دری ځلی ئی وفرمایل هر هغه شیان چې په گردو (تولو) آسمانونو او ځمکه کېنې دی د الله تعالی دی.

له (١) نه کشائش او وسعت مقصود دی. یعنی د هغه په دربار کېنې د هیڅ یو شی کمی نشته. له (٢) نه د بی نیازی او بی پروایی بیان مقصود دی. یعنی که تاسی منکران یی، الله (جل جلاله) د هیچا پروا نه لری.

له (٣) نه د رحمت او د کار جوړولو اظهار دی په دی شرط سره چې تاسی پرهیزگاران او متقیان اوسئ!

إِنْ يَشَاءُ يُهْلِكُمْ أَيُّهَا النَّاسُ وَيَأْتِ بِالْآخِرِينَ وَكَانَ اللَّهُ عَلَى ذَلِكَ قَدِيرًا ﴿١٣٤﴾

که اراده وفرمایي (الله د بیولو او مړه کولو ستاسی) نو بوبه ځی تاسی (په موت سره) ای خلقو! او رابه ولی نور خلق (په پیدا کولو سره)؛ او دی الله پر دغه (اعدام او ایجاد هم) ښه قادر (او پوره قدرت لری).

تفسیر: یعنی الله تعالی پر دی باندی هم قادر دی چې تاسی گرد (تول) سره فناء کړی او د دنیا له مخی څخه مو لری کړی او ستاسی په ځای نور مطیعان او حکم منونکی خلق پیدا کړی. له دی څنې هم د الله تعالی د بی پروایی او د استغناء اظهار دیر ښه راڅرگندیږی او غاړه غروونکو ته هم پوره تهدید او تخويف وشو.

مَنْ كَانَ يُرِيدُ ثَوَابَ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ ثَوَابُ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ

هر شوک چه وی چه وغواری ثواب (بدل) د دی دنیا نو دی په نزد د الله ثواب (بدل) د دنیا او (ثواب) د آخرت؛

تفسیر: یعنی که تاسی د الله تعالی د احکامو متابعت وکړئ! نو تاسی ته د دنیا او آخرت د دواړو ثوابونه او اجره درکول کیږی نو بیا یواځی په دنیا پسی گرځیدل او د الله تعالی د احکامو د نه منلو په اثر له آخرت (بلکه له دنیا) څخه هم ځان محروم او بی برخه گرځول لویه نادانی ده.

وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا بَصِيرًا

او دی الله ښه اوریدونکی (د ټولو اقوالو) ښه لیدونکی (عالم په پټو او ښکاره و)

تفسیر: یعنی الله تعالی ستاسی گرد (ټول) کارونه وینی او ستاسی گردی (ټولی) خبری اوری هر شی چه غواړئ که اراده وفرمایي نو هغه به درکوی.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوْمِينَ بِالْإِقْصٰطِ شُهُدَاءَ لِلَّهِ وَلَوْ عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ أَوَالِدِينَ وَالْأَقْرَبِينَ

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (ای مؤمنانو!) اوسئ تاسی تل محکم ولاړ! په انصاف سره شاهدان (خاص) دپاره د الله امر که وی (دا شاهی) پر نفسونو ستاسی (چه زیان مو وی پکښی) یا «په» والدینو (مور او پلار ستاسی) یا «په» اقاربو (خپلوانو ستاسی)،

تفسیر: یعنی ښایی چه په رښتیا او د الله تعالی له حکم سره سمه شاهی ورکړئ! امر که په دی حقه شاهی کښی ستاسی یا ستاسی د کوم عزیز او قریب خپلوان زیان هم وی هره هغه خبره چه رښتیا وی ښایی چه په ښکاره ډول (طریقه) سره اظهار کړه شی! او د دنیوی نفعی له پاره

اخروی نقصان وانخلع!

إِنْ يَكُنْ غَنِيًّا أَوْ فَقِيرًا فَاللَّهُ أَوْلَىٰ بِهِمَا فَلَا تَتَّبِعُوا الْهَوَىٰ أَنْ تَعْدِلُوا

که وی دغه (مشهود علیه او مشهود له) غنی (شتمن) له فقیر «محتاج» نو الله ډیر خیر غوښتونکی دی پر دوی (له تاسی نه)؛ نو مه کوئ تاسی متابعت د هوا (د نفسانی خواهشونو) کله چه انصاف کوئ تاسی، (او له حقه مه تیریرئ! یا چه عدول وکړئ له حقه)

تفسیر: یعنی په رښتیا شاهی کښی د خپلی کومی نفسانی غوښتنی متابعت ونه کړئ! چه د شتمنو رعایت وکړئ! او پر محتاجو باندی ورحمیرئ! او حقه خبره پته کړئ! هر هغه شی چه حق وی همغه ووایی الله تعالیٰ له تاسی غنی زیات د هغوی د خیر او ښیگنی (فایدی) اراده لری او د دوی په مصالحو باندی ښه پوه او خبردار دی او د ده په دربار کښی د هیڅ شی کمی نشته.

وَأِنْ تُلَوْا أَوْ تُعْرَضُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا

که وړوئ تاسی (خپلی ژبی) یا څنگ وکړئ تاسی (له شاهی نه) نو بیشکه الله دی پر هر هغه شی چه کوئ (بی) تاسی ښه خبردار (نو سم د عمل سره به سمه جزا درکړی).

تفسیر: د ژبی اړول دا دی چه رښتیا خبره ووایی مگر خو په ژولی ژبه سره او په پیچلو او تاو کریو الفاظو چه د هغو له اوریدلو غنی اوریدونکی په شبهه کښی لویږی یعنی صافه صافه او رښتیا خبره نه وایی او ځان تری ژغورل (بچ کول) او په څنگ (دده) کیدل دا دی چه پوره خبره ونه وایی بلکه هغه خبری چه په کار راځی هغه پریردی. نو په دی دواړو صورتونو کښی ئی اگر که دروغ نه دی ویلی، مگر د حق د نه ښکاره کولو له امله (وچی) گنهکاریږی او ښائی چه هرومرو (خامخا) شاهی پوره او په رښتیا او ښکاره الفاظو ورکړه شی! (یا دا چه د شهادت له اداء څخه مخ وړوئ، او پت ئی کړئ!).

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا آمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ عَلَى رَسُولِهِ
وَالْكِتَابِ الَّذِي أُنْزِلَ مِنْ قَبْلُ وَمَنْ يَكْفُرْ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ
وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١٣﴾

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (ای مؤمنانو!) ثابت او خالص کړئ
تاسی ایمان (یقین) خپل پر الله او رسول د ده (محمد) او په هغه کتاب
(قرآن) چه توتۀ توتۀ ئی نازل کړی دی پر رسول خپل (محمد) باندی او پر
هغه کتاب چه تول ئی یو غل نازل کړی دی پخوا (له قرآنۀ پر نورو رسولانو)
او هر څوک چه کافر شی پر الله او پر ملائکو (پښتو) د دغه (الله) او پر
کتابونو د دغه «الله» او پر رسولانو د دغه «الله» او پر ورځی آخری (چه
قیامت دی) نو په تحقیق گمراه شوی دی په گمراهی لری سره (له حقۀ).

تفسیر: یعنی هر څوک چه ایمان راوړی نو ضرور دی چه د الله تعالیٰ پر گردو (تولو) احکامو او
ارشاداتو د زړه یقین ولری که د الله تعالیٰ له احکامو او ارشاداتو ځنی پر یوه حکم هم یقین ونه
کړی، نو هغه مسلمان نه دی. او تش د ژبی وینا او د خولی اظهار هیڅ کوم اعتبار نه لری.

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ آمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ أَدَّوْا
كُفْرًا أَلَمْ يَكُنْ اللَّهُ لِيُغْفِرْ لَهُمْ وَلَا لِيُهْدِيَهُمْ سَبِيلًا ﴿١٤﴾

بیشکه هغه کسان (یعنی یهودان) چه ایمان ئی راوړی دی (په موسیٰ) بیا
کافران شوی دی (په عبادت د خسی سره) بیا ئی ایمان راوړی دی (په توبه
ایستلو سره) بیا کافران شوی دی (په انجیل او عیسیٰ باندی) بیا زیات
شوی دی له جهته د کفره (په محمد باندی) نه دی الله چه مغفرت وکړی دوی
ته او نه چه وښی دوی ته سمه صافه لاره (څو چه دوی په خپل کفر کښی
دوام لری).

تفسیر: یعنی په ظاهر کښی مسلمانان او په زړه کښی مذبذب پاتی وو. او په آخر کښی بی له
یقین کولو مړه شول نو دوی ته د نجات لاره نه موندله کیږی دوی کافران دی او ظاهری

مسلمانان ئى ھېش پە كار نە ورغى لہ دى نە منافقین مراد دى او عینى وایی چە دا آیت د یهودانو پە بارە کەنى نازل شوى دى چە رومبى ئى ایمان راۋر بیا د خسى پە عبادت کولو سرە کافران شول بیا ئى توبە وکرە او مؤمنان شول بیا لہ عيسى عليه السلام شخه منکران او پرى کافران شول وروستە لہ دى د محمد رسول الله (صلی الله علیه وعلی آلہ واصحابه وسلم) لہ رسالته ئى هم انکار وکر او پە کفر کەنى ئى لا پسى ترقى وکرە .

بَشِيرِ الْمُنْفِقِينَ بِأَنَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ۝۱۳۸ لِّلَّذِينَ يَتَخَذُونَ
الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ مَا يَبْتَغُونَ عِنْدَهُمْ
الْعِزَّةَ فَإِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا ۝۱۳۹

زیرى ورکرە (ای محمده!) منافقانو تە پە دى چە بیشکە شتە دوى تە عذاب دردناک هغه کسان چە نیسی دوى کافران دوستان (خپل) بى لہ مؤمنانو؛ آیا لتوى دا (منافقان) پە نزد دى (کفارو) عزت پس بیشکە (دنیوی او اخروی) عزت خاص الله لره دى تول.

تفسیر: یعنى منافقان چە لہ مسلمانانو عینی جلا (جدا) کیږی او که کافرانو سره دوستی کوی د هغوی لہ پاره سخت عذاب دی. د منافقانو دغه خیال چە «مونږ تە د کفارو د ناستی او ولاړی لہ امله (وجی) دنیوی عزت رسیږی» بیخی غلط دی. ځکه چە گرد (تول) عزتونه د الله تعالی لہ خوا دى هر څوک ئى چە اطاعت کوی د ده پە برخه عزت رسیږی. خلاصه ئى داسی شوه چە داسی خلق به پە دنیا او آخرت دواړو کەنى خوار او ذلیل اوسى.

وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ آيَاتَ اللَّهِ يُكْفَرُ
بِهَا وَيَسْتَهْزِئُ بِهَا فَلَا تَقْعُدُوا مَعَهُمْ حَتَّى يَخُوضُوا فِي
حَدِيثٍ غَيْرٍ ۚ إِنَّكُمْ إِذَا مِثْلَهُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ جَامِعُ
الْمُنْفِقِينَ وَالْكَافِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا ۝۱۴۰

او په تحقیق (پخوا) نازل کړی دی (الله) پر تاسی په کتاب (قرآن) کښی دا «حکم هر کله چه واوریدل تاسی (په یوه مجلس کښی) آیاتونه د الله چه کفر (او انکار) کولی شی په دی آیتونو او مسخری کولی شی په هغو پوری نو مه کښی تاسی له دوی سره (ای مؤمنانو)! تر هغه پوری چه مشغول شی دوی په خبره بله کښی (که نه) په تحقیق تاسی به (هم) په دی وخت کښی د هغو په شان شی! (په گناه کښی) بیشکه چه الله یو غای کوونکی دی د منافقانو او د کافرانو په جهنم (دوزخ) کښی د تولو (په یو غای کښی).

تفسیر: یعنی ای مسلمانانو! الله تعالیٰ پخوا له دی نه په قرآن عظیم الشان کښی تاسی باندی داسی حکم نازل کړی دی؛ «په هر هغه مجلس کښی چه د الله تعالیٰ پر احکامو تمسخر او له هغو څخه انکار کپړی هلته له سره مه کښی که نه تاسی هم همغسې گڼل کپړی. هو! که هغوی په نورو خبرو که مشغول دی نو په هغه وخت کښی له هغوی سره د کیناستلو هیڅ ممانعت نشته.» د منافقانو په مجلسونو او مرکو کښی د الله تعالیٰ له احکامو او آیتونو څخه انکار او ورباندی تمسخر کیده نو په دی مناسبت دا آیت نازل شو او دا چه ئی وفرمایل حکم نازل شوی دی پر تاسی باندی دی آیت ته اشاره ده ﴿وَإِذْ آتَيْنَا الَّذِينَ يَحْذَرُونَ آلَيْنَا الْقُرْآنَ عَذَابَهُمْ﴾ الآية - چه پخوا له دی نه نازل شوی ؤ.

(فائده): له دی نه معلومه شوه هر هغه څوک چه په مجلس کښی په خپل دین باندی طعن او عیب آوری او بیا هلته کښی او آوری ئی اگر که هغه په خپله څه ونه وایی «منافق» دی.

الَّذِينَ يَتَرَبَّصُونَ بِكُمْ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ فِتْنَةٌ مِنْ اللَّهِ قَالَُوا
أَلَمْ نَكُنْ مَعَكُمْ وَإِنْ كَانَ لِلْكَافِرِينَ نَصِيبٌ قَالَُوا أَلَمْ
نَسْتَحِذْ عَلَيْكُمْ وَنَمْنَعُكُمُ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ

هغه منافقان چه همیشه منتظر دی (حوادثو) ستاسی ته، نو که ؤ تاسی ته بری له (لوری) د الله نو وایی دا (منافقان مسلمانانو ته) چه آیا نه وو مونږ له تاسی سره؟ او که وه کافرانو ته برخه (د بری) نو وایی دا (منافقان کفارو ته) چه آیا غالب شوی نه وو مونږ پر تاسی او (آیا) ومو نه ژغورلی (بچ مو نه کړی) تاسی له مؤمنانو ځنی؟

تفسیر: یعنی دا منافقان هغه کسان دی چه پرله پسې ستاسی د کمی په انتظار کښی دی. بیا

که بری (فتح) ستاسی په برخه شوه نو تاسی ته وایی «آیا مونږ له تاسی سره نه وو؟ (بلکه وو) د ولجی (غنیمت) په مال کښی مونږ هم له خپلو ځانونو سره شریک کړئ!» او که کافرانو ته په جنگ کښی څه شی په لاس ورشی یعنی کفار غالب شی نو هغوی ته وایی «آیا مونږ تاسی باندی غلبه نه وه کړی؟ یعنی پر تاسی باندی غالب او په دی قادر وو چه تاسی قتل کړو خو مونږ له تاسی ځنی لاس واخیست نو آیا مونږ ستاسی حفاظت نه دی کړی؟ آیا مونږ تاسی د مسلمانانو له ضرره نه وی ژغورلی (بچ کړی)؟ نو په ولج (غنیمت) کښی مونږ ته هم برخه راکړئ!» (فائده): له دی ځنی معلومه شوه که څوک سره له دی چه په حقانی دین کښی هم وی او له گمراهانو سره پتی خبری او ځان ته جوړښت لری نو دا وضعیت ئی هم د «نفاق» خبره ده.

فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا

نو الله به فیصله وکړی په منځ ستاسی کښی په ورځی د قیامت کښی؛ او له سره به ونه گرځوی الله دپاره د کافرانو پر مؤمنانو باندی هیڅ لاره (د حجت او د بری).

تفسیر: یعنی الله تعالی ستاسی او د دوی په منځ کښی حکم او فیصله کوی چه تاسی جنت ته بیایی او دوی په دوزخ کښی اچوی. په دنیا کښی هر څه چه د دوی له لاسه کیږی هغه دی وکړی! خو نتیجی به ئی وگوری. مگر سره له هغه دوی د مؤمنانو هیڅ شی نشی خرابولی او نه ئی له منځه لری کولی شی! چه هم دغه (مسلمانانو ته ضررونه) د دوی د زړه آرزو او تمنا ده.

إِنَّ السُّفْهَانَ يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَهُوَ خَادِعُهُمْ

بیشکه چه منافقان تکی کوی (په اظهار د اسلام او اخفاء د کفر) له الله سره او الله سزا ورکونکی دی د دوی (د دوی د تکی په سبب).

تفسیر: یعنی په زړه کښی کافر او په ښکاره مسلمان دی. څو د دواړو خواؤ له ضرر او ایناء څخه محفوظ پاتی وی او له دواړو خواؤ گټی او فائدی واخلي؛ (حق سبحانه وتعالی) د دوی د دی غولونی او تکی دا سزا ورکړه چه د هغوی گرد (تول) شرارتونه او پټ خیانت ئی خپل پاک نبی صلی الله علیه وسلم ته ښکاره کړ. او دوی ئی داسی ذلیل او خوار کړل چه بیخی له کاره ووتل. او د هیڅ اعتبار وړ (لایق) نه شول. او گرد (تول) چلونه او فریبونه ئی مسلمانانو ته

ښکاره شول او هغه سزا چه دوی ته به آخرت کښی ورسیږی هغه نی هم را څرگنده کړه، لکه چه په راتلونکو آیتونو کښی نی ذکر راځی خلاصه نی دا چه د دوی له دغی تگی غنی هیڅ ونشو او د الله تعالی له لوری دوی په داسی یوه مغالطه کښی ولویدل چه دنیا او آخرت دواړه د دوی له لاسه لاړل.

وَإِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ قَامُوا كَسَالَى يُرَاءُونَ النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا ۝

او هر کله چه پاڅیږی دغه (منافقان) لمانځه ته نو پاڅیږی سست کاهلان ښی دوی خلقو ته (ځان خپل چه مونږ هم مسلمانان یو) او نه یادوی دوی الله مکر (ریایی یادول) لږ.

تفسیر: یعنی لمونځ چه نهایت ضروری او خالص عبادت دی او د هغه په اداء کولو کښی هیڅ یو قسم ځانی او مالی ضرر او اندیځنه هم نشته منافقان له هغه څخه هم ځانونه باسی او که کله نی له مجبوریته کوی هغه هم تش د ریا او د نورو د ښوولو او تیرایستلو له پاره نی کوی، څو نور د دوی له کفر غنی خبر نشی او مسلمانان وگڼل شی. نو بیا له داسی خلقو غنی د څه خبری توقع کیدی شی او دوی څرنگه مسلمانان کیدی شی؟

مُذَبِّبِينَ بَيْنَ ذَلِكَ إِلَى هَؤُلَاءِ وَلَا إِلَى هَؤُلَاءِ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَلَنْ يَجِدَ لَهُ سَبِيلًا ۝

په دی حال کښی چه دوی متحیران مترددان دی په منع د دغه (ایمان او کفر) نه (بیخی) په طرف د دغو (مؤمنانو دی په باطن کښی) او نه بیخی په طرف د هغو (کفارو) دی (په ظاهر کښی)؛ او هر څوک چه گمراه (نی) کړی الله نو له سره به نه مومی ته ده ته لاره (د حق).

تفسیر: یعنی منافقان خو بیخی په تردد او حیرت کښی دی نه دوی په اسلام باندی اطمینان لری او نه په کفر داده دی او په سخته پریشانی کښی مبتلا دی. کله یوه لوری ته تمائل کوی او کله بل لوری ته خپل میلان ښکاروی. او الله تعالی چه د هر چا د گمراهی او پریشانی اراده

و فرمایى نو هغه به د نجات لاره چیرى ومومى؟

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْكُفْرَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ
أَتَرِيدُونَ أَنْ تَجْعَلُوا لِلَّهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا مُبِينًا ﴿١٣٦﴾ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الدَّرَكِ
الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ وَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ نَصِيرًا ﴿١٣٧﴾

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو!) مه نیسئ! تاسی کافران دوستان (خپل) بى له مؤمنانو غنى؛ آیا اراده لرئ تاسی (ای مؤمنانو!) د دى چه پیدا کړئ الله لره پر تاسی برهان (حجت صریح الزام) ښکاره. بیشکه منافقان دى په طبقه ډیره ښکته کښی له اوره (د دوزخ) او له سره به نه مومى ته دوى ته مددگار (له عذابه خلاصونکى).

تفسیر: یعنى له مسلمانانو غنى جلا (جدا) کیدل، او له کفارو سره دوستی او یو ځای کیدل، د نفاق دلیل دى. لکه چه منافقان ئی کوى، نو تاسی لره ای مسلمانانو! داسی کار بیخی نه ښائی! که نه د پاک الله صریح الزام، ښکاره برهان او پوره حجت به په تاسی باندی قائم شی چه تاسی هم منافقان یئ! او د منافقانو له پاره د دوزخ ډیره ښکته طبقه مقرر ده او هیڅوک له دوى سره مرسته (مدد) او مددگاری نشی کولى، چه دوى له هغی طبقی غنى وکارى، یا ئی په عذاب کښی څه تخفیف راولى مسلمانانو لره ښائی چه له داسی خبری غنى بیخی لری وگرځی.

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَاعْتَصَمُوا بِاللَّهِ وَأَخْلَصُوا دِينَهُمْ لِلَّهِ فَأُولَٰئِكَ
مَعَ الْمُؤْمِنِينَ وَسَوْفَ يُؤْتِي اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٣٨﴾

مگر هغه کسان چه توبه وباسی (له نفاقه) او اصلاح کړی (اعمال خپل) او منگلی خښی کړی په (دین د) الله او خالص کړی دین خپل (له ریا او ښودنى) خاص الله لره نو دغه (تائبین، مصلحین، معتصمین، مخلصین) به وى سره له مؤمنانو (په دارینو کښی) او ژر به ورکړی الله (تولو) مؤمنانو ته (په دنیا او په عقبی کښی) ثواب ډیر لوى.

تفسیر: یعنی هغه منافق چه له خپله نفاقه توبه او خپل اعمال ښه کړی. او د الله تعالی غوره دین ښه مضبوط او کلک ونیسی. او پر پاک الله توکل وکړی او له ریا او له نورو خرابیو غځی خپل دین پاک او صاف وساتی نو هغه خالص مسلمان دی او په دین او دنیا کېږي به له نورو مؤمنانو سره وی، مخصوصاً ایمان لرونکو لره ډیر لوی ثواب رسیدونکی دی، او هغه منافقانو ته به هم له هغو حقیقي مؤمنانو سره ثواب رسیدونکی وی چه له نفاقه ئی په رښتیا توبه ایستلی وی.

مَا يَفْعَلُ اللَّهُ بِعَدَايِكُمْ إِنَّ شُكْرُكُمْ وَأَمْنُكُمْ وَكَانَ اللَّهُ شَاكِرًا عَلِيمًا ﴿١٢﴾

څه به کوی الله په عذاب ستاسی (او ولی به عذاب درکوی تاسی ته؟) که شکر وباسی تاسی او ایمان یقین ولری تاسی او دی الله شکر قبلوونکی ښه عالم (پر گردو (تولو) شیانو).

تفسیر: یعنی الله تعالی د ښو کارونو قدر کوی او د بندگانو پر گردو (تولو) کارونو او خبرو باندی ښه عالم دی، نو هر هغه څوک چه د الله جل جلاله حکم ته په امتنان او شکر ایستلو سره غاړه ږدی، او هغه باندی له زړه یقین لری نو الله تعالی عادل او رحیم دی، او داسی خلق له سره نه په عذابوی او د داسی کسانو تعلق او ارتباط له عذابه سره بیخی نه وی. بیشکه الله تعالی سرکښان او غاړه غروونکی په خپل عذاب اخته کوی.

«اللهم انا نشكرك وبك ففنا العذاب وارزقنا الثواب وكان الله شاكراً عليماً»

لَا يُحِبُّ اللَّهُ الْجَهْرَ بِالسُّوءِ مِنَ الْقَوْلِ إِلَّا مَنْ ظَلَمَ وَكَانَ اللَّهُ سَبِيحًا عَلِيمًا ﴿١٣٨﴾

نه خوشبوی الله ښکاره ویل د بدی خبری (لکه چه نه خوشبوی پټ ویل د دی بدو هم) مگر (ښکاره ویل) له هغه چا چه ظلم پری شوی وی ، او دی الله ښه اوریدونکی (د گردو(تولو) اقوالو) ښه عالم (په پټو او ښکاره ؤ)

تفسیر: یعنی که په چا کښی کوم دینی یا دنیوی عیب وی، نو نه ښائی چه هغه مشهور کړ شی. الله تعالی د گردو (تولو) خبری اوری او پر تولو کارونو باندی پوهیږی او هر یوه ته سم له هغه سره جزا ورکوی داسی بد ویلو ته «غیبت» ویل کیږی هو! مظلوم لره اجازه ده، چه د ظالم ظلم خلغو ته بیان کړی. هم دا رنگه په غینو نورو صورتونو کښی هم «غیبت» روا دی. او ښایی دا حکم یی دلته د دی له پاره فرمایلی وی. چه مسلمانانو ته نه دی لارم چه د کوم «منافق» نوم مشهور او په ښکاره ډول (طریقه) ئی بدنام کړی، چه په دی تور ونه خوری، او لا سرکښه ، بیباکه او بی پروا نه شی. بلکه مبهم نصیحت دی وکړ شی. «منافق» به په خپله پوهیږی. یا دی ځانته په گوښه (تنهایی) کښی نصیحت ورته وکړی په دی سره ممکن دی چه هدایت ومومی او پند واخلي لکه چه رسول اعظم صلی الله علیه وسلم هم داسی کول او د هیچا نوم به ئ نه مشهوراوه .

إِنْ تُبْدُوا خَيْرًا أَوْ تُخَفُّوهُ أَوْ تُعْفُوا عَنْ سُوءٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفُوًّا قَدِيرًا ﴿١٣٩﴾

که ښکاره کوئ تاسی خیر (نیکی - طاعت) یا پټوئ دغه (خیر) یا عفو کوئ ! له بدی - (چه ظلم دی) نو بیشکه الله (هم) دی ښه عفو کوونکی (د گنهگارانو سره له قوت او قدرته) ښه قادر (په عذاب د ظالم او ثواب د مظلوم او نورو)

تفسیر: په دی آیت کښی مظلوم ته د معافولو ترغیب ورکول منظور دی چه الله تعالی سره له قدرت او زبردستی د خطا کوونکو خطاگانی ورمعافوی نو عاجز او لاس لاندی بنده ته په اولی طریقه سره ښایی چه د نورو قصور ورمعاف کړی (او په دغه ربانیتو صفاتو سره خپل ځان

موصوف کړی چه د هغو صفاتو د خواصو د فیضان لائق شی) خلاصه ئی دا ده مظلوم ته جائز دی چه له ظالم څخه خپل بدل واخلی! مگر افضل خو دا دی چه صبر وکړی! او ور ځنی تیر شی! په دغه آیت کښی دی لوری ته اشاره ده که د منافقانو اصلاح غواړئ نو د دوی پر ایند او ضرر رسولو صبر وکړئ! او په پسته ژبه او په پته سره دوی وپوهوئ! له ښکاره طعن او لعن او بد ویلو څخه خپل ځانونه وساتی او په ښکاره دول (طریقه) هغوی سره مخالفت مه کوی!

إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا ۝ أُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا ۖ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ۝۱۵

بیشکه هغه کسان چه کافران (منکران) کیری پر الله او پر رسولانو د الله او اراده لری (غواړی) دوی چه تفریق (بیلتون) وکړی په منځ د الله او رسولانو د الله او وایی دوی چه مونږ ایمان راوړو پر ځینو او کافران (منکران) کیږو پر ځینو (نورو رسولانو) او اراده لری (غواړی) دوی چه ونیسی په منځ د دی (کفر او اسلام کښی) یوه لاره دغه (تفریق کوونکی) هم دوی کافران دی (په کمال د کفر او) په حقه سره، او تیار کړی دی مونږ له پاره د کافرانو عذاب ډیر سپکوونکی (د دوزخ)

تفسیر: له دی ځایه د یهودانو ذکر دی. څرنگه چه په یهودانو کښی (نفاق ډیر ؤ او د رسول اکرم صلی الله علیه وسلم په زمانه کښی چه منافقان عموماً یهودان وو یا ئی له یهودانو سره رابطه او محبت درلود (لرلو) او د یهودانو پر مشورو باندی ئی کار کاوه نو ځکه ئی په پاک قرآن کښی زیاتره د دی دواړو دلو ذکر یو ځای فرمائیلی دی. د دی آیت خلاصه دا ده «هغه کسان چه له الله جل جلاله او د ده له رسولانو منکران دی او غواړی چه د الله تعالیٰ او د ده د رسولانو په مینځ کښی فرق وکړی یعنی پر الله باندی ایمان راوړی او پر رسولانو ئی ایمان را نه وړی او ځینی رسولان ئی ومنی او ځینی ئی ونه منی د هغوی مطلب دا دی چه د اسلام او د کفر په مینځ کښی یو نوی مذهب د خپلو ځانونو له پاره جوړ کړی هم دغه کسان اصلی او پاخه کافران دی د دوی له پاره د خواری او د ذلت عذاب تیار دی.

(فائده) د الله تعالیٰ منل هلته معتبر دی چه د خپلی زمانی د نبی علیه السلام تصدیق هم وکړی

او د هغه حکم هم ومنی. بی د نبی علیه السلام له تصدیقه د الله تعالیٰ منل بی فائدی دی. او څه اعتبار نه لری بلکه د یوه نبی علیه السلام تکذیب د الله تعالیٰ او د گردو (تولو) انبیایو علیهم السلام تکذیب گڼل کیږی. کله چه یهودانو د رسول الله صلی الله علیه وسلم تکذیب وکړو نو د الله تعالیٰ او د گردو (تولو) انبیایو علیهم السلام په تکذیب کونکو کښی گډ او ډیر سخت کافران وگڼل شول.

وَالَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَمْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ أُولَٰئِكَ سَوْفَ يُؤْتِيهِمُ أَجْرُهُمْ
وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٥٩﴾

او هغه کسان چه ایمان ئی راوړی دی پر الله او پر (تولو) رسولانو د (الله) او نه دی کړی دوی تفریق (بیلتون) په مینځ د هیش یوه کښی له دوی نه (په نه منلو سره) دغه (مؤمنان په تولو مؤمن به شیانو) ژر به ورکړی (الله) دوی ته اجر و نه (ثوابونه) د دوی او دی الله ښه مغفرت کونکی (د خطیاتو) ډیر رحم والا (د اجر او ثواب پر انعام سره)

تفسیر: یعنی هغه کسان چه په مینځ د هیش یو له انبیایو علیهم السلام کښی ئی جلا (جدا) والی ونه کړ بلکه په الله جل جلاله او د ده پر گردو (تولو) رسولانو علیهم السلام باندی ئی ایمان راوړ نو الله تعالیٰ په خپل فضل او مرحمت سره دوی گردو (تولو) ته لوی ثواب ورکوی له دی ځنی هغه مسلمانان مراد دی چه پر الله تعالیٰ او پر محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم او پر نورو تولو رسولانو علیهم السلام او نورو گردو (تولو) مؤمن به شیانو باندی ئی ایمان راوړی دی.

يَسْأَلُكَ أَهْلُ الْكِتَابِ أَنْ تُنِزَلَ عَلَيْهِمْ كِتَابٌ مِّنَ السَّمَاءِ فَقَدْ سَأَلُوا مُوسَىٰ الْكَبِيرَ
ذَٰلِكَ فَقَالُوا أَرَنَا اللَّهُ جَهْرَةً فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْقَةُ بِأَرْعَائِهِمْ ثُمَّ
اتَّخَذُوا الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمُ الْبَيِّنَاتُ فَعَفَوْنَا عَنْ ذَٰلِكَ

سوال کوی له تانه (ای محمده!) اهل د کتاب (یهودان) د دی چه نازل کړی

ته پر دوی (لکه تورات یو لیکلی) کتاب له آسمانه نو په تحقیق سوال کړی وو دوی (یعنی پلرونو د دغو یهودانو) له موسیٰ څخه ډیر لوی له دغه (سواله) پس ویلی وو دوی (موسیٰ ته) چه وښیه مونږ ته الله ښکاره (مخامخ) نو ونيول دوی صاعقه (تندر) په سبب د ظلم د دوی (چه د الله د لقاء سوال و په دنیا کښی) بیا ونيوه دوی خسی (په خدائی سره) پس له هغه چه راغلی دوی ته ښکاره معجزی (په توحید) پس عفوه وکړه (تیر شو) مونږ له دی گناه (د دوی په توبه کولو سره)

تفسیر: د یهودانو څو مشران د رسول اکرم صلی الله علیه وسلم په خدمت کښی حاضر شول او ویی ویل «که ته په رښتیا سره رسول ئی نو یو لیکلی شوی کتاب یو ځلی له آسمانه راوړه ! لکه چه حضرت موسیٰ علیه السلام تورات راوړی و» نو پر دغی ، خبری دا آیت نازل شو ، او د دی رکوع گرد (تول) الزامات د دوی په ځواب کښی ذکر کیری او وروسته له هغه تحقیقی ځواب ورکوی ، د آیت مطلب دا دی ای محمده ! صلی الله علیه وسلم یهودان چه له تا ځنی عناداً د هسی کتاب مطالبه کوی ، د دوی داسی بیباکی او سرکښی د تعجب خبره نه ده ، د دوی پلرونو له دی ځنی هم لویه او سخته غوښتنه له خپل نبی موسیٰ علیه السلام ځنی کړی وه چه مونږ ته الله تعالیٰ په ښکاره ډول (طریقه) سره راوښیه ! که نه مونږ ستا خبره نه منو لکه چه په اول جزء د البقرة د سورت په (٥٥) آیت ٦ رکوع کښی تیر شو ، نو ځکه پر داسی ویونکو باندی تکه ولویده . او گرد (تول) سره مړه شول ، بیا الله تعالیٰ د موسیٰ «علیه السلام» په دعا سره دوی ژوندی کړل ، د دومره عظیم الشانو معجزو له لیدلو سره بیا د خسی په عبادت کښی مشغول شول بیا الله تعالیٰ دوی وښل دا واقعه د البقرة په سورت کښی لږ څه په تفصیل سره ذکر شوی ده .

وَآتَيْنَا مُوسَىٰ سُلْطَانًا مُّبِينًا ﴿٥٦﴾

او ورکړی وه مونږ موسیٰ ته غلبه صریحه (برهان ښکاره) (چه د موسیٰ په حکم او یا زړه تنو د خسی عبادت کونکو په یوه څانښت کښی خپل ځانونه طوعاً ووژل)

تفسیر: له ښکاره غلبی څخه مراد دا دی چه حضرت موسیٰ علیه السلام خسی ذبح کړ او په اور کښی ئی وسوځاوه او ایره ئی د سیند په هوا کښی وغورځوله او (٧٠٠٠٠) له هغو کسانو څخه (چه د خسی په عبادت کښی مشغول شوی وو) ووژل شول.

وَرَفَعْنَا قَوْمَهُمُ الطُّورَ بَيْنَ يَدَيْهِمْ

او پورته کړی ؤ مونږ برسیره پر دوی (غر د) طور دپاره د (قبول د کلکي) وعدی د دوی (چه د موسوی شریعت په منلو سره ئی کړی وه)

تفسیر: یعنی هر کله چه یهودانو وویل چه د «تورات» حکم سخت دی. مونږ ئی نه منو نو دلته د «طور» غر له ځمکي څخه ورپورته. او د دوی پر سرونو باندی ځوړند شو (چه له خپله عهده سره سم) د «تورات» احکام ومنی! او مضبوط او کلک ئی ونیسی! که نه دا غر ستاسی په سر لویږی.

وَقُلْنَا لَهُمْ ادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا

او ویلی وو مونږ دوی ته چه ننوځی! په وره (د ایلیا د ښار) سجده کوونکی

تفسیر: په یهودانو باندی حکم وشو چه په سجده کولو سره ښار ته ننوځی او د ننوتلو په وخت کښی مو سرونه رانېکته کړئ! دوی د سجدی کولو په ځای په خپلو کناتیو وښوریدل او وښویدل ، نو کله چه ښار ته ورسیدل ، پر دوی باندی ویا او طاعون گډ شو ، او تر غرمی پوری د دوی په منځ کښی اویا زره کسان مړه شول.

وَقُلْنَا لَهُمْ لَا تَعْدُوا فِي السَّبْتِ وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا ﴿١٠٦﴾

او ویلی وو مونږ دوی ته چه مه تیرېږی له (حده) په (ورځی د) شنبی کښی (د ماهیانو په ښکار سره) او اخیستی وه مونږ له دوی څخه وعده محکمه (مضبوط قول په دغه خبره)

تفسیر: په یهودانو باندی حکم شوی ؤ چه د شنبی (خالی) په ورځ کښی د ماهی (کب) ښکار مه کوئ! او په دی ورځ کښی ، له گردو (تولو) ورځو ځنی دیر کبان په اوبو کښی دوی ته په نظر ورتلل. نو یهودانو داسی چل او حیله جوړه کړه چه د سیند په غاړو کښی ئی حوضونه او ناوړونه (تالابونه) جوړ کړل، او د شنبی په ورځو کښی به ئی کبان په هغو حوضونو کښی ننه ایستل او ساتل، او په نورو ورځو کښی به ئی ښکار کول. د دی فریب او عهد ماتولو له امله (وجی) الله تعالی له دوی ځنی بیزوګان جوړ کړل چه په ځناورانو کښی ډیره خسیسه محیله (حیله کونکی) او مکاره طبقه ده.

فَمَا تَقْضِيهِمْ مِّمَّا قَالُوا وَكُفِّرْهُمْ بِآيَاتِ اللَّهِ وَقْتُلْهُمْ الْاَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَقَوْلِهِمْ
قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ طَبَعَ اللَّهُ عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ۝

پس (په سزا ورسولی شول دوی) په سبب د ماتولو د دوی د کلک عهد خپل او په سبب د کفر (د نیکونو) د دوی په آیتونو د الله باندی او په وژلو د دوی انبیاء لره (لکه یحیی، زکریا) په ناحقه (په خپلی عقیدی سره هم) او په ویلو د دوی (دا خبره نبی ته د تمسخر په ډول (طریقه) چه زړونه مو په پردو کښی پټ دی، (ستا وینا پری اثر نه کوی. نو الله د دغو یهودانو په رد کښی فرمایي چه داسی نه دی لکه چه تاسی ئی وایئ) بلکه مهر (د غفلت) وهلی دی الله په زړونو د دوی په سبب د کفر د (نیکونو د) دوی پس ایمان نه راوړی دوی مگر لږ (د دوی)

تفسیر: یعنی یهودانو هغه عهد مات کړ، نو الله تعالیٰ په دوی باندی په دی عهد ماتولو او د نورو آیتونو په انکار، او د انبیاء علیهم السلام په ناحقه وژلو او د دوی په دی وینا باندی چه زمونږ په زړونو باندی پردی او پوښونه دی خورا (ډیر) سخت سخت عذابونه نازل کړل. کله چه زمونږ رسول صلی الله علیه وسلم یهودانو ته هدایت کاوه، دوی وویل چه زمونږ زړونه په پردو کښی دی، او ستا خبری هلته نه رسیږی. الله تعالیٰ فرمائی چه خبره داسی نه ده. بلکه د دوی د کفر او انکار په سبب د دوی پر زړو باندی الله جل جلاله مهر لگولی دی، چه د دغه مهر له امله (وجی) ایمان د دوی په برخه نشی کیدی مگر لږ څه کسان له دی نه مستثنیٰ دی. لکه عبدالله بن سلام او د هغه نور ملگری (رضی الله تعالیٰ عنهم)

وَيَكْفُرْهُمْ وَقَوْلِهِمْ عَلَىٰ مَرْيَمَ بُهْتَانًا عَظِيمًا ۝ وَقَوْلِهِمْ اِنَّا قَتَلْنَا
الْمَسِيحَ عِيسَىٰ ابْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ اللَّهِ

او په سبب د کفر د (نیکونو د) دوی (مکرراً) او (په سبب د) ویلو د دوی پر مریمی دروغ ډیر غټ (د زنا) او (په سبب د) ویلو د دوی (داسی چه) بیشکه وژلی دی مونږ مسیح عیسیٰ زوی د مریمی رسول د الله (په گومان خپل)

تفسير: او له دی جهته چه د حضرت عیسیٰ علیه السلام شخه منکران شول او بل ئی کفر ځانونو ته غوره کړ او پر حضرت بی بی مریمې رضی الله تعالیٰ عنها ئی لوی تهمت (تور) وکړ او د دوی پر دی خبری باندی چه په افتخار سره به ئی ویل «مونږ وژلی دی عیسیٰ زوی د مریمې چه د ده له اظهار سره سم د الله تعالیٰ رسول ؤ» نو د دی گردو (تولو) جهتونو له امله (وجی) پر یهودانو باندی عذابونه او مصیبتونه نازل شول. (که لفظ د «رسول الله» د یهودانو وینا وی نو استهزا ده. او که د الله جل جلاله وی استیناف یعنی ځانته جمله ده منصوب بالمدح ده، یعنی مدح کوم د رسول الله نو فرمایي الله په تکذیب د یهودانو کښی)

وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ وَإِنَّ الَّذِينَ احْتَفَلُوا بِهِ
لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مِمَّا هُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِلَّا اتِّبَاعَ الظُّلُمِ وَمَا قَتَلُوهُ
يَقِينًا ۚ لَئِنْ رَفَعَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ۝

حال دا چه نه ؤ وژلی دوی دغه (عیسیٰ واقعاً نه پر دار کړی ؤ دغه (یقیناً) و لیکن مشته کړی شو (دغه وژلی شوی په دار وهلی شوی په عیسیٰ سره) دوی ته، او بیشکه هغه کسان چه اختلاف کړی دی دوی په (حق د) عیسیٰ کښی خامخا په شک کښی دی په (شان) د ده کښی نشته دوی ته په (شان) د ده کښی هیڅ علم مگر تش متابعت د گومان (خپل) او نه ؤ وژلی دوی عیسیٰ (په وژلو یقینی سره)، بلکه پورته کړی ؤ دی الله طرف خپل ته، او دی الله ښه قوي غالب (د احکامو په انفاذ) ښه حکمت والا (چه هر کار په تدبیر او مصلحت کوی)

تفسير: الله تعالیٰ د دوی د دی وینا تکذیب کوی او فرمایي چه دغو یهودیانو په واقع کښی حضرت عیسیٰ علیه السلام نه دی وژلی او نه ئی په دار کړی ؤ. هغه مختلفي خبری چه یهودان ئی په دی باره کښی کوی له خپله فکړه او اټکله ئی وایی او د الله تعالیٰ له لوری په شبهه کښی اچول شوی دی. او له دوی شخه هیڅوک په اصلی خبری نه دی خبر رښتیا خبره دا ده چه الله تعالیٰ حضرت عیسیٰ علیه السلام آسمان ته وخیژاوه او الله تعالیٰ پر گردو (تولو) شیانو باندی قادر او په هر کار کښی ئی یو حکمت دی. خبره دا ده کله چه یهودانو د حضرت عیسیٰ علیه السلام وژلو ته عزم او قصد وکړ، نو ږومبی یو سری د عیسیٰ علیه السلام کور ته ننوت کله چه

الله تعالى عيسى عليه السلام آسمان ته وخیژاوه نو پاک الله د دی سری شکل لکه د عیسیٰ علیه السلام غوندی واپاوه او ورسره مشابه ئی کر. څرنگه چه نور یهودان هغه پسی د عیسیٰ علیه السلام کور ته ننوتل هغه سری ئی چه نوم ئی طیطاوش و مسیح وگانه او و ئی واژه وروسته له هغه دوی ته داسی یو خیال پیدا شو چه «د دی مصلوب مخ خو د مسیح له مخ سره ډیر مشابه دی. او نور بدن ئی زمونږ د ملگری په شان راینکاری» چا وویل «که دا مقتول مسیح وی نو زمونږ سری «طیطاوش» چیری لار؟ او که دا زمونږ سری دی نو مسیح چیری دی؟ تش په اټکل او گومان هر چا هر څه ویل او اصلی خبره له دوی ځنی هیچا ته ښکاره نه وه رشتیا خو هم دا ده چه په یقین سره عیسیٰ علیه السلام دوی له سره وژلی نه دی. بلکه الله آسمان ته پورته کری دی او یهودان ئی په شبهه کښی اچولی دی.

وَأَنَّ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ إِلَّا لِيُؤْمِنُوا بِهِ قَبْلَ مَوْتِهِ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكُونُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا

او نیشته هیڅوک له اهل د کتابه مگر قسم دی هر ورو (خامخا) چه ایمان به راوړی دوی خامخا (په وخت د نزعی خپلی یا په وخت د نزول د عیسیٰ پر دغه (عیسیٰ) په خوا له مرگه د ده څخه او په ورځ د قیامت کښی به وی (عیسیٰ) پر دوی بانندی شاهد (چه یهودانو ونه منلم او نصرانیانو «ابن الله» وبللم).

تفسیر: حضرت عیسیٰ علیه السلام پر آسمان کښی ژوندی موجود دی کله چه (دجال پیدا شی نو هله به عیسیٰ علیه السلام بیا دغی ځمکی ته تشریف راوړی او (دجال) به وژنی او یهودان او نصرانیان به په ده بانندی صحیح ایمان راوړی چه بیشکه عیسیٰ ژوندی دی، مر شوی نه دی او د قیامت په ورځ کښی به حضرت عیسیٰ علیه السلام د دوی دغه گرد (تول) اعمال او حالات اظهاروی چه یهودانو زما تکذیب او مخالفت کاوه او نصرانیانو ماته د الله جل جلاله زوی ویل»

فَبُظِّلِم مِّنَ الَّذِينَ هَادُوا حَرَمًا عَلَيْهِمْ طَبِيبَاتٌ أُحْلَتْ لَهُمْ وَبَصَدَّ هُم عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ
كَثِيرًا ۖ وَأَخَذَهُمُ الرِّبَا وَقَدْ نُهُوا عَنْهُ وَأَكْلِهِمْ أَمْوَالِ النَّاسِ

بِالْبَاطِلِ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٣٩﴾

نو په سبب د ظلم له هغو کسانو چه يهودان دی حرام کرل مونږ پر دوی باندی طیبات (هغه ډیر پاک شیان) چه حلال کړی شوی وو دوی ته او (په سبب د) اړولو (منع کولو) د دوی له لاری د الله څخه ډیر (خلق) او (په سبب د) اخيستلو د دوی سود (له خلقو نه) حال دا چه په تحقیق منع کړی شوی وو دوی (په تورات کښی) له دغه (سوده) او (په سبب د) خوړلو د دوی مالونه د خلقو په ناحقه سره چه رشوت او نور ناروا شیان دی) او تیار کړی دی مونږ له پاره د کافرانو له دوی څخه عذاب ډیر دردناک .

تفسیر: د یهودانو د گردو (تولو) پخوانیو او وروستنو سختو سختو شرارتونو ذکر نی وفرمایه چه له هغو ځنی د دوی سرکښی او په گناهونو باندی غځردوالی (تینگ والی) او زړه ورتیا ښکاره شوه اوس فرمایي چه مونږ دوی باندی سخت شریعت هم کیښود چه سرکښی نی ماته شی، نو هیڅ شیهه نشوه پاتی چه د طیباتو تحریم په دوی باندی په «تورات» کښی شوی ؤ او له حضرت عیسیٰ علیه السلام سره مخالفت او (بی‌پی مریمی) باندی اتهام ، د «تورات» له نزوله خورا (ډیر) وروسته شوی دی، نو له جرړه څخه پخوا څرنګه سزا مقدمه شوه؟ د دی گردی (تولی) رکوع خلاصه داسی شوه د حضرت موسیٰ علیه السلام د زمانی راهسی اهل د کتاب پرله پسې په خورا (ډیر) لویو شرارتونو او ډیرو سرغړولو، عهد ماتولو او د انبیاء علیهم السلام په ایذا او ضرر رسولو کښی مشغول وو. ای محمده صلی الله علیه وسلم ! اوس که دوی د عناد له مخی له تا څخه د «تورات» غوندی یو کتاب دفتراً یو ځلی طلب کړی او پر قرآن عظیم باندی (چه له گردو (تولو) کتابونو ځنی افضل دی). کفایت ونه کړی. نو له دی متعصبو او نالائقو ځنی هیڅ لری او مستبعد نه دی، د دوی له هسی ناوړو (بیکاره) او نالائقو حرکاتو څخه تعجب مه کوه ! او مه حیرانیږه ! د دوی گرد (تول) پخوانی او وروستنی وړوکی او لوی حرکات مونږ ته ښه معلوم دی، مونږ د دوی دپاره په دنیا کښی خورا (ډیر) سخت شریعت معین کړی او په اخرت کښی مو هم ډیر سخت عذاب ورته مقرر او تیار کړی دی.

لَٰكِنَ الرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ مِنْهُمْ وَالْمُؤْمِنُونَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ
وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَالْبُقِيَّاتُ الصَّلَاةِ وَالْمُؤْتُونَ الزَّكَاةَ

وَالْمُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أُولَٰئِكَ سَنُؤْتِيهِمْ أَجْرًا عَظِيمًا

لیکن هغه (کسان) چه پاخه دی په علم کښی له دوی ځنی او ایمان لرونکی ایمان لری په هغه (کتاب) چه نازل کړی شوی دی تاته او (ایمان لری) پر هغو (کتابونو) چه نازل کړی شوی دی پخوا له تا څخه او (ایمان راوړی پر ټولو انبیاء) سم قائم کوونکو د لمانځه او هغه کسان چه ورکونکی دی زکات لره (یا) او (صفت کوو د) سم قائم کوونکو د لمانځه او هغه کسان چه ورکونکی دی زکات لره او ایمان راوړونکی په الله او په ورځی آخری (چه قیامت دی) دغه (کسان چه د صحیح ایمان او صالح عمل لرونکی دی) ژر به ورکړو مونږ دوی ته ثواب ډیر لوی (جنت، رضا، او لقاء)

تفسیر: یعنی د بنی اسرائیلو هغو کسانو چه مضبوط علم نی درلود (لرلو)، لکه عبدالله بن سلام او د هغه ملگری رضی الله تعالیٰ عنهم او هغه خلق چه د ایمان خاوندان دی، دوی قرآن، تورات، انجیل او نور گرد (ټول) منی، د لمانځه د سم اداء کوونکی له مدح او صفت او ښه حال څخه څه پوښتنی کوی، او زکات ورکونکی او ایمان لرونکی په الله او په قیامت چه دی، مونږ دغو ستایلیو شویو کسانو ته خورا (ډیر) لوی ثواب او اجر ورکوو. پرته (علاوه) له رومښی فریقي چه د هغوی دپاره خورا (ډیر) سخت عذاب موجود دی (پاس په تحت اللفظ کښی د «المقیمین الصلوة» دوه ترجمی لیکلی شوی دی

١. چه «المقیمین» په ﴿يُحْيِيكَ﴾ عطف او تری انبیاء مراد شی. یعنی یؤمنون بالکُتُب و بالانبياء المقیمین الصلوة.

٢. چه یؤمنون خبر شی د «الراسخون» چه مبتداء دی او «المقیمین» په مدح سره منصوب شی چه د هغه ترکیب تقریر اوس تیر شو.

إِنَّا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ

بیشکه چه مونږ وحی مو کړی ده تاته (ای محمده!)

تفسیر: اهل د کتابو او د مکی معظمی مشرکانو او نورو کفارو د قرآن مجید په حقانیت او صداقت کښی راز راز (قسم قسم) خوشی چتی (بیکاره) شبهی پیدا کولی. وگورئ! چه دلته نی داسی وویل لکه چه تورات یو ځای او یو ځلی له آسمانه رانازل شو، ښایی هم هغسی ته هم یو کتاب له آسمانه راوړی، بیا تا رښتینی نبی گڼوڅه ښه ویلی دی هر چا چه ویلی دی

د نابود سری پلمی (تدبیرونه) دیری زده وی

بدئ کار او چپ ئ چاره هره خبره نی کیه وی

نو الله تعالى په خو غایونو کښی آیتونه نازل کړل او حقیقت ئی رابکاره کړ. او د وحی عظمت ئی راڅرگند کړ، او د کفارو د گردو (تولو) چتی (بیکاره) او بیهوده خیالاتو او شهباتو تردید ئی وفرمایه او د الله تعالى د وحی متابعت ئی په تعمیم، او د قرآن مجید اطاعت ئی په تخصیص سره بیان وفرمایه او دا ئی راوښوده چه د الله جل جلاله حکم منل پر گردو (تولو) باندی فرض دی او د هیچا هیڅ یو عذر په دی کښی نه منل کیږی هر څوک چه د ده په تسلیم کښی تردد یا تأمل یا انکار کوی، هغه گمراه او بی دین دی. اوس له دی غایه تحقیقی غواب ورکاوه کیږی. دغه ده چه فرمائی.

کَمَا أَوْحَيْنَا إِلَىٰ نُوحٍ وَالتَّيِّبِينَ مِنْ بَعْدِهِ

لکه چه وحی کړی وه مونږ نوح ته او (نورو) انبیاء ته پس له ده (لکه هود، صالح لوط، شعیب او نور)

تفسیر: له دی نه معلومه شوه چه وحی خاص د الله تعالى حکم او د ده هغه پیغام دی چه په انبیاء علیهم السلام باندی نازلیدلی او همغسی چه پر پخوانیو انبیاء باندی د الله جل جلاله وحی نازله شوی ده، همغسی پر حضرت محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم باندی هم الله تعالى خپله وحی نازله کړی ده، نو هر هغه چا چه هغه پخوانی وحی منلی ده، ښایی چه دا هم هرومرو (خامخا) ومنی او هر هغه چه له هغی غنی انکار کوی، گواکی له گردو (تولو) غنی انکار کوی او له حضرت نوح علیه السلام او له ده غنی له وروستنیو انبیاء علیهم السلام سره د مشابهت وجه ښائی دا وی چه هغه وحی چه د حضرت آدم علیه السلام له وخته شروع شوی وه، هغه بیخی په ابتدائی حالت کښی وه. په حضرت نوح علیه السلام باندی د هغی تکمیل وشو، گواکی په پرمونی حالت کښی هغی تش یو تعلیمی حالات لرلو د حضرت نوح علیه السلام په زمانه کښی هغه کمال ته ورسیده او د دی وړ (لائق) شوه چه د امتحان مورد وگرځی حکم منونکو ته انعام او غاړه غرونکو ته سزا ورکړه شی لکه چه د اولوالعزمو انبیاء علیهم السلام سلسله هم د حضرت نوح علیه السلام له زمانی راهیسی شروع شوه او د الله تعالى له وحی څخه پر غاړه غرونکو باندی اول غلی د عذاب نزول هم د حضرت نوح علیه السلام له رسالت څخه شروع شو، خلاصه ئی دا چه د نوح علیه السلام له زمانی پخوا د الله جل جلاله او د انبیاء علیهم السلام د حکم پر مخالفت باندی عذاب نه نازلیده بلکه دوی به معذور گنل کیدل او د تعطیل او تاخیر رعایت به پکښی کیده او دیر زیات کوښښ به د دوی په پوهولو کښی صرفیده، د

حضرت نوح علیه السلام په زمانه کښې کله چه مذهبی تعلیم ښه ظاهر شو او خلقو ته د الله تعالی د احکامو په متابعت کښې هیڅ یوه خفاء پاتې نه شوه نو دلته پر غاړه غرونکو باندې عذاب نازل شو ، اول د نوح علیه السلام په زمانه کښې طوفان نازل شو، وروسته له هغه د حضرت هود علیه السلام او حضرت صالح علیه السلام او حضرت شعیب علیه السلام په زمانو کښې کافرانو باندې نور راز راز (قسم قسم) عذابونه نازل شول، نو د محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم د وحی تشبیه څخه د هغو پخوانیو انبیاءو له وحیو سره اهل د کتابو او د مکې معظمې مشرکانو ته پوره تنبیه ورکړه شوه او دوی ته دا خبره لا څرگنده کړی شوه هر څوک چه د محمد صلی الله علیه وسلم وحی یعنی قرآن عظیم الشان نه منی نو هغه هم د لوی عذاب وړ (لائق) او مستحق ځگرځی.

وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ
وَعِيسَىٰ وَيُوسُفَ وَهَارُونَ وَصَلِّمُنَّ وَاتَّبَعُوا دَاوُدَ وَزُبُورًا
وَرُسُلًا قَدْ قَصَصْنَاهُمْ عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَرُسُلًا لَّمْ نَقْصُصْهُمْ
عَلَيْكَ وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَىٰ تَكْلِيمًا

او (لکه چه) وحی کړی وه مونږ ابراهیم ته او اسمعیل ته او اسحاق ته او یعقوب ته او اولادی (د یعقوب) ته او عیسی ته او ایوب ته او یونس ته او هارون ته او سلیمن ته او ورکړی ؤ مونږ داؤد ته زبور او (لیړلی وو مونږ نور داسی) رسولان چه په تحقیق سره قصه کړی ده مونږ د دوی پر تا (ای محمد!) پخوا له دی نه او (لیړلی وو مونږ نور داسی) رسولان چه نه مو دی کړی قیصی د هغوی پر تا ، (ای محمد) او کلام کړی دی الله له موسی سره په کلام کولو.

تفسیر: له حضرت نوح علیه السلام څخه وروسته انبیاء علیهم السلام ئی په اجمال، او هغه انبیاء علیهم السلام ئی چه په دوی کښې مشهور او جلیل القدر او اولوالعزم دی، په تخصیص او تفصیل سره ذکر کړل چه له دی ځنی دا ښه معلومه شوه هغه وحی چه پر حضرت محمد صلی الله علیه وسلم باندې نازل شوی ده ، د هغی حقانیت او د هغی منل هم داسی ضروری دی، لکه چه د نورو اولوالعزمو او مشاهیرو انبیاءو علیهم السلام وحی منل ضروری ؤ او دا هم رانکاره شوه چه پر نورو انبیاءو باندې چه وحی راتله کله به دوی ته پرېنتو پیغام راوړ او کله به هغوی ته لیکلی

کتاب وورسیدو، کله به د ملائکو له وسیلی پرته (علاوه) په خپله الله تعالیٰ خپل رسول سره خبری کولی مگر په دی گردو (تولو) صورتونو کښی څرنگه چه د الله تعالیٰ حکم دی او د بل چا حکم نه دی نو پر بندگانو باندی د هغه اطاعت یو شان فرض دی اعم له دی چه تر بندگانو پوری د هغه د رسیدلو طریقه تحریری وی، که تقریری وی، او که پیغام وی، نو اوس د یهودانو دا وینا «که تاسی د تورات غوندی یو کتاب یو غلی له آسمانه په مونږ نازل کړئ! نو مونږ به تا رشتینی گنو که نه، نو، دا ډیره د ناپوهی او بی ایمانی او حماقت خبره ده. هر کله چه وحی د الله تعالیٰ حکم دی، نو د هغی د نزول صورتونه متعدد دی په هر صورت سره چه وحی راشی د هغی په منلو کښی تردد او انکار. یا داسی ویل «که په هغه ځانته طریقی سره راشی، نو مونږ ئی منو، که نه وی، نو نه ئی منو.» صریح کفر او ښکاره حماقت دی.

رُسُلًا مُّبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿٣٧﴾

(او لیږلی مو دی) رسولان چه زیږی کونکی دی (مؤمنانو ته په جنت) او ویرونکی دی (د کفارو په جحیم) له پاره د دی چه پاتی نشی خلقو ته پر الله باندی هیڅ حجت (دلیل، عذر، بهانه) وروسته له (لیږلو) د رسولانو، او دی الله ښه غالب قوی (په انفاذ د احکامو) ښه حکمت والا چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی).

تفسیر: الله تعالیٰ پرله پسې خپل انبیاء علیهم السلام رالیږلی دی، چه مؤمنانو ته زیږی ورکړی، او کافران وویږوی، تر څو د قیامت په ورځ کښی خلقو ته د دی عذر او بهانی ځانی پاتی نشی، چه وائی «ای ربه! مونږ ته ستا رضا او غیر رضا معلومه نه وه، او که رامعلومه وی نو هر ورو (خامخا) به مو په هغو باندی تگ کړی وی.» نو ځکه الله تعالیٰ خپلو رسولانو ته معجزی ورکړی، او ور وئی لیږلی او رسولانو هم د حق لاری خلقو ته وروښودلی. نو وروسته له دی نه د حق دین په منلو کښی د هیچا عذر او پلمه (بهانه) نه اوریده کیږی د الله جل جلاله وحی داسی قطعی حجت دی چه د هغی په مقابل کښی هیڅ یو سند او حجت نشی چلیدی، بلکه نور گرد (تول) حجتونه باطل او بیکاره کوی او دغه د الله تعالیٰ حکمت او تدبیر دی. که زور او زبردستی وکړی نو څوک ئی منع کولی شی، مگر جبر او ظلم الله تعالیٰ نه خوښوی. (او ډیر غالب او قادر دی په انفاذ او اجراء د هر راز (قسم) احکامو پر مخلوقاتو او محکم کار دی په امر د نبوت او په قطع د حجت کښی) (اگر که یهودان ستا په نبوت شاهی نه ورکوی او تری انکار کوی).

لَٰكِنَ ٱللَّهُ يَشْهَدُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ أَنزَلَهُ بِعِلْمِهِۦ ٱلْبَلَدِ ٱلْكَبِيرِ يَشْهَدُونَ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ شَٰهِدًا ۝۶۶

لیکن الله شاهدهی لولی (اظهار اقرار کوی) په هغه شی چه نازل کړی ئی دی تاته (ای محمده) چه نازل کړی ئی دی دا (معجز قرآن پر تا) په علم خپل سره، او ملائکی هم شاهدهی لولی (په نبوت ستا) او بس دی الله (حق ظاهر کوونکی. نو د دوی شهادت ته حاجت نشته.

تفسیر: یعنی وحی به په هر رسول باندی نازلیده، دا کومه نوی خبره نه ده او گردو (تولو) ته معلومه ده لیکن په دی قرآن کښی الله تعالی خپل خاص علم رالیولی دی، او الله تعالی به دا حق ظاهروی. لکه پوهان چه پری پوهیږی هغه علوم او حقائق چه له دی قران عظیم څخه حاصل شوی دی، او پرله پسې حاصلیږی هغه له نورو کتابونو څنی له سره په لاس نه دی راغلی، او هومره هدایت چه خلقو ته د محمد صلی الله علیه وسلم له وجوده رسیدلی دی، د بل چا له وجوده نه دی رسیدلی.

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَٱصْدُواْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ قَدْ ضَلُّواْ ضَلًّٰلًا بَعِيدًا ۝۶۷ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَٱظْلَمُواْ لَمْ يَكُنِ ٱللَّهُ لِيَغْفِرْ لَهُمْ وَلَا يَهْدِ لَهُمْ طَرِيقًا ۝۶۸ إِلَّا ٱلطَّرِيقَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرًا ۝۶۹

بیشکه هغه کسان چه کافران شوی دی (د محمد له نبوت څخه) او اړولی منعه کړی ئی دی (خلق) له لاری د الله (اسلام) څخه به تحقیق سره همراه شوی دی په همراهی ډیری لری سره (د حق له لاری نه) بیشکه هغه کسان چه کافران شوی دی او ظلم ئی کړی دی (په پتولو د نعت د محمد یا په منعه د مؤمنانو له ایمانه) نه دی الله چه مغفرت وکړی دوی ته او نه چه وښی دوی ته سمه صافه لاره (خو چه دوی کافران دی) مگر (وبه ښی دوی ته) لاره د

دوزخ چه همیشه به وی دوی په هغه کښی تل تر تله (بی انتها بلا انقطاع) او دی دغه (ادخال او خلود فی النار) پر الله باندی دیر آسان.

تفسیر: د قرآن مجید او د حضرت محمد صلی الله علیه و آله و صحبه وسلم له تصدیق او توثیق څخه وروسته فرمائی هغه کسان چه ستا له رسالت څخه منکران شول، او ستا هغه اوصاف او حالات چه په «تورات» کښی موجود وو، هغه ئی گرد (تول) پت کرل، او خلقو ته ئی د هغو په ځای نور مهمل شیان ورڅرگند کرل او نور ئی هم له حقانی دین څخه واپول، نو داسی کسان له سره نه د هدایت وړ (لائق) او نه د مغفرت مستحق دی» له دی نه دا خبره ښه ښکاره شوه چه هدایت یوازی د حضرت محمد صلی الله علیه وسلم په متابعت کښی منحصر دی. او گمراهی د محمدی صلی الله علیه وسلم شریعت د مخالفت نوم دی. چه په دی سره د یهودانو پوره سرزنښ او ترتنه وشوه، او د دوی د خیالاتو غلطول لا ښه واضح شول

يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ الرَّسُولُ بِالْحَقِّ مِنْ رَبِّكُمْ فَأَمِنُوا خَيْرًا لَكُمْ وَإِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ
لِللَّهِ مَا فِي السَّمُوتِ وَالْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ١٤

ای خلقو! په تحقیق راغلی دی تاسی ته رسول (محمد) په حق (قرآن یا اسلام) سره له (طرفه د) ربه ستاسی نو ایمان راوړئ (او قصد وکړئ! د هغه شی چه) خیر دی تاسی ته، او که کافران شوی یئ تاسی پس بیشکه خاص الله لره دی هغه شیان چه په آسمانونو کښی دی او (هغه شیان چه په) ځمکه کښی دی (سره له آسمانونو او ځمکی ملکاً خلقاً او عبیداً)، او دی الله ښه عالم (په ټولو احوالو) دیر حکمت والا (چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی).

تفسیر: ستاسی او ستاسی د کتاب تصدیق، او ستاسی د مخالفینو یعنی د اهل کتاب تغلیط او تضلیل ئی بیان کړ، اوس گردو (ټولو) خلقو ته ندا کاوه شی چه «ای خلقو! زما صادق رسول له رښتینی کتاب او حق دین سره تاسی ته درغلی دی، ستاسی خیر په هم دی کښی دی، چه د هغه گردی (ټولی) خبری ومنئ! او که ئی ونه منئ، نو ستاسی دغه کفر الله جل جلاله ته هیڅ ضرر نه شی رسولی، ځکه چه خاص الله جل جلاله لره هغه گرد (تول) شیان دی چه په آسمانونو او ځمکو کښی دی. او الله جل جلاله ستاسی په گردو (ټولو) احوالو او افعالو خبردار

دی. ستاسی د تولو اعمالو پوره حساب او کتاب کوی، او بدل ئی درکوی.
(فائده): له دی ارشاداتو غنی واضحه معلومه شوه د هغی وحی منل فرض دی چه پر انبیاءو علیهم السلام باندی نازلی شوی دی. او د هغی څخه انکار کول کفر دی.

يَا هَلْ الْكِتَابَ لَا تَعْلَمُونَ فِي دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ
 إِلَّا الْحَقَّ إِنَّمَا الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُولُ اللَّهِ وَكَلِمَتُهُ
 أَلْقَاهَا إِلَى مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِنْهُ فَآمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَا
 تَقُولُوا ثَلَاثَةً إِنَّهُمْ أَخِيْرُكُمْ إِنَّمَا اللَّهُ إِلَهُ وَاحِدٌ
 سُبْحَنَهُ أَنْ يَكُونَ لَهُ وَلَدٌ

ای اهل د کتابو! مه کوئ! تاسی مبالغه (تجاوز له حدودو) په دین ستاسی کښی او مه وایی تاسی پر الله مگر (ویل) حق (ریښتیا)، بیشکه هم دا خبره ده بله نه ده چه مسیح عیسی زوی د مریمی رسول د الله دی او (داسی) کلمه د ده ده، چه غورځولی ده (الله) دغه کلمه مریمی ته او روح دی له جانب د الله نو ایمان راوړئ په الله او په رسولانو د ده (الله)!!، او مه وایی تاسی (داسی چه معبودان) دری دی، منع شی تاسی (له دی وینا، اختیار کړئ توحید چه) خیر دی تاسی ته، بیشکه هم دا خبره ده چه الله حق معبود یو دی (بی شریکه بی عیبه) پاکي ده ده لره له دی چه شی ده ته (نسبت د) ولد،

تفسیر: کتابیانو د خپلو انبیاءو علیهم السلام په تعریف کښی له مبالغی څخه کار اخیست او له حدودو د باندی وتل او خپل انبیاء علیهم السلام ئی خدای او د خدای زامن بلل نو الله تعالی فرمایي چه د دین په خبرو کښی مبالغه مه کوئ!! او په هغه چا چه اعتقاد لرئ! د هغه په تعریف کښی له حده تیری مه کوئ! هومره خبره چه محققه وی له هغی څخه څه زیاتوالی مه کوئ! او د الله تعالی د مقدس شان په نسبت هم هغه خبری وایی چه بیخی ریښتیا او محقق دی او له خپله ځانه هیڅ شی مه وایی! له تاسی غنی څومره لویه غلطی شوی ده، چه حضرت عیسی علیه السلام ته چه د الله جل جلاله رسول او د الله جل جلاله په حکم پیدا شوی دی د وحی په خلاف د

الله جل جلاله زوی وایی او د دری خدایانو معتقدان شوی ییغ ! یو الله جل جلاله دوهم حضرت عیسیٰ علیه السلام دریم بیی مریم رضی الله تعالیٰ عنها له داسی خبرو غنی مو خولی ونیسع ! او الله تعالیٰ واحد احد دی هیڅوک له ده سره شریک نه دی او نه ئی څوک اولاد کیدی شی. د ده پاک ذات له دی گردو (تولو) شیانو غنی پاک او منزله او مقدس دی دا گردی (تولی) خبری له دی نه پیدا شوی دی، چه تاسی د وحی اطاعت ونه کر که تاسی د وحی اطاعت او متابعت کولی، نو الله تعالیٰ ته به مو د اولاد نسبت نه کاوه او د دری خدایانو په منلو سره به مو غانونه صراحتاً نه مشرکانول او د سیدالرسول محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم او د افضل الکتاب قرآن مجید او فرقان کریم تکذیب به مو نه کاوه او داسی پاڅه کافران به نه کیدئ!.

(فائده): د کتابیانو یوی دلی د حضرت عیسیٰ علیه السلام رسالت هم ونه مانه او د ده په وژلو پسې ئی ملاوی وترلی چه د هغه ذکر پخوا تیر شو بلی دلی له دی نه تیری کری، عیسیٰ علیه السلام ئی د خدای زوی وگانه او دواړه دلی کافرانی شوی. د دی دواړو فرقو د گمراهی سبب هم دا شو چه له وحی غنی ئی مخالفت وکر، له دی نه ښکاره شوه چه نجات یوازی د وحی په متابعت پوری منحصر دی.

لَهُ مَا فِي السَّمُوتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿٢٠﴾

خاص ده ته دی هر هغه څه چه په آسمانونو کښی دی (له علویاتو) او هر هغه څه چه په ځمکه کښی دی (له سفلیاتو سره له آسمانونو او ځمکی، ملکاً، خلقاً او عبیداً) او بس دی الله وکیل (کار جوړوونکی).

تفسیر: یعنی په آسمانونو او ځمکو کښی له لاندی تر پاس پوری هر څه شیان چه دی تول د الله تعالیٰ مخلوقات، مملوکات او بندگان دی، او بیا وویيغ چه، د الله تعالیٰ شریک او زوی څوک او څرنګه کیدی شی ؟ او الله تعالیٰ د گردو (تولو) کارونو جوړوونکی دی. او د گردو (تولو) کارونو د جوړولو دپاره هم هغه بس او کافی دی. بل هیچا ته حاجت نیشته نو اوس وویيغ چه الله جل جلاله به شریک یا زوی ته څرنګه محتاج شی؟ خلاصه ئی دا چه نه په کوم مخلوق کښی د ده د شریک کیدلو څه قابلیت او لیاقت شته. او نه د ده په پاک ذات کښی د هغه د ځانیدلو څه امکان شته او نه دی ورته څه اړتیا (احتیاج) او حاجت لری. نو له دی نه دا معلومه شوه چه له مخلوقاتو غنی کوم یوه مخلوق ته د الله تعالیٰ شریک یا زوی ویل د هغه چا کار او فکر دی چه له ایمان او عقل دواړو څخه محروم او بی برخی وی.

(فائده): له پاس مضمون څخه دا خبره ښکاره شوه هر هغه څوک چه د الله تعالیٰ دپاره زوی یا بل کوم شریک پیدا کوی نو دی په حقیقت کښی الله تعالیٰ د گردو (تولو) موجوداتو پیدا کونکی نه گنی او گرد(تول) موجودات د پاک الله مخلوق نه بولی او هم الله جل جلاله د گردو

(تولو) حاجتونو د پوره کولو او کار جوړولو دپاره کافی نه گڼی او ګواکي الله جل جلاله د الوهیت له مرتبې څخه وباسی او په مخلوقاتو او ممکناتو کېنې ئی داخلوی نو اوس د هغی ناپاکی پته ولگیده چه د

﴿سُبْحَنَ أَنْ يُكُونَ لَهُ وَلَدٌ﴾ په ارشاد کېنې ورته اشاره شوی وه او څرنگه چه دغه ناپاکی په حقیقی او مجازی او ظاهری زامنو په ګردو (تولو) کېنې یو شانی موجوده ده، نو ښه ښکاره شوه چه هغه مقدس ذات له دی څخه پاک دی چه زوی ولری او دی له دی نه هم پاک او لوړ دی چه له خپلو مخلوقاتو ځنی کوم یو خپل زوی وګرځوی.

لَنْ يَسْتَنْكِفَ السَّيِّئُ أَنْ يَكُونَ عَبْدًا لِلَّهِ وَلَا الْمَلِكَةُ الْمُقَرَّبُونَ

له سره ننگ (او عار) نه کوی مسیح له دی نه چه شی بنده دپاره د الله او نه (ننگ او نه عار کوی) پرېستی چه مقربى دی (د الله له بندګی څخه)

تفسیر: یعنې د الله جل جلاله ، عبودیت، عبادت او د ده حکمونه په ځای راوړل یو اعلى درجه شرافت او عزت دی ، د دی لوی نعمت د قدر ، اهمیت او د ضرورت پوښتنه دی له حضرت مسیح علیه السلام او نورو انبیاء علیهم السلام او مقربینو ملایکو څخه وکړی شی ! نو دوی د الله تعالی په عبادت ولی شرمیږی ؟ او عار او ننگ تری کوی؟ هو ! ذلت او بی غیرتی خو د ما سواء الله په بندګی کېنې ده لکه چه نصرانیان حضرت مسیح علیه السلام ته ابن الله وائی او خپل معبود ئی تاکلی (مقرر کړی) دی، او مشرکان پرېستی د الله تعالی لونی گڼی ، د دوی او د بتانو عبادت کوی. او د دوی دپاره تل ترته عذاب او ذلت او سپکاوی شته.

وَمَنْ يَسْتَنْكِفَ عَنْ عِبَادَتِهِ وَيَسْتَكْبِرْ فَسَيَحْشُرُهُمُ إِلَيْهِ جَمِيعًا ﴿٥٧﴾
فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ
وَيَزِيدُهُمْ مِنْ فَضْلِهِ وَأَمَّا الَّذِينَ اسْتَنَكَفُوا فَاسْتَكَرُوا

فَيَعَذِّبُهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ۚ وَلَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٤٧﴾

او هر هغه چه ننگ (او عار) و کړی له عبادت د دغه (الله) څخه او تکبر (لوئی وکړی نو ژر به راجمع کړی (الله) دوی طرف خپل ته تول (له پاره د جزا ورکولو) پس هغه کسان چه ایمان ئی راوړی دی او کړی ئی دی ښه (عملونه) پس پوره به ورکړی (الله) دوی ته اجر و نه د دوی (چه وعده ئی ورسره کړی شوی وه) او زیات به (هم) ورکړی دوی ته له مهربانی خپلی، او هغه کسان چه ننگ (او عار) ئی کړی وی او تکبر (لوئی) ئی کړی وی (د الله له عبادت څخه) نو عذاب به ورکړی دوی ته (الله) عذاب دردناک او نه به مومی دوی ځان ته بی له الله هیڅ دوست (نافع په آفاتو کښی) او نه هیڅ مددگار (دافع د عذاب).

تفسیر: یعنی هر هغه سړی چه د الله تعالیٰ له عبادت څخه سرکښی کوی، او غاړه تری غړوی نو دی به له سره بی پوښتنی پاتی نه شی بلکه یوه ورځ به دوی گرد (تول) د الله تعالیٰ په مخ کښی تول کرل شی، او حساب به ورسره وشي، نو هغه کسان چه ایمان ئی راوړی وی، او ښه کارونه ئی کړی وی، یعنی د پاک الله بندگی ئی پوره په ځای کړی وی. نو دوی ته به د خپلو ښو کارونو پوره اجر او ثواب ورکړل شی، بلکه د الله تعالیٰ په فضل او مهربانی به د هغوی له ثواب څخه زیات نور خورا (ډیر) لوی لوی نعمتونه هم ورکړی شی، او هغه کسان چه د پاک الله له عبادت نه ئی سر غړولی وی، په لویو عذابونو کښی به آخته شی، او هیڅوک به له هغو کسانو په داسی سختی کښی هم د دوی خیر غوښتونکی او مددگار نه وی چه دوی هغه د الله تعالیٰ په بندگی کښی شریک کړی وو، او کله چه دا مشرکان او کافران په عذابونو او ربړو (سختو) کښی پراته وی، هیڅوک او هیڅ شی به ئی بی له الله جل جلاله په کار ور نه شی نو نصرانیان دی اوس ښه وپوهیږی چه په دی دواړو صورتونو کښی د دوی له حال سره څه موافق او د حضرت مسیح علیه السلام له شان سره کوم یو کار لائق دی؟

يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ بُرْهَانٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا ﴿٤٨﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَاعْتَصَمُوا بِهِ فَسَيُدْخِلُهُمْ فِي رَحْمَةٍ مِّنْهُ وَفَضْلٍ ۚ وَيَهْدِيَهُمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٤٩﴾

ای خَلْقُو په تحقیق راغلی دی تاسی ته برهان (دلیل، سند، حجت) له طرفه (د) رب ستاسی (چه محمد دی) او نازل کړی دی مونږ تاسی ته نور (رنرا) واضح ښکاره چه (قرآن دی) پس هغه کسان چه ایمان نی راوړی دی په الله او منگولی نی خښی کړی دی په (دین د) ده نو ژر به داخل کړی (الله) دوی په رحمت کښی چه له جانبه د ده دی او په مهربانی کښی او هدایت به وکړی (ویه ښی الله) دوی ته خپل لوری ته لاره سمه صافه (د اسلام او اطاعت).

تفسیر: پخوا له دی نه د الله جل جلاله د وحی او بالخصوص د قرآن عظیم د عظمت او د هغه د حقانیت بیان او د هغه د متابعت د تاکید ذکر و او د هغه په ذیل کښی د حضرت مسیح علیه السلام د الوهیت او د ابن الله توب ذکر وشو، چه د هغه قائلان نصرانیان وو، د هغه د تردید او ابطال څخه وروسته، بیا د هم هغه اصلی او ضروری خبری په نسبت گردو (تولو) ته تاکید کیږی چه ای خَلْقُو تاسی ته د رب العلمین جل جلاله له خوا کامل حجت او روښانه رڼا (رنرا) در رسیدلی ده چه ستاسی هدایت ته بیخی کافی او وافی ده یعنی قرآن عظیم الشان، اوس د هیڅ یو تامل او تردد غای نشته، نو هر هغه څوک چه پر الله جل جلاله باندی ایمان راوړی او دغه مقدس کتاب مضبوط ونیسی، نو دی به د الله جل جلاله په رحمت او فضل کښی داخلیدی او مستقیم به د ده په حضور مشرفیږی او هر څوک چه له هغه څخه مخالفت کوی، د دوی گمراهی او خرابی فقط هم دغه مخالفت گڼل کیږی.

يَسْتَفْتُونَكَ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِي الْكَلَامَةِ

طلب د فتوی کوی دوی له تانه (ای محمده! د کلالی) نو ووايه چه الله فتوی درکوی تاسی ته په (میراث د) کلالی کښی،

تفسیر: په (۴) جزء د دی «النساء» د سورت په (۱۲) آیت (۲) رکوع کښی د «کلاه» د میراث ذکر تیر شوی دی، وروسته له هغه غښتو لویو اصحابو رضی الله تعالی عنهم د دی مسئلی په نسبت د نورو تفصیلاتو پوښتنی وکړی چه د دی غوښتنو په ځواب کښی دا آیت نازل شو. د «کلاه» معنی کمزور او ضعیف او دلته تری مراد هغه مری دی چه د ده په وارثانو کښی پلار او اولاد هیڅوک نه وی. لکه چه پخوا له دی هم بیان شو، ځکه چه اصلی وارث والد او ولد دی، څوک چه دا نه لری، نو د ده حقیقی ورور او خور د زوی او لور حکم لری او که «حقیقی» نه وی نو هم دا حکم په «علاقی» کښی هم دی چه په پلار کښی سره شریکان وی، که یوه خور وی نیمانی، که دوی خویندی وی دوه ثلثه که ورور او خور دواړه وی نو نارینه ته دوه برخي او ښځی ته یوه برخه ورسیږی. که تش یو ورور وی، خور هیڅ نه وی، نو دی د خور د مال

وارث کیپی یعنی ده ته هیخ یوه برخه معینه نه ده ، بلکه تول وری. څکه چه هغه «عصبه» دی لکه چه په راتلونکی آیت کښی دا گرد (تول) صورتونه مذکور دی ، اوس پاتی شو ، هغه خور او ورور چه یوازی په مور کښی سره شریکان وی ، چه دوی ته «اخیاقی» وائی نو د هغه حکم د دغه سورت په شروع کښی فرمایل شوی دی او برخه ئی معینه ده .

إِنْ أَمْرُوْا هَٰلَكَ لَیْسَ لَهُ وَلَدٌ وَلَهُ أُخْتُ فَلَهَا نِصْفُ مَا تَرَكَ

که یو سری مر شی چه نه وی ده لره زوی (او نه پلار) او وی ده لره یوه خور (عینیه یا علائیه) نو (مقرر) دی دی ته نصف «نیم» د هغه مال چه پریښی وی «مری».

تفسیر: یعنی که یو سری مر شی او یوه خور ولری نه زوی تری پاتی وی او نه پلار نو دی ته د میراث نیمایی مال وررسیږی.

وَهُوَ يَرْثُهَا إِنْ كُنَّ لَهَا وَلَدٌ

او دا ورور میراث وری له دی خور څخه که نه وی دی لره زوی (او ځوځات)

تفسیر: یعنی که د دی په عکس کومه ښځه بی ولده مړه شی او له دی ځنی «اعیانی» یا «علائی» ورور پاتی شی، نو دا ورور د خپلی خور د مال وارث کیپی ، څکه چه «عصبه» دی. او که له دی ښځی ځنی زوی پاتی وی نو ورور ته ئی هیخ نه وررسیږی او که تری لور پاتی وی، نو هغه مال چه د لور د برخي له ورکولو څخه وروسته پاتی وی ورور ته وررسیږی که «اخیاقی» ورور یا خور ئی پریښی وی نو هغه ته شپږمه برخه معینه ده ، لکه چه د دی سورت په ابتداء کښی ارشاد وشو.

فَإِنْ كَانَتَا اثْنَتَيْنِ فَلَهُمَا الثُّلُثُ مِمَّا تَرَكَ

نو که وی دا خویندی دوه (یا زیاتی) نو مقرر دی دواړو ته دوه ثلثان له هغه ماله چه پریښی دی (مری)

تفسیر: او که دوه یا له دوو ځنی زیاتی خویندی تری پاتی شی، نو دوی ته دوه ثلثه رسیږی.

وَإِنْ كَانُوا إِخْوَةً رِجَالًا وَنِسَاءً فَلِلَّذِي كَرِمَ ثُلُ حَظِّ الْأُنثَيَيْنِ ط

او که وو دا (وارثان) ورونه او خویندی نارینه او بنحی پس مقرر دی هر نارینه ته په اندازه د برخی د دوو بنحو

تفسیر: یعنی غه ورونه او غه خویندی پریودی ، نو ورور ته دوه برخی او خور ته ئی یوه برخه ورسیږی لکه چه د اولاد حکم دی.

يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ أَنْ تَضِلُّوا

بیانوی الله تاسی ته (احکام د میراث) چه گمراه (او خطا) نه شی تاسی

تفسیر: یعنی رحیم او کریم خدای محض د خپلو بندگانو د هدایت او د دوی د فلاح او نجات له پاره خپل صادق او حق احکام بیان فرمایي، لکه چه دلته ئی د «کلاله» میراث بیان کړی دی. په دی کښی د الله تعالیٰ هیڅ غرض نشته. الله جل جلاله له گردو (تولو) څخه غنی او بی نیاز دی، نو که اوس څوک د الله تعالیٰ د داسی مهربانی قدر ونه کړی بلکه د ده د حکم څخه انحراف وکړی، نو هغه تل تر تله کپخت او شقی پاتی کیږی. له دی ځنی دا رابکاره شوه چه بندگانو ته ښایی چه د گردو (تولو) احکامو متابعت وکړی او که په کوم معمولی او جزوی امر کښی هم مخالفت کوی، نو گمراه کیږی. نو بیا هغه کسان چه د ده په پاک ذات او په کمالیه و صفاتو کښی، د ده له حکم څخه مخالفت کوی، او خپل عقل او خپله غوښتنه د الله جل جلاله په مقابل کښی د ځان مقتدا گرځوی ، د هغو د ضلالت او خباثت درجه هم دی نه قیاس کړئ چه په څه اندازه به وی.

وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ع

او الله پر هر شی ښه عالم دی (نو د بندگانو مصالح هم په حیات او هم په ممات کښی ورته معلوم دی)

تفسیر: پخوا له دی نه معلومه شوی وه چه الله تعالیٰ د خپلو بندگانو هدایت خوښوی، اوس فرمائی چه ده ته ټول شیان معلوم دی، نو مطلب ئی داسی شو چه په دینی مسائلو کښی که تاسی ته کوم ضرورت درپیش شی ، د هغه پوښتنه کوئ! کله چه د دی ارشاد په تعميل کښی لویو اصحابو رضی الله تعالیٰ عنهم د «کلاله» د مسئلې پوښتنه وکړه نو د هغوی د تحسین په

لوری، او وروسته له دی نه د داسی سولاتو کولو په نسبت د ترغیب اشاره فهمیږی، او دا هم تری مفهومیږی چه الله جل جلاله ته گرد (تول) شیان معلوم دی او تاسی ته نه، نو دا هم نشی بنوولی چه په «کلاله» او په نورو صورتونو کښی هغه برخی چه مقرری شوی دی، د هغوی حقیقی علت څه شی دی؟ او بیا د بنی آدمانو عقل د دی خبری وړ (لائق) او قابل کله کیدی شی، چه د حق سبحانه و تعالی په ذات او صفاتو کښی په خلاف د وحی جرأت وکری، کله چه دوی د خپلو تعلقاتو او د اقاربو او د خپلوانو له فرق او امتیاز څخه عاجز او ناتوانه دی، نو د الله تعالی په بی مثله او بی سیاله او بی شریکه ذات او صفاتو باندی د پاک الله له بنوونی څخه څرنګه وپوهیږی؟ او په څه ډول (طریقه) ئی راضکارولی شی؟

(فائده) دلته د «کلاله» له حکمه او د هغه د نزول د سبب له بیان کولو څخه څو خبری

رامعلومی شوی

۱- دا لکه چه پخوا ئی ﴿طَنْ تَلَوَاتُونَ لَوْلَا اَنْ يَلْمُوكَ فِي الشَّعْبِ وَمَا فِي الْاَرْضِ﴾ وفرمایل

وروسته له هغه ئی د تمثیل په ډول (طریقه) د کتابیانو حال بیان کړ، او هم داسی وروسته د ﴿فَاَمَّا الْاِيْمَانُ فَاتَّبَعُوهُ وَارْتَضَوْا بِهِ﴾ الایة - له ارشاده د محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم اصحاب ئی د تمثیل په ډول (طریقه) کړل، څو له وحی څخه د انحراف کونکو ګمراهی او بدی، او د وحی د متابعت کونکو حقانیت او نیکی ښه ښکاره، او وفهمیږی.

۲- د ده په ذیل کښی دغه خبره هم ظاهره شوه چه کتابیانو یو بل داسی خراب کار هم وکړ چه د اقدس سبحانه تعالی ذات دپاره ئی شریک او اولاد وټاکه (مقرر کړو) او دا شنیع امر ئی خپل ایمان وګرځاوه. او د الله تعالی په وحی کښی ئی وړاندی او وروسته، او له خپله ځانه ئی شیان جوړ، او له هغه سره ئی په ښکاره ډول (طریقه) مخالفت وکړ او د رسول الله صلی الله علیه وسلم د اصحابو دا حالت دی چه د ایمان د اصولو پر منلو او عبادت کولو برسیره په جزئیة و معاملاتو او معمولی خبرو کښی هم لکه د میراث او د نکاح او د نورو مسئلو په متعلق د وحی متجسس او منتظر دی او په هر امر کښی د رسول کریم علیه و علی آله و صحبه افضل الصلوة والتسلیم خولی ته ګوری، او خپل عقل او غوښتنی حاکم نه ګنی، که په یو ځلی ئی تشفی او تسلی ونه شی نو مکرر د دوی په خدمت کښی حاضریږی او پرله پسې پوښتنی او ګروپیږی (سوالونه) کوی، پرته (سیوا) له کتابیانو چه دوی به هم هغه شیان کول، چه په فکرونو کښی به ئی راتلل.

یو په غم کښی پروت د نورو، بل غم نه خوری د خپل کور څومره لری دی دوی دواړه ورک کړی سره لور

۳- دا راضکاره شوه چه حضرت سید المرسلین صلی الله علیه وسلم به هم بی د وحی له حکمه له خپله ځانه حکم نه کاوه. که په کوم امر کښی به د وحی حکم نه ؤ، نو ویل به ئی چه «د وحی

تر نزوله پوری بهائی انتظار و کړئ! «کله چه وحی راتله ، نو سم له هغی سره به حکم کیده له دی نه ښه ښکاره شوه چه د پاک الله له ذاته ماسوئ بل هیڅوک حاکم نه دی لکه چه په ﴿إِنْ أَمَرَ اللَّهُ شَيْئًا﴾ او په نورو متعددو آیتونو کښی دا خبره په ښکاره ډول (طریقه) سره مذکوره ده . نور هر څوک چه دی گرد (تول) واسطی دی، چه د هغو په وسیله نورو ته د الله تعالیٰ احکام رسپیږی. هو! دومره توپیر (فرق) پکښی شته چه غځینی وسیلی ئی نژدی او غځینی ئی لری دی. لکه چه د باچا د حکمونو د رسولو دپاره صدر اعظم او نور مقربان وزیران، نظامی مشران، نائب الحکومگان ، اعلیٰ حاکمان ، نور حکام ، قوماندانان ، او گرد (تول) کارداران درجه په درجه وسیله دی، بیا به له دی نه لویه گمراهی څه وی؟ چه په یوه کار کښی د الله تعالیٰ د وحی په خلاف د کوم گمراه خبری ته غور کیښود شی؟ او په هغه عمل وکړی شی؟

هر څوک چه ستا په غای، نورو ته دی گوری تل
لند لیدو نکي بولم دی، پور په نغدی اخلی تل

۴- اشاره ده دی لوری ته چه که گرد (تول) کتاب یو غلی نازل شی، لکه چه اهل الکتاب وایی، په هغه کښی څه ښیگنه (فایده) نشته. بلکه په دی کښی ډیر محاسن او ډیری ښیگنې (فایده) دی، چه د حاجت او موقع سره سم توته توته په متفرق ډول (طریقه) سره نازل شی. ځکه چه په دی صورت کښی هر څوک له خپل ضرورت سره سم پوښتنی کولی شی او د متلو وحی (چه په لمانځه کښی هم لوستلی کیږی) په ذریعه د هغو ځواب ورکول کیدی شی. لکه چه په دی موقع کښی او د قرآن کریم په نورو ډیرو مواقعو کښی دا امر موجود دی او دا صورت برسیره پر زیاتی افادی، د الله تعالیٰ د ذکر د شرافت له سببه او د حق عز وجل د عزت د خطاب له امله (وجی) هسی عظیم فخر لره مشتمل دی، چه بل هیڅ یو امت لره نه دی په نصیب شوی. ﴿وَاللَّهُ وَالْفَضْلِ الْعَظِيمِ﴾ د هر هغه صحابی په ښیگنه (فایده) یا د هغه د سوال په ځواب کښی چه کوم آیت نازل شوی دی، هغه د ده په مناقبو کښی شمیرل کیږی او د اختلاف په مواقعو کښی د هر یوه له رأیی او وینا سره چه متلو وحی سمه نازلیده نو تر قیامت پوری به دا د هغه په ښیگنو (فایده) کښی حساب او ښه نوم ئی پاتی دی. نو د «کلاله» په نسبت د سوال او ځواب ذکر ئی وفرمایه او په دی ډول (طریقه) ئی د عمومی پوښتنو او ځوابونو په لوری اشاره وفرمایله. او ښایی چه د هم دی اشاری له امله (وجی) سوال ئی په مطلق ډول (طریقه) سره وی او مسئول عنه ئی له سوال سره ذکر نه کړ، بلکه په ځواب کښی ئی پری تصریح وفرمایله چه د هغه بل نظیر په قرآن شریف کښی نشته، او هم ئی ځواب بالتصریح د حق تعالیٰ په لوری منسوب وفرمایه. والله اعلم. والله الهادی.

الحاصل د گردو (تولو) احکامو اصل او منشاء د الله جل جلاله وحی ده، او تول هدايتونه او لار ښوونی د وحی پر متابعت باندی موقوفی دی او کفر او ضلالت فقط د وحی په مخالفت کښی

منحصر دی، او شرنگه چه د محمد رسول الله صلى الله عليه وسلم په زمانه کښی د یهودانو او نصرانیانو او گردو (تولو) مشرکانو او نورو گمراهانو د گمراهی اصل او بنسټ (بنیاد) هم دا مخالفت ؤ، نو ځکه حق تعالیٰ د خپل پاک کلام په ډیرو ځایونو کښی د وحی د متابعت فضایل او د هغی د مخالفت په ردائلو باندی تنبیه وکړه او بالخصوص په دی موقع کښی ئی خو دوه رکوع مهم بالشان مضمون دپاره نازلی کړی، او په تفصیل او تمثیل سره ئی بیان فرمایلی دی او ښایی چه له هم دی وجی نه امام «بخاری» رحمه الله په خپل کتاب کښی «د کیف کان بدء الوحی الی رسول الله صلى الله عليه وسلم» باب منعقد کړی دی او په هغه کښی د ﴿إِنَّا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ كَمَا أَوْحَيْنَا إِلَى نُوحٍ وَالذِّكْرِ مِنْ بَعْدِهِ﴾ آیت ئی په «ترجمة الباب» کښی داخل کړی دی او دی دواړو رکوعو ته ئی اشاره فرمایلی ده. ګواکي مطلب ئی دا دی و قوله تعالیٰ ﴿إِنَّا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ كَمَا أَوْحَيْنَا إِلَى نُوحٍ وَالذِّكْرِ مِنْ بَعْدِهِ﴾ الی آخره مضمون الوحی» والله اعلم

تمت سورة «النساء» بفضل الله خالق الارض والسماء! و نرجو منه في الدنيا النعماء وفي الآخرة اللقاء!

سورة المائدة مدينة الآية «٣» فنزلت بعرفات في حجة الوداع وهي (١٢٠) آية و (١٦) ركوعاً رقمها (٥) تسلسلها حسب النزول (١١٢) نزلت بعد «الفتح» د «المائدة» سورت مدنی دی پرته (غیر) له (٣) آیته چه په عرفات په حجة الوداع کښی نازل شوی دی په تلاوت کښی (٥) په نزول کښی (١١٢) سورت دی (١٢٠) آیتونه «١٦» رکوع لری وروسته د «الفتح» له سورت نازل شوی دی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

شروع کوم، په نامه د الله چه ډیر زیات مهربان پوره رحم لرونکی دی

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَوفُوا بِالْعُقُودِ ٥

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو!) پوره کړی تاسی گرد (تول) عهدونه

تفسیر: شرعی ایمان د دوه شیانو نوم دی صحیح معرفت، تسلیم او انقیاد یعنی د الله جل جلاله

او د رسول الله صلى الله عليه وسلم گردد (تول) ارشادات صحيح او صادق وگفته! او د هغه تسليم او قبول ته په اخلاص سره غاړه كيږدئ! د دې تسليمي جزء په لحاظ ايمان في الحقيقت د الله جل جلاله د گردو (تولو) قوانينو او احكامو د منلو او د تولو حقوقو د ادا كولو يو مضبوط عهد او اقرار دى. گواكي د حق تعالى د كامله ربوبيت هغه اقرار چه د «الست» د عهد په سلسله كښي اخيستي شوى ؤ د هغه ښكاره اثر د انسان په فطرت او خته كښي تر نن پوري شته، او د هغه تجديد او تشریح په شرعى ايمان سره كيږي بيا هغه څه اجمالى عهد او تړون چه په شرعى ايمان كښي ؤ، د هغه پوره تفصيل په قرآن او سنت كښي راښكاره شوى دى په دې صورت كښي د ايمان د دعوى مطلب داسى شو چه «بنده په تولو الهى احكامو كښي كه د هغه تعلق مستقيماً له الله جل جلاله سره وي، يا له بندگانو سره له جسماني تربيت سره وي، كه له روحاني اصلاح سره، له دنيوي مفاده سره وي، كه له اخروي فلاح سره، له شخصي ژوند سره وي، كه له اجتماعي حيات سره، له روغى سره وي، كه له جنگ سره، د دې خبري عهد كوى په هر ډول (طريقه) چه وي زه به له خپل مالک سره وفا كوم نبي كريم صلى الله عليه وسلم هغه عهد او پيمان چه د اسلام، جهاد، سمع، او اطاعت، يا نورو عمده و خصائلو او خيرياتو امورو په نسبت د لويو اصحابو څخه د بيعت په شكل اخيستل، هغه د دې ايماني عهد يو محسوس صورت ؤ، او څرنگه چه د ايمان په ضمن كښي بنده ته د الله تعالى د جلال او جبروت صحيح معرفت، او د ده د انتقام او د انصاف شان، او د مواعيدو صداقت، ښكاره، او بېخي پوره يقين هم پري حاصل شوى دى او د هغه مقتضاء دا ده، چه ښايي دى د بد عهدي د مهلكو عواقبو څخه وويږي او خپل هغه گرد (تول) مواعيد چه له الله جل جلاله يا له بندگانو يا له خپل نفس سره نى كړي دي، په داسى ډول (طريقه) سره پوره كړي، چه د حقيقي مالک په وفاداري كښي هيڅ فرق رانشي» له هم دې تقرير سره سم د عقودو او مواعيدو په تفسير كښي هغه مختلف شيان چه له اسلافو ځنې منقول دي، هغه تول سره تطبيقيږي، او په دې آيت كښي د (اى مؤمنانو) د خطاب له لفظ څخه زيات لطف حاصلېږي.

أَحَلَّتْ لَكُمْ بَهِيمَةَ الْأَنْعَامِ

حلال كړى شوى دى تاسي ته (پس له شرعى ذبحى بې ژبى) چارپايان د انعامو (لكه اوبښان، غوايان او پسونه)

تفسير: په (٦) جزء د «النساء» د سورت په (١٦٠) آيت (٢٢) ركوع كښي مونږ ولوستل چه پر يهودانو باندې د دوى د ظلم او بد عهدي په سزا ځينى حلال او طيب شيان حرام، او دوى تړي محروم كړى شوى وو ﴿يُطْلَبُ مِنَ الَّذِينَ هَادُوا حَتَّىٰ يَخْرُجُوا مِنْ دِينِهِمْ﴾ چه تفصيل نى د «الانعام» په سورت كښي راځي. دى مرحومه امت ته د عهدونو له ايفاء له هدايت سره له دې

شیانو غنی د انتفاع اجازه هم ورکری شوی ده یعنی اوبښ، غویی پسه، وزه، او له دی جنسه
 خڅه گرد (تول) اهلی او وحشی (کورنی او ځنگلی) چارپایان لکه هوسی، غش غویی او نور
 ستاسی له پاره په هر حالت کښی حلال کری شوی دی. بی له هغو حیواناتو یا حالاتو چه د هغو
 په متعلق یا حق تعالیٰ په قرآن عظیم، یا د خپل نبی کریم صلی الله علیه وسلم په ژبه د ده په
 احادیثو کښی ستاسی د جسمانی یا روحانی یا اخلاقی مصالحو له امله (وجی) ممانعت فرمایلی
 وی.

الْأَمَانَةُ عَلَيْكُمْ

مگر (حلال نه دی) هغه چه لوستی به شی په تاسی باندی (وروسته له دی نه)

تفسیر: غالباً له دی خڅه مراد هغه شیان دی چه د هم دی سورت په دریم آیت کښی بیان کری
 شوی دی یعنی «حرمت علیکم المیتة» خڅه نیولی تر «ذلکم فسق» پوری.

غَيْرُحِلِّ الصَّيْدِ وَأَنْتُمْ حُرْمٌ

حال دا چه نه ئی تاسی حلال گنونکی د ښکار حال دا چه تاسی احرام
 تړونکی یی!

تفسیر: د محرم له پاره یوازی د وچی د ساکبانو (ذی روحو) ښکار روا نه دی. او د سیند د
 ښکار اجازه ورته شته. کله چه د احرام دومره رعایت شوی دی، چه په هغه کښی ښکار کول
 ممنوع گرځول شوی دی، نو د حرم شریف د حرمت او عزت لحاظ ښایی له دی نه په درجو
 زیات وی یعنی د حرم د ساکبانو (ذی روحو) ښکار ته د محرم او غیر محرم د گردو (تولو) له
 پاره حرام وی لکه چه د ﴿لَا تَحْلِلُوا صَيْدَ اللَّهِ﴾ له عمومه خڅه معلومیږی.

إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ مَا يُرِيدُ ①

بیشکه الله حکم کوی (په تحلیل او تحریم کښی) د هر هغه څه چه اراده
 وفرمایی

تفسیر: یعنی هغه الله جل جلاله چه گرد (تول) مخلوقات ئی پیدا کړل بیا ئی پخپل حکمت او
 کمال سره د دوی په منځ کښی د مراتبو فرق ښکاره کړو په هره نوع کښی ئی سم د هغه له

استعداده بیل بیل فطری خواص او قواوی په ودیعت کیښودی، د حیات او د ممات مختلف صورتونه ئی تجویز کړل، بیشکه همغه الله جل جلاله ته پخپلو مخلوقاتو کښی دا حق هم حاصل دی، چه د خپل کامل اختیار، محیط علم، بالغه حکمت په اقتضاء هر هغه شی چه هر چا ته په هر حالت کښی اراده وفرمایي حلال یا ئی حرام کړی. ﴿لَا يُسْأَلُ عَنْهَا فَعَلٌ وَهُمْ يُسْأَلُونَ﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَحْلُوا شَعَائِرَ اللَّهِ

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو) مه گڼی حلال (مه بی حرمته کوئ!) شعائر (نښی د دین) د الله (چه د حج مناسک دی)

تفسیر: یعنی هغه شیان چه د حق تعالی د عظمت او معبودیت دپاره خاص علامات او نښی مقررې شوی دی د هغوی بی حرمتی مه کوئ! چه دی کښی حرم محترم بیت الله شریف، جمرات، صفا، مروه، هدی، احرام، مساجد. آسمانی کتابونه او نور گرد (تول) حدود او فرائض او دینی احکام شامل دی، وروسته له دی علائمو او نښو ځنی د ځینو مخصوصو شیانو ذکر فرمایي چه په مناسکو پوری تړلی دی. لکه چه له دی آیت څخه پخوا په بل آیت کښی د محرم ځینی احکام ذکر شول.

وَالشَّهْرَ الْحَرَامَ

او مه (بی عزته کوئ!) میاشتی حرمت والا (په قتال او جدال سره)

تفسیر: حرمت والا میاشتی څلور دی لکه چه د «التوبة» د سورت په (٣٦) آیت (٥) رکوع کښی «منها اربعة حرم» مذکور او هغه محرم، رجب، ذی القعدة، ذی الحجة دی. او تعظیم او احترام ئی دا دی چه ښایی په دی میاشتو کښی له نورو میاشتو ځنی د نیکی او تقوی زیات التزام وکړ شی! او ښایی چه له شر او فساد څخه د ځان ژغورلو (بج کولو) دپاره ډیر اهتمام وشي. خصوصاً نه ښایی چه حجاج وربروی، یا د بیت الله له حج څخه ئی ستانه (واپس) کړی. اګر که دا امور د کال په دولسو میاشتو کښی واجب العمل دی، مګر بالخصوص په دی محرمو میاشتو کښی ډیر زیات تاکید شوی دی. باقی د اسلام د دښمنانو په مقابل کښی د هجوم او تعرض ممانعت په دی میاشتو کښی اوس نه دی پاتی او دا د جمهورو مذهب دی، لکه ابن جریر رحمة الله علیه په دی باندی اجماع رانقل کړی ده د دی بیان به هم انشاء الله تعالی د «التوبة» په سورت کښی راشي.

وَلَا الْهَدْيَ وَلَا الْقَلَائِدَ

او مه (بی حرمته کوئ!) هغه ساکین (ذی روح) چه د کعبی هدیه وی (بی قلادی او نه هغه «هدیه» چه په غاړه ئی قلادی وی (او د کعبی په لوری بیولی کیږی)

تفسیر: (قلائد) د قلاده جمع ده چه له هغی څخه هغه طوق یا هار یا غاړکی یا غړوندی مراد دی، چه د «هدی» د حیوان په غاړه کښی د علامی او نښی په ډول (طریقه) اچول کیږی شو د «هدی» حیوان پری وپیژندلی شی او له تعرض څخه مامون وی او لیدونکی ته د هسی عمل د کولو ترغیب هم وشی، قرآن کریم د دی شیانو تعظیم او حرمت باقی پریښود او د «هدی» او د هغی د علامو او نښو سره تعرض کول ئی ممنوع کړل.

وَلَا إِلَيْنَ الْبَيْتِ الْحَرَامِ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّن رَّبِّهِمْ وَرِضْوَانًا

او مه (بی عزته کوئ!) قصد کوونکی (ورتلونکی) د کور حرمت والا ته (د حج یا د عمری له پاره) حال دا چه غواړی دوی فضل له (جانبه د) رب خپل او (د ده) خوښی

تفسیر: په ظاهر کښی دغه ویاړ (فخر) یوازی د مسلمانانو دی. یعنی هر هغه مخلص مسلمان چه د حج یا د عمری دپاره ځی، د هغه تعظیم او احترام وکړئ! ، او د دوی په لاره کښی ډبري (روړی) مه اچوئ! او ربړ (تکلیف) مه ورسوئ! که هغه مشرکان چه د بیت الله حج ته راتلل هم د دی آیت په عموم کښی داخل شی (ځکه چه هغوی به هم په خپل زعم او عقیده سیره سم د الله تعالیٰ د قرب او فضل او خوښی طالبان وو) نو هلته به ویلی کیږی چه دا حکم له هغه وخت څخه پخوا دی چه د ﴿إِنَّمَا الشِّرْكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا السَّجْدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عَلَمِهِمْ هَذَا﴾ منادی کړی شوی وه.

وَإِذَا حَلَلْتُمْ فَاصْطَادُوا

او کله چه (له احرامه) حلال شوئ پس ښکار کوئ تاسی (که مو خوښه وی)،

تفسیر: یعنی د ښکار هغه ممانعت چه د احرام په حالت کښی کړی شوی ؤ ، د احرام له اتمام نه وروسته پاتی نشو.

وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ اَنْ صَدُّوْكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ اَنْ تَعْتَدُوْا

او نه دی باعث کری تاسی دښمنی د یوه قوم (له پاره) د دی چه منعه کری ده دوی تاسی لره له مسجد حرام څخه په دی چه تاسی به تجاوز وکړئ (پر هغوی په انتقام اخیستلو)

تفسیر: (یعنی د کافرانو د قوم بغض او دښمنی دی تاسی دی ته اړ (مجبور) او باعث نه کری چه له خپله حده تیر شی او د دی تیرو شیانو حرمت ونه ساتئ) هغه شعائر چه په پرمېنی آیت کښی د الله تعالی له خوا لوی او محترم ښودل شوی وو، د مشرکانو له لوری د هجرت په شپږم کال کښی توهین او سپک شول. او رسول الله مبارک نژدی له (۱۵۰۰) اصحابو سره د ذیقعدة الحرام په میاشت کښی محض د عمری د اداء کولو په قصد له مدینې منورې څخه رهی (روان) شول. کله چه «حدیبی» ته ورسیدل، مشرکانو دوی د دی اسلامی عبادت له اداء کولو څخه منع کړل دوی نه د احرام حالت، او نه د کعبی شریفی د حرمت، او نه د «شهر الحرام» د احترام، او نه د «قلاند» او نه د «هدی» څه لحاظ او خاطر وکړ. مسلمانانو د «شعائر الله» له دی توهین او د مذهبی فرائضو له دی ممانعت څخه چه د دی ظالم او وحشی قوم له لوری وشو که هر غومره د غیظ او غضب او بغض او عداوت اظهار کری وی، حق ئی درلود (لرلو) او بی غایه نه ؤ، او که د دوی په مقابله کښی د انتقام په ځوښ (جوش) کښی له سده وتلی وی او په کوم اقدام باندی ئی لاس پوری کری وی، هم ښاییدل او ممکن ؤ، لیکن د اسلام محبت او عداوت هم په عدل او انصاف او حقانیت بنا دی، لکه چه قرآن کریم د داسی جابرو او ظالمو دښمنانو په مقابل کښی هم مسلمانانو ته حکم ورکړ «چه خپل جذبات دی تر اداری لاندی ونیسی» ځکه چه انسان د ډیر محبت او زیات عداوت په وخت کښی په ځوښ (جوش) راځی، او د خپل ځان اداره هیڅ نشی کولی او له حده تیری کوی، نو ځکه ئی وفرمائیل چه ښایی د خورا (ډیر) سختو دښمنانو عداوت او دښمنی هم تاسی د عدل او انصاف له دائری څخه ونه باسی او د عدل او انصاف واگی مو له لاس څخه خوشی نه شی.

(دغه احکام د «لاتحلوا» څخه دی تر دی غایه پوری منسوخ دی. بی له ښکار څخه)

وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ

او مرسته (مدد) کوئ تاسی یو تر بله په نیک کار او تقوی (پرهیزگاری)

کنبی او مه کوئ تاسی مرستی (مدد) یو تر بله پر گناه او پر عدوان (ظلم تجاوز)

تفسیر: که کوم سری بالفرض د انتقام په څوښ (جوش) کنبی راشی او تیری وکړی نو د هغه د ممانعت تدبیر دا دی چه د مسلمانانو جماعت دی نه یوازی له ده سره په هغه ظلم او عدوان کنبی مرسته (مدد) ونه کړی، بلکه گرد (تول) سره دی لاس یو، او د نیکی او تقویٰ مظاهره دی وکړی! او د ده د زیادت او بی اعتدالی مخه دی ونیسی!

وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ①

او ویرېږئ تاسی له الله څخه بیشکه چه الله دیر سخت دی عذاب (د ده متخلفینو لره)

تفسیر: یعنی د حق پرستی او انصاف خوښولو او د گردو (تولو) ښو اخلاقو بیخ د پاک الله څخه ویره ده. او که د الله جل جلاله څنی ویره، او په نیکی کنبی تعاون او په بدی کنبی عدم تعاون نه وی، نو د عمومی عذاب د وقوع اندېښنه وه (اعاذنا الله منه)! څرنگه چه الله جل جلاله د هغو شیانو د بیان اراده وفرمایله، چه وعده ئی په «الا مايتلى» کنبی کړی شوی وه، نو دا آیت نازل شو

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ وَالْدَّمُ وَلَحْمُ الْخَنَازِيرِ وَمَا أُهِلَّ لِغَيْرِ
 اللَّهِ بِهِ وَالْمُنْخَنِقَةُ وَالْبَوْقُ ذَلَّةً وَالْمُتَرَدِّيةُ وَالتَّايِجَةُ وَمَا
 أَكَلَ السَّبُعُ إِلَّا مَا ذَكَّيْتُمْ وَمَا ذَرَجَ عَلَى الصُّبِّ وَأَنْ تَسْتَقْسِمُوا
 بِالْأَزْكَامِ ذَلِكُمْ فُسْقٌ

حرام کړی شوی دی پر تاسی (خوراک د) مردار (حيوان) او (د بهیدونکي) وینی او د غوښی د خنزیر او د هر هغه (حلال کړی شوی حیوان) چه آواز کړی شوی وی بی له (نامه) د الله (د بل شی) په هغه باندی (د ذبحی په وخت کنبی) او د خپه کړی شوی او د کوتک (او د نورو) وهلی شوی او د

غورغیدلی (له پاسه ژوری ته) او د خیری شوی په وهلو د ښکر او د هغه چه (تری) خوړلی وی غناورانو مگر (روا دی) هغه چه حلال (یی) کړئ تاسی او (پکښی روح وی) ، او (حرام دی) هغه چه حلال کړی شوی وی (په نامه د کوم ممنوعه غای یا شی) او دا چه تقسیم وکړئ تاسی په غشو د قمار سره ، دغه (تیر محرمات یا تقسیم یا تفاؤل په دی غشو سره گناه او) فسق دی،

تفسیر: یعنی حرام کړی شوی دی پر تاسی دغه لس شیان

۱. «میتة» یا مرداره چه بی ذبھی مره شوی وی (بی له ماهی او ملخه) حرامه ده. «میتة» هغه واجب الذبح حیوان ته وایه شی، چه بی له حلاؤلو په خپل مرگ مړ شی، او وینه او غریزی حرارت ئی په غوښه کښی محتقن او جذب شوی پاتی شی، چه د هغه له سمیت او گندگی غنی خو راز (قسم) بدنی او دینی ضررونه پیدا کیږی. «ابن کثیر» ښایی د دی تعمیل د تنبیه فرمایلو له امله (وجی) له «میتة» څخه وروسته د وینی حرمت ذکر شو، وروسته د حیواناتو د یوی خاصی نوعی د (خنزیر) د تحریم ذکر وشو، چه د هغه بی انتهای نجاست خوړل ، او زیاته بی حیائی. عمومی شهرت لری، ښایی د هم دی امله (وجی) زمونږ حقه شریعت د وینی په شان (خنزیر) هم (نجس العین) مقرر کړی دی د دغو دری واړو شیانو له ذکر څخه وروسته چه د دوی په وجود کښی مادی خبائثت او گندگی موندله کیږی، د بل یو قسم محرماتو ذکر فرمائی یعنی هغه حیوان چه د خپل ذات په اعتبار حلال او طیب وی، مگر له حقیقی مالک او معنوی غښتن (مالک) جل جلاله څخه ماسواء د بل چا د نذر او نیاز په ډول (طریقه) تاکلی (مقرر) شوی وی نو د هغه خوراک هم د نیت د خبائثت او د عقیدې د گندگی له امله (وجی) حرام دی. د کوم ساکن (ذی روح) او سا یوازی د هغه مالک او خالق په حکم او نامه اخیستله کیږی چه د هغه په حکم او اراده پری موت او حیات راځی. باقی (منخنقه) او نور غیر مذبوحه حیوانات ټول د میتی (مرداری) په حکم کښی داخل دی لکه چه د ﴿وَمَا مِنْ شَيْءٍ إِلَّا عَلَيْنَا نَجِّهِ﴾ او ﴿وَمَا مِنْ شَيْءٍ إِلَّا عَلَيْنَا نَجِّهِ﴾ سره ملحق دی په جاهلیت کښی د دی گردو (ټولو) شیانو خوراک معتاد ؤ نو ځکه ئی په داسی تفصیل سره بیان وفرمایه

۲- د بهیدونکی وینی خوراک حرام دی لکه چه په (۸) جزء د الانعام په (۱۴۶) آیت (۱۸) رکوع کښی ﴿دَمَاقُفُوحًا﴾ راغلی دی.

۳- د خنزیر د غوښی خوراک حرام دی او د خنزیر د نورو گردو (ټولو) اجزاؤ څخه تر نوکانو او وینښتانو پوری هم هر راز (قسم) انتفاع ناروا دی.

۴- د هغه مذبوح خوراک حرام دی چه بی د الله تعالی له نامه څخه د بل چا نوم پری یاد کړی شوی وی.

۵- د هغه مره خوراک حرام دی چه په خپه کیدلو سره ئی روح (سا) ختلی وی.

۶- د هغه مره خوراک حرام دی چه په کوتک یا په غونده تیږه (گته) چا وهلی وی.

- ۷- د هغه مړه خوراک حرام دی چه لویدلی وی له غره یا له کمره یا په کوهی کښی.
- ۸- د هغه مړه خوراک حرام دی چه بل غوایی په ښکر سره وهلی وی.
- ۹- د هغه مړه خوراک حرام دی چه خوړلی وی تری درندگانو څه قدر او بیا ئی روح ختلی وی. (مگر هغه مړ له دی پنځو وارو وروستنیو څخه چه ژوندی پاتی وی، او بیا ئی په نامه د الله جل جلاله ذبح کړی نو د هغه خوراک روا دی.)
- ۱۰- د هغه مړه خوراک حرام دی چه په هغو تیږو (کتو) ذبح کړی شوی وی چه د «کعبی شریفی» نه گیر چاپیره ولاړی دی او مشرکانو به د تعظیم له پاره پری قربانی کولی یا تری مطلق بتان مراد دی. لږ څه وړاندی د «هدی» د ادب او د احترام ذکر تیر شو. یعنی هغه ساکنین (ذی روح) چه د تقرب الی الله په نیت د واحد خدای له گردو (تولو) څخه پخوانی معبد مکی معظمی ته د نذر په ډول (طریقه) بیول کیدل او هلته به ذبح کیدل، د هغه په مقابل کښی د هغه ساکنین (ذی روح) ذکر ئی وفرمایه، چه د بل چا په نامه یا د بیت الله څخه ماسوا په بل کوم ځای کښی د بل چا یا د بل ځای د تعظیم دپاره ذبح کیږی. (موضع القرآن) په دی دوهم صورت کښی د نذر نیت هم فی الحقیقت د غیر الله په نامه وی اگر که د ذبحی په وخت کښی له ژبی څخه «بسم الله، الله اکبر» هم وویل شی. سم له دی تقریر سره د «وماهل لغیر الله» او د «وما ذبح علی النصب» فرق واضح شو. ابن کثیر رحمه الله علیه
- ﴿وَلَا تَقْرَبُوا أَلْزَامًا﴾ = او حرام کړی شوی دی دا چه تقسیم وکړئ تاسی د قمار په غشو سره) ځینی مفسرین د «ازلام» ځنی د تقسیم غشی مرادوی چه د جاهلیت په زمانه کښی د ذبحی غوښی او د نورو تقسیم له پاره استعمالیدل او هغه د قمار (جواری) یو صورت ؤ، لکه چه نن ورځ د کاغذ اچولو (لاتری) رسم دی. لیکن د (حافظ) عمادالدین ابن کثیر رحمه الله علیه او نورو محققینو په نزد دا خبره راجحه ده چه له «ازلام» څخه هغه غشی مراد دی، چه په هغه سره د مکی معظمی مشرکانو د کوم اشکال او تردد په وخت کښی به د خپلی ارادی او د چاری فیصله او پریکړه پری کوله، دا غشی به ئی په بیت الله کښی د قریشو خورا (ډیر) لوی بت (هبل) سره کیښودل. د دی غشو پر ځینو باندی داسی لیکلی شوی ؤ «امرئی ربی» = حکم راکړی دی ماته رب زما». او پر ځینو ئی لیکلی ؤ «نهانی ربی» = منع کړی یم زه رب زما = هم داسی پر هر غشی یوه قیاسی او اټکلی خبره لیکلی شوی وه. کله چه دوی ته په کومه خبره کښی څه تردد او اندیښنه پیښیده. نو دوی به تلل او یو غشی به ئی راخیست که دا «امرئی ربی» والا، غشی به ئی په لاس ورته، نو په کار به ئی شروع کوله، او که مخالف له هغه بی ئی په لاس ورته نو له کار ځنی به تبتیدل، وعلیٰ هذا القیاس گواکی دا له بتانو ځنی یو راز (قسم) مشوره او استعانت ؤ څرنگه چه د دی رسم بنا پر خالص شرک جهل، او هام پرستی، افترا علی الله وه، نو ځکه (قرآن کریم) په متعددو مواقعو کښی په نهایت تغلیظ او تشدید سره ده هغه حرمت ښکاره کړ.

سم له دی تقریر سره د «ازلام» ذکر له «النصب» سره مناسبت پیدا کړ، او دا ئی له مرداری

وینی او خنزیر او نورو دیرو خبیثو او گنده و شیانو د تحریم له سلسلی سره منسلک ، او دا ئی راضکاره کره چه د دوی معنوی او اعتقادی نجاست او خباثت ، د دی شیانو له پلیتی غنی لو نه دی. لکه چه په یو بل آیت کښی د «رجس» له اطلاقه څخه دا خبره لا ښه څرگندیږی.

الْيَوْمَ يَسْأَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ دِينِكُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِ

نن ورځ ناامیده شول هغه کسان چه کافران شوی دی له (ابطاله د) دین ستاسی نومه ویریږی له دغو (کفارو نه ای مؤمنانو) او ویریږی له مانه (چه ستاسی خالق یم)

تفسیر: دا آیت هغه وخت نازل شو چه د ژوندانه په ټولو څانگو او د هدایت د علومو د هری موضوع په متعلق کښی اصول او قواعد داسی مهده ، او د فروعو او جزئیاتو بیان هم په هومره کافی تفصیل او جامعیت سره منظم شوی و چه د اسلام پیروانو ته تر قیامت پوری د الهی قانون څخه ماسوا بل کوم قانون بیخی د منلو او د التفات وړ (مستحق) او لائق نه و پاتی شوی. د نبی کریم علیه وعلی آله و اصحابه افضل الصلوة والتسلیم د تعلیم او تربیی له اثره له الله منونکو ، سر محاروونکو، محان پلورونکو هادیانو او معلمانو څخه داسی عظیم الشان فوځونه جوړ شوی وو چه شمیر ئی له زرگونو نه زیات وو او هر یو د قرآنی تعلیم مجسمه او نمونه وه .

مکه معظمه فتحه شوی وه ، اصحاب کرام رضوان الله تعالی علیهم اجمعین سره له کاملی وفا له خپل الله جل و علا شانه سره خپل عهد او پیمان پوره کاوه هغه قوم چه د گنده او پلیتو غذاگانو او د مردارو حیواناتو په خوړلو عادت درلود (لرلو) ، له مادی او معنوی طبیاتو څخه خوند اخیستی و، د الله جل جلاله د شعائرو احترام په زړونو کښی راسخ او ټینگ شوی و د گومانونو او اوهامو تارونه او جالونه او د انصابو او ازلامو عقیدی بیخی شلیدلی وی او شیطان د تل له پاره له دی څخه چه په جزیره العرب کښی ئی عبادت وشي بیخی مایوس شوی و نو نظر دغو حالاتو ته ارشاد وشو ﴿الْيَوْمَ يَسْأَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ دِينِكُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِ﴾

یعنی نن کفار له دی خبری څخه مایوس کړی شوی دی چه تاسی له خپل قیم دین څخه واپړی او بیا مو د «انصاب» او «ازلام» او نورو په لوری بوځی. یا د اسلامی دین د مغلوبولو توقعات په خپلو زړونو کښی وگرځوی. یا په دینی احکامو کښی د تحریف او تبدیل امیدونه ولری. نن تاسی ته یو کامل او مکمل دین دررسیدلی دی، چه وروسته په هغه کښی د هیڅ یو قسم ترمیم ضرورت او امکان نشته. د الله جل جلاله انعام پر تاسی پوره شوی دی، چه وروسته له دی نه ستاسی له طرفه د هغه د ضائع کیدلو هیڅ اندیښنه نشته. پاک الله تر ابدہ پوری هم دا د اسلام دین ستاسی دپاره غوره کړی دی، نو ځکه وروسته له دی نه د کوم ناسخ د راتللو احتمال

هم نه دی پاتی په داسی حالاتو کښی تاسی ته هیڅ سبب او دلیل نشته، چه له کفارو ځنی وویړیږی ولی چه کفار تاسی ته هیڅ نقص او تاوان نشی دررسولی. هو! د هغه لوی محسن او حقیقی منعم له قهره او ناراضی - څخه تل وویړیږی چه د ده په واک او اختیار کښی ستاسی فلاح او نجات او گټه (فائده) او زیان دی. ښکاري په ﴿فَلَا تَحْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِي﴾ کښی ئی په دی مطلب تنبیه فرمایلی ده چه وروسته له دی نه مسلمانانو ته د کفارو له لوری تر هغه وخت پوری هیڅ ویره او اندېښنه نه ده پکار، تر څو چه په دوی کښی د الله جل و علا شانه ویره، او د تقویٰ شان موجود وی، له «الیوم» ځنی دلته یوه معینه ورځ نه ده مقصود، بلکه حاضره زمانه، او ورپوری متصلی راتلونکی زمانی مقصد دی. او ځینی تری یوم النزول (مرادوی) چه هغه د هجرت د نهم کال د ذالحجی د نهمی نیتی د جمعی او عرفی مازدیگر ؤ چه هغه ته حج اکبر او حجة الوداع هم وائی.

الْيَوْمَ اكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ

نن ورځ مکمل (پوره) کړ ما تاسی ته دین ستاسی (اصولاً او فروعاً)

تفسیر: یعنی د ده په اخبارونو او قصصو کښی پوره صداقت، او په بیان کښی ئی پوره تاثیر، په قوانینو او احکامو کښی ئی پوره اعتدال شته. هغه حقائق چه په پخوانیو کتابونو او نورو آسمانی ادیانو کښی محدود او ناتمام وو، د هغوی تکمیل او تعمیم هم دی قیم دین سره وکړ شو هغه احکام چه کتاب الله او د رسول الله سنتو د «حل» او «حرمت» او نورو احکامو په نسبت تنصیصاً یا تعلیلاً صادر کړی دی، د هغوی اظهار او ایضاح خو همیشه کیږی لیکن د زیادت یا قلت یا د ترمیم گنجائش پکښی له سره نشته

وَاتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي

او تمام (پوره) می کړ پر تاسی (ای مؤمنانو!) نعمت (د دین په اکمال)

تفسیر له گردو (تولو) څخه لوی احسان خو هم دا دی چه اسلام غوندی یو مکمل او ابدی قانون او د خاتم الانبیاء صلی الله علیه وسلم په شان یو لوی (نبی) ئی تاسی ته مرحمت فرمایلی دی. برسیره په دی ئی د اطاعت او استقامت توفیق هم درېښلی دی. د روحانی غذاگانو او د دنیوی نعمتونو دسترخوان ئی تاسی ته غړولی دی. د قرآن کریم د حفاظت او د اسلام غلبی او د عالم د صلاح سامان ئی درمھیا کړی دی.

وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا

او غوره کړ ما تاسی ته اسلام له جهت د دین (دیر پاکېزه په ټولو ادیانو کېښی)،

تفسیر: یعنې له دې عالمگیر او مکمل دین څخه پرته (علاوه) د بل کوم دین انتظار ایستل بې عقلی او حماقت دی. اسلام، تفویض او تسلیم سره مرادف دی. ما سوا له اسلامه د مقبولیت او نجات بله وسیله او لاره نشته.

تنبیه: دغه د ﴿الْيَوْمَ اكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ﴾ الآية - آیت نازلول هم د لویو نعمتونو له جملې څخه یو نعمت دی. نو ځکه غځینو یهودانو د حضرت عمر فاروق رضی الله عنه په حضور کېښی عرض وکړ «یا امیر المؤمنین!» که دا آیت پر مونږ نازل شوی وی نو مونږ به ئی «یوم النزول» د خپل ځان دپاره اختر گرځولی وی حضرت عمر فاروق رضی الله تعالیٰ عنه وفرمایل «په هغی ورځی کېښی چه دا آیت نازل شو پر مونږ مسلمانانو دوه اخترونه سره جمع شوی وو» دا آیت د هجرت په (۹) کال د «حجة الوداع» په موقع د عرفی او جمعی په ورځی د مزیګر په وخت په داسی حالت کېښی نازل شو، چه د «عرفات» په میدان کېښی د نبی کریم صلی الله علیه و علی آله و صحبه افضل الصلوة والتسلیم د اوبښی په چپ چاپېر کېښی له (۴۰،۰۰۰) تنو څخه زیات اتقیاء او ابرار رضی الله تعالیٰ عنهم اجمعین سره راټول شوی وو، وروسته له دې نه رسول الله مبارک فقط (۹۱) یا (۸۱) نوری ورځی په دنیا کېښی تشریف درلود (لرلو).

فَمِنْ اضْطَرَّرَ فِي فُحْمَصَةٍ غَيْرِ مُتَجَانِفٍ لِإِثْمٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

نو هر څوک چه اړ شو (خوراک د حرام شی ته) په سخته لوړه کېښی حال دا چه نه وی مائل گناه ته (په خوراک زیات له کفافه یا د لذت له پاره) پس بېشکه الله ښه مغفرت کوونکی دی (د خطیاتو) دیر رحم والا (چه نه ئی نیسی په دغه خوراک)

تفسیر: یعنی د حلالو او حرامو قانون خو مکمل شوی دی، اوس په هغه کېښی هیڅ ډول (طریقه) تغیر او تبدیل نشی کیدی. هو! مضطر چه د لوړی او تندی له شدته بې تابه او ناچاره شوی وی، که حرام شی وځوړی، یا ئی وڅښی، او خپل ځان له هلاکت څخه پر وژغوری (وساتی)، په دې شرط چه د ضرورت له مقداره متجاوز نشی، او لذت تری مقصود نه وی (غیر باغ و لا عاد) نو حق تعالیٰ به دا د حرامو تناول په خپل فضل او مهربانی سره ورمعاف کړی. ځواکی هغه شی خو همغسی حرام پاتی دی، مگر هغه سړی چه د دې حرامو خوړونکی او څښونکی وی، د

الله تعالیٰ په نزد مجرم نه گناه کېږي دا هم د نعمت د اتمام یوه نوعه ده .

يَسْأَلُونَكَ مَاذَا أَحَلَّ لَهُمْ قُلْ أُحِلَّ لَكُمْ الطَّيِّبَاتُ

پوښتنه کوي دوی له تانه (ای محمده!) چه کوم شی حلال کړی شوی دی دوی ته؟ ووايه حلال کړی شوی دی تاسی ته طيبات (پاک شيان)

تفسير: په رومي آيت کښي د حرامو شيانو بيان وشو. نو په طبيعي ډول (طريقه) سره داسي يو سؤال پيدا کېږي، چه حلال شيان کوم کوم دي؟ نو ځواب ئي ورکړ شو ، چه د حلالو دائره خو ډيره وسيعه ده ، هغه شيان پريږدي چه به هغو کښي ديني يا بدني نقصانونه دي، نور د دنيا ګرد (تول) پاکيزه او ستره شيان حلال دي. څرنگه چه د ښکاري ساکښانو (ذی روحو) په نسبت ځينو خلقو په خصوصيت سره پوښتنی کړی وی، نو ځکه د دی آيت په راتلونکي برخه کښي ئي د هغه څه تفصيلات هم راښولي دي.

وَمَا عَلَيْكُمْ مِنَ الْجَوَارِ مِمَّا يَبْتَغُونَ مِمَّا عَمِلَكُمْ اللَّهُ فَكُلُوا مِمَّا آسَكَنَّ عَلَيْكُمْ وَاذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ

او (حلال کړی شوی دی تاسو ته ښکار د) هغه چه ښوونه کړی وی ورته تاسی له (تولو اقسامو) ښکار کونکو (حيواناتو يا مرغانو) څخه چه ښوونه کونکي اوسئ تاسی (په ښکار ځغلولو د دوی) چه ښوونه وکړئ تاسی ورته له هغه نه چه ښوولی دی تاسی ته الله پس خورئ تاسی له هغه ښکاره چه نيولی وی تاسی ته (له انعامو او طيورو نه) او يادوئ تاسی نوم د الله په هغه (ښکاري حيوان کله چه ښکار ته ئي لېږئ!) (يا) او يادوئ تاسی نوم د الله په (حلالولو د) هغه (ښکار کښي که ژوندي مو مينده کړ).

تفسير: د ښکاري سپی او باز او نورو ښکار کونکو ساکښانو (ذی روحو) ښکار په دی شرطونو سره حلال دی

۱. د ښکار کونکو ساکښ (ذی روح) ښه روږدی (عادت) کول، چه تعليم ئي موندلی وی.

۲. پر ښکار باندی خوشی کړ شی.

۳. په همغه طريقه سره تعليم ورکړی شوی وی، چه په شريعت کښي د اعتبار وړ (لائق) وی يعنی سپی او نورو ته داسی تعليم ورکړی شوی وی. چه ښکار ونيسي، او همغسې ئي خپل خاوند ته

ورودی، او وئی نه خوری، او باز ته داسی تعلیم ورکری شوی وی، چه د بلنی په وخت کښی خپل خاوند او بلونکی ته ژر بیرته ورشی که سپی ښکار په خپله وخورى یا باز چه په بلنه سره بیرته رانشی، نو داسی فهمیږی کله چه دوی د خپل خاوند په بلنه بیرته نه راځی او د ده په خوله نه کیږی نو هغه ښکار هم د خپل خاوند دپاره نه، بلکه خپلو ځانونو ته ئی کړی دی حضرت شاه صاحب د هم دی په نسبت لیکلی دی «کله چه هغه د بنیادم څخه خوی زده کړی دی، نو گواکی بنیادم هغه ښکار ذبح کړی دی.»

۴- د خوشی کولو په وخت کښی د الله تعالیٰ نوم یاد کړ شی! یعنې بسم الله وویی! او ورخوشی ئی کړی، د دی څلورو واړو شرطونو تصریح خو په قرآنی نص کښی شوی ده.

۵- شرط چه زمونږ امام ابوحنیفه رحمه الله علیه په نزد معتبر دی هغه دی چه ښکاری ساکنی (ذی روح) هغه ښکار داسی زخمی کړی، چه تری وینه وبهیږی د دی په لوری د (جوارح) لفظ د خپل (جرح) د مادی په اعتبار مشعر دی که له دی شرطونو ځنی یو شرط هم مفقود شی، نو هغه ښکار چه ښکاری ساکنی (ذی روح) وژلی وی حرام دی. هو اکه مر شوی نه وی او ذبح کړ شی. نو د ﴿وَمَا أَكَلِ الشَّعِيرُ إِلَّا مَا ذَكَّيْتُمْ﴾ په قاعدی سره به حلالیږی.

وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَرِيعٌ حَسَابٌ ⑤

او ویریږئ تاسی له الله بیشکه چه الله ډېر چابک دی حساب (د ده چه ډیر ژر د گردو (تولو) مخلوقاتو حساب خلاصوی)

تفسیر: یعنې په هر حالت کښی له الله تعالیٰ څخه ویریږئ! چه چیری د «طیبات» په استعمال او د ښکار او د نورو شیانو د منتفع کیږلو په وخت کښی له شرعی حدودو څخه متجاوز نشئ! ځکه چه عموماً بنیادم په دنیوی لذاتو کښی دوب او په ښکار او نورو مشاغلو کښی مشغول او بوخت (لگیا) او له الله جل جلاله او آخرت څخه غافلېږی نو ځکه د تنبیه ضرورت پیدا شو چه الله تعالیٰ له یاده مه باسئ! او د حساب ورځ مه هیروئ! چه ژر رسیدونکی ده. د الله تعالیٰ انعامات او ستاسی د شکر گزاری موازنه او د عزیز عمر د یوی یوی شیبی (ساعت) حساب هم کیدونکی دی.

الْيَوْمَ أُحِلَّ لَكُمُ الطَّيِّبَاتُ وَطَعَامُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَلَالٌ
لَّكُمْ وَطَعَامُكُمْ حَلَالٌ لَّهُمْ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الْمُؤْمِنَاتِ وَالْمُحْصَنَاتُ

مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ إِذَا آتَيْتُمُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ
مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسْفِحِينَ وَلَا مُمْخِذِينَ أَخْدَانٍ وَمَنْ يَكْفُرْ
بِالْإِيمَانِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَسِرِينَ ۝

نن ورغ حلال کری شوی دی تاسی ته تول طیبات (پاکیزه شیان) او (هر قسم) طعام د هغو کسانو چه ورکری شوی دی دوی ته کتاب حلال دی تاسی ته او (هر قسم) طعام ستاسی حلال دی دوی ته او (حلالی دی تاسی ته بی میره - بی خاوند) پاک لمنی اصیلی ښخی له مومنانو ښځو څخه او پاک لمنی (بی میره - بی خاوند) اصیلی ښځی له هغو کسانو چه ورکری شوی دی دوی ته کتاب له تاسی په خوا کله چه ورکری دغو (ښځو) ته مهرونه د دوی (ای میرونو) (خاوندانو) د نکاح د قید راوړلو له پاره) حال دا چه نکاح کوونکی یی تاسی نه زنا کوونکی (ښکاره) او نه نیوونکی د یارانو (په پته سره)، او هر څوک چه کافر (منکر) شو په ایمان (او مؤمن به شیانو) پس په تحقیق ضائع (باطل) شو عمل د ده او دی به آخرت کښی له زیانکارانو غنی وی.

تفسیر: لکه چه نن کامل دین تاسی ته درکری شوی دی، د دنیا گرد (تول) طیبات او پاکیزه نعمتونه هم ستاسی دپاره تل ترته داسی حلال کری شوی دی چه له سره به نه منسوخیری دلته له «طعام» غنی مراد «ذبیحه» ده یعنی که کوم یهودی یا نصرانی (په دی شرط چه وروسته د اسلام له ارتداده یهودی یا نصرانی نه وی پاتی شوی) که د حلال ساکښی (ذی روح) د حلالولو په وخت کښی د غیر الله نوم وا نه خلی. نو د هغه خوراک مسلمان ته حلال دی. د مرتد احکام بېل دی. په دی مقام کښی د ﴿وَمَا كُفِّرُوا﴾ ذکر د مجازاتو او مکافاتو په دول (طریقه) استطراداً وفرمایه. یعنی هغه چه په ځینو احادیثو کښی راغلی **لَا يَأْكُلُ طَعَامُكَ إِلَّا تَقَىٰ وَ دى** نه خوری خوراک ستا مگر پرهیزگار» د هغه مطلب داسی نه دی. چه پرته (علاوه) له پرهیزگارانو نورو ته ستاسی خواړه حرام دی. کله چه مسلمان ته د کتابی کافر د ذبحی اجازه وشوه، نو د یوه موحد مسلم ذبیحه او خواړه به نورو ته ولی حرام وی؟ د (والمحصنات= پاک لمنی) دغه استحبابی قید ښائی چه له ترغیب له پاره وی. یعنی یوه مسلمان ته ښائی چه د نکاح کولو په وخت کښی پرموښی د ښځی عفت - او پاک لمنی او عصمت ته وگوری. او دا مطلب ئی نه دی چه

پرتة (علاوه) له پاک‌لمنی غنی د بل چا سره نکاح نه ترله کیږی.

د کتابیانو له یوه مخصوص حکم سره ئی بل مخصوص حکم هم بیان کړ. یعنی له کتابی ښځی سره نکاح ترل په شریعت کېښی جائز ، او له مشرکی سره ناروا دی، لکه چه په دوهم جزء د البقرة په (٢٢١) آیت ٢٧ رکوع کېښی مو ﴿وَلَا تَكُونُوا الْفُشْرَکَ حَتَّىٰ یُؤْمِنَ﴾ ولوست ، مگر دا خبره په یاد ولری چه زموږ په زمانه کېښی «نصارى» عموماً په نامه «نصارى» پاتی دی په دی نصرانیانو کېښی زیاتره داسی کسان دی، چه نه پر کوم آسمانی کتاب قائلان دی ، نه الله جل جلاله منی، نه رسول، نه مذهب لری، نو ځکه د اهل کتابو اطلاق پر دوی نه شی کیدی. لهنذا د دوی په مذبحو او ښځو باندی هغه احکام نه مرتب کیږی، چه د حقیقی کتابیانو په ذبائحو او ښځو مرتب دی. دا خبره دی هم په نظر کېښی وی! چه د یوه شی د حلایدلو دا معنی ده، چه پکښی فی حد ذاته د تحریم کومه وجه نه وی، لیکن که خارجی اثرات او حالات داسی وی، چه له هغه حلال شی څخه په گټه (فائده) اخیستلو کېښی د ډیرو محرماتو ارتکاب واقع کیږی بلکه په کفر کېښی د مبتلا کیدلو احتمال هم وی، نو له هسی حلال شی غنی د گټی (فائده) اخیستلو اجازه نه ورکوله کیږی په موجوده زمانه کېښی له یهودو او نصاراؤ سره خورل او څښل ، او بی له ضرورته اختلاط او گډون کول او د دوی د ښځو په جال کېښی ځان بندول، هسی خطرناک او ویروونکی نتایج لری، چه هغه د هیچا له نظره پټ نه دی. نو د داسی بدی. او بی دینی له اسبابو، او ذرائعو څخه هر ورو (خامخا) اجتناب په کار دی!

گواکی په دغه آیت کېښی دی لوری ته اشاره شوی ده چه نکاح یو ظاهری قید دی لیکن دا قید له هغو آزادیو او هوس چلولو څخه بهتر دی چه د هغه په طلب کېښی د څاروی په څیر انسانان د ازدواج سلسله له سته او بیخه باسی او بیخی ئی فنا او معدوم کول غواړی.

همغسی چه پرمی ئی د ښځی د پاک لمنی ذکر و فرمایه دلته نارینه ته هم هدایت فرمایي چه پاک او عفیف دی اوسی! خو د هغو ﴿وَالَّذِینَ یُؤْمِنُونَ وَالَّذِینَ هُمْ﴾ مصداق شی چه په (١٨) جزء د «النور» په (٢٦) آیت (٣) رکوع په آخره کېښی مذکور دی. له دغه احصان او پاک لمنی او ښه انسانی ژوندون له توصیې څخه دا هم معلومه شوه چه د الله تعالیٰ په نزد د نکاح غرض د بشری عصمت د جوهر حفاظت او د انسانی عفت د مرغلری صیانت دی خو چه د تزویج مقصد پوره او د اجتماعی ضروریاتو سلسله منظمه او تکمیل شی. او یوازی شهوت پرستی او هوا او هوس تری مقصود نه دی له کتابیانو ښځو سره چه د نکاح ترلو اجازه شوی ده د هغه فائده ښایی دا وی چه د مؤمن حقانیت او اسلامی اخلاق د ښځی په زړه کېښی ځای ونیسی داسی نه چه مؤمن پر هغو کتابیانو هسی مین او مفتون شی چه بالعکس خپله ایمانی متاع له لاسه ویاسی او په سپیره ډاگ میدان کېښی کینی او د ﴿خَيْرَ الدِّنِّیَا وَالْآخِرَةِ﴾ مصداق شی. کله چه له کافری ښځی سره د دی فتنی احتمال قوی کیدی شی، نو ځکه د ﴿وَمَنْ یُکْفَرْ بِالْإِیمَانِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ﴾ تحدید خورا (ډیر) مناسب او پر خپل ځای کېښی دی. دا زما خیال دی باقی حضرت شاه صاحب وائی «اهل کتاب ئی له کفارو غنی په دوه حکمو کېښی

مخصوص کرل چه دا یوازی په دنیا کښی دی او په آخرت کښی د هر کافر حال خراب دی،
اگر که نیک عمل ئی هم کړی وی خو هغه نه قبلیری.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ ط

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو!) کله چه پاڅیرئ
تاسی لمانځه ته (او بی اوداسه یئ) نو وویښئ تاسی مخونه خپل او لاسونه
خپل تر څنگلو پوری (سره له څنگلو) او مسح وکړئ تاسی په سرونو خپلو
او (وویښئ تاسی) پښی خپلی تر پرکیو پوری (سره له پرکیو)،

تفسیر: هغه عظیم الشان احسان چه په محمدی امت باندی شوی دی د هغو د بیاناتو له آورېدلو
څخه وروسته د یوه شریف او حق پیژندونکی مؤمن زړه د شکرگزاری او وفاداری. له اظهاره او
جذباتو څخه ډکېږی او په فطری ډول (طریقه) دا غواړی چه د هغه حقیقی منعم په لوی دربار
کښی لاس په نامه حاضر شی، او د عجز او نیاز وچولی (تندی) پر ځمکه ورته کیږدی او د
خپل انتهای عبودیت او د عبودیت د امثال عملی ثبوت ورواندی کړی، نو ځکه د الله جل جلاله
له جانب ارشاد وشو کله چه تاسی اراده لرئ چه زمونږ پاک دربار ته راحاضر شئ! یعنی لمانځه ته
پاڅیرئ نو خپل ځانونه پاک او صاف کړئ! او بیا راشئ! د اوداسه له دی آیت څخه پخوا د
هغو دنیوی لډاډو او طبعی مرغویاتو ځنی د تمتع اجازه چه په رومبی آیت کښی ورکړی شوی
ده (یعنی طبییات او محصنات) دغه شیان تر یوه حده پوری انسان له ملکوتی صفاتو څخه لری او
بهیمی لوازمو سره نژدی کونکی دی او ټول احداث (د اوداسه او غسل موجبات) د هم دوی له
استعماله د لازمی نتیجی په ډول (طریقه) پیدا کیږی نو ځکه ئی وفرمایل کله چه له نفسانی
مرغویاتو څخه راگرځئ! او زمونږ د دربار په لوری د راتلو قصد کوئ! نو رومبی د بهیمیت له
اثراتو او له «اکل» او له «شرب» او له نورو مکدراتو څخه چه ستاسی په وجود کښی پیدا کیږی
پاک او ستره شئ! دا پاکي له اوداسه او غسل څخه مینځ ته راځی نه یوازی دا چه په اوداسه سره
د مؤمن بدن پاک او صاف کیږی بلکه څه وخت چه مؤمن سم د فقهی د کتابونو له ښوونی سره
په اخلاص اودس کوی نو د اوداسه د اوبو له څاشکو سره د ده گناهونه هم لری کېږی.

﴿إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ﴾ کله چه پاڅیرئ تاسی لمانځه ته یعنی که له خوبه پاڅیرئ یا دنیوی مشاغلو
ځنی لاس وباسئ او لمانځه ته ولاړ شی، نو رومبی اودس وکړئ! لیکن اودس کول هلته ضرور دی

چه سری اودس ونه لری د دی آیت په آخر کښی د دی احکامونو هغه غرض او غایی څخه چه په ﴿وَلَا يَرْيُّنَا لِقَاءَهُمْ﴾ کښی فرمایلی شوی دی معلومیږی چه د لاسونو، خولی، او نورو اعضاؤ د وینځلو وجوب د دی دپاره دی چه حق تعالی تاسی پاک کړی او په خپل دربار کښی تاسی ته ځای درکړی نو که دا پاکي لا له پخوا څخه حاصله وی او د اوداسه کوم ماتوونکی شی په مینځ کښی پښی شوی نه وی نو د پاکو اندامونو د بیا پاکولو هیڅ ضرورت نیشته بلکه د هغه په ضروری کولو سره په «امت» باندی حرج پېښیږی چه د هغه نفی په ﴿مَّا يَرْيُّنَا اللَّهُ لِيُجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ﴾ کښی کړی شوی ده. هوا که زیات نظافت، نورانیت او نشاط حاصلولو دپاره نوی اودس وکړی شی نو مستحب دی، ښایی د هم دی له امله (وجی) په ﴿إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ﴾ کښی د کلام سیاق داسی ایښود شوی وی چه له هغه څخه هر ځلی د لمانځه د تللو دپاره په هر وخت کښی د نوی اوداسه کولو ترغیب کیږی. ﴿وَأَسْتَوِيْرُكُمْ﴾ او مسح وکړئ تاسی په سرونو خپلو» یعنی لوند لاس پر سر باندی راکاږئ! له نبی کریم صلی الله علیه وسلم څخه په تول عمر کښی د ناصبی له مقداره لږ مسح نه ثابتیږی د ناصبی مقدار د سر د څلورمی برخي اندازی ته نژدی ده. مونږ حنفیان هم دی قدر «مسحی» ته فرض وایو، د نورو اختلافاتو او د دلائلو د تفصیلاتو د تحریر دا موقع نه ده. ﴿وَأَنزَلْنَاهُ إِلَى الْكَبِيرِ﴾ او وویښئ تاسی پښی خپلی تر پرکیو پوری» شیخ الهند پخوا له پښو څخه د (په) د لفظ د نه لیکلو سره یوه نهایته لطیفه اشاره وکړه چه د «ارجلکم» معطوف علیه مغسولات دی. یعنی همغسی چه د مخ او د لاسونو د وینځلو حکم دی پښی دی هم تر پرکیو پوری وویښلی شی او د سر غوندی مسح ورته کافی نه ده لکه چه زمونږ «اهل السنن والجماعة» پری اجماع کړی ده او له دیرو احادیثو څخه هم دا ثابت شوی ده چه که په پښو موزی نه وی نو وینځل ئی فرض دی. (مگر پر بوتونو) او موزو سم له هغو شرائطو چه په فقهی کتابونو کښی مذکور دی مقیم لره یوه شپه او ورځ او مسافر لره تر دری شپو او ورځو پوری مسح کول هم روا دی.)

وَأَن كُنْتُمْ جُنُبًا فَأَطَهَّرُوا

او که وئ تاسی جنبان (یعنی په جنابت کښی) نو ښه ځان پاک کړئ!

تفسیر: یعنی له جنابت څنی د پاکیدلو دپاره یوازی د هم دی څلورو واړو اعضاؤ وینځل او مسح کول کافی نه دی بلکه د بدن تولی سطحی ته تر هغو ځایونو پوری چه د اوبو رسونه ورته بی له ضرره ممکن وی د اوبو رسونه ضروری ده د هم دی له امله (وجی) مونږ احناف په غسل کښی مضمضه او استنشاق هم فرض بولو. یعنی په غسل کښی د خولی او پوزی وینځل ضروری گنو. حال دا چه په اوداسه کښی د هغو وینځل فرض نه بلکه سنت دی.

وَأَنَّ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِّنْكُم مِّنَ الْغَائِطِ
أَوْ لَسْتُمْ أَنَسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا
طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوْهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ مِنْهُ ط

او که وى تاسى مريضان (رنجوران او اوبه درته مضرى وى) يا په سفر «كبنى وى» يا راغى يو له تاسى له غحايه د بولو خخه (يعنى بى اودسه شوئ) يا جماع وكړئ تاسى له بشغو سره نو ونه مومئ تاسى اوبه نو قصد وكړئ تاسى د خاورى پاكي نو (ووھى لاسونه دوه ځلى پر ځمكه او) ومينئ تاسى (دا لاسونه) په مخونو خپلو او لاسونو خپلو له هغى (خاورى) خخه،

تفسير: يعنى كه تاسى ته د مرض له سببه د اوبو استعمال مضر وى، يا اوبو ته ورتلى نشئ! يا په مسافري كبنى د كفايت په اندازه اوبه ونه مومئ! يا مثلاً څوك د حاجت له قضاء خخه راشي او اودس كولو ته ئى ضرورت پيښ شى يا د جنابت له وجى د غسل حاجت ورته پيښ شى، مگر له كومى وجى د اوبو په حصول يا استعمال قادر نه وى (يعنى يا ترى يوه كروه لرى وى يا د دشمن يا د غلو يا د ليوانو ويره وى يا د كوهى بوكه او رسغ. نه وى يا اوبه خرڅيږي او پيسى نه وى، نو په دى صورتونو كبنى د اوداسه يا د غسل په غحاي دى تيمم وكړئ) د اوداسه او غسل په تيمم كبنى هيڅ فرق نشته، ځكه د تيمم له مشروعيت خخه چه كوم غرض دى هغه په هر صورت كبنى په يو شان حاصليږي د تيمم اسرار او مسائل او د دى آيت تفسير په (٥) جزء د النساء په (٤٣) آيت (٧) ركوع كبنى مفصل بيان شوى دى.

تنبیه: ﴿أَوَلَسْتُمْ أَنَسَاءَ﴾ ترجمه چه په جماع سره شوى ده، د ابن عباس رضی الله تعالیٰ عنه او ابو موسیٰ اشعری رضی الله تعالیٰ عنه له تفسیر سره موافقه ده. چه ابن مسعود رضی الله تعالیٰ عنه هم هغه سكوتاً منلى ده. (كمافى البخارى) مغفور شيخ الهند د ﴿فَتَيَمَّمُوا﴾ په ترجمه كبنى د «قصد وكړئ!» په ويلو سره دى ته اشاره كړى ده چه د اصلى لغت په اعتبار د تيمم په معنى كبنى قصد معتبر دى او هم دى لغوى معنى په مناسبت په شرعى تيمم كبنى هم قصد يعنى د علماء له خوا نيت فرض او ضرورى امر گڼلى شوى دى.

مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ

اراده نه لرى الله (د تطهير په دى تكليف كبنى پر تاسى دا) چه مقرر كړى

پر تاسی شه حرج (تنگوالی یا سختی)

تفسیر: ځکه په هغو احداثو او بی اودسیو کېنې چه کثیر الوقوع دی، د گرد بدن وینځل ئی ضروری ونه فرمایل ، او یوازی د لاسونو، مخ، پښو وینځل او د سر مسح کول ئی فرض کړل ځکه چه د اکثرو متمدنو هیوادونو اوسیدونکی د دغو اندامونو په برېښد پریښودلو کېنې هیڅ اندېښنه او مضائقه نه کوی تر څو له هغوی ځنې کومه تنگی او دقت پېښ نشی. هوا د «حدث اکبر» یعنی «جنابت» د ازالې دپاره چه کله کله پېښیږی ، او په دغه حالت کېنې د نفس وینځل او د ملکوتی صفاتو په لوری د هغه خوځول یوی فوق العاده تنبیه ته ضرورت لری نو د گرد(تول) بدن وینځل ئی فرض کړل. بیا ئی په «مرض» او په «سفر» او نورو حالاتو کېنې لږ څه آسانی وفرمایله اول ئی د اوبو په ځای «خاوره» مطهره پاک کوونکی وگرځوله او بل ئی د اوداسه په اعضاو کېنې تخفیف وکړ یعنی د سر مسح ئی بیخی ساقطه کړه، او ښائی چه د پښو مسح ئی د دی له امله (وجی) ساقطه کړی وی، چه پښی عموماً په خاورو کېنې یا خاورو ته نژدی وی، او د بدن د گردو (تولو) اعضاو په نسبت په گرد او غبار سره د پښو ککړیدل ډیر زیات وی، نو پر پښو باندی په خاورو سپیره لاس تیرول، تحصیل د حاصل دی. پاتی شوی دوه عضوی لاس - او مخ چه د هغو په مسح کولو سره د اوداسه، غسل د دواړو تیمم کیږی.

وَلَكِنْ يُرِيدُ لِيُطَهَّرَكُمْ وَلِيَنُفِثَكُمْ عَلَيْهِمْ نِعْمَتُهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٥﴾

او لیکن اراده لری (الله د دی) چه پاک کړی تاسی (له صوری او معنوی پلیتی نه) او د دی لپاره چه پوره کړی «الله» نعمت (احسان) خپل پر تاسی (په اسلام او د شرائعو په بیان) له پاره د دی چه تاسی شکر گزار شی!

تفسیر: ځکه چه الله جل جلاله په خپله پاک دی او پاکي خوښوی (نو ځکه ئی په عبادت کېنې چه د تقرب سبب دی، پاکي شرط کړی ده) په رومبنی رکوع کېنې د هغو لویو نعمتونو بیان شوی ؤ چه د هغو له اوریدلو ځنې د بنده په زړه کېنې ځوښ (جوش) پیدا کیږی چه د هغه حقیقی منعم بندگی ته فوراً قیام وکړی نو هغه ئی وروښوده ای مؤمنانو! کله چه زمونږ په لوری راځئ! نو په کومی طریقی سره به خپل ځانونه پاکوئ؟! او راځئ به؟! دا ښوونه هم فی حد ذاته یو نعمت دی او په ظاهری بدن باندی له اوبو تیرولو یا په خاورو سره له مسح کولو څخه بنده ته باطنی پاکي ورکول بل نعمت دی، بنده لا د رومبنیو نعمتونو شکر نه ؤ اداء کړی، او د هغو د شکر د اداء کولو په قصد ؤ ، چه په دی نویو نعمتونو فائز شو، نو ځکه ارشاد وشو ﴿لَعَلَّكُمْ

تَشْكُرُونَ ﴿ یعنی د پخوانیو نعمتو له یادولو څخه پخوا د دی جیدیو نعمتونو شکر ښائی اداء کړئ اچۀ د اوداسه د احکامو په ضمن کښی پر تاسی شوی دی. ښائی د هم دی ﴿ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴾ څخه حضرت بلال د «تحية الوضوء» سراغ لگولی وی. د دی منځنی نعمت په شکره باندی د متوجه کولو څخه وروسته د پرومبنی آیت د هغو پخوانیو نعمتونو او لویو احسانونو ذکر اجمالاً بیا را په یادوی، چه د هغو د شکرگزاری له پاره ښائی چه بنده د خپل مولیٰ په حضور کښی ودرېږی لکه چه داسی فرمائی

وَاذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمِيثَاقَهُ الَّذِي وَاثَقَكُمْ بِهِ إِذْ قُلْتُمْ سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿۴﴾

او یاد کړئ تاسی نعمت (احسان، رحمت) د الله پر تاسی (چه اسلام دی) او (یاد کړئ) عهد محکم د الله هغه (عهد) چه محکموالی کړی دی (الله) له تاسی سره په هغه سره کله چه وویل تاسی واوریده مونږ (وینا ستا) او ومو منه (فرمان ستا) او وویږئ له الله (په هیرولو د نعمت او ماتولو د بیعت کښی) بیشکه چه الله ښه عالم دی په خبرو د سینو (او په حالاتو د زړونو هم)

تفسیر: غالباً دا همغه عهد دی چه په «۳» جزء د «البقرة» په خاتمه په (۲۸۵) آیت ۴۰ رکوع کښی ئی د مؤمنانو له ژبی څخه نقل فرمایلی ؤ، ﴿وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ﴾ کله چه اصحاب کرام رضی الله تعالیٰ عنهم د محمد صلی الله علیه وسلم پر مبارک لاس بیعت کاوه، په دی وخت کښی ئی هم داسی اقرار کاوه، چه «مونږ له خپل توان سره سم ستاسی هره خبره اورو. او منو ئی برابره ده چه هغه څمونږ له طبیعت سره موافقه وی او که مخالفه.» دا خو عمومی عهد ؤ وروسته له دی اسلام د ځینو ارکانو له حاله سره مناسب د خپلو نورو اهمو شیانو په نسبت خصوصی عهد هم له دوی ځنی اخیست کیده. ګواکي د (الانعام) د سورت په شروع کښی چه ﴿أَوْفُوا بِالْعُقُودِ﴾ ئی فرمایلی ؤ. ورسته له هغه د زیاتو احساناتو ذکر ئی وفرمایه، چه د هغو له اوریدلو څخه د ایفاء بالعهد لا ترغیب کیږی. بیا ئی همغه اصلی سبق را په یاد کړ. (ځینی وائی چه له دغه عهد څخه د لیلة العقبه یا بیعة الرضوان عهد مراد دی.)

یو شریف او حیا دار سری باید د خپل لوی منعم په مخ کښی سر ښکته کړی ! د مروت او شرافت او د راتلونکو زمانو د مزیدو احساناتو توقع او اقتضاء هم داسی ده چه بنده دی د حقیقی منعم د فرمان بیخی تابع شی، خصوصاً چه په خپله ژبه ئی د اطاعت او وفاداری پوخ عهد او اقرار هم کړی وی. امکان لری چه سری د الله تعالیٰ د زیاتی مهربانی له لیدلو څخه مغرور شی، او د الله

تعالیٰ د دی نعمتونو قدر او د خپل قول او اقرار غه پروا ونه کړی نو ځکه ئی وفرمایل «تل له الله تعالیٰ څخه وویږئ!» چه هغه د سترگو په رپ کښی دغه گورد (تول) نعمتونه له تاسی څخه بیرته اخیستی شی - او د ناشکری - او بد عهدی - په سزا کښی ډېره نیونه او پوښتنه هم کولی شی. په هر حال د مروت ، د شرافت ، د امید ، د خوف او د هر شی تقاضاء هم دا ده چه مونږ د الله تعالیٰ په مخلصانه اطاعت او وفا کښی خپل پوره چمتووالی (بیداری) او تیاری څرگند کړو ځکه چه پاک الله علیم بذات الصدور دی مونږ هر څه چه کوو دی زمونږ په اخلاص یا نفاق او ریا یا د زړه په نیاز باندی په ښه ډول (طریقه) پوهیږی یوازی د ژبی په دی تشه وینا سره چه ﴿سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا﴾ ووايو نو په دغه رسمی او ظاهری نمایش او شکر ایستلو سره مونږ الله جل جلاله نشو خطا ایستلی.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو!) اوسئ تاسی محکم ولاړ (په حق باندی) له پاره د الله (اوسئ تاسی!) شاهدان په قسط (عدل او انصاف) سره

تفسیر: له دی نه پخوا ئی په رومنی آیت کښی مؤمنانو ته د حق تعالیٰ د احساناتو او د دوی د عهد او د پیمان د یادولو حکم راکړی ؤ. دلته دا راښیي چه یوازی په ژبه سره ئی یادول نه دی په کار. بلکه په عملی رنگ له دوی څنی د هغو ثبوت مطلوب دی، په دی آیت کښی په دی باندی تنبیه ورکړی شوی ده. که تاسی د الله تعالیٰ بیحسابه احسانات او خپل عهد او اقرار نه دی هیر کړی، نو لازم دی چه د هغه حقیقی محسن د حقوقو په اداء کولو کښی خپل عهد رښتیا کړئ! او د هغه رښتین عهد ایفاء او د هغه عملی ثبوت ورښولو ته هر وقت ملاتړلی اوسئ او هر کله چه کم حکم د دی حقیقی منعم او مالک جل جلاله له پلوه تاسی ته درورسیږی فوراً د ده د حکم د تعمیل له پاره ولاړ شی! او د الله تعالیٰ د حقوقو له اداء کولو سره، د مخلوقاتو د حقوقو په اداء کولو کښی هم پوره جداو جهد او اهتمام وکړئ! لکه چه په «قوامین لله» کښی د حقوق الله او په «شهداء بالقسط» کښی د حقوق العباد په لوری اشاره ده. هم داسی یو آیت په (٥) جزء د «النساء» په (١٣٥) آیت (٢٠) رکوع کښی تیر شوی دی، چه د دی دواړو په مینځ کښی فقط دومره فرق شته چه هلته «بالقسط» ئی له «لله» څخه مقدم کړی دی او ښائی چه وجه ئی دا وی چه هلته د «حقوق العباد» ذکر له اوله جریان درلود (لرلو). او دلته له پخوا راهیسی د «حقوق الله» تاکید جریان لری، نو په دی ملاحظه هلته د «بالقسط» او دلته د «لله» تقدیم مناسب شو برسیره پر دی دلته په لحاق کښی له مبعوض دښمن سره د معاملی کولو ذکر دی چه له هغه سره د «قسط» تذکر ضرور دی او هلته د سورت «النساء» د آیت په لحاق کښی د

محبوبو شیانو ذکر دی نو ځکه هلته له گردو (تولو) غنی محبوب د پاک الله د ذکر تذکر شوی
دی

وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَا نُ قَوْمٍ عَلَىٰ آلَا تَعْدِلُوا

او نه دی باعث کړی تاسی دښمنی د یوه قوم په دی باندی چه عدل انصاف
به ونه کړئ تاسی،

تفسیر: د «عدل» معنی دا ده چه له بل چا سره بی له افراطه او تفریطه همغسی معامله وکړئ چه
هغه واقعی د هغی وړ (لائق) او مستحق وی. د عدل او د انصاف تله ښائی داسی سمه او برابره
وی چه نه خورا (دیر) زیاته دوستی او نه خورا (دیر) سخته دښمنی وکولی شی چه د هغی یوه
پله درنه کړی.

إِعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ

عدل (انصاف) وکړی تاسی!، هم دا (عدل) دیر نژدی دی تقوی (پرهیز
ځاری) ته

تفسیر: «تقوی» د هغه معنوی کیفیت نوم دی چه د هغو شیانو له اجتناب او ځان ژغورنی
(ساتنی) غنی حاصلیږی چه شرعاً مهلک یا په کومه درجه سره مضر وی، او یو خاص نورانی
کیفیت دی چه د انسان په زړه کښی راسخیږی. د «تقوی» د تحصیل نژدی او لری اسباب دیر
دی. مگرد (تول) حسنه اعمال او د خیر خصال «د تقوی» له اسبابو او معداتو غنی شمیرلی
شی! لیکن معلومیږی چه «عدل» او «قسط» یعنی له دوسته او دښمنه سره یو شان معامله کول. او
د حق په معامله کښی د محبت او عداوت د جذباتو تر تاثیر لاندی نه راتلل. د «تقوی» د
حصول د خورا (دیر) مؤثرو او د دیرو قریبو اسبابو څخه دی. نو ئی ځکه ﴿أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ﴾
وفرمایل. یعنی دا عدل چه حکم ئی ورکړ شو «تقوی» ته دیر نژدی دی، چه د هغه له ممارست
او کولو څخه وروسته د «تقوی» کیفیت دیر ژر حاصلیږی.

وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ۝

او وویږیئ تاسی له الله (نو ظلم مه کوئ!)، بیشکه چه الله ښه خبردار دی په
هغو اعمالو چه کوئ ئی تاسی.

تفسير: يعنى داسى عدل او انصاف وكړئ! چه مخه ئى هيڅ ډول (طريقه) دوستى يا دښمنى نشي نيولى. او د هغه له غوره كولو غنى انسان په آسانى سره متقى كيدى شى د «تقوى» د حصول يوازنى لار د الله تعالى ويره ده، او د هغه له انتقام څخه خوف دى. او دا خوف د ﴿إِنَّ اللَّهَ يَجْزِي الْمُتَّقِينَ﴾ په مضمون كښى له څو څو ځلى تفكر او مراقبت كولو غنى پيدا كيږي كله چه د كوم مؤمن په زړه كښى دا يقين مستحضر شى، چه زما هيڅ پت او ښكاره حركت او خبره له حق تعالى څخه نه ده پته. نو د هغه په زړه كښى د الله جل جلاله له ويري اضطراب او ريږدېدنه پيدا كېږي، او د هغى نتيجه به داسى شى چه دى به په گردو (تولو) معاملو كښى د عدل او انصاف لاره غوره كړي. او د الله تعالى د احكامو په امتثال كښى به لكه يو خاص مريى تيار ودرېږي بيا په نتيجه كښى ده ته همغه نتيجه او ثمره ور په برخه كيږي، چه د هغه بيان په هم دغه راتلونكى آيت كښى راځي چه اوس ئى مونږ داسى لولو

وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ ⑨

وعده كړى ده الله له هغو كسانو سره چه ايمان ئى راوړى دى او كړى ئى دى ښه (عملونه د دى چه مقرر دى) دوى ته مغفرت او اجر دېر لوى (په جنت كښى)

تفسير: يعنى نه يوازى دا چه د هغوى هغه قصور به وروښو چه د بشریت په اقتضاء له هغوى غنى صادريږي بلكه عظيم الشان اجر او ثواب به هم دوى ته عطا فرمايو.

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ⑩

او هغه كسان چه كافران شوى دى او نسبت د دروغو ئى كړى دى آياتو زموږ ته هم دغه كسان دى صاحبان (ملگري د اور) د دوزخ.

تفسير: د پخوانى ډلى په مقابل كښى د هغى ډلى د سزا ذكر كاوه شى، چه د قرآن كريم صاف او صريح حقائق ئى دروغ بللى دى، يا ئى د هغو دلائلو او علايمو تكذيب كړى دى چه د حق، رښتيا او د پاك خداى جل جلاله لورى ته لار ښوونه كوي.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ هُمْ قَوْمٌ أَنْ يَبْسُطُوا
إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ فَكَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ
وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ٥

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو) یاد کړئ تاسی احسان د الله (چه) پر تاسی (دی) کله چه قصد وکړ یوه قوم د دی چه راوغځوی دوی تاسی ته لاسونه خپل (او تاسی مړه کړی) نو منع کړل لاسونه د دوی له تاسی څخه، او وویړیږئ تاسی (په هیرولو د نعمتونو کښی) له الله څخه، او خاص په الله پس خامخا توکل دی وکړی مؤمنان (چه الله کافی دی په رسولو د خیر او لری کولو د شر کښی)

تفسیر: د عمومی احساناتو له یادولو ځنی وروسته خصوصی احسانات هم را په یادوی. یعنی د مکي معظمی قریشو او د دوی مددگارانو رسول اکرم صلی الله علیه وسلم ته رپورته (تکلیفونه) ورپېښول، او د اسلام د امحا له پاره ئی دیری پښی او لاسونه وهل. مگر د الله تعالی فضل او رحمت د دوی د هغو چلونو او فریونو مخه ونیوله نو ښائی چه د دی لوی احسان اثر او نتیجه داسی شی. چه مسلمانان له بری او غلبی میندلو سره خپل دښمنان له هر راز ظلم، تجاوز او تیری ځنی محفوظ وساتی! او د انتقام په ځوبښ (جوش) کښی هم د عدل او انصاف له لاری څخه کاره نشی! لکه چه په پخوانی آیت کښی د هغه تاکید وکړ شو. ممکن دی چه چاته داسی یوه شبهه پیدا شی، چه د داسی معاندو دښمنانو په حق کښی په دی اندازه د رواداری او احسان تعلیم آیا د سیاست له اصولو خو به مخالفت نه وی؟ ځکه چه د داسی پوست او نرم سلوک له لیدلو ځنی د مسلمانانو په خلاف د شریانو او بد باطنانو د جرئت د زیاتیدلو قوی احتمال دی، نو د هغه ازاله ئی په ﴿وَاتَّقُوا اللَّهَ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ﴾ سره وفرمایله. یعنی د مؤمن خورا (دیر) لوی سیاست «تقوی» او «توکل علی الله» دی. یعنی له الله تعالی څخه ویریدل او پری توکل کول دی له الله جل جلاله ځنی د ویریدلو مطلب دا دی چه په ظاهر او باطن کښی له هغه سره خپله معامله صافه ولری! او په هغه عهد او پیمان چه تاسی کړی دی، خپله ټینګه علاقه او پوره وفاداری وربکاره کړئ! بیا نو الله الحمد له هیچا - او له هیڅ لوری - هیڅ یوه خطره مونږ ته نشته. په ورستنی ایت کښی زمونږ د عبرت له پاره د داسی یوه قوم ذکر فرمایي چه هغه له الله تعالی څخه بی ویری شوی ؤ، بد عهدی - او غداری - ئی کړی وی، او په پای (اخر) کښی په دیرو بدو دولونو (طریقو) سره خوار او ذلیل شول.

وَلَقَدْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَءِيلَ

او خامخا په تحقیق اخیستی ده الله وعده محکمه له بنی اسرائیلو (اولادی د یعقوب نه)

تفسیر: دا یوازی د محمدی صلی الله علیه وسلم د امت خصوصیت نه دی، بلکه له نورو امتو ځنی ئی هم داسی عهد اخیستی دی.

وَبَعَثْنَا مِنْهُمُ اثْنَيْ عَشَرَ نَقِيبًا وَقَالَ اللَّهُ إِنِّي مَعَكُمْ
لَئِنْ أَقَمْتُمُ الصَّلَاةَ وَآتَيْتُمُ الزَّكَاةَ وَآمَنْتُمْ
بِرُسُلِي وَعَزَّرْتُمُوهُمْ وَأَقْرَضْتُمُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا
لَأُكَفِّرَنَّ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَلَأُدْخِلَنَّكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي
مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْكُمْ
فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ۝

او ولېږل (مقرر کړل) مونږ له دوی نه دوولس «تنه» مشران (ضامنان د قوم د دوی په وفا د وعدی سره) او وفرمایل الله (اسرائیلو ته) بیشکه زه له تاسی سره یم (په معاونت او نصرت سره،) (او وی فرمایل قسم دی) خامخاکه قائم کړئ تاسی (سم اداء کړئ سره له ټولو حقوقو لمونځ او ورکړئ تاسی زکوة (د اموالو خپلو مستحقانو ته) او ایمان راوړئ (یقین وکړی) تاسی په رسولانو زما او مدد (او تعظیم) وکړئ تاسی د دوی او قرض ورکړئ تاسی الله ته قرض نیک (ښه ورکړه بی‌منته بی‌احسانه بی‌ضرره د زړه له اخلاصه نو) خامخا لری به کرم زه هرو مرو (خامخا) له تاسی څخه گناهونه ستاسی او خامخا داخل به کرم هرو مرو (خامخا) زه تاسی (هسسی) جنتونو ته چه بهیږی له لاندی د (ونو او مانپو د) هغو ویالی، نو هر څوک چه کافر شو وروسته له دی (وعدی) له تاسی نه نو په تحقیق ورکه کړی ئی ده سمه صافه لاره (د حق).

تفسیر: د بنی اسرائیلو له (۱۲) قبائلو دوولس مشران حضرت موسیٰ علیه وعلی نبینا السلام والصلوة غوره کړی وو چه مفسرینو د دوی نومونه هم له (تورات) څخه نقل کړی دی نو پر دوی باندی دا خبره لازمه وه چه په خپل قوم باندی ئی د عهد په پوره کولو کښی تاکیدونه کړی وی او د دوی د احوالو کتنه او مراقبت ئی کولی او عجیب اتفاق دا دی کله چه انصارو په «ليلة العقبه» کښی د نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم په لاس بیعت وکړ، نو له دوی څنی هم (۱۲) نقیبان غوره شوی وو، او هم دی (۱۲) تنو د خپل قوم له خوا زمونږ د پاک رسول صلی الله علیه وسلم په لاس بیعت وکړ د جابر بن سمره رضی الله تعالیٰ عنه په یوه حدیث کښی چه په محمدی امت کښی د (۱۲) خلیفگانو پخوا ویل کړی شوی دی، د هغو شمیر د بنی اسرائیلو د نقیبانو له شمیر سره موافق دی. مفسرینو له تورات څنی نقل کړی دی چه الله تعالیٰ حضرت اسمعیل علیه السلام ته فرمایلی ؤ زه به ستا په اولاد کښی (۱۲) سرداران پیدا کوم غالباً دا به همغه (۱۲) سرداران وی چه د دوی ذکر د جابر بن سمره رضی الله تعالیٰ عنه په حدیث کښی شوی دی. یا خو دا د ﴿إِنِّي مَعَكُمْ﴾ خطاب همغو د بنی اسرائیلو دوولسو سردارانو ته دی. یعنی تاسی خپل فرض اداء کړئ! زما حمایت او امداد له تاسی سره دی. یا ځرودو (تولو) بنی اسرائیلو ته دی چه زه له تاسی سره یم. یعنی هیڅ وخت ما له خپل ځانه لرې مه گڼئ! هر هغه معامله چه په هر ځای او په هر وخت کښی ئی په پټه یا په ښکاره تاسی وکړئ زه ئی ګورم او اورم یی. نو ځکه هر شی چه کوئ! ښایی چه په پوهه او هوښیاری سره ئی وکړئ! ﴿وَأَمَّا تَرْتَابُكُمْ فَرُتَابُكُمْ﴾ او ایمان راوړئ یقین وکړئ تاسی په رسولانو زما او مدد او تعظیم وکړئ تاسی د دوی (یعنی هر هغه رسول چه له حضرت موسیٰ علیه السلام څخه وروسته راځی. د هغوی د تولو تصدیق او د زړه له کومی د دوی تعظیم وکړئ! او د حق د دښمنانو په مقابل کښی له هغوی سره په خپلو ځانونو او مالونو دواړو سره معاونت او مرستی (مدد) وکړئ. ﴿وَأَقْرَضُكُمُ اللَّهَ﴾ او قرض ورکړئ تاسی الله ته (یعنی ورکړه کوئ! په لاره د الله دپاره د ترقی د دین له قرض ورکولو څخه مراد دا دی چه د دین او د الله د رسولانو په حمایت او ساتنه کښی خپل مالونه صرف کړئ! همغسې چه قرض ورکونکی خپلی روپی په دی مقصد بل ته پور (قرض) ورکوی چه د ده روپی به بیرته وررسیږی او قرض اخیستونکی د هغه ادا کول په خپله ذمه لازمه ګرځوی هم دا شان د همغه الله تعالیٰ له ورکړی شوی مال څنی هر شی چه دلته د هغه په لاره کښی صرف کړ شی، هغه به له سره نه لږ او نه ورک کیږی، حق تعالیٰ نه د کومی مجبوری له امله (وجبی) بلکه محض په خپل فضل او رحمت سره ئی دا په خپله ذمه لازمه کړی ده چه هغه شی به سره له دیری گټی (فائیدی) در ورسوی ﴿قَرْضًا حَسَنًا﴾ پور (قرض) نیک ښه ورکړه بی منته، بی احسانه بی ضرره د زړه له اخلاصه) له نیک څنی مراد دا دی چه په اخلاص ئی ورکوئ! او له محبوبو او له مرغیو شیانو او د حلالو، پاکو، صافو او ښو مالونو څخه ئی ورکوئ! (او ځواب د قسم دا دی)

﴿لَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ﴾ نو خامخا لری به کرم له تاسی خخه گناهونه ستاسی) یعنی کله چه نیکی دیری شی بدی بدلوی او محوه کوی یی. کله چه انسان د الله تعالیٰ د عهد په پوره کولو کښی زیار باسی (محنت کوی) او کوښښ کوی نو حق تعالیٰ تری نوری کمزوری او نیمگرتیاوی لری کوی. او د خپلی خوښی او قرب په مقام کښی ورته غای ورکوی.

﴿فَمَنْ كَفَرَ﴾ الایة - نو هر څوک چه کافر شو وروسته له دی وعدی له تاسی نو په تحقیق ورکه کړی نی ده سمه صافه لاره د حق یعنی له هسی صاف او پاخه عهد او پیمان خخه وروسته هم که څوک د الله تعالیٰ په عهد وفا ونه کړی، او غدر او خیانت ته ملا وتړی، نو وپوهیږئ چه ده د کامیابی او د نجات سمه لاره ورکه کړی ده او معلومه نه ده چه دی به د هلاکت په کومه کنده کښی ولویږی پر کومو شیانو باندی چه له بنی اسرأئیلو غنی د عهد اخیستلو ذکر دلته شوی دی، هغه دا شیان دی د لمانځه او زکوٰة اداء کول. پر انبیاءو باندی ایمان راوړل. په خپلو مالو او ځانو له انبیاءو علیهم السلام سره مرسته (مدد) کول په دغو کښی اول بدنی عبادت دی. دوهم مالی عبادت دی. دریم د زړه او د خولی عبادت دی. څلورم عبادت، فی الحقیقت د دریم عبادت اخلاقی تکمیل دی. ګواکی د دی شیانو په تذکر سره نی دغی لوری ته اشاره فرمایلی ده، چه په ځان او په مال، په قلب او قالب او په هر شی سره د الله تعالیٰ د اطاعت او له ده سره د وفا شعار اظهار وکړئ! لیکن بنی اسرأئیلو په خپله خوښه او اختیار په پرله پسې ډول (طریقه) د عهدونو په ماتولو شروع وکړه او په خپل هېڅ یو قول او اقرار باندی ټینگ ونه دریدل او له دی عهد ماتولو غنی کومه نتیجه چه راڅرګنده شوی ده د هغی بیان په دغه آیت کښی فرمائی چه

فَبِمَا نَقْضِهِمْ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَاسِيَةً يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ
عَنْ مَوَاضِعِهِ وَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ وَلَا تَزَالُ
تَطَّلِعُ عَلَى خَائِنَةٍ مِنْهُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ
فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاصْفَحْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣﴾

نو په سبب د ماتولو د دوی د کلکی وعدی خپلی لعنت وکړ مونږ پر دوی او گرځولی دی مونږ زړونه د دوی سخت (چه هېڅ پند نه آخلی) چه اړوی (لری کوی) دوی کلمی (د تورات مخصوصاً محمدی نعت) له ځایونو خپلو (او په خپلی ناپاکی مدعا نی اړوی) او هیره کړی ده دوی (غته) برخه اخیستل له هغه شی چه پند ورکړی شوی ؤ دوی ته په هغه سره (په تورات کښی چه هغه متابعت د محمد ؤ) او همیشه به نی ته (ای محمده!) چه خبریږی په کوم

خیانت له دی (یهودانو نه) مگر لږ (کسان) له دوی نه نو عفو وکړه «ای محمد!» له دوی نه او مخ وگرځوه (له دوی نه) بیشکه چه الله خوښوی احسان کونکی

تفسیر: د «لعن» معنی (طرد، ابعاد شړل او لری کول) ده. یعنی د عهد ماتولو او د غداری له سببه مونږ دوی له خپل رحمت څخه لری وغورځول (یا مسخه مو کړل یا جزیه مو پری کیښوده) او د دوی زړونه مو سخت کړل په ﴿فَبِمَا نَقُضُهُمْ ذَمُّنَاهُمْ﴾ کښی ظاهر وفرمایل چه د دوی د ملعونیت او زړه سخت کیدلو سبب هغه عهد ماتول او بیوفایی ده چه د دوی خپل فعل دی. اما پر اسبابو باندی د مسیباتو مرتبول څرنگه چه د الله تعالی کار و نو په دی لحاظ د ﴿وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَاسَةً﴾ نسبت د الله جل جلاله په لوری وکړ شو ﴿يُخْرِفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ﴾ اړوی دوی کلام د تورات، مخصوصاً محمدی نعت له ځایونو خپلو څخه په خپلی ناپاکی مدعا (یعنی د الله تعالی په کلام کښی تحریف کوی کله د هغه په الفاظو کښی، کله د هغه په معانیو کښی، کله په تلاوت کښی، د تحریف دغه گرد (تول) اقسام په قرآن کریم او د احادیثو په کتابونو کښی ذکر شوی دی، چه پر هغو باندی لږ څه اعتراف د نن ورځی اروپایی (یورپین) عیسائیانو هم کړی دی.

﴿وَسَوَّاهُمْ﴾ الآية - او هیره کړی ده کتابیانو غټه نفع اخیستل له هغه شی نه چه پند ورکړی شوی و دوی ته) یعنی لازم خو دا و چه اهل د کتاب د دغو آسمانی کتابونو له قیمتدارو پندونو ځنی فائدی اخیستلی وی، مثلاً د نبی آخر الزمان صلی الله علیه وسلم د راتگ او د نورو دینی مهماتو په نسبت د هغو په کتابونو کښی ارشادات موجود وو مگر دوی په خپلو شرارتونو او غفلتونو اخته او دا گرد (تول) شیان ئی له یاده وویستل بلکه د پندونو هغه ضروری برخي ئی هم ورکی کړی او اوس هم هغه پندونه او مفیدی خبری چه د خاتم النبیین صلی الله علیه وسلم له خولی هغوی ته کیږی د هغو هیڅ یو اثر نه قبلوی. حافظ ابن رجب حنبلی رحمة الله علیه لیکي «د نقض العهد» له سببه په دوی کښی دوه خبری پیدا شوی - ۱- «ملعونیت» ۲- «قسوة القلب» یعنی د زړه سختوالی د دی دواړو نتیجه دا دوه شیان شول. (اول) «د کلام الله تحریف» (دوهم) «په ذکر باندی نه نفع اخیستل» یعنی د لعنت په اثر د دوی دماغ ممسوخ شو، تر دی چه له نهایت بېباکی او بدعقلی ځنی د آسمانی کتابونو تحریف ته تیار شول. له بلی خوا کله چه د عهد ماتولو له نحوست او شومتیا څخه د دوی زړونه سخت شول، نو د حق د قبلولو او له پند ځنی د متاثر کیدلو ماده په دوی کښی پاتی نشوه. نو ځکه دوی خپل علمی او عملی دواړه قوتونه ضائع کړل.

﴿وَلَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلَى خَائِنَةٍ مِنْهُمْ﴾ او همیشه به ته مطلع کیږی په کومه دغا له دوی نه) یعنی د دوی د دغا بازی او خیانت کاری سلسله تر نن ورځی پوری جاری ده او وروسته له دی نه به هم جاری وی نو ځکه تل تاسی د دوی پر یوی نه یوی دغا بازی او مکر و فریب او خیانت باندی

خبريوى. (په - خائنة - كښى «ة» له پاره د مبالغى ده لكه علامه او نسابه كښى.)
﴿الْأَقْلِيلَ مِنْهُمْ﴾ : مگر لږ كسان له دوى نه چه هغوى خيانت نه دى كړى او نه ئى كوى لكه
عبدالله بن سلام او نور چه په اسلام كښى داخل شوى دى رضى الله تعالى عنهم.
﴿فَأَغْفَ عَنْهُمْ﴾ الآية - نو عفو وكره! اى محمده له دوى نه.) يعنى كله چه د هغوى پخوانى
عادت هم دا دى نو له داسى خلقو سره په هره جزئى خبره كښى د لكيدلو او د هغوى د
خيانت د پردو لرى كولو او شلولو ته هيڅ ضرورت نشته - دوى پريږدئ او ترى تير شئ! او د
دوى د خرابى بدل په عفو او احسان سره اداء كړئ! گوندى چه له دى غنى لږ څه متاثر شى.
قتاده او نورو رحمة الله عليهم ويلي دى چه دا آيت په ﴿قَالُوا الَّذِيْنَ لَكُمْ مِنَ الْآيَاتِ يَأْتِيهِمْ يَوْمَ
الْآخِرِ﴾ الآية - سره منسوخ شوى دى. مگر دى ته هيڅ حاجت نشته ځكه د قتال له حكمه دا نه
لازميږي چه په هيڅ وخت او هيڅ موقع كښى دى هم د داسى قوم په مقابله كښى له عفو او
اغماض او تاليف القلوب او تيريدلو غنى كار وانخيست شى. (بيضاوى وائى چه عفو او صفح
مشروط دى په دى شرط سره چه دوى توبه وباسى او ايمان راوړى يا صلح وكړى او جزيه ومنى،
نو په دى تقدير نسخ نشته او كه عفو او صفح دواړه مطلق وي، نو دا حكم به د سيف په آيت
سره منسوخ وي.)

وَمِنَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصْرِي أَخَذْنَا مِيثَاقَهُمْ فَنَسُوا حَظًّا مِمَّا
ذُكِّرُوا بِهِ فَأَغْرَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ
الْقِيَمَةِ ۖ وَسَوْفَ يُنَبِّئُهُمُ اللَّهُ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿١٣﴾

او غينو له هغو كسانو غنى چه وايي دوى بيشكه مونږ نصرانيان يو اخيستي
و مونږ محكم عهد د دوى نو هيره كړه دوى (غته) برخه آخيستل له هغه شى
چه پند وركړى شوى و دوى ته په هغه سره نو واچاوه مونږ په منځ د دوى
كښى عداوت (دښمنى) او بغض (كينه) تر ورځى د قيامته پورې او ژر به
خبر وركړى دوى ته الله په هغو كارونو چه وو دوى چه كول به ئى.

تفسير: يعنى (واخذنا من النصارى ميثاقهم كما اخذنا ممن قبلهم) د نصارى د كلمى
ماخذ يا خو «نصر» دى چه معنى ئى مدد كول دى. يا د «ناصره» په لورى منسوب دى چه په
شام كښى د هغى قريى نوم دى چه هلته مسيح عليه السلام هستوگنه درلوده (لرله)، نو ځكه ورته
ناصرى مسيح عليه السلام هم وائى هغه كسان چه خپل ځانونه ئى «نصارى» بلل گواكى دوى د
دى خبرى مدعيان وو چه مونږ د الله تعالى د حق دين او د انبياو عليهم السلام رښتينى حاميان

او ناصران یو! او د ناصری مسیح له متابعانو ځنی یو. د ژبی د دعوی او ظاهری افتخار سره سره هغه لاره چه دوی د دین په چارو کښی غوره کړی وه په آینده کښی به ذکر شی.

﴿أَخَذْنَا مِيثَاقَهُمْ﴾ الآية - اخیستی و مونږ محکم عهد له نصرانیانو نه هم په انجیل کښی چه هغه د محمد صلی الله علیه وسلم متابعت و) یعنی د یهودانو په شان له دوی ځنی هم کلک عهد اخیستلی شوی لیکن دوی هم په عهد ماتولو او بی وفایی کښی له خپلو پخوانیو څخه هیڅ کم نه وو. دوی هم له هغو ښو پندونو ځنی هیڅ یوه فائده وانخیسته چه پر هغو ابدی فلاح او نجات مرتب و بلکه په «انجیل - بائبل» کښی ئی د نصائحو هغه برخه بیخی پری نښوده چه فی الحقیقت د مذهب مغز وه (او هم د حضرت محمد صلی الله علیه واله و صحبه وسلم د متابعت په نسبت د هغه احکام ونه منل).

﴿فَأَعْرَضْنَا﴾ الآية - نو واپاوه مونږ په منځ د دوی کښی عداوت ، دښمنی او بغض کینه) یعنی د نصرانیانو په منځ کښی یا د یهودو او ناصری و په منځ کښی به تل تر تله جگری او عداوتونه قائمیږی. او د اسمانی تعلیماتو له ضایع کولو او هیرولو ځنی کومه نتیجه چه پېښیدونکی وه هغه پېښه شوه. یعنی کله چه د الله تعالی د وحی اصله رڼا (رنرا) له هغوی سره پاتی نشوه، نو د اوهامو او هوسونو په تیارو کښی یو له بله سره ولگیدل. مذهب هغوی ته پاتی نشو، ولی مذهبی جگری تر اوسه پوری پاتی دی. په دوی کښی په شلهاو فرقی پیدا شوی دی، چه دوی گردی (تولی) په تیارو کښی یو له بلی سره نښتی دی. هم دا د فرقه واری تصادم چه بالاخره د دوی په منځ کښی په خورا (دیر) سختو عداوتونو او کینو سره منتهی شو. په دی خبره کښی د شېبی ځای نشته چه نن د مسلمانانو په منځ کښی هم بیحده تفرق او تشتت او مذهبی تصادم شته، لیکن څرنګه چه له مونږ سره د الله تعالی وحی او اسمانی قانون الله الحمد بی له زیاده او نقصانه محفوظ شته، نو ځکه سره له دومره اختلافاتو بیا هم د مسلمانانو یو لوی جماعت د حق او صداقت پر مرکز برابر قائم پاتی دی او پاتی به وی. بالعکس د یهودو او ناصری و اختلافونه یا مثلاً د «پروتستانت» او «رومن کاتولیک» او د نورو فرقو یو له بله سره په مخالفت کښی هیڅ یوه فرقه هم نن ورځ د حق او صداقت پر لویه لاره نه ده روانه او نه به د قیامت تر ورځی پوری هم په سمه لاره روانه شی، ځکه چه دوی د الله تعالی د وحی هغه رڼا (رنرا) د خپلو بی اعتدالیو او غلط کاریو په سبب له لاسه ایستلی ده چه بی له هغه هیڅ یوه انسان ته د الله تعالی او د ده د قوانینو صحیح معرفت په لاس نشی ورتلی. اوس تر هغه پوری چه دوی د هغه محرف «انجیل بائیل» په لمن منګولی لګولی وی محاله ده چه تر قیامته پوری به هم دوی د ږندو او محض بی اصولو اختلافاتو او فرقواری د بغض او عناد له ظلمته ووځی او د حقانیت لاره وموندلی شی او د ابدی نجات پر لویه لاره لاړ شی. باقی هغه کسان چه نن په اصل مذهب خصوصاً «عیسویت» پوری مسخری کوی او ملندی وهی او له هغه څخه توکی جوړوی او هغه کسان چه د «مسیحیت» لفظ یا موجوده «انجیل بائیل» ئی محض د څو سیاسی ضرورتونو له پاره پریښی دی په دی آیت کښی د هغو ناصری و ذکر نشته، او که ومنل شی چه هغوی هم د دی آیت لاندی داخل

دی نو د دوی یو له بله سره عداوتونه او په خپلو منځونو کې یو بل ته د مخالفت او عداوت لومی کېښول، او مکر او حیلي چلول او ښکاره محاربه هم د پوهانو له نظره پټ نه دی. ﴿إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ﴾ تر ورځې د قیامت پورې یعنی څو دوی پاتی وی (د آراءو د تفرقی او د خواهشونو د اختلاف په سبب چه یو د بل پسې لویدلی وی) دا اختلافات او بغض او عناد به د دوی په منځ کې موجود وی.

دلته د «تر قیامته» لفظ داسې دی لکه چه په محاورو کې ویل کیږي «فلانی سړی به تر قیامته هم له فلانی کار څخه لاس وانخلي» چه په هغه سره دا مقصد نه دی چه هغه سړی به تر قیامته ژوندی پاتی وی او په هغه کار کې به بوخت (مشغول) وی. مراد ئی دا دی چه که تر قیامته پورې هم ژوندی پاتی شی له دی کار څخه لاس نه اخلی نو په دی تقدیر په آیت کې د ﴿إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ﴾ له لفظ څخه دا خبره نه ثابتیږي چه د یهودو او نصاریٰ وجود به تر قیامته پورې پاتی وی. لکه چه زمونږ په زمانه کې ځینو مبطلینو په خپلو تفاسیرو کې لیکلی دی. ﴿وَسَوْفَ يَأْتِيَهُمُ اللَّهُ﴾ الآية - او ژر به خبر ورکړی دوی ته الله په هغو کارونو چه وو دوی چه کول به ئی) یعنی په آخرت کې به په ښه ډول (طریقه) سره او په دنیا کې به هم د ځینو واقعاتو په وسیله هغوی ته د دوی د بدو کارونو نتیجه ور معلومه شی (چه کول به ئی له خیانت او د نعت له اخفاء، مخالفت او نور، نو جزا به ورکوی دوی ته).

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ كَثِيرًا مِّمَّا كُنْتُمْ تُخْفُونَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَعْفُو عَنْ كَثِيرٍ

ای اهل د کتابو ! په تحقیق درغلی دی تاسی ته رسول زمونږ (محمد) چه بیانوی (ښکاروی) تاسی ته ډیر له هغو شیانو چه وئ تاسی چه پټول به مو له کتابه (تورات او انجیل نه لکه د رجم آیت او محمدی نعت) او عفو کوی (تیریږی) له ډیرو (شیانو)،

تفسیر: دا ځرودو (تولو) یهودانو او نصرانیانو ته خطاب دی چه هغه نبي آخر الزمان صلی الله علیه وسلم تشریف راوړ، چه د ده د راتگ بشارت ستاسی په کتابونو کې سره له دومره تحریفاتو لا هم څه نه څه په یوه نه یوه عنوان شته. او پاک الله د دی رسول صلی الله علیه وسلم په ژبه خپل پاک کلام جاری کړی دی. او هغه حقایق ئی تکمیل کړل چه له حضرت مسیح علیه السلام څخه ناتمامه پاتی وو، د «تورات» او «انجیل» هغه خبری چه تاسی پټولی او تغیر او تبدیل مو پکښی کاوه له هغو څخه ځرودی (تولی) ضروری خبری هم دی رسول آخر الزمان صلی الله علیه وسلم تاسی ته ظاهری کړی دی او له هغو خبرو ځنی تیر شوی دی چه اوس هغو ته

دومره ضرورت نه دی پاتی او یا په اظهار کښی ئی څه مصلحت نه و.

قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ ۝^{۱۵} يَهْدِي بِهِ اللَّهُ
مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ سُبُلَ السَّلَامِ وَيُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ
إِلَى النُّورِ بِإِذْنِهِ وَيَهْدِيَهُمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ۝^{۱۶}

په تحقیق درغلی دی تاسی ته له (طرفه د) الله غنی نور رڼا (رنرا) یعنی محمد او کتاب مبین (روښان بیانوونکی قرآن) چه هدایت کوی په (هر یوه) له دی سره الله هغه چا ته چه تابع وی د رضاء د ده لاری د سلامتی ته او باسی دوی له تیارو (د کفر، شک، جهل) څخه نور (رڼا) (رنرا) د ایمان، یقین علم) ته په اذن (حکم، اراده، توفیق)، خپل او هدایت (ښوونه) کوی دوی ته (په طرف د) لاری سمی صافی (د توحید).

تفسیر: ښایی د «نور» نه پخپله نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم او له «کتاب مبین» څخه قرآن کریم مراد وی، یعنی یهودانو او نصرانیانو چه د الهی وحی رڼا (رنرا) ضایع کړی ده او د اهو او آراو په تیارو کښی ورک او په خپلو منځونو کښی د شقاق او نفاق او خلاف په کندو کښی لویدلی او په داسی تیلما تیل کښی سره اخته دی، چه له هغه څخه په موجوده حالت کښی وتل، تر قیامته پوری به هم ممکن نه وی، نو ای محمده صلی الله علیه وسلم ووايه دوی ته چه د الله تعالی په ډیری زوروری رڼا (رنرا) سره گرد (تول) جهان روڼ شوی دی. که د ابدی نجات پر سمه لاره باندی تلل غواړئ نو په دی رڼا (رنرا) کښی د الله تعالی د رضاء او خوښی حاصلولو پسې شئ! چه د سلامتی گردی (تولی) لاری به سمی او خلاصی مومئ! او له تیارو غځی به وځئ! په دغه رڼا (رنرا) کښی به بی له ربړه (مصیبت) او تکلیفه تللی شئ! او د هغه پاک الله د رضاء او خوښی چه تابع شوی یئ د هغه په لار ښوونی او لاس نیونی سره به ﴿الصِّرَاطُ الْمُسْتَقِيمُ﴾ بی تکلیفه طی کولی شئ!

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ

خامخا په تحقیق کافران شوی دی هغه کسان چه وایی دوی بیشکه چه الله هم دا مسیح زوی د مریمی دی،

تفسیر: یعنی الله بى له مسیح علیه السلام خنجه کوم بل شى نه دى (معاذ الله) وائى چه په نصرانیانو کښى دا د «يعقوبيه ؤ» د فرقى عقیده ده چه د دوى په نزد د مسیح علیه السلام په قالب کښى الله تعالى حلول کړى دى (معاذالله) یا داسى ويلي شى کله چه «نصارى» د حضرت مسیح علیه السلام په نسبت د «الوہیت» قائلان دى او ورسره په خپلو ژبو د توحید اقرار هم کوى، یعنی وائى چه الله جل جلاله یو دى، نو د دى دواړو دعوؤ لازمى نتیجى دا دى چه د دوى په نزد ما سوا له مسیح علیه السلام بل خدای نشته (استغفر الله) په هر حال او هر صورت چه واخیست شى د دى عقیدى د کفر په تصریح کښى هیڅ شبهه نشى کیدى.

قُلْ فَمَنْ يَمْلِكُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ أَنْ يُهْلِكَ الْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا

ووايه (ای محمده لدغو نصرانیانو ته) نو څوک به مالک شى (د منعى) له الله ځنې د یوه شى؟ که اراده وفرمایى (الله) د دى چه هلاک کړى مسیح زوى د مریمى او مور د ده او هومره خلق چه په ځمکه کښى دى گرد (تول) سره تول (بلکه هیڅوک ئى نشى کولى!)

تفسیر: یعنی فرض کړئ که قادر او قهار الله جل جلاله داسى اراده وفرمائى چه حضرت مسیح علیه السلام او بیى مریم او گرد (تول) وړاندنى او وروستنى د ځمکى اوسیدونکى سره یو ځای کړى او په یوه شنبه (یو ساعت) کښى گرد (تول) سره مړه کړى، نو هم دا تاسى وښیئ! چه څوک به ئى د ارادى مخه ونیولې شى؟ یعنی که له ازله تر ابدې پورې گرد (تول) انسانان هم سره فرضاً تول کرل شى، او الله جل جلاله په یوه آن کښى د دوى د هلاکولو اراده وفرمائى نو د دوى گرد (تول) اجتماعى قوت هم د الله تعالى د ارادى مخه د لږ وخت له پاره هم نشى ځنډولى (ملتوى کولى)، ځکه چه د مخلوقاتو محدود او ورکړى شوى قوت او قدرت د الله تعالى د لامحدوده او ذاتى قوت او قدرت په مقابل کښى داسى پوره عاجز او لاشى دى چه پر هغه هم دا خلق هم اعتراف کوى چه د دوى په رد کښى دا خطاب کیږى، بلکه په خپله مسیح ابن مریم علیه السلام هم چه هغه خلق ئى خدای بولى هم په دى باندې معترف دى لکه چه د «مرقس» په «انجیل» کښى د حضرت مسیح علیه السلام دا مقوله موجوده ده «ای پلاره! هر شى ستا تر قدرت لاندې دى. ته له مانه دا (د موت) جام وایه وه! نه په دى شان چه زه ئى غواړم. بلکه په هغه ډول (طریقه) چه ستا اراده ده.» نو کله چه هغه حضرت مسیح علیه السلام چه تاسى ئى خدای بولى او د هغه ماجده والده صدیقه بى مریمه چه ستاسى په زعم د خدای مور ده. که دا دواړه هم سره له گردو (تولو) هغو کسانو چه د ځمکى په سر هستوگنه لری، یو ځای شى د الله

تعالیٰ د مشیت او ارادی په مقابل کښی عاجز او ناتوان دی. نو تاسی په خپله فکر او اټکل وکړئ!، چه په خپله د هغه یا د هغه د والدی یا د بل کوم مخلوق په نسبت به د الوهیت دعوی کول غومره گستاخی او سپین سترگی توب وی؟

د آیت په دی تقریر کښی مونږ د «هلاک» معنی په «موت» سره واخیسته، مگر د «جمیعاً» لفظ ته مو لږ وضاحت ورکړ د «جمیعاً» د لفظ کوم مدلول چه مونږ دلته بیان کړ، هغه د عربی امامانو له تصریحاتو سره بیخی موافق دی. له دی نه پرته (علاوه) دا هم ممکن دی چه په دی آیت کښی د «هلاک» معنی په «موت» سره وانه خیسته شی لکه چه «راغب» رحمه الله علیه لیکلی دی کله د «هلاک» معنی داسی وی چه کوم شی بیخی پوښا (بالکل پنا)، نیست او نابود شی مثلاً ﴿كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ﴾ د الله تعالیٰ له ذاته ماسواء هر شی پوښا (بالکل پنا) کیدونکی دی» په دی معنی سره د آیت مطلب به داسی وی که قادر خدای د حضرت مسیح علیه السلام او د ده د ماجدی والدی او د ځمکی د گردو (تولو) مخلوقاتو د قطعی نیست او نابود او بیخی پوښا (بالکل پنا) کولو اراده وفرمایي نو څوک به ئی د دی ارادی مخه ونیسی؟.

هغه کیږی چه الله ئی اراده کړی دا جهان به په یوه آن کښی بیکاره کړی حضرت شاه صاحب فرمایي چه «الله تعالیٰ په ځینو ځایونو کښی د انبیاء علیهم السلام په حق کښی داسی ارشاد فرمایي شو چه د هغو امت خپل انبیاء علیهم السلام د بندگی له حده پورته نه کړی که نه د نبیانو علیهم السلام هغه عالی مرتبه او مقام چه د خدای جل جلاله په نزد ئی لری د دی وړ (لایق) نه ؤ چه د دی خطاب مورد وگرځی.

وَاللَّهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا يُخْلُقُ مَا يَشَاءُ

او خاص الله لره دی ملک (سلطنت) د آسمانونو او (سلطنت) د ځمکی او (سلطنت) د هغو شیانو چه په مینځ د دوی کښی دی، پیدا کوی (الله) هغه چه اراده وفرمایي د (پیدا کولو بی)،

تفسیر: یعنی هر څه ئی چه اراده وی او په هر ډول (طریقه) چه اراده وفرمایي هغه کوی مثلاً حضرت مسیح علیه السلام ئی بی پلاره او حضرت حواء رضی الله تعالیٰ عنها ئی بی له موره او حضرت آدم علیه السلام ئی بی له موره او بی له پلاره پیدا کړی دی.

وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ^(١٤)

او الله پر هر څیز باندی (چه اراده وفرمایي) ښه قادر دی (نو بی له پلاره بی

له موره او بی له والدینو ئی هم پیدا کوی)

تفسیر: د هیچا زور د الله جل جلاله په مقابل کښی نه چلیدی، گرد(تول) ابرار او اخیار هم هلته مجبور دی.

وَقَالَتِ الْيَهُودُ وَالنَّصَارَى نَحْنُ أَبْنَاءُ اللَّهِ وَأَحِبَّاؤُهُ

او ویل یهودانو او نصرانیانو چه مونږ ځامن د الله یو (په قرب او منزلت کښی) او دوستان د ده یو،

تفسیر: ښایی دوی د دی له امله (وجی) خپلو ځانونو ته د خدای ځامن وایی چه د دوی په «انجیل بائیل» کښی خدای (اسرائیل یعقوب علیه السلام) خپل رومنی زوی او خپل ځان ئی د هغه پلار بللی دی، له بل لوری نصاریٰ حضرت مسیح علیه السلام ابن الله بولی (معاذ الله) نو ښایی غالباً به ئی د دی له پاره خپل ځانونه د ابناؤ الله په لفظ ستایلی وی چه د اسرائیل اولاده او د حضرت مسیح امت وگڼل شی او دا هم ممکن دی چه د «زوی» له ویلو ځنی دا مراد وی چه مونږ د خدای په نزد د زیات خصوصیت او محبوبیت له امله (وجی) ده ته د ده د اولادۍ په شان یو په دی صورت کښی به د «ابناء» حاصل همغه شی کیږی چه د «احباء» د لفظ دی.

قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُمْ بِذُنُوبِكُمْ

ووايه (ای محمده! دی کتابیانو ته) نو ولی په عذابوی (الله) تاسی په سبب د گناهونو ستاسی؟،

تفسیر: (حال دا چه نه عذابوی پلار زوی خپل او نه دوست خپل نو دروغچنان بیع تاسی) څرنګه چه د حقیقت له مخی د کوم مخلوق «ابن الله» کیدل بالکل محال او بدیهی البطلان دی او د ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾ ۶ جزء د المائدة (۵۴) (آیت (۸) رکوع) د مضمون له مخی الله تعالیٰ محبوب گرځیدل ممکن ؤ نو ځکه په دی جمله کښی اول د «محبوبیت» د دعوی ترديد وشو، یعنی هغه قوم چه د ښکاره بغاوتونو او دیرو شدیدو گناهونو له سببه دلته په څو قسمو رسوائیګانو او عذابونو کښی نیولی شوی دی او په آخرت کښی هم عقلاً او نقلاً د حیس دوام د سزا استحقاق لری آیا د داسی باغی او عاصی قوم په نسبت د یوی لمحی دپاره هم کوم ذی شعور داسی خیال کولی شی چه دا به د الله تعالیٰ محبوب او مکرم وی؟ پاک الله له هیچا سره نسبی علاقه نه لری. د ده مهربانی او محبت یوازی له اطاعت او حسن عمل څخه حاصلیدلی شی. داسی

پخو مجرمانو ته چه د خورا (دیر) دیرو سختو سختو سزاگانو مستحق او مورد شوی دی له دی
 شخه شرم او حیا په کار ده چه دوی د «نحن ابنائُالله - او - احبّاه» دعوی وکړی، د حضرت نوح
 علیه السلام د زوی په نسبت سره له دی چه د ده صلیبی زوی ؤ الله تعالیٰ وفرمایل چه
 ﴿لَا تِلْكَ لَيْسَ مِنْ أَهْلِكَ إِنَّهُ عَمَلٌ غَيْرُ صَالِحٍ﴾ (١١ د هود (٤٦) آیت ٤ رکوع) وڅیړی له
 نوحه د طوفان په موج فنا شی زوی د آزر ومومی له اور شخه نجات نو الله جل جلا له د
 کتابیانو د دی وینا تردید چه «مونږ د الله ځامن او دوستان یو» فرمایي چه داسی نه ده

بَلْ أَنْتُمْ بَشَرٌ مِّمَّنْ خَلَقَ

بلکه تاسی (هم) یو بشر (بنیادم) یی د هغو مخلوقاتو نه چه الله پیدا کړی
 دی،

تفسیر: «بشر» په لغت کښی اصلاً د پوستکی د باندی سطحی ته وایی. د هم دی لږ څه تناسب
 له سببه انسان ته «بشر» ویل کیږی ښای د دی لفظ له غوره کولو شخه په دی ځای کښی دا
 نکته په نظر کښی وی چه تاسی ته د الله تعالیٰ ځامن او محبویان ویل لا څه چه شریف او ممتاز
 انسان هم نه ویلی کیږی، هم دا یوازی د بشری او شکل او صورت په لحاظ د الله تعالیٰ یو
 معمولی او عادی مخلوق او بنده بلل کیدی شی لږه پیدایښت مو هم په هغی معتادی طریق
 سره شوی دی لکه چه د نورو عمومی انسانانو شوی دی. نو بیا د «ابنیت» وهم له کوم ځای
 ځنی پیدا کیدی شی؟

يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ

مغفرت کوی (الله) هغه چاته چه اراده وفرمایي (د مغفرت یی) او عذابوی هغه
 څوک چه اراده وفرمایي (د عذاب یی)

تفسیر: ځکه چه همغه ته دغه خبره ښه معلومه ده چه څوک د مغفرت وړ (لائق) او کوم یوه ته
 سزا ورکړه شی؟

وَاللَّهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ^{٥٨}

او خاص الله لره دی ملک (سلطنت) د آسمانونو او (سلطنت) د ځمکی او
 (سلطنت) د هغو شیانو چه په منځ د دوی کښی دی او خاص هم ده ته دی

بیا ورتلل (د تولو، نو وره کړی هر چا لره جزا د عمل د ده)

تفسیر: نو د هر چا د معافولو اراده چه دی په خپل فضل او رحمت او حکمت سره وفرمائی یا سم له عدل او انصاف سره د چا د سزا ورکولو اراده ولری، په دی کښی شوک له ده سره مزاحم کیدی نه شی. نه کوم مجرم ته د دی خبری توان او قدرت شته چه د ده له سلطنت او ځمکی او آسمان څخه د باندی ووځی او نه دا چه په آخرت کښی چیری تری وتښتی.

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ عَلَى فَتْرَةٍ مِّنَ الرَّسُلِ أَن تَقُولُوا
مَا جَاءَنَا مِن بَشِيرٍ وَلَا نَذِيرٍ فَقَدْ جَاءَكُمْ بَشِيرٌ وَنَذِيرٌ

ای اهل د کتابو! په تحقیق درغلی دی تاسی ته رسول زمونږ (محمد) بیانوی تاسی ته (شرعی احکام) په (وخت د) انقطاع د رسولانو (او معطل کیدو د وحی) کښی چه بیا چیری ونه وایی تاسی (په قیامت کښی) چه نه ؤ راغلی مونږ ته هیڅ زیری کوونکی (په نعيم سره) او نه ویروونکی (په جحیم سره) نو په تحقیق راغی تاسی ته زیری کوونکی او ویروونکی،

تفسیر: یعنی زمونږ احکام او شرایع په نهایت توضیح سره په ډیر ښکاره ډول (طریقه) سره بیانوی. د دی رکوع په شروع کښی ئی د بنی اسرائیلو (یهودانو او نصاری و) د راز راز(قسم قسم) شرارتونو او حماقتونو بیان وفرمایل او دا ئی ښکاره کړه چه اوس زمونږ رسول صلی الله علیه و آله وسلم تاسی ته راغلی دی چه ستاسی غلطی چاری در واضحی کوی او تاسی له تیارو ځنی باسی او د رنا (رنرا) په لوری مو بیایی وروسته له دی پر دی باندی تنبیه فرمایی چه اوس د هدایت د رنا (رنرا) په لوری تلل پر دوو شیانو موقوف دی یو دا چه د الله تعالی صحیح معرفت حاصل کړئ! او د خالق او مخلوق په نسبت غلطی عقیدی مه لرئ له

﴿لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ﴾ نه تر دی ځای پوری د دی جز بیان ؤ. دوهم

غیز دا دی چه پر نبی الانبیاء صلی الله علیه وسلم ایمان راوړئ! چه د ګردو (تولو) پخوانیو انبیاءو علیهم السلام د کمالاتو جامع او د الهی شرائعو خورا (ډیر) لوی او آخری شارح دی. د دی جز بیان په دی آیت ﴿يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ عَلَى فَتْرَةٍ

الآية - کښی کړی شوی دی. ﴿فَقَدْ جَاءَكُمْ بَشِيرٌ وَنَذِيرٌ﴾ نو په تحقیق راغی تاسی ته زیری ورکونکی او ویروونکی،) له حضرت مسیح علیه السلام نه نژدی (۶۰۰) کاله وروسته د انبیاءو

راتگ سلسله منقطع شوی وه . او گردو (توله) دنيا تر ما شاء الله پوری د جهل او غفلت هوسونو او اوهامو په تيارو کښی لويديلی وه د هدايت ديوه مړه شوی وه د ظلم او عدوان او الحاد تکی توری وريځی پر گرد (تول) آفاق خوری شوی وی په دی وخت کښی د گرد (تول) جهان د اصلاح له پاره پاک الله جل جلاله له گردو (تولو) ځنی لوی «هادی» او بشير» او «نذير» راوليږه ! چه جاهلانو ته د دارينو د فلاح لاری ور وښی او غافلان په خپل تخويف او انذار سره وښی کړی او تیت همتان د بشاراتو په آورولو سره په شوق راولی، په دی شان په گردو (تولو) مخلوقاتو کښی د الله تعالی حجت تمام شو. که څوک نی ومنی، او که نی ونه منی.

وَاللّٰهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۝١٩

او الله په هر شی (چه اراده وفرمایي) ښه قادر دی (چه له هغی جملی نه د نبیانو عليهم السلام د سلسلی له قطع کیدو څخه وروسته د محمد صلی الله علیه وسلم ارسال دی).

تفسیر: یعنی که تاسی د دی رسول خبره وا نه ورئ نو الله تعالی قدير دی چه بل یو قوم ستاسی په ځای ودروی چه د الله تعالی پیغام به په پوره ډول (طریقه) سره ونی او د الله تعالی له رسول سره پوره ملگرتیا وکړی د الله تعالی کار په تاسی باندی هیڅ نه دی موقوف.

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ يُقَوْمُ أَذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَعَلَ فِيكُمْ أَنْبِيَاءَ وَجَعَلَكُمْ مُلُوكًا وَآتَاكُمْ مَا لَمْ يُؤْتِ أَحَدًا مِّنَ الْعَالَمِينَ ۝٢٠

او (یاد کړه ای محمده!) هغه وخت چه وویل موسی قوم خپل ته ای قومه (زما) یاد کړئ تاسی نعمت (احسان) د الله پر تاسی باندی کله چه وگرځول (الله) په تاسی کښی (دیر) انبیاء او وگرځول (الله) په تاسی کښی (یا له تاسی نه) باچایان او درئی کړ تاسی ته هغه چه نه نی ورکړی ؤ هیڅ یوه ته له خلقو (د زمانی ستاسی)

تفسیر: په «موضع القرآن» کښی دی چه حضرت ابراهیم علیه السلام د خپل پلار وطن (عراق) پریشود او د الله تعالی په لاره د (شام) ملک ته لاړ او هلته نی هستوگنه غوره کړه او تر یوی

مودی پوری ئی اولاد ونشو دلته الله تعالیٰ پری زیری وکر چه «زه ستا زیاته اولاده خپروم او د (شام) ځمکی به هغوی ته ورکوم او نبوت، دین، کتاب او سلطنت به د دوی په منځ کښی پرم.» بیا ئی د حضرت موسیٰ علیه السلام په وخت کښی هغه وعده پوره کړه او بنی اسرائیل ئی د فرعون له بیگاره وژغورل (وساتل) او قبطیان ئی دوپ کرل سبطیانو ته ئی وفرمایل چه له (عمالقه ؤ) سره جهاد وکړئ، او د (شام) ملک څانته فتح کړئ! بیا د تل له پاره د (شام) ملک ستاسی دی حضرت موسیٰ علیه السلام هغه دولس تنه سری چه د بنی اسرائیلو په دوولسو قبائیلو باندی سرداران مقرر کړی وو (شام) ته ولیږل چه د هغه ملک حال احوال راوړی کوم خبرونه چه دوی د خپلو مطالعاتو په اثر راوړل له هغو څنی دا څرگنده شوه چه د (شام) په ملک کښی خورا (دیر) زیات محاسن او ښیگنی (فائدی) شته او د هغو (عمالقه ؤ) زور او قوت ئی بیان کړ چه دوی پر شاماتو او شامیانو مسلط او حاکمان وو. حضرت موسیٰ علیه السلام دوی ته وویل «تاسی خپل قوم ته د (شام) محاسن بیان کړئ! مگر د دښمن د قوت څه ذکر مه کوئ!» له دوی څنی یواځی دوو تنو پر دغه حکم عمل وکړ او لسو تنو نورو ئی تری مخالفت وکړ، کله چه نورو بنی اسرائیلو دا خبری واوریدی نو بی زړه شول. او ویی غوښته چه بیرته ستانه (واپس) شی او (مصر) ته راشی، د دی تقصیر له امله (وجی) تر څلویښتو کلونو پوری د شاماتو په فتح کښی ځنډ (تعطل) پیښ شو په دی موده کښی دوی په میدانونو کښی سربداله گرځیدل کله چه د هغه قرن او زمانی سری مړه شول نو د همغو دوو سریو په لاس هغه فتح پوره شوه چه له موسیٰ علیه السلام څخه وروسته د ده خلیفه گان شوی وو.

﴿إِذْ جَعَلْنَا لَكَ آيَاتٍ﴾ کله چه وگرځول الله جل جلاله په تاسی کښی دیر انبیاء یعنی ستاسی د اعلیٰ جد حضرت ابراهیم علیه السلام له زمانی راهیسی تر نن ورځی پوری غومره دیر انبیاء علیهم السلام ستاسی په منځ کښی پیدا شوی دی. مثلاً حضرت اسمعیل، اسحق، یعقوب، یوسف او پخپله موسیٰ او هارون علیهم الصلوات والتسلیمات او وروسته له دوی نه هم دا سلسله تر یوی اوږدی زمانی پوری قائمه پاتی وه (چه تاسی ته به دوی ارشادات کول او پری مشرف او معزز کیدلی به!)

﴿وَجَعَلْنَا لَكَ آيَاتٍ﴾ او وگرځول (الله په) تاسی (کښی یا له تاسی نه) باچایان یعنی د (فرعون) له خورا (دیر) ذلت، سپک توب او غلامی څخه مو آزادی درکړه! او د فرعونیانو په اموالو او املاکو مو مسلط وگرځول! او له دی نه وړاندی ستاسی له منځه مو حضرت یوسف علیه السلام ته څرنگه د (مصر) په خزائنو او سلطنت تسلط عطاء فرمائی ؤ. بیا ورپسی مو هم حضرت سلیمان علیه السلام او نور انبیاء علیهم السلام او باچایان پیدا کړل گواکی د دین او دنیا له دواړو لویو نعمتو سره مو تاسی ته سر لوړی درکړه. ځکه چه په دینی مناصبو کښی خورا (دیر) لوی منصب نبوت، او په دنیا کښی آخری اقبال آزادی او باچاهی ده، چه دا دواړه شیان (الله جل و علا شانه تاسی ته ای بنی اسرائیلو درعطاء او مرحمت فرمائی دی.

﴿وَأَشْهَدُ﴾ الآیة - او در ئی کر تاسی ته ای بنی اسرائیلو هغه شیان چه نه ئی ورکړی ؤ هیڅ

یوه ته له خلقو د زمانی ستاسی) یعنی هر کله چه موسی علیه السلام ته نی دا خطاب وفرمایه چه پر بنی اسرائیلو باندی د دنیا له گردو (تولو) خلقو څخه د الله تعالی زیاته مهربانی او لوریښه شوی ده (لکه من، سلوی، د وریځی سوری، بهول د اویو له تیوی (گتی) او د بحر څیړول) د ﴿اَمَّا اِنَّ الْخَالِیْنَ﴾ حمل پر عمومو باندی به څکه صحیح نه وی چه زموږ د محمدیه صلی الله علیه وسلم امت په نسبت په خپله په قرآن کریم کښی تصریح ده ﴿كُنْتُمْ خَيْرَ اُمَّةٍ اُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ﴾ (۴) جزء د آل عمران ۱۱ آیت ۱۲ رکوع ﴿وَلِذَلِكَ فَجَنَّدَكُمْ لَمَّةً وَاسْلَاطًا لَّعَلَّكُمْ تَهْتَدُوْنَ﴾ (۲) جزء د البقرة ۱۴۳ آیه ۱۷ رکوع).

يَقُومُوا دُخُلُوا الْأَرْضَ الْمُقَدَّسَةَ الَّتِي كُتِبَ لِلَّهِ لَكُمْ وَأَلَّا تَكُونُوا مِنْ الْخَاسِرِينَ ﴿٢١﴾

ای قومہ (زما) ننوځئی تاسی ځمکی پاکی کړی شوی (د بیت المقدس یا د شام یا د ایلینا یا د اریحا) ته هغه ځمکه چه مقررہ کړی ده الله تاسی ته (په لولوح محفوظ کښی په شرط د ایمان ستاسی) او بیرته مه ځی تاسی په شاؤ خپلو (له جهاده) نو ویه مگرځئی تاسی زیان کاران (په سعی خپلی).

تفسیر: یعنی الله تعالىٰ په خوا له دى نه له حضرت ابراهيم عليه السلام سره وعده فرمایلى وه چه ستا اولادى ته به دا ملک ورکوم، او هغه وعده هرو مرو (خامخا) پوره کیدونکى ده، هغه خلق به نیکمرغه او بختور وى چه د هغو په لاسو او وسیله دغه پوره شی.

(نو ننوځئ! دى پاکی ځمکى ته! او شا مه گرځوئ له جهاده که نه سخت نقصان به وگالئ! «برداشت کړئ» یعنې په جهاد فې سبیل الله کښې بېزړه توب، ویره او بې همتی مه کوئ! او د مړیتوب (غلامی) د ژوندون په لوری مندى مه وهئ!

قَالُوا يَبُوسَى إِنْ فِيهَا قَوْمٌ جَبَّارِينَ ۖ وَإِنَّا لَنُتَدَخِّلُهَا حَتَّىٰ يَخْرُجُوا مِنْهَا ۖ فَإِن يَخْرُجُوا مِنْهَا فَإِنَّا دَاخِلُونَ ﴿٣٦﴾

وویل دغو (بنی اسرائیلو) ای موسیٰ بېشکه په دی ځمکه کښی یو قوم دی
دیر زورور (چه مونږ ئی د مقابلی طاقت نه لرو) یعنی دیر قوی هیکل،
میرنی، بیاوړی او له رعبه ډک او ویروونکی دی او بېشکه مونږ له سره نه

ننوخو په دغی غمکی کښی تر هغی پوری چه ووخی دوی له دی (غمکی نه) نو که ووخی دوی له دی غایه (بی له جنگه) نو بیشکه مونږ ننوتونکی یو.

تفسیر: یعنی د مقابلی همت په مونږ کښی نشته. هو! بی د لاسونو او پښو د خوځولو څخه پخه او تیاره خورو. تاسی د خپلی معجزی په زور دوی وباسئ!

قَالَ رَجُلَانِ مِنَ الَّذِينَ يَخَافُونَ اللَّهَ عَلَيْهِمَا ادْخُلُوا عَلَيْهِمُ الْبُابَ
فَإِذَا ادْخَلْتُمُوهُ فَإَنْكُمْ عَلَيْهِمْ ۝

وویل دوو سړیو له هغو کسانو چه ویریدل (له الله نه) چه انعام (احسان) کړی ؤ الله په دوی دواړو چه ورننوخئ پر دوی (حمله کوونکی) په دروازو کښی، نو کله چه ورننوتئ تاسی دروازی ته نو بیشکه هم دا تاسی به غالبان یئ (پر هغوی ځکه چه دوی بی زړه دی)

تفسیر: دا دوه سړی یو حضرت یوشع بن نون رحمة الله علیه او بل کالب ابن یوفنا رحمة الله علیه وو چه له الله تعالیٰ غنی ویریدل - نو ځکه د (عمالقه) او نورو څخه هیڅ نه ویریدل. له الله غنی ویریده متقی شه مسلمان چه وتښتی له تاجن وانس خبیث شیطان یعنی همت وکړئ! او د ښار تر وره پوری خو لاړ شئ! نو بیا به الله تعالیٰ هم تاسی ته بری درکړی ځکه چه الله تعالیٰ د هغه چا په مدد کښی دی، چه هغه په خپله څه حرکت وکړی.

وَعَلَى اللَّهِ تَوَكَّلُوا إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۳﴾

او (خاص) پر الله پس توکل وکړئ تاسی ! که یئ تاسی مؤمنان (باور لرونکی په وعده د الله).

تفسیر: معلومه شوه چه د مشروعو اسبابو پرېښودل «توکل» نه دی. بلکه «توکل» دا دی چه د کوم نیک کار په کولو کښی انتهائی سعی او کوښښ او آخری جداو جهد وکړ شی بیا د هغه په مشر او منتج (نتیجه) کیدلو کښی پاک الله ته هیله (امید) او هغه ته اسره وکړئ! او په خپل زیار (محنت) او کوښښ ونه نازیږئ! او مه مغروریږئ! باقی د مشروعو اسبابو پرېښودل او تش تور امیدونه او هیلې لرل، له سره «توکل» نه، بلکه تعطل دی

مؤمنه! واوره! که کوبنن ونه کری! په جداوجهد او عمل
هغه کالی به اغوستلی نه شی! چه درگندلی دی خیاط د ازل

قَالُوا يٰمُوسَى إِنَّ لَكَ لَأٰتًا كٰثِرًا ۖ وَرَبُّكَ فَتٰتِلًا ۚ اِنَّا هُنَا قَعْدُوْنَ ﴿٧٢﴾

ووېل دغو (بنی اسرائیلو) ای موسیٰ بیشکه چه مونږ له سره نه ننوځو دی
ښار ته هیڅکله څو چه وی دغه (عمالقه) پکښی پس څه ته او (څی دی) رب
ستا (یا ته او مشر ورور او مربی ستا چه هارون دی) نو جنگ وکړئ تاسی
دواړه بیشکه مونږ دلته ناست یو (له جنگه، په انتظار د بری ستا)

تفسیر: دا د هغه قوم مقوله او وینا ده چه د ﴿عَنْ اَبْنُوَاللّٰهِ وَاجْمَاعُهُ﴾ مدعیان وو. مگر
داسی گستاخی او سپین سترگی کول د دوی د دائمی تمرد او پرله پسې سرکشی او طغیان ځنی
هیڅ لری او مستبعده نه دی.

قَالَ رَبِّ اِنِّیْ لَا اَمْلِكُ اِلَّا نَفْسِیْ وَاٰخِیْ فَافْرِقْ بَیْنَنَا
وَبَیْنَ الْقَوْمِ الْفٰسِقِیْنَ ﴿٧٣﴾

ووېل (موسیٰ) ای ربه (زما) بیشکه زه مالک نه یم (اختیار نه لرم) مگر د
ځان خپل او د ورور خپل (چه هارون دی) نو بیلتون (جدائی) وکړه په منع
زمونږ او په منع د قوم فاسقانو کښی (چه د فرمان له دائری نه وتلی دی)

تفسیر: حضرت موسیٰ علیه السلام د دوی د دی وینا څخه خورا (دیر) زیات خپه شو، او د
خپګان په حالت کښی ئی دا پورتنی دعاء وکړه. څرنګه چه له گردو (تولو) قومونو څخه د حکم
نه منل او بی زړه توب او عصیان لیده کیده، نو ځکه ئی په دعاء کښی پرته (علاوه) له خپل
ځان او له خپل ورور چه هغه هم یو معصوم نبی ؤ، د بل چا ذکر ونه فرمایه یوشع رحمة الله
عليه او کالب رحمة الله عليه هم د دوی دواړو سره طبعاً راغلل.

قَالَ فَإِنَّهَا حُرْمَةٌ عَلَيْهِمْ أَرْبَعِينَ سَنَةً يَتَيَهُونَ فِي الْأَرْضِ ط فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ع

نو وفرمایل (الله) پس بیشکه دغه (مقدسه حُکمکه) حرامه کرى شوى ده پر دوى باندی (ننوتل هغى ته) خلويشت کاله چه حيران سرگردان به گرځي دوى په (هم دى) حُکمکه کښي، نو مه خپه (او متأسف) کيږه پر قوم فاسقانو (وتونکي له فرمانه).

تفسير: يعنى د بيلتون دعاء په حسى او ظاهرى ډول (طريقه) سره خو قبوله نشوه. هو! معنا بيلتون وشو چه دوى تول سره په الهى عذاب کښي اخته شول حيران او سرگردان به سره گرځيدل او حضرت موسى او هارون عليهم السلام د رسالت په پوره اطمینان او داده زړه سره خپل د ارشاد او اصلاح پر منصب قائم پاتى شول. لکه چه په کوم کلى کښي عمومي طاعون يا وبا گډه شوى وي. او د زرهاؤ ناروغانو په منځ کښي دوه درى تنه پياوړى (مضبوط) او قوى القلب سړى وي چه د دوى په دارو او درمل، معالجه، تفقد او چاره جوړولو کښي مشغول وي که د ﴿فَأَرْقُ بَيْنَنَا﴾ معنى د «بيلتون وکړه» په ځاى په «فيصله وکړه» سره شوى وي، نو دا مطلب به لا زيات واضح شوى وي. حضرت شاه صاحب ليکي چه دا گرده (توله) قصه ئى کتابيانو ته واوروله، په دى مناسبت که تاسى هم د نبى آخرالزمان صلى الله عليه وسلم رفاقت ونه کړئ! لکه چه ستاسى نيکه گمانو د موسى عليه السلام له رفاقت سره غړولى ؤ او له جهاده څخه ئى ځانونه بيرته ايستلى وو نو دا نعمت به هم د نورو په برخه کيږي لکه چه په برخه ئى هم شو. که تاسى د يوى لمحى له پاره دا گرده (توله) رکوع تر نظره تيره کړئ! او د محمدى امت پر احوالو غور وکړئ! نو درښکاره به شى، چه پر مونږ باندې د الله تعالى هغه انعامونه شوى دى چه نه په پخوانيو امتونو شوى دى او نه به ورستيو باندې کيږي زمونږ له پاره ئى خاتم الانبياء سيدالرسلى صلى الله عليه وسلم ته ابدى شريعت ورکړ او راويي لپږه او په مونږ کښي ئى هغه عالمان او امامان پيدا کړل، چه سره له دى چه د نبوت منصب نه لري، د انبياؤ عليهم السلام وظائف په ډير ښه ډول (طريقه) سره پاى (آخر) ته رسوى د نبى عليه السلام نه وروسته د ده په امت کښي داسى ښه ښه خليفگان مشران او قائدان شوى دى چه گړد (تول) جهان ته ئى د اخلاقو، سياست او نورو د اصولو هدايت ورکړى دى هم دى امت ته د «جهاد» امر هم شوى دى نه يواځى له (عمالقه ؤ) سره، بلکه د گړد (تول) جهان د جبارينو سره. تش د (شاماتو) د حُکمکو د فتح کولو له پاره نه، بلکه په شرق او غرب کښي د «کلمه الله» د اعلا او د فتنى د منځه ايستلو له پاره.

له بنى اسرائيلو سره الله تعالى د ارض مقدسه د اعطاء وعده فرمايلى وه، ليکن له دى محمدى امت سره ئى داسى وعده فرمايلى ده ﴿وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ

لَيَسْتَخْلِفَنَّهُ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلِكُلِّ دِينٍ أَجْرٌ وَلَكِنْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٧﴾

بَعْدَ ذَلِكَ قَوْلُكَ لَهُمُ الْفَيْقُونَ ﴿١٨﴾ وعده كرى ده الله له هغو كسانو سره چه ايمان ئى راورى

دى او كرى ئى دى بنه عملونه چه خامخا به خليفگان كرى دوى په ځمكه كښى لكه چه خليفگان كرى ئى وو هغه كسان چه پخوا له دوى نه وو او خامخا به ثابت كرى دوى لره دين د دوى هغه دين چه غوره كرى ئى دى دوى لره او خامخا به بدل وركرى دوى لره پس له وبرى د دوى امن ، عبادت به كوى دوى زما ، شريك به نه پيدا كوى دوى له ما سره هيڅ شى ، او هر څوك چه كافر شو وروسته له دى نه پس دغه كسان هم دوى دى فاسقان» (١٨ جزء د النور ٥٥ آيت ٧ ركوع)

كه موسى عليه السلام بنى اسرائيلو ته له جهاده ځنى د تبتيډلو ممانعت فرمايلى ؤ نو زمونږ محمدى صلى عليه وآله وسلم امت ته هم الله تعالى هم داسى خطاب فرمايلى دى ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قَاتِلْتُمُ الْكُفْرَ وَالضَّالَّةَ فَاغْلُظْهُمْ أَذْيَارًا﴾ اى مومنانو كله چه ملاقات وكړئ (مخامخ شئ په جنگ كښى) تاسى له هغو كسانو سره چه كافران شوى دى حال دا چه دوى غوند وى د جنگ په ډگر كښى، نو مه گرځوئ دوى ته شاوى خپلى په نيت د تبتيډلى» (٩ جزء ١٥ آيت د الانفال ٢ ركوع).

انجام ئى دا شو چه د حضرت موسى عليه السلام رفيقان له (عمالقه ؤ) څخه ووپرېدل او هسى بيزه توب ئى وكړ، چه خپل نبى عليه السلام ته ئى داسى وييل ﴿قَدْ هَبْتِ أَنْتَ وَرَبُّكَ فَقَاتِلَا إِنَّا هُنَا قَاعِدُونَ﴾ څه ته او رب ستا نو وجنگيږئ تاسى! دواړه بيشكه مونږ دلته ناست يو». ليكن د محمد رسول الله صلى الله عليه وسلم اصحابو د خپل پاك نبى صلى الله عليه وسلم په حضور كښى د «بدر» د غزا په مشوره كښى په لوړ غوړ او جگ (اوچت) آواز داسى عرض وكړ «پر الله تعالى قسم دى چه كه تاسى د ترخه سيند (لوى بحر) په موجونو كښى د ننوتلو حكم مونږ ته وكړى مونږ به په هغه كښى هم خپل ځانونه ورگوزار كړو، او يو تن به هم له مونږ ځنى پاتى نشى. او اميد دى چه الله تعالى به تاسى ته زمونږ له پلوه داسى شيان دروښيى ، چه د هغو له ليدلو څخه به ستاسى سترگى خوشاله او روښانه شى، مونږ به له خپل پاك رسول صلى الله عليه وسلم سره ملگرى يو، او له ده سره به يو ځاى جهاد ته ځو، او له ده نه به وړاندى ، وروسته، ښى او كينې طرف ته جنگيږو، او جهاد به كوو. د الله تعالى په فضل مونږ له هغو كسانو ځنى نه يو، چه موسى عليه السلام ته ئى ويلى وو ﴿قَدْ هَبْتِ أَنْتَ وَرَبُّكَ فَقَاتِلَا إِنَّا هُنَا قَاعِدُونَ﴾ د دى تعهد نتيجه داسى شوه چه په هومره موده كښى چه بنى اسرائيل له فتوحاتو ځنى بى برخى او د (تبه) په صحرا او ميره كښى سرگردانه گرځيدل، له هغه څخه په لږه موده كښى زمونږ د محمد رسول الله صلى الله عليه وسلم اصحابو په مشرق او مغرب كښى د هدايت او د ارشاد بيرغونه ودرول ﴿رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ذَلِكَ لِمَنْ خَشِيَ رَبَّهُ﴾

وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ ابْنِ آدَمَ بِالْحَقِّ

او ولوله (ای محمده!) پر دغو (بنی اسرائیلو یا پر قوم خپل) خبر د دواړو
ځامنو د آدم (چه هابیل او قابیل وو) په حقه سره

تفسیر: یعنی د آدم علیه السلام د دوو صلبی ځامنو (قابیل) او (هابیل) قصه او واقعی حال
دوی ته واوروه! ځکه چه په دی قصه کښی د هغه یوه ورور ذکر دی چه د خپل بل ورور پر
مقبولیت او تقویٰ ئی حسد او رځه (کینه) کړی وه او په هم دی غیظ او قهر سره ئی هغه په
ناحقه سره وواژه او د ناحق وینی د عواقبو بیان پکښی کړی شوی دی
په رومبی رکوع کښی راښودلی شوی وو کله چه (بنی اسرائیلو) ته دا حکم ورکړ شو چه له
ظالمانو او جابرانو سره قتال وکړئ! نو دوی وویږدل او تری وتښتیدل اوس د (هابیل) او
(قابیل) قصه اوړول د دی خبری له پاره تمهید دی چه د متقیانو او مقبولو بندگانو قتل له ډیرو
شدیدو جرائمو څخه دی او له هغه ځنی خلق په ډیر بی انتهای تهدید او تشدید سره منع کړی
شوی دی، نو د هغه له پاره دا ملعونان څرنګه تل مستعد او تیار په نظر راځی. پخوا له دی نه
هم دوی ډیر انبیاء وژلی وو. او اوس هم د الله تعالیٰ د ډیر لوی رسول صلی الله علیه وسلم په
خلاف د بغض او حسد له لاری راز راز (قسم قسم) پلمی (منصوبی) او حیلی جوړوی. گواکی د
ظالمانو او شیرانو له مقابلی ځنی ځانونه ایستل او د معصومو او بیګناهو بندگانو وژل او د
هغوی پر خلاف د قتل او بندی کولو سازشونه او پلمی (منصوبی) جوړول د دی قوم دود (رواج)
او دستور دی. او سره له دی د ﴿عَنْ ابْنِ آدَمَ وَآبِقَاوُۡهٖ﴾ دعوی هم کوی. له دی تقریره سره
سم د (قابیل) او (هابیل) قصه او بیا پر دی باندی د ﴿وَمِنْ اٰیٰتِ ذٰلِكَ عَصٰیٰنَا عَلٰی نَبِیِّ
اِسْرٰٓءِیْلَ﴾ الایه - تفریع، دا گرد (تول) به د هغه مضمون له پاره تمهید وی چه د دی قصی او د
تفریع په پای (اخر) کښی ئی فرمایي ﴿وَلَقَدْ جَاءَهُمْ رُسُلُنَا بِالْبَیِّنٰتِ ثُمَّ اَنۡ كَفَرُوۡۤا مِنْہُمْ
بَعْدَ ذٰلِكَ فِی الْاَرْضِ لَکُفْرُوۡنَ اِنۡمَآ جَزَآءُ الَّذِیۡنَ عَصَیُوۡۤا اللّٰهَ وَرُسُلَهٗ﴾ الایه -

اِذْ قَرَّبَا قُرْبٰنًا فَتَقَبَّلَ مِنْ اَحَدِهٖمَا وَلَمْ يُتَقَبَّلْ مِنَ الْاٰخَرِ

کله چه نژدی کړه دواړو قربانی (د پسه او د غنمو د ستړی الله ته) نو قبول
کړ شو (پسه) له یوه د دی دواړو نه (چه هابیل ؤ) او قبوله نشوه (د غنمو
ستړی) له بله (چه قابیل ؤ)

تفسیر: یعنی د هغی جینع نکاح چه آدم علیه السلام له خپل دستور سره سم له (هابیل) سره
وترله (قابیل) د هغی غوښتونکی شو، آخر د آدم علیه السلام په اشاره سره دوی دواړو د الله

تعالیٰ په دربار کښی څه نذر وړاندی کړ، تر څو دغه جینعی د هماغه چا شی چه نذر ئی د پاک الله په دربار کښی مقبول شی. آدم علیه السلام ته داسی یقین پیدا شوی ؤ چه هم دا د (هابیل) نذر به ومانه شی لکه چه هم داسی هم وشو او آسمانی اور ښکاره شو، او د (هابیل) نذر ئی یووړ او هم دا په هغه وخت کښی د «قبول عندالله» قرینه او علامه وه.

قَالَ لَا قُتْلُكَ

وویل (قابیل) چه خامخا به ووژنم تا هر وومرو (خامخا) (ای هابیله!)،

تفسیر: یعنی (قابیل) د دی مقبولیت له لیدلو ځنی د حسد او رخی (بغض) په اور کښی وسوځید. او د دی په ځای چه د مقبولیت وسائل ځان ته غوره کړی، له ډیره غیظه او غضبه ئی په خپل حقیقی ورور باندی د وژلو تور بریښی وکړ.

قَالَ إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللَّهُ مِنَ الْمُتَّقِينَ ﴿٢٧﴾

وویل (هابیل قابیل ته) چه بیشکه هم دا خبره ده چه قبلوی الله (قربانی) له پرهیزگارانو نه.

تفسیر: یعنی (هابیل) وویل چه په دی کښی زما څه قصور دی، د الله تعالیٰ په دربار کښی د هیچا زور او قوت نه چلېږی او یواځی هلته تقویٰ پکارېږی، ځواکی زما هغه نذرانه چه مقبوله شوه، د هغی سبب تقویٰ وه که ته هم ځان ته تقویٰ غوره کړی نو الله تعالیٰ له تا سره څه مخالفت نه لری.

لَئِنْ بَسَطْتَ إِلَيَّ يَدَكَ لِتَقْتُلَنِي مَا أَنَا بِبَاسٍ يَدَيَّ إِلَيْكَ لِأَقْتُلَكَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿٢٨﴾

قسم دی خامخا که دی راوغځاوه تا (ای قابیله) ماته لاس خپل دپاره د دی چه ته ووژنی ما نو نه یم زه غځوونکی د لاس خپل تاته چه ووژنم تا بیشکه زه ویرېږم له الله چه رب (پالونکی د گردو (تولو)) عالمیانو دی.

تفسیر: حضرت شاه صاحب فرمائی کہ شوک پہ ناحقہ سرہ بل وڑنی، نو دہ تہ اجازہ شتہ چہ ہفہ ظالم ووڑنی او کہ صبر وکری، نو د شہادت درجہ بہ مومی» او دا حکم د خپل مسلمان ورور پہ مقابل کبئی دی کہ نہ چیری چہ شرعاً د انتقام او شرعی مدافعی مصلحت او ضرورت وی ہلتہ مات لاس او پٹہ کیناستل جائز نہ دی، مثلاً لہ باغیانو او کافرانو سرہ قتال پہ کار دی ﴿وَالَّذِينَ إِذَا أَصَابَهُمُ الْبَغْيُ هُمْ يَكُونُونَ﴾ ﴿۲۵﴾ جزء د الشوریٰ (۳۹) آیت ۴

﴿إِنِّي لَأَخَانُ اللَّهِ﴾ الآية - بیشک زہ ویریدم لہ الله چہ پروردگار د گرد (تول) جهان دی) یعنی زہ لہ تا شخہ نہ ویریدم. بلکہ لہ الله تعالیٰ شخہ ویریدم او غواړم تر ہفہ پوری چہ شرعاً امکان وی، د خپل ورور پہ وینو خپل لاسونہ ونہ لرم. ایوب سختیانی رحمۃ الله علیہ بہ ویل پہ محمدی صلی الله علیہ وسلم امت کبئی ہفہ رومی سړی چہ پہ دی آیت ئی عمل وکړ، او خلقو تہ ئی خپل دا تعمیل وربکارہ کړ، صاحب الحیاء والایمان، جامع آیات القرآن حضرت ذی النورین سیدنا (عثمان بن عفان) رضی الله عنہ ؓ «ابن کثیر» چہ دہ خپل سر جار (قربان) کړ ولی پہ دی باندی خوښی او رضاء نشو، چہ د دہ د سر پہ مقابل کبئی د یوہ مسلمان گوته ہم پری شی. رضی الله تعالیٰ عنہ.

إِنِّي أُرِيدُ أَنْ تَبْوَأَ بَاثِمِي وَإِنَّكَ فَتَكُونُ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ وَذَلِكَ جَزَاءُ الظَّالِمِينَ ﴿۹﴾

پہ تحقیق زہ ارادہ لرم د دی چہ رجوع وکړی (اختہ شی) تہ پہ گناه د (وژلو) زما او پہ گناه خپلی (چہ پخوا دی کړی دہ) نو شی بہ تہ لہ صاحبانو (ملگریو) د اور (د دوزخ) او ہم دا (اور) دی جزا د ظالمانو (چہ پہ ناحقہ وینی تویوی،

تفسیر: یعنی زما د قتل گناه ہم لہ خپلو نورو گناہو سرہ یو غای کړہ، ستا د گرد (تول) عمر گناہونہ ستا پر غاړہ ثابت دی. او زما د وینی گناه بہ ہم لا پری زیاتہ شی، او د مظلومیت لہ املہ (وجی) بہ زما گرد (تول) گناہونہ راعاف شی. «موضح القرآن» ابن جریر رحمۃ الله علیہ د مفسرینو اجماع نقل کړی دہ چہ «باثمی» معنی ہم دا دہ. باقی ہفہ کسان چہ دا ئی لیکلی دی، چہ پہ قیامت کبئی بہ د مظلوم گناه پہ ظالم باندی اچولہ کیږی، ہفہ مضمون ہم پہ یوہ حیثیت سرہ صحیح دی. مگر د محققینو پہ نزد ہفہ د دی آیت تفسیر نہ دی. اوس د (ہابیل) د کلام حاصل دا دی «کہ تا ہم داسی نیت کړی وی، چہ زما د وژلو ویاں پر خپلہ غاړہ واخلي، نو ما داسی ارادہ کړی دہ چہ د خپل غاڼ ہیڅ مدافعہ لہ خپلہ لوری ونہ کړم، تر شو چہ د عزیمت د ترک خبرہ ہم پر ما باندی رانشی.»

فَطَوَّعَتْ لَهُ نَفْسُهُ قَتْلَ أَخِيهِ

نو بنائسته کمر دغه (قابیل) ته (اماره) نفس د ده وژل د ورور د ده (چه هابیل و)

تفسیر: بنائی په ابتداء کېنې لږ څه ویره او خوف ور پیدا شوی وی او ورو ورو اماره نفس به دا خیال پوخ کړی وی. او هم دا کیفیت عموماً د معاصیو په ابتدا کېنې پیدا کیږي.

فَقَتَلَهُ فَأَصْبَحَ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٣٠﴾

بیا وواژه (قابیل) دغه (هابیل) نو وگرځید (قابیل په دنیا او عقبی کېنې په سبب د قتل د هابیل) له زیان کارانو

تفسیر: دنیوی خسران خو دا دی چه داسی یو ښه ورور ئی له لاسه وایست چه د ده مت او ملاتړ و او پخپله لیونی او مړ شو.

په حدیث شریف کېنې راغلی دی «ظلم» او «قطع رحم» دا دواړه داسی گناهونه دی چه له آخرته پخوا په هم دی دنیا کېنې د هغو سزا ورکوله کیږي» او اخروی خسران ئی دا دی چه په دنیا کېنې د ظلم، قطع رحم، قتل عمد - او د بدامنی د دروازی له خلاصولو څخه (قابیل) د هغو گردو (تولو) گناهونو د سزا مستوجب هم کیږي، چه وروسته له دی نه له دی نوعی گناهونو ځنی په دنیا کېنې وکړی شی، او دی به په هغو گردو (تولو) کېنې د بانی کیدلو له وجی شریک گانه شی، لکه چه په حدیث شریف کېنې هم مصرح ده.

فَبَعَثَ اللَّهُ غُرَابًا يَبْحَثُ فِي الْأَرْضِ لِيُرِيَهُ كَيْفَ يُوَارِئُ
سُوءَ أَخِيهِ قَالِ يُوَيْلَتَىٰ أَعَجَزْتُ أَنْ أَكُونَ مِثْلَ هَذَا
الْغُرَابِ فَأُوَارِئُ سُوءَ أَخِي فَأَصْبَحَ مِنَ النَّادِمِينَ ﴿٣١﴾

نو وېښه الله یو کورنۍ په کورنۍ کېنې لږ څه وېښه کړه (قابیل) ته چه څرنګه پته کړی پنجو خپلو سره) له پاره د دی چه وېښی دغه (قابیل) ته چه څرنګه پته کړی

جثه د ورور خپل (هابیل)، وویل (قابیل) ای افسوسه زما راشه دغه دی وخت دی (یعنی افسوس دی ماته) آیا عاجز وم زه له دی چه کیدی په شان د دی کارغه (په پوهه کښی) نو پته کړی به می وه جثه د ورور خپل، نو وگرځید (قابیل په دی قتل د هابیل سره) له پښیمانی کوونکو څخه.

تفسیر: کله چه پخوا له دی نه بل کوم انسان نه ؤ مړ. نو ځکه (قابیل) پس له وژلو د (هابیل) څخه نه پوهیده چه دی د خپل ورور له مړی سره څه وکړی؟ تر څو چه ئی یو کارغه ولید چه په ځمکه کښی کنده کینی - او د بل کوم کارغه مړی په کښی پتوی، نو د هغه له لیدلو ځنی د (قابیل) سر ته څه عقل ورغی او له خپله ځانه سره ئی وویل چه «ښائی زه هم د خپل ورور مړی په ځمکه کښی هم داسی خښ کړم» او ده ته ارمان او افسوس هم ورغی چه «زه په پوهه عقل او فهم او له ورور سره په خواخوږی او همدردی - کښی له دی کارغه څخه هم ښکته یم.» ښائی چه حق تعالی د دی له امله (وجبی) د یوه ادنی ساکین (ذی روح) په وسیله (قابیل) ته داسی تنبیه ورکړه چه هغه له خپله وحشته او حماقته لږ څه وشرمیدي، او متأثر شی په ساکینانو (ذی روحو) کښی د کارغه دا خصوصیت دی چه دی د خپل ورور د مړی په ښکاره پاتی کیدلو باندی دیر زیات شور ماشور کوی.

﴿فَأَصْحَرَمِنَ النَّاسِ مِیْن﴾ نو وگرځید قابیل په دی قتل د هابیل سره له پښیمانی کوونکو څخه) هغه افسوس او ارمان ښه نافع دی چه له گناه ځنی معذرت او انکسار او فکر او تدارک هم وی. په دی موقع کښی د (قابیل) افسوس او ارمان کول د الله تعالی په عصیان او نافرمانی نه ؤ بلکه په خپل هغی بدحالی باندی ؤ چه د خپل هغه ورور (هابیل) له وژلو څخه وروسته ور رسیدلی وه.

مِنْ أَجْلِ ذَٰلِكَ كَتَبْنَا عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ أَنَّهُ مَن قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا

په سبب د دی (قتل) لیکلی وو (حکم کړی ؤ) مونږ پر بنی اسرائیلو (اولاده د یعقوب) چه بیشکه شان دا دی هر څوک چه ووژنی یو نفس بی له (عوض، بدل د) بل نفس نه (یا بی) له فساد په ځمکه کښی (چه په ملک کښی ئی فساد کړی وی) نو گواکی وژلی ئی دی خلق تول، او هر چا چه ژوندی کړو دغه (یو نفس چه سبب شی د ژوندون یی) نو گواکی ژوندی کړی ئی دی خلق تول،

تفسير: يعنى په ناحقه قتل كېنى ډير دنيوى او اخروى خسران دى. او خورا (ډير) خرابى نتيجى ورباندې مرتبېږي. تر دې چه په خپله قاتل هم د دې حركت څخه وروسته ډير افسوس او ارمان كوى او يو لاس پر بل لاس موبى نو له دې سببه مونږ بنى اسرائيلو ته داسى هدايت وركړ (چه بيشكه شان دا دى هر څوك چه ووژنى يو نفس بى له عوض او بدل د بل نفس څخه يا بى فساد په ځمكه او ملك كېنى نو گواكى وژلى ئى دى خلق تول،) يعنى بى له دې چه هغه څوك وژلى وي او پرى قصاص ئى كړى. په ملك كېنى د فساد اچولو ډير صورتونه دى. مثلاً العياذ بالله اهل حق له حق دين څخه منع كړى يا د انبياء عليهم السلام اهانت وكړى يا مرتد شى او د دې خبرى وسيله وگرځي چه نور كسان هم له خپله ځانه سره مرتد او بى دينى ته ئى ترغيب كړى، (يا لاره وهل يا زنا د محصن) وقس على ذلك (او هر چا چه ژوندى كړ يو نفس چه سبب شى د ژوندون ئى نو گواكى ژوندى كړى ئى دى خلق تول،) پومبى د ځمكى په مخ كېنى لويه گناه هم دا پيښه شوه چه «قابيل» د «هابيل» قاتل شو او وروسته له هغه ناحقه قتل رسم شو. نو ځكه په «تورات» كېنى داسى فرمايل شوى دى «كه څوك يو سړى وژنى گواكى چه گرد (تول) خلق وژنى» يعنى د يوى ناحقى وينى له تويولو څخه نور هم پر هغه جرم زږور كيږي نو په دې حيثيت سره هر هغه سړى چه بل وژنى گواكى د بدامنى تاداو (بنياډ) ږدى او هغه د گردو (تولو) انسانانو د وژلو او د عمومى بدامنى وړ، پرانيځي او هغه څوك چه يو سړى ژوندى كوى يعنى د كوم ظالم قاتل له لاسه ئى ژغورى (ساتى) گواكى دى په خپل دى عمل سره نورو گردو (تولو) انسانانو ته هم د ژغورلو (ساتلو) او مأمون پاتى كيدلو دعوت وركوى او دغى نيكي ته دوى گرد (تول) سره رابولى.

وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُنَا بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ إِنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ بَعْدَ ذَلِكَ فِي الْأَرْضِ لَكُسْرُفُونَ ﴿٣٧﴾

او خامخا په تحقيق راغلى وو دوى ته رسولان زمونږ په حكمونو ښكاره بيا په تحقيق سره ډير له دوى نه پس له دې (راتلو د رسولانو نه هم) په ځمكه (په ملك) كېنى خامخا مسرفان (له حده تيريدونكى) دى.

تفسير: شيخ الهند رحمه الله عليه له «بينات» څخه ښكاره حكم مراد كړى دى او دا هم ممكن دى چه له «بينات» څخه هغه ښكاره معجزى او دلائل مراد وي چه هغو سره د كوم رسول د ﴿وَمِنْ عِندِ اللَّهِ﴾ كيدلو تصديق وكړى شى. يعنى د (بنى اسرائيلو) ډيرو خلقو داسى ښكاره آثار ليدلى دى او ډير هسى ښكاره حكومه ئى اوريدلى دى. خو سره له هغه هم له خپل ظلمه او

طفیانہ او تیری شخہ ئی لاسونہ نہ دی اخیستی. د معصومو انبیاء علیهم السلام وژل او په خپلو منځو کښی ناحقی وینی توپول، د دوی دائمی عادت دی او نن ورځ هم د خاتم الانبیاء صلی الله علیه وسلم د قتل (معاذالله) یا ایذاء او د مسلمانانو آزار او تذلیل له پاره هر راز (قسم) ناولی پلمی (منصوبی) او سازشونه کوی او دومره نه پوهیږی کله چه د «تورات» له حکم سره سم د یو سری وژل په هر ډول (طریقه) سره چه وی دومره لوی جرم دی چه ګواکي د هغه قاتل د ګرد (تول) جهان د انسانانو قاتل دی نو د دنیا له ګردو (تولو) شخه زیات کامل او اکمل انسان او له ګردو (تولو) ځنی د مقبول او مقدس جماعت قتل او ایذاء پسی لویدل او له دوی سره جنگ او مقابلی ته ملا تړل د الله تعالیٰ په نزد ډیر دروند او لوی جرم دی. د الله تعالیٰ له رسولانو او استاځیو سره جنگیدل، په حقیقت کښی له حق تعالیٰ سره جنگیدل دی. ښایی د دی له امله (وجی) په دغه راتلونکی آیت کښی د هغو خلقو د دنیوی او اخروی سزاګانو ذکر کړی شوی وی چه له الله جل جلاله او له رسول الله صلی الله علیه وسلم سره جنگیږی یا په دنیا کښی راز راز (قسم قسم) فسادونه خوروی او خپل ځانونه د «مصرفون فی الارض مصداق ګرځوی.

إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيُهُمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ خِلَافٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ذَلِكَ لَهُمْ جَزَاءُ فِي الدُّنْيَا وَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٥٧﴾

بیشکه هم دا خبره ده چه جزا د هغو کسانو چه جنگ کوی دوی له (دوستانو) د الله او د رسول د ده سره او سعی کوی (مندى وهی) دوی په ځمکه (په ملک) کښی له پاره د فساد (او بدامنی غورځولو) چه دوی وژلی شی یا دی په دار کړ شی یا دی پری کړی شی لاسونه د دوی او پښی د دوی سره مخالفی (یعنی ښی لاس او کینه پښه یا عکس د دی) یا دی وشړلی شی له ځمکي (په حبس سره یا له هغه غچایه بل لری ځای ته) دا (مذکوره جزا) دغو (غلو) ته رسوایی ده په دنیا کښی او (شته) دغو (غلو) ته په آخرت کښی عذاب ډیر لوی،

تفسیر: اکثر مفسرین له دی شخه لاره شوکول او ډاږه اچول مرادوی مګر که دا الفاظ په خپل عموم باندی پریښود شی نو مضمون لا وسیع کیږی د دی آیت هغه شان نزول چه په صحیحو

احاديثو کښې راغلی دی هغه هم د هم دی مدعا مقتضى دی چه دا الفاظ پر خپل عموم پريښود شى. «له الله جل جلاله يا د ده له رسول الله صلى الله عليه وسلم سره جنگ کول» يا «په ځمکه کښې فساد يا بډامنى خورول» دا دواړه لفظونه داسى دی چه په دى کښې د کفارو حملې د ارتداد، فتنې، لار شکول، داړه اچول ناحق قتل، نهې مجرمانه پلمې(منصوبې)، اغوا کوونکي نشرات مضر، تبليغات گرد (تول) سره داخليدى شى او له دى ځنې هر يو جرم داسى دی چه د هغه مرتکب له دى څلورو واپو سزاگانو څخه چه پاس په دى آيت کښې ذکر شوى دی د يوى نه يوى هرومرو (خامخا) مستحق گرځي د غلو احوال څلور صورتونه لري

١. چه مرگ ئى کړى وي مگر مال وړلو ته ئى وار نه وي رسيدلى. (نو داسى غله دى مره کړى شى!)

٢. چه هم ئى مرگ کړى وي او هم ئى مال وړى وي. (نو داسى غله دى وروسته له وژلو پر دار کړى شى!)

٣. چه مال ئى لوټ کړى وي خو مرگ ئى نه وي کړى. (نو د داسى غله دى لاسونه او پښې سره مخالفې پري کړى شى.)

٤. چه نه ئى وژل کړى وي او نه ئى مال وړى وي. او د قصد او تياري نيولو څخه وروسته نيول شوى وي، (نو داسى غله دى په بندى کولو سره د مځکې له مخ څخه ورک شى) په دغو څلورو حالتونو کښې بالترتيب هم دا څلور سزاگانى مقرر دی چه پاس (په آيت او بين القوسين کښې) ذکر شوى دی. د غلو بل کوم لري ځاى ته فرارول او هلته ئى بندى کول او قيد ساتل زمونږ د امام اعظم ابو حنيفه نعمان بن ثابت بن زوطى بن ماه رحمه الله) مذهب دى.

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَقْدِرُوا عَلَيْهِمْ فَأَعْلَمُوا

أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ٤٣

مگر هغه کسان چه توبه وباسي پخوا له هغه نه چه قادر شى (تاسى) پر هغوى باندې (نو دا حدود الله ترى ساقطیږي) نو پوه شئ په دى چه بیشکه الله ښه مغفرت کوونکى ډیر رحم والا دى.

تفسیر: يعنى دا پاس ذکر شوى سزاوى چه د حدود الله او «حق الله» پر ډول (طريقه) دى، دا گردى (تولى) پخوا له نيولو څخه په توبه ايستلو سره معافيدى شى مگر حقوق العباد نشي معافيدلى يعنى که د چا مال ئى اخيستی وي نو ضمان ورکول پري اوږى که قتل ئى کړى وي نو قصاصیږي. هو د دى شيانو معافول د مال د خاوند او د مقتول د ولى حق دى. تنبيه: له دى حد څخه ماسوا نور حدود په توبه باندې له سره نه ساقطیږي لکه د زنا حد، د

شرب الخمر حد، د سرقي حد، د قذف حد.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مومنانو!) وویریږئ تاسی !
له الله او طلب کړئ! ده ته وسیله (په طاعت سره)

تفسیر: د «الوسيلة» تفسیر ابن عباس رضی الله تعالیٰ عنه مجاهد، ابوائل، حسن او نورو اسلافو او مشرانو رحمهم الله په «قربت» سره کړی دی نو د وسیلې لتولو معنی به دا وی چه د هغه د قرب وسیله ولتوئ! قتاده رحمة الله علیه ویلی دی «ای تقربوا الیه بطاعته والعمل بما یرضیه د الله تعالیٰ نژدیوالی حاصل کړئ! په حکم منلو د ده او په غوره عمل» یو شاعر وایی اذاغفل الواشون عدنا لوصلنا - و عادالتصافی بیننا والوسائل

په دی کېږي هم دغه د قرب او اتصال معنی مراده ده. او هم داسی دی هغه چه په حدیث کېږي راغلی دی چه «وسيلة» په جنت کېږي یو ډیر ښه اعلى منزل دی چه د دنیا کوم یوه بنده ته ورسېږي. رسول الله مبارک ارشاد فرمایلی «وروسته له آذانه له الله جل جلاله غځی زما له پاره هم دغه مقام وغواړئ!» نو د هغه مقام نوم هم «وسيلة» د هم دی له امله (وجی) ایښی شوی دی چه د جنت له گردو (تولو) منازلو غځی هغه مقام (عرش الرحمن) ته نژدی دی او د حق تعالیٰ د قرب په مقاماتو کېږي له گردو (تولو) څخه پاس واقع دی. په هر حال پوښی ئی وفرمایلی چه وویریږئ! له الله جل جلاله غځی، لیکن دا ویریدل داسی نه دی لکه چه سری له مار یا لړم یا ځمري یا لیوه یا نورو غځی ویریږي؟ او تری لری ټښتی بلکه له دی خبری څخه وویریږئ چه د ده له خوښی او رحمت څخه لری چیری ونه لویږئ! نو ځکه ئی وروسته له ﴿اتَّقُوا اللَّهَ﴾ څخه ﴿وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ﴾ وفرمائل یعنی د ده له ناخوښی، لریوالی او بیلتون څخه وویریږئ! او د وصول او قرب الی الله د حصول له پاره کوښښ وکړئ. او ښکاره ده چه له کوم شی سره مونږ هلته قریب کیدی شو چه تر هغه پوری د رسیدلو گردی (تولی) لاری قطع او پری کړو او پر هغی باندی په تللو هغه ته ورسیدی شو نو د هم دی په نسبت فرمایي ﴿وَجَاهِدُوا فِي سَبِيلِهِ﴾ وکړئ د ده په لاره کېږي یعنی پر هغی باندی د تللو ښه پوره کوښښ وکړئ ﴿لَعَلَّكُمْ تَفْلِحُونَ﴾ څو تاسی د هغه قرب حاصل کړئ او په خپل مراد ورسېږئ او بریالیان (کامیاب) شئ!»

وَجَاهِدُوا فِي سَبِيلِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٥٩﴾

او جهاد وکړئ په لاره د ده کېږي (د کلمة الله د اعلاء په غرض) له پاره د دی چه په مراد ورسېږي (خلاص شئ له عذابونو)

تفسير: په رومي رکوع کښې ئې د هغو کسانو د دنيوی او اخروي سزاگانو بيان وفرمايه چه له الله او د ده له رسول صلى الله عليه وسلم سره جنگونه کوي او په ملک کښې بدامنی او فساد اچوي په دې رکوع کښې مسلمانان له هماغو سزاگانو څڼي ويروي او ورښيي کله چه شقی او بدبخت خلق له الله او له رسول الله سره جنگ وکړي نو تاسې د الله او رسول له خوا «جهاد» وکړئ! او که دوی په ځمکه کښې فساد خوروي نو تاسې په خپل کوبښ او ښه عمل سره د امن او آرامي د قائمولو له پاره فکر او کار وکړئ!

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَالَّذِينَ لَهُمْ مَّا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مِثْلَهُ مَعَهُ
لِيَفْتَدُوا بِهِ مِنْ عَذَابِ يَوْمِ الْقِيَمَةِ مَا تُقْبَلُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٣٧﴾

بیشکه هغه کسان چه کافران شوي دي که وي دوی ته هغه (اقسام د اموالو) چه په ځمکه کښې دي تول او په قدر د دي نور (هم) له دي سره شي دپاره د دي چه فديه وکړي دوی په هغه سره له عذابه د ورځي د قيامت څخه نو قبوله به نه کړه شي (دا فديه) له دوي څخه او شته دوي ته عذاب ډير دردناک.

تفسير: په پخواني آيت کښې دا ښودلي شوي وو چه انسان له الله جل جلاله څڼي په ويريدلو او د ده د قرب په حاصلولو - او د ده په لاره کښې په «جهاد» کولو سره د فلاح او بري اميد او هيله (ارزو) کولي شي. په دي آيت کښې ئې تنبيه فرمايلي ده هغه کسان چه له الله تعالی څخه غاړه غروي، که په آخرت کښې د ځمکي د منځ گړدي (تولي) خزاني، بلکه له هغو څخه زيات هم صرف کړي - او په هغو سره د الله جل جلاله له عذاب څخه د خپل ځان ژغورنه (حفاظت) وغواړي، نو قبول به نشي - الغرض د آخرت بري او کاميابي په «تقوى»، «ابتغاء الوسيله» او په «جهاد في سبيل الله» سره حاصلیدی شي - او په رشوت او فديه او نورو پلمو (منصوبو) سره له سره نه حاصلیږي.

يُرِيدُونَ أَنْ يُخْرِجُوا مِنَ النَّارِ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ
مِنْهَا وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٣٨﴾

اراده به کوی (غواپی به) دوی چه ووخی دوی له اوره (د دوزخ) حال دا چه نه به وی دوی وتونکی له هغه اوره او شته دوی ته عذاب دائم (بی انتها) بلا انقطاع

تفسیر: له ډیرو احادیثو څخه ثابته شوی ده چه ډیر گناهکار مؤمنان به تر یوی مودی پوری په دوزخ کې پاتی کیږی - او بیا به ایستلی کیږی - او د الله تعالیٰ په فضل او مرحمت سره به جنت ته داخلېږی - دا آیت له دغو احادیثو څخه مخالف نه دی - ځکه دلته په دی آیت کې له ابتداء څخه یواځی د کفارو حال بیان شوی دی، او د مؤمنانو په نسبت هیڅ یوه خبره نشته.

وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا جَزَاءً لِّمَا كَسَبَا نَكَالًا مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿۳۸﴾

او غل (نارینه) او غله (ښځه) نو پری کړئ تاسی لاسونه د دوی (دواړو) دپاره د جزا د هغه عمل چه کړی دی دواړو د تنبیه له پاره له جانبه د الله او الله ډیر قوی دی (غالب په انفاذ د احکامو) ښه حکمت والا (چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی).

تفسیر: یعنی که اول غلی غلا وکړی نو ښی لاس ئی له بنده پری کړئ! نور تفصیل ئی د فقهی په کتابونو کې موندل کیږی، په پخوانی رکوع کې د داری او نورو سزاگانو ذکر شوی ؤ. په منځ کې د ځینو مناسباتو له امله (وجبی) چه مونږ د هغو بیان کړی دی، مؤمنانو ته ځینی نور ضروری پندونه ورکړ شول، اوس بیا همغه پخوانی مضمون تکمیلوی - یعنی هلته د داری سزا مذکوره شوی وه. په دی آیت کې د غلا سزا راسیی ﴿جَزَا﴾ الآية - یعنی هغه سزا چه غله ته ورکوله کیږی هغه د مسروقه مال سزا نه ده بلکه د ده د فعل «سرقی» سزا ده. تر څو چه په هغه سره نور غله وینئ او تنبیه شی. بلاشبه په هر هغه ځای کې چه دا حدود جاری کیږی نو دوه - دری غلو ته د سزا ورکولو څخه وروسته د غلا ور بیخی بندېږی نن ورځ د نوی «تهذیب مدعیان» دا راز حدود وحشیانه سزا بولی. لیکن که غلا کول د دی صاحبانو په نزد «یو مهذب کار» نه وی - نو یقیناً د دوی «مهذب» سزا د دی غیر مهذب کار (غلا) استیصال او له منځه وړلو کې له سره مؤثره نشی واقع کیدی. که د لږ څه «وحشت» په تحمل سره ډیر غله مهذب شی - نو ښائی چه دغه د تهذیب حاملان او مدعیان خوښ شی - ځکه چه د دوی له «تهذیبی مشین» سره دغه «وحشت» مدد کوی. ځینی په نامه مفسرین هم په دی کوښښ کې دی چه «قطع الید لاس پری کول» د غلا انتهای سزا وټاکي! (مقرر کړی) او له دی ځنی ښکته او

خفیفه سزا له حق شریعت څخه حاصله او استخراج کړی مگر مشکل خو دا دی چه له دی غنی ښکته سزا نه په قرآن کریم کښی چیری شته - او نه د نبوت په عهد او د لویو اصحابو په زمانو کښی د هغی کوم نظیر او مثال لیدلی شوی دی. آیا کوم سری داسی دعوی کولی شی چه په دومره اوږده زمانه کښی په هغو غلو کښی چه نیولی شوی دی یو تن هم ابتدائی غل نه و، چه پر هغه باندی یواځی د جواز په ملحوظ د لاس پری کولو په ځای کومه ابتدائی سزا تطبیق او جاری شوی وی؟ - کوم ملحد په پخوانی زمانه کښی پر «حدالسرقه» داسی یوه شبهه کړی وه «کله چه شریعت د یوه لاس د بت پنځه سوه دیناره مقرر کړی دی، نو داسی یو قیمتدار لاس (چه په پری کولو نی پنځه سوه دیناره واجبیږی) د پنځو یا لسو روپیو په غلا کولو به څرنگه امکان ولری چه پری کړی شی؟» یوه عالم د ده په ځواب کښی څنگه ښه ویلی دی «انها لما کانت امینه - کانت ثمینه، فلما خانت» هانت کله چه هغه لاس امین و قیمت نی درلود (لرلو)، کله چه نی غلا وکړه او خائن شو - نو ذلیل شو» ﴿وَاللّٰهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ﴾ او الله دیر قوی غالب دی ښه حکمت والا» لکه چه غالب دی نو څکه حق لری هر هغه قانون چه اراده نی وکړی، جاری نی کړی - او هیڅوک د ده په مقابل کښی څه نشی ویلی. او څنگه چه ورسره حکمت والا هم دی نو څکه د دی خبری هیڅ احتمال نشته چه تش د خپل کامله اختیاره کار واخلی یا بی ځایه قانون نافذ کړی. او د خپلو ناتوانو بندگانو د مالونو د ساتنی له پاره څه انتظام ونه کړی - دا د ده له عزت او غلبی سره منافی دی - او د غلو او داهه مارانو هم داسی خوی او آزاد (او بی له نشی) پرېښودل د ده له حکمت څخه مخالف کار دی.

فَمَنْ تَابَ مِنْ بَعْدِ ظُلْمِهِ وَأَصْلَحَ فَإِنَّ اللَّهَ يَتُوبُ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَحِيمٌ

نو هر چا چه توبه وویسته (له بدو کارونو) وروسته له ظلم خپل او اصلاح (ښه نی کړ عمل خپل) پس بیشکه الله رجوع کوی (په رحمت سره) په ده بیشکه الله دیر مغفرت والا دی (د خطیاتو) ښه مهربان دی (په انعام د اجر او ثواب سره).

تفسیر: یعنی توبه که رشتیا او د زړه وی چه د هغی له پاره دا هم ضروری ده چه د غلا مال دی د هغه مالک ته بیرته ورکړی. او که تری تلف شوی وی نو ضمان دی ورکړی او که ضمان هم نشی ورکولی نو ښه دی تری وغواړی، او پر خپل دغه فعل دی نادم او پښیمانه شی. او وروسته له هغه دی تری د ځان ژغورنی (بچ کولو) عزم وکړی. نو له داسی توبی ایستلو څنی هیله (امکان) او امید شته چه حق تعالی له ده څخه آخروی عقوبت هم لری کړی چه د هغه په مقابل

کشی دنیوی سزا هیچ اهمیت نه لری.

أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٦٠﴾

آیا نه پوهیږی (ای محمده! یا ای سامعه) چه بیشکه الله (خاص) دی ده ته ملک (سلطنت) د آسمانونو او ځمکې په عذابوی (الله) هر هغه څوک چه اراده وفرمائی (د عذاب ئی) او مغفرت کوی هر هغه چاته چه اراده وفرمائی (د مغفرت ئی) او الله پر هر شی باندی (چه اراده ئی وفرمائی) ښه قادر دی (نو په تعذیب او مغفرت هم قادر دی)

تفسیر: کله چه حقیقی سلطنت او حکومت د الله تعالیٰ دی - نو بلا شبهه دی اختیار لری، هر هغه څوک چه مناسب وگنی، معاف ئی کړی - او هر هغه چاته چه په خپل حکمت او عدل سره د سزا ورکولو اراده وکړی سزا ورکوی - او نه یواځی دا چه د ده په معافولو او سزا ورکولو کشی ده ته کلی اختیارات حاصل دی بلکه د دی اختیاراتو له استعمالولو څخه ئی هیڅوک نشی منع کولی - ځکه چه دی پر هر شی باندی پوره قوت او قدرت لری.

يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ لَا يَحْزُنْكَ الَّذِينَ يُسَارِعُونَ فِي الْكُفْرِ مِنَ الَّذِينَ قَالُوا آمَنَّا بِأَفْوَاهِهِمْ وَلَمْ تُؤْمِنْ قُلُوبُهُمْ وَمِنَ الَّذِينَ هَادُوا وَاسْمَعُونَ لِلْكَذِبِ سَمْعُونَ لِقَوْمٍ آخَرِينَ لَمْ يَأْتُواكَ بِحَرْفٍ مِنَ الْكَلِمِ مِنْ بَعْدِ مَوَاضِعِهِ

ای (زما) رسوله (محمده!) په غم کشی دی نه آچوی تا (فعل د) هغو کسانو چه جلتی کوی (او عناداً ځانونه غورځوی) په کفر کشی له هغو کسانو چه ویل دوی ایمان راوړی دی مونږ (تش) په خولو خپلو حال دا چه ایمان نه و راوړی زړونو د دوی، او ځینی له هغو کسانو چه یهودیان دی (یعنی د بنی قریظی یهودیان او د مدینی منافقان) ډیر اوریدونکی دی (د خبرو ستا یعنی

جاسوسی کوی) دپاره د دروغو ویلو ډیر اوریدونکی دی (د خبرو ستا یعنی دوی جاسوسان دی دپاره د رسولو) قوم بل ته چه نه دی راغلی تاته (یعنی د خیبر بنی نصیر) آړوی دوی کلمی (د تورات) وروسته له هغو ځایونو خپلو څخه (چه الله ایښی دی).

تفسیر: په پخوانیو آیاتونو کښی د داړی، غلا او د نورو د حدودو بیان وکړ شو، اوس د ځینو هغو نورو اقوامو احوال اورول کیږی چه دوی په حدودالله کښی تحریفات وکړل او خپل ځانونه ئی د لوی عذاب مستحق وگرځول «بغوی» د دی واقعی تفصیل داسی لیکلی دی «د خیبر یو محصن نارینه یهودی له یوی یهودی ښځی سره چه محصنه وه - زنا وکړه سره له دی چه په «تورات» کښی د دی جرم سزا رجم (په گتو سره ویشتل) ؤ مگر د دی دواړو اعتبار او لویي د هغه «رجم» د اجرا کیدلو مانع وگرځیدل نو په خپلو منځونو کښی ئی سره مشوره وکړه، او وی ویل «دا سری چه په یثرب کښی دی محمد صلی الله علیه وسلم د ده په کتاب کښی د زانی له پاره د «رجم» حکم نشته، بلکه د دری وهلو حکم شته. نو «د بنی قریظی» له یهودانو څنی شو سری ورولیږئ! څکه چه «بنی قریظه» د محمد همسایگان او له محمد سره د روغی معاهده هم لری چه دوی د هغه خیال راملوم کړی» هماغه ؤ چه یو څو تنه د دی خبری له پاره ولیږل شول چه د نبی کریم صلی الله علیه وسلم نظریه معلومه - او دا پوښتنه تری وکړی چه د «محصن زانی» له پاره څه سزا تجویزوی - «که دی د دری وهلو د سزا حکم وکړی نو تری اقرار واخلی او ومنی او که د «رجم» حکم واورئ! نو مه ئی منی!» د دوی د دی پوښتنی په نسبت رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل چه «آیا تاسی زما پر فیصله قانع او راضی یئ؟» دوی اقرار وکړ چه «هو!» دلته د پاک الله له لوری جبرئیل علیه السلام د «رجم» حکم راؤی مگر هغوی له خپل اقراره بیرته وگرځیدل. بالاخر رسول اکرم صلی الله علیه وسلم وفرمایل ستاسی لوی عالم د (فدک) وسیدونکی (ابن صوری) څنگه سری دی؟ گردو (تولو) وویل چه «نن په گرد (تول) جهان کښی د ده په شان په «موسوی شرائعو ډیر پوه او ښه عالم بل څوک نشته» رسول الله صلی الله علیه وسلم هغه راغوښت - او په ډیر سخت حلف سره ئی تری پوښتنه وکړه چه په «تورات» کښی پر دغی گناه څه سزا مقرر ده؟ سره له دی چه نورو یهودانو د دغه حکم په پتولو کښی له هر ممکن کوښښ څخه کار اخیست - ولی د دوی دغه پرده د عبدالله بن سلام په وسیله له منځه تللی وه او حقیقت ښکاره شوی ؤ، خو سره له هغه «ابن صوری» چه د دوی یو مسلم او معتمد عالم ؤ، په هر ډول (طریقه) سره چه ؤ په دغی خبری ئی اقرار وکړ چه د دی جرم سزا په «تورات» کښی هم دا «رجم» دی. وروسته له هغه (ابن صوری) هغه گرد (تول) حقائق هم څرگند کړل چه یهودانو په څه ډول (طریقه) سره د «رجم» حکم لیری او د هغه په ځای ئی دا حکم لیکلی دی چه زانی دی په دری سره وهلی شی. او مخ ئی تور او پر خره باندی دی چه سپوره گرځاوه شی الحاصل رسول اکرم صلی الله علیه وسلم پر هغو دواړو (نارینه او ښځی) باندی د «رجم» امر

جاری کر. او وئی فرمایل «ای الله! زه نن هغه ډومبني سړی یم چه ستا دا حکم می په داسی حال کښی په دنیا کښی جاری کر. چه هغه مر شوی ؤ». د «سماعون» معنی ډیر اوریدونکی. او غوړ جارایستونکی ده نو بیا ده ډیرو اوریدلو» اطلاق کله کله پر جاسوسی هم کیږی او کله ئی معنی په «زیات قبول کوونکو» هم کیږی لکه «سمع الله لمن حمده» یعنی د اوریدلو معنی قبول کول دی. شیخ الهند رحمة الله علیه دلته اوله معنی مراد کړی ده لیکن ابن جریر رحمة الله علیه او نورو محققینو پر دوهمی معنی حمل کړی ده. «سماعون للكذب» یعنی د دروغو او باطلو ډیر منونکی او قبول کوونکی. «سماعون لقوم آخرین» یعنی بل جماعت (چه د خیبر یهودان دی) چه د (بنی قریظه) سړی ئی لیږلی ؤ- او هغوی په خپله تاسی ته درنه غلل د دوی د خبرو زیات منونکی (او دغه یهودیان داسی کسان دی چه) د الله تعالیٰ په احکامو کښی تحریف کوی، یا د یو ځای خبری په بل ځای پوری لگوی. (لکه د «رجم» آیت پتوی، او د هغه په ځای دری او مخ تورول ښی)

يَقُولُونَ اِنْ اُوتِيتُمْ هَذَا فَخُذُوهُ وَاِنْ لَمْ تُوْتَوْهُ فَاَحْذَرُوا

وائی دغه (د خیبر یهودیان خپلو لیږلیو شویو ته) که درکړی شی تاسی ته دا (محرف حکم) نو وایی خلغ! (او وئی منع) او که نه شو درکړی تاسی ته دا (حکم) نو ویریږئ تاسی (له قبوله د هغه)

تفسیر: یعنی که د دری وهلو حکم ومومئ، هغه ومنئ! که نه نه! گواکی دوی غواړی چه د الله تعالیٰ شریعت د خپل هوا او هوس تابع کړی.

وَمَنْ يُرِدِ اللهُ فِتْنَتَهُ فَلَنْ تَمْلِكَ لَهُ مِنَ اللَّهِ شَيْءًا

او هر هغه څوک چه اراده وکړی الله د فتنی (د گمراه کولو) ئی نو له سره به مالک نشی ته (ای محمده!) د ده له پاره له الله نه د هیڅ شی. (چه فتنه او هلاک تری دفعه کړی)

تفسیر: هدایت او ضلالت، خیر او شر، هر شی بی د الله تعالیٰ له ارادی څخه نشی موجودیدی دا داسی یو اصل دی چه انکار ئی له تسلیم څخه ډیر مشکل دی فرض ئی کړئ! یو سړی د غلا کولو اراده کوی، لیکن د الله تعالیٰ اراده دا وی چه هغه غلا ونه کړی نو که دا سړی په خپله اراده کښی بری مومی نو لارمیږی چه (معاذ الله) الله تعالیٰ د ده په مقابل کښی عاجز شو او که د الله تعالیٰ اراده د بنده پر ارادی غالبه شی، نو لارمیږی چه په دنیا کښی دی هیچری د

غلا او د نورو بدو کارونو هیڅ نوم او اثر پاتی نشی - او که الله تعالی د خیر او د شر د هیڅ یوه اراده نه کوی، نو له هغه څخه (معاذالله) د ده تعطل یا غفلت او سفاهت لارمیری «تعالی»
الله عن کل الشرور و تقدس، پر دغو گردو (تولو) شقوقو باندی له غور کولو څخه وروسته بیا ناچاره د هغی خبری منل لارمیری چه هیڅ یو شی بی د ده د تخلیق د ارادی څخه موجود کیدی نشی. دغه مسئله ډیره مهمه او اوږده ده، زموږ قصد دا دی چه په دی راز (قسم) مسائلو باندی یو مستقل مضمون ولیکو، والله الموفق.

أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ وَأَنَّهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ ۖ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٢١﴾

دغه (یهودان او منافقان) همغه کسان دی چه اراده نه ده فرمایلی الله (د دی) چه پاک کړی زړونه د دوی (له کفر نه)، (شته) دوی ته په دنیا کښی ذلت (شرمنده گی) او شته دوی ته په آخرت کښی عذاب ډیر لوی.

تفسیر: اول ئی د منافقانو او د یهودانو د عمل طرز، بیان کړ چه هغو کښی د څو عملونو بالخصوص ذکر شوی دی، تل دروغ ویل او د باطلو په لوری کږیدل، د اهل حق په خلاف جاسوسی کول، له بد باطنو او شریرو جماعتونو سره مدد کول د هدایت په خبرو کښی تحریف او تبدیل کول، د خپلی غوښتنی او خوښی له امله (وجبی) د کومی حقی خبری نه منل، دا گرد (تول) داسی خصلتونه او خوښونه دی چه که په قوم کښی وموندل شی، نو د هغه مثال د هغه رنځور په شان دی چه نه د دوا په استعمالولو پسې گرځی او نه له مهلکو او مضرو شیانو څخه پرهیز کوی د طبیبانو او ډاکترانو په هدایت او ویناگانو پوری خاندی او ملندی پری وهی پوهانو ته کنځلی کوی، د دوا نسخی څیروی او په خپله دوا هیسته غورځوی یا په خپل سر د هغه اجزاء بدلوی. او له خپل ځان سره داسی عهد هم کوی هر هغه دوا چه زما له غوښتنی او خوښی او مذاقه ځنی مخالفه وی هغه به زه له سره نه استعمالوم نو آیا که په داسی حالاتو کښی کوم ډاکتر او طبیب اګر که د ده پلار هم وی، د ده له معالجی څخه لاس واخلي، او داسی اراده وکړی چه اوس ښایی دا مریض د خپلو بیاعتدالیو او غلطو کارونو او د ضد او سرزوری نتیجه او ثمره وګوری نو آیا دا به د طبیب د بیرحمی یا بیاعتنائی دلیل او ثبوت وی؟ یا به په خپله د مریض ځان وژل ګانه شی؟ اوس که هغه مریض له هغی رنځوری څخه مړ شی، نو طبیب پری نه ملزم کیږی چه د ده علاج ئی نه دی کړی - او روغتیا پسې ئی نه دی گرځیدلی بلکه په خپله همغه رنځور گرم او ملزم دی چه په خپل لاس ئی خپل ځان وژلی دی، او طبیب ته ئی موقع نه ده ورکړی چه د ده د صحت په اعاده ئی کوشش وکړی. بیخی د هم دی په شان دلته د یهودانو

شرارت هوا پرستی، ضد، سرزوری عناد رخه (کینه) او حسد ئی په دی الفاظو سره بیان فرمایلی دی ﴿وَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ فِتْنَتَهُ﴾ الآية - د هر چا د گمراه کولو اراده چه الله تعالیٰ وفرمائی او ﴿أُولَئِكَ الَّذِينَ لَمْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يُطَهِّرْ قُلُوبَهُمْ﴾ دا هغه کسان دی چه الله تعالیٰ د دی اراده نه ده فرمائی چه د دوی زړونه پاک کړی. د دی مطلب دا دی چه الله جل جلاله د دوی د بد استعدادونو او بدکاریو له سببه د خپل لطف او عنایت نظر له دوی غنی اړولی دی چه وروسته له دی سمی لاری ته د دوی راتگ او د پاکی قبلولو توقع له دوی څخه نشی کیدی تاسی د دوی غم مه خورئ! او خپل ځان مه پسی ځورئ! لقوله تعالیٰ ﴿لَا يَحْزُنُكَ الَّذِينَ﴾ الآية - باقی دا شبهه چه الله جل جلاله پر دی باندی قادر دی چه د دوی هغه گرد (تول) شرارتونه او غلطی چاری جبراً منع کړی او دوی مجبور وگرځوی چه هیڅ ضد او سرزوری ونشی کړی. نو بیشکه زه دا منم چه د الله تعالیٰ د قدرت په مقابل کښی دا کوم مشکل کار نه دی لکه چه په (١١) جزء د یونس د سورت په (٩٩) آیت ١٠ رکوع کښی داسی یو آیت لولو ﴿وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَأَمَنَّ﴾ في الأرض ﴿الَّذِينَ﴾ لیکن د دی دنیا گرد (تول) نظام داسی کښینود شوی دی چه بندگان د خیر او شر په اکتساب کښی مجبور نه دی او که تول یوازی د خیر په کولو سره مجبور شوی وی. نو د عالم د تخلیق حکمتونه او مصالح به نه پوره کیدل او د حق تعالیٰ دیر صفات به نه راڅرگندیدل - او د هغو د ظهور موقع به نه موندله کیده مثلاً د عفو، غفور، حلیم، منتقم، ذوالبطش، الشدید، قائم بالقسط، مالک يوم الدين، او د نورو په مناظرو به نه پوهیدو - حال دا چه د دی عالم د پیدا کیدلو اصلی غرض او غایه دا ده چه د الله تعالیٰ د گردو (تولو) کمالیه و صفاتو مظاهره وشي، هر هغه مذهب یا انسان چه الله تعالیٰ فاعل مختار گڼي، د خپلی دی دعوی په پای (اخر) کښی پرته (علاوه) له دی غرض څخه بل شی نشی ښوولی. ﴿يَبْلُغُوا إِلَهُكُمْ أَعْمَلًا﴾ (٢٩) جزء د الملك (٢) آیت (١) رکوع) له دی نه د زیات تفصیل ځای دلته نشته بلکه دومره لیکل هم زمونږ له موضوع غنی زیات دی.

سَمْعُونَ لِلْكَذِبِ أَكْلُونَ لِّلْمَسْحَةِ ۖ فإِنْ جَاءُوكَ فَأَحْكُمْ بَيْنَهُمْ ۖ وَأَعْرِضْ عَنْهُمْ ۚ

(دوی) دیر اوریدونکی (جاسوسی کوونکی دی) له پاره د دروغ ویلو دیر خوړونکی دی د حرامو نو که راغلل دوی تاته نو حکم (پریکړه) وکړه په منځ د دوی کښی یا مخ وگرځوه له دوی نه

تفسیر: له ابن عباس، مجاهد، عکرمه او نورو اکابرو سلفو رضی الله عنهم څخه منقول دی چه رسول الله صلی الله علیه وسلم ته دا اختیار په ابتداء کښی ؤ، په آخر کښی کله چه د اسلام

تسلط او نفوذ کامل شو نو داسی ارشاد وشو. ﴿وَإِنْ أَحْكَمَ بَيْنَهُمَا أَرْسَلَ اللَّهُ﴾ یعنی د دوی د منازعو فیصلی د شریعت له قانون سره سمی وکړه! مطلب دا چه د اعراض او د ځان په څنگ کولو څه ضرورت نه دی پاتی.

وَإِنْ تَعَرَّضْ عَنْهُمْ فَلَنْ يَصُرُوا شَيْئًا وَإِنْ حَكَمْتَ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ
بِالْقِسْطِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٣٧﴾

او که مخ وگرځوی له دوی نه (او حکم ونه کړی) نو له سره به ضرر ونه رسوی دوی تاته د هیڅ شی او که حکم (پریکړه) دی کوله نو حکم (پریکړه) وکړه په منځ د دوی کښی په عدل (انصاف) سره بیشکه الله دوست ګڼی عدل کوونکی (په حکم کښی چه ثواب ورکوی دوی ته).

تفسیر: قرآن کریم څو څو ځلی د دی خبری تاکید فرمایلی دی چه نه ښائی ستاسی د عدل او انصاف لمن د هیچا په جبر، ظلم، تجاوز او بی انصافی ککړه شی اگر که هغه سری ډیر شریر ظالم او خراب هم وی، څکه چه عدل، انصاف او حق په حقدار رسول بی له زیادت او تقلیل داسی یو صفت دی چه د ځمکی او آسمان او د ګرد (تول) جهان نظام پری قائم دی.

وَكَيْفَ يُحْكَمُونَكَ وَعِنْدَهُمُ التَّوْرَةُ فِيهَا حُكْمُ اللَّهِ ثُمَّ تَتَوَلَّوْنَ مِنْ بَعْدِ
ذَلِكَ وَمَا أُولَئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٣٨﴾

او څرنگه به حکم (منصف) وگرځوی دوی تا (ای محمده) حال دا چه په نزد د دوی تورات دی چه (شته) په هغه کښی حکم د الله بیا ګرځی دوی (له هغه حکم ستا څخه) پس له هغه، (چه دوی ته حکم وگرځولی) او نه دی دغه کسان له سره باور کوونکی (نه په تا او نه په کتاب خپل).

تفسیر: یعنی د تعجب خبره دا ده چه یهودان تاسی منصف او حکم دروی او د هغه «تورات» په فیصله چه آسمانی کتاب ئی منی نه راضی کیږی نو په حقیقت کښی دوی پر هیڅ یو کتاب باندی ایمان نه لری نه پر قرآن کریم نه پر «تورات» باندی پخوانی رکوع کښی ئی د «تورات» او د «انجیل» مدح وفرمایله، او تنبیه ئی راکړه چه دغو نالائقانو د داسی عمده کتاب (چه

پکینی دیر علوم او هدايات و) قدر ونه کر، او داسی ئی ضائع کر چه نن د اصلی شی پته لگول هم پکینی مشکل شوی دی بالاخره الله تعالیٰ په خپل بالغه حکمت او کامله رحمت سره بیخی په آخره زمانه کینی داسی یو کتاب را نازل کر چه د هغو گردو (تولو) پخوانیو کتابونو د اصلی مطالبو محافظ او مصدق دی، او د ده د ابدی حفاظت انتظام الله تعالیٰ په خپله ذمه اخیستی دی. فله الحمد والمنة!

إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ

بیشکه مونږ نازل کړی (لیږلی) مو دی تورات (چه شته) په هغه کینی هدایت (لار ښوونه حق ته) او رڼا (رنرا) (چه شرعی احکام پری منکشف کیږی)

تفسیر: یعنی د وصول الی الله طالبانو ته هدایت - او د هغو کسانو له پاره چه د شبهاتو او مشکلاتو په تیارو کینی بند پاتی دی د رڼا (رنرا) کار ورکوی

يَحْكُمُ بِهَا النَّبِيُّونَ الَّذِينَ أَسْلَمُوا الَّذِينَ هَادُوا وَالرَّسُولُ وَالْأَحْبَارُ

حکم به کاوه په هغه سره انبیاؤ (د بنی اسرائیلو) هغو چه حکم منونکی وو دوی (د الله) هغو کسانو ته چه یهودیان وو او (حکم به کاوه پری) ربانی عارفانو او عالمانو (د دوی)

تفسیر: یعنی په «تورات» کینی داسی عظیم الشان دستورالعمل او د هدایت آئین و چه دیرو انبیاؤ، اهل الله و او علماؤ به د هغه له هدایتونو سره سم حکمونه صادرول او د منازعو او جگړو پریکړی به ئی په هغو سره کولی.

بِمَا اسْتَحْفَظُوا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ وَكَانُوا عَلَيْهِ شُهَدَاءَ

په سبب د هغه شی چه طلب د حفاظت ئی شوی و له دوی څخه چه کتاب د الله دی (یا) د دوی دپاره چه دوی ساتونکی درولی شوی وو پر کتاب د الله باندی او وو دوی په هغه باندی شاهدان (په حقانیت ئی یا ساتونکی له تبدیله)

تفسیر: یعنی دوی د «تورات» د ساتنی ذمه واران گرځولی شوی وو- او زمونږ د قرآن کریم په شان د ﴿وَإِلَّا لَهُ لُحُوفُونَ﴾ وعده له هغه سره نه وه شوی - نو تر هغی پوری چه علماؤ، احبارو

او نورو د خپلو ذمه واریو احساس کاوه «تورات» محفوظ او معمول ؤ - آخر د دنیا خوشوونکو بدو علماؤ په لاسونو تحریف او ضایع شو.

فَلَا تَخْشَوُا النَّاسَ وَخْشَوُا اللَّهَ وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا

نو مه ویریرئ تاسی له خلقو نه (په اظهار او اجراء د حق کښی) او ویریرئ له ما (په پتولو د حق کښی) او مه پیرئ (مه اخلئ) تاسی په آیتونو زما قیمت لږ (چه هغه رشوت او جاه دی)

تفسیر: یعنی د خلقو له خوفه یا د دنیوی طمعی له امله (وجی) په آسمانی کتاب کښی تبدیل او تحریف مه کوئ! او د هغه احکام او اخبار مه پتوئ! او د الله تعالی له تعذیبه او انتقامه ویریرئ! د «تورات» د عظمت شان او مقبولیت له غرگندولو څخه وروسته دا خطاب یا خو د یهودانو هغو رئیسانو او عالمانو ته کړی شوی دی چه د قرآن کریم د نزول په وخت کښی وو ځکه چه هم دوی د «رجم» له آیت څخه انکار کړی ؤ، او د نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم په نسبت پخوا ویل ئی پت کړی وو او د هغه په معناگانو کښی ئی عجیب قسم تحریف او تبدیل او وړاندی او وروسته والی کړی ؤ. یا په دی منځ کښی امت مسلمه ته نصیحت دی چه تاسی د نورو اقوامو په شان په هیڅ وجه له هیچا څخه مه ویریرئ! یا د مال او جاه په محبت کښی په دغه اندازه مه اخته کیږئ! چه آسمانی کتاب ضایع کړئ! لکه چه الله الحمد دغه محمدی امت د خپل لوی قرآن یو توری هم نه دی لږ کړی او نه ئی ورک کړی او تر نن پوری د پاک قرآن مطالب له هر راز تغییر او تحریف څخه محفوظ او مصون دی او تل به په دی مقصد لکه نن او پرون بریالی او کامیاب وی. او د مبطلینو او محرفینو هر راز (قسم) زیار (محنت) او کوښښ به په دغه مورد کښی بی اثره او ناکامه ثابتیږی.

وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ ﴿٣٧﴾

او هر چا چه ونه کړ حکم په هغه شی چه نازل کړی (لیرلی) دی الله نو دغه کسان هم دوی دی کافران

تفسیر: د ﴿مَّا أَنزَلَ اللَّهُ﴾ سره سم له حکم نه کولو ځنی غالباً دا مراد دی چه د منصوصو حکمونو له وجوده انکار وکړی او د هغه په ځای نور احکام په خپله رایه او غوښتنه سره منځ ته راوړی لکه چه یهودانو د «رجم» د حکم په نسبت هم داسی کړی وو نو د داسی خلقو په کفر کښی هیڅ شبهه نشته او که داسی مراد وی چه ﴿مَّا أَنزَلَ اللَّهُ﴾ عقیدتاً منی، او پر خلاف د

هغه عملاً فيصله کوي، نو له کافر ځنې به عملي کافر مراد وي. يعنې د هغه عملي حالت د کافرانو په شان دی.

وَكُتِبْنَا عَلَيْهِمْ فِيهَا أَنْ النَّفْسُ بِالنَّفْسِ وَالْعَيْنُ بِالْعَيْنِ وَالْأَنْفُ
بِالْأَنْفِ وَالْأُذُنُ بِالْأُذُنِ وَالسِّنُّ بِالسِّنِّ وَالْجُرُوحُ قِصَاصٌ ط

او ليکلي (فرض کړی) وو مونږ پر دغو (يهودانو) په دې «تورات» کښې چه بيشکه نفس دی ووژلي شي په (بدل د بل) نفس کښې او سترگه دی (پرنده شی) په (بدل د بلي) سترگي او پوزه دی (پريکړه شی) په (بدل د بلي) پوزي او غوړ دی (پريکړی شی) په «بدل د بل» غوړ او غاښ دی (وويستلی شی) په (بدل د بل) غاښ کښې او پرهارونه قصاص (بدل) دی برابر،

تفسير: د قصاص دا حکم په موسوی شريعت کښې ؤ او د اصولو ديرو علماؤ تصريح کړی ده. چه هغه پخواني شرايع چه زمونږ قرآن کریم يا زمونږ رسول الله صلى الله عليه وسلم هغه نقل کړی دی، په دې شرط چه د هغو په نسبت رسول الله مبارک کوم انکار يا ترميم نه وی فرمائي د دې امت په حق کښې هم تسليم دی. ځواکي بي له رده او له انکار د هغه اورول د تلقی بالقبول دليل دی.

فَمَنْ تَصَدَّقَ بِهِ فَهُوَ كَفَّارَةٌ لَّهُ ط

نو هر چا چه عفوه وکړه د دې قصاص نو دغه عفوه کفاره ده ده ته (يعنی دی په دغی عفوی سره له گناه پاکيږي

تفسير: يعنی د جروحو او زخمونو د قصاص معافول د مجروح د گناهونو کفاره گرځي - لکه چه په ځينو احاديثو کښې د دې خبری تصريح شوی ده. او ځينو مفسرينو دا آيت د جراح په حق کښې گڼلی دی - يعنی که مجروح جراح ته معافی وکړي ، نو د جراح گناه معافيږي والراجح هو الاول.

وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿١٥﴾

او هر چا چه ونه کمر حکم په هغه شی چه نازل کړی (لیرلی دی) الله نو دغه کسان هم دوی دی ظالمان

تفسیر: یهودانو د قصاص له حکم څخه هم مخالفت وکړ په دوی کښی «بنی نضیر» چه دیر معزز او قوی ګانه کیده له «بنی قریظه» څخه ئی پوره دیت حصولاوه او کله چه د دوی د تادیبی نوبت راته نو نیمایی دیت به ئی ادا کاوه څکه چه «بنی قریظه» د کمزوری له امله (وجی) له دوی سره هم داسی معاهده ترلی وه. اتفاقاً د «بنی قریظه» له خوا د «بنی نضیر» سری وواژه شو دوی د خپل پخوانی دستور سره سم خپل پوره دیت وغوښت. «بنی قریظه» د دوی په ځواب کښی وویل «څی! هغه زمانه تیره شوه چه مونږ ستاسی د زور او قوت په سبب مجبور شوی وو او دغه ظلم مو په غاړه اخیستی وو اوس محمد صلی الله علیه وآله وصحبه وسلم مدینی منوری ته تشریف راوړی دی او د ده مبارکه دوره ده او دا امکان نه لری چه مونږ د هغه دیت په مقابل کښی چه له تاسی څنی ئی آخلو دوه چنده ئی تاسی ته درکړو» د دی وینا غرض او غایه دا وه چه اوس د حضرت محمد رسول الله صلی الله علیه وآله وصحبه وسلم په موجودیت کښی محال دی چه کوم قوی یو ضعیف لتار (چیت) او تر پښو لاندی کړی یا ئی وځښی څکه چه په دی خبره باندی د ګردو (تولو) باور ؤ چه محمد علیه السلام د هر ضعیف او قوی سره یو شان عدل او انصاف فرمایي او د اقویاؤ د ظلم او تیری په مقابل کښی د ضعفائو مرستی (مدد) او لاس نیوی کوی د دی معاملی پای او انجام داسی شو چه دوی ګرد (تول) سره محمدی دربار او عدلی ته وروړاندی شول او د «بنی قریظه» هغه خیال چه د هغه عدل او انصاف د مظهر په نسبت ئی کړی ؤ کتمت (هوبهو) درست او صحیح ووت. د قصاص له حکم څخه وروسته ﴿وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ﴾ الایة - له فرمانلو څخه د دی واقعی په لوری اشاره ده. او څرنګه چه ئی د «رجم» په شان د «قصاص» د حکم له مشروعیت څخه صریحاً انکار نه ؤ کړی بلکه وروسته له مفاهمی او مشاوری به ئی د شرعی حکم په خلاف یو حکم قائموه نو دا د عدل له قانون څخه اعتقادی مخالفت نه بلکی عملی مخالفت ؤ نو ځکه ئی د «کافرون» په ځای «ظالمون» وفرمایل یعنی دا صریح ظلم دی چه له قوی څخه کم او له ضعیف څخه زیات دیت واخیست شی.

وَقَفَيْنَا عَلَىٰ آثَارِهِمُ بَعِثْنَا ابْنَ مَرْيَمَ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ وَآتَيْنَاهُ الْإِنْجِيلَ فِيهِ هُدًى وَنُورٌ
مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٢٧﴾

او وليره مونږ وروسته له دغو انبياؤ (يا پر پلو د دوی) عیسیٰ زوی د مریمی (یعنی چه د هغوی د پښو پر مندو، دی هم رهی (روان) ؤ) حال دا چه مصدق (رښتیا کوونکی) ؤ د هغه کتاب چه پخوا له ده ؤ له تورات (چه هغه هم حق سماوی کتاب دی) او ورکړی ؤ مونږ ده (عیسیٰ) ته انجیل (حال دا) چه په هغه کښی هدایت ؤ (حق ته) او نور (رنا (رنرا) وه (بیان ؤ د شرعی احکام) او حال دا چه مصدق (موافق) ؤ د هغه کتاب چه پخوا ؤ د ده له تورات او هدایت (لارښوونکی) ؤ او موعظه (پند) ؤ دپاره د پرهیزگارانو.

تفسیر: یعنی حضرت عیسیٰ علیه السلام په خپله ژبه د «تورات» تصدیق وفرمایه او هغه کتاب «انجیل» چه هغوی ته ورکړی شوی ؤ هغه هم د «تورات» مصدق دی او د «انجیل» نوعیت هم په رنا (رنرا) او هدایت او لارښوونه کښی د «تورات» په شان ؤ د احکامو او شرایعو په اعتبار هم د دی دواړو په منځ کښی لږ څه فرق ؤ لکه چه په ﴿وَلَا جُنُودَ لَكُمْ بَعِثَ الَّذِي هُوَ عَلَيْهِ﴾ کښی اشاره ده. او دا فرق د «تورات» له تصدیق سره څه منافات نه لری لکه چه نن مونږ عظیم الشان قرآن منو او یواځی د هغه د احکامو په تسلیمولو سره لله الحمد د گردو (تولو) سماوی کتابونو د من عند الله توب تصدیق هم کوو.

وَلِيَحْكُمَ أَهْلُ الْأَنْجِيلِ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فِيهِ وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٥٨﴾

او (فرمایلی ؤ الله) حکم دی وکړی اهل (عالمان) د انجیل په هغه شی چه نازل کړی (لیږلی) دی الله په هغه (انجیل) کښی او هر چا چه و نه کړ حکم په هغه شی چه نازل کړی دی الله نو دغه کسان هم دوی دی فاسقان.

تفسیر: یا خو دا حکم هغو عیسائیانو ته چه د انجیل د نزول په وخت کښی موجود ؤ ورکړی شوی ؤ چه د هغه نقل دلته فرمایي او کیوی چه هغو عیسایانو ته به چه د قرآن عظیم د نزول په وخت کښی مخاطب وو ویلی شوی وی هر هغه څه چه الله تعالیٰ په «انجیل» کښی نازل کړی دی سم له هغه سره دی عادلانه حکم وکړی! یعنی د هغو پخوا ویلو په پتولو یا په لغو او مهملو تاویلاتو او بدلولو سره دی کوښښ نه کوی! چه په «انجیل» کښی د آخرالزمان او مقدس رسول صلی الله علیه وسلم «فارقلیط» په نسبت د حضرت مسیح علیه السلام له ژبی ویلی شوی دی. دا به د الله تعالیٰ سخته نافرمانی وی چه د هغه جلیل هادی او لوی مصلح په نسبت چه حضرت

مسیح علیه السلام داسی فرمایلی دی «کله چه هغه حق روح راشی نو تاسی ته به د رشتینی گردی (تولی) لاری درویشی» نو تاسی د هغه تکذیب ته ملاوی مه تری! او ابدی خسران مه قبلوی آیا د مقدس مسیح علیه السلام او د هغه د الله جل جلاله د حکم منلو معنی هم دا ده؟ (له سره نه دی! او ځینی مفسرین وایی چه دغه امر د «انجیل» له نسخی څخه پخوا و)

وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيِّمًا عَلَيْهِ

او نازل کړی (لیږلی) دی مونږ تاته (ای محمده!) کتاب (قرآن) په حقه سره چه مصدق (حق گنونکی) دی د هغه چه (نازل شوی دی) په مخ د ده کښی له کتابونو څخه او ساتونکی دی پر (مضامینو د) هغه (یعنی شاهد دی په حقانیت د جنس د هغه کتاب)

تفسیر: د «مهیمن» معنی داسی بیان کړی شوی ده امین، غالب، حاکم، محافظ او ساتونکی او د هری معنی په اعتبار چه وی د قرآن کریم «مهیمن» توب د سابقو کتابونو له پاره صحیح دی د الله تعالی هغه امانت چه په تورات، انجیل او نورو آسمانی کتابونو کښی په ودیعت ایښی شوی و هغه له زواندو سره په قرآن کښی محفوظ دی چه په هغه کښی هیڅ خیانت نه دی شوی او هغه ځنی فرعی شیان چه په هغو کتابونو کښی په هغی زمانی یا د هغو مخصوصو مخاطبینو دپاره حسب الحال و هغه د پاک قرآن له خوا منسوخ شو او د هغو د ناتمامو حقائقو تکمیل ئی وفرمایه او له هغی برخی څخه ئی چه د دی زمانی په اعتبار غیر مهم و منصرف شو او سترگی ئی تری واړولی.

فَأَحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ

نو حکم کوه (ای محمده!) په منځ د دغو (کتابیانو هم که تاته راغلل) په هغه شی چه لیږلی دی الله (تاته)

تفسیر: د یهودانو په منځ کښی څه جگړه سره پېښه شوی وه یوه ډله ئی (چه په هغی کښی لوی لوی مشهور علماء او مقتدایان شامل و) د محمد صلی الله علیه وسلم په خدمت کښی حاضره شوه او د هغی جگړی فیصله ئی وغوښتله او دا ئی هم وویل چه تاسی ته ښکاره ده چه گرد (تول) یهودان زمونږ په واک او اختیار کښی دی. که تاسی خپله فیصله سم زمونږ له غوښتنی سره وکړه

نو مونږ گړد (تول) مسلمانپو رسول اکرم صلی الله علیه وسلم دا رشوتی اسلام ونه مانه او د دوی له دغی غوښتنی څخه ئی صاف انکار وفرمایه نو په دی مناسبت (او د دی نظریی په تائید) دا آیت نازل شو. (ابن کثیر)

وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ

او مه کوه متابعت د آرزوگانو د دوی (او مه اوږه) له هغه شی څخه چه راغلی دی تاته له حق څخه

تفسیر: په تیره فائده کښی د دی آیتونو کوم شان نزول چه مونږ لیکلی دی له هغه څخه صاف ښکاریږی چه دا آیت له هغی غوښتنی څخه وروسته نازل شوی دی. چه محمد صلی الله علیه وسلم د هغوی په خوښی سره له کار کولو څخه انکار وفرمایه نو دا آیتونه د دوی د استقامت د تصویب او وروسته له دی نه هم د عصمت په هم دی شان باندی د ثابت او قائم پاتی کیدلو د تاکید له پاره نازل شوی دی. نو هغه کسان چه دا راز (قسم) آیتونه زمونږ د نبی علیه الصلوة والسلام د عصمت له شان څخه مخالف تصور کوی ډیر ناپوه او قاصر الفهم دی.

١. له یوه شی څخه د چا منع کول د دی خبری دلیل نشی کیدی چه د هغه شی مرتکب کیدل غواړی چه ورڅخه منع شوی وی.

٢. د انبیاء علیهم الصلوة والسلام له معصومیت څخه مطلب دا دی چه له دوی څخه د الله تعالیٰ معصیت نشی صادریدلی یعنی په هر کار باندی چه وپوهیږی هغه د خدای جل جلاله خوښ نه دی هغه نشی کولی. او که اتفاقاً کوم وخت په هیره او خطا یا د رای او اجتهاد په غلطی سره د راجح او افضل په ځای مرجوح او مفضول اختیار کړی یا غیر مرضی، مرضی وگنی او پری عمل وکړی چه هغه ته اصطلاحاً «ذلت» وایی نو داسی واقعات د عصمت له مسئلی سره منافی نه دی. لکه چه د حضرت آدم علیه السلام او د ځینو نورو انبیاء علیهم الصلوة والسلام واقعات د دی

قضیی شاهد دی. د دی حقیقت له پوهیدلو څخه وروسته د ﴿وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ﴾ او ﴿وَإِذَا رَأَوْا تَوْفِيقًا مِنْ بَعْضِ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ﴾ او د دی په شان د

نورو آیتونو د مطلب په پوهیدلو کښی هیڅ قسم تردد او اندېښنه نه پاتی کیږی ځکه چه په دغو آیتونو کښی یواځی د دی خبری تنبیه ورکړی شوی ده چه تاسی د دی ملعونانو د تلمیع او له خبرو جوړولو څخه بیخی مه متأثر کیږئ او داسی کومه رایه مه قائموئ چه د هغی په سبب بلا قصد د دوی د غوښتنو د اتباع صورت پیدا شی مثلاً په هم دی قصه کښی چه د دی آیتونو شان نزول دی یهودانو په څه عیاری او له فریبو ډکو صورتونو سره د رسول الله صلی الله علیه وسلم په حضور کښی یوه دعوی وړاندی کړی وه او دا ئی څرگنده کړه چه که حضرت پیغمبر صلی الله علیه وسلم د هغوی له رایو سره سمه فیصله وکړی نو گړد (تول) یهودان به مسلمانان شی دوی

پوهیدل چه له اسلام غنی بل هیخ یو شی د رسول الله صلی الله علیه وسلم په نزد محبوب او عزیز نه دی په داسی موقع کښی ممکن ؤ چه خورا (دیر) لوی او مستقیم انسان هم دا رایه قائمه کړی وی ځکه کله چه د دوی د داسی یوی وووکی غوښتنی له منلو څخه د داسی یو عظیم الشان دینی منفعت توقع کیدله، نو څه مضائقه ده په داسی خطرناک او مزلة الاقدام (ښوئدلو) موقع کښی قرآن کریم محمد صلی الله علیه وسلم ته تنبیه ورکوی چه وگوره! په هیر او نسیان سره هم داسی یوه رایه مه قائموه چه ستا د لوړ شان سره مناسبه نه وی. د رسول الله مبارک کامله تقوی او انتهای فهم او تدبیر خو د دی آیت له نزوله پخوا د دی ملاعینو د مکر او فریب تردید کړی دی و لیکن فرض ئی کړئ که داسی نه کیدی نو بیا هم د آیت مضمون لکه چه مونږ پخوا تقریر وکړ د رسول الله صلی الله علیه وسلم د عصمت له شانه سره اصلاً مخالف نه دی.

لِكُلِّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ شِرْعَةً وَمِنْهَاجًا

هر چاته مقرر کړی مونږ له تاسی (ای امتونو!) یو شریعت (اصول) او لاره روښانه

تفسیر: یعنی الله تعالی د هر امت له پاره د دوی له احوالو او استعدادونو سره مناسب او جلا (جدا) دود (رواج) او دستور او د کار طریقه مقرر کړی ده او سره له دی گرد (تول) انبیاء او ملل په هغو دینی آسمانی اصولو او کلی مقاصدو کښی چه پری د ابدی نجات مدار دی یو له بل سره متحد او یو د بل مصدق دی بیا هم د جزئیاتو او فروعو په لحاظ هر امت ته د هغه له احوالو او مخصوصو استعدادونو او وخت او زمان او مکان سره سم خاص خاص احکام او هدایات ورکړی شوی دی، په دی کښی د هم دی فرعی اختلافاتو په طرف اشاره ده د «صحیح بخاری» له یوه حدیث څخه چه فرمایي گرد (تول) انبیاء یو بل سره علانی وروڼه دی چه د دوی پلرونه سره یو وی او میندی سره بیلی وی - د هغه مطلب هم داسی دی چه د هغوی گرد (تول) اصول سره یو او په فروعو کښی سره اختلاف لری. او څرنگه چه د مولود په تولید کښی پلار فاعل او مفیض او مور قابله او د افاضی محل گرځی نو په هغه سره د دی په لوری یوه لطیفه اشاره هم وشوه چه د آسمانی شراعو اختلاف د مخاطبینو پر قابلیت او استعداد پوری مبنی دی، که نه په مبدءالفیاض کښی هیخ اختلاف او تعدد نشته. د گردو (تولو) آسمانی ادیانو او شراعو منبع همغه یو ذات او د ده ازلی علم دی.

وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَكِنْ لَيَبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَاكُمْ

او که اراده فرمایلی وی الله نو خامخا به ئی گرځولی وی تاسی امت یو

(متفق په یو دین) او مگر (یی بیل بیل کړئ) ځکه چه وازمویی تاسی په هغه کښی چه تاسی ته ئی درکړی دی (له مختلفو شرائعو چه مطیع او عاصی سره بیل کړی)

تفسیر: یعنی چه کوم یو له تاسی څخه د الله تعالی پر مطلق مالکیت، محیط علم او بالغه حکمت یقین کوی او هر یو نوی حکم ئی حق او صواب گنی او په رضاء او رغبت سره ئی قبلوی او د یوه وفادار بنده په شان د هر نوی حکم په مقابل کښی هم د اطاعت له پاره تیار ولاړ او غاړه ایښودونکی دی!

فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ ط

پس وړاندی شی تاسی یو تر بله نیکیو ته (او د فضائلو په اکتساب او له رذائلو څخه په اجتناب کښی تلوار کوئ!)

تفسیر: یعنی د شرائعو د اختلاف له لیدلو څخه په قیل او قال، جنگ او جنجال او کړو بحثونو کښی مه لویږئ! او وخت مه ضایع کوئ! او د وصول الی الله د اراده کوونکو عملی ژوندون د تعقیب له پاره مندی ووهرئ! او د هغه عقائدو او اعمالو د محاسنو او د ښیگنو (فائدو) په اخیستلو کښی چالاکی ښکاره کړئ! چه د آسمانی شریعت له خوا تاسی ته دروړاندی کړی شوی دی.

إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ۝۳۸

(خاص) طرف د الله ته بیرته ورتله دی ستاسی د ټولو نو خبر به کړی تاسی (په قیامت کښی) په هغه (امر د دین) چه وئ تاسی چه په هغه کښی به مو اختلاف کاوه

تفسیر: یعنی د انجام خیال وکړئ! او د حسناتو او د خیراتو په تحصیل کښی خپل تیاری ښکاره کړئ! د دغو اختلافاتو او جگړو گمرد (ټول) حقائق به د قیامت له ورتللو څخه وروسته درڅرگندېږی.

وَأَن احْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ

أَنْ يَفْتِنُوا عَنْ بَعْضِ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ

او (ته لیپولی نی مونبر او دغه حکم مو فرمایلی دی تاته) چه حکم کوه! په منخ د دوی کښی په هغه شی چه نازل کری (لیپولی) دی الله او مه کوه متابعت د آرزوگانو د دوی او ویره کوه! (ځان ساته) له دوی نه چه وا (نه) ږوی (ونه مگرځوی) تا له ځینی هغه شی څخه چه نازل کری (لیپولی) دی الله تاته (ای محمده!)

تفسیر: یعنی یو تر بله په اختلافاتو کښی که څه هم ټوله دنیا سره لاس او گریوان وی، خو تاسی ته هم دا حکم دی چه سم له ﴿مَا أَنْزَلَ اللَّهُ﴾ سره حکم وکړئ! او د هیچا د ویلو او د اورولو هیڅ پروا مه کوئ.

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذِيبَكُمْ بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ

نو که وگرځیدل دوی (له نازل شوو حکمونو) پس پوه شه (ته ای محمده!) چه بیشکه هم دا خبره ده چه اراده لری الله چه ورسوی دوی ته (سزا په دنیا کښی) په سبب د ځینو گناهونو د دوی

تفسیر: پوره سزا به په قیامت کښی مومی لیکن لږ څه سزا دلته په دنیا کښی هم مجرم ته ورکوله کیږی تر څو نورو لیدونکو ته هم له هغی ځنی یو قسم تنبیه ورحاصه شی.

وَأَنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ

او بیشکه چه ډیر له خلقو څخه خامخا فاسقان دی (د الله د اطاعت څخه متمردين دی)

تفسیر: یعنی تاسی د خلقو د اعراض او انحراف ځنی ډیر مه خپه کیږئ په دنیا کښی تل فرمانبردار بندگان لږ وی.

﴿وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَصَصَ بِمُؤْمِنِينَ﴾ (۱۲ جزء د یوسف «۱۱» رکوع (۱۰۳) آیت.)

أَحْكُمَ الْجَاهِلِيَّةَ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا الْقَوْمُ يُوقِنُونَ

آیا پس حکم د جاهلیت غواړی دوی؟ (او د الله له حکمونو څنګ کوی) او څوک ډیر ښه دی له الله څخه له جهته د حکم هغه قوم ته چه یقین لری (په الله یعنی هیڅوک نه دی)

تفسیر: یعنی هغه کسان چه د الله تعالیٰ په مالکیت او شهنشاهی او کامل رحمت او محیط علم باندی کامل یقین لری. د دوی په نزد په دنیا کښی د هیچا حکم د الله تعالیٰ د حکم په مقابل کښی د التفات وړ (لائیق) نشی کیدی نو بیا ولی دا خلق د الله تعالیٰ د احکامو د رڼا (رنرا) له راتللو څخه وروسته د ظنونو او اهوؤ او آراؤ او کفر او جاهلیت د تیاریو په لوری تلل خوښوی؟

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَالْيَهُودَ وَالنَّصَارَىٰ أُولَئِكَ

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو) مه نیسئ تاسی یهودیان او نصرانیان دوستان! (چه له دوی سره موالات او مودت وکړئ!)

تفسیر: «اولیاء» د ولی جمع ده «ولی» دوست ته هم وایی د «قریب، ناصر، مددګار» په معنی هم راغی مقصد دا دی چه مسلمانان له یهودو او نصاریٰ و بلکه له ګردو (تولو) کفارو سره (لکه چه په (ه) جزء د نساء د سورت په (۲۱) رکوع (۱۴۴) آیت کښی تصریح شوی وه چه مسلمانان دی له کفارو سره دوستانه تعلقات نه قائموی) په دغه موقع کښی دی دا ملحوظ وی چه موالات، مروت، حسن سلوک، مصالحت، رواداری، عدل او انصاف دا ګرد (تول) شیان سره بیل بیل دی. د اسلام اهل که مصلحت وګوری، نو له هر کافر سره مشروع صلح او عهد او پیمان تری شی، ﴿وَأَنِ احْبَبُوا إِلَى اللَّهِ﴾ (۱۰) جزء د أنفال (۸) رکوع (۶۱) آیت د عدل او انصاف حکم لکه چه له تیرو آیتونو څخه معلوم شوی دی د مسلم او کافر بلکه د بشر د هر فرد په حق کښی لازم دی د مروت حسن سلوک او د رواداری معامله له هغو کفارو سره کیدی شی، چه د اسلامی جماعت په مقابل کښی د عناد او دښمنی مظاهره ونه کړی، لکه چه د «الممتحنه» په سورت کښی به هم دی خبره تصریح شوی ده. پاتی شو «موالات» یعنی دوستانه اعتماد او یو له بل سره د ورورګلوی مرسته (مدد) او معاونت، نو هیڅ یو مسلمان حق نه لری چه دغسی تعلقات له کم غیر مسلم سره قائم کړی - هو! د صوری مؤالاتو چه تر ﴿لَا أَنْتَعُوهُمْ اللَّهُ﴾ لاندی داخل دی، او عمومی تعاون اجازه شته چه تری د اسلام او مسلمانانو پر وضعیت او طرز عمل کوم خراب اثر نه لویږی له ګټینو راشده و خلیفګانو څخه چه په دی مورد کښی فوق العاده تشدید او تضییق منقول دی هغه دی محض په سد ذرائع او مزید احتیاط مبنی وګنل شی.

بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ ط

(دوی یو تر بله) ځینی دوستان دی د ځینو نورو (ځکه که څه ټول سره په کفر کښی شریک دی او گرد (ټول) سره تاسی ته متفق دی)

تفسیر: یعنی د مذهبی گوندونو (دلو) او په خپل منځ کښی بغض او عداوت سره سره کفار یو له بل سره خپلوی او دوستانه تعلقات لری. یهودی له یهودی، نصرانی له نصرانی سره دوستی کولی شی. د اسلامی جماعت په مقابل کښی گرد (ټول) سره دوستان او معاونان او ملگری دی او د «الکفرملة واحدة» مصداق تمثیلوی.

وَمَنْ يَتَوَلَّهمْ مِنْكُمْ فَإِنَّهٗ مِنْهُمْ ط

او هر چا چه دوستی وکړه له دوی سره له تاسی ځنی نو بیشکه چه دی له هم دوی ځنی دی (نو مؤمنان دی ځان وساتی له دوستی د کفارو)

تفسیر: یعنی د هم دوی په ډله کښی شامل دی. دا آیتونه د رئیس المنافقین عبد الله بن ابی باره کښی نازل شوی دی. د ده تعلقات له یهودانو سره زیات دوستانه وو، د ده داسی گمان ؤ که پر مسلمانانو باندی کومه پیښه یا ربر (تکلیف) واقع شی. او محمدی جماعت مغلوب شی نو له یهودانو سره به زموږ دا دوستی په ښه راشی د هم دی واقعی په لوری په پخوانی آیت کښی اشاره وشوه نو فی الحقیقت له یهودانو سره د منافقانو د موالات اصلی منشاء، هم دا وه چه یهودان د اسلامی جماعت مقابل او د اسلامی مذهب ډیر بد دشمنان وو، ظاهره ده هر هغه څوک چه له یهودو او نصاریٰ ؤ یا له کفارو یا له بل کوم مشرک جماعت سره په دی نیت او حیثیت موالات وکړی، چه هغه د اسلام دشمنان وی. نو د هغه په کفر کښی هیڅ شبه نشته. په منافقانو کښی ځینی نور کسان هم وو چه هغوی په «احد» کښی کله چه د جنگ وضعیت بدل شو او د حرب قضاء نی مکړه او خړه پړه ولیده، داسی ویناوی نی کولی چه اوس به مونږ له فلائی یهودی او فلائی نصرانی سره دوستی او ملگریا کوو، او که ضرورت پېښ شو د هغو په دین کښی به هم داخلېږو، نو د دا رنگ خلقو په نسبت هم د ﴿وَمَنْ يَتَوَلَّهمْ مِنْكُمْ فَإِنَّهٗ مِنْهُمْ﴾ ظاهری مدلول علانیه صادقپری پاتی شول هغه مسلمانان چه نی له داسی نیت او منشاء څخه له یهودانو یا نصرانیانو سره خپل دوستانه تعلقات قائموی څرنگه چه د دوی په نسبت هم قوی خطره موجوده ده، چه دوی د کفارو له ډیری ناستی ولاړی او اختلاط نه متاثر کیږی، او ورو ورو به د دوی مذهب اختیاروی، یا لږ تر لږه د کفر له شرکیه شعائرو او رسومو څخه دوی ته

کراهت او نفرت نه پاتی کیږی نو په دی اعتبار د ﴿وَأَنَّهُمْ﴾ اطلاق پر دوی باندی هم کیدی شی لکه چه د (المرء مع من احب) حدیث د هم دی مضمون په لوری اشاره کوی.

إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥١﴾

بیشکه الله هدایت نه کوی قوم ظالمانو ته (چه ظلم کوی په ځانونو خپلو په دوستی کولو د کفارو سره)

تفسیر: یعنی هغه کسان چه د اسلام له دښمنانو سره موالات او دوستی کوی او دی له امله (وجبی) پر خپل ځان او مسلمانانو ظلم کوی او د اسلامی جماعت د مغلوب او مقهور کیدلو په انتظار کښی وی نو د داسی بدبخت معاند دغاباز قوم په نسبت داسی امید نشی کیدی چه هغوی به د هدایت په لاره راشی.

فَتَرَى الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ يُسَارِعُونَ فِيهِمْ يَقُولُونَ نَخْشَى أَنْ تُصِيبَنَا آيَةٌ ﴿٥٢﴾

نو وبه وینی ته هغه کسان چه په زړونو د دوی کښی مرض (رنج د نفاق) دی چه ځغلی به په (دوستی د) دوی کښی وائی به دوی (په عذر کښی چه) ویریږو له دی نه چه وبه رسیږی مونږ ته کومه حادثه

تفسیر: دا همغه کسان دی چه د دوی په زړونو کښی د شک او نفاق مرض دی او د الله تعالیٰ پر وعدو باندی اعتماد او د مسلمانانو پر حقانیت یقین نه لری. نو ځکه په مندو مندو ځی او د کافرانو په غیږو کښی پناه نیسی تر څو د موهومی غلبی په وخت کښی د فتحی له ثمراتو ځنی متمتع شی او د دوی په زعم کښی له هغو آفاتو او گردشونو څخه چه پر اسلامی جماعت راتلونکی دی محفوظ پاتی شی. د ﴿نَخْشَى أَنْ تُصِيبَنَا آيَةٌ﴾ معنی هم دا ده چه د دوی په زړونو کښی مکنونه وه لیکن هم دا د ﴿نَخْشَى أَنْ تُصِيبَنَا آيَةٌ﴾ الفاظ کله چه د محمد صلی الله علیه وسلم او مخلصو مسلمانانو په مخ کښی له یهودانو سره د دوستانه تعلقاتو لرلو له پاره ویل نو د زمانی د گردش مطلب به ئی معذرتاً داسی ظاهراوه چه یهودان زمونږ بیپاریان او معامله داران دی مونږ له دوی څخه قرض او پور آخلو که مصیبت یا قحط یا بله کومه پېښه راشی نو دوی د هم دی دوستانه تعلقاتو له امله (وجبی) زمونږ په ښه او کار راځی او د اړتیا (احتیاج) په وخت کښی زمونږ لاس نیسی» د هم دی خیالاتو ځواب وروسته له دی

ورکاوه کیپی.

فَعَسَى اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَ بِالْفَتْحِ أَوْ أَمْرٍ مِنْ عِنْدِهِ
فَيُصِصِحُوا عَلَى مَا أَسْرَوْا فِي أَنْفُسِهِمْ نَدِيمِينَ ﴿٥٧﴾

نو نژدی ده چه الله به راتله وکری په بری (د رسول خپل په تقویت د اسلام سره) یا (به راوړی بل) یو حکم له خپل جانبه (په اظهار د حال د منافقینو) نو وبه گرځی دوی په هغه شی چه پت کړی دی دوی په نفسونو خپلو کښی (له شک او دوستی د کفارو) پشیمانه.

تفسیر: یعنی هغه وخت نژدی دی چه الله تعالیٰ خپل نبی صلی الله علیه وسلم ته قاطعه فتوحات او خرگند بری عطا کړی او مکى معظمی ته چه د گردو (تولو) عربو یو منلی شوی مرکز ؤ په فاتحانه صورت سره ننوزی یا ماسوا له دی په خپل قدرت او حکم سره څه نور امور ور د مخه کړی چه د هغو امورو له لیدلو څخه د منافقانو دا گرد (تول) باطل توقعات خاتمه ومومی او دوی ته دا ورخرگنده شی چه د اسلام له دښمنانو سره د موالاتو او دوستی نتیجه بی له دنیوی ذلت او رسوایی او اخروی دردناک عذاب څخه بل هیڅ شی نشته کله چه د فضیحت او خسران دا نتائج ورپېښ شی نو هلته به بی له افسوسه او ارمانه بل هیڅ شی په لاس نه ورځی. (لگیا وی تل په لوبو له نن ورځی وی بیغم) (الان قد ندمت وما ينفع الندم) لکه چه هم داسی وشو د اسلام د عمومی فتحی او غلبی او د مکى معظمی د نیولو او د نورو کامیابیو له لیدلو څخه وروسته د اسلام د دښمنانو زړونه مات شول او دیر یهودان ووژل شول او نور له وطنه وشرل شول د منافقانو گردی (تولی) هیلې او امیدونه بریاد شول او د مسلمانانو په مخ کښی ښکاره دروغجنان ثابت شول هغه گرد (تول) کوښښونه چه د یهودانو په موالاتو کښی ئی کړی وو. بیخی خراب او ابته شول. د دنیوی خسران او اخروی هلاکت طوقونه ئی په غاړو کښی ولویدل په وروستنی آیت کښی هم دا مضمون بیانپړی.

وَيَقُولُ الَّذِينَ آمَنُوا أَهَؤُلَاءِ الَّذِينَ أَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ إِنَّهُمْ
لَمَعَكُمْ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَاصْبِرُوا خَيْرَ بَيْنَ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ

أَمْوَالٌ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهُ بِقَوْمٍ
يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٌ عَلَى الْكُفْرَيْنِ أَعَزَّةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ
يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ

او وائی به هغه کسان چه مؤمنان دی (له تعجبه) آیا دا همغه کسان دی چه قسمونه کول دوی په الله سخت قسمونه خپل چه بیشکه دوی خامخا له تاسی سره دی (په دین کښی، نو فرمائی الله) باطل شول عملونه د دوی نو وگرځیدل دوی زیانکاران ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو) هر څوک چه مرتد شو (وگرځید) له تاسی نه له دین خپل څخه نو عنقریب به راولی الله داسی یو قوم چه محبت کوی (الله) له هغوی سره او محبت کوی دوی له الله سره متواضع او مهربان به وی پر مؤمنانو غالب زبردست به وی پر کافرانو باندی جهاد به کوی دوی په لاره د الله کښی (له پاره د ترقی د دین) او نه به ویریری دوی له ملامتیا د هیڅ ملامت کوونکی،

تفسیر: په دی آیت کښی د اسلام د ابدی بقا او حفاظت په متعلق دا عظیم الشان پیشبینی او پخوا وینا کړی شوی ده، په پخوانیو آیتونو کښی له کفارو سره د موالاتو ممانعت کړی شوی ؤ، ممکن ؤ چه کوم سړی یا قوم د کفارو د موالاتو له سببه صریحاً له اسلامه وگرځی، لکه چه په ﴿وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ فَاُولَٰئِكَ يَكُونُ مِنَ الْكَافِرِينَ﴾ کښی تنبیه شوی ده نو قرآن کریم په نهایت قوت او صفایی سره خبر ورکړ، چه که دوی له اسلامه واوړی. نو خپلو ځانونو ته به زیان ورسوی، او د دوی له ارتداده اسلام ته هیڅ څه ضرر نه رسیږی حق تعالیٰ به د دی مرتدینو په مقابل کښی داسی قوم راولی، چه دوی به له الله تعالیٰ سره محبت لری او الله تعالیٰ به هم له هغوی سره محبت لری دوی به پر مسلمانانو شفیق او مهربان او د اسلامی دښمنانو په مقابل کښی به غالب او زبردست وی. دا پخوا ویل بحول الله وقوته په هر قرن کښی پوره کیږی، د ارتداد خورا (ډیر) لویه فتنه د نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم له وفاته وروسته د صدیق اکبر رضی الله تعالیٰ عنه په خلافت کښی شروع شوی وه، او څو قسم مرتدان د اسلام په مقابل کښی ودریدل، مگر د صدیق اکبر رضی الله تعالیٰ عنه په ایمانی جرأت او اعلیٰ تدبیر او د مخلصو مسلمانانو په صمیمیت او سر جاروونکو (عاشقانه او سرفروشانه) اسلامی خدمتونو سره هغه د ارتداد اور وواژه شو او گرد (تول) عرب ئی بیا سره متحد او له نوی سره ئی د ایمان او اخلاص په لاره روان کړل نن هم مونږ پر له پسی گورو کله چه څو تنه جاهل او طامع افراد له اسلامی حلقی ځنی خارجيږی، نو له دوی ځنی زیات بهتر تعلیم لرونکی غیر مسلم پوهان او محققان د اسلام په فطری جذب سره کش او په اسلام مشرفیږی، او پاک خدای د مرتدانو د غوړ تاوولو او سرزنش له

پاره داسی وفاداران او سرجاروونکی مسلمانان منځ ته راولی چه د الله تعالیٰ په لاره کښی د هیچا د ملامتی او طعن او تشنیع څخه هېڅ پروا نه کوی. تنبیه: د رسول الله صلی الله علیه وسلم د وفات په تقریب د دی آیت د دغی پخوا وینا په تصدیق د عربو دری طائفی مرتدی شوی.

۱- بنی اسد (د طلحه بن خویلد) قوم چه د پیغمبری دعوی ئی کړی وه او خالد بن ولید رضی الله تعالیٰ عنه د رسول الله صلی الله علیه وسلم له جانب د دوی په جهاد مامور شو چه طلحه تری شام ته وتښتید او بیا ئی اسلام راوړ.

۲- بنی مدلیج د یمنی (ذوالحمار الاسود العنسی) قوم چه ده هم د پیغمبری دعوی کړی وه او پر تمام (یمن) متصرف شو بیا د نجاشی د خوری (فیروز الدیلمی) په لاس د رسول الله صلی الله علیه وسلم د وفات په شپه کښی ووژلی شو.

۳- بنی حنیفه د (مسيلمۃ الکذاب) قوم چه ده هم د پیغمبری دعوی کړی وه بیا دی د رسول صلی الله علیه وسلم له وفاته وروسته د (صدیق اکبر) په خلافت کښی د وحشی بن حرب د امیر حمزه رضی الله تعالیٰ عنه د قاتل په غشی او د (عبد الله بن زید الانصاری) په توری ووژلی شو او د صدیق اکبر رضی الله تعالیٰ عنه په عهد کښی (۷) طائفی نوری هم مرتدی شوی.

۱- فراهه ۲- کینه ۳- غطفان ۴- بنو بکره- بنو یر بوع ۶- بنو سلیم ۷- د بنو تمیم غینی سری. او د عمر فاروق رضی الله تعالیٰ عنه په عهد کښی غسان د (جبله بن الایهم) قوم نصرانیان شول، او (شام) ته وتښتیدل.

ذَٰلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ

دا (مذکوره صفات) فضل د الله دی ورکوی ئی هغه چا ته چه اراده وکړی او الله فراخ دی (فضل، رحمت، احسان د ده) ښه عالم (خبردار په ټولو احوالو)

تفسیر: د انسان لوی سعادت او بری او د الله جل جلاله فضل دا دی چه دی په خپله د فتنی په وخت کښی د حق پر لاره ثابت قدم پاتی شی او په دی فکر کښی وی چه نور مؤمنان هم له هلاکته وژغوری (وساتی)، هغو بندگانو ته چه د پاک الله اراده وی له دی اعلیٰ سعادت او لوی فضل غنی وافر برخه ورکوی، د ده فضل غیر محدود دی او هغه علیم او خبیر ذات ته ښه معلوم دی چه کوم یو بنده د هغه اهل او مستحق دی.

إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ
وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ ۝

بیشکه هم دا خبره ده چه دوست ستاسی (خاص) الله او رسول د ده دی او هغه کسان دی چه مؤمنان دی (مؤمنان) هغه کسان دی چه قائموی (سم ادا کوی سره له تولو حقوقو) لمونخ (یا) (صفت کوو د) هغو کسانو چه قائموی (سم ادا کوی سره له تولو حقوقو) لمونخ او ورکوی دوی زکوة او هم دوی رکوع (عاجزی) کوونکی دی (په لمونخ او زکوة خپل کښی) (یا) او ورکوی دوی زکوة (خیرات) حال دا چه دوی په رکوع (د نفلی لمونخ) ولاړ وی.

تفسیر: په پخوانیو آیاتونو کښی مسلمانان د یهودانو او نصرانیانو له مولاتو او رفاقت څخه منع شوی وو، چه د هغو له آوریډلو څخه وروسته طبعاً دا سوال پیدا کیده چه د مسلمانانو تعلقات او محبت او دوستی له کومو خلقو سره ښائی چه وی ؟ په دی آیت کښی دا ښوولی شوی دی چه د دوی اصلی رفیق ماسوا له الله جل جلاله او د رسول الله صلی الله علیه وسلم او مخلصو مسلمانانو څخه بل هیڅوک نشی کیدی. (ځینی مفسرین وایی چه (عبد الله زوی د سلام) او نور د ده ملگری رسول الله صلی الله علیه وسلم ته راغلل او ورته ئی وویل «یا رسول الله! زموږ قوم له مونږ څخه د اسلام راوړلو له سبب خپلوی پری کری. او د مکانی لریوالی له جهته ستاسی له مجلسه هم محروم یو، نو مونږ څرنګه ژوندون وکړو؟ نو د دوی د تسلی له پاره دا آیت نازل شو. ﴿إِنَّمَا لِلَّهِ وَرَسُولُهُ﴾ «**رضینا بالله وبرسوله و بالمؤمنین اولیاء**» د ﴿وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رُكَّعُونَ﴾ په نسبت روایت دی چه علی کرم الله وجهه یوه ورځ په رکوع کښی ؤ، چه چا سوال تری وکړه او د ده په لاس کښی ګوته وه، نو په قلیل عمل سره ئی وویسته او ور وایی چوله، نو دا آیت نازل شو.

د پاس آیت دوه ترجمی شوی دی

- ۱- دا چه دوهم ﴿الَّذِينَ﴾ یا بدل وی له تیره ﴿الَّذِينَ﴾ څخه یا خبر دی د مبتداء محذوف نه چه «هم» دی.
- ۲- دا چه دوهم ﴿الَّذِينَ﴾ منصوب شی په مدحه سره. او ﴿وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ﴾ الآیه - څانته جمله شی.

وَمَنْ يَتَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْغَالِبُونَ ﴿٥٦﴾

او هر څوک چه دوستی کوی له الله سره او له رسول د ده سره او له هغو

کسانو سره چه مؤمنان دی نو بیشکه چه ډله د الله هم دوی دی غالبان (پر تولو)

تفسیر: د کفارو د کثرت او د مسلمانانو د قلت له لیدلو ځنی ممکن ؤ چه کم ضعیف القلب او ظاهر بین مسلمانان به په دی تردد کښی لویده چه له گردی (تولی) دنیا سره د مولاتو انقطاع او د لږو مسلمانانو د رفاقت د اکتفاء په اثر غلبه خو پریږده بلکه د کفارو د حملو او یرغلونو له امله (وجی) د مسلمانانو د ژوند او بقا حفاظت هم مشکل دی نو د داسی کسانو د تسلی له پاره ئی وفرمایل چه د مسلمانانو ظاهری بی سړی او بی سامانی او قلت ته مه گورئ! په هره خوا کښی چه الله تعالی او رسول الله او وفادار مسلمانان وی همغه پله به درنوی. په خصوصیت سره دغه آیت د حضرت عبادۀ ابن صامت رضی الله تعالی عنه په صفت کښی نازل شوی دی، ځکه د ده تعلقات د (بنی قینقاع) له یهودانو سره ډیره ښه ؤ مگر ده د الله جل جلاله او د رسول الله صلی الله علیه وسلم د مولاتو او د مسلمانانو د رفاقت له امله (وجی) له هغوی سره خپل تعلقات پری کرل رضی الله عنه

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَكُمْ
هُزُؤًا وَلَعِبًا مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَالْكَفَّارَ أَوْلِيَاءَ

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو!) مه نیسئ لهغه کسان چه نیولی دی دوی دین ستاسی مسخره او لوبی له هغو کسانو څخه چه ورکړی شوی دی دوی ته کتاب پخوا له تاسی څخه او (مه نیسئ) کافران دوستان

تفسیر: دلته له کفارو ځنی مشرکین مراد دی لکه چه له عطف ځنی ظاهر دی

وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ كُنتُمْ مُؤْمِنِينَ ۝۴۰

او وویږیئ له الله څخه (په ترک د دوستی د کفارو کښی) که بیئ تاسی مؤمنان (په رښتیا سره)

تفسیر: په تیرو آیتونو کښی مسلمانان د کفارو له مولاتو ځنی منعه کړی شوی وو، په دی آیت کښی په یوه خاص مؤثر عنوان سره د هغه ممانعت تاکید او له مولاتو څخه نفرت کړی شوی

دی، د یوه مسلمان په نظر کښی هیڅ یو شی د ده له مذهبه څخه معظم او محترم کیدی نشی نو ده ته ئی وښوول چه یهود او نصاریٰ او مشرکان ستاسی په مذهب باندی طعن او استهزاء کوی او پر شعائر الله (آذان او نورو) توکی او مسخری کوی، او هغه کسان چه ساکت دی هغوی هم د دی شنیعو افعالو په لیدلو سره خپل نفرت نه څرگندوی بلکه خوښیږی. د کفارو پر دغو احمقانه ؤ او سپکو حرکاتو باندی له اطلاع څخه وروسته آیا هغه مسلمان چه په زړه کښی د الله جل جلاله ویره او د ایمانی غیرت لږ څه شائبه لری له هغه قوم سره د موالاتو او دوستی د دود (رواج) او دستور د پیدا کولو یا ساتلو له پاره به یوه شیبه (ساعت) هم خوښ وی؟ که د دوی د کفر او عناد او له اسلام سره د دوی له عداوت څنی نظر قطع کړی شی نو په دی قیم دین باندی د دوی هم دا تمسخر او استهزاء علاوه پر نورو اسبابو د موالات د ترک له پاره یو مستقل سبب دی.

وَإِذَا نَادَيْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ اتَّخَذُوا هُزُؤًا وَلَعِبًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٥٠﴾

او کله چه غږ کوئ تاسی (او خلق رابولی) لمانځه ته (یعنی آذان کوئ!) نو نیسی دوی هغه (لمونځ یا اذان) مسخری او لوبی (او ورپوری خاندی) دا مسخری په سبب د دی دی چه بیشکه دوی یو قوم دی چه هیڅ عقل نه لری.

تفسیر: یعنی کله چه آذان کوئ نو دوی سوځوی او له دیره قهره پری مسخری کوی، چه دا تمسخر د دوی د لوی حماقت او بی عقلی دلیل دی د آذان په کلماتو کښی د پاک الله د عظمت او کبریاء اظهار او د توحید اعلان او د نبی کریم صلی الله علیه وسلم د رسالت اقرار دی چه د گردو (تولو) سابقینو انبیاء او آسمانی کتابونو مصدق دی او آذان پر لمانځه هم دال دی چه د عبودیت گردو (تولو) اوضاعو ته جامع او د بندگی په نهایی درجی باندی دلالت کوی. آذان د دارینو فلاح او د دیر لوی بری د حاصلولو له پاره دعوت دی او پرته (علاوه) له دغو منافعو څخه بل هیڅ شی پکښی نشته بیا نو په آذان کښی د خدا وړ (لایق) کوم شی دی چه تاسی ای کفارو! پری خاندئ او توکی پری کوئ؟ پر داسی د نیکی او د حق او صداقت غږ باندی تمسخر او توکی کول، د هغه سری کار دی چه دماغ ئی بیخی له عقله تش او له سره د نیکی او بدی تمیز نشی کولی.

په ځینو روایتونو کښی راغلی دی چه په مدینی منوری کښی یوه نصرانی کله چه به په آذان کښی «اشهدان محمداً رسول الله» آوریده - نو ویل به ئی. «**قد حرق الکاذب**» - په تحقیق دروغجن وسوځیده! یا و دی سوځی!» د ده نیت له دی الفاظو څنی هر څه چه ؤ - ؤ به مگر په

واقع کنبی دا خبره د هم ده له حاله سره مناسبه وه، څکه چه هم دا خبیث په خپله دروغجن ؤ او د اسلام د عروج او شیوع له لیدلو څخه د حسد په اور کنبی سوځیده، اتفاقاً کومه جینی سره له اوره د ده کورته په داسی وخت کنبی راغله چه دی له خپل کور او کهول سره ویده ؤ د اور کوم بشرکی په ناپوهی سره د دی جینی له لاسه هلته ولویده چه د هغه له لگیدلو څخه هغه کور له ټولو وسیدنکو سره چه پکنبی ویده وو وسوځید. او په دی ډول (طریقه) سره الله تعالیٰ مونږ ته دا رابکاره کړه چه دروغجنان د دوزخ له اوره پخوا په دنیا کنبی هم په اور کنبی سوځی. له آذانه سره د استهزاء کولو یوه بله واقعه په صحیحو روایتونو کنبی هم منقوله شوی ده چه د مکی معظمی له فتحی څخه وروسته حضرت محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم له (حنین) څخه بیرته راته په لاره کنبی حضرت بلال رضی الله تعالیٰ عنه آذان وکړ غو تنو وروکو هلکانو چه په دوی کنبی ابو محذوره رضی الله تعالیٰ عنه هم ؤ پر آذان باندی وخنډل او په تمسخر ئی پینځی کولی رسول الله مبارک د هغوی د نیولو او خپل حضور ته د بللو امر ورکړ آخری نتیجه ئی دا شوه، چه د ابو محذوره رضی الله تعالیٰ عنه په زړه کنبی الله تعالیٰ د اسلام مینه واچوله او د حضرت محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم له حضوره د مسجد الحرام مؤذن مقرر شو. او د الله تعالیٰ په قدرت هغه توکی رشتیا او هغه نقل اصل شو.

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ هَلْ تَنْقِبُونَ مِمَّا آلَاكُمْ امَّا بِاللّٰهِ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلُ وَأَنَّ أَكْثَرَكُمْ فَسِقُونَ ﴿٥٩﴾

وايه (ای محمده) چه ای اهل د کتابو! آیا عیب گنځی تاسی له مونږه (او) کینه کوئ یعنی نه کوئ) مگر په دی سبب چه ایمان راوړی دی مونږ پر الله او پر هغه کتاب چه لیږلی شوی دی مونږ ته او پر هغو (کتابونو) چه لیږلی شوی دی پخوا (له دی نه) او (بل په دی سبب) چه بیشکه زیات له تاسی فاسقان دی.

تفسیر: پر کوم کار چه طعن یا خندا کیږی له دوه سببونو څخه به خالی نه وی یا به همغه کار په خپله دا استهزاء وې (لایق) وی یا به د کار کوونکی حالت د استهزاء وې (لایق) وی په پخوانی آیت کنبی دا ښوولی شوی ده چه په آذان کنبی داسی یو شی نشته چه پر هغه به پرته (علاوه) له احمقه او خفیف العقله بل څوک طعن یا استهزاء وکړی، په دی آیت کنبی د آذان کوونکو له مقدسو حالاتو څخه د سوال په عنوان تنبیه ورکړی شوی ده، یعنی استهزاء کوونکی سره له دی چه د کتاب او په شریعتونو باندی د پوهی دعوی کوی دوی دی لږ څه فکر وکړی! او د انصاف له مخی دی رااوښی! چه دوی له مسلمانانو سره دومره ضد او کینه ولی کوی؟ او په داسی یو بد

دول (طریقه) چه دوی اسلام ته گوری آیا اسلام د دوی په زعم هومره بد او د خندا او ملندو وړ (لائق) دی؟ بې له دې چه مونږ د واحد لا شریک له الله او د ده پر ټولو منزلو کتابونو او د ده پر گردو (ټولو) لیږل شویو رسولانو باندې په صدق سره ایمان لرو او بالمقابل د استهزاء کونکو دا حال دی چه نه د الله تعالیٰ په رښتیا او صحیح توحید قائم دی او نه د گردو (ټولو) انبیاء علیهم السلام او رسولانو علیهم السلام تصدیق او تکریم کوی. نو اوس هم دا تاسی د انصاف له مخی وویای چه د دغو د الله تعالیٰ د منتها درجی نافرمانانو د الله تعالیٰ پر فرمان منونکو بندگانو باندې خندل او ملندی وهل، او طعن او تشنیع به څرنگه وی؟ او تر کومه غایه پوری دوی ته دا حق حاصل دی؟

قُلْ هَلْ أُنَبِّئُكُمْ بِشَرٍّ مِّنْ ذَلِكَ مَثُوبَةً عِنْدَ اللَّهِ مَنْ لَعَنَهُ اللَّهُ وَغَضِبَ عَلَيْهِ
وَجَعَلَ مِنْهُمْ الْقِرَادَةَ وَالْخَنَازِيرَ وَعَبَدَ الطَّاغُوتَ أُولَئِكَ شَرٌّ
مَّكَانًا وَأَضَلُّ عَن سَوَاءِ السَّبِيلِ ⑤

ووايه (ای محمده دوی ته) آیا خبر کړم تاسی په (هغه چا چه) ډیر بد(عیب لری) له دی (چه تاسو ئی زمونږ عیب گنئ) له جهته د جزا په نزد د الله (ډیر بد) هغه څوک دی چه لعنت کړی دی پر هغه الله او غضب ئی کړی دی پر هغه او گرځولی ئی دی له ځینو د دوی څخه بیزوگان او (له ځینو د دوی څخه) خنزیران او (هغه کسان دی چه) بندگی ئی کړی ده د شیطان هم دا (ملعونان) ډیر بد دی له جهته د غای (چه دوزخ دی) او ډیر گمراه دی له سمی صافی لاری (د حق دین څخه)

تفسیر: یعنی که پر «ایمان بالله» استقامت او په هغه شی د زړه تصدیق چه د الله تعالیٰ له لوری په هره زمانه کښی نازل شوی دی ستاسی په زعم کښی د مسلمانانو ډیر لوی جرم او زښته (ډیره) لویه گناه ده او له دی له امله (وجبی) تاسی دوی د طعن او ملامتی مورد گرځوئ نو راځئ چه زه تاسی ته د داسی یو قوم پته او سراغ درکړم، چه په خپل شرارت او گندگی کښی بدترین د مخلوقاتو دی او د الله تعالیٰ د لعنت او د غضب اثر نن هم پر دوی باندې ظاهره او ښکاره دی او د دوی ډیر افراد د خپلو مکاریو او بیحیائیو او د دنیوی حرص په سزا، بیزوگان او بد ځناوران گرځیدلی وو او د الله جل جلاله له بندگی ځنی وتلی د شیطان غلامی ئی غوره کړی وه. که انصاف وکړی شی نو په اصلی معنی سره بدترین د مخلوقاتو او گمراه قوم هم دوی دی او هم دوی ستاسی د طعن او استهزاء مستحق کیدی شی او هغه هم دا تاسی یی!

وَإِذَا جَاءُوكُمْ قَالُوا آمَنَّا وَقَدْ دَخَلُوا بِالْكَفْرِ وَهُمْ قَدْ خَرَجُوا بِهِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا كَانُوا يَكْتُمُونَ ﴿۹۱﴾

او کله چه راشی (دا منافقان) تاسی ته وائی دوی چه ایمان راوړی دی مونږ حال دا چه په تحقیق ننو تلی دی دوی (ستاسی په مجلس کی) په کفر سره او دوی په تحقیق وتلی هم دی (ستاسی له مجلس څخه) په کفر سره او الله ښه عالم (ښه خبر) دی په هغه چه وو دوی چه پتول (به ئی له نفاقه)

تفسیر: دلته د ځینو هغو مخصوصو استهزاء کونکو افرادو بیان دی چه په غیاب کښی به ئی پر اسلامی مذهب طعن او تشنیع او پر مسلمانانو به ئی مسخری کولی لیکن کله به ئی چه له نبی کریم صلی الله علیه وسلم یا له مخلصو مسلمانانو سره لیدل نو د نفاق له لاری څخه به ئی خپل ځان مسلمان ښکاروه حال دا چه له اوله تر آخره پوری به د یوی شبیبی له مخی هم د دوی تعلق له اسلامه سره نه ؤ. او نه به د رسول الله صلی الله علیه وسلم زبانی وعظ او تذکیر پر دوی څه اثر غورځاوه - نو آیا دوی د ایمان او د اسلام په تش لفظ ویلو سره (معاذالله) الله تیر ایستی شی؟ که د هغه عالم الغیب والشهاده په نسبت چه پر هر قسم زړه او پتو اسرارو مطلع دی، د دوی گمان داسی وی چه د ده خوشالی تش په لفظی ایمان او یواځی د خولی په وینا سره حاصلولی شو نو له دی ځنی پورته بل کوم یو حرکت د استهزاء او تمسخر وړ (لائق) دی؟ گواکی له دی ځایه د یهودو او نصاراو د هغو خندوونکو افعالو او حرکاتو بیان شروع شو چه د هغو له تنبیه څخه وروسته د مسلمانانو د استهزاء کولو په ځای، هغوی په خپله د استهزاء وړ (لائق) گرځی، په وروستینو آیتونو کښی هم د هم دی مضمونو تمیم او تکمیل دی.

وَتَرَى كَثِيرًا مِنْهُمْ يُسَارِعُونَ فِي الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَأَكْلِهِمُ السُّحْتَ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۹۲﴾

او ته به وینی ډیر له دغو (منافقانو) څخه چه مندی به وهی په گناه کښی (چه حصول د حرامو یا دروغ ویل دی) او په ظلم کښی (چه زیادت دی په معاصیو کښی) او په خوراک د دوی حرامو لره (لکه رشوت) خامخا بد دی هغه کار چه وو دوی چه کاوه ئی

تفسیر: غالباً له «اثم» څخه لازمی او له «عدوان» څخه متعدی گناه مراد ده. یعنی د دی خلقو

حال دا دی چه په ډیر شوق او رغبت سره د هر قسم گناهونو په لوری مندی وهی اعم له دی چه د هغو اثر د دوی په ذات پوری محدود پاتی شی - یا نورو ته هم ورورسپړی د هغو خلقو چه اخلاقی حالت ئی داسی سپک او وران وی - او په حرام خوړلو کښی د دوی عمل داسی وی، نو د دوی په خرابی کښی څه شبه پاتی نه ده. دا د دوی د عوامو حال او خوی ؤ وروسته له دی نه د دوی د خواصو بیان شوی دی.

لَوْلَا يَنْهَاهُمُ الرَّبُّ بَنِيَّوْنَ وَالْأَحْبَارُ عَنْ قَوْلِهِمُ الْإِثْمَ وَأَكْلِهِمُ السَّحْتَ لَئِنْ مَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿١٧﴾

ولی نه منع کوی دوی ربانی عارفان او عالمان له ویلو د دوی د گناه (د دروغو خبرو) او له خوړلو د دوی د حرامو (لکه رشوت او سود) خامخا ډیر بد دی هغه کار چه وو دوی چه کاوه ئی (چه هغه سکوت دی له نهی د منکر نه).

تفسیر: هر کله چه الله تعالی کوم قوم تباه کوی نو د هغو عوام په گناهونو او نافرمانیو کښی دوږپړی او د هغو خواص یعنی علماء او مشائخ گونگی شیطانان گرځی د بنی اسرائیلو هم دا حال شو چه عوام ئی عموماً په دنیوی لذائذو او شهواتو کښی لگیا او د الله تعالی عظمت او جلال او د ده قوانین او احکام ئی هیر کرل او هغه کسان چه علماء او مشائخ گڼل کیدل د «امر بالمعروف» او «نهی عن المنکر» فریضه ئی ترکه کړه ځکه چه د دنیا په حرص او د شهوت په اتباع کښی دوی له عوامو څنی هم وړاندی تللی وو له مخلوق څخه خوف یا د دنیا طمع د حقانی غږ د پورته کولو مانع وگرځیدل د هم دی سکوت او مدهانت په سبب پخوانی قومونه تباه شوی دی - نو د هم دی له پاره محمدی امت ته علی صاحبها افضل الصلوة والتسلیم د قرآن او حدیث په ډیرو نصوصو کښی زیات تاکید او تهدید شوی دی چه په هر وخت کښی او د هر سری په مقابل کښی د «امر بالمعروف، نهی عن المنکر» له فریضی څنی تغافل ونه کړی او سترگی تری پتی نه کړی

وَقَالَتِ الْيَهُودُ يَدُ اللَّهِ مَغْلُولَةٌ

او وایی یهودیان لاس د الله بند کړی شوی دی (یعنی مونږ ته هیڅ نه راکوی او روزی ئی راباندی تنگه کړی ده)

تفسیر: یعنی د نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم د بعثت په وخت کښی د کتابیانو زړونه د دوی د شرارت، کفر، طغیان، بدکاریو، حرام خوړلو او د نورو خرابو کارونو له ممارسته دومره مسخ شوی وو چه د الله تعالیٰ په دربار کښی له سپین سترگی او گستاخی څخه هم هیڅ نه ویریدل د پاک الله مرتبه د دوی په نزد د یوه معمولی انسان له مقام څخه څه زیاته نه وه. د حق تعالیٰ په دربار کښی به ئی بی تکلفه داسی واهی او خوشی چتی (بیکاره) خبری کولی چه د هغو له آوریډلو څخه د هر چا ویښتان جگ (نیغ) دریدل کله به ئی ویل ﴿قَالُوا إِنَّ اللَّهَ فَقِيرٌ وَنَحْنُ أَغْنِيَاءُ﴾ بېشکه الله فقیر دی او مونږ غنیان یو کله به دا الفاظ د دوی له خولی څخه وتل ﴿وَقَالَتِ الْيَهُودُ يُدْعَى لِلَّهِ مَغْزُولٌ﴾ د الله لاس بند شوی دی» د دوی مراد به یا هغه شی و چه له «قالوا ان الله فقیر» څخه ئی مراد اوه چه معاذ الله الله تعالیٰ فقیر شوی دی، او (استغفر الله) د ده په خزانه کښی څه نه دی پاتی یا به «غل الید» کنایه له بخل او امساکه وی، یعنی فقیر شوی خو نه دی، مگر په دی ورځو کښی بخیلی او کنسکی (کنجوسی) کوی (العیاذ بالله) په هر حال سره هره معنی چه تری واخیستل شی د دی د کفر کلمی منشاء دا وه کله چه د تمرد او طغیان په بدل کښی الله تعالیٰ پر دی ملاعنو ذلت، نکبت، تنگسه، ضیقت، بدحالی ورانی او نور بلیات مسلط کړل، نو د دی په ځای چه دوی په خپلو دی بدو چارو او شرارتونو متنبه او پښیمان شی بالعکس دوی د الله تعالیٰ په دربار کښی په گستاخی او سپین سترگی شروع وکړه، ښائی داسی کوم خیال دوی ته پیدا شوی وی چه مونږ د انبیاء اولاده بلکه په خپله د الله تعالیٰ ځامن او خپلوان یو - نو بیا دا څرنګه معامله ده چه نن د بنی اسمعیل علیه السلام اولاده په دنیا کښی انتشار مومی، ارضی فتوحات ئی په برخه کپړی او سماوی برکات پری نازلپړی او مونږ چه بنی اسرائیل او الله زموږ او مونږ د الله جل جلاله یو داسی ذلیل، مغلوب، بدحال، پریشان، سرگردانه او در په در خاوری په سر گرځو. مونږ د هغو بنی اسرائیلو اولاده یو او نن هم هغه ﴿أَبْنَاءُ اللَّهِ وَأَحِبَّاؤُهُ﴾ یو، چه پروڼ وو، مگر معلومیږی چه د هغه الله جل جلاله په خزانه کښی چه مونږ ئی اولاده او محبوب یو معاذ الله څه کمی راغلی دی یا نن ورځ بخل او امساک د هغه لاس ترلی دی» دا احماقان په دی نه پوهیږی چه د الله تعالیٰ خزانی لامحدوده او د ده کمالات غیر متبدل او لامتناهی دی که (معاذ الله) د ده په خزانه کښی څه نه وی پاتی، یا ئی د مخلوقاتو له اعانت او تربیی څخه لاس اخیستی وی نو د دی دنیا نظام به څرنګه قائم پاتی شوی وی، او دا د رسول اکرم صلی الله علیه وسلم او د ده اصحابو پر مخ تګ او عروج او فروغ چه تاسی ئی په خپلو سترگو سره گورئ د کومی خزانی او د چا د کرم، منت او احسان مرهون دی؟ لهدا ښائی تاسی وپوهیږئ چه د ده لاس نه دی بند شوی. هولستاسی د گستاخیو او شرارتو له نحوسته د الله تعالیٰ هغه لعنت او ترتنه چه پر تاسی نازله شوی ده د هغی په سبب د الله تعالیٰ دا ځمکه د هغی له وسعت سره پر تاسی تنګه کړی شوی ده او وروسته له دی لا درباندی تنگیږی او د خپلی تنګسی او نیستی نسبت الله تعالیٰ ته کول ستاسی انتهائی جهالت او ناپوهی ده.

عَلَّتْ أَيْدِيَهُمْ وَلَعَنُوا بِمَا قَالُوا بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنْفِقُ كَيْفَ يَشَاءُ

تَمَلَّی دِی وی (یا تَمَلَّی شوی دِی) لاسونه د هم دوی او لعنت کُری شوی دِی پر دوی په سبب د هغه چه وائی دوی بلکه یدین د ده غُحُولی (کشاده) دِی روزی ورکوی (هر چا ته او صرفوی ئی) هر رنگه چه اراده وفرمائی

تفسیر: دا د بشیرا په دول (طریقه) پخوا ویل یا د دوی د واقعی احوالو شخه خبر ورکول دِی لکه چه واقعی بخل او جبن (یا ذلت او مسکنته) د دوی د خیراتونو استعداد ورک کُری او د خیر لاسونه ئی بیخی بند کُری و ﴿بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ﴾ داسی نه ده لکه چه دوی وائی بلکه یدین د ده غُحُولی او جود ئی دیر او کرم ئی له حده تیر دِی) چیری چه الله تعالی ته وجه» «یدین» «سمع» «بصر» (کلام) او نور نعتونه ذکر کُری شوی دِی نه بنائی چه سری تیروخی داسی توهم وکُری چه (معاذالله) هغه پاک ذات هم د مخلوقاتو په شان جسم او جسمانی اعضاء لری حال دا چه داسی نه دِی پس هم داسی چه د الله تعالی ذات او وجود بيمثال او بی نظیر او بی ساری وحده لا شریک دِی. د ده جل جلاله حیات علم، او نور گرد (تول) نعتونه او صفتونه هم هیخ یو نظیر، مثال او کیفیت نه لری او نظیر او معادل ئی ما سوا له همغه شخه بل شی نشی کیدی جل جلاله، اعظم شانه اعلیٰ برهانه! اولیٰ سلطانه.

ای له وهمه له خیاله له گمانه له قیاسه غنی پورته

ای له هغه چه مو لوستی، اوریدلی او لیدلی ته ئی پورته

دفترونه مو شو بشیر، او تمام شول گرد (تول) عمرونه

په اول د وصف ستا کُشی یو لا پاتی، رب ئی پورته

هم داسی د الله تعالی گرد (تول) نعتونه او صفتونه هم وگنئ خلاصه هم داسی چه د الله تعالی ذات بی له «کم او کیف» دِی همغسی د الله د وجه، سمع بصر، ید او د نورو نعتونو، او صفاتو معانی هم د ده د اقدس ذات سره لائق او د ده د اعلیٰ شان سره وړ (لائق) دِی او زمونږ د «کم او کیف» او تعبیر او بیان له احاطی شخه بالکل وتلی او وراء الراء دِی. ﴿لَیْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ﴾ (۲۵) جزء د الشوری «۱۱» آیت (۲ رکوع) حضرت شاه عبدالقادر رحمة الله علیه پر دِی آیت کومه فائده چه لیکلی ده په هغی کُشی له دوو لاسونو شخه د «مهر لورینه» او د «قهر ترتنه» لاس مراد اخیستی دِی. یعنی نن ورغ د الله تعالی د «مینی لاس» په (محمدی امت) باندی - او د «قهر لاس» ئی پر بنی اسرائیلو باندی پرانیتلی دِی - لکه چه په پخوانیو آیتونو کُشی اشاره، وشوه.

﴿يُنْفِقُ كَيْفَ يَشَاءُ﴾ روزی ورکوی هر چاته او صرفوی ئی هر رنگه چه اراده وفرمائی په بالغه

حکمت او مصلحت خپل یعنی په دی باندی هم دی ښه پوهیږی چه (په بالغه حکمت او کامله مصلحت او مطلقه اراده او مشیت خپل) په کوم وخت ، او په چا ، او په څه او څومره صرف کره شی؟ کله د امتحان یا اصلاح په غرض یو وفادار بنده په تنگسه او عسرت باندی مبتلا کوی، کله ده ته د وفاداری په مقابل کښی له اخروی نعمتونو څخه د مخه د دنیوی برکاتو وروڼه هم خلاصوی بالمقابل یوه مجرم او متمرّد ته پخوا د آخرت له سزا څخه ، د تنگسې د ژوند د تنگوالی او د دنیوی نورو مصیبتونو او آفتونو سزا ورکوی او کله ورته دنیوی ساز او سامان فراخوی او زیات مهلت ورکوی چه یا د الله تعالیٰ له احساناتو څخه متاثر او له خپل فسق او فجور ځنی وشرمیږی یا د خپل شقاوت جام تر څنډو (غاړو) ډک کړی او د انتهای سزا مستحق شی د دی مختلفو احوالو او اغراضو او متنوعو حکمتو په موجودیت کښی د کوم سړی د مقبولیت یا د مردودیت فیصله د پاک الله په اطلاع سره یا په خارجی قرائنو یا د احوالو په بنا سره کولی شی - لکه چه د یوه غله لاس پریکړی شی یا د ډاکتر له خوا د کوم رنځور لاس پریکړی شی د دواړو په نسبت مونږ د خارجی احوالو او قرائنو له مخی پوهیدلی شو چه هغه د سزا ډول (طریقه) ، او دغه د دواړو په قسم د شفقت او علاج له امله (وجی) پریکړی شوی دی.

وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ مَّا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا

او خامخا زیاتوی هر ورو (خامخا) ډیرو ته له دوی نه هغه (قرآن) چه نازل کړی شوی دی تاته له ربه ستا سرکښی او کفر،

تفسیر: د دوی د سپین سترگی او گستاخی ځواب ورکړی شوی دی. لیکن د قرآن کریم له هسی حکیمانه ځوابونو څخه د دی معاندینو او سفهاؤ تسکین نه حاصلیږی، بلکه د الله تعالیٰ د کلام له آوریډلو څخه دوی په خپل شرارت او انکار لا پسی ټینګار (همیشه والی) او زیادت کوی که صحنی غذا د یوه رنځور معدی ته ورسیږی، خو د هغی له سببه د ده مرض لا زیات شی نو دا به د هغی غذا خرابی او قصور نه وی بلکه د مریض د مزاج ورانی او خرابی به وی. ﴿لَيَزِيدَنَّ﴾ له پاره مفعول او پر فاعل باندی چه ﴿مَّا أُنْزِلَ إِلَيْكَ﴾ دی مقدم دی.

وَالْقَيْنَايَنَّهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ

او غورځولی دی مونږ په منع د دوی کښی عداوت (دښمنی) او بغض (نفرت) تر ورځی د قیامت پوری

تفسیر: اگر که اوس د یهودو د مقولی ذکر شوی دی لیکن د ﴿وَالْقَيْنَايَنَّهُمُ﴾ څخه غالباً دوی

او د دوی نور گرد (تول) ملگری مراد دی یعنی د یهودو او نصاریٰ و د گردو (تولو) اهل کتابو حال ئی بیان وفرمایه لکه چه پخوا له دی نه په هم دی سورت کښی ذکر شوی دی. او په وروستنی آیت کښی گرد (تول) اهل کتاب ته خطاب فرمائی مطلب داسی شو هومره چه د دوی شرارت او انکار ترقی کوی، هغومره د اسلام او مسلمانانو پر خلاف سازشونه او پلمی (منصوبی) جوړوی او د جنگ د اور لگولو لاره تیاروی، لیکن د دوی په خپلو منځونو کښی هم داسی یو نفاق لویدلی دی چه له سره نه ورکيږی، نو له هم دی سببه د اسلامی اخوت په خلاف د دوی جنگی تیاری بری ونه مونده.

كُلَّمَا أَوْقَدُوا نَارًا لِلْحَرْبِ أَطْفَأَهَا اللَّهُ وَيَسْعُونَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ﴿٦٧﴾

هر کله چه بلاوه دوی اور دپاره د جنگ (د رسول الله نو) مړ کاوه به هغه (اور) الله او سعيه کوی (غفلي) دوی په ځمکه کښی له پاره د فساد اچولو او الله نه خوښوی فساد کوونکی (نو په سزا ئی رسوی).

تفسير: له دی نه معلومه شوه تر څو په مسلمانانو کښی یو له بل سره محبت او اخوت مستحکم وی او دوی د رشد او صلاح په لاره سم رهی (روان) وی او له فتنی او فساد ځنی اجتناب کوی (لکه چه په «اصحابو کرامو رضوان الله تعالیٰ علیهم اجمعین» کښی دغه خصلتونه وو) تر هغه وخته پوری د کتابیانو گرد (تول) کوښښونه د دوی په مقابل کښی بیکاره ثابتيږی

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْكِتَابِ آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَكَرَّرْنَا عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَأَدْخَلْنَاهُمْ جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٦٨﴾

او که بیشکه اهل د کتابو ایمان راوړی وی په (محمد صلی الله علیه وسلم) او پرهیز ئی کړی وی (له معاصیو څخه) نو خامخا لری کړی به وی مونږ له دوی ځنی گناهونه د دوی او خامخا ننویستلی وه به مونږ دوی جنتونو د نعمتونو ته (هغه جنتونو ته چه نعمتونه په کښی دی)

تفسير: یعنی سره له دومره شدیدو جرائمو او سختو شرارتونو که اوس هم کتابیان تائب شی او

په نبی کریم صلی الله علیه وسلم او قرآن عظیم ایمان راوړی او تقویٰ اختیار کړی، نو د توبی وړ نه دی بند شوی حق تعالیٰ د خپل کامل فضل او رحمت له امله (وځی) دوی ته له خپلو اخروی او دنیوی نعمتونو څخه سر لوړی فرمایي. د ده رحمت ډیر لوی دی په خجالت او اعتراف سره که مجرمان هم وروړاندی شي نه ئی مایوسوی او نه ئی بی هیلی (نا امیده) کوی.

وَلَوْ أَنَّهُمْ أَقَامُوا التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِمْ مِنْ رَبِّهِمْ لَأَكْفُوا مِنْ فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ

او که بیشکه دوی درولی وی (احکام د) تورات او انجیل (د احکامو په تعمیل سره یی) او هغه (کتاب) چه نازل کړی شوی دی دوی ته له (جانبه د) رب د دوی (د محمد «صلی الله علیه وسلم» په وسیله) نو خامخا خوړلی به ئی (میوی) له پاسه (د سرونو) خپلو او (غلی) له لاندی د پښو خپلو (د ځمکی نه)

تفسیر: یعنی که د قرآن کریم ئی (چه له تورات او انجیل څخه وروسته د دوی د تنبیه او هدایت له پاره نازل شوی دی) په عمل سره قائم کړی وی ځکه چه بی د قرآن کریم له تسلیم څخه د «تورات» او د «انجیل» او د گردو (تولو) آسمانی کتابونو د اقامت مطلب اوس هم دا کیدی شی چه قرآن عظیم او رسول کریم صلی الله علیه وسلم ومنی، چه د پخوانیو کتابونو له پښو بینو او پخوا ویلو سره سم رالیدلی شوی دی گواکی د «تورات» «انجیل» د اقامت حواله ئی ورکړه. او تنبیه ئی وفرمایله چه که دوی قرآن کریم ونه منی - نو د هغه مطلب دا دی چه دوی د خپلو کتابونو له منلو څخه هم منکران شوی دی.

﴿لَأَكْفُوا﴾ الآية - نو خامخا خوړلی به ئی میوی له پاسه د سرونو خپلو او غلی له لاندی د پښو خپلو د ځمکی څخه یعنی (روزی به ئی پری پراخه کړی وه او له هره طرفه به ئی فیضان پری کاوه) او دوی به د ځمکی او د آسمان له گردو (تولو) برکاتو ځنی متمتع کیدل او د ذلت او بدحالی او د معیشت د تنگوالی هغه سزا به تری پورته کیده چه دوی ته د عصیان او تمرد په عوض کښی ورکړی شوی ده.

وَمِنْهُمْ أُمَّةٌ مُّقْتَصِدَةٌ

ځیني له دوی نه یو امت دی مقتصد (منصف او میانه تلونکی)،

تفسیر: دا هغه محدود افراد دی چه دوی د فطری سعادت او د اعتدال د لاری د اختیارولو له امله (وچی) د حق غږ ته لیبک ویلی دی لکه (عبد الله بن سلام) او د حبشی باچا «نجاشی» او نورو رضی الله عنهم.

وَكثِيرٌ مِنْهُمْ سَاءَ مَا يَحْمِلُونَ ﴿٦٧﴾ يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَغْتَ رِسَالَتَهُ وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٦٨﴾

او ډیر له دوی څخه بد دی هغه کار چه کوی ئی دوی. ای رسوله (زما) ورسوه (ته ټول) هغه شی چه نازل کړی شوی دی تاته له (جانبه د) ربه ستا او که دی ونه رساوه (ټول) نو نه دی رسولی تا هیڅ پیغام د ده او الله ساتی تا له (شره د) خلقو بیشکه الله نه ښیی (سمه لاره) قوم کافرانو ته.

تفسیر: په پخوانیو آیتونو کښی د اهل کتابو د شرارت، کفر او د بدو چارو ذکر او د تورات، انجیل، قرآن او نورو گردو (ټولو) آسمانی کتابونو د احکامو د تعمیل ترغیب ورکړی شوی ؤ وروسته له دی نه په ﴿قُلْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ سره د کتابیانو په ټولنه کښی اعلان کوی چه بی له دی «اقامت» څخه ستاسی مذهبی ژوندون صفر او بیخی هیڅ او لاشی دی په ﴿يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ﴾ الآية - کښی زمونږ رسول الله مبارک د هم دغه صاف او ښکاره اعلان له پاره تیار کړی شوی دی، یعنی هر هغه شی چه الله تعالی تاسی ته درلیږی خصوصاً داسی فیصله کوونکی اعلانات تاسی بی له ویری، خطر او تامل څخه ورسوئ! که په فرض محال د یوه شی په تبلیغ کښی له تاسی ځنی قصور وشو نو په حیث د رسول الله د رسالت او پیغام رسولو کوم لوی منصب چه تاسی ته سپارل شوی دی. داسی ځانه کیږی چه تاسی د هغه حق هیڅ نه دی اداء کړی بی له شهبی د نبی کریم صلی الله علیه وسلم په حق کښی د تبلیغ د فریضی په انجامولو کښی زیات له زیاته د قائم پاتی کیدلو له پاره له دی نه زیات بل کوم مؤثر عنوان نشی پیدا کیدی.

زمونږ رسول الله صلی الله علیه وسلم په شلو یا درویشو کلونو کښی په هغه بی مثله اولوالعزمی او قربانی او پرله پسې زحمت او کوښښ، صبر او استقلال، جداو جهد سره چه د رسالت فرض او د تبلیغ وظیفه اداء کړی ده. هغه د دی واضح دلیل دی، چه دوی په دنیا کښی له هر شی څخه زیات د خپل منصبی فرض (رسالت او ابلاغ) د اهمیت احساس کاوه. د رسول کریم صلی الله علیه وسلم د دی قوی احساس او تبلیغی جهاد په ملحوظ د تبلیغ په وظیفه کښی د مزید استحکام

او تثبیت د تاکید په موقع کښی دیر مؤثر عنوان هم دا کیدی شی.

زمونږ رسول کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم ته د ﴿يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ﴾ په خطاب سره یواځی هم دغه هومره فرمایلی شوی دی چه په فرض محال سره که په تبلیغ کښی لږ څه قصور وشو نو وپوهیږه چه ته د خپل منصبی فرضو په ادا کولو کښی کامیاب نه ئی - او ظاهر دی چه ستا زیاتره کوشنونه او د قربانیو یوازنی مقصد هم دا ؤ چه تا د الله تعالیٰ په مخ کښی د رسالت د انجامولو په فریضه کښی دیر اعلیٰ بری حاصل کړی دی، لهدا دا په هیڅ قسم سره ممکن نه ده چه ته په هیڅ یو پیغام کښی لږ څه هم کوتاهی وکړی.

عموماً دا په تجربی رسیدلی ده چه انسان د تبلیغ د فریضی په اداء کولو کښی د څو وجوهو له امله (وجی) مقصر پاتی کیږی یا خو له ده سره د خپلی فریضی د اهمیت کافی احساس او مینه نه وی - یا د خلقو له عمومی مخالفت څخه د شدید نقصان رسیدلو - یا کم له کم د ځینو فوائدو د فوت خوف وی - یا د مخاطبینو د عمومی طغیان او تمرد له امله (وجی) (لکه چه په پخوانیو او وروستنیو آیتونو کښی د کتابیانو په نسبت ښوولی شوی دی) د تبلیغ له مثمر او منتج کیدلو ځنی مایوسی وی - د (١) وجه ځواب په ﴿يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ﴾ تر ﴿مَا بَلَغْتَ رِسَالَتَهُ﴾ پوری - او د (٢) په ﴿وَاللَّهُ يَعْلَمُكَ مِنَ النَّاسِ﴾ او د (٣) په ﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ﴾ سره ورکړی شوی دی یعنی ته خپل فرض اداء کوه! الله تعالیٰ ستا د ځان او عزت او پت ساتونکی دی. الله تعالیٰ به د گردی (تولی) ځمکی د مخ دښمنانو ته هم موقع ور نه کړی چه ستا په مقابل کښی د بری لاره ومومی - باقی هدایت او ضلالت د الله تعالیٰ په لاس کښی دی، داسی قوم چه فقط کفر او انکار ته ئی خپلی ملاوی ترلی وی که په سمه لاره رانشی نو ته غم مه کوه! او مه مأیوسه کیوه! او خپله دغه مقدسه فریضه مه پرېږده! زمونږ نبی کریم صلی الله علیه وسلم د دی ربانی هدایاتو او آسمانی اصولو سره سم گرد (تول) امت ته د هر وړوکی او لوی شی تبلیغ وفرمایه - او د انسانی نوعی خواصو او عوامو ته هره هغه خبره چه هری طبقی ته لائقه، او د هر چا له استعداد سره موافقه وی، بی له تزئیده او تنقیصه او بی له خوفه او خطره وروښوده، او وئی رسوله - او د الله تعالیٰ حجت ئی پر بندگانو تمام کړ او له وفاته څخه تقریباً دوه نیمی یا درې میاشتی پخوا د «حجة الوداع» په موقع کښی چه هلته له (٤٠،٠٠٠) تنو څخه زیات د اسلام خادمانو او د تبلیغ مجبانو اجتماع درلوده (لرله) دوی «علی رؤس الاشهاد» اعلان وفرمایه چه ای الله! ته شاهد اوسه! چه ما (ستا امانت) ورساوه!«

قُلْ يَٰٓأَهْلَ الْكِتَٰبِ لَسْتُمْ عَلَىٰ شَيْءٍ حَتَّىٰ تُقِيمُوا التَّوْرَةَ وَالْإِنجِيلَ وَمَا
أَنْزَلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ

ووايه ته (ای محمده) چه ای کتابیانو ، نه یی تاسی پر هیڅ شی (له حقه

دینه) تر هغه پوری چه قائم کړئ تاسی (ودروئ په عمل سره مگرد (تول)
احکام د) «تورات» او «انجیل» او هغه (کتاب) چه نازل کړی شوی دی
تاسو ته له (لوری د) ربه ستاسی

تفسیر: یعنی قرآن کریم د گردو (تولو) سماوی کتابونو خاتم او مهیمن دی. په ٦ جزء د
المائدة په (٣٨) آیت ٧ رکوع کې د دی آیت تفسیر تیر شوی دی

وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمَا أَتَانِزَلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا أَفَلَا
تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٦٨﴾

او خامخا زیاتوی هر ورو (خامخا) دیرو ته له دوی شخه هغه شی چه نازل
کړی (لیږلی) شوی دی تاته له جانب د رب ستا (یعنی قرآن زیاتوی دوی ته)
سرکشی او کفر نو مه خپه کیږه (او افسوس مه کوه) پر قوم کافرانو

تفسیر: یعنی د دی غم او افسوس له کبله (وجی) مه خپه کیږئ! خپل فرض په امن او اطمینان
سره ادا کوئ!

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّابِغُونَ وَالتَّائِبِينَ
مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٩﴾

بیشکه هغه کسان چه ایمان ئی راوړی دی (تش په ژبو) او هغه کسان چه
یهودیان دی او (فرقه د) ترسایانو او نصرانیانو (د دوی حکم هم داسی دی)
هر څوک چه ایمان راوړی په الله او په ورځ آخره (چه ورځ د قیامت ده د
زړه په صدق سره) او عمل وکړی نیک (عمل) نو نشته (هیڅ قسم) ویره پر
دوی باندی او نه به دوی (هیڅکله) خپه کیږی (د اجر په نقصان سره)

تفسیر: یعنی هغه قوم چه مسلمانان بلل کیږی یا یهود یا نصاری یا صابی یا نور دی (دلته

تمثیلاً د غو مذاهو ذکر کړی شوی دی) هیڅ یو سړی د دی نومونو یا نسلونو یا رنگونو یا کارونو یا وطنونو یا د نورو احوالو او خصائصو په لحاظ حقیقی فلاح او دائمی بری نشی حاصلولی. د بریالیتوب (کامیاب) او مأمون او مصون پاتی کیدلو له پاره یواځی یو شی شته چه ایمان او صالح عمل دی. هر هغه قوم چه د پاک خدائ د تقرب یا د بری مدعی وی، هغه دی خپل ځان پر دغه محک معلوم کړی که دوی کره او سره ووتل - نو بی خوفه او خطرېه بریالی (کامیاب) او په مراد رسیدلی دی که نه هر وخت دی خپل ځانونه د الله تعالی تر قهر او غضب لاندی وگڼی. په پخوانیو آیتونو کښی خاص کتابیانو ته تبلیغ ؤ، په دی آیت کښی د ټولو اقوامو او مللو په نسبت بی له لحاظه او رعایته داسی عجیب او غریب، معقول او منصفانه قانون بیان شوی دی چه وروسته له دی به هیڅ یوه سلیم الفطرت انسان ته د اسلام په صداقت او جامعیت کښی هیڅ یوه شبهه پاتی نشی، یو سړی تر هغه پوری چه پر الله تعالی (یعنی د رب العالمین جل جلاله پر وجود، وحدانیت، کمالیه صفاتو، د قدرت په دلائلو، گردو (ټولو) احکامو او قوانینو په ټولو رسولانو او انبیاء (علیهم السلام) او د جزاء په ورځ) باندی ایمان رانه وړی او نیکی اختیار نه کړی آیا سلیم عقل دا قبلولی شی چه هغه به دائمی نعمیم او د الله تعالی رضا او ابدی سرور او تکریم ومومی؟. د «ایمان بالله» لاندی دا گرد (ټول) شیان داخل دی. فرض کړئ! یو سړی د نبوت د روښانو دلائلو د موجودیت سره سره د رسول صلی الله علیه وسلم توهین کوی (او دئ د نبوت په دعوی کښی دروغجن گڼی، چه هم دا د هغه توهین دی) نو آیا د یوه حکومت د سفیر توهین او د سفارت د صافو او صریحو اسنادو تکذیب، د هغه حکومت تکذیب او توهین نه دی؟ هم داسی وپوهیږئ هر هغه څوک چه د یوه رښتین رسول علیه السلام تکذیب کوی او هغه نه منی دغه فی الحقیقت د الله تعالی د هغو صافو او صریحو آثارو او دلائلو تکذیب دی چه د ده د نبوت د تصدیق له پاره ئی نازل کړی دی ﴿وَلَوْ كُنَّا إِلَّا بِآيَاتِ اللَّهِ وَسِعَدَاتُ﴾ ۷ جزء د الانعام (۳۳) آیت (۴) رکوع. آیا د الله تعالی د صریحو آیتونو او ښکاره دلائلو له دروغ گڼلو څخه وروسته د «ایمان بالله» دعوی پاتی کیدی شی؟ د هغو تفصیلاتو په لوری چه قرآن کریم د «ایمان بالله» او عمل صالح په اجمالی عنوان سره دلته اشاره فرمایلی ده په نورو مواضعو کښی هغه په ښه شرح او بسط مذکور دی. زما په نزد زیات صحیح او قوی قول هم دا دی چه «صائبین» په عراق کښی یوه فرقه وه چه د هغو مذهبی اصول عموماً د اشراقی حکماؤ او طبیعی فلاسفه ؤ له اصولو څخه ماخوذ ؤ. دی خلقو د روحانیاتو په نسبت زیات غلو او دیره مبالغه بلکه د هغو عبادت به ئی کاوه. د دوی خیال داسی ؤ چه یواځی د مجردو ارواحو او تش د فلکی مدبراتو او نورو په استعانت او استعداد مونږ تر «رب الاربابه» یعنی لوی معبود پوری رسیدی شو. نو ځکه مونږ ته ښائی چه په شاقه ریاضتونو او د شهواتو په کسر په روح کښی تجرد او صفائی پیدا کړو، او له روحانی عالم سره خپله علاقه ټینګه کړو بیا د دوی په خوشالی او لاس نیولو تر خدای پوری رسیدی شو د انبیاء د اتباع ضرورت نشته د کواکبو د مدبره ارواحو او هم داسی د نورو روحانیاتو په خوشالولو کښی به ئی

له خپله ځانه د هغوی هیكلونه (تصویرونه) جوړول - او د دوی په ارواحو به ئی لمونځ روژه، قربانی او نور شیان كول. خلاصه دا چه د «حنفاؤ» په مقابل كښی د «صابئینو» جماعت و- چه د هغه دیره لویه حمله پر نبوت او د ده پر لوازمو او خواصو باندی وه، د حضرت حنیف ابراهیم د بعثت په وخت كښی (د نمرود) قوم صابئ العقیده ؤ چه د دوی په تردید او ابطال كښی د الله تعالی خلیل د فداکاری - او ایثار اظهار وكړ.

لَقَدْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَءِيلَ

خامخا په تحقیق اخیستی ده مونږه وعده تینگه له بنی اسرائیلو (اولادی د یعقوب) څخه

تفسیر: په تیر آیت كښی هغه معیار چه د قبول عندالله له پاره بیان شوی ؤ - یعنی ایمان او صالح عمل، دلته دا راښوول کیږی چه یهود پر دی حکم او معیار تر کومه حده پوری راتلی شی؟

وَأَرْسَلْنَا إِلَيْهِمُ رُسُلًا كَلَّمَاجَاءَهُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَىٰ أَنْفُسُهُمْ فَرِيقًا كَذَّبُوا
وَفَرِيقًا يَّقْتُلُونَ ۝۵

او لیږلی وو مونږ دغو (بنی اسرائیلو) ته رسولان (چه وریاد کړی دغه عهد او ورپیان کړی شرعی احکام) هر کله چه به راغی دوی ته کوم رسول په هغه (شرعی حکم) سره چه نه خوښاوه (هغه شرعی حکم) نفسونو د دوی غیني رسولان (لکه موسیٰ او عیسیٰ) ئی دروغجن وگنل او غیني رسولان (لکه یحییٰ، زکریا) به ئی وژل

تفسیر: د بنده د وفاداری امتحان په دی كښی دی چه له هری هغی خبری څخه تیر شی چه د ده د مولیٰ او مالک او لوی غیبتن (خاوند) جل و علا شانه رضا پکښی نه وی. او خپله رایه او مرضی د خپل پاک الله تابع وگرځوی، که نه د داسی شیانو منل چه د بنده د مرضی او غوښتنی سره سم وی خو څه کمال نه دی.

وَحَسِبُوا إِلَّا تَكُونُ فِئْتَةً فَعَبُوا وَصَمُّوا ثُمَّ تَابَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ ثُمَّ عَمُوا وَصَمُّوا كَثِيرًا مِنْهُمْ

وَاللَّهُ بِصِيْرٍ مِّمَّا يَعْمَلُونَ ﴿٤١﴾

او گومان کړی ؤ دغو (بنی اسرائیلو) د دی چه نه به وی (او نه به رسیږی دوی ته) هیڅ فتنه (خرابی د انبیاءو په دغه تکذیب او قتل کښی) پس رانده شول (د حق لاری له لیدلو څخه) او کانه شول (د حق له اوریدلو څخه) بیا رجوع (په رحمت سره) وکړه الله په دوی باندی بیا (دوهم ځلی) رانده او کانه شول (د حق له لیدلو او اوریدلو څخه) ډیر له دوی ځنی (په انکار سره له محمده) او الله ښه لیدونکی (عالم) دی په هغو کارونو (هم) چه کوی (یی) دوی.

تفسیر: یعنی بنی اسرائیلو پوخ عهد او پیمان مات او له الله تعالی سره نئ بدعهدی او غداری وکړه. د ده رسولان نئ دروغچنان کړل، او ځینی نئ ووژل دا خو د دوی د «ایمان بالله او صالح عمل» حال ؤ، د «ایمان بالیوم الآخر» اندازه نئ له دی نه قیاس کړئ! چه د دومره شدیدو مظلمو او یاغیانو جرائمو له ارتکاب سره سره بیخی هوسا (خوشاله) او بی غمه ناست دی، گواکی دوی په دی فکر کښی هیڅ نه دی چه دوی د دغو خپلو بدو چارو د سزاو گالونکی (برداشت کونکی) دی، یا د دی ظلم او بغاوت خرابی نتیجی به کله د دوی مخی ته راتلونکی وی په هم داسی خیالاتو او چرتونو کښی د الله تعالی له دلائلو او کلام څخه بیخی رانده او کانه شول، او داسی کارونه نئ وکړل چه د کولو نه ؤ تر دی چه ځینی انبیاء علیهم السلام نئ قتل او ځینی نئ بندیان کړل آخر الله تعالی پر دوی «بخت نصر» مسلط کړ بیا د یوی اوږدی مودی څخه وروسته د «پارس» ځینو باچاهانو دوی د «بخت نصر» د ذلت او رسوایی له قیده خلاص کړل او له (بابل) څخه نئ د (بیت المقدس) په لوری بیرته ولیږل، په دی وخت کښی دی خلقو توبه وویسته او د خپل حال د اصلاح په لوری متوجه شول او الله تعالی هم د دوی توبه قبوله کړه لیکن لږ څه موده وروسته بیا دوی په خپلو همغه شرارتونو او بدو چارو لاس پوری کړ او بیخی رانده او کانه شول او د حضرت زکریا او یحییٰ علیهما السلام په قتل نئ جرائم وکړ او د حضرت عیسیٰ علیه السلام قتل ته هم تیار شول.

﴿وَاللَّهُ بِصِيْرٍ﴾ الآية - او الله ښه لیدونکی عالم دی په هغو څیزونو چه کوی نئ دوی یعنی که څه هم دوی د الله تعالی له غضب او قهر څخه بی پروا او رانده شوی دی، لیکن الله تعالی د دوی ټول حرکات درگړده (ټول) گوری لکه چه د هغو حرکاتو سزا دوی ته اوس د محمدی امت په لاسونو ورکوی، (او اخروی جزا هم دوی ته تیاروی).

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ وَقَالَ الْمَسِيحُ يَبْنِي لَكُمْ أَسْرَارًا يَل

اعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَاللَّظْمِلِينَ مِنْ أَنْصَارِهِ ④

خامخا په تحقيق كافران شوی دی هغه کسان چه وائی دوی (له ډیره جهله) چه بیشکه الله هم دغه مسیح زوی د مریمی دی او ویل به مسیح چه ای بنی اسرأئیلو، (اولادی د یعقوبه!) عبادت کوئ تاسی د (یواخی هغه) الله چه رب زما او رب ستاسی دی، بیشکه شان دا دی هر چا چه شریک ونیو له الله سره (په عبادت کښی بل شی) نو په تحقيق حرام کړی دی الله په دغه (مشرک) باندی جنت او غای د ده اور (د دوزخ دی) او نشته ظالمانو ته هیڅ مدد کوونکی (چه عذاب تری دفعه کړی)

تفسیر: له دی غایه د نصرانیانو د «ایمان بالله» کیفیت ښودل کیږی چه تر کومه غایه پوری د حقانیت پر معیار منطبق کیږی د دوی د ایمان بالله حال دا دی چه د عقل په خلاف او له سلیم فطرت څخه چپ (مخالف) او د حضرت مسیح علیه السلام له تصریحاتو غنی مخالف د مسیح علیه السلام د بی پی مریمی له زوی غنی په خپله خدای جوړوی، «یو دری او دری یو» گڼل کړی وری خبری دی په حقیقت کښی گرد (تول) زور او قوت یواخی د حضرت مسیح علیه السلام د الوهیت په اثبات کښی لگوی حال دا چه په خپله حضرت مسیح علیه السلام د الله تعالی په ربوبیت او لکه نور انسانان په خپل ربوبیت بندگی باندی ظاهر باهر اقرار او اعتراف کوی. او د هغه شرک خرابی او وړانی ئی په ډیر زور او شور سره بیان کړی دی، چه په هغه کښی د ده امت مبتلا کیدونکی ؤ. بیا هم دا رانده عبرت نه آخلی.

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ ثَالِثُ ثَلَاثَةٍ

خامخا په تحقيق كافران شوی دی هغه کسان چه وائی دوی چه بیشکه الله دریم له دریو (معبودانو) څخه دی،

تفسیر: یعنی حضرت مسیح علیه السلام او روح القدس علیه السلام او الله جل جلاله یا مسیح علیه السلام او مریم رضی الله تعالی عنها او الله جل جلاله دری واړه خدایان دی (العیاذ بالله) په دوی کښی یوه برخه د الله شوه - بیا هغه دری واړه یو او هغه یو دری دی.

د عامو عیسویانو عقیده هم دا ده او دغه د عقل او بداهت نه خلاف عقیده په عجیبو تاو کړو او پیچلو عباراتو سره اداء کوی او کله چه په دغه مفهوم څوک نه پوهیږی، نو هغه یو ماوراءالعقل حقیقت بولی. رښتیاده. «لن یصلح العطار ما افسده الدهر»

د بدبختو شری جوړه وی له وړیو ټکو تورو

نه سپینیږی د زمزمو او کوثر و په اوبو هم

وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا إِلَهُ وَاحِدٌ وَإِنْ لَمْ يَنْبَهُوا عَمَّا يَقُولُونَ لَيَمَسَّنَّ
الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ أَفَلَا يَتُوبُونَ إِلَى اللَّهِ
وَيَسْتَغْفِرُونَهُ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥٧﴾

حال دا چه نشته (بل) هیڅ لائق د عبادت مگر (خو شته) معبود یو (چه الله دی)، او که وانه اوښتل دوی (له شرکه توحید ته او) له هغی خبری چه وائی نو خامخا وبه رسیږی هر ورو (خامخا) هغو کسانو ته چه کافران (پاتی) شوی دی له دوی غنی عذاب دردناک آیا نو توبه نه کوی دوی الله ته (د درو خدایانو له دی ویلو) او (نه) غواړی بښنه له ده څخه (له دی بدی وینا یعنی توبه دی وباسی او معافی دی وغواړی) او الله ښه مغفرت کوونکی (د خطیاتو) ډیر مهربان دی (د اجر او ثواب په انعام سره).

تفسیر: دا د هغه «غفور رحیم» شان دی چه داسی یاغی او گستاخ مجرم هم کله چه په زړه کښی وشرمیږی، او د حقیقی اصلاح په عزم او ارادی حاضر شی نو په یوه شیبه (ساعت) کښی د ده د گورد (تول) عمر جرائم ورمعافوی.

مَا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ وَأِنَّهُ صِدِّيقَةٌ مَكَانَ آيَاتِكُنَّ
الطَّعَامِ أَنْظُرْ كَيْفَ بُيِّنَ لَهُمُ الْآيَاتِ ثُمَّ أَنْظِرْ أَنِّي يُؤْفَكُونَ ﴿٥٨﴾

نه دی مسیح زوی د مریمی مگر یو رسول دی (او خدای نه دی اگر که پلار نه لری او مری ژوندی کوی) په تحقیق تیر شوی دی پخوا له ده څخه (نور دیر) رسولان او مور د ده صدیقه (دیره رشتینی) وه وو دوی دواړه (مور او زوی) چه خوره به ئی طعام (په شان د نورو مخلوقاتو نو څرنگه به خدای شی؟) وگوره څرنگه بیانوو مونږ دوی ته دلائل (د توحید) بیا وگوره (دوی ته) چه څرنگه چپ کاوه شی دوی (له حقه)

تفسیر: یعنی له هغه مقدس او معصوم جماعت څخه دغه مسیح علیه السلام هم یو فرد دی نو دی خدای گرځول ستاسی سفاقت دی. د جمهور امت تحقیق هم دا دی چه په ښځو کینی نبوت نه دی راغلی - او دا لوی او لوړ منصب نارینه و لره مخصوص دی.

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُوهِى إِلَهُهُمْ أَنْ يَقُولُوا سُبْحَانَ اللَّهِ عَلَيْهِمْ أَفَلْ تُؤْمِنُونَ إِنْ كُنْتُمْ تُبْغُونَ لِلَّهِ وَالْيَوْمِ آخِرَةِ عِلْمًا﴾ (جزء د یوسف د

سورت ١٠٩ آیت ١٢ رکوع) بتول حضرت بی بی مریم رضی الله تعالی عنها هم یوه ولیه بی بی وه، نبی نه وه. له غور کولو څخه وروسته معلومیدی شی، هر هغه څوک چه خوړلو او څښلو ته اړ (مجبور) وی، نو دی د دنیا هر شی ته محتاج وی، ځمکه، هوا، اوبه، لمر حیوانات حتی له بولو او غاښو او نورو ضروریاتو څخه هم نشی مستغنی کیدلی، د یوی نمری. خوړو ته وگورئ کله چه گیدی ته ورسیږی تر هضمیدلو پوری خیال وکړئ چه بالواسطه او بلاواسطه څه څه شیانو ته ضرورت پیښیږی؟ بیا له خوړلو څخه هغه اثرات او نتائج چه پیدا کیږی، د هغو سلسله تر کومو ځایو پوری رسیږی؟ دا د احتیاج او افتقار اوږده سلسله تر نظر لاندی ونیسئ نو مونږ د مسیح علیه السلام او مریمی رضی الله تعالی عنها د الوهیت ابطال د استدلال په شکل داسی بیانولی شو. چه مسیح علیه السلام او مریمی رضی الله تعالی عنها د خوړلو او څښلو له ضروریاتو څخه مستغنی نه وو چه په مشاهده او تواتر سره ثابت دی او هر هغه چه له خوړلو او څښلو مستغنی نه وو نو دی د دنیا له هیڅ یو شی څخه نشی مستغنی کیدی. نو بیا هم تاسی ووايئ هغه ذات چه د نورو انسانانو په شان د خپل ژوندون او بقاء له پاره له عالم اسباب څخه مستغنی نه وی، نو دی څرنگه خدای کیدی شی؟ دا داسی قوی او واضح دلیل دی چه عالم او جاهل یو شان پری پوهیدی شی. یعنی خوړل او څښل له الوهیت سره منافی دی اگر که نه خوړل هم د الوهیت دلیل نه دی که نه گردی (تولی) پرښتی به خدای وگرځی (معاذ الله).

قُلْ اتَّعَبْتُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا
وَاللَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٥٩﴾

وایه (ای محمده! دوی ته چه) آیا عبادت کوئ تاسی بی له الله څخه د هغه

شی چه مالک نه دی دپاره ستاسی د (دفع کولو د) ضرر او نه د (رسولو د) نفع او الله هم دی دی ښه اوریدونکی (د گردو (تولو) احوالو) ښه عالم (په پتو احوالو)

تفسیر: یعنی کله چه مسیح علیه السلام ته ئی خدای ووايه نو لازم دی چه معبود هم ورته ووائی مگر معبود گرځیدل یوازی د هغه له ذات سره مختص دی چه د هر قسم نفع او ضرر مالک او پوره اختیار لرونکی وی، ځکه چه عبادت د انتهای تذلل نوم، او انتهای تذلل د هغه ذات په مقابل کښی اختیار کولی شی چه د انتهای عزت او غلبی لرونکی وی په هر آن کښی د گردو (تولو) خبرو آوریدونکی او د تولو پر احوالو پوهیدونکی وی، په دی سره د تثلیث د شرکی عقیدي او د گردو (تولو) مشرکینو د نورو باطله عقائدو تردید هم وشو.

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ غَيْرَ الْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعُوا أَهْوَاءَ قَوْمٍ قَدْ ضَلُّوا مِنْ قَبْلُ وَأَضَلُّوا كَثِيرًا وَضَلُّوا عَنْ سَوَاءِ السَّبِيلِ ۚ

ووايه (ای محمده!) چه ای اهل د کتابو مه کوئ تجاوز (له حده او مه کوئ مبالغه) په (خبره) د دین خپل کښی په ناحقه سره او مه کوئ متابعت د چتی (بیکاره) خواهشونو د (هغه) قوم چه (له دیره جهله) په تحقیق گمراه شوی دی په خوا (له دی نه) او گمراهان کری دی دوی دیر (خلق) او گمراه شوی دی دوی له سمی صافی لاری.

تفسیر: د عقیدي تجاوز او مبالغه دا ده چه یو بشری مولود خدای وگرځوی. او په عمل کښی مبالغه دا ده چه هغه ته «رهبانیه» وائی ﴿وَرَبَّانِيَّةً لِّمَن دَعَا مَن تَبِعَهَا تَكْفِيرًا﴾ (۲۷ جزء د الحديد ۲۷ آیت ۴ رکوع) د یهودانو له هغو قبائحو څخه چه بیان کرل شول ظاهریری چه په دنیاپرستی کښی د دویدلو له سبه د دوی په نزد کښی د دین او دیندارانو هیش څه عظمت او وقعت نه ؤ. تر دی چه د انبیاء علیهم السلام اهانت او قتل او نور د دوی خاص شعائر وو پر خلاف د دوی نصرانیانو د انبیاء علیهم السلام په تعظیم کښی دومره غلو وکړه، چه له دوی ځنی ځینو ته ئی د الله زوی هم وویل - او دنیا ئی پریښوده او «رهبانیت» ئی اختیار کړ ﴿وَلَا تَتَّبِعُوا أَهْوَاءَ قَوْمٍ﴾ (الآیه) - او مه کوئ تاسی متابعت د چتی (بیکاره) خواهشونو د قوم) یعنی په اصلی «انجیل» او نورو حقو آسمانی کتابونو کښی د دی شرکی عقیدي هیچیری څه اثر او پته

نه وه لگیدلی، وروسته بیا د «یونانی بت پرستانو په تقلید هغه د (پولوس) له خوا ایجاد شوه -
چه پر همنی غلطی لاری نور گرد (تول) سره رهی (روان) او تینگ پاتی شول» له داسی پرانده
تقلید څخه د نجات هیله (امید) او توقع لرل، هیڅ یو عاقل لره نه ده په کار.

لَعْنَةُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ بَنِي إِسْرَءِيلَ عَلَى لِسَانِ دَاوُدَ وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٥٨﴾

لعنت کړی شوی دی په هغو کسانو چه کافران شوی دی له بنی اسرائیلو څخه
په ژبه د داؤد سره او (په ژبه د) عیسی زوی د مریمې، دا (لعنت پر دوی) په
سبب د دی و چه نافرمانی ئی کوله (له احکامو د الله) او وو دوی چه تیریدل
به (له حدودو د الله)

تفسیر: هسی خو په گردو (تولو) آسمانی کتابونو کښی پر کافرانو لعنت ویل شوی دی لیکن
د بنی اسرائیلو پر کافرانو څنگه چه دوی په عصیان او تمرد کښی په داسی شان له حده تیر
شول - چه نه مجرم په هیڅ ډول (طریقه) سره د جرائمو له ارتکابه بیرته گرځیده او نه غیر
مجرم د مجرم مخه نیوله بلکه گرد (تول) سره د شودو او شکرو په شان شوی وو او بی تکلفه یو
له بل سره په قول او عمل، په خوراک او څښاک په ناسته او ولاړه او نورو کښی دوستان او
ملگری شوی وو او د منکراتو او فواحشو پر مرتکبینو باندی د هیڅ یو قسم انقباض، تکرر، او
خفگان اظهار هم نه کیده - نو دلته الله تعالی د حضرت داؤد او مسیح علیهما السلام په ژبه پر
دوی لعنت ووايه همغسی چه په گناهونو کښی د دوی جسارت له حده او اندازی تیری او تجاوز
کړی و نو دا لعنت هم د داسی جلیل القدرو انبیاءو په توسط پر دوی وویل شو. چه په فوق العاده
ډول (طریقه) سره تباہ کونکی ثابت شو. غالباً د هم دی لعنت په نتیجه کښی له دوی ځنی ډیر
افراد ظاهراً او باطناً د بیزوگانو او بدو ځناورو په شکل مسخ او بدل کړل شول. د باطنی
مسخی دائره خو دومره وسیعه شوه چه له دوی ځنی ډیرو کسانو نن هم له هغو مسلمانانو ځنی
مخ اړولی دی چه د الله تعالی گرد (تول) سماوی کتابونه منی، او د تولو رسولانو او انبیاءو
علیهم السلام تصدیق کوی، او د مکی معظمی له هغو مشرکانو سره ئی خپله یارانه او خپلوی
ترلی ده چه خالص بت پرستان، او له نبوت او نورو الهی احکامو څخه بیخی ناپوه او جاهلان
دی. که کتابیانو پر الله جل جلاله، پر نبی صلی الله علیه وسلم او پر الهی وحی باندی واقعی
اعتقاد درلود (لرلو)، نو دابه چیری ممکنه وه چه د داسی یو قوم په ضد او مخالفت کښی چه
گرد (تول) آسمانی او حقانی شیان په یو مکمل ډول (طریقه) سره منی، له بت پرستانو سره -
اتحاد، ارتباط (گډون او تړون) وکړی - دا بی حسی او بدذوقی - او له الله پرستانو څخه تهنیتدل

- او له بت پرستانو سره دوستی کول، د هغه لعنت او ترقتنی اثر دی چه دوی ئی د الله تعالیٰ له لوی رحمت نه ډیر لری غورځولی دی، په پخوانیو آیاتونو کښی ئی د دوی د تیرو کفریاتو او جرائمو بیان وکړ، او د «غلو فی الدین» او د گمراهانو له ږندو تقلیدونو ئی ممانعت فرمایلی ؤ تر څو که اوس هم دوی له خپلو دی ملعونو حرکاتو څخه لاس واخلی، او توبه وباسی - او د حق او صداقت پر لاره د سم تللو کوښښ وکړی نو دوی ته به ډیر ښه وی، په دی رکوع کښی ئی د دوی له موجوده حالت څخه تنبیه ورکړه او دا ئی راوښوده، چه د هغه آثار چه د داؤد او مسیح علیهما السلام په ژبه پر دوی کړی شوی ؤ تر نن پوری موجود دی - له اهل الله او عارفینو څخه نفرت او عداوت او له جاهلو مشرکانو سره محبت او اخوت دا د دی خبری ښکاره دلیل دی چه د هغوی زړونه د الله تعالیٰ د لعنت له اثره بالکل ممسوخ شوی دی. که اوس هم دوی د خپلو حالاتو په اصلاح او سنبالولو پسی ونه گرځی او د حق په لوری رجوع ونه کړی نو د داسی یو سخت لعنت مورد به وگرځی چه هغه به الله تعالیٰ د سیدالانبیاء خاتم الرسل صلی الله علیه وسلم په ژبه دوی ته ورولیږی.

كَانُوا لَا يَتَنَاهَوْنَ عَنْ مُتْكَرٍ فَعَلُوهُ

وو دوی چه یو بل به ئی سره نه منع کول له هغه بد عمله چه کاوه به دوی هغه ،

تفسیر: د «لا یتناهون» دوه معنی کیدی شی (١) نه ستانه (واپس) کیدل «کما فی روح المعانی» (٢) یو بل به ئی ستناوه (واپس کوو) (کما هو المشهور) کله چه بدی په یوه قوم کښی منتشره او خوره شی او په هغوی کښی کوم یو منع کوونکی او ستونونکی هم نه وی نو د عمومی عذاب اندیښنه شته.

لَيْسَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ۚ تَرَىٰ كَثِيرًا مِّنْهُمْ يَتَوَكَّنُ الَّذِينَ كَفَرُوا

(قسم دی) خامخا بد ؤ هغه کار چه وو دوی چه کاوه به ئی ، ته به وینی ډیر له دوی چه دوستی به کوی له هغو کسانو سره چه کافران شوی دی.

تفسیر: له کافرانو ځنی مراد مشرکین دی او د دی آیتونو مصداق د مدینی منوری یهودان وو چه دوی د مکی معظمی له مشرکانو سره جوړه کړی او له مسلمانانو سره ئی جنگ کړی وه .

لَيْسَ مَا قَدَّمَتْ لَهُمْ أَنْفُسُهُمْ أَنْ سَخِطَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَفِي الْعَذَابِ لَهُمْ خِلْدُونَ ﴿٨٥﴾

(بيا قسم دی چه) خامخا بد ؤ هغه شی چه پخوا لیږلی ؤ دوی ته عثانو د دوی (چه هغه شی موجب ؤ) د دی چه په غضب شو الله پر دوی او په عذاب کښی دوی به تل وی

تفسیر: یعنی د اعمالو هغه ذخیره چه پخوا له مرگه ئی آخرت ته لیږی داسی ده چه دوی د الهی غضب او د ابدی عذاب مستحق گرځوی.

وَلَوْ كَانُوا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالنَّبِيِّ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مَا اتَّخَذُوا آلِيَاءَ

او که وی دوی چه ایمان ئی راوړی وی (د زړه نه) پر الله او نبی (محمد یا موسی) او په هغه کتاب چه نازل شوی دی ده ته نو نه به وو نیولی دوی دا مشرکان دوستان

تفسیر: له «النبي» څخه ځینی مفسرین حضرت موسی علیه السلام او ځینی محمد رسول الله صلی الله علیه وآله وصحبه وسلم مرادوی. مطلب ئی داسی شو که یهودانو په رښتیا سره د حضرت موسی علیه السلام په صداقت او تعلیماتو یقین درلودی (لرلی) له مشرکانو سره به ئی دوستی نه کوله. یا که دوی پر نبی علیه السلام په اخلاص سره ایمان راوړی وی نو داسی حرکت به له دوی ځنی نه صادریده چه د اسلام له دښمنانو سره ناسته ولاړه او جوړه وکړی. په دی دوهم تقدیر سره به دا آیت د یهودو د منافقانو په حق کښی وی.

وَلَكِنَّ كَثِيرًا مِنْهُمْ فَسِقُونَ ﴿٨٦﴾

او لیکن ډیر (کسان) له دوی ځنی فاسقان دی (د ایمان له دائری څخه وتونکی).

تفسیر: یعنی د الله تعالی او د خپل منلی رسول سره د ډیری نافرمانی کولو له امله (وجی) دوی ته داسی یو حالت پیدا شو چه اوس د موحدینو په مقابل کښی مشرکینو ته ترجیح ورکوی. د افسوس ځای دی چه نن هم زیاتره په نامه سره مسلمانان هم داسی دی چه د مسلمانانو او د

کفارو د مقابلی په وخت کښی له کفارو سره دوستی کوی، او د کفارو حمایت او وکالت کوی.
اللهم احفظنا من شرور انفسنا ومن سيئات اعمالنا.

لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِلَّذِينَ آمَنُوا الْيَهُودَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا وَلَتَجِدَنَّ
أَقْرَبَهُم مَّوَدَّةً لِلَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصْرِي ذَلِكَ بِأَنَّا
مِنْهُمْ قَسِيصِينَ وَرُهْبَانًا وَأَنَّهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٨٢﴾

خامخا مومی به ته ډیر سخت له ټولو خلقو، له جهته د عداوت (دښمنی) له
هغه کسانو سره چه مؤمنان دی یهودیان او (بل) هغه کسان چه مشرکان دی.
او خامخا مومی به ته ډیر نژدی له گردو (ټولو) خلقو څخه له جهته د
دوستی. له هغو کسانو سره چه مؤمنان دی هغه کسان چه وائی بیشکه مونږ
نصاری یو، دا (دوستی) په سبب د دی ده چه بیشکه غځینی له دوی رښتین
عالمان او زاهدان پوهان دی او بیشکه چه دوی نه کوی تکبر او لویي (له
منلو د حقه).

وَإِذَا سَمِعُوا مَا أُنْزِلَ إِلَى الرَّسُولِ تَرَىٰ أَعْيُنُهُمْ
 تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ مِمَّا عَرَفُوا مِنَ الْحَقِّ يَقُولُونَ رَبَّنَا آمَنَّا
 فَاكْتُنِبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ ﴿٨٢﴾ وَمَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا جَاءَنَا مِنَ
 الْحَقِّ وَنَطْمَعُ أَنْ يُدْخِلَنَا رَبَّنَا مَعَ الْقَوْمِ الصَّالِحِينَ ﴿٨٣﴾
 فَاتَّابَهُمُ اللَّهُ بِمَا قَالُوا جَذِبَتْ جَنَّتِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَلِدِينَ
 فِيهَا وَذَلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٤﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا
 بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿٨٥﴾

او کله چه واورى دوى هغه (کلام د الله قرآن) چه نازل (راليرلى) شوى دى
 طرف د رسول ته (نو) وینی به ته سترگی د دوى چه بهیرى (تویوى) له
 اوبسکو له جهته د دى چه وپیژانده دوى له حقو (خبرو د الله) وائی دوى ای
 ربه زمونږه ایمان راوړى دى مونږ (په قرآن او رسول د تا) نو ولیکه مونږه له
 شاهدانو (منونکو) او څه باعث دى پر مونږ چه نه به راوړو ایمان په الله او په
 هغه چه راغلى دى مونږ ته له حق څخه (چه رسول او قرآن دى) حال دا چه
 طمع (هیله) امید) لرو د دى چه داخل به کړى مونږ رب زمونږ سره له قوم
 صالحانو (چه محمدی امت دى په جنت کښى) پس بدل ورکړ دوى ته الله په
 سبب د هغه چه ویلى دوى جنتونه چه بهیرى له لاندی (د ونو او مانیو) د
 دوى ویالی چه تل به وی دوى په هغو کښى او دا (جنت) جزاء د محسانو
 (نیکی کوونکو) ده او هغه کسان چه کافران (منکران) شوى دى او نسبت د
 دروغ ئى کړى آیتونو زمونږ ته هم دغه کسان صاحبان د جحیم (ملگری د
 دوزخ) دى.

تفسیر: په دى آیتونو کښى دا ښوولى شوى دى چه د یهودانو دوستی له مشرکینو سره محض د
 اسلام او مسلمانانو د بغض او عداوت له سببه ده. د هغو قومونو له جملی څخه چه نبی کریم صلی
 الله علیه وسلم ورسره زیاته سابقه درلوده (لرله) یهودانو او مشرکینو دواړو قومونو په ترتیب سره

له اسلام او مسلمانانو سره سخت بغض او عداوت درلود (لرلو). د مکی معظمی د مشرکانو ضرر رسول الله صلی الله علیه وسلم ته خو «اظهر من الشمس» دی، لیکن ملعونو یهودانو هم له دیرو سپکو او ناوړو (غلطو) حرکاتو څخه لاس نه اخیسته په داسې حال کې چې رسول الله صلی الله علیه وسلم مطمئن او داده ناست ؤ لویه تیوه (گټه) ئی پری وروغړوله چه په شهادت ئی ورسوی، په طعام کېنې به ئی زهر وراچول، سحر او کودی به ئی پری کولی، لنډه ئی دا چه یو غضب به ئی وروسته له بل غضب او یو لعنت به ئی پس له بل لعنته ځانته گاته. بالمقابل سره له دې چه نصاری هم په کفر کېنې مبتلا وو او له اسلام سره ئی حسد او رخه (کینه) درلوده (لرله) او داسې سترگی ئی نه درلودی (لرلی) چه په هغو سره د مسلمانانو عروج وکتلی شی، بیا هم په دوی کېنې د حق منلو استعداد له دې دواړو فرقو ځنې زیات ؤ، د دوی زړونه د اسلام او د مسلمانانو محبت او مینې ته نسبتاً ژر مائل کیدل او سبب ئی دا ؤ چه تر هغه وخته پوری د علم زیاته ترقی او پرمختګ د دوی په منځ کېنې نظر نورو اقوامو ته ډیر ؤ او د دوی له طریقی سره سم تارکالدنیا او د زاهدانه ژوندانه غوره کوونکي کسان پکېنې زیات وو، رقت القلب، د زړه نرمی او تواضع د دوی خاص صفت ؤ. په هر هغه قوم کېنې چه دا صفات او خصال زیات وی ښایی چه د هغو لارمی نتیجې هم داسې وی چه په دوی کېنې د قبول الحق او تسلیم او امانتداری ماده زیاته وی چه د حق له قبوله عموماً دری شیان ممانعت کوی جهل، حبالدنیا یا حسد او تکبر او نور د قسیسانو وجود د جهل مانع و. او د رهبانانو وجود د حبالدنیا، کبر، نخوت او د نورو د تکثر او زیادت سره مخالف او د رقت القلب، تواضع او لورینې له صفتونو سره نسبتاً موافق ؤ،

لکه چه د روم (قیصر) او د مصر باچا (مقوقس) او د حبشی تولواک (باچا) نجاشی هغه سلوک چه د نبی کریم صلی الله علیه وسلم د رسالت له دعوت سره کړی دی د دی خبری شاهد دی چه په هغه وخت کېنې د حق منلو او د مسلمانانو د دوستی صلاحیت او استعداد په دوی کېنې د نورو اقوامو په نسبت زیات ؤ.

کله چه د اصحابو یوه ډله د مشرکانو د ظلم او تیری له لاسه پکو (تنګه) شوه نو د (حبشی) په لوری ئی هجرت وکړ او مشرکان تر هغه ځایه پوری هم د مسلمانانو په تعقیب کېنې وو او (نجاشی) ته ئی د دوی په خلاف ویناوی وکړی نو (نجاشی) یوه ورځ دغه مسلمانان خپل حضور ته وروغوښتل او څه پوښتنې ئی له دوی څخه وکړی او د مسیح علیه السلام په نسبت ئی هم د دوی عقیدې ځان ته ښکاره کړی، حضرت جعفر رضی الله تعالی عنه د «مریم» د سورت څوآیتونه ورته ولوستل، او خپلی عقیدې بی په صاف ډول (طریقه) ور بیان کړی په (نجاشی) ئی ډیر زیات تاثیر وکړ او اقرار ئی وکړ «څه شیان چه د حضرت مسیح علیه السلام په نسبت بیان فرمایلی شوی دی، بیخي رښتیا او بالکل صحیح دی» (نجاشی) د پخوانیو کتابونو له بشارتونو سره سم محمد صلی الله علیه وسلم آخرالزمان نبی ومانه دا قصه اوږده ده لنډه ئی دا چه له هجرت څخه څو کاله وروسته د حبشی باچا یوه جرګه (چه پر اويا تنو جدیدالاسلامو عیسائیانو

مشملة وه) د محمد رسول الله صلى الله عليه وسلم اقدس خدمت ته وليپله كله چه دا جرگه مدينى منورى ته ورسیده او د قرآن کریم له اوریدلو څخه خوندوره شوه نو د الهی کلام له اوریدلو څخه دوى ته زيات رقت پیدا شو او په ژړا شول او په داسی حالت کښی چه د دوى له سترگو اوبښکی بهیدی پر ژبو ئی د «ربنا آمتنا» کلمات جاری وو.

په دی آیتونو کښی د همغی جرگی حال بیان شوی دی خو هیڅ خبر نه دی ورکړی شوی چه تل به د عیسائیانو او یهودانو او مشرکانو او د نورو تعلقات له اسلام او مسلمینو سره تر قیامته پوری هم داسی پاتی کیږی، نن ورځ په هغو کسانو کښی چه عیسائیان بلل کیږی قسیسان او رهبانان او متواضعان او نرم مزاجه کسان له سره نشته او بیخی داسی سری نه دی پاتی چه د الله تعالی د کلام له اوریدلو څخه دوى ته رقت پیدا، او له سترگو ځنی ئی اوبښکی وبهیری کله چه د هغه ﴿أَقْرَبُّهُمْ مَوَدَّةً﴾ علت له سره نشته چه په ﴿ذَلِكَ يَأْتِيهِمْ مَوْتَتَيْنِ﴾ کښی بیان فرمایل شوی دی نو معلول یعنی «قرب المودة» به ولی موجود وی؟

په هر حال هغه اوصاف چه د نبوی عصر د عیسائیانو، یهودانو او مشرکانو په باره کښی بیان شوی دی، هغه هر کله او هر چیری او په هره اندازه سره چه موجود شی د هغو په نسبت دی له اسلام او مسلمینو سره د دوى عداوت او محبت هم قیاس کړی شی!.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَحَرَّمُوا طَيِّبَاتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ
وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٥٨﴾ وَكُلُوا مِمَّا
رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلالًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنْتُمْ بِهِ مُؤْمِنُونَ ﴿٥٩﴾

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو!) مه حراموئ تاسی پاک لذیذ له هغو شیانو نه چه حلال کړی دی الله له پاره ستاسی او مه کوئ تیری تاسی (له حدودو د الله) بیشکه چه الله نه خوښوی تیریدونکی له حدودو. او خوړئ تاسی له هغه غیزه چه رزق (روزی) درکړی ده تاسی ته الله (چه) حلاله پاکیزه (ده) او وویریږی له الله څخه هغه (الله) چی تاسی پری ایمان لرونکی یی!

تفسیر: د دی سورت په شروع کښی د«عهدونو د ایفاء» له تاکید نه وروسته د حلالو او حرامو بیان شروع شوی ؤ، په همغه ضمن کښی د خاصو مناسباتو له امله (وجی) (چه مونږ د هغو ذکر ځای په ځای کړی دی) د نورو گتورو مضامینو سلسله شروع شوی ده، «الشع بالشع یدکر - خبره له خبری ځنی پیدا کیږی» اوس نور تول استطاردی مضامین ئی تمام کړل، د دی سپاری د

اولی رکوع د ربط له کبله (وجی) بیا د بحث اصلی موضوع ته رجوع کیږي او لطف په دی کښی دی چه له دی رکوع سره متصل په پخوانی رکوع کښی کوم مضمون چه تیر شوی دی، له هغه سره هم د دی رکوع مضمون په پوره ډول (طریقه) سره ربط لری، ځکه چه په پخوانی رکوع کښی د یهودانو او نصرانیانو فضیحتونه (رسوائی) او خرابی چه بیان کړی شوی د پوهانو په نزد د هغو خلاصه دوه شیان وو یعنی په دنیوی لذاتو او شهواتو او حرام خوړلو کښی د یهودانو انهماک چه د «تفریط فی الدین» سبب شو. او په دین کښی د نصرانیانو غلو او افراط چه بالاخره په «رهبانیت» او نورو منتهی شو. بلا شبه د «رهبانیت» په شان دینداری ته ښائی د دیانت ویا وویل شی اگر که د نیت او اصلی منشاء په اعتبار فی الجمله محمود گانه (کنزل) شی، نو ځکه ﴿ذَٰلِكَ يَٰأَيُّهَا الْمُؤْمِنُونَ قَدْ خَلَقْنَاكُمْ رِجَالًا وَرَهَبًا﴾ من وجه د مدح په معرض کښی وړاندی کړی شوی دی، لیکن څرنگه چه دا ډول (طریقه) تجرد او ترک الدنیا د هغه عظیم مقصد او د قدرت د قانون په لاره کښی حائل ؤ، چه د عالم پیدا کوونکی د هغه مراعات د کائناتو په تخلیق کښی فرمایلی دی نو ځکه عالم نیوونکی دین ته (چه په ابدی ډول (طریقه) سره د گردو انسانانو د اړینو د فلاح او د معاش او معاد د اصلاح متکفل دی) ضروری وه چه د عبادت په دی ډول (طریقه) مبتدعانه (نوی بدعت) لاره باندی تنقید او سخت اعتراض وکړی.

هیڅ یو آسمانی کتاب تر نن پوری داسی جامع، معتدل او فطری تعلیم د انسانی ترقیاتو د هری شعبی په نسبت نه دی وړاندی کړی لکه چه په دغو دوو آیتونو کښی د قرآن کریم له خوا وړاندی شوی دی. په دی آیتونو کښی الله تعالی مسلمانان په صاف ډول (طریقه) سره له دی نه منع کړی دی چه دوی کوم لذیذ، حلال او طیب شی په خپلو ځانونو عقیدتاً یا عملاً حرام وگرځوی، نه یواځی هم دا بلکه دوی ته الله تعالی له حلالو او طیبو نعمتونو ځنی د متمتع کیدلو ترغیب هم ورکړی دی - مگر سره له سلبی او ایجابی شرطونو (۱) چه اعتداء (حد نه تجاوز) ونه کړی، او له حده تیر نه شی. (۲) چه تقوی اختیار کړی او له الله جل جلاله وویریږی.

د اعتداء (حد نه تجاوز) دوه مطلبه کیدی شی له حلالو شیانو سره لکه د حرامو په شان معامله کول. او د نصرانیانو په شان په رهبانیت کښی مبتلا کیدل - یا د لذاتو او طیباتو په متمتع کیدلو کښی د اعتدال له حده تیریدل - تر دی چه په لذتونو او شهوتونو کښی داسی لگیا او منهمک کیدل چه د یهودانو په شان یواځی دنیوی ژوندون خپل مقصد او مطمح نظر وگرځوی. الغرض د غلو (مبالغی) او جفا او افراط او تفریط په منځ کښی یوه متوسطه او معتدله لاره اختیارول په کار دی. نه په دنیوی لذتونو کښی د دوییدلو اجازه شته، او نه د «رهبانیت» له لاری د مباحاتو او طیباتو پریښودل په کار دی. د «رهبانیت» له لاری قید مو ځکه کیښود. چه په ځینو وختونو کښی د بدنی یا نفسی علاج له امله (وجی) له کوم مباح څخه پرهیز کول په عارضی ډول (طریقه) سره په ممانعت کښی داخل نه دی او هم دا راز (قسم) مسلمان په تقوی سره مامور دی چه د هغی معنی دا ده چه له الله جل جلاله ځنی وویریږی او له ممنوعاتو ځنی اجتناب وکړی. له تجربی څخه معلومه شوی ده چه د ځینو مباحاتو استعمالول په ځینو وختونو

کبخی د کوم حرام یا ممنوع شی ارتکاب ته مفضی کیږی. د داسی مباحاتو پریښودل نه د عهد یا تقرب او قسم (لوری) په توګه (طور) سره بلکه د احتیاط په ډول (طریقه) ښه دی. که کوم سری نئ په کوم وخت کبخی سره د اباحت له اعتقاده ترک کړی نو دغه «رهبانیت» نه دی بلکه په ورع او تقویٰ کبخی شامل دی. «لایبلغ العبد ان یكون من المتقین حتی یدع مالا باس به حذراً مما به باس. الترمذی» الحاصل د اعتدأ ترک او د تقویٰ د اختیار د قید له ملحوظ سره له هر قسم طبیاتو څخه استفاده کیدی شی او د ژوندانه په هر اړخ کبخی د پرمختګونو وروڼه پرانیتلی دی.

لَا يُؤْخَذُكُمْ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ

نه نیسی تاسی الله په لغوه سره په قسمونو ستاسی کبخی.

تفسیر: یعنی پر دوی په دنیا کبخی څه کفار نهشته، لکه چه په «منعقد یمین» کبخی واجبه ده. د «لغو» او بیهوده قسم تفسیر په (۲) جزء د البقرة په (۲۲۵) آیت (۲۸) رکوع کبخی پخوا لیکلی شوی دی، څرنګه چه پاس د طبیاتو د تحریم ذکر ؤ، او تحریم هم یو قسم «یمین» دی نو ځکه اوس د «یمین» د احکامو ذکر کیږی

وَلَكِنْ يُؤْخَذُكُمْ بِمَا عَقَّدْتُمُ الْأَيْمَانَ
فَكَفَّارَتُهُ إِطْعَامُ عَشْرَةِ مَسْكِينٍ مِنْ أَوْسَطِ مَا تَطْعَمُونَ
أَهْلِيكُمْ أَوْ كَسْوَتُهُمْ أَوْ تَحْرِيرُ رَقَبَةٍ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ
ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ذَلِكَ كَفَّارَةُ أَيْمَانِكُمْ إِذَا حَلَفْتُمْ وَاحْفَظُوا
أَيْمَانَكُمْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿۵۹﴾

ولیکن نیسی تاسی په (ماتولو د) هغه (عهد) سره چه کلک کړی وی تاسی قسمونه (پر هغه په قصد د زړه سره) نو کفار (د ماتولو) د دی (قسم) طعام ورکول دی لسو مسکینانو ته له اوسطی (درجی) د هغو خوړو چه طعام ورکوئ تاسی (په هغه سره) کورنیو خپلو ته یا جامی ورکول دی دغو (لسو)

مسکینانو) ته یا آزادول د (یوی) غاړی دی (د مرئی) نو هر شوک چه ونه مومی (له دغو درو واپرو کفاراتو یو هم) نو روژه نیول د درو ورځو دی دا (مذکور شیان) کفارت د قسمونو ستاسی دی کله چه قسم یاد کړئ تاسی (او بیا ئی مات کړئ) او ساتئ تاسی قسمونه خپل (له هر قسم نقصانه)، هم داسی (چه د یمین احکام ئی بیان کړل) بیانوی الله تاسی ته آیتونه خپل له پاره د دی چه شکر وکارئ په دی نعمت او احسان او شرعی بیان

تفسیر: یعنی له قسم ماتولو څخه وروسته کفارت اوږی چه هغه یو له دغو څلورو واپرو کارونو څخه دی

(۱): طعام ورکول دی لسو تنو مسکینانو ته په طعام ورکولو کښی اختیار لری چه لس تنه مسکینان په خپل کور کښی میلانه کوی او مروی ئی یا د «فطر» د صدقی په اندازه هر مسکین ته غله یا د هغی قیمت ورکوی (له اوسطی نه د دوو وختو طعام مراد دی، سره د (نگلی - کتخ) څکه چه اعلیٰ ئی (۳) وخته سره له نورو لوازمو دی او ادلیٰ ئی یو وخته سپوره دودی ده).

(۲): داسی جامه ورکول دی چه په هغی سره د مسکین د بدن اکثره برخه پټه شی مثلاً کمیس (قمیص)، یا پرتوگ یا ټیکری (یا هغه چه د عورت ستر راولی او لمونځ پری وشي).
(۳): د یوه مریی آزادول دی، په دغه کښی ایمان شرط نه دی (مومن وی که کافر او په دغو درو واپرو کښی سری مخیر دی چه هر یو کوی).

(۴): روژه نیول دی چه متواتر پرله پسې دری ورځی دی روژه ونیسی، د ﴿فَمَنْ لَمْ یَجِدْ﴾ د نه میندلو څخه مراد دا دی چه د نصاب خاوند نه وی. کما فی روح المعانی ﴿وَاحْفَظُوا أَيْمَانَكُمْ﴾ او ساتئ تاسی قسمونه خپل یعنی اول خو د قسم له کولو څخه ژبه وساتئ. او که ئی کله وکړئ او په ماتولو کښی ئی خیر نه ؤ نو بیا ئی له ماتولو څخه وساتئ او که درڅخه مات شو نو بیا ئی د کفارت له ترک کولو څخه وساتئ په بل عبارت د قسمونو حفاظت دا دی چه پر هری خبری بی له ضرورته قسم ونه خوری چه دغه ښه عادت نه دی او که قسم ئی وکړ نو تر مقدوره دی وساتی (که په ماتولو کښی ئی خیر وی مات دی کړی او کفاره دی ورکړی!) او که له کومه سببه ئی مات کړی نو کفارت دی ادا کړی، دا گرد (تول) شیان د یمین په حفاظت کښی داخل دی. ﴿كَذَلِكَ يَتَبَيَّنُ لَكُمُ﴾ الآية - هم داسی چه د یمین احکام ئی بیان کړل بیانوی الله تاسی ته آیتونه خپل له پاره د دی چه شکر وکارئ تاسی په دی نعمت او احسان د شرعی بیان دا څومره لوی احسان دی کله چه مونږ له طبیاتو څنی مخ واپراوه الله تعالیٰ مونږ ته له دغه مخ اړولو څخه منع وکړه، او که چا په غلظه سره په خپل ځان «طبیات» حرام کړل، نو د یمین (قسم) له حفاظت سره د هغو د حلالیدلو طریقه ئی هم راښودلی ده.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْبَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْكَامُ رِجْسٌ مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ①

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو) بیشکه هم دا خبره ده چه شراب او قمار او بتان او غشی (د فال، دا خلور واره تول) پلټیت دی له کار د شیطان څخه دی نو ځان وساتئ تاسی له دی څخه له پاره د دی چه نجات ومومئ تاسی (په دی ځان ساتلو سره)

تفسیر: د «انصاب» او د «ازلام» تفسیر په (۶) جزء د (المائدة) د سورت په (۳) آیت په اوله رکوع کښی د ﴿وَمَا يُحِلُّ لَكُمُ الثَّمَرُ إِذَا هُوَ خَالٍ مِّنَ الذَّيْبِ وَالْأَرْكَامِ﴾ په ذیل کښی تیر شو، له دی آیت څخه پخوا هم ځینی آیتونه د شرب الخمر (شراب څښلو) په نسبت نازل شوی وو اول دا آیت نازل شوی ﴿يَنْهَىٰ عَنْ الْفحْرِ وَالْبَيْسِرِ ۖ فَمَا أَكْبَرُ ۚ وَمَتَافِرٌ لِلثَّالِثِ وَأَوَّلُهُمَا أَكْبَرُ ۚ مِّنْ لَّفْظِهِمَا﴾ (۲) جزء د البقرة (۲۱۹) آیت (۲۷) رکوع اگر که په دغه آیت کښی هم د خمر د تحریم په لوری صریحه اشاره شته - مگر څرنګه چه په هغه کښی په صاف طور سره د خمر د پرېښودلو حکم نه و. نو ځکه حضرت عمر رضی الله تعالیٰ عنه د هغه له اوریدلو څخه وروسته وویل «اللهم بین لنا یانا شافیا» وروسته له دی نه بل آیت راغی ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْرَبُوا الصَّلَاةَ وَأَنْتُمْ سُكَرَىٰ﴾ الآية - (۵) جزء د النساء (۴۳) آیت (۷) رکوع، په دی کښی هم د خمر د تحریم تصریح نه وه، اگر که د نشی په حالت کښی له لمانځه ځنی معانعت شوی دی او دغه قرینه وه په دی خبری باندی چه غالباً دا شی عنقریب بیخی حرام کیدونکی دی. مگر څنګه چه په عربو کښی د شرابو د څښلو رواج دیر زیات و، او له هغو څخه دفعتاً ځان ژغورل (بیچ کول) د مخاطبینو په لحاظ سهل او آسان نه و نو ځکه په نهایت حکیمانه ډول (طریقه) سره ئی متدرجاً رومبی د شرابو نفرت په زړونو کښی ورواچاوه او بیا ورو ورو د تحریم له حکم سره ئی مأنوس کړل. لکه چه حضرت عمر رضی الله تعالیٰ عنه د دی دوهم آیت له اوریدلو څخه بیا هغه الفاظ تکرار کړل چه «اللهم بین لنا یانا شافیا» خو د (المائدة) دا آیتونه چه مونږ ئی په تلاوت سره اوس مشرف یو له ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ﴾ څخه تر ﴿قُلْ لَّكُمْ شَرٌّ﴾ پوری نازل شول چه د بت پرستی په شان په دی کښی په دیر صاف او ښکاره ډول (طریقه) سره له دی ناولی او مردار شی څخه د اجتناب کولو هدایت را کړی شوی دی. لکه چه حضرت عمر رضی الله تعالیٰ عنه د ﴿قُلْ لَّكُمْ شَرٌّ﴾ له اوریدلو څخه وروسته په زوره ناری کړی «انتهینا انتهینا یا ربنا» او خلقو د شرابو چاتی ګانی ماتی کړی، او شرابخانی له شرابو څخه تشی شوی. د مدینی منوری په کوڅو کښی لکه د باران اوبه شراب وبهیدل، ټولو عربو دغه ناولی او مردار شراب پرېښودل، او د ربانی معرفت، او د نبوی اطاعت او محبت له ظهورو شرابو څخه مخمور شول، او د دی ام الخبائث په مقابل کښی د محمد صلی الله علیه وسلم

جهاد داسی کامیاب شو، چه د هغه بل کوم نظیر په تاریخ کښی نشی پیدا کیدی. د الله تعالیٰ دی قدرت ته وگورئ! دغه شی چه د پاک قرآن له خوا په دومره شدت، له دیرو پیړیو را په دی خوا منع کړی شوی دی، نن ورځ له گردو (تولو) څخه زیاتو شراب څښونکو هیوادونو (لکه امریکه او نور هم) د هغو خرابی وړانی او ضرر محسوس کړی دی او د شرابو په تقلیل او امحا، کښی زیار (محنت) او کوښښ کوی - فلله الحمد والمنه.

إِنَّمَا يُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُوقِعَ بَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ فِي الْخَمْرِ
وَالنَّيْسِ وَيَصُدَّكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَعَنِ الصَّلَاةِ فَهَلْ أَنْتُمْ مُنْتَهُونَ^(۹)

بیشکه چه هم دا خبره ده، غواړی شیطان چه واچوی په منع ستاسی کښی عداوت (دښمنی) او بغض (کینه) په څښلو (د شرابو کښی او (کولو د) قمار کښی او واپړی تاسی له یاده د الله او له لمانځه څخه نو آیا یی تاسی منع کیدونکی (اوبستونکی له دی بدو کارونو؟ بلکه واپړئ)

تفسیر: کله چه د شرابو د څښلو له اثره د سری عقل او سد (هوش) له سر څخه لار شی نو ډیر ځلی شرابیان د لیونیانو په شان په خپلو منغو کښی جنگونه او جگری سره کوی او یو له بل سره وهی تر دی چه په ځینو وختونو کښی له سد کیدلو څخه وروسته هم د جنگ آثار په دوی کښی پاتی وی او یو له بل سره عداوتونه او عنادونه کوی. هم دغه حال بلکه له دی څخه زیات د قمار (جواری) دی. د قمار په وړلو او بایللو کښی سختی جگری، منازعی او فسادونه پیښیږی، چه د هغو په وسیله شیطان ته ښه موقع د شور ماشور اچولو له پاره په لاس ورځی، دا خو ئی ظاهری خرابی شوه باطنی نقصان ئی دا دی چه د هسی شیانو په مشغولیدلو سره انسان د الله تعالیٰ له یاد او عبادت څخه بیخی غافلپړی او د دی خبری دلیل مشاهده او تجربه ده، شطرنج کوونکو ته وگورئ چه نه یواځی لمونځ بلکه خوراک او څښاک او ژوندون او کور او کهول ئی هم له یاده وتلی وی. کله چه دا شیان د داسی ظاهری او باطنی نقصانونو لرونکی دی، نو آیا یو مسلمان به د دی شیانو له اوریدلو او پوهیدلو څخه وروسته بیا هم تری ځان نه ژغوری (بیج کوی)؟ بلکه و دی ژغوری (بیج د کړی)!

فائده: په دغو دواړو آیتونو کښی د شرابو او قمار د حرمت تائید او تاکید په لس ډوله (قسمه) شوی دی

(۱): دا چه جمله ئی په «انما» سره شروع فرمایلی ده تاکید فائده کوی.

- (۲): د بت پرستی په شان ئی وفرمایل.
 (۳): پلټت ئی ویلل.
 (۴): د شیطان عمل ئی وپاله.
 (۵): د اجتناب امر ئی تری صادر کړ.
 (۶): دا چه اجتناب ئی د نجات سبب دی.
 (۷): دا چه د بغض، عداوت او کینې موجب دی.
 (۸): دا چه د خدای له ذکر او یاد څخه گرځوونکی دی.
 (۹): دا چه حصاروونکی دی له لمانځه.
 (۱۰): دا چه صریح امر صادر شوی دی چه د شرابو له څښلو او قمار وهلو څخه واورئ!

وَاطِيعُوا اللَّهَ وَاطِيعُوا الرَّسُولَ وَاحْذَرُوا فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَأَعْلَوُا الْكَفْرَ
 عَلَى رَسُولِنَا الْبَلْغُ الْمُبِينُ ﴿٩٩﴾

او ومنع تاسی (حکم د) الله او ومنع تاسی (حکم د) رسول (د الله) او وساتئ تاسی (ځان له مخالفت د دوی) پس که وگرځیدلئ تاسی له احکامو د دوی) نو پوه شی چه بیشکه هم دا خبره ده چه پر رسول زمونږ (محمد) هم دا رسونه (د پیغام) ده ښکاره (روښان په ښه وجه سره).

تفسیر: یعنی که د یوه شی گټی او ضررونه تاسی نشئ احاطه کولی نو بیا هم د الله تعالی د احکامو امتثال وکړئ او د الهی قانون له تخلفه ځان وساتئ! او که مو ځانونه تری ونه ساتل نو زمونږ رسول الهی احکام او قوانین تاسی ته په ښکاره ډول (طریقه) سره دررسولی دی، د تخلف نتیجی ته تاسی په خپله فکر وکړئ! چه څه به کیږی؟ د هغه اضرار یقیناً تاسو ته رسیدونکی دی.

لَيْسَ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جُنَاحٌ فِيمَا طَعِبُوا إِذَا مَا اتَّقَوْا
 وَآمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ثُمَّ اتَّقَوْا وَآمَنُوا ثُمَّ اتَّقَوْا وَأَحْسَنُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٠٠﴾

نشسته پر هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی وی او کړی ئی وی ښه (عملونه) هیڅ گناه په هغه شی کښی چه خوړلی دی دوی (له حرمت څخه پخوا) کله چه راتلونکو څخه ځان وساتی او ټینگ وی په ایمان کښی او کوی ښه (عملونه) بیا ځان ټینگ کړی (له محرماتو) او ایمان راوړی (په تحریم د محرماتو هم) بیا (وروسته له هغه) پرهیز کوی (له شبهاتو هم) او احسان کوی (له خلقو سره یا ښه کړی گرد (ټول) اعمال خپل) او الله خوښوی نیکی کوونکی (نو ښه جزا ورکوی)

تفسیر: په نهایت قوی او صحیحو احادیثو کښی راغلی دی کله چه د خمر د تحریم آیتونه نازل شول نو اصحاب کرام رضی الله تعالیٰ عنهم سؤال وکړ چه «یا رسول الله صلی الله علیه وسلم» د هغو مسلمانانو احوال به څه وی چه د تحریم له حکم څخه پخوا ئی شراب څښلی او په همغه حالت کښی مړه شوی دی؟» مثلاً هغه ځینی اصحاب چه شراب ئی څښلی وو او د «احد» په غزا کښی شریک شوی وو او په هغه حالت کښی په شهادت ورسیدل چه په معده کښی ئی شراب هم موجود و نو د دوی په ځواب کښی دا آیت نازل شو. د الفاظو له عموم او د نورو روایاتو له کتلو څخه د دی آیت مطلب دا دی هغه کسان چه د ایمان او د نیک کار او صالح عمل خاوندان وی ژوندی وی که مړه هغوی ته د یوه مباح شی په خوړلو کښی د اباحت په وخت کښی هیڅ مضایقه نشته خصوصاً هغو کسانو ته چه په عامو احوالو کښی په تقویٰ او د ایمان په خصائلو سره متصف وی. او بیا په هم دی خصائلو کښی ئی پرله پسې ترقی کړی وی تر دی چه د ایمان او تقویٰ په مدارجو کښی ئی دومره ترقی کړی وی چه د احسان تر مرتبې پوری رسیدلی وی چه هغه د یوه مؤمن په روحانی ترقیاتو کښی د انتهائی ترقیاتو مقام کیدی شی. او هغه ځای ته د رسیدلو څخه وروسته حق تعالیٰ له داسی بنده سره خصوصی مینه کوی (وفي حدیث جبریل: الاحسان ان تعبد الله کانک تراه) نو هغه متقی او پاک اصحاب چه په ایمان او تقویٰ کښی ئی خپل عمرونه تیر کړی دی او د احسان نسبت ئی حاصل کړی دی، او د الله تعالیٰ په لاره کښی شهیدان شوی دی، د هغو په نسبت د داسی خلجانونو او توهमतو د پیدا کیدلو له سره ضرورت او امکان نشته، چه دوی د داسی یوه شی له استعمالولو څخه وروستو له دنیا انتقال وکړ چه په هغه وخت کښی نه ؤ حرام مگر وروسته حرام شو. محققینو لیکلی دی چه د تقویٰ (یعنی له هغو شیانو څخه اجتناب کول چه دین ته ضرر رسوی) له پاره څو درجی دی او د ایمان او یقین مراتب هم د قوت او ضعف په لحاظ تفاوت سره لری. له تجربو او شرعی نصوصو څخه ثابته ده څومره چه سری په ذکر او فکر په صالح عمل او په جهاد فی سبیل الله کښی ترقی وکړی په همغه اندازه د الله تعالیٰ خوف او زړه ئی د ده د عظمت او جلال له تصویره معمور او ایمان او یقین ئی مضبوط او مستحکم کیږی د سیرالی الله مراتبو او د هغه ترقی او عروج ته په هم دی آیت کښی د تقویٰ او ایمان په تکرار سره اشاره وشوه. او د سلوک آخری مقام

«احسان» او د ده ثمری ته ئی هم تنبیه وفرمایله. او د هغه سؤال په نسبت چه د اصحابو په باره کښی کړی شوی ؤ په یوی عامی او تامی ضابطی د هغه ځواب ورکړی شوی دی او په داسی یوه عنوان سره ځواب ورکړی شوی دی چه په هغه کښی د هغو مرحومانو د فضیلت او منقبت په لوری هم یوه لطیفه اشاره شوی ده د صحیحو احادیثو په ذخیره کښی دوه داسی ځایونه دی چه اصحابو کرامو رضی الله تعالیٰ عنهم داسی پوښتنی کړی دی.

(۱): هم دا د خمر د تحریم په متعلق (چه پاس تیر شو).

(۲): د قبلی د تحویل په وخت کښی چه «یا رسول الله! هغه مسلمانان چه پخوا د قبلی له تحویل څخه وفات شوی دی، او یو لمونځ ئی هم د بیت الحرام په لوری نه دی کړی، د هغو د لمنځونو حال به څرنگه وی؟» د دې پوښتنی په ځواب کښی دا آیت نازل شو ﴿وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضَيِّعَ﴾
﴿إِيمَانَكُمْ إِنَّ اللَّهَ بِالْكَافِرِينَ لَكَرِيمٌ﴾ (۲ جزء البقرة (۱۴۳) آیت ۱۷ رکوع) له غور

کولو څخه معلومیږی چه هم دا دوه مسئلې دی چه د هغو په نسبت د داسی صاف او ښکاره حکم له نازلیدلو څخه پخوا، ډیر واضح او قطعی آثار او قرائن موجود ؤ چه د هغو په لیدلو سره اصحاب کرام رضی الله تعالیٰ عنهم هر وخت د صریح حکم د نزول په انتظار کښی وو. د خمر په متعلق اوس مونږ څو داسی روایتونه نقل کړل چه زمونږ دا دعوی په هغو ښه ثابتیږی. او د «تحویل القبلی» په نسبت د قرآن کریم آیات ﴿قَدْ نَرَى تَغَلُّبَ وَجْهِكَ فِي السَّمَاءِ فَلْتَرْفَعِ لَكَ يَدًا ذَاتَ بَهْجَةٍ﴾
چه د سيقول په شروع (د البقرة ۱۴۴ آیت ۱۷ رکوع) کښی تیر شو،

خبر ورکوی چه نبی کریم صلی الله علیه وسلم هر وخت منتظر ؤ، چه د «تحویل القبلی» حکم به کله نازلیدوی؟ او ښکاره ده چه داسی واضح حالات له اصحابو ځنی پت پاتی کیدی نشول، نو ځکه د «تحویل القبلی» خبره کله چه یوه سری د کومی کوڅی مسجد ته واوروله نو گردو (تولو) لمونځ کوونکو د هم دی خبر واحد په آوریډلو سره د بیت المقدس په ځای (د بیت الحرام) په لوری مخونه واپړل، او لمنځونه ئی ادا کړل، حال دا چه د بیت المقدس استقبال هغو ته په قطعی ډول (طریقه) سره معلوم ؤ او ظنی خبر واحد د قطعی خبر ناسخ کیدی نشی. نو ځکه د اصولو علماؤ تصریح کړی ده چه هغه خبر واحد چه په قرائنو مشتمل وی د

محفوظ بالقرائن توب (په قرائنو کښی د پتوالی) له سببه قطعی گنللی کیږی نو هغه آثار او قرائن چه په حتمی ډول (طریقه) سره خبر ورکوی چه د «تحریم الخمر» د (شرابو حرمت) یا د «تحویل القبلی» حکم نن یا سبا رارسیدونکی دی، ځواکی د حکم له نزول څخه پخوا هغو قرائنو او اماراتو اصحاب رضی الله تعالیٰ عنهم د حضرت الهی له مرضی څخه فی الجمله مطلع کړی ؤ. نو ځکه په دی دواړو مسئلو کښی د حکم له نزوله پخوا د هغه حالت په نسبت پوښتنی کول د استبعاد محل کیدی نشی خصوصاً د خمر په نسبت چه د هغو د ممانعت واضح اشارات په ﴿وَأَشْهُمُوا اكْبَرُ مِنْ تَفْهِيمًا﴾ او نورو کښی شته والله سبحانه وتعالیٰ اعلم.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لِيَبْلُوَكُمُ اللَّهُ شَيْءٌ مِّنَ الصَّيْدِ تَنَالُهُ أَيْدِيكُمْ وَرِمَاحُكُمْ لِيَعْلَمَ اللَّهُ مَن يَخَافُهُ بِالْغَيْبِ فَمَنِ اعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦٧﴾

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو!) خامخا ازمویي تاسی هرومرو (خامخا) الله په یوه شی له ښکاره (په وخت د احرام کښی) چه رسیږی (ځینو د) هغو ته لاسونه ستاسی (چه واره دی) او (ځینو د هغو ته) نیزی ستاسی (چه غټ دی. دغه ازمیښت کوی) دپاره د دی چه ښکاره (معلوم) کړی الله هغه څوک چه ویریږی له ده په غیب سره (بی له لیدلو او بیل ئی کړی د ضعیف الايمان څخه) نو هر هغه چه له حده تیری وکړی (په کولو د ښکار په احرام کښی) پس له دی (منعی له ښکاره) نو دی ده ته عذاب دردناک

تفسیر: په پرمونی رکوع کښی ئی له «تحريم الطيبات» او له «اعتداء» څخه منع فرمایلی وه او پکښی د ځینو شيانو د اجتناب حکم ئی ورکړی ؤ چه په دائمی ډول (طریقه) سره حرام دی په دی رکوع کښی د ځینو هغه شيانو له ارتکابه منع کړی شوی ده چه دائمی حرمت په کښی نشته بلکه له ځینو احوالو او اوضاعو سره مخصوص دی، یعنی د احرام په حالت کښی د ښکار له نه کولو څخه مطلب دا دی چه د الله تعالیٰ له طرفه په مطیعو او امر منونکو بندگانو دغه امتحان دی چه دوی د احرام په حالت کښی کله چه له ښکاره سره مخامخ شی او په آسانی سره د هغه په ویشتلو او نیولو هم قادر وی، نو څوک دی چه بی له لیدلو څخه له الله تعالیٰ څخه ویریږی او د هغه د حکم امتثال وکړی؟، او له اعتداء (د الهی احکامو له تجاوز کولو) څخه د الهی سزا له امله (وځی) ویریږی؟

د اصحاب السبت قصه (په اول جزء د البقرة په (۶۵) آیت (۸) رکوع کښی) تیره شوی ده چه حق تعالیٰ خاص د شنبی (خالی) په ورځ کښی دوی د ماهی (کب) له ښکاره منع کړی وو، مگر دوی په مکر او حیلو له هغه حکم څخه غاړه وغړوله او له خپله حده ئی تیری او تجاوز وکړ، الله تعالیٰ پر دوی ډیر رسوا کوونکی عذاب نازل کړ، په دی ډول (طریقه) سره حق تعالیٰ له محمدی امت څخه هم لږ څه امتحان په دی مسئله کښی واخیست چه د احرام په حالت کښی ښکار ونه کړی (د حدیسی) په موقع کښی کله چه دا حکم نازل شوی ؤ نو ښکار دومره ډیر او نژدی ؤ چه په لاسونو او نیزو سره هم د هغو اخیستل او وژل ممکن ؤ، مگر د رسول الله صلی الله علیه وسلم اصحابو رضی الله تعالیٰ عنهم دا په ثبوت ورسوله چه د الله تعالیٰ په داسی امتحان کښی هم هیڅ یو قوم د دوی په اندازه نشی بریالی (کامیاب) کیدی. د «لِیَعْلَمَ اللَّهُ» له لفظ څخه چه د باری تعالیٰ د علم د حدوث توهم پیدا کیږی د هغه د ازالۍ له پاره (په دوهم جزء د

البقرة (۱۴۳) آیت (۱۷) رکوع د ﴿إِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاءُ﴾ تفسیر ولوستل شی!

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْتُلُوا الصَّيْدَ وَأَنْتُمْ
حُرْمٌ وَمَنْ قَتَلَهُ مِنْكُمْ مُتَعَدًّا فَجَزَاءٌ مِّثْلُ مَا قَتَلَ مِنَ النَّعَمِ
يَحْكُمُ بِهِ ذَوَا عَدْلٍ مِّنْكُمْ هَدْيًا بَالِغَ الْكَعْبَةِ أَوْ كَفَّارَةٌ طَعَامُ
مَسْكِينٍ أَوْ عَدْلٌ ذَلِكِ صِيَامًا لَّيْذُوقَ وَبَالَ أَمْرِهِ عَفَا اللَّهُ
عَمَّا سَلَفَ وَمَنْ عَادَ فَيَنْتَقِمُ اللَّهُ مِنْهُ وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ ﴿٥﴾

ای هغو کسانو چه ایمان نی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو) مه وژنئ تاسی
ښکار حال دا چه تاسی محرمان اوسئ او هر هغه چه ووژنی دا (ښکار) له
تاسی څخه په قصد سره نو (پری) بدل دی په مثل د هغه چه وژلی (پی) دی
له چارپایانو څخه چه حکم به کوی په هغه سره دوه خاوندان د عدل (انصاف)
له تاسی (مسلمانانو) ځنی په دی حال چه هغه (د بدل حیوان) د نذر په ډول
(طریقه) ورسولی شی کعبی ته یا (پری کفار ده طعام د (خو تنو)
مسکینانو یا په برابری د هغه (طعام) روژه نیول دی له پاره د دی چه وڅکی
سختی د عمل خپل عفوه کړی ده الله له هغه شی چه پخوا تیر شوی دی او
هر هغه چه بیرته وگرځیده (ښکار کولو ته په احرام کښی) نو بدل به واخلی
الله له ده څخه او الله ښه قوی غالب دی (په انفاذ د احکامو) څیښتن
(خاوند) د بدل اخیستو دی (له مجرمینو نه).

تفسیر: یعنی مه وژنئ ای مؤمنانو! ښکار کله چه تاسی په احرام کښی اوسئ! یعنی هر هغه
حیوان چه له تاسی څخه ترهیدونکی وی غوښه نی حلاله وی او که حرامه بی له تپوس، غت
کارغه، لرم، موړک او خوړونکی شی چه د دی پنځو واړو قتل په احرام کښی هم روا دی. او په
یو روایت کښی د لرم په ځای مار، او د سپی په ځای لیوه راغلی دی. او هر څه چه میاشی،
ورپړی، کنی، شمشتی او میړی دی، زمونږ د حنفیانو په مذهب عفوه دی «احمدی» د دی په
متعلق ځینی احکام په (۶) جزء د المائدة په (۱۱) آیت (۱۱) رکوع کښی هم تیر شوی دی.
﴿وَمَنْ قَتَلَهُ مِنْكُمْ مُتَعَدًّا﴾ او هر هغه چه ووژنی دا ښکار له تاسی په قصد سره له دغه قصد

شخه دا مطلب دی چه خهل احرام ئی په یاد وی او په دی هم مستحضر وی چه د احرام په حالت کښی ښکار جائز نه دی دلته ئی یواځی د «متعمد» حکم وفرمایه چه د ده د فعل سزا دا ده. او الله تعالیٰ کوم انتقام چه آخلی هغه بیل دی لکه چه په ﴿وَمَنْ عَادَ يَنْفِرْ لَهِ مِنْهُ﴾ سره ئی تنبیه وفرمایله او که په هیږه سره ئی ښکار وکړ نو سزا ئی هم دغه ده یعنی «هدی» یا «طعام» یا صیام هوا! الله تعالیٰ له ده ځنی انتقامی سزا نه اخلی. زمونږ د حنفیانو په نزد که په احرام کښی ښکار ونيوه شو نو خوشی کول ئی فرض دی که ئی وواژه نو دوه د بصیرت او تجربی خاوندان دی قیمت کړی. او له هغه قیمت سره دی برابر یو حیوان واخلی (مثلاً پسه، غوئی اوبښ او نور) او کعبی شریفی ته نژدی یعنی د حرم حدودو ته دی ورسوی! او هلته دی ذبح کړی او په خپله دی له هغه شخه نه خوری! یا په هغه قیمت سره دی غله واخلی! او هر محتاج ته دی د صدقه الفطر په اندازه تقسیم کړی! یا پر څومره محتاجانو چه رسیږی د هغو له شمیر سره برابر دی روژی ونیسی! ﴿عَفَا اللَّهُ عَنْكَ﴾ عفو کړی ده الله له هغه شی چه پخوا تیر شوی دی یعنی د حکم له نزوله پخوا، یا رومی له اسلامه د جاهلیت په زمانه کښی که چا داسی حرکت کړی وی نو اوس الله تعالیٰ څه سزا نه ورکوی. حال دا چه له اسلامه پخوا هم عربو د احرام په حالت کښی داسی ښکار کول دیر بد گانه - نو ځکه پر هغه هم مؤاخذه بیځایه نه وه چه هغه شی چه ستاسی د زعم سره سم هم په جرائمو کښی داخل ؤ د هغه ارتکاب ولی کړی شوی دی؟ ﴿وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذَا انْتِقَامٍ﴾ او الله ښه قوی غالب دی په انفاذ د احکامو، څښتن (خاوند) د بدل اخیستو دی له مجرمینو شخه یعنی نه کوم مجرم د ده د قدرت له قبضی شخه تښتیدلی شی، او نه الله جل جلاله د عدل او حکمت په اقتضاء له هغو جرائمو ځنی چه د سزا ورکولو وړ (لائق) دی تیریدونکی دی (مگر هغه چاته چه اراده وفرمائی.)

أَحِلَّ لَكُمْ صَيْدُ الْبَحْرِ وَطَعَامُهُ مَتَاعًا لَّكُمْ وَلِلسَّيَّارَةِ وَحُرِّمَ عَلَيْكُمْ صَيْدُ الْبَرِّ مَا دُمْتُمْ حُرُمًا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٩٦﴾

حلال کړی شوی دی تاسی ته (ای مسلمانانو) ښکار د بحر او طعام د بحر له پاره د نفع اخیستو ستاسی او دپاره د (نورو) مسافرانو (چه وچ ئی کاندی) او حرام کړی شوی دی په تاسی ښکار د وچی څو چه اوسې تاسی محرمان او ووبریږئ تاسی له الله هغه چه هم ده ته به ورتول کړل شی (په جمع به وروستی شی) تاسی

تفسیر: حضرت شاه صاحب لیکي «په احرام کښی د دریاب ښکار یعنی ماهی (کب) حلال دی او د سیند خواړه یعنی هغه ماهی چه له اوبو ځنی بیل او مړ شوی وی او ده هغه نه وی نیولی،

هم حلال دی الله تعالیٰ وفرمایل چه دا مو ستاسی د فائدی له امله (وجبی) روا کری دی. بیا دی شوک داسی گومان ونه کری چه دا د حج په طفیل حلال شوی دی. وئی فرمایل چه د نورو گردو (تولو) مسافرانو د فائدی له پاره ماهی اگر که په تالاؤ کښی وی هغه هم د سیند د ښکار حکم لری. دا د ښکار حکم معلوم کری شو. په احرام کښی (د مکې معظمی) په لوری قصد دی چه په هغی او د هغی په شاو خوا کښی تل ښکار کول حرام دی. بلکه هلته د ښکار ویرول او تښتول هم حرام دی».

جَعَلَ اللهُ الْكَعْبَةَ الْبَيْتَ الْحَرَامَ قِيَمًا لِلنَّاسِ وَالشَّهْرَ الْحَرَامَ وَالْهَدْيَ وَالْقَلَائِدَ

گرځولی ده الله کعبه چه کوته ده د بزرګګی (او عبادت) (باعث) د قیام (او انتظام) له پاره د خلقو او میاشته بزرګګه (هم) او مذبوحه نذر شوی کعبی ته (هم) او آمیل داره چارپایان (هم چه بیولی شی کعبی ته)

تفسیر: کعبه شریفه د خلقو د دینی او دنیوی دواړو حیثیتونو د قیام او انتظام باعثه ده. حج او عمره خو هغه عبادتونه دی چه د دوی اداء مستقیماً په کعبی شریفی پوری اړه (احتیاج) لری - لیکن د لمانځه له پاره هم د قبلی استقبال شرط دی. په دی ډول (طریقه) سره کعبه شریفه د خلقو د دینی عباداتو د قیام سبب شوی ده. بیا کله چه په حج او نورو موقعو کښی له گردو (تولو) اسلامی ملکونو ځنی په لکونو مسلمانان هلته سره تولیږی نو دوی بی شماره تجارتی، سیاسی، اخلاقی، مذهبی او روحانی فوائد هم حاصلولی شی الله تعالیٰ دغه ځای «حرم آمن» گرځولی دی نو ځکه نه یواځی هلته انسانانو، بلکه نورو ساکینانو (ذی روحو) ته هم امن په برخه کیږی. د جاهلیت په زمانه کښی چه ظلم او وینی توپول او فتنه او فساد خورول محض د عادی او معمولی خبرو په شان ؤ. یوه سری د خپل پلار له قاتل سره هم په حرم شریف کښی تعرض نشو کولی. له مادی حیثیته هر انسان د دی منظری او ننداری له لیدلو څخه حیرانیږی او په چرت (خیال) کښی لویږی، چه په «وادی غیر ذی زرع» کښی په دومره افراط سره د خوړلو او څښلو او د فواکھو او میوو د نفیسو اقسامو او نورو څخه دومره زیات شیان له کومو کومو ځایونو څخه راوړل کیږی؟ دا گرد (تول) حیثیتونه په «قیاماً للناس» کښی معتبر کیدی شی. او له ټولو ځنی لویه خبره دا ده چه په الهی علم کښی لا له پخوا څخه دا مقدره شوی وه چه بنی نوع انسان ته له هم دی ځایه د ابدی هدایت عالم نیوونکی چینه بهیدونکی ده. او د مصلح اعظم، مبلغ اکرم، امام القبلتین، سیدالکونین محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم د مولد او مسکن گرځیدلو شرف په ټول جهان کښی د هم دی بختوری خاوری په برخه کیږی نو د دی

تولو وجوهو له امله (وجی) مونږ کعبی شریفی ته ﴿قِيَامُ اللَّائِسِ﴾ ویلی شو، څکه چه کعبه شریفه د ځمکې د منځ د گردو (تولو) انسانانو په حق کښی د اخلاقو د اصلاح او د روحانیت د تکمیل او د هدایت د علومو مرکزی نقطه ده. او د هیڅ شی قیام بی له خپله مرکز نشی کیدی علاوه پر دی د محققانو په نزد د ﴿قِيَامُ اللَّائِسِ﴾ مطلب دا دی چه د کعبی شریفی مبارک وجود د کل عالم د قیام او د بقاء باعث دی. د دنیا ودانتیا تر هغه وخته پوری ده څو بیت الحرام او د ده احترام کوونکی مخلوقات موجود وی او کله چه الله تعالی داسی اراده وفرمائی چه دی عالم او د هغه کارخانې ته خاتمه ورکری نو له گردو (تولو) کارونو څخه د مخه هم دا مبارک محل چه «بیت الله شریف» ورته وایی پورته کاوه شی، لکه چه د ځمکې د جوړولو په وخت کښی له گردو (تولو) څخه د مخه هم دا متبرک محل جوړ شوی ؤ، ﴿إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ﴾ الآية . د بخاری رحمة الله علیه په حدیث کښی دی چه یو تک تور وحشی (چه د «ذوالسویقتین» په نامه ئی لقب یاد کړی دی) د کعبی د عمارت یوه یوه ډبره (گته) به ونړی اما تر څو پوری چه الله تعالی د دی جهان د نظام او قوام اراده لری هیڅ یو زورور او خورا قوی قوم هم د کعبی شریفی د انهدام په مقصد کښی نشی بریالی (کامیاب) کیدی او هیڅوک او هیڅ ملت په داسی ناپاکی ارادی له سره نشی کامیابیږی. د «اصحاب فیل» له قصی هر مسلمان خبر دی وروسته له هغو په هره زمانه کښی څومره اقوام او اشخاص چه په داسی ناپاکو ارادو پسی لویدلی دی یا کومه پلمه (تدبیر) یی جوړه کړی ده یا ئی پس له دی نه جوړه کړی دوی تول سره پاتی او ناکامه شوی دی او ناکامه به شی. دا د الله تعالی د حفاظت او د اسلامی صداقت عظیم الشان نښان دی چه د ظاهری اسبابونو او سامانونو له فقدان سره تر نن ورځی پوری هیچا په دغه ابلیسی مقصد کښی بری نه دی موندلی او نه به بری ومومی او کله چه د کعبی شریفی د عمارت په نړولو کښی د قدرت له لوری مخ نیوی ونشی نو وپوهیږئ چه د عالم د وړانی حکم رارسیدلی دی. د دنیا حکومتونه د خپلو دارالسلطنتونو او شاهي مانپو په حفاظت کښی په لکونو سری وژلو ته ورکوی، مگر که دی په خپله خپل شاهي قصر د کوم مصلحت له امله (وجی) وران یا تبدیل یا ترمیموی نو د معمولی او عادی مزدورانو په وسیله د هغه د نړولو حکم ورکوی. ښائی چه د هم دی خبری له امله (وجی) امام بخاری رحمة الله علیه د ﴿جَعَلَ اللَّهُ الْكَعْبَةَ الْغُرَقَاءَ الْحَرَامَ قِيَامُ اللَّائِسِ﴾ الآية - په باب کښی د «ذوالسویقتین» حدیث درجوی او د ﴿قِيَامُ اللَّائِسِ﴾ مطلب ته ئی هم داسی اشاره کړی ده چه مونږ پاس ولیکل (نبه علیه شیخنا المترجم قدس الله روحه فی دروس البخاری). په هر حال په دغه تر بحث لاندی آیت کښی د «محرم» د احکامو له بیانولو څخه وروسته د کعبی شریفی د عظمت او حرمت بیانول مقصود دی، بیا ئی د «کعبی شریفی» او د «احرام» په مناسبت د «شهر الحرام» او (هدی) او (قلائد) ذکر هم وفرمایه، لکه چه د دی سورت په شروع کښی ئی د ﴿عَزَّ وَجَلَّ الصِّدِّيقَ وَالنَّبِيَّ مُحَمَّدًا﴾ سره ﴿لَا تُحِلُّوا شَعَائِرَ اللَّهِ وَلَا أَسْمَاءَ الشَّهْرِ الْحَرَامِ وَلَا الْهَدْيَ وَلَا الْفَلَاحِيَّ﴾ ملحق فرمایلی ؤ. والله اعلم.

ذَٰلِكَ لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٩٥﴾

دا (تیر بیان) دپاره د دی دی چه پوه شی تاسی چه بیشکه الله عالم دی په هر هغه شی چه دی په آسمانونو کښی او په هر هغه شی چه دی په ځمکه کښی او بیشکه الله په هر شی باندي ښه عالم دی.

تفسیر: یعنی کعبه شریفه «قیاما للناس» گرځول چه په هغی کښی دینی او دنیوی مصالح رعایت شوی دی او هغه خورا (دیره) لویه پیشگوئی چه په ظاهر کښی له قیاس څخه مخالفه ښکاری د دی دلیل دی چه په ځمکه او آسمانونو کښی هېڅ شی د پاک خدای له غیر محدود علم څخه وتلی نشی.

اعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ وَأَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٩٦﴾

پوه شی تاسی چه بیشکه الله ډیر سخت دی عذاب د ده (هغه ته چه تل د حرامو ارتکاب کوی) او بیشکه الله ښه مغفرت کوونکی (د خطیاتو) ډیر مهربان دی (په انعام د اجر او ثواب سره)

تفسیر: یعنی هغه حکمونه چه د احرام په حالت کښی یا د کعبی شریفی د احترام او نورو په متعلق ورکړی شوی دی که له هغو ځنی عمداً مخالفت وکړئ! نو وپوهیږئ! چه د الله تعالی عذاب ډیر سخت دی او که په سهوی او نسیان سره تقصیر درځنی وشي نو په کفاره او نورو سره ئی تلافی وکړئ! بیشکه چه الله جل جلاله لوی ښونکی او مهربان دی.

مَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿٩٧﴾

نشته په غاړه (په ذمه) د رسول زما مگر رسونه (د پیغام) ده او الله عالم دی په هغه شی (هم) چه ښکاره کوئ ئی تاسی او په هغه شی (هم) چه پټوئ ئی تاسی

تفسیر: رسول الله علیه الصلوة والسلام د الله تعالی د قانون په ابلاغ سره خپل فرض اداء کړ او حق تعالی حجت په گردو (تولو) بندګانو تمام شوی دی. اوس هر څه او هر هغه عمل چه په

ظاهر او باطن کبئی وکری! الله تعالى ته معلوم دی د حساب او جزاء په وخت کبئی به یوه یوه ذره هم ستاسی په مخ کبئی ښکاره او در ایښوده کیږی.

قُلْ لَا يَسْتَوِي الْخَبِيثُ وَالطَّيِّبُ وَلَوْ أَعْجَبَكَ كَثْرَةُ الْخَبِيثِ فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تَفْلَحُونَ ﴿١٥﴾

ووايه (ای محمده دوی ته) نه برابرېږی خبیث (ناپاک) او طیب (پاک) اگر که ښه درښکاره شی تاته ډیروالی د خبیث (ناپاکه)، نو وویږی تاسی له الله ای خاوندانو د (صافو) عقلونو له پاره د دی چه تاسی نجات ومومی.

تفسیر: په پخوانی رکوع کبئی ئی فرمایلی ؤ چه (طیبات) مه حرامو! بلکه له هغو غنی په اعتدال سره متمتع شی! د دی مضمون د تکمیل څخه وروسته د خمر او د نورو ناولو او خبیثو شیانو حرمت ئی بیان وفرمایه په دغه سلسله کبئی د محرم ښکار هم وکئی! د محرم په مناسبت د څو نورو ضمنی شیانو له بیانولو څخه وروسته اوس تنبیه فرمائی چه طیب او خبیث یو شان نه دی (او بیخی بد له ښو سره نه برابرېږی یعنی حرام او حلال، ناپاک او پاک کره او ناکره په اموالو کبئی او هم داسی طالح او صالح، کافر او مسلم، کاذب او صادق په اشخاصو کبئی نه دی برابر بلکه دغه حکم عام دی او په هر څه کبئی جاری کیږی) لږ شی چه طیب او حلال وی له ډیرو خبیثو او حرامو شیانو څخه ښه او بهتر دی عقلمن ته لازم دی چه همیشه طیب او حلال شی اختیار کړی! او د خرابو شیانو په لوری له سره ونه گوری! اگر که ډیر زیات او خورا (ډیر) ښه هم ښکاره شی.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَسْأَلُوا عَنَ أَشْيَاءٍ إِن بُدِّلَ لَكُم مَّا سَأَلْتُمْ وَإِنْ سَأَلْتُمْ عَنْهَا حِينَ يُنَزَّلُ الْقُرْآنُ بُدِّلَ لَكُم مَّا عَفَا اللَّهُ عَنْهَا وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٦﴾

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو!) مه کوئ تاسی پوښتنی له (هغو) شیانو که ښکاره کړ شی تاسی ته (ځواب د هغو) (نو) خپه به کړی تاسی (هغه ځواب) او که پوښتنی وکړئ تاسی له (حاله) د هغو

«شیانو» په داسی وخت کښی چه نازل کاوه شی قرآن (یعنی وحی راځی نو) ښکاره به کړی شی تاسی ته عفوہ کړی ده الله له هغو (تیرو پوښتنو) او الله ښه بشونکی (د خطیاتو) ډیر تحمل والا دی (په تاخیر د عقوبت له پاره د انابت)

تفسیر: د پخوانیو دوو رکوع گانو حاصل په دینی احکامو کښی له مبالغی او تساهل ځنی امتناع وه. یعنی هغه «طیبات» په خپلو ځانونو مه حراموئ! چه د الله تعالی له خوا تاسی ته حلال کړی شوی دی او له هغو شیانو څخه چه خبیث او حرام دی (اعم له دی چه په دائمی طور سره وی یا په خاصو وختونو کښی)، په پوره ډول (طریقه) اجتناب وکړئ! په دی آیتونو کښی تنبیه فرمایي چه هغو شیانو په متعلق فضول، چتی (بیکاره) او له موضوع څخه لری سوالونه مه کوی،! چه په هغو کښی شارع تصریحاً څه شی نه دی بیان کړی همغسی چه د تحلیل او تحریم په سلسله کښی د شارع بیان د هدایت او بصیرت موجب دی د هغه سکوت هم د رحمت او سهولت سبب دی. هر هغه شی چه الله تعالی په خپل حکمت او عدل سره حلال یا حرام فرمایلی دی همغه حلال یا حرام شوی دی. او له هغه شی څخه ئی چه سکوت فرمایلی دی په هغه کښی توسع او پراختیا شته!، مجتهدانو ته د اجتهاد موقع پاتی او د هغه په فعل او ترک کښی عامل آزاد دی، اوس که د داسی شیانو په نسبت خامخا څیرنه (کننه) او پلټنه (تحقیق) وشي او د مباحثی او سوال او ځواب ورونه پرانیستل شی په دغسی حال کښی چه د قرآن شریف د نزول سلسله جاری ده او د تشریع باب مفتوح دی نو ډیر امکان لری چه د ډیرو پوښتنو په ځواب کښی ځنی داسی احکام هم نازل شی چه د هغو له نزول څخه وروسته تاسی ته د ازادی او اجتهاد ځای پاتی نشی، بیا به دا د ډیر شرم ځای وی هر هغه شی چه تاسی په خپله غوښتی دی د هغه په تعمیم کښی په مشکلاتو اخته شی! له سنت الله څخه دا معلومه ده په هره معامله کښی چه ډیری پوښتنی او څیرنی (تحقیق) وشي او خامخا شقوق او احتمالات پکښی ولتول شی نو په هغه کښی تشدید او سختی لا زیاتېږی. ځکه چه له داسی پوښتنو څخه دا ظاهریږی چه گواکی سائلین په خپلو نفسونو داده او مطمئن دی او د هغه حکم ادا کولو ته بیخی حاضر او تیار دی، نو دا قسم دعوی چه د بنده د ضعف او افتقار سره هیڅ مناسبت نه لری هغه د دی خبری وړ (لائق) او مستحق گرځوی چه د الله تعالی له لوری په هغه حکم کښی څه تشدید وشي او په هره اندازه سره چه بنده خپل لیاقت او قابلیت ښکاره کړی سم له هغه سره د الله تعالی امتحان ورباندی هم سختیږی لکه چه د بنی اسرائیلو د «ذبح البقرة» په قصه کښی هم داسی وشو. په حدیث کښی دی چه «نبی کریم صلی الله علیه وسلم» ارشاد وفرمایه چه «ای خلقو الله تعالی پر تاسی حج فرض کړی دی» یوه سری پوښتنه وکړه «ایا په هر کال کښی یا رسول الله صلی الله علیه وسلم!» ویی فرمایل «که ماویلی وی (هوا) نو هر کال به واجبیده او بیا به تاسی د هغه په اداء نه قادریدی. په هر هغه شی کښی چه زه تاسی آزاد پرېږدم تاسی هم له ما ځنی پوښتنی مه کوئ» په یوه حدیث کښی

ئى فرمايلى «په مسلمانانو كېنى هغه سړى لوى مجرم دى چه د ده په پوښتنى داسى يو شى حرام شوى وى چه هغه حرام نه و». په هر حال دا آيت د شرعى احكامو په نسبت د داسى بى ضرورته او له موضوع څخه لرى سوالونو وروڼه بندوى. پاتى شوه دا خبره چه په ځينو احاديثو كېنى مذكور ده چه «څو تنو سړيو د نبى كريم صلى الله عليه وسلم څخه چه د جزئى واقعاتو په نسبت لغو او چتى (بيكاره) سوالونه كول په دى آيت كېنى له هغو ځنى ممانعت كرى شوى دى». نو هغه هم زمونږ د دى تقرير څخه مخالف نه دى. مونږ په ﴿لَا تَسْأَلُوا عَنْ أَشْيَاءَ﴾ كېنى اشياء عام اخلو چه واقعاتو او احكامو دواړو ته شامل دى او په ﴿تَسْأَلُوا﴾ كېنى هم چه د بد لكيدلو په معنى ده هم تعميم واخيستل شى حاصل به ئى داسى شى چه نه د احكامو په باب كېنى فضولى او چتى (بيكاره) پوښتنى وكړئ او نه د واقعاتو په سلسله كېنى. ځكه ممكن دى هغه ځواب چه تاسى ته دركړ شى هغه ناوړ (كنده) او ناگوار ولويږى، مثلاً كه كوم سخت حكم راشى يا كوم قيد زيات شى. يا د داسى كومى واقعى اظهار وشى چه په هغى كېنى ستاسى فضيحت وى يا پر چتى (بيكاره) پوښتنى ترته او توبيخ وكړ شى دا ټول احتمالات تر ﴿تَسْأَلُوا﴾ لاندې داخل دى. باقى د ضرورى خبرى پوښتنه يا د هسى شېه رفع كول چه ناشى عن الدليل وى هيڅ مضايقه نه لرى. ﴿عَفَا اللَّهُ عَنْهَا﴾ عفو كرى ده الله له هغو تيرو پوښتنو د اشياو خو وروسته له دى نه نورى داسى چتى (بيكاره) پوښتنى مه كوئ) له دى نه خو يا مراد دا دى چه له دى شيانو څخه تير شو. يعنى كله چه الله تعالى د هغو په نسبت څه حكم نه دى راكرى نو انسان په هغو كېنى آزاد دى او الله تعالى به د داسى شيانو پوښتنى نه كوى لكه چه له دى ځنى د اصولو ځينى عالمانو دا مسئله استخراج كرى ده چه په گردو (ټولو) اشياو كېنى «اباحت» اصل دى يا دا چه له هغو فضولو سؤالاتو څخه چه پخوا كرى شوى دى الله تعالى تير شوى دى خو وروسته له دى نه احتياط وكړئ!

قَدْ سَأَلَهَا قَوْمٌ مِّنْ قَبْلِكُمْ ثُمَّ أَصْبَحُوا بِهَا كَافِرِينَ ﴿٢٦﴾

په تحقيق پوښتنه كرى وه د داسى خبرو يو قوم پخوا له تاسى بيا وگرځيدل پرى كافران (منكران)

تفسير: (لكه چه ښوديانو صالح عليه السلام ته ويلي وو چه له كانى څخه مونږ ته اوښه راوباسه او لكه بنى اسرائيلو چه له (اشموئيل) ځنى باچا غوښتى ؤ له پاره د غزا كولو كله چه (طالوت) باچا شو نو بيا ئى غزا ونه كړه او د عيسى عليه السلام نه د ده قوم خنجه طلب كرى وه) په صحيح حديث كېنى دى چه پخوانى قومونه د سوالو له كثرته او د خپلو انبياو عليهم السلام سره د اختلاف له سببه هلاك شول.

مَا جَعَلَ اللَّهُ مِنْ بَحِيرَةٍ وَلَا سَائِبَةٍ وَلَا وَصِيلَةٍ وَلَا حَامٍ وَلَكِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَكَثُرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٥٠﴾

نه دی روا کری الله له هیخ بحیری او نه سائبی او نه وصیلی او نه حام ولیکن هغه کسان چه کافران شوی دی تری دوی پر الله دروغ (بهتان) او دیر له دوی غنی نه پوهیږی (په حق او باطل).

تفسیر: بحیره - سائبه - وصيله او حام دا ګردی (تولی) د جاهلیت د زمانې له رسومو او شعائرو سره تعلق لری. مفسرینو د دغو په تفسیر کښی دیر اختلاف سره کری دی. ممکن دی له دوی غنی د هر لفظ اطلاق په مختلفو صورتونو باندی وشي. مونږ یواځی د سعید بن المسیب رحمة الله علیه تفسیر له صحیح بخاری رحمة الله علیه څخه نقلوو «بحیره» هغه ساکنی (ذی روح) ؤ چه شودی ئی د بتانو په نامه کیدی او له هغو غنی بل هیچا فایده نه آخیستله. «سائبه» هغه ساکنی و چه د بتانو په نامه لکه د هندوانو «ساند» خوشی کیده. «وصيله» هغه ښځه اوبښه وه چه پرله پسې ئی څو داسی جونګی (بچی) غیږولی وی چه په منځ کښی به ئی یو نر جونګی (بچی) نه ؤ او بیا به د بتانو په نامه خوشی ګرځیده. «حام» هغه نر اوبښ و چه پر خاصو څو اوبښو باندی به ختلی ؤ او بیا به خوشی کیده علاوه پر دی چه دا شیان د شرک د شعائرو غنی وو د هغو ساکنیانو (ذی روحو) غوښی او شودی او سپرلی (سورلی) او نور شیان چه الله جل جلاله حلال کری دی او ښائی چه خلق له هغو غنی منتفع شی پر هغو باندی د حل او حرمت قیود له خپل لوری ایښودل، ګواکي د خپل ځان له پاره د تشریع منصب تجویز کولو په شان ؤ. د دغو مشرکینو بل لوی ظلم دا ؤ چه د خپل شرک رسوم ئی د الله تعالی د خوښی او قربت ذریعه ګنله، نو دغه ځواب داسی ورکړ شو چه الله تعالی دا رسوم نه دی مقرر کری، د دوی مشرانو په الله تعالی دا بهتان ترلی ؤ چه اکثری بی عقلاو او عامو خلقو هم هغه منلی ؤ الغرض دلته ئ تنبییه فرمایلی ده، همغسې چه فضول او بیکاره سوالونه او په شرعی احکامو کښی تشدید او سختی پیښول جرم دی، له هغه غنی زیات لا دغه جرم دی چه بی د شارع له حکمه یواځی په خپلو آراؤ او اموالو سره حلالو او د حرامو تجویزونه وکړی.

وَإِذْ قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ قَالُوا حَسْبُنَا مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أُولَٰئِكَ هُمُ الَّذِينَ لَا يُعْقِلُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿٥١﴾

او کله چه وویل شی دوی ته چه راشئ تاسی هغه شی ته چه نازل کری

(رالیرلی) دی الله او (راشی) په لوری (د حکم) د رسول (د الله) نو وائی دوی بس دی مونږ ته هغه دین چه موندلی دی مونږ پر هغه (دین) پلرونه خپل آیا (بس دی دوی ته) اگر که وو پلرونه د دوی چه نه به پوهیدل په هیڅ شی او نه به ئی لاره موندله (حق ته).

تفسیر: د جاهلانو له گردو (تولو) ځنی لوی حجت هم دغه دی «هغه کار چه مونږ ته له پلرونو او نیکه گانو ځنی رایاتی دی، آیا مونږ له هغه ځنی څرنگه مخالفت وکړو؟» نو دوی ته وروښودل شول «که ستاسی اسلاف له بی عقلی یا گمراهی د هلاکت په ژوره کنده کښی لویدلی وی، نو آیا تاسی هم د هغو پر قدم (پله) باندی درومی؟» حضرت شاه صاحب لیکي «که د پلار حال معلوم وی، چه د حق تابع او د علم خاوند ؤ نو د هغه لاره دی ونیسی! که نه (د پلار متابعت) عبث دی.» یعنی کیف مالتفق د ږندو په شان تقلید جائز نه دی.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا عَلَيْكُمْ أَنْفُسَكُمْ لَا يَضُرُّكُمْ مَنْ ضَلَّ إِذَا اهْتَدَيْتُمْ
إِلَى اللَّهِ فَرِّجْكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٥٠﴾

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو!) لازمه ونیسی پر ځانونو (اصلاح او ساتنه د) ځانونو او نفسونو خپلو هیڅ زیان نه رسوی تاسی ته (گمراهی د) هغه چا چه گمراه شوی دی کله چه په سمه صافه لاره اوسئ تاسی (خاص) طرف د الله ته بیرته ورتله ستاسی دی د تولو، نو خبر به کړی (الله په قیامت کښی) تاسی په هغو عملونو چه وئ تاسی چه کول به مو (په دنیا کښی)

تفسیر: یعنی که کفار د خپلو پلرونو او نیکه گانو له چټی (بیکاره) تقلیده، له دومره پند او پوهی سره هم نه راگرځی، نو تاسی مه غمجن کیږئ! زیات له دی نه خپل ځان مه ربروئ (تکلیف کوئ) د بل چا له گمراهی ځنی تاسی ته هیڅ زیان نه دررسیږی! په دی شرط چه تاسی پر سمه لاره تگ وکړئ! سمه لاره هم دا ده چه انسان ایمان او تقوی غوره کړی او له بدی څخه خپل ځان وژغوری (وساتی)، او د نورو د اصلاح او ژغورلو (بیچ کولو) له پاره امکانی زیار (محنت) وکاپی او کوښښ وکړی، که بیا هم خلق له بدو کارونو څخه لاس وانخلي نو هغه هیڅ زیان نه لری. که له دی آیت ځنی داسی یو مطلب واخیست شی «کله چه یو سری خپل لمنځونه او روژی او نور واجبات په ښه دول (طریقه) سره اداء کړی، نو د «امر بالمعروف نهی عن المنکر» له ترکه ده ته هیڅ یو تاوان نه رسیږی بیخی غلط دی.» د «اهتداء» لفظ

«امر بالمعروف» او د هدايت نورو گردو (تولو) وظائفو لره شامل دی. او له سره نه ښائی چه يو مسلمان سړی داسی ووائی «د بل چا گمراهی ماته ضرر نه رسوی» ځکه چه دغه خو په خپله ښه خبره نه ده چه سړی د بل له منکره مانع نشی. که تا لید چه راغی پروند په کوهی باندی

چوپ گناه ده غږ پری وکره لاله وړاندی

اگر که په دی آیت کښی د خبری مخ د مسلمانانو په لوری دی، لیکن په هغه سره د هغو کفارو تنبیه هم مقصود ده چه د خپلو پلرونو او نیکونو د حق له لاری ځنی کاپه شوی هم وی نو بیا هم تاسی عمداً د هغو پیروی کوئ؟ ولی خپل ځانونه په دغه چتی (بیکاره) متابعت سره د هلاکت په کنده کښی اچوئ؟ اوس هغوی پریودئ - او د خپلو عاقبتونو په فکر کښی ولویږئ! او په خپلو گټو او نقصانونو په ښه شان وپوهیږئ! که پلرونه او نیکونه گمراهان وی - او د دوی اولاده پر خلاف د هغوی پر سمه لاره تگ وکړی - نو د پلار او نیکه نه داسی مخالفت اولادی ته له سره مضر نه دی - داسی خیالات بیخی ناپوهی او جهالت دی چه «په هیڅ یوه حال کښی اولادی ته نه ښائی چه د پلار او نیکه له طریقې څخه خپل قدم چپ او مخالف کیږدی، که نه پوزه به ئی پری شی؟». عقلمنو لره ښائی چه د انجام خیال ولری! ځکه چه وړاندی او وروسته د الله تعالی په مخ کښی ټول سره یو ځای وړاندی کیدونکی دی او هلته به له هر چاسره خپل عمل مل وی او خپله جزا به ومومی او خپل کرلی به ریښی. ﴿إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَّسُولُ اللَّهِ﴾ الآية - خاص طرف د الله ته بیره ورتله ستاسی دی د تولو، نو خبر به کړی الله په قیامت کښی تاسی په هغو عملونو چه وئ تاسی چه کول به مو) یعنی هغه چه گمراه پاتی شوی او هغه چه لاره ئی موندلی د هغو تولو نیک او بد عملونه او نتائج به هغو ته ورمخامخ کیږی.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا شَهَادَةٌ بَيْنَكُمْ إِذَا حَضَرَ أَحَدُكُمُ الْمَوْتُ حِينَ الْوَصِيَّةِ أَتَيْنَ
ذَوَعَدَلٍ مِّنْكُمْ أَوْ آخَرٍ مِّنْ غَيْرِكُمْ إِنْ أَنْتُمْ صَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَاصْبِرْتُمْ
مُصِيبَةُ الْمَوْتِ تَحْسَبُوهَا مِنْ بَعْدِ الصَّلَاةِ فَيَقْسِمُ بِاللَّهِ إِنْ اَرْتَبْتُمْ لَا نَشْتَرِي
بِهِ ثَمَنًا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ وَلَا نَنْتَكُمُ شَهَادَةً اللَّهُ إِنَّا إِذَا الْمِنَ الْإِنشِينَ ﴿٥٦﴾

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو!) شهادت په منځ

ستاسی کښی کله چه حاضر شی یوه د ستاسی ته (علامی د) مرگ په وخت د وصیت کښی (شهادت) د دوو تنو دی چه دواړه خاوندان د عدل (انصاف) وی له تاسی (مسلمانانو) څخه یا دوه تنه نور شاهدان غیر له تاسی (مسلمانانو یعنی د غیر مسلم) که تاسی سفر مو کاوه په ځمکه کښی بیا ورسیری تاسی ته مصیبت د مرگ (هسی دوه تنه نور) چه بندوی به تاسی دغه دواړه وروسته له لمانځه (د مازیگر) نو قسم دی وکړی دواړه په الله که شکمن ییغ تاسی (په شهادت د دوی کښی او وائی به) نه بدلوو په دی قسم سره مال اکر که وی دا (مشهود له) خاوند د خپلوی (هم) او نه پتوو مونږ شاهدی د الله بیشکه مونږ په وخت د پتولو د شهادت کښی خامخا له گناهکارانو به یو.

تفسیر: یعنی (شاهدان درول په وخت د څنکدن په وصیت کښی دوه تنه دی چه دواړه خاوندان د عدل او انصاف له خپلوانو ستاسی یا له نورو مسلمانانو وی. او) دا بهتر دی. باقی که دوه تنه نه وی یا معتبر نه وی، بیا هم هغه «وصی» درولی شی. او له شاهد ځنی دلت مراد «وصی» دی د هغه اقرار او اظهار ئی په شاهدی سره تعبیر وفرمایه (اثنان په اعتبار د شهادت محذوفه سره خبردی). ﴿مِنْ بَعْدِ الصَّلَاةِ﴾ یعنی وروسته د مازیگر له لمانځه څخه چه هغه د اجتماع او قبول وخت دی. ښائی چه دوی وویږی او په دروغو سره قسم ونه خوری. یا پس له بل کوم لمانځه یا «وصی» چه پر هر مذهب وی د هغه د لمانځه پسې. ﴿اِذَا لَمْ يَكُنِ الْوَلِيُّ﴾ بیشکه مونږ په وخت د پتولو د شهادت کښی خامخا له گناهکارانو به یو) یعنی کله چه د تولو ورنگ الله جل جلاله ته دی نو له ورنگه پخوا ښائی چه گرد (تول) کارونه برابر کرل شی! چه له هغو ځنی یو ضروری او اهم کار وصیت او د هغه متعلقات دی. په دی آیتونو کښی ئی د وصیت ډیری ښی طریقی تلقین فرمایلی دی یعنی که مسلمان د مر کیدلو په وخت کښی خپل مال او نور شیان بل چاته حواله کړی نو دا بهتره ده چه دوه معتبره مسلمانان دی پری شاهدان ونیسی! که مسلمانان پیدا نشی. لکه چه په سفر یا نورو مواقعو کښی داسی اتفاق ولویږی نو دوه کافران دی «وصی» ودرول شی! بیا که وارثانو ته شبه ولویږی چه دغو کسانو به څه مال پت کړی وی او وارث پری دعوی وکړی. او د دغی دعوی له پاره شاهدان ونه لری نو هغه دواړه کسان دی قسم وخوری چه مونږ هیڅ نه دی پت کړی او مونږ د کومی طمعی او قربابت له سببه دروغ نه شو ویلی او که ئی ووايو نو گنهکار به یو.

فَإِنْ عُرِيَ عَلَى آثِمًا اسْتَحَقَّ إِثْمًا فَآخَرُ يَفُومِنْ مَقَامِهَا
مَنْ الدِّينِ اسْتَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْأَوَّلَيْنِ فَيُقْسِمُ بِاللَّهِ

لَشَٰهَادَتِنَا أَحَقُّ مِنْ شَهَادَتِهِمَا وَمَا عٰثَدَيْنَا اِنَّآ اِذَا الْبِٰسَ الظَّٰلِمِيْنَ ﴿٥﴾

نو که اطلاع حاصله کړه شوه پر دی چه بیشکه دا دواړه مستحق شوی دی د گناه (حقې خبرې د پتولو په سبب) نو نور دوه شاهدان دی ودریږی په ځان د دی دواړو (حلف ته او که یو تن وی هم څه مضایقه نه لری) له هغو کسانو چه ثابت شوی دی پر هغو (وصیت یا شاهی دغسی دوه تنه نور چه) قریبان وی (میت ته یا غوره وی) نو قسم دی وکړی دا دواړه په الله چه خامخا شاهی زمونږ ښه حقه (او رښتیا) ده له شاهی د هغو (رومبنيو) څخه او څه تجاوز مو نه دی کړی بیشکه مونږ په دغه وخت (د تجاوز) کښی خامخا له ظالمانو به یو.

تفسیر: یعنی که له قرائنو او آثارو ځنی د وصیانو کوم قسم (لوړه) دروغ ښکاره شی او دوی د شرعی شهادت په ذریعه خپل صداقت ثابت نشی کړی، نو د میت وارثانو ته دی قسم ورکړی شی چه دوی ته د وصیانو د دی دعوی د واقعیت هیڅ علم او خبر نشته او دا چه دغه شاهی د وصیانو له شهادت ځنی زیات احق بالقبول (یعنی د قبول دپاره ډیر مستحق دی) د دی آیتونو شان نزول دا دی یو مسلمان چه (بدیل) نومیده له دوو سړیو (تمیم) او (عدی) سره «چه په هغه وخت کښی نصرانیان وو» د تجارت په قصد (شام) ته رهی (روان) شول، کله چه (شام) ته ورسیدل (بدیل) رنځور شو او د خپل مال فهرست (نوملیک) ئی ولیکلو او په خپلو اسبابونو کښی ئی کیښود او د هغه نوملیک اطلاع ئی خپلو دغو دواړو ملگرو ته ور نه کړه، کله چه مرض ئی شدت وکړ نو ده خپلو دغو دواړو نصرانی ملگرو ته وصیت وکړ چه زما دا ټول اسباب زما وارثانو ته ورسوئ! لکه چه دوی هغه گرد (ټول) اسبابونه له ځانه سره یووړل او د ده وارثانو ته ئی وروسپارل، مگر یو د سپینو زرو جام ئی (چه پری د سرو زرو ملمع او نقش او سینگار ؤ) تری ستون کړ، کله چه د وارثانو په لاس کښی هغه فهرست (چه د اسبابونو په منځ کښی وو) هم ولوید دوی له هغو وصیانو ځنی پوښتنه وکړه چه «آیا مری د دی مالونو له منځه څه مال خرڅ کړی هم دی؟ یا ئی ناروغی ډیره ځنډیدلی (اوږده شوې) او پری دارو درمل شوی؟ او څه مال ئی په معالجه کښی لگیدلی دی؟» دوی د دی دواړو سوالو ځواب په نفی سره ورکړ. آخر دا معامله د حضرت فخر کائنات رسول الله صلی الله علیه وسلم په حضور کښی تقدیم شوه، څرنګه چه له وارثانو سره شاهدان نه وو نو هغو دی دواړو نصرانیانو ته په دی الفاظو سره قسم ورکړ، چه «مونږ د هغه مری په مال کښی هیڅ ډول (طریقه) خیانت نه دی کړی او نه مو څه شی له هغه څخه پټ کړی دی،» نو د دی قسم خوړلو له امله (وجبی) د دغو وصیانو په ګټه فیصله وکړی شوه څو موده وروسته دا خبره څرګنده شوه چی دوی هغه جام په یو زرګر باندی په مکه معظمه کښی خرڅ کړی (پلوری) دی د دغی خبری پوښتنه چی له دوی ځنی وشوه نو دوی وویل

چه «هغه مو له (بدیل) څخه په بیع اخیستی (پیرودلی) ؤ» کله چه د پیرودلو شاهد نه ؤ موجود نو څکه مو په هغه باندی په خپل اول اظهار کښی اقرار ونه کړ خو زمونږ تکذیب ونه کړ شی، «
د «بدیل» وارثان بیا د رسول الله مبارک په حضور مشرف شول او خپله دعوی ئی مرافعه کړه، دا
غلی د اول صورت په عکس وصیان د شراء «د پیرودلو» مدعیان وو او وارثانو له هغه څنی انکار
درلود (لرلو). او د شاهدانو د نشتوالی له سببه د وارثانو له منځه هغو دوو کسانو چه له میت
سره ئی ډیر نژدی قرابت درلود (لرلو) قسم یاد کړ چه هغه جام د هغه میت مملوک و. او دی
دواړو نصرانیانو په دروغو سره قسم یاد کړی دی. په پای (آخر) کښی هغو نصرانیانو همغه
قیمت (یو زر درهمه) د (بدیل) وارثانو ته ورکړی چه له هغه زرگر څخه ئی د هغه جام په بدل
کښی اخیستی وی.

ذٰلِكَ اَدْنٰى اَنْ يَّاتُوْا بِالشَّهَادَةِ عَلٰى وَجْهِهَاۤ اَوْ يَخَافُوْا اَنْ تُرَدَّ اِيْمَانُۙ بَعْدَ اِيْمَانِهِمْ
وَاتَّقُوْا اللّٰهَ وَاَسْمِعُوْا اللّٰهَ لَا يَهْدِيَ الْقَوْمَ الْفٰسِقِيْنَ ۝۱۰۸

دا (تیر حکم چه رد کول د قسم دی پر وارثانو) ډیر نژدی دی دی ته چه
راتله وکړی دا «شاهدان» په شاهی سره په هغه شان چه حق دی د دی او
(نژدی دی دی ته) چه وویږی دوی له دی نه چه بیرته به رد کړل شی
قسمونه (په ورته ؤ) پس له قسمونو د دغو (وصیانو) او وویږی تاسی له الله
(او په دروغو قسم مکوی!) او واورئ تاسی (د الله احکام) د زړه په غوږونو
سره) او الله نه ښیي سمه صافه لاره (د خیر او د جنت) قوم فاسقانو ته.

تفسیر: یعنی که وارثانو ته شبهه پیدا شی نو د قسم ورکولو حکم ورته شته. خو د قسم له ویری
اول دروغ ونه وائی بیا که د دوی خبری دروغ ښکاره شی نو ورته دی قسم وخورئ، دا هم د
دی له امله (وجی) چه دوی هم په قسم کښی (تگی) ونه کړی او وپوهیږی چه هم دا قسم پر مونږ
هم اوړی. کذا فی «موضح القرآن». ﴿وَاتَّقُوا اللَّهَ﴾ الآية - او وویږی تاسی له الله څکه چه د
الله تعالی د نافرمانی کونکو انجام رسوائی او ذلت دی او دوی د حقیقی بری او کامیابی مخ
له سره نشی کتلی.

يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَا اجِبتُمْ

(پاد کړئ) هغه ورځ چه جمع به کړی الله ټول رسولان پس ویه وائی (الله رسولانو ته) چه څه ځواب درکړی شوی و تاسی ته (له طرفه د امتیانو ستاسی په دنیا کښی چه بلل تاسی دوی توحید ته)

تفسیر: دغه پوښتنه به محشر کښی د گردو (ټولو) په منځ کښی له انبیاءو علیهم السلام ځنی کیږی یعنی لکه چه په دنیا کښی تاسی د حق تعالیٰ له حق پیغام سره خلقو ته تللی وئ نو دوی ستاسی د هغه دعوت ځواب څرنگه درکړی دی او تر کومه ځایه پوری د دعوت الله اجابت ته حاضر شوی دی؟. په پخوانی رکوع کښی ئی دا راضولوی وه چه د الله تعالیٰ په حضور کښی پخوا له ورته د وصیت او نورو په ذریعه تاسی د دنیوی امورو سرشته او انتظام برابر کړئ اوس دا فرمائی چه د آخرت سوال او ځواب ته ځانونه تیار کړئ!

قَالُوا لَا عِلْمَ لَنَا إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ٩

ویه وائی (کرد (ټول) رسولان الله ته) نشته هیڅ علم مونږ ته (ستا د علم په مخکښی یا الله!) بیشکه ته چه ئی هم ته ئی لوی عالم په غیبو (اسرارو هم نو بی له ویلو زمونږ هم د دوی منل او نه منل درښکاره دی)

تفسیر: د محشر په هولناکه ورځ کښی چه د قهار الله جلالی شان په خپل انتهائی ظهور سره وی د لویانو او اکابرو فکر او هوښ به په ځای نه وی د اولوالعزمو انبیاءو په ژبو به هم «نفسی» «نفسی» الفاظ جاری وی په دغه وخت کښی به د انتهائی خوف او خشیت له سببه د (حق تعالیٰ) د سوال ځواب په «لاعلم لنا - نشته هیڅ پوهه مونږ ته» سره ورکوی. او له دی نه ماسوا بل څه نشی ویلی. بیا کله چه د بنیادمانو د فخر زمونږ د نبی اکرم صلی الله علیه وسلم په برکت پر گردو (ټولو) د الله تعالیٰ د لطف او رحمت کتنه کیږی، نو وروسته له هغه د عرض کولو لږ څه جرئت د نورو پیغمبرانو له پاره هم پیدا کیږی له حسن او مجاهد او نورو (رحمهم الله تعالیٰ) ځنی هم داسی منقول دی لیکن د ابن عباس رضی الله تعالیٰ عنه په نزد د «لاعلم لنا» مطلب دا دی چه ای خدایه! ستا د کامل او محیط علم په مقابل کښی زمونږ هیڅ پوهه او علم نشته گویا دا الفاظ د «خدای سره د ادب» په ډول (طریقه) وائی د ابن جریج رحمه الله علیه په نزد د «لاعلم لنا» څخه دا مراد دی چه مونږ ته نه دی معلوم چه وروسته له مونږ ځنی هغو څه کړی! او څه ئی نه دی کړی؟ ځکه چه مونږ یواځی د دوی په هغو افعالو او احوالو خبریدلو چه دوی زمونږ په مخکښی ظاهراً کول، د بواطنو او سرائرو علوم خو یواځی له تا علام الغیوب سره

دی. د هم دی سورت په راتلونکی (۱۶) رکوع کښی د حضرت مسیح علیه السلام له ژبی نه هغه ځواب چه په (۱۱۷) آیت کښی نقل شوی دی «وکنتم علیهم شهیدا» دا وروستی معنی تائیدوی او په صحیح حدیث کښی دی کله چه په حوض باندی د ځینو په باره کښی زموږ رسول کریم صلی الله علیه وسلم داسی وفرمائی چه «هؤلاء اصحابی!» نو داسی ځواب به اوری «لا تدری ما احدثوا بعدک؟» نه ئی خبر چه له تا شخه وروسته دوی څه حرکات کړی دی.

تنبیه: غالباً دغه د «المائدة» (۱۱۰) آیت د هم دی (۱۵) رکوع (چه له دی کښی شخه (۳) کښی وروسته شروع کیږی د راتلونکی (۱۶) رکوع د (۷) کښی شخه شروع مومی) تمهید دی رومی خپل لوی احسانات ور په یادوی او ورسته هغه پوښتنی کیږی چه په هم دغه (۱۵) رکوع کښی راځی.

إِذْ قَالَ اللَّهُ لِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ اذْكُرْ نِعْمَتِي عَلَيْكَ وَعَلَىٰ وَالِدَتِكَ

(یاد کړئ) هغه وخت چه وبه فرمائی الله ای عیسی زوی د مریمی یاد کړه احسان زما پر تا او په مور ستا (چه غوره کړی می وه پر ښځو د زمانی خپلی)

تفسیر: اول پر اولاد احسان کول من وجه په مور باندی احسان دی، هغو نورو ظالمو خلقو چه پر (حضرت صدیقی بی بی مریمی) تهمتونه کول حق تعالی د دی د برائت او نزاهت له پاره حضرت عیسی علیه السلام برهان مبین وگرځاوه او د مسیح علیه السلام له تولده پخوا او وروسته ئی حضرت بی بی مریمی ته عجیبی او غریبی ښی ورښکاره کړی چه گردی (تولی) د دوی د تقوی او تسکین باعث شوی دی، دغه احسانات بلاواسطه پر دی باندی وو.

إِذْ أَيْدَتُكَ بِرُوحِ الْقُدُسِ تَكَلَّمَ النَّاسُ فِي الْمَهْدِ وَكَهَلًا وَإِذْ عَلَّمْتُكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَإِذْ تَخْلُقُ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ بِأِذْنِي فَتَنْفَخُ فِيهَا فَتَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِي وَتُبْرِئُ الْأَكْمَةَ وَالْأَبْرَصَ بِأِذْنِي وَإِذْ تُخْرِجُ الْمَوْتَىٰ بِأِذْنِي

کله چه قوت می درکړی ؤ تاته (ای عیسی) په روح القدس (جبریل یا انجیل

یا اسم اعظم یا عیسوی روح) سره چه خبری به دی کولی له خلقو سره په مهد (د مور په غیر یا په ځانگو یا په طفولیت) کښی او په حال د کهولت (پوره عمر) کښی، او کله چه می درزده کړ تاته کتاب (لیکل) او حکمت (د شرعی احکامو د ژورو خبرو علم) او تورات او انجیل او کله چه جوړه به دی کړله له ختو ځنی په مثل د صورت د مارغه په اذن (حکم) زما پس پوکول به دی په هغه صورت کښی پس شو به هغه (هیئت) مارغه په اذن (حکم) زما او روغول به دی مورزادی پوند او برگ (پس) په اذن (حکم) زما، او کله چه راییستل به دی مری (له قبرونو څخه او ژوندی کول به دی) په اذن (حکم) زما

تفسیر: «په طفولیت کښی به دی خبری کولی» د دی ذکر په (۱۶) جزء د «مریم» د سورت په (۳۰) آیت (۲) رکوع کښی راځی. ﴿لَقَدْ عَلَّمْنَاهُ الْاِلٰهَ الْاَوَّلٰی﴾ الایة - تعجب دی چه عیسیان د حضرت مسیح علیه السلام د «تکلم فی المهد» هیڅ ذکر نه دی کړی. هو! دا ئی لیکلی دی چه مسیح علیه السلام په دولس کلنی د یهودانو په منځ کښی داسی حکیمانه دلائل او براهین بیان فرمایلی دی چه گرد (تول) علماء تری عاجز او مبهوت پاتی شوی دی. او سامعینو په شاباس او آفرین ویلو باندی پیل (شروع) وکړ، هسی خو په «روح القدس» سره حسابالمراتب ذکر د انبیاء علیهم السلام بلکه د ځینو مؤمنانو تائید هم کیږی، لیکن حضرت عیسی علیه السلام ته چه وجود ئی هم د «جبرئیلیه نفخی» څخه شوی دی کوم خاص قسم فطری مناسبت او تائید حاصل دی چه هغه د انبیاء د تفضیل په صدد کښی بیان شوی دی

﴿تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ مِنْهُمْ مَنْ كَلَّمَ اللَّهُ وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ ذُرِّيَّتَ وَإِنَّا بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ الْيَقِيْنِ وَآلِئِنَّاهُ يَزُوْرُ الْقُدُسِ﴾ (د ۳ جزء ابتداء د البقرة ۲۵۳ آیت ۳۳ رکوع) د «روح

القدس» مثل په (عالم الارواح) کښی داسی وگڼئ لکه چه د مادیاتو په عالم کښی کهربانی (برقی) خزانه ده. د دی خزانی مدیر له معینه اصولو سره سم کرنټ (قوه) پیدا کوی او په هغو اشیاء کښی چه د برق اثر ورسپړی، دغه کنکشن جوړوی او فوراً لار او ساکن ماشینونه په ډیر زور او شور سره گرځوی او چورلوی ئی، که پر کوم رنځور باندی د برقی عملیاتو اجراآت وکړی شی نو په شلو او شوتو اعضاؤ او بیحسه اعصابو کښی د برق له رسیدلو ځنی حس او حرکت پیدا کیږی. په ځینو وختونو کښی د داسی یوه رنځور په حلقوم کښی چه ژبه یی بیخی بنده او له خبرو پاتی وی د برقی قوت په رسیدلو سره د وینا قوت پیدا کیږی تر دی چه ځینی عالی ډاکتران خو داسی دعوی هم کوی (لکه چه فرید وجدی په دائرة المعارف کښی لیکلی دی) چه د هر ډول (طریقه) ناروغتیا علاج په برقی قوی سره کیدی شی کله چه د دی عادی مادی برق «بریشنا» حال داسی دی، تاسی په خپله اندازه وکړئ چه د «عالم الارواح» په برق کښی چه د هغه خزانه «روح القدس» ده څومره قوت او طاقت به وی؟ حق تعالی د حضرت عیسی

عليه السلام د مبارک وجود تعلق له «روح القدس» سره تر يوه داسې خاص نوعيت او اصول لاندې ايښی دی چه د هغه تاثیر د روحيت او تجرد په غلبه او د حيات په خاصو آثارو کېښی ظاهر شوی دی. په «روح الله» سره ملقب کيدل، په وړوکتوب، غلमितوب او زړښت کېښی يو شانی خبری کول، د الله تعالیٰ په حکم سره د حيات د افاضی د قبولولو له پاره د خاورين کالبت تيارول او په کېښی باذن الله د حيات روح پوکول، د مایوس العلاجو ناروغانو بی د عادی اسبابو او وسائلو په کار اچولو باذن الله جوړ او روغ او بی عيبه او مفید گرځول حتی د مری په تش تور کالبت کېښی باذن الله بیا روح اچول، د بنی اسرائیلو ناپاکی پلمی (تدبیرونه) د الله په امر سره وړانول، او د الله جل جلاله په قدرت پر آسمان ختل او د ده پر طیبه حيات د دومره لوی عمر هیڅ یو اثر نه لويدل او داسی نور دا گړد (تول) آثار د همغه خصوصي تعلق څخه پیدا شوی دی چه الله تعالیٰ په یوه مخصوص نوعيت او اصول د ده او د «روح القدس» په منځ کېښی قائم فرمایلی دی. له هر رسول سره د الله تعالیٰ څه امتیازی معاملی وی چه د هغو د عللو او اسرارو احاطه همغه علام الغیوب سره وی هم دغو امتیازاتو ته د علماؤ په اصطلاح «جزئی فضائل» ویل کیږی، له داسی شیانو څڼی کلی فضایل نه ثابتیږی څه چه تری «الوہیت» ثابت شی. په «اذتخلق من الطین» کېښی د «خلق» لفظ محض په صوری او حسی لحاظ استعمال کړی شوی دی، که نه حقیقی خالق خو له «احسن الخالقین» څڼی ماسوا بل هیڅوک نه دی. د هم دی له امله (وجی) د «باذنی» تکرار څو څو ځلی راغلی دی او په «آل عمران» کېښی د حضرت مسیح علیه السلام له ژبی د «باذن الله» تکرار کړی شوی دی په هر حال هغه خوارق چه په دی آیتونو او د دی نه پخوا په «آل عمران» کېښی حضرت مسیح علیه السلام ته منسوب شوی دی له هغو څڼی انکار یا پکښی تحریف یواځی د همغه ملحد کار کیدی شی چه «آیات الله» د خپل شخصی عقل تابع گرځول غواړی. باقی همغه خلق چه د قدرت په قانون نامه سره د «خوارقو او معجزاتو» څخه انکار کوی د هغه ځواب په یوه مستقل مضمون کېښی ورکړی شوی دی چه د هغه له مطالعی څخه ان شاء الله د تولو شکونو او شبهاتو ازاله کیدی شی.

وَإِذْ كَفَفْتُ بَنِي إِسْرَءِيلَ عَنْكَ إِذْ جِئْتَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ
فَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ إِنْ هَذَا إِلَّا أَسْحَرُكُمْ مَبِينٌ ۝

او کله چه می بند کړ (شر د) بنی اسرائیل له تانه (ای عیسیٰ چه ستا د قتل اختیار ئی کړی ؤ) کله چه راوړی ؤ تا دوی ته واضح دلائل نو وویل هغو کسانو چه کافران شوی وو له دوی څڼی چه نه دی دغه معجزی ستا مگر سحر دی ښکاره (هر چاته)

تفسیر: معجزات او فوق العاده تصرفاتو ته به ئی سحر جادو (کودی) ویلی او په پای (اخیر) کښی ئی د حضرت مسیح علیه السلام وژلو ته ملا وتړله حق تعالیٰ په خپل لطف او کرم سره حضرت مسیح علیه السلام آسمان ته وخیژاوه په دی ډول (طریقه) یهودان د خپل ناپاک مقصد په پای (اخیر) ته رسولو کښی ناکام شول.

وَإِذْ أُوحِيَ إِلَى الْخَوَارِجِ أَنْ آمِنُوا بِي وَبِرَسُولِي قَالُوا آمَنَّا وَاشْهَدْ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿١١١﴾ إِذْ قَالَ الْخَوَارِجُ إِنَّ ابْنَ مَرْيَمَ هَلْ يَسْتَطِيعُ رَبُّكَ أَنْ يُنْزِلَ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ قَالُوا اللَّهُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١١٢﴾

او کله چه په زړونو کښی می ور واچول (او امر می وکړ د عیسیٰ په ژبه قوم د عیسیٰ) حواریونو ته چه ایمان راوړئ تاسی په ما (چه ستاسی الله یم) او په رسول زما (چه عیسیٰ دی، نو) وویل حواریونو چه ایمان مو راوړی دی (په الله او عیسیٰ) او شاهد اوسه (ای عیسیٰ) په دی چه بیشکه مونږ مسلمانان یو (غاړه ایښودونکی حکم د الله ته) کله چه وویل حواریونو چه ای عیسیٰ زوی د مریمې آیا قبلوی رب ستا (دا سوال) چه نازلی کړی پر مونږ ډکی خونچکی له (طرفه د) آسمانه، وویل (عیسیٰ) وویړیئ له الله (په داسی سوالونو کښی) که یی تاسی مؤمنان (په قدرت د الله او نبوت زما)

تفسیر: «یستطیع» ئی ځکه وویل چه ستا په رعایت او دعاء مونږ ته د«خرق عادت» په ډول (طریقه) نه دی معلوم چه داسی کولی شی؟ که نشی کولی؟.

﴿مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ﴾ ډکې خونچکلې طرفه دآسمانه) یعنی دآسمان له لوری بېله زحمته روزی راوړسېږی. داضروری نه ده چه هغه دې فقط دجنت له دستر خان څخه وی .

﴿قَالُوا اللَّهُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ﴾ وویل عیسیٰ چه وویړیئ له الله په داسی سوالونو کښی که یی تاسی مؤمنان په قدرت د الله او نبوت زما ایماندار بنده ته دا لایقه نه ده چه داسی فوق العاده غوښتنی وکړی او پاک الله وازمائی اګر که د ده له لوری د ډیری زیاتی مهربانی اظهار هم وشي، ښائی چه روزی په همغو ذرائعو سره وغوښتله شی چه د قدرت له خوا د هغه د تحصیل له پاره مقرری شوی دی، کله چه بنده له الله تعالیٰ ځنی وویړی او تقویٰ اختیار کړی او یواځی په الله تعالیٰ باندی اعتماد او اعتقاد ولری نو حق تعالیٰ ده ته له داسی غایه روزی ورسوی چه له هغه غایه ئی وهم او گمان هم نه وی ﴿وَمَنْ يَشَقِ اللَّهُ يَجْعَلْ لَهُ عَزَاجًا وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ﴾ الآية - (۲۸) جزء دالطلاق (۲ او ۳) آیت (۱) رکوع.

قَالُوا نُرِيدُ أَنْ نَأْكُلَ مِنْهَا وَتَطْمَئِنَّ قُلُوبُنَا وَنَعْلَمَ أَنْ قَدْ صَدَّقْتَنَا وَنَكُونَ عَلَيْهَا مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٧٠﴾

وویل (حواریونو) اراده لرو مونږ (په دغه سوال سره) چه وخورو له (خورو د) دغی (خونچی) او مطمئن شی (په دغه خوراک سره) زړونه زمونږ او پوه شو مونږ په دی چه په تحقیق رشتیا ویلی ؤ تا مونږ ته (چه زه رسول الله یم د دی معجزی په اظهار سره) او اوسو مونږ پر دی (خونچی) له شاهدانو ځنی (هغوی ته چه غائبان دی یا له کتونکو).

تفسیر: یعنی د ازموینی له پاره ئی نه غواړو، بلکه د برکت په امید ئی غواړو چه له غیبه بی محنته روزی راوړسیدی څو د زړه په اطمینان او ډاډینه سره د الله تعالیٰ په عبادت کښی لکیا شو او د هغو غیبی خبرو ځنی چه تا د جنت د نعمتونو په نسبت راته کړی دی یوه وړوکی نمونه په سترگو هم وگورو او کامل یقین حاصل کړو او د یوه عینی شاهد غوندی مونږ پر هغه شاهدان شو او دغه معجزه تل مشهوره پاتی شی. ځینی مفسران نقل کوی چه حضرت مسیح علیه السلام وعده فرمایلی وه چه تاسی الله تعالیٰ ته دیرش ورځی روژی ونیسئ! نو هر څه چه وغواړئ! هغه به درکړی شی! حواریونو روژه ونیوله او مائده (خونچه) ئی وغوښته او د « ونعلم ان قد صدقتنا » څخه هم دغه مراد دی. والله اعلم.

(نو کله چه معلوم شو چه دغه سوال د حواریونو د تعنت او سرکشی له پلوه نه دی بلکه د یقین د زیاتوالی له پاره دی نو).

قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا أَنْزِلْ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ تَكُونُ لَنَا عِيدًا لِأَوَّلِنَا وَآخِرِنَا وَآيَةً مِنْكَ وَارْزُقْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿٧١﴾

وویل عیسی زوی د مریمی ای الله! ربه زمونږ رانازل (راښکته) کړه پر مونږ باندی دکه خونچه له (طرفه د) آسمانه چه شی (وخت د نزول د دغی دکی خونچی) مونږ ته اختر له پاره د پرومینیو زمونږ او د وروستنیو زمونږ او (بل) دا چه شی دغه خونچه) دلیل له تانه (ستا په قدرت او ځما په نبوت او

صداقت) او روزی راکره مونږ ته او هم ته ئی (خیر) غوره د روزی ورکونکو.

تفسیر: یعنی هغه ورځ (چه مائده له آسمانه پکښې نازل شې) زمونږ د پخوانیو او وروستیو په حق کښې به اختر شې چه تل زمونږ قوم هغه ورځ د یادگار په ډول (طریقه) اختر وگرځوی. له دی تقریر سره سم د ﴿تَكُونُ لَكُمْ عِيَا﴾ اطلاق داسې شو لکه چه د ﴿الْيَوْمَ اكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ﴾ د آیت په متعلق په (بخاری) شریف کښې د یهودانو دغه مقوله نقل شوی دی «انکم تقرؤن آیه لونزلت فینالآ تخذناها عیدا» همغسې چه د آیت له اختر گرځولو ځنی مطلب د هغه آیت د «يوم النزول» عید گرځول دی (کما هو مصرح فی الروایات الاخر) پر هم دی باندی د مائدی اختر هم قیاس کړئ. وائی چه هغه مائده (خونچه) په یکشنبې (اتبار) کښې نازل شوه چه د نصرانیانو په نزد همغه د هفتی (اونی) اختر دی لکه چه زمونږ مسلمانانو له پاره جمعه ده. ﴿وَارْزُقْنَا وَآتَتْ خَيْرَ الرِّزْقِ﴾ او روزی راکره مونږ ته او هم ته غوره د روزی ورکونکو ئی! یعنی بی له ستومانی او کسبه رزق او روزی راعطا کړه! چه ستا په دربار کښې د هیڅ شې کمی نشته او تاته دغه عطا ډیره آسانه ده.

قَالَ اللَّهُ إِنِّي مُنَزِّلُهَا عَلَيْكُمْ فَمَنْ يَكْفُرْ بَعْدُ مِنْكُمْ فَإِنِّي أُعَذِّبُهُ عَذَابًا لَا أُعَذِّبُهُ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿١١٥﴾

وفرمایل الله زه نازل کونکی یم د دی خونچی پر تاسو، نو هر څوک چه ناشکری وکړی وروسته (له نزوله د دی خونچی) له تاسی ځنی نو بیشکه زه عذاب ورکوم هغه ته داسی عذاب چه نه به په عذابوم په هغه سره بل هیڅ یو له (نورو) مخلوقاتو.

تفسیر: هر کله چه نعمت فوقالعاده او عجیبه وی نو د هغه د شکر گذاری تاکید هم ښائی چه له معمول ځنی زیات وی، او د هغه په ناشکری هم فوقالعاده او عجیبه عذاب راتلونکی وی «موضح القرآن». ځینی وائی چه هغه مائده تر (۴۰) ورځو پوری نازلیده خو ځینو پری ناشکری وکړه، یعنی داسی حکم شوی ؤ چه له هغی ځنی دی فقیر او مریض وخورې، خو له هغی ځنی مرو، روغو رمتو سربو هم خورله. بیا نژدی اتیا تنه له دوی ځنی بیزوگان او بدځناوران شول، دا عذاب پخوا له دی نه پر یهودانو هم نازل شوی ؤ وروسته له هغه بیا پر بل چا نه دی نازل شوی. او ځینی وائی چه دوی د دی تهدید له اوریدلو ځنی وویریدل او د هغی له غوښتنی څخه پښیمانه شول او ونی نه غوښتله. لیکن د رسول دعاء عبث نه وی او نقل ئی په دی کلام کښې بی حکمته نه دی او ښائی چه د هم دی دعاء اثر وی چه د حضرت عیسیٰ علیه السلام په امت کښې تل

هوسائی (خوشالی) او مالدارۍ ده. او هر هغه چه له دوی ځنی ناشکری وکړی او د زړه په اطمینان په عبادت مشغول نشی. بلکه په گناه اخته شی نو بنائی چه په آخرت کښی به له گردو(تولو) ځنی زیات عذاب ومومی په دی کښی مسلمانانو ته هم عبرت دی چه خپله مدعا دی د «خرق العادت» له لاری ځنی ونه غواړی چه بیا د هغه شکر گذاری دیره مشکله ده که پر ظاهری اسبابو قناعت وکړئ ښه دی. په دی قصه کښی دا هم ثابت شوه چه د الله تعالیٰ په حضور کښی د هیچا حمایت او نور (بی د ده له اذنه) په کار نه ورځی.

وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يُعِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ اَنْتَ قُلْتُ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِيْ وَاهِلِي الْهَيْئَ مِنْ دُونِ اللَّهِ

او کله چه وویل الله ای عیسی زوی د مریمی! آیا تا ویلی ؤ خلقو ته چه ونسیع ما او مور زما (دواړه) خدایان بی له الله نه،

تفسیر: حقیقتاً پخوانی (۱۵) رکوع د دی (۱۶) رکوع تمهید وه الله تعالیٰ په پرمینی رکوع کښی ﴿يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ﴾ الآیة - فرمایلی او ښکاره کړی ئی وه چه د قیامت په ورځ کښی به له تمامو مرسلانو ځنی د دوی د امتیانو په منځ کښی علی روس الاشهاد سوال او ځواب کیږی بیا د دوی په منځ کښی ئی خاص د حضرت مسیح علیه السلام ذکر وفرمایه چه هغه ته به کروړونو خلقو د خدائی درجه ورکړی ده او له ده څخه بالخصوص د دی باطلی عقیدې په نسبت پوښتنه کیږی، لیکن اول هغه عظیم الشان احسانات او ممتاز انعامات په یادوی چه پر مسیح علیه السلام او د مسیح علیه السلام پر ماجدی والدی بیږی مریمی مېنول شوی دی، بیا به داسی ارشاد کیږی ﴿وَلَقَدْ قُلْتُ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِيْ﴾ الآیة - آیا تا خلقو ته ویلی ؤ چه ما او زما مور هم ماسوا له الله ځنی د خپلو معبودانو په ډول (طریقه) ومنئ؟ حضرت مسیح علیه السلام به د دی سوال په مقابل کښی ورپردي او په دیره وارخطائی سره به ودریږی او هغه عرض به وکړی چه وروسته له دی نه راځی، په آخر کښی به ارشاد کیږی ﴿هَذَا يَوْمُ الصِّدْقِ وَهَذَا يَوْمُ الْوَعْدِ﴾ د «هذا» اشاره د هغی ورځی په لوری ده چه په «يوم يجمع الله الرسل» کښی مذکوره شوه. په هر حال دا تولی واقعی د قیامت د ورځی دی چه د هغه له یقینی راتگ څخه قرآن او احادیثو د ماضی په صیغه یعنی «قال» سره تعبیر فرمایلی دی.

قَالَ سُبْحٰنَكَ مَا يَكُوْنُ لِيْ اَنْ اَقُوْلَ مَا لَيْسَ لِيْ بِحَقِّ اِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ

تَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿١٣٧﴾

ویه وائی (عیسی) چه پاکی ده تا لره (ای الله! له شریکه) نه ده لایقه ماته دا چه ووايم زه هغه خبره چه نشته ماته حق (د ویلو د هغی) که وم زه چه ویلی می وی دا خبره نو په تحقیق معلومه به وه تاته هغه خبره تاته معلوم دی هر هغه شی چه په نفس زما کښی دی او نه پوهیږمه زه په هغه شی چه په ذات ستا کښی دی (له معلوماتو ستا)، بیشکه ته هم دا ته ئی لوی عالم پر غیبو (اسرارو هم)

تفسیر: یعنی زه داسی ناکاره خبره څرنګه کولی شم ستا پاک ذات له داسی تهمتو نو ځنی پاک او منزّه دی او ستا په الوهیت او نورو ذاتی او فعلی صفاتو کښی هیڅوک له تا سره نشی شریکیدي او هر چاته چه تا د رسالت جلیل منصب عنایت فرمایلی دی د ده له شانه سره دا نه ده مناسبه چه کومه ناحقه خبره له خپلی خولی څخه راوباسی پس ستا سبوحیت او ځما د عصمت د دواړو دا اقتضاء ده چه زه داسی چتی (بیکاره) او ناپاکی خبری نشم کولی، له ګردو (تولو) دلایلو ځنی صرف نظر آخری خبره هم دا ده چه ستا له محیط علم څخه هیڅ یو شی نشی وتلی، که فی الواقع ما داسی ویلی وی نو ستا په علم کښی به هغه ضرور موجود وی تاته ښه معلوم دی چه په پته او ښکاره می داسی کومه خبره له خپلی خولی ځنی نه ده ایستلی بلکه ځما په زړه کښی د داسی ناکاره او چتی (بیکاره) خیالاتو څطور (وسوسه) هم نه دی شوی له تا څخه زما او د نورو د زړونو مخفی هواجس (خیالات) او خواطر هم نه دی پټ.

مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ وَكُنْتُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مَا دُمْتُ فِيهِمْ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتُ أَنْتَ الرَّؤُوفُ عَلَيْهِمْ وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿١٣٨﴾

نه دی ویلی ما دوی ته (هیڅ شی) مګر هغه چه تا امر (حکم) کړی ؤ ماته په هغه سره چه عبادت کوئ تاسی د الله د رب زما او رب ستاسی او ومه زه (پر اقوالو او افعالو) د دوی باندی خبردار (څارونکی په موعظو سره) تر څو چه ومه زه په دوی کښی پس کله چه ونیولم تا زه کامل (په بیولو سره

آسمان ته) نو وی ته هم دا ته څارونکی (خبردار) پر دوی او ته پر هر شی باندي ښه حاضر ښه خبردار ئی

تفسیر: ما ستا له حکمه د یوه وینښته په اندازه هم تجاوز نه دی کړی. ما به ولی د خپل الوهیت تعلیم دوی ته کاوه، بالمقابل ما تش ستا د بندګۍ په لوری هغوی ته دعوت ورکاوه او په صافو او ښکاره خبرو سره می دوی ته د وحدانیت داسې ښوونه کوله چه زما او ستاسی د کردو (تولو) رب (پالونکی) همغه یو الله تعالی دی چه **(وحده لاشریک له)** او یواځی د معبودیت وړ (لائیق) دی. لکه چه نن هم په «انجیل - بانییل» کښی په دی مضمون ډیر صریح نصوص شته نه یواځی دا چه ما مخلوق ته ستا په لوری د توحید او عبودیت دعوت ورکړی دی بلکه تر هغه پوری چه زه د دوی په منځ کښی اوسیدم د دوی د احوالو کتنه او پوښتنه می په ښه شان سره کړی ده خو کومه غلطه عقیده، یا بی موقعه خیال قائم نه کړی. کله چه د دوی په منځ کښی زما د قیام هغه موده چه ستا په علم کښی مقدره وه پوره شوه نو زه دی له دوی ځنی واخستم **(کما یظهر من مادة التوفی ومقابلة مادمت فیهم)** نو بیا یواځی ته د دغه احوال کتونکی او خبردار ئی! زه د دی موضوع په نسبت هیڅ عرض نشم کولی.

تنبیه: د حضرت مسیح علیه السلام د موت (یاد رفع الی السماء) او نور بحث دی په (۳) جزء د «آل عمران» په (۵۵) آیت «انی متوفیک و رافعک الی» (۶) رکوع کښی وکتل شی. محقق شیخ الهند قدس الله سره دلته د «فلما توفیتنی» ترجمه «تا زه واخیستلم» سره کړی ده چه د محاورې په اعتبار «په موت» او په «رفع الی السماء» دواړو باندی صادقیدی شی. ګواکي تنبیه ئی وکړه چه نه د «توفی» لفظ دپاره «موت» لازم دی او نه خاص هغه «توفی» چه د موت په صورت دی په دغه تر بحث لاندی مباحثه کښی څه مداخله لری. نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم په یوه حدیث کښی ارشاد فرمایلی دی چه د ځینو خلقو په نسبت به زه د قیامت په ورځ داسی وایم لکه چه د الله تعالی صالح بنده عیسی علیه السلام ویلی و ﴿وَلَمَّا عَلِمُوا أَنَّهُمْ قَامُوا فِيهِمْ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتُ أَنَا الْوَلِيُّ عَلَيْهِمْ﴾ له داسی تشبیهاتو ځنی د دی خبری ایستل (چه د محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم او د حضرت مسیح علیه السلام «توفی»)

دی هم په هر حال ښائی یو شان او یو رنگ وی پر عربیت د ناپوهی دلیل دی. د مکي معظمی مشرکانو پر یوی ونی (ذات انماط) باندی خپلی وسلی څړولی وی، اصحابو رضی الله تعالی عنهم عرض وکړ یا رسول الله! صلی الله علیه وسلم مونږ ته هم د دوی په شان (ذات انماط) مقرر کړئ! رسول الله مبارک وفرمایل کما قال قوم موسی علیه السلام «اجعل لنا الهاکمالهم آلهة» دا خو داسی شوه کله چه د موسی علیه السلام قوم غوښتنه کړی وه، چه «مونږ ته هم د داسی یوه معبود تجویز وکړه! لکه چه د دغو بت پرستانو دی» کوم مسلمان د دی تشبیه له اوریدلو ځنی داسی ګمان کولی شی چه معاذ الله اصحابو رضی الله تعالی عنهم به د بتپرستی غوښتنه او درخواست کړی وی؟ په داسی تشبیهاتو سره له محکمو نصوصو او د امت له اجماع څخه مخالفت او پر

باطلو عقائدو متمسک کیدل یواخی د هغه جماعت کار دی، چه د هغوی په نسبت داسی ارشاد شوی دی ﴿فَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ يَتَّبِعُونَ مَا تَغَابَىٰ مِنْهُ ابْتَغَاءَ الْوَعْدِ وَالْبَغْيِ نَارِ﴾ نو هر څه هغه کسان چه په زړونو د دوی کښی کوووالی دی پس پیروی کوی دوی د هغو کلماتو چه متشابه وی له قرآنه له پاره د طلب د فتنی او گمراهی او دپاره د طلب د معنی د هغی).

إِنْ تُعَذِّبْهُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ وَإِنْ تَغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ الْغَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿۱۵﴾

که عذاب ورکړی ته (ای الله!) دوی ته نو بیشکه دوی بندگان ستا دی (او ته ئی مالک ئی نو نشته هیڅ اعتراض پر تاسی) او که بشنه وکړی دوی ته نو بیشکه ته هم دا ته ئی ښه غالب شوی (په انفاذ د احکامو) لوی حکمت والا (چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی).

تفسیر: یعنی ته په خپلو بندگانو ظلم او بیځایه سختی نه کوی که دوی ته سزا ورکړی نو په عین عدل او حکمت بنا ده او که فرضاً دوی ویښی نو دغه عفو هم (عین لطف او مهربانی) او د عجز او سفاقت له کبله (وجبی) نه ده. ځکه چه ته «عزیز» زبردست او غالب ئی! او هیڅ کوم مجرم ستا د قدرت له قبضی څخه نه وتلی او نه تهنیدلی شی او ته په هر چا او هر ځای قوت او قدرت او قابو لری او څرنګه چه «حکیم» حکمت والا ئی نو دا هم هیچیری امکان نه لری چه کوم مجرم به بی موقع خوشی کړی. په هر حال هر هغه فیصله چه ته د مجرمانو په حق کښی وفرمائی هغه بیخی ستا په حکمت او قدرت مبنی ده څرنګه چه د حضرت مسیح علیه السلام دا کلام به په محشر کښی ویل کیږی چه هلته به د کفارو په حق کښی هیڅ کوم شفاعت او استرحام او نور شیان نه وی نو ځکه حضرت مسیح علیه السلام د «عزیز حکیم» په ځای «غفور رحیم» او نورو صفاتو اختیار ونه کړ د دی په خلاف حضرت ابراهیم علیه السلام په دنیا کښی د خپل پروردگار په حضور کښی عرض کړی ؤ ﴿رَبِّ اِنَّهُمْ اَصْلَکَ کَثِیْرًا مِّنَ النَّاسِ فَمَنْ کَیْفَیْ فَلَکَ مَوْقِیٌّ وَفَلَکَ عَصَاکَ فَاَنْتَ غَفُوْرٌ رَّحِیْمٌ﴾ ای پروردگاره! دی بتانو دیر خلق گمراهان کړی دی نو هر یو له دوی ځنی چه زما متابعت وکړی، هغه زما امت دی او هر څوک چه له ما ځنی غاړه وغروی نو بیا ته غفور او رحیم ئی» یعنی اوس هم موقع ده چه ته هغوی ته په خپل رحمت سره وروسته له دی نه د توبی او د رجوع الی الحق توفیق وروښی! او پخوانی گناهونه ورمعاف کړی!

قَالَ اللَّهُ هَذَا يَوْمُ يَنْفَعُ الصَّادِقِينَ صُدُقُهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١١٥﴾

وبه فرمائی الله (به قیامت کنی) دا ورغ د دی ده چه نفع به رسوی صادقینو
ته صدق د دوی (چه په دنیا کنی ئی کړی وی،) (مقرر) دی دوی ته
(هسی) جنتونه چه بهیږی له لاندی (ونو او مانیو د) د هغو ویالی (د اوبو،
شودو، شرابو او شاتو) تل به وی دوی په هغه کنی همیشه راضی شوی دی
الله له دوی نه (په طاعت سره) او راضی دی دوی له الله څخه (په موندلو د
ثواب) دا (خلود او رضوان) بری دی ډیر لوی.

تفسیر: یعنی هغه کسان چه اعتقاداً او قولاً او عملاً رشتین او صادقان پاتی دی لکه حضرت
مسیح علیه السلام هغوی ته به د دوی د صداقت ثمره نن ورغ ورسپیږی (چه هغه د جنت خلود
او د رب العزت لقاء او رضا ده! اللهم ارزقنا!) یعنی لویه کامیابی د الله تعالیٰ رضا ده، او
جنت هم د دی له امله (وجی) مطلوب دی چه د الله تعالیٰ د رضا محل دی.

لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا فِيهِنَّ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١١٦﴾

خاص الله لره دی ملک (سلطنت) د آسمانونو او (سلطنت د) ځمکی او
(سلطنت) د هغو شیانو چه په دوی کنی دی او الله پر هر شی باندی (چه
اراده ئی وفرمائی) ښه قادر دی (چه ځینی ئی صادق ته ثواب او کاذب ته
عذاب ورکول دی)

تفسیر: یعنی له هر وفادار او مجرم سره هغه معامله کیږی چه د یوه مطلق شهنشاه له عظمته او
جلاله سره وړ (لائق) او مناسب وی.

تمت سورة المائدة بفضل من به الاعاظة واليه الاعادة ونسأله في البيان حسن
الافادة والاجادة وفي البنان نعم الافازة والانارة

سورة الانعام مكية الاتسع آيات فمدنية وهى مائة وخمس وستون آية و عشرون ركوعاً نزلت بعد الحجر رقمها (۶) تسلسلها حسب النزول (۵۵)

د «الانعام» سورت مکى دى په استثناء د نهو آیتونو چه د عینو علماؤ په نزد مدنى دى او هغه ۲۰-۲۳-۹۱-۹۳-۱۱۴-۱۵۱-۱۵۲-۱۵۳- دى یو سل او پنځه شپيته آیتونه او شل رکوع لری وروسته د «الحجر» له سورته نازل شوى دى په تلاوت کښى (۶) سورت دى او په نزول کښى (۵۵) په روایتونو کښى راغلى دى چه دا گرد (تول) سورت په یو وخت کښى سره له بیشمیره پښتو نازل شو. مگر ابن صلاح رحمة الله علیه په خپلى فتاوى کښى د دى روایاتو له صحتہ انکار کړى دى چه د پوره سورت پر یو غای نازلیدلو دلالت کوی. «والله اعلم» ابواسحق اسفرائینى رحمة الله علیه وائى چه دغه سورت د توحید پر گردو (تولو) قواعدو او اصولو مشتمل دى.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

شروع کوم، په نامه د الله چه دیر زیات مهربان پوره رحم لرونکى دى

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَجَعَلَ الظُّلُمَاتِ وَالنُّورَ ثُمَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ ①

گردى (تولى) ثناوى او ستاینى (صفتونه) خاص هغه الله لره دى چه پیدا کړى ئى دى آسمانونه (بى له نمونى) او عجمکه (بى له مادى) او پیدا کړى ئى دى (رنگارنگ) تیاری او رڼا (رنرا) بیا (هم) هغه کسان چه کافران شوى دى په رب خپل سره برابروى (نور شیان په عبادت کښى یا د الله له عبادت څخه د غیر الله عبادت ته عدول کوى).

تفسیر: مجوسیان دنیا ته دوه خالقان (خدایان) دروى «یزدان» چه د خیر خالق او «اهریمن» چه د شر خالق ئى گڼى او دواړه به ئى د نور او ظلمت په لقب سره ملقبول د (هندوستان) مشرکان په درى دیرش کروړو خدایانو قائلان دى (چه هر یو خپل بت خدای بولى) د (اریه سماج) فرقه سره له دى چه د توحید ادعا کوى «ماده» او «روح» هم لکه خدای غوندى غیر مخلوق او ازلى بولى او الله تعالى د تکوین او تخلیق او په څه نورو صفاتو کښى دى دواړو ته (نستغفر الله) محتاج گڼى. عیسایانو د پلار او زوى د توازن او تناسب له پاره بالاخره د دریؤ نه یو، او یو له دریؤ نه مشهوره عقیده غوره کړه، یهودان د الله تعالى له پاره داسى صفات تجویز کړل چه یو عادى انسان هم نه یواځى (العیاذ بالله) له هغه سره اندول (ترلى) او برابر بلکه بهتر

هم کیدی شی. د عربو مشرکانو د خدایانو په تقسیم کښی تر دی غایه پوری خپل سخاوت وښود چه ښائی د دوی په نزد د یوه غره هره یوه ډبره (گټه) هم د انسانانو د معبود گرځیدلو صلاحیت ولری، الغرض اور، اوبه لمر ستوری، ونه، تیږه (گټه) او نور هیڅ یو شی ئی پری ښودل او هر یوه موجود ته ئی له خدائی غځنی څه نه څه برخه ورکړه، او د عبادت او استعانت او په نورو وختونو کښی به دوی د خدای په غای هغوی درول. حال دا چه د الله تعالی پاک ذات د گردو (تولو) کمالی صفاتو د جامعیت شتوالی او د هر راز (قسم) ښیگنو (فائدو) د خالقیت او منبع والی له امله (وجبی) د گردو (تولو) ستاینو (صفتونو) او هر راز (قسم) حمد او ثنا بی د نورو له شرکته وړ (لائق) او مستحق دی هغه لوی (ذات عم نواله) چه آسمانونه او ځمکی، یعنی گرد (تول) هغه علویات او سفلیات ئی پیدا کړل (چه د گردو (تولو) عالمیانو عقول د هغو له احاطی څخه عاجز دی) شپه او ورځ، تیازه او رڼا (رنرا)، هدایت او ضلالت، موت او حیات لنډه ئی دا چه گرد (تول) متقابل کیفیات او متضاد احوال ئی ظاهر وفرمایل، او ده ته د ده په گردو (تولو) افعالو کښی د هیڅ یوه یار مددگار، حصه دار، ښځی، اولاد او د نورو ضرورت نشته د ده په معبودیت او الوهیت کښی هیڅوک ورسره شریکیدی نشی او په ربوبیت کښی هیڅوک د ده پر اراده غالبیدی نه شی او په ده د هیچا قوت او زور چلیدی نشی، بیا د تعجب غای دی چه د دغو حقائقو له لیدلو او پوهیدلو څخه وروسته بیا هم دوی په څه ډول (طریقه) نورو شیانو ته د الوهیت مرتبه ورکوی؟ او د دوی په عبادت کښی مشغولیری؟ (یا د دغه خالق الکمل او مالک الکمل له وجوده بیخی منکران کیری).

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ طِينٍ ثُمَّ قَضَىٰ أَجَلَكُمْ وَإِلَىٰ مُسْتَوًى عِنْدَهُ تُرْجَعُونَ ﴿٥٠﴾

دغه (الله) هغه ذات دی چه پیدا کړی ئی تاسی له ختو (چه آدم ئی تری ساز کړ) پس له هغه مقرر کړی ئی دی یو وخت (له پاره د مرگ) او یوه موده معلومه (د قیامت) ده په نزد د الله بیا هم تاسی شک کوئ (په توحید او بعث کښی)

تفسیر: پاس د «عالم الکبیر» یعنی د جهان د پیدائښت ذکر ؤ، دلته د «عالم الصغیر» یعنی د انسان د خلقت بیان فرمائی چه وگورئ اول د بی ساه خاوری څخه ئی د آدم علیه السلام کالبوت تیار کړ او په څه ډول (طریقه) ئی ژوندی کړ او په څه انسانی کمالاتو ئی فاض کړ، او نن ورځ هم له هم دی خاوری غځنی گرد (تول) خواږه وځی او له غذا غځنی نطفه او له نطفی غځنی انسان جوړیږی. غرض دا چه په دی ډول (طریقه) ئی له عدم غځنی تاسی په وجود راوړی یی،

بیا ئی د هر سری د مرگ له پاره یو وخت مقرر کړ، کله چه انسان بیا په خاورو کښی څښی او بیا له همنی سره گډیږی چه تری پیدا شوی و نو په هم دی باندی تاسی قیاس کولی شی چه د «عالم الکبیر» فنا ته هم یو وخت مقرر دی. چه هغه ته «قیامت الکبری» وایی «قیامت الصغری» یعنی ځانگیری او انفرادی مرگونه څنگه چه مونږ ته تل راځی نو د هغه علم هم خلقو ته نه وی، لیکن د «قیامت الکبری» د صحیح او برابر وخت علم یواځی پاک الله ته دی نو تعجب دی چه د «عالم الصغیر» یعنی د انسانانو د بقا او فنا د سلسلی له لیدلو سره سره بیا هم چه انسان د «عالم الکبیر» په فناء کښی څرنگه تردد کوی؟

وَهُوَ اللَّهُ فِي السَّمَوَاتِ وَفِي الْأَرْضِ يَعْلَمُ سِرَّكُمْ وَجَهْرَكُمْ وَيَعْلَمُ مَا تَكْسِبُونَ ﴿٣﴾

او هم دی دی الله (مستحق د عبادت) په آسمانونو کښی او په ځمکه کښی عالم دی الله په پټ (حال) ستاسی او (عالم دی الله) په ښکاره (حال) ستاسی او عالم دی الله په هغو (اعمالو) چه کوی (ئی) تاسی.

تفسیر: یعنی په ګردو (تولو) آسمانونو کښی یواځی هغه مطلق موجود او برحق معبود مالک، باچا، متصرف او مدبر دی او دغه مبارک نوم (الله) هم یواځی د هغه متعالی الصفاتو د ذات له پاره مخصوص دی بیا نو نورو ته د معبودیت استحقاق له کومه راځی؟ څنگه چه په ځمکه او آسمانونو کښی د هغه حکومت دی او هغه بلاواسطه په تولو ظاهرو او باطنو شیانو په پټو او په ښکاره، وړوکو او لویو عملونو مطلع دی، نو عابد ته هیڅ ضرورت نشته چه په خپلو عباداتو او استعاناتو او په نورو کښی غیر الله شریک وګرځوی، مشرکانو به چه داسی ویل ﴿مَّا لَهُمْ بِهِمْ﴾ **إِلَّا لِمُؤَنَّا إِلَى اللَّهِ ذُلُّنَا** مونږ عبادت نه کوو بتانو ته مګر کوو ئی د دی دپاره چه نژدی کری مونږ الله ته په نژدیوالی سره» دغه د دوی او د دوی د نورو ملګرو ځواب شو او ډومبی په «اجل مسمی» سره د قیامت په لوری اشاره وه، دلته ئی د مجازاتو په سلسله تنبیه وفرمایله چه په ځمکه او آسمان کښی زموږ حکومت دی او ستاسی ګرد (تول) پټ او ښکاره، نیک او بد عملونه زموږ په علم کښی شته بیا نو هیڅ وجه نشته چه تاسی هم داسی چتی (بیکاره) او مهمل پریښودی شی.

وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٥١﴾
فَكَذَّبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ فَسَوْفَ يَأْتِيهِمْ أَتْبَعُ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٥٢﴾

او نه راغی دی (کفارو) ته هیخ کوم (تکوینی یا تنزیلی آیت) له آیتونو (له دلائلو د قدرت) د رب د دوی مگر وی دوی له هغه څخه مخ گرځوونکی (تغافل کوونکی). نو په تحقیق نسبت د دروغو وکر دوی حق ته کله چه راغی دوی ته نو ژر به راشی (ظاهر به شی) دوی ته اخبار (حقیقت) د هغه شی چه وو دوی چه پری خندل به ئی.

تفسیر: له حق څخه غالباً «قرآن کریم» مراد دی چه د هغو کسانو بدانجامی او دنیوی او اخروی سزاوی بیانوی چه د قدرت له دلائلو غنی تغافل او تجاهل کوی او هر کله چه هغه اوری تری اعراض او انکار کوی او تکذیب او استهزاء پری کوی او داسی ښکاروی چه په هغو خبرو چه تاسی خاندئ او تمسخر پری کوئ - هغه به ډیر ژر یو ثابت حقیقت وگرځی او تاسی ته به په مخه درشی، وروسته له دی نه د هغو اقوامو احوال وربیانوی چه دآیت الله د تکذیب او استهزاء او بدو عملو په سبب هلاک شوی دی.

أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ مَا لَمْ يُمَكِّنْ لَكُمْ
وَأَرْسَلْنَا السَّمَاءَ عَلَيْهِمْ مِدْرَارًا وَجَعَلْنَا الْأَنْهَارَ تَجْرِي مِنْ
تَحْتِهِمْ فَأَهْلَكْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَأَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا آخَرِينَ ﴿٥٣﴾

آیا نه دی کتلی (نه دی خبر شوی) دوی چه څومره (ډیره) هلاک کړی دی مونږ په خوا له دوی نه له (نورو امتونو) قرنونو غنی چه ښه قوت ورکړی ؤ مونږ دوی ته په ځمکه کښی دومره قوت چه نه مو دی درکړی تاسی ته او

راښکته کړی ؤ مونږ باران پر دوی پرله پسې اوریدونکی او گرځولی مو وی ویالی چه بهیدلی له لاندې د (مانیو او ونو د) دوی نو هلاک کړل مونږ دوی په سبب د گناهونو د دوی او پیدا کړل مونږ وروسته له دوی نه (اهل) د قرن نور

تفسیر: یعنی عاد او ثمود او نور چه له تاسې ځنی وو، او دوی ته ستاسې په نسبت ډیر طاقت، زور، قوت او قدرت ورکړی شوی ؤ، د بارانونو او ویالو له امله (وچې) د هغوی باغونه او کبوتونه (فصلونه) تک شنه او خړوب وو او د عیش او خوشالۍ په دوره کېښی ئی ډیر ښه ژوندون درلود (لرلو) کله چه دوی بغاوت او تکذیب ته ملاوی وتړلی او د قدرت په ښو ئی خنډل او مسخړی ئی پری کولی نو مونږ دوی د هغو جرمو په سزا داسې سخت ونيول چه نوم او ښان ئی هم نه دی پاتی، وروسته له دوی نه مو نور امتونه پیدا کړل او له متکبرانو او مکذبانو سره مو هم دغه سلسله جاری کړه، مجرمان پرله پسې فنا کیدل خو د دنیا په ودانۍ کېښی هیڅ یو خلل نه واقع کیده (قرن د یوې زمانې اهل ته وایه شی چه د هغه په تحدید او تعین کېښی ډیر اقوال دی ځینې (۱۲) ځینې (۲۰) ځینې (۳۰) ځینې (۷۰) ځینې (۸۰) ځینې (۱۲۰) کلونو ته قرن وائی خو په اصح الاقوال کېښی قرن د عمرونو له هغه متوسطه قدر او مشترک حد څخه عبارت دی چه زیاتره د یوې زمانې اهل پکښی ژوندون کوی یا هغومره موده چه د یوه کال د څیگیدلو ځنی پکښی یو تن هم ژوندی پاتی نشی او گرد (تول) سره ومری خو اوسنی پوهان سلو کلونو ته بالقطع قرن وائی).

وَلَوْ نَزَّلْنَاهُ عَلَيْكَ كِتَابًا فِي قِرْطَاسٍ فَلَمَسُوهُ بِأَيْدِيهِمْ لَقَالُوا
الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ هَذَا إِلَّا أَسْحَرُ مُبِينٌ ﴿٤٠﴾

او که نازل کړی وی مونږ پر تا کتاب (لیکلی) پر کاغذ پس مس کړی وی دوی دا کتاب په لاسونو خپلو (او په سترگو ئی هم لیدلی وی) نو خامخا ویلی به وو هغو کسانو چه کافران شوی دی چه نه دی دا مگر خو سحر (کوډی) دی ښکاره.

تفسیر: د مکی معظمی ځینو مشرکانو ویلی وو «که محمد صلی الله علیه وسلم یو تیار لیکلی شوی کتاب له آسمانه راوړی چه څلور پرښتی هم ورسره وی او زموږ په مخ کېښی شاهدی ادا کړی چه بیشکه هم دا کتاب د الله تعالی له لوری لیږلی شوی دی نو مونږ به ایمان راوړو.» د هغو ځواب داسې ورکوی هغه خلق چه په موجوده حالت کېښی دی لوی قران ته سحر، جادو او

کودی او را ورنه کی ته ئی ساحر او کودگر وائی که په واقع سره مونږ په کاغذ لیکلی شوی داسی کتاب هم له آسمانه ورولیږو چه دوی ئی د خپلو لاسونو په مېنلو سره هم معلوم کړی او ښه وپوهیږی چه څه تخییل او نظر بندی پکښی نشته نو بیا به هم دوی (عناداً) هم داسی وائی چه دا خو صریح جادو دی هغو بدبختو ته چه هدایت نه دی ور په برخه شوی د هغو شک او شبه له سره نه ورکېږی.

وَقَالُوا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ مَلَكٌ وَلَوْ أَنزَلْنَا مَلَكَ الْقُضَىٰ الْأَمْرُ ثُمَّ لَا يَنْظُرُونَ ۝

او ویلی (کفارو) ولی نه نازلېږی په دغه (محمد) پرېسته (له آسمانه)؟ او که نازله کړی وی مونږ پرېسته نو خامخا فیصله شوی به وه خبره (د هلاک د دوی) بیا به (دوی ته) مهلت نه وو ورکړی شوی

تفسیر: یعنی کفارو ویل چه ښائی پرېسته مونږ ته مخامخ ودرېږی او د ده پر صداقت شاهی ورکړی نو الله تعالیٰ فرمائی «که پرېستی په خپل اصلی صورت سره راشی نو دا خلق د یوی شیبی له پاره هم د هغوی تحمل نشی کولی د پرېستو له رعب او هیبت او داره به د دوی ساوی ووځی. دا یواځی د انبیاء علیهم السلام ظرفیت او قوت دی چه د پرېستو د لیدلو تحمل په اصلی صورت سره کولی شی، زمونږ نبی کریم (علیه افضل الصلوة والتسلیم) په خپل ټول عمر کښی دوه ځلی حضرت جبریل علیه السلام په خپل اصلی صورت سره لیدلی دی او د بل کوم (نبی) په نسبت یو ځلی هم نه دی ثابت شوی. که د دی خلقو داسی عظیم الشان او خارق العاده غوښتنه هم پوره کړی شی او بیا ئی هم ونه منی لکه چه د دوی د نورو معاندانه احوالو او اقوالو څخه ښکاره ده نو له سنة الله سره برابر بیا قطعاً دوی ته هیڅ مهلت نه ورکاوه کیږی او د داسی سخت عذاب غوښتونکو باندی خامخا همغسی سخت عذاب نازلېږی چه په هغه سره به دوی بیخی فنا کیږی نو په دی لحاظ د داسی غوښتنی نه پوره کول هم ښائی د الله تعالیٰ عین رحمت وگانه شی.

وَلَوْ جَعَلْنَاهُ مَلَكَ لَجَعَلْنَاهُ رَجُلًا وَلَلَبَسْنَا عَلَيْهِ مِمَّا يَلْبَسُونَ ۝

او که ګرځولی وی مونږ دا رسول پرېسته (نه بشر) نو خامخا ګرځولی به وه مونږ دغه پرېسته (په صورت د یوه) سړی او (که ګرځولی وی مونږ پرېسته په صورت د سړی نو) خامخا په شبهه کښی به اچولی وو مونږ دوی په همغسی اشتباه کښی چه اوس پکښی پراته دی.

تفسیر: خرنګه چه په ږومېنی آیت کېږي د پرېستو د لېږلو ځنې په اصلي صورت سره نفی وشوه اوس نو د دوهم احتمال ځواب ورکوي او هغه دا دی چه باید پرېستی د انسانانو په شکل ولېږلي شي ځکه چه په دی صورت کېږي د صوري مجانست په بناء خلق د دوی د نموني او تعلیم ځنې منتفع کیدی شي لیکن په دی تقدیر سره هم د منکرانو د شېهاتو ازاله نشي کیدی. هغه شكونه او شېهي چه د رسول په بشریت کېږي ئی کوي همغه به په ملک کېږي هم (که د بشر په شکل د دوی له غوښتنی سره سم راتلی) واردیدلی.

وَلَقَدْ اسْتَهْزِئَ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَخَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ۝

او خامخا په تحقیق مسخري کړی شوی دی په رسولانو چه پخوا وو له تانه نو چاپیر او محیط شو په هغو کسانو پوری چه مسخري ئی کولی په دوی پوری هغه (عذاب) چه وو دوی چه په هغه پوری به ئی مسخري کولی.

تفسیر: د معاندانو د غوښتنی له ځواب ورکولو څخه وروسته «محمد صلی الله علیه وسلم» ته تسلی ورکوله کیږي چه ته د دوی له استهزاء او تمسخر ځنې مه خپه او مه متأثر کیږه! دا کومه نوی خبره نه ده، پخوانیو انبیاء ته هم داسی حالات ورپېښ شوی وو بیا هغه سزاوی او هیدادونه (عذابونه) چه مکذیبینو او د پیغمبرانو دښمنانو ته ورکړی شوی دی هغه گردو (تولو) ته ښکاره دی نو لکه چه پخوانیو مجرمانو ته کومی سزاوی ورکړی شوی دی دوی ته هم الله تعالی همغسی سزاوی ورکوي.

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ ثُمَّ انظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ ۝

وایه (ای محمده! دوی ته که دوی نه وی قائله په هلاک د پخوانیو (قرنو) وگرځئ تاسی په ځمکه کېږي بیا وگورئ چه خرنګه ؤ عاقبت (خاتمه) د دروغجن کوونکو (د رسولانو).

تفسیر: یعنی د ملکونو د سیر او سیاحت او گرځیدلو او د تباہ شویو اقوامو د آثارو له کتلو څخه وروسته که د عبرت په نظر سره ماضی واقعاتو ته وگورئ! نو د هغو اقوامو انجام به تاسی ته صاف درښکاره او څرګند شي چه د انبیاء تکذیب ته ئی ملاوی ترلی وی نو په همغو ئی

قیاس کریں! کلمہ چہ د مکتبینو حال ہنسی شو نو د استہزاء کوونکو حال بہ غرنکہ وی؟.

قُلْ لِّبَنِّ مَآفِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلْ لِلَّهِ كُتِبَ عَلَى
نَفْسِهِ الرَّحْمَةُ لِيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ الَّذِينَ
خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٣﴾

وواہ (ای محمدہ! دوی تہ) چہ چا لره دی (خلقاً، ملکاً او عبیداً) ہفہ
شیونہ چہ پہ آسمانونو کبئی او پہ غمکہ کبئی دی (سرہ لہ آسمانونو او
غمکی) وواہ (ای محمدہ! دوی تہ) چہ خاص اللہ لره دی (بل غواب نشتہ)
لارم کری دی اللہ (تفضلاً) پر نفس خپل رحمت خامخا تول بہ کری (اللہ)
هرورمو (خامخا) تاسی پہ ورغ د قیامت کبئی چہ نشتہ ہیخ شک بہ (راتلو
د) ہنی کبئی ہفہ کسان چہ زیان نی رسولی دی غانونو خپلو تہ (د اصلی
فطرت او سلیم عقل پہ ضیاع) نو دوی ایمان نہ راوری.

تفسیر: کلمہ چہ پہ گردی (تولی) زمکی او آسمانونو کبئی د اللہ تعالیٰ حکومت دی. لکہ چہ
مشرکان ہم داسی اقرار کوی نو مکتبانو او مستہزانو تہ کلمہ لہ فوری سزا شخہ نجات او پناہ
ورکولہ کیپی؟ دا یواخی د اللہ جل جلالہ عمومی رحمت دی چہ د جرائمو د لیدلو سرہ سرہ فوراً
مجرم تہ سزا نہ ورکوی، نو د قیامت پہ ورغ کبئی چہ یقیناً او بلا شبہ راتلونکی دہ یواخی
ہمنو بدبختانو تہ بہ سزا ورکوی چہ پہ قصد سرہ نی خپل غانونہ د ہلاکت پہ کندہ کبئی
اچولی دی.

وَلَهُ مَا سَكَنَ فِي الْبَيْتِ وَاللَّهُ بَارٌّهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٤﴾
قُلْ أَغَيَّرَ اللَّهُ أَخْبَدُ وَلِيًّا فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَهُوَ يُطْعِمُهُمْ وَلَا يُطْعَمُ قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ
أَوَّلَ مَنْ أَسْلَمَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٥﴾

او خاص دغه (الله) لره دی هغه شیونه چه اوسیری (آرام کوی) په شپه کښی او په ورځ کښی (یعنی دا تول د الله مملوک دی) او هم دغه (الله) دی ښه اوریدونکی د ټولو اقوالو) ښه عالم (پر گردو (ټولو) احوالو) ووايه (ای محمده! دوی ته) چه آیا بی له الله ونیسیم زه (بل ولی) دوست مددگار؟ (هسی الله) چه پیدا کوونکی د آسمانونو او د ځمکی دی (بلکه نه ئی نیسیم) حال دا چه دغه (الله) روزی ورکوی (گردو (ټولو) مخلوقاتو ته) او ده ته روزی نشی ورکولی ووايه (ای محمده! دوی ته) بیشکه زه مامور یم (حکم راته شوی دی) چه شم اول د هغو چه غاړه ئی ایښی ده (الله ته له دغه محمدی امته) او (ویلای شوی دی ماته) چه مه کیږه له سره له مشرکانو نه.

تفسیر: په ﴿قُلْ لِّمَن مَّا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ﴾ کښی د مکان تعمیم ؤ. په ﴿وَلَا مَسْكَنٌ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ﴾ کښی د زمانی په اعتبار تعمیم دی، یعنی په هر ځای او په هر وخت کښی پاک الله حکومت، قبضه او اقتدار لری. هر هغه شیان چه په شپه یا ورځ کښی په آرامی او هوسانی (آرام) سره ژوندون کوی او له دیرو معلومو او نامعلومو دښمنانو ځنی چه مامون او مصون پاتی کیږی دا د الله تعالی د کامله رحمت له آثارو ځنی دی ﴿قُلْ مَنْ يَّحْيِي الْمَوْتِیْنَ وَاللّٰهُمِّنَ الرَّحْمٰنِ﴾ (۱۷) جزء د الانبیاء (۴۲) آیت (۴) رکوع الله تعالی هغه مجمع الصفات ذات دی چه د ورځی په شور ماشور او د شپی په تپو (تورو) تیارو او چوپه چوپتیا کښی هم د هر یوه غږ آوری او د گردو (ټولو) په حوائجو او ضروریاتو په ښه ډول (طریقه) سره خبر دی نو اوس تاسی راوښیئ چه ولی تاسی داسی پاک الله پریږدئ او له نورو ځنی مرسته (مدد) غواړئ؟ آیا تاسی دا اعراض عن الله او اقبال الی غیرالله کوم ښه او موزون کار گنئ؟ ﴿وَهُوَ يُّطْعِمُ وَلَا يَطْعَمُ﴾ حال دا چه دغه الله روزی ورکوی (گردو (ټولو) مخلوقاتو ته او ده ته روزی نشی ورکولی روزی ورکول د بقاء د سامان په لوری اشاره ده یعنی تاسی په ایجاد او بقاء دواړو کښی همغه ته محتاج یئ او الله تعالی په خورا ډیر ادنی شی کښی هم مونږ (او گردو (ټولو) کائناتو) ته څه احتیاج لری بیا له هسی الله ځنی بیلیدل او بل د خپل ځان مرستیال (مددگار) گرځول که انتهائی حماقت او ناپوهی نه ده؟ نو څه ده؟ ﴿قُلْ اِنِّیْ اُوتِیْتُ اَنْ اَكُوْنَ اَقْلَ مِنْ اَسْلَمَ﴾ ووايه ای محمده! دوی ته بیشکه زه مامور یم حکم راته شوی دی چه شم اول د هغو چه غاړه ئی ایښی ده الله ته له دی محمدی امته د داسی پاک الله تعالی د احکامو په مقابل کښی چه صفات ئی پاس مذکور شول، ډیره ضروری ده چه گرد تول بندگان همغه وحده لا شریک ته بی د غیر له شرکت نه غاړه کیږدی! او له گردو (ټولو) ځنی لومړی هغه ډیر اکمل بنده ته د انتهائی انقیاد او تسلیم حکم دی چه گردی (تولی) دنیا ته د طاعت او عبودیت یوه خورا (ډیره) ښه نمونه رالیږلی شوی ده «صلی الله علیه وعلی آله وصحبه وسلم!».

قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٥٦﴾

وایه (ای محمده! دوی ته) بیشکه زه ویریوم که نافرمانی و کرم له رب خپله له عذابه د ورغی دیری لونی نه (چه قیامت دی).

تفسیر: په حضرت پېغمبر صلی الله علیه وسلم ئی ایچی او نورو ته یی اورولی دی یعنی که په فرض محال سره د الله تعالی له دیرو معصومو او خورا (دیرو) غوره بندگانو ځنی هم کوم دول (طریقه) عصیان صادر شی نو د الله تعالی د عذاب اندیښنه ورته شته. نو بیا نورو ته کله لائق او وړ (مناسب) ده چه سره له شرکه او د انبیاء د تکذیبه او د نورو زرهاؤ دولونو (طریقو) جرائمو له ابتلاء سره د الله تعالی له عذابه بیفکره او مامون کښینی.

مَنْ يُصِرْ عَنْهُ يُومِينَ فَقَدْ رَحِمَهُ وَ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْمُبِينُ ﴿٥٧﴾

هر هغه څوک چه چپ (بچ) کړی شی له عذابه په دی ورغ کښی نو په تحقیق رحم (مهربانی) کړی ده (الله) په ده او دا (مهربانی) بری دی ښکاره.

تفسیر: د جنت او د الله جل جلاله رضا حاصلول خو د مدارجو اعلی او خورا (دیر) لوړ مقام دی، که له چا ځنی د آخرت عذاب لری شی نو دغه هم لوی بری او ښه کامیابی ده. کماقال عمر رضی الله تعالی عنه! «کفافا لالی ولاعلی».

وَأَنْ يَسْأَلَكَ اللَّهُ بَصْرًا فَلَا تَكْشَفْ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يَسْأَلَكَ خَيْرًا فَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٥٨﴾ وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿٥٩﴾

او که ورسوی تاته الله څه سختی (لکه مرض او فقر) نو نشته هیڅ لری کوونکی د هغه مگر هم دی دی او که ورسوی تاته څه خیر (لکه صحت او غناء) نو دی پر هر شی (چه اراده وفرمائی) ښه قادر دی (نو تل خیر او شر نفع او ضرر هم د الله په اراده رسیږی) او هم دی غالب زورور دی د پاسه د بندگانو خپلو (په قدرت، قوت، قهر، غلبه نه په مکان) او هم دی ښه حکمت

والا بنه خبردار دی له هر شی).

تفسیر: هر چاته چه الله تعالى په دنیا یا په آخرت کښی کوم تکلیف یا راحت ورسوی نه ئی څوک په مقابله سره ستونلی (واپس کولی) شی او نه د ده له غلبی او اقتداره چیری تنیدلی شی هم دا الله تعالى له بنده څخه بنه خبردار دی چه څه څه اعمال او حالات لری او د دوی له اعمالو او حالاتو سره کوم اجراآت او بدل لازم او مناسب او له حکمت سره قرین دی؟ (دغه لاندی آیت هله نازل شو چه زمونږ رسول صلی الله علیه وسلم ته وویل شو چه ته په خپل صداقت باندی کوم شاهد لری؟ ځکه چه کتابیان ستا له نبوته انکار کوی).

قُلْ اَيُّ شَيْءٍ اَكْبَرُ شَهَادَةً قُلِ اللّٰهُ شَهِيدٌ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ

(ووايه ای محمده! دوی ته) چه کوم یو شی لوی دی له جهته د شاهدی؟ ووايه (په ځواب کښی دوی ته) چه الله (لوی دی د شهادت له جهته بل ځواب نشته!) (او الله) بنه شاهد دی زما او ستاسی په منځ کښی.

تفسیر: کله ئی چه داسی وفرمایل چه فقط الله تعالى د گردو (تولو) منافعو او اضرارو مالک دی او پر گردو (تولو) بندگانو غالب او قاهر او تر ذری ذری پوری هم له هر شی څخه خبردار دی نو د ده له شهادته زبردست او پاک شهادت بل شهادت نشی کیدی. نو زه هم د خپل ځان او ستاسی په منځ کښی همغه شاهد درؤم. ځکه چه ما د رسالت دعوی وکړه او تول هغه پیغامونه چه د پاک الله وو تاسی ته می درورسول نو د هغه په مقابل کښی هغه سلوک چه تاسی له ماسره وکړ او هغه وضعیت چه تاسی له دغو ربانی پیغامونو سره وکړ هغه تول ستاسی تر سترگو لاندی دی په خپله پاک الله به له خپل محیط علم سره سم زما او ستاسی په منځ کښی فیصله وکړی.

وَأَوْحَىٰ إِلَيْنَا هَٰذَا الْقُرْآنَ لِأَشْهَدَ بِهِ وَمَنْ أَبْكَرَ إِلَيْكُمْ لَتَشْهَدُوا أَنَّ مَعَ اللَّهِ الْهَٰةَ أُخْرَىٰ قُلْ لَا أَشْهَدُ قُلْ إِنَّمَا هُوَ إِلَهُ وَاحِدٌ وَإِنِّي بِرَبِّي مِمَّا شُرَكَّوْنَ ۝۱۸

او وحی کړی شوی ده ماته دا قرآن له پاره د دی چه وویروم (خبردار کړم) تاسی په دی سره او هغه څوک چه ورورسیری (ده ته دا قرآن په هر زمان او مکان کښی) آیا بیشکه تاسی خامخا شاهدی لولی په دی چه شته سره د الله

خدایان نور؟ ووايه (ای محمده! دوی ته) زه خو شاهدی (په دی سره) نه ورکوم، ووايه خبره هم دا ده چه الله دی معبود یو او بیشکه زه بیزار یم له هغو شیونو چه شریکان کوی ئی تاسی (له الله سره)

تفسیر: یعنی که وپوهیږئ نو زما په صداقت د الله جل جلاله یقینی او ښکاره شهادت هم دا موجود عظیم الشان قرآن دی چه په خپله په دی باندی دلیل دی چه الهی کلام دی. «د لمر دلیل په خپله دغه لمر دی» زما کار دا دی چه تاسی او هر هغه چاته چه دا د الله تعالی کلام ورورسیری هغه د الله تعالی له پیغامه خبردار کړم چه د توحید او معاد او د دین نور تمام اصول پکښی هدایت کړی شوی دی. آیا د داسی حجت له اتمام او د داسی قطعی او صریح توحید د پیغام له اوریدلو څخه وروسته بیا هم تاسی هم دا وایی چه غیر له الله جل جلاله نور معبودان هم شته؟ تاسی اختیار لرئ هر څه چه مو زړونه غواړی هغه ووايئ زه خو له سره داسی حرف په خپله ژبه نشم راوړی، بلکه صاف اعلان کوم چه د عبادت لائق او وړ یواځی هغه یو پاک الله دی. باقی هر هغه څه چه تاسی ئی ورسره شریکان گنئ. زه له هغو څخه بیخی خپله بیزاری او نفرت څرگندوم.

تنبیه: په «ومن بلغ» سره ئی وښود چه د نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم رسالت د ګردو (تولو) انسانانو، پیریانو، مشرق، مغرب، شمال، جنوب او تولو مللو او اقوامو له پاره دی (د نزول له وخته تر قیامته پوری. او د پاک قرآن لیدل داسی دی لکه د محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم لیدل)،

الَّذِينَ اتَّيْنَهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ أَبْنَاءَهُمْ
الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٦٠﴾

هغه کسان چه ورکړی دی مونږ دوی ته کتاب پیژنی دوی دا (رسول) لکه چه پیژنی دوی ځامن خپل هغه کسان چه زیان ئی رسولی دی ځانونو خپلو ته نو دوی ایمان نه راوړی.

تفسیر: یعنی علاوه په دی چه زما په صداقت الله تعالی شاهد او قرآن کریم ناطق دی او پری غیر قابل تردید شهادت ورکوی هغه اهل کتاب یعنی یهود او نصاری هم (چه خلق هغوی ته د آسمانی کتابونو د عالمانو په حیث زما د خبرو او معاملو په باره کښی رجوع کوی) په خپلو زړونو کښی داسی پوره یقین لری چه بلاشبهه زه همغه (آخر الزمان نبی) یم چه زما زیری پخوانیو انبیاءو علیهم السلام پرله پسې کړی دی. دوی همغسې چه په دیرو هلکانو کښی خپل هلکان ژر

پیژنی او پکښی څه ربر (زحمت) او تکلیف نه کوی هم داسی دوی د نبی کریم په رسالت، او د پاک قرآن په صداقت کښی هم هیڅ څه شک او شبهه نه لری او گرد(تول) حقائق دوی ته ښکاره دی، هو! حسد، کبر، او د پلرونو تقلید او د جاه او مال مینه او نور اغراض دوی ته اجازه نه ورکوی چه په ایمان مشرف شی او خپل ځانونه له دائمی نقصان او ابدی هلاکت ځنی وژغوری (وساتی).

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿٦٨﴾

او څوک دی ډیر ظالم له هغه چا چه وتړی پر الله دروغ یا نسبت د دروغو کوی آیتونو د ده ته؟ (بلکه نشته!) بیشکه شان دا دی چه خلاصی نه مومی ظالمان

تفسیر: یعنی چه نبی نه وی او پر الله جل جلاله افتراء، او د نبوت غلطه دعوی وکړی، یا د داسی صادق نبی تکذیب وکړی چه پر صداقت ئی واضحه دلائل موجود وی او د الله تعالی پیغام خلقو ته اوروی له دی دواړو څخه زیات بل هیڅوک ظالم کیدی نشی او د الله جل جلاله سنت هم داسی جاری دی چه په پای (آخر) کښی بری او کامیابی ظالمانو ته نه په برخه کیږی نو فرض ئی کړئ که معاذالله زه مفتري یم نو له سره به بری ونه موم او که تاسی مکذبان یی لکه چه له دلائلو ځنی ښکاریږی نو تاسی به د خیر مخ ونه وینی! نو له دی کبله (وجی) ښائی چه پر گردو (تولو) حالاتو کښی ښه غور او دقت وکړئ! او د آخرت او د انجام په فکر کښی شی! او د هغی ورځی له عاقبه وویږیئ چه وروسته ئی ذکر راځی. ابن کثیر رحمه الله علیه د دی ایت معنی هم داسی اخیستی ده. او ځینو نورو مفسرینو د«افتراء علی الله» څخه د مشرکانو شرک مراد کړی دی لکه چه وړاندی په ﴿وَصَلَّوْهُمْ نَارًا يُفَتَّرُونَ﴾ کښی اشاره شوی ده. والله أعلم.

وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَبِيْعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا آيِنُ شُرَكَائِكُمْ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٦٩﴾

او (یاده کړه) هغه ورځ چه راجمع به کړو دوی (یعنی عابدان او معبودان) تول بیا به ووايو (زجرا) هغو کسانو ته چه شرک ئی کړی دی چه چیرته

دی؟ (او څه شول؟) شریکان ستاسی هغه (شریکان) چه وی تاسی چه گنل به مو (د الله شریکان).

تفسیر: یعنی هغه کسان چه د هغو په نسبت تاسی دعوی درلوده (لرله) چه د خدائی حصه دار او په شدائدو کښی ستاسی شفیعان او مددگاران دی، نو نن ورځ په داسی سختی او د مصیبت په وخت کښی دوی له تاسی څنی چیری لارل؟ چه ستاسی هیڅ په کار نه درځی؟

تَلَمْ تَكُنْ فِتْنَتَهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا وَاللَّهِ رَبَّنَا مَا كُنَّا مُشْرِكِينَ ﴿٢٣﴾

بیا به نه وی (عاقبت د) فتنی (کفر، فریب، غدر) د دوی مگر دا چه وائی به دوی چه قسم دی په الله چه رب زمونږ دی چه نه وو مونږ مشرکان.

تفسیر: یعنی د واقعاتو له انکار څنی پرته (علاوه) بله چاره نه لری. د هغو باطلو معبودانو حقیقت چه گرد (تول) عمر د هغو په عقیده او محبت کښی بیخی محو او مفتون شوی وو، هم دغومره پاتی کیږی چه د هغوی د گرد (تول) عمر له تعلق او عقیدی څخه هم منکریږی.

أَنْظُرْ كَيْفَ كَذَبُوا عَلَى أَنْفُسِهِمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٤﴾

وگوره (ای محمده!) څرنګه دروغ ئی وویل پر ځانونو خپلو (په نفی د شرک له ځانه) او ورک شو له دوی نه هغه چه وو دوی چه تړل به ئی دروغ (پر الله په نیولو د شریکانو سره)

تفسیر: یعنی له دی صریحو دروغو څنی به د مشرکانو انتھائی بدحواسی او د شریکانو بیخی بیچارگی او ناتوانی څرګندیږی، کشکی مشرکان له دی رسوا کوونکو عواقبو څنی په دنیا کښی خبر او ځانونه ئی تری ژغورلی (ساتلی) وی.

وَمِنْهُمْ مَنْ يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ وَجَعَلْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَأَنْ يَرَوْا كُلَّ آيَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا

او ځینی له کفارو هغه څوک دی چه غوږ نیسی تاته (د قرآن د قرائت په

وخت کبني) او اچولي دي مونږ په زړونو د دوي پردي (له دي جهته) چه ونه پوهيږي دوي په دي (قرآن) او (ايني مو دي) په غوړونو د دوي کبني دروندوالي (کونوالي چه حق خبره وانه وري) او که وويني دوي گرد (تول) دلائل (د قدرت نو بيا هم) ايمان نه راوړي دوي پر دغه (هر قسم معجزو عناداً)

تفسير: دا د هغو کسانو ذکر دي چه د اعتراض او عيب لتولو له امله (وجي) به ئي قرآن کریم او د رسول الله مبارک خبري اوريدلي او له هدايت څخه گټه آخستل او د حق منل د دوي مقصود نه ؤ. له نصيحت او هدايت ځني د ممتد اعراض او د دوي د اقبال الی الحق څخه د مسلسلو تعطيلو قدرتي نتيجه داسي شوه، چه د دوي د قبول الحق وسائل او قواي بيخي بيکاره او مهلي وگرځيدی، او د حق او د حقيقت له منلو څخه د دوي زړونه بي برخي پاتي شول د هدايت د پيغام آوريدل به د دوي پر غوړونو سخت او دروند لگيده، د دوي سترگي د عبرت له کتلو ځني داسي رنډي شوي وي چه د هر راز (قسم) نښو او علائمو د ليدلو سره سره بيا هم د ايمان راوړلو توفيق دوي ته پاتي نه ؤ او لطف دا دي چه په هم دغه حالت کبني په مرگ قانع او مسرور هم وو، بلکه د فخر په لهجه سره به ئي داسي اعلان کاوه ﴿فَاعْرِضْ آلَهُمْ لَمْ يَسْمَعُوا قَوْلًا وَآلِهِمْ يَتَكَبَّرُونَ﴾ (۲۴) جزء د حم السجده يا (فصلت) «۵» آيت «۱» رکوع) له دي آيت ځني معلومه شوه چه د آيتونو د آوريدلو څخه عدم انتفاع او پر زړونو ئي پردي لويدل، په خپله د دوي د اعراضو نتيجه وه او دغه اعراض او مخ اړول د هم دغه کيفيت د حدوث سبب شوي دي ﴿وَإِذَا نَقَلَ إِلَيْهِ الْأَتَاوَلَىٰ مُسْتَلْبِزًا كَانَ لَمْ يَسْمَعْهَا كَأَنَّ فِي أُذُنَيْهِ وَقْرًا﴾ (۲۱) جزء د لقمان (۷) آيت (۱) رکوع څرنگه چه پر اسبابو د مسباتو مرتبول ماسواء له الله تعالى ځني د بل چا کار نه دي نو ځکه په دغه آيت کبني ﴿وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ آيَةً﴾ د پردي د اچولو او د نورو نسبت د الله تعالى په لوري کړي شوي دي.

حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوكَ يُجَادِلُونَكَ يَقُولُ الَّذِينَ
كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا آسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ۝ وَهُمْ يَبْهَوْنَ عَنْهُ
وَيَنْتَوْن عَنْهُ وَإِنْ يُهْلِكُونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ۝

تر هغه پوري کله چه راشي دوي تاته چه جگړي کوي له تا سره وائي هغه کسان چه کافران شوي دي نه دي دا قرآن مگر باطلی قصی دی د پخوانیو

خلقو. او دا کسان منع کوی (خلق) له رسوله (یا له قرآنه یا له ایمان نه) او (په خپله هم) لری کیږی له ده (چه ایمان پری نه راوړی)، او نه هلاکوی دوی مگر ځانونه خپل او نه پوهیږی دوی (په دی چه ضرر ئی هم دوی ته عائد دی).

تفسیر: یعنی په دوی کېږی نه فهم پاتی دی او نه انصاف. ایمان راوړل او له ربانۍ هدایتونو ځنی انتفاع لا چیری؟. د حضرت پیغمبر په حضور کېږی د دوی د راتللو څخه غرض یواځی مجادله، جګړه، تعرض، توکی او تفریح کول دی. کله چه قرآنی حقائقو او بیاناتو ته به ئی معاذ الله ﴿آسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ﴾ ویل، بیا په دغه تکذیب، مجادله او تمسخر ئی اکتفا نه کوله او کوښښ ئی کاوه چه د نورو په اذهانو کېږی هم دغه رنځوری سرایت وکړی لکه چه خلق ئی له حق ځنی ستنول (واپس کول)، او دوی په خپله هم له حقائقو ځنی لری تېښتیدل څو د دوی له لیدلو ځنی نور کسان هم د حق له منلو ځنی متنفر او بیزاره شی. مگر له دغو ټولو ناپاکو کوښښونو ځنی «الله الحمد» نه حق دین ته څه نقصان رسیدی شی او هغه هرومرو (خامخا) غالبیږی، او نه رسول اکرم صلی الله علیه وسلم ته څه نقصان رسیږی ځکه چه د ده د عصمت او رفعت تکفل په خپله حق سبحانه و تعالیٰ کړی دی. هو! دغه احمقان خپل ابدی هلاکت ته سامان برابروی. او نه پوهیږی چه دوی په خپلو لاسونو خپلی پښی په تېر وهی!

وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ ذُقُوا عَلَى النَّارِ فَقَالُوا أَلَيْسَٰ نَارُ دُودًا وَلَا نُكْنِبُ بِآيَاتِ رَبِّنَا وَنُكُونُ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٤﴾

او که ووينی ته (ای محمده!) کله چه ودرولی شی دوی پر اور (د دوزخ، د پل صراط په سر نو وبه وینی یو لوی امر) نو وبه وائی دوی (د عذاب د انواعو د لیدلو وروسته) ای کاشکی مونږ بیا بوتلی شو (دنیا ته) او نه به کړو تکذیب په آیتونو د رب خپل او شو به مونږ له مؤمنانو (باور کوونکیو نه).

تفسیر: یعنی د آیات الله تکذیب او استهزاء او نور ګرد (ټول) شورماشور به تر هغه وخته پوری وی څو چه دوی د الله تعالیٰ د سزا له ویروونکی او سدوړونکی منظری او ننداری سره مخامخ شی، څه مهال (وخت) چه د دوزخ لږ څه هوا دوی ته ورسیږی نو ګرد (ټول) تکبر او غرور او لوئی به د دوی له سر څخه ووځی، او په زرهاو ځلی به هیله (امید) او آرزو کوی او په ارمانونو سره به دا غواړی که مونږ بیا دنیا ته ولیږلی شو څو هلته بیا د خپل رب د آیتونو تکذیب ونه

کړو او بیخی له ټینگو ایماندارانو ځنی شو

لگیا وی تل په لوبو له نن ورځی وی بیغم
الان قد ندمت وما ینفع الندم

بَلْ بَدَأَ اللَّهُ مَا كَانُوا يُخْفُونَ مِنْ قَبْلُ ط

(داسی نه ده لکه چه دوی وائی) بلکه ظاهر شو دوی ته هغه چه وو دوی چه پتول به ئی پخوا (له دی نه په دنیا کښی چه کفر او معاصی دی)

تفسیر: یعنی دوی اوس هم په صحیح عزم او ایمانی شوق او رغبت دنیا ته د بیرته ورنگ هیله (امید) نه کوی بلکه کله چه ئی د هغه عمل د مکافاتو او مجازاتو منظره ولیدله چه د ښکاره دلائلو سره سره ئی تری انکار کاوه او الهی عذاب ئی د سر په سترگو مشاهده کړ او د دوی تول هغه بد عملونه چه د خلقو له سترگو څخه پټ وو د لمر غوندی څرگند او د دوی اوسنی دروغ چه «والله ربنا ما کننا مشرکین» وایی ښکاره شول او د دوی د شرارت پټ او له سترگو پناه آثار چه د دغو نالایقانو په زهونو کښی ئی وده کړی وه مختل (مخی ته) شول او د یوه دردناک عذاب په صورت ورته ممثل او مخی ته ئی ودریدل نو اوس دوی تش د ځان نجات له پاره دنیا ته د بیرته ورنگ هیله (امید) کوی.

وَأَوْرَدُوا الْعَادُوَ وَالْمَأْنُوهَا عَنهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ٣٥

او که بیرته بوتله شی دوی (دنیا ته) نو خامخا به بیا هم راوگرځی دوی همغه شی ته چه منع کړی شوی وو دوی له هغه شی څخه (چه کفر او معاصی دی) او بیشکه دوی هرومرو دروغجنان دی (په دغه دعوی د ایمان کښی)

تفسیر: یعنی اوس هم دروغ وائی چه که مونږ دنیا ته بیرته لاړ شو ایماندار به وگرځو او له سره به د آیات الله تکذیب ونه کړو. خو دا اشقیاء که بیرته دنیا ته هم ستانه (واپس) کړل شی نو بیا به هم له شرارت او بدی څخه لاس نه اخلی، او هغه رذیله قوتونه چه د دوی په وجود کښی شته، بیا به ئی په کار اچوی، او له هغه مصیبت څخه چه ویریدلی وو او د بیرته تللو تمنا ئی کړی وه هغه به لکه یو خوب او خیال هیروی. لکه چه ډیر ځلی کله چه سری په دنیوی مصائبو او مهالکو کښی آخته کیږی نو انابت او توبه غوره کوی ولی هم دا چه څو ورځی تیری شی. بیا ئی هیش شی په یاد نه پاتی کیږی، چه په هغه وخت کښی می څه عهد او پیمان کړی

﴿ كَانَ لَكُمْ يَوْمَئِذٍ مِّنْ مَّوَدَّةٍ ﴾

وَقَالُوا لَآ إِلَهَ إِلَّا الْحَيَاتُ الذُّنُيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ ﴿١٩﴾

او وائی دوی نه دی ژوندون مگر هم دا ژوندون زمونږ دنیوی (چه لږ او نژدی دی) او نه یو مونږ بیا راپاخولی شوی (راپاخیدونکی له قبرونو څخه حساب او کتاب ته).

تفسیر: یعنی ښی مزی کوئ! او دنیوی عیش او عشرت مو د آخرت په فکر او اندېښنه کېږي مه خرابوئ. هم دا حال نن ورځ د اروپائی (یورپین) ماده پرستانو هم دی.

وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ وَقَفُوا عَلَىٰ رَبِّهِمْ قَالَ أَلَيْسَ هَذَا بِإِلَٰهٍ قَالُوا بَلَىٰ وَرَبِّنَا قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٢٠﴾

او که ووينی ته (ای محمده!) هغه وخت چه ودرولی شی دوی رب خپل ته (په موقف د عرض کېږي د حساب له پاره نو وبه ویني یو لوی امر) فرمائی به (الله) آیا نه دی دا (دوهم ژوندون) په حقه سره؟ وبه وائی دوی هو! حق دی! قسم مو دی په رب خپل (نو بیا به) وفرمائی (الله) پس وشکع تاسی دا عذاب په سبب د دی چه وئ تاسی چه کافران شوی وئ (په دنیا کېږي).

تفسیر: یعنی کله چه حقیقت د دوی تر سترگو لاندی راشی او د «بعث بعدالموت» او نورو له اقراره څه چاره ورباتی نشی، نو دلته دوی ته ویل کیږي، چه اوس د حقیقت د انکار او د «کفر بالمعاد» خوند وشکع!.

قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِإِلْقَاءِ اللَّهِ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ تَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً قَالُوا يَحْسِرُنَا عَلَىٰ مَا قَرَّرْنَا بِهَا ۚ وَهُمْ يَحْمِلُونَ أَوْزَارَهُمْ عَلَىٰ ظُهُورِهِمْ أَلَا سَاءَ مَا يَزُرُونَ ﴿٢١﴾

په تحقیق زیانکاران (او تباه) شوی دی هغه کسان چه دروغ گڼی ملاقات له الله سره (په عقبا کښی)، تر هغه پوری کله چه راشی دوی ته قیامت ناخپه (نو) وائی به دوی ای افسوسه (او پښیمانی) زمونږ په هغه شی چه تقصیر کړی ؤ مونږ په دنیا کښی (چه هغه ایمان ؤ) حال دا چه دوی به واخلی (پیتی د) گناهونو خپلو پر شاؤ خپلو واورئ خبردار شی چه بد دی هغه شی چه په شا ئی گرځوی دوی.

تفسیر: یعنی د انسان لوی شقاوت او بدبختی دا ده چه له «لقاء الله» څخه انکار وکړی. او د ژوندانه دا ډیر لوی مقصد دروغ وگڼی. تر څو چه مرگ پری راشی. یا ئی قیامت پر سر ودریږی. بیا نو هلته د حسرت او د افسوس لاسونه سره مښی چه های افسوس ما په خپل دنیوی ژوندون کښی د یوم القیامت د تیاری له پاره څومره غیر قابل تلافی تقصیر کړی دی، په دی وخت کښی به له دی حسرت او افسوس څخه هیڅ شی په لاس نه ورځی. د جرمونو او شرارتونو هغه دروند پیتی به چه د ده شا کروپوی، له دی ناوخته تأسف او تحسر سره هیڅ نه سپکیږی.

وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَعِبٌ وَلَهُوَ وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٣﴾

او نه دی حیات دنیوی (ژوندون لږ خسیس) مگر لوی (د هلكانو) او ساعت تیری (د لیونیانو) دی او خامخا دار آخرنی خیر (بهتر) دی دپاره د هغو کسانو چه پرهیزگاری کوی نو آیا عقل نه چلوئ تاسی (چه دنیا ښه ده که عقبی؟ چه ایمان راوړئ!).

تفسیر: کفارو خو داسی ویل چه د دنیوی ژوندون څخه ماسواء بل هیڅ ژوندون نشته لیکن واقعہ دا ده چه دغه فانی او مکدر ژوندون د اخروی ابدی حیات په مقابل کښی بیخی هیڅ او بی حقیقتہ دی. د دی دنیا په ژوندون کښی یواځی همغی شیبی او برخی ته ژوندون ویلی شی چه د آخرت له پاره پکښی څه تیاری او کار وکړ شی، باقی نور تمام وختونه چه د آخرت له فکره او تیاری څخه تش وی، یوه عاقبت اندیش ته له لهو او لعب څخه څه زیات اهمیت نه لری. پرهیزگاران او پوهان پوهیږی چه د دوی اصلی کور د آخرت کور دی او د هغوی حقیقی ژوندون د آخرت ژوندون دی. (اللهم ارزقناه)

قَدْ نَعْلَمُ إِنَّهُ لَيَحْزُنُكَ الَّذِي يَقُولُونَ فَإِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ وَلَكِنَّ الظَّالِمِينَ بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٣٦﴾ وَلَقَدْ كَذَّبَتْ رُسُلٌ مِنْ قَبْلِكَ فَصَبَرُوا عَلَىٰ مَا كُذِّبُوا وَأُوذُوا حَتَّىٰ أَتَاهُمْ نَصْرُنَا وَلَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ وَلَقَدْ جَاءَكَ مِنْ نَبَائِ الْمُرْسَلِينَ ﴿٣٧﴾

په تحقیق مونږ پوهیږو بیشکه شان دا دی چه خامخا خپه کوی تا (ای محمده!) هغه شی چه وائی دوی (ستا په تکذیب کښی) نو بیشکه دوی نه کوی تکذیب ستا (په واقع کښی) ولیکن دا ظالمین په آیتونو د الله انکار (او مسخری) کوی (نو ته مه خپه کیږه! ځکه چه) او خامخا په تحقیق دروغجن بللی شوی دی ډیر رسولان پخوا له تانه نو صبر به ئی کاوه پر دروغجن بلل کیدلو او ضرر رسیدلو (د کفارو له جانب) تر هغه پوری چه راغی دوی ته مرسته (مدد) زمونږ او نشته هیڅ اړوونکی د کلماتو د الله او خامخا په تحقیق راغلی ده تاته (څه خبره) له حالاتو د (تیرو) رسولانو (چه پری متسلی شی)

تفسیر: د مخلوقاتو په حال شفقت او همدردی لرل له گرد (تول) جهان څخه زیات د نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم په زړه کښی اچولی شوی وه رسول الله صلی الله علیه وسلم د دی بدبختانو د تکذیب او اعراض، او د دوی له مستقبلې تباهی، او د مشرکانه او ملحدانه کلماتو ځنی زیات رنځ او صدمه محسوسه فرمایله، په دغو آیتونو کښی اول ده ته تسلی او هغو اشقیایو ته ډار (ویره) او انذار ورکړی شوی دی یعنی تاسی د دوی له دی اعراض او تکذیب څخه دومره مه خپه او مه پریشانېږئ! دا خلق چه ستا تکذیب کوی فی الحقیقت ستاسی تکذیب نه دی. ځکه چه تاسی لا له پخوا څخه بالاتفاق صادق او امین پیژندلی شوی یئ بلکه دوی د الله تعالی د هغو آیتونو او نښو تکذیب کوی. چه د رسول کریم صلی الله علیه وسلم د تصدیق او تبلیغ له پاره لیږلی شوی دی او په قصد سره او د ظلم او عناد له لاری تری انکار کوی نو تاسی هم د دی ظالمانو معامله الله تعالی ته وسپارئ! او مطمئن او ډاډه اوسئ چه الله تعالی د دوی د ظلم نتیجه او ستاسی د صبر ثمره خامخا درکوی له پخوانیو انبیایو سره هم (چه د هغوی څه حالات تاسی ته آورولی شوی دی) د دوی قومونو د تکذیب او ایذاء رسولو معامله کړی وه چه پر هغو د الله تعالی هغو معصومو او نهایت اولوالعزمو رسولانو صبر کاوه تر دی چه د الله تعالی له وعدی سره سم دوی ته مرسته (مدد) ورسیده او د ډیرو لویو او زبردستو منکرینو او متکبرینو په مقابل کښی

دوی مظفر او منصور وگرځول شول. له تاسی سره هم د نصرت او ظفر هغه وعدی چه شوی دی، گردی (تولی) یو په یو پوره کیدونکی دی، غر به له خپله ځایه وخوځیږی مگر د الله تعالیٰ وعده هیڅ وړاندی او وروسته کیدونکی نه ده او هر ورو (خامخا) په ځای کیږی. او هیڅوک او هیڅ قوت او قدرت د دی خبری طاقت نه لری، چه د الله تعالیٰ خبری واپری او تبدیل نی کړی، یعنی هر هغه شی چه الله تعالیٰ فرمایلی وی، هغه به هر ورو (خامخا) کیدونکی وی او د الله تعالیٰ له ارادی څخه پرته (علاوه) هیڅ یو کار واقع کیدونکی نه دی. مکذبین دی په یاد ولری چه د دوی جنگ حقیقتاً د (محمد صلی الله علیه وسلم) له ذاته سره نه دی، بلکه د ده له ربه سره دی، چه دی د هغه له لوری اعظم رسول او لوی معتمد تا کلي (مقرر) شوی، او سره له ښکاره دلائلو او علانمو لیدلی شوی دی. د محمد صلی الله علیه وسلم تکذیب د الله تعالیٰ د آیتونو او دلائلو تکذیب دی.

وَإِنْ كَانَ كِبُرُ عَلَيْكَ إِعْرَاضُهُمْ فَإِنْ اسْتَطَعْتَ أَنْ تَبْتَغِيَ
تَفْقَافِي الْأَرْضِ أَوْ سُلَّمًا فِي السَّمَاءِ فَتَأْتِيَهُمْ بِآيَةٍ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ
لَجَمَعَهُمْ عَلَى الْهُدَى فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿١٧﴾

او که وی چه سخت وی پر تا باندی مخ گرځول د دوی (له حق دین څخه) پس که توان لری ته چه ولتوی ته کوم سوری (سرنګ) په ځمکی کښی (چه پکښی کوز شی ځمکی ته) یا (ولتوی) کومه زینه په (طرف د) آسمان (چه پری وخیژی آسمان ته) نو راوړی ته دوی ته کومه معجزه (چه دوی بی غواړی پس رایې وړه، خو فائده نه کوی نو د دوی په ایمان حرص مه کوه او تل خپل تبلیغ کوه) او که اراده کړی وی الله (د هدایت د دوی) نو هر ورو (خامخا) به نی راتول کړی وو دوی گرد (تول) په سمه صافه لاره پس له سره مه کیږی له ناپوهانو څخه (چه د ازلی کفارو په ایمان حرص کوی او د دوی په جهالت پخسپړی (حسد کوی)

تفسیر: «فان استطعت» ځواب په آیت کښی معذوف او په ترجمه کښی په «پس رایی وړه» سره مذکور دی د کفارو دا مطالبه وه کله چه دی نبي دی نو ښائی چه له ده سره تل داسی یوه علامه او ښه وی چه د هغی په لیدلو سره هر سری پری یقین وکړی - او په ایمان راوړلو مجبور شی. څرنګه چه رسول الله صلی الله علیه وسلم د گردی (تولی) دنیا پر هدایت حریص ؤ، ښائی د دوی په زړه کښی داسی کومه خبره تیره شوی وی چه د کفارو دا مطالبه پوره کړه شی، نو ځکه حق

عَلَيْكَ كِتَابَ الْقُرْآنِ قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيَ هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا ﴿١٥﴾ جزء د بنی اسرائیل (الاسراء) د سورت (۱۰) رکوع ۹۰، ۹۱، ۹۲، ۹۳ آیت) او که نه هسی نوری علمی او عملی معجزی او علامی د باران په شان ډیری پر تاسی وریدلی دی او اوری به

قُلْ إِنَّ اللَّهَ قَادِرٌ عَلَى أَنْ يُنْزِلَ آيَةً وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٦﴾

ووايه (ای محمده! دوی ته) بیشکه الله قادر دی په دی خبره چه نازل کړی (راولیری) (مطلوبه) معجزه لیکن اکثره کسان له دوی ځنی نه پوهیږی (چه هغه معجزه سبب د عذاب ده).

تفسیر: یعنی الله تعالی د فرمائی معجزاتو له ښوونو څخه عاجز نه دی. لیکن د حکمت او رحمت پر هغو قوانینو چه د تکوینیاتو نظام قایم او مبنی دی، له تاسی ځنی ډیر کسان د هغو له پوهیدلو څخه قاصر دی د دغو قوانینو اقتضاء هم دا ده چه ګردی (تولی) فرمائی معجزی ورته ونه ښودلی شی.

وَمِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا ظَرِيرٌ يَطِيرُ بِجَنَاحَيْهِ إِلَّا أُمٌّ أَمْثَلَكُمْ مَا قَرَّبْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يُحْشَرُونَ ﴿٣٨﴾

او نشته هیڅ (حیوان خوځیدونکی تلونکی په ځمکه کښی او نه هیڅ مارغه چه الوځی په دواړو وزرونو خپلو (په هوا کښی) مګر (تول سره) امتونه (مخلوقات) دی په شان ستاسی نه دی پریښی مونږ په کتاب (لوح محفوظ) کښی هیڅ شی (بلکه ګرد (تول) لیکلی دی مونږ) بیا به (دا ګرد (تول)) رب خپل ته ورتول کړی شی (د حساب او جزاء دپاره).

تفسیر: په دی آیت کښی پر ځینو هغو حکمتونو تنبیه کړی شوی ده چه د فرمائی معجزاتو په نه ورښولو کښی مرعی ده. یعنی ګرد (تول) هغه حیوانات چه پر ځمکه خوځیږی یا په هوا کښی الوځی، دوی هم د انسانانو په شان یو امت دی. له دوی ځنی هره نوعه الله تعالی په یوه خاصه وضع او فطرت پیدا کړی ده، چه دوی د خپلو افعالو او خواصو په معینه دائره کښی کار کوی. او هیڅ یو ساکین (ذی روح) د خپلو هغو افعالو او حرکاتو د محدودی خلقی له دائری څخه یو پل هم د باندی نه ږدی چه د قدرت له لوری د ده د فطرت او استعداد په اعتبار مشخص او تاکلی (مقرر) شوی دی. لکه چه د پیدایښت له ابتدا څخه تر نن پوری هیڅ یو حیوان د خپلی

نوعی د عمل په محدوده دائره کښې هېڅ قسم ترقی نه ده کړی هم داسی د هر شی استعداد او فطرت ته خیال وکړئ! د الله تعالیٰ په قدیم علم او لوح محفوظ کښې د گردو (تولو) انواعو او اجناسو د تدبیر او تربیت اصول او فروغ منضبط شوی دی. هېڅ یو شی نه په ژوندانه او نه په مرگ کښې له دی مکمل انضباط او انتظام څخه د باندی وتلی شی، انسان د حیواناتو په جنس کښې یو مختار او مترقی حیوان دی او د هم دی کسب او اختیار او ترقی کوونکی عقل او تمیز په لرلو سره د ده نظام تکوینی او د حیات قانون له نورو گردو (تولو) حیواناتو څخه داسی اعلیٰ او ممتاز جوړ کړی دی. چه که اوس دی خپل ځان ته حیوان ووائی، شرمیږی انسان د نورو حیواناتو پر خلاف د خپلو لیدلو آوریډلو او پوښتلو په اثر ځانته نوی نوی نور معلومات هم حاصلوی. او په «فکری قوه» سره ئی ترتیبوی او د «نوی ژوند» په لوری پرله پسې ترقی کوی. انسان د نیکو او بدو په تمیز او د مفیدو او مضرو په پیژندلو او د آغاز او انجام په پوهیدلو قادر او د کوم عمل په کولو یا پرېښودلو کښې فی الجمله آزاد دی، نو ځکه ده ته د الله تعالیٰ له جانب داسی علامی ښوولی کیږی چه په هغو کښې د فکر او غور کولو موقع ومونده شی. او د فکر او کسب د فطری آزادی سلب کوونکی نه وی او که انسان د الله تعالیٰ په ورکړی شوو عقلی قواو سره په ښه ډول (طریقه) پکښې غور وکړی. نو ده ته به د حق او باطل او د نیک او بد په تمیز کښې هېڅ مشکلات نه پېښیږی نو د داسی فرمائشی دلائلو او معجزو غوښتنه، چه له هره حیثه په ایمان راوړلو سری مجبور کړی، د انسان د فطری آزادی له سلېولو او د ده د ترکیبی نظام له تباه کولو، بلکه د عادی حیواناتو په ډله کښې د انسانانو له ښکته غورځولو سره مرادفه ده، که فرمائشی علامی په ټولو وجوهو سره مجبوری کوونکی نه وی، نو د هغو ښوونه عبث او بیکاره ده، ځکه چه په هغو کښې هم هماغه «غیر ناشی عن دلیل» شکونه او شبهات پیدا کیدی شی چه د زرهاو غیر فرمائشی علامو په نسبت کړی شوی دی.

وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا هُمْ وَكَانُوا فِي الظُّلُمَاتِ مِنْ يَشَاءُ اللَّهُ
يُضِلُّهُ وَمِنْ يَشَاءُ يُجْعَلْهُ عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٩﴾

او هغه کسان چه دروغ گنی آیتونه زمونږ کانه دی او گونگیان دی (د حق له اوریدلو او ویلو نه) په تیارو کښې دی (د کفر او جهل)، او هر چاته چه اراده وفرمائی الله (د گمراهی ئی) نو گمراه کوی ئی (او د هدایت توفیق تری اخلی) او هر چاته چه اراده وفرمائی (الله د هدایت د ده) نو گرځوی هغه په سمه صافه لاره (د حق).

تفسیر: (کانه او رانده دی چه) نه د ویونکی څخه آوری. او نه په خپله له نورو څخه پوښتنه

کوی، او نه په تیارو کښی څه شی لیدلی شی کله چه د دوی گردی (تولی) قواوی د بی اعتدالیو له امله (وجی) بیکاره کری شوی دی، نو د حق د تصدیق او د هغه د قبلولو له پاره څه وسیله لری؟ الله تعالی د هغو کسانو د گمراه کولو اراده فرمائی چه دوی په خپله د هدایت وسایل په خپل ځان باندی مسدود کری وی ﴿وَلَوْ شَاءَ لَرَفَعْنَاهُ بِهَا وَلَئِنَّهُ أَخْلَدَ إِلَى الْأَرْضِ وَاتَّبَعَ هَوَاهُ﴾ (۹) جزء (۲۲) رکوع د الاعراف «۱۷۶» آیت).

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَتَاكُمْ عَذَابُ اللَّهِ أَتَأْتِكُمُ السَّاعَةُ أَغْبِرَ اللَّهُ
تَدْعُونَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۹﴾ بَلْ إِيَّاهُ تَدْعُونَ فَيَكْشِفُ
مَا تَدْعُونَ إِلَيْهِ إِنْ شَاءَ وَتَنْسَوْنَ مَا تُشْرِكُونَ ﴿۱۰﴾

ووايه (ای محمده! دوی ته) خبر را کړئ ماته که راشی تاسی ته عذاب د الله یا راشی پر تاسی قیامت آیا بی له الله بل څوک به بولی تاسی (بلکه نه ئی بولی)، که بیع تاسی صادقان (رښتینی په خپله وینا کښی) بلکه خاص هم دغه الله بولی تاسی بیا لری کوی الله له تاسی هغه (مصیبت) چه بولی تاسی (الله) د هغه دپاره که اراده وفرمایي او هیروئ تاسی (په وخت د سختی کښی) هغه (باطل معبودان) چه شریکوئ ئی تاسی (له الله سره)

تفسیر: کله چه رانده، کانه او گونگیان شی او د «الله تعالی» آیتونه دروغ وگنئ او د گمراهی په ژوری (خکته) کندی کښی ولویږئ که په دغه سبب په دنیا یا په قیامت کښی په سخت عذاب اخته شی، نو رښتیا ووايي چه بی له الله جل جلاله ځنی به تاسی بل کوم یوه ته ناری وکړئ؟ د دنیا د دیرو وړوکیو مصائبو سره هم هر کله چه مخامخ شی نو مجبوراً همغه یوه خدای جل جلاله ته ناری کوئ، او نور گرد (تول) شریکان ستاسی له یاده وځی ﴿فَإِذَا رُكِبُوا فِي الْفُلِ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُمُ الدِّينَ﴾ له هر هغه چه الله تعالی اراده وفرمائی نو هغه مصیبت تری لری کوی. نو له دی ځنی اندازه وکړئ چه د عذاب له نزوله یا د قیامت له هوله به تاسی پرته (علاوه) د الله تعالی څخه بل څوک وژغوری (وساتی)؟ نو بیا دا څومره حماقت او پړوندوالی دی چه د هغه پاک الله عظمت او جلال هیروئ او د ده د نازل کری شویو آیتونو تکذیب او د فرمانشی آیتونو غوښتنه کوئ؟

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَآخَذْنَاهُم بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَاءِ لَعَلَّهُمْ يَتَضَرَّعُونَ ﴿٦٧﴾
 فَلَوْلَا إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا وَلَكِنْ قَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ
 مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٦٨﴾ فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ فَتَحْنَا عَلَيْهِمُ أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ
 حَتَّىٰ إِذَا فَرِحُوا بِهَا أُوتُوا أَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً فَإِذَا هُمْ مُبْلِسُونَ ﴿٦٩﴾

او خامخا په تحقيق استولى وو مونږ (رسولان) ديرو امتونو ته پخوا له تانه
 (ای محمده! پس دوی تکذیب وکړ د هغوی) نو ونيول مونږ دوی په سختیو او
 تکلیفونو سره دپاره د دی چه دوی زاری عاجزی وکړی (خپل رب ته او
 مؤمنان شی) نو ولی کله چه راغی دوی ته عذاب زمونږ عاجزی ونه کړه دوی
 (چه تری لری شوی وی عذاب) او لیکن سخت شوی ؤ زړونه د دوی (نو ځکه
 ئی تری عبرت وانخیست) او ښایسته کړی وه دوی ته شیطان هغه کارونه چه
 وو دوی چه کول به ئی پس کله چه هیر کړ دوی هغه شی چه پند ورکړی
 شوی ؤ دوی ته په هغه سره نو وپړانیست مونږ پر دوی باندی وروڼه (لاری) د
 هر قسم نعمت تر هغه پوری کله چه خوشال شی دوی پر هغو شیانو چه
 ورکړی شوی وو دوی ته (له انواعو د نعمتونو) نو ونيول مونږ دوی ناڅاپه پس
 ناڅاپه په دی وخت (د لیدلو د عذاب) کښی دوی ناامیده شی.

تفسیر: په تیر آیت کښی د عذاب راتللو احتمال بیان شوی ؤ، اوس د واقعاتو حواله راکوی چه
 په پخوانیو زمانو کښی هم داسی د عذابونو واقعات راغلی دی. او هم ئی تنبییه وکړه کله چه
 مجرم ته اول ځلی یوه سپکه تنبییه ورکړ شی نو ښائی دی سمدلاسه پاک الله ته رجوع وکړی. او
 هغه د زړه د سختی او د شیطان د اغواء له امله (وجی) سپک او معمولی ونه گڼی (که نه شیطان
 به دغه بد اعمال ورته ښائسته او د شرک، کفر او عصیان په بلا کښی به ئی اخته کړی او د
 کبر، عجب لوئی او غرور دروازی به ئی پر مخ پرانیځی او ابدی هلاک به ور په برخه کړی).

شیطان چه لوئی وکړه په لعنت شو تر ابله

په لوئی کښی نور هیچاته خیر نشته بی له بله

په «موضح القرآن» کښی راغلی دی چه الله تعالیٰ گنهگار ته لږ څه تنبییه ورکوی که دی ورته په
 زاری او عاجزی شو، او توبه ئی وایسته - نو خلاصیږی، او که په هغی سپکی نیونی ویښ نه

شو، نو بیا ئی په هیره او مغالطه او تفریح کښی غورځوی، او د عیش او عشرت او د وسعت دروازی ورپرانیځی کله چه د نعمتو د شکر گزاری او د انعام او احسان ځنی د متأثر کیدلو په ځای ښه په گناه کښی دوب شو - نو ناڅاپه بیخبره نیول کیږی نو دلته دغه لارښودنه کیږی چه که چاته پر گناه تنبیه ورسپیږی نو ژر دی توبه وکړی او دی ته دی نه گوری چه که زیاته تنبیه وشوه نو زه به یقین وکړم.

فَقُطِعَ دَابِرُ الْقَوْمِ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٥٠﴾

نو پری کړی شو بیخ د قوم هغه (قوم) چه ظلم ئی کړی ؤ او مگردی (تولی) ثناوی او صفتونه خاص الله لره دی چه پالونکی د ټولو عالمیانو دی (د ظالمانو په هلاکولو سره)

تفسیر: د ظالمانو استیصال هم د ده د عامه ربوبیت اثر، او د عالم د مجموعی له پاره لوی رحمت دی نو ځکه دلته ئی د حمد او شکر اظهار وفرمایه.

خدایه شکر چه ظالم دی کړ بدحال
چه ئی لری د مغزو نه شی لوی خیال
خدای رسول چه نه منی او ظلم کاندی
عنقریب به ئی برباد شی سر او مال

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَخَذَ اللَّهُ سَبْعَ مِائَاتٍ مِنْ آبْصَارِكُمْ وَخَتَمَ عَلَى قُلُوبِكُمْ مِّنْ إِلَهِ غَيْرِ اللَّهِ يَتَّبِعْكُمُ بِهِ

وایه (ای محمده! دوی ته) خبر راکړئ ماته که واخلي الله (قوت د) اوریدلو ستاسی (چه کانه شی) او (قوت د) لیدلو ستاسی (چه رانده شی) او مهر ولگوی الله پر زړونو ستاسی (چه نه اوریدلی او نه لیدلی او نه په هیش شی پوهیدلی شی) (نو بل) کوم معبود دی بی له الله نه چه بیرته راوړی (درکړی) تاسی ته هغه (اخستل شوی غوږونه، سترگی، زړونه او عقلونه)

تفسیر: حضرت شاه صاحب فرمائی «یعنی په توبه کښی ځنډ (تاخیر) مه کوئ، ښائی چه دا غوږونه سترگی او زړونه په هغه وخت کښی بیا ونه مومئ» او د هغه له امله (وجی) د توبی او

استغفار توفیق در پیدا نشی.

أَنْظُرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ ثُمَّ هُمْ يَصْذَبُونَ ﴿٦٧﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ كُمُرُنَ
أَتَكْمُ عَذَابِ اللَّهِ بَغْتَةً أَوْ جَهْرَةً هَلْ يُهْلِكُ إِلَّا الْقَوْمَ الظَّالِمُونَ ﴿٦٨﴾

وگوره (ای محمده!) چه خرنکه مونو راز راز (قسم قسم) بیانوو دلائل (د وحدانیت) بیا (هم) دوی (تری) خنک (دده) کوی. ووايه (ای محمده! دوی (ته) خبر راکړئ ماته که راشی تاسی ته عذاب د الله ناخپه (د شپي) یا ښکاره (د ورځی یعنی په هر شان چه راشی) آیا هلاک به کړی شی (په دغه عذاب سره بل څوک؟ مگر قوم ظالمان (یعنی هم دغه مشرکان پری هلاکپری).

تفسیر: ناخپه یعنی داسی عذاب چه د هغه هیڅ علامی له پخوا څخه درښکاره نه وی نو له دی سببه د «جهرة» څخه به مراد هغه عذاب وی چه د هغه له راتلو څخه د مخه څه علامی ئی څرگندی شی یا به له «بغته» څخه شپه او له «جهرة» څخه ورځ مراد وی (یعنی په هر شان او هر تقدیر سره چه وی). (ځینو مفسرینو د «هل يهلك - الآية» ترجمه داسی کړی ده آیا هلاک به کړی شی پری بل څوک هم یعنی هلاک به نه کړی هغه شی مگر قوم چه ظالمان دی). یعنی په توبه ایستلو کښی څنډ (تاخیر) کول نه دی په کار، ښائی چه په دغه تعطیل کښی د الله تعالی عذاب ورورسیږی چه د هغه تکلیف یواځی همغو ظالمانو ته ور په غاړه کیږی که له ظلم او عدوانه ئی لا تر مخه توبه ایستلی وی. نو له دی عذاب څخه نجات مومی.

وَمَا يُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَ فَمَنْ أَمِنَ وَأَصْلَحَ
فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٩﴾ وَالَّذِينَ كَذَبُوا
بِآيَاتِنَا يَمْشِيهِمُ الْعَذَابُ بَآكَانُوا يُفْسِقُونَ ﴿٧٠﴾

او نه لیږو مونو رسولان مگر زیری کوونکی (مؤمنانو ته په نعيم سره) او ویروونکی (کفارو ته په جحیم سره) پس هر چا چه ایمان راوړ او اصلاح ئی

کمر (عمل په طاعت سره) نو نشته (هیڅ قسم) ویره په دوی باندی او نه به دوی (هیڅکله) خپه کیږی (د ثواب په نقصان سره) او هغه کسان چه نسبت د دروغو کوی دوی آیتونو زموږ ته ویه رسیږی دوی ته عذاب په سبب د هغه چه وو دوی چه فسق به ئی کاوه (د الله جل جلاله له طاعت څخه په وتلو)

تفسیر: یعنی تاسی چه د الله تعالی د عذاب څخه بی ویری او بی فکره شوی یی او په چتی (بیکاره) فرمائشونو او بی غایه پوښتنو سره رسول الله علیه الصلوة والسلام خپه کوئ! او د دوی د تصدیق له پاره له خپله ځانه جوړ کړی معیار مو تراشلی دی ښه وپوهیږئ چه رسول صلی الله علیه وسلم د الله جل جلاله له طرفه د دی له پاره لیږل شوی دی چه فرمان منونکو ته زیری ورکړی او نافرمانان د دوی له انجامه خبردار او هښیار کړی بیا نو د هر چا عمل د هغه د لاری مل دی، هر چا چه د انبیاء علیهم السلام په خبرو یقین او باور وکړ او اعتقاد او عملاً ئی خپل حالت سم او سنبال کړ، حقیقی او دائمی امن، هوسانی (آرام) او اطمینان ئی ور په برخه شو او هغه کسان چه د الله تعالی آیتونه ئی دروغ ویل او د الله تعالی له هدایته ئی مخ واړاوه، د نافرمانی او بغاوت له سببه په سخته تباهی او لوی عذاب اخته شول «العیاذ بالله»

قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ
الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ إِنْ أَتَيْتُمُ إِلَّا مَیُوسًا إِلَىَّ
قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ أَفَلَا تَتَفَكَّرُونَ ٥٠

ووايه (ای محمده! دوی ته) چه نه وایم زه تاسی ته چه ما سره خزانی د الله دی (چه درکړم تاسی ته هر څه چه غواړئ!) او نه (وايم چه زه) پوهیږم په غیب باندی (چه خبروم به تاسی له هر شی نه بی له وحی) او نه وایم تاسی ته چه په تحقیق زه پرېسته یم (چه وکړم په ملکی قوت سره هغه امور چه ملائک ئی کوی) نه کوم پیروی (د هیڅ شی) مگر د هغه شی چه وحی کړی شوی ده ماته (د هغه) ووايه (ای محمده! دوی ته) آیا برابر کیدی شی پروند او لیدونکی؟ (نه! نه سره برابریږی!) آیا نو فکر (غور) نه کوئ تاسی (چه حق له باطله بیل کړئ! او ایمان راوړئ!)

تفسیر: په دی آیت کښی د رسالت د منصب پر حقیقت رڼا (رنرا) اچولی شوی ده، یعنی هر څوک چه د نبوت مدعی دی د ده دعوی داسی نه وی چه د الله تعالی د مقدراتو ګردی (تولی)

خزانی د ده په قبضه کښی دی چه هر کله له ده څخه د کوم امر خواش وکړ شی هغه به ئی هر ورو مرو (خامخا) همغسی وکړی او نورو ته به ئی وروښی، یا پر گردو (تولو) غیبی او ښکاره معلوماتو که د رسالت په فرائضو پوری تعلق ولری یا نه دی مطلع کړی شوی دی چه هر شی ورڅخه وپوښتی همغه سمدلاسه هغوی ته وروښی یا دی د بشر له نوعی څخه برسیره کوم بل نوع مخلوق دی چه د بشری لوازمو او خواصو څڼی د خپل برائت او نزاهاث ثبوت دروړاندی کړی. کله چه دی له دی گردو (تولو) خبرو څڼی د یوی خبری مدعی هم نه دی نو له ده څڼی د فرمائشی معجزاتو غوښتل یا د تعنت او عناد له لاری دا راز (قسم) پوښتنی کول چه «قیامت به کله راځی؟» یا د دوی داسی ویل چه «دا څنگه رسول دی چه دودی خوری؟ او بازارو ته د پیرو دلو او پلورلو (بیع او شراء) (خریدو فروخت) له پاره څی؟» دغه امور د تکذیب او تصدیق له پاره معیار گرځول صحیح نه دی. ﴿قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ﴾ ووايه ای محمده! دوی ته آیا برابر کیدی شی یوند او لیدونکی؟ نه! نه برابریری آیا نو، فکر، غور نه کوی تاسی! چه حق له باطله بیل کړی؟ او ایمان راوړی؟! یعنی اگر که رسول الله صلی الله علیه وسلم بی د بشر له نوعی څڼی له بلی کومی نوعی څخه نه دی، لیکن د ده او نورو انسانانو په منځ کښی د ځمکی او آسمان فرق دی. انسانی قوتونه دوه قسمه دی علمی، عملی. د علمی قوتونو په اعتبار د نبی او غیر نبی په منځ کښی د پرانده او لیدونکی په شان فرق شته، د انبیاء علیهم السلام د زړه سترگی هر وخت د الهی مرضیاتو او د ربانی تجلیاتو د لیدلو له پاره پرانستلی وی چه د هغو له بلاواسطی مشاهدی څخه نور انسانان بی برخه دی، او د علمی قوتونو حال داسی وی چه رسول صلی الله علیه وسلم په خپل قول او فعل او هر یوه حرکت او سکون کښی د الله تعالی د رضاء او د ربانی حکم تابع او منقاد وی، د سماوی وحیی او د الهی احکامو په خلاف نه د ده قدم پورته کیدی او نه ئی ژبه خوځیدی شی، د ده مقدس وجود، اخلاق او اعمال د ژوندانه په گردو (تولو) واقعاتو کښی د ربانی تعلیماتو او د الهی مرضیاتو روڼ تصویر او ډیر ښه ممثل دی، چه د هغه له لیدلو څخه غور کوونکو او فکر کوونکو ته د ده په صداقت او د خدای جل جلاله له طرفه د ده په مامور گرځیدلو کښی لږ څه شک او شبهه نشی پاتی کیدی.

وَأَنْذِرْ بِهِ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْ يُحْشَرُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ لَيْسَ لَهُمْ مِنْ دُونِهِ وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ لَّعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٥﴾

او وویروه (ای محمده!) په دی وحی سره هغه کسان چه ویریږی دوی له دی چه ټول به کړل شی دوی رب خپل ته په داسی حال چه نه وی دوی ته بی له دغه (الله) هیڅ ولی دوست (ناصر په دنیا کښی) او نه شفاعت کوونکی (د عذابونو دافع په آخرت کښی مگر د الله په اذن سره) دپاره د دی چه دوی

وساتی ڄاڻونہ (خپل ستا ۾ دڃہ آورو لو سرہ لہ معاصیو)

تفسیر: یعنی لہ ھڻو کسانو ڄڻی تاسی صرف نظر وکری ڇہ د فرمایشی معجزاتو ۾ ورہوولو خپل ایمان موقوفوی، او د تعنت او عناد لہ لوری د آیات اللہ ۾ تکنیب پسی دی. ځکہ ڇہ د تبلیغ فرض تاسی اداء کری دی او وروستہ لہ دی نہ لہ دوی څخہ داسی توقع نہ کیږی، ڇہ ۾ سمہ صافہ لارہ بہ راشی. اوس د الہی وحیی قرآن کریم ۾ ذریعہ د ھڻو خلقو وینولو او تنبیہ کولو تہ زیات اھتمام وکړہ! ڇہ د ھڻو ۾ زړونو کښی د محشر خوف او د عاقبت فکر دی ځکہ ڇہ لہ ھم داسی خلقو څخہ دا امید کیدی شی ڇہ لہ پند او نصیحت څخہ بہ مستفید او لہ قرآنی ہدایاتو څخہ بہ منتفع شی.

وَلَا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ
يُرِيدُونَ وَجْهَهُ مَا عَلَيْكَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ وَ
مَا مِنْ حِسَابِكَ عَلَيْهِمْ مِنْ شَيْءٍ فَتَطْرُدَهُمْ فَتَكُونَ مِنَ الظَّالِمِينَ*

او مہ شرہ ھڃہ کسان ڇہ بولی دوی (عبادت کوی د) رب خپل ۾ اول د ورځی او ۾ آخر د ورځی (یعنی سبا او بیگا) کښی ڇہ غواری دوی ۾ دی عبادت سرہ رضاء د) ذات د اللہ نشته ۾ تا لہ حسابہ (د اعمالو) د دوی ھیڅ شی او نہ لہ حسابہ (د عمل) ستا ۾ دوی ھیڅ شی نو ڇہ وشری تہ دوی پس شی بہ تہ لہ ظالمانو څخہ.

تفسیر: یعنی ھر کلہ ڇہ د دوی ظاہری حال دا راځیږی ڇہ دوی شپہ او ورځ د اللہ تعالیٰ ۾ عبادت او رضاء غوښتلو کښی مشغول دی نو سم لہ دی لہ دوی سرہ مناسبہ معاملہ وکړی! د دوی باطنی حال څہ دی یا بہ ئی آخری انجام څہ کیږی؟ د دوی ۾ دڃہ تفتیش او محاسبہ باندي معاملات نشی موقوفیدی، نہ ستاسی دڃہ حساب د دوی ۾ غاړہ دی او نہ د ھڻو حساب ستاسی ۾ غاړہ لھذا بالفرض کہ تاسی د دولت مندانو د ہدایت ۾ طمع داسی غریبان مخلصان لہ خپلہ مجلسہ وشری. نو دا بہ د بی انصافی خبرہ وی ۾ «موضح القرآن» کښی راغلی دی ڇہ «د کفارو ځینو سردارانو د رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم نہ دا وغوښتل ڇہ زمونږ زړونہ غواری ڇہ ستاسی خبری واورو، لیکن لہ تاسی سرہ خوار او غریب کسان (لکہ ابن مسعود، بلال، مقداد، عمار، صہیب، خیاب، سلمان رضی اللہ عنہم) ناست وی، نو مونږ د ھڻو تر څنگ نشو کیناستی (کہ دوی لہ ځانہ بیرتہ کړی نو مونږ بہ لہ تا سرہ کینو او پاڅو، گوندی ستا دین ھم قبول کړو او

له دوی سره یو ځای په کیناستو شرمیږو نو د عمر رضی الله تعالیٰ عنه په مصلحت سره د نبی علیه السلام په زړه هم دغه خبره راغله چه هم داسی وشي شو د دغو کفارو صدق او کذب معلوم شی) په دی خبره باندی دا آیت نازل شو. یعنی «د الله تعالیٰ د طالب لحاظ او خاطر (اگر که غریب هم وی)، پر دغو غنیانو او دولتمنو کفارو باندی مقدم دی».

وَكُنْ لَكَ فِتْنًا بَعْضُهُمْ يَبْعُضُ لِيَقُولُوا أَهَؤُلَاءِ
مَنْ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِّنْ بَيِّنَاتٍ أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِالشَّاكِرِينَ ﴿٥٧﴾

او (لکه چه ازمویلی مو وو سابقه امم په اختلاف د احوالو د دوی) هم دا رنگه ازمویلی دی مونږ ځینی (غنیان) د دی امت په ځینو (نورو فقیرانو) له پاره د دی چه ووانی (دا غنیان) آیا هم دا (خواران) فضل کړی دی الله پر دوی په منع زمونږ کښی (په هدایت سره) آیا نه دی الله ښه عالم په شکر کوونکو (په نعمت د اسلام بلکه دی، نو ځکه تفضلاً احسان پری کوی).

تفسیر: یعنی د دولتمندانو ازموینه ئی په غریبانو مسلمانانو وکړه، چه دغو مسلمانانو ته خوار او ذلیل ګوری او تعجب کوی چه آیا دوی څرنگه د الله تعالیٰ د فضل لائق دی - او الله تعالیٰ د دوی زړونو ته ګوری چه د الله تعالیٰ حق منی.

وَإِذَا جَاءَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِنَا فَقُلْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ كَتَبَ
رَبُّكُمْ عَلَىٰ نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ أَنَّهُ مِّنْ عَمَلٍ مُّنْكَمُ سُوءٌ إِبْجَاهًا لَّهِ
ثُمَّ تَابَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحَ فَإِنَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٥٨﴾ وَكَذَلِكَ
نُقَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ لَّا يَشْكُرُونَ سَبِيلُ الْمُجْرِمِينَ ﴿٥٩﴾

او کله چه راشی تاته (ای محمده!) هغه کسان چه تصدیق کوونکی دی په آیتونو (د قرآن) زمونږ نو ووايه (ای محمده! دوی ته) سلام دی پر تاسی لیکلی (لازم کړی) دی رب ستاسی پر ځان خپل (تفضلاً) رحمت (او داسی ئی لازم کړی دی چه) بیشکه شان دا دی هر څوک چه وکړی له تاسی ځنی

بدی په ناپوهی سره (حقیقتاً یا حکماً) بیا توبه وکړی پس له (کولو د) هغی (بدی) او اصلاح کړی (ښه کړی عمل خپل) نو بیشکه الله ښه بشونکی (د خطیاتو) ډیر مهربان دی (د اجر او ثواب په انعام سره) او هم داسی (چه مو بیان کړل) په تفصیل سره بیانوو آیتونه او دپاره د ده چه ښکاره شی (حق او ظاهره شی) لاره د گناه گارانو.

تفسیر: پخوا ئی فرمایلی وو چه رسول د تبشیر او انذار له پاره راغی، لکه چه د دی رکوع په شروع کښی په ﴿وَأَنذَرِيَهُ الْآيِينَ يَأْتُونَ﴾ الآية - کښی د انذار د شان استعمال ؤ، اوس د مؤمنانو په شان کښی د تبشیر اظهار دی. یعنی مؤمنانو ته د کاملی سلامتی او رحمت او مغفرت بشارت ورکړه! چه د هغو غریبانو زړونه مطمئن او ډاډه شی او د دولتمنو متکبرانو له طعن او تشنیع او له تحقیر او بدسلوک څخه خپه نشی! ځکه چه مونږ احکام او آیتونه هم د دی دپاره په تفصیل سره بیانوو، چه د مؤمنانو په مقابل کښی د مجرمانو طریقه واضحه شی.

تنبیه: دا ئی چه فرمایلی دی «هر څوک چه په ناپوهی له تاسی ځنی بدی وکړی». ښائی چه له دی ځنی دا غرض وی چه هر مؤمن چه بدی او معصیت کوی که په ناپوهی وی یا په عمد او قصد سره وی هغه فی الحقیقت د هغی بدی او گناه له بد عاقبه تر یوه حده پوری ناواقفه او بی خبره وی چه ئی کوی. که دی د گناه د تباہ کوونکو نتائجو څخه په پوره ډول (طریقه) خبر او مستحضر وی، نو ولی بی ئی د هغی په کولو جرأت کاوه؟

(روایت دی چه د مؤمنانو یو ټولی رسول علیه السلام ته راغی او ویی ویل چه له مونږه ډیر لوی گناهونه او تقصیرات شوی دی. نو آیا زموږ د غفران او بشنی څه امکان شته؟. رسول صلی الله علیه وسلم دوی ته هیڅ التفات ونه فرمایه او دغه مومنان ناامیده لاړل نو دغه پاس آیت نازل شو او داسی توبه کوونکی ته په دنیا کښی د سلامتی زیری او په عقبا کښی د رحمت بشارت ورکړ شو او د رب العزت له خوا د مغفرت لزوم تفصلاً ور مرحمت شو).

پرښتی که په مونږ ښکلی گناهونه

پاک الله دی په ځان ښکلی رحمتونه

که گناه له مونږه ډیره شی چاپیره

پاک الله لری «غفور» «رحیم» نومونه

او رحمت ئی په غضب باندی غالب دی

څه شو څه شو که ئی دواړه دی وصفونه

ځکه نیک په لسو بد په یوه ښکل شی

په قرآن کښی دی راغلی آیتونه

په رښتینی عذر زر گناوی ټولی

بښی دی، په دی ناطق دی حدیثونه

قُلْ إِنِّي نُهِيتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ
قُلْ لَا اتَّبِعْ أَهْوَاءَكُمْ قَدْ ضَلَلْتُمْ إِذَا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُهْتَدِينَ ﴿٥٩﴾

ووايه (ای محمده! دوی ته) چه بیشکه زه منع کړی شوی یم له دی نه چه عبادت وکړم د هغو شیانو چه عبادت کوئ تاسی (د هغوی) چه غیر دی له الله ووايه (ای محمده دوی ته) چه متابعت نه کوم زه د خواهشونو ستاسی (په عبادت د دوی کښی) په تحقیق به گمراه شم زه په دغه وخت کښی او نه به یم زه له لاری موندونکو څخه.

تفسیر: په تیر آیت کښی هغه شیان بیان شول چه مؤمنانو ته د ویلو وړ (لائق) دی. په دی رکوع کښی د هغو امورو تذکر دی چه د مجرمانو او مکذبانو په حق کښی د خطاب قابل دی. یعنی تاسی وفرمایئ چه زما ضمیر، زما فطرت، زما عقل، زما د شهود نور (رنرا) او د الهی هغه وحی چه پر ما نازلیدو دا تول ما له دی خبری څخه منع کوی چه زه د کامل توحید له لاری څخه لږ څه قدم هم هیسته کیږدم، اگر که تاسی ډیر څه تدبیرونه او حیلې او پلمی (بھانی) هم وکړئ خو زه هیشکله ستاسی د خوښی او غوښتنی متابعت له سره نشم کولی، که په فرض محال کوم نبی په کومه معامله کښی الهی وحی پریردی او د عوامو د غوښتنو متابعت وکړی نو الله تعالیٰ چه څوک هادی گرځولی او لیږلی ئی وی معاذ الله هغه په خپله گمراه شی؟ بیا نو د هدایت تخم په دنیا کښی څرنگه پاتی کیدی شی؟

قُلْ إِنِّي عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّنْ رَبِّي وَكَذَّبْتُمْ بِهِ مَا عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ
إِنَّ الْحُكْمَ إِلَّا لِلَّهِ يَقْضُ الْحَقُّ وَهُوَ خَيْرُ الْفَصِلِينَ ﴿٦٠﴾

ووايه (ای محمده! دوی ته) بیشکه زه په ښکاره دلیل (حجت) یم له ربه خپله (چه قرآن او وحی ده) او تاسی دروغ گڼلی دی هغه دلیل نشته ما سره هغه (عذاب) چه غواړئ تاسی په تلوار سره هغه نه دی حکم (په تعجیل او تاخیر د عذاب او نورو کښی) مگر (خاص) الله ته دی بیانوی (الله) حقه (خبره) او دی خیر (بهر) د فیصله کوونکو (یا د بیانوونکو) دی.

تفسیر: یعنی ماته د الله تعالى صاف او صریح شهادت او واضح دلائل رارسیدلی دی چه د هغو له منلو څخه زه د یوه ویښته په اندازه هم نشم منحرف کیدی تاسی چه هغه ته د دروغو نسبت کوئ نو د هغه پای او انجام ته هم فکر وکړئ! ﴿مَا عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ﴾ نشته ما سره هغه عذاب چه غواړئ په تلوار سره تاسی هغه) یعنی د الهی عذاب د نزول واک (اختیار) زما په قدرت کښی نه دی لکه چه کفارو ویل ﴿اللَّهُ إِنْ كَانَ هَذَا هُوَ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِكَ فَأَمْطِرْ عَلَيْنَا حِمَارًا مِنَ السَّمَاءِ أَوِ اسْتَعِذْ بِاللَّهِ﴾ ای الهه که دا حق وی چه مونږ ئی دروغ گنو نو له آسمانه پر مونږ تیری (گتی) راوورو یا پر مونږ سخت عذاب راولیږه!﴾

قُلْ لَوْ أَنَّ عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ لَقُضِيَ الْأَمْرُ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِالظَّالِمِينَ ﴿٥٨﴾

ووايه (ای محمده! دوی ته) که په تحقیق وی ما سره هغه شی چه تاسی په تلوار سره غواړئ هغه (چه عذاب دی نو) خامخا فیصله شوی به وه جگړه په منځ زما او په منځ ستاسی کښی (په هلاک ستاسی لیکن تعذیب د الله کار دی) او الله ښه عالم دی په ظالمانو (او په وخت د عذابولو د دوی)

تفسیر: یعنی الله تعالى پر هر چا او په هر وخت او هر ډول (طریقه) چه اراده وفرمائی عذاب لیری، یا ئی نه لیری یا ورته د توبی او استغفار توفیق مرحمت فرمائی، دا گرد (تول) د الله تعالى په اختیار او قبضه کښی دی، او ماسواء له الله د بل هیچا حکم او زور نه چلیږی الله جل جلاله په دلائلو او براهینو سره حق بیانوی بیا ئی که څوک ونه منی نو د دوی په نسبت ډیر ښه فیصله کوونکی هم دی دی، که دغه فیصله کول یا سزا ورکول زما په قبضه او اختیار کښی وی او د دغه نزول عذاب ژر غوښتونکو له ما څخه داسی په شدت سره د عذاب د نزول مطالبه کولی نو ما به لا له پخوا څخه دا جگړه پای (آخر) ته رسولی وی، دا خو د الله تعالى د محیط علم، عظیم حلم بالغه حکمت او کامله قدرت رڼا (رنرا) او الطاف دی چه د ډیرو مصالحو او حکمتونو رعایت کوی او سره له ښه پوهیدلو او قدرت لرلو پر ظالمانو فوراً عذاب نه نازلوی، په راتلونکو آیتونو کښی د دی محیط علم او کامله قدرت ذکر راځی څو ثابت شی چه د عذاب تاخیر د جهل یا عجز په بناء نه دی.

وَعِنْدَهُ مَفَاتِحُ الْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَا إِلَّا هُوَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَا
تَسْقُطُ مِنْ وَرَقَةٍ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٌ فِي ظِلْمٍ الْأَرْضِ وَلَا لَاطٍ
وَلَا يَاسٍ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ⑤

او خاص هم دغه الله سره دی کلی گانی (کنجیانی) د خزانی د غیب چه نه پوهیږی په هغو (بل هیڅوک) مگر (عالم دی پری) هم دی او پوهیږی الله په هغه چه په بر (وچه) کښی او په بحر (دریاب) کښی دی او نه لویږی هیڅ یوه پانه (له ونی) مگر چه عالم دی په هغه الله او نه (لویږی کومه) دانه په تیارو د ځمکی کښی او نه دی هیڅ لوند او نه هیڅ وچ مگر (ثابت شوی دی) په کتاب مبین (لوح محفوظ) کښی

تفسیر: یعنی د هر شی احوال په لوح محفوظ کښی مندرج دی. او هر هغه شیان چه په لوح محفوظ کښی دی هغه تول په علم الله کښی لا له پخوا څخه موجود وو. په دغه اعتبار د دی آیت مضمون حاصل داسی شو چه د ﴿عِلْمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ﴾ هیڅ یو وچ او لوند وړوکی او لوی شی د الله تعالی د ازلی علم له محیط نه خارج کیدی نشی، بناء په دی د دی ظالمانو د ظاهری او باطنی احوالو، او د دوی د سزا وړکولو د مناسب وخت او محل پوره او صحیح علم له ده سره شته.

تنبيه: هغه علماء چه «مفاتح» د «مفتاح» بفتح المیم جمع وائی دوی د «مفاتح الغیب» ترجمه په «غیبی خزانو» سره کړی دی او د هغوی په نزد چه د مفتاح بکسر المیم جمع ده هغوی د «مفاتح الغیب» ترجمه سم د شیخ الهند رحمه الله علیه له ترجمی سره په غیبی کلی گانو (کنجیانو) کوی. مطلب دا چه غیبی خزانی او د هغو کلی گانی (کنجیانی) یواځی د الله تعالی په قدرت کښی دی هم دی له دغو خزانو څڼی هر وخت، هر څومره او هر چاته چه اراده وفرمائی ورپرانیځی بل هیڅوک داسی قدرت نه لری چه د خپلو حواسو او عقل او د نورو ادراکی آلاتو په ذریعه تر غیبی علومو پوری ورسیدی، یا په هومره غیبو کښی چه په ده منکشف کړی شوی وی، له خپله لوری څه زیاتوالی وکړی. ځکه چه د غیبی علومو کلی گانی (کنجیانی) ده ته په لاس نه دی ورکړی شوی. اگر که په لکونو او کروړونو غیبی جزئیاتو او واقعاتو کوم یو بنده مطلع کړی شوی وی خو بیا هم د غیب اصول او کلیت (چه «مفاتح الغیب» او «مفاتح الغیب» ورته ویل کیږی) حق تعالی خپل ځانته مخصوص کړی دی.

وَهُوَ الَّذِي يَتَوَفَّكُم بِاللَّيْلِ وَيَعْلَمُ مَا جَرَحْتُم بِالنَّهَارِ ثُمَّ يَبْعَثُكُمْ فِيهِ لِيُقْضَىٰ أَجَلٌ مُّسَمًّى ۖ
ثُمَّ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ ثُمَّ يُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٦﴾

او الله هغه (لوی ذات) دی چه وفاتوی (حصاروی او ویده کوی) تاسی په شپه کښی او پوهیږی په هر هغه څه چه کسب کړی وی تاسی په ورځی کښی (له طاعت او معصیت څخه) بیا پاڅوی تاسی (له خوبه) په دغه (ورځ) کښی چه پوره کړ شی اجل (نیته) مقرره شوی، بیا خاص هم ده ته بیرته ورتلل ستاسی دی بیا به خبر کړی (الله) تاسی په (جزاء) د هغه څه چه وئ تاسی چه کول به مو. (په دنیا کښی له خیر او شره)

تفسیر: یعنی د شپې د ویدیدلو په وخت کښی ظاهری احساس او شعور نه پاتی کیږی او انسان له خپلی شاوخوا بلکه د خپل جسم له احواله هم بی خبره پاتی وی - ګواکي په دغه وخت کښی دغه قوه له ده څخه اخیستی شوی ده. (او پوهیږی الله په هر هغه څه چه کسب کړی دی تاسی په ورځی کښی له طاعت او معصیت څخه) یعنی په ورځ کښی څومره تګ، راټګ، نقل، حرکت، کسب او اکتساب چه واقع کیږی هغه ټول په پوره تفصیل سره د الله تعالیٰ په علم کښی موجود دی. (بیا پاڅوی تاسی له خوبه په دی ورځ کښی دپاره د دی چه پوره کړی شی اجل «نیته» مقرره شوی). یعنی که ده اراده کړی وی نو تاسی همغسې چه ویده وئ، ویده به پاتی وی - لیکن د مرګ د نیتی تر پوره کیدلو پوری تاسی در ګرده (ټول) راویښوی. (بیا خاص هم ده ته بیرته ورتلل ستاسی دی بیا به خبر کړی دی تاسی په جزا د هغه څه چه وئ تاسی چه کول به مو په دنیا کښی له خیر او شره) یعنی د ورځی کار کول او د شپې ویدیدل. او بیا سبا پاڅیدل، دا هره ورځنی منظمه سلسله د دنیوی ژوندون او ورپسی مر کیدلو او بیا ژوندی کیدلو، یوه لنډه نمونه ده نو ځکه د خوب او بیداری د یادونی په وسیله د «معاد» پر مسئله هم تنبیه کړی شوی ده.

وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَيُرْسِلُ عَلَيْكُمْ حَفَظَةً نَّحْتِ إِذَا جَاءَ أَحَدُكُمُ
الْمَوْتُ تَوَفَّتْهُ رُسُلُنَا وَهُمْ لَا يُفَرِّطُونَ ﴿٧﴾

او هم دی غالب د پاسه په بندګانو خپلو او لیږی پر تاسی ساتونکی (له ملائکو چه هغه لیکونکی د اعمالو ستاسی کرام الکاتبین دی) تر هغه پوری کله

چه راشی یو ستاسی ته مرگ قبضوی روح د ده لیږلی شوی (پربستی زمونږ چه ستاسی د ارواحو د قبضولو دپاره لیږلی کیږی) او دوی هیڅ تقصیر نه کوی (د امر په امتثال کښی د اجل له پوره کیدلو څخه وروسته).

تفسیر: «حفظه» یعنی هغه پربستی چه تاسی او ستاسی اعمال ساتی.

فائده: د دغو ملائکو په لیږلو کښی ښائی دغه حکمت او مصلحت وی چه مؤمنان د قیامت له شرمندگی او رسوائی څخه وویږیږی، او له سره گناه ته زړه ښه نه کړی او د خپلی اعمالنامی له لوستلو څخه په محشر کښی د عامو په محضر کښی غافل او بی پروا نشی! خو د قیامت د ورځی له شرمندگی او رسوائی څخه مأمون او مصون یاتی شی.

ویره وکړه له شرمونو د قیامته

چه تری زړونه وینی کیږی له هیبته

د عمل کاغذ به درکړی شی چه لوله

نن دی ډکه کړه نامه له ښه خصلته

چه سبا بیا ژړا ویر نه پکاریږی

نن ژړا کړه دم په دم له معصیته

﴿حَقُّ إِذَا جَاءَ أَحَدُكُمُ الْمَوْتُ﴾ الآية - تر هغه پوری کله چه راشی یو ستاسی ته مرگ قبضوی روح د ده لیږلی شوی پربستی زمونږ چه ستاسی د ارواحو د قبضولو دپاره لیږلی کیږی او دوی هیڅ تقصیر نه کوی د امر په امتثال کښی د اجل پوره کیدلو څخه وروسته) یعنی په هر ډول (هرقسم) چه ستاسی د روح د قبضولو حکم کیږی په هغه کښی دوی هیڅ قسم رعایت یا تقصیر، (او د روح په قبضولو کښی هیڅ ډول (طریقه) تعجیل او تاخیر نه کوی کله ئی چه اجل په سر رسیدلی وی).

ثُمَّ رُدُّوْا اِلَى اللّٰهِ مَوْلٰهُمْ اَحْقُّ الْاِلٰهِ الْحَكْمُ وَهُوَ اَسْرَعُ الْحٰسِبِيْنَ ﴿٦٧﴾

بیا نه بیرته وروستل شی دوی طرف د الله ته (د خپل عمل د جزا له پاره) چه مولی (مالک) د دوی دی حق (عادل) واورئ! خبردار شی! خاص هم ده ته دی حکم او هم دی ډیر جلت دی له ټولو حسابگرو.

تفسیر: یعنی په یوه رپ (لحظه) کښی د انسان د ټول عمر حسنات او سیئات ورښکاره کوی.

قُلْ مَنْ يُنَجِّيكُمْ مِنْ ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ تَدْعُونَهُ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً لَّئِنْ أَنْجَا مِنْ هَذِهِ لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿۳۷﴾ قُلِ اللَّهُ يُنَجِّيكُمْ مِنْهَا وَمِنْ كُلِّ كَرْبٍ ثُمَّ أَنْتُمْ مُشْكُرُونَ ﴿۳۸﴾

ووايه (ای محمده!) څوک به خلاص کړی تاسی له تیارو د بر (وچی) او د بحر (دریاب څخه په هغه وخت کښی چه) دعاء کوئ تاسی الله نه په ښکاره او په پټه سره (او داسی وایئ چه قسم دی) که خلاص کړی (الله) مونږ له دی تیارو (او سختیو) څخه نو هر ورو شو به مونږ خامخا له شکر ایستونکو څخه (د نجات په دغه نعمت) ووايه (ای محمده! دوی ته) چه الله خلاصوی تاسی له دی (تیارو او سختیو) او له هری سختی څخه بیا هم (پس له دغه نجاته) تاسی شریکوئ (له الله سره نور په عبادت کښی).

تفسیر: یعنی حق تعالی سره له هغه محیط علم او کامل قدرت چه (لږ څه) بیان ئی پاس وشو، فوراً ستاسی د بد عملیو او شرارتونو سزا نه درکوی، بلکه څه مهال (وخت) چه د مصائبو او شدائدو په تیارو کښی اخته کیږئ! او هغه په عاجزی او زاری سره یادوئ! او پخه وعده کوئ! چه «د دی مصیبت څخه له وتلو وروسته به بیا هیچیری شرارت نه کوؤ، او تل به ستا احسان په یاد لرو» نو ډیر غلی الله جل جلاله ستاسی لاس نیسی، او له دغو مهالکو او هر قسم سختیو څخه مو ژغوری (محفوظوی)، لیکن بیا هم تاسی په خپلو وعدو ټینگ نه دریږئ، او د مصیبت له آزادی څخه وروسته بیا سمدلاسه په بغاوت او یاغیتوب لاس پوری کوئ.

قُلْ هُوَ الْقَادِرُ عَلَى أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عَذَابًا مِّنْ فَوْقِكُمْ أَوْ مِّنْ تَحْتِ أَرْجُلِكُمْ أَوْ يَلْسَكُمْ شَيْعًا وَيَذِيقَ بَعْضَكُمْ بَأْسَ بَعْضٍ أَنْظِرْ كَيْفَ نَصْرُ الْآيَةِ لَعَلَّهُمْ يَفْقَهُونَ ﴿۳۹﴾

ووايه (ای محمده!) هم دغه (الله) قادر دی په دی چه ولیږی په تاسی عذاب له

پاسه ستاسی (لکه د لوط قوم او اصحاب فیل) یا له لاندی د پښو ستاسی (لکه فرعونیان او قارون) یا گډ کړی تاسی فرقی فرقی (چه هره فرقه به بيله بيله مدعا لری او دغه مخالفت د مقاتلی سبب شی) او وروڅکوی (الله) ځینو ستاسی ته جنگ (او سختی) د ځینو (نورو) وگوره (ای محمده) څرنګه راز راز (قسم قسم) بیانوو مونږ آیتونه (خپل) له پاره د دی چه دوی پوه شی (پری او پند تری واخلي).

تفسیر: یعنی د الله تعالی د دی مهلت او گذشت له لیدلو څخه بیخی مامون او بی فکره مه کیږئ همغسی چه له دی سختیو او مصیبتونو څخه نجات درکولی شی په دی هم قادر دی چه یو بل راز (قسم) عذاب هم پر تاسی مسلط کړی. ﴿مَنْ قَتَلَ﴾ الایة - له پاسه ستاسی لکه د لوط قوم او اصحاب الفیل یا له لاندی د پښو ستاسی لکه قارون او فرعونیان یا گډ کړی تاسی فرقی فرقی چه هره فرقه بيله بيله مدعا لری او دغه مخالفت د مقاتلی سبب شی او الله وروڅکوی ځینو ستاسی ته جنگ او سختی د ځینو نورو په دی کښی ئی د دری ډولو (قسمو) عذابونو بیان وفرمایه،

(۱): هغه چه له پاسه راځی لکه د تیږو (کتو) وریدل، یا طوفانی هوا یا باران.
 (۲): هغه چه له پښو لاندی راځی لکه خسف، زلزله، سیلا یا نور (یا مراد له «فوق» څخه نه وریدل د باران دی او له «تحت» څخه نه زرغونیدل د غلی دی)، دا دواړه خارجي او د باندنی عذابونه دی چه پر پخوانیو اقوامو مسلط شوی وو. د رسول الله صلی الله علیه وسلم په دعاء سره زمونږ محمدی امت له داسی عمومی عذاب څخه محفوظ شوی دی، یعنی داسی عام عذاب چه د دی امت استیصال او بیخ کنی وکړی لکه چه په پخوانیو امتونو مسلطیده (بفضل الله وکرمه) په دی امت نه نازلیدي، که جزئ او خصوصی واقعی پېښی شی نو د هغو نفی نه ده شوی.
 (۳): عذاب چه بنائی داخلی عذاب ورته وویل شی، د دی امت په حق کښی باقی پاتی دی چه هغه ګوند او ګوندبازی (پارتي بازی) او په خپلو منځو کښی سره جنگ، جنجال، جګړی او وینی ټویول دی. په «موضح القرآن» کښی دی چه په «قرآن شریف کښی زیاترو کافرانو ته د عذاب وعده ورکړی شوی ده دلته ئی دا راڅرګنده کړه چه دا هم عذاب دی چه پر پخوانیو امتو باندی له آسمانه یا له ځمکی څخه نازل شوی دی او دا هم عذاب دی چه انسانان یو او بل په جنگ سره واچوی، او دوی قتل وکړی یا ئی قید یا ئی ذلیل کړی رسول الله مبارک وپوهید چه پر دغه امت وروستنی عذاب نازلیدي. ﴿وَعَذَابُ الْآلِیْنِ﴾ او «عذاب مهین» او «عذاب شدید» او «عذاب عظیم» زیاتره هم دغو وروستنی عذاب ته ویل کیږی او د آخرت عذاب هم یوازی پر همغو کسانو همیشه مسلط کیږی چه په کفر کښی مړه شوی دی او (مړه کیږی).

﴿انظر کیف نضرب الالیمان﴾ وگوره ای محمده! څرنګه مونږ راز راز (قسم قسم) بیانوو آیتونه خپل له پاره د دی چه دوی پوه شی پری یعنی په قرآن کریم یا د عذاب په راتګ، ځکه دوی

داسی گنل چه دا گردی (تولی) دروغ او چتی (بیکاره) ویروونکی خبری دی عذاب یا نور شیان له سره نه راغی.

وَكَذَّبَ بِهِ قَوْمُكَ وَهُوَ الْحَقُّ قُلْ لَسْتُ عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ ﴿٣٦﴾
لِكُلِّ نَبِيٍّ مُّسْتَفْزِعٌ وَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣٧﴾

او دروغ وباله دا قرآن (یا دغه عذاب) قوم ستا (یعنی قریشو) حال دا چه دغه (قرآن یا عذاب) حق دی ووايه (ای محمده! دوی ته) نه یم زه په تاسی وکیل (ساتونکی) هری خبری ته یو وخت مقرر دی او ژر به (پری) وپوهیږئ تاسی.

تفسیر: یعنی زما وظیفه دا نه ده چه ستاسی په تکذیبونو زه په خپله پر تاسی عذاب نازل کړم یا د هغه وخت یا نوعیت یا ئی نور تفصیلات دروښیم - زما کار یواځی پوهول او تنبیه کول دی (دا د قتال د امر څخه پخوا ؤ) له دی نه زیات د هر شی د وقوع خصوصیات د الله تعالی په علم کښی مقرر، او وخت ئی مقرر دی، هر وخت چه ئی نیته ورسپړی نو تاسی به په خپله پری خبر شی، چه هغه شیان چه ما تاسی تری ویرولئ هغه تر کومه غایه پوری رښتیا دی؟.

وَإِذَا رَأَيْتَ الَّذِينَ يَخُوضُونَ فِي آيَاتِنَا فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ حَتَّى يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ ۖ وَإِمَّا يُنسِيَنَّكَ الشَّيْطَانُ فَلَا تَقْعُدْ
بَعْدَ الذِّكْرَىٰ مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٣٨﴾

او کله چه ووينی ته هغه کسان چه جگړی کوی (طعن ورپوری تری، مسخري پری کوی ننوځی غوتی وهی) په آیتونو زمونږ کښی نو مخ واړوه له دوی نه (او ورسره مه کښینه! او که ناست وی تری پاڅیږه)! تر هغی پوری چه مشغول شی دوی په خبرو (نورو کښی) غیر له قرآن څخه او که هیر کړ له تانه (دا اعراض او څنگ کول) شیطان نو مه کښینه وروسته له یادیدلو (د دی منعی) سره له قوم ظالمانو.

تفسیر: یعنی هت هت خلق چه د آیات الله په طعن، استهزاء او په ناحق تنقیدونو کښی مشغول دی، او خپل ځانونه د عذاب مستحق گرځوی، تاسی له هغو سره ناسته ولاړه مه کوئ! او ګډون او راشه درسه ورسره مه کوئ! خو تاسی هم د هغو په ډله کښی ګډ نه شئ! او د عذاب مورد ونه ګرځئ! لکه چه په بل ځای کښی فرمائی! ﴿لَا تَكُونُوا مِثْلَهُمْ﴾ د یوه مؤمن د غیرت تقاضا دا نه ده چه په داسی مجلسونو کښی ګډون وکړی لازم دی چه تل تری کناره او په څنګ وی! او که کله ناڅاپه یا سهواً پکښی شریک شئ، نو له یادیلو څخه وروسته له هغه ځایه پاڅیږی ځکه چه په هم دی کښی د عاقبت سمون (برابری)، د دین سلامتی او طعن او استهزاء کوونکو ته عملی نصیحت او تنبیه ده.

وَمَا عَلَى الَّذِينَ يَتَّقُونَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ وَلَكِنْ ذِكْرٌ لَّعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٩﴾

او نشته پر هغو کسانو چه پرهیزګاری کوی له حساب د دغو (جګړه کوونکو په آیات الله تمسخرأ) څخه هیڅ شی (له ګناه) ولیکن (دوی بانندی) پند ورکول دی دپاره د دی چه ځان وساتي دوی (د هغو کسانو د مجلس له ګډون څخه چه په قرآن پوری تمسخر کوی)

تفسیر: د دی آیت دوه معناګانی کیدی شی یعنی که پرهیزګاران د جګړی کوونکو او طعن ویونکو له مجلس څخه پاڅیږی، او له دوی ځنی جلا (جدا) کیږی، نو د طاعنینو له ګمراهی او د دوی د ضلالت له دوام څخه هیڅ یوه مؤاخذه او ضرر پر دغو متقیانو نشی راتلی هو! د دوی په ذمه د استطاعت په اندازه او له موقع سره مناسب نصیحت کول دی ښائی چه هغه بدبختان د نصیحت له اوریدلو څخه په خپل خیر او شر وپوهیږی، او له خپله انجامه وویږی. یا دا مطلب دی چه که پرهیزګارانو او محتاطانو ته د کومی معتد به دینی یا دنیوی واقعی د ضرورت له امله (وجی) د دوی په مجلس کښی د دخول او د ورنگ ضرورت پېښ شی - نو دوی ته د طاعنینو د ګناه او پوښتنو هیڅ یو اثر نه ورسپړی - هو! د دوی په ذمه د قدرت په شرط نصیحت کول دی ممکن دی چه کوم وخت په دوی بانندی د نصیحت اثر ولویږی.

وَذَرِ الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لُغُؤًا وَهُمْ لَهَا غُرْبًا ۚ وَالْحَيَاةُ الدُّنْيَا

وَذِكْرِيَّ أَنْ تَبْسَلَ نَفْسٌ بِمَا كَسَبَتْ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ
وَأَنْ تَعْدِلَ كُلُّ عَدْلٍ لَا يُؤْخَذُ مِنْهَا أُولَئِكَ الَّذِينَ أُبْسِلُوا بِمَا كَسَبُوا
لَهُمْ شَرَابٌ مِنْ حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ

او پریوده ته هغه کسان چه گرځولی دی دوی دین خپل (چه پری مکلف وو) لوبی او عبث (چه پری مسخری کوی) او غره کړی (غولولی) دی دوی لره حیات دنیوی (ژوندون لږ خسیس نو ځکه منکران شوی دی له حشره) او پند ورکوه ته په دغه (قرآن سره خلقو ته) څو (ونه) سپارل شی (هلاک ته) هیڅ نفس په سبب د هغه عمل چه کړی ئی وی. حال دا چه نه وی دغه نفس ته بی له الله نه کوم ولی (دوست مانع د آفت په دنیا کښی) او نه شفاعتگر (دافع د مصیبت په عقبا کښی)، او که فدیو ورکړی (دا نفس) هر قسم فدیو نو وابه نه خیستی شی دا (فدیو یعنی قبوله به نشی له دی نفس څخه) دا (مذکورین چه دین ئی لهو او لعب نیولی دی) هغه کسان دی چه سپارلی شوی دی (هلاک ته) په سبب د هغو کارونو چه کړی دی دوی، شته دوی لره خښل له دیرو گرمو اوبو او عذاب دی دردناک په سبب د دی چه وو دوی چه کافران کیدل.

تفسیر: یعنی خپل هغه دین چه قبول ئی د دوی په ذمه فرض ؤ او هغه د اسلام دین دی. ﴿وَعَزَّوْهُمُ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا﴾ او غره کړی (غولولی) دی دوی لره دنیوی حیات او ژوندون لږ خسیس نو ځکه منکران شوی دی له حشره) یعنی د دنیا په لذتونو مست شول، او عاقبت ئی هیر کړ، او مطمئن او بیغمه زړه کیناستل. ﴿وَذِكْرِيَّ أَنْ تَبْسَلَ نَفْسٌ بِمَا كَسَبَتْ﴾ الآية - او پند ورکوه په دغه قرآن سره خلقو ته څو و نه سپارل شی هلاک ته هیڅ نفس په سبب د هغه عمل چه کړی ئی وی - حال دا چه نه وی دغه نفس ته بی له الله نه کوم ولی دوست مانع د آفت په دنیا او نه شفاعتگر دافع د مصیبت په عقبا کښی او که فدیو ورکړی دا نفس هر قسم فدیو نو وا به نه خیستی شی دا فدیو او قبوله به نشی له دی نفس څخه یعنی داسی خلقو ته چه د تکیذ په استهزاء په گناهونو نیولی شوی وی هیڅ دوست او ملگری نه پیدا کیږی چه له دوی سره څه مدد او مرسته وکړی، او په زور ئی له الهی عذابو وژغوری (محفوظ کړی)، او نه به کوم سپارښت کوونکی ولری، چه په سعی او سپارښت سره د دوی څه کار وکړی شی او نه تری کوم قسم فدیو او معاوضه قبلېږی. بالفرض که کوم مجرم وغواړی چه توله دنیا د خپل عذاب په بدل او معاوضه

کښی ورکړی، او ځان خلاص کړی، بیا هم نشی خلاصیدی. ﴿أُولَٰئِكَ الَّذِينَ أُبْسِلُوا بِسَاقِيهِمْ﴾
 الآیة - دا مذکورین چه دین ئی لهو او لعب نیولی دی هغه کسان دی چه سپارلی
 شوی دی هلاک ته په سبب د هغو کارونو چه کړی دی دوی، شته دوی لره چپل (شکل) له دیرو
 گرمو اوبو او عذاب دی دردناک په سبب د دی چه وو دوی چه کافران کیدل. په تیرآیت کښی
 خاص د هغو کسانو له مجلس څخه د په څنگ کیدلو حکم و چه پکښی ئی د آیات الله په نسبت
 طعن، استهزاء او ناحقه جگری کولی په دی آیت کښی د داسی خلقو له عمومی مجالست او
 مصاحبت کولو ځنی د ممانعت ارشاد دی - مگر داسی حکم هم ورسره شوی دی چه هغو ته
 نصیحت هم کوی! خو هغوی هم له خپل انجام څخه خبر شی.

قُلْ أَنتُمْ عُواثِمٌ دُونَ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُنَا وَلَا يَضُرُّنَا وَنُرَدُّ
 عَلَىٰ أَعْقَابِنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا اللَّهُ كَالَّذِي اسْتَهْوَتْهُ الشَّيَاطِينُ
 فِي الْأَرْضِ حَيْرَانٌ لَهُ أَصْحَابٌ يَدْعُونَهُ إِلَى الْهُدَىٰ انْتَظِرْنَا

ووايه (ای محمده! دوی ته) آیا عبادت وکړو مونږ غیر له الله نه هغه شی ته
 چه نه نفع رسولی شی مونږ ته او نه تاوان رسولی شی مونږ ته او بیرته
 وگرځولی شو مونږ په پوندو خپلو (شرک) ته وروسته له هغه چه سمه صافه لاره
 وشووله مونږ ته الله په شان د هغه سړی چه بیولی وی دی پیریانو په ځمکه
 (چول بیابان) کښی په داسی حال کښی چه (له ورکیدلو د لاری) حیران
 وی، ده لره ملگری وی بولی دوی دا سړی (له ډیره شفقت) په لوری د سمی
 صافی لاری چه (ورته وائی) راځه مونږ ته!

تفسیر: یعنی د مسلمانانو شان دا دی چه گمراهانو ته نصیحت وکړی، او په سمه صافه لاره ئی
 راوولی. او تل د دغی خبری په فکر او اندیښنی کښی وی چه هغه کسان چه له الله جل جلاله څخه
 تبتیدلی دی او د غیر الله په ورونو (دروازو) کښی ئی خپل سرونه ایښی دی چه څه شان سره
 ئی د واحد خدای دربار ته نژدی کړی، او دی ته ئی راواړوی چه الله تعالی ته سر په سجده
 کیږدی. ښه! نو له داسی موحد، مبلغ او مجاهد بنده ځنی دا توقع کول، فضول ده چه دی به د
 ماسواء الله په مخ کښی خپل سر تیت کړی چه د دغو غیرالله په قبضه کښی نه نفع شته نه نقصان
 یا به د اهل باطل د صحبت له امله (وجی) د توحید او ایمان سمه لاره پریږدی، او د شرک او
 نورو غولونکو شیانو په لوری به ژر ژر په خپلو پوندو ولاړ شی که معاذ الله داسی وشو، نو د ده
 مثال د هغه مسافر په شان دی چه په لاره بللو خپلو ملگرو سره په یوه چول او بیابان کښی سفر

کوی او ناخپه بیابانی غول (خبیث جن) ئی وغولوی - او لاره تری ورکه کری - دی په غلورو خواؤ کښی پریشان او سرگردان گرځی - او د ده ملگری د ده د خیر غوښتلو له پاره ورناری کری چه، «زمونږ په لوری راځه! چه سمه صافه لاره، دا ده» مگر دی د حیرانی او مضبوط الحواسی په حالت کښی په هیڅ شی نه پوهیږی، او د دوی په لوری هم نه ورځی. هم داسی پوهیږئ! چه د آخرت مسافر ته هم د اسلام او توحید سمه صافه لاره ټاکلی (مقرر) شوی ده - او هغه څوک چه د هغه په رفاقت او معیت سره دغه سفر طی کیږی هغه رسول الله صلی الله علیه وسلم او د ده تابعان دی - کله چه دا بدبخت د شیطانانو او مضلانو په منگلو کښی ورشی او د ضلالت په بیدیا کښی سرگردانه گرځی - د ده هادیان او رفیقان د همدردی له لاری دی د حق د لاری په طرف رابولی، مگر دی هیڅ نه آوری او نه پوهیږی. نو ای د اشرارو دلی! ستاسی هم دا مقصد دی چه مونږ له خپلو ځانونو څخه هم داسی مثال جوړ کړو؟ دا آیت د هغو مشرکانو په ځواب کښی نازل شوی دی چه دوی له مسلمانانو څخه د اسلام د ترک غوښتنه کری وه.

قُلْ إِنَّ هُدَى اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ وَأْمُرْنَا لِلْإِسْلَامِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤١﴾ وَأَنْ أَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَهُوَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٤٢﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَيَوْمَ يَقُولُ كُنْ فَيَكُونُ ۚ قَوْلُهُ الْحَقُّ وَلَهُ الْمُلْكُ يَوْمَ يُنفَخُ فِي الصُّورِ ۚ عِلْمُ الْغَيْبِ وَ الشَّهَادَةِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿٤٣﴾

ووايه (ای محمده! دوی ته) چه بیشکه هدایت د الله (اسلام) هم دا دی هدایت (نه نور)، او امر (حکم) کری شوی دی مونږ ته چه اسلام راوړو (غاړه کیږدو) رب (پالونکی) د تمامو عالمیانو ته. او بل په دی (حکم شوی دی مونږ ته) چه قائموئ (سم اداء کوئ سره له ټولو حقوقو) تاسی لمونځ او وویږئ تاسی له دغه (الله) نه او دغه (الله) همغه ذات دی چه ده ته به ورتول کړل شی تاسی (په قیامت کښی). او دغه (الله) همغه ذات دی چه پیدا کری ئی دی آسمانونه او ځمکه په حقه سره (نه بی فائدی) او (یاده کړه) هغه ورځ چه وبه وائی (الله هر شی ته) چه موجود شه! (یعنی پیدا شه!) نو موجود (یعنی پیدا) به شی خبره د دغه (الله) حقه (رښتیا) ده او خاص دغه (الله)

لره دی ملک (سلطنت) په هغه ورځ کښی چه پوکی وکړ شی په صور (شپیلی) کښی عالم دی (الله) په تولو پتو او ښکاره ژ او هم دی دی ښه حکمت والا (چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی) خبردار (ښه پوه په هر شی).

تفسیر: په دغی ورځی د قیامت کښی به په ظاهری او مجازی ډول (طریقه) هم د ماسواء الله څخه د بل چا سلطنت نه وی. ﴿لَیْسَ الْمَلِكُ الْیَوْمَ لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ﴾ یعنی هغه الله جل جلاله چه داسی صفات لری چه ذکر ئی په دغو دریو آیتونو کښی وشو هغه د دی لائق دی چه مونږ ئی د فرمان تابع اوسو، او د ده په مخ کښی خپل انتهائی عبودیت اظهار او اختیار کړو» او په هره شیبه کښی تری ویریږو او د هم دی خبری حکم پر مونږ شوی دی چه له دغه حکم څخه په هیڅ حالت کښی مخ نشو گرځولی.

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ إِذَرَ اتَّخِذْ أَصْنَامًا إِلَهًا ۚ إِنَّي أَرَاكَ وَقَوْمَكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿۶۷﴾

او (یاد کړه! ای محمده!) هغه وخت چه وویل ابراهیم پلار خپل آزر ته آیا نیسی ته بتان په خدائی سره، بیشکه چه زه وینم تا او قوم ستا په گمراهی ښکاره کښی.

تفسیر: په پخوانیو آیتونو کښی د توحید اثبات او د شرک نفی او د مسلمانانو له ارتداده کافران مایوس کړی شوی وو- دلته د موحد اعظم (حضرت ابراهیم علیه وعلی نبینا الصلوة والسلام) په واقعه سره د هغو تاکید مطلوب دی او ضمناً مسلمانانو ته د دی خبری پوهول مقصود دی چه مکذبانو او معاندانو ته په څه ډول (طریقه) سره پند او نصیحت ورکول په کار دی؟ او څرنگه له دوی څخه بیلیدل لازم دی؟ او یو قانت مؤمن په واحد خدای څنگه اعتماد او توکل ولری؟ او له هم ده څخه ویریږی او د همغه د حکم او فرمان تابع اوسی. ﴿لَا یُؤِذِرُ﴾ پلار خپل آزر ته) د انسابو عالمانو د حضرت ابراهیم علیه السلام د پلار نوم «تارخ» لیکلی دی ممکن چه «تارخ» ئی نوم او «آزر» ئی لقب وی ابن کثیر رحمه الله علیه له مجاهد رحمه الله علیه او نورو ځنی نقل کړی دی چه «آزر» د بت نوم ؤ، ښائی د هغه بت په خدمت کښی د ډیر پاتی کیدلو له امله (وچی) د ده لقب «آزر» کیږود شوی وی. والله اعلم. ﴿اتَّخِذْ أَصْنَامًا إِلَهًا﴾ الآیه - آیا ته نیسی بتان په خدائی سره بیشکه چه زه وینم تا او قوم ستا په گمراهی ښکاره کښی. له دی نه به صافه او صریحه گمراهی بله څه وی؟ چه اکرم المخلوقات «انسان» د

خپلو لاسونو جوړی کړی تیږو (کتو) او نورو ته د خدائی نوم او درجه ورکړی او د هغه په مخ کښی سر په سجده پریوځی او له هغه څخه خپل مراد وغواړی.

وَكَذَلِكَ نُرِي إِبْرَاهِيمَ مَلَكُوتَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلِيَكُونُ مِنَ الْمُوقِنِينَ ﴿۷۰﴾

او (لکه چه مو وروښوده ابراهیم ته د ده د قوم د گمراهی قبحه) هم دا رنگه ښیو مونږ ابراهیم ته عجائبات د آسمانونو او د ځمکې (دپاره د دی چه دلیل ونیسی په وحدانیت زما) او له پاره د دی چه شی له یقین کوونکو (عیاناً هم لکه چه ؤ بیاناً).

تفسیر: یعنی همغسې چه د بت پرستی شناعت او قبح او بدی مونږه حضرت ابراهیم علیه السلام ته ظاهره کړه، او د هغه قوم مو پری قائل کړ، هم داسی د علویاتو او سفلیاتو د ترکیبی نظام له اعماقو او نهایت محکمو او عجیبو او غریبو اسرارو څخه هم مونږ ابراهیم علیه السلام مطلع کړ، چه د هغو په لیدلو د الله تعالی پر وجود او وحدانیت او د الوهیت په نورو صفاتو او د ارضی او سماوی مخلوقاتو پر محکومانه عجز او بیچارگی استدلال ونیسی او د خپل قوم د کواکب پرستی او هیکل سازی عقیده هم علی وجه البصیرت رده کړی، او دی په خپله هم د حق الیقین په اعلی مرتبه فائز شی. بلاشبه د جهان دا اکمل او احکم او دیر ښه نظم او نسق هم داسی یو شی دی چه د هغه له لیدلو څخه بالبداهت هر څوک په دغسی اقرار کولو مجبوروی چه د دی عظیم الشان مشین جوړوونکی او چلوونکی او په دیر مضبوط ترتیب او سلیقه د دی پرزو نښلوونکی او سازوونکی او د زرهاو او لکونو کلونو رانیسی ئی پر هم دغی یوی اندازی ساتونکی دیر زبردست حکیم او لوی قدیر صانع دی چه د هغه د حکیمانه تصرف او نفوذ او اقتدار څخه د دی مشین هیڅ یوه وړوکی یا لویه پرزه د باندی نشی وتلی، دا کار هم داسی په خپل سر له اتفاقه یا له بی شعوره طبیعته یا د رندی او کټی مادی له لاسه نه دی پوره د یوروپ مشهور او معروف حکیم «نیوټن» وائی «د کواکبو اوسنی حرکات ممکن نه دی چه محض د جاذبی د عام قوت د فعل نتیجه وی، دا د جاذبی قوت خو کواکب د لمر په لوری ورتیل وهی، نو ځکه د کواکبو د حرکت ورکولو له پاره د لمر په چار چاپیر کښی د خدائی قوت او قدرت وجود ضروری دی، چه دوی د جاذبی قوت د عام کشش سره سره په خپلو مداراتو قائم ودروی او هم داسی ئی په حرکت کښی وساتی، هیڅ یو داسی طبیعی سبب نشته چه د هغه په اثر گرد (تول) کواکب په تشه فضا کښی داسی منظم او مرتب یو له بل ترلی وساتی، او یو له بل سره ئی داسی وتړی چه تول د لمر په اطرافو کښی سره حرکت وکړی، او تل په معینو مداراتو او په یوه خاصه خوا، جهت کښی حرکت وکړی، او په هغه کښی له سره تخلف پیمښ نشی، بیا د کواکبو په حرکاتو او د درجاتو په سرعت کښی حرکت او د لمر تر منځ د مسافې له کتلو څخه هغه دقیق تناسب

او عمیق توازن چه قائم اینبود شوی دی هیچ یو طبیعی سبب نشسته چه په هغو باندی مونږ دغه منظم او محفوظ نوامیس وترلی شو، نو ضرور دغه اقرار ته مجبور او اړ کیږو چه دا گرد (تول) نظام د داسی یو زبردست حکیم او علیم تر قدرت او حکم لاندی دی چه دا د گردو (تولو) سماوی اجرامو په موادو او د هغو په کمیاتو پوره عالم او واقف دی، همغه ته دغه خبره ښه معلومه ده چه له کومی مادی غنی او له کوم مقدار شخه خومره د جاذبی قوت صادریږی؟ هغه په خپل زبردست قوت او اندازی سره د کواکبو او شمس په منځ کښی داسی مختلف مسافتونه او د حرکت مختلف مدارج مقرر کړی دی چه له سره د یوه له بل سره تصادم او تزاخم نه وی، او جهان د داسی تصادم او تکر خورلو په اثر تباہ او فنا نشی. هر یو وړوکی او لوی ستوری د نهایت مضبوط نظام په اساس په معین وخت طلوع او غروب کوی. کله چه کوم ستوری غروب، او دنیا له خپله هغه فیضه او تاثیر محرومه کړی چه د هغه د طلوع په وخت کښی حاصل ؤ، نو نه د هغه ستوری او نه د نورو مخلوقاتو په واک (اختیار) او قدرت کښی دغه خبره شته چه هغه ستوری د یوی شبی له مخی هم بیرته راولی، یا ئی له غروبه ستون کړی.»

دا د رب العالمین شان دی چه په هر وخت کښی پر هر قسم افاضه قادر او پر هر شی او له هیچ یوه عمل شخه عاجز نه دی بلکه قادر دی ﴿وَالشَّمْسُ بَجْرِیْ لَمَّسَتْ لَهَا ذَٰلِكَ تَدْرِیْ الْعَزِیْزُ الْعَلِیْمُ وَالْقَمَرُ قَدَرًا مَّتَٰزِلًا حَتَّىٰ عَادَ کَالْعُرْوُونِ اَلْقَدِیْمِ لَا الشَّمْسُ بِنَجْوٰی لَهَا اَنْ تَدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا الْاَیْلُ سَابِقُ الْاَکْثَرُ وَکُلٌّ فِیْ قَدَرٍ لِّمَنْ حِیَوْنٌ﴾ او بله ښه د قدرت زمونږ دغو منکرانو لره لمر دی چه غی او روان دی همیشه هغه قرارگاه ته چه مقرر ده ده لره په خپلی تاکلی (مقرر) لاری باندی، دغه جریان د لمر، اندازه کول د هغه الله دی چه ښه غالب او قوی دی په باچاهی خپله کښی ښه دانا دی په مخلوق خپل او سپوږمی لره اندازه کړی دی مونږ منزلونه تر هغه پوری چه بیرته وگرځی یعنی شی دا سپوږمی پس له کماله هم نری او هم کړه لکه وچه کلکه څانگه د خرما چه له ډیر وچوالی کړه شوی وی لکه لینده، نه دی لمر داسی چه ښائی ده لره یعنی صحیح او آسانه وی چه لاندی کړی سپوږمی او ورته ورورسپری په زمان یا مکان یا صفت یا په کمال یا په منافع او نه شپه رومبی کیدونکی ده په ورځی او دا تول چه دی یعنی لمر سپوږمی او ستوری گرد (تول) په فلک کښی لامبو وهی او فراخ پکښی روان دی. «۲۳ جزء د یسین ۳۸ تر ۴۰ آیت ۳ رکوع» دا د علویاتو حال دی نو د سفلیاتو اندازه هم له هم دی شخه ولگوئ! هم دغه تکوینی عجائب او ملکوت السموات والارض دی چه د هغو له لیدلو شخه د ابراهیم علیه السلام پر ژبه ﴿لَا اُحِبُّ الْاَرَضِیْنَ﴾ او د ﴿اِنَّ رَحْمَتَیَّ وَجْهٌ لِّلَّذِیْ یُفْطَرُ﴾ الآیه - جملی ناخپه بی ساخته جاری شوی چه په وروستنی آیت کښی ئی لولو (کما تدل علیه الفاء فی قول الله تعالیٰ ﴿فَلَمَّا جَنَّ﴾

فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ الْاَیْلُ رَا كَوْكَبًا قَالَ هَٰذَا رِیِّیْ فَلَمَّا اَفَلَ قَالَ لَا اُحِبُّ الْاَرَضِیْنَ ﴿۲۴﴾

نو کله چه تیاره شوه په ده باندی شپه نو ولید (ابراهیم) یو ستوری، ویی ویل دا رب زما دی، (ستاسی په زعم سره)، نو کله چه غروب ئی وکړ (غائب شو) وویل (ابراهیم) چه زه دوست نه گنم غروب کوونکی (غائبیدونکی چه په خدائی ئی ونیسم بلکه بد ئی گنم).

تفسیر: آیا څوک دا خبره خوښوی چه یو مجبور بندی او بیکاری سری د شهنشاهی پر تخت کینوی؟ پاتی شو د «ابراهیم علیه السلام» ﴿هَذَا رَبِّي﴾ ویل، یا خو د استفهام انکاری په لهجه دی. یعنی آیا هم دا زما رب دی؟ یا د تهکم (قهر) او تبکیت (سرزنش) په دول (طریقه) ئی ویلی دی یعنی هم دا دی رب زما ستاسی له عقیدی او گمان سره سم، لکه چه موسی علیه السلام فرمایلی دی ﴿وَأَنْظُرْ إِلَى إِلَهِكَ الَّذِي ظَلْتَ عَلَيْهِ عَاكِفًا﴾ ای فی زعمک پرته (علاوه) له دی نه د مفسرینو نور اقوال هم شته مگر زمونږ په خیال هم دا راجح ده. والله اعلم.

فَلَمَّا رَأَى الْقَمَرَ بَازِعًا قَالَ هَذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَئِنْ لَمْ يَهْدِنِي رَبِّي لَأَكُونَنَّ مِنَ الْقَوْمِ الضَّالِّينَ ٥٤

پس کله چه ولیده (ابراهیم سپوږمی راختونکی ځلیدونکی وویل (ابراهیم) دا رب زما دی (ستاسی په زعم سره)، نو کله چه غروب ئی وکړ (غائبه شوه) وویل (ابراهیم) قسم دی که هدایت ونه کړی ماته رب زما نو هرومرو (خامخا) به مگرځم ضرور له قومه گمراهانو.

تفسیر: څرنگه چه سپوږمی ډیر حسین او ځلیدونکی ستوری دی، که الله جل جلاله د سری لاس ونه نیسی نو بیشکه چه انسان د هغه په ځلیدلو او ښائست مفتون کیږی.

فَلَمَّا رَأَى الشَّمْسُ بَازِعَةً قَالَ هَذَا رَبِّي هَذَا الْكَبُورُ فَلَمَّا أَفَلَتْ قَالَ يَقَوْمِ إِنِّي بِرَبِّي مُّمَّا تُشْرِكُونَ ٥٥

بیا کله چه ولید (ابراهیم) لمر راختونکی (ځلیدونکی) وویل (ابراهیم) دا

دی رب زما (ستاسی په زعم سره) دا (له گردو (تولو) څخه) لوی دی، پس کله چه (لمر هم) غروب وکړ (غائب شو) وویل (ابراهیم) ای قوم زما بیشکه زه یم بیزار له هغو شیانو چه تاسی (ئی) شریکوی (له الله سره)

تفسیر: یعنی په فلکی نظام کېنې له گردو (تولو) څخه لویه او له تولو ځنې فیض رسوونکې سیاره لمر دی او ښائی د مادی عالم هیڅ یو شی به بالواسطه یا بلاواسطه د دغه د تاثیر له فیضه مستغنی نه وی. مگر دغه گرد (تول) لمر، سپوږمۍ، ستوری او نور گرد (تول) د الله تعالیٰ مخلوق او د هغه تابعان دی، چه په معین وخت زمونږ په نظر راځی او هیڅ یو له دوی څخه داسی قدرت او توان نه لری چه یوه شېبه هم له خپله غایه څه تقدیم او تاخیر وکولی شی، یا په خپل سر کوم حرکت وکړی نو بیا دی مخلوق ته د خالق تعالیٰ حقوق ورکول او شریک گرځول څومره سپین سترگی او گستاخی؟ او په کومه اندازه د نفرت وې (لائق) یو کار دی؟

إِنِّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلدِّينِ فَطَرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ حَنِيفًا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ^(۴۹)

بیشکه ما گرځولی (متوجه کړی) می دی مخ خپل هغه ذات ته چه پیدا کړی ئی دی اسمانونه او ځمکه حال دا چه حنیف یم (گرځیدونکی یم له گردو (تولو) باطلو ادیانو څخه حق دین ته) او نه یم زه له مشرکانو.

تفسیر: یعنی له گردو (تولو) مخلوقو ځنې یوه لوری ته شوی، صرف د خالق جل و علا لوی دربار ئی تینگ ونیو چه د هغه په قدرت کېنې گرد (تول) علویات او سفلیات دی

وَحَاجَّةُ قَوْمِهِ قَالَ أَتُحَاجُّونِي فِي اللَّهِ وَقَدْ هَدَانِ

او جگړه وکړه له ده سره قوم د ده (په توحید کېنې) وویل (ابراهیم) آیا جگړه کوئ تاسی له ما سره په (وحدانیت د) الله کېنې حال دا چه په تحقیق هدایت کړی (لاره د توحید ښوولی ده الله) ماته

تفسیر: یعنی هغه چاته چه الله تعالیٰ پوهه ورکړی وی، او د «ملکوت السموات والارض سیر علی وجه البصیرت» ئی کړی وی نو آیا له ده څخه داسی امید لرئ چه دی به ستاسی له داسی جگړو او چتې (بیکاره) جنگونو او له بی فائدی مباحثو ځنې به بی لاری کیږی؟ هیڅکله به داسی نه

کپی.

وَلَا أَخَافُ مَا تُشْرِكُونَ بِهِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ رَبِّي شَيْئًا وَسِعَ رَبِّي كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٦٠﴾

او نه ویریریم له (ضرره د) هغو (بتانو) چه تاسی ئی شریکان کوئ له الله سره (په هیش وخت) مگر چه اراده وفرمائی رب زما د شه (تکلیف رسولو ما لره نو رسولی ئی شی)، احاطه کری ده رب زما په تولو شیانو له جهته د علم آیا نو تاسی پند نه آخلئ (فکر نه کوئ او عاجز له قادره نشئ بیلولئ)

تفسیر: د «حضرت ابراهیم علیه السلام» قوم به ویل چه ته زمونږ د معبودانو توهین کوئ، نو وویړیه چه چیری ته د هغه له وباله لیونی نشئ (معاذالله)، یا په بل کوم مصیبت کښی اخته نشئ نو د هغه ځواب داسی ورکوی چه «زه به له دوی نه ولی ویریریم؟ څکه چه د دوی په لاس کښی نفع، نقصان، راحت او زحمت هیش یو شی نشته، هو! که زما پروردگار ماته شه تکلیف راوړسوی نو له هغه څخه په دنیا کښی هیڅوک نه دی مستثنئ هم ده ته په خپل محیط علم سره معلومه ده چه کوم یو سری په کوم یو حالت کښی ښائی ژوندون وکړی او کوم شی به ورته وږ (لائق) او مناسب وی.»

وَكَيْفَ أَخَافُ مَا أَشْرَكْتُمْ وَلَا تَخَافُونَ أَنَّكُمْ أَشْرَكْتُم بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا

او څرنګه به ویریریم زه له هغو (بتانو) چه شریکان کری دی تاسی (له الله سره په عبادت کښی) او نه ویریرئ تاسی له دی چه بیشکه تاسی شریک کری دی له الله سره هغه شی چه نه دی رالیږلی (الله) په (شریک کولو) د هغه پر تاسی هیش برهان (دلیل سند)

تفسیر: یعنی ستاسی له معبودانو څنی به زه ولی ویریرم حال دا چه د دوی په واک (اختیار) او قبضه کښی نه نفع ده نه ضرر او نه د توحید غوره کول کوم جرم دی چه له هغه څخه به زه اندېښنه کوم هو! تاسی د الله تعالیٰ باغیان او مجرمان یئ، او الله تعالیٰ د نفع او ضرر مالک هم

دی نو تاسی ته له خپلو جرائمو ځنی ویره په کار ده .

فَأَيُّ الْفَرِيقَيْنِ أَحَقُّ بِالْأَمْنِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨١﴾ الَّذِينَ آمَنُوا
وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَٰئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ وَهُمْ مُهْتَدُونَ ﴿٨٢﴾

نو کومه یوه له دی دواړو دلو څخه مستحقه او لایقه ده په امن سره (له عذابه د الله ووايي!) که یی تاسی چه پوهیږئ (په دی چه له چانه ویره پکار ده؟ کله چه دوی لاڅواب شول، نو په خپله الله ځواب فرمائی) هغه کسان چه ایمان ئی راوړی دی (یقین لرونکی دی) او نه دی مګد کړی دوی ایمان (یقین) خپل له ظلم (له لوی نقصان سره چه شرک دی) دغه کسان (چه خپل ایمان ئی له شرکه ساتلی دی) هم دوی لره شته امن (له عذابه) او هم دوی دی لار موندونکی.

تفسیر: په صحیحو احادیثو کښی منقول دی چه کریم نبی علیه افضل الصلوة والتسلیم دلته د ظلم تفسیر په شرک سره فرمایلی دی، لکه چه په (۲۱ جزء) د لقمان د سورت په (۱۳) آیت (۲) رکوع کښی دی ﴿إِنَّ الشِّرْكَ أَكْظَمُ عَظِيمًا﴾ گواکی د ظلم تنوین د تعظیم له پاره دی. نو د مضمون حاصل به داسی کیږی چه «مؤمن او مهتدی یواځی هغه کسان کیدی شی چه داسی یقین ولری چه په هغه کښی د شرک هیڅ اثر او نښه نه وی» او که سره له یقین لرلو په الله تعالی شرک پری نږدی، نو هغه شرعی ایمان نه دی او نه ئی د هغه په وسیله امن او هدایت په برخه کیدی شی، وهو کما قال الله تعالی ﴿وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ هُمْ شُرَكَاءُ﴾ (۱۳) جزء د یوسف علیه السلام د سورة ۱۰۶ آیت (۱۲ رکوع) څرنگه چه د شرک او د ایمان یو ځای کیدل په ظاهر دول (طریقه) سره مستبعد ؤ نو ځکه محقق شیخ الهند قدس سره د تسهیل او تفهیم په غرض د ایمان ترجمه په یقین سره او د ظلم په نقصان سره کړی ده چه د عربی لغت په لحاظ بیخی سمه او موافقه ده، کما فی قوله تعالی ﴿وَلَوْ ظَلَمْنَاهُ شَيْئًا﴾ او له دی نقصان څخه به مراد هم دغه شرک وی، لکه چه په احادیثو کښی تصریح شوی ده او په خپله د کلام په نظم کښی د «لیس» لفظ د هغه قرینه ده، منقول دی کله چه دغه آیت نازل شو اصحاب کرام رضوان الله تعالی علیهم اجمعین سخت وویریدل. او دغه امر پر هغوی ډیر شاق او دروند واقع شو، بالاخر ئی د رسول علیه السلام په حضور کښی عرض وکړ، «اینالم یظلم نفسه یا رسول الله» صلی الله علیه وسلم! په مونږ کښی کوم یو سری به داسی وی چه پر خپل ځان باندی ئی ظلم نه وی کړی» نو په دغه تقدیر سره مونږ گرد (تول) د الله جل جلاله له عذابه غیر مؤمن، او له هدایته محروم شوو؟ رسول الله صلی الله علیه وسلم د اصحابو په ځواب کښی داسی ارشاد وفرمایل

«ليس ذلك! انما هو الشرك. ألم تسمعوا قول لقمان لابنه ﴿يُنَىٰ لَكَ الْبَالُ إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ﴾

یعنی په ﴿وَلَمْ يَجْعَلِ الْإِنَّمَاءَ ظُلْمًا﴾ کښی له ظلم څخه شرک مراد دی او مطلقه ګناه تری مراده نه ده نو په دغه صورت تاسی ته هیڅ تردد او اندیښنه نه ده په کار. اګر که مفسرینو او محدثینو پر دغه آیت راز راز (قسم قسم) تقریرونه او بیانونه کړی دی. مګر په دغه ترجمه کښی د هغو ګرد (تول) مطالب پکښی ثابت پراته دی.

وَتِلْكَ حُجَّتُنَا آتَيْنَاهَا إِبْرَاهِيمَ عَلَىٰ قَوْمِهِ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مِّنْ شَاءَ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿۱۷﴾

او دا (چه تیر شو) دلیل زمونږ دی چه ورکړی ؤ مونږ هغه ابراهیم ته په (مقابله د) قوم د ده چه پر دوی غالب شی پورته کوو مونږ درجی هر چاته چه اراده وفرمایو (د پورته کولو ئی) بیشکه رب ستا ډیر حکمت والا دی (چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی) ښه عالم (په ټولو احوالو)

تفسیر: یعنی ابراهیم علیه السلام ته داسی قاهره دلائل ورکول، او هغه ته په خپل قوم باندی بری عطا کول، او په دنیا او آخرت کښی هغه سرلوری ګرځول، د همغه علیم او حکیم له کارونو څخه کیدی شی چه د هر سری استعداد او قابلیت ورته معلوم دی، او په خپل حکمت سره هر شی د هغه په مناسبه موقع او مقام کښی ږدی.

وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ كُلًّا هَدَيْنَا وَنُوحًا هَدَيْنَا مِن قَبْلُ وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِ دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَمُوسَىٰ وَهَارُونَ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿۱۸﴾

او وېاښه مونږ ابراهیم ته اسحاق (چه د ده زوی او د اسرائیلی انبیاءو پلار دی) او یعقوب (موهم وروښه چه لمسی ئی ؤ، دغو) ټولو ته هدایت کړی ؤ مونږ، او نوح ته مو هدایت کړی ؤ له (ابراهیم څخه) پخوا او (هدایت مو کړی ؤ) اولادی د ده ځنی داؤد او سلیمان ته او ایوب او یوسف ته او موسی او هارون ته او هم داسی لکه چه (دغو انبیاءو ته مو بدل ورکړ) بدل ورکوو

مونږ محسنانو (نيڪو ڪارانو ته).

تفسير: يعني نه يواڻي دا ڇه مونږ ابراهيم عليه السلام په ذاتي علم او فضل سره سرلوري ڪر، بلڪه په زريعت ڪښي د اسحق عليه السلام په شان زوي او يعقوب عليه السلام غوندي لمسي مو هم وروياښه، يعقوب عليه السلام همغه (اسرائيل) دي ڇه ده ته د دنيا يو عظيم الشان قوم، بني اسرائيل منسوب دي ڇه په زرهاڻو انبياء پڪښي مبعوث شوي دي. بلڪه همغسي ڇه د قرآن ڪريم په يو بل ځاي ڪښي مذکور دي وروسته له ابراهيم عليه السلام د الله تعاليٰ له جانبه نبوت د ده په اولاده ڪښي ايښود شوي دي. ﴿وَلَوْحًا هَدَيْنَا﴾ او نوح ته مو هدايت ڪري ڦ پخوا له ابراهيم څخه پخوا د ابراهيم عليه السلام د ځينو فروعو ذکر وشو، اوس د ده د ځينو اصولو ذکر هم فرمائي، ځکه ڇه نوح عليه السلام د حضرت ابراهيم عليه السلام له اجدادو ځني دي (او د پلار نيڪه شرافت ڄامو ته هدايت او سعادت دي) هم داسي ڇه وروسته له ابراهيم عليه السلام څخه د نبوت او ڪتاب انحصار يواڻي د ده په ذريعاتو ڪښي پاتي دي، همغسي وروسته له نوح عليه السلام څخه د انساني نوعي انحصار د نوح عليه السلام په نسل ڪښي منحصر دي. ځواکي پس له طوفانه نوح عليه السلام دي دنيا ته (آدم) ثاني شو. ﴿وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ هُمُ الْبَاقِينَ﴾ ﴿وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِ﴾ الآية - او هدايت مو ڪري ڦ له اولادي د ده ځني داؤد او سليمان ته او ايوب او يوسف ته او موسيٰ او هارون ته د ظاهري ملك او سلطنت په اعتبار په انبياء عليهم السلام ڪښي داؤد او سليمان عليهما السلام يو شان دي، او د مصائبو او شدانندو د صبر ڪولو په لحاظ د ايوب او يوسف عليهما السلام په منځ ڪښي خاص مشابهت دي، نور د موسيٰ او هارون عليهما السلام د وروري او قربت په نسبت د څه وينا ضرورت نشته په خپله حضرت موسيٰ عليه السلام له الله تعاليٰ څخه هارون عليه السلام د خپل وزير په صفت طلب ڪري ڦ، محقق مترجم رحمة الله عليه له دوي د هر يوه د دوو نومو په آخر ڪښي د «ته» توري راوړي، او په هغه سره ئي د دي لطائفو په لوري اشاره فرمائي ده والله علم.

تنبیه: سليمان عليه السلام د داؤد زوي، او داؤد عليه السلام (د يهودا) بن يعقوب عليه السلام له اولادي دي. ايوب عليه السلام د «اموض» زوي ڦ او د «عيص» بن اسحاق عليه السلام له اولادي دي. يوسف د يعقوب عليه السلام زوي ڦ موسيٰ او هارون سره وروڼه او د اول عمران ځامن او د (لاوي بن يعقوب عليه السلام له اولادي وو).

وَزَكَرِيَّا وَيَحْيَىٰ وَعِيسَىٰ وَإِلْيَاسَ كُلٌّ مِّنَ الصَّالِحِينَ ﴿٨٥﴾ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ
يُوسُفَ وَلُوطًا وَكُلًّا فَضَّلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٨٦﴾ وَمِنْ آبَائِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ

وَإِخْوَانِهِمْ وَاجْتَبَيْنَاهُمْ وَهَدَيْنَاهُمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٨٤﴾
 ذَٰلِكَ هُدَى اللَّهِ يَهْدِي بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَلَوْ
 أَشْرَكُوا لَحِطَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٨٥﴾

او (هدایت مو کری و) زکریا او یحییٰ ته او عیسیٰ او الیاس ته دوی گرد
 (تول) دی له صالحانو (کاملانو) حنی او (هدایت مو کری و) اسماعیل او
 الیسع ته او یونس او لوط ته، او دا تولو ته فضیلت ورکړی و مونږ پر تمامو
 عالمیانو او (فضیلت مو ورکړی و په نبوت او اسلام سره) ځینو ته له پلرونو
 د دوی او له اولادې د دوی او له وروڼو د دوی، او غوره کری وو مونږ دا
 تول انبیاء او لار ښوونه کری وه مونږ دوی لره لاری سمی صافی ته دا (دین د
 انبیاء و) هدایت د الله دی چه لار ښوونه فرمائی (الله) په دی سره هغه چاته چه
 اراده وفرمائی له بندګانو خپلو نه او که (فرضاً) شریک کری وی دوی له (الله
 سره نور) نو خامخا به ضایع شوی وی له دوی نه هغه عمل چه وو دوی چی
 کاوه به ئی.

تفسیر: یعنی د خالص توحید او د الله تعالیٰ د معرفت او طاعت سمه صافه لاره همغه ده چه پر
 هغی الله تعالیٰ خپل مقبول بندګان په خپل فضل او توفیق سره بیائی او په صله او جزا د هغه
 کښی د دوی درجی د دوی استعداد او لیاقت سره سم لوړوی ﴿وَلَوْ أَشْرَكُوا﴾ الآية - او که
 «فرضاً» شریک کری وی دوی له الله سره نور په عبادت کښی نو خامخا ضائع شوی به وی له
 دوی څخه هغه عمل چه وو دوی چه کاوه به ئی دا مونږ ته خبر راکړی شوی دی چه شرک (داسی
 لویه ګناه ده چه) د انسان تمام ښه عملونه حبط او باطلوی د نورو به څه حیثیت پاتی شی که
 معاذالله په فرض محال سره داسی حرکت د پیغمبرانو او مقربانو څخه صادر شی د دوی عمل به
 هم ضائع شی (اما صدور ئی له دوی څخه ممکن نه دی لکه چه مو په فرض محال سره دی خبری
 ته اشاره وکړه).

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اتَّيَبَتْ لَهُمُ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ فَإِنْ يَكْفُرْ
 بِهَا هَوْلًا فَقَدْ وُكِّلْنَا بِهَا قَوْمًا لَّيْسُوا بِهَا بِكَفَرِينَ ﴿٨٦﴾

دغه (تیر پیغمبران) هغه کسان دی چه ورکړی دی مونږ دوی ته کتابونه او

حکمت (علم د شریعت) او پیغمبری، پس که کافر (منکر) شی په دی
(آیتونو د قرآن) دغه (کافران د مکی) پس په تحقیق مقرر کړی دی مونږ په
(ایمان او عمل) د دی داسی یو قوم (تولگی) چه نه دی دوی په دی (قرآن)
کافران.

تفسیر: یعنی که د مکی کافران یا نور منکران له دی شیانو (کتاب، شریعت او نبوت) څخه
انکار وکړی نو زمونږ دین په هغو پوری موقوف او تړلی نه دی ځکه چه مونږ یو بل قوم چه
مهاجرین او انصار رضی الله تعالیٰ عنهم او اتباع د دوی دی له پاره د منلو - ساتنی او ترویج د
دی شیانو مقرر کړی دی چه دوی زمونږ د هیڅ خبری څخه مخ آروونکی نه دی.

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَىٰ اللَّهُ فَبِهِدَاهُمْ أَقْتَدَهُ قُلْ
لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ٩

دغه (انبياء) هغه کسان دی چه هدایت کړی دی الله (دوی ته) نو په طریقه د
دوی اقتداء وکړه (ای محمده!) ووايه چه زه نه غواړم له تاسی په دغه (تبلیغ
د قرآن) څه اجر (مزدوری) نه دی دا (قرآن) مگر یوازی ذکر (پند، وعظ)
دی له پاره د ټولو عالمیانو.

تفسیر: یعنی گرد (تول) انبياء عليهم السلام په عقائدو او د دین په اصولو او په کلی مقاصدو
کښی سره متحد دی. نو د گردو (تولو) دستور یو دی، او هر یو نبي د هغو پر عمل مامور
دی، تاسی هم مامور یئ چه پر هغی مستقیمی طریقی تگ وکړئ! گواکي په دی آیت سره ئی
تنبيه وکړه چه په اصولی ډول (طریقه) ستاسی لاره د سابقینو انبیاءو له اصوله او لاری بېله نه ده
پاتی شول فرعی اختلافات نو هغه د هری زمانی د مناسبت او استعداد په اعتبار پخوا له دی هم
واقع کیدل که اوس هم واقع شی نو هیڅ مضائقه نه لری.

فائده: د اصولو علماؤ د دی آیت د عموم څخه دغه مسئله ایستلی ده چه که کریم نبي صلی الله
عليه وسلم په کومه معامله کښی د سابقه و شراعتو ذکر وفرمایي نو هغه د ده د امت په حق کښی
هم سند دی په دی شرط سره چه شارع له هغه څخه په کلی یا جزئی ډول (طریقه) سره انکار نه
وی فرمایلی. ﴿قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا﴾ الآية - ووايه چه زه نه غواړم له تاسی څخه په تبلیغ د
قرآن څه اجر (مزدوری) نه دی دا قرآن مگر یوازی پند، وعظ دی له پاره د ټولو عالمیانو) یعنی
که تاسی نه منئ، نو زما هیڅ یوه نفع نه فوتیږی ځکه چه زه له تاسی څخه د هیڅ یو ډول
(طریقه) مزدوری او اجرت غوښتونکی نه یم، زما اجر خو د الله تعالیٰ په دربار کښی ثابت دی.

هوا که تاسی له نصیحت شخه انحراف وکړئ، نو خپلو ځانونو ته به نقصان ورسوئ! په گرد (تول) جهان کښی یو نه یو خو به دا نصیحت ومنی هر هغه څوک انکار چه وکړی هغه به خپل ځان ته نقصان ورسوی، او ښائی چه په خپلی دغی محرومی، بدبختی او بدحالی وژاری.

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِذْ قَالُوا مَا أَنزَلَ اللَّهُ عَلَى بَشَرٍ
مِّن شَيْءٍ قُلْ مَن أَنزَلَ الْكِتَابَ الَّذِي جَاءَ بِهِ مُوسَى نُورًا
هُدًى لِلنَّاسِ يَجْعَلُونَهُ قَرَاطِيسَ يُبَدُّونَهَا وَيُخْفُونَ كَثِيرًا
وَعَلِمْتُمْ مَا لَمْ تَعْلَمُوا أَنْتُمْ وَلَا آبَاؤُكُمْ

او نه دی کړی تعظیم دغو (یهودانو) د الله په حق د تعظیم د ده سره کله چه وویل دوی چه نه دی نازل کړی الله پر هیڅ بشر (انسان) باندی هیڅ شی ووايه (ای محمده دوی ته) چا نازل کړی ؤ کتاب هغه چه راوړی ؤ هغه موسی حال دا چه نور(رنرا) او هدایت دی دپاره د خلقو چه گرځوئ تاسی هغه (کتاب) پانه پانه ښکاروئ ئی (خلقو ته هغه چه ستاسی خوښی وی) او پتوئ تاسی ډیری (تری چه ستاسی نه وی خوښی لکه محمدی نعت). او ښوولی شوی دی تاسی ته هغه (احکام د تورات) چه پوه نه وئ (پری) تاسی او نه پلرونه ستاسی

تفسیر: ﴿مَا أَنزَلَ اللَّهُ عَلَى بَشَرٍ مِّن شَيْءٍ﴾ الآية - یعنی نه کتاب نه وحی او نه شرعی احکام بلکه هیڅ شی الله تعالیٰ نه دی رالېږلی په پخوانی رکوع کښی د نبوت د منصب او د ډیرو انبیاءو علیهم السلام یادونه نامه په نامه وه او دا چه (نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم) هم د توحید او معرفت د هم دی صراط المستقیم د لاری په تللو مامور دی چه پر هغی باندی پخوانیو انبیاءو علیهم السلام ته هم د تللو امر شوی ؤ، د رسولانو لېږل د خلق الله د هدایت د پاره د حق تعالیٰ قدیمی عادت دی په دی آیتونو کښی د هغو جاهلانو او معاندانو تردید کړی شوی دی چه له بدفهمی جهل او غباوت یا نبی کریم صلی الله علیه وسلم د عداوت په جوش او غصه کښی بی واکه شوی د حق تعالیٰ له دی صفت شخه هم چه ګوندی الله تعالیٰ کوم انسان په خپلی وحی او خاصی مکالمی سره مشرف ګرځوی بیخی انکار کوی ګواکي د«انزال الکتب» او «ارسال الرسل» له سلسلی ځنی بیخی انکار او د دوی نفی کوی. ﴿قُلْ مَن أَنزَلَ الْكِتَابَ الَّذِي جَاءَ بِهِ مُوسَى﴾ الآية - ووايه ای محمده! دوی ته چا نازل کړی ؤ هغه کتاب چه راوړی ؤ هغه

کتاب موسیٰ حال دا چه نور (رنرا) او هدایت دی دپاره د خلقو چه گرځوئ تاسی هغه کتاب پانه پانه ښکاروئ ئی خلقو ته هغه چه ستاسی خوښی وی او پتوئ تری دیری چه ستاسی نه وی خوښی لکه د محمد صلی الله علیه وسلم نعت او ښوولی شوی دی تاسی ته هغه احکام د تورات چه پری پوه نه وئ تاسی او نه پلرونه ستاسی یعنی که په رښتیا سره الله تعالیٰ پر هیڅ یو انسان هیڅ یو شی نه دی نازل کړی نو د «مقدس تورات» په شان یو عظیم الشان کتاب له کومه راغی؟ چه په الهی احکامو او مرضیاتو ئی بندگان خبرول او د رشد او هدایت عجیبه عجیبه رڼا (رنرا) ئی په خپل منځ کښی لرله، او د هغو شیانو علم ئی تاسی ته درعطا کاوه چه پری نه تاسی او نه ستاسی پلار نیکه بلکه ټول انبیاء علیهم السلام حتی ټول بنی آدمان هم بی د الله تعالیٰ له اعلامه تش په خپل عقل او حواس نه پوهیدل، او چا هغه په موسیٰ علیه السلام نازل کړی دی؟ دا منل کیږی چه نن ورځ تاسی هغه کتاب پانی پانی او توک توک کړی دی، او خلقو ته مو سم له خپلی خوښی سره ښوولی دی او د هغه دیر احکام او اخبار مو پت کړی دی او د هغه اصلی رڼا (رنرا) همغسی چه وه اوس نه ده پاتی، بیا هم هغه برخه ئی چه پاتی ده همغه دا رازښی، کله چه د هنی عظیم الشانی مانی کنډوالی هم داسی دی، نو خدای خبر چه په خپله زمانه کښی به ئی عروج څومره عظیم الشان ؤ؟ (نو کله چه دوی د دی سوال ځواب تاسی ته ای زما رسوله در نه کړی نو پاک الله فرمائی چه).

قُلِ اللَّهُ تَزِدُّهُمْ فِيْ خَوْفِهِمْ وَيَلْعَبُونَ^(۹۱)

ووايه (ای محمده!) چه الله (نازل کړی ؤ! بل ځواب نشته) بیا پریږده دوی چه په خرافاتو خپلو کښی لوبی کوی (او په باطلو خپلو کښی غوږی وهی مشغولېږی).

تفسیر: یعنی هسی نور او رڼا (رنرا) او هدایت به پرته (علاوه) د الله تعالیٰ له لوری د بل هیچا له خزانې څخه نشی راتلی که دا خلق داسی صافه او بدیهی خبره هم نه منی، نو تاسی خپل تبلیغ کوئ او تنبیه ورکړئ او خپله وظیفه پای (انجام) ته ورسوئ بیا نو دوی پریږدئ چه په هم دی خرافاتو او لهو لعبو کښی لگیا وی کله چه وخت راشی په خپله الله جل جلاله دوی ته هر شی ورښیږی.

وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مَبْرُكٌ مُّصَدِّقٌ لِّلَّذِي
بَيْنَ يَدَيْهِ وَلِتُنْذِرَ أُمَّ الْقُرَى وَمَنْ حَوْلَهَا وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ

بِالْآخِرَةِ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَهُمْ عَلَى صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ﴿٩٧﴾

او دا قرآن کتاب دی چه نازل کری دی مونږ هغه برکتناک (فائده ناک) تصدیق کوونکی د هغه (کتابونو) دی چه وړاندی له ده دی او دپاره د دی چه وویروی ته اصل د تولو کلیو (کلو) (یعنی اهل د مکی) او هغه چه چاپیر دی له دی او هغه کسان چه ایمان ئی راوړی دی (یقین ئی کری دی) په آخرت ایمان لری دوی په دغه (قرآن یا په محمد) حال دا چه هم دوی په لمونځونو خپلو ساتنه کوی (د تولو حقوقو د دوام او رعایت سره یی).

تفسیر: یعنی که الله تعالیٰ کوم شی نه دی نازل کری نو دغه مبارک کتاب له کوم ځای څخه راغلی دی؟ چه نوم ئی قرآن او د گردو (تولو) پخوانیو کتابونو د مضمونو تصدیق کوونکی دی، که دغه کتاب آسمانی کتاب نه دی نو راوښیئ چه دا د چا تصنیف دی؟ کله چه د هغه په مثل راوړلو جن او انس قادر نه دی، نو آیا دا د یوه امی تصنیف څرنگه کیدی شی؟ ﴿وَلَقَدْ رَأَوْا الْقُرْآنَ وَمَنْ حَوْلَهَا﴾ او له پاره د دی چه وویروی ته اصل د تولو کلیو (کلو) یعنی مکیان (مکی واله) او هغه چه چاپیر له دی دی «ام القرئ» د کلیو (کلو) اصل او بیخ ته وائی، مکه معظمه د گردو (تولو) عربو دینی او دنیوی مرجع وه له جغرافیائی حیثیته هم د پخوانی دنیا د وسطی مرکز په دول (طریقه) واقع ده، نوی دنیا (امریکا) تری لاندی پرته ده د حدیثو د روایاتو په مطابق له اویو ځنی ځمکه جوړه شوی ده نو رومی هم دغه ځای څرگند شوی ؤ، نو بنا پر دغو وجوهاتو مکه معظمه په «ام القرئ» سره یاده کړه شوه، او له شاوخوا څخه ئی مراد یا عرب دی، ولی چه په دنیا کښی رومینی مخاطبان هم دوی ؤ، او د دوی په وسیله د دنیا نورو خلکو ته خطاب وشو یا به گرد (تول) جهان مراد وی، لکه چه فرمایلی ئی دی. ﴿وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ﴾ الآية - او هغه کسان چه ایمان ئی راوړی یقین ئی کری دی په آخرت دوی ایمان لری په دی (قرآن یا محمد صلی الله علیه وسلم) حال دا چه هم دوی په لمونځونو خپلو چه نښانه د ایمان او ستن د دین ده ساتنه کوی سره له دوام او رعایت د تولو حقوقو ئی هر څوک چه د آخرت پر ژوندون متیقن او د بعث بعد الموت فکر ورسره وی نو ده ته د هدایت او د نجات د لاری د میندلو تلاش وی او هم دوی د الله تعالیٰ پیغام منی او د لمونځ، روزی او د نورو عباداتو ساتنه کوی.

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ قَالَ أُوحِيَ إِلَيَّ وَلَمْ يُوحَ إِلَيْهِ شَيْءٌ وَمَنْ قَالَ سَأُنْزِلُ مِثْلَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ

او خوک دی دیر ظالم؟ (یعنی هیخوک نشته!) له هغه چانه چه تری پر الله دروغ یا وائی چه وحی کړی شوی ده ماته حال دا چه وحی نه وی کړی شوی ده ته د هیخ شوی او (بل خوک دی دیر ظالم یعنی نشته له) هغه چه وایی ژر به (زه هم) نازل کړم (وبه لیکم له ځانه) په مثل د هغه کتاب چه نازل کړی دی الله (تاته ای محمده! چه قرآن دی)

تفسیر: پر الله جل جلاله له بهتان ترلو څخه ښائی دا مراد وی، چه د الله جل جلاله په لوری د داسی خبری نسبت وکړ شی، چه د ده د لوړ شان سره هیخ نسبت ونه لری او ور (قابل) او لایق ئی نه وی مثلاً یو مخلوق له هغه سره شریک وگرځوی یا ورته د زوی او ښځی تجویز وکړی، یا داسی ووائی ﴿مَا أُنْزِلَ إِلَهُ عَلَىٰ نَبِيٍّ مِّن شَيْءٍ﴾ یعنی الله تعالیٰ د بندگانو د هدایت هیخ سامان نه دی مهیا کړی، نو هر خوک چه داسی ووائی سخت ظالم دی هم داسی هغه خوک چه د نبوت او د رسالت دعویٰ په دروغو سره وکړی، یا داسی یوه غته خبره وکړی چه د الله تعالیٰ د کلام په شان زه هم خبری راوړی شم لکه چه ځینو مشرکانو به ویل «ولو نشاء لقلنامثل هذا» دا کردی (تولی) خبری انتهای ظلم او بدسترگی ده چه د هغی د سزا حال لږ څه وروسته راځی.

وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُو أَيْدِيهِمْ أَخْرِجُوا أَنفُسَكُمُ

او که ووينی ته (ای محمده!) ظالمان یعنی کافران په هغه وخت کښی چه ظالمان په (باطنی او روحانی) سختیو د مرگ کښی وی حال دا چه پرښتی (د عذاب) غځوونکی وی د لاسونو خپلو (د روح د قبض دپاره نو وائی دوی ته چه) راوباسی تاسی ارواح خپل (چه ئی قبض کړو مونږ که ئی ایستی شی یا ئی له عذابه وباسی!)

تفسیر: یعنی د روح قبضولو او سزا ورکولو دپاره لاسونه غځوی او د زیات تشدید او د غیظ د اظهار دپاره وائی چه راوباسی خپلی ارواحی (چه هغه مو لکه دیرو ورځو راهیسی په دول دول (قسم قسم) پلمو (تدبیرونو) سره ساتلی وی).

الْيَوْمَ يُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنتُمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ
غَيْرَ الْحَقِّ وَكُنتُمْ عَنْ آيَاتِهِ تَسْتَكْبِرُونَ ﴿٦٥﴾

نن ورغ به جزا در کره شی تاسی ته عذاب سپکونکی (یعنی چه له سخت تکلیف سره ذلت او رسوائی هم وی) په سبب د هغه چه وئ تاسی چه ویل به مو پر الله (وینا) ناحقه او وئ تاسی چه له آیتونو د ده څخه به مو تکبر کاوه (او نه به مو منل، نو ویه گورئ یوه قبیحه منظره).

تفسیر: یعنی د تکبر له لاری د الله تعالی آیتونه او نښی دروغجنی کوئ (او ویه ویل شی کفارو ته کله چه بیا ژوندی شی په قیامت کښی داسی چه)

وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا فِرَادَىٰ كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَتَرَكْتُمْ مَا خَوَّلْنَاكُمْ وَرَاءَ ظُهُورِكُمْ
وَمَا نَرَىٰ مَعَكُمْ شُفَعَاءَ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ أَنَّهُمْ فِيكُمْ شُرَكَاءُ
لَقَدْ نَقَطَ بَيْنَكُمْ وَضَلَّ عَنْكُمْ مَا كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ١٢٤

او خامخا په تحقیق راغلی یئ تاسی مونږ ته یوازی یوازی (دپاره د حساب او جزا) لکه چه پیدا کړی مو وئ تاسی اول ځلی او پرېښودل تاسی (په دنیا کښی) هغه (شیان) چه درکړی ؤ مونږ تاسی ته وروسته د شاوو خپلو او نه وینو مونږ له تاسی سره شفاعت کوونکی ستاسی هغه چه گمان کاوه تاسی چه بیشکه دوی په (تربیه او استحقاق د عبادت د) ستاسی کښی شریکان دی (له الله سره) خامخا په تحقیق پری شو (هغه پیوند چه ؤ) په منځ ستاسی کښی او ورک شو له تاسی څخه هغه شی چه وئ تاسی چه گنل به مو (چه دا شفیعان دی).

تفسیر: ﴿وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا فِرَادَىٰ﴾ او په تحقیق راغلی یئ تاسی مونږ ته یوازی یوازی لکه چه مو پیدا کړی وئ اول ځلی او پرېښودل تاسی هغه شیان چه درکړی مو وو تاسی ته وروسته د شاوو خپلو یعنی نه به ستاسی په سر خوالی (تویي) او نه به ستاسی په پښو پښی وی ماته به تش تور لاس راځئ، او پر هغو سازونو او سامانونو مو چه فخر او ویاړ کاوه، هغه مو له ځانه سره نه دی راوړی او هلته مو پرېښی دی. ﴿وَمَا نَرَىٰ مَعَكُمْ شُفَعَاءَ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ أَنَّهُمْ فِيكُمْ شُرَكَاءُ﴾ - الآیة - او نه وینو مونږ له تاسی سره شفاعت کوونکی ستاسی هغه چه گمان کاوه تاسی چه بیشکه دوی په تربیه او استحقاق د عبادت د ستاسی کښی شریکان دی له الله سره خامخا په تحقیق پری شو هغه پیوند چه ؤ په منځ ستاسی کښی او ورک او بی فائده شول له تاسی څخه هغه شیونه چه وئ تاسی چه گنل به مو چه

دا زمونږ شفيهان دى يعنى هغه شيان چه تاسى د مصيبت او اړتيا (احتياج) په وخت كېنى د خپلى مرستى (مدد) دپاره تاكلى (مقرر كړى) وو هغوى چيرى لاهل؟ چه نن مونږ دوى ستاسى د حمايت او سهارښت (سفارش) او مرستى (مدد) دپاره حاضر نه وينو او د نصرت او حمايت هغه كړدى (تولى) علاقى او اړيكى له منځه وركى دى چه تاسى پرى لاقى او باتى وهلى.

إِنَّ اللَّهَ فَلِقُ الْحَبِّ وَالنَّوَى يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ
الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ ذَلِكُمُ اللَّهُ فَأَلَيْ تُؤْفَكُونَ^{١٥}

بېشكه الله چوونكى (خيروونكى) د دانى دى (په ايستلو د ډكى سره) او د زړى (په ايستلو د نيالگى (تيغى) سره) راباسى ژوندى له مړى (لكه شين ډكى له وچى دانى ولد له نطفى، مؤمن له كافر عالم له جاهل نه) او ايستونكى د مړى دى له ژوندى (لكه وچه دانه له شين ډكى، نطفه له حيوان. كافر له مؤمن، جاهل له عالم نه) دغه (ژوندى كوونكى او مړ كوونكى) الله دى نو كوم طرف ته گرځولى شى تاسى؟ (د الله له عبادت څخه)

تفسير: يعنى زړى او دانه ئى په ځمكه كېنى د خښولو څخه وروسته چولى، او خيړلى او تك شين ډكى ترى زرغونوى. له ځانداره د بې ځانه، او له بي ځانه د ځانداره ايستل داسى دى لكه چه انسان له نطفى او نطفه له انسان څخه پيدا كوى، دا د هم دى الله تعالى كار دى، بيا تاسى چه هغه پريږدئ نو چيرى څى؟ آيا بل داسى كوم لوى ذات موندلى شى چه د داسى قدرتونو او كمالاتو څښتن (مالك) او دا دول (طريقه) لوى كارونه په سر ورسولى شى؟

فَالِقُ الْإِصْبَارِ وَجَعَلَ اللَّيْلَ سَكَنًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ حُسْبَانًا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ^{١٦}

چوونكى (د رڼا (رڼا) د سبا دى (بيوونكى د تيارو د شپى او د جهل، راوستونكى د رڼا (رڼا) د ورځى او د علم دى)، او گرځولى ئى ده شپه آرامځى او (گرځولى ئى دى) لمر او سپوږمى (نښى د) حساب (دپاره د اوقاتو) دغه (ذكر شوى شيان) اندازه كول دى د ښه غالب (قوى په انفاذ د احكامو) ښه عالم (خبردار په تدبير د عالم).

تفسیر: یعنی د شپی له تیارو څخه د صبح صادق هغه تک سپین تار چه راڅرګندیږی د هغه رالیستونکی هم دا پاک الله دی د شپی او د ورځی، د لمر او د سپوږمی، د ستورو او نورو حکیمانه نظام، او د دوی د تګ او رفتار هغه شمیر او حساب چه ده تاکلی (خوښ کړی) او مقرر کړی دی، په هغه کښی د یوه ویشته په اندازه هم لاندی باندی او زیاتوالی او نقصان له سره نه پیښیږی.

وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ النَّجْمَ لِتَهْتَدُوا بِهَا فِي ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٤٥﴾

او دغه (الله) همغه (ذات) دی چه پیدا کړی ئی دی تاسی ته ستوری له پاره د دی چه لاره ومومئ د هغو (په وسیله) سره په تیارو د بر (وچی په بیابانو کښی) او (په تیارو د) بحر (دریاب) کښی په تحقیق ښکاره بیان کړی دی مونږ آیتونه (د قدرت او توحید خپل) دپاره (د هغه) قوم چه پوهیږی (او پری استدلال کولی شی).

تفسیر: یعنی په دوی سره بلاواسطه لاره معلومه کړئ، یا بالواسطه لکه قطب ښوونکی او نور جغرافیایي آلات.

وَهُوَ الَّذِي أَنشَأَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ فَمُسْتَقَرٌّ وَمُسْتَوْدَعٌ قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَفْقَهُونَ ﴿٤٦﴾

او دغه (الله) هغه ذات دی چه پیدا کړی ئی یی تاسی (مگرد- تول) له نفس یوه څخه (چه آدم دی) نو (شته تاسی ته یو) ځای د قراری (په شامگانو د پلرونو یا په سر د ځمکی کښی) او یو ځای د امانت (د مور په نس یا په قبر کښی) په تحقیق ښکاره بیان کړی دی مونږ آیتونه (قدرت او توحید خپل) له پاره د هغه قوم چه ښه پوهیږی (او پری استدلال کولی شی)

تفسیر: «مستقر» د دریدلو هسی ځای چه په هغه کښی هستوګنه وشی او «مستودع» د سپارلو او د امانت کیښودلو ځای ته وائی. دا ئی لغوی معنی شوله د دی دواړو د مصداق په تعیین

کښی د مفسرینو اختلاف دی، خو زموږ هغه مضمون ډیر ښه خوښیږي چه حضرت شاه صاحب په «موضح القرآن» کښی لیکلی دی «یعنی پومبی سپارلی کیږی د مور گیدی ته چه هلته ورو ورو دنیوی اثرات پکښی پیدا کړی، بیا ئی دنیا ته راولی، او دلته ورته هستوگنه او تقرر ورکوی، بیا ئی قبر او هدیری ته سپاری او ورو ورو هلته د اخروی ژوندون اثرات پکښی پیدا کوی او بیا قرار ورته ښی په جنت کښی یا ئی وراچوی په دوزخ کښی.»

وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ نَبَاتَ كُلِّ شَيْءٍ فَأَخْرَجْنَا مِنْهُ خَضِرًا
نُخْرِجُ مِنْهُ حَبًّا مُتَرَاكِبًا وَمِنَ النَّخْلِ مِن طَلْعِهَا قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ
وَجَبَّتْ مِنَ أَعْنَابٍ وَالزَّيْتُونَ وَالرُّمَّانَ مُشْتَبِهًا وَغَيْرَ
مُتَشَابِهٍ انْظُرُوا إِلَى ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَيَنْعِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ^(۹۹)

او دغه (الله) هغه (ذات) دی چه نازلی (راښکته) کړی ئی دی له (طرفه د) آسمانه اوبه نو رايستلی دی مونږ په دی (اوبو) سره زرغونه د هر شی (زرغونیدونکی) نو رايستلی دی مونږ له هغه (زرغونه) څخه شین (کښت فصل) چه بیا راباسو مونږ له دی (شنه دکي) څخه دانی یو په بل سوری (لکه وږی). او (راباسو) له (جنسه د) خرما څخه (داسی خرما چه راووغی) له غلافه (د وږی) د هغی څخه وږی نژدی (ځمکي ته یا یو د بل سره) او (راباسو) باغونه له انگورو او (راباسو) زیتون (ښون) او انار په دی حال چه یو له بل سره مشابه وی (په پانو کښی) او نه وی متشابه (بلکه بیل وی په خوند کښی) وگورئ تاسی طرف د میوی د هری ونی ته کله چه میوه ونیسی او پوخوالی د هغی ته بیشکه په دغو (تیرو تولو) کښی خامخا دلائل (د قدرت او وحدت) دی له پاره د هغه قوم چه ایمان لری (تصدیق کوی).

تفسیر: یعنی د آسمان له جانبہ الله تعالی وریځی وورولی چه د نباتاتو د زرغونیدلو سبب دی (پس رايستلی دی مونږ په دغو اوبو سره زرغونه د هر شی، وروسته له دغه اجماله لږ څه داسی تفصیل فرمائی چه بیا راباسو له دی شنه دکي څخه دانی چه یو په بل سوری وی لکه وږی او راباسو له

جنسه د خرماؤ شخه داسی خرما چه راووځی له غلافه د وړی د هغی شخه وړی نژدی ځمکی ته یا یو د بل سره) یعنی د ډیر بار او د وړو د لرلو په سبب د ځمکی په لوری رابښته او نژدی شوی وی (او راباسو باغونه له انگور او زیتون (بنون) او انار په دی حال کښی چه یو د بل سره مشابه وی په پانور کښی او نه وی متشابه بلکه بیل بیل وی په خوند کښی) یعنی د صورت، شکل، مقدار، رنگ، بوی، مزی په اعتبار ځینی میوی نورو ته ورته او متشابه دی، او ځینی نه دی (یعنی مخالفی وی سره په خوند کښی داسی چه یوه به خوږه وی، بله تروه بله میخوشه او یوه به دانه داره وی بله به بیدانه وی وگورئ، میوی د هری ونی ته کله چه میوه ونیسی او پوخوالی د هغی ته) یعنی په ابتدا کښی کله چه میوه راوباسی نو څرنګه وږه، اومه، بیخونده او غیرقابل انتفاع وی بیا له پوخوالی او رسیدو شخه وروسته څرنګه لذیذه خوندوره خوشبویه، خوشرنګه او د کار شی گرځی؟ دا ګرد (تول) د الله تعالی د قدرت مظاهر او نښی دی.

﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً﴾ - بیشکه په دی تیرو ټولو کښی خامخا دلائل د قدرت او وحدت دی دپاره د هغه قوم چه ایمان لری او تصدیق کوی. د الله تعالی هغه صفات او افعال او د قدرت مظاهر چه په دی رکوع کښی بیان شوی دی د ده پر وجود، وحدانیت او کامل الصفات والی واضح استدلال دی، مګر که غور وکړ شی نو د وحی او د نبوت مسئله هم تر ډیره ځایه پوری تری حل کیږی ځکه کله چه حق تعالی پخپل فضل او رحمت سره زمونږ د دنیوی ژوندون، او د مادی حوائجو د انتظام او انصرام لپاره دومره ارضی او سماوی اسباب مهیا کړی دی، نو داسی ویل به څومره غلط او چټی (بیکاره) وی چه زمونږ د اخروی او روحانی ضروریاتو د پوره کولو هیڅ وسیله او سامان ئی نه دی راپیدا کړی، یقیناً هغه کریم رب چه زمونږ د جسمانی غذا د ودی او نشونما لپاره له آسمانه اوبه رابښته کړی دی، نو زمونږ د روحانی تغذیې لپاره ئی هم د نبوت له وریځو د وحی او الهام باران (وریا) نازل کړی دی. لکه چه پاک الله د بر او بحر په تیارو کښی د ستورو په وسیله ظاهری هدایت او لارښوونه کوی، نو څرنګه امکان لری چه د باطنی هدایت او لارښوونی لپاره یو ستوری هم د روحانیت په آسمان کښی نه وی روڼ کړی. پاک الله وروسته د شپې له تیاری بیا د صبح صادق رڼا (رنرا) راوولی، او مخلوقاتو ته ئی موقع بښلی ده چه په خپلو دنیوی کارونو او چارو کښی د لمر او سپوږمۍ له رڼا (رنرا) شخه په یوه معین حساب سره منتفع او مستفید شی، نو بیا څنګه ویلی کیدی شی چه د کفر، شرک، ظلم، عدوان، فسق فجور او نورو په تپه تیاره شپه کښی د هغه مطلق هادی له لوری هیڅ یوه د هدایت کومه سپوږمۍ نه ده پیدا کړی؟ او نه ئی د صبح صادق نور خپور (خور) کړی او نه د هغی شپې د خاتمه ورکولو دپاره ئی کوم لمر راخیژولی دی، او د الله تعالی مخلوقات، تر ابد لا بده پوری د جهل او ضلالت په تورو تیارو او امواجو کښی لالهند او سرگردان پریښودل شی آیا کله چه کریم خدای د غنم دانه او د خرما زړی غیری کړی د غنمو وړی، او د خرما ونه تر باسی نو د انسان په زړه کښی د ربانی معرفت هغه د استعداد تخم چه فطرتاً شیندلی (نوستلی) شوی دی څرنګه اېته، بیکاره، (چټی)، خوشی او ضایع پریښودی شی. چه نه به خوځیږی، نه به غټیږی،

نه به پخیزی، او نه به تیاریری، کله چه د جسمانی حیثیت له کبله (وچی) په دنیا کېږي د حیات او ممات او د مرګ او ژوند سلسله قایمه ده، او پاک الله له مری غنی ژوندی او له ژوندی غنی مری پیدا کوی، نو په روحانی نظام کېږي ولی د الله تعالی له دی عاده انکار کاوه شی؟ بیشکه په روحانی ډول (طریقه) سره هم ډیر غلی له یوه ژوندی قوم څخه مر قوم او له مړه قوم غنی ژوندی افراد پیدا کوی. همغسې چه الله تعالی زموږ د دنیوی ژوندون د «مستقر» او «مستودع» حکیمانه انتظام او بندوبست فرمایلی دی، د اخروی حیات د مستقر او مستودع سامان له هغه څخه ډیر زیات تیار او مهیا کړی دی. (قلله الحمد والمنة وبه الثقة والعصمة) - له هم دی غایه دا هم فهمیږی، هم داسې چه الله تعالی په داسې افعالو او صفاتو سره پیژندلی کیږی - یعنی هغه کار چه دی نی پخپل کامل قدرت سره کوی هیڅ یو مخلوق طاقت نه لری چه د هغه په شان همغسې کار وکړی عیناً په هم دی شان د ده کلام مونږ په همغه معیار سره برابر منلی، سنجولی (کتلی) گڼلی شو- چه د پاک الله کلام همغه کیدی شی چه د هغه مثل او نظیر که گورد (تول) مخلوقات تول سره یو غای شی هم نشی جوړولی، بیا د «سانزل مثل ما انزل الله» ادعا تر کوم غایه پوری صحیح کیدی شی، گواکي په دی رکوع کېږي د الله تعالی د صفات او افعالو په بیانولو سره د هغو گوردو (تولو) مسائلو پر حقیقت تنبیه ورکړی شوی ده چه د هغو تغلیط په تیره رکوع کېږي کړی شوی وو.

وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ الْجِنَّ وَخَلَقَهُمْ وَخَرَقُوا لَهُ بَنِينَ وَبَنَاتٍ بِغَيْرِ عِلْمٍ سُبْحَنَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُصِفُونَ^ع

او مقرر کړی دی (کفارو) الله ته شریکان جنیان (جنات) حال دا چه پیدا کړی دی (الله) دغه (جن او شیاطین هم) او تری (جوړوی غیني کفار) دپاره د الله زامن او لونې بی له علمه (له خپل جهالت نه) پاکی ده الله لره (له گوردو (تولو) عیبونو) او ډیر پورته دی (شان د ده) له هغو (بدو خبرو) چه بیانوی (نی ورته) دوی

تفسیر: له «جن» څخه دلته مراد «شیاطین» دی څرنگه چه د کفر او شرک ارتکاب د شیطان په اغواء سره کیږی، نو ځکه د ده په اغواء او اضلال د غیر الله عبادت کول گواکي د هغه عبادت وشو، ابراهیم علیه السلام د بت پرستی د تردید په ضمن کېږي فرمایلی وو ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْرَبُوا الشَّيْطَانَ﴾ (سورة مریم ۳ رکوع) په یو غای کېږي ارشاد شته چه ﴿الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ يَزِيدُهُمْ عِلْمًا وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَعْبُدُ اللَّهَ وَنَحْنُ مُسْلِمُونَ﴾ (سورة بقره ۱۷۶) ملاکي به په قیامت کېږي فرمائی ﴿قَالَ اسْمُكَ أَنْتَ وَلِيْنَا مَنْ دُونَهُمْ قُلْ كَانُوا عَلَىٰ بَاطِلٍ كَبِيرٍ﴾ (سورة بقره ۱۷۶) (۲۲ جزء د سباء سورت،

(۵) رکوع (۴۱) آیت یا به له «جن» شخه د جنیانو قوم مراد شی چه د دوی له غځینو مشرانو غځی به د جاهلیت په زمانه کښی استعانت او پناه غوښتل کیده ﴿وَإِنَّكَ كَانِ بِرِجَالٍ مِّنَ الْإِنسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِّنَ الْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا﴾ (۲۹ جزء د الجن (۶) آیت (۱) رکوع). په هر حال هغوی پخپله زمونږ په شان د الله تعالیٰ عاجز مخلوق دی نو سره له مخلوقیته به دوی څه رنگه د خالق تعالیٰ شریکان شی. ﴿سُبْحَنَهُ﴾ الآية - یعنی الله جل جلاله پاک دی له شرکت شخه او د الله تعالیٰ شان ډیر پورته او لوړ دی او له ترکیب او تحلیل شخه بیخی پاک او منزّه دی. نو د پلار او زوی تصور د ده په نسبت څرنګه کیدی شی؟.

بَدِيعُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَتَىٰ يَكُونُ لَهُ وَلَدٌ وَلَمْ تَكُنْ لَهُ صَاحِبَةٌ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٥١﴾

(الله) بی له نمونی پیدا کوونکی د آسمانونو او د ځمکی دی څرنګه به وی ده ته زوی، لور حال دا چه نشته ده ته هیڅ ښځه او پیدا کړی دی (الله) هر شی او هم دی پر هر شی ښه عالم (ښه دانا) دی.

تفسیر: هغه چه یواځی آسمان او ځمکی ئی بی له کومی نمونی او بی د آلاتو او اسبابو او نورو شیانو په وسیله په داسی بدیع او بی مثله طرز پیدا کړی دی، نو نن هغه ذات ته د دی شریکانو کومک، (امداد) او د زوی او د لمسی د مرستی (مدد) لتولو څه ضرورت پاتی دی. تعجب دی لکه چه تاسی حقیقتاً د الله له پاره اولاد ټاکئ (خوښوی) نو د ده د اولاد له پاره به مور څرنګه تجویزوی؟ او د دی مور تعلق به له الله تعالیٰ سره په څه ډول (طریقه) سره قبلوی؟ نصرانیان حضرت مسیح ته د الله تعالیٰ زوی وائی - لیکن داسی جسارت هغوی هم نشی کولی چه صدیقه بی بی مریمه (العیاذ بالله) د «الله تعالیٰ» ښځه وبولی، او د میره (خاوند) او ښځی په تعلقاتو قائلان شی. کله چه داسی نه ده نو د (بی بی مریم) له گیدی ځنی پیدا شوی هلک څرنګه د الله تعالیٰ زوی کیدی شی؟ په دنیا کښی نور کوچنیان (ماشومان) هم پاک الله د دوی د میندو له گیدو ځنی پیدا کوی او دوی معاذ الله د الله تعالیٰ نسلی اولاد نه گنل کیږی. او دا فرق چه یو هلک یوازی له (جبرئیلی) نفخی شخه بیا د عادی اسبابو له واسطی شخه پیدا کړ شی، او نور د عامو اسبابو په سلسله پیدا کړل شی، دا بوت او بنوت (پلارتوب او زویتوب) پر مسئله هیڅ یو اثر نشی اچولی، دغه تخلیق په اسبابو یا مسبباتو سره وی، یا د خارقه عاداتو په وسیله د دغو گردو (تولو) خالق همغه پاک الله دی او همغه پوهیږی چه د کوم شی پیدا کول په څه ډول (طریقه) او په څه وخت له مصلحت او حکمت سره سم دی.

ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ فَاعْبُدُوهُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿١٧﴾

هم دغه (ذات موصوف په دغو صفاتو سره) الله دی رب ستاسی، نشته هیڅ معبود (لایق د عبادت) مگر هم دی، پیدا کوونکی دی د هر شی نو عبادت کوئ د دغه (الله یوازی) او هم دی پر هر شی وکیل (ساتونکی کار جوړوونکی) دی.

تفسیر: ښائی د الله جل جلاله عبادت د دی له امله (وجی) وکړی شی چه دی د پورتنیو ذکر شوو صفاتو له سببه په ذاتی طور سره د معبودیت استحقاق لری او له دی وجهی هم چه د گردو (تولو) مخلوقاتو کار جوړول هم د ده په قدرت او اختیار کښی دی.

لَا تَدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ ﴿١٨﴾

نشی موندلی (او احاطه نشی کولی) پر الله سترگی او الله مومی سترگی (وینی ئی) او هم دی نهایت لطیف ښه خبردار دی.

تفسیر: حضرت شاه صاحب د دی مطلب داسی اخیستی دی چه «په سترگو کښی دا قوت نشته چه الله تعالی وگوری - هوا که دی د لطف او کرم له لاری د خپل ځان د ښکارولو اراده وفرمائی نو سترگو ته همغسی قوت هم ورعطا کوی» مثلاً په آخرت کښی به مؤمنانو ته حسب المراتب د الله جل جلاله رؤیت ور په برخه کیږی، لکه چه د کتاب له نصوص او سنتو څڼی ثابت ده. یا له ځینو روایاتو سره سم کریم نبی صلی الله علیه وسلم ته په «ليلة الاسراء» کښی رؤیت ور په برخه شوی دی علی اختلاف الاقوال، په باقی مواضعو کښی څرنگه چه کوم نص نشته، نو ځکه د عامی قاعدی سره سم د رؤیت نفی یعنی د نه لیدلو اعتقاد ضروری دی. د سلفو مفسرینو څخه ځینو د ادراک معنی په احاطی سره کړی ده یعنی سترگی له سره هغه نشی احاطه کولی او په آخرت کښی به رؤیت وی او احاطه به نه وی، هوا د ده شان هم دا دی چه په گردو (تولو) ابصارو او مبصراتو ئی احاطه کړی ده. په دی تقدیر سره د «لطیف» تعلق به له «لا تدرکه» سره او د «خبیر» ارتباط به له «وهو یدرک» سره وی.

قَدْ جَاءَكُمْ بَصَائِرُ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنْ أَبْصَرَ فَلِنَفْسِهِ
وَمَنْ عَمِيَ فَعَلَيْهَا وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِحَفِيظٍ ﴿١٠﴾

(وواپه ای محمده! دوی ته) په تحقیق راغلی دی تاسی ته واضح دلائل له طرفه د رب ستاسی نو هر څوک چه ووینی (دغه واضح دلائل او ایمان پری راوړی) نو نفع ئی د خپل ځان ده او هر څوک چه پوند شو (له دغو دلائلو او ایمان پری رانه وړی) نو ضرر ئی) په ده (بار) دی او نه یم زه په تاسی ساتونکی (چه ستاسی اعمال به ساتم، او بیا به تاسی ته پری جزا درکوم بلکه زه رسول الله یم او پر ما تش تبلیغ دی).

تفسیر: اگر که مونږ پاک الله نشو لیدلی، مگر د ده د بصیرت زیاتوونکی علامی او دلائل زمونږ په مخ کښی شته هر څوک چه خپلی سترگی پرانیځی نو ضرور الله تعالی مومی او هر څوک چه له خپل ځانه پوند جوړ کړی نو دی به خپل ځان ته تاوان ورسوی آیا دا زما په غاړه ده چه څوک خامخا لیدلو ته مجبور کړم؟.

وَكَذَلِكَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ وَلِيَقُولُوا دَرَسْتَ وَلِنُبَيِّنَهُ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿١١﴾

او هم داسی راز راز (قسم قسم) بیانوو (پوهوو) مونږ آیتونه (د قدرت خپل دپاره د عبرت) او له پاره د دی چه ووائی دغه (کفار چه) لوستلی زده کړی دی تا (له بل چا څخه) او له پاره د دی چه واضح بیان کړو دا قرآن له پاره د هغه قوم چه پوهیږی.

تفسیر: یعنی خپل آیتونه له مختلفو خواوو، او په عجیبو او غریبو ډولونو (طریقو) سره څکه بیانوو چه تاسی ئی گردو (تولو) خلقو ته ورسوئ او په دوی کښی به د استعدادونو او احوالو له اختلاف څخه دوه ډلی جوړی شی، ضد کوونکی او ناپوهان خو به داسی وائی چه داسی علوم او معارف او مؤثر مضامین د یو امی او نالوستی سری له خولی څرنگه وځی، هرومرو (خامخا) به دی په مختلفو وختونو کښی دا خبری له بل چا څخه زده کوی، او بیا ئی مونږ ته راآوړی. مگر پوهانو او انصاف لرونکو او حق خوښوونکو خلقو ته حق ضرور واضح کیږی او داسی شیطانی شکوک او شبهات زایلېږی. (یا دا چه دا تیر آیتونه بیا بیا بیانوو په مقتضاء د بالغه

حکمت خپل سره پس له دی هم کله له خوفه کله له رجا کله له وعده کله له وعیده چه آوریډونکی پری عبرت واخلی، او چه دا قسم وینا د بشر له مقدوره خارج ده، او له پاره د دی چه بیان کړو دا قرآن دپاره د هغه قوم چه مؤمنان دی په دی چه دا کلام الله دی.

اتَّبِعْ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ ﴿٦٩﴾

پیروی کوه (ای محمده!) د هغه حکم (قرآن) چه وحی کړی شوی ده تاته له رب ستا نشته هیڅ لایق د عبادت مگر هم دی، او مخ گرځوه له مشرکانو (او په خبرو ئی پروا مه کوه).

تفسیر: یعنی تاسی پر واحد الله جل جلاله اعتماد ولرئ! او د ده پر حکم تگ وکړئ! او د مشرکانو له جهل او عناده سترګی وړوئ! او داسی اندیښنه مه کوئ! چه ولی دوی د هسی روښانو او واضحو دلائلو او بیاناتو د آوریډلو سره بیا هم په سمه لاره نه راځی؟.

وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكُوا ۚ

او که اراده فرمایلی وی الله (د عدم شرک د دوی) نو شرک به نه وی کړی دوی

تفسیر: یعنی د حق تعالیٰ تکوینی حکمت د دی خبری مقتضی نه دی چه دی ګرد (تول) عالم په جبر سره مؤمنان کړی. بیشکه که اراده وفرمائی نو پر ګرد (تول) جهان کښی به یو مشرک هم پاتی نشی - لیکن له شروع څخه د انسانی فطرت نظام ئی داسی ایښی دی چه که انسان کوشن وکړی نو یقیناً هدایت قبلولی شی خو بیا هم په منلو باندی ئی بیخی مجبور او مضطر نه دی. د دی مسئلې تقریر پخوا تیر شوی دی.

وَمَا جَعَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِظًا ۚ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ﴿٧٠﴾

او نه ئی گرځولی مونږ ته پر دوی ساتونکی (څارونکی د اعمالو د دوی)، او نه ئی ته پر دوی وکیل (کتونکی چه په ایمان ئی مجبور کړی).

تفسیر: یعنی ستاسی فرض تبلیغ او د الهی د احکامو اتباع ده. د دوی د اعمالو ذمه وار او جواب ویونکی خو تاسی نه یی!

وَلَا تَسُبُّوا الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَيَسُبُّوا اللَّهَ عَدْوًا بِغَيْرِ عِلْمٍ

او کنځل مه کوی (ای مؤمنانو) هغو (معبودانو) ته چه عبادت کوی دغه (کفار د هغو) بی له الله نو کنځل به وکړی دوی (هم) الله ته په ناحقه سره بی له پوهی (له خپل جهالته)

تفسیر: یعنی تاسی خپل تبلیغ او نصیحت فرمایئ! او خپل فرض په ښه ډول (طریقه) سره ادا کړئ! وروسته له دی نه که بیا هم دوی په خپل کفر او شرک باندی دوام وکړی نو د هغه مسئولیت د دوی په غاړه دی. او ذمه واری ئی پر تاسی نشته. هو! دا خبره ضروری ده چه تاسی پخپله بی ضرورته د دوی د زیات کفر او تعنت سبب ونه گرځئ. مثلاً فرض ئی کړئ که د دوی د مذهب تردید، یا د بحث او مناظری په سلسله کښی تاسی په غصه شی او د دوی باطلو معبودانو او مقتدایانو ته سب او کنځل وکړئ چه د دی نتیجه به داسی شی، چه هغوی به هم په جواب کښی ستاسی د برحق معبود او محترمو لویانو په نسبت بی ادبی کوی او له جهالته به دوی ته زیاری او کنځلی کوی، په دی صورت کښی به د خپل واجبالتعظیم معبود او د قابل الاحترامو لویانو د اهانت سبب تاسی پخپله وگرځئ، نو ځکه له دی نه تل احتراز وکړئ! د کوم مذهب د اصولو او فروعو اغلاط په معقولی طریقی سره ښکارول، یا د هغه پر کمزوری او رکاکت په تحقیقی او الزامی طریقه سره تنبیه کول بیل شی دی. لیکن د کوم قوم د لویانو او معبودانو په نسبت د تحقیر او توهین په ډول (طریقه) زړه دردوونکی خبری ښی نه دی او پاک قرآن هغه له سره جائز نه بولی.

كَذَلِكَ زَيَّنَّا لِكُلِّ أُمَّةٍ عَمَلَهُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ مَرْجِعُهُمْ فَيُنَبِّئُهُم بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٧٨﴾

په شان د دغه (ښایست د عبادت د بتانو دوی ته) ښائسته کړی مونږ هر امت

(فرقی) ته عمل د دوی (نیک وی که بد) بیا رب د دوی ته بیا ورتگ د دوی دی (په آخرت کښی) پس خبر به کړی (الله) دوی په هغه شی چه وو دوی چه کاهو به (ئی په دنیا کښی نو په جزا به ئی رسوی).

تفسیر: یعنی څرنگه چه دنیا دارالامتحان دی، او د هغی نظام مونږ داسی ایښی دی او داسی اسباب مو سره راتول کړی دی چه دلته هر قوم پخپلو اعمالو، دودونو او دستورونو نازږی او فخر پری کوی. او د انسان دماغ داسی نه دی جوړ شوی چه فقط د صداقت پر قبولولو او منلو باندی مجبور شی او د غلطی په لوری د تللو هیڅ ځای ورته پاتی نه وی، هو! کله چه د پاک الله په دربار کښی حاضر شی او له گردو (تولو) حقائقو سره مخامخ شی، نو هلته به وپوهیږی او د دی خبری پته به ورته ولگیږی، چه هغه کارونه چه په دنیا کښی ئی کړی دی څرنگه وو؟

وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ آيْمَانِهِمْ لَئِنْ جَاءَتْهُمْ آيَةٌ لِّيَوْمٍ مِّنْ بَاقِلٍ
إِنَّمَا الْأَيُّتُ عِنْدَ اللَّهِ وَمَا يُشْعُرُكُمْ أَنَّهُآ إِذَا جَاءَتْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٦٩﴾

او قسمونه خوری دغه (کفار) په الله باندی په ډیرو سختو قسمونو خپلو سره چه خامخا که راغله دوی ته هغه معجزه (چه ئی غواړی دوی) نو هرومرو (خامخا) به ایمان راوړی پری ووايه (ای محمده! دوی ته) بیشکه خبره دا ده چه معجزی په نزد د الله دی (او زه نه یم پری قادر) او څه شی خبر کړی یی تاسی (ای مؤمنانو بلکه بی خبره یی چه) بیشکه دا (مطلوبی) معجزی کله چه راشی (دوی ته) (بیا هم) نه راوړی ایمان دوی.

تفسیر: ځینو مسلمانانو ته داسی خیال پیدا شو، چه ډیر ښه! که د دوی دا غوښتنی پوره شی او دغه حجت هم تمام شی، نو څه کیږی؟ لهندا د دی په نسبت فرمائی چه تاسی نه یی خبر چه دغه سرکښان او ضد کوونکی کسان د دی فرمائشی علامو له لیدلو نه وروسته بیا هم ایمان راوړونکی نه دی - او بیا به سم له سنت الله سره دوی د دی خبری مستحق وگرځی چه فوراً پوینا شی لکه چه د دی سورت په شروع کښی مو په تفصیل سره هغه ولیکل (فرمائشی معجزی لکه دا چه د صفا غر زر وگرځوی یا نور).

وَنُقَلِّبُ أَفْئِدَتَهُمْ وَأَبْصَارَهُمْ كَمَا لَمْ يُؤْمِنُوا
بِهِ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَنَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ۝

او آروو مونږ زړونه د دوی (له قبلولو د حق نه) او سترگی د دوی (له لیدلو د حق نه نو ایمان نه راوړی) لکه چه ایمان ئی نه دی راوړی (په نورو معجزاتو) اول واری او پریردو مونږ دوی په گمراهی د دوی کښی حال دا چه دوی متحیران او مترددان دی.

تفسیر: یعنی کله چه په کفر او سرکشی باندی همیشه والی او دوام وشي نو نتیجه به ئی داسی کیږی چه مونږ د دوی زړونه او سترگی کړه وو، بیا د حق د پوهیدلو او لیدلو توفیق نه مومی، «په موضح القرآن» کښی راغلی دی چه الله جل جلاله هغو کسانو ته چه هدایت ورکوی، په همغه اول ځلی چه حق آوری، هغه په انصاف سره قبلوی او هغه چه له اوله ضد او هنده کوی که علامی ئی هم وگوری، نو څه حیلی او پلمی (تدبیرونه) ورته جوړوی.

وَلَوْ أَنَّا نَزَّلْنَاهُ إِلَيْهِمُ الْمَلِئِكَةَ وَكَلَّمَهُمُ السَّمَوَاتِ وَ
 حَشَرْنَا عَلَيْهِمْ كُلَّ شَيْءٍ قُبُلًا مَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ
 اللَّهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ يَجْهَلُونَ ﴿١٣﴾

او که بیشکه مونبر رالیولی مو وی دغو (کفارو) ته (په غوښتنه د دوی) پریښتی او خبری کړی وی له دوی سره مریو (لکه چه دوی وائی) او جمع کړی وی مونبر دوی ته هر شی (چه په دنیا کښی دی) مخامخ نو نه به وو دغه (کفار) چه ایمان راوړی (په هیڅ وخت کښی) مگر (په وقت د) ارادی فرمایلو د الله (د ایمان د دوی) ولیکن زیات د دوی جاهلان دی (نه پوهیږی).

تفسیر: یعنی که د دوی له دی فرمایش سره موافق بلکه زیات له دی بالفرض له آسمانه پریښتی راشی، او د پیغمبر تصدیق وکړی، او مری له هدیرو (مقبرو) څخه ژوندی کړل شی، هغه گرد (تول) امتونه چه مړه شوی دی بیا ژوندی کړل شی، او له دوی سره مخامخ ودرول شی چه له دوی سره خبری وکړی، بیا هم دوی د بد استعداد او تعنت او عناد له سببه د حق منونکی نه دی. بیشکه که الله تعالی اراده فرمائلی وی نو په زور به نی یر دوی قبلوه مگر داسی کار د ده له تکوینی نظام څخه خلاف دی، چه په هغه باندی د دوی زیاتره خلق د خپل جهل او ناپوهی له سببه نه پوهیږی. د دی موضوع تشریح پخوا تیره شوی ده د ﴿وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ يَجْهَلُونَ﴾ ترجمه غځینو مفسرینو داسی کړی ده: «لیکن زیات مسلمانان نه پوهیږی په دی چه دغه کفار ایمان نه راوړی اگر که داسی معجزی هم ووینی» او غځینی مفسرین داسی ترجمه کوی، ولیکن اکثر د دی کفارو نه پوهیږی په نه راوړلو د ایمان خپل باندی اگر که راوړلی شی دوی ته داسی معجزی هم).

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا شَيْطَانِ الْإِنْسِ وَالْجِنَّ يُوحِي بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ
 زُخْرُفَ الْقَوْلِ غُرُورًا وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ مَا فَعَلُوهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿١٤﴾

او هم داسی گرغولی (پیدا کړی) ؤ مونبر هر نبی ته دشمن شیطانان د انس

(انسانانو) او د جن (پیریانو) ورشوولی به «او وسوسه به ئی آچوله» ځینو د دوی ځینو (نورو) ته بنائسته کړی شوی خبری دپاره د غلولو او که اراده فرمائلې وی رب ستا نو نه به وو کړی دوی دا (کارونه چه د زخرف وحی او غرور دی) پس پریږده دوی او هغه چه دوی له ځانه دروغ جوړوی (چه کفر دی).

تفسیر: څرنگه چه د الله تعالیٰ بالغه حکمت د تکوین له حیثه د دی خبری مقتضی دی چه د خیر او شر له قوتو ځنی هیڅ یو قوت تر هغو بیخی ورک او بی اثره نشی چه د دی عالم د نظام بقا منظور وی، نو ځکه د نیکی او بدی او د هدایت او ضلالت حریفانه جنگ تل تر تله قائم پاتی دی، هم داسی چه دغه مشرکان او معاندان په داسی چتی (بیکاره) فرمائشونو تاسی ربروی (تکلیف درکوی)، او په راز راز (قسم قسم) حیلو او پلمو (بهانو) د حق له لاری د خلقو ښویول غواړی هم داسی د نورو رسولانو په مقابل کښی هم شیطانی قوتونو کار کاوه، تر څو هغه رسولان هم پری نږدی چه پخپلو پاکو مقاصدو (د خلق الله په هدایت) کښی بریالی (کامیاب) شی د دی فاسد غرض له پاره شیطاین الجن او شیطاین الانس یو له بل سره مرستی (مدد) او تعاون کوی او یو بل ته د خطا ایستلو او ملمع جوړولو او تملق (غوره مالی) خبری ورښی او د دوی دغه عارضی آزادی د هغه عام حکمت او تکوینی نظام په اساس ده، چه د عالم په تخلیق کښی الله تعالیٰ د هغه رعایت فرمایلی دی، نو ځکه تاسی د اعداء الله د داسی فتنی آچولو او پلمی، حیلې، (بهانی) اغواء او یاغیتوب له کبله (وجی) زیات په فکر او غم کښی مه لویږئ! له دوی ځنی او د دوی د کذب او افتراء ځنی قطع نظر وفرمائی او د دوی معاملی پاک الله ته وسپارئ!

وَلِتَصْغَىٰ إِلَيْهِ أَفْئِدَةُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَلِيَرْضَوْهُ
وَلِيَقْتَرِفُوا مَا هُمْ مُقْتَرِفُونَ ﴿٦٢﴾

او له پاره د دی چه میل وکړی دی دروغو ته زړونه د هغو کسانو چه ایمان نه راوړی (یقین نه کوی) په آخرت (قیامت باندی) او له پاره د دی چه خوښ (هم) کړی دا دروغ او دپاره د دی چه وکړی دوی (له گناهونو) هغه چه دوی ئی کسب کوونکی دی (چه پری کړه شی)

تفسیر: یعنی شیطاین یو بل ته د تیرایستلو ملمع او غوړی خبری د دی له امله (وجی) ورښی چه د هغو د آوړیدلو په سبب هغه خلق (وکړی) چه د دنیا په ژوندون کښی ډوب دی او په

اخروی ژوندون یقین نه لری، د دی ناپوهانو د تیرایستلو او خطا ایستلو خبرو ته ورمائل شی، او هغه د زړه له کومی (منځ) ومنی، او بیا له سره د خرابو کارونو او فسق او فجور له دلیل او جبی د باندی ونه وځی.

کله چه له محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم څخه دا خبره وغوښتل شوه چه د خپل ځان او د کفارو په منځ کښی دی یو حکم کوونکی منصف مقرر کړی نو دا لاندی آیت نازل شو او الله جل جلاله وفرمایل چه ووايه دوی ته ای محمده!

أَفَعَيِّرَ اللَّهُ أَتْبَغِي حَكْمًا وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْكُمُ الْكِتَابَ مُفَصَّلًا
وَالَّذِينَ اتَّيْنَهُمُ الْكِتَابُ يَعْلَمُونَ أَنَّهُ مُنْزَلٌ مِّن رَّبِّكَ
بِالْحَقِّ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿١٣٠﴾ وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ
صِدْقًا وَعَدًا لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَتِهِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٣١﴾

آیا پس بی له الله وغواړم زه حکم کوونکی عادل (چه زما او ستاسی په منځ کښی فیصله وکړی) حال دا چه دغه (الله) هغه (ذات دی) چه نازل کړی (رالیږلی) ئی دی تاسی ته کتاب (قرآن) حال دا چه واضح کړی شوی دی (پکښی حق او باطل) او هغه کسان چه ورکړی دی مونږ دوی ته کتاب پوهیږی دوی چه بیشکه دا (قرآن) نازل کړی (رالیږلی) شوی دی له (لوری د) رب ستا په حقه سره نو مه کیږه (ای سامعه!) هېڅکله له شک کوونکو (په قرآن کښی) او تمامه شوی ده خبره د رب ستا له جهته د صدق (رښتینوالی) او له جهته د عدل (انصاف یعنی کمال ته رسیدلی دی صدق د اخبارونو او عدل د احکامو د ده)، نشته هېڅ بدلونکی د خبرو د الله، او هم دی دی ښه اوریدونکی (د ټولو اقوالو) ښه خبردار (په ټولو احوالو).

تفسیر: یعنی د «شیاطین الانس والجن» تلبیس او تلمیع ته یوازی جاهلان او بدعقیدگان انسانان غوړې ږدی، یوازی رسول صلی الله علیه وسلم او د ده متابعت کوونکو چه په هره مسئله او معامله کښی فقط یو خدای جل جلاله خپل منصف او حکم منلی دی، آیا له دوی ځنی د دی خبری هیله (امید) کیدی شی چه دوی به الله تعالی پرېږدی، او د بل چا تر اثر لاندی به راشی؟ یا تعلق او خوشامندی اغیزه (اثر) پری کولی شی؟ یا نورو بی ځایه او چتی (فضول) خبرو ته به غوړونه ږدی؟ یا معاذ الله! د غیر الله د فیصلی په مقابل کښی به غاړه ږدی؟ حال

دا چه د پاک الله له لوری داسی معجز او کامل کتاب دوی ته نازل شوی دی چه د گردو (تولو) اصولی شیانو ضروری توضیح او تفصیل پکښی موجود دی. چه د هغه په نسبت د کتابیانو عالمان د پخوانیو کتابونو د بشاراتو په اساس معلومات لری او ښه پری پوهیږی چه په یقین سره دا پاک قرآن اسمانی کتاب دی چه گردی (تولی) خبری ئی رښتیا او حکمونه ئی معتدل او منصفانه دی او هیڅوک نشی کولی چه څه تبدیل او تحریف پکښی وکړی. نو د داسی محفوظ او مکمل قانون او لوی کتاب له موجودیت سره څرنګه یو صادق مسلمان د وسوسو او اوهامو یا محض عقلی قیاساتو او مغویانه مغالطاتو ښکار کیدی شی؟ څرنګه چه دوی پوهیږی هغه الله تعالیٰ چه مونږ ئی په خپلو محانونو حکم منلی، او لوی کتاب ئی مونږ دستور العمل ګرځولی دی، دی زمونږ د هری خبری اوریدونکی، او په هر قسم مواقعو او احوالو کښی په مناسبو احکامو او موزونو نتایجو یی پوره پوهیدونکی او ښه عالم دی.

وَأَنْ تَطْعَمَ أَكْثَرَمَنْ فِي الْأَرْضِ يُضِلُّكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿١٧﴾

او که متابعت وکړی (ته) د زیاترو د هغو کسانو چه په ځمکه کښی دی (له کفارو جهلاؤ) نو وابه روی دوی تا (ای محمده!) له لاری د الله، او نه کوی پیروی دوی مګر د ګمان او نه دی دوی مګر دروغ تری (پر الله).

تفسیر : مشاهده او تاریخ دا راښیی چه په دنیا کښی فهم او محقق او با اصوله انسانان تل لږ وو او اکثریت د هغو خلقو ؤ چه تش د خیالی بی اصولو او چتی (فضول) خبرو پیروی به ئی کوله که ته د دغه اکثریت خبرو ته غوړ کپړدی او پر بی اصولو خبرو باندی تګ شروع کړی نو د الله تعالیٰ د درښوولی سمی صافی لاری څخه په یقین سره بی لاری کیږی. د دی خبری مخاطبه اګر که له تاسی سره ده، خو فی الحقیقت نورو ته آوروله کیږی. د جاهلانو او عامو خلقو له دغو بی اصولو او چتی (فضول) خبرو ځنی یوه دا وه چه هغو د ذبیحی پر مسئلی باندی تنقیدونه کول. او سره ویل به ئی: «هغه ساکبن (حیوان) چه په خپل مرګ ومړی، یعنی مردار شی، دغه ته مسلمانان مردار وائی، حال دا چه هغه د پاک الله وژلی شوی ساکبن (ذی روح) دی بالمقابل دوی هغه مذبحه حلاله ګنئ چه پخپله ئی ذبحه کړی وی. نو دا عجیبه کار دی» د دی خبری ځواب په وروستیو آیتونو کښی ورکړی شوی دی. چه ﴿فَمَا وَاسِعًا ذُرِّهُ﴾ دی حضرت شاه صاحب فرمائی چه: «دغه څو آیتونه په دی مناسبت نازل شوی دی چه کفارو به ویل: مسلمانان د هغو ساکبنو (ذی روحو) غوښی خوری چه دوی پخپله حلال کړی وی، او د هغو - نه خوری چه د پاک الله له لوری ئی سا ایستلی شوی وی. نو د داسی له

خانه جوړی کریو خبرو چه له فریبونو او تلمیع څخه دکی وی انسانان د شیطان په ښوونه او لمسون په ښکونو او شبهاتو کښی لویږی، او شیطان دوی په گمراهی کښی غورځوی، ښه وپوهیږئ چه په حل او حرمت او نورو احکامو کښی یوازی د پاک الله حکم چلیږی. او په دغو مواردو کښی تش داسی عقلی اتکلونه، او له خپل خانه جوړ کړی دلیلونه څه اهمیت او اعتبار نه لری. وروسته له دی نه په ښکاره ډول (طریقه) سره دا راښیی، چه د گردو (تولو) ساکښانو (ذی روحو) وژونکی پاک الله دی. لیکن د ده په نامه کښی هسی برکت دی چه هره یوه مذبوحه په هغه سره حلاله او پاکېږی او هره یوه مذبوحه چه بی د ده د نامه اخیستلو په خپل سر مړه شی مرداره ده (موضح القرآن بتغیر یسیر).

إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ مَنْ يَضِلُّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿١٤﴾
فَكُلُوا مِمَّا ذُكِّرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ بِآيَاتِهِ مُؤْمِنِينَ ﴿١٥﴾

بیشکه رب ستا هم دی ښه عالم (دانا) دی په هغه چا چه ښویدلی دی له لاری د ده او هم دی ښه عالم (دانا) دی په سمی لاری صافی موندونکو نو وخورئ تاسی له هغه مذبوحی څخه چه یاد کړی شوی وی نوم د الله پر هغی باندی که یی تاسی په آیتونو د الله ایمان لرونکی.

تفسیر: کله چه د دی واضحو او صحیحو دلائلو په بنا تاسی د رسول الله صلی الله علیه وسلم نبوت او د قرآن کریم حقانیت تسلیم کړ، او په کلی ډول (طریقه) سره مو د هغه پر احکامو ایمان راوړ، نو اوس د هغه د فروعو او جزئیاتو د صحت تسلیمول هم ضروری دی که د هر اصل او فرع او کلی او جزئی شیانو قبول زمونږ پر قیاس باندی موقوف وی نو د وحی او د نبوت ضرورت هیڅ نه پاتی کیږی.

وَمَا لَكُمْ أَلَّا تَأْكُلُوا مِمَّا ذُكِّرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَقَدْ فَصَّلَ لَكُمْ مَا حَرَّمَ عَلَيْكُمْ إِلَّا مَا اضْطُرُّرْتُمْ إِلَيْهِ ط

او څه مانع ده تاسی ته چه نه خورئ تاسی له هغی مذبوحی څخه چه یاد کړی شوی دی نوم د الله پر هغی (په وخت د ذبحی کښی) حال دا چه په تحقیق واضح کړی دی (الله) تاسی ته هغه چه حرام کړی دی پر تاسی (او

دغه مذبوحه باسم الله له هغو څخه نه ده) مگر هغه محرمات چه اړ (محتاج) کړی شوی تاسی (خوراک د) هغو ته (نو هغه هم حلال دی):

تفسیر: یعنی د اضطراری او مجبوری حالت په استثناء هغه شیان چه حرام دی د هغو تفصیل (په ۶) جزء د المائده په ۳ آیت اوله رکوع کښی) تیر شوی دی. په هغو کښی هغه ساکبان (ذی روح) نه دی داخل چه د پاک الله په نامه ذبح کړی شوی وی، نو بیا له هغه څخه نه خوړل په څه دلیل دی؟ او څه سند لری؟.

وَأَنَّ كَثِيرًا مِّنَ الَّذِينَ يُخْلِقُونَ بِأَهْوَاءِهِمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِالْمُعْتَدِينَ ﴿٨٩﴾

او بیشکه دیر له خلقو خامخا گمراه کوی (خلق په تحلیل او تحریم) په آرزوگانو خپلو بی له پوهی (او تحقیقه او برهانه، له جهله)، بیشکه رب ستا هم دی ښه عالم (دانا) دی په تیریدونکو (له شرعی حدودو هم).

تفسیر: زمونږ د مسلمانانو عقیده دا ده چه هر شی بالواسطه یا بلاواسطه هم دا پاک الله بی پیدا کوی. او هم دا پاک الله ئی وژنی، بیا همغسی د ده د پیدا کړو شیانو غنی د غینو شیونو خوړل مونږ ته مرغوب او مفید دی لکه مڼه، انگور، انار، خرما، انځر، مڼه، سنتره، مالته او نور او له غینو شیانو غنی نفرت او کرکه کوو یا ئی مضر گڼو، لکه ناپاک او گنده شیان او زهر او سنکھیا او نور، هم داسی د پاک الله وژلی شوی شیان هم پر دوه قسمونو دی: یو هغه چه سلیم فطرت تری نفرت کوی، یا ئی خوراک زمونږ بدنی یا روحی روغتیا ته د الله تعالیٰ په نزد مضر وی، مثلاً هغه مر حیوان (وینه لرونکی ساکبن «ذی روح») چه په خپل طبیعی مرگ (پخپل سر) مر شی او د ده وینه په غوښه کښی جذبه شوی پاتی شی. بل هغه حلال او طیب ساکبن (ذی روح) چه له شرعی اصولو سره سم د پاک الله په نامه ذبح شوی وی، نو دغه مذبوحه هم د الله تعالیٰ مذبوحه ده چه یوه مسلمان د چری په وسیله حلاله کړی وی مگر د ذبح د عمل او د پاک الله د نامه په برکت (او د هغی مذبوحی د تخصص په نوعیت سره) ئی غوښه پاکه او صافه او سپیڅلی شوی ده نو هر هغه سری چه دغه دواړه قسمونه سره یو شی گڼی، هغه معتدی (له حله تیریدونکی) دی.

وَذَرُوا ظَاهِرَ الْإِثْمِ وَبَاطِنَهُ إِنَّ الَّذِينَ

يَكْسِبُونَ إِلَّا تُمْ سَيُجْزَوْنَ بِمَا كَانُوا يَقْتَرِفُونَ ﴿١٧﴾

او پریبردئ تاسی ظاهره (بنکاره) گناه او باطنه (پته) گناه (یعنی مطلق گناه) پریبردئ!، بیشکه هغه کسان چه کسب کوی د گناه (ظاهراً یا باطناً) ژر به سزا ورکړه شی دوی ته په سبب د هغو گناهونو چه وو دوی چه کسب کاوه به (ئی).

تفسیر: یعنی بنائی د کفارو په ښوولو او ښوولو باندی نه په ښکاره ډول (طریقه) سره عمل وکړئ او نه پخپلو زړونو کښی څه شک او شبهه پیدا کړئ! «کذا فی موضح القرآن» (لکه چه پخوا ولیکل شو مشرکانو مرداره حلاله گڼله، او ویل به ئی چه: «ای مؤمنانو! هغه حیوان چه پخپله مر کپوی د هغه وژونکی څوک دی؟» مؤمنانو به ویل چه: «الله تعالیٰ!» نو مشرکانو به بیا ویل چه: «تعجب دی هغه شی چه انسان او ښکاری سپی او باز او باښه او نور ئی وژنی هغه تاسی حلال گڼئ! او هغه چه الله تعالیٰ ئی وژنی، هغه حرام بولئ! دا ولی؟» او له داسی خبرو څخه راز راز (قسم قسم) وسوسی د ځینو ضعیف الاعتقادو مسلمانانو په زړونو کښی پریوتی، نو په دغه آیت چه اوس ئی مونږ په دغه مخ کښی په تلاوت سره افتخار مومو نازل شو

وَلَا تَأْكُلُوا أَمْثَالَهُمْ بِذُنُوبِهِمْ إِنَّ لَكُمْ أَسْماً اللَّهُ عَلَيْكُمْ وَإِنَّ لَكُمْ أَسْماً الشَّيْطَانِ لِيُؤْخَذَ إِلَىٰ أُولِيهِمْ لِيُجَادَ لَكُمْ وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ لَمُشْرِكُونَ ﴿١٨﴾

او مه خورئ تاسی له هغی (مرداری) چه نه وی یاد کړی شوی نوم د الله پر هغی باندی (عمداً) او بیشکه چه دا خوراک خامخا گناه ده، او بیشکه شیطانان خامخا وسوسی اچوی دوستانو خپلو ته (چه کفار دی) له پاره د دی چه جگړه وکړی دغه (کفار) له تاسی سره (ای مسلمانانو!) او که اطاعت وکړئ تاسی د دوی نو بیشکه تاسی به (هم) خامخا مشرکان شی.

تفسیر: یعنی مه خورئ له هغی مری چه پری نه وی یاد کړی شوی نوم د الله تعالیٰ نه حقیقتاً او نه حکماً مونږ حنفیان د هغی مذبوحی په مسئله کښی چه د خدای جل جلاله نوم سهواً ورباندی نه وی اخیست شوی دعوی کوو چه حکماً ورباندی ذکر شوی دی. (یعنی که سهواً تسمیه ترکه

شوی وی، خوراک ئی روا دی، که عمدأ ئی تسمیه نه وی ویلی نو خوراک ئی حرام او ناروا دی، او بیشکه چه دا خوراک خامخا گناه ده او بیشکه شیطانان خامخا وسوسی آچوی دوستانو خپلو ته چه کفار دی له پاره د دی چه جگره وکری دغه کفار له تاسی سره ای مسلمانانو او که اطاعت وکړئ تاسی د دوی نو بیشکه تاسی به هم خامخا مشرکان شی) یعنی شرک یواغی هم دا نه دی چه د ما سواء الله عبادت وکر شی، بلکه شرک په حکم کښی هم دی، چه د کوم شی په تحلیل او تحریم کښی شرعی استناد پریښود شی او تش د خپلو آراؤ، هوسونو او افکارو تابع شی لکه چه د ﴿إِتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ﴾ په تفسیر کښی مرفوعاً منقول دی چه کتابیانو د الله تعالی وحی پریښی وه او یوازی د احبارو او رهبانانو وینا ئی د تحلیل او تحریم مدار او اساس ګرځولی وه لکه چه د بخاری او مختصر الزبیدی شروح ځینی د هرقل د حدیث په متعلق او ځینی په کتاب التفسیر کښی لیکي چه عدی بن حاتم وویل چه مونږ خو احبارو او رهبانانو ته عبادت نه دی کری، رسول اکرم صلی الله علیه وسلم وفرمایل چه دا هم عبادت دی چه په تحلیل او تحریم کښی یوازی د دوی متابعت وکړئ).

أَوْ مَنْ كَانَ مَيِّتًا فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَاهُ نُورًا يَبْشِي بِهِ فِي النَّاسِ كَمَنْ مَثَلُهُ
فِي الظُّلُمَاتِ لَيْسَ بِخَارِجٍ مِنْهَا كَذَلِكَ زُيِّنَ لِلْكَافِرِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۴﴾

آیا هر هغه شوک چه وی مر (په کفر یا جهل) نو ژوندی کړو مونږ دی (په اسلام یا علم سره) او وګرځوو (ورکړو) مونږ ده ته نور (رنږا) چه تګ کوی دی په دی سره به خلقو کښی په شان د هغه چا دی چه حال د هغه (داسی وی چه واقع وی) په تیارو کښی حال دا چه نه وی وتونکی له هغه (تورتم؟ بلکه نه دی. دا رنگه حال د مؤمن او کافر دی) هم داسی، (لکه چه ښائسته کړی شوی دی مؤمنانو ته ایمان) ښائسته کړی شوی دی کافرانو ته هغه شی چه دی دوی چه کوی (ئی له کفر او معاصیو څخه).

تفسیر: ډومبی ئی وفرمایل چه شیاطین د خپلو ملګرو په زړونو کښی داسی خبری غورځوی چه دوی له مسلمانانو سره جګړی وکړی یعنی بحث، جدل، تلبیس، تلمیع او وسوسی وراچوی، او دوی د حق له لاری لری کوی. لیکن دوی ته ښائی چه دغه خام او فضول هوسونه له خپلو زړونو

څخه وباسی، هغه ډله یا هغه سړی چه د جهل او ضلالت په مرگ مړ شوی وی، او بیا حق تعالیٰ دی د ایمان او عرفان په روح سره ژوندی او د قرآن کریم رڼا (رنڼا) ورعطا کړی چه د هغی په لرلو سره دی د خلقو په هجوم کښی بی تکلفه په سمی صافی لاری تلی شی، نو آیا د ده حال د شیطانی اغواؤ په قبلولو کښی د هغو «اولیاء الشیاطینو» په شان کیدی شی، چه د جهالت او ضلالت په تورو تیارو کښی تهریری، او در گرده بدری خوری او له هغو څخه د باندی د وتلو هیڅ یوه لاره نشی موندلی څکه دی هم دغه تیاره رڼا (رنڼا) او قبح حسن گڼی. او داسی له سره نشی کیدی ځینی مفسرین وائی چه دغه آیت د حضرت حمزه رضی الله تعالیٰ عنه یا حضرت عمر رضی الله تعالیٰ عنه یا د حضرت عمار رضی الله تعالیٰ عنه او ابوجهل په حق کښی نازل شوی دی.

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ أَكْبَرًا مُّجْرِمِينَ هَالِكُوا فِيهَا وَمَا
يَمْكُرُونَ إِلَّا بِأَنْفُسِهِمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿١٧﴾

او (لکه چی موگرځولی دی فاسقان د مکی مشران) هم داسی مگرځولی دی مونږ په هر قریه (ښار) کښی مشران فاسقان د هغی قریبی دپاره د دی چه مکرونه (او حیلې) وکړی دوی په هغو کلیو (ښارونو) کښی او نه کوی مکرونه (او حیلې) دوی مگر خو له ځانونو خپلو سره حال دا چه نه پوهیږی دوی (چه ضرر ئی دوی ته دی).

تفسیر: یعنی یوازی داسی حیلې او پلمې (بهانی) د مکی معظمی رئیسانو له خپل ځانه نه دی جوړی کړی بلکه د نورو کفارو مشرانو به تل هم داسی پلمې (بهانی) او حیلې کولی، تر څو عوام الناس د رسولانو تابعدار نشی. لکه چه فرعون د موسوی معجزو له لیدلو څخه داسی پلمه (تدبیر) او حيله (بهانه) جوړه کړه چه موسی نعوذ بالله د سحر او کودو په زور د سلطنت نیولو په فکر کښی دی. لیکن د دوی دا پلمې (منصوبی) او حیلې بحمد الله پر پخو (خالصو) ایماندارانو له سره اثر نه کوی او پلمې (منصوبی) او حیلې کونکي خپل پای (انجام) او عاقبت په خپله خرابوی، او په خپلو لاسونو خپلو ځانونو ته داسی زیانونه رسوی چه د هغو احساس اوس دوی نشی کولی.

وَإِذَا جَاءَتْهُمْ آيَةٌ قَالُوا الْبَلْ لَنَا نُؤْمِنُ حَتَّىٰ نُؤْتَىٰ مِثْلَ مَا أُوتِيَ رُسُلُ اللَّهِ
اللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَتَهُ سَيُصِيبُ الَّذِينَ أَجْرَمُوا

صَغَارُ عَذَابِ اللَّهِ وَعَذَابُ شَدِيدٍ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿١٣٧﴾

او کله چه به راغی دوی ته کوم آیت (وحی) نو ویل به دوی له سره مونږ ایمان نه راوړو (په دغی وحی) تر هغه پوری چه راگری شی مونږ ته په شان د هغو آیتونو چه ورگری شوی وو (نورو) رسولانو د الله ته، الله ښه عالم (ښه پوه) دی په هغه ځای چه ږدی رسالت خپل (هلته)، ژر به ورسپړی هغو کسانو ته چه مجرمان دی (په کفر سره) ذلت (سپکوالی) په نزد د الله (په آخرت کښی) عذاب سخت په سبب د هغه چه وو دوی چه مکرونه بی ئی کول (له مؤمنانو سره).

تفسیر: د دوی د مکاری، تکبر، حیلو او پلمو (منصوبو) لتولو یو مثال دا دی چه د انبیاءو علیهم السلام د صدق کومه نمونه چه گوری نو وائی چه مونږ په دغو دلائلو او علانمو باندی نه پوهیږو، مونږ هلته یقین کولی شو چه په مونږ کومه پرښته رانځته شی، او د رسولانو په شان مونږ ته هم د الله تعالی پیغام راواوړی، یا دی پخپله پاک الله مونږ سره مخامخ شی:

﴿وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَأَنزَلَ عَلَيْنَا الْكِتَابَ وَآتَانَا الْقُدْرَةَ وَلَئِن لَّا نَفْعُ مِنَّا شَيْءٌ لَّا نَسْتَكْبِرُ وَلَئِن لَّا نَفْعُ مِنَّا شَيْءٌ لَّا نَسْتَكْبِرُ وَلَئِن لَّا نَفْعُ مِنَّا شَيْءٌ لَّا نَسْتَكْبِرُ﴾

(۱۹ جزء د الفرقان ۲۱ آیت ۳ رکوع) خیر دغه خبره خو الله تعالی ته ښه معلومه ده چه څوک د دی وړ (لایق) او اهل دی چه د رسالت په منصب مشرف شی او د الله تعالی د دی عظیم الشان امانت حامل وگرځی؟ دا نه کوم کسبی شی دی چه په دعا او ریاضت یا په دنیوی جاه او دولت سره حاصل شی او نه هر یو پاک او پلیت سری پرداسی یو جلیل القدره او مهمه ذمه واری باندی فائز او بریالی (کامیاب) کیدی شی، هو! داسی سپین سترگی متکبران، پلمه گران، (بهانه بازان) حيله بازان او مکاران ښائی وپوهیږی او خبردار شی چه ژر به د دی معزز منصب د طلب ځواب دوی ته د سخت ذلت او شدید عذاب په صورت ورگری شی.

تنبيه: پر دغه (وقف لازم) باندی چه «الله اعلم» څخه پخوا پر «رسل الله» واقع دی، دوه اسم ذاته سره یو ځای راغلی دی د دعا د قبلیدلو ځای دی (اللهم ربنا آتنا فی الدنيا حسنة وفى الآخرة حسنة وقنا عذاب النار).

فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ وَمَنْ يُرِدْ أَنْ يُضِلَّهُ يَجْعَلْ صَدْرَهُ ضَيِّقًا حَرَجًا كَأَنَّمَا يَصْعَدُ فِي السَّمَاءِ

پس هر هغه چه اراده وفرمائی الله چه هدایت وگری ده ته نو پراخوی سینه

(زړه) د ده له پاره (د قبلولو) د اسلام، او هر هغه چه اراده وفرمائی (الله) د گمراه کولو د هغه (د ایمان له لاری) گمړځوی (الله) سینه (زړه) د ده تنگ نهایت تنگ گواکی پورته درومی دی (په زحمت او زور سره) آسمان ته،

تفسیر: یعنی په زور سره آسمانونو ته ختل غواړی، ولی نشی ختلی ځکه زړه ئی تنگیږی. (یعنی د حق له قبوله داسی تهنی او لری کیږی چه وائی آسمان ته تری وختی یا لکه چه د یوه سری په مخکښی یو ډیر لوړ او مشکل کار وی چه ورته گوری او توان ئی ورته نه رسیږی او زړه ئی ورته تنگیږی، هم داسی ده ته هم اسلام سخت ښکاری.)

كَذَلِكَ يَجْعَلُ اللَّهُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٧٥﴾ وَهَذَا صِرَاطُ رَبِّكَ مُسْتَقِيمًا قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٧٦﴾

هم داسی (چه تنگ کړی ئی دی زړونه د کفارو له قبوله د حق) نازلوی الله عذاب پر هغو کسانو چه نه راوړی ایمان. او هم دا (اسلام) لاره د رب ستا ده سمه صافه، په تحقیق واضح بیان کړی دی مونږ آیتونه له پاره د (هغه) قوم چه پند تری اخلی (پکښی غور کوی).

تفسیر: هغه کسان چه د ایمان راوړلو اراده نه لری، ورباندی داسی عذاب او تباهی راځی چه ورو ورو د دوی سینی دومره تنگیږی چه په هغو کښی د حق د ننوتلو هیڅ ځای نه پاتی کیږی بیا نو هم دغه سینه تنگی (ضیق الصدر) داسی عذاب دی چه د قیامت په ورځ کښی په محسوس ډول (طریقه) ور په مخه کیږی. محقق شیخ الهند قدس الله روحه د «رجس» ترجمه په عذاب سره کړی ده، چه دغه تقریر د هغه په اساس شوی دی، عبدالرحمن بن زید بن اسلم رحمة الله علیه هم د «رجس» معنی په عذاب سره کړی ده مگر ابن عباس رضی الله تعالی عنهما دلته له (رجس) ځنی شیطان مرادوی ښائی دا به له دی امله (وجی) وی چه رجس پلیتی ته وائی، او له شیطان څخه ډیر پلیت او ناپاک بل څوک نشته. په هر حال له دی تفسیره سره سم د آیت مطلب به داسی کیږی: هم دغسی چه پاک الله له ایمان ځنی د ویریدونکو سینه تنگوی، هم داسی پر هغوی باندی د بی ایمانی له وجی شیطان هم مسلط کاوه شی چه له سره د «رجوع الی الحق» توفیق دوی ته نه پاتی کیږی. حضرت شاه صاحب رحمة الله علیه وایی: «اول ئی فرمایلی وو چه کافران قسمونه خوری چه که آیتونه او ښی وگوری نو هر ورو (خامخا) یقین او باور کوی اوس فرمائی چه مونږ دوی ته ایمان نه ور په برخه کوو. نو څرنگه به خپل آیتونه او ښی ورښیو. په منځ کښی بی د مری د حلال گنلو حیلی ئی نقل کړی، اوس ئی د هغی خبری ځواب وفرمایه، د هر چا

عقل چه په دی لوری درومی چه خپله خبره پری نه ږدی او هر هغه دلیل چه واورى څه نه څه پلمه (تدبیر) او حيله جوړوى نو هغه د گمراهی علامه ده. د هر چا عقل چه انصاف منى او د الهی حکمونو اطاعت کوى، هم دا د هدايت علامه ده. څرنګه چه په دغو خلقو کښى د گمراهی نښه شته، نو پر دوى باندې به هيڅ يو آيت اثر نه کوى» باقى پاتى شوه دا خبره چه د ضلالت او هدايت د ارادى نسبت الله تعالى ته شوى دى د دى په متعلق مونږ په متعددو مواضعو کښى خبرى کړى دى، او وروسته له دى به هم حسب الموقع لازمى ليکنى کيږى، خو دغه مسئله ډيره اوږده ده او معركة الاراء ده. او مونږ غواړو چه په دى موضوع کښى يوه مستقلة رساله وليکو چه د هغى له لوستلو څخه به د دى تفسير لوستونکو ته نورى فائدى هم ورسېږى.

لَهُمْ دَارُ السَّلَامِ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَهُوَ إِلَهُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٧٤﴾

شته دى دغو (پند آخيستونکو) ته دار (کور) د سلامتيا (جنت) په نزد د رب د دوى او هم دغه «الله» ولى (مددگار) د دوى دى په سبب د هغو (اعمالو) چه وو دوى چه کول به نى.

تفسير: يعنى هر هغه څوک چه د اسلام او اطاعت په سمى صافى لارى درومى، هم دى به د سلامتيا کور ته ورسېږى او پاک الله به د ده ولى او دوست او مددگار شى. دا خو د هغو کسانو حال شو چه د دوى ولى او دوست الله تعالى دى يعنى «اولياؤ الرحمن» دى وروسته له دى د «اولياؤ الشيطان» بيان کاوه شى.

وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا لِمَعْشَرِ الْجِنِّ قَدِ اسْتَكْبَرْتُمْ مِنَ الْإِنْسِ

او (ياده کړه) هغه ورځ چه جمع به کړى (الله) دوى تول، (او وبه ويل شى) اى جماعته د جنيانو (د پيريانو) په تحقيق چه ډير مو تابع کړى دى تاسى له انسانانو.

تفسير: يعنى اى شياطين الجن! تاسى ډير بدبخت انسانان خپل لورى ته متوجه کړى دى او په خپله لاره مو هغه روان کړى دى.

وَقَالَ أُولَئِكَ هُم مِّنَ الْإِنْسِ رَبَّنَا اسْتَمْتَعَ بَعْضُنَا بِبَعْضٍ وَبَلَّغْنَا آجَلَنَا الَّذِى أَجَلْتَ لَنَا

او وبه وایی دوستان د دوی له انسانانو غنی، ای ربه زمونږ نفع اخیستی ده
 غځینو زمونږ په غځینو (نورو) او رسیدلی یو مونږ نیتی خپلی ته هغه نیټه چه
 مقررہ کړی وه تا مونږ ته (چه قیامت دی او مونږ تری منکران وو نو اوس به
 زمونږ څه حال وی؟)،

تفسیر: په دنیا کېږي هغه انسانان چه د بتانو او نورو عبادت کوی، دوی فی الحقیقت د خبیثو
 پیریانو (شیاطینو) عبادت کوی، او دغو به په دی گمان د شیاطینو عبادت کاوه چه دوی به
 زمونږ په کار او ښه راشی، نو ځکه به یی د دوی په نامه نذرونه، نیازونه او خیراتونه ورکول.
 برسیره په دی د اهل جاهلیت ډیرو کسانو د تشویش او اضطرابونو په وخت کېږي له پیریانو
 غنی هم استعانت غوښت لکه چه د «الجن» په سورت کېږي ورته اشاره شوی ده او ابن کثیر
 رحمه الله علیه او نورو داسی روایتونه هم نقل کړی دی چه کله د آخرت په ورځ کېږي دغه
 شیاطین الجن او شیاطین الانس یو ځای سره ونيولی شی، او د گردو (تولو) حقائقو انکشاف
 وشي، نو هلته به مشرکان داسی عذر کوی چه ای زمونږ ربه! مونږ د دوی عبادت نه دی کړی،
 مگر خو پخپلو منځونو کېږي مو سم د لاسه موقتی کارونه کول او د مرگ د وعدی له راتللو څخه
 لا پخوا مونږ په دنیوی کارونو او خپلو چارو کېږي د پر مخ بیولو دپاره یو د بل کارونه چلول
 او غځینی ترتیبونه مو سنجول(سمول)، د دوی عبادت او منل مو له سره مقصود نه ؤ.

قَالَ النَّارُ مَثْوَاكُمْ خُلْدِيْنَ فِيْهَا اَلَا مَشَاءُ اللّٰهُ

او وبه فرمائی (دوی ته الله) چه اور ځای ستاسی دی حال دا چه همیشه به
 اوسئ تاسی په دغه اور کېږي مگر (کله) چه اراده وفرمائی الله (د ایستلو د
 دوی زمهریر یا حمیم یا بل کوم عذاب ته)،

تفسیر: دا ئی «کله چه اراده وفرمائی الله» د دی دپاره وفرمایه چه د دوزخ عذاب چه دائم
 دی، خو د هم ده په اراده سره دی هر کله چه اراده وفرمائی د هغه پر موقوفولو هم قادر دی.
 لیکن پر هغه شی ئی چه اراده کړی ده، او د هغی خبر ئی د رسولانو په ژبه ورکړی دی هغه له
 سره تبدیل کیدونکی نه دی.
 عموماً مفسرینو د دی آیت ترجمه داسی کړی ده: «وبه فرمائی دوی ته الله چه اور ځای ستاسی
 دی چه همیشه به اوسئ تاسی په دغه اور کېږي مگر کله چه اراده وفرمائی الله د ایستلو د دوی
 زمهریر، یا حمیم یا بل کوم عذاب ته، نو په دغه وخت کېږي به په اور کېږي نه وی» چه هم دغه
 ترجمه غوره ده: غځینو نورو په دغه مورد کېږي داسی لیکلی دی، چه شیخ الهند رحمه الله علیه

ہفتہ لیکیلی دی یعنی «وہ فرمائی اور دی کور ستاسی تل بہ اوسیڑی پھ ہفتہ کینی مگر کلہ چہ ارادہ وفرمائی اللہ»۔

إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿١٣٨﴾

بیشکه رب ستا بنه حکمت والا بنه عالم (دیر خبردار) دی.

تفسیر : یعنی د مجرمانو له جرائمو څخه په ښه ډول (طریقه) سره خبردار دی، او له خپل بالغه حکمت سره سم د هر جرم په ځای او تناسب سره سزا ورکوي.

وَكَذَلِكَ نُورِي بَعْضَ الظَّالِمِينَ بَعْضًا يَهَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٣٩﴾

او هم داسی (چه په دنیا کښی انسی او جنی کفار مو یو په بل باندی مسلط کړی دی په عقبا کښی هم) مسلطوو مونږ ځینی ظالمان په ځینو (نورو) په سبب د هغو اعمالو چه وو دوی چه کول به ئی.

تفسیر: لکه چه تاسی د «شیاطین الجن» او د دوی د انسی اولیاؤ حال واوریده، هم داسی موند
مگرد (تول) ظالمان او گنهگاران د دوی د ظلمونو او بدو کارونو په تناسب به په دوزخ کېږي یو
له بله سره نژدی کوو، او د هری درجی ظالم، او گنهگار چه وی دی به د نافرمانانو په همغه
طبقه کېږي اچوو. بیا به وویل شی دوی ته داسی چه:

يَمْعُشَرِ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنكُمْ يَقْضُونَ عَلَيْكُمْ
الْيَتَىٰ وَيُنْذِرُوكُم لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا

ای جماعته د جنيانو (پيريانو!) او انسانانو! آيا نه وو راغلي (بلکه راغلي وو) تاسي ته رسولان له هم دا تاسي نه چه بيانول به دوی پر تاسي آيتونه (احکام) زما او وپرولئ به ئی تاسي له ملاقات د ورځی ستاسي څخه چه دا ده ،

تفسير: ياس د پيريانو او د انسانانو د شرارت او سزا بيان ؤ، او في الجملة د «اولياؤ الجن»

ژبنی (زبانی) معذرت هم نقل کری شوی و، اوس دا راشوولی کیوی چه د دوی هیخ یو معذرت معقول او د اوریدلو لائق نه دی، په دنیا کښی په دوی د الله تعالیٰ حجت تمام شوی و چه پر هغه باندی به دوی پخپله هم اقرار وکړی. دغه د ﴿يَمَعْشَرُ النَّبِيِّ وَالْأَنْبِيَاءِ﴾ خطاب به د قیامت په ورځ کښی وی او مخاطب پیریان او انسانان یعنی د مکلفانو ټوله مجموعه ده هر جماعت بیل بیل مخاطب نه دی، چه داسی اعتراض وارد شی چه رسولان خو تل په انسانانو کښی مبعوث شوی دی او په پیریانو کښی هیخ یو رسول نه دی لیږلی شوی، نو بیا د «رسل منکم - رسولان له هم دا تاسی نه» ویل به څرنگه صحیح وی؟ اصل دا دی که د مخاطبینو په مجموعه کښی په ظاهری یوی نوعی کښی د رسل اتیان او راتګ متحقق شی، چه غرض ئی گردو (ټولو) مخاطبینو ته بلا تخصیص فائده رسول وی، نو ټولی مجموعی ته په خطاب کولو کښی هیخ اشکال نه پاتی کیږی مثلاً که څوک ووائی چه «ای د عربو او عجمو اوسیدونکو او د مشرق او مغرب ساکنانو! آیا هم دا ستاسی له منځه پاک الله لکه محمد صلی الله علیه وسلم کامل انسان نه دی پیدا کړی؟» د دی عبارت مطلب د هیچا په نزد داسی کیدی نشی چه یو محمد صلی الله علیه وسلم په عربو کښی پیدا شوی دی، بل ئی ښائی چه په عجمو کښی وی، هم داسی به د مشرق بیل او د مغرب به جلا (جدا) محمد وی نو هلته به دا عبارت صحیح وی، علی هذا القیاس دلته داسی وپوهیږئ چه د ﴿يَمَعْشَرُ النَّبِيِّ وَالْأَنْبِيَاءِ﴾ الآية - مدلول یوازی هم دغومره دی چه د جن او انس له مجموعی ځنی رسول لیږلی شوی دی. پاتی شو دا تحقیق چه په هره نوع کښی بیل بیل رسول راشی، یا هر یو رسول د جن او انس گردو (ټولو) افرادو دپاره مبعوث شوی وی، نو دا آیت له دی بیانه ساکت دی، د نورو نصوصو له مخی گردو (ټولو) عالمانو هم دا ثابته کړی ده چه نه د هر یوه رسول بعثت عمومی دی او نه الله تعالیٰ کوم یو جن د مستقل رسول په حیث لیږلی دی د معاش او معاد په اکثر و معاملو کښی دوی حق تعالیٰ د انسانانو تابع څرځولی دی، لکه چه د «جن» د سورت آیتونه او احادیث او نور پری دلالت کوی. دا کومه ضابطه نه ده چه د مخلوق د هری نوعی دپاره د همنی نوعی کوم سری رسول ولیږل شی. باقی د انسانانو په لوری د پریستو لیږل د رسالت په ډول (طریقه) د دی په نسبت هغه انکار چه د پاک قرآن په متعددو مواضعو کښی شوی دی، د هغو اصلی منشأ هم دا ده چه عام انسان د پریستو د لیدلو تحمل په خپل اصلی هیئت سره نشی کولی او د بی اندازی خوف او هیبت له وجی نشی تری مستفید کیدی او که د انسان په صورت راشی نو بلا ضرورت التباس واقع کیږی. په هم دی قیاس سره که د پیریانو په قوم کښی د نبوت د منصب اهلیت وی نو دوی به د انسانانو دپاره له سره نه مبعوث کیدل، ځکه چه هلته به هم دغه اشکال و هو! د انسی رسول مبعوثیدل (راپورته کیدل) د پیریانو په لوری د دی له امله (وجی) مشکل نه دی چه د پیریانو په حق کښی د انسانانو رؤیت نه خو غیر قابل تحمل دی او نه د انسانانو صوری خوف او رعب د استفادی مانع کیدی شی. له بل لوری حق تعالیٰ خپل رسول ته داسی د زړه قوت عطا فرمایلی دی چه لکه د پیریانو د یوه هیبتناک مخلوق ویره او رعب هم هیخ پری نه لویږی.

قَالُوا اشْهَدْ نَا عَلَىٰ أَنْفُسِنَا وَغَرَّتَهُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا

نو وائی به چه شاهدی وایو پر (مکناهنو د) غانونو خپلو (او په راتگ او تبلیغ د رسولانو نو ویه فرمائی الله چه) او غره کړی (او غولولی ؤ دوی ژوندون لږ خسیس (دنیوی ژوندون)

تفسیر: یعنی دنیوی لذتونو او شهوتونو دوی له آخرت څخه غافل کړی دی، دغه خبره ئی له سره په خیال کښی هم نه گرځی چه له هغه احکم الحاکمین سره مخامخ کیدونکی یو چه د یوی یوی ذری حساب اخلی.

وَشَهِدُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ ﴿١٣﴾

او شاهدی ورکړه دوی پر غانونو خپلو باندی چه بیشکه دوی وو کافران (په دنیا کښی).

تفسیر: په دی سورت کښی پورته ذکر شو چه اول به کافران له خپله کفره انکار کوی بیا به الله تعالیٰ پخپل تدبیر دوی قائلوی.

ذَٰلِكَ أَنْ لَّمْ يَكُنْ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقَرَىٰ بِظُلْمٍ وَأَهْلُهَا غَفُلُونَ ﴿١٤﴾ وَلِكُلِّ دَرَجَةٍ مِّمَّا عَمِلُوا وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾

دغه (ارسال د رسل) دپاره د دی دی چه نه دی رب ستا هلاک کوونکی د (اهل د ښارونو او د) کلیو په ظلم سره حال دا چه اهل د دی (کلیو او ښارونو) غافلان (بی خبران) وی او هر چاته درجی دی (په ثواب او عقاب کښی) له (جزا د) هغو اعمالو چه کړی وی دوی او نه دی رب ستا غافل (بی خبره) له هغو شیانو چه دوی (ئی) کوی.

تفسیر: یعنی د الله تعالیٰ دا عادت نه دی چه بی له خبرولو او پوهولو څوک د ظلم او عصیان په

گناه باندی په دنیا یا آخرت کښی ونیسی او هلاک ئی کړی نو ځکه پیغمبران او ویروونکی یی ولیږل چه په ښکاره ډول (طریقه) ټولو جنیانو او انسانانو ته د دوی ښه او بد، ابتداء او انتهاء ور څرگند او گرد (ټول) پری خبردار کړی بیا چه د چا عمل په کومه درجه او اندازه وی الله تعالیٰ به له هغه سره همغښی معامله وکړی.

وَرَبُّكَ الْغَنِيُّ ذُو الرَّحْمَةِ ۖ إِنَّ يَشَاءُ ذَهَبَكُمْ وَيَسْتَخْلِفُ
مِنْ أَعْبَادِكُمْ مَا يَشَاءُ كَمَا أَنْشَأَكُمْ مِنْ ذُرِّيَّةٍ قَوْمٍ آخَرِينَ ۖ^ط
إِنَّ مَا تُوْعَدُونَ لَأَيُّهَا وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ۖ^ط

او رب ستا غنی (بی پروا) دی (له بندگانو او د دوی له عباداتو) خښستن (خاوند) د رحمت دی (د عذاب په ژر نه لیږلو) که اراده وفرمائی نو بوځی به تاسی او خلیفه (ځای نیوونکی ستاسی) به کړی وروسته له تاسی هر هغه چه اراده وفرمائی لکه چه پیدا کړی ئی یی تاسی له اولادی د قوم نورو نه، بیشکه هغه شی چه له تاسی سره ئی وعده کولی شی (چه قیامت دی) ضرور راتلونکی دی او نه یی تاسی عاجز کوونکی (د الله تعالیٰ په قدرت د ده کښی).

تفسیر: الله تعالیٰ خپل حجت پر تاسی د رسول په لیږلو تمام کړ، اوس که تاسی د الله تعالیٰ احکام نه منی او په سمه صافه لاره نه درومی، نو الله جل جلاله غنی دی او د تاسی او د نورو هیڅ پروا نه لری، که پاک الله اراده وکړی نو تاسی گرد (ټول) به په یوه شیبه (دقیقه) کښی له منځه یوسی او د ستاسی په ځای به په خپل فضل او مرحمت سره بل قوم ودروی، چه د الله تعالیٰ مطیع او وفادار وی، او دغه ستاسی بیول او د بل صالح قوم راوستل پاک الله ته هیڅ څه اشکال نه لری، دا چه نن تاسی د خپلو پلرونو او نیکونو په ځای ناست یی، د پاک الله کار دی چه دوی ئی عقبی ته بیولی او تاسی ئی په دغه دنیا کښی د دوی په ځای کښینولی یی او ځای یی درکړی دی. په هر حال د الله تعالیٰ کار بیرته پاتی کیدونکی او ستنیدونکی (واپس کیدونکی) نه دی. که تاسی ئی په ځای رانه وړئ پر بل به ئی په ځای کړی. هو! دغه خبره له خپلو ځانونو سره ښه وسنجوئ، (غور وکړئ) که د ستاسی هم دغه شرارت دوام کوی نو د پاک الله عذاب هر ورو (خامخا) پر تاسی راتلونکی دی او تاسی تری نجات موندونکی نه یی دغه انکار محض حماقت دی. که گرد (ټول) مخلوقات هم لاس سره یو کړی او ورته متفق شی، بیا هم دوی د الله جل جلاله د ارادی او مشیت مخه نشی نیولی.

قُلْ يَقَوْمِ اعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَامِلٌ ۖ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ
مَنْ تَكُونُ لَهُ عَاقِبَةُ الدَّارِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿١٦﴾

ووايه چه ای قومه زما عمل کوئ تاسی پر حالت خپل سره (چه کفر او عداوت دی) بیشکه زه هم عمل کوونکی یم (پخپل حال سره چه ایمان او استقامت دی)، پس ژر به پوه شیع تاسی چه څوک چه وی به ده ته (محمود) عاقبت د دار (د آخرت بالیقین) شان دا دی نه مومی بری ظالمان (کافران له عذابه د نیران)

تفسیر: یعنی الله تعالیٰ تاسی په خیر او شر، نفع او ضرر، نیک او بد گردو (تولو) مطلع او خبر کړی یی، که سره له هغه هم تاسی پری ونه پوهیږئ او پر خپلو ځانونو ظلم وکړئ او له دی تیری او تجاوز څخه لاس وانه خلئ نو تاسی په دغه شرارت کښی دوام وکړئ زه به هم خپله فریضه اداء کړم او عنقریب به دا خبره ښکاره شی، چه د دی دنیا انجام د چا په لاس کښی دی؟ بی له شکه او شبهی د ظالمانو پای (آخر) او انجام ښه نه دی وروسته له دی د دوی د هغو څو اعتقادی او عملی ظلمونو بیان کاوه شی چه په دوی کښی رائج وو، او له گردو (تولو) څخه خورا (ډیر) لوی ظلم هغه دی چه د هغه په نسبت ئی فرمایلی دی. ﴿إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ﴾

وَجَعَلُوا لِلَّهِ مِمَّا ذَرَأَ مِنَ الْحَرْثِ وَالْأَنْعَامِ نَصِيبًا فَقَالُوا هَذَا لِلَّهِ بِرْغَبِهِمْ وَهَذَا لِلشُّرَكَائِنَا فَمَا كَانَ لِشُرَكَائِهِمْ فَلَا يَصِلُ إِلَى اللَّهِ ۖ وَمَا كَانَ لِلَّهِ فَهُوَ يَصِلُ إِلَىٰ شُرَكَائِهِمْ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿١٧﴾

او مقرر کړی دی دغو (مشرکانو) الله ته له هغه شی چه پیدا کړی دی الله تعالیٰ (هغه) له کښته (فصله) او چارپایانو یوه برخه نو وائی دوی دا برخه دپاره د الله ده په زعم (عقیده) د دوی سره او دا (بله برخه) دپاره د شریکانو زموږ ده، نو هغه برخه چه وی دپاره د شریکانو د دوی، پس (هغه) نه رسیږی الله ته او هغه برخه چه وی دپاره د الله نو هغه رسیږی شریکانو د دوی ته (چه بتان دی، ډیر) بد دی هغه حکم (انصاف) چه کوی ئی دوی.

تفسیر: حضرت شاه صاحب فرمائی چه: «کافرانو به له خپلو کښتونو (فصلونو) او د چارپایانو له بچیانو غنی د الله تعالیٰ په نامه نذرונה او نیازونه ایستل او د بتانو په نامه به ئی هم نیازونه او نذرونه ټاکل (مقررول). نو بیا کله چه هغه ساکښ (ذی روح) چه د الله پاک په نامه ټاکلی (مقرر) شوی ؤ څه قدر به ئی بهتر لیدو نو هغه به ئی د بتانو له ساکښو (ذی روحو) سره بدلاوه، مگر د بتانو له لوری به ئی د الله تعالیٰ په لوری نه بدلاوه او له هغو ډیر ویریدل» هم داسی په کښت (فصل) او کر، په غلو او دانو. میوو او نورو شیانو کښی هم که د بتانو د نامه نذر اتفاقاً د پاک الله برخی سره گډه کیده، نو هغه به ئی تری بیلاوه، او د بتانو په لوری به ئی ورستناوه که د الله پاک برخه د بتانو په برخو کښی ورتله، نو هغه به ئی نه ستنوله او داسی پلمی (تدبیرونه) او بهانی به ئی جوړولی چه الله تعالیٰ خو غنی دی که د هغه له برخه څخه څه کمه شی هیڅ پروا نه لری په خلاف د بتانو چه هغوی داسی نه دی. د تماشۍ خبره دا وه چه دوی له داسی ویناؤ څخه هم نه شرمیدل چه هغه بتان چه په دی اندازه محتاج وی نو بیا دوی څرنکه معبود او مستعان درواه شی؟ او د داسی شیانو عبادت او احترام د کوم پوه او عقلمن کار دی؟ په هر حال په دی آیت کښی په ﴿سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ﴾ سره د مشرکینو د دی تقسیم تردید وکر شو. یعنی د الله تعالیٰ په پیدا کړو شوو کښتونو (فصلونو) او مواشیو او نورو کښی اول د غیر الله د برخی ټاکل (مقررول) او بیا د خرابو ناقصو شیانو نسبت پاک الله ته کول غومره ظلم؟ او بی انصافی ده؟.

وَكَذَلِكَ زَيْنَ لِكَثِيرٍ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ قَتَلَ أَوْلَادَهُمْ شُرَكَاءُ لَهُمْ لِيَرُدُّوهُمْ وَلِيَلْبِسُوا عَلَيْهِمْ دِينَهُمْ

او (لکه چه مزین کړی شوی دی دوی ته دا د اموالو قسمت) هم داسی ښائسته کړی دی ډیرو مشرکانو ته وژل د اولاد خپل شریکانو د دوی (چه شیطانان دی) دپاره د دی چه هلاک کړی دوی او (بل) له پاره د دی چه گډ کړی (دا شیطانان) پر دوی باندي (ابراهیمی) دین د دوی،

تفسیر: («شُرکاء» مرفوع او د «زین» فاعل دی) دلته د (شرکاء) تفسیر مجاهد رحمه الله علیه په «شیاطین» سره کړی دی. د مشرکانو د انتهای جهالت، ظلم او تیری یوه نمونه دا وه چه ځینو د دوی به خپلی نجونی (جینکڼ) د څوم له شرمه، او د خسر گرځیدلو له عیبه، او ځینو خپل نور حقیقی اولادونه د دی اندیښنی له سببه چه له کومه او څه به وځوری، وژل او کله کله به ئی په خپلو ځانونو باندي داسی نذرونه منل، که دومره اولاد زما کره وشي، یا می فلائی

مراد پوره شی، نو خپل یو ولد به د فلانی بت په نامه ذبح کړم، او دغه ظلم او تیری او بی رحمی به ئی لوی عبادت او قربت ګاڼه، لکه چه شیاطینو هم دغه بد رسم دوی ته د الهی خلیل د سنت پشان ښایسته ورڅرګند کړی ؤ، په یهودانو کښی تر یوی مودی پوری د اولادونو قتل د قربت او عبادت په دول (طریقه) جاری ؤ چه د هغه ترديد د بنی اسرآئیلو انبیاءو علیهم السلام او علماؤ په دیر شدت او قوت سره وکړه په هر حال په دی آیت کښی یی د اولاد د قتل د هغو ګردو (تولو) صورتونو شناعت بیان فرمایلی دی چه په جاهلیت کښی رائج ؤ یعنی شیاطینو د اولاد د قتل تلقین او تزئین د دی له امله (وجی) کاوه، چه په هغه سره په دنیا او آخرت په دواړو کښی خلق تباہ او برباد کړی، او د دوی په دین کښی اختلال او جنجال پېښ کړی، هغه کار چه د ابراهیمی او اسماعیلی ملت سره بیخی متضاد او منافی دی، هغه د یوه دینی کار په شان عبادت او قربت معرفي کړی (العیاذ بالله) چیری ابراهیمی سنت او چیری دا حماقت او جهالت؟.

وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا فَعَلُوهُ فَذَرَهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿١٢﴾

او که اراده فرمایلی وی الله (په نه کولو د دی کار) نو نه به ؤ کړی دوی دا کار نو پریږده دوی او هغه چه دروغ وائی دوی (پر الله باندی).

تنبیه : هم داسی یو آیت په (۸) جزء د «الانعام» د سورت په (لومړی آیت ۱۴ رکوع) او په نورو ځایونو کښی هم په هم دی مضمون نور آیتونه شته، هر هغه شی چه د دغو متحد المضامینو آیتونو په تفاسیرو کښی هلته لیکل شوی دی، هغه دی دلته بیا وکتل شی!.

وَقَالُوا هَذِهِ أَنْعَامٌ وَحَرْتُ حِجْرًا لَا يَطْعَمُهَا إِلَّا مَنْ نَشَاءُ بِزَعْمِهِمْ
وَأَنْعَامٌ حُرِّمَتْ ظُهُورُهَا وَأَنْعَامٌ لَا يَذْكُرُونَ اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا
افْتَرَاءً عَلَيْهِ سَيَجْزِيهِمْ بِمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿١٣﴾

او وائی دوی چه (دغه برخه د بتانو که) چارپایان دی او (که) کښت (فصل) ممنوع (حرام) دی چه نه به خوری له دی مګر هغه څوک چه زمونږ خوښ وی په ګمان د دوی سره سم او (ځینی) چارپایان دی چه حرامی کړی شوی دی شاګانی د دوی (له سوریدلو) او (ځینو نور) چارپایان دی چه نه یادوی دغه (مشرکان په وخت د ذبح کښی) نوم د الله پر دوی بلکه (نوم د

بتانو پری یادوی او نسبت کوی د دغو احکامو الله ته په طریقه د دروغ تړلو په الله، ژر به سزا ورکړی دوی ته (الله) په سبب د دی چه وو دوی دروغ به ئی تړل (پر الله).

تفسیر : مثلاً چه نارینه ئی وخورى او ښځى ئی ونه خورى. یا دی نذرانی یوازی هغه کسان وخورى چه د بتخانو مجاوران وی، دا قیود ئی یوازی په خپلو خیالونو سره د ځینو چارپایانو او کښتونو (فصلونو) په متعلق وضع کړی وو چه د بتانو په نامه به ئی وقول، هم داسی یی سورلی او بار وړل هم د ځینو ساکښانو (چارپایانو) په شا حرام گنل، د ځینو مواشیو په نسبت ئی داسی فیصله کړی وه چه د ذبحی یا د سورلی یا لوشلو په وخت کښی پر هغوی د الله تعالی نوم وانخیست شی، او هیچیرى د بتانو په شیونو کښی الله تعالی شریک نشی. برسیره په دی، لوی غضب دا ؤ چه د هسی خرافاتو او جهالتونو نسبت ئی د الله تعالی په لوری کاوه، گواکى (معاذ الله) هم ده داسی احکام صادر فرمایلی دی او په هم دغو طریقو سره د ده خوښی او خوشالی حاصلیدی شی، له داسی بدو عناوینو سره ئی داسی بهتان او افتراء هم کوله ژر به دوی د داسی گستاخی او سپین سترگى له سزاوو سره مخامخ شی.

وَقَالُوا مَا فِي بُطُونِ هَذِهِ الْأَنْعَامِ خَالِصَةٌ لِّذُنُورِنَا وَمُحَرَّمٌ عَلَى أَزْوَاجِنَا
وَإِنْ يَكُنْ مَيْتَةً فَهُمْ فِيهِ شُرَكَاءُ سَيَجْزِيهِمْ وَصْفَهُمْ إِنَّهُ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿٨﴾

او وائی دوی چه هغه شی چه په گیدو د دی چارپایانو کښی دی خالص دی لپاره د نارینه ؤ زمونږ او حرام کړی شوی دی پر ښځو زمونږ، او که وی هغه، مرداره نو دوی (نر او ښځه) پکښی شریکان دی، ژر به سزا ورکړی (الله) دوی ته د (دی) تقریر د دوی، بیشکه دغه (الله) ښه حکمت والا دی (چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی) ښه علم والا (په هر شی دانا)

تفسیر: یوه داسی مسئله ئی هم له ځانه جوړه کړی وه که بحیره او سائبه ئی ذبح کړه او د هغو له گیدو ځنی کوم ژوندى بچی ووت نو د هغه له غوښی څخه دی نارینه وخورى! او ښځى دی نه خورى او که مړ ووت، تول ئی تری خورى شی. د داسی بی سندی مسئلی د جوړوونکو له حاله پاک الله بی خبره نه دی. هو! دی به له خپل حکمت سره سم په مناسب وخت کښی هغو ته مناسبه سزا ورکوی. (او بیشکه الله څښتن (خاوند) د حکمت دی په حکم د حلالو او حرامو

بلکه په هر شی کېږي او ښه دانا دی په مصالحو د بندګانو خپلو په حل او په حرمت او نورو کېږي.

قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ قَتَلُوا أَوْلَادَهُمْ سَفَهًا بِغَيْرِ عِلْمٍ وَحَرَّمُوا
مَا رَزَقَهُمُ اللَّهُ افْتِرَاءً عَلَى اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿٣٩﴾

بیشکه زیان کړی دی هغو کسانو چه وژلي ئی دی اولاد خپل له جهته د بی عقلی بی له پوهی او حرام کړی ئی دی هغه شیونه چه رزق (روزی) ورکړی دی دوی ته الله له جهته د دروغ تړلو پر الله پوری، بیشکه ګمراهان شوی دی دوی او نه دی دوی لاره موندونکی (حق ته).

تفسیر: له دی نه لویه خرابی، ګمراهی، نقصان او خسران به نور څه وی چه دوی خوشی چتی (فضول) په ناحقه په دنیا کېږي له خپلو اولادونو او اموالو ځنی بی برخی او محروم شول او په کلک زړه توب، بداخلاقی، او جهل سره مشهور وګرځیدل. او د آخرت دردناک عذاب ئی په خپلو ځانونو واخیست نه ئی له عقله کار واخیست، او نه ئی شرع وپیژندله، نو بیا که دوی سمی لاری ته د راتګ په فکر کېږي کیدل، نو څرنگه به وررسیدل؟.

وَهُوَ الَّذِي أَنشَأَ جَنَّاتٍ مَّعْرُوشَاتٍ وَغَيْرَ مَعْرُوشَاتٍ وَالنَّخْلَ وَالزَّرْعَ
مُخْتَلِفًا أَكْلُهُ وَالزَّيْتُونَ وَالرُّمَّانَ مُتَشَابِهًا وَغَيْرَ مُتَشَابِهٍ كُلُّوا مِنْ ثَمَرِهِ
إِذَا أَثْمَرَ وَآتُوا حَقَّهُ يَوْمَ حَصَادِهِ وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ﴿٤٠﴾

او الله هغه ذات دی چه پیدا کړی ئی دی باغونه (د انگورو له ځمکې) هسک (اوچت) کړی شوی (پر لرګیو) او غیر هسک (اوچت) کړی شوی (پراته پر ځمکه) او د خرما ونه او کښت (فصل) چه مختلفي وی میوی (حاصل) د هغو (په رنگ او خوند کېږي) او زیتون (ښون) او انار (نرګوسی) چه متشابه وی (په ونو او پانو کېږي) او غیر متشابه وی (میوی د هغو په مزو کېږي)، خورئ تاسی له میوی د هغی ځنی کله چه میوی ونیسی او اداء کړئ حق د هغی په ورځ د ریپلو (شوګولو) د دی، او بی ځایه یی مه صرفوئ تاسی،

بیشکه چه الله نه خوښوی مسرفان (تیریدونکی له حدودو).

تفسیر : هسک (اوچت) کری شوی لکه انگور چه پر چیلو او نورو هسکپری (اوچتپری) او غیر هسک (اوچت) کری شوی (چه په خپله هسک (اوچت) وی) لکه خرما، مڼه، بادام او پسته او نوری دد (تنه) لرونکی ونی یا (غوړیدلی په ځمکه لکه) ختکی، هندوانی او نور چه د هغو ځیلی (جوړنگ) بی د بل کوم شی له اتکاء د ځمکی پر مخ غځیږی او خوړیږی.

(﴿اِنَّهٗ﴾ : اکل میوو او دانو او نورو هغو شیانو ته وائی چه خوړل کیږی.) «متشابهاً» یعنی په صورت او شکل کښی یو له بل سره مشابه او ورته وی، خو په خوند او مزه کښی سره بیل او جلا (جدا) وی.

(﴿كُلُوْا مِنْ ثَمَرِهٖ﴾ ، خوړئ له میوی د هغی) یعنی هغه غلی او میوی چه الله تعالی پیدا کری دی د هغوی له خوړلو څخه بی له کومه سنده ځان مه ساتئ هو! د دی دوه خبرو فکر او خیال تل ولری چه د ریبیلو او تولولو په وخت کښی هغه حق چه د الله تعالی دی، هغه ورکړئ او نور فضول او بی موقع صرفول او بنډل (نوستل) مه کوئ! د الله تعالی له حق څخه دلته مراد څه شی دی؟ د دی په نسبت عالمان مختلفی خبری کوی. د ابن کثیر رحمة الله علیه له روایت ځنی دا څرگندیږی چه ابتداء په مکی معظمی کښی د کښتونو (فصلونو) او باغونو په حاصلاتو کښی څه برخه ایستل واجب ؤ، چه په مساکینو او فقاړو صرفیدله وروسته په مدینی منوری کښی د هجرت په دوهم کال د هغه مقدار او د نورو تعیین او تفصیل وکړ شو، یعنی د للمی ځمکی په حاصلاتو (په دی شرط چه خراجی نه وی) لسمه برخه، او د اوبو لرونکو ځمکو ځنی شلمه برخه واجب ده.

وَمِنَ الْاَنْعَامِ حَمُوْلَةٌ وَّ فَرَسًا ۖ كُلُوْا مِمَّا رَزَقَكُمْ اللّٰهُ
وَلَا تَتَّبِعُوْا اُخْطُوْبَ الشَّيْطٰنِ ۚ اِنَّهٗ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِيْنٌ ﴿۱۳۹﴾

او (پیدا کری مو دی) له چارپایانو بار وړونکی او غځیدونکی (په ځمکه)، خوړئ تاسی له هغو ځنی چه رزق کری (درکری دی) تاسی ته الله او مه کوئ متابعت (مه ځی) تاسی په قدمو د شیطان، بیشکه دا (شیطان) تاسی ته دښمن دی ښکاری.

تفسیر : بار وړونکی لکه اوبښ او نور، او په ځمکه غځیدونکی لکه کوچنوتی (واړه) ساکښان (ذی روح) میږی وزی (یا د فرش معنی دا ده چه د وړیو او وژغنو او ویشتانو څخه ئی فرشونه جوړیږی یا دپاره د حلالولو پر ځمکه ځملول کیږی یا «حمولة» د انعامو کبار دی او فرش د دوی صغار دی. ځکه چه ځمکی ته د فرش په شان نژدی دی.) د الله تعالی له دی راکړو نعمتونو

ځنی منتفع کیدل، بهره اخیستل په کار دی، د شیطان پر قدمونو تگ دا دی چه دغه شیان هرو مرو بی له شرعی حجه حرام وگرځول شی یا د شرک او بت پرستی وسیله نی جوړه کړی له دی نه به بله د شیطان ښکاره دښمنی څه وی چه له دی نعمتونو ځنی نی تاسی په دنیا کښی بی برخه گرځولی یی؟، او په آخرت کښی د هغو له امله (وځی) په سخت عذاب اخته کیږئ.

ثَنِيَّةَ أَزْوَاجٍ مِّنَ الصَّانِ اثْنَيْنِ وَمِنَ الْمَعْرَاثَيْنِ ط
قُلْ أَلَدَّكَّرِينَ حَرَّمَ أَمِ الْأُنثَيَيْنِ أَمَّا اشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ
أَرْحَامُ الْأُنثَيَيْنِ ط نَبِّئُونِي بِعِلْمٍ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ٧

(الله پیدا کړی دی حلال) اته جوړی (نر او ښځه) له میړو (گډو) ځنی دوه (نر او ښځه) یعنی په هره نوع کښی یوه ښځه او بل نر په دی ډول (طریقه) دوه دوه جوړه شول چه گرد (ټول) سره اته کیږی) او له وزو (بیزو) څخه دوه (نر او ښځه)، ووايه (ای محمده! دوی ته) چه آیا (الله) دواړه نران حرام کړی دی (د میړو (گډو) او وزو (بیزو) څخه) که دواړه ښځی (له دوی څخه)؟ یا (که حرام کړی یی دی) هغه بچی چه مشتمل وی په هغو باندی رحمونه د دغو دواړو ښځو؟ راوښیئ تاسی ماته سند (چه علم دی) که یی تاسی صادقان (رښتینی په نسبت د تحریم د دی شیونو کښی الله ته).

تفسیر : یعنی د کوم یوه شی حلال او حرام گڼل یوازی د الله تعالیٰ په حکم سره کیدی شی، بیا په دوی کښی نر یا ښځه یا هغه بچی چه د مور په گیده کښی دی که تاسی د گردو (ټولو) انسانانو یا د ځینو په حق کښی حرام وگرځوئ لکه چه په پخوانیو آیتونو کښی تیر شو، آیا له تاسی سره د دی خبری کوم سند شته؟ کله چه له تاسی سره د الله تعالیٰ کوم حکم او سند نشته، نو بیا تش په آراؤ او نفسی تمایلاتو سره د الله تعالیٰ په پیدا کړو شیانو کښی له خپله ځانه حلال او حرام ټاکل (مقررول) له دی خبری سره مرادف دی چه د الوهیت مقام د خپل ځان له پاره تعیین کړئ یا په الله تعالیٰ باندی عمداً او په قصد سره بهتان یا افتراء ووايي دا دواړه صورتونه ډیر مهلک او تباہ کوونکی دی.

وَمِنَ الْأَيْلِ اثْنَيْنِ وَمِنَ الْبَقَرِ اثْنَيْنِ ط قُلْ أَلَدَّكَّرِينَ
حَرَّمَ أَمِ الْأُنثَيَيْنِ أَمَّا اشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ أَرْحَامُ الْأُنثَيَيْنِ ط

أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ وَضَعَكُمُ اللَّهُ فِي هَذَا الْقَمَرِ أَظْلَمُ مِمَّنْ
 افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا لِيُضِلَّ النَّاسَ بِغَيْرِ عِلْمٍ إِنَّ اللَّهَ لَا
 يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ۝

او (الله پیدا کری دی) له اوبنانو دوه (نر او ښځه) او له غوايانو دوه (نر او ښځه)، ووايه (ای محمده! دوی ته) چه آيا دواړه نران حرام کړی دی الله که دواړه ښځی یا هغه (بچی ئی حرام کړی) چه مشتمل دی پری رحمونه د دغو دواړو ښځو، آيا وئ تاسی حاضران (لیدونکی) کله چه وصیت (حکم) کاوه تاسی ته الله په دی شیانو، نو څوک دی دیر ظالم (یعنی نشته لوی ظالم) له هغه چا چه تری پر الله باندی دروغ دپاره د دی چه گمراه کړی خلق بی له علمه (تحقیقه) بیشکه الله نه کوی هدایت قوم ظالمانو ته (چه د جاهلیت په دین ولاړ وی).

تفسیر : د اشیاء تحلیل او تحریم یوازی د الله تعالی په حکم سره کیدی شی او د الله تعالی حکم د انبیاء علیهم السلام په وسیله رارسیدی یا حق تعالی بلاواسطه څوک مخاطب گرځوی نو له دی نه معلومه شوه چه دلته دواړه صورتونه منفي دی د پخوانی شق انتفاء ته ئی په ﴿يَتَشَوَّقُ﴾ الایة - سره او د دوهم شق نفی ته ئی په ﴿أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ وَضَعَكُمُ اللَّهُ فِي هَذَا الْقَمَرِ﴾ الایة - سره تنبیه وفرمایله، نو د مشرکانو په دغو دعوای کښی د افتراء او اضلال څخه ماسوا بل هیڅ شی پاتی نه شو، بلا شبهه له دی نه بل هیڅوک زیات ظالم نشی کیدی چه پر الله تعالی باندی بهتان او افتراء تری، او د علم او تحقیق له نشتوالی سره سره خلقو ته باطل او غلط مسائل بیانوی او گمراه کوی ئی نو هر څوک چه دا دومره بی حیایی او سپین سترگی خپل ځان ته غوره کړی او د داسی لوی ظلم کولو ته ملا وتړی نو د هغه په نسبت د هدایت موندلو توقع لرل بیخی چتی (بیکاره) او فضول کار دی.

قُلْ لَا أَجِدُ فِي مَا أُوْحِي إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَى طَاعِمٍ يَطْعَمُهُ إِلَّا أَنْ يَكُونَ مَيْتَةً أَوْ
 دَمًا مَسْفُوحًا أَوْ لَحْمَ خَنزِيرٍ فَإِنَّهُ رِجْسٌ أَوْ فِسْقًا أُهْلًا لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ فَمَنْ
 اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ رَبَّكَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ۝

ووايه (ای محمده! دوی ته) چه نه مومم زه په هغه شی کښی چه وحی کړی شوی ده ماته (تر اوسه پوری) (یو شی) حرام کړی شوی پر کوم خوړونکی چه خوری هغه مگر که وی دا شی مرداره یا وینه بهیدونکی یا غوښه د خنزیر نو بیشکه دغه خنزیر پلټ دی یا ناجائزه ذبیحه وی چه غږ کړی شوی وی بی د نامه د الله په (وخت د ذبح د) هغی، بیا که څوک (له لوری) بی اختیاره شی په دغه حال چه نه وی ظالم (پر بل کوم مضطر باندی) او نه تیریدونکی (په خوراک کښی د ضرورت له قدره) نو بیشکه رب ستا لوی بښونکی (د خطیاتو) نهایت مهربان دی (په انعام د اجر او ثواب سره).

تفسیر : حضرت شاه صاحب فرمائی «یعنی له هغو ساکبنانو (ذی روحو) څخه چه د غوښو خوراک یی رواج درلود (لرلو) هم دا حرام دی.» په دی آیت کښی کفارو ته دا خبره ښووله کیږی، دغه شیان چه پاس ذکر شول گرد (تول) حلال وو، خو تاسی هغه په خپل سر حرام وگرځول، اوس هغه شیان درښوول کیږی چه حقیقتاً حرام دی، او تاسی هغه حلال گڼئ باقی د آیت مضمون تفسیر او توضیح په (۲) جزء د البقرة په (۱۷۳) آیت (۲۱) رکوع او په «۶» جزء د «المائدی» د سورت په (۳) آیت (۱) رکوع د ﴿حُرِّمَتْ عَلَيْكَ الْبَيْتَةُ وَاللَّهُمَّ وَنَحْمُ﴾ الٰهیه - په تفاسیرو کښی لیکلی شوی دی هلته دی وکتل شی.

وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا كُلَّ ذِي ظُفْرٍ وَمِنَ الْبَقَرِ وَالْغَنَمِ حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ شَحُومَهُمَا إِلَّا مَا حَمَلَتْ ظُهُورُهُمَا أَوِ الْحَوَايَا أَوْ مَا اخْتَلَطَ بِعَظْمٍ ذَلِكَ جَزَيْنُهُمْ بِبَعْثِهِمْ وَإِنَّا لَالصِّدِّقُونَ ﴿۳۷﴾

او پر هغو کسانو باندی چه یهودان دی حرام کړی ؤ مونږ هر نوکداره (جانداره) او له غوایانو او له میږو (مگدو) حرام کړی ؤ مونږ پر دوی باندی وازدی د دی دواړو مگر هغه وازده چه بار کړی وه (لگیدلی وه په) شاگانو د دوی دواړو یا کلمو باندی به وه یا هغه وازده چه لگیدلی به وه له هډوکی سره: دا (تحریم د دی شینونو) جزا ورکړی وه مونږ دوی ته (په هغه سره) په سبب د ظلم (شرارت) د دوی او بیشکه مونږ خامخا رښتیا ویونکی یو (په دی ویلو خپلو کښی)

تفسیر: یعنی اصلی حرمت خو په هم دغو شیانو کښی شته چه پاس ذکر شول، هو! د موقتی

مصالحو له امله (وجی) غینی شیان په عارضی دول (طریقه) سره پر غینو اقوامو پخوا له دی نه حرام کړی شوی وو مثلاً پر یهودانو باندی د دوی د شرارتونو د سزا له امله (وجی) هر نوک لرونکی حیوان چه نوکان ئی له منځه نه وی جلا (جدا) شوی، لکه اوبښ، شتر مرغ، مرغای او نور حرام کړی شوی وو، او هم د غواڼی او وزی (بیزی) هغه وازده چه پر شا یا کلمو ئی لگیدلی نه وی یا له هدوکی سره متصله نه وی پر دوی باندی حرامه کړی شوی وه. لکه د پښتورگی وازده. د بنی اسرائیلو دغه دعوی غلطه ده چه دغه شیان د نوح او ابراهیم علیهما السلام له زمانی راهیسی په مستمر دول (طریقه) سره پرله پسې حرام پاتی دی. رښتیا خبره دا ده چه له دغو شیانو ځنی هیڅ یو شی د ابراهیم علیه السلام په عهد کښی نه ؤ حرام. او د یهودانو د نافرمانی او شرارتونو له امله (وجی) دا گډ (تول) شیان حرام شول نو هر هغه څوک چه د دی په خلاف دعوی کوی دروغ وائی لکه چه د (۴) جزء په شروع د آل عمران په (۹۳) آیت (۱۰) رکوع کښی په: ﴿قُلْ تَأْتُوا بِالْحَاقَّةِ فَاصْلُحُوا إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾ کښی دغو دعوی کوونکو ته دعوت ورکړی شوی دی چه د دی خبری اثبات راڅرگند کړی!

فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ رَبِّكُمْ ذُو رَحْمَةٍ وَاسِعَةٍ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُهُ عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ ﴿۴۵﴾

نو که نسبت د دروغو وکړ دوی تاته (په دغی وحی کښی) نو ووايه (ای محمده دوی ته) چه رب ستاسی څښتن (مالک) د رحمت واسع (ډیر پراخ) دی (چه تلوار نه کوی په تعذیب ستاسی)، او نه گمرځاوه شی عذاب د الله له قومه گنهگارانو (کافرانو نو مه مغروریدئ په دی امهال).

تفسیر: تاسی تر اوسه پوری د الهی رحمت د پراخی له کبله (وجی) نجات موندلی دی نو داسی مه گنئ چه عذاب له تاسی ځنی لری شوی دی کذا فی «موضح القرآن».

سَيَقُولُ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ شَيْءٍ كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ حَتَّى ذَاقُوا بَأْسَنَا قُلْ هَلْ عِنْدَكُمْ مِنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوهُ لَنَا إِنْ تَتَّبِعُونَ

إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَخْرُصُونَ ﴿١٣٨﴾ قُلْ فَلِلَّهِ الْحُجَّةُ الْبَالِغَةُ ﴿١٣٩﴾ فَكُوشَاء لَهْدًا كُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٤٠﴾

ژر به ووانی هغه کسان چه شرک یی کړی دی که اراده فرمانلی وی الله (په طریقه د رضا سره د دوی د شرک په عدم) نو شرک به نه ؤ غوره کړی مونږ او نه پلرونو زمونږ او نه به حرام کړی ؤ مونږ هیڅ شی، لکه هم دغه (مکذبان) نسبت د دروغو کړی ؤ هغو کسانو چه پخوا له دوی غنی وو تر هغه پوری چه وڅاکه دوی عذاب زمونږ، ووايه (ای محمده! دوی ته) آیا شته تاسی سره څه علمی سند چه راوباسی تاسی هغه مونږ ته، پیروی نه کوئ تاسی (د هیڅ شی)! مگر د تش گمان (اتکل خپل، نه له علمه) او نه یی تاسی مگر خو دروغ وایی (په الله) ووايه (ای محمده! دوی ته که نه وی تاسی سره څه دلیل) نو الله لره دی دلیل کامل (دپاره د الزام ستاسی) نو که اراده فرمایلی وی (الله د هدایت ستاسی نو) خامخا هدایت به ئی فرمایلی ؤ تاسی ټولو ته.

تفسیر : په تیره رکوع کښی له مشرکانو غنی مطالبه کړی شوی وه چه هغه حلال او طیب شیان چه تاسی حرام گرځولی دی او دغه د تحریم نسبت الله تعالی ته کوئ د هغه سند او دلیل راوړئ دلته هغه دلیل بیان کړی شوی چه دوی یی وړاندی کوونکی وو. یعنی که الله تعالی اراده کړی وی، نو هغه پاک ذات قدرت درلود (لرلو) چه مونږ او زمونږ اسلاف یی نه یوازی له دغه تحریم بلکه له نورو مشرکانه افعالو او اقوالو غنی هم ژغورلی (ساتلی) وی کله چه ئی نه یو ژغورلی (ساتلی) او مونږ همغسی پری پاتی او دوام لرو نو ثابت شوه چه د هغه په دربار کښی زمونږ دا گوردی (تولی) چاری مقبولی او ښایسته دی. او که زمونږ دغه کارونه (چه له قدیمه راهیسی ئی کوو) د ده په نزد خراب او نامناسب وی نو مونږ یی ولی داسی خوشی او آزاد او په خپل سر پرینیی یو؟.

دغه خبره د پوهیدلو وړ (قابل) ده چه یو نیکنام او مدبر حکومت هغه څوک چه په تحریک او بغاوت کښی شریک وی د یقینی اطلاع او کافی قدرت سره یی هم په همغه اوله ورځ نه نیسی او د سیاست په دار ئی نه غړوی او د ده د حرکاتو کتنه او نگرانی کوی او کله کله ورته د خپلی رویی د اصلاح کولو په نسبت هدایت هم ورکوی او موقع ورکوی چه د خپلو حرکاتو نتیجو ته فکر وکړی او ښه ئی وسنجوی (غور وکړی) او خپل ځان پخپله بیرته سم کړی او کله چه د ده له اصلاح غنی مایوس شی، نو یی خوشی کوی او پریردی ئی تر څو خپل مطلبونه عملی کړی، او د بغاوت مکمل اسناد دلایل او مواد یی پیدا شی، چه د هغو په اساس او استناد د ده د جرم

او غداری انتهائی نتیجه د اصول او قانون له مخی علیٰ رؤس الاشهاد ثابت شی، په دغو گردو (تولو) صورتونو کېنې د مجرم د ملونو (زمام) له خوشی پرېښودلو او سم د لاسه د سزا له نه ورکولو ځنې آیا دا ثابتیږي چه د حکومت په نظر کېنې د هغه اعمال او اجراآت جرم او بغاوت نه دی؟.

لومړی له هغه قانون څخه چه پخپله حکومت خپور (خور) کړی دی معلومیږي چه دغه افعال د حکومت په نظر کېنې گناه وه. دوهم کله چه دغه مجرم د مهلت له تیریدلو څخه وروسته د عدالت محکمی ته وړاندی شی او له قانونی اثبات او په گناه باندی له اقرار کولو څخه وروسته په اعدام یا په دایمی حبس باندی محکوم شی نو په دغه وخت کېنې به د سر په سترگو ولیدل شی چه د حکومت په نظر کېنې د ده جرم په کومه اندازه و؟!

په هر حال د حکومت سم د لاسه سزا نه ورکول سره له دی چه پر جرم باندی پوره یقین هم لری او د کافی زور او قوت خاوند هم دی د دی خبری دلیل نشی کیدی چه هغه جرم له سره جرم نه گانه کیږی، په هم دی قیاس کړئ چه هغه احکم الحاکمین جل جلاله د دنیا د پیدائښت له اوله تر نن پوری د خپلو صادقو او پاکو نایبانو او رسولانو علیهم السلام په واسطه له هر قسم قوانینو او احکامو ځنې خپلو بندگانو ته اطلاع ورکوی او په ښکاره او صاف ډول (طریقه) دوی ته دا ورښیي چه کوم اعمال د ده په دربار کېنې غوره او کوم ئی ناغوره دی؟ کله پرله پسې او کله له لږو وقفو څخه وروسته د دغو احکامو او هدایاتو یادونه او تذکر هم کیږی، په دی منځ کېنې تر هغی اندازی پوری چه له مخالفت کوونکو سره مسامحت وړ (لایق) و ورسره مسامحت وشو او سترگی ورباندی پتی شوی، کله چه د معمولی تنبیهاتو ضرورت پیښ شوی دی نو گړی په گړی هغه هم ورکړی شوی دی او هغو کسانو ته یی لږ څه مهلت او ډیل هم ورکړی دی چه د دوی د شقاوت او بدبختی جامونه تر څنډو (غاړو) ډک شوی و او په صاف او ښکاره ډول (طریقه) سره د خپل الله جل جلاله د انتهائی سزا مستحق گرځیدلی او په خپله سزا او هیداد باندی د

رسیدلو وړ (مستحق) او لائق گنلی شوی وو. لکه چه ډیرو قومونو د خپلو جرائمو د لږ څه هیداد او سزا خوند په هم دی دنیا کېنې څکلی دی، نو بیا د دغسی حالاتو له موجودیت سره د څو ورځو له مخی د کوم قوم په کومو جرائمو کېنې د سزا له نه مبتلا کیدلو او سم د لاسه د دوی په عذاب له نه آخته کیدلو څخه څرنگه دغسی استدلال کیدی شی چه گواکی (معاذ الله) هغه جرائم د الله تعالیٰ په نزد غوره دی. که نه الله تعالیٰ به د یوی گړی له مخی هم ورته مهلت نه ورکاوه. پاتی شوه دغه خبره چه پاک الله انسان د پیدائښت له ابتداء څخه ولی داسی نه دی پیدا کړی چه دی طبعاً د ناکارو کارونو په لوری قطعاً نه ورتلی او په دی ډول (طریقه) سره دی فطرتاً مجبور کیده چه د نیکی او ښیگنې څخه ئی ماسواء بل هیڅ شی نه شوی غوره کولی؟ که په غور او دقت سره وکتل شی نو د دی سوال مطلب دا دی چه: انسان ولی په داسی یوه صورت سره نه دی پیدا کړی شوی چه انسان نه وی؟ یا خو د خښتی او تیږی (گتۍ) په شان جوړ شوی وی چه له ادراک او شعور او کسب او اختیار څخه بیخی تش او عاری وی یا د سپیو، خرو، آسونو او

نورو ساکشانو (ذی روحو) په شان لږ څه جزوی احساس او شعور لرونکی حیوان وی چه له ازله تر ابده پوری د خپلو مخصوصو او متشابهو افعالو او احوالو په محدودو دایرو کېنې چورلیدی، یا ئی ورته ډیر زیات عزت او کرامت ور په برخه کړی وی او د ملائکو په ډله کېنې ئی شامل کړی وی چه هغو یوازی د طاعت او عبادت په غوره کولو کېنې مجبول او مطغور دی. الحاصل دغه د کلی ادراکاتو او عظیم الشان کسبې تصرفاتو لرونکی ترقی او په مخ تلونکی نوع له سره د شتوالی په ډگر کېنې نه دروله کیده.

زه پوهیږم چه هیڅ یو انسان به چه په لوړ غږ سره د خپل شرافت او کرامت دعوی کوی داسی جرائت ونه کړی چه بیخی د خپلی نوعی له وجود ځنی مخالفت وکړی، بیا که د انسانی نوعی پیدا کول له دغو عقلی او عملی قوتونو او د کسب او اختیار له آزادی سره د عالم د نظام د تکمیل له پاره ضروری وی، نو د دی تکوینی نظام د آثارو او نتائجو قبول هم ضروری دی دا څرنګه کیدی شی چه د ژوندانه په مادی او معاشی شعبو کېنې انسانو ته د عقلی او کسبې روحانیت په میدانونو کېنې د هغه زړه، دماغ، کسب او اختیاری قوت لرونکی انسانان ګرد (تول) سره د یوی سمی او صافی لاری په تللو مجبور شی او هیڅ یو له دوی ځنی داسی قدرت او حق ونه لری چه یو قدم دی خوا او هغی خوا وړاندی یا وروسته کیږدی

که د عالم په مجموعه کېنې د انسانی نوعی موندل په خپل موجوده حقیقت سره ضرور دی نو د نیکو او بدو له اختلافه هم لا بدی ده او د هم دغه اختلاف وجود د هم دی خبری لوی دلیل دی هر هغه فعل چه واقع کیږی ضروری نه دی چه د الله تعالیٰ په نزد دی غوره هم وی که نه د مختلفو او متضادو افعالو په موجودیت کېنې به د دی خبری تسلیم ضروری وی چه مثلاً خوش اخلاقی هم د الله تعالیٰ خوښه ده او بد اخلاقی هم، ایمان راوړل ئی هم خوښی دی او بی ایمانی هم، چه دا صراحتاً باطل دی. بیشکه که د الله تعالیٰ اراده وی نو د انسان خلقت به ئی داسی کاوه چه ګرد (تول) به سره د نوی لاری پر تللو مجبور وو لیکن کله چه داسی نه ده واقع شوی نو هم دغه بالغه حجت او پوره الزام پر هغو کسانو دی چه ﴿لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا﴾ الآية - په ویلو سره په الهی مشیت او رضاء کېنې د تلازم اثبات کوی. ځکه چه د دومره شدیدو اختلافاتو له موجودیت سره د دوی له اصوله سره موافق د دی خبری منل لازمیږی چه مثلاً خالص توحید هم د الله تعالیٰ په نزد صحیح او مرضی دی او د هغه نقیض جلی شرک هم، وقس علیٰ هذا له دغو دلائلو ځنی ثابته شوه چه د مشرکانو دغه استدلال چه ﴿لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا﴾ الآية - خوشی لغو او چتی (بیکاره) او فضول دی او هیڅ یو داسی برهان او علمی اصول له هغوی سره نشته چه هغه د عاقلانو په مخ کېنې وړاندی کړی شی او یواځی اتکلی غشی او تخمینی خبری دی چه د الله تعالیٰ بالغه حجت پری تردیدوی چه د هغه په لوری په ﴿فَلَوْ شَاءَ لَهْدَاكُمْ

﴿أَجْمَعِينَ﴾ کېنې اشاره فرمایلی ده، یعنی انسانی فطرت داسی نه دی پیدا کړی شوی چه ګرد (تول) سره سم د هدایت پر لاره برابر لاړ شی، دوی ته پاک الله د کسب او اختیار هغه آزادی ور په برخه فرمایلی ده چه د هغی اعطاء بل هیڅ یوه مخلوق ته ممکنه نه وه، نو ځکه لازم دی

چه د دی آزادی د استعمال په وخت کېښی لاری مختلفې وی، څوک په نیکی پسی مندی ووهی او څوک د بدی په لوری وځغلی، یو د الله تعالی د رضاء او خوښی مظهر وگرځی او بل د ده د قهر او غضب مورد شی، په دی ډول (طریقه) سره هغه آخری مقصد چه د کائناتو خالق د دی عالم د پیدا کولو څخه اراده فرمایلی ده یعنی د خپل جمالی، او جلالی صفاتو اظهار علی الوجه الاتم سره، پوره شو ﴿يَمُودُكُمْ أَكْثَرُ أَحْسَنَ عَمَلًا﴾ که نه چه گرد (تول) عالم پر یوه حال فرض کړ شی نو د ځینو الهی، صفاتو اظهار به ممکن کیده او د ځینو نورو د ظهور له پاره به هیڅ یو ځای او محل نه پاتی کیده تر دی ځایه پوری هر څه چه مونږ ولیکل هغه پر دغه تقدیر وو چه د مشرکانو ﴿لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَفْرَكْنَا﴾ له قوله څخه دا غرض ؤ چه دوی د خپلو کفریاتو او خرافاتو د استحسان اثبات پسی لویدلی وو، لکه چه د دوی له احوالو څخه ظاهر دی، که د دی کلام ځنی د دوی مقصد یواځی معذرت وی یعنی چه الله تعالی د هر شی اراده فرمائی همغسی پر مونږ باندی کوی، ښه وی که خراب په هر حال د ده په مشیت سره دی نو بیا ولی انبیاء او رسولان زمونږ سره د الله تعالی د مشیت په مقابل کېښی مزاحمت کوی؟ او ولی مو د الله تعالی له عذابونو څخه وپروی؟ نو د هغه ځواب دا دی چه: د هغه پاک الله په اراده سره چه تاسی د دی شنیمو افعالو مرتکب او مکتسب کیږئ نو د هغه په مشیت سره انبیاء او رسل علیهم السلام هم ستاسی مزاحمت کوی، او همغه مشیت دی چه ستاسی له مکتسباتو سره مناسب عذاب درلیری، څرنگه چه الله جل جلاله پخپل قدرت سره مار پیدا کړی دی، همغسی ئی د مار چیچلی په حق کېښی د ربریدلو یا مر کیدلو اثر هم مرتب کړی دی که د مار په چیچلو کېښی د مار خوړلی فعل او اختیار څه مداخله کړی وی او که ئی نه وی کړی، هم داسی ستاسی په شرک او کفر کېښی دائمی هلاکت، او په ایمان او صالح عمل کېښی د ابدی سعادت تاثیر آچول هم د همغه الله جل جلاله د قدرت او مشیت کار دی چه له هغه ځنی د گردو (تولو) اسبابو او مسبباتو د سلسلی تخلیق شوی دی که چیری تاسی د خپلو مشرکانو ؤ اطوارو سره احتجاج کولی شئ! نو د رسولانو ارسال او د عذاب انزال او نور ځنی په بیرته گرځیدلو کېښی د الله تعالی د مشیت په عمومیت گرد (تول) امر هم د هغه مشیت د کار فرمایلو نتیجه وځنی، او د الله تعالی بالغه حجت تمام ویولئ! بیشکه که د الله تعالی اراده وی نو تاسی گرد به ئی د هدایت په سمه لاره برابر کړی وی لیکن الله تعالی ستاسی د سوء استعداد لامله (له وجی) داسی اراده ونه فرمایله، آخر ستاسی له بده اختیاره هغه افعال چه صادر شوی دی د هغه طبیعی اثر د عذاب په صورت هرومرو (خامخا) مرتب کیدونکی دی (العیاذ بالله)

قُلْ هَلْ شَهِدَآءُكُمْ الَّذِينَ يَشْهَدُونَ أَنَّ اللَّهَ حَرَّمَ هَذَا فَإِنْ شَهِدُوا
فَلَا تَشْهَدُ مَعَهُمْ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَالَّذِينَ

لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَهُمْ بِرَبِّهِمْ يَعِدُلُونَ ۝۱۵۰

ووايه (ای محمده! دوی ته) راولی شاهدان خپل هغوی چه شاهی ورکوی دوی (په دی) چه بیشکه الله حرام کړی دی دا شیونه، نو که شاهی ورکړه دوی نو ته شاهی مه وایه له دوی سره (مه ئی قبلو اعتبار پری مه کوه!) او مه کوه متابعت د آرزوگانو (خواهشونو) د هغو کسانو چه نسبت د دروغو کوی آیتونو (احکامو) زمونږ ته او د هغو کسانو چه نه راوړی ایمان (نه) کوی یقین) په آخرت باندی حال دا چه دوی له ربه خپله سره برابروی (نور) شیان په عبادت کښی)

تفسیر: یعنی عقلی دلیل خو پاس معلوم شو اوس که پر دغه له خپله ځانه جوړ کړی تحریم باندی تاسی کوم نقلی دلیل لرئ نو هغه راوړئ! آیا له تاسی سره داسی شاهدان موجود دی؟، چه داسی بیان وکړی، چه هوا د دوی په مخ کښی پاک الله دغه شیان حرام کړی وو، ظاهره ده چه داسی واقعی شاهد چیری پیدا کیدی شی؟ او که دوه، خلور داسی گستاخ، سپین سترگی او بی حیاء کسان د داسی شاهی ورکولو دپاره چمتو (تیار) هم شی نو د داسی کسانو شاهی ته له سره غور مه ږدئ!، او مه د دوی د خواهشونو څه پروا کوئ. تر دی ځایه پوری د هغو شیانو بیان و چه مشرکانو پخپله رایه او هوا او هوس حرام کړی وو بیا د هغو له پاره ئی له خپله ځانه حیلې، پلمی (بهانی) او باطله عذرونه وړاندی کول، وروسته له دی نه هغه شیان بیانیږی چه د پاک الله له خوا حرام شوی دی او له پخوا راهیسی بی تل حرام کفلی او حرام پاتی دی لیکن دغه مشرکان پکښی مبتلا دی.

قُلْ تَعَالَوْا أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبِّيَ إِلَّا شُرُكُؤًا بِهِ شِئَاءٌ بِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ مِنْ إِمْلَاقٍ طَغَنُ تُرْزُقُمْ وَإِيَّاهُمْ ۝

ووايه (ای محمده! دوی ته) چه راشئ! چه زه ولولم (در واوروم) هغه چه حرام کړی دی رب ستاسی پر تاسی باندی چه شریکان مه نیسئ تاسی له دغه (الله) سره هیڅ شی، او (نیکی کوئ تاسی) له مور او پلار سره په نیکی کولو سره او مه وژنئ تاسی اولاد خپل له (ویری د فقر او) خواری نه، مونږ رزق (روزی) درکوو تاسی ته او هم دی ته،

تفسیر: عربیانو به د مفلسی لامله (له وجی) ځینی وختونه خپل اولادونه وژل او ویل به ئی چه

مونږ پخپله خواړه نه مومو نو خپلو اولادونو ته له کومه خوراک ور برابر کړو او ورباندې ونی خورو؟. نو ځکه فرمائی رزق ورکونکی خو پاک الله دی چه تاسی او هم ستاسی اولادی او هم نورو مخلوقاتو ته نی ورکوی، په بل ځای کښی د «املاق» په ځای «خشية املاق» فرمایلی دی یعنی د مفلسی له ویری به نی هغوی وژل، دا به د هغو کسانو ذکر وی چه اوس مفلسان نه دی مگر ویریږی کله چه مو آل او عیال زیات شی نو دوی ته به مونږ خوراک له کومه پیدا کوو؟. څرنګه چه پخوانی طبقی ته پخوا له عیاله د خپل ځان د دودی فکر او سخته اندیښنه پیدا شوی وه او دوهمه طبقه د عیال ډیروالی پریشانه کړی وه، ښائی له هم دی کبله (وجی) نی دلته له «من املاق» سره ﴿تَرْزُقُهُمْ رِزْقًا هَمًّا﴾ او په هغه آیت کښی نی له «خشية املاق» سره (نرزقهم وایاکم) ارشاد فرمایلی وی والله اعلم.

تنبیه : په قرآن کریم کښی دری ځایه په توحید پسی د والدینو احسان متصل راغلی دی له دی جهته لکه چه پروردگار حقیقتاً د مولود خالق او موجد دی، هم داسی مجازاً مور او پلار هم د ولد حامی، مربی او روزونکی دی. نو ځکه د خالق جل وعلی شانه د توحید او عبادت څخه وروسته په مخلوقاتو کښی له گردو (تولو) نه پخوا او زیات د مور او پلار حقوق او خدمت دی. حضرت وائی که جنت د چا په کار وی - د مؤمنو تر پښو د مور او پلار وی ځان دی خاوری کړی د دوی تر قدمونو - که د چا د جنت عیش گلزار په کار وی

وَلَا تَقْرَبُوا الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنٌ

او مه نژدی کیږئ، فواحشو (بی حیائی، ناکارو کارونو) ته هغه چه ښکاره وی له دی (فواحشو) او هغه چه پټ وی،

تفسیر: له «مه نژدی کیږئ» څخه ښائی دا مراد وی چه د داسی کارونو له مبادیو او وسائلو ځنی هم ځان ژغورل (بچ کول) په کار دی. مثلاً همغسی چه له زنا څخه مو ځانونه ژغورئ (بچ کوئ)، له بدو کتلو، بد لیدلو بد ویلو، بد کولو ځنی هم اجتناب او پرهیز په کار دی.

وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ

او مه وژنئ تاسی نفس هغه نفس چه حرام کړی دی الله (وژل نی) مگر (وژنئ نی) په حقه سره

تفسیر : د «الا بالحق» استثناء ضروری وه ځکه چه د «قاتل العمد» او «زانی المحصن» او «مرتد عن الاسلام» وژل پکښی داخل دی لکه چه په صحیحو احادیثو کښی د هغو تصریح واره

شوی ده، او مجتهدینو، ائمه و هم پری اجماع فرمایلی ده.

ذٰلِكُمْ وَصَّكُمُ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُوْنَ ۝۱۵

دا (خلور نهی او یو امر) حکم کری دی الله تعالی تاسی ته په دی سره له پاره د دی چه عقل وچلوئ (پکشی) تاسی.

تفسیر: له دی آیت شخه د دی گردو (تولو) شیانو حرمت ثابت شو: (۱) شرک بالله (۲) له مور او پلار سره بدسلوکی (۳) قتل الاولاد. (۴) د بی حیایی گرد (تول) کارونه مثلاً زنا او نور (۵) د بل چا په ناحقه وژل.

وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ ۝

او مه نژدی کیړئ تاسی مال د یتیم (پلار مری) ته مگر (ورنژدی شی) په هغی طریقی سره چه هغه ډیره ښه وی تر هغه پوری چه ورسپړی دغه یتیم قوت (خلمیتوب) خپل ته.

تفسیر: د یتیم (پلار مری) په مال کښی بی غایه تصرف حرام دی، هو! په بهتری او مشروعی طریقی او احتیاط سره د یتیم په مال کښی د ده «ولی» او «وصی» تصرف کولی شی هر کله چه یتیم غلمی او قوی شو او د خپلو کارونو د سنبالولو اهل وگرځید، نو مال دی ور وسپارل شی.

وَأَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ ۚ لَنْ كِفُّوا نَفْسًا إِلَّا أَوْسَعَهَا ۝

او پوره کوئ تاسی پیمانه او تول په عدل (انصاف) سره، نه ورکوو مونږ تکلیف هیڅ نفس ته مگر په اندازه د توان (طاقت) د هغه

تفسیر: یعنی د خپل طاقت سره سم د دغو احکامو په غای راوړلو کښی کوښښ وکړئ او په هم دغو تاسی مکلف یئ، الله تعالی هیچا ته د ده له مقدوره زیات تکلیف نه ورکوی.

وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْبُدُوا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ ۝

او کله چه خبری کوئ تاسی (په کوم شی کېږي) نو حق (رېښتیا) ووايي اګر که وی (مقول له یا مقول عليه) خاوند د خپولی (هم)،

تفسیر: یعنی ښائی د هیچا قربت او محبت د انصاف او حق ویلو مانع ونه ګرځي.

وَبِعَهْدِ اللَّهِ أَوفُوا

او په عهد د الله وفا کوئ تاسی،

تفسیر: ښائی د الله تعالیٰ په اوامرو او نواهیو باندی په کلکی عقیدې سره عمل وکړئ! که د الله تعالیٰ په نامه نذر پر ځان ومنئ! یا قسم وخوړئ!، ښائی چه هغه پر ځای کړئ! ولی په دی شرط سره چه په کومی نامشروعی خبری نه وی.

ذَلِكَ وَصَّكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ۝ وَإِنَّ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيلِهِ

دا (دری امرونه یوه نهی) حکم کړی دی (الله) تاسی ته په هغه سره له پاره د دی چه پند واخلي تاسی! او (حکم کړی دی الله چه) په تحقیق دغه (د دی سورت ذکر شوی احکام) لاره زما ده برابره (جنت ته) نو متابعت وکړئ تاسی د دغی (لاری)، او مه کوئ متابعت د (نورو کپرو) لارو نو تار په تار به کړی (دغه متابعت) تاسی له لاری (سمی) د الله نه (چه د وحی اتباع او د برهان اقتفاء ده)،

تفسیر: یعنی د پورتنیو مذکوره احکامو تعميل او د الله تعالیٰ د عهد عملاً او اعتقاداً پوره کول، هم دغه سمه لاره (صراط المستقیم) ده، چه د هغی د طلب تلقین د (الفاتحه) په سورت کېږي په «اهدنا الصراط المستقیم» سره شوی دی، دغه لاره تاسی ته درښوولی شوی ده، اوس پر هغی سم برابر تلل ستاسی کار دی، هر څوک چه پرته (علاوه) له دی لاری تګ وکړی نو د الله تعالیٰ له لاری ځنی بی لاری او ګمراه کیږي.

تنبيه: له عبد الله بن عباس رضی الله تعالیٰ عنهما څخه روایت دی چه دغه دری مذکوره آیتونه چه په لسو احکامو مشتمل دی له محکماتو ځنی دی چه په هیڅ شریعت کېږي ئی نسخ نه ده راغلی.

ذٰلِكُمْ وَصَّيْكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٥٦﴾ ثُمَّ اَتَيْنَا مُوسٰى الْكِتٰبَ تَمَامًا عَلَى الَّذِىٓ
اَحْسَنَ وَتَفْصِيْلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ بِلِقَآءِ رَبِّهِمْ يُوْمِنُوْنَ ﴿١٥٧﴾

دا (اتباع د سمی لاری) حکم کړی دی (الله) تاسی ته په دی سره له پاره د
دی چه غځان وساتئ تاسی (له گمراهی نه). پس (له دی نه دا واورئ چه)
ورکړی ؤ مونږ موسیٰ ته کتاب (تورات) دپاره د تمام (پوره کولو د نعمت)
پر هغه چا باندی. چه نیکی کوی او (دپاره د بیان او) تفصیل د هر
(دینی) شی او (دپاره د) هدایت او رحمت دپاره د دی چه دوی په ملاقات د
رب خپل ایمان راوړی.

تفسیر: معلومیږی هغه احکام چه پاس له ﴿قُلْ تَعَالَوْا اَنْتُمْ وَمَنْ حَرَّمَ عَلَیْكُمْ﴾ څخه تر
دی غځایه پوری مونږ ته آورولی شوی دی، دغه همیشه جاری او گرد (تول) انبیاء علیهم السلام او
شرائع پری متفق وو، وروسته الله تعالیٰ پر موسیٰ علیه السلام تورات نازل کړ چه شرعی احکام
پکښی په زیات تفصیل سره مندرج وو د تورات له اعطاء څخه وروسته د هغی زمانی پر نیکی
کوونکو باندی الله تعالیٰ خپل نعمتونه پوره او کامل کړل، د هر یوه ضروری شی احکام ئی په
شرح او بسط سره بیان وفرمایل او د هدایت او رحمت وروڼه ئی مفتوح کړل تر څو خلق پری په
ښه شان سره وبوھیږی او پری عمل وکړی او له خپل الله تعالیٰ سره د ملاقات پوره یقین حاصل
کړی.

وَهٰذَا كِتٰبُنَا اَنْزَلْنٰهُ مُبٰرَكٌ وَفَاتِحَةٌ ۗ فَاَتَّبِعُوْهُ وَاتَّقُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُوْنَ ﴿١٥٨﴾

او دا (قرآن یو) کتاب دی چه نازل کړی دی مونږ هغه مبارک (برکتناک
دیر گټور) دی نو متابعت وکړئ تاسی د دغه (قرآن) او وویږیږئ (له عذابه
او غځان وساتئ له مخالفته ئی) له پاره د دی چه په تاسی رحمت وکړ شی.

تفسیر: یعنی تورات خو همغسې محترم کتاب ؤ چه ؤ، لیکن دا عظیم الشان قرآن خو داسی یو
مقدس او لوی کتاب دی چه پخپل روښان هدایت او ظاهری او باطنی حسن او جمال او کمال
سره ستاسی په مخ کښی ځلیدی د ده د محاسنو او فضائلو او کمالاتو په نسبت څه ولیکل شی.

د لمر دلیل پخپله لمر دی د پاک قرآن د ظاهری او باطني برکاتو او صوری او معنوی کمالاتو په نسبت بی اختیاره د هر چا له خولی څخه داسی د تعریف او ستاینی الفاظ راوځی:

(ډیری ښیګڼی (فایدی) لری، محمدی پاک قرآن، د زړو سبرور، د سترگو نور، معنی صورت ئی روښان)

اوس ښی او کښ ته د کتلو هیڅ ضرورت نه دی پاتی، که څوک غواړی چه د الله تعالی، له رحمت ځنی زیاته حصه او پوره برخه واخلی نو پر دغه آخری او مکمل کتاب باندی دی عمل وکړی! او له پاک الله ځنی دی وویریږی! او زیار (کوشش) دی وکاپړی! چه د دی کتاب د هیڅ یوی برخه څخه مخالفت ونه کړی.

اَنْ تَقُولُوا اِنَّمَا اُنْزِلَ الْكِتَابُ عَلٰى طَائِفَتَيْنِ مِنْ قَبْلِنَا وَاِنْ كُنَّا عَنْ دَرَسَتِهِمْ لَغَفْلِيْنَ ﴿٦٧﴾

(او نازل کړی ؤ مونږ دا کتاب لپاره د دی) چه و (نه) وایي (ای عربو په قیامت کښی) بیشکه خبره دا ده چه نازل کړی شوی ؤ کتاب پر دوو طائفو (یهودو او نصاری ؤ) پخوا له مونږه او بیشکه شان دا دی چه وو مونږ له لوستلو او لولولو د دوی څخه غافلان (ناپوهان چه زمونږ په ژبی نه ؤ).

تفسیر : یعنی د دی مبارک کتاب لوی قرآن له نزوله وروسته د عربو امیانو ته د داسی وینا موقع نه ده پاتی شوی چه هغه پخوانی آسمانی کتابونه چه د الله تعالی پر شرائعو مشتمل دی او پخوا له دی نه نازل شوی دی زمونږ له علم او پوهی سره سم په هغو دواړو فرقو یهودانو، نصرانیانو باندی نازل شوی دی چه هغه خلق ئی پخپلو منځونو کښی سره لولی او لولوی ئی او ځینو د هغو ترجمه په عربی سره هم کوله. مثلاً ورقه بن نوفل او نور له ډیری مودی راهیسی په دغه شوق، رغبت، فکر او اندیښنه کښی مشغول او لگیا وو چه عرب یهود کړی یا ئی نصرانی وگرځوی. مگر مونږ د دوی له هغو تعلیماتو، تدریساتو ښوونو او ویناو سره هیڅ علاقه او ارتباط نه درلود (لرلو)، بحث په دی کښی نه دی چه کوم شی چه یهودان او نصرانیان لولی او لولوی ئی تر کومی اندازی پوری پخپل اصلی سماوی صورت محفوظ پاتی دی بلکه یواځی مقصود هم دغومره دی چه د دی شرائعو او کتابونو اصلی مخاطبان فقط بنی اسرائیل ؤ اگر که د هغو د تعلیم ځینی اجزاء لکه د توحید او دینی اصولو دعوت د خپلی پراختیا او تعمیم په اثر له بنی اسرائیلو څخه ماسواء د نورو اقوامو په حق کښی هم عام شوی وی او سره له دی کوم شریعت او سماوی کتاب چه په مجموعی هیئت سره پر کوم خاص قوم د هغوی د مخصوصو فواندو لپاره نازل شوی وی، که د هغه له درس او تدریس سره نور اقوام خصوصاً عربو غوندی یو غیور او

ځان باندې ځانمننې قوم څه علاقه او اړه (مجبوري) ونه لري څه مستبعد نه دي، نو ځکه دوی ویلي شوی چه کوم آسماني کتاب او شریعت زمونږ په لوري نه دی راغلی، او مونږ له هغو شرايعو سره چه د بل کوم مخصوص قوم له پاره لیږلې شوی دی. دومره علاقه نه لرو نو بیا به مونږ د شرايعو پر ترک ولی ماخوږ کېږو! مگر نن دوی ته د داسې حیلو او پلمو (تدبیرونو) کولو موقع نه ده پاتې، د الله تعالیٰ حجت د ده د روښان کتاب د عمومي هدایت او رحمت باران مخصوصاً د دوی پر کورونو نازل کړی شوی دی، تر څو دوی پخپله هم تری رومي مستفید شي او بیا دا د الله تعالیٰ امانت او رحمت تمام سور تور زیر سپین نسلونو او تکمو او د مشرق، لمرخاته، مغرب، لمر پریواته، شمال، ښی، او جنوب، سهیل گردو (تولو) هستیدونکو ته په ډیر احتیاط او حفاظت سره ورسوي، ځکه چه دغه کتاب د کوم خاص قوم او ملک له پاره نه دی لیږلی شوی، او د ده مخاطب گرد (تول) جهان دی لکه چه د الله تعالیٰ په فضل او توفیق د عربو په وسیله د ملک العلام دغه آخری او عام پیغام د دنیا تولو ځایونو ته تبلیغ او اعلام شوی دی، والحمد لله علیٰ ذلک.

أَوْفُقُولُوا لَوْ أَنَّا نَزَّلَ عَلَيْنَا الْكِتَابَ لَكُنَّا أَهْدَىٰ مِنْهُمْ فَقَدْ جَاءَكُمْ بَيِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ

یا چه و (نه) وایی (ای عربو په قیامت کېږی) که وی مونږ چه نازل کړی شوی وی پر مونږ باندې کتاب (لکه چه په دوی نازل شوی دی) نو هرومرو (خامخا) وو به مونږ ښه لاره موندونکی له دوی نه نو په تحقیق راغلی دی تاسی ته حجت ښکاره (عربی قرآن) له رب ستاسی او هدایت او رحمت (له) جانب د الله ای مؤمنانو پس متابعت کوئ د ده

تفسیر: یعنی د پخوانیو امتونو د احوالو له اوریدلو څخه ښائی ستاسی په زړونو کېږی داسی یو هوس، ارمان، شوق، ذوق او ولوله پیدا شوی وی که پر مونږ باندې د الله تعالیٰ کتاب نازل شوی وی، نو مونږ به له نورو ځنی زیات عمل پری کاوه او نورو ته به مو د خپلو ښو اعمالو آثار ورښوول، نو ځکه تاسی ته له هغوی ځنی ډیر ښه کتاب درکړ شو. څو اوس په علم الشهود سره هم وگورو چه څوک ښه عمل پری کوی؟ او خپل محاسن ښوولی شی؟.

فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَصَدَفَ عَنْهَا سَجَذَى الَّذِينَ يَصْدِفُونَ عَنْ آيَاتِنَا سُوءَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يَصْدِفُونَ ﴿٨٤﴾

نو څوک دی زیات ظالم (یعنی نشته لوی ظالم) له هغه چا چه نسبت د دروغو کوی په آیتونو د الله او څنگ کوی (گرځی) له دی (آیتونو) ځنی، ژر به (مونږ) سزا ورکړو هغو کسانو ته چه څنگ کوی گرځی دوی له آیتونو زموږ څخه سخت عذاب په سبب د دی چه وو دوی چه څنگ به ئی کاوه (گرځیدل به له حق څخه).

تفسیر: اوس که وروسته د داسی روښان او بی مثاله کتاب له درتللو څخه څوک چه د ده آیتونو ته د دروغو نسبت وکړی یا ئی له قبلولو ځنی غاړه وغړوی یا د نورو مخه ونیسی چه پری ایمان رانه وړی نو له ده ځنی لوی ظالم به بل نه وی.

تنبیه : د ﴿وَصَدَقَ عَمَّا﴾ دوه معناګانی له اسلافو ځنی منقولی دی «امتناع» او «اعراض» دلته مغفور شیخ الهند د «اعراض» معنی غوره کړی ده.

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ رَبُّكَ أَوْ يَأْتِيَ
بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ يَوْمَ يَأْتِي بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ لَا يَنْفَعُ نَفْسًا
إِيمَانُهَا لَمْ تَكُنْ آمَنَتْ مِنْ قَبْلُ أَوْ كَسَبَتْ فِي إِيمَانِهَا خَيْرًا قُلْ
انْتَظِرُوا إِنَّا مُنْتَظِرُونَ ﴿١٥٥﴾

نه کوی انتظار دوی (د هیڅ شی) مګر د دی چه راشی دوی ته ملائکی (پریښتی د موت یا د عذاب) یا راشی (عذاب د) رب ستا یا راشی ځینی دلائل (د قدرت) د رب ستا (چه علامی د قیامت دی): په هغه ورځ کښی چه راشی ځینی دلائل د (قدرت) د رب ستا نه به رسوی فائده (نفع) هیڅ نفس ته ایمان راوړل د ده چه نه وی دا نفس چه ایمان ئی راوړی وی پخوا (له دی نه) یا (نه وی) چه کسب ئی کړی وی په ایمان خپل کښی څه خیر (نیکي)، ووايه (ای محمده! دوی ته) چه انتظار کوئ تاسی بیشکه مونږ هم انتظار کوونکی یو.

تفسیر : یعنی د الله تعالی له لوری د هدایت معین حد پوره شو، انبیاء علیهم السلام مبعوث او شرائع نازل شول او آسمانی کتابونه راښکته شول: تر دی چه د پاک الله وروستنی کتاب هم راغی

نو بیا هم ئی دوی نه قبلوی نو بئائی چه دوی دی خبری ته سترگی په لاری ناست وی چه پخپله پاک الله یا پرېستی راشی، یا د قدرت کومه لویه علامه (لکه قیامت یا کوم بل لوی دلیل) ښکاره شی. نو باید پوه شی چه د قیامت له علائمو څخه یوه علامه دا هم ده چه د هغه له ظهور نه وروسته نه د کافر ایمان راوړل او نه د عاصی توبه کول معتبر دی. د صحیحینو احادیث دا راښیې چه دغه علامه د مغرب له لوری د لمر ختل دی یعنی کله چه د پاک الله اراده د دنیا په ختمولو باندی وشی او د موجوده عالم نظام سره ګډوډ او ویجاړ کړ شی نو د موجوده طبیعی قوانینو په خلاف به ډیر عظیم الشان خوارق او لوئی بی مثال او بی ساری پېښی واقع شی چه د هغو له جملی نه یوه دا ده چه لمر به د مشرق په ځای له مغربه راڅرګند شی، غالباً له دی مقبولی حرکت او قهقری رجعت څخه به په دغه لوری اشاره مقصود وی چه د هغو قدرتی قوانینو او طبیعی نوامیسو (چه د دنیا په پخوانی نظم او نسق کېښی سره بوخت او لګیا وو) میعاد ختم شوی دی او د «شمسی نظام» د ګډوډ او لاندی باندی کیدلو وخت رارسیدلی دی، ګواکي له هغه وخت راهیسی د «عالم الکبیر» یعنی د دنیا د څنګدن او نزعی وخت شروع کیږی، او همغسې چه «عالم الصغیر» یعنی د انسان د څنګدن په وخت کېښی ایمان او توبه نه قبلوی څکه چه هغه توبه چه فی الحقیقت واقعی او اختیاری توبه نه وی. هم داسی د «مغرب له خوا د لمر له ختلولو» څخه وروسته به د ګرد (تول) عالم په حق کېښی هم دغه حکم وی چه د هیچا ایمان او توبه به معتبره نه وی، په ځینو روایاتو کېښی د «طلوع الشمس من مغربها» سره ځینی نوری علامی هم بیانی شوی دی مثلاً «خروج الدجال خروج الدابة» او نور. د دی روایاتو څخه داسی مطلب څرګندیږی: کله چه د دغو علائمو ګرده (توله) مجموعه متحققه شی او دغه هلته کیدی شی چه «طلوع الشمس من المغرب» هم متحقق شی نو د تویی ور تړل کیږی او بیل بیل پر هره علامه باندی دا حکم نه دی متفرع. زموږ د زمانی ځینو ملحدانو چه هری یوی فوق العاده واقعی ته د استعاری په رنگ ورکولو سره عادی دی دوی د «طلوع الشمس من المغرب» د استعاری جوړولو په فکر کېښی هم دی. غالباً د دوی په فکر کېښی به د قیامت راتګ هم تش یو ډول (طریقه) استعاره وی. (العیاذ بالله!)

تنبیه : دا چه فرمائی «راشی پرېستی یا راشی رب ستا» د دی تفسیر په دویم جزء د بقره په (۲۱۰) آیت (۲۵) رکوع کېښی د ﴿هَلْ يُظْهَرُونَ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَهُمُ اللَّهُ فِي ظُلُلٍ مِّنَ الْغَمَامِ﴾ الآية - کېښی تیر شوی دی، هلته دی ولوستل شی! او د ﴿أَوْ كَسِبَتْ فِي أِيمَانِهِمْ خِيراً﴾ د جملی عطف پر ﴿أَمَنَّا مِنْ قَبْلُ﴾ دی. او د عبارت تقدیر د ابن المنیر رحمة الله علیه او نورو محققینو رحمهم الله په نزد داسی دی:

«لا ينفع نفساً إيمانها أو كسبها خيراً لم تكن أمنت من قبل أو لم تكن كسبت في إيمانها خيراً» یعنی هغه چه لا له پخوا ئی ایمان نه وی راوړی په هغه وخت کېښی به ئی ایمان نه نافع کیږی او هغه چه لا له پخوا ئی د خیر کسب نه وی کړی، د ده د خیر کسب به نافع نه وی یعنی توبه ئی نه قبلویږی.

إِنَّ الَّذِينَ فَزَعُوا مِنْهُمْ وَكَانُوا شَيْعًا لَسْتَ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ
إِلَى اللَّهِ ثُمَّ يَنْبِئُهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿۵۹﴾

بیشکه هغه کسان چه تار په تار کړی ئی دی دین خپل (چه ځینی ئی منی او ځینی ئی نه منی) او شول دوی فرقی فرقی نه ئی ته له دوی نه په هیڅ شی کینی (یعنی هیڅ تعرض ورته مه کوه!)، بیشکه هم دا خبره ده چه امر (کار) د دوی (سپارلی شوی دی) الله ته بیا به خبر کړی (الله) دوی په هغه چه وو دوی چه کول بی ئی.

تفسیر: په پخوانی رکوع کینی ئی له ﴿قُلْ تَعَالَوْا أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبِّي عَلَيْكُمْ﴾ الآية - څخه دیر احکام بیان او ارشاد کړل: ﴿وَأَنَّ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ فَاتَّبِعُوا وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيلِهِ﴾ یعنی صراط المستقیم د دین سمه لاره همیشه هم دغه یوه لاره ده، که څوک له هغی سمی لاری څخه وښوئېږی نو د گمراهی لاری دیری دی، ټول انبیاء او مرسلین علیهم السلام د اصولو له حیثه پر هغی یوی لاری تللی دی او خلقو (وگړو) ته ئی دعوت (بلنه) کړی ده ﴿شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَطَىٰ بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَىٰ وَعِيسَىٰ أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ﴾ (جزء د الشوری (۱۳) آیت (۲) رکوع) د دین په اصولو کینی دوی یو له بل سره هیڅ تفريق نه لری، د زمان او مکان او خارجي احوالو له اختلافه هغه تفاوت چه په شرعی فروعو کینی شوی دی هغه تفرق نه دی بلکه د یوه واحد او مشترک مقصد د وصول له پاره د هر وخت سره مناسب په رنگ کینی د ذرائعو تنوع ده. له هغه دین سره چه پخوانیو انبیاء علیهم السلام راوړی و د موسی علیه السلام کتاب هم مخالفت نه دی کړی بلکه تورات د هغه د تکمیل او تفصیل په مقصد نازل شوی دی له گردو (ټولو) ځنی په آخر کینی قرآن کریم نازل شو چه د ټولو پخوانیو کتابونو متمم او مصدق او د هر راز (قسم) علومو او معارفو محافظ او معلم دی. ضمناً ئی له دی کتابونو ځنی د اعراض کوونکو حال بیان کړ، او په ﴿إِنَّ الَّذِينَ فَزَعُوا مِنْهُمْ﴾ سره ئی بیا اصل مطلب ته رجوع وکړه، یعنی د الهی دین لاره (صراط المستقیم) یوه ده. هغه کسان چه د دین په اصل کینی تفرقه پیدا کوی، او په خپل سر بیلې بیلې لاری راباسی، او د گوند (دله) او گوند بازی (دله بازی) په بلا آخته کېږی، که دوی یهودیان وی یا نصرانیان یا هغه د اسلام مدعیان چه په مستقبل کینی د دینی عقائدو د غادر څیړوونکی دی، له دغو خلقو سره ستاسی هیڅ غرض او کار نشته. دا گړد (ټول) په ﴿تَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيلِهِ﴾ کینی داخل دی تاسی له دوی ځنی د برائت او بیزاری اعلان وکړئ، او د پاک الله په همغسۍ سمی صافی لاری (صراط المستقیم)

باندی تینگ رهی (روان) اوسع! او د هغوی عاقبت او انجام پاک الله ته وسپارئ! الله تعالیٰ به په دنیا یا په آخرت کښی دوی ته د هغوی د اختلاف او انشقاق نتائج ورڅرگند کړی. (چه انتقام تری آخلی په دنیا کښی او که آخرت ته ئی پریږدی او که تویه پری باسی) حضرت شاه صاحب د «فرقوا دینهم» په توضیح کښی فرمائی «هغه» خبری چه د باور کولو دی (لکه د دین اصول) نه ښائی چه په هغی کښی فرق وکړ شی! او هغه چه د کولو دی (لکه د دین فروع) که د هغوی طریقې متعددی وی نو بدی نه دی

مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ امثالِهَا وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى
الْأَمثالُهَا وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٧﴾

هر هغه چه راتله ئی وکړه په یوه نیکی نو ده ته ده (جزا د) لسو (نیکیو په) مثل د هغی (نیکی) او هر هغه څوک چه راتله ئی وکړه په بدی نو سزا نشی ورکولی (ده ته) مگر په مثل د همغی (بدی) او په دوی به ظلم ونه کړی شی (په تنقیص د ثواب یا په ترؤید د عقاب)

تفسیر : په ﴿ثُمَّ يُعْطِيهِمْ بِأَمْثَلِ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ کښی د دوی د شنیعو اعمالو په مجازاتو تنبیه شوی ده او د هر نیک او بد د عمومی مجازاتو قانون ئی هم ورسره راښوولی دی چه د نیکی بدل لږ تر لږه لس چنده او د بدی بدل زیات له زیاته سم له هغه سره دی، یعنی هر هغه څوک چه یوه نیکی وکړی نو لږ تر لږه به د همغی نیکی په شان د لسو نیکیو ثواب ئی ور په برخه شی او زائد ثواب ئی حد او اندازه نه لری ﴿وَاللَّهُ يُضَاعِفُ لِمَنْ يَشَاءُ﴾ او هغه چه د یوی بدی مرتکب شی، نو د همغی بدی له پاره کومه سزا چه مقرر ده پر هغی به زیادت ونه شی، هو! د تخفیف یا د بیخی معافیدلو امید او توقع ئی شته. او پاک الله مختار دی بیا چیری چه رحمت دومره دیر وی نو هلته له سره د ظلم امکان نشته.

قُلْ إِنِّي هَدَانِي رَبِّي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ دِينًا قِمَامًا مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ
حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٧١﴾

ووايه (ای محمده! دغو متفرقانو ته) بیشکه زه هدایت (ښوونه) کړی ده ماته رب زما لاری سمی برابری ته دین صحیح برابر، ملت (دین) د ابراهیم حال

دا چه حنیف ؤ (مائل ؤ له باطله حق ته او د واحد الله خالص بنده ؤ) او نه ؤ له مشرکانو (لکه چه مشرکان وائی).

تفسیر : یعنی تاسی په دین کښی خومره لاری چه غواړئ، جوړی ئی کړئ!، او غومره معبودان چه دروئ، وئی دروئ!، ماته خو زما پاک الله: صراط المستقیم برابره لاره راښوولی ده او هغه د خالص توحید او کامل تفویض او توکل داسی سمه صافه لاره ده چه پری لوی موحد او د پیغمبرانو لوی پلار ابراهیم خلیل الله په ډیر قوت او خلوصیت سره تللی دی، چه د ده نوم نن هم په ټولو عربو او گردو (ټولو) سماوی ادیانو کښی په ډیر عظمت او احترام سره یادیدی.

قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٨٧﴾ لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ ﴿٨٨﴾

ووايه (ای محمده) دوی ته بیشکه لمونځ زما او قربانی زما او (طاعتونه د) ژوندون زما او مرگ زما (پر صالح عمل) خاص الله لره دی چه رب (پالونکی) د ټولو عالمیانو (د جهان) دی نشته هیڅ شریک ده لره (په دغو تیرو عبادتونو کښی) او په هم دی (توحید) امر (حکم) کړی شوی دی ماته او زه اول د مسلمانانو (الله ته غاړی ایښودونکو) څخه یم.

تفسیر : په دی آیت کښی د توحید او د تفویض د خورا (ډیر) لوړ مقام سراغ او پته ورکړی شوی ده، چه پر هغه زمونږ سردار او بادار محمد مصطفیٰ صلی الله علیه و آله وسلم فائز او کامیاب شوی دی، د لمانځه او د قربانی له ذکره په خصوصیت سره د هغو مشرکانو تردید بالتصریح وشو چه بدنی عبادت او قربانی به ئی د غیر الله په نامه کوله. ټول مفسرین د ﴿وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ﴾ مطلب داسی آخلی چه د دی محمدی امت په اعتبار دوی له اول المسلمین ځنی دی. لیکن د «جامع ترمذی» د دی حدیث په مطابق: «كنت نبيا و آدم بين الروح والجسد» محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم اول الانبياء دی، نو د ده په اول المسلمین توب کښی څه شبهه کیدی شی؟ بلکه نشی کیدی. (برسیره پر دی ممکن دی چه دلته زمانی اولیت نه وی مراد، بلکه رتبی تقدم مراد وی. یعنی زه د گرد (ټول) جهان د فرمانبردارانو په صف کښی اول لمبر او له گردو (ټولو) ځنی وړاندی یم. ښائی چه محقق شیخ الهند رحمة الله علیه پخپلی ترجمی کښی د «زه له گردو (ټولو) ځنی پخوانی فرمانبردار یم» په ځای «له گردو (ټولو) ځنی اول فرمانبردار یم» په لیکلو سره په هم دی لوری اشاره فرمایلی وی، ځکه چه د محاورې په اعتبار له دی تعبیر ځنی رتبی اولیت ډیر ښه څرگندیږی. والله اعلم.

قُلْ اَغَيْرَ اللّٰهِ اَبْغَىٰ رَبًّا وَّهَوْ رَبُّ كُلِّ شَيْءٍ

ووايه (ای محمده! دوی ته) آیا بی له الله غواړم زه بل رب (پالونکی؟ بلکه نه ئی غواړم) حال دا چه هم دی رب د هر شخیز دی،

تفسیر: پخوا د توحید فی الالهیت ذکر ؤ، اوس د توحید فی الربوبیت تصریح فرمائی. یعنی هم داسی چه معبود ماسوا له ده بل خوک نه دی، مستعان هم بل هیشوک نشی کیدی، ځکه چه استعانت پر عام ربوبیت باندی متفرع دی ﴿اِنَّكَ تَعْبُدُ اِلٰهًا كَسْتَعْبُدُ﴾ د الفاتحه د سورت (۴) آیت.

وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ اِلَّا عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ اُخْرٰى ثُمَّ اِلٰىٰ رَبِّكُمْ مَّرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيْهِ تَخْتَلِفُوْنَ ﴿۱۴۶﴾

او کسب نه کوی (د بدی) هیش یو نفس مگر (ضرر ئی دی) پر (ذمه د) ده، او نه باروی هیش نفس گنهکار گناه د بل نفس (بلکه هر خوک خپل بار وړی)، بیا خاص طرف د رب ستاسی ته بیرته ورتلل ستاسی دی (په قیامت کښی) نو خبر به کړی تاسی په هغه شی چه وئ تاسی چه په هغه کښی به مو اختلاف کاوه (په دنیا کښی په دینی امورو کښی).

تفسیر: کفارو له مسلمانانو سره په توحید او نورو امورو کښی جگری کولی، او ویل به ئی چه راشی د توحید لاره پرېږدئ او زمونږ د شرک په لاری رادرومغ که په دی کښی په تاسی باندی څه گناه راشی هغه دی زمونږ په غاړه وی. ﴿وَقَالَ الَّذِیْنَ كَفَرُوا لِلَّذِیْنَ اٰمَنُوا اتَّبِعُوا سَبِیْلَنَا

وَلَعَجِلْ عَلَیْكُمْ وَمَا نَحْمِلُ مِنْ شَيْءٍ اِلَّا مِنْ حَتَمٍ لِّذٰلِکُمْ﴾ (۲۰) جزء

د العنکبوت (۱۲) آیت (۱) رکوع دلته د هغه ځواب ورکړی شوی دی چه د هر چا گناه د ده پخپله غاړه ده، یو د بل د گناه ذمه واری نشی کولی او نه د بل بار وړی شی، باقی ستاسی دا جگری او اختلافونه کله چه د الله تعالیٰ په حضور کښی وړاندی شی گرد (تول) سره فیصله کیږی (او هلته به غالب او مغلوب (وړ- پر) درېکارېږی) دا دنیا د فیصلی ځای نه دی. بلکه د امتحان او ازموینت کور دی. لکه چه په پخوانی آیت کښی ئی خبر راکړ.

وَهُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ الْأَرْضِ وَرَفَعَ بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِّيَبْلُوكُمْ
فِي مَا آتَاكُمْ إِنَّ رَبَّكَ سَرِيعُ الْعِقَابِ ۖ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ٤٠

او دغه (الله) هغه ذات دی چه گرځولی یی ییغ تاسی خلیفگان د ځمکی او پورته کړی ئی دی ځینی ستاسی د پاسه د ځینو (نورو په) درجو مرتبو کښی د دی د پاره چه وازمویی تاسی په هغو (حکمونو) کښی چه درکړی ئی دی تاسی ته، بیشکه رب ستا ډیر ژر دی عذاب (د ده پر هغه چا چه اراده وفرمائی) او بیشکه الله خامخا ښه ښیونکی دی (د شاګرینو) ډیر رحم والا (په شکر کوونکو د اجر او ثواب په انعام سره).

تفسیر : یعنی الله تعالیٰ تاسی په ځمکه کښی خپل خلیفه ګان او نایبان درولی ییغ تر څو تاسی د ده له درکړو اختیاراتو څخه څرنګه کار اخلئ؟ او په څه ډول (طریقه) حاکمانه تصرفات اجراء کوئ؟ یا ئی تاسی یو له بله نایبان او وکیلان گرځولی ییغ چه یو قوم ځی او بل قوم د هغه په ځای کښی.

(وَرَفَعَ) : او پورته کړی ئی دی ځینی ستاسی د پاسه د ځینو نورو په درجو مرتبو کښی) یعنی ستاسی تر منځ ئی بی حده تفاوت او د مدارجو فرق کړی دی، لکه چه په شکلونو، صورتونو، رنگونو، لهجو، اخلاقو ملکاتو. محاسنو. مزایاو. رزقونو، دولتونو، عزتونو، مرتبو او نورو صفاتو او ممیزاتو او خصلتونو کښی د انسانی افرادو په منځ کښی بیسماره درجی شته (چه څوک ئی عالمان کړل، څوک ئی جاهلان، څوک ئی بادشاهان کړل، څوک ئی غریبان، څوک ئی ماره کړل، څوک ئی ووی).

(لِّيَبْلُوكُمْ) : د دی دپاره چه وازموئی تاسی په هغه (حکم) کښی چه درکړی ئی دی تاسی ته یعنی چه درښکاره شی په داسی حالاتو کښی کوم یو تر کومه ځایه پوری د الله تعالیٰ حکم منی او وازموئی تاسی په هر هغه شی کښی چه درکړی ئی دی تاسی ته لکه مال او جاه چه معلوم او بیل شی شاګر له صابره ابن کثیر رحمه الله علیه له ﴿فِي مَا آتَاكُمْ﴾ ځنی هغه مختلفي درجی او احوال مرادوی چه الله تعالیٰ حسب الاستعداد او لیاقت په انسانانو کښی ایښی دی. په دی تقدیر به د ازموینی حاصل داسی کیږی، مثلاً غنی د خپلی غناء په حالت کښی تر کومه ځایه پوری شکر باسی؟ او فقیر د فقر په حالات کښی تر کومی اندازی د صبر ثبوت راڅرګندوی؟ وفس علیه البواقی)

په هر حال هغه چه په دغه ازموښت كښې بيخي نالايق ثابت شى، حق تعالى د ده په حق كښې «سريع العقاب» دى، او هر چا چه لږ قصور كړى وي د هغه په حق كښې «غفور» دى او هر چا چه خپلې وظيفې پوره سر ته رسولې وي د هغه په حق كښې «رحيم» دى.

(تمت سورة الانعام بعون الله الملك العلام)
(و نطلب منه فى الدنيا حسن الاقدام و فى العقباء حسن الاكرام)

(سورة «الاعراف» مكية الامن آية (۱۶۳) الى غاية آية (۱۷۰) فمدنية وهى (۲۰۶) آيات و (۲۴) ركوعا عدد تلاوتها «(۷)» (وعدد نزولها (۳۹) نزلت بعد «ص»)
(د «الاعراف» سورت مكى دى پرته (علاوه) له ((۱۶۳) تر (۱۷۰) آيت پورې چه مدنى دى.)
((۲۰۶) آيتونه (۲۴) ركوع لري)
په تلاوت كښې (۷) او په نزول كښې (۳۹) سورت دى)
(د «ص» له سورت څخه وروسته نازل شوى دى)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

شروع كوم په نامه د الله چه دير زيات مهربان پوره رحم لرونكى دى

الْمَصِّ ۱ كُتِبَ إِلَيْكَ فَلَا يَكُنْ فِي صَدْرِكَ حَرَجٌ مِّنْهُ

(دا) كتاب دى چه نازل كړى (ليږلى) شوى دى تاته (اى محمده!) نو نه دى وى په سينه ستا كښې تنگى (د رسولو) د ده (چه له اولو به ئى څوك نه منى)

تفسير : ابن عباس رضى الله تعالى عنه د «حرج» معنى په شك سره كړى ده، گواكى ﴿فَلَا يَكُنْ فِي صَدْرِكَ حَرَجٌ﴾ به له ﴿فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ﴾ سره يوه معنى ولري. رسول الله چه الله تعالى خپل كتاب پرې نازل فرمايلى دى د ده له شانه څخه لري ده چه د هغه د احكامو او اخبارو په نسبت لږ څه انديښنه يا شك او شبهه د ده په زړه كښې لاره ومومى نورو مفسرينو دغه الفاظ پر خپلې ظاهري معنى گانو باندې پريښى دى لكه چه محقق شيخ الهند رحمة الله عليه هم دغه اختيار كړى ده. يعنى هغه ته (چه له گردو (تولو) خلاص شو غنى غوره شوى، او كتاب الله پرې نازل شوى دى) وړ (مستحق) او لائق نه دى چه د احكامانو او معاندانو له طعنو، بدو او

چتی (فضول) سوالانو غنی متأثر شی او د دی کتاب د تبلیغ له کومی برخی غنی منقبض او زړه تنگی شی، ﴿فَلَمَّا تَرَ لِبَعْضِ مَا يُوعَى إِلَيْكَ وَصَاوِيَّ بِهِ صَدْرُكَ أَنْ يَقُولُوا لَوْلَا

أُنزِلَ عَلَيْهِ كُتُبًا مَعَهُ مَلَكٌ إِمَّا أَنْتَ تَذِيرُهُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ﴾ (۱۲)

جزء د هود (۱۲) آیت (۲) رکوع) که په فرض محال سره پخپله د رسول صلی الله علیه وسلم په زړه کښی د ده د کتاب او د هغه د مستقبل په نسبت په نهایت وثوق او انشراح سره قلبی اطمینان حاصل نه وی نو دی به خپله د انذار او تذکیر فریضه په کوم قوت او جرئت سره اداء کړی؟.

لِتُذَرِّبَهُ وَذِكْرُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۵﴾

له پاره د دی چه وویروی (ته ای محمده!) په دغه (کتاب) سره (کفار له جهنم څخه) او (له پاره د دی چه پند ورکړی پری) په پند ورکولو سره مومنانو ته (یا دا قرآن پند دی له پاره د مومنانو).

تفسیر : یعنی د کتاب له نزوله دا غرض دی چه تاسی مگردی (تولی) دنیا ته د دوی له مستقبل او د بدی له انجام غنی خبر ورکړئ، او دغه د مومنانو په حق کښی په خاص طور سره د یوی مؤثری وینا او پند په شان ثابت شی.

اتَّبِعُوا مَا أُنزِلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءَ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ ﴿۳﴾

متابعیت کوئ (ای مکلفانو!) د هغه شی چه نازل کړی (لیږلی) شوی دی تاسی ته له (جانبه د) رب ستاسی او مه متابعت کوئ تاسی بی له الله د (نورو) دوستانو (خپلو چه شیاطین دی)، لږ شانی پند اخلئ تاسی.

تفسیر : ﴿قَلِيلًا﴾ مفعول مقدم دی د ﴿تَذَكَّرُونَ﴾ او ﴿مَّا﴾ (زائده ده)، انسان که د حق تعالی د لوی تربیت په برکت د خپل ابتدا او انتها، او د طاعت او معصیت پر نتایجو په پوره ډول (طریقه) فکر او دقت وکړی نو هیچیري به داسی جرئت ونه کړی چه د خپل کریم پروردگار نازل شوی هدايات پریږدی او د شیاطین الاتس والجن په رفاقت خوښی او د دوی متابعت وکړی له تیرو اقوامو غنی د هغو کسانو چه د الله تعالی د کتابونو او د رسولانو په مقابل کښی یی داسی رویه غوره کړی وه او هغوی ته کومی دنیوی سزا وی چه ورکړی شوی دی، وروسته راځی.

وَكَمْ مِنْ قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا فَجَاءَهَا بَأْسُنَا بَيَاتًا أَوْ هُمْ قَائِلُونَ ﴿٥٦﴾
 دَعَوْهُمْ إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا إِلَّا أَنْ قَالُوا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٥٧﴾

او دیر له (اوسیدونکو د) قریو (د کفارو او فجارو) غنی هلاک کړی دی
 مونږ دوی نو رابه غی (اهل د) هغو ته عذاب زمونږ حال دا چه دوی اوده
 (غافل) به وو د شپې (لکه قوم د لوط) یا اوده (غافل) به وو په غرمه کېښی
 (لکه قوم د شعيب) نو نه به وه وینا د دوی کله چه رابه غی دوی ته عذاب
 زمونږ مگر دا چه ویل به دوی بیشکه چه مونږ وو مونږ ظالمان (پخپلو ځانونو
 چه د رسولانو تکذیب مو کاوه).

تفسیر : یعنی کله چه د دوی ظلم او عدوان، کفر او عصیان له حده تیر شو، نو په دنیوی
 لذاتو او شهواتو کېښی آخته او غرق او د الله تعالیٰ له عذابه بالکل بی فکره او د استراحت
 اخیستلو په مزو کېښی دوب شول. چه ناڅاپه زمونږ عذاب پری نازل شو بیا نو له دوی غنی په
 دی دهشتناکی منظری او هلاک کوونکی ننداری او اله گوله کېښی گردی (تولی) لوی او
 ځانمنی (لوی) او تکبر هیر شول او له هر لوری د ﴿إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ﴾ چیغه پورته او پرته
 (علاوه) له زاری ننوتی او ژړا او انگولا ځینې بل هیڅ شی به نه آوریډل کیږی. گواکی په دغه
 وخت کېښی دوی ته واضح او څرگندیږی او دوی پخپله اقرار کوی چه پاک الله په هیجا باندی ظلم
 نه کوی مونږ پخپله پر خپلو ځانونو ظلم کړی دی.

تنبیه : د ﴿فَجَاءَهَا بَأْسُنَا﴾ (ف) په نسبت د مفسرینو څو اقواله دی. غالباً محقق شیخ الهند
 رحمة الله علیه هغه د ﴿أَهْلَكْنَاهَا﴾ تفسیر او تفصیل مقرر کړی دی. لکه چه ویلی شی «توضاً»
 ففصل وجهه و ذراعیه» هغه سری اودس وکړ نو ئی ووینځل خپل مخ او دواړه لاسونه او نور
 اعضاء په دی مثال کېښی د مخ او لاسونو وینځل، د اودس کولو تفصیل او تفسیر دی. هم داسی
 دلته د هلاک کولو د تفسیر او تفصیل کیفیت په عذاب سره بیان کړ شو، والله اعلم عامو
 مفسرینو د دی آیت ترجمه داسی کړی ده او دیر دی له اوسیدونکو د کلیو د کفارو او فجارو
 چه هلاک کړی دی مونږ یعنی چه اراده کړی وه مونږ د هلاکولو د دوی پس راغلی دی اهل د
 هغه ښار ته عذاب زمونږ د شپې چه وخت د غفلت او خوب دی یا به دوی د غرمی په خوب اوده
 وو چه وخت د ارام او راحت دی او عذاب پکښی دیر سخت دی.

فَلَنَسْأَلَنَّ الَّذِينَ أُرْسِلَ إِلَيْهِمْ وَلَنَسْأَلَنَّ الْمُرْسَلِينَ ﴿٥٨﴾

نو خامخا ویه پوښتو (په قیامت کېښی) هر ورو (خامخا) هغه (امتونه) چه لیږلی شوی دی دوی ته (رسولان چه څه اجابت ئی کړی) او خامخا ویه پوښتو هر ورو (خامخا) رسولان (هم له اداء د رسالت او له ابلاغه د احکام او د دی چه ستاسی امتونو څرنگه اجابت وکړ؟)

تفسیر : له هغو امتونو څخه چه پیغمبران پکښی مبعوث ورلیږلی شوی دی پوښتنه کیږی. ﴿مَّا أَجَبْتُمُ الْمُرْسَلِينَ﴾ تاسی زمونږ د مرسلانو بلنه تر کوم ځای پوری منلی ده؟ او له مرسلانو څخه پوښتنه کیږی چه ﴿مَّا أَجَبْتُمُ﴾ تاسی د امت له لوری څه ځواب درکړی شوی و؟.

فَلَنَقْصَنَّ عَلَيْهِمْ بِعِلْمٍ وَمَا كُنَّا غَائِبِينَ ﴿٥٠﴾

نو خامخا بیان به کړو مونږ هر ورو (خامخا) (احوال د هغوی) دوی ته په علم سره او نه یو مونږ غائبان (له اعمالو د دوی بلکه عالمان او حاضران یو).

تفسیر : یعنی ستاسی هیڅ یو لوی او وړوکی ډیر او لږ عملونه یا ظاهری او باطنی احوال زمونږ له علمه غائب نه دی مونږ بی د نورو له وسیلې له یوی یوی ذری خبردار یو له خپل ازلی محیط علم سره سم گرد (تول) پخوانی او وروستنی احوال او افعال په ښکاره ډول (طریقه) تاسی ته مخامخ کیښودی شو. هغه اعمالنامی چه د ملائکو له خوا لیکلی شوی دی د یوه ویښته په اندازه هم له علم الله څخه نشی مخالفی کیدی او د هغو په وسیله اطلاع ورکول یوازی د ضابطی مراعات او د حکومتی نظام مظاهره ده. که نه الله تعالی پخپل علم کښی معاذ الله دغو ذرائعو ته له سره نه محتاجیږی.

وَالْوَزْنُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥١﴾ وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَظْلُمُونَ ﴿٥٢﴾

او تول (د عملونو) په دغی ورځی کښی حق (او برابر) دی (دپاره د قطع د عذر) نو د هر چا چه درانه وختل تولونه (یا تللی شوی نیک عملونه) د ده نو دغه کسان هم دوی دی په مراد رسیدلی (بریالی) او د هر چا چه سپک وختل تولونه (یا تلل شوی بد عملونه) د ده (یعنی له نظره ولوید) نو دغه

کسان هغه دی چه زیان رسولی دی دوی نفسونو (ځانونو) خپلو ته (په رسولو بی اور ته) په سبب د هغه چه وو دوی چه په آیتونو زمونږ به ئی ظلم (او تری انکار به یی) کاوه .

تفسیر : د قیامت په ورځ کښی د گردو (تولو) خلقو اعمال وزن کیږی. هغه کسان چه قلبی اعمال او د جوارحو افعال ئی درانه وی دوی به بریالی (بامراده) وی او د هر چا وزن چه سپک شی دی به په خساره کښی پاتی وی. حضرت شاه صاحب فرمائی: «د هر چا عمل له وزن سره موافق لیکل کیږی. که یو کار له اخلاص او محبت او شرعی احکامو سره موافق او سم وکړی شی او پخپل وخت کښی اداء کړ شی نو د هغه وزن به زیاتیږی او که همغه عمل په ریا او ریب ځان بودانی یا له حکمه ځنی چپ یا ئی پخپل وخت کښی کړی نه وی نو وزن ئی کمیږی. په آخرت کښی هغه کاغذونه تللی کیږی (چه پر هغو د انسانانو اعمال او احوال قید او ضبط وی) نو که حسنه اعمال درانه وختل نو له سیئاتو څخه ئی تیریږی او که حسنات ئی سپک وختل نو بیا نیول کیږی.

د ځینو علماؤ خیال دا دی : «اعمال چه نن اعراض دی، هلته به داعیانو په صورت مجسد، او هم دغه اعمال بالذات تلل کیږی ویل کیږی چه زمونږ اعمال خو داسی غیر قادر الذات اعراض دی چه د هغوی هر جزء سم له وقوعه سره متصلاً معلوم کیږی نو بیا به د دوی تولیدل، او تلل کیدل څه معنی لری؟»

زه وایم چه نن ورځ په «گراموفون» کښی چه دغه ډیری لونی او اوږدی ویناوې قید او ضبطیږی، آیا دغه تقاریر له اعراضو ځنی نه دی؟ چه د هغه یو حرف زمونږ له ژبی هلته اداء کیږی چه پخوانی حرف ئی لا له پخوا زمونږ له ژبی څخه وتلی او فناء شوی وی، نو بیا د دغه تقریر کرده (توله) مجموعه په څه ډول (طریقه) سره په «گراموفون» کښی سره تولیدیږی؟ او تل ساتله کیږی؟ له دی نه وپوهیږئ، هغه پاک الله چه د گراموفون د موجد هم موجد دی، د ده له قدرت دا خبره هیڅ لری نه ده چه د گردو (تولو) انسانانو د اعمالو یو یو پوره او مکمل ریکارډ تیار کیږدی چه په کښی گرد (تول) وړوکی او لوی شیان محفوظ او ساتلی او د تل لپاره مضبوط او حاضر وی، او یوه وړوکی ذره او بشرکی او خاشه هم تری پاتی نشی. هو! د دوی د اعمالو وزن کیدل د نصوصو له مخی مونږ ته دومره راڅرگند شوی دی چه وزن له داسی یو میزان (تلی) سره کیږی چه پکښی کفتین (پلی) او شاهین (ډندی) او لسان (موتی) او نور شته، لیکن د دغه میزان، او تلی دا دواړه کفتین به څه نوعیت او کیفیت لری؟ او د هغو د تول معلومولو طریقه او اصول به څرنگه وی؟ د داسی خبری احاطه کول زمونږ د عقولو او افهامو له اندازی څخه لری دی، او زمونږ پوهه ورته نشی رسیدلی نو ځکه د هغو په پوهیدلو سره مونږ نه یو مکلف کړی شوی. بلکه یو میزان لا څه، د هغه عالم څومره نور شیان چه دی غیر له دی چه مونږ ئی یوازی په نامه خبر یو او آورو ئی او د هغو په نسبت همغسی عقیده او دومره اجمالی معلومات لرو چه

مفهوم نئی موند به پاک قرآن او یا مبارک سنت راښوولی دی. له هغه څخه پر زیاتو تفصیلاتو زمونږ مطلع کیدل زمونږ د فکر او پوهی له قوت او قدرته وتلی او خارج دی. ځکه د هغو نوامیسو او قوانینو لاندې به چه د هغه ابدی عالم وجود نظم او نسق وی پر هغو باندې موند سره له دی چه اوس په دی فانی عالم کېږي هستوگنه لرو نشو پوهیدی. د هم دی وړی دنیا موازینو (تلو) ته وگورئ! چه څو انواع او اقسام لری؟ یوه تله میزان هغه ده چه طلا، نقره او جواهرات پکښې تلل کیږي، بله هغه ترازو ده چه غلی دانی، لرگی، میوی او نور شیان پکښې تلل کیږي بله هغه عمومی تله ده چه لوی تجارتی پیتی او بارونه پری تلل کیږي (او اوزان په هغو ستونو (عقربونو) سره راڅرگندوی چه د ساعت د سنتی په شان وی او بله هغه تله ده چه ښی او کین لور ته په سانتیگرامونو او دیسیگرامونو خطونو سره ویشلی شوی ده او په یوه وړوکی لنگر سره هیسته راهیسته دی خوا هغی خوا کاوه شی.) برسیره په دی «مقیاس الهوا، مقیاس المیاء، مقیاس الحراره، مقیاس الرطوبه مقیاس الارتفاع میزان التضييق» او نور هم یو یو ډول (طریقه) موازین دی چه په هغو سره د هوا او د اوبو تودوخی او د لنډبلو او د لوړوالی او د تضییق او د حرارت او برودت او نورو شیانو درجی ځانته راڅرگندوو. ترمایتر، زمونږ د بدن د داخلی حرارت (چه له اعراضو ځنی دی) داسی اندازه او تول راښکاروی چه اوس زمونږ په وجود کېږي دومره درجه تودوخی شته، کله چه په دنیا کېږي موند په شلهاو داسی جسمانی موازین وینو چه په هغو سره داعیانو او اعراضو اوزان او درجی او د هغو تفاوت او توپیر (فرق) معلوموو نو د هغه قادر مطلق، خالق برحق له پاره به دا خبره څه اشکال لری چه دی داسی یوه حسی تله هم قائمه کړی چه په هغی سره زمونږ د اعمالو او احوالو د اوزانو او درجاتو تفاوت او توپیر (فرق) صورتاً او حساً ظاهر او راڅرگند شی. ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّبِعُوا هَذِهِ السُّبُلَ﴾ په سبب د هغه چه وو دوی چه په آیتونو زمونږ به نئی ظلم او تری به نئی انکار کاوه) او هم دا له آیتونو ځنی انکار کول د هغه حق تلفی ده چه هغه نئی په ﴿يَكْفُرُونَ﴾ سره اداء وفرمایله.

وَلَقَدْ مَكَّنَّاكُمْ فِي الْأَرْضِ وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعَايِشَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ٥٤

او خامخا په تحقیق ځای (او قدرت او تصرف) درکړی دی موند تاسی ته (ای انسانانو!) په ځمکه کېږي او پیدا (مقرر) کړی دی موند تاسی ته په دغی ځمکی کېږي، (هر هر قسم اسباب د) ژوندانه، لږ شانی شکر وباسی تاسی.

تفسیر : (دغه «قلیلاً» هم منصوب او «ما» زائده ده) له دی ځایه د ځینو آفایه و او انفسیه

و آیتونو ذکر او بیان شروع کیږي، چه په هغو سره له یوی لوری د حق تعالیٰ پر وجود باندی د دی جهان د کارخانۍ په حکیمانه نظم او نسق سره استدلال او د الله تعالیٰ د احساناتو او انعاماتو تذکره فرمائی، او د هغو د شکر د اداء کولو په لوری توجه ورکړی شوی ده او له بل لوری د نبوت ضرورت او د انبیاء علیهم السلام د راتګ او د دوی د سیرت، او د هغوی د متبعینو او د مخالفینو پای (آخر) او انجام (چه د دی سورت اصلی موضوع راجکاری) بیانپړی چه دغه آیتونه د هغو د توطیې او تمهید په ډول (طریقه) مقدم کړی شوی دی.

وَلَقَدْ خَلَقْنَاكُمْ ثُمَّ صَوَّرْنَاكُمْ ثُمَّ قُلْنَا لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوْا
 لِاٰدَمَ فَسَجَدُوْا اِلَّا اِبْلٰسَ ۖ لَمْ يَكُنْ مِنَ السَّٰجِدِيْنَ ۝۱۱ قَالَ
 مَا مَنَعَكَ اَلَّا تَسْجُدَ اِذْ اُمِرْتُ ۖ قَالَ اَنَا خَيْرٌ مِّنْهُ خَلَقْتَنِيْ
 مِنْ نَّارٍ وَخَلَقْتَهُ مِنْ طِيْنٍ ۝۱۲ قَالَ فَاهْبِطْ مِنْهَا فَاَنْتَ كَاۡفِرٌ
 لَّكَ اَنْ تَتَكَبَّرَ فِيْهَا فَاخْرُجْ اِنَّكَ مِنَ الصَّٰغِرِيْنَ ۝۱۳

او خامخا په تحقیق پیدا کړ مونږ (پلار) ستاسی بیا صورت جوړ کړ مونږ د (پلار) ستاسی بیا وویل مونږ پرستو ته چه سجده (د تحیت) وکړئ تاسی آدم ته. نو سجده وکړه دوی (تولو) مګر ابلیس «سجده ونه کړه او» نه ؤ دی له سجده کوونکو ځنی. وویل (الله ابلیس ته) څه شی منع کړی ته «زما د حکم له تعميل څخه» چه سجده دی ونه کړه کله چه امر (حکم) وکړ ما تاته؟! وویل «ابلیس» زه غوره یم له آدمه، چه پیدا کړی دی یم زه له اوږه او پیدا کړی دی تا دغه (آدم علیه السلام) له ختی ځنی. وویل (الله ابلیس ته) نو کوز شه! له دغه (آسمان یا جنت) څخه نو نه دی لائق تاته «ای ابلیسه! دا کار» چه تکبر «لوئی نافرمانی» وکړی! په دی ځای کښی نو ووځه (تری) بیشکه چه ته ئی له ذلیلانو.

تفسیر : یعنی ستاسی له تخلیقه پخوا ئی ستاسی د هستوګنۍ، ژوندانه، خوړلو او چښلو وسایل تیار او تهیه کړی دی بیا ئی ستاسی ماده پیدا کړه او دغی مادی ته ئی داسی نښایسته شکل او حسین او جمیل صورت عطا کړ چه بل کوم مخلوق ته ئی نه دی ورعطا کړی، بیا دغه

نافرمانی و کړی په دی غځای کښی نو ووغه تری بېشکه چه ته ئی له ذلیلانو سپک شویو له جهته د کبر (یعنی په جنت یا پر آسمانونو باندی د الله تعالیٰ هغه مخلوق اوسیدلی شی، چه د ده پوره مطیع او فرمانبردار وی، د نافرمانانو او متکبرانو غځای هلته نشته او دوی هلته له سره نشی اوسیدلی. په هر حال لعین ابلیس له هغه مقامه چه د ډیر عبادت او نورو لامله (له وجی) تر اوسه پوری پکښی فائز و، د خپل تکبر او لویي له سببه لاندی وغورځاوه شو.

تنبیه : د ابلیس تر یوی اوودی مودی پوری د پریستو په ډله کښی د شاملیدلو څخه دی خبری ته تنبیه ده چه الله تعالیٰ په مکلفینو کښی د هیچا فطرت حتی د شیطان هم داسی نه دی جوړ کړی چه هغه خامخا د بدی په لوری تللو ته مجبور او مضطر شی، بلکه خورا (ډیر) لوی خبیث موجود هم د خپل اصلی فطرت په اعتبار د دی صلاحیت لری چه پخپل کسب او اختیار سره په نیکی او پرهیزگاری کښی انتهائی ترقی وکړی تر دی چه د ملائکو په ډله کښی هم داخل شی.

قَالَ أَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿٢٨﴾ قَالَ إِنَّكَ مِنَ الْمُنظَرِينَ ﴿٢٩﴾

وویل (ابلیس چه ای الله!) وگوره (مهلت راکړه) ماته (او مه می وژنه) تر هغی ورغی (قیامت) پوری چه مخلوق بیرته ژوندی کاوه شی (او له خپلو قبرونو پاڅاوه شی)!. وویل (الله) بېشکه ته له کتلو (مهلت ورکړو) شوو غځی ئی (تر اولی نفخی پوری).

تفسیر : یعنی څرنگه چه تا داسی غوښتنه وکړه نو وپوهیږه چه دغه خبره لا له پخوا څخه په الهی علم کښی موجوده وه چه تاته به مهلت درکړی شی کله چه د الله تعالیٰ حکمت مقتضی شو چه خپل کمالی صفات او مالک الملکوتی (شهنشاهی) عظمت او جبروت ښکاره کړی نو دغه عالم ئی پیدا کړ،

﴿اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ مِمْصَرٍ وَفِي الْأَرْضِ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ وَإِنْ تَرَكَ الْأَرْضَ يَرْتَعْزِلْ وَالْأَرْضُ لِلَّهِ أَتَانًا﴾ (۲۸) جزء د

الطلاق ۱۲ آیت ۲ رکوع) یعنی د ځمکی او آسمان تخلیق او د دغو گردو (تولو) له نظم او نسق څخه دغه مقصود دی چه د الله تعالیٰ کامل قدرت او د محیط علم او د نورو صفاتو معرفت خلغو ته حاصل شی هم دغه الهی معرفت دی چه ﴿وَلَا تَحِطُّ إِلَى الْإِلَهِ الْأَبْصَارُ﴾ له آیت څخه د غځینو اسلاحو د تفسیر سره سم په عبادت تعبیر کړی شوی دی. او ښکاره ده چه د عالم د تخلیق دغه غرض هلته په ډیر کامله وجه سره پوره کیدی شی چه په عالم کښی مطیع او وفادار، باغی او مجرم هر قسم مخلوقات موجود وی او هم «اعناء الله» پوره زور او قدرت ولری، او د دوی د فطری اختیار او قوت د گردو (تولو) وسائلو په استعمال کښی تر آخره حده پوری خپلواک (خپل اختیار) وی او کافی مهلت او آزادی هم ولری او د کار په اختتام کښی د الله تعالیٰ لښکر غالب او بریالی (بامراده) شی او دښمن پخپلی سزا او هیداد ورسپړی او له امتحانه

وروسته آخرنی بری او کامیابی د الله تعالی د دوستانو په برخه شی، غیر له دی نه د گردو (تولو) کمالی صفاتو د اظهار بل کوم صورت نشته، نو خیر او شر او د خیر او شر د منبع پیدا کول پر هم دغه حکمت بنا دی چه د عالم د تخلیق غرض یعنی د کمالی صفاتو اظهار دی او هغه بی له دغه له سره نشی پوره کیدی، د ﴿وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ النَّاسَ أُمَّةً وَاحِدَةً﴾

﴿وَلَا يَزَالُونَ مُخْتَلِفِينَ إِلَّا مَن يَهْدِي اللَّهُ فَعَاجِلٌ لِّذَلِكَ عَاقِبَتُهُ﴾ (۱۲ جزء د هود ۱۱۸، ۱۱۹ آیت، ۱۰

رکوع) نو ځکه ضروری شوه چه لوی دښمن لعین ابلیس ته (چه د شرونو منبع دی) پوره مهلت ورکړ شی، چه د قیامت تر ورځی پوری خپلی گردی (تولی) قواوی او وسیلی همغسی نی چه زړه غواړی استعمال کړی، لیکن دا خبره ښکاره ده چه په سمه لاره او مستقیم ډول (طریقه) د هغه قادر مطلق او محیط کل مقابله ممکنه نه وه، نو د دی لامله (له وجی) ضروری شوه چه د الله تعالی له لوری د نیابت او خلافت په ډول (طریقه) یو داسی مخلوق په مقابله کښی ودراره شی چه له هغه سره لعین ابلیس په آزادی سره جنگ وکړی شی، او د زور آزمایلو ښه موقع په لاس ورشی، ﴿وَاسْتَغْفِرُ مِنْهُمْ بِصَوْتِكَ وَأَجْلِبْ عَلَيْهِمْ بِخَبْرِكَ وَرَجِلْ﴾

﴿وَسَلِّ لَهُمْ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ وَعِدْهُمْ وَمَا يَعْبُدُ إِلَّا الشَّيْطَانُ الْأَعْرُورُ﴾ (۱۵ جزء د

«بنی اسرائیل» ۶۴ آیت ۷ رکوع) او تر هغه پوری چه دغه مخلوق د نیابت حق او د خلافت وظیفه ادا کوی د الله تعالی خاص لښکر (ملائک) د هغوی مرستی (مدد) ته ورسپړی او هر کله چه انسانان له ضعف او قلت سره د پاک الله په فضل او کرم او رحمت د کار په انجام کښی د دښمنانو په مقابله کښی مظفر او منصور وگرځاوه شی، بیا نو ښه وپوهیږئ! چه دغه ځمکه د ابلیس او د آدم علیه السلام د جنگ میدان دی او څرنګه چه پوره او ښه مقابله هلته کیدی شی چه د دواړو حریفانو په لاسونو کښی پوره قوت وی او یو له بله ویره او اندیښنه ولری نو ځکه تکویناً داسی دوه صورتونه وړاندی شول چه له هغو ځنی د هر یوه په زړه کښی د بل په نسبت دښمنی پرته وی ابلیس آدم علیه السلام ته د سجدی نه کولو لامله (له وجی) لاندی ولوید او آدم علیه السلام د ابلیس د وسوسی آچولو له سببه له جنته ووت د داسی واقعاتو لامله (له وجی) د هر یوه په زړه کښی د بل د عداوت ریښی ځای ونیو او د جنگ او جنجال ډګر تود شو «والحرب سجال وانما العبرة للخواتیم».

قَالَ فِيمَا آغْوَيْتَنِي لَأَقْعُدَنَّ لَهُمْ صِرَاطَكَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿١٦﴾

وویل (ابلیس) نو قسم دی په ګمراه کولو ستا ما لره (په سبب د آدم) چه خامخا به کینم زه هر ورو (خامخا) دوی ته (یعنی انسانانو ته د ښویولو لامله (له وجی)) په لاره ستا کښی (اسلام) چه سمه صافه ده.

تفسیر : یعنی د غلو په شان به د دوی په ایمان باندی داری غورځوم ځکه چه د دوی لامله (له

وجی) زه دغی بدی ورغی سره مخامخ شوی یم.

ثُمَّ لَا يَجِدُ أَكْثَرَهُمْ شَاكِرِينَ ﴿١٤﴾
ثُمَّ لَا يَجِدُ أَكْثَرَهُمْ شَاكِرِينَ ﴿١٤﴾

بیا خامخا راځم زه هر ورو (خامخا) دوی ته (په هر وخت) له وړاندی د دوی او له وروسته د دوی او له ښیو (طرفو) د دوی او له کینو (طرفو) د دوی او نه به مومی ته اکثر د دوی شکر ایستونکی (مؤمنان).

تفسیر : یعنی له هر لوری به پر دوی باندی یرغلونه (حملی) کوم، د غلورو جهاتو ذکر د جهاتو د تعمیم په لوری اشاره ده،

﴿وَلَا يَجِدُ أَكْثَرَهُمْ شَاكِرِينَ﴾ او نه به مومی ته اکثر د دوی شکر ایستونکی مؤمنان دا د لعین ابلیس اټکل او تخمین ؤ چه سم وخت، ﴿وَلَقَدْ صَدَّقَ عَلَيْهِمْ إِبْلِيسُ ظَنَّهُ فَاتَّبَعُوهُ إِلَّا فَرِيقًا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾ (۲۲) جزء د «السبا» (۲۰) آیت (۲) رکوع).

قَالَ اخْرُجْ مِنْهَا مَذْءُومًا مَّدْحُورًا لَّنْ تُبْعَكَ مِنْهُمْ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٥﴾

وویل (الله ای ابلیسه) ووځه له دی ځایه په دغسی حال کښی چه بدحال غمجن کړی شوی مردود رتلی شوی (لری کړی شوی ئی له رحمته). (قسم دی) خامخا هر څوک چه متابعت وکړی ستا له دغو (انسانانو) خامخا ډک به کړم هر ورو (خامخا) جهنم (دوزخ) له تاسی (له تابعانو ستا او له تا له) تولو.

تفسیر : یعنی زیاتره انسانان به ناشکره وی نو دوی به مونږ ته څه زیان ورسوی؟ په آخر کښی همغو لږو وفادارانو لره بری، فلاح او کامیابی ور په برخه کیدوی او د ناشکرانو کثرت به د دوزخ په برخه کیدوی. ګواکي په دی ډول (طریقه) سره واضح کاوه شی چه «جنود الشیطان» له دومره کثرت سره هم د «خلیفه الله» لږ لښکر نشی مغلوب او مقهورولی.

وَيَا دَاۤمُ اسْكُنْ اَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ فَكُلَا مِنْ حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا
هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِيْنَ ۝۱۹

او (وویل الله) ای آدمه اوسه ته او (اوسی دی) بنهغه ستا «حوا» په جنت کښی نو خورئ تاسی دواړه له هر غایه (او هر شی غنی) چه خوښه مو وشی او مه نژدی کښی تاسی دواړه دی ونی ته (په قصد د خوراک او که له دی جنسه وخورئ) نو شی به تاسی دواړه له ظالمانو (په خپلو محانونو).

تفسیر : یعنی آدم علیه السلام او حوا رضی الله تعالی عنها ته اجازه وه چه بی له هېڅ ممانعته هر څه چه د دوی زړونه غواړی ودی خوری او او ودی چښی پرته (علاوه) له یوی معینی ونی څخه چه د هغی خواړه د جنتی ژوندون او استعداد سره مناسب نه وو نو ځکه ئی وویل چه هغی ته مه نژدی کښی! که نه نقصان به درورسیدی.

زما په فکر کښی دلته د ﴿فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ﴾ ترجمه داسی وکړه شی دیر به ښه او موزونه وی: «بیا به شی تاسی له زیان موندونکو غنی» ځکه چه «ظلم» د نقصان، زیان، کمی او لندون په معنی هم راغی، لکه چه ﴿وَلَوْ ظَلَمْنَاهُ شَيْئًا﴾ ۱۵ جزء د «الکف» په (۳۳) آیت (۵) رکوع کښی په هم دی معنی راغلی دی.

فَوَسَّوَسَ لَهُمَا الشَّيْطَانُ لِيُبْدِيَ لَهُمَا مَا وُورِيَ
عَنْهُمَا مِنْ سَوَائِهِمَا وَقَالَ مَا نَهَاكُمَا رَبُّكُمَا عَنْ هَذِهِ الشَّجَرَةِ
إِلَّا أَنْ تَكُونَا مَلَكَيْنِ أَوْ تَكُونَا مِنَ الْخَالِدِينَ ۝۲۰ وَقَسَّهٖمَا إِنِّي
لَكُمَا لِنَاصِحٍ ۝۲۱ فَدَلَّهُمَا بِغُرُورٍ فَلَمَّا ذَاقَا الشَّجَرَةَ بَدَتْ لَهُمَا
سَوَاتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفْنَ عَلَيْهِمَا مِنْ وُرْقِ الْجَنَّةِ وَنَادَاهُمَا الْمَلَكُ
أَنَّهُمَا عَنْ تِلْكَ الشَّجَرَةِ وَأَقُلْ لَكُمَا إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمَا عَدُوٌّ مُبِينٌ ۝۲۲

نو وسوسه واچوله دوی دواړو ته شیطان دپاره د دی چه ښکاره کړی دوی دواړو ته هغه چه پت کړی شوی دی له دی دواړو غنی له غلیظه ؤ عورتونو د

دوی او وویل (ابلیس دوی ته) نه یی منع کړی تاسی رب ستاسی له (خوراک) د دی ونی غنی مگر له دی جهته چه نه شی تاسی دواړه پرېشتی (په مرتبه یا په ښائست یا په بی پروائی له خوراکه) یا چه نشی تاسی له تل پاتی کیدونکو (په جنت کېښی). او سخت قسم یی وکړ دوی ته (په نامه د الله) چه بیشکه زه تاسی دواړو ته خامخا له «دوستانو» نصیحت کوونکو څخه یم پس راکوز کړل «ابلیس» دوی دواړه (له عالی مرتبی نه ښکته مرتبی ته او مائل ئی کړل خوارک ته له هغی ونی) په فریب (او په وسوسه په دی دروغ قسم سره) نو کله چه وڅکله دغو (دواړو میوه د دغی ممنوعی) ونی (نو) ښکاره شو دواړو ته غلیظه عورتونه د دوی او ولگیدل دواړه چه سره نیلولی دوی پر عورتونو خپلو باندی له پانو (د ونو) د جنت څخه (چه پت کړی ځان خپل)، او نداء (غږ) وکړ دوی ته رب د دوی (داسی) چه آیا ما نه وئ منع کړی تاسی له «خوراکه د» دغی ونی څخه او (نه ؤ) ویلی ما تاسی ته «چه پام وکړئ پوه شی» چه بیشکه شیطان تاسی دواړو ته دشمن دی ښکاره (بلکه منع کړی مو وئ او ویلی مو وو تاسی ته!)

تفسیر : یعنی آدم او حواء علیهما السلام د شیطان له قسمونو څخه متاثر شول او ویی ویل چه د پاک الله په نامه به ولی په دروغو جرئت وکړی شی؟ ښائی چه دوی به داسی گنلی وی چه په رښتیا سره مونږ به د دی ونی په خوړلو ملائک گرځو یا به له سره نه فنا کیږو او د الله تعالی د هغی نهی چه فرمایلی ئی وه تعلیل یا تاویل به یی کړی وی، لیکن غالباً د ﴿فَلَوْلَا نَسُوا الْآيَاتِ الَّتِي لَهُمْ﴾ او ﴿لَئِنْ هَذَا عَلَيْنَا لَأُنْزِلَنَّ مِنْ سَمَاءٍ مَاءً يَمْسَحُ بِالْأَرْضِ﴾ او نور به تری هیر شوی وی او دا به ئی هم په خیال نه وی گرځیدلی کله چه دی د ملائکو مسجود گرځیدلی دی نو بیا پرېسته کیدلو ته څه ضرورت پاتی کیږی ﴿فَنَسِيَ وَلَمْ نَجِدْ لَهُ عَزْماً﴾ (۱۶) جزء د «طه» د سورت (۱۱۵) آیت (۶) رکوع ښکاره ده چه امر او نهی کله خو تشریعاً وی او کله شفقتاً او دا داسی مثال لری لکه چه د اور گادی سفر بی تکتته ممنوع دی او دا قانونی حیثیت لری چه د اور گادی د شرکت په حقوقو تاثیر آچوی او د اور گادی په کوتو کېښی داسی کتباً اعلان کیږی: (لاری مه توکوئ چه ورڅخه مرض پیدا کیږی) څنگه چه د مریضی له تعلیل څخه څرگندیږی دغه منع د شفقت له مخی ده. هم داسی بلا شبه د الله تعالی اوامر او نواهی هم غیننی تشریمی دی چه له هغو څخه مخالفت کوونکی قانوناً مجرم گنلی کیږی، او ارتکاب یی له هغو حقوقو څخه منافی دی چه ساتنه یی د تشریع منشا ده. بل هغه اوامر او نواصی دی چی د هغوی منشا تشریع نه ده او یواځی شفقت او زړه سوی دی. لکه چه په نبوی طب او نورو کېښی دیرو احادیثو تصریح فرمایلی ده ښایی چه آدم علیه السلام هم د «اکل الشجره» معانعت، د شفقت نهی گنلی وی، نو ځکه به یی د شیطان له وسوسی اچولو څخه

وروسته د هغی مخالفت دومره زیات شی نه وی گنلی خو څرنگه چه د انبیایو علیهم السلام ډیر لږ ښویدل هم د دوی د تقرب الی الله له لحاظه عظیم او زیات شمیرل کیږی، نو ځکه د خپلی غلطی د ظاهری نقصان گاللو (تیرولو) څخه برسیره تر یوی اوږدی مودی پوری په توبی او استغفار او په ژړا، وایلا کښی مشغول ؤ، بالاخره د هم دی انابت په سبب د ﴿تَوَّابٌ عَلِيمٌ﴾ نتیجی ته ورسیده.

(و آدم د سترگو تور له انوارو د قدیم

چه وینسته لویوی په سترگو ښکاری غر غوندی عظیم)

﴿فَلَمَّا ذُاقَا الشَّجَرَةَ﴾ الآية - نو کله چه وشکله دغو دواړو میوه د دغی ممنوعی ونی نو ښکاره شول دواړو ته غلیظه عورتونه د دوی. یعنی د حکم له عدول څخه جنتی لباس له دوی څخه وویست شو، ځکه چه جنتی لباس په حقیقت کښی د ﴿وَلِبَاسُ التَّقْوَى﴾ یو محسوس صورت ؤ نو د کوم ممنوع له ارتکابه په هره اندازه چه ﴿وَلِبَاسُ التَّقْوَى﴾ څیری شوی وی. په همغه اندازه به جنتی له لباسه بی برخی کیږی، الغرض شیطان کوبښن وکر چه آدم علیه السلام نافرمانی ته واړوی او په عصیان کښی ئی اخته او مبتلا کری چه د جنت فاخره خلعت د مجازاتو په طریقو تری وایستل شی. دا زما خیال دی. لیکن شاه صاحب «نزع اللباس» د «اکل شجرة» د یوه طبیعی اثر په شان څرگند کری او لیکلی ئی دی چه. «په جنت کښی د استنجاء او د شهوت حاجت نه ؤ، د دوی پر بدن هغه کالی (جامی) چه ؤ له سره نه بدلیدل، ځکه چه د هغو د ایستلو لپاره هیڅ یو حاجت او ضرورت نه ؤ، آدم او حواء علیهما السلام له خپلو اعضاؤ څخه واقف نه وو. کله چه دغه گناه له دوی څنی څرگنده شوه نو بشری لوازم دوی ته پیدا او له خپلو انسانی حوائجو څخه خبردار شول او خپل اعضاؤ ئی ولیدل.» گواکی د دی ونی له خوراکه هغه پرده چه د دوی پر انسانی کمزوریو لویدلی وه پورته شوه د ﴿سَوَاءٌ﴾ په لغوی معنی گانو کښی ډیر وسعت شته د قابیل او هابیل په قصه کښی ئی «سَوَاءٌ اخیه» فرمایلی دی. په حدیث کښی «احدی سؤاک یا مقداد!» راغلی دی. تر اوسه د آدم علیه السلام په نظر کښی یوازی د ده سادگی او معصومیت ؤ او د ابلیس په نظر کښی یوازی د هغه خلقی کمزوری وه. لیکن د «اکل الشجرة» څخه وروسته آدم علیه السلام هغه خپله خلقی کمزوری په خپلو سترگو ولیده نو کله چه پس له دی غلطی څخه دوی توبه او انابت غوره کر نو لعین ابلیس ته هم د دوی اعلیٰ کمال او انتهائی نجابت او شرافت ورښکاره شو. او ښه وپوهید چه دغه مخلوق سره له ښویدلو هم زما په پنجو کښی نه لویږی ﴿إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ﴾ ښائی په هم دی لحاظ په تورات کښی (د ابن قتیبه د معارف د کتاب خاوند له نقله سره سم) دغه ونه د «شجرة علم الخیر والشر» په نامه سره موسومه کری شوی وی. والله اعلم

او ولگیدل دغه دواړه چه سره نښلول ئی پر ﴿وَوَفَّقَا يَحْضُرْنَ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ وَيَقَاسُوْنَ عَلَيْهِمُ الْقِيَامَ﴾

غلیظو عورتونو خپلو باندی له پانو د ونو د جنت څخه چه پت کړی ځان خپل) یعنی بریند شول او له دیر شرم او حیا ئی په پانو سره خپل بدن پتاوه. له دی نه معلومیږی. اگر که انسان د پیدا کیدلو په وخت کښی لوڅ لمر وی مگر فطری حیا د دی خبری مانع ده چه همغسی لوڅ پوڅ پاتی شی.

قَالَ رَبِّنا ظَلَمْنَا اَنْفُسَنَا وَاِنْ لَّمْ تَعْفُرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُوْنَنَّ مِنَ
الْخٰسِرِيْنَ ﴿١٣﴾ قَالَ اهْبِطُوْا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي
الْاَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ اِلٰى حِيْنٍ ﴿١٤﴾

نو وویل دواړو (یعنی) آدم او حواء) ای ربه زمونږ ظلم کړی دی مونږ پر نفسونو (ځانونو) خپلو او که مغفرت ونه کړی ته مونږ ته او رحمت (مهربانی) ونه کړی ته پر مونږ نو خامخا شو به مونږ هر ورو (خامخا) له زیانکارانو. وفرمایل «الله» چه کوز شی «له جنته» حال دا چه ځینی ستاسی ځینو نورو ته به دښمن یی. او (مقرر دی) تاسی ته په ځمکه کښی ځای د هستوګنی او (اسباب) د نفع آخیستلو تر وخته (د مرګ) پوری.

تفسیر : د مفسرینو په نزد دا خطاب آدم او حواء علیهما السلام او لعین ابلیس گردو (تولو) ته دی، ځکه اصلی عداوت آدم او ابلیس سره لری او د دوی د عداوت دګر زمونږ دغه ځمکه ګرځولی شوی ده چه خلافت ئی آدم علیه السلام ته سپارلی شوی ؤ.

قَالَ فِيْهَا خَيْرٌ وَّفِيْهَا تَمُوْتُوْنَ وَّمِنْهَا تُخْرَجُوْنَ ﴿١٥﴾

و فرمایل (الله) چه په دی ځمکه کښی به ژوندون کوئ تاسی او په هم دغی ځمکه کښی به مړئ تاسی (او خښیږئ) او له هم دغی ځمکی څخه به راییستل کیږئ تاسی (په قیامت کښی جزا ته)

تفسیر : یعنی عموماً ستاسی اصلی او معتاد مسکن هم دغه ځمکه ده. که د خرق عادت په دول (طریقه) کوم یو کله تر یوی معینی مودی له دی ځایه پورته کړی شی، لکه مسیح علیه السلام نو هغه له دغه آیت سره منافی نه دی. آیا کوم سړی د څو ورځو یا د څو ګریو له مخی له ځمکی څخه جلا (جدا) او په کومه الوتکه کښی مسافرت وکړی یا هملته پکښی مړ شی نو آیا هغه به

د ﴿فِيهَا ثَمَرٌ وَفَاكِهُنَّ﴾ شخه مخالف وی؟ شکه چه دی په دغه وخت کښی پر ځمکه نه دی. په بل ځای کښی داسی ارشاد دی چه ﴿وَبَٰهَا حَقَنَّا رِقَابَكُمْ وَفِيهَا تُبَدِّلُكُمْ وَفِيهَا تُنْفَخُ﴾ نو هغه سری چه په ځمکه کښی مر او په ځمکی کښی خښ نشی هغوی به څرنگه په ﴿فِيهَا تُبَدِّلُكُمْ﴾ کښی داخل شی؟ معلومه شوه چه داسی قسم قضایا د کلیبی په ډول (طریقه) نه دی استعمال شوی.

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا اَنۡزَلْنَا عَلَيۡكُمۡ لِبَاسًا يُّوَارِيۡ سَوَآءُكُمْ وَرِيۡشًا وَلِبَاسُ التَّقۡوٰی ذٰلِكَ خَبْرٌ ذٰلِكَ مِنْ اٰیٰتِ اللّٰهِ لَعَلَّكُمْ يَتَّقُوْنَ ﴿٢٧﴾

ای ځامنو د آدم! په تحقیق نازل کړی (لیږلی) دی مونږ پر تاسی لباس «کالی» چه پتوی عورتونه ستاسی او «درلیږلی مو دی لباس د ښایست او» د زینت کالی، او لباس (کالی) د تقویٰ (چه خلاصی پری راځی له عذابه) دغه «لباس د تقویٰ» خیر «بهتر ډیر غوره» دی (له نورو) دغه «رالېږل د پوشاک» له آیتونو (علامو د رحمت فضل قدرت) د الله دی لپاره د دی چه دوی پند واخلي (غور وکړی او قدر د دی نعمت وپیژنی)

تفسیر : له ﴿اَنۡزَلْنَا﴾ ځنی مراد د مادی او نورو پیدا کیدل او د هغی د جوړولو د تدبیر ښولو دی اکر که د ﴿اَنۡزَلْنَا﴾ لفظ ډیر ځلی په داسی ځایونو کښی ویل کیږی چه یو شی له پاسه ښکته خوا ته لیږل یا راوړل کیږی، مگر ډیر ځلی له هغه ځنی دغه مکانی فوق او تحت نه وی مراد بلکه هغه مرادیږی چه د مرتبی په اعتبار پورته وی. او په هغه شی چه د هغه له خوا ښکته کسانو ته ورکول کیږی د هم دغه لفظ اطلاق کاوه شی. لکه چه فرمایلی ئی دی ﴿وَاَنۡزَلۡنَا مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَسَالٰۤیٰ مِنْۢهُ نٰۤیۡۃٌ اَۤیُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا اَنۡزَلْنَا عَلَیۡكُمۡ لِبَاسًا یُّوَارِیۡ سَوَآءُکُمْ وَرِیۡشًا وَلِبَاسُ التَّقٰوٰی ذٰلِكَ خَبْرٌ﴾ او کالی د تقویٰ چه دی دغه لباس التقویٰ ډیر غوره دی له نورو یعنی برسیره په دی ظاهری لباس چه په هغه سره د بدن ستر او زینت حاصلیږی او ځان پری پتیږی او ډول (طریقه) او سینکار پری کیږی یو معنوی لباس هم شته، چه عظیم الشان قرآن ئی ﴿وَلِبَاسُ التَّقٰوٰی﴾ بولی او د باطنی زینت او ښایست وسیله گرځی او په هغه سره د انسان هغه باطنی کمزوری د ظهور او فعلیت درجه نه مومی چه په ده کښی ئی استعداد شته او د خفاء په پرده کښی دی. او د ظهور او فعلیت په ډگر کښی نشی راتلی او هم دغه معنوی لباس دی چه قرآن کریم په ﴿وَلِبَاسُ التَّقٰوٰی﴾ سره یاد کړی دی او د باطنی زینت، ښایست او سینکار ذریعه گرځی بلکه که غور وکړی شی نو ظاهری بدن لباس هم د هم دی باطنی لباس د تامین، تطهیر او تنظیف لپاره شرعاً مطلوب دی. حضرت شاه صاحب لیکي چه: دښمن له تاسی ځنی د جنت

لباس وویست، بیا مونږ تاسی ته په دنیا کښی د لباس تدبیر دروښود، اوس همغه لباس واغوندئ! چه پکښی تقوی او پرهیز گاری وی. یعنی نارینه دی ورېښمین لباس نه آغوندی! او اوږده لمن دی نه لری! او هغه شیان چه ممنوع شوی دی هغه دی نه کوی او ښځه دی داسی ډیر نری لباس وانه غوندی چه بدن ئی تری ښکاره شی، او نه دی خپل ډول سینگار نورو ته ښکاروی. **﴿ذَٰلِكَ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ لَعَلَّكُمْ يَتَّقُونَ﴾** دغه رالیدل د پوښاک له آیتونو علامو د فضل رحمت قدرت د الله دی لپاره د دی چه دوی پند واخلی غور وکری او قدر د دی نعمت وپیژنی او پرهیز وکری له صوری او معنوی برېند والی څخه) یعنی پر دغو دلائلو غور وکړئ! او د الله تعالی د قوت او قدرت په انعام او اکرام باندی معترف او شکر گذار اوسی.

يٰۤاٰدَمُ لَا يَفْتِنَنَّكَ الشَّيْطٰنُ كَمَا اَخْرَجَ اٰبَوٰیكَ مِنَ الْجَنَّةِ يَتَزَوَّجُكَ
عَمَّامٌ لِّبَاسُهُمْ اَلِیۡۤیۡهٖ مَّاسُوۡۤاۤتُۢمۡ اِنَّهٗ یُرِیْكُمْ هُوَ وَوَقَّیۡلُهٗ مِنْ حَیْثُ
لَا تَرَوۡنَهُۥ اِنَّا جَعَلْنَا الشَّیطٰنَ اَوْلِیَآءَ لِّلَّذِیۡنَ لَا یُؤۡمِنُوۡنَ ﴿۴۷﴾

ای ځامنو د آدم فریب دی در نه کری تاسی ته شیطان لکه چه ایستلی یی دی مور او پلار ستاسی له جنته (په فریب سره) په دی حال چه ایسته ئی له دی دواړو لباس د دوی لپاره د دی چه وښی دوی ته غلیظه عورتونه د دوی بیشکه دغه «شیطان» وینی تاسی (هم په خپله) دی او (هم قوم) لښکر د ده له هغی خوا چه نه ئی وینی تاسی بیشکه مونږ گرځولی مو دی شیطانان دوستان لپاره د هغو کسانو چه ایمان نه راوړی دوی.

تفسیر : د اخراج او نزع اضافت د سبب په لوری کری شوی دی، یعنی له جنت ځنی د آدم او حواء علیهما السلام د بیلیدلو او د دوی نه د لباس ایستلو سبب هم دا شیطان شو، نو هوښیار اوسی چه اوس تاسی تیر نه باسی! او د ده له مکرونو څخه تل خبردار اوسی! **﴿اَلِیۡۤیۡهٖ مَّاسُوۡۤاۤتُۢمۡ اِنَّهٗ یُرِیْكُمْ﴾** الایة - لپاره د دی چه وښی دواړو ته غلیظه عورتونه د دوی، بیشکه وینی دغه شیطان تاسی هم پخپله دی او هم قوم لښکر د ده له هغی خوا چه نه ئی وینی تاسی،) یعنی هغه دشمن چه مونږ ته له داسی پتونی څخه گوری، چه مونږ ئی له سره نه وینو نو د هغه حمله سخته خطرناکه او مدافعه ئی ډیره گرانه ده. نو ځکه تاسی ته ښائی چه تل مستعد او بیدار اوسی! د داسی دشمن علاج دا دی چه مونږ د داسی یوه ذات په پناه کښی ځای ونیسو چه دی هغه وینی او هغه دی نشی لیدی **﴿لَا تُدْرِكُهُ الْاَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْاَبْصَارَ وَهُوَ الْغَفِیۡرُ الْخَبِیۡرُ﴾**

تنبیه : د ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَّسُولُهُ﴾ قضیه مطلقه ده دایمه نه ده، یعنی دیر غلی داسی وی چه مونږ دوی نشو لیدلی، او دوی مونږ ته گوری له دی وینا غنی دا خبره نه لارمېږی چه په هیڅ یو وخت کښی به هیڅوک او په هیڅ صورت سره دوی نشی لیدلی، نو په دغه آیت سره د جن له رویته په کلی نفی باندی استدلال کول، قصور او لند لیدل دی.

﴿لَا جُنْدَ لِلشَّيْطَانِ﴾ الآية - بیشکه مونږ گرځولی مو دی شیطانان دوستان لپاره د هغو کسانو چه ایمان نه راوړی،) یعنی کله چه دوی له خپلی بی ایمانی د شیطانانو رفاقت خپلو ځانونو ته غوره کړ، لکه چه وروسته له دی په (۸۶۱) مخ کښی راځی ﴿إِنَّهُمْ لَخُلَفَاءُ الشَّيْطَانِ أَولِيَاءُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَيَحْسَبُونَ أَنََّّهُم مُّقْتَدُونَ﴾ نو مونږ هم په دغه انتخاب کښی هیڅ مزاحمت ونه کړ، او هر چا چه دوی د خپل ځان ملگری گرځولی وو همغه ور ملگری کرل شول.

وَإِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً قَالُوا وَجَدْنَا عَلَيْهَا آبَاءَنَا وَاللَّهُ أَمَرَنَا بِهَا قُلْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَأْمُرُ بِالْفَحْشَاءِ اتَّقُوا اللَّهَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿۸۶﴾

او کله چه وکړی دوی کوم فاحشه (ناکاره کار لکه شرک) نو وائی دوی موندلی دی مونږ پر دغه (ناکاره کار) پلرونه خپل او الله هم امر «حکم» کړی دی مونږ ته په (کولو د) دی سره، ووايه (ای محمده! دوی ته) چه بیشکه الله نه کوی امر (حکم) په فحشاء «ناکاره کارونو»، آیا وایي «دروغ ترئ» تاسی پر الله باندی هغه شی چه نه پوهیږئ (پری) تاسی.

تفسیر : یعنی خراب او د بیحیایی کار، لکه د نارینه او ښځی بریند طواف کول چه د دی آیتونو شان نزول دی، او له هغه څخه سلیم عقل او صحیحه فطرت نفرت کوی (د الله قنوس) له شانه دا تصور دیر لری دی، چه د داسی شیانو تعلیم ورکړی د ده پاک ذات د پاکی او حیا منبع او سرچینه ده، دی به د گندگي، چتلی او بیحیایی د کارونو حکم څرنگه ورکوی؟ اصلاً د بی حیایی او بد کاری معلمان هغه شیطانان دی، چه دوی د خپلو ځانونو رفیقان گرځولی دی، وگورئ له گردو (تولو) څخه پخوا ستاسی مور او پلار د هم دغه شیطان له لوری تیروتل، او لوڅ لږ وگرځیدل، مگر هغوی د شرم او حياء لامله (له وجی) د ونو پانی پر خپلو ځانونو باندی تپلی نو څرگنده شوه چه بریندتیا د شیطان له خوا، او د تستر (د ځان پتولو) کوښښ ستاسی د پلار له خوا شوی دی. بیا په بریند طواف کولو کښی د خپلو پلرونو سند وړاندی کول څرنگه صحیح کیدی شی، او هم د حضرت شاه صاحب قول «تاسی واورید چه ستاسی لوی پلار د شیطان په چل او فریب تیروت نو بیا تاسی د خپلو پلرونو سندونه ولی وړاندی کوئ؟ دا

خومره د بیحیایی خبره ده؟ هغه کار چه د شیطان په حکم سره کیږی، د هغه په نسبت وویل شی چه دغه حکم مونږ ته پاک الله راکړی دی، العیاذ بالله!»

قُلْ أَمَرَ رَبِّي بِالْقِسْطِ وَأَقِيمُوا وُجُوهَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ ۚ كَمَا بَدَأَكُمْ تَعُودُونَ ﴿٢٩﴾

ووايه (ای محمده! دوی ته) امر (حکم) کړی دی رب زما په قسط «عدل انصاف» سره «چه توحید او ښه کارونه دی. نه په افراط نه په تفريط» او (بل الله حکم کړی دی) چه سم وپوښ «برابر کړئ» تاسی مخونه خپل «عبادت د الله ته» په نزد «د وخت» د هر لمانځه او بولغ (عبادت کوئ) تاسی د ده حال دا چه مطیع خالص کوونکی اوسئ ده ته دین «خپل له عجب او ریا او هر نقصان څخه» لکه چه اول ځلی یی پیدا کړی یی تاسی (له نشت نه) بیا به هم داسی پیدا شی تاسی «پس له مرگه».

تفسیر : په «روح المعانی» کښی دی «القسط علی ما قال غیر واحد - العدل، و هو الوسط من کل شیء - المتجانس عن طرفی الافراط والتفريط» د آیت حاصل داسی شو چه: الله تعالیٰ په هر کار کښی پر توسط او اعتدال د پاتی کیدلو، او له افراط او تفريط څخه د ځان ژغورلو (بیج کولو) هدایت کوی، نو بیا به په څه شان سره د فواحشو او رذائلو حکم ورکوی؟» غالباً محقق شیخ الهندرحمة الله علیه «مسجد» میمی مصدر گنلی او د (سجود) معنی ئی تری اخیستی ده تجوزاً ئی په لمانځه سره ترجمه کړی دی، او «وجوه» ئی په خپلی ظاهری معنی پریښی دی، یعنی د لمانځه د اداء کولو په وخت کښی خپل مخونه سم د کعبی شریفی په لوری وگرځوئ. مگر ځینی نور مفسرین له ﴿وَأَقِيمُوا وُجُوهَكُمْ﴾ څخه داسی مطلب آخلی چه د الله تعالیٰ د عبادت په لوری تل په استقامت او له زده متوجه اوسئ. د ابن کثیر رحمة الله علیه په نزد د دی مطلب دا دی چه: پخپلو عبادتونو سم او مستقیم اوسئ! او له هغی سمی لاری ځنی چه د حضرت محمد علیه الصلوة والسلام ده مه کیږئ! د عبادت مقبولیت پر دوه شیانو موقوف دی: (۱) چه خالص د الله تعالیٰ لپاره وی، چه وروسته ئی په ﴿وَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ﴾ سره یادونه کوی. (۲) چه له هغی مشروعی طریقی سره موافقه وی چه انبیاء او مرسلینو علیهم الصلوة والسلام تجویز کړی ده او دلته هغه په ﴿وَأَقِيمُوا وُجُوهَكُمْ﴾ سره ادا کړی شوی ده. په هر حال په دغه آیت کښی د شرعی احکامو د گردو (تولو) هغو انواعو په لوری اشاره کړی شوی ده چه د بندگانو له معاملاتو سره متعلق دی او هغه تول تر «قسط» لاندی راغلل او هغه شیان چه په الله تعالیٰ پوری تعلق لری که «بدنی» وی نو په ﴿وَأَقِيمُوا وُجُوهَكُمْ﴾ کښی که «قلبی» وی نو په ﴿وَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ﴾

الَّذِينَ ﴿ كُنِيَ مِنْدَرَج دى .

﴿ كَمَا بَدَأَكُمْ تَعُودُونَ ﴾ لکه چه اول غلی ئی پیدا کری ییغ تاسی له نشت نه بیا به هم داسی پیدا شیغ تاسی وروسته له مرگه) یعنی لکه چه په اول کښی الله جل جلاله ستاسی له پیدا کولو څخه عاجز نه و هم داسی ستاسی له اعادی او بیا ژوندی کولو څخه هم عاجز نه دی او انسان د استقامت او اخلاص او اعتدال پر لاری تللو ته د دی لامله (له وجی) اړتیا (احتیاج) او ضرورت لری چه وروسته له مرگه بل ژوندون راتلونکی دی چه په هغه کښی د دی موجوده حیات نتائج ور وړاندی کیږی نو ښائی د هغه «بعث بعد الموت» فکر لا له اوسه وکړی شی! ﴿ وَتَسْتَغْفِرُ لَهُمْ فَاَقْدَمْتُ لَهُمْ ﴾

فَرِيقًا هَدَىٰ وَفَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ الضَّلَالَةُ إِنَّهُمْ اتَّخَذُوا الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ مُّهْتَدُونَ ﴿۳﴾

یوی دلی ته هدایت وکړ (الله په توفیق د ایمان سره او) هدایت ئی نه دی کری بلی دلی ته چه مقرر شوی ده پر دوی گمراهی، بیشکه چه دوی نیولی دی شیطانان دوستان (خپل معبودان) بی له الله غنی او گمان کوی دوی چه بیشکه هم دوی هدایت موندونکی دی (سمی صافی لاری ته او واقع کښی داسی نه ده.)

تفسیر : یعنی پر هغو باندی چه گمراهی مقرر شوی ده هغوی هغه خلق دی چه پاک الله ئی پری ایښی او شیطان ئی خپل دوست او رفیق گرځولی دی چه د ده په خوله کوی او خبرو ته ئی غوږ ږدی او د تعجب ځای دا دی چه سره د دی صریحی گمراهی دوی داسی گومان کوی چه مونږ پر سمی صافی لاری باندی روان یو او له مذهبی حیثیته کومه د عمل رویه چه مونږ اختیار کری ده هغه ډیره مناسبه او درسته ده لکه چه په بل ځای کښی یی فرمایلی دی ﴿ الَّذِينَ ضَلَّ سَبِيلَهُمُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ يَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ مُّهْتَدُونَ ﴾ (۱۶ جز د الکهف ۱۰۴ آیت ۱۲ رکوع).

تنبیه : د دی آیت له عمومه ظاهره شوه چه د «معاند کافر» په شان «مخطی کافر» هم چه د خپلی واقعی غلطی لامله (له وجی) باطل حق گنی په ﴿ وَفَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ الضَّلَالَةُ ﴾ کښی داخل دی، که دغه غلط فهمی د پوره فکر او غور نه کولو له وجی وی یا له دی سببه وی، چه اگر که ده په ښکاره ډول (طریقه) سره خپل پوره قوت، غور او فکر چلولی دی خو په مقصد نه دی رسیدلی ځکه چه پر داسی صریحو حقائقو او واضحو دلائلو د فکر د نه رسیدلو ځنی دغه خبره څرگنده ده چه ده فی الحقیقت په استدلال او د خپل فکر په کار آچولو او استعمال کښی

تقصیر کړی دی، ګواکې هغه شیان چه پری ایمان راوړل د نجات مدار دی دومره روښانه او واضحه دی چه له هغو څخه انکار غیر له عناده او د فکر او تامل له قصوره بل هیڅ شی نه دی. په هر حال شرعی کفر داسی زهر دی چه که په قصد یا په سهوه په هر ډول (طریقه) سره چه وخوړل شی د انسان د وژلو لپاره کافی دی زموږ د «اهل السنة والجماعة» مذهب هم دا دی او په «روح المعانی» کښی چه د ځینو د څه اختلافاتو نقل پر دغی مسئلې باندی کړی شوی دی له هغو ځنی مراد «جاحظ» او «عنبری» دی، چه په «اهل السنة والجماعة» کښی نه دی داخل بلکه سره له دی چه معتزله ګڼل کیږی، په خپله معتزله هم د دوی په اسلام کښی خبری کوی نو ځکه د «روح المعانی» خاوند د دوی مذهب د نقلولو څخه وروسته داسی لیکلی دی: «والله تعالیٰ الحجة البالغة والتزام ان کل کافر معاند بعد البعثة و ظهور امر الحق کنار علی علم».

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا اِزِيْنْتُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَكُلُوْا وَاشْرَبُوْا وَلَا تُسْرِفُوْا اِنَّهٗ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِيْنَ ﴿٣١﴾

ای ځامنو د آدمه! واخلی تاسی زینت (ښائست) خپل په نزد (د وخت) د هر لمانځه (په آغوستلو د پاکو کالیو (جامو) د عورت ستر) او خوړی او چښی او اسراف «بی ځایه خرڅ» مه کوئ تاسی، بیشکه چه الله نه خوښوی مسرفان (بی ځایه خرڅ کوونکی)

تفسیر : دغه آیتونه د هغو کسانو په تردید کښی نازل شوی دی چه د کعبه الله طواف به ئی په برېنده کاوه او هغه ئی لوی قریت، ثواب او پرهیزګاری ګانه او د اهل جاهلیت ځینو کسانو د حج په ورځو کښی د سد رمق ځنی زیات شی نه خوړ او د غوړیو او نورو دسوماتو استعمال به ئی پرېښوده، ځینو به د وزی د غوښی او شودو له استعماله ځان ساته نو دغه ګرد (ټول) شیان ئی راوښوده چه دا شیان له سره د نیکی او تقویٰ خبری نه دی. د الله جل جلاله ورکړی شوی لباس (چه په هغه سره ستاسی د بدن تستر (پټول) او تزین (ښائست په عمل راځی) د عبادت په وخت کښی د نورو وختونو په نسبت لا زیات قابل الاستعمال دی، تر څو بنده د خپل الله جل جلاله په دربار کښی د ده د ګردو (ټولو) نعمتونو له اثر او ښو سره حاضر شی او هر هغه شیان چه الله تعالیٰ د خوراک او پوښاک لپاره درکړی دی له هغو ځنی متمتع شی! په دی شرط سره چه اسراف پکښی ونه کړئ! د اسراف معنی له حده تجاوز، او له میچه تیریدل دی. او هغه شو ډوله دی: لکه چه حلال حرام وګنی یا له حلالو تیر له حرامو هم متمتع شی، یا په خوړلو او چښلو کښی له حرص او بی تمیزی څخه کار واخلی، او له اندازی ئی زیات وخوړی، یا ئی بی له اشتها و خوړی، یا ئی ناوخته وخوړی یا دومره لږ وخوړی چه د جسمانی صحت او قوت

عمل لپاره کافی نه وی، یا د صحت مضر شيان استعمال کړی او غیر ذلک. د اسراف لفظ دغو گرددو (تولو) امورو لره شاملیدی شی، بیخایه خرڅونه هم په اسراف کېږي شامل دی. د هم دی تعمیم په لحاظ ځینو اسلافو فرمایلي دی (جمع الله الطب کله فی نصف آیه) الله تعالیٰ گرد (تول) طب په نیم آیت کېږي سره تول کړی دی.

قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ
قُلْ هِيَ لِلَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا خَالِصَةً يَوْمَ الْقِيَمَةِ
كَذَلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ الْقِصَّةَ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٧٠﴾

ووايه (ای محمده! دوی ته) چه چا حرام کړی دی زینت د الله هغه چه ایستلی ئی دی دپاره د بندگانو خپلو؟ او (چا حرام کړی دی) پاک لذیذ شيان له رزقه ځنی (چه د خوړلو او څښلو دی؟ یعنی دا یو هم نه دی حرام)، ووايه (ای محمده! دوی ته) چه دغه (زینت او طيبات او نور نعمتونه اصلاً) لپاره د هغو کسانو دی چه ایمان یی راوړی دی (او تبعاً دی کفارو ته) په دی ژوندون لو خسیس کښی حال دا چه خاص (مؤمنانو لره) دی په ورځ د قیامت کښی هم دا رنگه (لکه دا پاس تفصیل) په تفصیل بیانوو مونږ آیتونه له پاره د (هغه) قوم چه پوهیږی «پری».

تفسیر : یعنی ای محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم ! ته دوی ته ووايه چه چا حرام کړی دی هغه زینت د الله جل جلاله چه له جامو وی که له نورو وی چه ایستلی دی الله تعالیٰ دپاره د بندگانو خپلو له نباتاتو لکه پنبه او کتان، او له حیواناتو لکه ورېښم یا وړی او له کانونو لکه څڼه. او بل پاکیزه شيان له اقسامو د روزی که د خوراک وی لکه غوښی، وازدی، غلی دانی یا د څښلو (څکللو) وی لکه اوبه، شوده، یعنی دا یو هم نه دی حرام، ووايه ای ځما رسوله! دغو ته چه دغه زینت او طيبات او نور نعمتونه خاص دپاره د مؤمنانو دی، یعنی هم دوی ته پیدا شوی دی اما په دنیا کښی کفار هم تبعاً ورسره شریک دی ولی دائمی او ابدی نعمتونه خاص مؤمنانو ته دی بی شریکه په عقبا کښی هم داسی چه مونږ دغه مفصل حکم بیان کړ مفصل بیانوو باقی تول احکام د دین بالخاصه د حلال او حرام احکام دپاره د هغه قوم چه پوهیږی او فهمولی شی. د دنیا گرد (تول) شيان ځکه پیدا شوی دی چه انسانان له هغو څخه په شرعی او په مناسبه طریقه گټه (فائده) واخلي او د خالق تعالیٰ جل و علا شانه په عبادت او وفاداری او شکر گذاری کښی مشغول اوسی، په دغه اعتبار د دنیا تول نعمتونه اصلاً د مؤمنانو او مطیعانو د استفادی لپاره

پیدا شوی دی هوا کافران هم د دغو شیانو له استعمال څخه نه دی ممنوع شوی، دوی هم د خپلو دنیوی اعمالو او تدابیرو په اثر له هغو ځنی مفاد حاصلولی شی. بلکه څه وخت چه د ایمان خاوندان په ایمانی قوت او تقوی کښی کمزوری شی، نو دغه غاصبان په خپلو عملی هلو ځلو کښی ظاهراً دیر بریالی او کامیاب په نظر راځی چه ځینی له هغو ځنی دی د کفارو د فانی اعمالو ثمره وگنله شی او څه نور دی یی د مؤمنانو په حق کښی تنبیه او توبیخ.

﴿مَنْ كَانَ يَرْيِدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزَيَّنَّا لَهَا تُوفًى إِلَيْهِمْ أَعْمَالَهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لَا يُبْصِرُونَ
أُولَئِكَ الَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ إِلَّا النَّارُ وَحِطَّ مَا صَنَعُوا فِيهَا وَبَاطِلٌ مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾

(۱۲ جزء د هود ۱۵ او ۱۶ آیت ۲ رکوع). پاتی شول د آخرت نعمتونه هغه خالص د اهل ایمان په برخه دی. ځینی عالمان د ﴿خَالِصَةً يَوْمَ الْقِيَمَةِ﴾ معنی داسی کوی چه «دنیوی نعمتونه خالص نه دی، ځکه چه له هغو سره دیر غم او فکر او تکالیف مومی، او د آخرت نعمتونه به له هر راز (قسم) کدورتونو ځنی پاک وی او له ابن عباس رضی الله تعالی عنه څخه په «در منشور» کښی د دی آیت داسی معنی نقل شوی ده چه دنیوی نعمتونه په داسی شان سره چه د آخرت وبال وگرځی یواځی د مؤمنانو لپاره دی، او د کفارو په حق کښی د دی جهان عیش او عشرت او تنعم د کفر او حق نه پیژندلو له وجی عذاب او وبال گرځی.

قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّي الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَالْإِثْمَ وَالْبَغْيَ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَأَنْ تُشْرِكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِ سُلْطَانًا وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٣﴾

ووايه (ای محمده! دوی ته) بیشکه هم دا خبره ده چه حرام کړی دی رب زما فواحش (کبیره گناهونه چه موجب د لوی عذاب دی) هغه چه ظاهر وی له هغو څخه او هغه چه باطن وی او (حرام کړی ئی دی) گناه «صغیره چه حد نه لری» او (حرام کړی ئی دی) ظلم په ناحقه سره (بل دا چه) شریک ونیسئ تاسی په الله پوری، هغه شی چه نه دی نازل کړی (لیږلی الله) په (شریکولو د) هغه باندی هیڅ برهان (علمی سند) او (بل دا ئی حرام کړی دی چه) وواپی تاسی پر الله هغه خبری چه تاسی نه پوهیږی «پری»

تفسیر : له «اثم» ځنی عامه گناه مراده ده. او ځینی مخصوصی گناوی د دی مقام په مناسبت یا د اهمیت له سببه بیان فرمایلی شوی دی. او د ځینو په نزد (اثم) هغه گناه ده چه د هنی تعلق د گناه کوونکو څخه ماسوا نورو سره نه وی، والله اعلم. دروغ تړل په الله جل جلاله دا دی

چه په تحلیل او تحریم او په الحاد د صفات الله او نورو کښی داسی خبری له خپله ځانه جوړی کړی چه بیخی شرعی اساس ونه لری او بیا د هغو نسبت الله تعالی ته وکړی لکه چه د فحشاو په متعلق به کفارو وویل «والله امرنا بها»

وَلِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٣٧﴾

او هر یوه امت ته یو اجل (نېټه) شته (د مرګ یا د عذاب که ایمان رانه وړی) نو کله چه راشی اجل (نېټه) د دوی نه به وروستی کیږی دوی (تری) یو ساعت او نه ږومبی کیږی دوی (تری).

تفسیر : په ظاهره سره دا شبهه کیږی. کله چه د وعدی وخت ورسپیږی نو تأخیر یی عقلاً ممکن ؤ نو ځکه د هغه نفی ضروری شوه مګر تقدیم ئی خو عقلاً هم ممکن نه دی نو د هغه له نفی څخه څه فائده ده؟ د دی شبهی له سببه مفسرینو د ﴿وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ﴾ عطف په ﴿وَلَا يَأْخِرُونَ﴾ منلی دی. او ځینی د ﴿وَلَا يَأْخِرُونَ﴾ څخه (قرب) او نژدیوالی) مرادوی. زما په نزد دغو تکلفاتو ته هیڅ حاجت نشته، په عمومی محاوراتو کښی د یوه شی د تاکید ثبوت او قوت لپاره چه په مقابل کښی ئی دوه خواوی وی ډیر ځله د هغی خوا نفی خو مقصوداً کیږی چه محتمل الثبوت وی، او د بلی خوا نفی چه لا له پخوا غیر محتمل وی یواځی د مبالغی، تاکید او تحسین الکلام په ډول (طریقه) استطراداً ذکر کیږی. لکه چه یو خریدار له دکاندار ځنی د یوه شی د قیمت د معلومولو لپاره پخپلو خبرو کښی وائی چه د هغه شی په قیمت کښی هیڅ زیادت او کمی او لاندی او باندی نشته؟ او هم دغه ئی قیمت دی! دکاندار ورته وائی هوا خانه! په دغه ویلی شوی قیمت کښی هیڅ زیادت او کمی او لاندی او باندی نشته! او هم دغه قیمت ئی واجبی او تاکلی (مقرر) شوی دی په دغو دواړو محاورو کښی مقصود بالذات (کمی) دی، مګر د (زیادت) لفظ یواځی د قیمت د تعیین او تاکید او مبالغی لپاره استطراداً ذکر کړی شوی دی. دلته هم د دی کلام څخه اصلی غرض هم دا دی چه د الله تعالی وعده هر کله چه ورسپیږی بیا تأخیر پکښی نشته، او له سره وروسته کیدونکی نه ده او یوه شیبه هم په هغه کښی د تقدیم او تأخیر امکان واقع کیدونکی نه دی دلته د «تأخیر» نفی مقصود ده، ځکه چه (تقدیم) لا له پخوا څخه ظاهراً لانتفاء ؤ د هغه انتفاء یواځی د وعدی په ټینګوالی د زور آچولو یو اسلوب دی یعنی پر الله تعالی دروغ تړونکی او د هغه د لوری د حرامو حلال کوونکی او نور متمردین دی د الله تعالی پر دغه تأخیر، مهلت او حلم نه مغرورپیږی. او نه دی بی فکره اوسی، ځکه چه د هر امت او د هر فرد لپاره د الله تعالی له جانب یوه تاکلی (مقرر) موده مقرر شوی ده. هر کله چه د دوی د سزا نېټه او وعده ورسپیږی نو بیا هغه خامخا اجرا کیدونکی ده او له سره وړاندی وروسته کیدونکی نه ده.

يٰٓبَنِي آدَمَ اِمَّا يٰٓتَيْتُكُمْ رُسُلٌ مِّنْكُمْ يَقُصُّونَ عَلَيْكُمُ الَّذِيْنَ اٰتَيْنٰ اَنْفُسَهُمْ وَاصْلَمَ
فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ ۝ وَالَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِآيٰتِنَا
وَاَسْتَكْبَرُوْا عَنْهَا اُولٰٓئِكَ اَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ ۝

ای غامنو (اولاده) د آدم! که راشی تاسی ته رسولان له تاسی غنی چه لولی دوی پر تاسی باندی آیتونه «د کتاب» زما «یعنی شرعی احکام» نو هر څوک چه غان وساتی (له تکذیب څخه) او اصلاح «نیک» کړی (عمل خپل) نو نه به وی هیڅ قسم ویره پر دوی باندی او نه به دوی غمجن کیږی «په نقصان د جزا سره». او هغه کسان چه نسبت ئی د دروغو کړی آیتونو زمونږ ته او کبر «سرکشی کوی» له «قبلولو د» هغی آیتونو هم دغه کسان صاحبان «ملگری» د اور «د دوزخ» دی هم دوی به په دغه اور کښی تل وی.

تفسیر : ابن جریر د ابو یسار سلمی رحمة الله علیه غنی نقل کړی دی چه دغه خطاب د ﴿يٰٓبَنِي آدَمَ اِمَّا يٰٓتَيْتُكُمْ﴾ الآية - گردو (تولو) بنی آدمانو ته په عالم ارواح کښی شوی دی. لکه چه د اول جزء د البقرة ۳۸ آیت ۴ رکوع له سیاق څخه معلومیږی ﴿قُلْنَا اهْبِطُوا مِنْهَا جَعِمًا اِنَّا لَا يٰٓتَيْتُكُمْ هٰذِي﴾ الآية - او د غینو محققینو په نزد هر کله هر خطاب چه په هره زمانه کښی هر قوم ته شوی دی دا د هغو څخه حکایت دی. زما په نزد هغه مضمون چه له دوه رکوع گانو څخه پخوا جریان لری د هغه د ترتیب او تنسیق څخه دغه خبره پخپله ظاهریوی کله چه آدم او حواء علیهما السلام له خپل اصلی مسکن (جنت) څخه چه هلته دوی ته، آزادی، هوسانی (ارام) او فراخی ور په برخه وه او بی له کوم مزاحمت او ممانعت څخه د ژوندانه د وخت د تیږولو حکم ورکړی شوی ؤ په عارضی ډول (طریقه) سره محروم کړی شو. بیا د دوی د مخلصانه توبی او انابت په نسبت دا مناسبه ولیدله شوه چه د دوی د هغه حرمان د تلاقی او د آدم علیه السلام تمامی اولادی ته د پلرنی میراث د اعادی په نسبت څه هدایتونه ورکړل شی لکه چه د آدم علیه السلام د هبوط د قصی د ختمولو سره سم یی د ﴿يٰٓبَنِي آدَمَ قَدْ اَنْزَلْنَا عَلَیْكُمْ لِبَاسًا﴾ الآية - خطاب ور شروع کړ، تر دری څلورو رکوع گانو پوری د همغو هدیاتو سلسله جاری وه. په دغو آیتونو کښی د آدم علیه السلام تولی اولادی ته چه گواکی په یوه وخت کښی گرد (تول) سره موجود گڼل شوی دی عام خطاب شوی دی چه د جنت له وتلو څخه وروسته مونږ تاسی ته د جنتی لباس او طعام په ځای د ځمکی د لباس او طعام تدبیر فرمایلی دی. اگر که د جنت خوشالی او اطمینان دلته در میسر نه دی بیا مونږ د

هر راز (قسم) راحت او هوسائی (ارام) له سامانونو ځنی د منتفع کیدلو موقع تاسی ته درکړی ده، چه تاسی دلته په اطمینان سره د خپل هغه اصلی مسکن او آبائی میراث د اعادی او بیرته لاس ته راوستلو تدبیر وکړی شی. ښائی چه د لعین شیطان له مکر فریب ځنی هوبیار اوسی! چه تاسی د تل لپاره د هغه له میراث څخه بی برخی نه کړی! او ځانونه مو له بی حیائی «اثم» ، «عدوان» او نورو گناهونو ځنی وژغورئ (وساتئ) او د اخلاص او د عبودیت لاره اختیار کړئ! او د الله تعالیٰ له درکړو نعمتونو څخه متمتع او منتفع کیږئ! مگر له هغو حدودو او قیودو ځنی (چه د حقیقی مالک له جانبه معین او تاکلی (مقرره) شوی دی) تیری او تجاوز مه کوئ! بیا وگورئ چه هر قوم خپله، خپله موعوده وعده پوره کوی، او په څه څه ډول (طریقه) خپلو ځایونو ته خپل ځان رسوی، په دی ضمن کښی که الله تعالیٰ په کوم وخت کښی له هم دغه ستاسی ځنی کوم رسول مبعوث وفرمائی چه د الله تعالیٰ آیتونه تاسی ته آورو او په هغو سره تاسی ته ستاسی د پلار اصلی میراث (جنت) د حاصلولو ترغیب او تذکیر درکوی او د حقیقی مالک د خوشالی لاری پکښی در ښکاره شوی دی نو د هغه مرسته (مدد) او پیروی وکړئ! او له الله تعالیٰ ځنی وویږئ! او ناکاره کارونه پرېږدئ! او تری بیزاره شی! او صالحه اعمال اختیار کړئ! نو بیا ستاسی مستقبل بیخی بیخوفه او بی خطره کیږی! او تاسی به داسی یوه مقام ته ورسیرئ چه هلته به د عیش او عشرت، امن، سکون او اطمینان څخه ماسوا بل هیڅ شی نه وی، هو! که زموږ آیتونو ته تاسی د دروغو نسبت وکړ، او د تکبر او لوښی له مخو تاسی پری عمل ونه کړ او له هدایته گوښی (بیل) پاتی شوئ نو له اصلی مسکن او آبائی میراث څخه به بی برخی کیږئ! او د دائمی محرومی او ابدی عذاب او هلاکت ځنی به ما سوا بل هیڅ شی ستاسی نه په برخه کیږی په هر حال هغه کسان چه له دی آیت ځنی د ختم النبوت د قطعی نصوصو په خلاف تر قیامته پوری د انبیاء او رسولانو د راتگ وروڼه خلاصول غواړی، د هغو لپاره په دغه ځای کښی د خپل مطلب حاصلولو دپاره هیڅ یوه موقع پاتی نه ده.

فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ ۖ أُولَٰئِكَ
يَنَالُهُمُ نَصِيبُهُمْ مِّنَ الْكُفِّ ۖ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَهُمْ رَسُولُنَا
يَقُولُوا قَدْ عَلِمْنَا مَا كُنْتُمْ تَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ ۖ
قَالُوا اضْلَوْا عَنَّا وَشَهِدُوا عَلٰى أَنْفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ ﴿٢٤﴾

نو څوک دی ډیر ظالم له هغه چا چه له ځانه تری پر الله باندی دروغ (چه ښځه، ځوی، لور او شریک لری) یا نسبت د دروغو کوی آیتونه د دغه (الله)

ته (بلکه نشته بل ظالم)، دغه «مکذبان مفتريان پر الله» ویه رسيږي دوی ته برخه د دوی له هغه ليکل شوی «عمر، رزق، اجل او نورو» څخه تر هغه پوري کله چه راشي دوی ته رسولان زمونږ (ملک الموت او اعوان ئی) حال دا چه قبضوی دوی «ارواح د» هغوی وائی (دا ملائک دی کفارو ته د ملامتی په توگه (طریقه))، چیرته دی هغه «معبودان» چه وئ تاسی چه بلل به مو «عبادت به مو کاوه د هغوی» غیر له الله «چه اوس دفع کړی عذاب له تاسی»؟، نو ویه وائی دغه «کافران» ورک شول له مونږ «او هیڅ نفعه مو تری ونه مونده» او شاهدی به ورکړی دوی پر نفسونو «ځانونو» خپلو باندی چه بیشکه دوی وو کافران «په دنیا کښی».

تفسیر: یعنی د الله تعالیٰ د صادقو او رښتینو رسولانو تصدیق کول ضروری دی چه د الله تعالیٰ واقعی معجزی درښی او دلائل یی در آوری، باقی که څوک د رسالت دعوی په دروغو وکړی او په دروغو آیتونه له خپله ځانه جوړوی او پر الله تعالیٰ دروغ تری یا کوم رښتین رسول یا د هغه راوړی آیتونه او کتاب ته د دروغو نسبت کوی. نو د دی دواړو ځنی بل هیڅوک ظالم نه دی. ﴿أُولَٰئِكَ يَنَالُهُمُ﴾ الآية - دغه مکذبان او مفتريان پر الله ویه رسيږي دوی ته برخه د دوی یعنی په دنیا کښی عمر او رزق او نور هر څومره چه مقرر او مقدر دی، یا د دی ځای ذلت او رسوائی چه د دوی دپاره ليکلی شوی ده، هغه گرد (تول) دوی ته رسيدونکی دی، بیا وروسته له مرگه هغه معامله چه له دوی سره کيدونکی ده، د هغی ذکر وروسته له دی نه راځی که د ﴿تَصِيبُهُمُ مِنَ الْعَذَابِ﴾ ځنی دنیوی عذاب نه، بلکه اخروی مراد واخستل شی، نو د «حتیٰ اذا جاءتهم - الآية» څخه پر دی تنبیه کیږی چه د هغه عذاب د مبادیو سلسله د دغه دنیوی ژوندانه په آخری شیبو کښی شروع کیږی.

﴿حَتَّىٰ إِذَا جَاءَتْهُمْ رُسُلُنَا يَدْعُوهُمْ﴾ الآية - تر هغه پوري کله چه راشي دوی ته رسولان زمونږ چه قبضوی ارواح د دوی) یعنی کله چه پرښتی په دیره سختی د دوی روح قبضوی او په بد صورت ئی بیائی نو دوی ته ویلی کیږی چه پرته (علاوه) له الله تعالیٰ ځنی هغه شیان چه تاسی بلل هغوی چیري دی؟ چه اوس ستاسی په داد او فریاد نه درسيږي؟ او ستاسی خبر نه آخلی؟ هغوی در وبولی! چه تاسی له دی مصیبت څخه وژغوری (وساتی)،! په دی وخت کښی به کفار اقرار کوی او په دغه اقرار کولو به اړ (محتاج) کیږی چه مونږ دیره سخته غلطی کړی وه چه مونږ داسی شیان خپل معبودان او مستعان تاکلی (مقرر کړی) وو چه هغوی د دی کار وړ (لایق) او مستحق نه وو، او نن زمونږ په دغه مصیبت کښی د هغوی هیڅ سراغ او پته نشته. خو دغه بی وخته اقرار او ندامت دوی ته هیڅ گټه (فائده) او نفع نه رسوی، او پر دوی داسی حکم صادرېږی ﴿ادْخُلُوا فِي آثَمِهِ﴾ الآية - باقی هغه چه په نورو مواضعو کښی راغلی دی چه دوی به د خپل کفر او شرک څخه انکار کوی د دی آیت سره منافی نه ده ځکه چه د قیامت مواقف او

احوال بہ سرہ بیل بیل او جلا جلا (جدا جدا) وی او جماعتونہ بہ ہم بیشمارہ ولاہ وی پہ یوہ
 غای کبئی د یوہ موقف او جماعت بیان راغی او پہ بل غای کبئی د بل جماعت او موقف ذکر
 کبئی.

قَالَ ادْخُلُوا فِيْ اُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ مِنَ الْجِنَّ وَالْاِنْسِ فِي النَّارِ

وہہ فرمائی (اللہ یا پرہستہ پہ قیامت کبئی دوی تہ) چہ ننوخی پہ ہغو امتونو
 (د کفارو) کبئی چہ پہ تحقیق تیر شوی دی پخوا لہ تاسی لہ (کفارو د
 جن) پیریانو او لہ (کفارو د) انسانانو پہ اور «د دوزخ» کبئی،

تفسیر : (مطلب ئی دا دی چہ تاسی ہم د پخوانیو کفارو پہ ملگرتیا د دوزخ اور تہ ننوخی)!
 یعنی ہغہ وړاندی او وروستہ گورد (تول) کفار بہ پہ ہم دغہ دوزخ کبئی داخلپری.

كُلَّمَا دَخَلَتْ اُمَّةٌ لَعَنَتْ اُخَرًا

هر کله چہ ننوخی (د دوزخ اور تہ) یو امت نو لعنت بہ وائی دغہ امت پر
 ہغہ بل وړاندی امت چہ پہ مثل د دہ ؤ (د کفر پہ خاص مشرب کبئی)،

تفسیر : یعنی پہ دی مصیبت کبئی یو لہ بلہ سرہ ہمدردی بہ چیری وی بلکہ دوزخیان یو پر
 بل باندی لعن او طعن وائی او مسخری کوی او ملندی سرہ وہی، بنائی چہ تابعان بہ خپلو
 سردارانو تہ وائی چہ د اللہ لعنت دی پر تاسی وی چہ تاسی مونږ ہم د خپلو غانونو سرہ پہ
 عذابونو او ربرونو (تکلیفونو) کبئی دوب کرو! سرداران بہ خپلو اتباعو تہ وائی ای ملعونانو! کہ
 مونږ پہ کنده کبئی ولویدو. ستاسی خو سترگی وی، نو تاسی ولی د ږندو پہ شان مونږ پسی
 راولویدئ! وغیر ذلک.

حَتّٰی اِذَا ارْکُوْا فِيْهَا جَمِیْعًا ۖ قَالَتْ اٰخِرُهُمْ لَوْلَمْ نَرَبَّنَا هٰؤُلَاءِ اَضَلُّوْنَا فَاِیْمًا عَدَاۤا بَاضِعًا مِّنَ النَّارِ ۖ قَالَ لِكُلٍّ ضِعْفٌ وَلٰکِنْ لَا تَعْلَمُوْنَ ۝۳۸

تر ہغہ پوری کله چہ یو غای شی دوی پہ دی «اور» کبئی تول نو وہہ وائی
 وروستنی د دوی (یعنی تابعان) پہ (باب د ہغو) رومبنيو (متبوعانو) خپلو

کښی (الله ته چه) ای ربه زمونږ دغو (مشرانو متبوعانو) گمراه کړی وو مونږه نو ورکړه دوی ته عذاب دوچند (زمونږ) له اوره (د دوزخ) وږه فرمایي الله چه دی لپاره د هر یوه دوچند لیکن نه پوهیږئ تاسی (پری او نه خبریږئ د یو بل له عذاب نه)

تفسیر : یعنی په یوه حساب د پخوانیو د گناهونو عذاب دوچند شو چه هم پخپله دوی گمراهان شوی وو، او هم ئی راتلونکو لره لاری جوړی کړی، او په بل صورت د ورستنیو گناه دوه چنده شوه چه دوی په دغسی حال کښی گمراهان شول چه د پخوانیو امتونو احوال د دوی په مخ کښی ښکاره پراته وو، او دوی تری هیڅ پند او عبرت نه اخیست. یا غرنګه چه د هر دوزخی احوال له خپلو درجو سره سم وخت په وخت زیاتیږی، نو ځکه ئی وفرمایل چه د هر یوه عذاب به پرله پسې برابر دوچند کیږی او لا به پسې زیاتیږی، اوس د تعذیب په ابتداء کښی تاسی د تعذیب له انتهای څخه بی خبره یی یعنی د پخوانیو د عذاب د دوچند کیدلو څخه به وروستنیو ته څه راحت، هوسانی (ارام) او شفاء نه په برخه کیږی، دا تقریر به په هغه صورت کښی موافق راغی چه د ﴿لِجُلِّ ضَعْفٌ﴾ څخه دواړه فرقی مرادی شی، خو د «ابن کثیر رحمه الله علیه» په نزد په دی آیت کښی وروستنیو ته اطلاع ورکړی شوی ده چه بیشکه مونږ له پخوانیو څخه هر یوه ته سم د هغه له درجی سره دوه چنده عذاب مقرر کړی دی، لکه چه په بل ځای کښی ئی خبر ورکړی دی ﴿الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ زِدْنَاهُمْ عَذَابًا فَوْقَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يُفْسِدُونَ﴾ (۱۴ جزء د النحل ۸۸ آیه ۱۲ رکوع) ﴿وَلِيَحْمِلَنَّ أَثْقَالَهُمْ وَاتَّقَا لَأَمَّهُ أَثْقَالَهُمْ وَلِيَسْئَلُنَّ يَوْمَ الْقِيَمَةِ عَمَّا كَانُوا يَفْعَلُونَ﴾ (۲۰ جزء د عنکبوت (۱۳) آیه (۱) رکوع) ﴿لِيَحْمِلُوا أَوْزَارَهُمْ كَامِلَةً يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَمِنْ أَوَّلِهَا الَّذِينَ يُضِلُّونَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ أَلِيسَ مَا يَزِمُونَ﴾ (۱۴ جزء د النحل (۲۵) آیه (۳) رکوع).

وَقَالَتْ أُولَهُمُ الْخُرْلُهُمْ فَمَا كَانَ لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ
فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٤٠﴾

او وږه وائی هغه ږومښی «متبوعان» د دوی په حق د وروستنیو (تابعانو) د دوی کښی چه پس نه ؤ تاسو ته پر مونږ باندی هیڅ فضل (بهتری په تخفیف د عذاب او مونږ او تاسی برابر یو په کفر کښی) نو وڅکئ تاسی عذاب په سبب د هغو کارونو چه وئ تاسی چه کول به مو (په دنیا کښی له شرک او کفر څخه)

تفسیر : یعنی زمونږ د سزا د زیاتونې د خواهش څخه تاسی ته څه په لاس درغله؟ آیا ستاسی په عذاب کېنې څه تخفیف راغی؟ نه، تاسی هم د خپلو چارو نتیجی وگالی (برداشت کړی) او خوند نی وشکئ!

إِنَّ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا لَا تَفْتَحُ لَهُمْ أَبْوَابُ السَّمَاءِ وَلَا يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى يَلِجَ الْجَمَلُ فِي سَمِّ الْخِيَاطِ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُجْرِمِينَ ﴿٦٠﴾

بیشکه هغه کسان چه نسبت د دروغو کوی آیتونو زمونږ ته او تکبر کوی (له قبول) د هغو ویه نه پرانیستلی شی دوی ته ورونه د آسمان «چه پورته پوری شی نیک عملونه او ارواح د دوی» او نه به داخل شی دوی جنت ته تر هغه پوری چه ننوځی اوبښ په سوری د ستنی کېنې، او هم داسی «لکه جزا د متکبران» جزا ورکوو مونږ مجرمانو «کافرانو» ته.

تفسیر : یعنی نه په ژوند کېنې د دوی اعمالو ته آسمانی قبول او رفعت حاصل دی او نه وروسته له مرگه د دوی ارواحو ته اجازه شته چه د آسمان په لوری وخیژی په حدیث کېنې راغلی دی چه «له وروسته د کافرانو اعمال او ارواح د آسمان له جانبه د «سجین» په لوری شړل کیږی چه تر ځمکی لاندی دی، او د مومنانو اعمال او ارواح تر اومه آسمانه «علیین» پوری خیژی، مفصل احوال دی د احادیثو په کتابونو کېنې ولوستل شی.

﴿حَتَّى يَلِجَ الْجَمَلُ فِي سَمِّ الْخِيَاطِ﴾ تر هغه پوری چه ننوځی اوبښ په سوری د ستنی کېنې

دا نی «د تعلیق بالمحال» په ډول (طریقه) وفرمایل. د هری ژبی په محاورو کېنې داسی امثال شته، چه په کېنې د یوه شی محال توب په بل محال شی باندی معلق وی او دا تری ظاهریږی. همغسی چه هغه شی لا ممکن دی، دغه شی هم ناممکن دی یعنی لکه چه دغه خبره د کیدلو نه ده چه اوبښ سره له خپل لوی جسامت د ستنی په سوم کېنې سره د هغه د وړوکوالی او صغارت ننوځی، هم داسی د دغو مکذبینو او متکبرینو په جنت کېنې داخلیدل محال دی. ځکه چه حق تعالی په جهنم کېنې د دوی د «خلود» خبر راکړی دی او په علم الله کېنې هم دا سزا دوی ته ټاکلی (مقرر) شوی ده نو بیا د الله تعالی د علم او اخبار څخه مخالف کار څرنگه واقع کیدی شی؟

لَهُمْ مِنْ جَهَنَّمَ مِهَادٌ وَمِنْ فَوْقَهُمْ غَوَاشُ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٦١﴾

مقرر دی دوی ته له دوزخ ځنی فرش او وی به د پاسه د دوی آغوستنی «پردی د اور»، او هم داسی (لکه جزا د دی خلقو) جزا ورکوو مونږ ظالمانو ته.

تفسیر: یعنی له هری خوا به تری اور چاپیر وی او له هیڅ لوری او په یوه ډډه به هم دوی ته راحت او هوسائی (آرام) نه ور رسیږی.

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٦﴾

او هغه کسان چه ایمان ئی راوړی دی او کړی ئی دی ښه «عملونه» تکلیف نه فرمایو (بار نه آچوو) په هیڅ نفس مگر په قدر د طاقت د ده دغه «مؤمنان» صاحبان «ملگری» د جنت دی هم دوی به په هغه «جنت» کښی تل وی.

تفسیر: ﴿لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا﴾ جمله معترضه ده چه په دی سره ئی په منځ کښی تنبیه وفرمایله چه ایمان او صالح عمل چه پری دومره عظیم الشان صله مرحمت کیږی داسی کوم مشکل شی نه دی چه د انسان له طاقته وتلی وی یا یی دا مطلب چه له هر انسان ځنی دومره صالح عمل مطلوب دی چه د هغه طاقت او قدرت وی، له هغه څخه زیاته مطالبه نه کیږی.

وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِّنْ غِلٍّ

او وبه باسو مونږ هغه چه په سینو د دغو «جنتیانو» کښی دی له کینو څخه.

تفسیر: ﴿وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِّنْ غِلٍّ﴾ څخه یا خو داسی مراد دی چه د جنتیانو په منځ کښی به په جنتی نعمتونو کښی یو له بله سره هیڅ قسم شک، شبهه، حسد، رخه (کینه) نه وی. او هر یو به خپل ځان او نور جنتیان داسی گوری لکه چه یو ورور، خپل بل خوږ ورور گوری او په لیدلو به ئی خوشالوی، په خلاف د دوزخیانو چه دوی به د هغه مصیبت په وخت کښی یو بل ته پیغور ورکوی، او لعنتونه او کنځلی به کوی، لکه چه پخوا ولیکل شو یا به مراد داسی وی چه د داسی صالحانو په منځ کښی په دنیوی ژوندون کښی که پر کومه خبره کوم خپګان او اندېښنه

پینه شوی وی او یو د بل په نسبت څه انقباض او تاثر لری، هغه گرد (تول) به د جنت له ننوتلو څخه پخوا د دوی له زړونو ځنی ایستل کیږی. هلته به گرد (تول) یو د بل په نسبت سلیم الصدر او خوښ وی حضرت علی کرم الله وجهه فرمایلی دی «زه امید کوم چه زه او عثمان، طلحه، او زبیر رضی الله تعالیٰ عنهم به له هم دغو خلقو ځنی اوسو» محقق شیخ الهند محمود الحسن رحمه الله علیه د هم دغی وروستنی معنی په اعتبار د «غل» ترجمه په خپگان سره فرمایلی ده.

تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ لَقَدْ جَاءَتْ رَسُولٌ رَسُلٌ رَبِّنَا بِالْحَقِّ

بهيږی به له لاندی د (مانیو او ونو د) دوی ویالی، او وائی به دغه «جنتیان» گردی (تولی) ثناوی او احسانات خاص الله لره دی هغه (الله) چه برابر ئی کړو مونږ دی (مقام) ته او نه وو مونږ پخپله چه موندلی مو وی دا لاره که نه ؤ هدایت کړی (لار ښوولی) مونږ ته الله په تحقیق راغلی ؤ رسولان د رب زمونږ په حقه سره،

تفسیر : یعنی د الله تعالیٰ په مهربانی او توفیق او د رسولانو په سمه لارښوونه او لاس نیونه مونږ دغه اعلیٰ مقام ته رسیدلی یو، او دغه مرتبه مو په برخه شوی ده که نه مونږ چیری او دغه لوړی مرتبی چیری؟

دا الله په توفیقاتو شی موندلی سمه لار چه جزا ئی ده جنت ښائسته گلزار خورا (دیر) ښه پکښی انعام کړی نعمتونه په دا گردو (تولو) به وی زیات د رب دیدار

وَوُودُوا أَنْ تُلَكُمُ الْجَنَّةُ أَوْ رْتُمُوَهَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٣﴾

او آواز به وکړ شی دغو (جنتیانو) ته داسی چه دغه جنت په میراث «ویریا» درکړی شوی دی تاسی ته هغه په سبب د هغه چه وی تاسی چه کول به مو «له حسناتو په دنیا کښی».

تفسیر : دغه غږ کوونکی به د پاک الله له لوری کومه پرښته وی، یعنی نن د گرد (تول) عملی جد او جهد نتیجه در څرگندیږی او تاسی د خپلو کوښښونو او زیارونو (محنتونو) په سبب او د الله تعالیٰ په فضل او کرم له خپلی تمنا سره خپل پلرنی میراث مو د تل دپاره حاصل او خپل

کر. په حدیث کښی راغلی دی چه «هیچا لره خپل عمل په جنت کښی نه داخلوی» د دی مطلب داسی دی چه د جنت د داخلیدلو حقیقی سبب عمل نه دی او فقط ظاهری سبب ئی گانه شی، ځکه چه د جنت د دخول حقیقی سبب د الله تعالیٰ کامل رحمت دی، لکه چه په هم دغه حدیث کښی راغلی دی او د «إِلَّا أَنْ يَتَغَمَّدَنِي اللَّهُ بِرَحْمَتِهِ» له الفاظو ځنی ظاهریوی. هوا پر بنده د الله تعالیٰ د رحمت نزول هغومره کیږی چه د عمل روح پکښی موجود وی. شیخ الهند رحمة الله علیه به تل فرمایل «دغه گادی د الله تعالیٰ په قدرت سره درومی او عمل د هغو علائمو او اشاراتو په شان دی چه په هغو سره دغه گادی حرکت کوی او دریږی ځینی مفسرین د دی آیت ترجمه داسی هم کوی «او غږ به وکړ شی جنتیانو ته چه دا جنت درکړی شوی دی تاسی ته ویریا لکه میراث چه ویریا وی، یا د کافرانو برخه جنت هم تاسی ته میراث پاتی شو. لکه چه ستاسی برخه دوزخ هم دوی ته پاتی شو په سبب د هغو اعمالو چه وئ تاسی چه کول به تاسی په دنیا کښی چه هغه استقامت او مواظبت ؤ په اوامرو او اجتناب ؤ له نواهیو څخه.

وَنَادَىٰ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابُ النَّارِ أَنْ قَدْ وَجَدْنَا مَا وَعَدَنَا
رَبُّنَا حَقًّا فَهَلْ وَجَدْتُمْ مَا وَعَدَ رَبُّكُمْ حَقًّا قَالُوا نَعَمْ فَأَذَّنَ
مُؤَذِّنٌ بَيْنَهُمْ أَنْ لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ ۝ الَّذِينَ يَصُدُّونَ
عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ كَفُورُونَ ۝

او غږ به وکړی صاحبان د جنت (د خپه کولو له پاره) صاحبانو د اور ته داسی چه په تحقیق مونده کر مونږ هغه (ثواب) چه وعده کړی وه رب له مونږ سره زمونږ په حقه (رښتیا) سره نو آیا وموند تاسی (هم) هغه «عذاب» چه وعده کړی وه رب ستاسی په حقه (رښتیا) سره، «نو» ویه وائی دوزخیان چه هو! (هغه مو همغسی بیا مونده!) نو غږ به وکړی یو غږ کوونکی (اسرافیل) په منځ د دغو (جنتیانو او دوزخیانو) کښی. داسی چه وی دی لعنت د الله په ظالمانو «کافرانو» باندی هغه ظالمان چه آړوی دوی (خلق) له لاری د الله او لتوی دوی په دغی «لاری» کښی کوړوالی «عیب» او هم دوی په (راتلو د) آخرت (قیامت) باندی کافران «منکران» و.

تفسیر : په دغو آیتونو کښی د هغو مکالماتو او مخاطباتو ذکر دی چه د جنتیانو او دوزخیانو یا د دوی دواړو او اصحاب الاعراف په منځ کښی سره کیږی، د پرمېنیو او وروستنیو

خبرو او اتر و خخه چه د «اصحاب الجنة» او د «اصحاب النار» په منع کښی د دی لوری یا د هغی لوری کیږی له ورا څرگندیږی چه دغه مخاطبات د جنت یا د دوزخ له ننوتلو ځنی وروسته کیږی. نو ځکه د کلام نظم داسی اقتضاء لری چه د «اصحاب الاعراف» ضمنی او منځنی خبری او اتری هم وروسته له هغه ومنلی شی. په هر حال جنتیان د جنت له رسیدلو وروسته پر خپل حال د خوشحالی اظهار کوی، او د دوزخیانو د تقریع او ترتلو او نکایت او شرمولو دپاره به وائی «هغه څه وعدی چه الله تعالی د خپلو رسولانو په ژبو له مونږ سره فرمایلی وی چه ایمان راوړونکو ته دایمی نعیم ورسپیږی نو مونږ هغه په رښتیا او ښی سمی وموندلی ای اهل الجهنم تاسی وواپی چه ستاسی پر کفر او عصیان کومی ویری او تهدیدونه چه درکاوه کیدل. آیا تاسی هم هغه رښتیا او صحیح وموندل؟ ظاهر دی چه کفار په ځواب کښی پرته (علاوه) له «هوا» څخه بل هیڅ شی نشی ویلی. په دغه وخت کښی به د الله تعالی له لوری یو «منادی» ودریږی. او داسی غږ به کوی «اگر که گنهکاران دیر دی» مگر د الله تعالی لوی لعنت او دیره ترتنه پر هغو ظالمانو ده، چه دوی پخپله هم گمراهان او د آخرت له انجامه بیخی بی فکره وو او هم نور به نی د حق له لاری څخه بی لاری کول او پخپلو کړو بحثونو سره به شپه ورځ په هم دغه فکر کښی وو چه سمه او صافه لاره هر ورو (خامخا) کړه او خرابه معرفی او ثابته کړی.

وَبَيْنَهُمَا حِجَابٌ وَعَلَى الْأَعْرَافِ رِجَالٌ يَعْرِفُونَ كُلًّا بِسِيمَاهُمْ وَنَادُوا الصَّحَابَ الْجَنَّةَ أَنْ سَلِّمُوا عَلَيْهِمْ لَمْ يَدْخُلُوهَا وَهُمْ يَطْمَعُونَ ﴿٧﴾

او په منع کښی د دغو دواړو (جنت او دوزخ یو دیوال) پرده ده، او پر اعراف باندی به سری وی چه پیژنی دوی هر یو (جنتی او دوزخی) په علامو د دوی سره او غږ به وکړی دغه «اعرافیان» صاحبان د جنت ته داسی چه سلام دی وی پر تاسی باندی، حال دا چه داخل شوی به نه وی دغه (اعرافیان) جنت ته او دوی به طمع (امید د جنت) لری.

تفسیر : د «حجاب» معنی پرده او پناهی ده. او دلته له پردی ځنی دیوال مراد دی چه د حدید په سورت کښی په دی تصریح شوی ده «فَضْرَبَ بَيْنَهُمْ بِسُورَةٍ أَبْوَاعَ» دغه دیوال به داسی یو مانع او حاجز وی چه د جنت له خوندونو او لذتونو ځنی دوزخیان بی برخي کوی او د دوزخ له عذابونو، رېرونو (تکلیفونو) او کلفتونو ځنی جنتیان بی خبره کوی چه د هغه تفصیلی علم مونږ نه لرو.

﴿وَعَلَى الْأَعْرَافِ رِجَالٌ يَعْرِفُونَ كُلًّا بِسِيمَاهُمْ﴾ الایة - ای علی اعراف ذالک الحجاب رجال
یعنی دا الف لام عوضی دی. «اعراف» جمع د «عرف» ده چه د هر شی سر ته وائی. معنی نی

دا چه وی به په کنګرو د دی قلمی باندی سری چه دوی به هم جنتیان وینی او هم دوزخیان او پیژنی به جنتی په تک سپین نورانی مخ د ده سره او دوزخی په تک تور ظلمانی مخ د هغه سره ګواکي) د دغه منځنی دیوال د لوری څوکی نوم «اعراف» دی. د «اعراف اصحاب» څوک دی؟ «قرطبی رحمه الله علیه» پر دغه موضوع دولس اقواله نقل کړی دی زموږ په نزد راجح قول همغه دی چه له حضرت حذیفه، ابن عباس، ابن مسعود رضی الله تعالی عنهم اجمعین غوندی جلیل القدرو اصحابو او نورو اکثرو اسلافو او اخلافو ځنی منقول دی. یعنی د اعمالو له وزن کیدلو څخه وروسته جنتی هغه دی چه د ده «حسنات» ډیر وخیژی او دوزخی هغه دی چه «سیئات» ئی زیات شی. او هغه کسان چه حسنات او سیئات ئی مساوی او یو برابر څرګند شی هغوی به د «اعراف» اصحاب کیږی. له روایاتو ځنی معلومیږی چه بالاخره «اصحاب الاعراف» هم جنت ته ځی. او برسیره په هغه دا خبره له دغی مسئلې څخه هم فهمیږی کله چه هغه ګناهګاران مؤمنان چه د دوی سیئات پر حسناتو غالب او د هغه په اثر په دوزخ کښی غورځول کیږی، او دوی وروسته د خپلو سزاؤ د ګاللو (تیرولو) څخه بیرته جنت ته بیول کیږی نو «اصحاب الاعراف» چه د دوی حسنات او سیئات سره برابر دی ښائی له دوی ځنی پرمپی جنت ته لاړ شی، ګواکي «اصحاب الاعراف» د «اصحاب الیمین» یو کمزوری قسم وګڼل شی، همغسې چه (سابقین المقربین) فی الحقیقت د «اصحاب الیمینو» داسی یو قسم دی چه د خپلو اولوالعزمیو په سبب له نورو (اصحاب الیمین) څخه وړاندی تللی دی، د دوی په مقابل کښی «اصحاب الاعراف» یو بیرته پاتی شوی قسم دی، چه د خپلو اعمالو د کثافت له امله (وچی) له نورو «اصحاب الیمین» څخه وروسته پاتی دی نو دغه کسان څرنگه چه د (اهل جهنم) او «اهل جنت» په منځ کښی اوسیږی نو دوی د هغو دواړو طبقو خلق د هغوی په مخصوصو علامو سره پیژنی یعنی جنتیان د دوی له تګو سپینو نورانیو ښکلو څیرو او دوزخیان د دوی د تګو تورو ظلمانیو ناولیو څیرو پیژنی چه له ورا معلومیږی. په هر حال کله چه د دوی سترگی پر جنتیانو ولګیږی سلامونه به وراچوی چه له تبریک ورکولو سره به مرادف وی. او څرنگه چه دوی پخپله لا په جنت کښی نه دی داخل شوی. نو د هغه طمع او آرزو کوی چه د دوی دغه هیلې، (امیدونه) اسری، او تمنا بالاخره پوره کیږی.

وَإِذْ أَصْرَفْتُ أَبْصَارَهُمْ تِلْقَاءَ أَصْحَابِ النَّارِ قَالُوا رَبَّنَا لَا
تَجْعَلْنَا مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ۝

او کله چه وګرځولی شی سترگی د دغو «اعرافیانو او وګوری» په لوری د صاحبانو «ملګرو» د اور نو ویه وائی دغه «اعرافیان له ډیره هیښه» ای ربه زموږ مه ګرځوه (مه یو ځای کوه) موږ سره له قومه ظالمانو (کافرانو).

تفسیر : څرنگه چې اعرافیان د جنت او دوزخ په منځ کېنې اوسېږي نو د دوی احوال د خوف او رجاء په منځ کېنې وی. کله چې جنتیانو ته ګوري نو خوشالېږي او هیله او امید یې پیداکېږي او کله چې پر دوزخیانو د دوی سترګې ناڅاپه ولګیږي نو له الله تعالیٰ څخه ویرېږي، او تری پناه غواړي څو دوی د دوزخیانو په ډله کېنې ونه غورځولي شي (په ﴿صُفَّتْ أَبْصَارُهُمْ﴾ کېنې اشاره ده دی ته چې اعرافیان عمداً دوزخیانو ته نه ګوري، بلکه یې اختیاره به یې پری نظر واقع کېږي).

وَنَادَىٰ أَصْحَابُ الْأَعْرَافِ رَجُلًا لَا يَعْرِفُونَهُمْ بِسَيِّئِهِمْ قَالُوا مَا أَغْنَىٰ
عَنْكُمْ جَعَلَكُمْ وَمَا كُنْتُمْ تَسْتَكْبِرُونَ ﴿٣٨﴾

او غږ به وکړي صاحبان د اعراف هغو سړیو ته «له دوزخیانو» چې پیژنی به دا (اعرافیان) هغوی په علامو د «ظلمانی مخونو د» هغو سره ویه وائی دا (اعرافیان دوزخیانو ته) هیڅ دفع ونه کړه له تاسی ډیر والی «د مال یا د رجالو» ستاسی او نه هغه چې وئ تاسی لوئی به مو کوله «له حقه»

تفسیر : یعنی برسیره په دی چې په دوزخ کېنې معذب کېږي، د دوی په څیرو کېنې به د دوزخیتوب علامی هم ښکاري. یا ئی دا مطلب دی چې دوی به داسی خلق وی چې د «اصحاب الاعراف» سره پیژندګلوی لری او په دنیا ئی لیدلی وی، نو ځکه کله ئی چې په هغه ځای کېنې ووینی نو په څیره ئی پیژنی «او داسی به وائی دوی ته چې هیڅ دفع ونه کړه له تاسی څخه ډیر والی د مال یا د رجالو ستاسی او نه هغه چې وئ تاسی چې کبر، لوئی به کوله تاسی له حقه» یعنی د دی مصیبت په وخت کېنې ستاسی هغه ملاتړی جماعتونه او ډلی چیرې لاری؟، او په دنیا کېنې هغه ځان منی او لوئی چې تاسی کوله هغه اوس څه شوه؟

أَهْلَاءَ الَّذِينَ أَقْسَمْتُمْ لَا يَنَالُهُمُ اللَّهُ بِرَحْمَةٍ أَدْخُلُوا الْجَنَّةَ
لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمْ وَلَا أَنْتُمْ تَحْزَنُونَ ﴿٣٩﴾

(ویه وائی اعرافیان چې) آیا دغه «په جنت کېنې» هغه «ضعیفان مسلمانان» دی چې قسمونه به خوړل تاسی (په دنیا کېنې) چې ویه نه رسوی دوی ته الله

رحمت خپل (او اوس په جنت او رحمت کښې دى، او الله هغو ته فرمايلى دى چه) ننوځى جنت ته چه نه به وى هيڅ ويره پر تاسې باندې او نه به تاسې غمجن کيږئ.

تفسير : په دغه سره د «اهل الجنة» په لورى اشاره کوي او دوزخيانو ته به ويلي کيږي چه هغه ښود مات او له کاره وتلى مساکين او ضعيف الحال کسان چه تاسې هغوى حقير او خوار او اکرب گڼل او داسې به مو ويل چه آيا د پاک الله مهرباني په گرد (تول) عالم کښې فقط په هم دغسې کسانو کيږي! ﴿أَهْلُوا مِنَ اللَّهِ عَلَيْهِمْ مِنْ بَيْنِنَا﴾ نن هغو ته وگورئ چه د ﴿أَدْخُلُوا الْجَنَّةَ لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمْ﴾ الآية - مصداق گرځيدلى دى. يعنى ننوځى په جنت کښې بې له خوف او ويرې، حال دا چه تاسې په دغه عذاب کښې اخته او مبتلا يئ غځيږئ مفسرين ﴿أَدْخُلُوا الْجَنَّةَ﴾ د اعرافيانو مقوله بولي. او غځيږئ ئى د الله تعالى مقوله گڼي چه الله تعالى به اعرافيانو ته فرمائى چه ننوځى اى اعرافيانو جنت ته الخ

وَنَادَىٰ اصْحَابُ النَّارِ اصْحَابَ الْجَنَّةِ اَنْ اَفِيضُوا عَلَيْنَا مِنَ الْمَاءِ اَوْ مِمَّا رَزَقَكُمُ اللّٰهُ قَالُوا اِنَّ اللّٰهَ حَرَّمَ مَعَالَى الْكُفْرَيْنَ ۖ اَلَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَهْوًا وَلَعِبًا وَغَرَّتْهُمُ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا ۚ اَلْيَوْمَ نُنَسِّهُمْ كَمَا سَوَّلَ الْقَآءُ يَوْمَهُمْ هَٰذَا وَمَا كَانُوا بِاٰيَاتِنَا يَحٰجِدُوْنَ ۝

او غږ به وکړي صاحبان د اور صاحبانو د جنت ته داسې چه راتوى کړئ تاسې پر مونږ باندې. له اوبو نه يا (راواچوئ) له هغو شيونو چه روزي کړي دى تاسې ته الله، ويه وايي جنتيان «د دوزخيانو په ځواب کښې» چه بيشکه الله حرام کړى دى دا دواړه «اکل او شرب» پر کافرانو هغه کافران چه نيولى دى دوى دين خپل تماشا او لوبې او غولولى وو دوى ژوندانه لږ خسيږ، نو نن ورځ به هيروو (پريږدو) مونږ دوى لکه چه هير کړى وو دوى ملاقات د ورځې خپلې چه دغه ده او (لکه چه) وو دوى چه په آيتونو زموږ به ئى انکار کاوه (چه الله نه دى راليدلى).

تفسير : دوزخيان د دير اضطراب او بد حواسي له امله (وجي) د جنتيانو په لورى د سوال لاس غځوي چه مونږ سوځو، لږ څه اوبه پر مونږ راتوئى کړئ يا له هغو نعمتونو ځنې چه الله تعالى

تاسی ته درکری دی، مونږ ته هم لږ څه راکړئ چه تری کته (فائده) واخلو نو ځواب مومی چه په کافرانو باندی دغه گرد (تول) شیان بند دی، دغه کافران هغه کسان دی چه له دین څخه ئی تماشی او لویې جوړی کړی وی او په دنیوی عیش او تنعم کښی دوږ او وریاندی پرسیدلی وو چه دوی هلته په دنیوی خوندونو او عیشونو کښی اخته وو او له سره د آخرت خیال ئی نه درلود، (لرلو) نن مونږ هم له سره د دی خیال او پروا نه کوو، او همغسی چه دوی زمونږ له آیتونو ځنی منکران شوی وو، نن مونږ هم د دوی د غوښتنو له منلو څخه انکار کوو.

وَلَقَدْ جِئْتَهُم بِكِتَابٍ فَصَّلْنَاهُ عَلَىٰ عِلْمٍ هُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿۸۷﴾

او خامخا په تحقیق راوړی دی مونږ دغو «کفارو» ته کتاب چه واضح بیان کړی دی مونږ «معانی د» ده حال دا چه عالمان وو مونږ «په معانی د ده» حال دا چه دغه کتاب هدایت او رحمت دی له پاره د «هغه» قوم چه ایمان (پری) لری.

تفسیر : د قرآن کریم په شان د یوه مقدس کتاب په موجودیت چه په کښی د گردو (تولو) ضروریاتو عالمانه تفصیلات شته او د هری خبری پوره تنبیهاات په ښکاره ډول (طریقه) سره پکښی بیان کړی شوی دی، لکه چه مؤمنان له هغو څخه پوره منتفع کیږی نو دیره د افسوس خبره ده چه دوی ولی تری نه منتفع کیدل؟ او دغو متکبرانو معاندانو خپل دغه پای (اخر) او انجام ته هیڅ فکر او اندیښنه نه کولی نو بیا اوس له داسی افسوس او حسرته څه په لاس ورځی. ځینی مفسرین د دی آیت ترجمه داسی کوی «او هر ورو (خامخا) په تحقیق راوړی دی مونږ کفارو ته یو کتاب یعنی قرآن چه په تفصیل په کښی بیان کړی دی مونږ عقائد او دینی احکام او مواعظ او قصص په علم کامل خپل سره په وجوه د تفصیل په دی حال کښی چه رهنما او مهربانی ده دپاره د هغه قوم چه ایمان پری راوړی.

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا تَأْوِيلَهُ يَوْمَ يَأْتِي تَأْوِيلُهُ يَقُولُ الَّذِينَ
 سُوءُ مِنْ قَبْلُ قَدْ جَاءَ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ قَهَلْ لَنَا مِنْ
 شُفَعَاءَ فَيَشْفَعُوا لَنَا أَوْ نُرَدُّ فَنَعْمَلْ غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ قَدْ
 خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٨٨﴾

آیا انتظار کوی دوی (بلکه نه کوی) مگر عاقبت د هغه «شی ته چه په دغه کتاب» کښی دی «له ثواب او عذابه چه ورښکاره شی» په هغی ورځی کښی چه راشی عاقبت د ده «په قیامت کښی» وائی هغه کسان چه هیر کړی وو دوی دغه کتاب پخوا له دی نه «په دنیا کښی» په تحقیق راغلی وو رسولان د رب زمونږ په حقه سره (خو ومو نه منل او بد مو وکړل) نو آیا شته مونږ لره «اوس» له شفاعت کوونکو چه شفاعت وکړی دوی له پاره زمونږ یا بیرته بوتله شو (دنیا ته) نو «ښه» عمل به وکړو غیر له هغه «بد» عمل چه وو مونږه چه کاوه به مو (دنیا کښی)، (وبه فرمائی الله) په تحقیق زیان رسولی دی دوی ځانونو خپلو ته په کفر او ورک (او بی فائده) شو له دوی نه هغه چه وو دوی چه دروغ بی ئی ویلی (د شرک).

تفسیر : هغه د عذاب ویره چه په کتاب الله کښی ورکړی شوی ده آیا دوی هغه ته منتظر دی؟ کله چه د هغه انذار له مضمون «مصلح» سره مخامخ شی بیا به ئی قبولی. حال دا کله چه دوی له هغه مضمون سره هلته مخامخ - یعنی په عذاب کښی اخته شی نو قبول ئی هیڅ یوه فائده نه ورسوی. په دغه وخت کښی به شفاعت کوونکو پسی گرځی چه د هغو په وسیله د پاک الله څخه د خپلی سزا عفوه وغواړی، خو څرنگه چه کفارو ته داسی شفاعت کوونکی له سره په لاس نه ورځی نو داسی هیله (امید) او تمنا کوی: که مونږ بیرته دنیا ته بوتلی شو او بیا تر ازموینی لاندی ونیولی شو چه دا ځلی مونږ د خپلو جرائمو په خلاف څرنگه د نیکی او د پرهیزکاری اعمال کوو؟ خو اوس د دوی له دغی اسری او تمنا ځنی هیڅ په لاس نه ورځی، ځکه چه دوی پخپلو لاسونو سره خپلو ځانونو ته نقصان او تاوان رسولی دی او هغه چتی (فضول) خیالونه چه دوی پخپلو مغزو کښی لرل بیخی چتی (فضول) او بیکاره څرگند شول.

إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ
 أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُغْشِي اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ
 حَثِيثًا وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ مُسَخَّرَاتٌ بِأَمْرِهِ
 أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٧﴾

بیشکه چه رب ستاسی الله دی هغه «الله» چه پیدا کړی ئی دی آسمانونه او

ځمکه (او هغه شیان چه د دوی په منځ کېښی دی) په «مقدار د» شپږو ورځو کېښی بیا ئی استواء وکړه پر عرش پتوی (تیاره د) شپې په «رڼا د» ورځی چه طلب کوی هره یوه بل لره په تلوار سره او «پیدا کړی ئی دی» لمر او سپوږمی او ستوری حال دا چه مسخر «منقاد» کړی شوی دی امر «حکم» د الله ته، خبردار شی چه «خاص» الله لره دی پیدا کول او امر (حکم فرمایل) لوی برکت والا دی الله چه رب «پالونکی» د گردو (تولو) عالمیانو د جهان» دی.

تفسیر : په پخوانی آیت کېښی د «معاد» ذکر ؤ. په دغی رکوع کېښی «مبدأ» معرفی شوی ده هلته په ﴿قَدْ جَاءَتْ رُسُلٌ رَبِّكَ بِالْحَقِّ﴾ سره دا ښوولی شوی وه هغه خلق چه په دنیا کېښی له انبیاء او رسولانو څخه منحرف کېږی دوی به هم د قیامت په ورځ کېښی د انبیاء علیهم السلام صداقت مجبوراً تصدیق کوی، دلته په ډیر لطیف اسلوب سره د الله تعالی د حکومت د یادونی او د انبیاء او د رسولانو د ضرورت په لوری له اشاره کولو څخه وروسته د ځینو مشهورو انبیاء د احوالو او واقعاتو یادونه کېږی چه د دوی د مصدقانو او مکذبانو انجام پخوا له آخرته په هم دغی دنیا کېښی څرنگه شو؟ ښوایی دغه رکوع د راتلونکو څو رکوع ګانو د تمهید په شان ده. ﴿فِي سِتَّةِ آيَاتٍ﴾ په مقدار د شپږو ورځو کېښی» یعنی په دومره وخت کېښی چه له شپږو ورځو سره برابر ؤ پیدا ئی کړل ځکه چه دغه متعارفی ورځی او شپې خو د لمر له طلوع او غروب سره تړلی دی نو کله چه لمر په هغه وخت کېښی پیدا شوی نه ؤ نو شپه او ورځ له کومه پیدا شوی وو یا داسی وویل شی چه د عالم الشهادت شپه ورځ نه ده مراد بلکه د عالم الغیب شپه او ورځ مراد دی.

د غیبو ورځ او اوبه بل شان دی قمر لمر سما غبرائی واړه بل شان دی په اول صورت کېښی د علماؤ په منځ کېښی سره اختلاف دی چه له شپږو ورځو څخه دلته د شپږو ورځو مقدار مراد دی یا د زرو کلونو یوه یوه ورځ مقصود ده چه د هغه په نسبت ئی فرمایلی دی ﴿فَإِن يَمِاعْد رَبِّكَ كَالْأَفْسَافِ مَا تَعْدَوْنَ﴾ زما په نزد دغه آخری قول راجح دی. په هر حال مقصود داسی شو چه ځمکه او آسمان دفعتاً یو ځلی جوړ او درولی شوی نه دی، نو ښائی ږومېښی به ئی ماده جوړه کړی وی بیا به د دوی له استعداد سره سم متدرجاً په مختلفو اشکالو او صورتونو سره برابر منتقل شوی وی. تر دی چه په شپږو ورځو «شپږو زرو کلونو» کېښی دوی سره له خپلو گردو (تولو) متعلقاتو په موجوده مرتبو اشکالو سره پیدا شوی وی. لکه چه نن ورځ د انسانانو او حیواناتو او نباتاتو او نورو د تولید او تخلیق سلسله په هم دغو تدریجی اصولو جاری ده او دغه سلسله د ده د ﴿كُنْ فَيَكُونُ﴾ له شان سره منافی نه ده. ځکه چه د ﴿كُنْ فَيَكُونُ﴾ مطلب خو یوازی دا دی چه خدای د هر شی ایجاد په هره درجه سره چه وغواړی د ده له ارادی سره سم په همغه درجه سره پیدا کېږی. او دا ئی مطلب نه دی چه الله

تعالیٰ د کوم شی د وجود له مختلفو مدارجو څخه د تیریدلو اراده نه فرمائی بلکه هر شی بی د اسبابو او عللو له واسطی دفتاً هم موجودولی شی.

﴿ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ﴾ بیا ئی استواء وکړه پر عرش» د الله تعالیٰ د صفاتو او افعالو په نسبت دغه خبره ښائی تل په یاد وساتله شی چه د قرآن او حدیث په نصوصو کېنې کوم الفاظ چه د الله تعالیٰ د صفاتو د بیانولو له پاره اختیاراوه شی، په هغو کېنې علی الاکثر همغه شیان دی چه د مخلوقاتو په صفاتو کېنې هم استعمالیږی - مثلاً الله تعالیٰ ته حی، سمیع، بصیر، متکلم ویلی شوی دی چه پر انسانانو هم د دغو صفاتو اطلاق کاوه شی، مگر په دغو دواړو مواقعو کېنې د استعمال حیثیت بیخی بیل او جلا (جدا) دی، کوم مخلوق ته سمیع او بصیر ویل داسی مطلب لری چه دی د لیدلو سترگی او د آوریډلو غوړونه لری اوس په دی کېنې دوه شیان پیدا شول، یوه هغه آله چه ورته «سترگه» ویل کیږی چه د لیدلو مبدأ او وسیله ده. دوهم د هغی نتیجه او غرض او غایه «لیدل» دی، یعنی هغه خاص علم چه له «بصری رؤیت» څخه حاصلیږی - کله چه مخلوق ته «بصیر» ویلی کیږی نو دغه مبدأ او غایه دواړه معتبر شول او د دواړو کیفیتونه معلوم شول، لیکن هم دغه لفظ کله چه د الله تعالیٰ په نسبت استعمالوه شی نو یقیناً هغه مادی او جسمانی کیفیات تری نه مرادیږی چه د مخلوقاتو له خواصو څخه دی او له هغو څخه قدوس خدای قطعاً پاک او منزّه دی. هو داسی اعتقاد لرل به په کار وی چه د (ابصار) یعنی د لیدلو مبدأ د ده په اقدس ذات کېنې شته او د هغه نتیجه یعنی هغه علم چه «له بصری رؤیت» څخه حاصلیدی شی ده ته د کمال په درجه حاصل دی. پاتی شو دا چه د هغه مبدأ څرنگه ده؟ او د لیدلو کیفیت څه دی؟ نو پرته (علاوه) له دی خبری څخه چه د هغه لیدل او نور صفات د مخلوقاتو په شان نه دی نور څه ویلی نه شو ﴿لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ﴾ نه یوازی «سمع» او «بصر» بلکه د ده گرد (تول) صفات ښائی هم داسی وگنلی شی. چه د صفت د خپل اصل المبداء او غایت په اعتبار ثابت دی مگر د هغه هیڅ یو کیفیت نشی بیان کیدی او د سماوی شرائعو له خوا داسی څه حکم صادر شوی نه دی چه انسان په داسی ماوراء العقولو حقانغو کېنې هم غور او خوض وکړی او ځان په ربړونو (تکلیفونو) کېنې اخته کړی، د دی خبری څه خلاصه مو په (۶) جزء د المانده په (۶۴) آیت «۹» رکوع کېنې د ﴿وَقَالَتِ الْيَهُودُ دِينُ اللَّهِ مَعْلُومٌ﴾ لاندی بیان کړی ده. په ﴿ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ﴾ هم له دی سره سم وپوهیږئ. د عرش معنی تخت او لوړ مقام دی «استواء» ترجمه اکثر و محققانو په «استقرار او تمکن» سره کړی ده «چه د هغه ترجمه شیخ الهندي په قرار نیولو سره تعبیر فرمایلی ده» ځواکی دغه لفظ د حکومت پر تخت داسی قبضه کول رابکاروی، چه د هغه هیڅ یوه برخه او څنډه (حصه) د ده د نفوذ او اقتدار له احاطی د باندی نه ده پاتی، او نه د ده په قبضه او تسلط کېنې کوم قسم مزاحمت او اختلال مونده کیږی، گرد (تول) کارونه او انتظام ئی سم او برابر دی اوس په دنیا کېنې د پاچاهانو په تخت کیناستل خو یوه مبدأ او ظاهری صورت لری او بل خو ئی حقیقت یا غرض یا غایت دی، یعنی پر ملک د پوره تسلط، اقتدار، نفوذ، تصرف

او قدرت حصول، د حق تعالی په ﴿اَسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ﴾ کښی دغه حقیقت، غرض او غایت د کمال په درجه شته، یعنی د آسمان او ځمکې «تولو علویاتو او سفلیاتو» له پیدا کولو څخه وروسته پر هغو باندی کامله قبضه او اقتدار او د هر راز (قسم) مالکیت او شهنشاهیوتوب تصرفات بی له مزاحمت او ممانعته ورحاصل دی، لکه چه په بل ځای کښی د ﴿ثُمَّ اَسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ﴾ څخه وروسته د ﴿يُذِیْرُ الْاَمْرَ﴾ او نورو الفاظو او دلته په ﴿يُعِیْشِ الْبَیْلَ الْتَّهَارَ﴾ الایة سره په دغه مضمون تنبیه فرمائی. پاتی شوه د ﴿اَسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ﴾ مبدأ او ظاهری صورت د هغه په متعلق همغسی عقیده لرل په کار دی چه مونږ د «سمع، بصر» او نورو صفاتو په متعلق لیکلی دی چه د هغه هیڅ صورت داسی نشی کیدی چه په هغه کښی د مخلوقاتو صفات، یا د حدوث د علائمو لږ څه شائبه هم وی نو بیا دغه مسئله څرنګه ده؟ د هغه ځواب هم دا دی. ای له وهمه له خیاله له قیاسه ځنی پورته

ای له هغه چه مو لوستی، اوریدلی او لیدلی ته ئی پورته
دفترونه مو شول بشپړ او تمام شول گرد (تول) عمرونه

مونږ لا پاتی په اول د وصف ستا کښی رب ئی پورته
(﴿يُعِیْشِ الْبَیْلَ الْتَّهَارَ طَابَةُ شَيْئًا وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ﴾ پتوی تیاره د شپې په رڼا(رنرا) د ورځی چه طلب کوی هره یوه بلی لره په تلوار سره یا لتوی هره یوه له دوی بله په تلوار بلا فاصل یعنی متصل ورپسی راځی لکه طالب. او پیدا کړی دی مونږ لمر او سپوږمی او ستوری) یعنی د شپې تیاره د ورځی په رڼا(رنرا) سره یا د ورځی رڼا(رنرا) د شپې په تیاری سره پتوی او هم داسی پرله پسې یو د بل تعاقب کوی او په تلوار سره اوږی را اوږی، هم دا چه شپه پای (آخر) ته ورسپړی ورپسی جوخته ورځ راځی، یا چه ورځ ختمه شی ورپسی سمه شپه رسیږی. د دی دواړو په منځ کښی د یوی شیبی فرق او وقفه نه راځی، ښائی په دی سره ئی داسی تنبیه فرمایلی وی: هم داسی کله چه د کفر او ضلالت او د ظلم او عدوان توره تیاره شپه پر عالم محیطه شی، نو هغه وخت الله تعالی د ایمان او عرفان په لمر سره هری خوا ته رڼا(رنرا) خوروی، او تر څو چه د حقانیت د لمر رڼا(رنرا) رابښکاره نشی د نبوت سپوږمی او ستوری د شپو په تیاریو کښی رڼا(رنرا) او لاریښونه کوی.

(﴿مُسْتَعْرِضًا يَأْمُرُ﴾ چه مسخر، منقاد اوایل وی حکم د الله ته) یعنی هیڅ یو ستوری بی د الله تعالی له حکمه نشی خوځیدلی. (او تول د اله العالمین په حکم او فرمان پخپلو وظائفو کښی مشغول دی).

(﴿اَلَا اِلَهَ اِلَّا هُوَ الْحَافِظُ وَالْاَكْبَرُ رَبُّ الْعَالَمِينَ﴾ وارورئ! خبردار شی! چه خاص الله لره دی پیدا کول او امر (حکم کول) لوی برکت والا دی الله چه رب پالونکی د گرد (تول) جهان دی. پیدا کول «خلق» دی. او د پیدا کولو څخه وروسته تشریعی یا تکوینی احکام ورکول «امر» دی. او دغه دواړه د الله تعالی په قبضه او اختیار کښی دی، نو په دی شان د گردو (تولو) محاسنو او برکاتو منبع شو. بیشکه چه الله تعالی دیر لوی ذات دی په وحدانیت او

الوهیت او ربوبیت او نور جلالی او جمالی صفاتو خپلو کښی جل جلاله عم نواله واعظم برهانه

ادْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً

بولی تاسی رب خپل «هر وخت» په زاری عذر او په پټه سره «ځکه چه په پټه بلل د اخلاص دلیل دی»،

تفسیر : کله چه د «عالم الخلق» او د «عالم الامر» مالک او د گردو (تولو) برکاتو منبع هم دغه پاک ذات دی نو پخپلو دنیوی او اخروی حوائجو کښی ښائی چه په الحاج، اخلاص، خشوع او خضوع سره بی له ښوولو او ریا څخه ورو ورو وباله شی! له دی نه معلومیږی چه په دعاء کښی اصل اخفاء ده او هم دغه په اسلافو کښی معموله وه. په ځینو مواضعو کښی جهر او اعلان به د کوم عارض له مخی وی. چه د هغه تفصیل په «روح المعانی» او نورو کښی شته.

إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ

بیشکه چه الله نه خوښوی تیریدونکی «له شرعی حدودو په دعاء بلکه په هر څه کښی»

تفسیر : یعنی په دعاء کښی دی د ادب له حدودو تیری ونه کړی شی - مثلاً هغه شیان چه عادتاً یا شرعاً محال وی هغه وغوړی یا د معاصیو او لغو شیانو طلب وکړی یا داسی کوم سؤال وکړی چه د ده له شان او حیثیته سره څه مناسبت نه لری. (یا به مراد تری پورته کول د غږ وی یا به دیر اوږدول د دعا وی) دا گرد (تول) په «اعتداء فی الدعاء» کښی داخل دی.

وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا وَادْعُوهُ خَوْفًا وَطَمَعًا إِنَّ رَحْمَتَ اللَّهِ قَرِيبٌ مِّنَ الْمُحْسِنِينَ

او مه کوئ فساد «ای انسانانو!» په ځمکه کښی وروسته له اصلاح د دی (د انبیاء په بعثت سره) او بولی تاسی الله (عبادت ئی کوئ) په خوف (ویری) سره «له عذاب د الله» او په طمع (امید د رحمت د الله) بیشکه چه رحمت (مهربانی) د الله دیره نژدی ده محسنانو (نیکی کوونکو) ته.

تفسیر : په پخوانیو آیتونو کېنې یی په هر حاجت کېنې د الله تعالیٰ د بللو طریقه ښوولی وه ، په دغه آیت کېنې د خالق او مخلوق د دواړو حقوق او رعایت ښوول کېږي ، یعنی کله چه په دنیا کېنې د معاملاتو سطحه اصلاح ، برابره او درسته شی ، نو بیا تاسی په هغی کېنې اختلال او اشکال مه آچوی ! او سره له خوف او رجا د پاک الله په عبادت کېنې لگیا او مشغول اوسی ! مه د الله تعالیٰ له رحمته مایوس او ناامیده شی او مه د الله تعالیٰ له عذابه مامون او بی فکړه وگرځی ! او مه ککړوی خپل غانونه په گناهونو او مه پری جرئت کوئ ! زما په نزد هم دغه راجح ده چه دلته په «وادهوه» کېنې له «دعاء» څخه عبادت مراد شی لکه چه د صلوٰه التهجد په باره کېنې ئی فرمایلی دی : ﴿ تَتَجَافَىٰ جُوهَرُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا ﴾

وَهُوَ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيحَ بُشْرًا لِّبَنِّ يَدَي رَحْمَتِهِ حَتَّىٰ إِذَا
 أَقَلَّتْ سَحَابًا ثِقَالًا سُقْنَاهُ لِبَلَدٍ مَّيِّتٍ فَأَنْزَلْنَا بِهِ الْمَاءَ
 فَأَخْرَجْنَا بِهِ مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ كَذَٰلِكَ نُخْرِجُ الْمَوْتَى لَعَلَّكُمْ
 تَذَكَّرُونَ ﴿٥٠﴾ وَالْبَلَدُ الطَّيِّبُ يَخْرِجُ نَبَاتُهُ بِإِذْنِ رَبِّهِ وَالَّذِي
 خَبُثَ لَا يَخْرِجُ إِلَّا نَكِدًا كَذَٰلِكَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَشْكُرُونَ ﴿٥١﴾

او هم دغه «الله» هغه ذات دی چه رالیږی بادونه زیږی کوونکی په مخ کېنې د رحمت د ده «چه باران دی»، تر هغه پوری چه راواخلی (دغه بادونه) وریځی درنی (په اوبو سره) چه روانو مونږ دغه (وریځی زرغونولو د) هغه ځمکی ته چه مړه «وچه بی گیاه» وی پس نازلوو مونږ له دی وریځو څخه اوبه نو راباسو مونږ په هغو اوبو له هر قسم میوو څخه هم داسی (چه دغه مړه وچه ځمکه ژوندی کوو) راباسو مونږ مری (له ځمکی) دپاره د دی چه پند واخلي (او لازم دی چه غور پکښی وکړئ). او ځمکه پاکه «خوږه صالح الزراعت» راوځی زرغونه د دی «ښه کامله» په اذن (حکم) د رب د ده، او هغه ځمکه چه خرابه ښوره ناکه وی نه راوځی (زرغونه ئی) مگر لږ ناقصه، په شان د دی (پاس مثالونو) بیا، بیا، بیانوو آیتونه دپاره د قوم (مؤمنانو) چه شکر باسی.

تفسیر : په پخوانیو آیتونو کېږي د ﴿اَسْأَلُكَ عَلَى الْعَرْشِ﴾ سره په فلکیاتو لمر، سپوږمۍ ستوری او نورو کېږي د الله تعالی د غځینو تصرفاتو بیان و - وروسته له هغه ئی خپلو بندگانو ته نور څه مناسب هدایتونه ورکړل اوس د «سفلیاتو» او د «کائنات الجو» په متعلق د خپلو غځینو تصرفاتو ذکر فرمائی تر څو خلق پری ښه وپوهیږي چه د گردو (تولو) علویاتو او سفلیاتو او جویاتو اسمان، ځمکه او د دوی دواړو په منځ او شاؤ خوا کېږي د گردو (تولو) موجوداتو عمومی حکومت د پاک الله رب العلمین د قدرت په قبضه کېږي دی. د بادونو چلیدل، د بارانونو، واورې، پلې وورول، د راز راز (قسم قسم) گلانو، شنیلو او نباتاتو پیدا کول د هری ځمکې له استعداد سره سم پکېږي کېښتونه (فصلونه) د څړ ځایونه، باغونه، ریاحین، اشجار اثمار او نور شیان پیدا کول دا گرد (تول) د الله تعالی د کامله قدرت او بالغه حکمت علامی او نښی دی. په دی ترڅ کېږي د مرو بیا ژوندی پاڅیدل هم راوهمیده. حضرت شاه صاحب فرمائی چه «د مرو پاڅیدل یو په قیامت کېږي دی او بل په دنیا کېږي. یعنی په جاهل او ادنی خلقو کېږي ئی چه د جهالت او ذلت په موت سره مړه شوی وو عظیم الشان نبی علیه السلام ولیږه او دوی ته ئی علم ورکړ او د دنیا سرداران ئی تری جور کړل. بیا ښه استعداد لرونکی سړی یی د کمال په درجه ورسول. او هغو ته چه یی استعداد خراب و هم فائده ورورسیده مگر په ناقص ډول (طریقه). یعنی په دغه ټوله رکوع کېږي دا ښوولی شوی دی: کله چه الله تعالی په خپل رحمت او شفقت سره توره تیاره شپه په ستورو، سپوږمۍ او لمر سره رڼا(رنرا) کوی او له وچې ځمکې څخه شنیلې او نباتات زرغونوی او له هغو څخه د انسانانو او حیواناتو د ژوندون سامان تیاروی او د گردو (تولو) سفلیاتو د حیات او نشاط د مهیا کولو لپاره له آسمانه وریا «باران» رانازلوی نو څرنګه کیدی شی چه داسی مهربان الله د خپل مخلوق بنی آدمانو له پاره داسی کوم ستوری، سپوږمۍ، او لمر به ئی نه وی پیدا کړی چه دوی د جهل او ظلم له تیاریو څخه هم ویاسی او د روحانی غذا د تیارولو د معنوی کېښتونو (فصلونو) د سیرابولو (اوبولو او لویولو) دپاره به ئی د رحمت باران نه وی نازل کړی؟ بلاشبه پاک الله د هری زمانی د ضرورت او له خپل حکمت سره موافق انبیاء علیهم السلام رالیږلی دی چه د دوی له منورو سینو څخه دنیا ته روحانی رڼا(رنرا) ورسوی او د الهی وحی پرله پسې بارانونه اوړوی لکه چه په دغی بلی رکوع کېږي د انبیاءو د ارسال ذکر کړی شوی دی. او لکه چه د باران او د ځمکې په مثال کېږي اشاره کړی شوی ده چه مختلفې ځمکې د خپلو استعدادونو سره سم د باران اثر قبلوی، هم داسی وپوهیږئ چه انبیاء علیهم السلام د هغه خیر او برکت له پاره چه لیږلی شوی وو له دوی ځنی منتفع کیدل هم په ښو استعدادونو پوری موقوف دی هغه خلق چه تری انتفاع نه آخلی یا پوره نه منتفع کیږی دوی ته ښائی پر خپلو دغو بدو استعدادونو وژاړی.

د باران طبع ښکاره ده بی له هغه هیڅ ژوند نشته

باغ کښی گل تری زرغونپړی په ښوره کښی ئی خوند نشته

لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ لِقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا
لَكُمْ مِنَ إِلَهِ غَيْرُهُ ۖ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ۝۹
قَالَ الْمَلَأَمِنْ قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرُكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ۝۱۰

قسم دی په تحقیق لیرلی ؤ مونږ نوح په لوری د قوم د ده نو وویل «نوح»
ای قومه زما عبادت کوئ تاسی د الله نشته تاسی ته هیڅ معبود بی له دغه
«الله»، بیشکه زه ویریزم په تاسی باندی له عذاب د ورځی لویي «طوفان یا د
قیامت». نو وویل مشرانو له قومه د نوح بیشکه مونږ وینو (یا گڼو) تا په
گمراهی څرگنده کښی (چه پلرنی دین دی پریشی او ډیر خدایان منی)

تفسیر : د آدم علیه السلام قصه د دی سورت په ابتداء کښی تیره شوه وروسته له آدم علیه
السلام ږومښی اولوالعزم او مشهور رسول نوح علیه السلام ؤ چه د اهل الارض د مشرکانو د اصلاح
او هدايت له پاره ولیدل شو اکر که د نوح علیه السلام د خاص شریعت په اعتبار د ده بعثت
خاص د ده د قوم په لوری ؤ خو بیا هم د هغو اساساتو او اصولو په اعتبار چه د گمردو (تولو)
انبیاءو علیهم السلام په اصولو کښی سره گډ او مشترک دی د هغه مخاطبان گمرد (تول) انسانان
دی لکه د توحید او اقرار بالمعاد په تعلیم کښی گمرد (تول) انبیاء علیهم السلام له تکذیب سره
مرادف دی. په هر حال نوح علیه السلام د توحید او د نورو اصلاحاتو عمومی دعوت ورکړ. وائی
چه د آدم علیه السلام څخه لس قرنه وروسته د هغه گمرد (تول) اولاد د توحید پر کلمه ټینگ ولاړ
وو د بت پرستی ابتداء د ابن عباس رضی الله تعالیٰ له قول سره موافق داسی شروع شوه چه د
ځینو صالحانو د انتقال څخه وروسته چه د دوی نومونه (ود، سواع، یغوث، یعوق، او نسر) وو
او د نوح په سورت کښی مذکور دی خلقو د هغو څیړی جوړی کړی، تر څو د دی د احوالو،
عباداتو او نورو خصوصیاتو یادونه پری وشي - لږ څه وروسته د هغو تصاویرو په شان څو مجسمی
تیاری شوی، او متدرجاً خلق د دغو مجسمو په عبادت کښی لگیا شول چه د همغو مشرانو په
نامه موسومی شوی وی. کله چه د بت پرستی وبا خوره او منتشره شوه، نو الله تعالیٰ نوح علیه
السلام ولیږه. نوح علیه السلام پخوا له طوفانه خپل قوم ته تر نهه نیم سوه کاله پوری د توحید او
د تقویٰ په لوری دعوت ورکړ - او د دنیا او آخرت له عذابونو څخه ئی دوی ووپرول، مگر خلقو
د ده دعوت او بلنه ونه منله، او د نوح علیه السلام په تضلیل او تجهیل ئی لاس پوری کړ تر څو
د طوفان لوی عذاب دوی گمرد (تول) سره ونیول او همغسې چه د نوح علیه السلام دعا وه:

﴿ رَبِّ لَا تَذَرْنِي عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ ذِكْرًا ﴾ د غمکی د مخی هیڅ یو کافر له الهی عذابہ خلاص نشو «بستانی» پخپل «دائرة المعارف» کښی د اروپائی محققانو اقوال هم د طوفان او هم د طوفان د عموم په نسبت نقل کړی دی نوح علیه السلام زوی د لمک زوی د متوشلخ زوی د اخنوخ یعنی ادريس علیه السلام دی.

قَالَ يَقَوْمُ لَيْسَ بِي ضَلَالَةٌ وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٧١﴾
أَبْلَغَكُمْ رَسُولَ رَبِّي وَأَنْصَحُ لَكُمْ وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧٢﴾

وویل (نوح) ای قومه زما نشته په ما کښی «له سره» هیڅ گمراهی ولیکن زه یم رسول «استاخی» له جانبہ د رب (پالونکی) د گردو (تولو) عالمیانو. رسوم تاسی ته پیغامونه د رب خپل او پند درکوم تاسی ته (محض دپاره د نفع ستاسی) او پوهیږم له (جانبہ د) الله (په وحی سره) په هغه چه پری نه پوهیږئ تاسی.

تفسیر : یعنی زه خو لږ څه هم نه یم بی لاری شوی، بلکه تاسی پخپله گمراهان شوی یی چه د پاک الله رسول نه پیژنئ! چه په دیر فصاحت او بلاغت سره د الله تعالی پیغام تاسی ته دررسوی او ستاسی ښیگه (فایده) غواړی او تاسی ته دیر ښه پندونه درکوی او د الله تعالی له جانبہ ئی تاسی ته داسی علوم او هدایت راوړی دی چه تاسی له هغو څخه نابوهان او جاهلان یی!

أَوْ عَجِبْتُمْ أَنْ جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِنْ رَبِّكُمْ عَلَى رَجُلٍ مِنْكُمْ
لَا يَنْذِرُكُمْ وَلِتَتَّقُوا وَلَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٧٣﴾

آیا تعجب کوئ تاسی له دی چه راغلی دی تاسی ته ذکر (پند د وحی) له لوری د رب ستاسی پر (ژبی د) یو سړی له «جنسه د» ستاسی دپاره د دی چه ووپروی دی تاسی او دپاره د دی چه پرهیزکاران شی تاسی او دپاره د دی چه پر تاسی باندی رحم وکړی شی.

تفسیر : یعنی په دی کښی کومه خبره د تعجب وړ (لاثق) ده چه پاک الله هم دا ستاسی له منځه یو سړی د خپل پیغام رسولو له پاره غوره کړی؟ ځکه چه له گردو (تولو) مخلوقاتو ځنی

پاک الله د خلافت د منصب له پاره آدم عليه السلام د مخصوصو استعدادونو پر بنا غوره کړ، نو بيا په دې کښې څه اشکال پاتې دی چه د آدم عليه السلام له اولادې ځنې نور کامل الاستعداد انسانان هم د نبوت او رسالت د منصب دپاره انتخاب کړل شي، تر څو دوی مستقيماً د پاک الله له لوري مستفيض شي، او نور خلق هم د هغوی څخه مستفيد وگرځي او گردد (تول) انسانان، دوی د مبدأ او معاد څخه خبر او مطلع کړي - چه هغوی د دغې لارښوونې او خبريدلو په اثر له «هغې» بدې او خرابې ځنې خپل ځان وژغوري (وساتي) چه په سبب د کفر او معصيت پر دوی راتلونکې دی او په دغې وسيلې سره د الله تعالی د رحم او کرم مورد وگرځي، او د ده له قهر او غضب څخه خپل ځان وساتي.

فَكَذَّبُوهُ فَأَنْجَيْنَاهُ وَالَّذِينَ مَعَهُ فِي الْفُلِّ وَأَغْرَقْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا
إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا عَمِينَ ۝١٣

پس نسبت د دروغو وکړ (کفارو دغه نوح) ته نو نجات مو ورکړ دغه «نوح» او هغو کسانو ته چه له ده سره (ملگری) وو په بېرې کښې او غرق مو کړل هغه کسان چه نسبت د دروغو ئې کړي ؤ آيتونو زمونږ ته، بيشکه دوی وو يو قوم پانده (له حقه).

تفسير : يعنی له هغو سره د نفعي او نقصان، او د حق او باطل هيڅ فکر او انديښنه نه وه . گردو (تولو) ځانونه پانده کړی وو، او پرله پسې په سرکشي، تکذيب او بغاوت کښې یې تينگار(هميشه والی) کاوه او له بت پرستی او نورو متمردهانه حرکاتو ځنې ئې لاس نه آخیستل، نو په شمار څو مؤمنان د دوی له منځه وژغورل (وساتل) شول، چه له نوح عليه السلام سره په بېرې کښې سواره شوی وو - نور گردد (تول) مکذبین سره دوب شول. اوس هومره انسانان چه په دنیا کښې شته، دوی د هم دی اهل السفینې بلکه د حضرت نوح عليه السلام له ذریاتو ځنې دی. (اهل السفینه «۸۰» مؤمنان وو «۴۰» تنه نارینه «۴۰» تنه ښځې. ځینې وائی چه ۹ تنه وو درې زامن د نوح عليه السلام سام، حام، یافث او شپږ تنه نور، او تول راکبین «۱۶۰» ذوی الارواح وو،).

وَالِیٰ عَادِ أَخَاهُمْ هُودًا قَالَ یَقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَکُمْ مِّنْ
إِلٰهِ غَیْرِهِ أَفَلَا تَتَّقُونَ ۝١٤

او (لیږلی ؤ مونږ قوم د) عاد ته «قومی» ورور د دوی هود، وویل «هود» ای قومه زما! عبادت کوئ تاسی د الله نشته تاسی ته هیڅ (حق) معبود بی له الله!، نو آیا تاسی نه ویریږئ (له عذاب د الله او پرهیز نه کوئ له شرکه).

تفسیر: هود علیه السلام زوی د عبدالله ابن رباح بن خلود بن عاد بن ارم بن سام بن نوح ؤ. او مخینی ئی پلار شالځ بن ارمخشد بن سام بن نوح علیه السلام وائی. «عاد» د حضرت نوح علیه السلام لمسی او د ارم له اولادی مخنی ؤ او هم ده ته منسوب دی. د دغه قوم سکونت د یمن په «احقاف» کښی ؤ. څرنګه چه حضرت هود علیه السلام له هم دی قوم څخه ؤ نو په هم دی لحاظ د دوی قومی او وطنی ورور شو. په دغو خلقو کښی بت پرستی منشره شوی وه. روزی ورکولو، وړولو، روغولو او د نورو مختلفو حاجاتو او مطالبو او متعددو مقاصدو له پاره دوی بیل بیل بتان جوړ کړی وو، او د هغوی په عبادت کښی ګرد (تول) سره لګیا وو، نو هود علیه السلام وغوښتل چه دوی له هغو څخه ستانه (واپس) کړی او د دی عظیم جرم له سزا څخه ئی وویروی.

قَالَ الْمَلَأَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ إِنَّكَ لَازِيكٌ فِي
سَفَاهَةٍ وَإِنَّا لَنَظُنُّكَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٦٩﴾

نو وویل مشرانو هغو چه کافران شوی وو له قومه د دغه (هود) بیشکه مونږ خامخا وینو تا (خښ) په بی عقلی کښی او بیشکه مونږ خامخا ګمان کوو په تا له دروغجنانو.

تفسیر: یعنی معاذ الله ته پخپله بی عقل ئی چه د خپلو پلرونو او نیکه ګانو دود او دستور دی پریښی دی او د ګردو (تولو) له اخوت او ورور ګلوی څخه بیل شوی ئی او دروغجن هم ئی چه د خپلو اقوالو نسبت الله تعالی ته کوی او مونږ له لوی عذاب څخه هم وویروی!.

قَالَ يَقَوْمِ لَيْسَ بِي سَفَاهَةٌ وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٧٠﴾
أُبَلِّغُكُمْ رِسَالَاتِ رَبِّي وَأَنَا لَكُمْ نَاصِحٌ أَمِينٌ ﴿٧١﴾ أَوْعَجِبْتُمْ

أَنْ جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِنْ رَبِّكُمْ عَلَى رَجُلٍ مِنْكُمْ لِيُنذِرَكُمْ
وَأَذْكُرُوا الْأَذْجَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ بَعْدِ قَوْمِ نُوحٍ وَزَادَكُمْ
فِي الْخَلْقِ بَصْطَةً فَأَذْكُرُوا الْأَعْلَاءَ اللَّهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٩﴾

وویل «هود» ای قومه زما نشته په ما کښی (له سره) هیڅ بی عقلی ولیکن
زه یم رسول «استاځی» له جانبه د رب «پالونکی» د گردو (تولو) عالمیانو
دررسوم تاسی ته پیغامونه د رب خپل او زه تاسی ته نصیحت کوونکی ښه
امانت مگر یم.

آیا تعجب کوئ تاسی له دی چه راغلی دی تاسی ته ذکر (پند) له «لوری
د» رب ستاسی پر «ژبه د» یوه سری له تاسی دپاره د دی چه وویروی دی
تاسی، او یاد کړئ تاسی هغه وخت چه گرځولی وئ (الله) تاسی خلیفگان
(په ځمکه کښی) وروسته له «غرقیدلو د» قوم د نوح او زیات کړی ئی دی
تاسی ته په پیدائښت کښی قوت، قامت اوږدوالی، نو یادوئ تاسی نعمتونه
(احسانونه) د الله ښائی چه تاسی خلاصی ومومئ! (له عذاب د الله).

تفسیر : هود علیه السلام د خپل قوم په ځواب کښی ویل زما هیڅ یوه خبره د بی عقلی خبره
نه ده هو! هغه د رسالت منصب چه د الله تعالی له خوا ماته را کړی شوی دی، زه د هغه حق اداء
کوم، دا ستاسی بی عقلی ده چه خپل هغه حقیقی خیر غوښتونکی هم نه پیژنئ! چه د ده
امانت او دیانت لا له پخوا څخه د اعتماد او دادیني او اطمینان وړ (لائق) ؤ. اوس تاسی په
خپلی دغی وینا سره چه ماته بی عقل وایئ خپلو ځانونو ته زیان او نقصان رسوئ آیا تعجب
کوئ تاسی له دی نه چه راغلی دی تاسی ته پند له جانبه د رب ستاسی پر ژبه د یوه سری له
جنسه ستاسی دپاره د دی چه وویروی تاسی له عذاب د الله او یاد کړئ تاسی هغه وخت چه
گرځولی وئ الله تاسی خلیفگان په ځمکه کښی وروسته د غرقیدلو د قوم د نوح علیه السلام یعنی
الله تعالی پس له نوح علیه السلام په دنیا کښی ستاسی حکومتونه قائم کړل او د ده په ځای ئی
تاسی ودرولئ او هلته مو ودانی وکړه ښائی چه هود علیه السلام دغه احسان دوی ته ور په یاد
کړی وی، او د دغی خبری تنبیه ئی ورته ورکړی وی چه د بت پرستی او تکذیب الرسول له امله
(وچی) هغه پېښی چه هغوی ته ورپېښی شوی وی نه ښائی چه تاسی ته هم درپېښی شی.

او زیات کړی دی الله تاسی ته په پیدائښت کښی قوت او قامت او اوږدوالی چه د جسمانی قوت،
طول، عرض، شجاعت او حماست په اعتبار تاسی دیر یو نومیالی او مشهور قوم یی نو یاد کړئ
تاسی نعمتونه د الله ښائی چه تاسی خلاصی ومومئ له عذاب د الله دغه احسانات چه مذکور شول
او برسیره پر هغو نور بی شماره احسانات ئی ور په یاد کړل او ور په زړه ئی کړل چه ښائی

د هغه پاک الله شکر گذاری وکړئ! او کرد (تول) احکام ئی ومنئ! او له سره تاسی ته نه ښائی چه د هغه حقیقی منعم په مقابل کښی بغاوت وکړئ او غاړه تری وغړوئ!.

قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَعْبُدَ اللَّهَ وَحْدَهُ وَنَذَرَمَا كَانَ يَعْبُدُ
آبَاؤُنَا؟ فَإِنَّمَا تَعِدُّنَا إِنَّا كُنْتُمْ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٤٥﴾

وویل عادیانو (هود ته) آیا راغلی ئی ته مونږ ته د دی دپاره چه عبادت وکړو مونږ د الله یواځی او پریږدو هغه (بتان) چه وو چه عبادت به کاوه «د هغو» پلرونو زمونږ نو راوړه مونږ ته هغه عذاب چه ته «پری» ویروی مونږ که ئی ته له صادقانو (رشتیا ویونکو په خبرو خپلو کښی)

تفسیر : یعنی له هغه عذابه چه مونږ ویروی که ته رشتین ئی نو ئی ژر راوړه، مونږ خو د بتانو عبادت نه پریږدو او د خپلو پلرونو له دستوره لاس نه آخلو.

قَالَ قَدْ وَقَعَ عَلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ رِجْسٌ وَغَضَبٌ
أَجْعَدُ لَكُمْ فِي أَسْمَاءٍ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مَا
نَزَّلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ ۖ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ ﴿٤٦﴾

وویل «هود» په تحقیق واقع «واجب» شو پر تاسی له (لوری) د رب ستاسی عذاب او قهر، آیا جگړه کوئ تاسی له ما سره په هغو «تشو» نومونو کښی چه ایښی دی هغه «نومونه» تاسی او پلرونو ستاسی حال دا چه نه دی رالیږلی الله. په عبادت کولو د دوی هیڅ برهان علمی سند، نو انتظار کوئ تاسی (د عذاب) بیشکه زه چه یم له تاسی سره له منتظرانو څخه یم.

تفسیر : یعنی کله چه ستاسی سپین سترگی، سرکشی، گستاخی او بی حیائی تر دی حده پوری رسیدلی ده نو وپوهیږئ چه د الله تعالی قهر او غضب پر تاسی نازل شوی دی. او اوس د هغه په راتلو کښی هیڅ غند (تاخیر) او دیل کیدونکی نه دی.

تاسی چه بتانو ته داسی وایی: هغه روزی ورکوی، او دغه باران اوروی او دا اولاد زیږوی ورس
 علیٰ هذا. دغه تش یو نوم او یوازی بی حقیقته یو مفهوم دی او بیخی واقعیت او حقیقت نه لری
 د الوهیت صفات په تیږی (گتۍ) او نورو مخلوقاتو کښی له کومه راغلل؟ بیا نو د داسی
 معبودانو په نسبت چه په هغوی کښی د معبودیت هیڅ یو عقلی او نقلی سند نشته بلکه په ټولو
 عقلی او نقلی اسنادو سره ئی تردید کیږی له ماسره د توحید په مسئله کښی ولی جگری او
 بحثونه کوئ؟ کله چه ستاسی د جهل او شقاوت او عناد جام دومره ډک شوی وی، نو انتظار
 وکړئ چه الله تعالیٰ د دغو گردو (ټولو) جگړو فیصله «پریکړه» وکړی، زه هم د همغه فیصلی
 ته منتظر یم.

فَأَجْبِدْهُ وَالَّذِينَ مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَقَطَّعْنَا ذِئَابَ الَّذِينَ
 كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَمَا كَانُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٤١﴾

نو خلاصی ورکړ مونږ دغه هود ته او هغو کسانو ته چه له ده سره وو په
 رحمت سره له (جانبه) زمونږ او پری کر مونږ بیخ د هغو کسانو چه نسبت د
 دروغو ئی کړی ؤ په آیتونو زمونږ او نه وو دوی مؤمنان «یقین کوونکی په
 وحدت او نبوت».

تفسیر : یعنی پر دوی اووه شپې او اته ورځی مسلسل د سخت باد طوفان (سیلغ) راغله، چه
 د هغی په اثر گرد (ټول) کفار توتی توتی او هلاک او پو پناه شول. دا خو د «عادالولی»
 انجام ؤ. او د دغه قوم بله پېښه او څانگه «ثمود» چه هغوی ته «عاد الثانیه» هم وائی د هغه
 ذکر په دغه مبارک آیت کښی راغی چه هم دا اوس ئی مونږ په تلاوت افتخار مومو.

وَالِی ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ يٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا
 لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُ قَدْ جَاءَتْكُم بَيِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ
 هَذِهِ نَاقَةُ اللَّهِ لَكُمْ آيَةٌ فَذَرُوهَا تَأْكُلْ فِي
 أَرْضِ اللَّهِ وَلَا تَمْسُوْهَا سُوًى فَيَاْخُذْكُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٣﴾

وَاذْكُرُوا اِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ بَعْدِ عَادٍ وَبَوَّأَكُمْ
 فِي الْاَرْضِ تَتَّخِذُونَ مِنْ سَهُولِهَا قُصُورًا وَتَنْحِتُونَ
 الْجِبَالَ بُيُوتًا ۖ فَاذْكُرُوا الْاِثْمَ الَّذِي كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ فِي الْاَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٢٧﴾

او «لیږلی ؤ مونږ» ثمودیانو ته «قومی» ورور د دوی صالح. وویل «صالح»
 ای قومه زما، عبادت کوئ تاسی د الله نشته تاسی ته هیڅ «حق» معبود بی له
 دغه «الله»، په تحقیق راغلی ده تاسی ته ښکاره معجزه له «لوری د» رب
 ستاسی، دا اوبه د الله ده تاسی ته نښه نو پریږدئ تاسی دغه «اوبه» چه
 خوری «اوبه» په ځمکه د الله کښی او مه وروئ تاسی لاسونه دی ته په
 «نیت د» بدی «یعنی ضرر مه ورسوئ» نو وبه نیسی تاسی عذاب دردناک.
 «وویل صالح» او یاد کړئ تاسی هغه وخت چه وگرځولئ «الله» تاسی
 خلیفگان وروسته له عادیانو او ځای ئی درکړو تاسی ته په ځمکه کښی چه
 نیسئ «جوړوئ» تاسی له هوارو نرمو ځایونو د دی ځمکی هسکی (اوچتی)
 مانئ او کنئ تاسی غرونه دپاره د کورونو، نو یاد کړئ تاسی نعمتونه د الله
 او مه گرځئ «کوښښ مه کوئ» تاسی په ځمکه کښی حال دا چه قصد
 کونکی د فساد یی.

تفسیر: یعنی هغه دلیل چه تاسی غوښت درورسید. د صالح علیه السلام قوم له ده سره عهد او
 اقرار کړی ؤ چه که ته د یوی غتی لوئی تیږی (گتی) څخه یوه بلاربه اوبه راوباسی، نو مونږ
 به پر تاسی ایمان راوړو. الله تعالی د صالح علیه السلام په دعاء هم داسی وکړه. نو صالح علیه
 السلام چه زوی د عبید زوی د اسف زوی د ماسح زوی د عبید زوی د حاذر زوی د ثمود ؤ دوی
 ته وویل چه ځئ! اوس خو پاک الله ستاسی له غوښتنی سره سم هغه اوبه له دغی کلکی لوئی
 تیږی (گتی) څخه راوویسته. نو اوس په ایمان راوړلو کښی ولی دیل او تامل کوئ؟ دغه اوبه د
 الله تعالی د قدرت او زما د صداقت نښه ده، چه زما په دعاء په غیر معتاده طریقه سره الله تعالی
 پیدا کړه - نو د دی د حقوقو رعایت وکړئ! مثلاً د الله تعالی په ځمکه کښی د مباحو وښو له
 خوراکه او د وار د اوبو د چڼلو څخه ئی مه منع کوئ! الغرض د الله تعالی دی نښی ته چه
 ستاسی په غوښتنی سره په وجود راغلی ده، په بده وضع سره مه وړاندی کیږئ! که نه تاسی ته به
 هم خیر نه در پېښیږی او یاد کړئ تاسی هغه وخت چه وگرځولئ الله جل جلاله تاسی خلیفگان
 پس له عادیانو او ځای درکړ تاسی ته په ځمکه کښی چه جوړوئ تاسی له هوارو نرمو ځایونو د

دی ځمکې هسکې (اوچتی) مانی او کنځ تاسی غرونه دپاره د کورونو نو یاد کړئ تاسی نعمتونه د الله او مه گرځئ او کوښښ مه کوئ تاسی په ځمکه کښی حال دا چه تاسی قصد کوونکی د فساد یی یعنی مه له خیره منکرېئ! او مه شرک او کفر سره په ځمکه کښی فتنه او فساد خورؤ! بلکه د الله تعالیٰ په وحدانیت او زما په نبوت شهادت ورکړئ! او د اصلاح او مصالحت په طرف مسارعت وکړئ!

قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لِلَّذِينَ اسْتَضَعُوا
لَهُنَّ آمَنَ مِنْهُمْ أَتَعْلَمُونَ أَنَّ ضَلْحًا مُرْسَلٌ مِنْ رَبِّهِ قَالُوا
إِنَّا بِمَا أُرْسِلَ بِهِ مُؤْمِنُونَ ۝ قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا
إِنَّا بِالذِّنِّ آمَنُتُمْ بِهِ كُفْرُونا ۝

وویل مشرانو هغو چه کبر «او سرکشی» ئی کړی وه «له ایمانه» له قومه د دغه «صالح» څخه هغو کسانو ته چه ضعیف «او کمزوری» گڼلی شوی وو هغه چاته چه ایمان یی راوړی ؤ له دوی څخه آیا یقین لرئ تاسی په دی چه بیشکه صالح مرسل «رالېږلی شوی دی تاسی ته» له «لوری د» رب د ده وویل دغو «ضعفاؤ چه هو!» بیشکه مونږ په هغه «توحید او عبادت» چه رالېږلی شوی «صالح» په هغه مؤمنان «یقین لرونکی» یو. وویل هغو کسانو چه لوئی تکبر ئی کړی ؤ بیشکه مونږه په هغه شی چه ایمان راوړی دی تاسی په هغه باندي کافران «منکران» یو.

تفسیر : یعنی په قوم کښی هغه چه لویان، متکبران او مشران معاندان وو، دغو غتانو به غریبو او کمزورو مسلمانانو ته د استهزاء په ډول (طریقه) ویل چه آیا لوی سری تر اوسه پوری نه دی پوهیدلی مگر دغه خبره یواځی تاسی ته معلومه شوی وه، چه صالح د الله تعالیٰ رسول دی؟ مسلمانانو به په ځواب کښی دوی ته ویل چه معلومیدل څه معنی لری - دغه خبره خو تاسی ته هم معلومه ده. هو! مونږ خو حضرت صالح علیه السلام د زړه له کومی او اخلاصه قبول کړی دی، او ایمان مو پری راوړی دی متکبران به د داسی حکیمانه ځوابونو له آوریډلو ځنی شرمیدل او ویل به ئی هغه شی چه تاسی قبول کړی دی مونږ ئی نه قبلوو. نو ستاسی د څو تنو ضعفاؤ او بی وزلانو د ایمان راوړلو ځنی کوم لوی بری په لاس راتلی شی؟

فَعَقَرُوا النَّاقَةَ وَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ وَقَالُوا يُضْلِمُ اِثْنَانِهَا تَعْدُنَا اِنْ كُنْتَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٥٠﴾

نو زخمی او مره کره دوی اوبنه او سرکشی وکره دوی له امره (حکمه) د رب خپل او وویل دغو (کفارو چه) ای صالحه! راوړه مونږ ته هغه عذاب چه ته ویروی مونږ تری که ئی ته له مرسلانو «په حقه سره»

تفسیر : وائی دغه اوبنه دومره عظیم الجثه لویه او بېره وه چه په هر ځنګله کېږی به څر ته ورتله نو نور مواشی به له دی ځنی ویریدل او لری به تری تېتیدل او په خپل وار به په هر یوه کوهی باندی چه دریدله د هغه کوهی تولی اوبه، به ئی چټلی او هغه به ئی تش او خالی پریښود: گواکی همغسی چه د دی پیدائښت فوق العاده ؤ، گرد (تول) لوازم او د ژوندانه آثار ئی فوق العاده وو، بالاخره کافران پری په قهر او غصه شول، او د دی پر وژلو ئی اتفاق او ترون وکر او بدبخت (قذار بن سالف) ئی رومېنی پرکی پری کرل او بیا یی ووژله وروسته د صالح علیه السلام وژلو ته هم تیار شول او په دی ډول (طریقه) د صالح علیه السلام او د «ناقة الله» په نسبت څه احکام چه صادر شوی وو، د هغو مخالفت ئی وکر او دغو کفارو وویل چه ای صالحه! راوړه مونږ ته هغه عذاب چه ته ویروی مونږ تری که ئی ته له مرسلانو په حقه سره داسی کلمات د انسان له ژبی څخه په هغه وخت کېږی وځی چه د الله تعالی له قهر او غضبه بیخی بی خوفه او بی پروا شی. «د عاد الاولی» په شان «ثمود» هم داسی یوی مرتبی ته ورسیدل، چه د الهی عذاب مورد وگرځیدل، چه د دی ذکر دا دی:

فَاَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جِثْمِينَ ﴿٥١﴾

پس ونيول دوی زلزلی (پس له آوریدلو د سختی چيغی) نو وگرځیدل دوی «کھیځ سحر» په کورونو خپلو کېږی مره پرمخی پراته.

تفسیر : په بل آیت کېږی ئی د دوی هلاک په «صیحی» یعنی چنی سره بیان فرمایلی دی، ښائی چه له لاندی به زلزله او له پاسه به ډیره سخته ویروونکی چغه شوی وی.

فَقَتَلُوا عَنْهُمْ وَقَالَ يَوْمٌ لَقَدْ أَبْغَضَكُمْ

رِسَالَةٌ رَّبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ وَلَكِنْ لَا تُحِبُّونَ النَّصِيحَ ۝٤٩

نو وگرځيده (صالح) له دوی «او لاړ تری متأسفا» او وویل ای قومه زما قسم دی خامخا په تحقیق ورساوه ما تاسی ته پیغام د رب خپل او پند می درکړ تاسی ته ولیکن نه خوشیوئ تاسی پند ورکوونکی.

تفسیر : وائی چه حضرت صالح علیه السلام د خپل قوم د هلاکت څخه وروسته د مکي معظمی یا د شام په لوری لاړ او د خپل تگ په وخت کښی ئی د دوی د مرو انبارونه ولیدل او داسی خطاب ئی وکړ لکه چه زمونږ رسول اکرم صلی الله علیه وسلم د بدر مقتولینو ته خطاب کړی ؤ. یا یواځی د تحسر او تاسف په ډول (طریقه) به ئی یو فرضی خطاب کړی وی. لکه چه د ادباء، شعراء خرابو، اطلالو (کنډوالو) او نورو سره داسی خبری اتری او مخاطبی کوی ځینی وائی چه دغه خطاب پخوا له هلاکته ؤ یعنی کله چه ثمودیانو هغه اوبه حلاله کړه او د عذاب الله ور ئی پر خپلو ځانونو وپرانیستله نو په دی صورت به په کلام کښی د واقعاتو د ترتیب مراعات نه وی شوی، په هر حال په دغه خطاب سره د نورو تنبیه او آوړول مقصود ؤ. چه ښائی تاسی د خپلو معتبرو خیر غوښتونکو خبری قبولی کړئ او هر څوک چه د خپل حقیقی خیر غوښتونکی خبرو ته غوږ نه ږدی او نه ئی منی او قدر ئی نه کوی نو هم داسی له بدی نتیجی سره مخامخ کیږی.

وَلَوْطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِنَ الْعَالَمِينَ ۝٥٠

او «یاده کړه ای محمده دوی ته قصه د» لوط کله چه وویل قوم خپل ته آیا راتگ کوئ تاسی ډیر بد کار «لواطت» ته چه نه دی رومبی شوی له تاسی څخه دی کار ته هیڅ یو له ټولو خلقو «نو تاسی ئی هم مه کوئ!».

تفسیر : لوط علیه السلام د ابراهیم علیه السلام وراره ؤ. چه له ده سره عراق څخه شام ته راغی او د الله تعالی له خوا د سدوم او د هغه د شاوخوا د کلیو په لوری مبعوث شوی ؤ چه د هغو ځایونو د خلقو اصلاح وکړی او دوی له هغه خراب گنده خلاف الفطرت او د بی حیایی له کارونو څخه وژغوری (وساتی) چه په هغو سره د هغو ځایونو خلق نه یواځی اخته او مبتلا وو بلکه دوی د دغی بی حیائی موجدان او مبتکران هم وو. او پخوا له دوی نه په دنیا کښی په دغی اخلاقی ناروغی هیڅوک نه ؤ مبتلا او نه تری خبر وو. اول شیطان دغه ملعون حرکت د «سدوم» اوسیدونکو ته وروښود، او بیا له هغه ځایه نورو ځایونو ته تیت (خور) او منتشر شو. حضرت لوط علیه السلام د دوی د دغه ملعون او شنیع حرکت له بدو عواقبو څخه دوی ته خبردار او تنبیه ورکړه او غوښتل ئی چه دغه پلیتی او گندگی له دنیا محوه او ورکی شی. سری ته د موجوده

انجیل (بائیل) په لیکونکی او ټولونکی باندې قهر راځي چه هغوی د داسی پاک معصوم او سپیڅلی رسول په نسبت چه له دنیا څخه د دی بی حیائی او گندگی د ورکولو لپاره زیات زیار (کوشت) ایستلی دی د داسی نامناسبو او ناولیو حرکاتو نسبت کړی دی العیاذ بالله چه د هغو د اوریدلو او لوستلو څخه د هر حیاناک سری غونی څپیری، وښتان ئی دریوی او زنگتونه ئی ریږدی:

« ۱۵ جزء د الکهف ه آیت ۱

﴿ كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِطَغْوَاهُمْ إِذْ يَقُولُونَ إِلَّا كَذِبًا ﴾

رکوع»

إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِّنْ دُونِ النِّسَاءِ ۚ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ ﴿۸۱﴾

بیشکه تاسی خامخا راځئ سړیو ته د پاره (د قضاء) د شهوت په دی حال کښی چه تجاوز کوونکی یی له (خپلو) ښځو «نو نه یی په حقه لاره، دا لا څه بلکه یی تاسی یو قوم اسراف کوونکی» له شرعی حده تیریدونکی په هر شی کښی».

تفسیر : یعنی یواځی هم دا نه ده چه د هم دی یوی گناه مرتکب شوی یی، بلکه د دی خلاف الفطرت فعل ارتکاب د دی خبری دلیل دی چه تاسی د انسانیت له حدوده هم وتلی یی.

وَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوهُمْ مِّنْ قَرْيَتِكُمْ ۚ إِنَّهُمْ أَنَاسٌ يَّتَطَهَّرُونَ ﴿۸۲﴾ فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا امْرَأَتَهُ ۖ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿۸۳﴾

او نه ؤ ځواب د قوم د دغه (لوط د نصیحت په مقابل کښی) مگر خو داسی چه ویل قوم د لوط (په خپلو منځو کښی چه) ویاسئ «وشرئ» تاسی دغه «لوط او تابعان ئی» له قریبی ستاسی (سدوم)، بیشکه دوی داسی خلق دی چه په تکلف سره ځان پاکوی (زمونږ له افعالو). نو نجات ورکړ مونږ دغه «لوط» ته او اهل «اتباعو» د ده ته مگر ښځه د ده، چه وه له پاتی کیدونکو (په عذاب کښی).

تفسیر : یعنی دوی بالاخر داسی وویل: هر کله چه لوط علیه السلام مونږ گرد (ټول) پلیت او نجس گڼی او خپل ځان پاک بولی او له مونږ ځنی دده کوی نو له بدانو سره د نیکانو څه غرض دی؟ نو ځکه دوی گرد (ټول) سره په دی فکر کښی ولویدل چه لوط علیه السلام له خپله

منځه وباسی - او خپل ځانونه له دغی هری ورځنی جگری څخه بیخی وژغوری (وساتی). خو د دغو ملعونانو له لاسه کله دغه خبره پوره وه، هو! الله تعالیٰ په خپل فضل او کرم سره لوط علیه السلام د متعلقینو سره صحیح، سالم په عزت او عافیت، له دغه کلی څخه وویست، او په دغو کلی والو ئی عذاب مسلط کړ چه ذکر ئی وروسته راځی، د لوط علیه السلام د متعلقینو ځنی یواځی د ده ښځه ورځنی بېله پاتی شوه او د نورو معذبینو سره هلاکه شوه، ځکه چه د دی دود او دستور د هم دغو معذبینو په شان ؤ د لوط علیه السلام کره به چه کوم میلمه راته یا به کومه خبره پېښیده، د هغی اطلاع به هم دی ښځی کفارو ته ورکوله او کفارو ته ئی د بدو کارونو په لوری ترغیب ورکاوه. یا لکه چه ځینو لیکلی دی د نارینه ؤ په شان په ښځو کښی هم د «مباحه» رواج عمومیت موندلی ؤ په هر حیث عذاب پر گردو (تولو) هغو کسانو نازل شو چه په دغه مهلک مرض کښی مبتلا او اخته وو. او په پوره زور او قوت سره د خپل نبی په مقابل کښی ولاړ شوی وو او د ده تکذیب به ئی کاوه یا د کفر او فحش په اصولو کښی د دوی معاونین او مرستیالان (مدد گاران) وو.

وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَأَنْظَرُكَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ ﴿٧٣﴾

او اووراهه مونږ په دوی باندی باران «د کانو هلاک مو کړل»، پس وگوره ته چه څرنګه شو عاقبت (بده خاتمه) د گنهگارانو «چه هلاک شول په عذاب سره».

تفسیر : په بل ځای کښی مذکور دی چه دیر کلی واپول شول او د تیږو (گتو) باران اوریده. د ځینو ائمه ؤ په نزد اوس هم ښائی چه لوطی ته هم داسی سزا ورکړه شی. چه له کوم غره یا یوه لوړ ځای څخه وغورځاوه شی او له پاسه په کانو وویشتل شی او په دیر سخت بوی ناک او گنده ځای کښی بندی کړی شی. او زمونږ د حنفیانو په مذهب کښی دغه سزاګانی تعزیراً جواز لری نه حداً

﴿فَأَنْظَرُكَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ﴾ وگوره ته چه څرنګه شو عاقبت او بده خاتمه د گنهگارانو کافرانو چه هلاک شول په عذاب سره) یعنی د گناه د ارتکاب او کولو په وخت د هغی بد انجام د دوی تر سترگو لاندی نه راځی، د عاجلو شهوتونو او لذتونو د غلبی په وخت کښی د لیونیانو په شان د داسی منیا هیو په کولو کښی لګیا کیږی چه له عقل او انسانیت څخه بیخی مخالف دی. لیکن عقلمن سری ته ښایی چه د نورو د واقعاتو له لیدلو او اوریدلو څخه پند او عبرت حاصل کړی! او د بدی بد انجام دی همیشه تر نظر لاندی ونیسی!

وَالِی مَدَیْنٍ أَخَاهُمْ شُعَبِيًّا

او (لیبلی مو و) مدین ته «قومی» ورور د دوی شعیب،

تفسیر : د قرآن کریم په بل مخای کښی ذکر شوی چه حضرت شعیب علیه السلام «اصحاب الایکه» ته مبعوث شوی دی - که اهل المدین او (اصحاب الایکه) دواړه سره هم دغه یو قوم وی فبها ونعمت او که سره دوه بیل بیل قومونه وی نو دغو دواړو ته به مبعوث شوی وی. په دغو دواړو قومونو کښی به په تول او پیمانه کښی د کمولو مرض مشترک وی په هر حال حضرت شعیب علیه السلام د توحید او نور عمومی دعوت او بللو څخه سربیره خلق یی د معاشرتی معاملاتو د خصوصی اصلاح او د حقوق العباد د حفاظت او ساتلو په نسبت هم په ډیر تاکید او فعالیت سره متوجه گرځولی لکه چه په وروستنیو آیتونو کښی مذکور دی. د ډیر فصاحت او کامل بلاغت له امله (وچی) شعیب علیه السلام په «خطیب الانبیاء» سره ملقب دی او د مکیل بن یشجر بن مدین بن ابراهیم زوی و.

قَالَ يَقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُ ۖ قَدْ جَاء تَكْوِينَهُ مِّن رَّبِّكُمْ

وویل (شعیب چه) ای قومه زما عبادت کوئ د الله نشته تاسی ته هیڅ معبود بی له ده، په تحقیق راغلی دی تاسی ته دلیل ښکاره له (لوری د) رب ستاسی.

تفسیر : یعنی زما د صداقت دلیل ظاهر شوی دی، که زه د نصیحت خبره تاسی ته وکړم هغه قبوله کړئ! او په هغو خطرناکو عواقبو چه تاسی خبروم، له هغو ځنی ځان وژغورئ (وساتئ) او د خپل خبر او شر په باره کښی هوښیار اوسئ.

فَأَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا ۚ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ۝

نو پوره کوی تاسی پیمانه «خلقو ته» او تله (تول هم) او کم مه ورکوی تاسی خلکو ته شیونه (حقونه) د دوی او فساد «خرابی» مه کوی تاسی په ځمکه کښی (په کفر او خیانت سره) پس له اصلاح د دی دغه «اصلاح او امانتداری» خیر «ډیر بهتر» دی تاسی ته که یی تاسی ایمان راوړونکی.

تفسیر : د بندګانو د حقونو رعایت او یو تر بله سره د معاملاتو د ساتنې مزیت چه نن زمونږ د زمانې پرهیزګاران هم چندانې توجه ورته نه لری، د الله تعالیٰ په نزد دومره اهم شی دی، چه هغه ئی د یوه جلیل القدر رسول مخصوصه وظیفه مقررہ کړه او د هغه د مخالفت له سببه یو قوم پوښه شو- په دغو آیتونو کښی د حضرت شعیب علیه السلام په ژبه خبر راکړی شوی دی چه خلکو ته د ډیر لږ مالی ضرر، تاوان رسونه او په وطن کښی وروسته د اصلاحی حالت له قیامه خرابی، فتنه او فساد آچول که د شرک او کفر په صورت وی، یا د ناحقه وژلو- لوټ کولو او نورو مناهیو په شکل وی، دا ګرد (ټول) ممنوع دی او د هیڅ یو ایماندار انسان له اعمالو څخه دا نشی کیدی چه خلکو ته د دوی حقوق ورکړی - او په امانت کښی خیانت وکړی - یا په وطن کښی اله ګوله او شور ماشور جوړ کړی

وَلَا تَقْعُدُوا بِكُلِّ صِرَاطٍ تُوعِدُونَ وَتَصَدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ مَنْ آمَنَ بِهِ وَتَبْغُونَهَا عِوَجًا

او مه کینیئ تاسی پر هر لاره «له پاره د شکولو» حال دا چه ویروئ تاسی (خلق) او منع کوئ تاسی (خلق) له لاری د الله هغه څوک چه ایمان راوړی په الله باندی او لتوئ تاسی دی «لاری» ته کوروالی «عیب»،

تفسیر : پر لارو ناستی دوه سببونه درلودل (لږل) - یو له تلونکو، راټلونکو، او مسافرینو څخه په ظلم او جبر اموال او اسباب اخیستل او بل د حضرت شعیب علیه السلام له ملاقاته او د الله تعالیٰ له توحید او دین څخه د مؤمنانو منع کول او د الهی دین په نسبت د عیب لتولو او اعتراض کولو په فکر کښی اوسیدل.

وَإِذْ كَرُّوا إِذْ كُنْتُمْ قَلِيلًا فَكَثَّرَكُمْ وَانْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿٥٠﴾

او یاد کړئ تاسی. هغه وخت چه وئ تاسی لږ «په سړیو او مالونو کښی» نو ډیر کړئ (الله) تاسی او وګورئ تاسی چه څرنگه شو عاقبت «بده خاتمه» د فساد کوونکو «چه وو پخوا له تاسی».

تفسیر : یعنی په سړیو او په دولت دواړو کښی تاسو لږ وئ، الله تعالیٰ تاسی ته له دواړو خواؤ نه تزئید در په برخه کړ، ستاسی شمیر هم زیات شو، او د شتو او دولت خاوندان هم شوی تاسی د الله تعالیٰ د دی احسانانو شکر ادا کړئ! او د پاک الله شکر هلته ادا کیږی چه تاسی د

خالق تعالیٰ او د «مخلوق الله» حق په ښه شان سره وپېژنئ! او قولاً او عملاً په اصلاحاتو کېنې مشغول اوسئ او په نعمتونو مغرور نه شئ! او د فساد کوونکو او خرابی آچونکو هغه انجام چه پخوا له دی نه واقع شوی دی، هغه تل تر سترگو لاندی ونیسئ، او د الله تعالیٰ له انتقام او نیولو څخه تل وویریئ.

وَاِنْ كَانَ طَائِفَةٌ مِّنْكُمْ اٰمَنُوا بِالَّذِيْ اُرْسِلْتُ بِهِ وَطَائِفَةٌ
لَّمْ يُؤْمِنُوْا فَاصْبِرُوْا حَتّٰى يَحْكُمَ اللّٰهُ بَيْنَنَا وَهُوَ خَيْرُ الْحٰكِمِيْنَ ﴿٨٥﴾

او که وه یوه طائفه له تاسی چه ایمان ئی راوړی ؤ په هغه شی چه رالیږلی شوی یم زه په هغه سره او (وه بله) طائفه چه ایمان ئی نه ؤ راوړی (عناداً) نو صبر کوئ تاسی «ای مؤمنانو!» تر هغه پوری چه حکم (فیصله وکړی) الله په منځ زمونږ کېنې او هم دی خیر «بهر» دی له تولو حکم (فیصله) کوونکو «چه ظلم نشته د ده په حکم کېنې»

تفسیر: یعنی هغه شی چه ما له خپله ځانه سره راوړی دی، که تاسی په متفق ډول (طریقه) نه منع بلکه دا خبره مو غوټه کړی ده چه خامخا له هغه سره اختلاف وکړو، نو لږ څه صبر وکړئ! چه د آسمان له لوری زما او ستاسی د اختلاف فیصله وشي.

قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَخُذْ جَنَكَ يُشْعِبُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَكَ مِنْ قُرَيْبِنَا أَوْلَعُودُنَّ فِي بِلْنِنَا قَالَ أَوْلَوْكُنَّا كُرْهَيْنَ ۖ

وویل مشرانو هغو چه کبر (او سرکشی) ئی کری وه «له ایمان راوړلو څخه» له قومه د دغه شعيب خامخا وياسو مونږ تا «ای شعيبه!» او هغه کسان (هم درسره وياسو) چه ایمان ئی راوړی دی له تا سره له «دی» کلی (ښار) زمونږ څخه یا خامخا به راگرځئ تاسی دین زمونږ ته؛ نو وویل «شعيب» آيا (گرځو به مونږ ستاسی دین ته) او اگر که اوسو مونږ ناخوښه (هم بلکه نه گرځو!)

تفسیر: «عود» د یوه شی څخه وتل او بیا د هغه په لوری بیرته ورتللو ته وائی د حضرت شعيب علیه السلام د ملگرو په نسبت دغه لفظ حقیقتاً صادقیدی شی. ځکه چه هغوی له کفره وتلی او په اسلام کښی داخل شوی وو نو په خپله د حضرت شعيب علیه السلام په نسبت دغه تصور له سره نشی کیدی چه معاذ الله دی ږومبی د کفارو په ملت کښی داخل ؤ او بیا مسلمان شوی دی لامحاله یا خو به د حضرت شعيب علیه السلام په اعتبار دغه خطاب تغلیباً وی - یعنی د عامو مؤمنانو په حق کښی هغه الفاظ چه استعمال شوی، غالبه اکثریت ئی مرجع گڼلی دی او د حضرت شعيب علیه السلام له پاره ئی بیل الفاظ نه دی اختیار کړی، یا دغه لفظ د حضرت شعيب علیه السلام په حق کښی د کفارو په زعم سره موافق ویلی شوی دی. ځکه چه پخوا له بعثته تر هغه وخته پوری چه حضرت شعيب علیه السلام خپل دعوت او تبلیغ نه ؤ شروع کړی نو د مدین د خلقو د کفریاتو په متعلق د ده د سکوت له لیدلو ځنی ښائی دغو کفارو ته به داسی گمان پیدا شوی وی، چه دی هم زمونږ له حاله سره شامل او زمونږ په طور او طریقی راضی او خوښ دی یا «عود» مجازاً د مطلق صبرورت په معنی واخیست شی کما قاله بعض المفسرین.

﴿قَالَ أَوْلَوْكُنَّا كُرْهَيْنَ﴾ نو وویل شعيب آيا گرځو به مونږ ستاسی دین ته اگر که اوسو مونږ ناخوښه هم؟ بلکه نه گرځو! یعنی د دلائلو او براهینو په رڼا (رنڼا) کښی ستاسی د دی مهلکو کفریاتو څخه اگر که مونږ ډیر ناخوښه، بیزاره او توبه گاره یو نو آيا تاسی بیا هم د زهر و جام په زوره پر مونږ باندی څښئ؟

قَدْ افْتَرَيْنَا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا إِنْ عُدْنَا فِي مِلَّتِكُمْ بَعْدَ إِذْ نَجَّيْنَا اللَّهَ مِنْهَا وَمَا يَكُونُ لَنَا أَنْ
نُعْذِرَ فِيهَا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّنَا وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا عَلَى اللَّهِ
تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا افْتَحْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا بِالْحَقِّ وَأَنْتَ خَيْرُ الْفَاتِحِينَ ﴿٨﴾

په تحقیق به ترلی وی مونږ پر الله دروغ «بهتان» که وگرځو مونږ په دین د تاسی کښی وروسته له هغه چه نجات راکړ مونږ ته الله له هغه «دین» نه او نه ښائیږی مونږ ته دا چه بیرته وگرځو په هغه (دین) کښی مگر کله چه اراده وفرمائی الله چه رب زمونږ دی؛ احاطه کړی ده رب زمونږ پر هر شی له جهته د علمه؛ «خاص» پر الله توکل کړی دی مونږ؛ ای ربه زمونږه فیصله وکړه په منځ زمونږ او په منځ د قوم زمونږ کښی په حقه سره او هم دا ته ئی غوره بهتر د فیصله کوونکو.

تفسیر: باطل او دروغ مذهب ته رښتیا ویل پر الله تعالی افتراء او بهتان تړل دی. نو بیا د یو جلیل‌القدر نبی او د هغه مخلصو تابعانو څخه کله داسی ممکن دی چه هغوی معاذالله له رښتیا څخه وتلی د دروغو په لوری بیرته ولاړ شی او خپلی تولی رښتینی دعوایگانی چه د خپل حقانیت او د الله له لوری د خپل مامور کیدلو په باره کښی یی کولی دروغ او افتراء وگنې.

﴿بَعْدَ إِذْ نَجَّيْنَا اللَّهَ مِنْهَا﴾ وروسته له هغه چه نجات راکړو مونږ ته الله له هغه دین نه «څښو ته ئی له ابتداء څخه نجات ورکړی ؤ چه له سره په هغه دین کښی نه دی داخل شوی لکه حضرت شعیب علیه السلام او څښی ئی وروسته له دخوله د هغه څخه ایستلی او نجات ئی ور په برخه کړی ؤ لکه د هغی زمانی عام مؤمنان ﴿وَمَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نُعْذِرَ﴾ الآية - او نه ښائیږی مونږ ته دا چه بیرته وگرځو هغه دین کښی (یعنی په خپل اختیار یا ستاسی په اکراه او اجبار سره ممکن نه دی چه مونږ معاذ الله د کفر په لوری لاړ شو. هو! که فرضاً د الله تعالی مشیت زمونږ د یوه تن په نسبت داسی وشي نو د ده اراده هیڅوک نشی آړولی - که د هغه د حکمت اقتضاء هم داسی وشي نو هلته هیڅوک هیڅ شی نشی ویلی - ځکه چه د الله تعالی علم پر ټولو مصالحو او حکمتونو محیط دی - په هر حال ستاسی له ویرولو څخه مونږ له سره نه ویږیږو، ولی چه زمونږ پوره اعتماد او اعتقاد او دادینه (یقین) پر یوه الله جلا جلاله ده. د بل چا په خوښه او غوښتنه سره هیڅ یو شی کیدونکی نه دی، هر شی چه کیږی فقط د پاک الله په مشیت او د ده د محیط علم تر اثر لاندی به کیږی، هم دا ده چه مونږ د خپلو او ستاسی د

فیصلی له پاره د هغه لوی دربار څخه غوښتنه او دعاء کوو - څکه چه د داسی یوه قادر، علیم، حکیم، الله له فیصلی څخه بله کومه فیصله نشی غوره کیدی. که شعیب که ابراهیم که محمد و

داسی نور چه نازولی د احد وو

له جلاله د الله به ویریدل دوی

هر شیهه به پاک الله ته ژریدل دوی

دیر افسوس اوس داسی وخت او زمانه شوه

چه دا ویره له هر چانه بیگانه شوه

په سرو سترگو نن ژرپوه ای نادانه

گوره بیابه په خپل ځان شی دیر ستومانه

د حضرت شعیب علیه السلام له دغو الفاظو څخه د دی خبری اندازه په ښه ډول (طریقه) سره کیدی شی، چه د انبیاء علیهم السلام په زړونو کښی د الله تعالی عظمت او جبروت او د خپل عبودیت او افتقار څومره یو عظیم او عمیق احساس پروت دی - او څرنگه چه په هر آن او هر حال کښی د دوی توکل او اعتماد له گردو (تولو) وسائطو څخه منقطع کیږی او یواځی پر هغه وحده لا شریک له ذات باندی داسی ټینګ، مضبوط او غیر متزلزل وی چه د غرونو ثبات او استحکام هم د هغه په مقابل کښی بیخی سپک او بی اثره دی.

وَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لِبَنِّ شُعَيْبًا إِنَّكُمْ إِذْ الْخُسْرُونَ ④

او وویل مشرانو هغو چه کافران شوی وو له قومه د دغه شعیب قسم دی خامخا که متابعت وکړ تاسی د شعیب بیشکه تاسی به په دغه وخت کښی خامخا له زیان کارانو یی.

تفسیر: یعنی د خپلو پلرونو او نیکه گانو زور منډ پرېښودل دینی خرابی او زیان دی. او په تجارت کښی د وزنی او کیلی شیانو پوره ورکول دنیائی وړانی او نقصان دی، کله چه دوی سره له دیر نصیحت له کفر او خیانت څخه منع نه شول نو عذاب پری راغی لکه چه فرمائی!

فَاَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَمِینٌ ⑤

نو ونیول دوی زلزلی «په توره تیاره کښی او جبرئیل هم پری چیغه وکړه»

نو وگرځیدل دوی « گهیځ (سحر وختی) » په کورونو خپلو کښی مړه پرمخی پراته.

تفسیر: د متعددو آیتونو له مجموعی څخه ظاهریږي چه پر دوی باندی دری ډوله (قسمه) عذابونه لیدلی شوی وو «۱» ظله. «۲» صبحه (۳) رجفه، یعنی ړومبی وریځی پر دوی باندی د ځمکی مخ داسی تک تور وگرځاوه چه په هغه کښی د اور بڅرکی او لمبی هم وی ۰ بیا د آسمان له لوری سخت ویروونکی زړه خوځوونکی غړونه واوریدل شول او سم له هغه سره د ځمکی له خوا سخته زلزله هم څرگنده (ښکاره) شوه (ابن کثیر).

الَّذِينَ كَذَّبُوا شَعِيْبًا كَانَ لَمْ يَغْنَوْا فِيهَا الَّذِينَ كَذَّبُوا شَعِيْبًا كَانُوا هُمُ الْخٰسِرِيْنَ ﴿١٧﴾

هغه کسان چه تکذیب ئی کړی ؤ د شعيب «داسی هلاک شول» لکه چه له سره نه وو اوسیدلی په دغو (کورونو خپلو) کښی هغه کسان چه تکذیب ئی کړی ؤ د شعيب وو دوی هم دوی زیان کاران (چه په دنیا کښی مردار او په عقبا کښی په انکار شول).

تفسیر: دوی شعيب عليه السلام او تابعان یی له کلی ځنی په ویستلو سره ویرولی وو خو دوی نه په خپله ژوندی پاتی شول او نه د دوی هغه کلی او ښارونه ودان او هغو خلقو چه تل به ئی ویل (د شعيب عليه السلام اتباع خراب کیدونکی دی). هغوی په خپله وران، خائیان او خاسران شول. کله چه شعيب عليه السلام د عذاب علائم ولیدل. نو د خروج اراده ئی وکړه لکه چه فرمائی

مَتَوَلَّيْ عَنْهُمْ وَقَالَ يٰ قَوْمُ لَقَدْ اَبْلَغْتُكُمْ رِسٰلَتِ رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ
فَكَيْفَ اٰتٰى عَلَى قَوْمٍ كٰفِرِيْنَ ﴿١٧﴾

نومخ وگرځاوه شعيب له دوی څخه او وویل ای قومه زما! خامخا په تحقیق رسولی دی ما تاسی ته پیغامونه د رب خپل او پند می درکړ تاسی ته «پس تاسی ایمان را نه ووړ» نو څرنګه به زه خپه شم پر (هلاک کیدلو د) قوم کافرانو (بلکه نه خپه کیږم).

تفسیر: یعنی اوس هغوی هلاک شوی دی، نو هغو پسی غمجن کیدل او ارمان کول فائده نه رسوی. ځکه چه دوی ته دیر مؤثر پندونه ورکړی شوی دی، او په رنگارنگ صورتونو پوهولی شوی دی او له راتلونکو نتاجو او عواقبو څخه ویرولی شوی دی، مگر دوی هیڅ یوی خبری ته غوږ کیننود او له هیچا څخه یی وانه وریده - بلکه له مخلصو خیر غوښتونکو سره ئی خپری ولگولی (لاسونه ولگول).

(دا ئی د خپلی تسلی له پاره وویل د ځینو تیرو قومونو د اهلک له ذکر څخه وروسته اوس د عبرت له پاره په عامه طریقه سره کفار وپروی او داسی فرمائی)

وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّنْ نَّبِيٍّ إِلَّا أَخَذْنَا أَهْلَهَا بِالْبِاسِ ۖ وَالضَّرَاءِ لَعَلَّهُمْ يَضَّرَّعُونَ ﴿٩٧﴾
ثُمَّ بَدَّلْنَا مَكَانَ السَّيِّئَةِ الْحَسَنَةَ حَتَّىٰ عَفَوا ۖ وَقَالُوا قَدْ مَسَّ
آبَاءَنَا الضَّرَّاءُ وَالسَّرَّاءُ فَأَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٩٨﴾

او نه ؤ لیرلی مونږ په هیڅ قریه «ښار» کښی هیڅ نبی (چه دوی ئی تکذیب کړی وی) مگر ویه نیول مونږ اهل د هغی (قریبی) په سختیو «لکه فقر» او تکلیفونو «لکه مرض» دپاره د دی چه دوی زاری «عاجزی» وکړی (ایمان راوړی). بیا بدله کړه مونږ په ځای د بدی (سختی) کښی نیکی (آسانی) تر هغه پوری چه دیر شول «هم ئی مال هم ئی سری» او وویل دوی «په ناشکری» چه په تحقیق رسیدلی وی پلرونو زمونږ ته سختی او خوشالی (په شان زمونږ او دغه د زمانی عادت دی. کله چه دوی زاهل او غافل شول) نو ونيول مونږ دوی ناڅاپه او دوی به نه پوهیدل «چه پر مونږ به عذاب راشی».

تفسیر: یعنی د انبیاء د بعثت په وخت کښی کله چه عموماً خلقو د دوی تکذیب او مخالفت ته ملاوی وتړلی، نو د پاک الله له لوری د ابتدائی تنبیه په ډول (طریقه) په بیماری قحط او د رپرونو او تکلیفونو په مختلفو ډولونو (طریقو) اخته او مبتلا کیږی چه مکذبین پری وینش شی او له خپلو شرارتونو څخه لاس وکارې. او د الله تعالیٰ دربار ته سر ښکته کړی کله چه دوی له دغو تنبیهاو څخه نه متاثر کیږی نو سختی او مصائب تری لری کیږی او عیش، عشرت، پراخی او خوشالی دوی ته ور په برخه کیږی، چه یا له احساناتو څخه متاثر او وشرمیږی او د الوهیت

دربار ته متوجه شی یا د عیش او ثروت په نشه کېښی لا مست او بیخي غافل، زاهل او بی پروا شی، گواکې هومره چه د دوی صحت، اولاد، دولت او حکومت پسی زیاتېږی د هغه په تناسب د دوی هم هغومره نخوت غفلت او شرارت هم ورسره ترقی کوی تر دی پوری چه د پخوانیو زمانو تکالیف ئی بیخي هیرېږی، او داسی وائی چه د تکلیفونو او راحتونو سلسله له پخوا راهیسی جاری ده - او زموږ په کفر او تکذیب پوری څه اړه (احتیاج) نه لری که نه دغه وروستی خوشالی به څرنګه زموږ په برخه کیده؟ دا گرد (تول) د زمانی اتفاقیات دی چه زموږ اسلاهو ته هم داسی پېښی ورپېښیدی.

(راځی کله خوشالی کله غمونه)

(همیشه د زمانی دی دا رسمونه)

کله چه دوی دغی اندازی ته ورسیږی ناڅاپه د پاک الله عذاب پری نازلېږی او داسی ئی ځبېښی چه د دی ځبېښلو فکر او تصور دوی سره د خپل عیش او عشرت په زمانه کېښی له سره نه ؤ - حضرت شاه صاحب څرنګه ښه لیکلی دی

که بنده ته په دنیا کېښی د گناه سزا ورسیږی نو هیله (امید) دی چه دی به توبه وکړی او کله چه له گناه څخه ضرر ونه وینی یعنی په نتیجه کېښی یی نیکی ولیده نو دغه د الله تعالی هیرول (او په تاخیر غورځول او استدراج) دی نو دلته د هلاکت ویره ده. لکه چه څوک زهر وخوری سم د لاسه کانګی «قی» وکړی نو د روغتیا هیله (امید) پیدا کیږی - او که په معده کېښی ئی پاتی شو، نو کار له کاره تیرېږی.

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ مِّنَ السَّمَاءِ وَالأَرْضِ
وَلَكِنْ كَذَّبُوا فَأَخَذْنَاهُم بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٩١﴾

او که خلقو د دی کلیو (ښارونو) ایمان راوړی وی او تقوی ئی (غوره) کړی وی نو خامخا پرانیستلی به وی مونږ پر دوی باندی (دروازی د) برکتونو له لوری د آسمانه (د باران په اورولو) او له «لوری» د ځمکی «په زرغونولو د محصولاتو» ولیکن نسبت د دروغو وکر دوی (انبیاء ته) نو ونیول مونږ هغوی په سبب د هغو چه وو دوی چه کول به ئی «د کفر او معاصیو څخه».

تفسیر: یعنی مونږ له بندګانو سره څه ضد او دښمنی نه لرو - هغه کسان چه په الهی عذاب کېښی اخته کیږی، دا د هغو د اعمالو نتیجه ده که دغو خلقو زموږ رسولان قبول کړی وی ، او د حق په مقابل کېښی ئی غاړه ایښی وی او له کفر او تکذیبه او له نورو مناهیو څخه ئی ځان

ژغورلی (بیچ کړی) وی ، او د تقویٰ لار ئی غوره کړی وی ، نو مونږ به دوی د آسمان او د ځمکې په برکاتو معمور کړی وی .

زمونږ امام رازی علیه رحمة الله الباری فرمائی چه د برکت لفظ په دوو معانیو کېږي استعمالیږي، کله باقی او دائم خیر په برکت سره تعبیریږي او کله د فاضله آثارو پر کثرت د دغه لفظ اطلاق کیږي. لهندا د دی آیت مراد به داسی شی د ایمان او د تقویٰ په اختیارولو سره د هغو آسمانی او ځمکنی نعمتونو وروڼه پرانیستلی کیږي چه دائمی او لا ینقطع وی . یا چه فاضله آثار ئی دیر زیات وی . داسی خوشالی به نوی چه مکذبینو ته د امهال او استدراج په ډول (طریقه) حاصلیږي؛ او په آخره خاتمه کېږي به په دنیا کېږي او که نه په آخرت کېږي خامخا د ده د ځان ویاړ مگرځی.

أَقَامِنَ أَهْلُ الْقَرَىٰ أَنْ يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا بَيَاتًا وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿٦٩﴾
 أَهْلُ الْقَرَىٰ أَنْ يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا ضُحًى وَهُمْ يُلْعَبُونَ ﴿٧٠﴾

آیا نو په امن کېږي دی (بلکه مأمون نه دی) اهل د قریو «ښارونو» له دی نه چه راشی دوی ته عذاب زمونږ د شپې حال دا چه دوی اوده «غافل» وی. آیا په امن کېږي دی اهل د قریو «ښارونو» له دی نه چه راشی دوی ته عذاب زمونږ په شاښت کېږي حال دا چه دوی په لوبو مشغول وی.

تفسیر: یعنی کله چه په عیش او عشرت او آرامی کېږي غافل پراته وی یا په دنیوی چارو او لېو او لعبو کېږي مشغول وی، نو په داسی وخت کېږي الهی عذاب دوی ناڅاپه چار چاپیر راگیر کړی له دغی خبری څخه دا خلق ولی بی خوفه او بی فکره شوی دی؟ حال دا چه د کومو اسبابو په بناء چه پر پخوانیو اقوامو د الله تعالیٰ عذاب نازل شوی دی، هغه په دوی کېږي هم شته . یعنی کفر او تکذیب او له سید الانبیاء صلی الله علیه وآله وصحبه وسلم سره مقابله او مجادله د دوی په طبایعو کېږي هم مرکوز او متمکن دی.

أَقَامِنَا مَكَرُ اللَّهِ فَلَا يَأْمَنُ مَكَرُ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٧١﴾

آیا نو په امن کېږي دی دوی «بلکه نه دی» له مکره «ناڅاپه نیولو» د الله، نو نه په امن کیږي له مکره د الله مگر قوم زیان کاران «په کفر او نفاق سره».

تفسیر: د الله تعالیٰ هغه ناڅاپه نیول چه له دنیوی خوشالی او عیش څخه وروسته واقع کیږي

همغه ئی په «مکرا الله - د الله تعالیٰ چال» سره تعبیر وفرمایل، او همغه خلق د الله تعالیٰ له ناغاپه نیولو څخه غافل او بی فکره کیږی چه په عیش او تنعم کښی اخته شوی وی او د دوی هم دغه اعمال دوی په همغه لوری تیل وهلی وی. د مؤمنانو شان دا دی چه دوی په هیش حال کښی د الله تعالیٰ له یاده نه غافلپږی.

(زه ئی بولمه ناپوه او ډیر بېرا)

که دی بولی ځان خاوند د فهم او ذکا

چه په عیش کښی نه یادوی پاک الله

او په طیش کښی نه ویرپږی له الله

أَوَلَمْ يَهْدِ لِلَّذِينَ يَرِثُونَ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِ أَهْلِهَا أَنْ لَوْ نَشَاءُ
 أَصْبْنَهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَنُطْبِعُ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَمَا لَا يَشْعُرُونَ^(۱۰)
 تِلْكَ الْقُرَى نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِهَا وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ
 رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَذَّبُوا مِنْ قَبْلُ
 كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِ الْكَافِرِينَ^(۱۱)

آیا نه ده ظاهره «ښکاره» شوی (بلکه ښکاره ده) هغو کسانو ته چه وارثان شوی دی د (حکمې او اوسې پکښی) وروسته (له هلاک) د اهل د هغی دا خبره که اراده فرمائلی وی مونږ «د نیولو د دوی» نو رسولی به ؤ مونږ دوی ته (عذاب) په سبب د گناهونو د دوی سره «لکه چه مو معذب کړی دی پخوانی خلق» او مهر به ولگوو پر زړونو د دوی نو دوی به نه اوری (حق او نافع وعظ په اوریدلو سره). دغه قریی (او ښارونه د تیر شویو امتونو) بیانوو مونږ پر تا له ځینو حالاتو د دی «قریو»، او هر ورو (خامخا) په تحقیق راوړی وی دوی ته رسولانو د دوی ښکاره معجزی نو نه وو (له شانه) د دوی چه ایمان راوړی په هغه شی چه نسبت د دروغو ئی «ورته» کړی ؤ پخوا (له هم دغو معجزاتو) هم دا رنگه (لکه مهر ایښودل پر زړونو د پخوانیو کفارو) مهر لگوی الله په زړونو د کافرانو باندی.

تفسیر: یعنی له یوه شی چه یو غلی انکار وکړی بیا چه هرڅومره معجزی او دلائل وگوری او دنیا له یوه مخه په بل مخ واوړی امکان نه لری چه دوی اقرار وکړی، هر کله چه د حق تعالیٰ په مقابل کښی کوم قوم دومره ضد او عناد وکړی، او د دوی مخالفت تر دغی آخری درجی پوری ورسپړی، نو عادتاً د حال اصلاح او د حق د قبول امکان نه وی پاتی، پر زړونو باندی د مهر لگیدلو صورت هم دغه دی. دلته ئی واضح وفرمایل چه د الله تعالیٰ له خوا پر زړونو د مهر لگولو څخه څه مطلب دی؟

تنبيه: له ﴿وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ﴾ څخه معلومه شوه. هغه انبیاء عليهم السلام چه قوم د نوح - عاد - ثمود - لوط او اهل د مدین او نورو ښارونو او کلیو ته مبعوث شوی وو، هغوی گرد (تول) د بیناتو «ښکاره دلائلو» لرونکی وو او له واضحو معجزاتو سره راغلی وو نو بیا د هود علیه السلام د قوم دغه وینا چه ﴿يُتُودُ مَا بَيْنَ يَدَيْهِ﴾ الآية - یواځی د تعنت او عناد له لاری ده.

وَمَا وَجَدْنَا لِأَكْثَرِهِمْ مِنْ عَهْدٍ وَإِنْ وَجَدْنَا أَكْثَرَهُمْ لَفَاسِقِينَ ﴿١٥﴾

او نه دی موندلی مونږ له پاره د زیاترو د دوی له (وفا په) عهد، او بیشکه موندلی دی مونږ زیاتره د دوی خامخا، فاسقان (ماتوونکی د عهد).

تفسیر: له عهد ځنی ممکن دی چه عام عهدونه مراد وی، یا به خاص د(الست) عهد اراده کړی شوی وی. یا به هغه عهد وی چه د مصائبو او سختیو په وخت کښی ئی کوی چه دغه سختی که له ما ځنی لری شی - نو زه به ایمان راوړم، یا به په سمه لاره دروم، لکه چه فرعونیانو به ویل ﴿لَئِنْ كُنْتُمْ عَلَاءَ الرَّجُلِ الْقَوِيِّ لَنَكُونَنَّ لَكُمْ أَوْلَىٰ مِنَ آلِهِ وَاتِّبَاعًا لَهُمْ وَلَئِنْ كُنْتُمْ عَلَاءَ اللَّهِ لَأُولِي الْأَعْيُنِ لَهُمْ جَحِيمٌ إِنَّهُمْ كَانُوا آلَهُ اللَّهِ لَبُدًّا﴾ ۹ جزء د الاعراف ۱۳۴ آیت ۱۶ رکوع»

د ﴿وَإِنْ وَجَدْنَا﴾ ان له مثقلی نه مخفف دی او ځینو مفسرینو د دغی اخیری جملی ترجمه داسی کړی ده او په تحقیق سره معلومه شوی ده مونږ ته چه اکثر د دوی خامخا فاسقان عهد ماتوونکی دی.

ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِمُ مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَظَلَمُوا بِهَا فَأَنْظَرُكَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٦﴾

بیا ولیږه مونږ وروسته له دغو (رسولانو) موسی سره له (نهو) معجزو زمونږ فرعون «د مصر» او اتباعو د ده ته نو ظلم وکړ «کافر شول» دوی په هغو

(معجزاتو)، نو وگوره څرنگه شو عاقبت «آخره خاتمه» د مفسدینو.

تفسیر: یعنی د هغو رسولانو ذکر چه پخوا له دی نه وشو (نوح، هود، صالح، لوط، شعيب عليهم السلام) له دغو ټولو ځنی موسی علیه السلام وروسته تشریف راوړ، د هغو رسولانو د ذکر کولو څخه وروسته ئی په منع کښی د هغه سنة الله او عادت ذکر وفرمایه چه د مکذبینو په متعلق تل جریان لری او د هغه په ضمن کښی یی د کفارو موجوده جماعت ته تنبیه ورکړه د دغه ضمنی مضمون له فراغت وروسته بیا ئی د بعث الرسل د سلسلی د یوی عظیم الشانی کړی په ذکر کولو شروع وکړه لکه چه فرمائی بیا ولیږه مونږ وروسته له دغو رسولانو موسی علیه السلام سره له نهو معجزو زمونږ فرعون د مصر ته او اتباعو د ده ته نو ظلم ئی وکړ او کافران شول دوی په هغو معجزاتو نو وگوره ای محمده چه څرنگه شو عاقبت او آخره خاتمه د مفسدینو؟ هو! له دی نه به زیات مفسد څوک وی چه د الله تعالی تکذیب او د نورو حق تلفی کوی. او د الله تعالی په مخلوقاتو د خپل ځان عبادت کوی. وروسته د ضروری واقعاتو ذکر فرمائی او د دی انجام تفصیل ورکړی شوی دی.

وَقَالَ مُوسَىٰ يُفْرَعُونَ إِنِّي رَسُولٌ مِّنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٧﴾
حَقِيقٌ عَلَىٰ أَنْ لَا أَقُولَ عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ قَدْ جِئْتُكُمْ بِبَيِّنَةٍ
مِّنْ رَبِّكُمْ فَأَرْسِلْ مَعِيَ بَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿١٨﴾

او وویل موسی ای فرعونه! بیشکه زه رسول یم له (لوری) د رب د عالمیانو. قائم ثابت لایق ټینگ ولاړ یم پر دغه خبره چه نه وایم پر الله مگر «وایم» حق (رضتیا)؛ په تحقیق راوړی ده ما تاسی ته څرگنده (ښکاره) معجزه له «لوری» د «رب ستاسی نو ولیږه له ماسره بنی اسرائیل» چه ئی بوځمه شام ته».

تفسیر: اکثر و مفسرینو د «حقیق» معنی په جلیب «لایق» یعنی په وړ سره کړی ده، د(علی) معنی ئی په (باء) سره آړولی ده یعنی زما له شانه سره هم دغه خبره وړ (لائق) او حقه ده چه د الله تعالی په لوری کومه ناحقه او غلطه خبره ونه وایم، ځینی د(حقیق) معنی په (حریص) کوی لیکن محقق شیخ الهند رحمة الله علیه د «حقیق» معنی «قایم او ثابت» فرمایلی ده چه مطلب ئی داسی کیږی چه بی له ادنی تزلزل او تنذب په دیری مضبوطی او استقلال سره پر دی قائم او ثابت یم چه بی له رضتیا هیڅ یو شی له خپلی ژبی ونه باس او د الله تعالی پیغام بی له تزئید او تنقیص څخه تاسی ته درورسوم او ستاسی د تخویف او تکذیب له سببه لږ څه متردد او متذبذب

نه شم.

قَالَ إِنْ كُنْتَ حِمَّتْ بِآيَةٍ فَأَتِ بِهَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٣٧﴾ قَالَ لَقِيَ عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ﴿٣٨﴾

وویل (فرعون) که ئی ته «ای موسی!» چه راوری دی وی کومه معجزه نو راحاضره «راوراندی» کره هغه (ماته) که ئی ته له صادقانو (ریشینو په دی دعوی خپله کښی). نو وغورځوله «موسی» همسا خپله نو له واره هغه اژدها وه ښکاره «چه پکښی نه ؤ شک د چا».

تفسیر: اگر که حضرت موسی علیه السلام فرعون ته راز راز (قسم قسم) نصائح وکړل لکه چه په نورو آیتونو کښی مذکور دی - ﴿قُلْ هَلْ لَكُمْ إِلَهٌ إِلَّا أَن تَرْجُوْا بِرَحْمَتِيْكَ إِلَى رَبِّكَ﴾ خو یو لوی مهم شی دا ؤ چه بنی اسرائیلو ته چه د لویو انبیاءو له اولادی څخه وو او د فرعون له لوری لکه ذلیل او سپک حیوانات گڼل کیدل او دوی ئی خپل مریان او غلامان گرځولی وو د ده له مظالمو او شدائدو څخه نجات ورکړی په دغی موقع کښی ئی فرعون مخاطب وگرځاوه او دغه لوری ته ئی متوجه کړ چه بنی اسرائیلو ته له خپل قید او بیگار څخه نجات ورکړی چه دوی په آزادی - او خپلواکی سره د الله تعالی په عبادت کښی مشغول شی. او له ما سره خپل مالوف وطن (شام) ته لاړ شی. ځکه د دوی اعلیٰ جد (مشر نیکه) حضرت ابراهیم خلیل الله له عراق څخه هجرت کړی او په شام کښی ئی سکونت اختیار کړی ؤ - وروسته له هغه د حضرت یوسف علیه السلام له سببه بنی اسرائیل (سبطیان) مصر ته راغلل او هلته ودان شول - بیا څرنګه چه د دی هیواد قوم قبطیانو (فرعونیانو) پر دوی راز راز (قسم قسم) ظلمونه کول نو د دی خبری ضرورت پیدا شو چه اسرائیلیان د قبطیانو له ذلت او مرئیتوبه خلاص کړی او خپل پلرنی هیواد (د پلار وطن) ته بیرته لاړ شی.

وَنَزَعْنَاهُ فَاِذَا هِيَ بِبَيْضَاءٍ لِّلْظُرِّينَ ﴿٣٩﴾

او وویست «موسی ښی» لاس خپل «چه ئی په گریوان کښی کین تخرګ (ترخ) ته وروری ؤ» نو ناڅاپه هغه تک سپین (خلیدونکی د تعجب موجب) ؤ دپاره د کتونکو.

تفسیر: یعنی خپل لاس یی په خپل گریوان کښی ننویست، او په خپل تخرګ (ترخ) کښی ئی

تینگ و نیو، او بیرته ئی وویست نو گردو (تولو) مخلوقاتو په خپلو رنو سترگو سره ولید چه لاس ئی فوق العاده تک سپین، دیر غلیدونکی نورانی ؤ چه د لمر په رنا (رنرا) غالب شو دغه رنا (رنرا) او غلیل د برص، د ناروغی یا د بل کوم شی څخه نه ؤ. گواکی داسی معلومیده چه د ده د منور زړه رنا (رنرا) د اعجاز په طریقه د ده په لاس کښی سرایت کړی دی.

قَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ إِنَّ هَذَا السَّاحِرُ عَلَيْهِ ۞

وویل مشرانو له قومه د فرعون «سره له فرعون» چه بیشکه دا «موسی» خامخا جادوگر دی دیر پوه «چه له همسا نه اژدها او له لاس نه لمر جوړوی»

تفسیر: معلومیږی چه فرعون د موسی علیه السلام له معجزاتو څخه دیر زیات وویریده او گرد (تول) خلق ئی راغونډ کړل، او پومبی ده په خپله بالذات (کما فی الشعرآء) او بیا د ده له لوری د ده نورو مشرانو خپلی آراء داسی اظهار کړی چه معاذ الله موسی علیه السلام کوم لوی جادوگر او ماهر ساحر دی - ځکه هغه خوارق چه له موسی علیه السلام څخه ظاهر او څرگند (ښکاره) شوی وو، د دوی له حسیاتو سره سم د هغو لپاره له جادو او سحر څخه پرته (علاوه) بل کوم بهتر تعبیر او توجیه دوی نشوه موندلی.

يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ۞

غواړی «موسی» دا چه وباسی تاسی (ای قبطیانو!) له ځمکی ستاسی «چه مصر دی» نو «وویل فرعون مشرانو ته» څه امر «مصلحت او مشوره» کوئ تاسی!؟

تفسیر: یعنی موسی د سحر او د کودگری په عجیبی او غریبی ننداری سره خلق خپل لوری ته متماثل کوی او په پای (اختر) کښی په وطن کښی خپل اثر او اقتدار زیاتوی او د سبطیانو د آزادی او حمایت په نامه گرد (تول) قبطیان چه د دی وطن اصلی اوسیدونکی دی، د دوی له ملک او وطن (مصر) څخه بی برخی کوی تاسی دغه گرد (تول) حالات تر خپلو سترگو لاندی ونیسی! او بیا مشوره راته راکړئ! چه څه وکړو؟

قَالُوا أَرْجَاهُ وَأَخَاهُ وَأَرْسِلْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ۞ يَأْتُواكَ بِكُلِّ سِحْرِ عَلِيمٍ ۞

وویل «قبطیانو فرعون ته» مهلت ورکړه دغه «موسی» ته او ورور د ده ته او ولیږه په ښارونو کښی راتلولوونکی «د ساحرینو». چه راویلی تاته هر ساحر (جادوگر) ډیر پوه «ماهر جادوگر».

تفسیر: د جرگی او مشوری په پای (اخر) کښی دغه خبره د گردو (تولو) له لوری ومنله شوه، چه له فرعون ځنی دی استدعا وکړه شی چه د دغو دواړو «موسی او هارون» په معامله کښی له سره تلوار ونه کړ شی د دوی د ماتولو له پاره ډیر ښه او مؤثر ځواب داسی کیدی شی چه محصلان دی گردو (تولو) ولایاتو او حکومتونو «پرگنو» ته ولیږل شی - او له گردو (تولو) ملکو څخه دی ډیر ښه کودگران - او خورا (ډیر) لوی ساحران او جادوگران چه په سحر کښی له ده ځنی له حده تیر ماهر «سحار» وی سره راتول کړل شی نو بیا دی د دوی له هغو سره یوه ښه مقابله وشی - لکه چه هم داسی هم وکړل شول.

وَجَاءَ السَّحَرَةُ فِرْعَوْنَ قَالُوا إِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِن كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ ﴿١٣﴾

او راغلل ساحران «جادوگران» فرعون ته وویل دغو جادوگرانو «فرعون ته» چه آیا بیشکه وی به مونږ ته خامخا ښه مزدوری که شوو مونږ هم دا مونږه غلبه کوونکی «پر موسی».

تفسیر: د فرعون ساحرینو د ﴿إِن لَّنَا أَجْرًا﴾ په ویلو سره په رومنی مجلس کښی دغه خبره څرگنده (ښکاره) کړه چه د انبیاءو علیهم السلام رومنی لفظ ﴿قُلْ مَا سَأَلُكُمْ مِنْ أَجْرٍ فَهُوَ لَكُمْ إِن كُنْتُمْ إِيَّائِي إِذْ لَعَلَّ اللَّهَ﴾ وی او دوی د کومی کسبی او کاریگری طائفی څخه نه دی.

قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ لَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿١٤﴾

وویل (فرعون ساحرانو ته) هو! «وی به تاسی لره مزدوری» او بیشکه تاسی به خامخا اوسئ زما له مقربینو څخه «په مرتبه کښی».

تفسیر: یعنی مزدوری څه شی دی؟ هغه خو هر ورو (خامخا) تاسی ته درکوله کیږی، برسیره (سیوا) پر دی تاسی زما د دربار په مصاحبینو او مقربینو کښی هم داخلیدونکی یی!

قَالُوا يَمُوسَى إِمَّا أَنْ تُلْقَى وَامَّا أَنْ تَكُونَ مِنَ الْمُلْقِينَ ﴿١٥﴾

وویل جادوگرانو چه ای موسی آیا ته غورځوی «همسا خپله» او یا دا دی چه شو مونږه هم دا مونږه «رومبی» غورځوونکی (د پریو او همساگانو خپلو).

تفسیر: دا خبره ئی ښائی د دی لامله (له وجی) ویلی وی چه پخوا له دی نه موسی علیه السلام د فرعون په مخ کښی خپله همسا غورځولی وه، او هغه د الله تعالیٰ په اذن او حکم سره ښامار گرځیدلی وه.

قَالَ الْقَوَّاءُ فَلَمَّا الْقَوَّاسَحَرُوا أَعْيُنَ النَّاسِ وَاسْتَرْهَبُوهُمْ وَجَاءُوا بِسِحْرِ عَزِيزٍ ﴿٧٧﴾

وویل موسی ساحرانو ته «تکړما تسامحا معتمداً علی الله» چه وغورځوئ تاسی خپل پری او همساگانی، نو کله چه وغورځول دوی نو جادو ئی وکړ پر سترگو د خلقو او وویړول دوی دا «خلق» او راتله وکړه دوی په جادو لوی سره.

تفسیر: یعنی کله چه تاسی هم دغه مقابله منظوره، او خبره مو پر دغه غوټه او په هم دغه باندی مو خپله فیصله منحصره کړی ده، نو رومبی تاسی خپلی چاری پر میدان واچوئ! او خپل پوره قوت او قدرت وازموئ - ځکه چه د باطل د پوره ازموینی او کامل نمائش څخه وروسته هغه د حق غلبه چه مشاهده شی امید شته چه هغه به زیاته مؤثره او اوقع فی النفوس ثابته شی دغه خو فی الحقیقت د موسی علیه السلام له لوری له سحر سره د معجزی د مقابلی اجازه نه وه بلکه له دواړو صورتونو ځنی د یوه داسی ښه صورت انتخاب او غوره کول مقصود ؤ چه د باطل پوره خمود (یخیدل) او کامل جمود (منجمد کیدل) په کښی څرگند (ښکاره) وی، او د حق د غلبی او د صداقت د وضوح (ښکاره کیدو) خورا (ډیر) مؤثر صورت پکښی له ورا ښکاره وی.

﴿فَلَمَّا الْقَوَّاءُ﴾ الایة - نو کله چه وغورځول دوی نو جادو ئی وکړ پر سترگو د خلقو او وویړول دوی دا خلق او راتله ئی وکړه په جادو لوی سره) یعنی د کودو او سحر په زور د گردو (تولو) ننداره کوونکو سترگی وتړلی شوی او پر تولو حیرت طاری شو او عام خلق وویړیدل. په بل آیت کښی راغلی دی چه هغوی خپل پری او همساگانی پر ځمکه وغورځولی، چه د هغو په اثر په هغی ځمکی کښی پرته (علاوه) له ځنلیدونکو، ځغاستونکو او یو په بل باندی سوریونکو مارونو او منگورونو ځنی بل هیڅ شی په نظر نه راته. ﴿يَتَلَبَّسُونَ بَعْضُهُمْ أَلْبَسًا﴾

له دغو آیتونو ځنی ښکاره شوه چه د فرعون ساحرین په دغه وخت کښی کومه شعبه چه ښووله

په هغی کښی له سره د ماهیت قلب نه دی واقع شوی، بلکه هغه تش یو تخیل او نظر بندی وه، له دی نه دغه نه لارمپیوی چه د سحر گرد (تول) اقسام به په همغه کښی منحصر وی، ښائی چه دوی داسی گمان کړی وی چه مونږ به په هم دغومره کار سره موسی علیه السلام پر او مغلوب کړو، که څه نور فرصت دوی ته میسر شوی وی نو ممکن چه له دغه لوی سحر څخه به ئی کوم بل لوی سحر هم وړښودلی وی مگر موسوی اعجاز سحر ته په پرومینی سنگر کښی داسی سخته بی هیلی ماته ورکړه چه کودگرانو ته بله څه موقع او هیله (امید) پاتی نشوه چه په هغی سره د بلی مقابلی له پاره ځان تیار او بل کوم سحر وکړی.

وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿١٤﴾ فَوَقَعَ الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾ فَغُلِبُوا هُنَاكَ وَانْقَلَبُوا صَغِيرِينَ ﴿١٦﴾ وَأَلْقَى السَّحَرَةُ سَجِدِينَ ﴿١٧﴾ قَالُوا لَمَنَّا بَرٌّ الْعَالَمِينَ ﴿١٨﴾ رَبِّ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١٩﴾

او وحی (حکم) مو ولیږه موسی ته داسی چه وغورځوه ته همسا خپله (بیا ده وغورځوله او ښامار شو)، نو ناڅاپه دغی همسا ښوی تیږول «نغړودل» هغه شیان چه جوړ کړی وو دغو (جادوگرانو په جادو سره) نو ثابت «او د پاسه» شو حق او باطل «ورک» شو هغه څه چه وو دوی چه کول به ئی. نو مغلوب شول دا «ساحران» په هغه ځای کښی او وگرځیدل دوی خوار سپک. او وغورځول شول ساحران په دی حال کښی چه سجده کوونکی وو. وویل جادوگرانو ایمان مو راوړی دی په رب د عالمیانو. (په) رب د موسی او «رب د» هارون.

تفسیر: یعنی د موسی علیه السلام له همسا ځنی داسی یو لوی ښامار (اژدها) جوړ شو چه د گردو (تولو) کودگرانو تول پری او همساگانی ئی له خپل ستونی څخه گرد (تول) سره یو ځلی او یو ځائی ښوی تیږی کړلی او گردی (تولی) جوړی شوی لوبی ئی پای (اخر) ته ورسولی او په هغه سره تول کودگران متنبه شول چه له کودو او جادو ځنی پورته یو بل حقیقت هم شته. په پای (اخر) کښی فرعون د داسی یوی لوئی مجمع په مخ کښی ماتې وخوړه، او په ډیر ذلت او سپکتیا سره د مقابلی له دگر څخه بیرته ستون (واپس) شو. کودگران د پاک الله د دغو دلائلو له لیدلو څخه بی اختیاره پرمخی په سجده ولویدل. وائی چه موسی او هارون علیهما السلام د دغه

حقیقت د ظهور په نسبت د شکر سجده وکړه. او په هم دغه وقت کښی ساحرین هم بی واکه سر په سجده پریوتل - د ﴿وَالْقِيَامَةِ﴾ لفظ دا رانښی چه داسی یو قوی حال پر دوی باندی طاری شوی ؤ چه د هغه په لیدلو سره دوی ته پرته (علاوه) له خشوع او خضوع او استسلام څخه بله چاره نشوه پاتی. د الهی رحمت څه ستاینه او توصیف وکړ شی؟ وگورئ هغه خلق چه هم دا اوس د الله تعالی له انبیاءو علیهم السلام سره د جنگ او جگری او مقابلی له پاره دریدلی وو - وروسته له دی نه چه خپل سرونه ئی له سجدی څخه پورته کړل. اولیاء الله او کامل عارفان شوی وو (چه هغه هم دغه ساحران د فرعون وو).

﴿قَالَ امَّا﴾ الآية - وویل جادو گرانو ایمان مو راوړی دی په رب د عالمیانو رب د موسی او رب د هارون) څرنگه چه فرعون خپل ځان ته ﴿اَنَّا كَارِهٌ لِاٰتِیِّهِمْ﴾ ویل نو دلته له (برب الغلیمین) سره د «رب موسی او هارون» ویلو ته هم ضرورت پیدا شو، په دی سره دغه لوری ته هم اشاره وشوه. چه بیشکه د گرد (تول) جهان پروردگار او پالونکی همغه ذات دی چه د خپل خاص ربوبیت په قدرت سره یی موسی او هارون علیهما السلام بی دظاهری اسبابو له توسط څخه د دنیا پر لویو متکبرانو په داسی یو محیر العقول صورت علی رؤس الاشهاد غالب او بریالی (فتحمند) وگرځول.

قَالَ فِرْعَوْنُ اَمَنْتُمْ بِهِ قَبْلَ اَنْ اَذِنَ لَكُمْ اِنَّ هَٰذَا الْمَوْءُوذُوهُ فِي الْمَدِيْنَةِ لِخُرُوجِهَا مِنْهَا اَهْلُهَا قَسُوْفَ تَعْلَمُوْنَ ﴿۳۰﴾

وویل فرعون آیا ایمان راوړ تاسی په دغه «موسی» پخوا له هغه چه اذن «اجازه» وکړم زه تاسی ته، بیشکه دا کار خامخا یو مکر «فریب» دی چه مکر (بنا) کړی دی تاسی هغه په دا ښار کښی دپاره د دی چه وباسئ تاسو له دی ښاره اهل د دی نو ژر به پوه شئ تاسی «چه زه څه درسره کوم؟».

تفسیر: یعنی دغه تاسی خو د کودگرانو «ساحرانو» یوه غوره جرگه (اتحادیه) یی غالباً موسی ستاسی لوی استاذ دی چه هغه مو د مخه استولی دی او بیا تاسو گردو (تولو) هغه ته ځانونه پړه او مغلوب کړل چه عام خلق تری متأثر او ودار شی د دغی ژوری پلمی (پلان) او پت سازش نه ستاسی مقصود دا دی چی د دغه وطن اصلی اوسیدونکی قبطیان تری وباسئ او تاسی سبطیان او اسرائیلیان په خپله پری متصرفان شئ او د مصر سلطنت اشغال کړئ دغه وینا فرعون ځکه وکړه چه پر خپلی دغی لوئی ماتی پرده واچوی او له خلقو څخه ناپوهان او بیراگان (بی عقله) جوړ کړی (فاستخف قومه فاطاعوه) مکر له هغه شی نه چه فرعون او فرعونیان ویریدل بالاخره همغه د الله تعالی په تقدیر ورپښی شو - ﴿وَرَبِّیْ فِرْعَوْنٌ وَهَامُّوْهُمَا فَكَانَ اَوَّلَ مَعْرَکَةٍ﴾

« ۲۰ جزء د القصص ۶ آیه (۱) رکوع ».

لَأَقْطَعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خِلَافٍ ثُمَّ لَأُصَلِّبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٣١﴾
قَالُوا إِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ ﴿١٣٢﴾

خامخا به پری کرم زه هر و مرو (خامخا) لاسونه ستاسی او پینی ستاسی سره
مخالفی بیا به خامخا په دار کرم زه ضرور تاسی تول. وویل جادوگرانو
بیشکه مونږ په لوری د رب خپل بیرته ورتلونکی یو (پس له مرگه نو پروا نه
لرو ستا له دغه تعذیه)

تفسیر: ساحرین د توحید او د لقاء الله د تمنا له شرابو مخمور شوی وو. جنت او دوزخ گواکی
د دوی سترگو ته حاضر ؤ نو ځکه دوی له دغو ویرولو او دارولو څخه بیخی بی خوفه او بی پروا
شوی وو - دوی په زهورتیا او لوړه وینا سره وویل «مونږ هیڅ پروا نه کوو که ته هره سزا چه
مونږ ته راکړی هغه پر مونږ تیریږی - او وروسته له هغه مونږ د پاک الله دربار ته حاضر یږو، ای
فرعونه! ته دی خپل پت او سیاست وساته! پر مونږ باندی د اخروی عذاب په مقابل کښی دنیوی
عذاب ډیر آسان دی، د پاک الله د رضاء او خوښی او رحمت په لاره کښی ډیر لوی لوی تکالیف
او مصائب هم د عاشقانو له پاره آسان دی.

(هنيئا لارباب النعيم نعيمهم)

وللعاشق المسكين ما يتجرع)

(بختور وی منعمانو ته نعمت

د مسکین عاشق په برخه وی زحمت)

(پاچهان به اوبه ځکی په جام د زرو

ما غریب لره د خاورو کندولی دی)

وَمَا تَنْقِمُ مِنَّا إِلَّا أَنْ آمَنَّا بِآيَاتِ رَبِّنَا لَمَّا جَاءَتْ رَبَّنَا أَفَرُّغُ عَلَيْكَ صَبْرًا
وَتَوْفُّنَا مُسْلِمِينَ ﴿١٣٣﴾

او عیب نه گڼی «ته ای فرعونه!» له مونږه مگر دغه کار چه ایمان راوړی دی
مونږ په آیتونو د رب خپل کله چه راغله مونږ ته ای ربه زمونږ راتوی کره پر

مونږ صبر او مړه کړه مونږ په داسې حال کې چې مسلمانان یو «یعنی خاتمه مو په اسلام کړه»

تفسیر: یعنی د هغه پاک الله د آیتونو د قبولولو له سببه چې مونږ ستا په سترگو کېنې مجرم ښکاره شوی یو، مونږ له همغه الله تعالیٰ څخه غوښتنه کوو چې مونږ ته ستا د هر راز (قسم) ظلم، تجاوز او سختی په مقابل کېنې جمیل صبر او ښه توفیق راعطا کړی او د مړ کیدلو تر وخته پورې مونږ پر اسلام مستقیم ولری، او داسې دی ونشي چې مونږ د خوف او ویرې لامله (له وجې) داسې کومه خبره یا حرکت وکړو چې د تسلیم او رضاء له اصوله مخالف وی.

وَقَالَ الْهَلَّا مِنْ قَوْمٍ فِرْعَوْنُ أَتَذَرُ مُوسَى وَقَوْمَهُ لِيَفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَيَذَرَكَ وَالْهَتَكَ

او وویل مشرانو له قوم د فرعون (فرعون ته) آیا «ته» پریردی موسی او قوم د ده له پاره د دی چې فساد وکړی دوی په ځمکه «په ملک د مصر» کېنې او پریردی «عبادت» ستا او د خدایانو «بتانو» ستا؟

تفسیر: کله چې ساحرین د الله تعالیٰ د آیتونو د لیدلو په اثر پرمخې په سجده ولویدل - او بنی اسرائیلو سبطیانو د موسی علیه السلام په ملګرتیا او اتحاد لاس پورې کړل، بلکه د ځینو قبطیانو «فرعونیانو» میلان هم د اسلام په لوري پیدا شو نو فرعونی مشران وویریدل او په خپلو ویناو سره یې فرعون تشدد او ظلم ته ولمساوه او گردو (تولو) ته ئې وویل چې موسی او د ده قوم بنی اسرائیلو ته داسې موقع په لاس مه ورکوئ چې هغوی آزاد او خپلواک شی او په خپل سر په وطن کېنې شور ماشور جوړ او فساد پکېنې واچوی او عام خلق خپل لوری ته متماثل کړی، او د حکومت په مخالفت د بغاوت بیرغ هسک (وچت) کړی. او وروسته له دی نه ستا او ستا د تجویز کړی شوو معبودانو عبادت له دی وطنه موقوف کړی.

﴿وَيَذَرَكَ وَالْهَتَكَ﴾ او پریردی عبادت ستا او د خدایانو «بتانو» ستا؟ فرعون خپل ځان لوی رب معرفی کړی ؤ، غالباً ده د دغه موهوم «علویت» د ثبوت له پاره څه ادنی ارباب هم تجویز کړی وو لکه چې د (الهتک) کلمه د هم دی مطلب مؤیده ده ځینې وائی چې دغه بتان د غوانی او نورو اشیاء مجسمی وی. ځینې وائی چې په دغه کلمه ئې لمر او ستوری اراده وو - د ځینو په نزد فرعون خپلې مجسمې روغی کړی، او د عبادت له پاره ئې پر خلقو ویشلی وی. هر شی چې ؤ بلا پسې - خو د فرعون مقصد دا ؤ چې گرد (تول) خلق ده ته (رب اعلیٰ) او نورو ته «ادنی رب» ووائی. او په ﴿مَا كُنْتُمْ لَكُمْ رِئَاسَۃً﴾ ویلو سره به ئې د الله تعالیٰ د وجود

نفی کوله - العیاذ بالله!

قَالَ سَنَقْتِلُ أَبْنَاءَهُمْ وَنَسْتَحْيِي نِسَاءَهُمْ وَإِنَّا فَوْقَهُمْ قَاهِرُونَ ﴿۱۴۲﴾

وویل فرعون ژر به ووژنو مونږ ځامن د دوی (چه نسل ئی ورک شی) او ژوندی به پریږدو مونږ ښځی «لونی» د دوی «خپل خدمت ته». او بیشکه مونږ (قبطیان) د پاسه د دغو «سبطیانو» زورور یو.

تفسیر: د موسی علیه السلام د پیدا کیدلو څخه پخوا فرعون پر بنی اسرائیلو داسی ظلم او تیری جاری کړی ؤ - چه د دوی ځامن به ئی له دی ویری وژل چه په دوی کښی چیری همغه اسرائیلی نه وی چه د هغه له لاسه د ده د سلطنت د زوال خبر منجمینو ورکړی ؤ، او د دوی لونی ئی د خدمتونو او نورو چارو له پاره ژوندی ساتلی - کله چه د موسی علیه السلام آثار ئی په خپلو سترگو سره ولیدل، نو داسی یوه اندیښنه ورته پیدا شوه نه چه د ده له تربیت او اعانت څخه بنی اسرائیل زور پیدا کړی - نو ځکه د دوی د ویرولو او ربړولو (تکلیف ورکولو) له پاره ئی د خپل زور او قوت په نشه کښی بیا د همغو پخوانیو اصولو په جریان امر صادر کړ، بنی اسرائیل د دی سفاکی تجویزونو له اوریدلو څخه به طبعاً ویریدلی او سخت پریشان شوی به وی. نو موسی علیه السلام د دغه علاج دوی ته داسی وروښود چه اوس ئی مونږ داسی لولو

قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ اسْتَعِينُوا بِاللَّهِ وَاصْبِرُوا إِنَّ الْأَرْضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿۱۴۳﴾

وویل موسی قوم خپل ته (دپاره د تسلی) مدد غواړئ له الله څخه او صبر کوئ «په طاعت او مصیبت او له معصیت نه»، بیشکه چه دغه ځمکه خاص الله لره ده وارث گرځوی «الله» د دی (ځمکی) هغه څوک چه اراده وفرمائی له بندګانو خپلو څخه او عاقبت «ښه خاتمه» پرهیزګارانو ته «له کفر او معاصی» څخه ده.

تفسیر: یعنی هیڅ د ویریدلو خبره نه ده. د الله تعالی په مخ کښی د هیچا زور او قوت نه چلیږی ملک او سلطنت د الله تعالی دی چه په هر چا ئی پیرزو شی هغه ته ئی (وړیا) ورکوی - نو ځکه د ظالمانو په مقابل کښی له پاک الله څخه مدد او مرسته (امداد) وغواړئ او همغه ته د امید سترګی ونیسئ - او تل تری ویریئ او د صبر او تقوی لاره اختیار کړئ یقین او باور

ولرئ چه وروستنی کامیابی (دنیوی نعمت او اخروی جنت) او بری یواخی د متقیانو له پاره دی. یعنی الله تعالیٰ به دغه قبطیان هلاک کړی او د دوی ملک، سلطنت او مخایونه به تاسی سبطیانو ته میراث کړی.

قَالُوا أَؤْذِيْنَا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَأْتِيَنَا وَمِنْ بَعْدِ مَا جِئْتَنَا
قَالَ عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَنْ يُهْلِكَ عَدُوُّكُمْ وَيَسْتَخْلِفَكُمْ فِي
الْأَرْضِ فَيَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿١٣٩﴾

ووېل بنی اسرائیلو «موسی ته» چه ایځا رسولي شوی ده مونږ ته پخوا له هغه چه راغلی وی ته (ای موسی!) مونږ ته او له وروسته د هغه چه راغلی ته مونږ ته وویل (موسی) نژدی ده چه رب ستاسی هلاک کړی دشمن ستاسی او خلیفه کړی تاسی په دغی ځمکي «ملک د مصر یا شام کښی پس له هلاکه د قبطیانو» بیا به گوری (الله) چه څرنکه عمل کوئ تاسی «شکر کوئ که کفران، طاعت کوئ که عصیان؟ چه هم هغسی جزا درکړی»

تفسیر: یعنی مونږ تل په مصیبتونو او ربرونو (سختو) کښی اخته یو - ستاسی له راتگه پخوا له مونږه ذلیل کارونه او د سپکاوی بیگارونه اخیسته کیدل - او زمونږ ځامن وژل کیدل - ستاسی له راتگه وروسته هم پر مونږ راز راز (قسم قسم) سختی کیږی، او زمونږ د ځامنو د وژلو (او د لونو د وینځو گرځولو) مشوری دائری دی - وبه گورو چه زمونږ دغه مصائب او ابتلاء کله پای (اخیر) ته رسیږی؟.

حضرت موسی علیه السلام دوی ته ډاډینه او تسلی ورکړه او وویل تاسی مه ویریږئ - د الله تعالیٰ مرسته (مدد) ژر دررسیدونکی ده تاسی به گورئ چه دغه دشمن به مو هلاکاوه شی - او د دوی د اموالو او املاکو مالکان او خاوندان به تاسی وگرځول شی لکه چه نن په سختی او غلامی کښی ستاسی امتحان اخیست کیږی، هلته به په خوشحالی او آزادی کښی هم ستاسی ازموینه وکړه شی، چه تر کومی اندازی پوری به د الله تعالیٰ د نعمتونو قدر، او د ده د احساناتو شکر گذاری وکړئ؟.

حضرت شاه صاحب وایی چه دغه کلام د مسلمانانو د آوړولو له پاره نقل شوی دی دغه سورت مکي دی او په دغه وخت کښی مسلمانان هم داسی مظلومان وو د نورو د خبرو په منځ کښی ئی هم داسی یو زیری او بشارت دوی ته واوراوه.

(اوس الله تعالیٰ د دښمنانو د هلاک له وعدی شخه وروسته د دوی د اهلاک مقامات رابښی نو

داسی فرمائی چه)

وَلَقَدْ أَخَذْنَا آلَ فِرْعَوْنَ بِالسِّنِينَ وَنَقْصٍ مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَذْكُرُونَ ﴿١٤﴾
 فَإِذَا جَاءَتْهُمْ الْحَسَنَةُ قَالُوا النَّاهِيَةُ وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَطَّيَّرُوا بِمُوسَى وَمَنْ مَعَهُ أَلَا إِنَّهُمْ لَاطِيرُهُمْ عِنْدَ اللَّهِ
 وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٥﴾

او خامخا په تحقیق نیولی ؤ مونږ قوم د فرعون په کلونو د قحطی سره او په نقصان سره. د میوو دپاره د دی چه پند واخلی دوی نو کله چه به راغله دوی ته حسنه (ښیګنه «فائده» پراخی او غنا) نو ویل به دوی چه مونږ لره ده هم دا «یعنی له مونږه سره لائقه ده دغه ښیګنه (فائده)» او که ویه رسیدله دوی ته سیئه «کومه بدحالی لکه قحط او فقر» نو بدفالی به ئی نیوله په موسی باندی او په هغه چا چه وو به له ده سره «له مسلمانانو» واورئ خبردار شی بېشکه هم دا خبره ده چه سبب د بدفالی د دوی په نزد د الله دی ولیکن زیات د دوی نه پوهیری «په دی چه سبب ئی د دوی اعمال دی».

تفسیر: په تیر آیت کښی ئی فرمایلی وو نژدی دی چه الله تعالی ستاسی دښمن هلاک کری له دی ځایه د هغه موعود اهلک د ځینو مبادیو تفصیل شروع کری شوی دی. یعنی د هغه سنة الله سره موافق چه د هغه بیان د دی سپاری په شروع د ﴿وَأَنصَلَّتْ سُورَةُ الْقُرْآنِ﴾
 ﴿الْأَيَةُ﴾ - په آیت کښی تیر شوی دی، الله تعالی د ابتدائی تنبیه په ډول (طریقه) فرعونیان په قحط، وچکالی او نورو معمولی تکالیفو او سختیو کښی مبتلا او اخته کرل چه د غفلت له خوږه راوښی شی او د موسی علیه السلام نصائح قبول کری مگر هغوی دغو پندونو ته غوږونه کینښودل او د دغو تنبیهاو ئی هیڅ پروا ونه کړه بلکه له پخوا څخه لا زیات سپین سترگی او بی شرمه شول، لکه چه د ﴿تَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّكَ عِنْدَ اللَّهِ عِنْدَ الْحَسَنَةِ﴾ له قاعدی سره سم کله چه له دوی څخه قحط او وچکالی او نور مصائب لری او دوی ته هوسانی (ارام) ارزانی او خوشالی حاصله شوه نو په داسی ویناؤ ئی پیل (شروع) وکړ چه زمونږ له بخت، طالع او اقبال سره دغه حالات ور (قابل) او لایق ؤ، بیا به هر کله چه له کومی خرابی او نامناسبی پښی سره مخامخ کیدل نو داسی به ئی ویل چه دغه گرد (تول) د موسی او د ده د ملګرو نحوست او د دوی د تقدیر شومتیا ده، نو د دوی د دی خبری ځواب الله تعالی داسی

فرمائی ﴿إِنَّمَا ظَنُّهُمْ عِنْدَ اللَّهِ﴾ یعنی تاسی خپله بدبختی او نحوست، مقبولو بندگانو ته ولی منسوبوئ؟ ستاسی د واقعی نحوست سبب خو د الله تعالیٰ په علم کښی دی - او هغه هم دا ستاسی ظلم، عدوان، بغاوت او شرارت دی نو بنا پر همغه سبب د الله تعالیٰ له درباره د هغه نحوست څه برخه د موقتی سزا او تنبیه په ډول (طریقه) تاسی ته دررسپړی، باقی الله تعالیٰ ستاسی د ظلم او کفر اصلی نحوست او شومتیا یعنی پوره سزا اوس محفوظه ساتلی ده چه په دنیا یا آخرت کښی به په خپلی تاکلی (مقرر کړی) وعدی او نیتی دررسپړی چه له هغی څخه اوس علی الاکثر خلق نه دی خبر.

وَقَالُوا مَهْمَا تَأْتِنَا بِهِ مِنْ آيَةٍ لِّتَسْحَرَنَا بِهَا فَمَا خُنَّكَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٧﴾

او ویل به دوی (موسی ته) هر شی چه راوړی ته مونږ ته هغه «شی» له دلیل «معجزی» څخه له پاره د دی چه جادو وکړی ته پر مونږ باندی په هغه سره نو نه یو مونږ تا لره تصدیق کوونکی (په نبوت).

تفسیر: د موسی علیه السلام د معجزو او د نبوت د دلائلو د لیدلو په وخت کښی به دوی داسی ویل چه هر څومره سخت جادو چه ته پر مونږ وکړی او سم له خپله خیاله سره هومره معجزی چه مونږ ته راوښی مونږ په هیڅ ډول (طریقه) ستا خبری نه منو، کله چه دوی خپله دغه آخری فیصله ورواندی کړه او د حق د قبول گرد (تول) وروڼه ئی په خپلو ځانونو پسی وتړل - پس موسی علیه السلام دوی ته ښیره وکړه نو پاک الله پر دوی څو قسم عظیم الشانی بلاوی وار په وار یوه په بله پسی نازلی کړی چه د هغو تفصیلات مونږ اوس په دغه آیت کښی داسی تلاوت کوو

فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ وَالْجَرَادَ وَالْقُمَّلَ وَالضَّفَادَ وَالدَّمَ آيَاتٍ مُّفَصَّلَاتٍ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مَّجْرُمِينَ ﴿١٣٨﴾

نو ولیږل مونږ (آفتونه وار په وار) پر دوی طوفان «د اوبو یا د مرگ» او ملخان او سپړی (یا ورپری یا کونی یا بروړی) او چونگیشی (چیندخی) او وینی حال دا «چه دغه شیان» دلائل وو واضح سره بیل بیل کړی شوی نو تکبر وکړ دوی او وو دوی قوم گنهاران.

تفسیر: پس ولیدل مونږ پر دغو باندی پنځه آفتونه وار په وار.

(۱): د باران او سیلاو طوفان ؤ چه اوه شپې او ورځې به باران پرله پسې پری وریده، چه د قبطیانو په کورونو او فصلونو کښی دومره اوبه ودریدی چه په ولاړی به ئی تر مری رسیدی، نو دوی به شپه او ورځ ولاړ وو او هلکان به ئی په هسکو (وچتو) ځایونو کښی کینولی وو. او د سبطیانو کوتی به هم ورسره پیوستی وی او په هغو کښی به یو تکی اوبه هم نه ننوتلی یا د طاعون له وجی د موت طوفان. علیٰ اختلاف الاقوال.

(۲): ملخ وو چه دا هم یوه هفته پری مسلط وو. او د دوی فصلونه او باغونه او د کوتو تیران او لاړی ئی ټول وخوړه. او د سبطیانو په کورونو کښی یو هم نه ؤ ننوتلی.

(۳): کونی یا ورپری یا پیاده ملخ وو چه د دوی په طعام او په شرابو او په کتخ او نگولی کښی به لویدل او په جامو کښی به ئی گرځیدل، او چیچل به ئی او دا هم یوه هفته ؤ له «قمل» څخه مراد بروړه «بتوکه، پیتکه» منگور (خمنډک) او کونی (کنه) وی. لکه چه شیخ الهند رحمه الله علیه هم لیکلی دی یا سپړی یا هغه نور چنچیان دی چه په غلو او دانو او میوو «په تیره بیا په گنیو» کښی پیدا کیږی، او په هغو سره غله او نور خرابیږی، یا په بدن کښی سپړی یا په کالیو (کپرو) کښی او بزى «کویه» لویږی - یعنئ د دوی په بدنونو او کالیو (کپرو) کښی خوځندی او سپړی ولویدی، او په غلو کښی ئی بتوکی څرگندی شوی.

(۴): چونگښی (چیندخی) وی او دا هم یوه هفته وی چه په جامو او په طعام او د نگولیو په کتو کښی او په بسترو او په خولو د دوی کښی په وخت د خبرو به وتی او ننوتی.

(۵): وینی وی چه اوبه د دوی بیخی وینی شوی. تر دی حده پوری چه که قبطی او سبطی «اسرائیلی» به په یوه لوبښی سره جمع شول نو پر هغه یو جام کښی به د سبطی طرفته اوبه او د قبطی طرف ته به وینی وی. او که فرعونى به د اسرائیلی له خولی اوبه راوویستی نو د ده په خوله کښی به وینی شوی په دی حال کښی چه دا پنځه واړه نښی وی زمونږ د قدرت جدا کړی شوی یو له بله چه د هرو دوو تر منځه به یوه میاشت فاصله وه، او هره یوه چه به پری راغله نو دیری سختی سختی وعدی به ئی وکړی چه دا آفت راڅخه لری کړه، نو ایمان به درباندی راوړو. بیا چه تری پورته به شو نو ویل به ئی چه ته دیر لوی جادوگر ئی پس کبر وکړ دوی او سرکش شول له فرمانه زمونږ او وو دوی قوم مجرمان معاندان چه سره له ظهوره د آیتونو هم ایمان نه راوړی.

یعنئ وار په وار متدرجاً دا گردی (تولی) علامی وروښوولی شوی. مگر دوی داسی متکبران او جرائم خوښوونکی او پاخه گنهگاران وو، چه له سره تری متأثر نه شول - او په هیڅ دول (طریقه) د اصلاح په لوری رانه غلل، له سعید بن جبیر رضی الله تعالیٰ عنه غځی منقول دی «کله چه فرعون د موسیٰ علیه السلام مطالبه (د بنی اسرائیلو آزادی) تسلیم نه کړه نو الله تعالیٰ د باران لوی طوفان «شپان» نازل کړ چه په هغه سره د دوی گردو (تولو) کښتونو (فصلونو) او ونو او نورو شیانو ته د لویو لویو زیانونو اندیښنه پیدا شوه - بالاخره دوی وویریدل او له حضرت موسیٰ

عليه السلام شخه ئى غوڭىتنه وكره چه له الله تعالى شخه استدعا وكره چه دغه د طوفان بلا له مونږه پورته كړى نو مونږ به ايمان راوړو او بنى اسرائيلو ته به آزادى وركړو، او له تا سره به ئى پريږدو چه لار شى.

د موسى عليه السلام په دعاء سره دغه د باران طوفان بند شو، او د نقصان په غاى ئى حاصلاتو ته ډير گټه (فائده) ورورسيده او ډير زيات شول. نو فرعونيان كله چه له عذاب بهى فكر شول او پخپلو عهدونو قائم پاتى نشول - نو بيا الله تعالى د دوى په تيارو كښتونو (فصلونو) باندې ملخان ورنازل كړل چه دوى د هغو له ليدلو شخه ډير زيات وويريدل او په خپلو منځونو كښى به ئى سره ويل چه دغه نوى آفت بيا له كومه راباندې نازل شو؟ بيا ئى له موسى عليه السلام شخه دعاء وغوښته، او ټينگه وعده ئى ورسره وكره - كه دغه عذاب له مونږه لرى شو نو مونږ به ضرور مؤمنان شو، او بنى اسرائيل به خوشى كړو او مستقل به ئى وگرځوو. كله چه دغه عذاب هم له دوى غځى لرى شو - نو بيا سره داده او مطمئن شول - او د گردو (تولو) وعدو ايفاء ئى هيره شوه - نو كله چه دوى خپل درمندونه واخيستل او توبرى (بورى) ئى پرى ډكى كړى او په خپلو كورونو كښى ئى كښودلى دلته د الله تعالى په حكم سره په دوى كښى چنچيان سپړى «بتوكى، پيتكى» پيدا شوى بيا ئى له موسى عليه السلام شخه دعاء وغوښته او كلك عهد او پيمان ئى ورسره وكر خو هم دا چه هغه حالت هم ختم شو - دوى بيا لكه پخوا په خپله وعده خلافى او سر غرونو كښى لگيا شول، دلته الله تعالى د دوى د خوړو او چښلو شيان بهى خونده او ورخړابه كړل، او چونگښى (چيندځى) دومره زياتى پيدا شوى چه د خوړلو او چښلو په هر شى او هر لوبښى كښى ډيرى زياتى په نظر راتلى - كله به چه دوى د وينا يا خوراك يا چښلو يا نورو له پاره خپلى خولى پرانيستلى، سم د لاسه به چونگښى (چيندځى) د دوى خولو ته ورتوپ كړ - او د چونگښو (چيندځو) له كثرته پر دوى ملاسته ناسته ولاړه او تگ او راتگ ډير سخت او مشكل شو، له بل لورى هغه اوبه چه دوى د چښلو له پاره اخيستى، د الله تعالى په حكم سره به د دوى په لوبښو او خولو كښى پس له رسيدلو شخه وينى گرځيدى يا به د دوى له پوزو غځى وينى بهيدى لنډه ئى دا چه دوى په خپلو خوړو، چښلو او گردو (تولو) حركاتو او افعالو كښى به سختو ربړونو (تكليفونو) او مشكلاتو اخته شوى وو، خو سره له هغه هم دوى له لوبښو او تكبر شخه لاس نه اخيست.

وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ قَالُوا لِمُوسَى ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ
عِنْدَكَ لِنَكْشِفَ عَنَّْا الرِّجْزَ لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ
مَعَكَ بَنِيَ إِسْرَءِيلَ ﴿١٣٦﴾

او کله چه واقع شو پر دغو «فرعونيانو» کوم عذاب «له دغو ذکر شويو عذابونو» ويل به دوی ای موسی دعاء وکړه له پاره زمونږ له رب خپل څخه په هغه سره چه وعده ئی کړی وه له تا سره، قسم دی خامخا که لری کر تا له مونږه دغه عذاب نو خامخا «مونږ» به ایمان راوړو هر ورو (خامخا) په تا او خامخا به ولیږو له تا سره بنی اسرائیل «چه بیرته ئی خپل وطن ته بوځی».

تفسیر: یعنی د دعاء هغه مؤثری طریقی چه پاک الله تاسی ته درښوولی دی په هغه شان سره دعاء وکړه! یا د ﴿يَا حَيُّ يَاقْدِرُ﴾ مطلب دا دی چه د خپل نبوت په وسیله دعاء وکړه! - کواکی د عهد اطلاق پر نبوت وشو ځکه د الله تعالی او د نبی په منځ کښی یو راز (قسم) معاهده وی چه الله تعالی به نبی ته د اکرام په خلعت او اعانت سره سر لوری ورکوی - او نبی ته د الله تعالی په پیغام رسولو کښی هیڅ کمی او قصور نه کوی. او ممکن دی له ﴿يَا حَيُّ يَاقْدِرُ﴾ څخه هغه عهد مراد وی چه د انبیاء علیهم اسلام په واسطه له اقوامو سره کاوه شی چه که تاسی له کفر او تکذیبه منځ واړوئ نو د الهی عذاب به هم له تاسی پورته کیږی. والله اعلم.

فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الرِّجْزَ إِلَىٰ أَجَلٍ هُمْ بِلُغْوِهِ إِذَا هُمْ يَنْكُثُونَ ﴿۱۶﴾

نو کله چه لری کر مونږ له دوی دغه عذاب «او مؤخر مو کر» تر هغی نیتي پوری چه دوی رسیدونکی وو هغی ته ناڅاپه دوی هغه وعده ماته کړه.

تفسیر: یا خو له دی مودی څخه تر موت او تر غرقیللو پوری موده مراد ده، یا ممکن له یوی بلا څخه وروسته د بلی بلا تر راتلو پوری وخت مراد وی.

فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ يَوْمًا كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿۱۷﴾

پس اراده د بدل اخيستو وفرمايله مونږ له دوی څخه نو غرق کړل مونږ دوی «ټول له څرمی» په بحر «دریاب کښی» په سبب د دی چه دوی به تکذیب کاوه په آیتونو «دلائلو د قدرت او عبرت» زمونږ او وو دوی له هغو «آیتونو ځنی» غافلان (چه فکر به ئی پکښی نه کاوه).

تفسیر: ځینو مفسرینو د «رجز» معنی په طاعون سره کړی ده، لکه چه په ځینو احادیثو کښی

هم د دی لفظ اطلاق پر طاعون سره شوی دی. لیکن اکثر مفسرینو دغه آیتونه د پخوانیو آیتونو بیان گرځولی دی. په «موضح القرآن» کښی راغلی دی چه دغه گرد (تول) بلیات به پر دوی په یوه یوه هفته (اونی) کښی وړاندی وروسته نازل شوی وی، رومی به حضرت موسی علیه السلام فرعون ته ویل چه دغه بلا پر تاسی فرعونیانو راتلونکی ده، بیا به همغه بلا پر دوی نازلیده، بیا به دوی مضطر او مضطرب کیدل او د حضرت موسی علیه السلام خوشامندی به ئی کولی، کله چه هغه مصیبت به د حضرت موسی علیه السلام په دعاء سره لری کیده دوی به بیا منکریدل، بالاخر پر دوی وباء نازله شوه، تر نیمی شپی پوری په گرد (تول) ښار کښی د هر سری رومی هک مر شو. کله چه دوی د خپلو مرو په ویر او غم کښی اخته شول نو حضرت موسی علیه السلام له خپل قوم سره ووت، بیا څو ورځی وروسته فرعونیان هم پر دوی پسی ووتل او د قلمز بحر (دریاب) ته نژدی دوی پسی ور ورسیدل اسرائیلیان روغ رمت له دریاب څخه پوری وتل، او فرعون له خپل فرعونی فوج سره پکښی غرق شول.

وَأَوْرَثْنَا الْقَوْمَ الَّذِينَ كَانُوا يُسْتَضْعَفُونَ مَشَارِقَ الْأَرْضِ وَمَغَارِبَهَا الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا

او وروسته له پخوانیو څخه ورکړه مونږ هغه قوم (د بنی اسرائیلو) ته چه وو دوی چه کمزوری کتل کیدل مشرقی «اطراف د» ځمکی او مغربی «اطراف د» ځمکی هغه چه برکت اچولی ؤ مونږ په هغی کښی «چه شامات دی».

تفسیر: د اکثر مفسرینو په نزد له دغی ځمکی څخه مراد د (شام) ملک دی چه په هغه کښی الله تعالی ظاهری او باطنی ډیر برکات په ودیعت ایښی دی، ظاهر خو ئی دا دی چه ډیر زرغون، ودان، حاصل خیز ښکلی او خورا (ډیر) لوړ او ګټور (فائده مند) مملکت دی، او باطن ئی دا دی چه د ډیرو انبیاء علیهم السلام مسکن، او مدفن گرځولی شوی دی. کله چه بنی اسرائیل له مصر ځنی ووتل نو تر یوی مودی پوری د «تیه» په صحرا (میره) کښی سرگردانه ګرځیدل لکه چه ذکر ئی پخوا تیر شو، بیا له حضرت یوشع علیه السلام سره ملګری شول او له «عمالقه» ؤ سره ئی جهاد وکړ، او د خپلو پلرونو د ملک «شام» وارثان وګرځیدل. ځینو مفسرینو له دغی ځمکی څخه مصر مراد کړی دی. یعنی د فرعونیانو له غرقولو څخه وروسته مونږ بنی اسرائیل د مصر د حکومت وارثان وګرځول، چه په آزادی او خپلواکی او استقلال سره تری متمتع او ګټور شی، کما قال الله تعالی ﴿كَرَّمْنَا إِبْرَاهِيمَ إِسْحَاقَ وَيُحْيَىٰ وَنُوحًا وَنُوحًا وَمَقْلُوبًا وَمُؤْمِنًا وَنَحْنُ نَعْلَمُ مَا نَفَعُ الْمُؤْمِنِينَ﴾

» ۲۵ جزء د دخان «۲۵» تر ۲۸ آیه

۱ رکوع ﴿وَنُوحًا أَنْ تَبْنِيَ لَكَ الْكَلْبَةَ وَالْجَارِيَّةَ وَنَحْنُ نَعْلَمُ مَا نَفَعُ الْمُؤْمِنِينَ﴾

الْوَرِثَيْنِ وَتَمَكَّنَ لَهُمَا فِي الْأَرْضِ وَرَىٰ فِرْعَوْنُ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا مِنْهُمَا مَا كَانُوا يَحْذَرُونَ ﴿٢٠﴾

۲۰ جزء د القصص «۵ او ۶» آیه «۱» رکوع) په دغه تقدیر سره د مصر ظاهری برکات خو ظاهر دی، او باطنی برکات به ئی له دی حیثیته وی چه حضرت یوسف علیه السلام هملته مدفون دی، او حضرت یعقوب علیه السلام هم هلته تشریف وړی ؤ، او په آخر کښی حضرت موسیٰ او هارون علیهم السلام هم له وړوکتوبه تر زړوکتوبه یوه اوږده زمانه هلته تیره کړی ده. امام بغوی «رحمه الله» د مفسرینو دغه دواړه اقوال سره جمع کړی او په دغه محای کښی ئی مصر او شام دواړه مراد کړی دی.

وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ الْحُسْنَىٰ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ لَا يَصَابِرُوا وَدُمَرُوا
مَا كَانَ يَصْنَعُ فِرْعَوْنُ وَقَوْمُهُ وَمَا كَانُوا لِعَرْشُونِ ﴿٢١﴾

او پوره شوه کلمه (او وفاء ته ورسیده وعده) د رب ستا چه نیکه ده «دا احسان» پر بنی اسرائیلو په سبب د صبر کولو د دوی «پر ظلمونو د فرعونیانو» او خرابی کړی مونږ هغه «کلکی ودانی» چه وی چه ودانولی به فرعون او قوم د ده او هغه (پخی پخی ودانی) چه وو دوی چه لوړولی به دوی «هغه».

تفسیر: یعنی کله چه اسرائیلیانو د فرعونیانو پر سختو مهلکو او سپکونکو شدانو صبر وکړ، او د موسیٰ علیه السلام له هدایت سره ئی سم له الله تعالیٰ ځنی استعانت وغوښت، او د الله تعالیٰ له رسول حضرت موسیٰ علیه السلام سره ئی ملگرتوب وکړ نو پاک الله هغه نیکي وعدی چه له دوی سره ئی کړی وی، ﴿عَلَىٰ رِجْلِهِ أَنْ يَرْكَبَ عَدُوَّهُ﴾ الآية - او ﴿وَيُرِيدُ أَنْ يَمْلِكَ الْكَاذِبِينَ اسْتَضْعَفُوا﴾ الآية - پوره کړی، او نورو ته ئی هم وروښوولی، هغه مناظر او مظاهر چه فرعون او فرعونیانو د کبر، او نخوت د اظهار دپاره جوړ کړی وو هغه گرد (تول) تباہ او خراب او پوپنا شول، د دوی تول سراپونه او کلاګانی او پخی پخی مانی او لوړی لوړی بنگلی خرابی او ړنگی کړی شوی رښتیا ده ﴿لَنْ يَلْمُوكَ إِذَا دَخَلْتَ أَرْضَهُمْ أَفْسَدْتَهُمْ أَوْ جَعَلْتَهُمْ أَمْلًا أُولَٰئِكَ﴾ (۱۹ جزء د النمل سورت ۳۴ آیت «۲» رکوع).

وَجُوزْنَا بِبَنِي إِسْرَءِيلَ الْبَحْرَ فَأَتَوْا عَلَىٰ قَوْمٍ يَعْكُفُونَ

عَلَىٰ أَصْنَامٍ لَهُمْ قَالُوا يَبُوسَىٰ اجْعَلْ لَّنَا إِلَهًا كَمَا لَهُمْ
 إِلَهَةٌ قَالِ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿٣٨﴾ إِنَّ هَؤُلَاءِ مُتَّبِعُونَ مَا هُم
 فِيهِ وَيَطْلُ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٣٩﴾

او تیر کرل مونږ بنی اسرائیل له بحرہ نو راغلل دوی پر یوه قوم چه تل به ولاړ ؤ په «عبادت د» بتانو چه وو دوی لره، نو ویل «بنی اسرائیلو» ای موسی! جوړ کړه مونږ لره (هم) یو معبود لکه چه دی دوی لره معبودان وویل «موسی» بیشکه تاسی داسی یو قوم یی چه نه پوهیږئ «چه بت پرستی د عاقلانو کار نه دی». بیشکه دغه (بت پرستان) هلاک «او مات» دی هغه دین چه دوی په هغه کښی دی او باطل «غلط» دی هغه عمل چه وی دوی چه کوی «نی».

تفسیر: غځینی وائی چه دغه د «لخم» د قبیلې سری وو او غځینو «کنعانی عمالقه» د دی مصداق گرځولی دی، وائی چه دغه بتان د غوا په شکل وو. والله اعلم.

(او کله چه بنی اسرائیلو دغه بت پرستی ولیده نو حضرت موسی علیه السلام ته ئی وویل چه مونږ ته هم داسی بتان جوړ کړه چه مونږ ئی هم عبادت وکړو لکه چه شته دوی ته بتان چه عبادت ئی کوی نو وویل موسی علیه السلام بیشکه تاسی داسی قوم یی چه ناپوهی کوی چه بی له الله د بل چا عبادت هم روا کئئ) یعنی د حق تعالی د عظمت له شان او د ده له تنزیه او تقدیس څخه تاسی بیخی ناپوه او جاهلان ښکارئ. دغه واقعه داسی وه چه تر یوی اوږدی مودی پوری له مصری بت پرستانو سره د هستوګنی لامله (له وجی) د بنی اسرائیلو میلان د بت پرستی د افعالو او شرکیه ؤ رسومو په لوری زیات شوی ؤ. او خو غو غلی ئی خپل تمایل هم دغه لوری ته ښکاره کړ. نو دغه چتی (بیکاره) او د ناپوهی پوښتنه د مصر د اوبو او هواء او د دی ځای د بت پرستانو د صحیت تأثیرات ښکاروی حضرت شاه صاحب لیکي چه «جاهل انسان ته د غیر مرئی او بی صورت معبود له عبادت څخه هیڅ دادینه او تسکین نه حاصلیږی او هم دا غواړی چه خامخا یو صورت او شکل ئی په مخ کښی وی. دوی یو قوم ولید چه د غوا شکل ته ئی عبادت کاوه نو دوی ته هم داسی یوه مینه او هوس پیدا شو، بالاخره دوی هم له سرو زرو غځنی یو خسی جوړ کړ او د هغه په عبادت کښی لگیا شول».

﴿إِنَّ هَؤُلَاءِ مُتَّبِعُونَ﴾ الآية - بیشکه دغه بت پرستان هلاک او مات دی هغه دین چه دوی په هغه کښی دی او باطل دی هغه عمل چه وی دوی چه کوی ئی) یعنی وروسته له دی د دوی د بت پرستی مذهب زما او د اهل الحق په لاسونو تباہ او پنا کیدونکی دی او هغه مکر او فریب او نقلونه چه تاسی تراوسه پوری جوړ کړی دی هغه بیخی باطل، غلط بیکاره او بی حقیقته دی.

قَالَ اَعِزَّ اللَّهُ اَبْغِيَكُمْ اِلٰهًا وَهُوَ فَضَّلَكُمْ عَلَى الْعٰلَمِيْنَ ﴿١٣﴾

وویل «موسی» آیا بی له الله ولتوم زه تاسی ته (بل) معبود حال دا چه هم دغه الله فضیلت درکری تاسی ته «غوره کمری ئی یی» پر گردو (تولو) خلقو (د زمانی خپلی).

تفسیر: یعنی د الله د لویو انعامونو شکر گزاری او حق پیژندل آیا هم داسی کیدی شی چه د غیر الله عبادت وکر شی؟ او له الله تعالیٰ څنی باغی شی؟ بلکه نشی کیدی ا دا خو ډیر د شرم ځای دی هغه مخلوق چه ده ته الله تعالیٰ پر گرد (تول) جهان فضیلت بښلی دی په خپل لاس جوړ کریو بتانو او شیانو ته پرمخی سر په سجده ولویږی. نو آیا مفضول د افضل معبود کیدی شی؟ حال دا چه الله تعالیٰ فضیلت درکری تاسی ته، په انواعو د نعمتونو سره چه یو له هغو څخه دا دی

وَ اِذْ اَنْجَيْنَاكَ مِنْ اِلٰ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكَ سَوَاءَ الْعَذَابِ يُقْتَلُونَ اَبْنَاءَكُمْ وَ يَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَ فِيْ ذٰلِكُمْ بَلَاءٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ عَظِيْمٌ ﴿١٤﴾

او «یاد کړئ» هغه وخت چه نجات درکری ؤ مونږ «نیکونو د» تاسی ته له تابعانو د فرعون چه رساوه به ئی تاسی ته سخت عذاب، چه وژل به ئی ځامن ستاسی (چه نسل مو قطع شی) او ژوندی به ئی پرېښودی ښځی «لونی» ستاسی «دپاره د خدمت» او په دغه (عذاب یا نجات یا گردو (تولو) کښی نعمت یا مصیبت یا) ازمیښت ؤ له «طرفه د» رب ستاسی څخه ډیر لوی.

تفسیر: دی آیت تفسیر په اول جزء د البقرة په «۴۹» آیت (۶) رکوع کښی پخوا لیکلی شوی دی. هلته دی وکوت شی. یعنی هغه پاک الله چه هم دا اوس ئی پر تاسی داسی عظیم الشان احسان فرمایلی دی نو آیا تاسی ولی د هغه له درباره باغی کیږئ؟ او تری مخ آږوئ؟ او لرگیو او تیږو (کتو) او نورو شیانو ته ولی تاسی خپل سرونه ښکته کوئ؟

وَوَعَدْنَا مُوسٰی ثَلٰثِيْنَ لَّيْلَةً وَّاَتَمَمْنٰهَا بِعَشْرِ فِتْمَةٍ مِّيقَاتٍ رَبِّهٖ اَرْبَعِيْنَ لَّيْلَةً وَّقَالَ مُوسٰى لِاَخِيهِ

هُرُونَ اخْلَفْنِي فِي قَوْمِي وَأَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ سَبِيلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٢٢﴾

او (یاد کره هغه وخت چه) وعده کړی وه مونږ «له پاره د ورکولو د تورات» له موسی سره دیرش شپې او بیا پوره کړی مونږ هغه دیرش شپې په لسو «نورو» نو پوره شوه وعده د رب د ده خلویښت شپې (او ورځې)، او وویل موسی ورور خپل هارون ته (طور ته د خپل تگ په وخت کښې د تورات او مناجات له پاره) چه خلیفه اوسه زما په دی قوم زما کښې «په غیاب زما» او اصلاح کوه (حال د دوی) او متابعت مه کوه د لاری د مفسدانو.

تفسیر: کله چه بنی اسرائیلو ته له راز راز (قسم قسم) پریشانو ځنی اطمینان په برخه شو نو دوی له حضرت موسی علیه السلام څخه داسی غوښتنه وکړه چه اوس تاسی مونږ ته کوم آسمانی شریعت راوړئ!، چه مونږ پری په اطمینان سره عمل او خپل صداقت ښکاره کړو، موسی علیه السلام د دوی دغه معروضه د پاک الله په دربار کښې تقدیمه کړه. الله تعالی له ده سره ادنی وعده چه کړی وه د دیرشو ورځو او شپو وه او له اوږدو ځنی اوږده وعده د خلویښتو ورځو او شپو چه کله دومره موده ته روژی ونیسی او د طور پر غره معتکف واوسی نو تاته به تورات شریف درعنایت شی. د دی زیاتې او کمی نیتې له کښودلو څخه ښائی دغه مطلب ؤ که د ریاضت په منځ کښې د عبودیت په وظائفو او د تقرب د آدابو د اداء کولو په اعتبار هیڅ قسم کمی او نقصیر ظاهر نشی نو کمه موده دیرش ورځې به بس وی که نه اکثر الاجلین (۴۰) ورځې به پوره کیږی. یا له شروع څخه تر دیرشو ورځو پوری ضروری او لازمی میعاد به گرځولی شوی وی او د خلویښتو ورځو پوره کول به له اختیاری او استحبابی حیثیته د اصلی میعاد د تکمیل او تتمیم په ډول (طریقه) ټاکلی (مقرر) شوی وی لکه چه شعیب علیه السلام موسی علیه السلام ته د

خپلی لور د ورکولو په وخت کښې فرمایلی ؤ، ﴿عَلَىٰ أَنْ تَأْمُرَنِي بِحَجَرٍ يَكُونُ أَتَمَّ عِمَارُونَ عَلَيْكَ وَآلِ يَدَانِ أَشَقَّ عَلَيْكَ﴾ «۲۰ جزء د القصص ۲۷ آیت ۳

رکوع» او زمونږ د زمانی ځینی مصنفین داسی وائی چه اصلی میعاد هم دغه خلویښت شپې وی لکه چه د البقرة په سورت کښې مذکور دی، او دلته په ﴿فَتَمَّ مِيقَاتُ رَبِّهِ﴾ کښې ورته اشاره کړی شوی ده دا د هغو خلویښتو ورځو د بیان یو اسلوب دی چه مونږ د دیرشو شپو وعده کړی وه چه د هغه تتمه لس ورځې نوری هم وی څو اشاره وشي چه یوه پوره میاشت د «ذی القعدة الحرام» لس شپې نوری هم ور زیاتې کړی شوی دی چه په دغه ډول (طریقه) د ذی القعدة الحرام په اوله کښې اعتکاف شروع او په لسمه د ذی الحجة الحرام تمام شو، لکه چه له اکثرو اسلافو ځنی هم دا منقول دی. والله اعلم، موضح القرآن وائی چه حق تعالی له موسی علیه السلام سره

وعده وفرمايله چه پر غره تر دیرشو شیو معتکف شه چه ستا قوم ته تورات درعطا کرم په دغه موده کبسی موسی علیه السلام یوه ورځ مسواک استعمال کر پرېستو چه د ده د خولی له خوشبوئی سره مینه درلوده (لرله) د هغه له فقدانه متاثری شوی نو د هغه په بدل کبسی لس شپې نوری هم پری ور زیاتی شوی او موده ئی پوره کړه.»

﴿وَقَالَ مُوسَى لِأَخِيهِ هَارُونَ اخْلُفْنِي﴾ الآية - او وویل موسی ورور خپل هارون ته په وخت د تلو خپلو کبسی طور ته له پاره د تورات او مناجات چه خلیفه زما اوسه په دی قوم زما کبسی او اصلاح کړه حال د دوی او متابعت مه کوه د لاری د مفسدینو) یعنی زما په غیاب کبسی زما برخه کار هم دا ته وکړه! گواکی د اوامرو او نواهیو او شراعو هغه اختیارات چه موسی علیه السلام سره مخصوص ؤ د موسی علیه السلام د غیاب په موده کبسی هغه هارون علیه السلام ته ور وسپارل شول او څرنګه چه موسی علیه السلام د بنی اسرائیلو د تلون مزاجی او سست اعتقادی پوره تجربه درلوده (لرله) نو ځکه یی په زیات تصریح او ډیر تاکید سره هارون علیه السلام ته تنبیه ورکړه چه که وروسته زما دغه سبطیان (بنی اسرائیل) شور ماشور وکړی نو ته ئی په اصلاح کبسی کوشش وکړه!، او تل زما په طریقه سره تګ وکړه! او د مفسدینو په لاره له سره مه ځه!، د الله تعالی مشیت وګورئ چه موسی علیه السلام له دغه وصیت نه وروسته د طور په لوری لار دلته بنی اسرائیلو د خسی په عبادت پیل (شروع) وکړ، مګر حضرت هارون علیه السلام د موجوده انجیل لیکونکو علی الرغم دوی ته داسی وویل ﴿يَقُولُوا مَا نَتْلُو مِنْ دُونِ رُبِّكَ الرَّحْمَنُ فَاتَّبِعُونِي وَأَطِيعُوا أَمْرِي﴾ او هارون علیه السلام د دوی د ګمراهی او د خپلی بیزاری اعلان په صاف ډول (طریقه) سره وکړ او د حضرت موسی علیه السلام له وصیت سره ئی سم د هغو د حال د اصلاح له پاره څو چه امکان ؤ ډیر کوششونه وکړل.

وَلَمَّا جَاءَ مُوسَى لِبِيعَاتِنَا وَكَلَّمَ رَبُّهُ قَالَ
رَبِّ ارْنِي أَنْظُرَ إِلَيْكَ قَالَ لَنْ تَرَانِي وَلَكِنْ أَنْظُرْ إِلَى
الْجَبَلِ فَإِنْ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ فَسَوْفَ تَرَانِي فَلَمَّا تَجَلَّى
رَبُّهُ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ دَكًّا وَخَرَّ مُوسَى صَعِقًا فَلَمَّا أَفَاقَ
قَالَ سُبْحَنكَ ثُبْتُ إِلَيْكَ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٣﴾

او کله چه راغی (راورسید) موسی موعود وخت زمونږ ته او کلام وکړ له دغه

«موسی» سره رب د دغه موسی نو وویل «موسی» ای ربه زما وښیه ماته «ځان خپل» چه زه وگورم تاته وفرمایل (الله) له سره به ونه وینی ته ما «په دنیا کښی» ولیکن وگوره ته «دی» غره ته که قرار پاتی شو هغه «غر» په ځای خپل کښی نو ژر به ته هم وینی ما، نو کله چه (بلاکیف) تجلی وکړه رب د دغه «موسی ظاهر ئی کړ نور خپل» غره ته نو وئی گرځاوه هغه «غر» ذری ذری «برابر له ځمکی سره» او پریووت موسی بیخوده «له ډیره هیبته تر ۳۴ ساعته» نو کله چه په خود شو «موسی نو» وویل چه پاکی ده تاته «یا الله له تولو عیبونو» توبه می وویسته تاته او زه اول د مؤمنانو یم (په زمانه خپله په نه لیدلو ستا په دنیا کښی).

تفسیر: د غلوښتو ورځو له پوره کیدلو څخه وروسته حق تعالی په کوم مخصوص او ممتاز رنگ سره موسی علیه السلام ته د مکالمی شرف وروښانه په دی وخت کښی حضرت موسی علیه السلام ته د کلام الله د بلا واسطی اوریدلو څخه ډیر زیات خوند او لذت حاصل شو نو د اشتیاق له کماله د متکلم د لیدلو آرزو او تمنا ئی وکړه، او په ساده ډول (طریقه) سره ئی تری غوښتنه وکړه چه ﴿رَبِّ ارْنِیْ اَنْظُرَ اِلَیْكَ﴾ ای ربه! زما او د خپل تر منځ حجاب او موانع لری کړه! او خپله نورانی او دیدار وجه دی بی حجابه راوښیه چه زه ئی یو ځلی لږ ووینم! **قَالَ لَنْ نَّرِیْكَ** وفرمایل الله له سره به ته ونه وینی ما په دنیا کښی یعنی په دنیا کښی به هیڅ مخلوق دغه فانی وجود او فانی قواوی د هغه ﴿ذَوِی الْجَلَالِ وَالْاِکْرَامِ﴾ او د «لم یزل او لایزال» د لیدلو تحمل ونشی کولی له دی نه ثابته شوه چه په دنیا کښی هر چا ته پخوا له مرګ څخه د الله تعالی د لقاء او دیدار شرف حاصلیدل شرعاً ممنوع دی، اگر که عقلاً ممکن هم وی ځکه که عقلی امکان ئی هم ونه منی شی، نو د موسی علیه السلام په شان د یو جلیل القدر رسول په نسبت به څرنگه دغسی خیال کیدی شی چه ده به د یوه محال عقلی شی غوښتنه کړی وی؟ زموږ د «اهل السنه والجماعت» عقیده هم دا ده چه د باری تعالی رؤیت په دنیا کښی عقلاً ممکن او شرعاً ممنوع الوقوع دی او په آخرت کښی د هغه وقوع په قطعی نصوصو سره ثابت دی. پاتی شو زموږ د رسول صلی الله علیه وسلم رؤیت په لیلۃ المعراج کښی هغه اختلاقی مسئله ده چه ذکر به ئی انشاء الله تعالی په «۲۷» جزء د النجم د سورت په «۱۶» آیت اوله رکوع کښی راشی.

﴿وَلَكِنْ اَنْظُرْ اِلَی الْجَبَلِ﴾ الآیه - ولیکن وگوره ته ای موسی! دی غره ته که قرار پاتی شو هغه غر په ځای خپل کښی نو ژر به ته هم وینی ما) یعنی ته د غره په لوری وگوره چه مونږ د خپل جمال یو بڅرکی تجلی پری غورځوو که د غره غوندی یو سخت او مضبوط شی د هغه لږ څه تجلی تحمل وکړی شی، نو امکان لری چه ته هم د هغی متحمل شی که نه وپوهیږه چه د هغه شی تحمل چه غر ئی هم ونه شی کړی نو د یوه انسان مادی ترکیب او جسمانی سترگی به

خرنگه د هغه تحمل وکړی شی؟ اګر که د قلبی او روحانی طاقت په اعتبار د ځمکې، آسمان، غرونو او گردو (تولو) شیانو ځنې انسان فائق هم وی، نو ځکه موسی علیه السلام د هغی الهی وحی چه حامل و بلکه نور انسانان هم د هغه عظیم امانت چه حاملان یی دی، غرونه او نور موجودات د هغه په پورته کولو قادر نه دی ﴿إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْإِنْسَانُ إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا﴾ (۲۲ جزء د الاحزاب د سورت ۷۲ آیه ۹ رکوع) ﴿لَوْ أَنزَلْنَاهَُذَا الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ لَّرَأَيْتَهُ خَاشِعًا مُّتَصَدِّعًا مِّنْ خَشْيَةِ اللَّهِ﴾ (۲۸ جزء د الحشر ۲۱ آیت ۳ رکوع) بیا هم په هغو شیانو کښی چه د هغو تعلق په ظاهری سترگو یا د بدن په مادی قوت سره وی په دغو کښی انسان د نورو عظیم الخلق شیانو په مقابل کښی ډیر ضعیف کمزور او کم قوت واقع شوی دی ﴿لَخَلِئَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضُ أَكْبَرُ مِنْ خَلْقِ النَّاسِ وَلَئِنْ أَرَكَ إِلَّا لَاسَ لَا يَعْلَمُونَ﴾ (۲۴ جزء د المؤمن ۵۷ آیت ۶ رکوع) ﴿وَخَلَقَ الْإِنْسَانَ صِفًا﴾ ۵ جزء د النساء ۲۸ آیت ۵ رکوع په دی ځای کښی موسی علیه السلام ته د انسانی وجود د هم دغی کمزوری په لوری توجه ورکړی شوی ده.

﴿فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ الْجَبَلُ﴾ الآية - نو کله چه بلاکيف تجلی وکړه رب د ده ظاهر ئی کر نور خپل هغه غره ته نو وئی ګرځاوه ذری ذری برابر له ځمکې سره او پړیوت موسی بیخوده. د حق تعالی تجلیات ډیر انواع او اقسام لری. او دغه د الله تعالی ارادی فعل دی چه پر هر شی په هر ډول (طریقه) چه اراده وفرمائی، تجلی کوی، پر غره باندی کومه تجلی چه شوی ده، سم د لاسه د هغی په اثر د غره خاصه برخه بخرکی بخرکی شوی ده او څرنگه چه موسی علیه السلام د تجلی محل ته نژدی و په دی باندی دغه د محل قرب او د غره هیبتناکی منظری داسی تاثیر وغورځاوه چه بیخوده ولوید. بلا تشبیه داسی ئی وګنئ کله چه بریښنا پر کوم شی لویری هغه څرنگه سوځوی او په یوه رپ «ثانیه» کښی ئی تکه توره خاوره وګرځوی او هغه کسان چه د دغه ځای په شا وخو کښی وی ډیر ځله هغوی ته هم څه لږ یا ډیره صدمه او زیان هم وررسیږی. ﴿فَلَمَّا أَتَاهَا﴾ الآية - نو کله چه په خود شو موسی نو وئی ویل چه پاکي ده تاته ای الله! له تولو عیبونو تویه می وویسته تاته او زه اول د مؤمنانو یقین کوونکی یم په زمانه خپله کښی په نه لیدلو ستا په دنیا کښی (یعنی الله تعالی له دی نه پاک دی چه له کوم مخلوق سره مشابه وی او دغه فانی سترګی د هغه د باقی ذات د لیدلو متحملی شی، ستا د پاکي او برتری اقتضاء دا ده چه د هیڅ شی طلب بی د ستا له اجازی ونه کړی شی، زه تویه کوم چه د اشتیاق له فرطه (زیاتئ) بی د ستا له اجازی یوه داسی نامناسبه غوښتنه می له تا څخه وکړه، زه په خپله زمانه کښی له گردو (تولو) ځنې پخوا ستا پر عظمت او جلال یقین لرم او هغه پړومبی سری یم چه ماته په ذوقی او عیانی ډول (طریقه) دغه امر منکشف شوی دی چه د پاک الله لیدل په دغه دنیا کښی په دغو ظاهری سترگو سره نشی کیدی .

قَالَ يُوسَىٰ إِنِّي اصْطَفَيْتُكَ عَلَى النَّاسِ بِرِسَالَتِي وَ بِكَلَامِي ۖ فَخُذْ مَا آتَيْتُكَ وَكُن مِّنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٧٢﴾

و فرمايل (الله) چه مه خپه كيږه په نه ليدلو زما او نعمتونه مې ياد كړه (اى موسى بيشكه ما غوره كړى ئى ته پر ټولو خلقو (د زمانى ستا) په پيغامونو خپلو او په كلام خپل سره «بى له واسطې» نو ونيسه! هغه څه چه دركړى مې دى تاته او اوسه له شكر ايستونكو.

تفسير: يعنى كه ليدل ونشول خير دى! آيا دغه شرف او امتياز خو لږ شى نه دى چه ته مې خپل رسول وگرځولى او تورات مې درعطا كړ او بلا واسطه مې درسره كلام وفرمايه. نو هغومره عطا او احسانات چه زمونږ له لورى پر تا شوى دى هغه نورو ته وروسپاره!، او په هغو بندگانو كېنى شامل شه! چه الله تعالى د شاكرينو په امتياز سره هغوى ممتاز فرمايلى دى.

وَكَتَبْنَا لَهُ فِي الْأَوَّلِ مِن كُلِّ شَيْءٍ مَّوْعِظَةً وَتَفْصِيلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ ۖ فَخُذْهَا بِقُوَّةٍ وَأْمُرْ قَوْمَكَ يَأْخُذُوا بِأَحْسَنِهَا ۖ سَأُرِيكُمْ دَارَ الْفَاسِقِينَ ﴿٧٣﴾

او ليكلى ؤ مونږ دغه (موسى) ته په تختو «د تورات» كېنى له هر «دينى» شى ځنې موعظه «پند» او تفصيل دپاره د هر شى «له احكامو» (بيا مو وفرمايل موسى ته) پس واخله دا «تختى د تورات» په كامل قوت (زور، عزم، كوښښ) سره او امر «حكم» وكړه قوم خپل ته چه ونيسى «عمل وكړى» په ډير غوره «احكامو» د دى ژر به وبښم زه تاسى ته ځاى د هستوگنې د فاسقانو.

تفسير: ځينې وائى چه تورات شريف پر دغو تختو باندې ليكلې شوى ؤ د ځينو علماؤ خيال داسى دى چه دغه تختى پر تورات علاوه وى چه د تورات له نزوله پخوا ورمرحمت شوى وى په هر حال د خداى جل جلاله ليدل وړپه برخه نشوه هغه خپگان، او تاثير چه موسى عليه السلام ته د خداى جل جلاله سره د نه لقاء له كبله (وجى) حاصل شوى ؤ د هغه تلافى او جبران ئى د الواحو په عطا سره وفرمايل چه پكېنى هر ډول (طريقه) نصائح او د كردو (ټولو) ضرورى

احکامو تفصیلات وو «ابن کثیر».

﴿مَخَذْنَاهُ يَتْلُو وَآمُرُكُمْ﴾ الآية - نو و فرمایم مونو واخله دا تختی په قوت، کامل کوبښی سره او امر «حکم» وکړه قوم خپل ته چه ونیسی عمل وکړی په ډیر غوره احکامو د دی، ژر به وښیم زه تاسی ته غای د هستوګنی د فاسقانو» یعنی ته په خپله هم دغه الواح په کلکه او احتیاط سره وساته چه چیری در څخه ونه لویږی او خپل قوم هم په ښه شان سره وپوهوه چه دوی د دغو الواحو پر خورا (ډیرو) ښو هدایاتو باندی ډیر مضبوط او کلک عمل وکړی او داسی ښه شی له سره له خپله لاسه ونه باسی.

تنبیه: د ﴿يَا حِثِّهَا﴾ له لفظ څخه ئی یا خو پر دغی خبری تنبیه فرمایلی ده چه په هغو کښی ماسواء له (احسن) څخه بل هیڅ شی نه ؤ، یا خو هغه احکام چه پکښی ورکړی شوی دی ګرد (تول) ئی فی حد ذاته ښه دی مګر ځینی ئی له ځینو څخه احسن دی. مثلاً له ظالم ځنی انتقام او بدل اخیستل جائز او حسن دی لیکن صبر کول او بښل ئی عزیمت او احسن دی. ګواکی بنی اسرائیل ئی د عزایمو او مندوباتو په اکتساب باندی مامور کړل چه په هغو کښی ډیره سعی او کوبښی وکړی او د پاک الله پوره امر منونکی شی او که نافرمانی وکړی نو دوی ته د نافرمانانو کورونه ورښوول کپوی یعنی په آخرت کښی دوزخ، او په دنیا کښی تباهی او رسوائی «اعاذنا الله منهما» ابن کثیر او بغوی او ځینو نورو د نافرمانانو له کورونو ځنی مصر یا شام مراد کړی دی چه د نافرمانانو فرعونیانو او عمالقه و ملکونه وو نو په دغه تقدیر به دغه آیت د بنی اسرائیلو دپاره بشارت وی چه که په پوره ډول (طریقه) سره فرمانبرداری وکړئ نو د نافرمانانو ملک به تاسی ته درکاوه کپوی، والراجح هو الاول کما رجحه «ابن کثیر»

سَاَصْرِفُ عَنْ آيَتِيَ الَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَإِنْ يَرَوْا
كُلَّ آيَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا وَإِنْ يَرَوْا سَبِيلَ الرُّشْدِ لَا يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا
وَإِنْ يَرَوْا سَبِيلَ الْغَيِّ يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ
كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿٣٧﴾

ژر به واپروم (زه قبلولو د افاقی او انفسی) آیتونو خپلو څخه هغه کسان چه تکبر کوی په ځمکه کښی په ناحقه سره او که ووینی (دغه متکبران) هر قسم آیت «د قرآن یا د نبوت معجزی نو» نه راوړی ایمان پر هغو «عناداً» او که ووینی لاره د رشد (طریقه د هدایت خپل الله او جنت ته) نو نه نیسی دوی هغه لاره «او نه ځی پر هغه طریقه» او که ووینی دوی لاره د ګمراهی

نو نیسی دوی هغه لاره «او طریقه د تگ خپل او غی پری» دغه «گرځیدل له سمی صافی لاری په سبب د دی دی چه دوی نسبت د دروغو کړی و آیتونو زمونږ ته او وو دوی له هغو (آیتونو) څخه غافلان «بی خبره چه فکر به ئی پکښی نه کاوه».

تفسیر: یعنی هغه خلق چه د الله تعالی او د رسول الله صلی الله علیه وسلم په مقابل کښی ناحقه تکبر کوی او دوی ته نخوت او غرور اجازه نه ورکوی چه د الله جل جلاله احکام ومنی مونږ به هم د دوی زړونه د خپلو آیتونو له لوری وگرځوو چه په آینده کښی له هغوی ځنی د گټی توفیق ونه مومی د داسی کسانو کیفیت داسی وی چه دوی څومره آیتونه او دلائل او معجزی چه وگوری او وائی وری هیڅ تری نه متأثر کیږی. د هدایت لاره څومره چه ارته او صافه وی بیا هم دوی پر هغی نه غی هوا د گمراهی پر لاره او د خپلو نفسانی غوښتنو په متابعت په مندو روان وی کله چه د تکذیب له دوام دار عادت او له اوږده غفلت څخه زړه مسخ شی نو هلته انسان ته دغه حالت پیدا کیږی.

وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ الْآخِرَةِ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ هَلْ يُجْزَوْنَ
الْأَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾

او هغه کسان چه نسبت د دروغو پی کړی دی آیتونو زمونږ ته او ملاقات د آخرت ته خراب او باطل شول عملونه د دوی؛ نشی جزا ورکولی دوی ته مگر جزا د هغه عمل چه وو دوی چه عمل به «ئی» کاوه .

تفسیر: یعنی د الله تعالی په احکامو باندی به د تللو توفیق نه مومی او هغه کارونه چه له خپله عقله ئی کوی هغه به د الله تعالی په دربار کښی نه قبلیری دوی څه چه کوی هم هغه به گالی (برداشت کوی) او څه چه کړی هم هغه به ربی پاتی شوه د دوی بی اساسه نیکی، د هغو هر هغه بدل چه دوی ته رسیدونکی دی هغه به په هم دغی دنیا کښی دوی ته ورورسیری.

وَاتَّخَذَ قَوْمُ مُوسَى مِنْ بَعْدِهِ مِنْ حُلِيِّهِمْ عِجَلًا جَسَدًا آلَهُ خَوَاطِرَ أَلَمْ يَرَوْا أَنَّهُ
لَا يَكْلَهُمْ وَلَا يَهْدِيهِمْ سَبِيلًا اتَّخَذُوا ظُلُمًا ﴿١٥﴾

او ونبوه «جوړ کړ» قوم د موسی وروسته «د تللو» د ده (میقات ته) له زیوراتو (ګانو) خپلو خسی مجسم چه ده لره غږ و لکه د خسی «جوړ ئی کړ له پاره د عبادت» آیا نه لیدل (نه پوهیدل) دوی چه بیشکه دغه «خسی» خبری نه کوی له دوی سره او نه ښی دوی ته هیڅ لاره ونیو دوی هغه «خسی په خدائی سره» او وو دوی ظالمان «پر خپلو ځانونو».

تفسیر: دغه ګانی (زیورات) چه ویلی «ذوب» شوی وی او د خسی مجسمه تری جوړه شوی وه په اصل کښی د فرعون د قوم یعنی د قبطیانو وی، چه له هغوی ځنی پاتی او د بنی اسرائیلو په لاسونو کښی لویدلی وی - لکه چه د «طه» په سورت کښی راغلی دی ﴿جَعَلْنَا آدَمَ وَآدَمَ بْنَ زَيْنَةَ الْقَوَّيْمِ﴾

﴿جَعَلْنَا آدَمَ وَآدَمَ بْنَ زَيْنَةَ الْقَوَّيْمِ﴾ الآية - مجسم چه ده لره غږ و لکه د خسی جوړ ئی کړ له پاره د عبادت آیا نه لیدل، نه پوهیدل دوی چه بیشکه دغه خسی خبری نه کوی له دوی سره او نه ښی دوی ته هیڅ لاره، ونیو دوی هغه په خدائی او وو دوی ظالمان) د «طه» په سورت کښی به د دی خسی مفصله قصه راشی، دلته ئی د دوی پر حماقت او سفاهت باندی تنبیه ورکړی ده چه هغوی یو له خپله ځانه جوړی شوی مجسمی ځنی، د خسی په غږ آوریدلو باندی مفتون شوی دی او هغه خسی خپل معبود ګنی، حال دا چه په دغه بی معنی غږ کښی نه کوم کلام و او نه څه خطاب، نه دینی او دنیوی هدایت او نه منفعت تری حاصلیده - داسی یو تش صورت خو یو شی د انسانیت درجی ته هم نشی رسولی، دا لا څه چه د هغه په وسیله انسانان د الله تعالی جل وعلا د معرفت تر درجی پوری خپل ځانونه ورسوی. نو دغه څومره لوی ظلم او بی موقع کار دی چه د یوه معمولی ساکن (ذی روح) مجسمی ته خدای وویل شی، خبره خو دا ده چه دغه قوم ته لا له پخوا د داسی بی موقعو خبرو کولو عادت پیدا شوی و. لکه چه پخوا له دی نه د ﴿اجْعَلْ لَنَا﴾

﴿اجْعَلْ لَنَا﴾ غوښتنه ئی له موسی علیه السلام څخه کړی وه.

وَلَمَّا سَقَطَ فِي أَيِّدِيهِمْ وَرَأَوْا أَنَّهُمْ قَدْ ضَلُّوا قَالُوا لَئِنْ
لَمْ يَرْحَمْنَا رَبُّنَا وَيَغْفِرْ لَنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿١٩﴾

او کله چه پښیمانه شول (په عبادت د خسی باندی) او پوه شول چه بیشکه دوی په تحقیق ګمراه شوی دی نو وی ویل قسم دی خامخا، که رحم ونه کړی پر مونږ رب زموږ او بښنه ونه کړی مونږ ته «رب زموږ نو» خامخا به

شو مونږ هرومرو (خامخا) له زیانکارانو.

تفسیر: یعنی د خپلو بی عقلیو او کړو تللو لامله (له وجی) دوی داسی بی لاری او بی اصوله او بدشکله کار غوره کړی ؤ چه د موسی علیه السلام له تنبیه څخه وروسته کله چه د دوی د بطلان جوش سوږ شو او لږ څه عقل او هوښ ئی په ځای شو، نو دوی په خپله هم له خپل دغه حرکت څخه وشرمیدل او د ډیر افسوس او ندامت له سببه ئی خپلی گوتی وچیچلی او د ډیری ویری او خوف لامله (له وجی) د دوی له لاسونو هغه موهمه بابنه والوته، او له ډیری وارخطائی او تاسف په داسی ویناو ئی خوله پرانیستله «که الله جل جلاله پر مونږ باندی رحم ونه فرمائی او د بښنی او توبی کوم صورت مونږ ته راونه بښی، نو مونږ به یقیناً په ابدی خسران او دائمی هلاکت کښی ولویږو» (ځینو د ﴿وَلَمَّا سَقَطَ فِي يَدِيْهِمْ﴾ ترجمه داسی هم کړی ده «او کله چه وغورځولی شو خپګان او پښیمانی په لاسونو د دغو بنی اسرائیلو کښی یعنی په دی کار خپل ډیر پښیمان شول.»

وَلَمَّا رَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَانَ أَسِفًا قَالَ بِئْسَمَا
خَلَفْتُمُونِي مِنْ بَعْدِي أَعْمَلْتُمْ أَمْرًا رِّبِّكُمْ وَآلَقَى الْأُلْوَا حَ
وَآخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ يَجُرُّهُ إِلَيْهِ قَالَ ابْنَ أُمَّ إِنَّ الْقَوْمَ
اسْتَضَعَفُونِي وَكَادُوا يَقْتُلُونَنِي فَلَا تُشْمِتْ بِيَ الْأَعْدَاءُ وَ
لَا تُجْعَلْنِي مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿١٥﴾

او کله چه بیرته راغی موسی (د طور له غره) قوم خپل ته په دی حال کښی چه دک ؤ له ډیر قهر او غصی افسوس کوونکی. وویل «موسی قوم خپل ته»
بد خلافت چه خلافت کړی دی تاسی زما (دا خلافت دی) وروسته له ما، آیا
تلوار وکړ تاسی (په دی شرک سره او پریشود تاسی حکم) امر د رب خپل
«نو تاسی داسی ولی وکړه» او وغورځولی «موسی هغه» تختی «د تورات له
جهته د غضبه دپاره د حمایت د دین» او وئی نیوه سر د ورور خپل چه
راښکود ئی هغه ځان خپل ته؛ نو ویل (هارون موسی ته ای) ځویه د مور زما!
بیشکه چه «دغه» قوم ضعیف کړی وم زه او نژدی وو دوی چه وژلی ئی وم

زہ نو مہ خوشالوہ پہ ما باندی دہمنان او مہ ملگری کوہ ما لہ قوم ظالمانو
سرہ !

تفسیر: کله چه موسی علیه السلام له «طور» څخه بیرته راغی له غصی دک و ځکه چه الله تعالی په هغه «طور» کښی موسی علیه السلام ته خبر ورکړی و چه د «سامری» له لاسه ستا قوم گمراه شو - د دی خبری له اوریدلو څخه موسی علیه السلام سخت خپه او متأسف او په قهر شو.

﴿قَالَ يٰٓإِسْحَاقُ إِنِّ مَنِ ابْنُكَ مِن بَنِي إِدْرِيسَ﴾
 وویل موسیٰ بد خلافت چه خلافت کری دی تاسی زما

وروسته له ما دا خلافت دی - یا وویل موسی قوم خپل ته بد کار دی دغه عبادت د خسی چه کړی دی تاسی پس له تګه (تلو) زما د طور غره ته) دغه خطاب د خسی عبادت کوونکو ته ؤ. یعنی وروسته له ما څخه تاسی په ښه ډول (طریقه) څما نیابت وکړ؟ «بلکه ومو نه کړ» د هغی خبری په نسبت چه ما پر تاسی زیات تاکید کړی ؤ «یعنی د الله تعالی توحید او تفرید» تاسی د هغه په ځای د خسی مجسمه ودروله او د هغه په نسبت مو داسی وویل. ﴿هَذَا لَهُمْ صُورَةٌ﴾

هارون عليه السلام ته هم وی چه تا زما د هغه نیایت حق چه ﴿اخْلُقْنِي فِي قَوْمِي﴾ می درته ویلی و او هغه می درسپارلی و په ښه شان سره اداء نه کړ او د دوی مخه دی ونه نیوله - او په تینگه سره دی د دغی فتنی مقابله ونه کړه، لکه چه د «طه» په سورت کښی په تفصیل سره راځی.

﴿ اَللّٰهُمَّ ارْزُقْنَا ﴾ آیا تلوار و کمر تاسی به شرک سره او پرینبود تاسی امر، حکم د رب خپل نو دا مو ولی داسی وکړه؟ یعنی زه الله تعالی ته ستاسی په غوښتنه د احکامو راوړلو له پاره تللی وم چه نیته ئی د الله تعالی له خوا غلوښت ورځی مقررئ شوی وی تاسی د الله تعالی د هنی مقررئ شوی وعدی د پوره کیدلو او د ده د احکامو د راتللو انتظار مو هم ونه کړ، دومره دیره زمانه خو لا نه وه تیره شوی چه تاسی وویږیدئ او دومره ژر مو د الله تعالی قهر او غضب وغوښت ﴿ اَقْبَلْ عَلَيْنَا يٰ اَللّٰهُمَّ اِنَّا نَعُوْذُ بِكَ عَلَيْنَا غَضَبُكَ وَنَرْجُوْكَ مِنْكَ فَخَلِّصْنَا مِنْكَ ﴾ ۱۶ جزء د طه ' (۸۶) آیت ۴ رکوع».

﴿وَالْقُلُوبُ﴾ الآية - او وغورغولی موسی هغه تختی د تورات له جهت د غضبه دپاره د حمایت د دین او وئی نبیه سر د ورور خپل چه رانکود ئی هغه عُمان خپل ته؛ حضرت موسی علیه السلام د دی مشرکانه اوضاعو له لیدلو څخه د هارون علیه السلام په نرمی او تساهل شکمن او له حله زیات په قهر او متاسف او د دینی حمیت او غیرت په ځوښ کښی دومره متأثر او بیخوده شو چه هارون علیه السلام ته ئی لاس ور واچاوه او د ایمانی حرارت له خورا (دیر) دیر ځوښه (جوشه) ئی د ده پیره او د سر ویښتان ټینګ ونيول - معاذ الله د هارون علیه السلام د اهانت په نیت نه «بلکه د عتاب او گیلې په طرز و» ځکه چه هارون علیه السلام په خپله مستقل نبی او په عمر کښی دری کاله له موسی علیه السلام څخه مشر و - بیا نو د یو اولوالعزم نبی الله

غنی دا غرنکه ممکنه ده چه د بل یو نبی الله چه د ده مشر ورور هم و او سره د هغه د یوی ذری په اندازه د ده د توهین اراده وکړی؟ نه د موسی علیه السلام له لوری دغه معامله په هغه وخت کښی شوی وه چه دی د خپل قوم له دغه بد کار څخه سخت په قهر و او د بغض فی الله او غصی لامله (له وجی) بیخی بی واکه او بی اختیاره شوی و او د حضرت هارون علیه السلام په نسبت ئی داسی یو خیال پیدا شوی و چه ده د اسرائیلیانو د حال په اصلاح کښی خپل پوره کوشښ نه دی صرف کړی حال دا چه ده ته د هغوی د اصلاح په نسبت ډیره زیاته توصیه او تاکید هم شوی و - بیشکه چه هارون علیه السلام نبی و او په عمر کښی هم هغه له موسی علیه السلام غنی مشر و مگر په رتبه کښی موسی علیه السلام له ده څخه لوی او په مذهبی او شرعی امورو کښی هارون علیه السلام د ده تابع او د وزیر حیثیت ئی درلود (لرلو) نو په دغه موقع کښی له موسی علیه السلام له لوری دا سخته نیونه او شیده پوښتنه د حضرت هارون علیه السلام د مظنون تقصیر په نسبت یو قسم فعلی ملامتیا وه چه په هغه سره قوم په ښه شان سره متنبه کړ شو چه د کلیم الله علیه السلام زړه د توحید له نشی غنی په څه اندازه سرشار او د کفر او شرک له دسائسو څخه څومره زیات متنفر او بیزار دی چه په دغی معاملی کښی ډیر لږ تساهل او سکوت هم لوی جرم گڼی او د هغه زغمل له سره نشی کولی تر دی که د یوه نبی په نسبت هم داسی وهم پیدا شی چه هغه د شرک په مقابل کښی خپل غږ نه جگوی. یا د تبلیغ په فرائضو کښی لږ څه قصور کوی نو د ده لوئی او عند الله وجاهت هم دی له هغی سختی پوښتنی څخه نشی خلاصولی په هر حال موسی علیه السلام په دغه حالت کښی شرعاً معذور و، د دی قهر او غضب په څوښ (غصه) او شور ماشور په ضمن کښی هغه الواح «د تورات تختی» د دوی له لاسونو ولویدلی چه د الله تعالی له لوری دوی ته مرحمت شوی وی چه د هغو د عدم تحفظ له سببه تغلیظاً هغه په القاء سره تعبیر شوی دی ځکه چه ظاهراً ئی د ﴿فَخَذَاهُمُ بِقُوَّةٍ﴾ امتثال ونشوی کړی یا لکه چه د ځینو مفسرینو خیال دی د هارون علیه السلام په لوری د وړاندی کیدلو په وخت کښی د خپلو لاسونو د خلاصولو له پاره ئی په ډیر تعجیل او تلوار سره هغه تختی په یوه لوری کیښودی. مگر غرنکه چه دغه دواړه معاملی چه د هارون علیه السلام یا د تختو په نسبت وشوی صورتاً ښی او غوره نه وی، اگر که موسی علیه السلام په خپل نیت معذور هم و نو ځکه وروسته ئی ﴿رَبِّ اغْفِرْ لِي﴾ الآیة - وویل او له الله تعالی څخه ئی عفو وغوښته والله سبحانه وتعالی اعلم.

﴿قَالَ اِنَّ اُمَّرَ﴾ الآیة - نو وویل هارون ای څویه د مور زما! بیشکه چه دغه قوم ضعیف کړی وم زه او نژدی وو چه دوی وژلی وم زه نو مه خوشالوه په ما باندی دښمنان او مه ملگری کوه ما له قوم ظالمانو سره.) اگر که هارون علیه السلام د حضرت موسی علیه السلام سکه ورور دی، مگر د مور د نسبت له یادولو څخه مقصد د نرمی، شفقت او مهربانی په لوری د موسی علیه السلام اړول دی، دی آیت کښی د هارون علیه السلام د معذرت بیان دی. حاصل ئی داسی دی (ما سم له خپله مقدره بنی اسرائیل ډیر وپوهول، لیکن دوی زما حقانی خبرو ته هیڅ غوږ

کینښود، او برسیره پر هغه زما د وژلو له پاره هم تیار شول اوس تاسی په دغی معاملی کښی هغوی پر ما مه خوشالوئ! او دوی ته داسی موقع مه ورکوئ! چه پر ما وخاندی او د قهر او عتاب په وخت کښی ما د ظالمانو په ډله کښی مه شاملوئ!.

قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلَا تَجْعَلْ لِي جُلْدًا أَشَدَّ ۚ وَأَدْخُلْنِي رَحْمَتِكَ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿٧٤﴾

وویل «موسی» ای ربه زما بښنه وکړه ماته (د دی عمل چه ومی کړ له خپل مشر ورور سره) او ورور زما ته «هم بښنه وکړه که ئی تقصیر کړی وی په منع کښی» او داخل کړه مونږ په رحمت خپل کښی «چه دنیوی عصمت او اخروی جنت دی» او هم دا ته ډیر مهربان ئی له ټولو مهربانانو نه.

تفسیر: یعنی د غضب په شدت کښی که له ما ځنی کومه بی اعتدالی یا اجتهدی غلطی شوی وی، سره له دی چه زما نیت په هغه کښی ښه هم وی نو ته هغه راوبښه! او زما له وروره هارون څخه هم که د هغه د درجی او شان سره سم کوم قسم قصور د قوم په اصلاح کښی شوی وی، هغه هم وروښه!.

إِنَّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ سَيَنَالُهُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَذَلَّةٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُفْتَرِينَ ﴿٧٥﴾

بیشکه هغه کسان چه نیولی دی دوی خسی «په معبودیت» ژر به ورسپړی دوی ته غضب له ربه د دوی او ذلت «خواری» په دی ژوندون لږ خسیس کښی ؛ او هم داسی «لکه سزا د عابدانو د خسی» سزا ورکوو مونږ بهتان تړونکو ته.

تفسیر: دا همغه غضب دی چه ذکر ئی په اول جزء د «البقرة» په ۶۱ آیت ۶ رکوع کښی تیر شوی دی. یعنی د خسی عابدان دی د هغو خلقو له لوری ووژلی شی چه هغوی د خسی په عبادت کښی نه دی شامل شوی او د خسی د عبادت کوونکو په منع کښی یی برخه نه ده اخیستی. له دی نه معلومه شوه چه د مرتدانو سزا وژل دی او له ذلت څخه هغه خواری مراد ده چه د نفی بلد

او د جزیی په دول (طریقه) پر دوی تطبیقیدی او تر قیامته په مسکنت او سپکوالی محکوم دی.

وَالَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ ثُمَّ تَابُوا مِنْ بَعْدِهَا وَآمَنُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۵۷﴾

او هغه کسان چه کوی دوی ناکاره کارونه (صغیره یا کبیره گناه) بیا توبه وباسی پس له کولو د هغو «سیئاتو» او ایمان راوړی «تصدیق وکړی د تولو مؤمن به شیانو نو توبه ئی قبلیدی څکه» بیشکه چه رب ستا پس له دی «توبی» خامخا ښه ښونکی (د خطیاتو) دیر رحم والا دی (په انعام د اجر او ثواب سره).

تفسیر: یعنی پاک الله د ناکارو کارونو کوونکی ښی تر دی که وروسته له کفر او شرکه په صدق سره کافر او مشرک توبه وباسی او په رښتیا سره ایمان راوړی، نو د ﴿غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ په دربار کښی ئی توبه قبلیدی، څکه چه د الله تعالیٰ په لوی دربار کښی هر شی زیات دی. دغه ښځه او نور په آخرت پوری متعلق دی، ګواکي اشاره ئی وفرمایله چه د خسی عبادت کوونکو ته چه هغه د وژلو سزا ورکړی شوی ده، هغه د دوی په حق کښی د دوی د توبی د قبلیدلو شرط کښلی شوی و. ﴿مُؤْمِنُونَ إِلَىٰ يَاسِرَةٍ فَوَقَّتُوا انْفُسَهُمْ﴾ (اول جزء د البقرة «۵۴» آیت ۶ رکوع) اوس پر هغوی څه اخروی مؤاخذه نه ده پاتی. له دنیوی سزا څخه وروسته د اخروی حالت بیان په دغه ځای کښی هم داسی دی، لکه چه په ۶ جزء د المائدة په «۳۸» آیت «۶» رکوع کښی ﴿وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا﴾ الآية - پسې وروسته ئی ﴿فَمَنْ تَابَ مِنْ بَعْدِ ظُلْمِهِ وَأَصْلَحَ فَإِنَّ اللَّهَ يَتُوبُ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ فرمایلی دی.

وَلَبَّاسَكَتَ عَنْ مُوسَى الْغَضَبُ أَخَذَ الْأَوَّاسَ فِي سُخْرِيهَا
هُدًى وَرَحْمَةً لِلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَهْتَبُونَ ﴿۵۸﴾ وَاخْتَارَ مُوسَى
قَوْمَهُ سَبْعِينَ رَجُلًا رِيبَقَاتِنَا فَلَمَّا أَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ قَالَ رَبِّ
لَوْ شِئْتَ أَهْلَكْتَهُمْ مِنْ قَبْلِ وَإِيَّايَ أَتَهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ السُّفَهَاءُ

مَنْ أَنْ هِيَ الْإِفْتِنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَنْ تَشَاءُ وَتَهْدِي مَنْ تَشَاءُ أَنْتَ وَلِيْنَا فَاعْفُ رَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الْغَافِرِينَ (۸۸)

او کله چه قرار «سور» شو له موسی قهر نو وائی خیستی هغه تختی (د تورات)، او په لیک د دغو «تختو» کښی هدایت او رحمت ؤ له پاره د هغو کسانو چه دوی له رب خپل څخه ویریږی. او غوره کړل موسی له قومه خپله اويا «تنه» سری (چه د خسی له عابدانو څخه نه وو) دپاره د موعوده وخت زمونږ، نو کله چه ونيول هغوی زلزلی «په دنیا کښی د الله د رؤیت د سوال په سبب» نو وویل «موسی د اتهام له ویری» ای ربه زما! که اراده فرمایلی وی تا «د هلاکولو د دوی نو» هلاک کړی به وو تا دوی پخوا له دی نه او زه به دی هم (هلاک کړی وی) آیا هلاکوی ته مونږ په هغه کار چه کړی دی بی عقلانو له مونږه؟، نه دی دا کار مگر ازموښت دی ستا؛ گمراه کوی په دی سره یاالله! هر هغه څوک چه اراده ئی وکړی ته (د ضلالت) او هدایت کوی ته «یاالله» هر هغه چا ته چه اراده وکړی ته «د هدایت ئی» هم دا ته ئی ولی (واکدار) زمونږ نو بښنه وکړه مونږ ته (د گناهونو زمونږ) او رحمت وکړه پر مونږ او هم دا ته ئی بهتر غوره د تولو بښونکو.

تفسیر: هم دغه خبره راجح معلومیږی چه دغه میقات علاوه پر هغه میقات دی چه موسی علیه السلام ته د تورات د ورکولو له پاره مقرر شوی ؤ. او هم د حاضرو آیتونو له ترتیبه ظاهراً مفهومیږی چه دغه واقعه د خسی د عبادت او سزا میندلو څخه وروسته پېښه شوی ده لیکن د سورت النساء د ﴿فَقَالُوا آتَيْنَا اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْهُمُ الضُّعْفَةُ بِظُهُورِهِمْ﴾ ثُمَّ اتَّخَذُوا الْحَبْلَ

وَمِنْ بَعْدِهِمْ آجَاءَهُمُ الْيَبْتُكَ ﴿﴾ الآية - آیت په ډیر ښکاره صورت سره دا راښیي چه د خسی عبادت وروسته له دی پېښ شوی دی، والله اعلم بالصواب د دی واقعی خلاصه په اول جزء د البقرة د سورت په ۵۵ آیت ۶ رکوع کښی پخوا تیره شوی ده بنی اسرائیلو حضرت موسی علیه السلام ته ویلی وو چه مونږ ستا په خبرو هلته باور او یقین کولی شو چه د الله تعالی خبری مونږ په خپلو غوږونو واورو، حضرت موسی علیه السلام د دوی له منځه اويا تنه سری چه گرد (تول) مشران وو، انتخاب کړل، او د طور د غره په لوری لاپل بالاخر دوی د الله تعالی خبری په خپلو غوږونو سره واوریدلی، بیا ئی وویل که مونږ پاک الله بی حجاب په خپلو سترگو ونه وینو نو یقین مو ښه نه راځی د دی بی ادبی او گستاخی په مقابل کښی د ځمکی له لوری سخته زلزله وشوه او د آسمان له لوری د بریښنا او تالندی سخت غږ راپورته شو چه د هغی په اثر دوی گرد (تول) ورپیدیدل او تول ځای په ځای مړه شول یا د مړو په شان یو حالت او وضعیت دوی ته پېښ شو، موسی علیه السلام په ډیر عجز او نیاز د ځان او د خپلو ملگرو عجز او نیاز د بی

نیاز خالق په دربار کښی په هغه خاص اسلوب او امتیاز او مؤثر اصول سره وړاندی او یوه ښه دعاء یی وکړه چه حاصل ئی داسی و «ای اله العَلَمینَه! که ستا اراده شوی وی نو دوی به دی پخوا له دی نه هلاک کړی وی بلکه له دوی سره به دی زه هم هلاک کړی وم، چه هم دا زه د دوی د راتگ موجب دغه غای ته شوی یم که دوی دی د دی بللو او ستا د دی پاک کلام له اوریدلو څخه پخوا هلاک کړی وی نو د چا به څه مجال او قدرت وی چه ستا د هغه مشیت مخه ئی نیولی وی ؟ کله چه تا داسی اراده ونه فرمایله بلکه ماته دی د هغوی د راوستلو او هغوی ته دی د خپل کلام د اوریدلو اجازه وکړه نو څرنگه گمان کیدی شی چه تا مونږ دلته راوبتلو او تش د غینو بیوقوفانو او احمقانو په سزا زمونږ د ټولو د هلاکولو اراده دی وفرمایله یقیناً دا «وجفه او صاعقه» هم ستا په واک او قبضه کښی ده - په داسی خطرناکو او مزلت اقدامو مواقعو کښی یواځی ستا په اعانت او لاس نیونه سره مونږ بریالی (کامیاب) کیدی شو - او تش ستا د منبع الخیرات ذات څخه امید کیدی شی چه زمونږ له گردو (ټولو) تیرو تقصیراتو او بی اعتدالیو راتیر شی! او آینه په خپل فضل او مرحمت سره مونږ د داسی خطاگانو او اغلاطو مورد ونه گرځوی! د حضرت موسی علیه السلام د دی دعاء په اثر هغه گرد (ټول) سری وښل شول او پاک الله هغوی ته نوی ژوند ور مرحمت کړ کما قال الله جل وعلی ﴿ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِ مُوسَىٰ لَقَدْ تَلَّكَ تَتَلَوْنَ﴾

وَاَكْتُبْ لَنَا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ اِنَّا
 هُنَا اِلَيْكَ ط قَالَ عَذَابِيْٓ اُصِيبُ بِهِ مَنْ اَشَاءُ وَرَحْمَتِيْ
 وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ فَسَاكُنْهُمُ الَّذِيْنَ يُتَّقُوْنَ وَيُوْتُوْنَ
 الزَّكٰوٰةَ وَالَّذِيْنَ هُمْ بِآيٰتِنَا يُؤْمِنُوْنَ ﴿٧٩﴾

او ولیکه (مقررہ کړه) مونږ ته په ژوندون لږ خسیس کښی نیکی «ښه معیشت او توفیق د طاعت» او په آخرت کښی «هم نیکی جنت» بیشکه مونږ راجع (او توبه گار) شوی یو تاته نو وفرمایل (الله چه) عذاب زما وبه رسوم دا (عذاب) هر هغه چاته چه اراده وکړم زه «د رسونی ئی»؛ او رحمت زما شامل دی هر شی ته (په دنیا کښی)؛ نو ژر به ولیکم «ور به کرم په آخرت کښی» دا (رحمت) هغو کسانو ته چه ځانونه ساتی له کفره او معاصی او ورکوی دوی زکوٰة او هغه کسان چه دوی په آیتونو زمونږ ایمان لری «او یقین پری کوی».

تفسیر: حضرت شاه صاحب لیکی چه بئانی حضرت موسی علیه السلام د خپل امت په حق کښی د دنیا او آخرت ښیګڼی (فایدی) چه غوښتل یی مراد به ئی داسی وی چه «زما امت دی په گردو (تولو) امتونو په دنیا او آخرت کښی مقدم او فایق وی.» جواباً الله تعالیٰ وفرمایل چه زما عذاب او رحمت د هېڅ یوی فرقی له پاره مخصوص نه دی. نو عذاب می په هغه چا دی چه زه ئی اراده وفرمایم، او عام رحمت می گردو (تولو) مخلوقاتو لره شامل دی. لیکن هغه خاص رحمت چه ته ئی غواړی «چه هغه قبول د توبی یا توفیق د طاعت یا رزق حلال یا مقال دی په دنیا کښی او رضوان او مغفرت او لقاء او جنت دی په عقبا کښی» د هغو کسانو په برخه لیکلی شوی دی چه له الله تعالیٰ څخه ویریری او له خپلو اموالو څنی زکوٰۃ اداء کوی یا د نفس په تزکیه کښی مشغول او لګیا وی او د الله تعالیٰ پر گردو (تولو) احکامو او خبرو د زړه له کومی باور لری یعنی دا آخری امت پر گردو (تولو) کتابونو ایمان راوړی. د حضرت موسی علیه السلام له امت څنی هغه کسان چه په آخری کتاب بانندی ایمان راوړی نو دوی ته همغه نعمت ور په برخه کیږی او د حضرت موسی علیه السلام د دعاء مورد ځرځی.

الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا
عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ يَأْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوفِ
وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ
الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ
عَلَيْهِمْ فَاَلَّذِينَ آمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَ
اتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنْزِلَ مَعَهُ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٧٧﴾

(دا متقیان مؤمنان چه مقرر دی دوی ته رحمت) هغه کسان دی چه متابعت کوی دوی د (دین د) هغه رسول چه نبی امی دی هغه رسول چه مومی دوی (نوم او صفت د) ده لیکلی شوی په نزد د دوی په تورات او (په) انجیل کښی (هغه رسول چه حکم) امر کوی دوی ته په معروف «نیکی» سره او منع کوی دوی له منکر «بدی» څخه او حلالوی دوی ته ځرځ (تول) طیبات (پاک

شیونه چه حرام کړی شوی وو پر دوی باندی) او حراموی یر دوی ماندی خبیث (پلټ) شیان او لری کوی له دوی څخه درانه بارونه د دوی او قیدونه د سختیو هغه چه وو پر دوی پس هغه کسان چه ایمان ئی راوړی دی په دغه «محمد» او عزت (تعظیم رفاقت) کوی د دغه (محمد) او مرسته (مدد) کوی له دغه «محمد» سره او متابعت کوی د هغه نور «رنا» چه نازله کړی شوی ده سره له (متابعته د) دغه «محمد» نو دغه «ستایلی شوی کسان» هم دوی دی په مراد رسیدلی.

تفسیر: (یعنی هغه څوک چه زه دغه رحمت ورته مقرریم له هر قوم او تېر او ملت او مذهب څخه چه وی هغه خاص هغه کسان دی چه پیروی کوی دوی د هغه چا چه موصوف وی په دغو لسو صفاتو سره چه محمد صلی الله علیه وسلم دی).

(۱): دا چه هغه رسول او لپړلی زما دی. رسول ئی ویا له په نسبت د ځان خپل.

(۲): دا چه هغه نبی او پیغمبر دی. نبی ئی ویا له په نسبت د خلقو.

(۳): دا چه هغه رسول امی یعنی نالوستونکی او نالیکونکی دی او دا ئی معجزه او عین الکمال دی چه بی له لوستلو او لیکلو لوی عالم دی.

امی یا خو د «ام - مور» په لوری منسوب دی، همغسې چه وړوکی د مور له گیدی ځنی پیدا کیږی او د هیچا شاگرد نه وی، نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم هم په خپل گرد (تول) عمر کښی له هیچا ځنی هیڅ شی نه دی زده کړی او نه له چا سره شاگرد شوی دی. سره له هغه کمال دا دی د هغو علومو او معارفو او حقائقو او اسرارو افاضه چه ده فرمایلی دی د هیڅ یوه مخلوق له قوت او حوصلی څخه نه ده پوره چه د هغه عشر عشر وړاندی کړی - د «نبی امی» لقب له دی حیثیته زمونږ د محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم له پاره د سلهاو افتخارونو او ویاړونو پنگه ده. یا د امی نسبت د «ام القری» مکی معظمی په لوری دی. چه د ده مبارک شریف مولد ؤ!.

(۴): دا هغه رسول دی چه مومی دا مؤمنان د بنی اسرائیلو - نوم او صفت د ده لیکلی شوی هم په تورات او هم په انجیل کښی یعنی د محمد مصطفیٰ صلی الله علیه وسلم د رسالت بشارتونه، نعتونه او صفتونه په سابقه سماوی کتابونو کښی مذکور دی تر دی چه له هغه وخته تر نن ورځی پوری چه «۱۳۷۶» ق کاله زمونږ د پاک پیغمبر صلی الله علیه وسلم له بعثته تیر شوی دی او خورا (دیر) زیات تغیرات، تزئیدات او تنقیصات هم په هغو کتابونو کښی شوی دی خو بیا هم په اوسنیو انجیلو کښی دیر بشارتونه او اشارات موندل کیږی چه هغه د هری زمانی علماؤ د کتابونو په حواله راښوولی دی والله الحمد علی ذلک.

(۵): هغه رسول صلی الله علیه وسلم چه امر «حکم» کوی دوی ته په معروف او نیکی سره چه هغه توحید او نور فضائل دی.

(۶): هغه رسول صلی الله علیه وسلم چه منع کوی دوی له منکر او بدی شخه چه هغه شرک او نور رذائل دی.

(۷): هغه رسول صلی الله علیه وسلم چه حلالوی دوی ته گرد (تول) طیبات او پاکیزه شیان چه حرام کړی شوی وو پر دوی باندی لکه وازده چه حرامه وه پر یهودانو، او لکه بحیره او سائبه او وصیله چه حرام کړی ؤ پر خپل ځانو نورو جاهلانو.

(۸): هغه رسول صلی الله علیه وسلم چه حراموی پر دوی خبیث پلټ شیان لکه خنزیر او مرداره او بهیدونکی وینه.

(۹): هغه رسول صلی الله علیه وسلم چه ېدی یعنی لری کوی له دوی نه درانه بارونه د دوی، چه قتل ؤ د خپل ځان یا له وطن شخه جلا والی (جدا والی) ؤ په قبول د توبی کښی او پریکول د هر هغه اندام ؤ چه گناه تری صادریده او پریکول د پلټ ځای ؤ له جامی شخه، او داسی ډیر نور سخت کارونه.

(۱۰): هغه رسول صلی الله علیه وسلم چه لری کوی قیدونه چه وو پر دوی او هغه سخت طوقونه چه پراته وو په غاړو د دوی کښی له وخته د موسی علیه السلام شخه تر اوسه پوری لکه لزوم د قصاص بی له صحت د عفو او بی دیته په قتل د عمد او د سهوی دواړو کښی او سوځول د غنائمو او داسی نور سخت احکام یعنی پر یهودانو هغه سخت حکمونه چه نافذ وو او د دوی د خوړو په شیانو کښی د دوی د شرارتونو له وجی هغه مضیقه او تنگی چه وه، هغه گرد (تول) په دغه دین کښی پورته یا آسانه شوی دی ﴿فَيُظَاهَرُونَ الَّذِينَ هَادُوا وَخَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ طَيِّبَاتٍ أُحِلَّتْ لَهُمْ﴾ (۶ جزء د النساء «۱۶۰» آیت (۲۲) رکوع) او هغه ناپاک شیان لکه لحم

الخنزیر، یا گنده خبری مثلاً رشوت، سود او سوانی او نور دوی په خپلو ځانونو حلال کړی وو، چه د هغو حرمت دغه رسول الله محمد مصطفیٰ صلی الله علیه وسلم رابکاره کړ. الغرض له دوی ځنی ډیر درانه بارونه لری او سپک کړی شوی دی او ډیر قیود تری پورته کړی شوی دی، لکه چه په حدیث کښی فرمایلی شوی دی «بعثت بالحنيفية السمحة».

﴿فَالَّذِينَ آمَنُوا بِهِ﴾ هغه کسان چه ایمان ئی راوړی دی په دغه محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم او عزت تعظیم رفاقت کوی د دغه محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم او مرسته (مدد) کوی له ده سره او متابعت کوی د هغه نور «رنا» چه نازله کړی شوی ده سره له متابعت د ده نو دغه ستایلی شوی کسان هم دوی دی په مراد رسیدلی بریالی، له «نور» ځنی «وحی» مراد ده اعم له دی چه متلو وی «چه په لمانځه کښی لوستله کیږی» یا غیر متلو «چه په لمانځه کښی نه لوستله کیږی».

قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا
إِلَّادِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي

وَيُؤَيِّتُ فَاٰمَنُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهِ الَّذِيْٓ اٰتٰىكَ يُؤْمِنُ بِاللّٰهِ وَكَلِمٰتِهِۦ وَاتَّبِعُوْهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُوْنَ ﴿٥٨﴾

ووايه «ای محمد! چه» ای خلقو بیشکه زه رسول د الله یم تاسی تولو ته (نه بعضو ته لکه نور انبیاء) هغه الله چه «خاص» ده لره دی ملک «پاچاهی» د آسمانونو او د عجمکی، نشته هیخ لایق د عبادت «په حقه سره» مگر هم دی دی چه ژوندی کول کوی او مړه کول کوی نو ایمان راوړئ «یقین وکړئ» پر الله «چه واحد او لا شریک دی» او په رسول د دغه (الله) چه نبی امی (نالوستونکی نالیکونکی دی) هغه رسول چه ایمان لری په الله او په گردو (تولو) خبرو د الله او متابعت وکړئ د ده دپاره د دی چه تاسی لاره ومومئ.

تفسیر: یعنی ستا بعثت د دنیا گردو (تولو) خلقو ته عام دی، د عربو په امیونو یا یهودو او نصاریٰ و پوری نه دی محدود، همغسی چه پاک الله مطلق شهنشاه دی ته هم د هغه مطلق رسول ئی اوس د هدایت او کامیابی صورت پرته (علاوه) له دی نه په بل شی کښی نشته چه د هغه دیر جامع او عالم نیوونکی شریعت متابعت او پیروی وکړی شی چه تاسی ته هغه راوړی دی - هم دغه رسول الله صلی الله علیه وسلم دی چه ایمان پری راوړل په گردو (تولو) انبیاء او مرسلینو علیهم السلام او تمامو سماوی کتابونو باندی د ایمان راوړلو سره مرادف دی.

وَمِنْ قَوْمِ مُوسٰٓى اُمَّةٌ يَّهْدُوْنَ بِالْحَقِّ وَبِهٖ يَّعْدِلُوْنَ ﴿٥٩﴾

او عینی له قومه د موسی نه یو امت «تولی» دی چه لاره ښیی (خلقو ته) په حقه او په دی حق انصاف کوی «په منځ د خلقو کښی لکه چه دوی په خپله هم پری عمل کوی».

تفسیر: اگر که اکثره یهودان د سرکښی او بی انصافی لاری غوره کوی خو سره له هغه عینی داسی نیکمرغی ارواحی هم په دوی کښی شته چه نورو ته د الله جل جلاله په لوری او د حقانیت په طرف دعوت ورکوی او دوی هم بالذات د حق او انصاف په لاره تگ کوی لکه عبد الله بن سلام او نور.

وَقَطَّعْنَهُمْ اثْنَتَى عَشْرَةَ اَسْبَاطًا اٰمًا ط

او بیل بیل کرل مونبر دغه (بنی اسرائیل) دولس قبیلی تولى تولى؛

تفسیر: یعنی د اصلاح او انتظام له پاره په دولس قبیلو سره چه د دولسو پلرونو اولادى وی ویشل شوى دى بیا په هره قبيله کښى یو یو مشر او نقیب مقرر کړى شوى دى چه د دوى پر احوالو کتنه وکړى او تل د دوى د اصلاح خیال ولرى ﴿وَبَعَثْنَا مِنْهُمُ اثْنَيْ عَشَرَ نَقِيبًا﴾

وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ إِذِ اسْتَسْقَاهُ قَوْمُهُ أَنِ اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ
فَاتَّبَعَتْ مِنْهُ إِثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ
مَّشْرِبَهُمْ وَظَلَمْنَا عَلَيْهِمُ الْغَمَامَ وَأَنْزَلْنَا عَلَيْهِمُ
الْمَنَّاءَ وَالسَّلَوى كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَ
مَا ظَلَمُونَا وَلَكِنْ كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١٧١﴾
لَهُمْ أَسْكُنُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ وَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ
شِئْتُمْ وَقُولُوا حِطَّةٌ وَادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا نَّغْفِرْ
لَكُمْ خَطِيئَتَكُمْ سَنُزِيدُ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٧٢﴾

او وحى «حکم» مو ولیبره موسی ته کله چه اوبه وغوښتى ترى قوم د ده «په میدان د تیه کښى» چه ووهه په همسا خپله تیږه (مکته) نو «چه موسی په همسا ووهله تیږه (مکته)» راوختیدلى له هغى تیږى (مکتى) شخه دولس چینی (د قبیلو په شمار) په تحقیق وپیژانده هری قبیلی «له دوى شخه» غای (چینه) د اوبو چپلو خپلو؛ او سیورى کړى ؤ مونبر پر دوى وریغ «په میدان د تیه کښى» او نازل (راښکته) کړى وو مونبر پر دوى من «ترنجبین» او سلوى (مرغان؛ نو وویل مونبر دوى ته چه) وخورئ تاسى له پاکیزه او حلالو لذیذو هغو شیانو چه درکړى دى مونبر تاسى ته؛ او نه ؤ کړى ظلم دوى پر مونبر «په دغه کفران او عصیان سره» ولیکن وو دوى چه په خپلو ځانونو به ئى ظلم کاوه او (یاد کړه) هغه وخت چه وویل شو دوى ته اوسئ تاسى په

دغی قریبی «د اریحا یا ایلیا یا بیت المقدس» کښی او خورئ تاسی له
(میوو د) دی څخه له هر ځای «او له هر شی» څخه مو چه خوښه وی او
ووايئ راوبښه «گناهونه زمونږ» او ننوځئ تاسی دروازی «د دی قریبی - ښار»
ته سجده کوونکی نو وږه بښو مونږ تاسی ته گناهونه ستاسی؛ ژر به زیات
کړو محسانو (نیکانو) ته «اجر».

تفسیر: یعنی اوس خو یو ښار فتح شو، وروسته به گرد (تول) ملک هم په لاس درشی کذا فی
الموضح - یا ئی دغه مطلب دی چه خطاګانی به مو وښی، د نیکانو اجر او ثواب به ورته
زیاتوی کذا فی عامة الكتب.

فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ
فَارْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِجْزًا مِنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَظْلِمُونَ ﴿٧٦﴾

پس بدله کړه هغو کسانو چه ظلم ئی کړی ؤ «په خپلو ځانونو» له دوی څخه
خبره غیر له هغی خبری چه ویلی شوی وه دوی ته نو ولیږه مونږ پر دوی
عذاب له آسمانه په سبب د هغه چه وو دوی چه ظلمونه به ئی کول.

تفسیر: دغه د «تیه» د میدان واقعات دی، چه ذکر ئی په اول جزء د البقرة ۵۷ تر ۶۱ رکوع
کښی تیر شوی دی، د هغه ځای په تفاسیرو کښی ئی ولولئ.

وَسَأَلَهُمْ عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ حَاضِرَةَ الْبَحْرِ إِذْ يَعْدُونَ
فِي السَّبْتِ إِذْ تَأْتِيهِمْ حِيتَانُهُمْ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرَاعًا وَيَوْمَ لَا يَسْبِتُونَ لَا
تَأْتِيهِمْ كَذَلِكَ نَبْلُوهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٧٧﴾

او پوښتنه وکړه (ای محمده! له یهودو) له «حاله د» قریبی «ښار» څخه هغه
چه وو په غاړه د بحر کښی کله چه له حده تیریدل دوی له «فرمانه په ښکار
د ماهیانو» په ورځی د خالی کښی کله چه راتله دوی ته ماهیان د دوی په
ورځ د خالی د دوی کښی ښکاره (په سر د اوبو) او په هغه ورځ کښی چه

داخل به نه وو په خالی کښی نو نه به راتله (ماهیان) دوی ته هم داسی (لکه) چه په خالی کښی راتلل یا په مثل د دغه امتحان) آزمویو مونږ دوی په سبب د دی چه وو دوی چه فسق به ئی کاوه «د الله له اطاعت څخه به وتل».

تفسیر: یعنی د خپلی زمانی له یهودانو څنی د تنبیه او توبیخ په ډول (طریقه) د هغه کلی د اوسیدونکو یهودانو د هغی قصی پوښتنه وکړئ! چه د داؤد علیه السلام په زمانه کښی پیښه شوی وه، د اکثر و مفسرینو په نزد له دغی قریبی څنی د «ایله» ښار مراد دی چه د قلزم د دریاب پر غاړه کښی د مدین او د طور په منځ کښی واقع وه - د دغه ځای اوسیدونکو د سیند د نژدیوالی له امله (وجی) د کبانو (ماهیانو) د ښکار عادت درلود (لرلو).
حق تعالیٰ پر یهودانو د خالی «شینی» د ورځی ښکار کول حرام گرځولی وو د (ایله) د ښار اوسیدونکی د احکامو په عدول او نافرمانی عادی «روودی» وو نو د الله تعالیٰ له لوری د دوی سخته ازموینه شروع شوه، چه د خالی په ورځ کښی داسی دیر زیات کبان «ماهیان» موجود وو، چه د سیند د پاسه سطح باندی به گرځیدل او په نورو ورځو کښی به غائب وو، د دغو خلقو له لاسونو څخه د صبر زمام خوشی شو، او د الله جل جلاله د صریح حکم په خلاف ئی په حيله او بهانه کولو شروع وکړه - د سیند په غاړه کښی یی دندونه جوړ کړل، کله چه د خالی په ورځ کبان په دغو جوړ شوو دندونو کښی ننوتل نو هغوی به د دوی د وتلو لاری بندولی او په بله ورځ یعنی یکشنبی کښی به ئی نیول چه د خالی د ورځی ښکار پری صادق نشی، گواکی دوی په دغه حرکت سره معاذ الله الله تعالیٰ تیرایسته بالاخر ئی په هم دغی دنیا کښی د دغه مخالفت سزاوی وموندی، چه مسخ شول او خورا (دیر) سپک بیزوگان وگرځیدل. له دی نه ښکاره شوه چه پلمی (بهانی) جوړول حيله او مکاری د الله تعالیٰ په دربار کښی له سره نه چلیدی.

وَإِذْ قَالَتْ أُمَّةٌ مِّنْهُمْ لِمَ تَعِظُونَ قَوْمًا لَّهُمْ مَّهْلِكُهُمْ أَوْ
مَعَذَّةٌ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ أَلَمْ يَأْتِ الْوَعْدَ الْإِلَهِيِّ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١١٠﴾

او (پوښتنه وکړه ای محمده! له یهودانو) کله چه وویل یوی فرقی له دوی «چه نه به ئی په خپله ښکار کاوه او نه به ئی نور منع کول مانعینو ته» ولی نصیحت کوئ تاسی هغه قوم ته چه الله هلاک کوونکی د دوی دی «په دنیا کښی» یا عذاب کوونکی د دوی دی په عذاب سخت «د اور سره په عقبا کښی په سبب د نافرمانی د دوی» وویل دوی «چه وعظ کوو مونږ» دپاره د عذر پیدا کولو «خپل» رب ستاسی ته او له پاره د دی چه ښایی دوی وویړی «له عذابه».

تفسیر: معلومی پری کله چه دوی د الله تعالیٰ د حکم په مخالفت په پلمو (منصوبو) جوړولو او حیلو شروع وکړه، نود ښار اوسیدونکی پر څو قسمونو منقسم شول لکه چه عموماً په داسی حالاتو کښی هم داسی کیږی.

(۱) - هغه خلق چه د دغی پلمی (منصوبی) په سیوری کښی ئی د الهی حکم صریح مخالفت کاوه.

(۲) - هغه نصیحت کوونکی چه تر آخره پوری په پوهولو او امر بالمعروف مشغول وو.

(۳) - هغه کسان چه لږ او ډیر نصائح یی کول، خو څو ورځی وروسته مایوس او د هغوی له سرکښی ځنی ستړی شول او په خپل سر ئی پریښودل.

(۴) - هغه کسان وو چه نه په دغه بد عمل کښی شریک شول او نه ئی د هغه په منع کولو کښی خپله ژبه خوځوله او بیخی ځان له جلا (جدا) او چپ پاتی شول - دغو مؤخرالذکر دلو به هغو سترو ستومانه شوو تل نصیحت کوونکو ته داسی ویل «ولی تاسی خپل سر خوړوئ؟ او ماغزه مو په دردوئ؟ چه په دوی کښی د حق د قبولولو امید او توقع نشته». د دوی په نسبت له دوو خبرو ځنی یوه خبره معلومی پری چه هرومرو (خامخا) راتلونکی ده، یا به الله تعالیٰ دوی بیخی تباہ او هلاک کړی، یا به ئی په کوم ډیر سخت عذاب کښی اخته کړی، ځکه چه دغه خلق اوس هیڅ یوه نصیحت ته غوږ نه ږدی.

﴿قَالُوا مَعَذَرَةٌ﴾ الآية - وویل دوی چه وعظ کوو مونږ دپاره د خپل عذر پیدا کولو رب ستاسی ته او له پاره د دی چه ښایی وویریږی دوی له عذابه د الله تعالیٰ او ځان وساتی له گناه څخه) یعنی ښائی له پوهولو سره لږ څه وویریږی، او له خپلو بدو حرکاتو ځنی ستانه (واپس) شی، که نه مونږ به لږ تر لږه د الله تعالیٰ په حضور کښی دومره معذرت وکړی شو، چه یا الله! مونږ خو تر آخره پوری دوی ته په پند ورکولو او پوهولو کښی څه قصور نه دی کړی (او د امر بالمعروف او نهی عن المنکر واجب مو اداء کړی دی) څرنگه چه دوی زمونږ خبره نه ده منلی، نو پر مونږ ئی څه الزام دی؟ گواکی ږومښی ناصحان خو بیخی مایوس نه وو - کله چه مایوس شول هم پر عزیمت یی عمل وکړ چه سره له مایوسی یی هم د دوی تعاقب پری نشود.

فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ أَجْبَنَّا الَّذِينَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوءِ وَأَخَذْنَا الَّذِينَ ظَلَمُوا بِعَنَابِ بَيْتٍ مِّنْ بَابِ يَمِينٍ وَكَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿١٥﴾

نو کله چه پریښود دوی (لکه چه ئی هیر کړی وی) هغه «نصیحت» چه پند ورکړی شوی ؤ دوی ته په هغه سره «او منع نشول د ښکار څخه په خالی کښی نو» نجات ورکړ مونږ هغو کسانو ته چه منع کول دوی (دا نور) له

بدی «چه ښکار ؤ په خالی کښی» او ومو نیول هغه کسان چه ظلم ئی کړی ؤ «په کولو د ښکار او له کولو د نهی» په عذاب سخت سره په سبب د هغه چه وو دوی چه گناهونه به ئی کول.

تفسیر: یعنی کله چه دغو نالائقانو د گردو (تولو) نصیحت کونکو پندونه داسی هیر کړل - لکه چه له سره ئی نه وو آوریډلی، نو مونږ ناصحان وژغورل (وساتل) او ظالمان مو په سخت عذاب کښی گرفتار کړل ﴿أَجِئْنَا الَّذِينَ يَمُنُونَ بِآيَاتِنَا﴾ د الفاظو عموم دلالت کوی چه هغو کسانو ته چه له نصیحت غځی ستړی شوی وو او ﴿لَمْ يَرْفَعُوا كُفْرًا﴾ الآية - به ئی ویل او هغو کسانو ته چه تر آخره پوری ئی د وعظ او نصیحت سلسله جاری ساتله هغو دواړو ته نجات ور په برخه شو او یوازی ظالمان ونیول شول. هم دغه له عکرمه رضی الله تعالیٰ عنه غځی منقول دی. او ابن عباس رضی الله تعالیٰ عنه د ده پر فهم او پوهه باندی تحسین او آفرین ویلی دی. باقی هغه کسان چه له اوله تر آخره پوری ساکت پاتی وو - الله تعالیٰ هم د دوی له ذکره سکوت وفرمایه. «ابن کثیر» څه ښه لیکلی دی (فصل علی نجات الناهین و هلاک الظالمین وسکت عن الساکتین لان الجزء من جنس العمل فهم لا يستحقون مدحاً فيمدحوا ولا ارتكبوا عظيماً فيذموا) (ابن کثیر) ورجح بعد ذلك قول عكرمة والله اعلم (نو تصریح وفرمایله الله تعالیٰ په نجات د نصیحت کوونکو له عذابه - او په هلاک او عذابیدلو د ظالمانو او سکوت ئی وفرمایه له حاله د هغو کسانو چه دوی سکوت کړی وو له وعظ او منع کولو څخه ځکه چه جزا د هری گناه موافق او مناسب د هغی گناه سره وی - نو دوی نه مستحق د مدحی دی او نه دوی په خپله په گناه کښی شامل شوی دی چه د دوی مذمت بیان شی. اوس الله تعالیٰ د دوی د عذاب خبر راکوی؛)

فَلَمَّا عَتَوْا عَنْ مَا نُهُوا عَنْهُ قُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ ﴿٢٧﴾

نو کله چه سرکشی وکړه دوی له «پریښودلو د» هغه شی څخه چه منع شوی وو دوی له هغه شی څخه (چه ښکار د ماهی ؤ په خالی کښی نو) وویل مونږ دوی ته چه شی بیزوگان شرلی رتلی سپک کړی شوی.

تفسیر: ښائی پخوا له دی نه به څه نور عذاب راغلی وی، کله چه بیخی له حده تیر شول، نو گرد (تول) ذلیل شادوگان «بیزوگان» وگرځول شول - یا دی ﴿فَلَمَّا عَتَوْا﴾ الآية - د تیر آیت ﴿فَلَمَّا تَسَوَّأْنَا أَفْئُوسًا﴾ الآية - تفسیر وگرځول شی - یعنی هغه ﴿يَعْدَا بِبُيُوتِهِمْ﴾ هم دغه له دوی غځی د بیزوگانو جوړول وو - حضرت شاه صاحب لیکي چه «منع کوونکو له ښکار کوونکو سره ناسته ولاړه او ملاقات پریښود او په منځ کښی ئی دیوال وواهه. یوه ورځ گهیځ (سحر

وختی) چه خپل سرونه ئی له دیواله اوچت کرل وئی لیدل چه په هر کور کښی بیزوگانۍ دی، دغو بیزوگانو خپل او پردی ټول پیژاندل او د خپلوانو په پښو کښی لویدل او خپل تاثیر به ئی ښکاراوه او ژړل به ئی، آخر په ډیر بد صورت سره دری ورځی وروسته مړه شول.»

وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكَ لِيُبْعَثَنَّ عَلَيْهِمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَنْ يَسُومُهُمْ سُوءَ الْعَذَابِ ط

او (یاد کړه) هغه وخت چه خبر ورکړی ؤ رب ستا «د دی خبری» قسم دی خامخا مسلط به کړم هر ورو (خامخا) په دغو «یهودانو» تر ورځی د قیامت پوری هغه شوک چه رسوی به دوی ته سخت عذاب (لکه وژل شړل جزیی پری مقررول)؛

تفسیر: یعنی د الله تعالی له طرفه صریح اعلان شوی ؤ چه که یهود د تورات پر احکامو خپل عمل پریږدی، نو حق تعالی تر قرب قیامت پوری وقتاً فوقتاً پر دوی باندی داسی خلق مسلط کوی چه دوی به په بدو عذابونو مبتلا کوی. بد عذاب ئی د یهودانو د دی دنیا محکومانه ژوندون وفرمایه - لکه چه د یهودانو قوم کله د یونانی او کله د کلدانی پادشاهانو تر حکومت لاندی وو. او کله دبخت نصر او د نورو د شدائدو د مشق تخته گرځیدلی وو - په آخر کښی د حضرت نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم تر مبارک عهد پوری دوی مجوسیانو ته باج ورکوونکی وو - بیا مسلمان حکمرانان پر دوی مسلط شول - غرض له هغه وخته راهیسی تر نن ورځی پوری دوی ته من حیث القوم د عزت او آزادی ژوندون ور په برخه شوی نه دی، بلکه هر چیری چه اوسیدل د زیاترو پاچاهانو او حکامو له لوری به ئی سخت ذلتونه او خطرناک تکلیفونه گالل (تیرول) د دوی مال او دولت او نور هیڅ شی دوی ته د سپکتیا او غلامی او محکومیت له ذلت او لعنت شخه نجات نه دی ورکړی - او نه به دوی تر قیامته پوری نجات وموندلی شی، په آخر کښی کله چه دغه خلق د دجال مددگاران کیږی او له هغه سره راوځی، نو د حضرت مسیح علیه السلام د مسلمانو ملگرو له لاسه به وژل کیږی. کما ورد فی الحدیث.

إِنَّ رَبَّكَ لَسَرِيعُ الْعِقَابِ ۖ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٤﴾

بیشکه رب ستا خامخا ژر دی عذاب (د ده هغه چاته چه د عذاب اراده ئی وفرمائی) او بیشکه دغه «الله» خامخا ښه ښوونکی «د خطیاتو» ډیر رحم والا دی «په انعام د اجر او ثواب سره».

تفسیر: یعنی هغوی چه له شرارته لاس وانخلی، الله تعالیٰ غینی وختونه پر دوی باندی په هم دغه دنیا کښی عذاب نازلوی - او هغومره سخت او بدرنگ مجرم چه توبه وباسی او په ندامت سره د الله تعالیٰ په لوری رجوع وکړی نو د الله تعالیٰ مغفرت او رحمت هم لا یتنهای دی او په معافی کښی ئی هیڅ ځنډ (تاخیر) نشته.

وَقَطَعْنَاهُمْ فِي الْأَرْضِ أُمَمًا مِنْهُمْ الصَّالِحُونَ وَمِنْهُمْ دُونَ ذَلِكَ وَبَلَوْنَاهُمْ بِالْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٥٨﴾

او متفرق کړل مونږ دوی په ځمکه کښی فرقی فرقی «چه هیڅ ملک تری خالی نه دی» غینی له دوی څخه نیکان دی او غینی له دوی څخه رابښکته له دی «مرتبی د صلاح» او و آزمویل مونږ دوی په نیکو «نعمتونو لکه صحت، غنا» او په بدو «زحمتونو لکه مرض فقر» ښائی چه دوی وگرځی «الله ته».

تفسیر: د یهودانو دولت برهم شو، نو په خپلو منځونو کښی د بی اتفاقی او مخالفت له کبله (وجی) هر طرف ته سره تیت او پرک (منتشر) شول هیڅ یو اجتماعی قوت او شوکت ئی پاتی نشو او مختلف مذاهب پیدا شول. «دغه احوال زمونږ محمدی امت ته د عبرت له پاره اورول شوی دی.» خو سره له هغه هم غینی افراد په دوی کښی نیک هم وو. مگر اکثر ئی کافران او فاسقان وو. د دغو اکثر له پاره هم مونږ د رجوع او انابت الی الله دیری مواقع پیدا کړی دی - کله مو دوی ته د عیش او تنعم ژوندون ورکړی دی - او کله مو دوی په سختی او تکلیف مبتلا کړی دی چه ممکن دی دوی احسان ومنی، یا له سختیو ځنی وویږی او توبه وباسی، او د الله تعالیٰ په لوری رجوع وکړی.

فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ وَرِثُوا الْكِتَابَ يَأْخُذُونَ عَرَصَ هَذَا الْأَدْنَى وَيَقُولُونَ سَيُغْفَرُ لَنَا وَإِنْ يَأْتِهِمْ عَرَصٌ مِثْلُهُ يَأْخُذُوهُ

نو پاتی شول وروسته له دوی نه (داسی) بد خلیفگان چه وارثان شول د کتاب «تورات له پلرونو خپلو څخه حال دا چه» اخلی دوی مبلغ «او اسباب» د دی لږی خسیسی «دنیا په رشوت د اخبارو او احکامو د تحریف په بدل» او

وائی دوی ژر به بېښنه وکړه شی مونږ ته او، حال دا که راشی دوی ته مبلغ «او اسباب نور» په مثل د دی نو اخلی دوی هغه «هم»؛

تفسیر: یعنی د دوی په پرمېنیو پلرونو او نیکونو کېنې څه صالحین هم وو، خو د دوی وروستنی اولاده او غوځات داسې ناخلفه شو چه د هغه کتاب تورات شریف وارثان او حاملان وگرځیدل د دنیا د لږ څه سامان په اخیستلو سره ئی، د ده په آیتونو کېنې په تحریف او کتمان شروع وکړه، رشوتونه ئی واخیستل او د تورات د احکامو په خلاف به ئی فیصلی صادرولی - بیا برسیره پر دی لوی ظلم او د تعجب ځای دا دی چه د داسې نالائقو او رذیلو حرکتو له ارتکابه سره سره دوی داسې عقیده او دعوی هم کوله چه له دغو خبرو ځنی مونږ ته د هېڅ ضرر اندېښنه نشته، مونږ خو د الله تعالی اولاد او محبوبان یو، هر څه چه وکړو نو الله تعالی به ضرور زمونږ له بی اعتدالیو ځنی راتیریری د هم دغی عقیدې په بناء، تل تیار اوسیږی چه په آینده کېنې هر کله چه موقع پیدا شی، بیا رشوت واخلی او هم داسې د بی ایمانی په لوری اعاده وکړی - گواکې د دی خبرې په ځای چه پر خپلو دغو تیرو حرکتو نادمان شی، او په آینده کېنې عزم ولری چه د داسې حرکتو اعاده به نه کوی دوی بیخی له الله تعالی ځنی مامون کیږی او د همغو شرارتونو او بی ایمانیو د اعادی عزم کوی له دی نه زیات حماقت او بی حیائی به نور څه وی؟

أَلَمْ يُؤْخَذْ عَلَيْهِمْ مِيثَاقُ الْكِتَابِ أَنْ لَا يَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ وَدَرَسُوا مَا فِيهِ وَاللَّذَّارِ
الْآخِرَةُ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٧٩﴾

آیا نه وه اخیستی شوی له دوی څخه کلکه وعده په دی کتاب کېنې «بلکه اخیستی شوی وه داسې» چه نه به وائی دوی پر الله مگر حق «رېښتیا خبره» او لوستی «او لولولی» وو دوی هغه احکام چه په دغه (تورات) کېنې وو؛ او دار د آخرت «جنت» خیر «ډیر غوره بهتر دی» دپاره ده هغه کسانو چه ویریږی (له عذابو او ځان ساتی له حرامو)؛ آیا نو تاسی عقل نه کوئ نه پوهیږئ «چه دنیا فانی او عقبا باقی ده»

تفسیر: یعنی په تورات کېنې هغه عهد چه اخیستی شوی ؤ چه د الله تعالی په نسبت پرته (علاوه) له رېښتیا څخه د بل شی نسبت مه کوئ! آیا دوی ته دا نه دی معلوم چه د الله تعالی جل جلاله له کتابونو او احکامو څخه سترگی پټوی او په الله جل جلاله پوری افتراء کوی حال دا چه دغه

خلق چه کتاب الله تورات لولی او لولوی ئی نو بیا ثرنکه ویلی شی چه د هغه مضمون دوی ته نه دی معلوم یا ئی نه دی په یاد، حقیقت هم دغه دی چه د فانی دنیا په متاع «او د حرام رشوت» په عوض دوی دین او ایمان پلورلی دی او د آخرت له تکلیف او راحت غنی ئی سترگی پتی کړی دی، دوی دومره هم نه پوهیږی چه له الله تعالیٰ غنی وویږی او د تقویٰ لاره اختیار کړی دوی ته د آخرت کور او د هغه غای عیش او تنعم د دنیا له خوشالی څخه ډیر بهتر او فائق دی. کشکی اوس هم دوی ته عقل راشی (او له دنیا نه تیر او عقبا ته څیر شی).

وَالَّذِينَ يَمْسُكُونَ بِالْكِتَابِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ إِنَّا لَا نَضِيعُ أَجْرَ الْمُصْلِحِينَ ﴿١٤﴾

او هغه کسان «له دوی غنی» چه ښه ټینگ نیسی کتاب او قائموی «سم اداء کوی سره له ټولو حقوقو» لمونځ؛ بیشکه مونږ نه ضایع کوو ثواب «عوض، بدل» د نیکوکارانو «له دوی څخه».

تفسیر: یعنی د توبی او د حال د اصلاح وړ اوس هم پرانستلی دی، هغه کسان چه د شیرانو لاره پریږدی او د تورات د اصلی هدایاتو لاره ټینګه نیسی او د هغه د هدایت او پخوا ویلو سره سم اوس د قرآن کریم لمن ټینګه نیسی او د الله تعالیٰ د بندګی «لمانځه او نورو» حقوق په ښه ډول (طریقه) سره اداء کوی. الغرض چه د ځان او نورو اصلاح ته متوجه کیږی؛ نو الله تعالیٰ د هغوی اجر نه ضایع کوی او دوی بلا شبهه د هغو خپلو محنتونو د خورو میوو او ثمراتو څخه خامخا خوړونکی دی.

وَإِذْ نَقَّصْنَا الْجَبَلَ قَوْمَهُمْ كَانَهُ ظِلٌّ وَظَنُّوا أَنَّهُ وَاقِعٌ بِهِمْ حُدُومًا اتَيْنَكُم بِقُوَّةٍ وَأَذَكُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٥﴾

او (یاد کړه ای محمده! یهودو ته) هغه وخت چه راپورته کړ مونږ غر «د طور» د پاسه د دوی ګواکي دغه غر یو سایبان ؤ «لکه چتری د دوی په سر وه» او غالب ګمان وکړ «وویږدل» دوی چه بیشکه هغه غر راپریوتونکی دی پر دوی «له هوا که تورات ونه منی او ومو ویل دوی ته چه» ونیسی تاسی هغه «تورات» چه درکړی مو دی تاسی ته په قوت (زور ښه کوشن) سره او

یاد کړئ هغه احکام چه په ده کښی دی ښائی تاسی ته چه ځانونه وساتئ تاسی! «له گناهونو».

تفسیر: یعنی هغه میثاق الکتاب - عهد او اقرار چه له دوی څخه اخیستی شوی ؤ او اوس دوی ته ور په یاداوه شی هغه په داسی یوه اهتمام سره اخیستی شوی ؤ چه غر د دوی په سرونو باندی څوړند شوی ؤ. او دوی ته داسی ویلی شوی وو هغه شی تورات او نور چه تاسی ته درکاوه شی، هغه ښه ټینگ ونیسئ!، او په ښه عزم سره ئی وساتئ! او هغه نصائح چه تاسی ته شوی دی هغه تل پوره په یاد ولرئ! او عمل پری وکړئ که نه د انکار په صورت کښی وپوهیږئ چه الله تعالی دغه غر پر تاسی غورځوی او هلاک کوی مو. افسوس دی چه هغه عهد او اقرار مو بیخی هیر کړی دی چه په دومره اهتمام، تخویف او تاکید له تاسی څخه اخیستی شوی ؤ. د «رفع الجبل» قصه په اول جزء د البقرة په «۸» رکوع کښی تیره شوی ده هلته ئی وگورئ!

وَإِذْ أَخَذْنَا مِنْ بُنَيِّ آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَ
 أَشْهَدَهُمْ عَلَى أَنْفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَى شَهِدْنَا أَنْ
 تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَمَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ ﴿٧٩﴾ أَوْ تَقُولُوا إِنَّمَا
 أَشْرَكَ آبَاؤُنَا مِنْ قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِنْ بَعْدِهِمْ أَفَتُهْلِكُنَا
 بِمَا فَعَلَ الْمُبْطِلُونَ ﴿٨٠﴾

او «یاد کړه ای محمده!» هغه وخت چه واخیست رب ستا له بنی آدمو ځنی له شاگانو د دوی څخه اولادی د دوی او شاهدان یی کړل دوی پر ځانونو خپلو باندی، (او وفرمایل الله دوی ته) آیا نه یم زه رب ستاسی! وویل دوی «او اقرار ئی وکړ» هو! «ته رب زمونږ ئی، په ربوبیت د الله» گواه کړه مونږ خپل نفسونه، «د دی جهته» چه و «نه» وایئ تاسی په ورځ د قیامت کښی چه بیشکه مونږ وو له دغه «توحیده» غافلان (ناخبران) یا «د دی جهته چه» و «نه» وائی تاسی چه بیشکه هم دا خبره ده چه شرک غوره کړی ؤ پلرونو زمونږ پخوا له «مونږه» او وو مونږ اولاده پس له دوی نه «نو اقتدا کړی وه مونږ په هغو پسی» نو آیا هلاکوی (په عذابوی ته یا الله!) مونږ په

هغه کار باندی چه کړی ؤ باطله عمل کوونکو «مشرکانو».

تفسیر: له خاص میثاق څخه وروسته دلته د عام میثاق ذکر کوی، چه د گردو (تولو) حقه ؤ عقائدو او سماوی ادیانو د اساس تیږه (گټه) هم دغه ده چه انسان د الله تعالیٰ پر وجود او عمومی ربوبیت اعتقاد ولری، د مذهب گرد (تول) عمارت یواځی پر هم دغه تاداو (بنیاد) او تیږه (گټه) ولاړ او ودان دی. کله چه دغه اعتقاد نه وی، په مذهبی میدان کښی د عقل او فکر لار ښوونه او د انبیاءو او مرسلانو هدایات هیڅ نفع نه شی رسولی. که په پوره غور او تأمل سره وکتل شی نو د آسمانی مذهب تمام اصول او فروع بالاخر د الله تعالیٰ «عمومی ربوبیت» تر هم دغی عقیدی پوری منتهی کیږی. بلکه په هم دی کښی پېچلی شوی دی. سلیم عقل، وحی او الهام د هم دغه اجمال شرح کوی نو ډیر ضروری ؤ چه دغه د هدایت تخم چه ښائی د گردو (تولو) آسمانی تعلیماتو مبدأ او منتها او د تولو ربانی هدایاتو د وجود مجمل ورته وویل شی، په عامی فیاضی سره د انسانی نوعی په گردو (تولو) افرادو کښی وښندلی (ونوستلی) شی څو هر انسان د عقل او فهم او وحی او الهام په اوبولو (پتولو) سره هغه تخم د شجرة الایمان والتوحید تر درجی پوری ورسولی شی، که د قدرت له لوری ابتداء دغه تخم د انسانانو په زړونو کښی نه ښندلی (نوستلی) کیدی او د اساسی او جوهری عقدی حل د عقولو او فکرونو نوکانو ته سپارلی کیدی، نو یقیناً به دغه مسئله هم د منطقی استدلالونو په ملابغو او لوبو کښی ننوتله، یوه نظری مسئله به تری جوړیده چه پر هغی باندی تول لا چیری بلکه اکثره خلق هم متفق کیدی نشی، لکه چه تجربه رابییی چه د فکر او استدلال شورماشور علی الاکثر د اتفاق په ځای زیاتره د آراءو پر اختلاف منتج کیږی نو ځکه چیری ئی چه د غور او فکر د قوت، او د وحی او الهام د رڼا د قبولو استعداد په انسانانو کښی په ودیعت سره ایښی دی. هلته د دی اساسی عقیدی له تعلیمه هم دوی فطرتاً گټه (فائده) کړی ده چه د هغه په اجمال کښی د تولو آسمانی هدایتونو تفصیل منظوی (نغختی) او مندمج (راغوند) دی - او چه بی له هغه د مذهب د عمارت هیڅ ستن نشی دریدلی - دا د همهغه ازلی او ربانی تعلیم اثر دی چه د آدم علیه السلام اولاده په هر قرن او په هره گوښه کښی د حق تعالیٰ د عمومی ربوبیت په عقیدی باندی تر یوه نه تر یوه حده پوری پرله پسې متفق پاتی دی - او هغه معدود افراد چه د کومی عقلی او روحی ناروغی له سببه ئی د دی عمومی فطری احساس په خلاف غږ پورته کړی دی - دوی بالاخر نه یوازی دنیا ته بلکه په خپل نظر کښی هم داسی دروغجن ثابت شوی دی، لکه چه یو صفرائی رنځور د لذیذو او ښو خونندورو خوړو په ترڅو او بد خوندو ښکارولو کښی دروغجن ثابتیږی. په هر حال د پیدایښت له ابتداء څخه تر نن ورځی پوری د الله جل جلاله په کبری ربوبیت باندی د هری درجی او طبقی انسانانو عمومی اتفاق او اجماع د دی خبری زبردست سند او لوی دلیل دی چه دغه عقیده د عقولو او افکارو د ځغلیدلو او مندو وهلو څخه لا پخوا د هم دغه حقیقی فاطر له جانبه د آدم علیه السلام اولادی ته بلا واسطه تلقین شوی ده، که نه د فکر او استدلال له لاری د داسی

یوه اتفاق پیدا کیدل تقریباً ناممکن و. د قرآن کریم دغه امتیازی خصوصیت دی چه په حاضر و آیتونو کېنې د دی عقیدې د دغه فطری مساوات پر اصلی اسرارو باندې رڼا (رنرا) اچوی. بلاشبه زموږ نه دی په یاد چه د دی اساسی عقیدې تعلیم کله، چیری او په کومو اطرافو او اکثافو کېنې راکړی شوی دی؟ ولی همغسې چه یو خطیب، نطق، منشی او محرر یقین لری چه هر ورو (خامخا) ده ته چا د عمر په ابتداء کېنې د کلماتو ادا ورښوولی ده، چه د هغو په اثر یی پر مخ تګ او ترقی کړی ده او نن ورځ تر دغی اندازی پوری رسیدلی دی اگر که د پوښی لفظ ښوونکی - او د ښوولو وخت او ځای او نور محلی خصوصیات بلکه بالذات په خپله همغه ښوونه ئی هم ور په یاد نه دی، خو بیا هم له دغو موجوده آثارو څخه یقین دی چه دغه امور ضرور بالضرور واقع شوی دی. هم داسی دی د الهی ربوبیت په عقیدې باندې د انسان اتفاق چه د اقوامو او زمانو دغه ټول اختلافونه د دی خبری ښکاره شاهد دی، چه دغه شی د فطرت په ابتداء کېنې د کوم معلم په ذریعه دوی ته ور رسیدلی دی. باقی د تعلیمی خصوصیاتو او احوالو محفوظ نه پاتی کیدل په دغه تسلیم او قبول کېنې هیڅ خرخشه او خلل نشی آچولی دغه ازلی او فطری تعلیم چه تر نن ورځی پوری دهغه ښکاره آثار د انسانانو په فطرت کېنې پرله پسې شته هر انسان د الله جل جلاله د حجت په مقابل کېنې ملزم او ملامتوی. هر څوک چه خپل غفلت بی خبری یا د پلرونو او نیکونو په پټو سترگو تقلید د الحاد عذر او د خپل حقانیت دلیل گڼی د هغه په مقابل کېنې د بی زوال خدای دغه قاطع حجت چه انسان خپل اصلی فطرت ته متوجه گرځوی فیصله کوونکی ځواب دی. حضرت شاه صاحب فرمائی چه (الله تعالی د آدم علیه السلام له شا څنې د ده اولاده او د اولادی له شاگانو څنې ئی د دوی اولاده وویسته، له گردو (تولو) څنې ئی د خپل الوهیت اقرار واخیست بیا ئی بیرته په همغو شاگانو کېنې ور داخل کړل، له دی نه دغه مدعا ده چه د الله تعالی په مطلق رب منلو کېنې هر انسان د خپل ځان له پاره کفایت کوی، د پلرونو تقلید نه دی پکار، که پلار مشرک شی نو په ځوی باندې ئی لارم دی چه ایمان راوړی! که چا ته داسی یوه شبهه پیدا شی چه هغه عهد خو زما په یاد نه دی پاتی، نو بیا څه حاصل؟ نو داسی دی وپوهیږی چه د هغه ښه خو د هر انسان په زړه کېنې ده او په گردو (تولو) ژبو باندې د هغه خبره جاری ده چه د گردو (تولو) شیانو پیدا کوونکی الله جل جلاله دی او پر دی باندې ټول جهان قائل دی او هر چیری مشهور دی - او هغه کسان چه منکران یا مشرکان شوی دی نو دوی د خپل ناقص عقل په مداخله او ښوونې شرک غوره کړی دی، نو بیا دوی په خپله دروغجنان دی.)

وَكَذَلِكَ نَقُصِّلُ الْآيَاتِ وَلَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿١٣٧﴾

او هم داسی «لکه قصه د میثاق» په تفصیل سره بیانوو مونږ آیتونه د قدرت خپل او دپاره د دی چه دوی ښائی را وگرځی «له چتی (بیکاره) تقلیده

او خپل فکر وچلوی».

تفسیر: په موضح القرآن کښی راغلی دی چه دغه قصه ئی یهودانو ته واوروله چه هغوی هم له خپل عهدہ همغسی گرځیدلی وو لکه چه مشرکان گرځیدلی دی.

وَإِثْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأُ الَّذِي آتَيْنَاهُ آيَاتِنَا فَاسْلَخَ مِنْهَا فَاتَّبَعَهُ الشَّيْطَانُ فَكَانَ مِنَ الْغَاوِينَ ۝ وَلَوْ شِئْنَا لَرَفَعْنَاهُ بِهَا وَلَكِنَّهُ أَخْلَدَ إِلَى الْأَرْضِ وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ الْكَلْبِ إِنْ تَحْمِلُ عَلَيْهِ يَلْهَثَ أَوْ تَتْرُكْهُ يَلْهَثُ ۚ ذَٰلِكَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَاقْصُصِ الْقَصَصَ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١٤٧﴾

او ولوله (ای محمده!) پر دغو «یهودانو یا قوم خپل» خبر «او حال» د هغه «سړی» چه ورکړی ؤ مونږ هغه ته «علم» د آیتونو خپلو نو راووت «او بی زار شو په کفر او اعراض سره» له هغو آیتونو، نو ورپسی شو شیطان «او تیر ئی ایست» نو شو له گمراهانو او که اراده فرمائلی وی مونږ نو خامخا پورته کړی به ؤ مونږ دی په دی آیتونو سره «مقام الابرار ته» ولیکن ده مینه وکړه ځمکی ته او متابعت ئی وکړ د هوا خپلی نو مثال د ده «په حساست کښی» په شان د سپی دی، چه که حمله وکړی پری «یا ئی کوری، چغه کړی او وئی شری» نو ژبه راباسی او غاپی او که ئی پریږدی «او خه ورته ونه وائی هم» ژبه راباسی او غاپی؛ دغه «تیر مثل» مثال د قوم هغه دی چه دوی «له ډیره کبره او عناده» نسبت د دروغو کوی آیتونو زمونږ ته، نو بیان کړه «دوی ته» دغه قصی «او احوال» ښائی چه دوی فکر وکړی «په کښی او ایمان راوړی».

تفسیر: د اکثر و مفسرینو په نزد دغه آیات د «بلم بن باعوراء» په حق کښی نازل شوی دی چه یو صالح عالم او متصرف فقیر ؤ وروسته ده د الله تعالی آیات او هدايات پریښودل، او د یوی ښځی په اغوا او د دولت په طمع د حضرت موسی علیه السلام په مقابل کښی د خپلو تصرفاتو په

چلولو او ناپاکو تدابیرو په کار آچولو لگیا شو. آخر ئی موسیٰ علیه السلام ته هیڅ زیان او نقصان ونه شو رسولی او دی په خپله ابدی مردود شو. د هغه الهی آیتونو علم چه «بلعم» ته ورکړی شوی ؤ، که الله تعالیٰ اراده کړی وی نو دی به د هغه په وسیله ډیرو لوړو مرتبو ته رسیدلی ؤ، او دغه هلته کیدی شو چه ده په خپل علم عمل کړی وی. او د الله تعالیٰ د آیتونو د اتباع توفیق ور په برخه کیده خو داسی ونه شو، ځکه چه ده په خپله له آسمانی برکاتو او آیتونو ځنی مخ واړاوه، او د ځمکي د شهواتو او لذاتو په لوری متوجه شو، دی د نفس په غوښتنو پسې رهې (روان) ؤ، او شیطان ده پسې لویدلی تعاقب ئی کاوه، تر دی چه د پخو کړو تلونکو او گمراهانو په سلسله کښی ورننوت، په دغه وخت کښی د ده حال د هغه سپی په شان شو چه ژبه ئی د باندی وتلی وی، او در گرده غاپی او هونگیږی که حمله پری وکړی او کوری ئی کړی - یا ئی همغسی خوشی پریږدی، په هر صورت سره هغه پرله پسې غاپی، هونگیږی او خپله ژبه یی ویستلی وی، ځکه چه په طبیعی ډول (طریقه) د زړه د کمزوری له وجی د تودی هوا په د باندی ایستلو او د سری هوا په ننه ایستلو باندی په سهولت قادر نه دی - هم داسی په سفلی غوښتنو کښی ئی د سخت ساوهونکی سپی حال شو، چه د اخلاقی کمزوری له سببه په آیات الله پوهیدل او نه پوهیدل - تنبیه کول او نه کول دواړه حالتونه د ده په حق کښی برابر شول ﴿سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أُنذِرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْتَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ﴾ د دنیا له حرصه د هغه ژبه د باندی راوتلی او غړیدلی وه، او د آیات الله د ترک له نحوسته د بدحواسی او د زړه د پریشانی نقشه او حال د پرله پسې غپیدلو په مثال کښی ظاهر شو. ممکن دی چه د «بلعم» د باطنی او معنوی کیفیت د ظاهرولو له پاره یوازی د یو مثال په ډول (طریقه) د ﴿لَنْ يَحْمِلَ عَلَيْهِمْ ثِقَاتٌ﴾ مضمون ذکر کړی شوی وی او کیدی شی چه په دنیا یا آخرت کښی د ده له پاره هم دغه سزا تجویزه شوی وی، چه په ظاهری او حسی ډول (طریقه) ژبه یی د سپی په شان د باندی وتلی وه، او تل لکه د ویریدلی - بد حواس او پریشان انسان په شان وښوی او غاپی - العیاذ بالله. ځینی وائی چه دغه سری امیه بن ابی الصلت ؤ چه ده ته هم د ځینو پخوانیو کتابو علم ورکړی شوی ؤ او په دی ښه خبر ؤ چه محمد صلی الله علیه وسلم آخر الزمان نبی دی، خو سره له هغه له ډیره کبره او حسده او عناده پری کافر شو. د آیتونو شان نزول هر څه چه وی په هر حال دلته د هوا پرستانو انجام ښوولی شوی دی چه د حق له قبلولو، یا له ښه پوهیدلو څخه وروسته، یوازی په دنیوی طمع او د سفلی غوښتنو په متابعت الهی احکام پریږدی، او د شیطان پر اشاراتو درومی او د الله تعالیٰ د عهد او میثاق هیڅ پروا نه کوی. گواکی یهودانو ته تنبیه وفرمایله شوه چه یواځی علم الکتاب دومره نافع نه شی کیدی، تر څو پوری چه په صحیحه معنی سره د هغه اتباع ونه شی.

﴿مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا لِلْغَوَاةِ فَفُتُوا وَمَثَلُ الْفَرَجِ الْمَقْبُولِ﴾ «۲۸» جزء د

الجمعة «۵» آیت (۱) رکوع بدو عالمانو لره په دغو آیتونو کښی لوی عبرتناک پند او عبرت او سبق شته که پری غور او فکر وکړی.

سَاءَ مَثَلًا لِّلْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَانفُسَهُمْ كَانُوا يَظْلِمُونَ ﴿١٤٨﴾

بد مثال دی «مثال د» قوم هغه چه نسبت د دروغو ئی کړی وی آیتونو زمونږ ته او په ځانو خپلو وو دوی چه ظلم به ئی کاوه (په کفر او معاصیو سره).

تفسیر: د مشرکینو او نورو په تردید کښی په لوی قرآن کښی ځای په ځای د عنکبوت ذباب - غنۍ - مچ او نورو مثالونه بیان شوی دی مگر د دغو خلقو مثال په داسی بد ډول (طریقه) سره بیان شوی دی چه هیڅ یو غیرتمن انسان حتی المقدور د هغه ممثل خپل ځان نشی گرځولی، او هغه بی حیا او غدار چه خپل ځان د هغه مثال گرځوی، نو هغه فقط د خپل ځان له پاره زیان رسوی.

مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِىُّ وَمَنْ يُضِلِّ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخٰسِرُونَ ﴿١٤٩﴾

هر چا ته چه هدایت وکړی (سمه صافه لاره وښی) الله نو همغه د هدایت (او سمی صافی لاری) موندونکی دی، او هر هغه څوک چه گمراه کړی (ده لره الله) نو دغه گمراهان هم دوی دی زیان کاران.

تفسیر: علم او فضل هم هلته انسان ته په کار ورځی چه د الله تعالیٰ په هدایت او مرسته (مدد) له صحیح علم سره موافق د عمل توفیق ور په برخه شی. هغه علم چه انسان موافق نه کړی چه د هغه په ښوونه په سمه لاره باندی لار شی، نو هر څومره چه دغه عالم علمی فضیلت او قابلیت ولری ودی پوهیږی چه پرته (علاوه) له زیان او خساری څخه بل هیڅ شی به د ده په لاس ورنشی نو ځکه انسان دی په خپل علم او فضل باندی مغرور نشی، بلکه تل دی له الله تعالیٰ څخه هدایت او توفیق وغواړی.

وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِّنَ الْجِینِ وَالْإِنسِ لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ أُذُنٌ لَا يَسْمَعُونَ بِهَا أُولَٰئِكَ كَالْإِنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ أُولَٰئِكَ هُمُ الْغٰفِلُونَ ﴿١٥٠﴾

او خامخا په تحقیق پیدا کړی دی مونږ دپاره د جهنم (دوزخ) ډیر کسان له جن «پیریانو» او له انسانانو چه دی دوی لره «داسی بی معنی» زړونه چه هیڅ نه پوهیږی دوی په هغو سره (حق له باطله) او دی دوی لره «داسی بی فائدی» سترگی چه نه وینی دوی په هغو سره «نښی د قدرت» او دی دوی لره «داسی بی کاره» غوړونه چه نه اوری په هغو سره (آیتونه د الله) دغه کسان په شان د چارپایانو دی «د نفسانی امورو په اتباع» بلکه دوی «چه مکلفان دی» ډیر گمراهان دی (له چارپایانو ځنی) دغه کسان هم دوی دی غافلن «کاملان په بی خبری کښی».

تفسیر: دغه آیت په ښکاره ډول (طریقه) د ﴿وَسَخَّطَ الْإِنسَانُ لِرَبِّهِ الْكَافِرِينَ﴾ له آیت سره معارض معلومیږی نو ځکه ځینی مفسرین هلته د ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ لام د «غایت» له پاره او دلته په ﴿إِجْمَعُوا﴾ کښی لام د «عاقبت» له پاره مرادوی یعنی د گردو (تولو) له پیدا کولو ځنی اصلی مطلب خو عبادت دی لیکن څرنګه چه ډیر انسانان او پیریان به دغه مطلب پوره نه کړی شی. نو عاقبت به دوزخ ته لېږلی کیږی نو د دغه عاقبت په لحاظ ویلی شو چه ګواکی دوی دوزخ له پاره پیدا شوی دی کمافی قوله تعالیٰ ﴿فَالْقِطْعَةُ الْفُورَعُونَ لِيَكُونَ لَهُمْ عَذَابٌ وَحَرًا﴾ خو د محققینو په نزد دغه تکلف ته هیڅ حاجت نشته او دوی په دواړو ځایونو کښی لام د (غایت) له پاره بللی دی - مګر په ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ کښی «تشریعی غایت» او دلته په ﴿إِجْمَعُوا﴾ کښی «تکوینی غایت» دی.

﴿لَهُمْ قُلُوبٌ﴾ الآية - چه دی دوی لره داسی بی معنی زړونه چه هیڅ نه پوهیږی په هغو سره حق له باطله (الخ) یعنی زړه، غوړونه، سترگی او نور گرد (تول) شیان نی شته دی، خو نه په خپلو زړونو کښی په آیات الله کښی غور کوی او نه د قدرت نښی د عمق او اعتبار په نظر مطالعه کوی - او نه الهی خبری د قبول په غوړونو سره آوری. څرنګه چه د چارپایانو (حیواناتو) گرد (تول) ادراکات یواځی د خوړلو او چڼلو او بهیمی جنباتو په دائره کښی محدود وی هم دغسی د دوی حال هم دی چه خپل زړونه، دماغونه، لاسونه، پښی، سترگی او غوړونو الغرض د الله تعالیٰ نوری ورکړی شوی قواوی یواځی د دنیوی لذائذو او مادی غوښتنو د تحصیل او تکمیل له پاره پکار اچوی - او له انسانی کمالاتو او د ملکوتی خصائلو له اکتساب سره هیڅ سر او کار نه لری، بلکه که غور وکړ شی نو د دوی حال له یوه لوری د حیواناتو له حاله هم بدتر دی - ځکه چه حیوان د خپل خاوند په بللو راځی او د ده په رتلو او شړلو اوږی، مګر دوی له سره د خپل حقیقی مالک په غږ باندی غوږ نه یدی بل دا چه حیوانات له خپلو فطری قواو ځنی همهه کار اخلی چه د قدرت له لوری د هغوی له پاره پیدا شوی دی او له هغه ځنی زیات استعداد په هغوی کښی له سره نشته - لیکن هغه فطری قوت او استعداد چه د روحانی او عرفانی ترقیاتو له پاره په دغو خلقو کښی په ودیعت ایښود شوی دی، دوی هغه د خپل مهلک غفلت او بی لاری

لامله (له وجی) په خپلو لاسونو سره ضایع او معطل کړی دی.

وَاللّٰهُ اَسْمَاءُ الْحُسْنٰی فَادْعُوْهُ بِهَا وَذَرُوا الَّذِيْنَ يُلْحِدُوْنَ فِيْ اَسْمَائِهِ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿۱۸۰﴾

او خاص الله لره دی (تول) نومونه ډیر ښه نو وبولی دغه «الله» په همغو «ښو نومونو» سره او پریږدئ هغه کسان چه «له ډیره جهله» الحاد «کوړوالی» کوی په نومونو د الله کښی ژر به سزا ورکړه شی دوی ته د هغو کارونو چه وو دوی چه کول به ئی.

تفسیر: د غافلینو حال ئی بیان کړ او په هغه سره ئی مؤمنانو ته تنبیه ورکړه چه تاسی غفلت مه اختیاروئ، هغه شی چه غفلت لری کوی د پاک الله یاد دی، نو تاسی پاک الله تل په ښو نومونو سره یادوئ! او په ښو صفاتو ئی وستایئ! او هغه کسان چه د الله جل جلاله د اسماء او صفاتو په نسبت کوړ تگ کوی هغوی پریږدئ! دوی څه چه کوی همغه به مومی - د الله تعالی د نومونو او صفتونو په متعلق کوړ تگ دا دی چه په الله تعالی باندی د داسی نامه او صفت اطلاق وکړی شی چه د هغه اجازه شریعت نه وی ورکړی - او د حق جل وعلا د تعظیم او اجلال سره لائق نه وی یا د ده د مخصوص نامه او صفت اطلاق په غیر الله باندی وشي - یا د هغو د معنی گانو په بیانولو کښی بی اصوله تاویل - لاندی باندی او وړاندی وروسته وکړی شی یا ئی په معاصی مثلاً سحر او په نورو مواقعو کښی استعمال کړی یا له خپله ځانه پاک الله ته نومونه سازوی، لکه چه یهودان ئی ابوالمکارم - پلار د کرمونو او ابيض الوجه - سپین مخی بولی. او نصاری ئی ابوالمسیح - پلار د مسیح بولی او حکماء ئی علة الاولى رومبنی علت بولی دغه گرد (تول) کاره تلل دی. کله چه د دوزخیانو بحث تیر شو. نو اوس د جنتیانو حال بیانپری

وَمِمَّنْ خَلَقْنَا اُمَّةً يَّهْدُوْنَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُوْنَ ﴿۱۸۱﴾

او ځیني له هغو کسانو چه پیدا کړی دی مونږ یو امت (جماعت) دی چه لاره ښیې خلقو ته په حقه او په هم دی «حق» سره برابری «او انصاف» کوی (په گردو (تولو) معاملاتو کښی).

تفسیر: دغه جماعت محمدی مرحومه امت دی علی صاحبها افضل الصلوة والتسلیم چه دوی له هر راز (قسم) افراط او تفریط او کپرو تللو څخه بیل شوی دی، د صداقت، عدالت، دیانت، انصاف

او نورو محاسنو طریقه نی اختیار کری ده، او د همنو فضائلو په لوری نورو ته هم دعوت ورکوی وروسته له دی نه د دی امت مخالفینو او د حق تکذیب کوونکو ذکر راغی.

وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٤٦﴾
وَأُمْلِ لَهُمْ إِنَّ كَيْدِي مَتِينٌ ﴿١٤٧﴾

او هغه کسان چه نسبت د دروغو کوی آیتونو زمونږ ته ژر به ونیسو مونږ دوی له داسی لوری چه نه به پوهیږی دوی او مهلت ورکوم زه دوی ته؛ بیشکه چه کید (حیله، نیونه) زما ډیر سخت دی.

تفسیر: دروغجنو مجرمانو ته ډیر غلی علی الفور سزا نه ورکوله کیږی، بلکه د دنیوی عیش او عشرت او پراخی ورونه ور پرانیستلی شی، تر دی چه له الهی سزا غنی بی فکره او د جرائمو په ارتکاب کښی لا زږور شی، او ورو ورو خپل ځانونه په ښکاره ډول (طریقه) د هغی انتهایی سزا مستحق گرځوی چه په دوی باندی جاری کیدونکی ده، هم دغه د پاک الله مهلت ورکول او استدراج دی. مگر دوی له حماقت او بی حیائی نه داسی گومان کوی چه دا پر مونږ باندی د الله تعالی لورینه او مهربانی ده. حقیقت دا دی چه الله تعالی دوی د انتهایی عذاب له پاره تیاروی. د الله کید - حیله یا پت تدبیر دی ته وائی چه داسی کار وکړی چه د هغه ظاهر رحمت او باطنی ئی قهر او عذاب وی، بیشکه چه د الله تعالی تدبیر ډیر مضبوط او پوخ دی او د هغه مدافعه په هیڅ یوه حیله او تدبیر او نورو سره نه شی کیدی .

وائی چه رسول الله صلی الله علیه وسلم یوه شپه تر گهښخ (سحر وختی) پوری د صفا په غره په تبلیغ او تبشیر او انذار مصروف ؤ، او د قریشو هر تولی ئی بیل بیل د اسلام په لوری باله، بله ورځ یو مشرک مسلمانانو ته وویل - ستاسی دغه ملگری لیونی شوی دی ځکه چه تیره شپه تر سحاره پوری غږیده نو د دوی په رد دغه آیت چه اوس ئی لولو نازل شو

أَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوا مَا بِصَاحِبِهِمْ مِنْ جِنَّةٍ إِنْ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ
مُبِينٌ ﴿١٤٨﴾ أَوَلَمْ يَنْظُرُوا فِي مَلَكُوتِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا خَلَقَ
اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ وَأَنْ عَسَى أَنْ يَكُونَ قَدِ اقْتَرَبَ أَجَلُهُمْ فَبِأَيِّ

حَدِيثُ كَبَدَاةِ الْيَوْمَانِ ﴿١٥﴾

آيا فکر نه دی کړی دغو (مکذبینو چه پوه شوی به وی په دی باندی) چه نشته په صاحب «ملگری» د دوی پوری هیڅ یو حال د لیونتوب نه دی دغه «صاحب» مگر «خو دی» یو ویروونکی ښکاره. آيا نظر نه کاوه دوی (د استدلال په طریقې سره) په سلطنت د آسمانونو او د ځمکې کښی او په هغه کښی چه پیدا کړی دی الله له هر شی څخه او (بل په دی کښی فکر نه کوی) چه ښائی چه وی (دا خبره) چه په تحقیق نژدی شوی به وی وعده د دوی، نو په کومی یوی خبری پس له دی «قرآنه» ایمان به راوړی دوی.

تفسیر: یعنی آخر آیت الله ته د دروغو نسبت کول او د هغو له بد انجام څخه د غافلیدو سبب څه شی دی، د دغو آیتونو راوړونکی حضرت محمد مصطفیٰ صلی الله علیه وسلم عاقل کامل او امین فاضل دی معاذ الله کوم بی عقل او مجنون نه دی، هغه گرد (تول) عمر له تاسی سره اوسیدلی دی، د هغه د تول وړو او لویو احوالو څخه تاسی واقف یی. د ده عقل، پوهه، امانت او دیانت لا له پخوا مسلم او معروف دی. او له هغه ذات څخه چه دغه کتاب راوړی شوی دی، هغه د گرد (تول) عالم مالک، مطلق شهنشاه، او د هر څیز خالق دی. د هغه پر نهایت مضبوط او محکم نظام سلطنت، بلکه پر ټولو وړو او لویو شیانو چه د الله تعالیٰ مخلوقات دی غور او فکر وکړئ مثلاً هم دغو ارتو او لویو آسمانونو ته د استدلال په طریق دقت وکړئ چه پکښی «۱۲» برجونه او رنگارنگ بشماره ستوری دی، چه ځینی یی سیارات او ځینی ئی ثوابت دی، لمر او سپوږمی لری، او دقت وکړئ د ځمکې په ارت او لوی ملک کښی چه په کښی دول دول (قسم قسم) ونی سیندونه، بحرونه، غرونه، حیوانات، خزندی، الوتونکی او راز راز (قسم قسم) بادونه، ورځی او بارانونه شته او هر هغه شیان چه پیدا کړی دی الله تعالیٰ هغه هم دوی وینی له هر شی چه د صانع جل جلاله کامل قدرت ورته معلوم شی نو د دغو «تکوینی» او «تنزیلی» آیتونو تصدیق به وکړی، بیا نو د آیات الله په تسلیم کښی څه عذر باقی دی. ښائی دوی وپوهول شی چه د دوی د موت او هلاکت وخت به قریب شوی وی، لهدا په هغه تیاری کښی چه بعثت بعد الموت له پاره وکړی شی ښائی چه جلتی او تیزی وشي! او ښائی چه له بدو کارونو توبه ګار او ښو کارونو ته حرص او تلوار وکړی!

ای مؤمنه! چه شته نن په کالبوت کښی دی حیات

فکر من شه! د اسبابو د نجات

مرګ نژدی دی، غافل مه اوسه ژر وینی شه!

بی فاندی وی بیا هیهات په سکرات

نو په کومی خبری به پس له دی قرآنه دوی ایمان راوړی؟

﴿آيَاتُ كَبَدَاةِ الْيَوْمَانِ﴾

یعنی که په قرآنی آیتونو دوی ایمان رانه وړی نو په دنیا کېنې بله کومه داسی خبره او کلام شته چه پر هغه باندی د دوی د ایمان راوړلو امید وکاوه شی، داسی وپوهیږئ چه د دغو بدبختانو له پاره د ایمان دولت له سره نه دی مقرر شوی.

مَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَلَا هَادِيَ لَهُ وَيَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١٣٦﴾

هر هغه چا لره چه گمراه کړی الله نو نشته هيڅ لار ښوونکي د «حق» ده ته؛ او «الله» پرېږدی دوی په شرارتونو خپلو کېنې په دی حال کېنې چه حیران او سرگردانه مگرځی.

تفسیر: هدایت او ضلالت دواړه لکه نور شیان د الله تعالیٰ په قبضه کېنې دی - که الله جل جلاله اراده ونه فرمائی نو مگرد (تول) د هدایت سامان همغسی پاتی کېږی او سری له هيڅ لوری نه منتفع کېږی هو عادتاً هلته الله تعالیٰ د توفیق هدایت ورکوی چه بنده په خپل کسب او اختیار سره پر هغی لیاری تگ وکړی او تلل پری وغواړی او هغه چه په لوی لاس یواځی بدی او شرارت ته ملا وتړی نو پاک الله هم وروسته له لار ښوولو څخه هغه په همغه خپل حال باندی پرېږدی.

يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسِمُهَا قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّي لَا يُجَلِّيهَا لِوَقْتِهَا إِلَّا هُوَ ثَقُلَتْ فِي السَّمَوتِ وَالْأَرْضِ لَا تَأْتِيكُمُ الْآبَغْتَةُ يَسْأَلُونَكَ كَأَنَّكَ خَفِئٌ عَنْهَا قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣٧﴾

پوښتنه کوی (منکران د قیامت) له تا نه «ای محمده» له «حاله د» قیامت چه کله به وی وخت د قیام «ښکاره کولو د هغه» ووايه «ته دوی ته» بیشکه خبره هم دا ده چه علم د ده په نزد د رب زما دی، نه ښکاروی دا قیامت «هیڅوک» په وخت د ده کېنې مگر «ښکاروی ئی» هم دغه «الله» دروند دی (د قیامت دار) په «مخلوقاتو د» آسمانو او «په مخلوقاتو د» ځمکی کېنې را به نشی دغه (قیامت) تاسی ته مگر «دریشی» ناڅاپه «بی خبره» پوښتنه کوی دوی له تا نه «ای محمده» څواکی ته مبالغه کوونکی ئی «په

سؤال کنبی « له قیامته (یعنی ته عالم ئی په قیامت) ووايه چه بیشکه علم د دغه «قیامت خاص» په نزد د الله دی او لیکن زیاتره خلق نه پوهیږی «په دی چه علم ئی خاص الله لره دی».

تفسیر: رومی په ﴿عَلَىٰ أَنْ يَكُونَ قَدًا قَرَبَ إِلَهُمْ﴾ کنبی خاص د هغه قوم د اجل او موت ذکر ؤ چه هغوی ته هیڅ معلوم نه ؤ چه اجل کله راځی، نو بیا دلته د گردی (تولی) دنیا د اجل قیامت په نسبت تنبیه فرمائی. کله چه چا ته د خپل مرگ د وخت او نیتي اطلاع او خبر نه وی چه کله به راځی؟ نو د دنیا د موت او اجل په نسبت څوک څه ویلی شی چه په کوم تاریخ او په کومه نیټه راځی. د دی تعین علم پرته (علاوه) د علام الغیوب الله جل جلاله بل هیڅ یو موجود سره نشته، همغه پاک الله په خپل معین او مقدر وخت کنبی قیامت واقع کوی او دغه را ښکاروی چه د الله تعالیٰ په علم کنبی د هغه وخت هم دغه دی. پر آسمان او ځمکه باندی به دغه واقع دیره درنه وی او د هغه علم هم دیر دروند دی چه ما سوا الله بل چا ته حاصل نه دی، اگر که د دغی واقعی دیر قرائن او امارات شته چه نبیانو علیهم السلام بالخاصه زمونږ آخر الزمان پیغمبر محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم بیان فرمایلی دی خو بیا هم د دغو گردو (تولو) علائمو له ظهوره وروسته کله چه قیامت واقع کیږی، نو هغه به بیخی په بی خبری یو ناڅاپه او دفعتاً پیښیږی لکه چه د بخاری شریف او د نورو په احادیثو کنبی تفصیلاً مذکور دی.

﴿يَتْلُو كَذِبًا عَلَىٰ عُثْمَانَ﴾ الآية - پوښتنه کوی دوی له تا نه گواکی ته مبالغه کوونکی ئی په سؤال کنبی له قیامته یعنی ته عالم ئی په قیامت یا مهربان ئی په پوښتنه کوونکو باندی او خوشالیږی په سؤال له دی قیامته او حال دا چه ته خپه کیږی په دی پوښتنه، ووايه بیشکه چه علم د ده په نزد د الله دی ولیکن زیاتره خلق نه پوهیږی په دی خبره چه علم ئی خاص الله لره دی.» د دی خلقو د سؤال له طرزه ظاهریږی چه گواکی دوی ستاسی په نسبت داسی خیال کوی چه ته د دی خبری په تحقیق، تفتیش، پته او سراغ لگولو کنبی مشغول ئی او له تلاشه وروسته دی د هغه علم ته ځان رسولی دی. حال دا چه دغه علم حق جل وعلیٰ شانه سره مخصوص دی او انبیاء علیهم السلام په هغو شیانو پسی دومره نه گرځی چه هغه د الله تعالیٰ له جانبه د کوم مصلحت لامله (له وجی) پت ساتل شوی وی او نه دغه کار د دوی په اختیار کنبی شته چه که هر څه وغواړی هغه په کوښښ سره ضرور معلوم کړی د دوی منصب او وظیفه دا ده هغه بشماره علوم او کمالات چه د الله تعالیٰ له لوری افاضه کیږی، هغه په دیره شکر کولو او قدر پیژندلو سره تل قبول کړی مگر په دغو خبرو باندی عوام کالانعام څه پوهیږی؟.

قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ
كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبِ لَاسْتَكْثَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ

السُّوءَ إِنَّ أَنَا الْإِنذِيرُ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿١٨٨﴾

وایه (ای محمده! دوی ته) چه زه نه لرم واک دپاره د نفس (ځان) خپل د «رسولو د» نفع او نه د «دفع کولو د» ضرر مگر هغه څه چه اراده وفرمائی الله او که وی زه چه پوهیدلی په (خبرو د) غیب باندی نو خامخا حاصل کړی به می وی ډیر له خیر «نفعی» ځنی، او نه به ؤ رسیدلی ماته کوم زیان، نه یم زه مگر «خو یم» وپروونکی (د کفارو په جحیم سره) او زیری کوونکی دپاره د «هغه» قوم چه مؤمنان دی (په نعیم سره).

تفسیر: په دغه آیت کښی دا راښوول شوی دی چه هر بنده اگر که ډیر لوی هم وی مستقل اختیار او محیط علم نه لری، سید الانبیاء محمد مصطفیٰ صلی الله علیه وسلم ته چه د اولینو او آخرینو علومو حامل او د مځکی خزانو د کلیکانو (کنجیانو) امین گرځولی شوی ؤ د دی خبری د اعلان کولو حکم شوی دی چه زه نورو ته لا څه چه خپل ځان ته هم څه گته (فائده) نشم رسولی او نه ځان له زیان څخه ساتلی شم مگر څومره چه الله تعالیٰ وغواړی هم هغومره زه اقتدار لرم، که زه پر گردو (تولو) غیبی خبرو پوهیدی نو ډیری هغه ښیگنی (فائدې) به می د خپل ځان لپاره حاصلولی چه د غیبی علم د نه لرلو له سببه زیاتره فوتیږی او هیڅکله هیڅ یوه نامناسبه واقعه به راته نه پېښیده، مثلاً د «افک» په واقعه کښی د څو ورځو له مخی رسول الله صلی الله علیه وسلم ته د وحی د نه راتللو له سببه سخت اضطراب او قلق او پریشانی ورپېښه شوه - په حجة الوداع کښی ئی صاف وفرمایل

«لو استقبلت من امری ما استدبرت لما سقت الهدی - که زه لا له پخوا پوهیدی په

دغه شی باندی چه وروسته راپېښ شو، نو له سره به می د (هدی) حیوان له ځان سره نه راووست» داسی په سلهاؤ نوری واقعی دی، چه د هغوی مخ نیوی د «محیط علم» د لرلو په صورت په ډیره آسانی سره ممکن ؤ، له دی گردو (تولو) ځنی لویه او مهمه واقعه دا ده چه د جبریل د حدیث په ځینو روایتونو کښی رسول الله مبارک صلی الله علیه وسلم تصریحاً فرمایلی دی چه دغه رومینی موقع ده چه ما جبریل علیه السلام د ده د تللو تر وخته پوری ونه پېژانده، کله چه هغه ودرید او لاړ دلته دی وپوهیده چه هغه جبریل علیه السلام ؤ دغه واقعه د محدثینو په تصریح سره بیخی د ده په آخر عمر کښی پېښه شوی ده؛ په دغه حدیث کښی د قیامت د سؤال په ځواب کښی «المستول عنها باعلم من السائل» ارشاد فرمایلی شوی دی - گوواکی دا ئی ښوولی ده چه «علم المحيط» پرته (علاوه) له الله تعالیٰ ځنی بل هیچا ته نه دی حاصل - او علم الغیب خو لا پریږدی؟ د محسوساتو او مبصراتو پوره علم هم د الله تعالیٰ په عطا کولو سره حاصلیږی، که الله تعالیٰ اراده ونه فرمائی نو مونږ د محسوساتو ادراک هم نشو کولی - په هر

حال په دغه آیت کېږي په ښکاره ډول (طریقه) سره راښوول شوی دی چه مستقل اختیار یا محیط علم د نبوت له لوازمو ځنې نه دی، لکه چه ځینې جاهلان ئی اټکلوی - هو! د شریعتو علم چه د انبیاء علیهم السلام له منصب او وظیفې سره ربط لری، ښائی هغه کامل کړی، او د تکوینیاتو علم په هره اندازه سره چه الله تعالیٰ مناسب وگڼی، عطا کوی ئی - په دغی نوعی کېږي زمونږ پاک رسول محمد مصطفیٰ صلی الله علیه وسلم له گردو (تولو) اولینو او آخړینو ځنې فایق او پورته دی. دوی ته حق تعالیٰ دومره بیښماره علوم او معارف مرحمت فرمایلی دی چه د هغه احصاء او شمار د تولو مخلوقاتو له طاقتو وتلی دی.

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَجَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا لِيَسْكُنَ إِلَيْهَا
فَلَمَّا تَغَشَّاهَا حَمَلَتْ حَمْلًا خَفِيًّا فَمَرَّتْ بِهِ فَلَمَّا أَثْقَلَتْ
دَعَا اللَّهَ رَبَّهَا لِيُنْزِلَ إِلَيْهَا صَالِحًا لَّئِنْ كُنْتُ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿١٩٨﴾
فَلَمَّا أَتَاهَا صَالِحًا جَعَلَا لَهُ شُرَكَاءَ فِيمَا آتَاهُمَا فَتَعَالَى اللَّهُ
عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١٩٩﴾

هم دغه (الله) هغه ذات دی چه پیدا کړی ئی یی تاسی له نفس یوه څخه او پیدا کړی ئی ده له دی نفس څخه ښځه د ده دپاره د دی چه آرام ونیسی له دی سره، نو کله چه نارینه پټه کړه دغه ښځه «یعنی جماع ئی ورسره وکړه» نو حامله شوه په حمل خفیف «سپک سره» نو گرځیده (تله راتله) به له دی حمل سره، نو کله چه دروند شو حمل نو سؤال وکړ دواړو له الله رب د دوی نه چه قسم دی خامخا که را کړی ته مونږ ته صالح «کامل روغ ولد» نو خامخا شو به مونږ هرومرو (خامخا) له شکر ایستونکو (په دی نعمت) نو کله چه ورکړ «الله» دوی ته صالح «ولد» نو وگرځول دوی دواړو الله ته شریکان په «نامه د» هغه کېږي چه ورکړ دوی ته «الله» نو پورته (لوی) دی الله له هغه چه دوی (او اولاده د دوی) ئی شریکوی «له ده سره».

تفسیر: الله تعالیٰ گرد (تول) انسانان له آدم علیه السلام څخه پیدا کړل - او د آدم علیه السلام د انس او سکون او د قرار د حصول له پاره ئی د ده له وجوده د ده جوړه حواء رضی الله تعالیٰ

عنها پیدا کره بیا له دوی دواړو ځنی نوره اولاده او څوځات پیدا شول - کله چه نارینه له ښځی خپله فطری غوښتنه حاصله کره نو ښځه حامله شوه. د حمل په ابتدائی حالت کښی هیڅ دروندوالی نه ؤ - او حسب المعمول به ښځه تیریده او راتیریده او ناسته ولاړه به نی کوله ځکه چه تشه نطفه وه کله چه گیده نی د ولد د لوئیدلو په سبب راپورته او شلمه (دکه) شوه نو په دی باندی هیڅوک خبر نه ؤ چه د دی په منع کښی څه شی پت دی. آیا انسان دی که حیوان؟ نو نارینه او ښځی دواړو د حق تعالیٰ په دربار کښی عرض وکر، که ته له خپله فضله یو ښه روغ رمت او د کار وړ (لائق) او صالح وړوکی مولود راعنایت کری نو مونږ دواړه بلکه زموږ نسل به هم تول ستا شکر اداء کوو - کله چه الله تعالیٰ د دوی دغه تمنا پوره کره نو دوی زموږ په ورکری شوی شی کښی د نورو د برخو په ټاکلو (مقررولو) بی شروع وکره مثلاً ځینی په دی عقیده شول چه دغه اولاد فلانی ژوندی یا مړ مخلوق مونږ ته راکری دی. ځینی په دی عقیده نه وو خو عملاً به بی د هغه په نذر او نیاز شروع وکره یا به بی د مولود وچولی (تندی) د هغه په مخکښی په سجده کیښوده یا به بی په مولود باندی داسی نوم کیښوده چه له هغه څخه به د شرک بوی راته لکه عبد العزی، عبد الشمس او نور، لنده دا چه په دغه صورت کښی به د حقیقی منعم حق اعتقاداً یا فعلاً یا قولاً نورو ته ورکول کیده.

ښه وپوهیږئ چه حق تعالیٰ د شرک د گردو (تولو) انواعو او مراتبو څخه لوړ او لوی او اعلیٰ دی په دغو آیتونو کښی د حسن بصری رحمة الله علیه او نورو له رایه سره موافق خاص آدم علیه السلام او حواء رضی الله تعالیٰ عنها مقصود نه دی بلکه د عامو انسانانو د حالت نقشه ایستلی شوی ده بیشکه ابتداء په ﴿هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَجَعَلَكُمْ فِيهَا نِسَبَاتٍ﴾ کښی د تمهید په ډول (طریقه) د آدم علیه السلام او حواء رضی الله تعالیٰ عنها ذکر ؤ - مگر له هغه وروسته د مطلق نر او ښځی ذکر شوی دی، او داسی په ډیرو ځایونو کښی کیږی چه د شخص له ذکره د جنس په لوری انتقال مرادوی لکه په ﴿وَلَقَدْ زَكَّيْنَا السَّمَاءَ الذِّیَافَصَابِغَ وَجَعَلْنَاهَا رُجُومًا لِلشَّیْطَانِ﴾ کښی هغه ستوری چه په ﴿بِمَصَابِغٍ﴾ سره یاد شوی دی، هغوی لویدونکی ماتیدونکی ستوری نه دی، چه په هغو د شیاطینو ویشتل په عمل راځی مگر له شخص د ﴿بِمَصَابِغٍ﴾ څخه جنس مصابیح ته د کلام انتقال کری شوی دی - له دی تفسیر سره موافق په ﴿جَعَلْنَاهُ شُرَكَاءَ﴾ کښی هیڅ اشکال نشته مگر له زیاترو اسلافو ځنی هم دغه منقول شوی دی چه په دغو آیتونو کښی یوازی د آدم علیه السلام او حواء رضی الله تعالیٰ عنها د قصی بیان شوی دی، وائی چه ابلیس د یوه نیک مخلوق په صورت حواء رضی الله تعالیٰ عنها ته راغی او دا نی تیر ایستله او وعده نی تری واخیسته چه که تری هلک پیدا شو، د هغه نوم دی عبدالحارث کیږدی، بی بی حواء رضی الله تعالیٰ عنها آدم علیه السلام هم راضی کر - نو کله چه هلک پیدا شو نوم نی عبدالحارث کیښود حارث د ابلیس هغه نوم ؤ چه په ملائکو کښی په دغه نامه سره بلل کیده. ظاهره ده چه د اعلامو په تعیین کښی لغوی معنی نه ده معتبره - او که وی هم خو د «عبد» اضافت د «حارث» په لوری د دی خبری مستلزم نه دی چه «حارث» معاذ الله معبود

گنلی شوی دی یوه میلمه پالونکی انسان ته عرب «عبدالضیف - د میلمه بنده» وائی د هغه مطلب داسی له سره نه وی چه گواکی کور والا د میلمه عبادت کوی، نو که د عبدالحارث د نامه ایښودلو دغه واقعه صحیح هم وی نو نشی ویلی کیدی چه آدم علیه السلام معاذ الله په حقیقت کښی د شرک ارتکاب کړی دی، چه دا کار د انبیاء علیهم السلام له شان او عصمت سره منافی دی - هوا په مولود باندی دغسی ناموزونه نوم کیښودل چه له هغه ځنی په سطحی ډول (طریقه) سره د شرک بوی راشی - د معصوم نبی له رفیع شان او د توحید له جنبی سره مناسب نه ؤ. د قرآن عظیم دغه عادت دی چه د مقربینو انبیاء خورا (دیر) لږ لغزیدل او ښویدل او دیر کوچنی (وړوکی) ذلت د(حسنات الابرار سیئات المقربین) د قاعدی سره مطابق زیاتره په سخت عنوان سره تعبیری لکه چه د یونس علیه السلام په قصه کښی ئی فرمایلی دی

﴿فَلَنْ أَنْ نَنْفَعَكَ﴾ او په بل ځای کښی ئی فرمایلی دی ﴿حَتَّىٰ إِذَا اسْتَيْسَرَ الرُّسُلُ﴾

﴿وَكُنَّا لَهُمْ قَدَرًا﴾ علی توجیه بعض المفسرین هم داسی دلته هم د آدم علیه السلام د ربی له لحاظه دغه د شرک موهومه «وهم آچوونکی» تسمیه ئی تغلیظاً په دغو الفاظو سره ادا وفرمایله ﴿جَلَّالَهُ شَرُّكُمْ إِنَّمَا﴾ د الله تعالیٰ په ورکړی شوی شی کښی د حصی په بیلولو پسې وگرځیدل، یعنی د دوی له شانه سره لائق او مناسب نه ؤ چه داسی نوم کیږدی چه د هغه څخه شرک وهم کیږی، اگر که حقیقتاً شرک نه دی. ښائی د هم دی لامله (له وجی) ئی «فقد اشركا» او نور مختصر عبارتونه ئی پریښودل او هغه د ﴿جَلَّالَهُ شَرُّكُمْ إِنَّمَا﴾ طویل عنوان ئی اختیار وفرمایه - والله اعلم.

تنبیه: حافظ عماد الدین ابن کثیر رحمه الله علیه ویلی دی چه د عبد الحارث د نامه کیښودلو هغه مرفوع حدیث چه په (ترمذی) کښی دی، هغه د دری جهته معلول دی، پاتی شو آثار هغه د اهل الکتاب له روایتونو ځنی ماخوذ دی والله اعلم.

اَشْرِكُونَ مَا لَا يَخْلُقُ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلِقُونَ ﴿٨١﴾

آیا شریک گرځوی دوی «له الله سره» هغه شی چه نشی پیدا کولی هیڅ څیز حال دا چه دغه (بتان) پیدا کاوه شی «نو څرنگه به خالق د بل چا شی»

تفسیر: پخوا له دی نه د یوه راز (قسم) شرک ذکر ؤ د هغه په مناسبت په دغو آیتونو کښی د بت پرستی تردید کوی یعنی هغه چه بل نشی پیدا کولی، بلکه پخپله ستاسی له لوری جوړ شوی دی هغه ستاسی معبود څرنگه کیدی شی؟

وَلَا يَسْتَطِيعُونَ لَهُمْ نَصْرٌ وَلَا أَنْفُسُهُمْ يَنْصُرُونَ ﴿٨٢﴾ وَإِنْ

تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَى لَا يَتَّبِعُكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ أَدَعَوْتُهُمْ
 أَمْ أَنْتُمْ صَامِتُونَ ﴿١٩٠﴾ إِنْ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ
 عِبَادُ أَمْثَلُكُمْ قَادَعُوهُمْ فَلَيْسَتْ جِيُوشُ الْكُفْرِ إِنْ كُنْتُمْ
 صَادِقِينَ ﴿١٩١﴾ أَلَهُمْ أَرْجُلٌ يَمْشُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ أَيْدٍ يَبْطِشُونَ
 بِهَا أَمْ لَهُمْ أَعْيُنٌ يُبْصِرُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ
 بِهَا قُلْ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ كِيدُوا فَلَا تُنْظَرُونَ ﴿١٩٢﴾

او طاقت نه لری دا «بتان» له پاره د دغو «عابدانو خپلو» د مرستی کولو
 او نه له ځانونو خپلو سره مرسته (مدد) کولی شی او که تاسی رابولئ دوی
 سمی صافی لاری ته نو نه کوی متابعت دوی ستاسی برابره ده پر تاسی «دغه
 خبره» چه آیا بولئ تاسی «دوی» او که یئ تاسی چپ «د دوی له بلنی
 خخه» بیشکه هغه کسان چه عبادت کوئ تاسی (ای مشرکانو! د دوی او
 بولئ یی) بی له الله مملوکان دی په شان ستاسی نو ویولئ تاسی دوی نو ودی
 منی دوی «دغه بلنه» ستاسی که یئ تاسی صاد قان «رېشتینی په دغه دعوی
 کبئی چه دوی خدایان دی» آیا شته دوی ته «داسی» پښی چه تلل کوی دوی
 په هغو سره؟ آیا شته دوی ته «داسی» لاسونه چه نیول کوی دوی په هغو
 سره؟ آیا شته دوی ته «داسی» سترگی چه لیدل کوی دوی په هغو سره؟ آیا
 شته دوی ته (داسی) غوړونه چه آوریدل کوی دوی په هغو سره «بلکه دا
 شیان دوی لره نشته پس له تاسی خخه هم بدتر شول نو تاسی خنکه د دوی
 عبادت کوئ» ووايه «ای محمده! دوی ته» چه را ویولئ تاسی شریکان خپل
 (د امداد له پاره) بیا «په خپلو تدبیرونو سره» ضرر ورسوئ ماته پس مهلت
 مه راکوئ تاسی ماته (هیڅ قدر).

تفسیر: هغه بتان چه تاسی خپل معبودان گرځولی دی، او د خدائی حق تاسی هغوی ته ورکړی
 دی. هغوی ستاسی په څه کار درځی؟ دوی د خپلو ځانونو په حفاظت باندی هم قادر نه دی. او
 د مخلوقیت سره سره له هغو کمالاتو څنی هم محروم دی چه په هغو سره یو مخلوق پر بل مخلوق
 باندی تفوق او امتیاز حاصلولی شی. اگر که د دوی ظاهری لاسونه او پښی او سترگی او نور

تاسی جوړ کړی دی، لیکن د دوی په اعضاو کېنې هغه قوتونه نشته چه د هغو په سبب هغو اعضاؤ ته، اعضاء وویلی شی، او نه ستاسی په بللو سره په خپلو مصنوعی پښو راتلی شی، او نه په خپلو لاسونو سره کوم شی اخیستی شی، نه په خپلو سترگو سره کوم شی لیدلی شی، نه پخپلو غوږونو سره کومه خبره اوریدلی شی، که له ډیرو بللو او غږونو څخه ستاسی ستونی غیری هم شی، خو بیا هم دوی ستاسی د غږ اوریدونکی نه دی او پری له سره درتلونکی یا ځواب درکوونکی نه دی. تاسی د دوی په مخ کېنې په زوره زوره دوی ویولی! یا په ورو ورو ورناری کړئ! یا ساکت او چپ اوسئ؟ دغه دری واړه حالتونه دوی ته برابر دی. نه له دی نه کومه فائده او نه ورڅخه کومه نفعه متصوره ده. تعجب دی چه دوی په مملوکیت او مخلوقیت کېنې ستاسی په شان عاجز او درمانده دی، بلکه په وجود، او د وجود په کمالاتو کېنې هم ستاسی ځنی ښکته او ډیر وروسته پاتی دی، نو دوی به څرنګه خدایان وګرځولی شی؟ او هر هغه څوک چه تردید ئی وکړی ولی به نقصان ووينی؟ لکه چه د مکي معظمی مشرکانو زمونږ نبی کریم صلی الله علیه وسلم ته ویل چه تاسی زمونږ د بتانو له بی ادبی څخه لاس واخلي! که نه تاسی ته دی معلومه وی چه دوی به څه آفت او بلا پر تاسی نازله کړی ﴿وَقَوْلِكَ يَا اٰلِیْنَ مِنْ دُوْنِیْ﴾ (۲۴ جزء د الزمر ۳۶ آیت ۴ رکوع) د دغه ځواب په ﴿وَقَوْلِیْ اَدْعَاۤیْہُمْ اَکْثَرُ﴾ سره ورکړی شوی دی. یعنی تاسی خپل ګرد (تول) شریکان راویولی! او زما په خلاف ګردی (تولی) حیلی، پلمی (بهانی) او تدابیر وکړئ! او پوره ئی کړئ! بیا ماته د یوی شیبی له پاره هم مهلت مه راکوئ؟ نو وبه ګورم چه تاسی ماته څه ضرر رسولی شی؟ زه ستاسی او ستاسی د معبودانو پروا نه لرم ځکه چه

اِنَّ وَلِیَّ اللّٰهِ الَّذِیْ نَزَّلَ الْکِتٰبَ وَهُوَ یَتَوَلّٰی الصّٰلِحِیْنَ ﴿۱۶۷﴾

بیشکه ولی «ناصر او ساتونکی» می الله دی هغه چه توتو توتو ئی نازل کړی دی کتاب او هم دغه «الله حمایت» ساتنه کوی د صالحانو (او کارونه یی جوړوی).

تفسیر: یعنی هغه الله جل جلاله زما ولی - بادر او مرستیال دی چه پر ما باندی ئی وار په وار کتاب (قرآن) نازل کړی دی. او د رسالت پر منصب باندی ئی فائز کړی یم. هم دغه پاک الله به زما حمایت، حفاظت او صیانت د ګردی (تولی) دنیا په مقابل کېنې وکړی، ځکه چه هم دغه الله تعالی د خپلو نیکو بندګانو حفاظت او اعانت کوی، بالخاصه د انبیاء علیهم السلام.

وَالَّذِیْنَ تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِہٖ لَا یَسْتَطِیْعُوْنَ نَصْرُکُمْ وَلَا

أَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُونَ ﴿١٩٤﴾ وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَى لَا يَسْمَعُوا
وَتَرَاهُمْ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ وَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٩٥﴾

او «بیشکه» هغه «معبودان» چه ئی بولئ تاسی بی له الله طاقت نه لری دوی د نصرت «مرستی کولو» ستاسی او نه د ځانونو خپلو سره مرسته (مدد) کولی شی «نو زه یی څه پروا لرم» او که راوبولئ تاسی دوی په جانب د هدایت (د سمی صافی لاری) نو هیڅ نه اوری دوی او وینی به ته «ای محمده!» دوی چه گوری به دوی تا ته حال دا چه دوی به هیڅ نه وینی.

تفسیر: یعنی په ښکاره سره دوی د سترگو خاوندان دی، خو په کښی د لیدلو قوت او د کتلو قدرت او د بینائی نور او د بصارت ظهور چیری دی؟

د ﴿تَدْعُوهُمْ﴾ فاعل که مشرکین شی نو د ﴿هم﴾ ضمیر بتانو ته راجع کیږی یعنی که وبولئ تاسی ای مشرکانو دا بتان ښو کارو ته نو دوی نه اوری او که د ﴿تَدْعُوهُمْ﴾ فاعل مؤمنین شی نو د ﴿هم﴾ ضمیر مشرکانو ته راجع کیږی یعنی که وبولئ تاسی ای مؤمنانو دا مشرکان ښو کارو ته نو دوی ستاسی بلنه نه منی.

خُذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ ﴿١٩٦﴾ وَإِنَّمَا يَرْغَبُكَ مِنَ
الشَّيْطَانِ نَزْعٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٩٧﴾

ونیسه «ای محمده! عادت د» عفوی کولو او امر «حکم» وکړه په معروف (نیکو کارونو) سره او مخ وگرځوه! «په څنگ شه!» له جاهلانو «ناپوهانو» لیونیانو» څخه. او که باعث او تیز کړی تا «په معصیت» له طرفه د شیطان کومه وسوسه نو پناه وغواړه په الله پوری بیشکه دغه «الله» ښه اوریدونکی ښه عالم دی (د ټولو اقوالو په گردو (ټولو) احوالو).

تفسیر: د ﴿خُذِ الْعَفْوَ﴾ څو معناګانی شوی دی. د زیاترو حاصل دا دی چه له سختګیری او تند خوئی ځنی پرهیز وکړه د مؤمنانو په مقابل کښی څو د قهر او غضب له امله (وجی) دوی درڅخه تار پتار نشی او محقق شیخ الهند رحمة الله علیه هم دغه معنا د «عفوی په عادت نیولو» سره تعبیر کړی ده. په تیرو آیتونو کښی د بت پرستانو کوم تحمیق او تجهیل چه کړی شوی ؤ. دیر ممکن ؤ چه جاهلان مشرکان په هغه په قهر شی او نامناسب حرکات وکړی - یا خراب

الفاظ له خپلو خولو څخه وباسی. نو ځکه الله جل جلاله په دغه آیت سره چه د مکارم الاخلاق جامع دی خپل پاک رسول ته هدایت وفرمایه چه ای محمده صلی الله علیه وسلم د عفو او له خطاؤ څخه د تیریدلو عادت ونیسه! او له پند ورکولو څخه خوله مه نیسه! او تل خپلی معقولی خبری کوه! او له جاهلانو څخه په څنگ شه! یعنی د دوی د جاهلانه حرکاتو له کبله (وچی) هره ورځ دوی سره لاس او گریوان کیدلو ته ضرورت نشته کله چه وخت ئی راشی، نو په لږ وخت کښی به د دوی گرد (تول) حساب او کتاب پای (اخر) ته ورسیږی. که کوم وخت د بشریت په مقتضاء د دوی پر کوم نالائق حرکت په قهر شی، او لعین شیطان وغواری چه له لری څخه تاسی داسی یوی معاملی او کار ته آماده او تیار کړی چه له مصلحت نه مخالف وی یا ستاسی له عظیم خلق او حلم او متانت سره لائق او وړ (قابل) نه وی، نو ته فوراً په الله تعالی سره پناه وغواړه! له دی وسوسی څخه ستاسی د عصمت او وجاهت په مقابل کښی د هغه هیڅ یو کید مکر او چل نشی چلیدلی - ځکه قدیر خدای جل جلاله چه د هر مستعید د خبرو (سمیع) اوریدونکی، او په هر حالت «علیم» پوهیدونکی دی، هم ده ستاسی د صیانت تکفل کړی دی. ځینی د دی آیت ترجمه داسی هم کوی واخله ای محمده! د غنیانو هغه زیاتی مالونه او هغه چه آسان وی دوی ته او دا حکم د زکوٰه له وجوب څخه پخوا ؤ او امر وکړه خلکو ته په نیکی سره او مخ وگرځوه له ناپوهانو او مه کوه ورسره جنگ او دا اعراض هم د جهاد له فرضیت څخه پخوا ؤ او که ورسیږی تاته ای محمده! له طرفه د شیطان څه وسوسه چه په جگړه کښی دی واچوی له جاهلانو سره پس پناه ونیسه په الله سره چه درڅخه دفع کړی هغه وسوسه الخ.

إِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا إِذْ أَمَّهُمْ طَيْفٌ مِّنَ الشَّيْطَانِ تَذَكَّرُوا فَإِذَا هُم مُّبْصِرُونَ ﴿٥٢﴾ وَإِخْوَانُهُمْ يَبْدُونَهُمْ فِي الْغَيْ ثُمَّ لَا يُقْصِرُونَ ﴿٥٣﴾

بیشکه هغه کسان چه ویریږی (له الله او ځان ساتی له گناه) کله چه ورسیږی دوی ته کومه وسوسه «او گذر» له طرفه د شیطان، نو یاد کاندی دوی (حکم د الله او وینس شی) پس ناڅاپه دوی لیدونکی وی (د حق) او وروڼه د دوی (چه شیطانان دی) راکاږی «چلوی» دغه «کفار» په گمراهی کښی بیا نه کوی دوی تقصیر (له ښویولو د کفارو یا کفار تقصیر نه کوی په متابعت د شیطاینو کښی).

تفسیر: اکر که د استعاذی حکم گړدو (تولو) لره شامل دی خو خطاب ږومی یواځی رسول

اکرم صلی الله علیه وسلم ته و اوس د عامو متقیانو او د گردو (تولو) پرهیزگارانو د حال بیان فرمائی یعنی د عامو متقیانو په حق کبھی دغه محال نه دی چه، د شیطان گذر د هغوی په لوری وشي، او خپله کومه وسوسه د هغوی په زړونو کبھی واچوی هو! د متقیانو شان داسی وی، چه د شیطان له اغواء او تیر ایستلو غنی تل په غفلت کبھی نه پاتی کیږی بلکه که لږ څه غفلت ورپیښ شی دستی پاک الله یادوی، ویښ او په سد کیږی، که ولغزی نو سم د لاسه ځان نیسی! او هم دا چه ځان ئی سنبال کړ سترگی ئی خلاصیږی، او د غفلت پرده ئی له مخی څخه لری کیږی، د نیکی او د بدی پای (اخر) او انجام ئی سترگو ته درپیږی، او ډیر ژر د نامناسبو کارو له کولو څخه مخ آړوی. باقی د غیر متقیانو چه د دوی په زړو کبھی د الله تعالی ویره نه وی او خپل ځان له گناهونو څخه نه ساتی، او بنائی دوی ته د شیطان وروڼه وویل شی د دوی حال دا دی چه شیطان تل دوی د گمراهی په لوری کشوی او وربښائسته کوی یی او د دوی په تیر ایستلو کبھی هیڅ قصور او کمی نه کوی. له بل لوری دغه خلق هم د دوی په اقتداء او پیروی کبھی هم لږ څه کمی او تقصیر نه کوی. او د دی لامله (له وجی) دغه شیاطین د دوی غرور او سرکشی لا زیاتوی، په هر حال د متقی شان دا دی چه کله ئی شیطان خپه او متأثر کړی فوراً له پاک الله غنی پناه غواړی - که نه په اوږده غفلت کبھی لویږی او د رجوع الی الله توفیق ورته نه پاتی کیږی.

وَإِذْ أَلَمْتَ أَنَّهُمْ بَايَعُوا أَنَّهُمْ غُلَامٌ مِّنْ رَبِّكَ تُزَكَّيهِمْ وَلَهُمْ فِيكَ مَزْجٌ مِّمَّنْ أَلَمْتَ أَنَّهُمْ كَافِرُونَ

او تر هغه وخته پوری چه رانه وږی «ته ای محمده!» دوی ته کومه معجزه «چه دوی ئی غواړی نو» وائی دوی ولی دی (له خپله ځانه) غوره (جوړه) نه کړه داسی معجزه؟ نو ووايه بیشکه هم دا خبره ده چه زه متابعت کوم د هغه څه چه وحی کولی شی ماته له طرفه د رب زما (او زه نه یم راوړونکی د معجزی له خپله ځانه)، دغه «قرآن تول دلائل د» پوهنی دی له «جانبه د» رب ستاسی او هدایت او رحمت دی له پاره د (هغه) قوم چه مؤمنان دی دوی.

تفسیر: کله چه به د وحی په نزول کبھی تاخیر پېښیده، نو کفارو به تمسخرأ ویل چه «اوس ته ولی کوم آیت له خپله ځانه نه جوړوی؟ او نه ئی راوړی؟ آخر کړد (تول) قرآن خو هم دا تا جوړ کړی دی» العیاذ بالله! هم داسی به دوی کله د خپه کولو له پاره داسی معجزی غوښتلی چه

د هغوی په ښوولو کښی به د الله تعالیٰ د حکمت اقتضاء نه وه. کله به چه رسول صلی الله علیه وسلم د هغو له ورښکاره کولو څخه انکار کاوه نو داسی به ئی ویل چه ﴿لَوْلَا جَنَّتْنَاهَا﴾ یعنی له خپل الله څخه زمونږ غوښتلی شوی معجزی ولی نه غواړی؟ او ولی ئی نه غوره کوی او نه یی راوړی؟ د دغو دواړو خبرو په ځواب کښی ئی وفرمایل ﴿قُلْ إِنَّمَا نَحْنُ مُبَشِّرُونَ﴾ یعنی ووايه کفارو ته ای محمده! چه «د نبی کار دا نه دی چه له خپل لوری په الله تعالیٰ باندی افتراء وکړی. یا د خلقو په ویلو او اورولو سره کوم کار ته اقدام وکړی او له الله تعالیٰ څخه هسی شی وغواړی چه د هغه وجود د الله تعالیٰ له حکمت سره منافی وی. یا د هغه د غوښتلو اجازه نه وی» د نبی وظیفه یوازی هم دغه ده چه هر هغه شی چه الله تعالیٰ په وحی سره نازلوی قبول ئی کړی. او پری تګ او عمل وکړی. او نورو ته هم پر هغه باندی د عمل کولو دعوت ورکړی. باقی هغه تنزیلی او تکوینی آیتونه چه تاسو ئی له ما ځنی غواړئ، نو کوم آیت او معجزه به له پاک قرآن ځنی لویه او لوړه وی؟ ځکه چه دغه عظیم الشانه معجزه د گرد (تول) جهان له پاره د بصیرت زیاتوونکو حقائقو او مواظلو خزانه ده! او ایمان راوړونکو ته د یوه خاص قسم هدایت او رحمت ذخیره منځ کښی لری. تاسی دغه عظیم الشان قرآن کله ومانه! چه بیا به هغه فرمایشی معجزه ومنی؟

وَإِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ وَأَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿۲۲﴾

او کله چه ولوستلی شی قرآن نو غوږ کیږدئ تاسی هغه ته او چپ اوسی تاسی له پاره د دی چه رحم درباندی وشي.

تفسیر: کله چه قرآن کریم داسی بی بها دولت او د علم او هدایت کان او ثروت دی نو د هغه د قرائت حق پر سامعینو باندی دا دی چه په پوره فکر او توجه سره دی ورته غوږ کیږدی! او د هغه آیتونه او هدایات دی د قبول په غوږ سره واورى او نوری هر قسم خبری اتري، شور ماشور او ذکر او فکر دی پریږدی! او په دیر ادب او احترام سره دی ورته چپ او قرار اوسی څو د الله تعالیٰ د رحمت او مهربانی وړ (لائق) او مستحق شی. که کافر په هم دغه ترتیب سره پاک قرآن واورى، نو دیر لری نه ده چه د الله تعالیٰ په رحمت سره به په ایمان مشرف شی، او که له پخوا ځنی مسلمان وی د ولایت په مرتبه رسیږی، یا اقلأ د دغه فعل په اجر او ثواب سره خوشالیږی. له دغه آیت ځنی دیرو علماؤ دا مسئله ایستلی ده چه په لمانځه کښی څه وخت چه امام قرائت لولی نو ښائی چه مقتدیان ئی په دقت سره واورى! او قرار چپ دی ورته ودریږی! لکه چه د ابو موسیٰ او ابو هریره رضی الله تعالیٰ عنهما په حدیث کښی رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایلی دی «إِذَا قُرِئَ فَانصتوا - کله چه امام په لمانځه کښی قرئت لولی نو تاسی چپ اوسئ» دلته د دغی مسئلی د تفصیل ځای نه دی. د صحیح مسلم په شرح کښی مونږ په دیر تفصیل او شرح او بسط

سره د دی مسئلی پر «ما له» او «ما علیه» باندی بحث کری دی.

وَأَذْكُرُّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرُّعًا وَخِيفَةً وَدُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ بِالْغُدُوِّ
وَالْأَصَالِ وَلَا تَكُنْ مِنَ الْغَافِلِينَ ﴿۱۵﴾

او یادوه ته (ای بنده!) رب خپل په زړه خپل کښی په زاری او ویری سره او کم له هسکه (وچته) غږه له وینا په پرومینیو برخو د سبا کښی او په وروستیو برخو د بیگا کښی او مه کیږه (ای زما بنده) له غافلانو (بی خبرانو)!

تفسیر: لوی ذکر خو عظیم الشان قرآن دی، چه د هغه د ادب بیان اوس تیر شو. په دغه آیت کښی د «ذکرالله» څه آداب په عمومی توګه (طریقه) بیان فرمائی یعنی د «ذکرالله» اصلی روح هم دا دی هغه شی چه په ژبه ویل کیږی د زړه توجه دی هم د هغه په لوری وی، څو د (ذکرالله) پوره خوند او نفع ظاهره شی او ژبه او زړه دواړه د الله تعالیٰ په یاد کښی مشغول شی، د ذکر په وخت کښی ښائی چه په فکر کښی دقت او په زړه کښی رقت وی او په صحیح رغبت، مینه او رهبت (ویره) سره د الله تعالیٰ په یاد کښی مشغول او لګیا شی! او داسی وضعیت او هیئت دی خپل ځان ته غوره کری لکه چه کوم ویریدونکی خوشامند کوونکی انسان یو لوی بی مثله ذات ته عرض او فریاد کوی. ښائی چه د ذاکر په لهجه، غږ او هیئت کښی دی د تضرع او ویری او خوف اثر او رنگ محسوس وی د ذکر او مذکور، له عظمت او جلاله د غږ ورو کیدل یو طبیعی او قدرتی امر دی ﴿وَحَشَعَتِ الْأَصْوَاتُ لِلرَّحْمَنِ فَلَا تَسْمَعُ إِلَّا هَمْسًا﴾ (۱۶ جزء د طه سورت ۱۰۸ آیت ۶ رکوع) نو ځکه له په زوره ذکر کولو څخه ممانعت راغلی دی. که په ورو غږ او توجه سره په خفیه یا په جهر سره د الله تعالیٰ ذکر وکړی نو الله تعالیٰ به هم د هغه ذکر کوی. نو عاشق ته به له دی نه زیاته نیکمرغی او سعادت څه وی؟

إِنَّ الَّذِينَ عِنْدَ رَبِّكَ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ وَيَسَبِّحُونَهُ وَلَهُ يَسْجُدُونَ ﴿۱۷﴾

بیشکه هغه «ملائکی» چه په نزد د رب ستا کښی «مقربی» دی نه کوی تکبر (لونی) دوی له عبادت د دغه (الله) څخه او پاکی وائی په هر وخت د

دغه (الله) او خاص هم دغه الله ته سجدی کوی.

تفسیر: یعنی شپه او ورځ مخصوصاً د سبا او بیګا په اوقاتو کېنې د الله تعالیٰ له یاده مه غافل کیږئ! کله چه مقربې ملائکې د الله تعالیٰ له بندګۍ څنې عار نه کوی، بلکه همیشه د الله جل جلاله په یادولو او ذکر کولو کېنې لګیا او مشغولی دی او هم دغه رب العلمین ته سجدی کوی، نو انسانانو ته لا ضروری ده چه د اله العلمین جل جلاله له ذکر او فکر، او عبادت او ریاضت، سجدو او وجود څخه غافل نشی! بنا پر دی د دی آیتونو له لوستلو څخه وروسته ښائی چه د تلاوت سجده هم وکړه شی!

(تمت سورة (الاعراف) بفضل الله ذي اللطاف والاعطاف ونسأله لحيائنا الاتفاق والايلاف ولامواتنا المغفرة والاعفاف اللهم جنبنا الاختلاف والاعتساف وارزقنا حسن الانصاف ونعم الاوصاف ياغافر الاسلاف وهادي الاخلاف!)

سورة (الانفال) مدنية الا من آية (۳۰) الى غاية آية «۳۶» فمكية وهي «۷۵» آية .

و«۱۰» ركوعات رقمها «۸» تسلسلها حسب النزول «۸۸» نزلت بعد البقرة .

د «الانفال» سورت مدنی دی پرته (علاوه) له «۳۰» آیت څخه د «۳۶» آیت تر آخره پوری .
چه مکی دی. «۷۵» آیتونه او «۱۰» رکوع لری، په تلاوت کېنې (۸) او په نزول کېنې .
«۸۸» سورت دی د(البقرة) له سورت څخه وروسته نازل شوی دی .

دغه سورت د «بدر» له غزا څخه وروسته په مدینې منورې کېنې نازل شوی دی هغه دردناک او له طاقت نه پورته مظالم چه د مکی معظمې مشرکانو د دیارلسو کلونو په موده کېنې د مسلمانانو پر وړوکی جماعت وکړل، او مظلومو مسلمانانو چه خاص د خدای له پاره په صمیمیت، صبر، استقامت او معجز دوه استقلال او ثبات او عشق او محبت سره تر مسلسل دیارلسو کلونو پوری د دغو هولناکو مصائبو او دردناکو نوابو تحمل وکړ، هغه د دنیا په تاریخ کېنې یوه بیمثاله واقعه ده . قریشو د خپلو نورو ملګرو په اتفاق د ظلم او تیری هیڅ یوه لوبه او چاره پری نه ښوده . او گردی (تولی) ئی پر مسلمانانو باندې اجراء کړی . خو سره د هغه الله تعالیٰ مسلمانانو ته اجازه ور نه کړه، چه د دی وحشی ظالمانو په مقابل کېنې لاس پورته کړی . د صبر، تحمل، او د ابتلاء او امتحان آخری حد دغه ؤ چه مسلمانان خپل مقدس وطن، اقارب، عزیزان، خپلوان، اهل، عیال، کور، کهول مال، منال، دولت، ثروت، تجارت صنعت او نور ګرځد (تول) دنیوی شیان هم پرېږدی، او خاص د الله تعالیٰ او د رسول الله صلی الله علیه وسلم د خوښی او رضاء له پاره فی سبیل الله له خپلو کورونو څنې هم ووځی . کله چه د مشرکانو ظلم او تکبر او د مسلمانانو مظلومیت او بیکسی له حده تیره شوه، او له بل لوری د اهل الایمان زړونه له وطن، قوم، ښځی، وړوکی، مال، دولت، او له «ماسوی الله» څنې له ګرځدو (تولو) نورو دنیوی تعلقانو

غنی تش او پاک شول. او یوازی د الله جل وعلا او د پاک رسول الله صلی الله علیه وسلم له محبت او د اخلاص او د توحید له دولته داسی دک شول چه گواکی د غیر الله خای په هغو کښی له سره پاتی نشو؛ نو دلته دغو مظلومانو ته (چه پوره دیارلس کاله یی د کفارو هر راز (قسم) حملی او ربړونه (تکلیفونه) وگالل (برداشت کرل) - او د وطن له پرېښولو او هجرت سره یی هم امن او هوسانی (آرام) حاصله نشوه کړی) اجازه وشوه چه له هغو ظالمانو سره جهاد وکړی او خپل بدل او کسات تری واخلی

﴿ اُوْنِ الَّذِيْنَ يُقَاتِلُوْنَ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ عَلٰى نَفْسِهِمْ وَقَدْ يَرْجُوْنَ اَنْ يُخْرِجُوْهُمْ مِنْ دِيَارِهِمْ بِئْسَ الَّذِيْنَ يَتَوَلَّوْنَ اَللّٰهُ ﴾ (۱۷ جزء د الحج ۳۹، ۴۰ آیت ۶ رکوع) اذن ورکړی شوی دی هغو کسانو ته چه جنگ ورسره کولی شی په دی چه بیشکه پر دوی ظلم کړی شوی دی، او بیشکه چه الله په نصرت د دوی باندی خامخا ښه قادر دی. دوی هغه کسان دی چه ایستلی شوی دی له کورونو خپلو څخه په ناحقه مگر چه ووائی رب زمونږ الله دی) د مکی معظمی ادب او حرمت د دی خبری مانع ؤ چه مسلمانان لومړی په هغه خای هجوم او یرغل (حمله) وروړی. نو ځکه له هجرت وروسته تقریباً تر یوه نیم کاله پوری د مسلمانانو د عمل طرز داسی ؤ چه د مکی معظمی د مشرکانو هغو تجارتی روابطو او سلسلو ته چه له شام، یمن او نورو هیوادونو سره قائمی وی ماتی ورکولی، چه د هغو په وسیله د ظالمانو اقتصادی حالت کمزور او د مسلمانانو مالی وضعیت پیاوړی شی. د هجرت په رومینی کال کښی د «ابواء، بواط، عشیره» غزاگانی او نوری وړی وړی غزاگانی او سراپا چه د هغو تفصیلات د احادیثو او سیرو په کتابونو کښی شته په هم دغی سلسلی کښی واقع شوی. د هجرت په دوهم کال کښی رسول الله صلی الله علیه وسلم ته معلومه شوه چه یوه لویه تجارتی قافله د ابو سفیان په مشری له شام څخه رهی (روانه) شوی ده. د ابوسفیان دغه تجارتی قافله «جوبه» چه په هغی کښی تقریباً «۶۰» تنه قریش او یو زر اوشان او پنځوس زره دیناره مال ؤ کله چه له شام ځنی د مکی معظمی په لوری د کاروان د بیرته راگرځیدلو خبر نبی کریم صلی الله علیه وسلم ته ورسید نو د صحیح مسلم له یوه روایت سره سم رسول الله مبارک له اصحابو سره مشوره وکړه چه آیا پر دغه جماعت باندی تعرض وکړو؟ د طبری رحمة الله علیه له بیانه سره موافق دیرو کسانو له دغه جنګه خپل ځانونه بیرته کرل ځکه چه دوی د لوی جنګ له پېښیدلو څخه په اندیښنه او په خطره کښی نه وو چه ښائی د هغه له پاره لویه اجتماع او ښه اهتمام وکړ شی. بل د انصارو په نسبت عموماً داسی خیال کیده چه دوی له رسول الله صلی الله علیه وسلم سره د نصرت او حمایت معاهده یوازی په هغه صورت کښی کړی وه چه که کوم قوم پر مدینی منوری باندی حمله او یرغل وکړی - یا تاسی ته لاس درواچوی، نو مونږ به له تاسی سره امداد او مرسته (مدد) کوو. د جنګ د شروع او تعرض خبره اعم له دی چه په هر صورت سره وه، په دغه معاهده کښی شامله نه وه، د دغی جرګی د دی وضعیت له لیدلو ځنی ابوبکر الصدیق او عمر الفاروق او رئیس الانصار سعد بن عبادة رضی الله تعالی عنهم اجمعین حوصله زیاتوونکی خطبی وویلی او ښی ویناوی ئی وکړی. بالاخر رسول اکرم صلی الله علیه وآله وصحبه وسلم له دری

سو او څو تنو مجاهدینو سره د قافلي په لوري رهي (روان) شول. څرنګه چې له کوم لوی مسلح لښکر سره د جنگیدلو توقع نه وه، نو ځکه د جمعیت - سامان، اسلحي او د نورو شيانو په نسبت زیات اهتمام نه و کړی شوی. هغه کسان چې په هماغه وخت کېني سره ټول شوي وو له خپلو همغو معمولي سامانونو سره رهي (روان) شوي وو. په دې باره کېني د بخاري شریف په روایت کېني حضرت کعب بن مالک رضي الله تعالیٰ عنه فرمائي هغه کسان چې د بدر په غزا کېني شريک شوي نه وو پر هغوی باندې کوم عتاب نازل نشو، ځکه چې رسول الله صلی الله علیه وسلم یوازي د تجارتي قافلي د مهم له پاره وتلی وو. اتفاقاً الله تعالیٰ د یوه اساسي جنگ صورت ورپیدا کړ.

ابو سفیان د رسول الله مبارک له دغې ارادې ځنې خبر شو او سم د لاسه ئې مکې معظمې « ته سړی واستاوه، له هغه ځايه تقريباً د زرو تنو لښکر چې د قریشو لوی لوی سرداران او مشران هم پکښې شامل وو، له پوره وسلو، سامانونو، لوازمو او تجهیزاتو سره د مدینې منورې په لوري رهي (روان) شو. رسول الله مبارک د «صفراء» په مقام کېني و چې دا خبره ورمعلومه شوه چې د ابو جهل او د نورو لویو لویو ائمه الکفر تر مشري لاندې لوی لښکر په ډیر زور او شور او غیظ او غضب د اسلام د مقابلي له پاره را رهي (روان) شوي دي. د دې غیر متوقع صورت له پېښیدلو څخه وروسته رسول الله مبارک بیا خپلو اصحابو کرامو ته د دې خبرې اطلاع هم وکړه، چې په دغه وخت کېني دوه جماعته ستاسې په مخکښې دي

«۱»: تجارتی قافله.

«۲»: فوځي لښکر. د الله تعالیٰ اراده داسې ده چې له دغو دوو ټولنو څخه پر یوه باندې به تاسې مسلط وګرځئ؛ تاسې دا راوړئ چې له دغو دواړو ډلو ځنې پر کومې باندې تعرض او یرغل (حمله) کول غواړئ؟! او د هغه د مقابلي له پاره تیار یی؟! څرنګه چې دغه اسلامي لښکر خپل پوره تیاري لوی جهاد ته نه وه کړي ځینو افرادو چې خپل لږ سامان، وسلو او اسبابو او د تعداد قلت ته وکتل نو داسې رایه یی ورکړه چې پر تجارتي قافلي باندې یرغل (حمله) زیات مفید او آسان دی مګر دغه رایه د رسول الله مبارک نه وه خوښه. حضرت ابوبکر صدیق، حضرت عمر فاروق او حضرت مقداد بن الاسود رضي الله تعالیٰ عنهم اجمعین په ډیر ځوښ (جوش) سره غیرت راوړونکي نطقونه او ښی ویناوې وکړې. او ښی په زړه پورې خبرې ئې بیان کړې، او ځوابونه ئې وویل. په آخر کېني حضرت سعد بن معاذ رضي الله تعالیٰ عنه تقریر وکړ.

وروسته داسې فیصله وشوه چې د عسکریت په ډګر کېني ښائي چې مونږ د اسلامي شجاعت جوهر وښیو. څنګه چې د بدر په مقام کېني دغه دواړه د حق او باطل فوځونه سره مخامخ شول الله تعالیٰ مسلمانانو ته لوی بری عنایت او ورپه برخه کړه. د کافرانو «۷۰» تنه لوی لوی سرداران ووژل شول او «۷۰» تنه ئې بنديان شول. په داسې ډول (طریقه) د کفارو زور مات شو. په دغه سورت کېني عموماً د هم دغې غزا جزئیات او متعلقات بیان شوي دي. هغه کسان چې داسې خیال کوي چې په دغه غزا کېني رسول الله مبارک له ابتداء څخه د هغه لښکري قوت د

مقابلی له پاره وتلی ؤ چه د تعرض په مقصد د مدینې منورې په لورې رهې (روان) شوی ؤ او د قریشو په تجارتی قافلی باندې د حملې په نیت له اوله تر آخره پورې هیڅ نه ؤ وتلی نو د دې عقیدې خاوندان فی الحقیقت غواړې چه د حدیثو، سیرو او د قرآنی اشاراتو ټولې ذخیړې له خپلو مجعولاتو ځنې قربان کړي.

دا څه منطق دی چه هغو محاربینو کفارو ته چه د هغو د تعرض او د لاس اچولو لامله (له وجې) د مسلمانانو ځان او مال او هیڅ شی مامون او مصون نه ؤ پاتی او نه وروسته له هغه د هغو د مصونیت توقع وه. ځانې او بدنی نقصان رسونه جائزه وگنله شی لیکن تجارتی او مالی نقصان رسونه ورته له انسانیت او تهذیب څخه مخالفه وی؟ یعنی د دوی ځانونه د ظلم او شرارت او د کفر او طغیان لامله (له وجې) محفوظ او مصون نه وی مگر مالونه دی یې خامخا محفوظ پاتی وی، گواکې که دوی د ژوندانه له حقوقو محروم او بی برخې پاتی کیږي پاتی دی شی؛ لیکن د ژوندانه له سامانه دی محروم نشي. ﴿إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عُجَابٌ﴾ او دغه خبره له سره د منلو نه ده. باقی دغه دعوی چه پر هغو کسانو چه حمله یې نه ده کړې د مسلمانانو تعرض او یرغل (حمله) وروږل نه دی جائز - ځکه چه دغه تعرض د ﴿وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ﴾ څخه به مخالف وی قطع نظر له دی نه چه دغه مسئله له موجودی واقعی سره بی تعلقه ده، ځکه چه د مکې معظمې کفار لا له پخوا څخه هر ډول (طریقه) منظم ظلمونه او تعرضات او حملات پر مسلمانانو کړي ؤ او د راتلونکې زمانې له پاره هم هر قسم انذار او ویرول ئی کول بلکه په دغه مورد کېنې د دوی پلمو (تدابیرو)، مراسلاتو او نورو تشبثاتو هم جریان درلود (لرلو) فی نفسه هم صحیح نه ده، ځکه چه دغه آیت د هجرت په ابتداء کېنې نازل شوی دی. او روسته له دی نه نور آیتونه هم نازل شوی دی، چه په هغو کېنې د قتال مطلق حکم شته. بیا دا هم د غور او دقت وړ (لائق) ده - چه یوازی په هم دومره ویلو سره چه د متعرضینو مدافعه وکړئ! دغه خبره نه لارمېږي چه په هیڅ یو حالت کېنې له سره تعرض مه کوئ! او د هغه اجازه نشته. د دی مسئلې تفصیل په «الجهاد الكبير» او «الشهاب» کېنې لیکلې شوی دی او ځای په ځای په دغو صفحاتو کېنې هم نور لارم معلومات د هغه په نسبت لیکلې کیږي انشاء الله تعالی .

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

(شروع کوم) په نامه د الله چه دیر زیات مهربان پوره رحم لرونکی دی

يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَنْفَالِ قُلِ الْأَنْفَالُ لِلَّهِ وَالرَّسُولِ فَأَنْفِقُوا
 اللَّهُ وَأَصْلِحُوا ذَاتَ بَيْنِكُمْ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنْ كُنْتُمْ
 مُؤْمِنِينَ ① إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ
 قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَى
 رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ② الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا
 رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ③ أُولَئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ
 دَرَجَاتٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَمَغْفِرَةٌ ④ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ⑤

پوښتنه کوی دوی له تانه (ای محمده!) له «حکمه د» غنائمو څخه ووايه
 «دوی ته چه اموال د» غنیمتونو خاص الله لره دی او رسول (د الله) لره دی
 (چه تقسیم ئی کړی سم له شرعی اصولو سره) پس وویږیئ تاسی له الله نه او
 اصلاح وکړئ تاسی د هغه حال چه په منځ ستاسی کښی دی «یعنی په خپلو
 منځونو کښی سره دوستی وکړئ! او نزاع پریږدئ» او حکم ومنئ تاسی د الله
 او «حکم ومنئ تاسی» د رسول د الله که بیئ تاسی مومنان (په حقه سره)
 بیشکه خبره هم دا ده چه حقانی مؤمنان هغه کسان دی کله چه یاد کړی
 شی (دوی ته نوم د) الله نو وویږی زړونه د دوی او کله چه ولوستی شی پر
 دوی باندی آیتونه «کلام» د الله نو زیاتوی دغه (آیتونه) دوی لره ایمان (د
 دوی) او پر رب «پالونکی» خپل باندی توکل «اعتماد» کوی دوی. (دوی)
 هغه (مومنان) دی چه قائموی «سم اداء کوی سره له ټولو حقوقو» دوی لمونځ
 او له غچینی د هغه ماله چه ورکړی دی مونږ دوی ته نفقه کوی «لگوی په لاره
 د الله کښی» دغه کسان هم دوی دی مؤمنان په حقه سره شته دوی ته درجی
 په نزد د رب د دوی او مغفرت (بښنه) او رزق نیک (د عزت).

تفسیر: «انفال جمع د نفل دی او غنائمو ته ځکه نفل وایه شی چه د رب العزت د فضل او مرحمت محض یوه عطا ده» په بدر کښی هغه د غنیمت مال چه په لاس راغلی ؤ په اصحابو کرامو کښی د هغه په نسبت نزاع وه؛ هغه ځلمیان چه مخکښی وړاندی تللی، او جنگونه ئی کړی وو؛ دوی د غنیمت گرد (تول) اموال خپل حق گانه، پاخه او سپین پیری سری چه د ځلمیانو تر شا ولاړ وو داسی به ئی ویل چه زمونږ په لار ښوونه او اعتماد تاسی ته دغه توره، فتحه او بری په برخه شوی دی، نو ځکه ښائی چه غنیمت مونږ ته هم راکړ شی هغه جماعت چه د نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم حفاظت کاوه او د دوی په مبارک حضور کښی حاضر ولاړ وو دوی هم خپل ځانونه د دغو اموالو مستحق بلل. په دغو آیتونو کښی دغه خبره ښوولی شوی ده چه فتح یوازی د الله تعالیٰ په مرسته (مدد) ستاسی په برخه شوی ده د بل هیش یوه په توره، زور، تدبیر لاریښوونه او اعتماد سره تاسی هغه نه ده حاصله کړی؛ نو د دغو اموالو مالک الله ذوالجلال دی او رسول الله صلی الله علیه وسلم د پاک الله نائب دی. څرنگه چه الله جل جلاله د خپل رسول په وسیله حکم ورکړی دی، ښائی چه له همغه حکم سره موافق دی غنائم هم وویشل شی. د دی حکم تفصیل به وروسته راشی.

صادق او کامل مسلمانان دی باید په هره معامله کښی له الله جل جلاله ځنی وویږی! او په خپلو منځونو کښی دی په صلح او پخلا ووسیږی! او په وړو وړو خبرو کښی دی جنگ او جگړه نه کوی او له خپلو اراؤ او جذباتو څخه دی نظر قطع کړی! محض د الله جل جلاله او د رسول الله صلی الله علیه وسلم احکام دی ومنی! کله چه د الله تعالیٰ نوم یاد شی، نو له خوف او هیښه دی ورپیدی! د الله تعالیٰ د آیتونو او احکامو د آوریډلو ځنی دی د دوی ایمان او یقین لا مضبوط او زیات شی او دومره مضبوط او قوی دی وگرځی چه په هره معامله کښی د هغو اصلی اعتماد او توکل او هیله (امید) پرته (علاوه) له الله تعالیٰ بل پر هیچا باندی پاتی نشی خالص مؤمن د الله تعالیٰ په حضور کښی د عبودیت سر ښکته کوی. او د الله تعالیٰ په پاک نامه خپل ځان، مال - دولت او گرد (تول) موجودیت لکوی. الغرض په عقیده، خلق، عمل، مال او هر شی سره د الله تعالیٰ د خوښی حاصلولو په لاره کښی کوښښ کوی، نو هم داسی کسانو ته کامل، صادق، رښتین او پاخه مسلمانان ویلی شی چه د الله تعالیٰ په دربار کښی به له خپلو خپلو درجو سره سم د قرب پر لویو مقاماتو او مراتبو باندی فائز کیږی او الله تعالیٰ به د دوی له معمولی قصور ځنی تیریږی او د عزت او رفعت په روزی او رزق سره به افتخار او سر لوړی ورته ورکوی. رزقنا الله منه بفضلہ ومنه وکره!

کَمَا أَخْرَجَكَ رَبُّكَ مِنْ بَيْتِكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّ فَرِيقًا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ
لَكَرِهُونَ ۝ يُجَادِلُونَكَ فِي الْحَقِّ بَعْدَ مَا تَبَيَّنَ كَأَنَّمَا يُسَاقُونَ

إِلَى الْهَوْتِ وَهُمْ يَنْظُرُونَ ﴿٥﴾

(دا د قسمت کراهیت دوی ته داسی ؤ) لکه چه ایستلی وی ته رب ستا له کوره خپله په حقه سره. حال دا چه بیشکه یوه (ډله) له مؤمنانو خامخا ناخوښه وو (له دی ایستلو چه ورته تیار نه وو) حال دا چه جگړه کوله دوی له تا سره په حقه خبره کښی «چه جهاد ؤ» وروسته له هغه چه ښکاره شوه «دوی ته فتح ستا په بشارت، داسی جگړه ئی کوله په کولو د جهاد کښی» گواکي بیولی کیږی دوی طرف د مرگ ته په داسی حال کښی چه دوی وینی «عیناً مرگ په سترگو».

تفسیر: یعنی فکر وکړئ! چه په هم دغه د بدر په جنگ کښی له شروع څخه تر آخره پوری په څه ډول (طریقه) سره د الله تعالیٰ تحریک، امداد، تائید او توفیق د مسلمانانو په برخه ؤ، هم دغه پاک الله ؤ چه د نصرت صادق وعه یی د اسلامی دین په نسبت وفرمایله او خپل نبی صلی الله علیه وسلم ئی د یوه حق امر یعنی له کفارو سره د (جهاد) کولو له پاره له مدینې منورې څخه د باندی د بدر په ډگر کښی په داسی وخت کښی راوویست، چه د مسلمانانو یوه ډله د قریشو له لښکرو سره پر جنگیدلو راضی او خوښه نه وه دغو خلقو د داسی رښتیا او فیصله شوی شی او د الله تعالیٰ د قطعی وعدی په نسبت خپل تردد او تنبذب ښکاراوه په هغه امر کښی چه د پیغمبر صلی الله علیه وسلم په واسطه ښکاره شوی ؤ دلیونه وړاندی کول چه هغه یقیناً خدای فرمایلی او ضرور واقع کیدونکی ؤ. یعنی د جهاد په وسیله د اسلام او د تابعانو غالب کیدل او د ابوجهل له لښکرو سره مقابله پر دوی باندی دومره شاقه او گرانه وه، لکه چه چا ته په رڼو سترگو د مرگی په خوله کښی ورتلل سخت او مشکل ښکاری. بیا هم الله تعالیٰ په خپل توفیق سره دوی د جنگ ډگر ته بوتلل. او په خپل امداد سره ئی مظفر او منصور وگرځول، او له غنیمت سره یی سالم بیرته راوستل نو څرنگه چه د الله تعالیٰ په مرستی (مدد) سره دغه لوی مهم له اوله تر آخره پوری پای (آخر) ته رسیدلی دی، نو د غنیمت اموال هم ښائی چه د هغه مال وگڼل شی او د هغه هر هغه مصرف چه پاک الله د خپل رسول په وسیله درښی، ښائی چه هملته دی تقسیم او صرف کړ شی!

تنبیه: د ﴿كَمَا أَخْرَجَكَ﴾ کاف می په خپل تقریر کښی یوازی د تشبیه له پاره نه دی اخیستی بلکه د ابوحیان رحمة الله علیه له تحقیق سره موافق د تعلیل په معنی باندی می مشتمل کړی دی لکه چه په ﴿وَأَذْكُرُوا كَمَا هَذَا﴾ کښی علماؤ تصریح کړی وه او د ﴿كَمَا أَخْرَجَكَ رَبُّكَ مِنْ بَيْتِكَ﴾ الی آخر الایات مضمون می د ﴿قُلِ الْإِنْفَالُ لِلَّهِ وَالرَّسُولِ﴾ یو سبب گرځولی دی. او د ابوحیان رحمة الله علیه او د نورو په شان می «اعزک الله» او نور می مقدر نه دی منلی او هم می

د آیت په تفریر کښی د «روح المعانی» د صاحب رحمة الله علیه له تصریح سره سمه اشاره کړی ده، چه د ﴿كَمَا أَخْرَجَكَ رَبُّكَ مِنْ بَيْتِكَ﴾ کښی د دوی یوازی خروج عن البيت مراد نه دی. بلکه له «خروج من البيت» ځنی تری (دخول فی الجهاد) پوری اوږده او پراخه زمانه مطلوبه ده چه پکښی ﴿لَنْ يَفُتَّ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ لَوْ هُمْ تَحَارَرُوا فِي الْحَقِّ﴾ او نور کرد (تول) احوال او وقائع سره شامل او واقع شوی دی. د یوی دلی کراهیت خو عین د خروج عن المدینه په وخت کښی لا ښکاره شوی و، لکه چه د صحیح مسلم شریف او د طبری شریف په حواله د الانفال د سورت په اوله مقدمه کښی د (۹۸۴) مخ له «۲۲» سطر څخه بیان شوی دی. او د مجادلې صورت به غالباً وروسته له هغه د کفارو د لښکرو د خوځیدلو د اطلاع رسیدلو په وخت کښی د «صفراء» په مقام کښی واقع شوی وی، له دی پوهیدلو څخه به د ځینو مبطلینو د مغالطو استیصال په ښه ډول (طریقه) سره وشي.

وَإِذْ يَعِذُّكُمْ اللَّهُ إِحْدَى الطَّائِفَتَيْنِ أَنَّهُمَا لَكُمْ وَتَوَدُّونَ أَنَّ غَيْرَ ذَاتِ الشُّوْكَه
تَكُونُ لَكُمْ وَيُرِيدُ اللَّهُ أَن يُجِثَّ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَيَقْطَع دَائِرَ
الْكَافِرِينَ ۝ لِيُجِثَّ الْحَقَّ وَيُبْطِلَ الْبَاطِلَ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ ۝

او «یاد کړئ!» هغه وخت چه وعده کوله له تاسی سره الله یو د دوو طائفو (ډلو څخه چه قافله یا لښکر و) چه بیشکه دغه تاسی لره ده او ستاسی خوښه وه چه بیشکه هغه بی وسلی بی زحمته «بی اغزی ډله دی» وی تاسی ته او اراده لری الله د دی چه ښکاره ثابت کړی رښتیا په کلامونو خپلو سره او پری کړی بیخ د کافرانو له پاره د دی چه ظاهر غالب کړی حق «دین د اسلام» او «له پاره د دی چه» ظاهر کړی بطلان د باطل (کفر) او اګر که بده منی «دا خبره» مجرمان (کافران او پری خپه کیږی).

تفسیر: مسلمانانو غوښتل چه پر تجارتی قافلې باندی دی حمله وشي چه یو اغزی هم د دوی په پښو کښی چوخ نشی او ډیر مال او اسباب هم په لاسونو ورشی لیکن د الله تعالی رضا داسی وه چه دغه وړوکی کم قوته او بی سامانه تولی ته پر یوه کثیرالتعداد او مرتب او منظم او له شوکته ډک لښکر باندی فتح او بری ورعطا کړی او خپلی گردی (تولی) کلمی او خبری په دغی وسیلی سره په یوه حیرانونکی ډول (طریقه) رښتیا او ثابتی کړی. او د مکی معظمی د کفارو بیخ له

سته وکاپری چه په دی دول (طریقه) سره د الله تعالی د وعدی صداقت په یو حیرت زیاتوونکی اصول سره ظاهر شی او د صدق صداقت او د کذب کذابیت د کفارو علی الرغم په صاف صاف دول (طریقه) سره ښکاره شی لکه چه هم داسی هم وشو او په بدر کښی د قریشو اویا تنه نور مشران ئی بنديان شول او په دی دول (طریقه) سره د کفارو ملاوی ماتی شوی او د مکی معظمی د کفارو بنیادونه سره ولرزیدل. فله الحمد والمنه!

اِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَبْ لَكُمْ اِنِّي مُهِدْكُمْ بِالْفِ
مِّنَ الْمَلِكَةِ مُرْدَفَيْنَ ۝۹ وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ الْاِبْتِرَىٰ وَلِتَطْمَئِنَّ
بِهٖ قُلُوبُكُمْ وَمَا النَّصْرُ اِلَّا مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ۝۱۰

«ياد کړئ» هغه وخت چه استغاثه به کوله تاسی رب خپل ته نو الله درورسیده له پاره د(فریاد) ستاسی چه بیشکه زه مرسته (مدد) کوونکی یم له تاسی سره په زرو تنو له پرښتو غنی یوه په بلي پسی راتلونکی. او نه وه مگرغولی «نه وه ورکړی» دغه «مرسته (مدد)» الله مگر (ورکړی ئی وه فقط) دپاره د دی چه زیری شی «د نصرت» او له پاره د دی چه مطمئن «آرام» شی په دغی مرستی (مدد) سره زروونه ستاسی او نه ده مرسته (مدد) مگر «خو ده» له جانب د الله، بیشکه الله ښه غالب قوی دی (د احکامو په انفاذ) ښه حکمت والا «چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی».

تفسیر: دا قسم یو بل آیت په «۴» جزء د آل عمران په «۱۲۶» آیت (۱۳) رکوع کښی هم تیر شوی دی دلته دی هم همغه تفسیر بیا وکتلی شی! هو! دومره ده چه هلته د پرښتو تعداد له (۳۰۰۰) څخه تر (۵۰۰۰) پوری بیان کړی شوی ؤ، که د دغو دواړو آیتونو واقعه یوه وی نو ویلی کیږی چه اول غلی به یو زر کسيزه دله راغلی وی، بیا به وروسته له هغی بله دله راغلی وی چه د هغی تعداد به له درو زرو غنی تر پنځو زرو پوری رسیدلی وی. ښائی د ﴿مُرْدَفَيْنَ﴾ له لفظ غنی هم دی لوری ته اشاره وی.

اِذْ يَخِشِيكُمُ الْعَاسِ اٰمَنَةً مِّنْهُ وَيُنْزِلُ عَلَيْكُمْ
مِّنَ السَّمَاءِ مَاءً لِّيَطَهِّرَ كُمْ بِهِ وَيُذْهِبَ عَنْكُمْ رِجْزَ

الشَّيْطَانُ وَلِيْرِيْطٌ عَلٰی قُلُوْبِكُمْ وَيُثَبِّتُ بِهٖ الْاَقْدَامَ ۝

«یاد کری» هغه وخت چه واچوله «الله» په تاسی باندی پرکالی (د خوب پرمبکی) دپاره د امن «تسکین» ستاسی له خپله جانبه او نازلی کری (الله) پر تاسی له (طرفه د) آسمانه اویه دپاره د دی چه پاک کری تاسی په دغو «اویو» سره او لری کری له تاسی نجاست د شیطان او دپاره د دی چه قوت واچوی په زړونو ستاسی کښی او محکم کری په هغو «اویو» سره قدمونه ستاسی.

تفسیر: د بدر غزا فی الحقیقت د مسلمانانو له پاره دیره سخته ازموینه او د عظیم الشان امتحان موقع وه. مجاهدین په دغه غزا کښی لو، دیر بی وسلی، بی لوازمه او بی سامانه وو ځکه چه دوی د کوم لوی لشکر د مقابلی له پاره لازم تجهیزات او ترتیبات نه وو نیولی، او د دوی په مقابل کښی یو په دری د کفارو مکمل او مجهز داسی لشکر ولاړ وو چه په پوره وسلو او سامانونو سره سمبال او د کبر او فخر او غرور او ځانمنی (خود رایی) له نشو ځنی مست او بیخوده وو. د مسلمانانو او د کافرانو په منځ کښی دغه ډومبنی مهم او قابل الذکر تصادم ؤ او بیا ئی صورت هم داسی واقع شوی ؤ چه کفارو لا له پخوا څخه پر ښو ځایونو او د اویو او نورو حاکمه ؤ نقاطو باندی قبضه کری وه. او مسلمانانو په یوه تیت ځای کښی موقع نیولی وه چه پکښی دیری داسی زیاتی شگی وی چه تگ او راتگ پکښی سخت مشکل او د تلونکی پښی به پکښی دیری خښیدی. د گرد او غبار او دوږؤ لامله (له وجی) هم سخت تکلیف او ریر وررسیده د اویو د نشتوالی له سببه له یوه جانبه د اوداسه او غسل تکلیف او له بل طرفه له تندی ځنی مسلمانان دیر زیات وارخطا شوی وو. د دغو شیانو له لیدلو څخه مسلمانان ویریدل او په ښکاره ډول (طریقه) سره ئی د ماتی آثار لیدل. شیطان د دوی په زړونو کښی داسی وسوسی ورواچولی چه که په رښتیا سره تاسی د الله تعالیٰ مقبول بندگان یی نو ښائی چه بالضرور به د الله تعالیٰ تائید او مرستی (مدد) له تاسی سره وی او داسی پریشان کوونکی او یاس پښوونکی صورت به مو نه په برخه کیده. په دغه وخت کښی الله تعالیٰ په خپل کامل رحمت سره یو زورور باران اوراوه. چه په هغه سره هغه گردی (تولی) شگی کلکی شوی او د غسل او اوداسه له پاره اویه دیری شوی او له گرد او غبار او دوږو څخه هم وژغورل (وساتل) شول. بالعکس په هغه ځای کښی چه د کفارو لشکر ؤ داسی سختی چیکری او ختی پیدا شوی چه دوی به درگرده پکښی ښوئیدل او خښیدل. کله چه دغه ظاهری پریشانی گردی (تولی) لری شوی نو الله تعالیٰ پر مسلمانانو باندی یو قسم پرمبکی او د خوب د پرکالی او بی سدی په شان یوه وضعه راوستله، کله چه له هغی د دوی سترگی خلاصی شوی نو د دوی له زړونو ځنی خوف، هراس او ویره بیخی ورکه شوه، په ځینو روایاتو کښی راغلی دی چه رسول الله مبارک او حضرت ابی بکر

الصدیق رضی اللہ تعالیٰ عنہ توله شپہ پہ عریش کبھی پہ زاری او دعا مشغول و پہ پای (اخر) کبھی پر رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم یوہ لہوہ پرکالی راغلہ، کله چه له هغی خخه ئی سترگی خلاصی شوی نو وئی فرمایل خوشحالہ اوسع! چه جبرئیل علیہ السلام ستاسی د مرستی (مدد) له پاره راغی! کله چه له «عریش» خخه یی د باندی تشریف راوړ، نو د ﴿سَيَوْمَ الْجَمْعِ وَنُؤْنِ﴾ بشارت د دوی پر مبارکه ژبه جاری و په هر حال هغه د رحمت باران بدنونه ئی له بی اودسیو او زړونه ئی له شیطانی وسوسو غنی پاک کړل. له بل لوری د شکو له کلکیدلو خخه په ظاهری دول (طریقه) سره هم د دوی قدمونه ټینگ او ثابت شول، او د دوی له زړونو خخه خوف او ویره بیخی ووته او بیخی داده او مطمئن او زړور شول.

اِذْ يُوحِي رَبُّكَ إِلَى الْمَلِكَةِ اِنِّي مَعَكُمْ فَثَبَّثُوا الَّذِينَ اٰمَنُوا
 سَالِقِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرَّعْبَ فَاَضْرِبُوا فَوْقَ
 الرُّعَانِ فَاَضْرِبُوا مِنْهُمْ كُلَّ بَنَانٍ ۝ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ
 شَاقُوا اللّٰهَ وَرَسُوْلَهُ وَمَنْ يُشَاقِقِ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهُ فَاِنَّ
 اللّٰهَ شَدِيْدُ الْعِقَابِ ۝ ذٰلِكُمْ فَذُوقُوْهُ وَاَنَّ لِلْكَافِرِيْنَ عَذَابَ النَّارِ ۝

«یاد کړه ای محمده!» هغه وخت چه وحی وکړه رب ستا پرېستو ته (چه ووايې مؤمنانو ته) بیشکه زه له تاسی سره یم «په نصرت او اعانت» نو ثابت کړئ تاسی هغه کسان چه مؤمنان دی (په نصرت او بشارت) ژر به وغورځوم زه په زړونو د هغو کسانو کبھی چه کافران شوی دی ویره نو ووهی تاسی (سرونه د دی کفارو) د پاسه د ورمیرونو او ووهی تاسی له دغو «کفارو خخه هر هر بند» او تولی گوتی. دغه «وهل د کفارو» د دی دپاره دی چه بیشکه دوی مخالفت کړی دی له الله او له رسول د دغه (الله) پر پرېښودلو (د شرعی) او هر هغه چه مخالفت کوی له الله او له رسول د الله نو بیشکه الله سخت دی عذاب (د ده مخالفانو ته په دنیا او عقبی کبھی) دغه «ستاسی دنیوی عقوبت دی» نو وخکئ تاسی دا (دنیوی عذاب ای کفارو!) او «پوهیږئ چه» بیشکه مقرر دی کافرانو ته عذاب د اور (د دوزخ په آخرت کبھی).

تفسیر: د بدر د غزا د اهمیت اندازه له دی نه ښه لگیدی شی چه په خپله لعین ابلیس د «کنانه» د لوی سردار سراقه بن مالک مدلجی په صورت ممثل شوی ابوجهل ته راغی او د مشرکانو زړونه ئی دیر مطمئن او ښه داده کړل او هغوی ته ئی اطمینان ورکړ چه نن پر تاسی باندی هیڅوک بری او غلبه نشی موندلی او زما گرده (توله) قبیله له تاسی سره ده. د ابلیس تر بیرغ لاندی د شیطانانو دیر لوی لښکر ؤ د دی واقعی تفصیل وروسته راغی، د دوی په مقابل کښی الله تعالی د مسلمانانو د مرستی (مدد) او امداد له پاره د خپل فوځ قطعات د جبرئیل او میکائیل علیهما السلام تر مشری لاندی ولیږل. او وئی فرمایل چه زه له تاسی سره یم که شیاطین د انسانانو په صورت سره متشکل شوی دی او په دغه وسیله سره د کفارو حوصلی زیاتوی، او د دوی له لوری جنگیدلو ته تیار دی او د مسلمانانو په زړونو کښی وسوسی وراچوی. او دوی ویروی نو تاسی ای پښتو! د مظلومو او ضعیفو مسلمانانو زړونه مضبوط او ټینگ کړئ! له دی لوری تاسی د دوی همت ور زیاتوئ! د هغه لوری به زه د کفارو په زړونو کښی دهشت، رعب او خوف او ویره اچوم تاسی د مسلمانانو په مرسته (مدد) د دغو ظالمانو اورمیپونه (مرئ) ووهئ! (یعنی پری ئی کړئ!) او بند په بند او پیوند په پیوند یی جلا (جدا) او اندی، اندی (توتئ) توتئ) ئی کړئ!.

څکه چه نن گرد (تول) انسی او جنی کافران سره یو شوی دی، او د الله تعالی او د رسول الله صلی الله علیه وسلم په مقابل کښی دریدلی دی، نو ښائی دوی ته معلوم شی چه د الله تعالی مخالفانو ته څرنګه سختی سزاوی ور په برخه کیږی؟ کومه سزا چه په آخرت کښی دوی ته ورکوله کیږی، هغه دیره سخته ویروونکی ده لیکن د هنی یوه وړوکی نمونه په دنیا کښی هم وینی او د الهی عذاب څخه څه خوند څکی، په روایتونو کښی مذکور دی چه په بدر کښی خلعو پښتی په خپلو سترگو سره لیدلی. او هغه کفار چه د پښتو له لاسه وژلی شوی وو د هغو کفارو ځنی چه مسلمانانو وژلی وو جلا (جدا) او له ورا پیژندل کیدل. الله تعالی یوه نمونه وروښووله چه که چیری شیاطین الاثم والجن په داسی یوه فوق العاده ډول (طریقه) سره د الله تعالی په مقابل کښی سره ټول شی، نو الله تعالی اهل الحق او خپلو مقبولو بندګانو ته هم په داسی یو فوق العاده ډول (طریقه) سره د پښتو په مرسته (مدد) سره کمک او امداد وررسوی. باقی نور هر قسم فتح او غلبه او بری، بلکه هر لوی او وړوکی کار د پاک الله په اراده او مشیت او قدرت سره انجام مومی. پاک الله نه پښتو ته احتیاج لری. او نه انسانانو ته. که له پښتو ځنی کوم کار اخلی نو دوی ته ئی داسی یو قوت او طاقت ور عطا کړی دی، چه یوازی یوه پښته دیر لوی کلی او ښارونه له ځمکی ځنی پورته کولی شی او په بل مخ ئی ویشتلی شی. دلته خو ئی په عالم تکلیف او اسباب کښی د لوی یوی تنبیه په شان د شیاطینو د فوق العاده مندی وهلو او تولیدو ځواب ورکول منظور ؤ او بس!.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذْ أَلْقَيْتُمُ الَّذِينَ

كَفَرُوا وَازْهَبُوا فَلَآتُوهُمْ الْآدْبَارَ ﴿١٥﴾

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی «یعنی ای مؤمنانو!» کله چه یو ځای شی تاسی (یا مخامخ شی یا پېښ شی په جنگ کېږی) هغو کسانو سره چه کافران شوی دی «د جنگ په ډگر کېږی» په دغه حال کېږی چه دوی غوند (او ځن) وی نو مه ګرځوئ تاسی دغو (کفارو) ته شاوی خپلی «د تیښتی په نیت».

تفسیر: «فرار من الزحف» یعنی له جهاده ځنی وتل او تیښتیدل او په جنگ کېږی کفارو ته خپله شا اړول دیره لویه ګناه او له اکبر الکبائر و ځنی ده. که د کفارو تعداد د مسلمانانو له شمیره یو په دوه وی بیا هم فقاړ مسلمانانو ته د شا اړولو اجازه نه ده ورکړی.

وَمَنْ يُؤْلِهِمْ يَوْمَئِذٍ دُبْرَةٌ إِلَّا مُتَحَرِّفًا لِّقِتَالٍ أَوْ مُتَحَيِّزًا إِلَى فِتْنَةٍ فَقَدْ بَاءَ بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ وَمَا وَهُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٦﴾

او هر هغه چه وګرځوی دغو «کفارو» ته په دغه ورځ «د مخامخ کیدلو د جنگ» شا خپله مګر په دی حال کېږی چه بیرته ګرځیدونکی وی (په هنر سره) له پاره د جنگ یا حال دا چه یو ځای کیدونکی وی په طرف د بلی طائفی «د مجاهدینو» نو په تحقیق رجوع ئی وکړه او اخته شو په غضب (قهر) له «جانبه د» الله او ځای د اوسیدلو د ده دوزخ دی او بد ځای د ورتلو دی (دا دوزخ).

تفسیر: یعنی تیښته او په شا کیدل که د کوم جنگی مصلحت له پاره وی، مثلاً له بیرته تللو څخه وروسته بیا حمله وروړل دیر مؤثر وی یا جولان کونکی وی دپاره د تودولو د جنگ یا دپاره د غیل (دوکه) ورکولو د دښمن چه په تیښته ئی تیر باسی او بیا پری یرغل (حمله) وروړی یا که د غازیانو یوه ډله له خپل مرکزی فوځ څخه بی له لښکری مصلحتونو بیل شوی وی او دوی د خپل ځان د ساتنی لامله (له وجی) تیښته کوی او له خپلو نورو ملګرو سره ځان ګډوی نو داسی تیښته جرم نه دی او ګناه فقط په هغه وخت کېږی ده چه تیښته یواځی له ویری

او د حُجّان د ژغورنې (محفوظ کولو) او د حقیقی تیښتې په نیت وی.
(و فرمایېل الله که تاسې فخر کوئ ای مسلمانانو په قتل او حبس د کفارو)

فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ قَتَلَهُمْ وَمَا رَمَيْتُمْ إِذْ رَمَيْتُمْ
وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَىٰ وَلِيُبْلِيَ الْمُؤْمِنِينَ مِنْهُ بَلَاءٌ حَسَنًا إِنَّ اللَّهَ
سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٤﴾

نو نه دی وژلی تاسې دغه «کفار په خپل قوت سره په بدر کښې» وليکن
الله وژلی دی دغه «کفار چه مرسته (مدد) ئې تاسې ته درکړې ده» او نه دی
ويشتل کړې تا «ای محمده! دغه ويشتل چه د بشر له شان څخه نه دی» په
هغه وخت کښې چه (ظاهري) ويشتل کړې وو تا وليکن الله دغه ويشتل کړې
وو او (دا کار کړې ؤ الله) د دی له پاره چه ازموئې مؤمنان له نژده خپله په
ازموینه «يا د دی له پاره چه احسان وفرمائې پر مؤمنانو له دربار خپل ښه
احسان او انعام په اکرام د مرستې (مدد) او ولجې» نيکه سره «چه د نصرت
او غنیمت نعمت دوی ته ورکړې» بيشکه الله ښه اوریدونکی (د گردو (تولو)
اقوالو) ښه عالم دانا دی «په تولو احوالو».

تفسير: کله چه جنگ سخت شو نو رسول الله صلى الله عليه وسلم د کفارو د لښکرو په لوري يو
موتی شکی وشیندلی (وغورځوله) او دری ځلې ئې «شاهت الوجوه - قبيح شول مخونه د دښمنانو»
وويل-د الله تعالیٰ په قدرت د دغو شکو ذری د هر يوه کافر په سترگو کښې ولويدلی او گرد (تول)
د خپلو سترگو په مېلو باندې لگيا شول، له بل لوري مسلمانانو سم د لاسه يرغل (حمله) وروړ،
بالاخره دير کفار (لکه شين فصل) ورپېل او ووژل شول، په هم دغه نسبت فرمائی چه اگر که په
ښکاره ډول (طريقه) سره شکی تا په خپل لاس سره وشیندلی، لیکن عادتاً هيڅ بشر داسې کار
نشی کولی چه د يوه موتی شکی ذری د هر يوه کافر محارب سترگو ته ور ورسوي، او د يوه
مسلح لښکر د تیښتې سبب وگرځي. دا يوازی د الله تعالیٰ قدرت ؤ چه يو موتی شکی يی د
گردو (تولو) کافرو محاربينو په سترگو کښې وغورځولې. په تاسې بې وسلې او بې سامانه او لږو
مسلمانانو کښې دومره قوت او قدرت چیرې ؤ چه يوازی ستاسې په مت او زور سره کفارو داسې
ماتې وخوړه دا خو د الله تعالیٰ د قدرت اثر او اغیزه وه چه داسې متکبر او سرکشان ئې د
موت او فناء او ذلت او قيد په کنده کښې وغورځول. هو! دا خبره ښکاره ده چه ظاهراً دغه
کار ستا د لاسونو په وسیله شوی او ستا په لاسونو کښې داسې يو فوق العاده قوت او قدرت پيدا

کر شو چه تا هغه په خپل کسب او اختیار سره حاصلولی نشو دغه واړه د دی لامله (له وجی) وکړل شول چه د الله تعالی قدرت ظاهر شی - او پر مسلمانانو باندی پوره مهربانی او په ښه ډول (طریقه) سره احسان وشي. بیشکه الله تعالی د مؤمنانو دعاء او فریاد اوری - او د دوی افعال او احوال په ښه ډول (طریقه) ورمعلوم دی. او دی هم ښه پوهیږی چه پر مقبولو بندگانو په کوم وخت او څه ډول (طریقه) احسان مناسب دی؟.

ذَلِكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ مُوهِنُ كَيْدِ الْكَافِرِينَ ﴿١٨﴾

دغه (تیر احسان وشو) او (دغه خبره حقه ده چه بیشکه الله ضعیفونکی د تدبیر د کفارو دی.

تفسیر: یعنی په دغه وخت کښی هم الله تعالی د مکی معظمی د کفارو پلمی (فریبونه) او تدبیرونه ویجاړ او له خاورو سره ئی برابر او لتار کړل - او وروسته له دی نه هم د دوی ګرد (تول) تدبیرونه خراب او سستوی.

إِنْ تَسْتَفْتِحُوا فَقَدْ جَاءَكُمُ الْفَتْهُ وَإِنْ تَنْتَهُوا فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ
إِنْ تَعُودُوا نَعُدْ وَلَنْ تُغْنِيَ عَنْكُمْ فِئَتُكُمْ شَيْئًا وَلَوْ كَثُرَتْ
وَأَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٩﴾

که غواړئ تاسی فتح (فیصله د جانبینو څخه د ښه لار موندونکی په خوا ای کفارو) نو په تحقیق راغله تاسی ته فتح (فیصله د ښه لار موندونکی په خوا) او که تاسی منع راوړه (له کفره او د مؤمنانو له جنگه) نو دغه «منع بهتره او» خیر دی تاسی ته، او که بیا راوګرځیدئ تاسی «جنگ او کفر ته» نو مونږ به هم راوګرځو (نصرت د مؤمنانو ته) او له سره به دفع ونه کړی له تاسی ډله ستاسی هیڅ شی «له عذاب د الله نه» او اګر که ډیره لویه هم وی دا (ډله ستاسی) او «پوه شی» چه بیشکه الله سره له مؤمنانو دی (په نصرت او ثواب ورکولو کښی).

تفسیر: دغه خطاب د مکی معظمی کفارو ته دی. دوی به له هجرت څخه پخوا رسول الله صلی الله علیه وسلم ته ویل ﴿مَنْ هَذَا الْفَتْنُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾ زمونږ ستاسی په منع کښی به دغه

فیصلہ کله کیږی؟ که تاسی رشتین یی!) که غه هم د دغی خبری پوره فیصله به د قیامت په ورځ کښی کیږی، مگر یو ډول (طریقه) فیصله ئی نن د بدر په میدان کښی هم تاسی ولیده چه په غه یو خارق العاده طریقی سره تاسی ته د کمزورو مسلمانانو له لاسونو سزا در ورسیده؟ که اوس هم د محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم له مخالفت او کفر او شرک څخه لاس واخلئ نو بهتر دی او دنیوی او اخروی گټی به ستاسی په برخه شی او که بیا هم تاسی هم داسی وجنگیرئ نو مونږ به بیا هم په هم دی قسم د مسلمانانو سره مرسته (مدد) کوو. او په پای (آخر) کښی به تاسی ذلیل او خواریرئ! کله چه د الله تعالیٰ تائید له مسلمانانو سره دی نو ستاسی دلی او لښکری که هر څومره ډیری وی ستاسی په کار به هیڅ درنشی په ځینو روایتونو کښی راغلی دی چه ابوجهل او نورو کفارو د مکی معظمی څخه د بدر په لوری د رهی کیدلو په وخت کښی د کعبی شریفی پردی په خپلو لاسونو نیولی داسی دعاوی ئی کړی وی چه یا الله! له دواړو فریقو څخه هره یوه چه اهدی، علیا او اکرمه وی فتحه او بری د هغی دلی روزی کړی! او فساد اچوونکی مغلوب کړی! نو په ﴿فَتَذَكَّرُ الْقَوْمَ﴾ کښی د هغه ځواب ورکړ شو. یعنی هغی دلی ته چه واقعی علیا او افضله وه، فتحه او بری نصیب شو او مفسدان رسوا او خوار او ذلیل شول.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَوَلَّوْا عَنَّهُ وَانْتُمْ تَسْمَعُونَ ﴿۷۰﴾

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (ای مؤمنانو!) حکم ومنئ تاسی د الله او (حکم ومنئ!) د رسول د الله او مخ مه گرځوئ تاسی له دغه «اطاعت د رسول الله څخه» حال دا چه تاسی اورئ (قرآن).

تفسیر: پخوا ئی فرمایلی وو چه الله تعالیٰ له مؤمنانو سره دی په نصرت او ثواب ورکولو کښی اوس مؤمنانو ته هدایت فرمائی چه د مؤمنانو معاملات له الله تعالیٰ او له رسول الله صلی الله علیه وسلم سره څرنگه ښائی؟ څو د هغه په وسیله د نصرت او حمایت وړ (لائق) او مستحق شی، نو ئی راوبښودل چه د یوه صادق مؤمن کار هم دا دی چه دی له سره تر پایه پوری د زړه په اخلاص د الله جل وعلیٰ او د رسول الله صلی الله علیه وسلم مطیع او فرمان منونکی وی، اگر که ډیر احوال او حوادث ورته پیښ شی. کله چه مؤمن د الله تعالیٰ کلام واورئ او تسلیم ئی کړی نو ښائی چه قولاً او عملاً په هیڅ یو حال کښی له هغه څخه مخ وانه ږوی.

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ قَالُوا سَمِعْنَا وَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿۷۱﴾

او مه کپړئ تاسی (ای مؤمنانو) په شان د هغو کسانو چه وائی واوریده مونږ حال دا چه دوی نه آوری (په گتورو اوریدلو سره).

تفسیر: یعنی په ژبه وائی چه واوریده (خبره ستا او ومو مانه حکم ستا!) حال دا چه هغه اوریدل او منل به څرنګه وی چه انسان سمه خبره وآوری او پری ونه پوهیږی؟ یا خو پری وپوهیږی خو قبوله ئی نه کړی. پخوا یهودانو موسی علیه السلام ته ویلی وو ﴿سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا﴾ واوریده خبره ستا او ومو نه منله هغه خبره (او د مکي معظمی د مشرکانو قول چه وروسته د هم دی سورت په «۳۱» آیت کښی راځی ﴿قَدْ سَمِعْنَا لَوْ نَشَاءُ لَقُلْنَا مِثْلَ هَذَا﴾ په تحقیق واوریده دغه قرآن ای محمده! چه ته ئی را وروی مونږ ته خو بس کړه! نور ئی مه لوله! چه مونږ پری وپوهیدو. که مو زړه وغواړی نو مونږ به هم د هم دغه په شان خبری جوړی کړو او رابه یی ورو. د مدینی منوری د منافقانو اصول داسی وو چه د محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم او د مسلمانانو په مخکښی به ئی تش په ژبه د اسلام اقرار کاوه، او په زړه به تری منکران وو په هر حال د صادق مؤمن شان دا دی چه په زړه او په خوله او په عمل او په غیاب او په حضور کښی پر الهی او نبوی احکامو عمل وکړی، او تر اسلامی هدایاتو ځان جار کړی.

إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الضُّمُّ الْبُكْمُ الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٣٧﴾

بیشکه بدتر د ټولو حیواناتو په نزد د الله (هغه دی چه) کانه دی (د حق له اوریدلو څخه) «او» ګونګیان دی «د حق له ویلو څخه» هغه کسان دی چه عقل نه لری دوی.

تفسیر: هغو کسانو ته چه الله تعالی د ویلو له پاره ژبه او د اوریدلو له پاره غوږونه او د پوهیدلو له پاره زړه او دماغ ورعطا کړی وو بیا دوی دغه ګرد (ټول) قوتونه معطل کړل نه په ژبی سره د حق ویلو - او د حق موندلو له پاره موفق شول او نه ئی په غوږونو سره د حق غږ واوریده او نه ئی په زړه او دماغ سره د حق د پوهیدلو کوښښ وکړ، الغرض د الله تعالی ګردی (ټولی) ورکړی شوی قواوی یی چه په حقیقت کښی د هغو لوړو مقاصدو له پاره ورکړی شوی وی په خپل اصلی کار کښی صرف نه کړی بلا شبهه داسی خلق له حیواناتو ځنی هم بدتر دی.

وَلَوْ عَلِمَ اللَّهُ فِيهِمْ خَيْرًا لَآسَبَعَهُمْ طُغْيَانًا أَسْبَعَهُمْ لَتَكَوَّلُوا وَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٣٣﴾

او که معلوم وی الله ته په دوی کښی څه خیر نو خامخا اورولی به یی وی دوی «په سماع قبول سره» او که اورولی وی دوی ته (الله سره له دی چه ور معلوم دی دا چه په دوی کښی هیڅ خیر نشته) نو هر ورو (خامخا) به گرځیدلی وو دوی حال دا چه دوی به څنگ کوونکی وو «له قبوله د حق عناداً او انکاراً»

تفسیر: یعنی اصلی خبره دا ده چه په دغو خلقو کښی د نیکي رینه (ریشه) او اساس (جر) له سره نشته. ځکه چه حقیقی نیکي هلته د انسان په برخه کیږی، چه د ده په زړه کښی د حق د غوښتلو مینه او د هدایاتو او د نورو حسناتو د قبلولو استعداد او لیاقت وی. هغه قوم چه د حق غوښتلو هیڅ روح پکښی نه وی او د الله تعالی ورعطا شوی قوتونه په خپلو لاسونو خرابوی، نو ورو، ورو په دوی کښی د حق د قبول لیاقت او استعداد نه پاتی کیږی. نو ویی فرمایلی چه الله تعالی د دوی په زړونو کښی د خیر او هدایت د قبلولو لیاقت ونه لید - که په دوی کښی ئی څه لیاقت لیدی - نو له خپل عادت سره موافق به ئی ضرور هغوی ته خپل آیتونه آورول - او دوی به ئی پری پوهول. باقی په دغه موجوده حالت کښی که دوی ته آیتونه واوروی، او دوی پری پوهوی نو دغه ضد او عناد کوونکی خلق سره له پوهیدلو هم د هغو قبلوونکی نه دی.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ وَأَنَّهُ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٣٤﴾

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو! غورږ ږدئ) حکم منع تاسی «خاص» د الله او (حکم منع خاص) د رسول «د الله». کله چه ویولی تاسی له پاره د هغه کار چه ژوندی کوی تاسی «په دنیوی او اخروی ژوندون سره» او پوه شی تاسی چه بیشکه الله پرده کیږی په منع د انسان او

د زړه د ده کښی او بیشکه شان دا دی چه خاص هم ده ته تاسی جمع کیږی.

تفسیر: یعنی الله تعالیٰ او رسول الله صلی الله علیه وسلم د هغه عمل په لوری تاسی ته دعوت درکوی (مثلاً جهاد او نور) چه په هغه کښی له اوله تر آخره ستاسی خیر او گټه (فائده) ده د دوی دغه دعوت او بلنه ستاسی له پاره په دنیا کښی د عزت او اطمینانی ژوند وسیله او په آخرت کښی د ابدی سعادت او د قلبی حیات ذریعه ده (ځکه چه په ربانی علومو او صمدانی فیوضاتو سره مو ژوندی کوی، په شهادة علیه او عقائد صحیحه مو پوهوی او د حق او احسان په قرآن مو خبروی). نو د مؤمنانو شان دا دی چه د الله تعالیٰ او د رسول الله صلی الله علیه وسلم د دعوت په مقابل کښی علی الفور (لبیک) ووائی! او له زړه یی ومنی! هر وخت او هر ځای ته چه پاک الله دوی وبولی، ښائی دوی خپل گرد (تول) کارونه او مشغولتیاوی پریږدی او همغلتته خپل ځانونه ورسوی ﴿وَأَعْلَمُوا﴾ الآية - او پوه شی تاسی چه بیشکه الله پرده کیږی په منع د انسان او زړه د ده کښی او بیشکه شان دا دی چه خاص هم دغه الله ته تاسی جمع کیږی. یعنی د الهی حکم په ځای کولو کښی تعطیل او غنډ (دیل) مه کوئ! ښائی چه لږ وروسته ستاسی زړه هم داسی پاتی نشی، ځکه چه انسان پر خپل زړه باندی واک او قبضه نه لری بلکه زړه د الله تعالیٰ په اختیار کښی دی، په هر لوری ئی چه اراده وفرمائی آږوی ئی. بیشکه الله تعالیٰ ابتداء په خپل رحمت هغه نه اږوی - او نه مهر پری لکوی. هوا کله چه بنده د اسلامی احکامو په امثال او تعمیل کښی سستی او لتی وکړی نو په سزا کښی یی هغه اږوی. یا که حق غوښتل پریږدی او ضد او عناد غوره کړی نو مهر پری لکوی. کذا فی الموضع. ځینو ﴿يُحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ﴾ د قرب د بیان له پاره گڼلی دی. یعنی حق تعالیٰ خپل بنده ته دومره قریب دی چه د ده زړه هم ورته دومره قریب نه دی ﴿وَمَنْ أَرَادَ الْيَوْمَ أَنْ يُقِرَّ﴾ (۲۶ جزء د ق سورت ۱۶ آیت ۲ رکوع) نو د الله تعالیٰ گرد (تول) احکام له زړه قبول کړئ! الله تعالیٰ له تاسی څخه زیات ستاسی د زړونو له احوالو او پتو اسرارو څخه خبر دی. خیانت د الله جل جلاله په مخ کښی له سره وړاندی نشی تلی. د حق جل وعلی شانه په حضور کښی گرد (تول) سره ټولیدو او هلته به گرد (تول) مکنونات او اسرار سره منکشف او ښکاره شی او د هر چا په مخ کښی به د هغه گرد (تول) اعمال او احوال کیښودل شی.

وَاتَّقُوا فِتْنَةً لَا تُصِيبُ الَّذِينَ ظَلَمُوا
مِنْكُمْ خَاصَّةً وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ٢٥

او ځان وساتئ تاسی له هغی فتنی (فساد گناه) څخه چه نه رسیږی (عقوبت

ئى يوازى) همغو كسانو ته چه ظلم ئى كرى وى «په كولو د گناه سره» له تاسى غنى خاص «او يوازى بلكه عمومى به وى»، او پوه شى چه بيشكه الله سخت دى عذاب (د ده مخالفانو ته په دنيا او عقبا كېنى).

تفسير: يعنى (له داسى گناه غنى تاسى غان دير ساتى چه كوونكى او نه كوونكى دواړه پكېنى لاهو كيږي لكه د جهاد او بدعتونو او نفاق او شقاق د ظهور په وخت كېنى سستى) فرض ئى كړئ كه د يوه قوم اكثر و افرادو د ظلم او د عصيان اصول اختيار كړه، او غه خلق له هغو څخه جلا (جدا) پاتى شول - او غوره مالى ئى غوره كړه - نه ئى نصيحت وكړ - او نه ئى تړى د نفرت اظهار، نو دغه فتنه ده، چه د دى په ضمن كېنى هغه ظالمان او دغه پتى خولى خوشامدگران به گرد (تول) سره راغى نو كله چه عذاب راشي، گرد (تول) به على حسب المراتب په هغه كېنى شامل وى، او هيڅوك به تړى نه وى خلاص له دى تفسير سره موافق د دغه آيت مقصود به داسى وى چه د الله جل جلاله او د رسول الله صلى الله عليه وسلم د حكم د منلو له پاره هم په خپله تاسى تيار اوسئ! او هم سر كېنانو ته نصيحت كوئ او پوهوئ ئى! كه دوى ستاسى نصيحت ونه منى، نو د هغوى غنى د خپلى بيزارى اظهار وكړئ حضرت شاه صاحب د دى آيت مطلب داسى ليكلى دى «مسلمانانو ته له فساد په تيره بيا له داسى گناه غنى غان ساتل پكار دى چه د هغى خراب اثر د گناه كوونكو څخه تيريږي او تر نورو پورى هم رسيږي. پخوا ئى وفرمايل چه د الله جل جلاله او د رسول الله صلى الله عليه وسلم د احكامو په منلو كېنى ادنى تاخير او لتى ونه كړئ نه چه چيري د غنډ (ډيل) كولو لامله (له وجى) ستاسى زړه وگرځي، اوس تنبيه فرمائى چه كه نيك خلق لتى وكړى، نو عام خلق به هغه بيخي پريږدى، نو بد رسم به نشريږي او هر چيري به خوريږي، او د هغه گناه او ويال به د گردو (تولو) تر غاړه كيږي. لكه چه كه په جنگ كېنى يو زړور سړى سستى وكړى نو بى زړه او ويريونكى به تېښتى، بيا به په لشكر داسى ماتى گديږي چه هغه زړور به هم د هغى له ادارى څخه عاجز شى.

وَاذْكُرُوا اِذْ اَنْتُمْ قَلِيلٌ مُّسْتَضْعَفُونَ فِي الْاَرْضِ تَخَافُونَ
اَنْ يَّتَخَفَكُمُ النَّاسُ فَاُولَئِكَ مِثْرُكُمْ يُنْصَرِفُ وَّرَزَقَكُمْ
مِّنَ الطَّيِّبَاتِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٢٧﴾

او ياد كړئ تاسى هغه وخت چه تاسى لږ ضعيفان (مغلوبان) كرى شوى وئ په ځمكه كېنى ويريږئ تاسى له دى نه چه وېه تېښتوى په جلتى سره تاسى خلق

«یعنی مغلوب به کری تاسی قریش یا پارس یا روم» نو عیای در کر «الله» تاسی ته او قوت ئی در کر تاسی ته په کومک (مدد) خپل سره او روزی یی در کره تاسی ته له طیباتو «پاکو شیانو لکه غنائم» له پاره د دی چه تاسی شکر وباسه!

تفسیر: یعنی د قلت او ضعف له گمانه د الله تعالی په حکم (جهاد) کښی سستی مه ښکاروئ وگورئ له هجرته پخوا بلکه له هغه وروسته هم ستاسی شمیر لږ ؤ - وسله او سامان هم تاسی نه درلود (لرلو)، کله چه خلقو ستاسی کمزوری لیدله نو طمع یی کوله چه تاسی وخورئ او هضم مو کری - او تاسی ته هر وخت هم دغه اندیشه درپښه وه نه چه د اسلام له دښمنانو سره زمونږ جنگ او جگړه ونښلئ او مونږ د هغوی په لاس کښی ولویوو او هغوی مو د مرغانو په شان په خپلو منگلو او مېوکو سره چیری وتښتوئ مگر الله تعالی تاسی ته په مدینه منوره کښی هستوگنه در کره - او د انصارو او مهاجرینو په منځ کښی د ورور گلوی بی ساری سلسله قائمه کره. بیا ئی د بدر په غزا کښی تاسی ته څرنګه غیبی مرسته (مدد) در ورسوله چه د کفارو بیخ مو وویست. تاسی ته ئی ای مسلمانانو شانداره بری او فتح در کره!

د غنیمت مال او د بندیانو فدیہ ئی هم در کره الغرض حلال، طیب، پاک شیان او د نعمتونو انواع او اقسام ئی در عطاء کرل چه تاسی د الله تعالی شکر گزار بندګان شی.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَخُونُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ وَتَخُونُوا أَمْنَكُمْ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٤﴾

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو) مه کوئ خیانت له الله سره او «مه کوئ خیانت د الله» له رسول سره او «مه» کوئ خیانت تاسی په امانتونو خپلو کښی حال دا چه تاسی پوهیږئ چه د امانت ساتل واجب دی».

تفسیر: د الله تعالی او رسول الله صلی الله علیه وسلم سره خیانت دا دی چه د هغو د احکامو مخالفت وکر شی. په ژبی سره خپل ځان مسلمان وبولئ او د کفارو عمل وکړی. یا هر هغه کار باندی چه د الله جل جلاله او د رسول الله صلی الله علیه وسلم له خوا مامور شوی وی په هغه کښی تګی برګی وکړی یا د پاک رسول اسرار نورو ته ښکاره کړی. یا د غنیمت له مال څخه غلا وکړی. یا د دغو په شان نور ناروا کارونه وکړی. په هر حال په هغو ګردو (ټولو) امانتونو کښی چه د الله جل جلاله او د رسول الله صلی الله علیه وسلم یا د بندګانو له خوا تاسی ته سپارلی

شوی وی له خیانت څخه تاسی ځان وژغورئ (بچ کړئ) په دغو کېږي هر قسم حقوق الله او حقوق العباد راغلل. په روایاتو کېږي مذکور دی چې د بنی قریظه یهودان کله چې له رسول الله صلی الله علیه وسلم څخه د خندق یا د احزاب د غزا په پای (آخر) د هجرت په پنځم کال کېږي د روغی او د دی خبری غوښتنه وکړه «چې له دوی سره دی همغه سلوک وکړ شی چې بنی نضیر سره شوی دی» او رسول الله مبارک ارشاد وفرمایه چې «زه تاسو ته دومره حق درکوم چې سعد بن معاذ رضی الله تعالیٰ عنه خپل حکم او منصف وگرځوئ هر هغه فیصله چې سعد رضی الله تعالیٰ عنه وکړی. همغه ستاسی په نسبت منظوره ده.» بنی قریظه د رسول الله صلی الله علیه وسلم په اجازه حضرت ابولبابه رضی الله تعالیٰ عنه خپل ځان ته وپاله - او پوښتنه ئی تری وکړه چې ستا رایه په دغی معاملی کېږي څه ده؟ آیا مونږ د سعد بن معاذ حکمیت ومنو؟ څرنگه چې د ابولبابه رضی الله تعالیٰ عنه اموال او اهل او عیال په بنی قریظه ؤ کېږي پراته وو نو ځکه ده د هغوی خیر غوښت. نو ابو لبابه رضی الله تعالیٰ عنه خپلی مری ته اشاره وکړه او په خپل حلقوم باندی ئی ښکته رابښکوله یعنی که د سعد بن معاذ رضی الله تعالیٰ عنه حکمیت تاسی ومانه نو دغه ستاسی قتل او حلالول دی. اګر که ابو لبابه رضی الله تعالیٰ عنه خپله اشاره وکړه مګر سم د لاسه متنبه او پښیمان شو، چې ولی می له الله جل جلاله او له رسول الله صلی الله علیه وسلم سره خیانت وکړ؟ نو بیرته راغی او د مسجد په یوی ستنی پوری ئی خپل ځان تینګ وتاړه او له خوړلو او چښلو ئی قسم وکړ - چې تر مرګه پوری به نه خوړم او نه چښم یا دا چې الله تعالیٰ زما توبه قبوله کړی. اوه، اته ورځی ابو لبابه رضی الله تعالیٰ عنه همغسې ترلی ولاړ ؤ څو د ډیری لویو او تندو لامله (له وجی) بیخوده شو دلته زیری ورورسید، چې پاک الله ستا توبه ومنله، ده بیا قسم یاد کړ چې زه به هم داسی ترلی اوسم څو می رسول الله مبارک په خپل پاک لاس سره خوشی او ایله نه کړی بیا نو رسول الله صلی الله علیه وسلم تشریف راوړ او په خپل مبارک لاس ئی هغه خلاص کړ الی اخرالقصة! ابن عبدالبر رحمة الله علیه دعوی کوی چې دغه واقعه د تبوک د غزا د نه شریکیدلو لامله (له وجی) واقع شوی ده والله اعلم.

وَأَعْلَمُوا أَنَّمَا آمَاكُمُ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَأَنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿١٨﴾

او پوه شی تاسی چې بیشکه مالونه ستاسی او اولاد ستاسی ابتلاء «ازموینه» ده او بیشکه الله په نزد د ده اجر «ثواب» ډیر لوی دی. «بهرتر له هر شی نه نو په طلب کېږي ئی اوسئ».

تفسیر: یعنی ستاسی اموال او اولاد فتنه ده چې مو منع کوی له کارونو د آخرت څخه او سبب

دی د واقع کیلو ستاسی په گناه او په عذاب کښی یا سبب دی د محنت چه تاسی الله تعالی پری ازموی نو له دیره محبته د دوی خیانت مه کوئ انسانان علی الاکثر د مال او اولاد لامله (له وجی) له نورو بندګانو څخه غلا کوی، نو ځکه ئی تنبیه وفرمایله چه د امانتداری هغه قدر او قیمت او لوړوالی چه د الله تعالی په دربار کښی شته، هغه په دنیوی مال او اولاد او نورو شیانو کښی له سره نشته.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَتَّقُوا اللَّهَ يَجْعَلْ لَكُمْ فُرْقَانًا وَيُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٢٩﴾

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی «یعنی ای مؤمنانو» که وویریئ تاسی له الله (او پرهیزګاری اختیار کړئ له گناهونو څخه) وبه کړی ستاسی له پاره فیصله «د مؤمنانو په عزت او د کافرانو په ذلت» او لری به کړی له تاسی گناهونه ستاسی او مغفرت به وکړی تاسی ته؛ او الله څښتن (خاوند) د فضل «رحمت، احسان» ډیر لوی دی.

تفسیر: یعنی که له الله تعالی غنی وویریئ! او د تقوی لاره غوره کړئ! نو الله تعالی به تاسی او ستاسی د مخالفانو په منځ کښی فیصله وکړی. په دنیا کښی به تاسی ته عزت درکړی. او هغوی به ذلیل یا هلاک کړی. لکه چه په بدر کښی ئی وکر او په آخرت کښی به هم تاسی ته دائمی نعیم درکوی. او د هغوی د هستوګنی ځای به دائمی جحیم وی ﴿وَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا﴾ «۲۳ جزء د یس ۵۹ آیت ۴ رکوع» ﴿هَذَا يَوْمُ الْقِيَامِ﴾ «۲۹ جزء د المرسلات ۳۸ آیت اوله رکوع» بله خبره دا ده چه د تقوی له برکته به الله تعالی ستاسی په زړونو کښی یو نور «رنا» اچوی چه د هغی په وسیله تاسی ذوقاً او وجداناً د حق او باطل او د نیک او بد په منځ کښی به فیصله وکړی شی! برسیره پر دی حضرت شاه صاحب دا خبره هم لیکلی ده چه «ښائی په بدر کښی به د مسلمانانو په زړونو کښی گرځیدلی وی چه دغه بری خو اتفاقی دی نو ښایی چه له رسول الله مبارک څخه په پټه او په مخفی ډول (طریقه) مونږ له کفارو سره څه احسان وکړو، څو دوی زمونږ کورونو ته په مکه معظمه کښی څه زیان ونه رسوی. او زمونږ اهل او عیال ونه ربروی (تکلیف نه کړی) نو په رومنی آیت کښی ئی د خیانت منع وفرمایله. او په دوهم آیت کښی ئی تسلی ورکړه چه وروسته له دی نه به فیصله کیږی. او ستاسی کور کهول به هم داسی د کفارو په لاسونو کښی گرفتار نه پاتی کیږی.» او در به کړی تاسی ته «فرقان» یعنی هدایت چه په هغه سره به حق له باطله بیلوئ! یا د دارینو نجات، یا نصرت پر دښمنانو یا خلاصی له شهباتو - یا ستاسی ظهور او شهرت په تمام عالم کښی «.

وَأَذِیْمُکُمْ بِکَ الَّذِیْنَ کَفَرُوا لَیْتَبْتَکُمْ أَوْ یَقْتُلُکُمْ أَوْ یُخْرِجُکُمْ وَیَبْکُرُونَ وَبِیْمُکُ اللَّهُ وَاللَّهُ خَیْرُ الْمَبْکُرِیْنَ ﴿۱۴﴾

او «یاد کره ای محمده!» هغه وخت چه مکر فریب به کاوه له تاسره هغو کسانو چه کافران شوی وو له پاره د دی چه بندی کړی تا یا ووژنی تا یا وباسی تا «له مکی نه» او پټ فریب کوی دوی «له تاسره» او جزا د فریب ورکوی الله «دوی ته» او الله بهتر د جزا ورکونکو د مکر دی.

تفسیر: پخوا له هجرته د مکی معظمی کفار په «دارالندوه» کښی سره ټول شول او مشوره ئی سره وکړه چه د محمد صلی الله علیه وسلم په نسبت څه وکړی شی چه د هغه له لاسه د کفارو گرد (ټول) قوم ډیر پریشان او سربداله شوی دی. او د نورو ملکونو ځینی خلق هم د ده په لومه کښی درگړده نښلی که دغه وضعیت هم داسی دوام وکړی هغه ورځ به لری نه وی چه محمد صلی الله علیه وسلم به ورو ورو داسی یو لوی قوت پیدا کړی، چه له هغه سره به مقابله خورا (ډیر) گران وی.

په دغه وخت کښی د کفارو آراء او نظریی د محمد صلی الله علیه وسلم په نسبت مختلفي او راز راز (قسم قسم) وی ځینو به ویل چه «بندی دی کړی شی او ښه دی ژویل هم کړی شی!» د ځینو رایه داسی وه چه «له وطنه دی وشرل شی! چه مونږ د تل له پاره د ده له اندېښنی څخه نجات ومومو!» په پای (اخر) کښی د ابو جهل له رایې سره موافقه داسی فیصله وشوه چه «د عربو د گردو (ټولو) قبائلو څخه دی یو یو زهړور ځلمی انتخاب او غوره شی! او دغه قوی او پیاوړی (بهادر) ځلمیان دی سره ټول لاس یو کړی! او یو ځلی دی په خپلو تورو سره پر محمد صلی الله علیه وسلم باندی گزار وکړی! څو بنی هاشم له گردو (ټولو) عربو سره جنگ ونه کړی شی او پر عربو باندی د محمد صلی الله علیه وسلم دیت واوړی. او پر گردو (ټولو) قبیلو باندی وویشل شی.»

دلته دغه بد بختان د دغو تدبیرونو په ترلو کښی مصروف وو، له بل لوری د دوی پر خلاف د الله تعالی ډیر ښه او لطیف تدبیر خپل کار کاوه. محمد صلی الله علیه وسلم ته پرښتو اطلاع ورکړه چه «په خپله بستره باندی حضرت علی کرم الله وجهه ویده کړئ او د دغی ټولنی په سترگو کښی چه ستاسی د قتل له پاره سره ټول شوی دی خاوری واچوئ! او د باندی د هجرت په قصد ووځئ!» داده اوسئ! چه ستاسی او حضرت علی کرم الله وجهه یوه ویشته ته به هم هیڅ ضرر او نقصان ونه رسیږی او ستاسی گرد (ټول) دښمنان به زیانمن او نا امیده شی. لکه چه هم دغه کسان د بدر په غزا کښی ووژل شول چه په «دارالندوه» کښی ئی زمونږ د محمد رسول الله

صلی علیه وسلم د قتل مشوره سره کړی وه .

اوس دلته پاک الله هم دغه واقعه بیانوی

نو د هیچا له لاسه هیڅ نه کیږی . که لښکری درسره وی یک تنها ئی

چه الله درسره مل نه وی «رحمانه»!

همغسی چه الله تعالی خپل پاک رسول ته نجات ورکړ، ستاسی د هغه اهل او عیال او کور کهول حفاظت چه په مکه معظمه کښی دی، هم الله تعالی کوی .

وَإِذْ أَتَى عَلَىٰ هُمْ أَیُّتُنَا قَالُوا قَدْ سَمِعْنَا لَوْ نَشَاءُ لَقُلْنَا مِثْلَ هَذَا
إِنْ هَذَا إِلَّا آسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿۴۱﴾

او کله چه ولوستلی شی پر دوی باندی آیتونه زمونږ نو وائی دوی په تحقیق واوریده مونږ «دغه کلام» که وغواړو مونږ نو خامخا وبه وایو مونږه هم په مثل د ده نه دی دغه «کلام» مگر خو دی د دروغو لیکل (او باطل احوال) د پخوانیو .

تفسیر: نضر بن الحارث به ویل که مونږ وغواړو نو د قرآن په شان کلام جوړولی شو . په دغه قرآن کښی خو پرته (علاوه) له چتی (بیکاره) قصو او له کاره وتلو افسانو څخه بل شی نشته مگر پاک قرآن هم د گردو (تولو) جگړو فیصله پر هم دغی خبری کړی ده چه ده بیا ولی دغه خپله ادعا پای (آخر) ته ونه رسوله؟ یو چا وویل چه زما آس که وځغلی په یوه ورځ کښی له کابله تر واشنگتنه پوری رسیدی شی، مگر ځغلیدلئ نشی یو بل وویل چه ما سل گزه توپ وهلی دی بل ورته وویل دا گز دا ئی میدان. په هر حال دا چه کفارو به د پخوانیو اقوامو د احوالو د اوریدلو په وخت کښی ویل چه دغه گردی (تولی) چتی (بیکاره) قصی او افسانی دی اوس په بدر کښی گرد (تول) سره ولیدل شول، چه هغه خو یواځی افسانی نه وی. د عذاب هغه وعده پر تاسی باندی هم راغلی ده لکه چه پر پخوانیو مکذبینو اقوامو راغلی وه .

وَإِذْ قَالُوا اللَّهُمَّ إِنْ كَانَ هَذَا هُوَ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِكَ فَأَمْطِرْ عَلَيْنَا

جَارَةٌ مِّنَ السَّمَاءِ أَوْ امْتَنَابِعْ ذَابِ إِلَيْهِ ﴿١٧﴾

او «یاد کره» هغه وخت چه وویل دغو «کفارو» یا الله! که چیری وی دغه «قرآن یا دین» هم دغه حق «لکه چه محمد یی وایی نازل شوی» له نزده ستا نو راووروه پر مونږ باندی کانی له آسمانه یا راوړه «راولپړه» «بل کوم قسم» عذاب دردناک.

تفسیر: په دغه آیت کښی د مکی معظمی د مشرکانو د انتهائی جهل او شقاوت او عناد او بغاوت اظهار دی. یعنی دوی به ویل چه یا الله که په واقع کښی هم دغه محمدی دین چه مونږ په دغومره اوږده موده کښی په ډیر شد او مد سره د هغه په تکنیب کښی لگیا یو حق وی، نو ولی د عذاب په نزول کښی دومره غنډ (تاخیر) کیږی؟ او ولی د تیرو اقوامو په شان پر مونږ باندی د کانو باران نه ورپړی؟ یا د هغوی په شان په بل کوم عذاب مونږ ولی نه اخته کیږو؟ یا زمونږ بیخی استیصال او بیخ کنی ولی نه کیږی؟ ولی مو بیخ او بکر له سته نه باسی؟ وائی چه دغه دعاء ابوجهل د مکی معظمی څخه د وتلو په وخت کښی کعبی شریفی ته مخامخ کړی وه. بالاخر هغه شی ئی چه غوښتی ؤ د هغه یوه نمونه ئی په بدر کښی ولیده، او دی په خپله سره له «۶۹» تنو نورو مشرانو د کمزورو او بی وسلی او بی سامانه مسلمانانو له لاسه ووژلی شو. او اويا تنه نور مشران هم د اسارت او بندۍ توب په ذلت کښی گرفتار شول او په دغه ډول (طریقه) سره الله تعالیٰ د دغو کفارو بیخ او بنست (بنیاد) وویست. بیشکه د لوط علیه السلام د قوم په شان پر دوی له آسمانه تیږی (گتۍ) ونه وریدی، لیکن د یوه موتی شگو په اثر چه د الله تعالیٰ له لوری د محمد صلی الله علیه وسلم په لاس پر دوی باندی وشینللی شوی، هم داسی ولیدلی شوی، لکه د آسمانی تیږو (گتو) د اورولو یوه وړوکی نمونه. ﴿قَدْ نَعْلَمُ اُولَٰئِكَ هُم مِّنْكُمْ وَمَرْمِیَّتْ﴾ (د هم دی سورت ۱۷ - آیت).

«اوس الله تعالیٰ د دغی تیری څیرا د قبول د مهلت او توقف سبب داسی بیانوی»

وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ

او نه دی الله چه په عذاب کاندی دوی حال دا چه ته (ای رسوله) په دوی کښی ئی!

تفسیر: سنة الله هم دا دی چه هر کله پر کوم قوم د انبیاءو علیهم السلام د تکنیب لامله (له وجی) عذاب نازلوی، خپل رسول د دوی له منځه باسی. کله چه الله تعالیٰ محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم له مکی معظمی څخه بیل کړ نو وروسته له هغه د مکی معظمی مشرکان د بدر په

عذاب کبئی مبتلا شول.

وَمَا كَانَ اللَّهُ مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ ﴿٣٦﴾

او (بل دا چه) نه دی الله عذابوونکی د دوی حال دا چه دوی مغفرت غواړی.

تفسیر: یعنی په دوی کبئی مستغفران دی هغه ضعفاء د مومنانو چه په دوی کبئی پاتی شوی دی، یا دوی په خپله استغفار وائی نو ځکه عذاب پری نه راځی ولی چه دوه شیان د عذاب د نزول مانع دی

(۱): د یو قوم په منځ کبئی د رسول موجودیت

(۲): استغفار یعنی په مکی معظمی کبئی دمحمد صلی الله علیه وسلم د قدم له برکته عذاب نه نازلیده - اوس پر هغوی باندی عذاب راځی. هم داسی تر هغه پوری چه گنهگار نادم وی او توبه باسی نو نه نیول کیږی اگر که ډیر لوی گنهگار هم وی. رسول الله مبارک فرمایلی دی چه د گنهگارانو پناه دوه شیان دی «۱»: زما وجود.

«۲»: استغفار. کذا فی الموضح.

تنبیه: د ﴿وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ﴾ هغه معنی چه محقق شیخ الهند رحمة الله علیه کړی ده د

ځینو مفسرینو له تفسیره سره موافقه ده. لیکن د اکثرو په نزد د دغه مطلب داسی دی چه مشرکینو هر قسم خارق العاده عذاب چه غوښت چه گرد (تول) قوم سره یو ځای تباه او پوښه شی - پر دوی باندی د داسی عذاب له لیږلو څخه دوه شیان ممانعت کوی

«۱»: د رسول الله صلی الله علیه وسلم مبارک وجود، چه د هغوی له برکته پر دغه امت باندی که څه هم (امت دعوت) وی هسی خارق العاده مستاصل او بیخ ایستونکی عذاب نه راځی. که کوم وخت پر افرادو او آحادو باندی راهم شی نو هغه د دی کلیبی قاعدی منافی نه دی.

«۲»: د استغفار کوونکو موجودیت، اعم له دی چه مسلم وی یا غیر مسلم لکه چه منقول دی د مکی معظمی مشرکینو به هم په تلبیه او طواف او نورو کبئی غفرانک! غفرانک! ویل باقی د غیر خارق او معمولی عذاب لکه قحط، وباء قتل کثیر او د نورو نزول د رسول او د ځینو مستغفرینو (بخنه غوڅتونکی) له موجودیت سره هم ممکن دی. بالاخر کله چه دغه خلق خورا (زیات) ډیر شرارتونه وکړی نو د الله تعالی له لوری به په جزاء سره ولی متنبه نشی؟ وروسته له دی نه د دوی همغه عقوبت بیانوی.

وَمَا لَهُمْ آلَافٌ يَدْعُونَ بِهِمُ اللَّهَ وَهُمْ يُصِدُّونَ عَنِ الْمَسْجِدِ

الْحَرَامُ وَمَا كَانُوا أَوْلِيَاءَ إِنْ أَوْلِيَاؤُهَا إِلَّا الْمُتَّفُونَ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٧﴾

او غه دی دوی ته چه به نه په عذابوی دوی الله (پس له وتلو ستا او مومنانو له دوی نه) حال دا چه دوی منع کوی (خلق) له «دخول د» مسجد حرام غخه او نه دی دوی واکداران د دغه (مسجد حرام) نه دی واکداران د ده مگر «دی» متقیان او لیکن اکثر د دوی نه پوهیږی (په دی چه دوی لره واکداری نشته).

تفسیر: یعنی د عذاب نه راتلل بنا پر هغو دوو سببونو دی چه پاس مذکور شول که نه ستاسی شرارتونه او ظلم او شقاوت داسی شیان دی چه د هغو په مقابل کښی ښائی فوراً عذاب راشی له دی نه به زیات ظلم غه وی چه موحدین حرم شریف ته له راتگ او د خدای له عبادت غخه په راز راز (قسم قسم) پلمو (تدبیرونو) او حیلو منع کوی، او دوی هلته نه پریږدی چه لار شی - بلکه دوی له خپل وطنه مکی معظمی غخه باسی. او تل کوبښن کوی چه د الله تعالی دغه پاک او عبادت کوونکی بندگان د همیشه له پاره دلته رانشی. د دوی لوی ظلم او تیری دا دی چه د دی ظلم د جواز له پاره دغه سند وړاندی کوی چه مونږ د حرم شریف متولیان او واکداران یو، هر چا ته چه زړه مو وغواړی د راتلو اجازه ورکوو، یا ئی نه پریږدو چه راشی او دغه د دخول او عدم دخول اجازه زمونږ په واک او اختیار کښی ده. حال دا چه اول دغه حق او اختیار متولی ته نشته چه خلق د مسجد له لمانځه او عبادت غخه منع کړی. او بل د «تولیت» حق هم دوی ته نه رسیږی، ځکه چه د حرم شریف متولی یوازی متقیان او پرهیزگاران کیدی شی، مشرک او بد عمل سری له سره د هغه حقدار نشی کیدی لیکن له دوی غخه ځینی کسان علی الاکثر له خپله جهالته داسی وایی چه مونږ د حضرت ابراهیم علیه السلام اولاده یو. او له فلانی قبیلې غخه یو، او د کعبی شریفی «تولیت» زمونږ موروثی حق دی، چه د هغه له پاره کوم خاص قید او شرط نه دی په کار - نو دائی راوښوول چه په اولاده د ابراهیم علیه السلام کښی دغه حق د هغه کیدی شی چه متقی وی - او د داسی بی انصافانو حق نشی کیدی چه له هر چا غخه چه دوی خپه وی، نو هغه ته د کعبی شریفی د راتللو اجازه نه ورکوی.

وَمَا كَانَ صَلَاتُهُمْ عِنْدَ الْبَيْتِ إِلَّا مَكَاءً وَتَصَدِيَةً فَذُقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٨﴾

او نه ؤ لمونځ (عبادت) د دغو «کفارو» په نزد د کعبې کښې مگر شپېلی وهل او لاسونه ټکول؛ «الله فرمائی» نو وشکې تاسی عذاب په سبب د هغه چه وئ تاسی چه کفر به مو غوره کاوه .

تفسیر: یعنی حقیقی لمونځ کوونکی له مسجده منع کوی، نو په خپله د دوی لمونځ به څه ارزښت (قیمت) ولری؟ د کعبې شریفې بریند طواف کول - د ذکر الله په ځای شپېلی وهل او لاسونه ټکول، لکه چه نن هم دیر اقوام ناقوس وهل او زنگونه شرنګول لوی عبادت ګڼی الغرض نه دوی په خپله عبادت کوی نه نور خلق پریږدی چه عبادت وکړی، او دغه بی معنی او چټی (بیکاره) خبری عبادت ګڼی. ځینی وائی چه دغه شپېلی وهل، او لاسونه ټکول، د دی دپاره ؤ، چه د مسلمانانو په عبادت کښې خلل واچوی او د تمسخر او استهزاء (توکے تکالے) له لاری به ئی داسی کول والله اعلم، «نو الله تعالیٰ فرمائی کله چه ستاسی دا نیت او عمل ؤ نو پس وشکې عذاب د قتل او د بند په ورځ د بدر کښې ؤ او «زقوم» او اور او نور په آخرت کښې».

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ لِيَصُدَّوْا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ

بیشکه هغه کسان چه کافران شوی دی نفقه کوی «لګوی» دوی مالونه خپل دپاره د دی چه منع کړی دوی (خلق) له لاری د الله څخه.

تفسیر: د بدر په غزا کښې د کفارو له مشرانو ځنی دولسو سردارانو دا په غاړه اخیستی وه چه هر یو تن به په یوه ورځ کښې ګردو (ټولو) لښکرو ته دودی پخوی؛ لکه چه لس اوشان به هره ورځ د یوه له لوری حلالیدل او پر لښکرو به خوړل کیدل - بیا چه دوی ماتی وموندله نو د دغه مات شوی لښکر مجمع کله چه مکی معظمی ته ورسیده، ابو سفیان او د کفارو نورو مشرانو ته ئی وویل هغه مال چه تجارتي قافلی له شامه راوړی دی، هغه دی ګرد (ټول) د اسلام پر خلاف، او له محمد څخه د انتقام اخیستلو په لاره کښې ولګاوه شی! لکه چه پر دغه خبره ګرد (ټول) سره راضی شول، نو د داسی مال لګولو ذکر په دغه آیت کښې راغلی دی.

فَسَيُنفِقُونَهَا ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُونَ ۖ وَالَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ يُجْشَرُونَ ﴿٦٩﴾

نو ژر به نور هم ولګوی دغه مالونه بیا به شی «دغه انفاق» پر دوی حسرت (پشیمانی چه مال ئی ځی او مطلب ئی پری نه حاصلیږی) بیا به په آخر

کښی مغلوب شی؛ او هغه کسان چه کافران شوی دی (او په کفر کښی مړه شی) دوزخ ته شړلی «بیولی» کیږی.

تفسیر: یعنی کله چه په دنیا کښی مغلوب او مقهور، او په آخرت کښی معذب شی، نو د افسوس او حسرت لامله (له وجی) به خپلی گوتی چیچی - چه مال مو هم له لاسه ووت - او بری مو هم په برخه نشو. لکه چه رومی په بدر کښی او بیا په احد او نورو غزاگانو کښی د کفارو گرد (تول) مالی او جسمانی قوتونه صرف شول، او هیڅ یوه گټه (فائده) ئی په لاس ورنغله او بالاخر هلاک یا د رسوایی په حال کښی له کفره توبه گار شول.

(او دغه مغلوبیدل د کفارو او شړل د دوی د جهنم په لوری)

لِيُذِكرَ اللَّهُ الْحَيِّثُ مِنَ الطَّيِّبِ وَيَجْعَلَ الْخَبِيثَ بَعْضَهُ عَلَى بَعْضٍ فَيَرْكَبَهُ جَمِيعًا فَيَجْعَلَهُ فِي جَهَنَّمَ أُولَئِكَ هُمُ الْخٰسِرُونَ ﴿١٤﴾

دپاره د دی د دی چه بیل کری الله خبیث «ناپاک کافر»، له طیب «پاک مؤمن» څخه او بیا کیږدی خبیث (ناپاک سره لاندی باندی) غینی د ده په غینو نورو باندی نو راجمع به کری دا «خبیثان» تول نو وبه ئی غورځوی په دوزخ کښی ؛ دغه (خبیثان یا مال لگوونکی) هم دوی زیانکاران دی.

تفسیر: په «موضح القرآن» کښی دی چه الله تعالی به ورو ورو اسلام غالبوی. په دغه ضمن کښی به کافران خپل بدنی او مالی زور لگوی، چه نیک او بد سره بیل شی، یعنی د هغو په قسمت کښی چه اسلام لیکلی شوی دی، هغوی به گرد (تول) مسلمانان کیږی، او د هغوی مرگ چه په کفر کښی لیکلی شوی دی، هغوی به گرد (تول) په کفر کښی مری، او تول به دوزخ ته لاړ شی. «هم دغه خبیثان یا مال لگوونکی هم دوی زیانکاران دی» یعنی د دنیوی او اخروی دواړو قسمونو نقصان او خساره ئی ومونده.

قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا اِنْ يَنْتَهُوا يُغْفَرْ لَهُمْ مَا قَدْ سَلَفَ اِنْ يَّعُودُوا فَقَدْ مَضَتْ سُنَّتُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٥﴾

ووايه (ای محمده!) هغو کسانو ته چه کافران شوی دی، که واورې «بس

کری له کفره» نو ویه بښلی شی دوی ته هغه بدی چه په تحقیق پخوا تیری شوی وی، او که بیا وگرځی (کلک شی په کفر او جنگ) نو په تحقیق تیره شوی ده لاره (عادت د الله په حق) د پخوانیو «په نجات د مؤمنانو او هلاک د کافرانو».

تفسیر: یعنی که اوس هم له کفره او طغیانه او د اسلام له عداوته لاس واخلی، او د محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم اطاعت اختیار کری، نو رومبی د کفر په حالت کښی څه گناه او معاصی چه دوی کری وی، هغه گردی (تولی) ورمعافیری. الاسلام یهدم ماکان قبله. هوا حقوق العباد به نه ورمعافیری، ځکه چه د هغو مسئله خو بیله ده. او که بیا عود وکړی قتل او عداوت او کفر او معصیت ته نو په تحقیق تیره شوی ده لاره عادت د الله په حق د پخوانیو کښی یعنی څرنګه چه د پخوانیو رسولانو علیهم السلام له تکذیبه او عداوته خلق تباہ شوی دی، په دوی به هم تباہی راځی. یا دا مطلب دی لکه چه په بدر کښی د دوی نورو خپلوانو ته سزا ورکړی شوه، دوی ته به هم سزا ورکړی شی.

وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةً وَيُكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ فَإِنْ انْتَهَوْا
فَإِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ بَصِيرٌ^(۳۳) وَإِنْ تَوَلَّوْا فَأَعْلَمُوا
أَنَّ اللَّهَ مَوْلَاكُمْ نِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ النَّصِيرُ^(۳۴)

او وجنګیږئ (ای مؤمنانو!) له دغو «کفارو» سره تر هغه پوری چه نشی پاتی فتنه «فساد په ځمکه کښی» او شی دین «حکم» تول خاص الله لره (او نور تول باطله ادیان ورک شی) نو که واورئ دوی «له کفره او اسلام راوړئ» نو بیشکه الله پر هغو عملونو چه دوی ئی کوی ښه لیدونکی (بينا دانا) دی. او که مخ وگرځوی دوی «له ایمانه» نو پوه شی «ای مؤمنانو!» چه بیشکه الله مولی «بادار ساتونکی» ستاسی دی (الله) ښه مولی «او نیک بادار حامی او ساتونکی» دی او «الله نیک» او ښه مددګار دی.

تفسیر: یعنی تر هغه پوری له کفارو سره وجنګیږئ چه په ځمکه کښی فتنه او فساد پاتی نشی، او د کافرانو زور پاتی نشی چه له ایمانه خلق منع کری یا د حق دین له محو کولو څخه

مسلمانان و ویریری چه که اظهار نمی و کرو و به و زلی شو لکه چه تاریخ شاهد دی شه وخت چه غلبه او قوت د کفارو په لاس ورته، نو د مسلمانانو ایمان او مذهب به په خطر کښی لویده، د «هسپانیی (اسپین)» مثال دنیا ته څرگند (ښکاره) دی چه وروسته له دی نه چه قوت او قدرت د مشرکانو په لاس ورغی، دوی په شه دول (طریقه) د (هسپانیی) مسلمانان تباہ یا مرتدان کړل، په هر حال د «جهاد» او قتال پرومینی مقصد هم دا دی چه د اسلام اهل دی مامون او مطمئن وی او د الله تعالیٰ عبادت په ښه شان سره وکړی شی. او د ایمان او توحید دولت د کفارو له لاسونو محفوظ شی او د اسلام کلمه علیاء او لوړه شی او اسلامی بیرغ مرتفع او لوړ شی لکه چه (فتنه) هم دغه تفسیر د احادیثو په کتابونو کښی له ابن عمر او نورو اصحابو رضوان الله تعالیٰ علیهم اجمعین څخه هم منقول دی».

﴿وَيَكُونُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَكَ اُولَئِكَ لَمْ يَكُنْ لَهُمْ اِلَٰهٌ غَيْرُ اللَّهِ وَلَٰكِنْ كَانُوا اَشْرَٰكًا﴾ او جهاد وکړئ څو شی دین او حکم تول خاص الله لره او نور باطل ادیان ورک شی) دا د جهاد وروستنی مقصد دی چه د کفر شوکت پاتی نشی او یوازی د الله تعالیٰ حکم جاری وی او د اسلام حق دین پر گردو (تولو) ادیانو غالب شی. ﴿لِيُظْهِرَ لَكَ الْبَيِّنَاتُ﴾ اعم له دی نه چه د نورو ادیانو په موجودیت کښی وی. لکه چه د راشده و خلفاؤ په وخت کښی شوی و. یا گرد (تول) باطله مذاهب له منځه ورک کړی، لکه چه د مسیح علیه السلام له نزول څخه وروسته کیږی. په هر حال دغه آیت د دی خبری واضح دلیل دی چه جهاد او قتال عام له دی نه چه تعرضی وی که دفاعی مسلمانانو له پاره تر هغه وخته پوری مشروع دی تر څو چه دغه دواړه عالی مقصدونه پوره شوی نه وی، ځکه د حضرت نبوی صلی الله علیه وسلم په حدیث کښی راغلی دی «الجهاد ماض الی یوم القیامة» حاصل «د جهاد احکام او شرائط او نور تفصیلات دی په فقهی کتابونو کښی وکتل شی».

﴿قَالَ اشْهَدُوْا﴾ الآیة - نو که واورئ دوی له کفره او اسلام راوړئ نو بیشکه الله پر هغو عملونو چه دوی نمی کوی ښه لیدونکی بینا دانا دی.» یعنی له هغو سره چه په ښکاره دول (طریقه) له کفره او شرارته بیرته وگرځی قتل نشته. د دوی د زړونو حال، او د مستقبل کیفیات دی الله تعالیٰ ته وروسپارل شی! هر دول (طریقه) عمل او کار چه دوی وکړی، هغه د پاک الله له علمه نه پتیبوی او تل ورته معلوم دی. مسلمان یواځی له ظاهری حال سره موافق پر عمل کولو مکلف دی. و فی الحدیث «امرت ان اقاتل الناس حتی یقولوا لا اله الا الله، فاذا قالوها عصموا منی دماءهم و اموالهم الا بحقها، و حسبهم علی الله عز و جل» - زه ماموریم په دی چه جهاد وکړم د خلقو سره تر هغه چه وواځی دوی کلمه د لا اله الا الله نو کله چه وویل دوی دا کلمه نو وئی ساتلی ځما نه وینی خپلی «چه نه به وژل کیږی» او مالونه خپل مگر په حق سره «چه قصاص دی» او حساب د دوی سپارلی شوی دی الله عز و جل ته (که نمی ښی یا نمی نه ښی). ﴿وَلَا تَتَّبِعُوا﴾ الآیة - او که مخ وگرځوی دوی له ایمانه نو پوه شی تاسی چه بیشکه الله مولی، بدار، حامی او ساتونکی ستاسی دی الله ښه مولی نیک بدار ساتونکی دی او الله نیک او ښه مددگار دی.» یعنی مسلمانانو ته ښائی چه د الله تعالیٰ په مرسته (مدد) او حمایت باندی

اطمینان او اعتماد ولری! او جهاد وکری! د کفارو له کثرت او د دوی له وسلو او سامان او اسباب څخه دی له سره ونه ویریږی! لکه چه د بدر په غزا کښی ئی ولیدل، چه الله تعالی د مسلمانانو څومره ښه مرسته (مدد)، حمایت او امداد وفرمایه! **(علمنا ان الله مولینا نعم المولی ونعم النصیر.)**

وَأَعْلَمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُ وَ
 لِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَابْنِ
 السَّبِيلِ إِنْ كُنْتُمْ آمَنْتُمْ بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلَ عَلَىٰ عَبْدٍ نَّايَوْمَ
 الْقُرْآنِ يَوْمَ التَّقَىٰ أَجْمَعِينَ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۴۱﴾

او پوه شیء «ای مسلمانانو!» بیشکه هر هغه شی چه په غنیمت واخیست
 تاسی «له کفارو په غلبی سره» له یوه شی نه نو بیشکه الله لره دی (حکم
 کول په) خمس د هغه (کښی) او (دغه خمس ثابت دی) له پاره د رسول (د
 الله) او له پاره د خپلوانو (د رسول الله) او (له پاره د) یتیمانو او (له پاره
 د) مسکینانو (محتاجانو) او (له پاره د) مسافرانو «او پاتی غلور برخی دی
 له پاره د غازیانو او صبر وکړئ پر دغه تقسیم ای مقاتلانو!» که ایمان لرئ
 په الله او په هغو «آیتونو یا ملایکو یا نصرت» چه نازل کړی دی مونږ پر
 بنده خپل په ورځ د فیصلی کښی (د حق له باطل څخه چه د (بدر ورځ وه)
 هغه ورځ چه سره مخامخ شولی دواړه جمعی (دلی)؛ او الله پر هر شی باندی
 (چه اراده وفرمائی) ښه قادر دی (چه ځینی ئی غلبه د لږو پر ډیرو ده).

تفسیر: د دی سورت په ابتداء کښی ئی فرمایلی ؎ ﴿قُلِ الْاِنْفَالُ لِلّٰهِ وَالرَّسُولِ﴾ دلته د هغه لږ
 څه تفصیل کوی چه هغه د غنیمت مال چه د کفارو له جنگه وروسته د مسلمانانو په لاس راشی د
 هغه خمس او پنځمه برخه د الله تعالیٰ نیاز دی چه هغه رسول الله د پاک خدای د نائب (بمعنی
 رسول) په حیثیت وصوله وی، او دی ئی پر دغه پنځو مصرفونو لکوی شی:
 «۱»: په خپل ځان باندی.

«۲»: پر خپلو خپلوانو باندی چه بنی هاشم او بنی المطلب دی چه له پخوا راهیسی دوی د الله
 تعالیٰ په لاره کښی کار او د رسول الله صلی الله علیه وسلم نصرت او امداد ئی کړی دی. او د
 اسلام له خاطره یا یوازی د قرابت او خپلوی له وجی له رسول الله صلی الله علیه وسلم سره ئی
 مرستی (مدد) کړی دی. او د زکوة او د نورو صدقاتو اخیستل پر دوی باندی حرام شوی دی.
 «۳»: پر یتیمانو پلار مریو باندی.

«۴»: پر محتاجانو مسلمانانو باندی.

«۵»: پر مسافرانو باندی بیا هغه نور غلور برخی غنیمت چه پاتی کیږی پر غازیانو باندی

تقسیم کیپی سور ته (سوا) دوی برخی او پلی (پیاوه) ته یوه برخه ورکوله کیپی د رسول اکرم صلی الله علیه وسلم له وفات څخه وروسته د خمس د دغو پنځو مصارفو څخه زمونږ حنفیانو په نزد یوازی یتیمان، محتاجان او مسافران چه گرد (تول) سره دری کیپی پاتی دی. ځکه چه د رسول الله صلی الله علیه وسلم له وفات څخه وروسته د دوی د ذات مصارف نه دی پاتی او نه د رسول الله صلی الله علیه وسلم د اهل القربات هغه برخه پاتی شوه چه دوی ته د رسول الله صلی الله علیه وسلم د پخوانی نصرت او امداد په بناء ورکوله کیده. هو! د مساکینو او محتاجانو له هغو برخو څخه چه دوی ته مقرری دی د رسول الله مبارک مساکین او اهل الحاجت خپلوان ښائی مقدم وگنل شی، د ځینو علماؤ په نزد د رسول الله صلی الله علیه وسلم له رحلت څخه وروسته د امیر المؤمنین د مصارفو له پاره ښائی چه خمس الخمس ورکړ شی. والله اعلم په ځینو روایتونو کښی راغلی دی کله چه له غنیمت څخه خمس د الله تعالی د نامه پنځمه برخه ایستله کیده نو نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم اول په هغه کښی څه برخه د بیت الله کعبی شریفی له پاره بیلوله. ځینو فقهاؤ لیکلی دی چه په هغو ځایونو کښی چه له کعبی شریفی څخه لری وی، څه برخه دی د مساجدو له پاره هم بيله شی! له ﴿يَوْمَ الْقُرْآنِ﴾ د فیصلی له ورځی څخه مراد یوم البدر دی چه په هغه کښی د حق او باطل ښکاره فیصله وشوه په دغه ورځ کښی حق تعالی خپل دیر کامل بنده محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم ته بری، فتح او نصرت ورکړ، او د ملائکو امداد یی ورولیږه او د سکون او اطمینان کیفیت ئی نازل وفرمایه. نو هغه کسان چه پر الله تعالی او د الله تعالی پر غیبی تائیداتو ایمان لری، نو پر دوی باندی له غنائمو ځنی د الله تعالی پر نامه «خمس - پنځمه برخه» ایستل دومره دروند نه ښکاری. ﴿وَاللَّهُ عَلَى شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ او الله پر هر شی باندی چه اراده ئی وفرمائی ښه قادر دی چه ځینی ئی غالبول د لږو دی پر دیرو باندی» یعنی لکه چه الله تعالی په هغه ورځ کښی تاسی مظفر او منصور گرځولی یی هم دا اوس او په راتلونکی زمانه او په هر وخت کښی ښه قادر دی چه تاسی ته غلبه او فتوحات عنایت وفرمائی.

إِذْ أَنْتُمْ بِالْعُدْوَةِ الدُّنْيَا وَهُمْ بِالْعُدْوَةِ الْقُصْوَىٰ وَ
الرَّكْبُ أَسْفَلَ مِنْكُمْ وَلَوْ تَوَاعَدْتُمْ لَخْتَفْتُمْ فِي
الْبُعْدِ وَلَكِنْ لِّيَقْضِيَ اللَّهُ أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا لِّيَهْلِكَ
مَنْ هَلَكَ عَنْ بَيِّنَةٍ وَيَحْيَىٰ مَنْ حَيَّ عَنْ بَيِّنَةٍ وَإِنَّ
اللَّهَ لَسَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٢﴾

«یاد کړئ ای مسلمانانو» هغه وخت چه وی تاسی په ځندی (غارې) د

«کندی» نژدی «مدینی ته» او وو دغه «کفار» په څنډی «د کندی هسی څنډه (غاړه) چه» لری «وه له مدینی نه» حال دا چه سواره «قافله» ښکته وو له تاسی؛ او که یو تر بله وعده کړی وی تاسی (د جنگ) نو خامخا به مخالفت کړی وی تاسی په دغه وعده کښی ولیکن «بی له وعدی جمع کړئ تاسی الله» دپاره د دی چه پوره کړی الله هغه کار چه ؤ مقرر شوی (په ازلی علم د ده کښی چه نصرت د احباؤ او ذلت د اعداؤ دی) لپاره د دی چه هلاک شی هغه څوک چه له شان ئی هلاک وی پس له قیامه د حجت روښان څخه او ژوندی پاتی شی هغه څوک چه له شان ئی ژوندون وی پس له قیامه د روښانه حجت؛ او بیشکه الله خامخا ښه اوریدونکی (د گردو (تولو) اقوالو) ښه عالم دی «په تولو احوالو».

تفسیر: له نژدی څنډی (غاړی) څخه مراد د جنگ د میدان هغه جانب دی چه مدینی طیبی ته قریب ؤ هم داسی له لری څنډی (غاړی) څخه مقصد هغه طرف دی چه له مدینی منوری څخه لری ؤ، یعنی د ابوسفیان تجارتی قافله مخ په ځوری (څکته) د سمندر په څنډه څنډه (غاړه غاړه) کښی تلله، د قافلی او مسلمانانو په منځ کښی د قریشو فوځ حائل شوی ؤ. «او که یو تر بله مو وعده کړی وی د جنگ نو خامخا به مخالفت کړی وی تاسی په دغه وعده کښی» یعنی که فریقین له پخوا څخه د جنگیدلو له پاره کوم وخت او نیټه مقررول غوښتل، نو ممکن ؤ چه په هغه کښی څه اختلاف واقع کیده یا د وعدی د رسیدلو په وخت کښی به ئی یوه ډله وړاندی وروسته کوله، ځکه چه له یوه جانب مسلمانان د کفارو له تعداد او ظاهری اسلحی او سامان څخه ویره کښی وو. او له بل طرف کفارو د مسلمانانو د حقانیت او الله پرستی او زبور توب ځنی وپریدل نو دواړو ته د جنگ په ذمه واری اخیستلو او د هغه په شرکت کولو کښی تردد او تقاعد پېښیدی شو، (ولیکن بی له وعدی سره جمع کړئ تاسی الله دپاره د دی چه پوره کړی الله هغه کار چه ؤ مقرر شوی په ازلی علم د ده کښی چه نصرت د احباؤ او ذلت د اعداؤ دی له پاره د دی چه هلاک شی هغه څوک چه له شان ئی هلاک وی پس له قیام د روښان حجت څخه او ژوندی پاتی شی هغه څوک چه له شان ئی ژوندون وی پس له قیام د روښانه حجت) یعنی قریش د خپلی قافلی د مدد له پاره او تاسی پر قافلی باندی د حملی کولو له پاره راغلی وئ قافله تیره شوه او دواړه فوځونه د یوه میدان پر دوو څنډو (غاړه) باندی سره ونښتل، حال دا چه یو د بل له حال څخه نه ؤ خبر دغه د الله تعالی تدبیر ؤ که تاسی قصداً ورتلئ نو داسی په مناسب وخت به پر دوی نه رسیدی، او د دغی فتحی څخه وروسته کافرانو ته د رسول الله صلی الله علیه وسلم صداقت ورښکاره شو. هغه چه مړه شول هم په یقین سره پوهیدلی مړه شول، او هغه چه ژوندی پاتی شول هغوی هم حق په ښه ډول (طریقه) سره وپیژند او پوهیدل چه د الله تعالی الزام پوره شو. کذافی الموضح. او ممکن دی له مرکیدلو او ژوندی پاتی کیدلو څخه کفر او ایمان مراد وی - یعنی

اوس شوک چه ایمان راوری - او هغه چه په کفر همغسی تینگ پاتی شی، د دواړو ایمان او کفر د حق له ښکاره کیدو څخه وروسته دی. ﴿وَإِنَّ اللَّهَ لَسَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾ او بیشکه چه الله ښه اوریدونکی د گردو (تولو) اقالو، ښه عالم دی په تولو احوالو) یعنی الله تعالی د کمزورو مظلومانو فریاد اوریدونکی دی، او دغه خبره هم ورته ښه ورمعلومه ده چه په کومه طریقه سره د دوی امداد وکړی شی وگورئ په بدر کښی د مسلمانانو فریاد ئی څرنگه واوریده؟ او په څه ډول (طریقه) سره ئی مدد او مرسته (امداد) وکړه؟.

إِذْ يُرِيكُمُ اللَّهُ فِي مَتْنَمِكَ قَلِيلًا وَلَوْ أَرَاكَهُمْ كَثِيرًا لَفَتَسَلَّمْتُمْ وَلَتَنَازَعْتُمْ فِي الْأَمْرِ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ سَلَّمَ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٣٧﴾

(پاد کره) هغه وخت چه وښوول تاته دغه (کفار) الله په خوب ستا کښی لږ؛ (چه اصحاب پری خبر کړی، او دوی پری ډاډه شی او برابر پری ورشی) او که ښوولی وی «الله» تاته «ای محمده!» دوی ډیر (او بیا تا ویلی وی اصحابو ته) نو خامخا بی زړه شوی به وی تاسی (ای اصحابو) او خامخا جگړی به مو کولی په کار کښی «د جنگ چه تری په څنگ شوو یا ورسره جنگ وکړو» ولیکن الله سلامت وساتلئ «تاسی له بی زړه توب او نزاع» بیشکه دغه (الله) ښه عالم (دانا) دی پر هغو خبرو (هم) چه په زړونو کښی دی.

تفسیر: یعنی مسلمانانو ته ښائی چه د الله تعالی پر مدد - حمایت او مرسته (امداد) اعتماد ولری، او جهاد وکړی. او د کفارو له کثرت، سامان او وسلو ځنی ونه ویریږی - لکه چه د بدر په غزا کښی مو ولیدل چه الله تعالی له مسلمانانو سره څومره ښه امداد او معاونت وکړ. ﴿وَلَوْ أَرَاكَهُمْ كَثِيرًا﴾ او که ښوولی وی الله تاته دغه کفار ډیر) یعنی که تاسی دوی زیات گڼلی وی ځینو به د جنگیدلو همت کاوه - او ځینو به نه کاوه او داسی اختلاف به واقع کیده او په کار کښی به خلل او بی انتظامی پیدا کیده - الله تعالی رسول الله مبارک ته په خوب کښی لږ تعداد وروښود، او له ویری او بی زړه توب څخه ئی وژغورلی (وساتلئ) هغه ښه پوهیږی چه له کوم شی ځنی په زړونو کښی همت او شجاعت پیدا کیږی؟ او له کومی خبری ځنی بی زړه توب او ویره پیدا کیږی؟.

وَإِذْ يُرِيكُمُ اللَّهُ إِذِ التَّقِيْتُمْ فِي آعَيْنِكُمْ قَلِيلًا وَيَقَلِّلُكُمْ

فِي آيَتِهِمْ لِيَقْضِيَ اللَّهُ أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٣٧﴾

او (یاد کری) کله چه وشوول تاسی ته «الله» هغه «دښمنان ستاسی» په هغه وخت کښی چه سره مخامخ شوی په سترگو ستاسی کښی لږ او لږ ښکاره کری تاسی (الله) په سترگو د دښمنانو کښی دپاره د دی چه وکړی ته هغه کار چه و مقرر کړی شوی «په ازلی علم د الله کښی» چه وکړی شی «چه هغه نصرت د مؤمنانو او ذلت د کفارو دی» او خاص الله ته بیرته گرځولی شی ټول کارونه.

تفسیر: رسول الله صلی الله علیه وسلم ته په خوب کښی د کفارو شمیر تر نظر لږ راغلی و او مسلمانانو ته هم د مقابلې په وخت کښی لږ ښکاریده خو په جرأت، زهورتیا او میرانی (بهادری) وجنگیږی. د رسول الله صلی الله علیه وسلم خوب نشی غلط کیدی ځکه چه په دوی کښی کافر پاتی کیدونکی سری ډیر لږ و، زیاتره هغه کسان وو چه وروسته بیا مسلمانان شول او د خوب تعبیر هم داسی کیدی شی چه د لږ تعداد څخه مراد د دوی د مغلوبیت اظهار وی - باقی د کفارو په نظر کښی چه د مسلمانانو تعداد لږ ښکاریده نو هغوی واقعاً لږ وو - دا د هغه وخت واقع ده، کله چه دواړه فوځونه سره مخامخ شول - بیا کله چه مسلمانانو په میرانه (بهادری) سره په حملو شروع وکړه، او د پښتو د لښکر مرسته (مدد) ورورسیده، په دغه وخت کښی د مسلمانانو فوځ د کفارو په سترگو کښی د دوی په نسبت یو په دوه ښکاریده ﴿وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ﴾ (۳) جزء د آل عمران (۱۳) آیت (۲) رکوع».

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ فِئَةً

فَاتَّبِعُوا وَادْكُرُوا وَاللَّهُ كَثِيرٌ أَعْلَمُ تَقْلِحُونَ ﴿٣٨﴾

ای هغو کسانو چه ایمان نی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو) کله چه مخامخ شی کوم فوځ «د دښمن» سره (چه جنګ درسره کوی) نو ثابت قدم اوسئ تاسی (او مه تری تښتی) او یادوئ تاسی الله ډیر (په خوله او زړه) ښائی چه تاسی په مراد ورسپړئ (په بری سره پر دښمن د ذکر په برکت).

تفسیر: په دی کښی لمونځ، دعا، تکبیر او نور هر قسم ذکر الله شامل دی د الله د ذکر تاثیر دا دی چه د ذاکر زړه ورباندی قوی او ډاډه کیږی، چه دغه ډاډگیرنی ته په جهاد کښی له هر

شی خنجه زیات ضرورت شته د اصحابو کرامو رضوان الله تعالیٰ علیهم اجمعین له گردو (تولو) خنجه لویه وسله هم دغه دادینه وه! ﴿الَّذِينَ آمَنُوا وَاتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّيَّتُهُمْ بِأَمْرِ اللَّهِ أَلَمْ نَقُلْ لَهُمْ أَنْ لَا يَأْتُواكُم بِاللَّهِ إِلَّا رِعْيًا وَلَا يُؤْمِنُوا بِهِ إِلَّا هَؤُلَاءِ﴾ (۱۳ جزء د «رعد» ۴ رکوع «۲۸» آیت)

وَاطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَنَازَعُوا فَعَشَلُوا وَتَنَازَعُوا رِيحُكُمْ وَأَصْبِرُوا إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ۝

او حکم ومنع تاسی د الله او د رسول د دغه (الله) او مه کوئ جگره په خپلو منځونو (په کار د جهاد کښی) پس بی زړه به شی تاسی او لار به شی باد «د نصرت او قوت او د دولت» ستاسی او صبر کوئ (په قتال او سختیو)، بیشکه الله له صابرانو سره دی «په جنگ کښی په نصرت او حفاظت»

تفسیر: یعنی ورک به شی زور او قوت ستاسی، او د بری او مرستی (مدد) باد به مو لار شی، اقبال او رعب به مو کمیږی، او له بد ربعی څخه به وروسته فتح او ظفر څرنګه حاصلولی شی؟ هغه تکلیفونه او سختی چه د جهاد په وخت کښی وړاندی کیږی هغه په صبر او استقامت سره وګالی (برداشت کړئ) او همت او میرانه (بهادری) له لاسه مه باسئ مثل دی چه (د میرونو (خاوندانو) مل الله دی). «څوک چه لری مله څه پروا کوی له غله» په دغه آیت کښی مسلمانانو ته ښوولی شوی دی چه د بری کلی ګانی (چاپیانی) کوم کوم شیان دی؟ یواځی په دولت، لشکر، جبه خانی، لوازمو او تجهیزاتو سره فتح بری او نصرت نه حاصلیږی؛ بلکه په ثابت قدمی، صبر، استقلال، قوت د زړه داد د الله تعالیٰ او د رسول الله په یاد او د دوی د خلیفه ګانو په اطاعت او فرمان برداری د یو له بل سره په اتفاق او اتحاد سره هم په لاس راځی، په دغه موقع کښی می زړه بی اختیاره وغوښتل چه د اصحاب الکرامو رضی الله عنهم په نسبت د «ابن کثیر» څو الفاظ نقل کړم چه د اخلاص او ایمان له انتهائی عمق څخه وتلی دی «وقد کان للصحابه رضی الله عنهم فی باب الشجاعة والانتصار بما امرهم الله ورسوله به وامتنال ما ارشدهم الیه ما لم یکن لاحد من الامم والقرون قبلهم ولا یكون لاحد ممن بعدهم فانهم ببرکة الرسول صلی الله علیه وسلم وطاعته فیما امرهم فتحوا القلوب والاقالیم شرقاً وغرباً فی المدة الیسیره مع قلة عددهم بالنسبة الی جیوش سائر الاقالیم من الروم والفرس والترک والصقالیه والبربر والحبوش واصناف السودان والقط وطوائف بنی آدم قهروا الجمیع حتی علت کلمة الله وظهر دینه علی سائر الادیان وامتدت الممالک الاسلامیه فی مشارق الارض ومغاربها فی اقل من ثلاثین سنة فرضی الله عنهم وارضاهم اجمعین وحشرنا فی زمرةم انه کریم تواب».

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بَطَرًا وَرِئَاءَ النَّاسِ وَ يُصَدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَاللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ حَكِيمٌ ﴿٢٠﴾

او مه کپړئ (ای مؤمنانو) په شان د هغو کسانو چه راووتل له کورونو خپلو دپاره د فخر او ښودنې خلقو ته (شوکت، دبدبه خپله) او آړوی دوی (خلق) له لاری د الله څخه او الله پر هغو کارونو چه کوی ئی دوی محیط (چاپیر دی علم او قدرت د ده نو جزا به پری ورکړی).

تفسیر: ابو جهل سره له خپلو لښکرو او دولونو او نغارو په ډیر شان او شوکت سره د بدر جنگ ته وتلی ؤ چه مسلمانان وویږی، او د عربو په نورو قبائلو باندی هم د مشرکانو ویره او اثر ولویږی، په لاره کښی د ابو سفیان پیغام ورورسید چه «قافلی له سختی خطری څخه نجات ومونده او درغله اوس تاسی هم د مکې په لوری بیرته ستانه (واپس) شئ!» ابوجهل په انتهائی غرور سره وویل چه مونږ به هلته بیرته لاړ شو چه د بدر پر چیمو او رڼو اوبو باندی ورسیږو او هلته د طرب او نشاط مجالس منعقد کړو، سازندگانی او نغمی ویونکی ښځی د خوبسی او بری سندری ووانی او په زړه پوری اتونه پری واچوو، شرابونه وڅښو او ښه سیلونه او مزی وکړو او تر دری شپو او ورځو پوری اوشان حلال کړو. او عربی قبائلو ته ښه میلستیا ورکړو او داسی ښی چرچی وکړو چه دغه ورځ د عربو په منځ کښی د همیشه دپاره یادگار پاتی وی او په آینده کښی د دغو لږو او کمزورو مسلمانانو حوصله بیخی ماته شی، چه بیا له سره زمونږ د مقابلی جرائت او زړورتوب ونشی کړی، دی له دی څخه څه خبر ؤ چه هغه امیدونه او هیلې (طمعی) چه کوی او هغه تجویزونه چه ابو جهل ورته چرتونه او فکرونه وهل، هغه گډر (تول) د الله تعالی په قبضه او اختیار کښی دی چه پر مخ ئی بوځی یا ئی مهمل او بی اثره وگرځوی، بلکه که اراده وفرمائی دغه گډری (تولی) معاملی او چاری به بالعکس او چپه کړی، لکه چه هم داسی هم وشو. د بدر د اوبو او د شرابو د جام په ځای دوی د خپلو وینو د کنډول په سر اړولو باندی مجبور شول - د سرور او نشاط محافل ئی جوړ نه کړی شول خو د هغه په ځای د نوحی او ماتم او ویر او ژړا صفونه او قطارونه له (بدره) تر مکې معظمی پوری وترل شول - همغه مال چه دوی د تفاخر، تظاهر او ښودنې لپاره لگاوه د مسلمانانو د غنیمت نمری او لقمه شوه د ایمان او توحید د دائمی غلبی د تاداو (بنیاد) تیږه (گټه) د بدر په ډگر او میدان ودروله شوه گواکی په دی ډول (طریقه) سره په دغی وړوکی ځمکی کښی الله تعالی د تولی نری د گډرو (تولو) ملتونو او اقوامو د قسمتونو فیصله وفرمایله - په هر حال په دغه آیت کښی ئی مسلمانانو ته خبر ورکړی چه جهاد یواځی د وژلو او وینو تویولو د هنکامی نوم نه دی، بلکه عظیم الشان عبادت

دی، په عبادت کښې هر څوک چه ریا یا ښودنی وکړی، نو هغه نه قبلېږی، لهنا تاسی په فخر، غرور، ښودنی او تظاهر کښې کفارو پسی مه درومی!

وَاذْذَرْنِ لَهُمُ الشَّيْطَانَ أَعْمَالَهُمْ وَقَالَ لَا غَالِبَ لَكُمْ
الْيَوْمَ مِنَ النَّاسِ وَإِنِّي جَارٌ لَّكُمْ فَلَمَّا تَرَآتِ الْفَيْثِنِ
نَكَصَ عَلَى عَقِبَيْهِ وَقَالَ إِنِّي بَرِيءٌ مِّنْكُمْ إِنِّي أَرَىٰ مَا لَا تَرَوْنَ
إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٨﴾

او (یاد کړئ) هغه وخت چه ښایسته کړی وو دغو (کفارو) ته شیطان عملونه د دوی او وی ویل چه نشته هیڅ غالب پر تاسی نن ورځ له خلقو او بیشکه زه ساتونکی یم ستاسی، نو کله چه سره ولیدل (مخامخ شول) دواړه فوځونه (د اسلام او کفر) بیرته ئی مندی کړی په پوندو خپلو «یعنی وتښتیده» او ئی ویل بیشکه زه بیزار یمه له (ساتنی) ستاسی او بیشکه زه وینم هغه (فوځ د ملائکو چه راځی په معاونت د مؤمنانو) چه نه ئی وینی تاسی بیشکه زه ویریږم له الله او الله سخت دی عقوبت (د ده).

تفسیر: قریش پر خپل جمعیت او قوت مغرور وو - لیکن د دوی جنگ او جنجال ډیر غلی له (بنی کنانه) سره پېښیده نو اوس هم د دوی په زړونو کښې داسی یوه خطر په پېدا شوی وه - نه چه «بنی کنانه» زمونږ د دغه بری په لاره کښې څه مشکلات پېدا کړی - دلته سم د لاسه شیطان د دوی د شا تپولو او همت زیاتولو له پاره د (کنانه) د لوی سردار «سراقه بن مالک» په صورت د خپلو ذریاتو له فوجه سره یو ځای ورښکاره شو او ابوجهل او نورو مشرکانو ته ئی اطمینان ورکړ چه مونږ ګرځد (تول) ستاسی د مرستی (مدد) او حمایت له پاره راغلی یو، او د (کنانه) له طرفه بیخی بی غمه اوسئ مونږ له تاسی سره یو. کله چه په بدر کښې د زور او قوت مسابقی شروع شوی او د شیطان په نظر کښې حضرت جبرئیل علیه السلام او نوری پږنتی راغللی، نو د ابوجهل له لاسه بی خپل لاس وښکل او ژر په خپلو پوندو بیرته وګرځید - او ابوجهل ورځو کړ «ای سراقه! د جنگ او جګړی په دغه شدت کښې په چل او فریب سره چیرې تښتی راځه بیرته راوګرځه او لښکر مه بی زړه کوه!» سراقه وویل «زه ستاسی سره نشم پاتی کیدی - زه هغه شیان وینم چه تاسی ئی نه شئ لیدی یعنی (پږنتی) د الله تعالی (یعنی د دی حزب الله) له ویری څخه می زړه ریږدی (ریږی) او اندامونه می لرزیږی - اوس په ما کښې د دریدلو قوت نشته - زه

داريم چه په کوم سخت عذاب او آفت کښې اخته نشم. قتاده رحمه الله عليه وائي چه دغه ملعون دروغ وويل د ده په زړه کښې د الله تعالى ويره نه وه - هوا هغه پوهيده چه اوس د قريشو لښکري د هلاکت په کنده کښې لويدي دى، او هيڅ يو قوی دوى نشي ژغورلى (ساتلى) - دا د هغه قديمي عادت دى چه خپلو پيروانو ته کړى لارى ښيى او دوى غولوى - کله چه هغوى د هلاکت په کنده کښې وښويوى نو دلته خپله پښه بيرته راکاږي چه سم له هغه سره ئى دلته هم داسى وکړل ﴿يَعِدُهُمْ وَيُمَدِّدُهُمْ وَمَا يَأْتِيهِمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا﴾ (ه جزه د النساء «۱۲۰» آيت ۱۸ رکوع ﴿كَذَّبَ الشَّيْطَانُ إِذْ قَالَ لِلْإِنْسَانِ اقْمِرْ فَلَمَّا كَفَّرَ قَالَ إِنَّهُ يَبْرئُ مِنْكَ إِنَّ أَخَاهُ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ﴾ (۲۸ جزه د الحشر ۱۶ آيت ۲ رکوع ﴿وَقَالَ الشَّيْطَانُ لَمَّا رُفِعَ الْعَرْشُ إِنَّ اللَّهَ وَعَدَكُمْ وَعْدَ الْحَقِّ وَوَعَدْتُكُمْ فَأَخْلَفْتُكُمْ وَمَا كَانَ لِي عَلَيْكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ إِلَّا أَنْ دَعَوْتُكُمْ فَاسْتَجَبْتُمْ لِي فَلَا تَلُمُونِي وَلَا لَوْمَةً أَنْفُسَكُمْ مَا أَنَا بِمُصْرِخِكُمْ وَمَا أَنَا بِمُخَوِّعِكُمْ إِنَّ كُفْرَاتٍ بِمَا الْإِنْسَانُ كَانُوا عَلَى اللَّهِ لَهْفًا﴾ (۱۳ جزه د ابراهيم سورت «۲۲» آيت ۴ رکوع

اِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ غَرَّهُوا إِدْرِيَهُمْ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٩﴾

(ياد کړئ!) هغه وخت چه ويل منافقانو (د مدينې) او هغو کسانو چه په زړونو د دوى کښې مرض ؤ (د اعتقاد ضعف) چه مغرور کړى دى دغو مؤمنانو لره دين د دوى (چه سره د لېوالۍ او بى اسبابۍ پر ديرو وسلو لرونکو ورځى؛ وفرمايل الله په ځواب د دوى کښې) او هر څوک چه توکل وکړى په الله نو (غالبيرى ځکه چه) بيشکه الله ښه غالب قوی (په انفاذ د احکامو) ښه حکمت والا دى (چه هر کار په تدبير او مصلحت سره کوى).

تفسير: د مسلمانانو لږ جمعيت او د لوازمو او تجهيزاتو لږوالى او عمومي فقر او مسکنت، او له هغه سره د داسى زړورتوب او شجاعت له ليدلو څخه منافقينو او ضعيف القلوبو کلمه لوستونکو به ويل چه دغه مسلمانان په خپل خيال پخپل دين او حقانيت باندې داسى مغرور دى، چه د مرگ خولى ته ځان ورکوى الله تعالى د دوى په ځواب کښې داسى فرمائى، چه دغه غرور نه بلکه توکل دى، هغه څوک چه د الله تعالى په زبردست قوت او قدرت باندې اعتماد او يقين لري او پوهيږي هر هغه شى چه د ده له جانبې کيږي، عين حکمت او ثواب دى. نو دى د حق په معامله کښې هم داسى زړور او شجاع وي.

وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ يَتَوَفَّى الَّذِينَ كَفَرُوا الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهُهُمْ وَأَدْبَارَهُمْ وَذُقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿٥٠﴾

او که وینیی (ای محمده!) هغه وخت چه قبض د روح کوی د هغو کسانو چه کافران شوی دی پرېستی (د عزرائیل مددگاران) په دی حال کښی چه وهی به مخونه د دوی او شاګانی د دوی، او (وائی به ورته) وڅکي تاسی عذاب د (اور) سوځوونکی (نو ویه ګوری یو له شرمه ډک حال).

تفسیر: یعنی پرېستی د څنګدن د عذاب په وخت کښی دوی ته وائی چه اوس خو دغه درواخلی او د جهنم د عذاب خوند به وروسته وڅکي. ډیرو مفسرینو دا هم د بدر په واقعه کښی داخل کړی دی یعنی په هغه وخت کښی هر هغه کافر چه وژل کیده، نو له هغه سره پرېستو هم داسی معامله کوله. مګر د آیت الفاظ ګردو (تولو) کفارو ته عام دی. نو ځکه دغه راجح معلومیږی چه دغه واقعه به په عالم برزخ کښی وی، نو د دی تعلق به د بدر له واقعاتو سره داسی وی چه په دنیا کښی د دغو کفارو حال داسی شو، او په برزخ کښی به داسی کیږی نو د آخرت د عذاب په نسبت به څه وویل شی چه هغه به څرنګه مدهش وی.

ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتُمْ أَبَدِيكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿٥١﴾

دغه (تعذیب) په سبب د هغه (بد عمل) دی چه وړاندی لیږلی ؤ لاسونو ستاسی او بیشکه الله نه دی هیڅ ظلم کوونکی په بندګانو خپلو (چه بی ګناه ئی په عذاب کړی).

تفسیر: دغه ګرد (تول) ستاسی د اعمالو نتیجه او سزا ده، که نه د الله تعالیٰ له لوری د ظلم او تیری هیڅ یوه معامله کیدونکی نه ده - او «ظلام» ئی ځکه وفرمایه چه که معاذ الله د هغه د لوری د یوی ذری سره په اندازه د ظلم امکان وی نو هغه به د خپل عظمت د شان په لحاظ ظالم نه وی بلکه ظلام به وی ځکه چه د کامل هر صفت هرومرو (خامخا) ښائی چه کامل وی. اوس الله تعالیٰ د محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم د تسلی له پاره فرمائی چه د قریشو حال ستا سره داسی دی

كَذَّابٍ اِلٰلٍ فِرْعَوْنٌ ۖ وَالَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَفَرُوْا بِآيٰتِ اللّٰهِ
فَاَخَذَهُمُ اللّٰهُ بِذُنُوْبِهِمْ ۚ اِنَّ اللّٰهَ قَوِيٌّ شَدِيْدُ الْعِقَابِ ﴿٥٧﴾

لکه حال د تابعانو د فرعون (له موسی سره) او (لکه حال د) هغو کسانو چه وو په خوا له دوی نه (له انبیاءو خپلو سره؛ هغه عادت دا ؤ) چه کافران شوی ؤ په آیتونو د الله نو نیولی ؤ دوی لره الله په گناهونو د دوی بیشکه الله قوی (زورور) دی دیر سخت دی عذاب (د ده).

تفسیر: یعنی له پخوا راهیسی هم دغه دستور پاتی دی. کله چه خلق د آیت الله تکذیب یا له هغه څخه انکار وکړی - یا له انبیاءو سره په جنگ کولو کښی تینکار (ضد) ښکاره کړی، نو الله تعالی دوی په یوه نه یوه عذاب اخته کوی.

ذٰلِكَ بِاَنَّ اللّٰهَ لَمْ يَكُ مُغَيِّرًا نِّعْمَةً اَنْعَمَ عَلٰى قَوْمٍ حَتّٰى
يُغَيِّرُوْا اَمَّا بِاَنْفُسِهِمْ ۖ وَاَنَّ اللّٰهَ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ ﴿٥٨﴾

دغه (تعذیب) په سبب د دی د دی چه په تحقیق الله نه دی بدلونکی (د هغه) نعمت چه انعام کړی ئی وی پر یوه قوم باندی تر هغه پوری چه بدل (نه) کړی دوی هغه حال چه په نفسونو د دوی کښی دی او بیشکه الله ښه اوریدونکی (د گردو) (تولو) اقوالو ښه عالم دی (په تولو احوالو).

تفسیر: یعنی کله چه خلق په خپلو بی اعتدالیو او غلط کاریو خپله فطری نیکه قوه او استعداد بدلوی، او د الله تعالی وربښلی داخلی او خارجی نعمتونه د الله تعالی په ورښوولی کار کښی په ښه موقع او ښه صورت نه لگوی بلکه بالعکس ئی د ده په مخالفت کښی صرفوی، نو الله تعالی هم خپل هغه ورکړی نعمتونه تری بیرته آخلی - او د انعام حال په انتقام سره بدلوی. الله تعالی د بندگانو گردی (تولی) خبری آوری او د دوی په گردو (تولو) احوالو باندی پوهیږی او هیڅ یو شی له ده ځنی پټ نه دی - لهندا هر چا سره چه هره معامله وکړی هغه به بیخی سمه او پر خپل ځای وی. حضرت شاه صاحب لیکي «تر هغه پوری چه نیت او اعتقاد بدل نشی؛ نو د الله تعالی ورعطا شوی نعمتونه بیرته نه اخیستل کیږی» - گواکی له «ما بانفسهم» څخه خاص نیت او اعتقاد مراد شوی دی لکه چه له ترجمی څخه ظاهریږی والله اعلم.

كَذَابِ الْفِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ فَأَهْلَكْنَاهُمْ
بِذُنُوبِهِمْ وَأَغْرَقْنَا الْفِرْعَوْنَ وَكُلَّ كَانُوا ظَالِمِينَ ﴿٥٧﴾

(حال د دوی) لکه حال د تابعانو د فرعون دی «له الله سره» او «لکه حال» د هغو کسانو دی چه پخوا له دوی نه وو؛ (او هغه عادت دا و) چه نسبت د دروغو نی کړی و په آیتونو د رب خپل نو هلاک کړل مونږ دوی په سبب د گناهونو د دوی او غرق (دوب) کړل مونږ تابعان د فرعون، او (دوی) ټول وو ظالمان.

تفسیر: فرعونیان او له دوی څخه پخوانی اقوام نی د دوی د جرائمو په بدل کښی هلاک کړل او په خاصه توگه (طریقه) نی د فرعونیانو جاله ډوبه کړه - دا گرد (ټول) په هغه وخت کښی وشول کله چه دوی له الله تعالی څخه باغیان شول، او شرارت نی د خپلو ځانونو له پاره غوره - او پر خپلو ځانونو نی ظلم وکړ، که نه الله تعالی هیڅ یوه مخلوق سره څه ذاتی عداوت نه لری.

إِنَّ شَرَّ الدِّينِ عِنْدَ اللَّهِ الَّذِينَ كَفَرُوا فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٥٨﴾
الَّذِينَ عَاهَدْتَ مِنْهُمْ ثُمَّ يَنْقُضُونَ عَهْدَهُمْ فِي كُلِّ
مَرَّةٍ وَهُمْ لَا يَتَّقُونَ ﴿٥٩﴾

بیشکه بدتر د خوځیدونکو (تلونکو) په نزد د الله هغه کسان دی چه کافران شوی دی نو دوی ایمان نه راوړی. هغه کسان چه معاهده تړلی وه تا له دوی سره بیا ماتوی دوی عهد خپل په هر کرت کښی او دوی نه ویریری (له دی عهد ماتولو څخه).

تفسیر: هغو کسانو چه لکه ابوجهل - نصر - عتبہ او کعب د اشرف ځوی د تل لپاره کفر او بی ایمانی غوره کړی - او له انجامة بالکل بی خوفه شوی دی او هغه کسان چه (لکه بنی قریظه) په غداری او بدعهدی سره معتاد شوی دی، دوی د الله تعالی په نزد ډیر بد حیوانات دی. د فرعون حال په بد عهدی او غداری کښی هم داسی و ﴿وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ قَالُوا لَيْسَ بِنُوحٍ اِذْ عَلَمْنَا نِكَاحَ عَهْدِكَ﴾
﴿لَمَّا كَشَفْنَا عَنْكَ الرِّجْزَ تَوَلَّى سَاحِلَ الْبَحْرِ لَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الرِّجْزَ تَوَلَّى الْبَحْرَ لَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الرِّجْزَ تَوَلَّى الْبَحْرَ لَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الرِّجْزَ تَوَلَّى الْبَحْرَ﴾ (۹) جزء د

الاعراف ۱۳۴ او ۱۳۵ آیت ۱۶ رکوع) او د رسول الله صلى الله عليه وسلم په زمانه کېنې د «بنی قریظه» د یهودانو او د نورو هم دغه خصلت و چې له رسول الله صلى الله عليه وسلم سره به ئی عهد کاوه چه مونږ د مکې معظمې له مشرکانو سره مرستی (مدد) نه کوو. بیا به ئی له دوی سره مرسته (مدد) کوله او ویل به ئی چه عهد مو په یاد نه و. هر کړت به ئی هم داسې کول - وروسته دا رایشی چه له داسې غدارانو سره څرنگه ښائی چه معامله وکړه شی.

فَأَمَّا تَثَقَّفَتْهُمْ فِي الْحَرْبِ فَشَرَّدَ بِهِمْ
مَنْ خَلَفَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَذْكُرُونَ ۝ وَإِنَّمَا تَخَافَنْ مِنْ قَوْمٍ
خِيَانَةٍ فَإِنِذُوا إِلَيْهِمْ عَلَى سَوَاءٍ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْخَائِنِينَ ۝

نو که وموی ته (ای محمده!) دوی په جنگ کېنې پس تیت کړه (سزا ورکړه) او وویروه په سبب د تیتولو (سزا ورکولو) د دوی هغه کسان چه وروسته له دوی نه دی (د کافرانو محاربانو نه) لپاره د دی چه دغه وروستنی خلق عبرت واخلي. او که ویریدی (ای محمده!) له کوم قوم (چه وعده ئی کړی ده له تا سره) د خیانت نو وغورځوه دوی ته (دغه عهد) په (داسې ډول (طریقه) چه شی تاسی او هغوی سره) برابر؛ بیشکه الله نه خوشوی خیانت کوونکی.

تفسیر: یعنی که دغه خائنان او غداران معاهدان ښکاره معاهدی تر شا وغورځوی او ستاسی په مقابل کېنې د جنگ میدان ته راشی، نو دوی ته داسې سخته سزا ورکړئ او په قتل او جرح او نورو سره ئی داسې وترهوی چه د هغی له لیدلو څخه د دوی هغه بیرته وروسته پاتی شوی ملگری یا له دوی نه وروسته راتلونکی نسلونه هم عبرت واخلي او د عهد ماتولو جرئت ونشی کړی که یوه قوم ښکاره خیانت ونه کړ، بلکه له آثارو او قرائنو څخه دا خبره څرگنده شوه چه دوی عهد ماتولو ته تیار دی، نو تاسی ته هم اجازه شته چه د مصلحت په تقدیر د دوی عهد بیرته ورکړئ او د معاهدی د انتهاء اطلاع هغوی ته ورکړئ! او بالمقابل له هغوی سره مناسبه رویه وکړئ چه د دواړو ډلو په زړونو کېنې د پخوانیو معاهداتو په نسبت هیڅ یو شک او اشتباه پاتی نشی او دواړه په مساویانه ډول (طریقه) سره خبردار او بیدار او هوښیار اوسی، او د خپلو ځانونو په تیاری او حفاظت کېنې مشغول اوسی او ستاسی له جانبه څه غلا او خیانت ونشی او گردی (تولی) معاملی سره ښکاره او صافی وی. الله تعالی خیانت اگر که له کفارو سره هم وی نه خوشوی په سننو کېنې روایت دی چه امیر معاویه رضی الله تعالی عنه له «روم» سره میعادی

معاهده درلوده (لرله) د دغه میعاد په منځ کېښی امیر معاویه رضی الله تعالی عنه له خپلو فوځونو ته د «روم» د سرحداتو په لوری د پرمختګ امر ورکړ، مقصد ئی داسی ؤ چې اسلامی فوځ دی د رومیانو سرحداتو ته دومره نژدی او بالکل تیار اوسی، چې د معاهدی د نیتی د تیریدلو سره متصل دوی پخپلو تعرضونو پیل (ابتدا) وکړی، څه وخت چې دغه کار جاری ؤ، یو سپین پیری په داسی حال کېښی چې په آس سور ؤ راغی چې داسی ئی ویل «الله اکبر الله اکبر! وفاء لا غدراً!» یعنی عهد پوره کړئ او عهد مه ماتوئ! رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایلی دی کله چې کوم قوم سره معاهده ولرئ نو هیڅ یوه غوټه دی ونه پرانستله شی! او نه دی وترله شی - تر هغه پوری چې د معاهدی نیټه پوره شی یا مقابلی دلی ته په مساویانه حیثیت سره معاهده ورمسترده شی! «کله چې معاویه رضی الله تعالی عنه ته دغه خبر ورسید نو ژر له خپله فکړه بیرته وګرځید، او چې وئی لید هغه سپین پیری حضرت عمرو بن عبسہ رضی الله تعالی عنه ؤ.

وَلَا يَحْسِبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَبَقُوا الْإِسْلَامَ لَا يُعْزَوْنَ ﴿٥٩﴾

او نه دی کوی گمان هغه کسان چې کافران شوی دی چې دوی به وتښتی (له عذابه او خلاص به شی)! بیشکه دوی له سره نشی مغلوبولی (الله له تعذیب خپل)

تفسیر: د نبذالعهد هغه حکم چې پاس ذکر شو ممکن چې کفار هغه د مسلمانانو په ناپوهی او ساده توب حمل کړی او خوښ شی کله چې د مسلمانانو په دین کېښی غدر او خیانت ناروا دی نو مونږ ته د مدافعی د خبرداری او بیداری پوره موقع او د مسلمانانو په خلاف د تیاری فرصت په لاس راځی نو د هغه ځواب ئی ورکړ چې څومره تیاری او انتظامات چې وکړی، کله چې الله تعالی د مسلمانانو په لاسونو ستاسی د مغلوبولو او رسوا کولو او په دنیا یا په آخرت کېښی د سزا ورکولو اراده وکړی نو تاسی به په هیڅ یوه تدبیر سره هغه نشی عاجزولی - او نه د ده د قدرت او تسلط له احاطی څخه د باندی تښتیدلی شی! ګواکي مسلمانانو ته تسلی ورکوی چې دوی دی په الله تعالی اعتماد ولری او د ده د احکامو امتثال دی وکړی، نو پر ګردو (تولو) به غالبیږی «واتم الاعلون ان کنتم مؤمنین»، آل عمران - ۱۴ رکوع، آیت ۱۳۹

وَاعِدُوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ
 تُرْهَبُونَ بِهِ عَدَاؤُ اللَّهِ وَعَدَاؤُكُمْ وَآخِرِينَ مِنْ دُونِهِمْ
 لَا تَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فِي سَبِيلِ
 اللَّهِ يُوَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تُظْلَمُونَ ﴿۴۰﴾

او تیاروئ (ای مؤمنانو) لپاره (د جنگ) د دغو (ماتوونکو د عهد یا د مطلق کفارو) خومره چه توانیږئ (جمع کولی شی) تاسی له قوت (اسباب د جنگ) او له روزل شوو ساتل شوو آسونو (لپاره د جهاد) چه ویروئ تاسی په دغه (قوت او تیاری) سره دشمنان د الله او دشمنان ستاسی او نور کسان بی له دوی نه چه نه پیژنئ تاسی هغوی الله عالم دی په (عداوت د) هغوی؛ او هر هغه څه چه نفقه کوئ (لگوئ) تاسی له یوه شی په لاره د الله کښی (لپاره د ترقی د دین) پوره (بدل د هغه) به درکر شی تاسی ته حال دا چه پر تاسی به ظلم ونه کړی شی (د ثواب په لږوالی او د عذاب په ډیر والی)

تفسیر: په الله تعالی د اعتماد او توکل کولو معنی دا نه ده چه ضروری او مشروع اسباب دی ترک کړی شی ځکه چه په مسلمانانو فرض دی تر هغه پوری چه قدرت لری د جهاد سامان او لوازم دی تیاروی د نبی کریم صلی الله علیه وسلم په مبارک عهد کښی د آسونو سورلی، توره وهل، غشی ویشتل او نور جنگی مشقونه، د جهاد له لوازمو څخه وو. نن توپک، مشین گن، توپ، تینک، راکت، زره پوښ او نوری ارابی، آلوتکی، جنگی او گوت، کروزر، تحتالبهری، او بتل او نور جنگی مهمات او لوازم، تجهیزات تیارول او لرل، او په استعمال آچول او چلول او د حربی او عصری فنونو زده کول بلکه ورزش او د دوی په شان نور عملیات کول، د جهاد سامان او لوازم دی. هم داسی هغه نوری وسلی او د حرب او ضرب گړد (تول) آلات او اسباب چه وروسته له دی نه ایجاد او اختراع کیږی، هغه تول د دی آیت په منشاء کښی داخل دی. باقی د آسونو په نسبت خو رسول الله مبارک پخپله فرمایلی دی «الخیل معقود فی نواصیها الخیر الی یوم القیامة - د آسونو په تندی کښی خیر ایښود شوی دی تر قیامته پوری» په احادیثو کښی راغلی دی، هر هغه چه آس د جهاد په نیت روزی او ساتی ئی د ده په خوړلو او څښلو، بلکه په هر قدم پورته کولو باندی اجر وررسیږی، او د ده تر خوړو او نورو پوری به هم د قیامت په ورځ په تله (میزان) کښی تللی کیږی. «او تیاروئ ای مؤمنانو لپاره د جنگ د دغو ماتوونکو

د عهد یا مطلق کفار، خومره چه توانیږئ او جمع کولی شی تاسی له قوت او اسباب د جنگ او له روزل شوو ساتل شوو آسونو لپاره د جهاد چه ویروئ تاسی په دغه قوت او تیاری سره دښمنان د الله او دښمنان د ستاسی او نور کسان بی له دوی نه چه نه پیژنئ تاسی هغوی او الله ته معلوم دی عداوت د هغوی» یعنی دغه گرد (تول) سامان، لوازم، تجهیزات او تیاری پر دښمنانو باندی د ویری، خوف او دهشت اچولو لپاره یو ظاهری سبب دی باقی د فتحی او ظفر او بری اصلی سبب خو د الله تعالی مرسته (مدد) ده چه د هغی بیان پخوا له دی نه شوی دی، او هغه خلق چه تاسی ئی بالتعین نه پیژنئ، منافقان دی چه د مسلمانی په پرده کښی ئی ځانونه پټ کړی وو، یا د (بنی قریظه) یهودان یا روم او فارس یا نور هغه اقوام دی چه له هغو سره وروسته له دی نه ستاسی مقابله واقع کیدونکی ده. ﴿وَمَا تَفْقَهُوا مِنْ شَيْءٍ﴾ الْآیة - او هر څه چه نفقه کوئ لگوئ تاسی له یوه څیزه په لاره د الله کښی پوره بدل او جزاء د هغه به درکری شی تاسی ته حال دا چه په تاسی به ظلم ونه کړی شی د ثواب په لږ والی او د عذاب په ډیر والی (دغه د مالی جهاد په طرف اشاره ده. یعنی د جهاد په تیاری کښی هغومره مال چه تاسی ولگوئ د هغه پوره بدل او معاوضه به ومومئ! د یوه درهم په مقابل کښی اوه سوه درهم. «والله يضاعف لمن يشاء والله واسع عليم» او ډیر ځلی په دنیا کښی هم د هغه معاوضه بلکه له هغه څخه لا زیات اجر هم درکاوه کیږی.

وَإِنْ جَنَحُوا لِلسَّلَامِ فَاجْنَحْ لَهَا وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿۱۱﴾

او که میل وکړی کفار صلحی (روغی) ته نو ته هم میل وکړه دی (صلحی) ته او توکل (اعتماد) وکړه په الله (او مه ویرپړه له مکره د دوی) بیشکه چه دغه (الله) هم دی ښه اوریدونکی. (د تولو اقولو) ښه عالم (دانا پر ځمکړدو (تولو) احوالو).

تفسیر: د مسلمانانو دغه تیاری او تجهیزات او مجاهدت او ځان جارول (قربانول) او د نور چارو د لیدلو څخه ډیر امکان لری چه کفار مرغوب او وویږی او صلحه، روغه وغواړی، نو تاسی ته ارشاد دی چه سم له صوابه او مصالحو تاسی هم هغوی ته د صلحی او روغی لاس وروغوئ - ځکه چه له جهاد څخه وینی تویول نه، بلکه د کلمة الله اعلاء او د فتنی دفع مقصود دی. که دغه عالی مقصد بی د وینی له تویولو څخه حاصل شی، نو خامخا د وینو تویولو لپاره هیڅ حاجت نه پاتی کیږی. که داسی کوم احتمال وی چه شاید کفار د صلحی په پرده کښی غواړی چه مونږ تیر باسی نو هیڅ پروا مه کوئ او پر الله تعالی باندی توکل او اعتماد وکړئ -

پاک الله د دوی له نیاتو څخه ښه خبردار دی، او د دوی پتی مشوری اوری د الله تعالی د حمایت په مقابل کښی د هیجا بدنیتی چلیدی نشی - تاسی خپل نیت صاف وساتئ!

وَإِنْ يُرِيدُوا أَنْ يَخْدَعُوكَ فَإِنَّ حَسْبَكَ اللَّهُ هُوَ الَّذِي أَيْدَكَ بِنَصْرِهِ وَبِالْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢﴾

او که اراده کوی دوی دغه چه فريب درکړی تاته (په دغه روغه کښی) نو بيشکه کافي دی تاته الله؛ هم دی هغه ذات دی چه قوت ئی درکړی دی تاته په مرستی (مدد) خپلی سره (په ليرلو د پريستو په بدر کښی) او په مؤمنانو سره .

تفسیر: که وروسته له روغی څخه دغه خلق د خیانت او د عهد ماتولو اراده وکړی نو تاسی مه خواشینی (خفه) کیوئ، د الله تعالی مرسته (مدد) تاسی ته کافی دی، د دوی هغه گمرد (تول) مکرونه او فريونه خدای جل جلاله به شنډه کړی، همغه الله جل جلاله تاته په «بدر» کښی غیبی امداد درکړ، او په ظاهري ډول (طریقه) سره ئی د محان جاروونکو او سر ښندنکو مسلمانانو په مت ستاسی تائید وفرمایه.

وَأَلْفَ بَيْنٍ قُلُوبِهِمْ لَوْ أَنْفَقْتَ مَافِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مَا أَلْفَتْ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ أَلْفَ بَيْنَهُمْ إِنَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿١٣﴾

او الفت محبت ئی واچاوه په منځ د زړونو د دغو (مؤمنانو) کښی! که لگولی وی تا هر هغه څه چه په ځمکه کښی دی تول نو نه به دی شو اچولی الفت محبت په منځ د زړونو د دوی کښی ولیکن الله الفت محبت واچاوه په منځ د (زړونو د) دوی کښی؛ بيشکه چه دغه (الله) ښه غالب (قوی د احکامو په انفاذ) ښه حکمت والا دی (چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی).

تفسیر: له اسلام څخه پخوا په عربو کښی د جدال، قتال، نفاق او شقاق بازار تود ؤ په خوشی خوشی چتی (بیکاره) خبرو باندی د قبائلو په منځ کښی تصادمات او جنگونه کیدل، کله چه به د دوه ډلو په منځ کښی جنگ شروع کیده نو تر څو پیړیو پوری به د هغه اور نه مړ کیده د

مدینی منوری د دوو زبردستو قبیلو (اوس) او (خزرج) د گوندی جنگونو او د پخوانی عداوت او بغض سلسله هیڅکله سر ته نه رسیده! یو به د بل وینو ته توی ؤ، او هر یوه به د خپل عزت او پت وړی ؤ، په دغو حالاتو کښی زمونږ پاک رسول محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم د توحید او معرفت او اتحاد او اخوت عالم شمول پیغام سره مبعوث شو. خلقو حضرت محمد صلی الله علیه وسلم له مسلمانانو سره د یوه بل مخالف فریق په شان وگانه، او گردو (تولو) سره لاس یو کر، او د خلاف او شقاق اصول ئی ځان ته اختیار کړل، خپل هغه پخوانی عداوتونه ئی سره هیر کړل او د رسول الله مبارک په مخ کښی په مخالفت ودریدل، او د ده عداوت ئی د خپل مدنظر وگرځاوه، دوی به د ده له پند او نصیحت څخه په تکلیفیدل او له سیوری به ئی تبتیدل، د دنیا هیڅ یو طاقت نه ؤ چه د دغو داړونکو لیوانو او څیروونکو حیواناتو په پاده کښی د الهی معرفت او دنیوی محبت روح ورپو کړی، او د توحید له شرابو ئی ماړه او مست کړی، او تول سره یو وار د اخوت او الفت په ځنځیر وتری، او د هغه مقدس وجود، صمیمی امتیان، او ځان جاروونکی مینان ئی وگرځوی چه څو ورځی پخوا له دوی څخه ډیر مبغوض سری نور څوک نه ؤ بلا شبه که د ځمکی گردی (تولی) خزانی لگولی شوی وی، خو بیا هم داسی یو لوی مقصد تری حاصلیدی نشو، چه د الله تعالیٰ په رحمت او اعانت سره په داسی سهولت سره حاصل شوی دی. الله تعالیٰ د حقیقی ورونو څخه زیات د یو مینه او الفت د بل په زړه کښی واچاوه، او بیا د دغو گردو (تولو) الفتونو اجتماعی مرکز د محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم منبع البرکات ذات ئی وگرځاوه د دوی زړونه داسی یو وار سره اړول د الله تعالیٰ د قدرت او قوت یوه کرشمه وه، او د شدید ضرورت په داسی یوه وقت کښی، دوی گرد (تول) د محبت او الفت په یوی نقطی کښی سره تولول، د ده د کامله حکمت دلیل دی.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَسْبُكَ اللَّهُ وَمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٧﴾

ای نبی کافی (بس) دی تاته الله او هغه چا ته چه متابعت کوی ستا له مؤمنانو څخه

تفسیر: دا آیت په دوه ډوله (قسمه) سره معنی کیدی شی د اکثرو اسلافو په نزد ئی مطلب دا دی (ای نبی صلی الله علیه وسلم الله تعالیٰ تاته او ستا ملگرو ته کافی دی!) یعنی د عدد او د سریو او مال او تجهیزاتو له قلت څخه ویره نه ده په کار ځینو علماؤ د هغه معنی داسی کړی ده (ای نبی صلی الله علیه وسلم! تاته په حقیقت کښی یواځی الله تعالیٰ کافی دی او د ځینو ظاهری اسبابو په اعتبار د مخلصو مسلمانانو جماعت اکر که ډیر لږ هم وی کافی دی) پخوا ئی فرمایلی وو ﴿ اِنَّكَ بِبَصَرِهَا وَمِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴾ ګواکي دا د هغه خلاصه ده.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى الْقِتَالِ إِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ
عَشْرُونَ صَبْرُونَ يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ
يَغْلِبُوا أَلْفًا مِّنَ الَّذِينَ كَفَرُوا يَا أَيُّهَا قَوْمُ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٥﴾

ای نبی! تیز کره (او ترغیب ورکره) مؤمنانو ته پر جنگ (د کفارو)؛ که وو له تاسی غنی شل تنه صابران (ثابت قدمان) نو غلبه دی وکړی پر دوو سوو کافرانو (یعنی داسی جنگ دی وکړی چه نتیجه ئی فتح او غلبه کیدی شی) و که وو له تاسی غنی شل تنه (صابران ثابت قدمان) نو غالب دی شی پر زرو تنو له هغو کسانو چه کافران شوی دی په سبب د دی چه بیشکه دوی (داسی) قوم دی چه نه پوهیږی (یعنی جاهلان دی په الله او په قیامت).

تفسیر: الله تعالیٰ په دغه آیت سره مسلمانانو ته د جهاد په لوری ترغیب ورکوی چه که لږ یی هم مه بی زړه کیږئ! د الله تعالیٰ په فضل او مرحمت سره تاسی پر لس چندو دښمنانو باندی هم غالبیدی شی سبب ئی دا دی چه مسلمانان د الله تعالیٰ لپاره جنگیږی او دوی الله تعالیٰ پیژنی او یقین پری لری او د ده د مرضی متابعت کوی او په داسی یوی عقیدی د جنگ په ډگر کښی قدم ږدی چه د الله تعالیٰ په لاره کښی مرگ اصلی ژوندون بولی. هر مسلمان متیقن دی چه زما د گردو (تولو) مجاهداتو ثمره په آخرت کښی ضرور رارسیدونکی ده که زه غالب شم او که مغلوب او د کلمه الله د اعلا لپاره هر هغه تکلیف چه پر ځان واخلم، هغه فی الحقیقت ما له دائمی خوښی او ابدی مسرت سره یو ځای کوی. تر هغه پوری چه مونږ مسلمانان په دغی عقیدی د خدای له دښمنانو سره جنگ وکړو نو الهی تائید به زموږ مددگار وی او له مړینی او مرگ څخه هیڅکله نه ویریږو نو ځکه په ډیر زړورتوب او میرانی (بهادری) سره جنگیږو. هر کله چه کافران پر دغه حقیقت نه دی معتقد، نو ځکه تش د حقیرو او فانی اغراضو لپاره د حیواناتو په شان جنگیږی او د دغه قلبی قوت او غیبی امداد څخه محروم پاتی کیږی بناء علیه د خبر او زیری په ډول (طریقه) حکم راکړی شوی دی چه مؤمنانو ته ښائی چه د لس چندو دښمنانو په مقابل کښی په ډیر صبر او استقامت سره وجنگیږی، که مسلمانان شل تنه وی ښائی چه د دوو سوو کفارو له مقابلی څخه مخ ونه گرځوی، که سل تنه وی نو زرو تنو ته دی خپلی شای ونه گرځوی.

تنبیه: دغه د شلو او د سلو عددونه ئی ښائی د دی لامله (له وجی) بیان فرمایلی وی چه د هغه وخت د مسلمانانو د تعداد په لحاظ په (سریه) کښی لږ تر لږه شل او په (جیش) کښی لږ تر لږه تر یو سل تنو لښکریان به وو- وروستی آیت پس له هغه موعده نازل شوی دی چه د مسلمانانو

شمیر زیات شوی ؤ، نو ممکن د سربه شمیر اقلأ یو سل او د محمدی جیش لښکر شمیر به تر زرو پوری رسیدلی وی - د دغو دواړو آیتونو د نسبت او وختونو ځنی دغه توپیر (فرق) او تفاوت راښکاره پری چه د ورومېنی آیت په نسبت د وروستنی آیت د نزول په وخت کې د مسلمانانو تعداد زیات شوی ؤ.

اَلَّذِي خَفَّفَ اللَّهُ عَنْكُمْ وَعَلِمَ أَنَّ فِيكُمْ ضَعْفًا فَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ صَابِرَةٌ يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ أَلْفٌ يَغْلِبُوا أَلْفَيْنِ بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٣٧﴾

اوس آسانتيا وکړه الله په تاسی (او تیر شو له سختی) او معلومه ئی کړه چه بیشکه په تاسی کېنی سستی ده نو که وو له تاسی ځنی سل تنه صابران (ثابت قدمان) نو غالب دی شی پر دوو سوو (کافرانو یعنی داسی جنگ دی وکړی چه نتیجه ئی فتح او غلبه کیدی شی) او که وو له تاسی ځنی زر تنه غالب دی شی په دوو زرو (کفارو) په حکم د الله سره او الله ملگری دی له صابرانو (ثابت قدمانو سره په نصرت، حفاظت، اثابت).

تفسیر: په بخاری شریف کېنی له ابن عباس رضی الله تعالی عنه څخه روایت دی په دغه تیر آیت کېنی چه مسلمانانو ته د لس چنډو کفارو په مقابل کېنی د ثابت قدمی امر ورکړی شوی ؤ، هر کله چه پر خلقو دغه حکم دروند شو، نو وروسته له هغه دغه بل آیت نازل شو ﴿اَلَّذِي خَفَّفَ اللَّهُ﴾ الآية - یعنی الله تعالی ستاسی د کمزوری او سستی له معلومولو څخه وروسته هغه حکم لری کړ، اوس یواځی د خپل دوچند تعداد په مقابل کېنی ثابت قدم اوسیدل ضروری، او تری تنبیل حرام دی. دغه سستی او کمزوری چه د هغی له وجی په حکم کېنی تخفیف راغلی دی له څو وجوهو څخه کیدی شی. د هجرت په ابتداء کېنی لږ او غوره مسلمانان موجود وو، چه د هغوی قوت او جلاذات معلوم وو څه وخت چه وروسته له دوی ځنی زیات افراد سپین پیری او کمزوری شول، او هغه نوی ځلمیان چه سرونه ئی پورته کړی وو، په دوی کېنی د پخوانیو مهاجرینو او انصارو په شان بصیرت، استقامت، تسلیم او تفویض نه وو، او د تعداد د زیاتوالی لامله (له وجی) تر یوی اندازی پوری پر خپل کثرت باندی داده، او په (توکل علی الله) کېنی بی لږ شانی کمی شوی وی او برسیره په دی د انسانی طبیعت دغه خاصه ده هغه سخت کار چه پر لږو سړیو ولویدی، نو په کار کوونکو کېنی د عمل څوښ (جوش) زیاتوی او هر سړی له خپل قوت او قدرت څخه زیات زحمت او زیار (کوشش) کوی. لیکن که همغه کار په یوه لوی تولگی

باندی واپاوه شی، نو هر یوه به د بل په انتظار کېږی وی، او ټول سره داسی فکر کوی چه آخر زه خو یوازی د دغه کار مسئول او ذمه وار نه یم، نو په هغه تناسب سره د عمل په څوښ (جوش) او حرارت او همت کېږی قلت څرگندیږی. حضرت شاه صاحب فرمائی په پرمینیو مسلمانانو کېږی یقین کامل وو، نو پر دوی داسی حکم شوی وو چه له خپلو ځانونو څخه لس چنډو کفارو سره دی جهاد وکړی، څرنگه چه وروستی مسلمانان له دوی ځنی یو قدم وروسته ؤ، نو پر دوی داسی حکم وشو چه له دوو چنډو سره جهاد وکړئ! هم دغه حکم تر اوسه باقی دی لیکن که له دوو ځنی پر زیاتو حمله وکړی لوی اجر لری، د حضرت رسول اکرم صلی الله علیه وسلم په وخت کېږی یو زر تنه مسلمانان له اتیا زرو سره جنگیدلی دی. د «موته» په غزا کېږی دری زره مسلمانان د دوو لکو کفارو په مقابل کېږی ټینگ ولاړ وو، له داسی واقعاتو څخه لله الحمد اسلامی تاریخ دک دی.

مَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَكُونَ لَهُ أَسْرَىٰ حَتَّىٰ يُثْخِنَ فِي الْأَرْضِ تُرِيدُ وَنَ عَرَضَ الدُّنْيَا وَاللَّهُ يُرِيدُ الْآخِرَةَ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٤٧﴾

نه ښائی نبی لره دا چه وی ده لره بندیان (چه تری فدیہ واخلی) تر هغه وخته چه قوی شی په ځمکه کېږی (د کفارو د ډیر قتل او جرحی په سبب) اراده کوی تاسی «ای مؤمنانو» اسباب د دنیا (په اخیستلو د فدیې سره) او الله اراده لری (تاسی لره ثواب) د آخرت (د کفارو د قتل په سبب) او الله ښه غالب قوی (په انفاذ د احکامو) ښه حکمت والا دی چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی.

تفسیر: د بدر په غزا کېږی اویا تنه کافران د مسلمانانو په لاس بندیان شول د الله تعالیٰ له لوری د دوی په نسبت دوه صورتونه د مسلمانانو په مخکېږی وړاندی شول، (۱): وژل (۲): تری فدیہ اخیستل، او خوشی کول، په دغه شرط سره چه په بل کال کېږی به له تاسی څخه هم دغومره سری وژل کیږی په حقیقت کېږی د الله تعالیٰ له جانب د دغو دوو صورتونو وړاندی کیدل د یوه صورت د انتخاب له پاره د امتحان او ازموینی په ډول (طریقه) ؤ، څو ظاهر شی چه د مسلمانانو رای او طبیعت کوم لوری ته میلان او ترجیح لری؟ لکه چه ازواجو مطهراتو ته په دوو صورتونو کېږی تخییر ورکړی شوی ؤ ﴿إِنْ تَشَاءُونَ نُزِذَنَّ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَلِئَلَّامُتَّعَالَيْنَ﴾ الآية - «۲۱ جزء د الاحزاب ۲۸ آیت ۴ رکوع» یا په معراج کېږی د رسول الله مبارک په مخ کېږی شوده او شراب په دوو لوبو کېږی وړاندی کړی شول، خو زمونی پاک نبی صلی الله علیه وسلم شودی اختیار کړی، جبرئیل علیه السلام وویل که بالفرض تاسی شراب غوره کړی وی، نو ستاسی امت به بی

لاری کیده، په هر حال رسول الله مبارک په دغی معاملی کښی له اصحابو ځنی رایه وغوښته. حضرت ابوبکر صدیق رضی الله تعالی عنه وویل «یا رسول الله! دغه گرد (تول) بندیان مو خپلوان او وروڼه دی، بهتره دا ده چه له هغو څخه فدیې واخلو. او خوشی ئی کرو چه بیرته لار شی، د دغه نرم سلوک او احسان څخه وروسته ممکن دی چه څه خلق له دوی ځنی مسلمانان او هغوی له خپلو اولادونو او اتباعو سره زمونږ لاس او مت وگرځی، او هغه مال چه د دوی له لوری بالفعل زمونږ په لاس راشی په هغه به مونږ جهاد او نور دینی کارونه او لازمی چاری په مخ بوځو. باقی که په بل کال کښی زمونږ اویا تنه سری په شهادت ورسپیږی هغه دغومره د اندیښنی ځای نه دی ځکه چه په شهادت به ورسپیږی، د نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم میلان هم د فطری زړه سوی، شفقت، او صلة الرحمی په بناء د هم دی رایې په لوری ژی. بلکه د اصحابو کرامو عمومی رایه هم په هم دی جانب وه، زیاتره اصحاب د حضرت ابوبکر صدیق رضی الله تعالی عنه له دی بیان سره متفق وو. حضرت عمر او سعد بن معاذ رضی الله تعالی عنهما له دغو آراؤ سره اختلاف وکړ حضرت عمر رضی الله تعالی عنه وویل «یا رسول الله! دغه بندیان د کافرانو امامان او د مشرکینو مشران او لویان دی دوی تول دی ووژل شی نو د کفر او شرک سر به مات شی او پر گردو (تولو) مشرکانو به هیبت ولویږی او وروسته له دی نه به د مسلمانانو د ربرولو (تکلیفولو) او د الله تعالی له لاری ځنی د خلقو د گرځولو جرائت په دوی کښی پاتی نه شی او د الله تعالی په دربار کښی به له مشرکانو سره زمونږ انتهائی نفرت او بغض، او کامله بیزارۍ ښکاره شی چه مونږ د الله تعالی په لاره او د حق په معامله کښی د خپلو د خپلوی او قرابت او د مالی فوائدو او د هیڅ څیز هیڅ پروا هم ونه کړه. نو ځکه مناسب ده چه په دغو بندیانو کښی هر هغه چه له مونږ ځنی د کوم یوه عزیز او قریب وی، هغه دی همغه خپل قریب محبوس په خپل لاس ووژنی». لنډه دا چه له بحث او غور نه وروسته د حضرت ابوبکر صدیق رضی الله تعالی عنه پر مشورې باندی عمل وشو ځکه چه د آراؤ کثرت د هغه د رای په لوری ژی، او په خپله رسول کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم هم د خپل طبیعی رأفت او رحمت په بناء د حضرت ابوبکر صدیق رضی الله تعالی عنه د خبری لوری ته مائل ژی او برسیره په هغه د اخلاقی او کلی حیثیت او عمومی حالاتو په ملحوظ همغه د صدیق اکبر رضی الله تعالی عنه رایه حق ته نژدی ښکاریده خو که په هغه وخت کښی د اسلام حالات په نظر کښی نیول شوی وی نو د هغه وخت تقاضا هم دا وه چه د کفارو په مقابل کښی له سختی نه کار واخیستل شی ځکه دا لومړنی موقع وه چه له دیارلسو کلونو نه وروسته مظلومو مسلمانانو ته د ظالمو بت پرستانو په مقابل کښی په لاس ورغله خو ورته ثابت کړی چه اوس ستاسی د خپلوی تعلقات، اموال، جمعیت، قوت، قدرت او نور هیڅ یو شی تاسی د الله تعالی له انتقام څخه نشی ژغورلی (ساتلی)، ابتداء یوه مرتبه پر دغو ظالمانو مشرکانو دبدبه، رعب او ویره او خوف غورځول په کار ژی، ځکه چه وروسته له دی نه، د لطف، نرمی، صلة الرحمی او د نورو ښیځنو له پاره دیری مواقع پاتی وی، له بل لوری د اویا تنو مسلمانانو په قتل راضی کیدل هم کومه معمولی او چتی (بیکاره) خبره نه وه خو ځکه د

دغو رآيه د الله تعالى په دربار كې غوره نه شوه په ﴿ مَا كَانَ لِأَيِّهَا أَنْ يَكُونَ لَهُ أَسْرَىٰ حَتَّىٰ يُفْثَنَ فِي الْأَرْضِ ﴾ كې دى نه غوره والى په لورى اشاره ده - او دغه د اصحابو كرامو رضی الله تعالى عنهم اجمعين يوه سخته خطرناكه اجتهادى غلطى وگنله شوه او هغو خلقو ته په صاف ډول (طريقه) سره په ﴿ يُرِيدُونَ عَرَضَ الدُّنْيَا ﴾ سره خطاب كړى شوى دى، يعنى تاسى د دنيا فاني گټې په نظر كې نيسئ حال دا چه بايد مؤمنان باقى ژوندون په نظر كې ونيسئ. كه د الله تعالى حكمت مقتضى شى نو ستاسى كارونه په خپل قدرت سره بى له ظاهري اسبابو هم په سر رسولى شى په هر حال په فديه اخيستلو سره د كفارو پريښودل، د هغه وخت د حالاتو په اعتبار ډيره غټه غلطى وگنله شوه. بايد وويل شى چه د روايتونو له مخى يوازى دومره ثابتېږي چه حضرت پيغمبر صلى الله عليه وسلم خاص د صله رحمى او مهربانى د ترجيح لامله (له وجى) د دوى له مشورې سره موافقه كړى وه هوا له اصحابو كرامو څخه ځينو يوازى مالى حيثيت تر نظر لاندې نيولى ؤ او زياترو اصحابو كرامو له ديني مصالحو او اخلاقي عواملو سره ضمناً مالى احتياجات هم په نظر كې نيولى وو او دا مشوره ئى وړاندې كړى وه گواكى ځينو كلاً او زياترو جزاً مالى حقيقت په نظر كې نيولى ؤ د لږى مالى گټې له كبله (وجى) هر څومره چه وى په «بخس فى الله» كې قصور، او له اصلى مقصد (جهاد) څخه غفلت كول، او د اوبيا تنو مسلمانانو په وژلو باندې په خپل اختيار راضى كيدل، د اصحابو غوندې مقربينو له عالى شان او جليل منصب ځنى منافى گنلى شوى دى نو ځكه په دغو آيتونو كې سخته عتاب آميزه لهجه اختيار كړى شوى ده په حديث كې راغلى دى، په كوم جنگ كې د يوه مجاهد سر زخمى شو- دلته دغه زخمى ته د غسل ضرورت هم ورپېښ شو، څرنگه چه د اوبو استعمال ده ته ډير مضر ؤ نو له خپلو ملگرو ځنى يى د مسئلې پوښتنه وكړه دوى ورته وويل چه د اوبو په موجوديت كې مونږ تاته هيڅ لاره نشو ښوولى، دغه مجروح ولبلل، او د دغو لمبيدلو په اثر مړ شو. كله چه په دغى واقعى رسول اكرم صلى الله عليه وسلم مطلع شو، نو ئى وفرمايل «قتلوه - قتلهم الله - الحديث» له دى نه ظاهره شوه چه كه اجتهادى غلطى ډيره واضحه او خطرناكه وى، نو پر هغه عتاب كيدى شى - گواكى داسى معلومېږي چه مجتهد د خپل پوره اجتهاد د قوت په صرف كولو كې قصور كړى دى.

لَوْلَا كُتِبَ مِنَ اللَّهِ سَبَقٌ لِّسَّكُمْ فِيمَا آخَذْتُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٧٨﴾

كه نه وى ازلى حكم له جانبه د الله چه رومبى ليكل شوى دى (په لوح محفوظ كې) نو خامخا رسيدلى به ؤ تاسى ته په عوض د (هغى (فديى) كې چه اخيستى ده تاسى عذاب ډير لوى.

تفسير: يعنى دغه غلطى په خپل ذات كې داسى وه چه هغوى دنيوى مال او متاع په نظر كې

نیولی وو داسی مشوره ئی ورکری وه نو لازمه وه چه سخته سزا ورکری شوی وی خو لومری د سزا مانع هغه دی چه پاک خدای بیان کری دی او دغه لاندنی شیان هم کیدی شی چه د سزا مانع وگرخی

- (۱): په مجتهد باندی به په دا قسم اجتهادی غلطی او خطاء کښی څه عذاب نه وی.
 (۲): تر هغه پوری چه الله تعالیٰ په کوم شی باندی ښکاره امر او یا له هغه څخه ښکاره منع ونه کری، د هغه مرتکب نه په عذابوی.
 (۳): د اهل البدر کردی (تولی) خطاوی ئی ورمعافی کری دی.

- (۴): کومه رویه چه په غلطی سره پخوا له وخته اختیار کری شوی ده یعنی په فدیة سره د بندیانو خوشی کول د الله تعالیٰ په علم کښی فیصله شوی وه چه وروسته له هغه به د دی اجازه ورکوی ﴿وَمَا كَانُوا بِآيَاتِهِ﴾ ۲۶ جزء د محمد صلی الله علیه وسلم سورت اوله رکوع آیت ۴
 (۵): دغه هم فیصله شوی وه تر هغه پوری چه رسول علیه السلام په دوی کښی موجود وی، یا خلق د زړه له صدقه استغفار وائی نو عذاب به پری نه راځی.
 (۶): له دغو بندیانو ځنی د دیرو په قسمت کښی مسلمانیدل لیکل شوی وو. الغرض که داسی موانع نه وی نو دغه غلطی دومره لویه او سخته وه چه ښائی پری ډیر سخت عذاب نازل شوی وی - په یوه روایت کښی راغلی دی چه د دغی قولی تنبیه څخه وروسته هغه عذاب چه ښائی د دغسی خوفناکی غلطی له امله (وجی) نازل شی د رسول الله صلی الله علیه وسلم مخی ته وروړاندی او وښود شو، نو په دی ترتیب دغه قولی تنبیه لا زیاته مؤثره وگرځیده. رسول الله مبارک د هنی منظری له لیدلو څخه په ژړا شو، حضرت عمر رضی الله عنه د ژړا له سبب څخه پوښتنه وکړه ده وفرمایل چه «ماته هغه عذاب راوښودل شو چه که دغه پورته موانع ئی نه وی نو د راتللو امکان ئی ؤ»

تنبیه: درسول الله صلی الله علیه وسلم نظر ته دا عذاب داسی وړاندی شو لکه چه د کسوف د لمانځه د اداء په وخت کښی چه د قبلی په دیوال کښی جنت او دوزخ ورته تمثیل کری شوی ؤ یعنی مقصد دا ؤ چه د هغه متوقع عذاب منظره ور وښوول شی او بس.

فَكُلُوا مِمَّا غَنِمْتُمْ حَلَالًا طَيِّبًا ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٣٩﴾

نو خورئ تاسی له هغه ماله چه غنیمت اخیستی دی تاسی حلال طیب (پاکیزه) او وویړیئ له الله بیشکه الله ښه ښوونکی د (خطیاتو) ډیر مهربان دی (د اجر او ثواب په انعام سره)

تفسیر: له رومبني عتاب او تهدید څخه مسلمانان دومره وويريدل چه ويی ويل ښايی د غنیمت په اموالو کښی چه د بنديانو فديہ هم پکښی شامله ده لاس ونه وهل شی نو په دغه آيت کښی ئی تسلی وفرمايله چه هغه د پاک الله عطا ده په خوښی سره ئی خوړئ - هو! په جهاد کښی غنیمت او نورو شيانو ته دومره اهميت ورکول یا ئی دومره په نظر کښی نيول نه دی پکار چه له عالی مقاصدو او کلی مصالحو څخه سترگی پټی شی، بيشکه د موقتي حالاتو او مصالحو په اعتبار له تاسی ځنی يوه غلطی وشوه مگر په خپله په مال کښی څه خيبت او پليتي نشته نو د الله تعالی څخه وويريئ او له مخالفت نه ئی ځانونه وساتئ هغه به په خپل مرحمت سره ستاسی غلطی درمعافوی.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ قُلْ لَنْ فِي أَيْدِيكُمْ مِنَ الْأَشْيَاءِ إِنْ يَعْلَمِ اللَّهُ فِي قُلُوبِكُمْ خَيْرًا يُؤْتِكُمْ خَيْرًا مِمَّا آخَذَ مِنْكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ۝ وَإِنْ يُرِيدُوا خِيَانَتَكَ فَقَدْ خَانُوا اللَّهَ مِنْ قَبْلُ فَأَمْكَنَ مِنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ٤١

ای نبی! ووايه ته هغه چا ته چه په لاسونو ستاسی کښی دی له بنديانو (قيدیان) که معلوم کړی الله په زړونو ستاسی کښی کوم خیر «ایمان» نو دربه کړی تاسی ته خیر «بهتر، غوره» له هغه (مال) څخه چه اخیستی شوی دی له تاسی نه او مغفرت به وکړی تاسی ته؛ او الله ښه ښنونکی د «خطیاتو» ډیر رحم والا دی «د اجر او ثواب په انعام سره» او که اراده وکړی دغه «بنديان» د خیانت ستاسی «په ظاهري اسلام سره» نو په تحقیق خیانت کړی ؤ دوی له الله سره پخوا له دی نه (په کفر او د عهد په ماتولو سره) نو قادر کړی «ته الله» پر دوی «په قتل او جبرس د دوی سره» او الله ښه عالم دانا «په ټولو احوالو» ښه حکمت والا دی.

تفسیر: او که اراده لری هغه بنديان چه اسلام ئی راوړی دی د دی چه له تا سره خیانت وکړی او بیرته مرتد شی، یا هغه فديہ درنه کړی چه دوی ئی ضامنان شوی دی پس په تحقیق خیانت کړی ؤ دوی له الله سره پخوا له دی په کفر سره پس انتقام ئی واخیست له دوی په ورځ د بدر کښی چه اويا تنه ئی تری مړه، او اويا تنه ئی بنديان کړل. یعنی که بیا ئی خیانت وکړ، نو بیا به هم پری تا مسلط کړی، او الله ښه دانا دی په مال د بندگانو خپلو، حکیم دی په ټولو

اوامرو او نواهيو کښی غځینو بندیانو (قیدیان) د اسلام اظهار کړی ؤ لکه حضرت عباس رضی الله تعالیٰ عنه او نورو هغوی ته وویل شول چه الله تعالیٰ ته معلوم دی چه په رښتیا سره ستاسی په زړونو کښی ایمان او تصدیق شته نو هغه فدیة چه اوس له تاسی څخه اخیستل شوی ده له هغی څخه به لا زیات او غوره تاسی ته مرحمت کوی، او ستاسی پخوانی گناهونه به وښی او که د اسلام د دی اظهار په وسیله د رسول الله صلی الله علیه وسلم تیر ایستل مو مقصود وی، یا د چل او فریب اراده لرئ، نو پخوا چه مو له الله تعالیٰ سره کومه تکی کړی وه، یعنی د ﴿اَلَسْتُ﴾ فطری عهد په خلاف مو کفر او شرک اختیار کړی ؤ، یا غځینو «بنی هاشمو» چه د ابوطالب په حیات کښی عهد کړی ؤ چه د رسول الله صلی الله علیه وسلم په حمایت کښی به متفق وی، او اوس له کفارو سره ملاتړلی راغلی دی، او د هغه انجام ئی په خپلو سترگو سره ولید چه نن په څه ډول (طریقه) د مسلمانانو په قید او واک کښی دی. وروسته له دی نه هم د تکی هم داسی سزا ورکوله کیږی، له الله تعالیٰ څخه خپلی پتی خبری او نیتونه نشو پتولی او نه د هغه د حکیمانه ؤ انتظاماتو مخه نیولی شی. حضرت شاه صاحب لیکي د الله تعالیٰ وعده پوره شوه له دوی غنی هغه کسان چه مسلمانان شول، الله تعالیٰ هغوی ته بشماره دولتونه ورعطا کړل او هغه چه مسلمانان نشول خراب او تباہ شول.

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ
فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ آوَوْا وَانْتَصَرُوا أُولَٰئِكَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ
بَعْضٍ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يُهَاجِرُوا مَالَكُم مِّنْ وَلَا يَتِيهِمْ
مِّنْ شَيْءٍ حَتَّىٰ يُهَاجِرُوا وَإِنِ اسْتَنْصَرُوكُمْ فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمُ
النَّصْرُ إِلَّا عَلَىٰ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُم مِّيثَاقٌ وَاللَّهُ بِمَا
تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٤٧﴾

بیشکه هغه کسان چه ایمان ئی راوړی دی او هجرت ئی کړی دی او جهاد ئی کړی دی په مالونو خپلو سره او په نفسونو خپلو سره په لاره د الله کښی (د دین د ترقی له پاره) او هغه کسان چه ځای ئی ورکړی دی «مهاجرینو ته» او مددگاری ئی کړی ده «له دوی سره» دغه کسان غځینی د دوی

دوستان دی د ځینو نورو «په نصرت او ارث» او هغه کسان چه ایمان ئی راوړی دی او هجرت ئی نه دی کړی نشته تاسی ته له ولایت (نصرت او ارث) د دوی ځنی هیڅ شی تر هغه پوری چه هجرت وکړی او که طلب د نصرت (او مرسته (مدد) وکړی دغه (غیر مهاجر مؤمنان د کفارو په جنگ کښی) له تاسی ځنی په دین کښی نو لازمه ده په تاسی مرسته (مدد) کول (له دوی سره په دین کښی) مگر (نه دی لازم ستاسی نصرت او ورثه) پر هغه قوم بانندی چه په منځ ستاسی او په منځ د دوی کښی معاهده وی؛ او الله په هغه کار چه کوئ (ئی) تاسی ښه لیدونکی دی (په پتو او ښکاره ؤ پوه).

تفسیر: په دغو بندیانو (قیدیان) کښی ځینی داسی کسان هم وو، چه په زړه کښی مسلمانان وو خو له حضرت رسول الله صلی الله علیه وسلم سره ئی هجرت نه ؤ کړی، او په زور او بی له خپلی خوښی له کفارو سره بدر ته راغلی وو، په دغه آیت کښی دا راښوولی شوی دی، چه د داسی مسلمانانو حکم څه دی؟ حضرت شاه صاحب لیکي چه د حضرت رسول الله صلی الله علیه وسلم اصحاب دوه فرقې وی مهاجرین (کور او کهول پریښوونکی) او انصار (ځای ورکوونکی) (مرسته (مدد) کوونکی). په دغو دواړو فرقو کښی رسول الله مبارک مواخات (ورورولی) قائمه کړی وه د آیت مضمون داسی شو څومره مسلمانان چه له رسول صلی الله علیه وسلم سره حاضر دی د دوی گردو (تولو) صلحه او جنگ سره یو دی. د یوه موافقت د گردو (تولو) موافقت او د یوه مخالفت د گردو (تولو) مخالفت دی، بلکه د هجرت په ابتداء کښی د مواخاتو د سلسلی په لحاظ یوه له بل څخه میراث هم وو. او هغه مسلمان چه په خپل هغه ملک کښی اوسیدوی چه هلته د کفارو زور او تسلط وی، یعنی له دار الحرب ئی هجرت نه وی کړی، د هغو په صلحه او جنگ کښی د دارالاسلام اوسیدونکی مسلمانان (مهاجرین او انصار) نه شریک کیږی که د دارالحرب مسلمانان صلحه یا معاهده د کفارو له کوم جماعت سره وکړی، نو د دارالاسلام حر او آزاد مسلمانان د هغی معاهدی تعمیل نشی کولی، بلکه له هغوی سره د مصلحت له مخی لا جنگ هم کولی شی، هو! دغه ضروری ده که د دارالحرب مسلمانان په دینی معاملاتو کښی له آزادو مسلمانانو څخه مرسته (مدد) وغواړی، نو له دوی سره حسب المقذور مرسته (مدد) کول په کار دی مگر له هغه جماعت سره چه د دغو آزادو مسلمانانو معاهده شوی ده د هغو په مقابل کښی د معاهدی تر ادامی پوری د دارالحرب له مسلمانانو سره امداد نشی کولی، او هم په خپلو منځونو کښی میراث په هغه سلسله کښی چه د مهاجرینو او انصارو سره ئی قائمه کړی وه د دارالحرب مسلمانان نه وو شامل.

وَالَّذِينَ كَفَرُوا بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ ۖ إِلَّا تَفْعَلُوهُ تَكُنْ فِتْنَةٌ فِي الْأَرْضِ وَفَسَادٌ كَثِيرٌ ﴿٣٠﴾

او هغه کسان چه کافران شوی دی عینی د دوی دوستان دی د عینو نورو (په امداد کښی یو له بله سره)؛ که ونه کړئ تاسی دا (دوستی په خپلو منځونو کښی او دښمنی له کفارو سره) نو پیدا به شی (لویه) فتنه په ځمکه کښی او (خور به شی) فساد لوی.

تفسیر: یعنی د کافر او مسلمان په منځ کښی نه حقیقی رفاقت شته او نه یو د بل وارث کیدی شی. هوا کافر د کافر رفیق او وارث دی. بلکه گرد (تول) کافران له تاسی سره په دښمنی کولو کښی سره یو دی، هر چیری چه پر ضعیفو مسلمانانو د دوی لاس بر شی، ربروی (تکلیفی) ئی. د دوی په مقابل کښی که مسلمانان یو له بل سره ملگری او مددگار نه وی یا کمزوری مسلمانان دا کوښښ ونه کړی چه آزاد مسلمانان د خپل ځان ملگری او مددگار کړی، نو سخته خرابی او فتنه پیدا کیږی (یعنی موجبات به ئی پیدا کیږی) یعنی ضعیف مسلمان مأمون نشی پاتی کیدی او حتی د ایمان ویره ئی شته. ځکه چه د مؤمنانو بی اتفاقی د کفر د غلبی موجب او د اسلام د ذلت سبب دی. اوس الله جل جلاله د هجرت او د نصرت د جزا بیان داسی فرمائی

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجْهَهُمْ لِلدِّينِ وَالدِّينِ أَوَّاءُ
وَنَصَرُوا أُولَئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٣١﴾

او هغه کسان چه ایمان ئی راوړی دی او هجرت ئی کړی دی او جهاد ئی کړی دی په لاره د الله کښی او هغه کسان چه ځای ئی ورکړی دی (مهاجرینو ته) او مددگاری ئی کړی ده (له رسول الله او مهاجرینو سره) دغه موصوف په دغو صفاتو سره هم دوی دی مؤمنان په حقه (رښتیا) سره دوی لره دی مغفرت (بښنه) او رزق (روزی) نیکه «د عزت چه جنت دی»

تفسیر: یعنی هغه مجاهدین چه د خدای په لاره کښی له خپل مشر سره ملگری وی په دنیا او هم په آخرت کښی له کور کیناستونکو څخه غوره دی. په آخرت کښی دوی ته لوی بخشش دی او په دنیا کښی د عزت روزی یعنی غنیمت او نور پوره حقوق (دوی ته بی له احسانه او نقصانه پریمانه) وررسیږی.

وَالَّذِينَ آمَنُوا مِنْ بَعْدُ وَهَاجَرُوا وَجْهَهُدْ وَأَمَعَكُمْ فَأُولَئِكَ
مِنْكُمْ وَأُولَ الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَى بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ
إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

او هغه کسان چه ایمان ئی راوور وروسته (له دغه لومړنی هجرت څخه) او هجرت ئی وکړ او جهاد ئی وکړ په ملگری توب ستاسی نو دغه (ستایل شوی په دغو صفاتو) له تاسی څخه دی؛ او خاوندان د خپلوی ځینی د دوی غوره دی (د میراث په وړلو سره) په ځینو نورو په حکم د الله کښی؛ بیشکه الله پر هر شی بانندی ښه عالم دی (او هم ده ته معلوم دی چه د هر یوه څومره حق دی نو د الله هر حکم پر علم او حکمت بنا دی)

تفسیر: یعنی په مهاجرینو کښی څومره چه وروسته له دی نه شاملیږی، هغه کرد (تول) د احکامو په اعتبار په (لومړنیو مهاجرینو) کښی داخل دی، د هجرت تقدم او تاخر په صلحه او جنگ یا په میراث او نورو احکامو هیڅ اثر نه اچوی خو که د مخکنیو مهاجرینو کوم خپلوان وروسته مسلمان شی، یا پسته هجرت وکړی نو دغه جدید وارث پر هغه قدیمی مهاجر اولیت او اولیت لری، که څه هم له نورو سره ملگریا ولری د اصحابو د اولیت او اولیت په نسبت په (۱۱) جزء د (التوبة) په (۱۰۰) آیت د «۱۳» رکوع په تفسیر کښی لازم توضیحات شته (من اراد مطالعته فلیراجع).

سورة (التوبة) مدنية الا الآيتين الأخريين فمكيتان وهي مائة وتسع وعشرون آية وستة عشر

ركوعا رقمها «٩» تسلسلها حسب النزول «١١٣» نزلت بعد (المائدة)

د «التوبة» سورت مدنی دی پرته (علاوه) له دوو وروستنیو آیتونو څخه چه «مکی» دی

(۱۲۹) آیتونه او (۱۶) رکوع لری په تلاوت کښی (۹).

او په نزول کښی (۱۱۳) سورت دی د «المائدة»

له سورت څخه وروسته نازل شوی دی

د (الانفال) سورت د هجرت په اوانل کښی او دا (د التوبة یا د براءة) سورت د هجرت په

اواخرو کښی نازل شوی دی. د رسول اکرم صلی الله وآله وصحبه وسلم دا عادت ؤی چه د هر

قرآنی آیت په نسبت چه نازلیده داسی به ئی فرمایل چه دغه آیت دی د هغه سورت په هغه موقع

کښی کیښود شی! د دغو آیتونو په نسبت چه اوس د «التوبة» سورت یا د «براءة» سورت ورته

ویلی شی رسول الله مبارک غه تصریح ونه فرمایله، چه په کوم سورت کښی دی درج کړی شی. له دی نه ظاهریږی چه دغه مستقل سورت دی او د بل کوم سورت جزء نه دی. لیکن عمومی قاعده داسی وه، کله چه به کوم نوی سورت نازلیده، نو له پخوانی سورت څخه د جلا (جدا) کیدلو له پاره ﴿يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا﴾ به هم راتله د (التوبة) د سورت په شروع کښی ﴿يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا﴾ رانغله څو مشعر وی چه دغه بیل سورت نه دی نظر په دغو وجوهو په عثمانی مصاحفو کښی د دغه سورت په شروع کښی ﴿يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا﴾ نه ده لیکلی شوی. لیکن په کتابت کښی د ده او د (انفال) په منځ کښی فصل کړی شوی دی چه نه په پوره ډول (طریقه) سره د هغه استقلال ښکاره شی او نه ئی له بل سورت سره جزویت ثابت وی، باقی له (انفال) سره د ده د اتصال وجه دا ده چه (انفال) په نزول کښی مقدم دی نو بی کومی خاصی وجی څخه ولی مؤخر کړی شی او د دغو دواړو مضامین یو له بل سره دومره ارتباط او ورته والی لری چه گواکی (براءة) ته د (انفال) تتمه او تکمله ویلی شی. د (انفال) سورت زیاتره د بدر په غزا او د هغه په متعلقاتو مشتمل دی (یوم البدر) ته قرآن (یوم الفرقان) ویلی دی ځکه چه هغه د حق او باطل، د اسلام او کفر، د موحدینو او مشرکینو وضعیت بیخی سره بیل او جلا (جدا) کړ. د بدر غزا فی الحقیقت د اسلام د عالم نیوونکی او ټینگی وروری د تعمیر د تاداو (بنیاد) او د هغه د اساس تیره (گټه) ده. او د اسلام د حکومت د تاسیس مقدمه ده، د انفال د سورت په آخر کښی د ﴿وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا بَعَضُهُمْ اَوْلِيَّاۤءُ بَعْضُهُمْ﴾ په مقابل کښی د خالص اخوت د تحکیم په منظور ﴿اَلَاۤ اَعْلَمُوْۤاۤ اَنَّ مِّنْ دُوْنِ الَّذِيْنَ وَفَّيْۤا كَيْۤدَهُمْ﴾ راغلی دی، د هغه ښکاره اقتضاء دا ده چه په حسی ډول (طریقه) سره هم د دغه اسلامی وروری د ټینګولو له پاره یو قوی مرکز وټاکل (مقرر) شی او دا هم معلومه ده چه دغه مرکز له جزیره العرب څخه پرته (علاوه) چه مکه معظمه ئی زړه دی بل ځای نشی کیدی. د (انفال) په آخر کښی دا هم څرګنده شوی وه هغه مسلمانان چه له مکی معظمی او نورو ځایونو څنی ئی هجرت نه دی کړی، او د کفارو تر سیوریو لاندی ژوندون تیروی د دارالاسلام آزاد او خپلواک مسلمانانو باندی د هغوی د ولایت او رفاقت هېڅ یوه ذمه واری نشته. ﴿مَّا لَكُمْ مِّنْ شَيْۤءٍ حَتّٰی يُحٰۤاجِرُوْا﴾ . هوا د توان په اندازه له دوی سره مرسته (مدد) په کار ده. له دی نه دغه نتیجه ووته چه د اسلام په مرکز کښی د اسلامی موالاتو او اخوت د کړیو د کلک ارتباط له پاره له دوو خبرو څنی یوه خبره ضروری ده. یا د عربو گرد (تول) مسلمان دی خپل وطنونه پریودی او مدینی منوری ته دی راشی او په اسلامی اخوت کښی دی بی له کوم ممانعته شامل شی یا دی آزاد او خپلواک مسلمانان د خپلو مجاهداتو او سر جارولو په وسیله د کفر قوت مات کړی او د جزیره العرب سطحه دی داسی پاکه او صافه او هواره کړی چه هېڅ یوه مسلمان ته د هجرت کولو ضرورت پاتی نشی یعنی تقریباً کرده (توله) جزیره العرب دی د خالص اسلامی اخوت داسی یو قوی مرکز او غیر مخلوط مستقر وګرځی چه نور ادیان پکښی نه وی، او د هغه تر حمایت لاندی د اسلامی اخوت د ډیر ټینگ او شانداره مستقبل هیله (ارزو) او امید وکړی شی. دغه دوهم صورت

هم داسی یوه وسیله وه چه په هغی سره ورځ په ورځ د فتنی او فساد بیخونه ایستل کیدل، او د اسلام مرکز د کفارو له داخلی فتنو ځنی بیخی پاک او صاف کیده او د هری ورځی له وعدی ماتولو او د ظلمونو له کولو څخه بیخی مأمون او مطمئن گرځیده، او تمامی دنیا ته په خپل عالم نیوونکی اخوت کښی د داخلیدلو بلنه ورکول کیده، د دغه اعلیٰ او پاک مقصد له پاره مسلمانانو د هجرت په دوهم کال کښی اول قدم د (بدر) د میدان په لوری واخیست چه بالاخره د هجرت په اتم کال کښی د مکی معظمی لویې فتحی ته منتهی شو. هغه فتنی چه د اسلام په اشاعت یا حفاظت کښی مزاحمی کیدی، د مکی فتحی له مینځه یوری، نو ضروری وه چه د ﴿وَقَالُوا هُمُ الْمُشْرِكُونَ﴾ په امثال سره د اسلامی اخوت مرکز او د حکومت مستقر (جزیره العرب) د فتنی او فساد له جراثیمو څخه بیخی صاف او پاک کری شی خو له هغه ځایه گردی (تولی) دنیا ته د اسلامی دیانت او د حقیقی تهذیب د دعوت په وخت کښی تقریباً گرد (تول) جزیره العرب قولاً او عملاً قلباً او جسماً سره متحد او متفق شی، او هیڅ یوه داخلی کمزوری او بی اتفاقی مینځ ته رانشی خو د خارجی مزاحماتو په مرسته (مدد) دغه مقدس جمعیت ته نقصان ونه شی رسولی، د هر ډول (طریقه) فساد او فتنی څخه د جزیره العرب د پاکولو او د دی له پاره چه اسلامی مرکز د اسلامی عامی وروری د بلنی له پاره مساعد شی لازم و چه د اسلامی دعوت خالص مرکز په اسلامی رنگ سره رنگ کری شی چه د ده د قلب او ځیگر ځنی د حق له دعوت څخه پرته (علاوه) بل کوم غږ پورته نشی او د دنیا غوړونو ته ونه رسی او دغه کرده (توله) جزیره د تول جهان معلم او هادی شی او د کفر او د ایمان جگړه تل تر تله په دی ځای کښی خاتمه ومومی او توله دنیا د اسلام په نور سره منوره وگرځی.

د (برایه) د سورت د مضامینو حاصل هم دا دی چه په څو ورځو کښی د الله تعالیٰ د رحمت او عظمت او د مسلمانانو د صداقت په قوت دغه د اسلام مرکز له هر ډول (طریقه) دسیسو کفر، شرک، او نورو څخه پاک شو، او گرد (تول) عرب لکه یو تن سره متحد شول او په گرد (تول) عالم کښی د هدایت رڼا (رنرا) او د عالم نیوونکی اسلامی اخوت د انتشار کفیل او ضامن وگرځیدلله الحمد علیٰ ذلک.

الغرض د (انفال) په سورت کښی د هغه شی ابتداء چه شوی ده د (التوبة) یا (برایه) په سورت کښی هغه انتهاء ده، نو د دی اول او آخر تناسب په لحاظ (برایه) د (انفال) د تکملی په شان ملحق کری شوی دی په دغه سورت کښی د تسمیی د نه لیکلو یوه وجه دا هم لیکلی شوی ده چه تسمیه دپاره د امان ده او دغه سورت د هجرت په نهم کال په هغه وخت کښی چه د عربو ځینو اقوامو له مسلمانانو سره خپلی معاهدی ماتی کری وی، د امان د له منځه وړلو له پاره راغلی دی او له هم دی امله (وجی) ده ته مخزیه مشرده، منکله، او فاضحه هم ویلی شی د دی سورت په نسبت مفسرینو نور مناسبات هم لیکلی دی (علی الاکثر قاریان د دغه سورت په ابتداء کښی داسی وائی)

اعوذ بالله من النار ومن شر الكفار، ومن غضب الجبار، العزة لله ولرسوله وللمؤمنين.

بِرَأۡءِءٍ مِّنَ اللّٰهِ وَرَسُولِهِۦٓ إِلَى الَّذِيۦنَ عٰهَدُوۡا مِّنَ الْمُشْرِكِيۦنَ ۖ^ط
فَيَسِيحُوا فِي الْأَرْضِ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللّٰهِ
وَإِنَّ اللّٰهَ مُخْزِي الْكَافِرِيۦنَ ۖ^ق

(دا) بیزاری (یا صاف عذاب) دی له (طرفه د) الله او (له طرفه) د رسول د الله هغو کسانو ته چه عهد ورسره کړی دی تاسی له مشرکانو نو گرځی تاسی په (دغه) ځمکه کښی خلور میاشتی او پوه شی (ای مشرکانو په دی!) چه بیشکه تاسی نه یی عاجز کوونکی د الله (د عذاب خپل چه شوکت مهلت نی درکړ) او (پوه شی په دی چه) بیشکه الله رسوا کوونکی د کافرانو دی.

تفسیر: د هجرت په شپږم کال کښی د حدیبی په مقام کښی کومه معاهده چه د نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم او د قریشو په منع کښی وشوه نو بنی خزاعه د مسلمانانو او بنی بکر د قریشو په حلیفانو کښی شامل شول بنی بکر د معاهدی څه پروا ونه کړه او پر بنی خزاعه و نی حمله وکړه او قریشو په وسلو او نورو شیانو له دوی سره کومک (مدد) وکړ، او د دی له امله (وجی) قریش او د دوی حلیف دواړه د حدیبی پر معاهده قائم پاتی نه شول چه د هغه په مقابل کښی د هجرت په اتم کال نبی کریم صلی الله علیه وسلم پر مکی معظمی باندی حمله وکړه او هغه نی په آسانی سره فتح کړه له دغو قبائلو څخه پرته (علاوه) له نورو قبائلو سره هم د مسلمانانو میعادی او غیر میعادی معاهدی وی چه له هغوی څخه ځینی په خپلو معاهدو ولاړ وو، دیر قبائل داسی هم وو چه له هغوی سره هیڅ یو قسم معاهده نه وه شوی د دغه سورت مختلف آیتونه د مختلفو قبائلو په نسبت نازل شوی دی. په رومینیو آیتونو کښی غالباً د هغو مشرکینو ذکر دی چه له هغو سره خو معاهده شوی وه مگر غیر میعادی، دوی ته خبر ورکړ شو، چه مونږ وروسته له دی نه له تاسی سره معاهدی ته دوام نه ورکوو او ماتوو نی او تاسی ته خلور میاشتی مهلت درکوو چه په دغه موده کښی به یا په اسلامی اخوت کښی داخلیرئ، یا به دغه وطن پریرئ او د ایمان او توحید له مرکز څخه به وځی، یا به د جنگ له پاره تیاریرئ؟ لیکن ښه وپوهیرئ چه تاسی د الله تعالی مشیت او اراده له سره نشی منع کولی، که تاسی اسلام رانه وړئ، نو الله تعالی به مو په دنیا او آخرت کښی رسوا کړی او تاسی په خپلو تدابیرو او حیلو او پلمو (منصوبو) سره هغه نشی عاجزولی، باقی هغه قبائل چه معاهده ورسره نه وه شوی، ممکن

چه هغوی ته هم د خلورو میاشته مهلت ورکړی شوی وی دغه ابلاغ او هم دا رنگه د راتلونکو آیتونو عمومی اعلان د هجرت په نهم کال د حج په موقع د گردو (تولو) قبائلو په منځ کښی حضرت علی کرم الله وجهه وکړ چه په دی وخت کښی حضرت ابوبکر صدیق رضی الله تعالی عنه امیر الحجاج و،

وَاَذَانٌ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى النَّاسِ يَوْمَ الْحَجِّ الْأَكْبَرِ
 اللَّهُ بَرِيءٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ وَرَسُولُهُ فَإِنْ تُبْتُمْ فَهُوَ خَيْرٌ
 لَّكُمْ وَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَأَعْلَمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُجْرِي اللَّهِ وَكَثِيرٌ
 الَّذِينَ كَفَرُوا وَعَذَابٌ أَلِيمٌ ۝۳

او خبرول (آورول) دی له (طرفه د) الله او رسول د دغه «الله» تولو خلقو ته په ورځ د حج لوی کښی په دی چه الله بيزاره دی له مشرکانو (او د دوی له عهد). او رسول د دغه (الله هم بيزاره دی) نو که توبه وويسته تاسی له (شرکه او غدره) نو دا خیر (بهتره غوره) دی تاسی ته (له شرکه او غدره) او که مخ واپراوه تاسی (له توبی په شرک مو دوام وکړ) نو پوه شی (ای مشرکانو!) بیشکه تاسی نه یی عاجز کوونکی د الله (د عذاب خپل)؛ او زیری ورکړه هغو کسانو ته چه کافران شوی دی په عذاب دردناک (د آخرت) سره.

تفسیر: (حج اکبر) ئی څکه وفرمایه چه (حج اصغر) عمره ده او له (یوم الحج الاکبر) څخه د ذیحجه الحرام لسمه د لوی اختر ورځ یا نهم تاریخ د عرفی ورځ مراد ده. دغه اعلان غالباً د هغو قبائلو په حق کښی دی چه هغوی میعادی معاهده کړی وه بیا ئی په خپله ماته کړه (لکه بنی بکرو یا قریشو او نورو) یعنی له داسی خلقو سره اوس هیڅ قسم معاهده نه ده پاتی، خو که بیا هم دغه خلق له شرک او کفر څخه توبه ویاسی نو د دوی دنیا او آخرت دواړه ښه کیږی که نه د الله تعالی هغه اراده چه کړی ئی ده (د جزيرة العرب تطهیر) هغه ضرور پوره کیدونکی ده هیڅ یو طاقت او تدبیر هغه نشی مغلوبولی او کفارو ته د دوی د کفر او بد عهده سزا هرومرو (خامخا) رسیږی.

تنبیه: که څه هم د مکی معظمی له فتحی څخه پخوا یعنی د هجرت له اتم کال نه مخکښی د دغو قبائلو له خوا عهد مات شوی و چه د هغه په سزا کښی مکه معظمه فتح شوه، خو بیا هم د عهد ماتولو عمومی اعلان د هجرت په نهم کال د حج په موقع کښی وکړ شو، څو دغه خبره لا

غرگنده او واضحه شی، چه له دغسی خلقو سره هیخ قسم معاهده باقی نه ده پاتی.

إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ثُمَّ لَمْ يَنْقُصُوا شَيْئًا وَلَمْ
يُظَاهِرُوا عَلَيْكُمْ أَحَدًا فَأَتَتْهُمُ إِلَهُمُ عَهْدَهُمْ إِلَىٰ مَدَنِهِمْ
إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿۷﴾

مگر هغه کسان چه عهد کړی دی تاسی (ای مسلمانانو له دوی سره) له
مشرکانو بیا ئی نقصان نه دی کړی له تاسی سره هیخ شی (د وعدی په
شرطونو کښی) او نه ئی مرسته (مدد) کړی ده ستاسی په مقابل کښی له
هیچا سره (ستاسی له دښمنانو څنی) نو پوره کړئ (ای مؤمنانو) له دغو
مشرکانو سره عهد د دوی تر (تمامیدلو د مقرری) وعدی د دوی پوری بیشکه
الله خوشوی ځان ساتونکی (له بیوفانی)

تفسیر: دغه استثناء د هغو قبائلو له پاره ده چه معاهده ئی میعادى وه بیا دوی پری ټینگ ولاړ
وو او د عهد په ایفاء کښی ئی هیخ قصور نه و کړی، نه دوی په خپله له عهد څخه مخالفه
کارروایی کوله او نه ئی له نورو بد عهدانو سره څه مرسته (مدد) کوله (لکه بنی ضمیره او بنی
مدلج) د دوی په نسبت اعلان وکړ شو چه د معاهدی د میعاد له ختمیدلو څخه وروسته له دوی
سره بله کومه معاهده نه ترله کیږی او په هغه وخت کښی له دوی سره هم هماغه لاره ده چه د
نورو له پاره ده.

فَإِذَا انسَلَخَ الْأَشْهُارُ الْحُرُمُ فَاقْتُلُوا الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَخُذُوا
وَأَحْصُوا لَهُمْ وَأَقْعِدُوا لَهُمْ كُلَّ مَرْصِدٍ فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ
وَاتُوا الزَّكَاةَ فَخَلُّوا سَبِيلَهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۸﴾

نو کله چه تیری شوی (خلور) میاشتی حرامی نو وژنئ (ای مؤمنانو عهد
ماتوونکی مشرکان په هر ځای کښی چه وموندل تاسی دوی او نیسئ (بنديان -
قیدیان - کړئ) دوی او حصار کړئ دوی (په کلاگانو کښی) او کینئ دوی ته

(منتظر) په هر ځای د څارلو او تیریدلو کښې نو که توبه وويسته دوی (له کفره) او قائم کړ دوی (سم اداء کړ سره له ټولو حقوقو) لمونځ او ورکړ دوی زکات نو خوشی کړئ تاسی لاره د دوی (او څه مه ورته وایئ) بیشکه الله ښه بشونکی (د خطیاتو) ډیر مهربان دی (د اجر او ثواب په انعام سره).

تفسیر: د استثناء له فراغت وروسته د مستثنی منه حکم بیانوی، یعنی که څه هم له دغو عهد ماتونکو سره اوس هیڅ قسم معاهده نه ده پاتی او له هغوی سره سم د لاسه جنگ کیدی شي خو بیا هم د (اشهر الحرم) رعایت یا د دی له امله (وچی) پر دوی باندی له فوری حملی څخه مانع ؤ چه تر هغه وخت پوری په (اشهر الحرم) کښې په جنگ باندی لومړی شروع ممنوع وه، یا مصلحت دا ؤ چه د یوی وړوکی خبری له امله (وچی) د عامو خلقو په منځ کښې ولی تشویش پیدا شي؟ ځکه چه په دغو میاشو کښې د قتال حرمت په دوی کښې معروف او مسلم او له پخوا راهیسی یوه منلی شوی خبره وه په هر حال د محرم الحرام تر ختمیدلو پوری هغوی ته مهلت ورکړ شو، چه هر دول (طریقه) د دوی زړه غواړی همغسی دی خپل تړون او بندویست وکړی، وروسته له هغه د جزیره العرب د تطهیر په مقصد له جنگ کولو څخه چاره نشته، نو هغه گړدی (تولی) معاملی چه په جنگ کښې کیدونکی دی (لکه وژل، نیول، چل او پلمی (منصوبی) په مورچلونو (مورچو) او پتونو کښې غلیم ته څار کول او نور) کیږی به هو! که دوی ظاهرأ له کفره توبه ویاسی او په اسلامی اخوت کښې داخل شي، چه د هغه لویه نجه د لمانځه اداء او د زکوة ورکړه ده نو بیا به مسلمانان په هغوی باندی هیڅ تعرض او غرض نه کوی او دوی به له لاری څخه نه گرځوی پاتی شوه باطنی معامله هغه الله تعالی ته ورسپارلی شوی ده د مسلمانانو معامله به له هغوی سره د هغوی د ظاهری اعمالو په اساس وی. له دی آیت ځنی معلومه شوه، که کوم سړی کلمه وویي، او لمونځ ونه کړی یا زکوة ور نه کړی نو مسلمانان د هغه لاره نیوی شي. د امام احمد، امام شافعی او امام مالک رحمة الله علیهم په نزد پر اسلامی حکومت لازم دی که تارک الصلوة توبه ونه باسی هغه دی ووژنی د امام احمد په نزد د مرتدوالی له امله (وچی) او د امام مالک او امام شافعی په نزد حدأ او تعزیرأ او زمونږ امام ابوحنیفه رحمة الله علیه وایی چه ښه دی نی ووهی او بیا دی نی تر هغه پوری په بندیخانه کښې بندی وساتی چه یا له ترک الصلوة څخه توبه ویاسی یا همغلته مړ شي په هر حال هم داسی پریښودل نی د هیچا په نزد نشته. پاتی شول د زکوة مانعین د دوی له اموالو ځنی دی حکومت جبرأ زکوة تحصیل کړی! که دغه خلق لاس سره یو کړی او د حکومت پر خلاف وجنگیږی نو سمی لاری ته د دوی د راوستلو له پاره دی جنگ هم وکړ شي! حضرت ابوبکر صدیق رضی الله تعالی عنه هغه جهاد چه د زکوة له مانعینو سره کړی دی د هغه واقعات د احادیثو او تاریخ په کتابونو کښې مشهور او معروف دی.

وَأَنَّ أَحَدُ مِنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ فَأَجَرَهُ حَتَّى يَسْمَعَ كَلِمَ
اللَّهِ ثُمَّ ابْلِغْهُ مَأْمَنَهُ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْلَمُونَ ٦

او که یو تن له مشرکانو څخه امن (پناه) وغواړی له تا (له قتله) نو پناه ورکړه ته! هغه ته څو چه واورى دى کلام د الله بيا ورسوه، ته دى ځای د امن (وطن) د ده ته (که ایمان ئی را نه وور) دغه (امان دپاره د اوریدلو د قرآن) په سبب د دى دى چه بیشکه دوى (داسی) قوم دى چه نه پوهیږی (په قرآن او ایمان باندی).

تفسیر: پخوا ئی فرمایلی وو چه که دوى له خپلو کفریاتو ځننى توبه وکړی او په اسلام کښی داخل شی نو په امن کښی به شی، ممکن ؤ چه کوم یو سړی د اسلام له اصولو او احکامو څخه بیخبره وی او د تحقیق او د شکونو د لری کولو له پاره مسلمانانو ته راتلل وغواړی نو د هغو په نسبت ئی فرمایلی دى چه ته دغسی کسانو ته پناه ورکړه او ویی ساته! او د الله تعالی کلام او د اسلام حقایق او دلائل ور واوروه! که قبول ئی نه کړی مه ئی وژنه! بلکه هغه د خپلی هستوگنۍ او د امن ځای ته ورسوه چه هلته مامون او مطمئن شی وروسته له هغه دغه هم لکه د نورو گردو (تولو) کافرانو په شان دى دغه د امن ورکولو حکم څکه ورکړی شوى دى چه له اسلامى اصولو او حقائقو ځننى دغه وگړی نه دى خبر، نو ښائی هغوى ته حق په ډیر واضح او ښه ډول (طریقه) سره ورښکاره کړ شی که وروسته له هغه دغه مستمانان او پناه غوښتونکى د عناد له لاری وا نه وښتل او همغسې معاند پاتى شول نو د ﴿قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ﴾ څخه وروسته په دین کښی څه زور او زیاتى او جبر او اکراه نشته او د امان له رفعی څخه وروسته به له هغوى سره د نورو کفارو په شان معامله وشى.

كَيْفَ يَكُونُ لِلْمُشْرِكِينَ عَهْدٌ عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ رَسُولِهِ
إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدَتْهُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ فَمَا اسْتَقَامُوا
لَكُمْ فَاسْتَقِيمُوا لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ٧ كَيْفَ وَإِنْ
يَظْهَرُ عَلَيْكُمْ لَا يَرْفُقُوا فِيكُمْ إِلَّا وَلاَ ذِمَّةٌ يُرْضَوْنَكُمْ
بِأَفْوَاهِهِمْ وَتَأْبَى قُلُوبُهُمْ وَأَكْثَرُهُمْ فَاسِقُونَ ٨

خرنگه به وی مشرکانو ته عهد په نزد د الله او په نزد د رسول د دغه (الله) (یعنی نه به وی) مگر هغه کسان چه عهد کړی دی تاسی (ای مومنانو له دوی سره) په نزد د مسجد الحرام (او بیا ئی نه دی مات کړی) نو خو چه برابر ولاړ اوسی دوی تاسی ته (په عهد خپل) نو برابر ولاړ اوسی تاسی (هم په عهد خپل) له هغوی سره؛ بیشکه چه الله خوشوی ځان ساتونکی (له بیوفائی نه) خرنګه (به وی دوی ته عهد او څه اعتبار دی پری) حال دا که لاس پر شی د دوی پر تاسی نه گوری (لحاظ نه کوی) دوی په باب ستاسی کښی (نه) قرابت (یا قسم) ته او نه عهد ته (او هسی برید (شور) به درباندی وکړی) راضی کوی دوی تاسی په (تشو خبرو د) خولو خپلو سره او منع کوی زړونه د دوی (د وعدی له وفاء) او زیاتره د دوی فاسقان (له فرمان څخه وتونکی) دی.

تفسیر: په پخوانیو آیتونو کښی چه براءة اعلان شوی ؤ دلته ئی حکمت بیانوی یعنی د عربو له دغو مشرکینو سره څنګه عهد قائم پاتی کیدی شی؟ او وروسته له دی نه خرنګه صلح ورسره کیدی شی؟ چه د هغوی احوال ستاسی مسلمانانو سره داسی دی که کوم وخت لږ څه فرصت پیدا کړی او لاس ئی پر تاسی باندی بر شی نو په رپرولو (تکلیف ورکولو) او نقصان رسولو کښی مطلقاً نه د قرابت لحاظ کوی او نه د قول او اقرار. خو خرنګه چه ئی په تاسی غلبه او بری نه دی حاصل کړی نو ځکه له تاسی سره تش د ژبی عهد او پیمان کوی او تاسی خوشوی، که نه دوی په زړونو کښی یوه شیبه هم پر دغه عهد باندی راضی نه دی او هر وخت د عهد ماتولو موقع او فرصت لتوی خرنګه چه په دوی کښی زیاتره وعده ماتونکی غداران او بد عهدان دی که څه هم د دوی په منځ کښی یو یا دوه تنه د عهد د وفا خیال هم کوی خو د اکثریت په مقابل کښی د هغو له لاسه هیڅ نه کیږی په هر حال له داسی ټکانو او بد عهد قوم سره خرنګه د الله تعالی د رسول الله صلی الله علیه وسلم عهد کیدی شی، هو! له هغو قبائلو سره چه تاسی بالخصوص د مسجد الحرام په قرب کښی معاهده کړی ده نو تاسی ابتداء د هغی په ماتولو کښی اقدام مه کوئ تر هغه پوری چه دوی د وفاداری په لاره باندی سم روان دی تاسی هم له هغوی سره بالمثل معامله وکړئ او ډیر احتیاط وکړئ چه هیڅ یوه ناوړه (غلطه)، او کوچنی (وړه) خبره هم داسی پیښه نشی چه د هغی په وسیله ستاسی لمن د عهد ماتولو په پلټی او نجاست ککړه او داغی شی الله تعالی ته همغه کسان محبوب دی چه پوره احتیاط کوی لکه بنی کنانه (او بنی ضمرة) او نور چه له مسلمانانو سره ئی بد عهدی نه وه کړی نو مسلمانانو هم په نهایت دینداری او احتیاط سره په خپل عهد وفا وکړه د براءة د اعلان په وخت کښی د دوی د معاهدی د نیتی تیریدو ته لا(۹) میاشتی پاتی وی خو په دغو نهو میاشتو کښی هم دغه معاهده محترمه او معموله وه.

اِشْتَرَوْا بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِهِ
 إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ⑩ لَا يَرْقُبُونَ فِي مُؤْمِنٍ إِلَّا
 وَلَا ذِمَّةً وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُعْتَدُونَ ⑪

پیرو دلی (او اخیستی) دی دوی په آیتونو (احکامو) د الله قیمت لږ نو منع کوی دوی (خلق یا په خپله څنگ کوی) له لاری د الله (یعنی له دین یا حج یا عمری څخه)؛ بیشکه دوی بدکار دی هغه شی چه وو دوی چه کاوه به ئی (هغه دا دی چه). نه گوری (نه ساتی لحاظ نه کوی) دغه عهد ماتوونکی په (حق د هیڅ) مؤمن کښی د قرابت (یا د قسم) او نه د عهد؛ او دغه کسان هم دوی دی تیریدونکی (له حده په شرارت کښی).

تفسیر: یعنی دغه مشرکان هغه وگړی (خلق) دی چه دوی د دنیا په لږه طمعه او د خپلو نفسی غوښتنو او اغراضو لامله (له وجی) د الله تعالی احکام او هدايات تردید کړی او نه ئی دی منلی. نو ځکه هم دوی په خپله د الله تعالی په سمه لاره باندی نه ځی او نور خلق هم پر هغی لاری باندی تلو ته نه پریږدی نو دوی د عهد ماتولو له گناه څخه څه ویریږی؟ او په خپلو خبرو، قولونو او اقرار باندی به څرنکه ټینګ پاتی کیږی؟. نه گوری او نه ساتی او لحاظ نه کوی دغه عهد ماتوونکی په حق د هیڅ مؤمن د قرابت یا د قسم او نه د عهد او دغه کسان هم دوی دی تیریدونکی له حدودو څخه په شرارت کښی یعنی دوی تش ستاسی سره دشمنی او عداوت نه لری، بلکه د اسلام او مسلمانی له نامه سره هم سخت بغض او عداوت لری. هر یوه مسلمان باندی ئی چه لاس بر شی فرصت او موقع ومومی نقصان ورسوی او د نقصان رسولو په وخت کښی د هیڅ تعلق، قرابت خپلوی عهد، پیمان، قول، اقرار او تړون لحاظ او خاطر نه کوی په دغه مورد کښی د دوی ظلم او تجاوز له حله زیات تیری کړی دی.

فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَخِوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَنُقِصَلُ
 الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ⑪ وَإِنْ نَكَثُوا أَيْمَانَهُمْ
 مِنْ بَعْدِ عَهْدِهِمْ وَطَعَنُوا فِي دِينِكُمْ فَقَاتِلُوا
 آيَةَ الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَا أَيْمَانَ لَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَنْتَهُونَ ⑫

نو که توبه وويسته (دوی له کفره) او قائم کړ دوی (سم ئی اداء کړ سره له ټولو حقوقو) لمونځ او ورکړ دوی زکوٰۃ نو وروڼه ستاسی دی په دین (حکم د شریعت) کښی او په تفصیل بیانوو (مونږ) آیتونه (حکموڼه د قرآن) دپاره د (هغه) قوم چه پوهیږی (او فکر پکښی کوی). او که مات کړل دغو (مشرکانو) قسمونه خپل وروسته له عهد ترلو د دوی (له تاسی سره) او پیغورونه درکړل (عیبونه ئی ولگول) په دین ستاسی کښی نو وجنگیږئ تاسی له (دغو) مشرانو د کفر سره (او وئی وژنئ) بیشکه دوی نشته قسمونه دوی ته (او قسم ئی له سره قسم نه دی) له پاره د دی چه دوی واورى (له پیغور یا د عهد له ماتولو یا له شرکه).

تفسیر: یعنی که اوس له کفره توبه وباسی او دینی احکام (لکه لمونځ زکوٰۃ او نور) په غای کړی نو نه یوازې په آینده کښی مامون او محفوظ پاتی کیږی بلکه په اسلامی دین کښی به هم شامل وی او د هغو حقوقو مستحق گرځی چه نور مسلمانان ئی مستحق دی. او هغه گردی (ټولی) بد عهدی او شرارتونه چه پخوا له دی نه ئی کړی وی ټول ورمعاف کیږی. حضرت شاه صاحب رحمة الله علیه لیکي (چه دوی د شریعت په حکم وروڼه دی، له دی نه معلومیږی هر هغه څوک چه په ظاهر کښی مسلمان بریښی او په زړه کښی یقین نه لری نو هغه په ښکاره ډول (طریقه) سره مسلمان وگنئ! مگر دوست او معتمد ئی مه گرزوئ!). (او که مات کړی دغه مشرکان قسمونه خپل وروسته له عهد ترلو د دوی له تاسی سره او پیغورونه درکړی او عیبونه ولگوي په دین ستاسی کښی ای مؤمنانو، نو وجنگیږئ تاسی له دغو مشرانو د کفر سره او وئی وژنئ بیشکه دوی نشته قسمونه دوی ته او قسم ئی له سره قسم نه دی) یعنی که عهد او پیمان ئی مات کړی لکه چه «بنی بکرو» د معاهدی په خلاف پر «بنی خزاعه و» حمله وکړه او قریشو له دغو حمله کوونکو سره مرسته (مدد) وکړه او له کفره ئی لاس وانخیست بلکه د حق دین په نسبت په طعن ویلو او گستاخی کولو او عیبونو لټولو باندی ئی دوام وکړ، نو وپوهیږئ چه دغسی وگری (خلق) او عالم «ائمة الکفر- د کفر مشران» دی ځکه چه نور خلق د دوی دغه حرکات او اعمال وینی او خبری ئی اوری او ډیر بی لاری او ناپوه کسان د هغو تقلید کوی، نو له داسی مشرانو سره په ښه ډول (طریقه) مقابله وکړئ، ځکه چه د دوی هیڅ قول، قسم، عهد او پیمان باقی نه دی پاتی، ممکن دی چه ستاسو له لاسونو څخه دوی ته څه سزا ور ورسپړی او په هغی سره له خپلو شرارتونو سرکشی څخه بیرته وگرځی.

الْاِتِّقَاتُونَ قَوْمًا نَّكَثُوا أَيْمَانَهُمْ

وَهُمْوَا بِأَخْرَاجِ الرَّسُولِ وَهُمْ بَدَءُوكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ

اتَّخِشُوا لَهُمْ فَأَلَّهٗ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَوْهُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٣﴾

آیا نه جنگیوئ تاسی (ای مؤمنانو بلکه ضرور وجنگیوئ) له داسی قوم سره چه مات کری دی دوی قسمونه خپل او قصد کری دی دوی په ایستلو د رسول (زما له مکې نه) حال دا چه هم دوی شروع کری دی له تاسی سره (جنگ او ماتول د عهد) اول کرت آیا ویریوئ تاسی له دوی نه، نو الله ښه لایق دی په دی سره چه ویریوئ تاسی تری (او له کفارو سره قتال وکړئ) که یی تاسی مؤمنان (باور کوونکی).

تفسیر: قریشو خپل قسمونه او معاهدی ماتی کری وی، ځکه چه د خپل عهد په خلاف ئی د «خزاعه ؓ» په مقابل کښی د (بنو بکرو) سره مرسته (مدد) کری وه (حال دا چه دوی قسمونه کری وو چه د رسول الله صلی الله علیه وسلم په حق کښی له هیچا سره ملا نه ترو، او یو د بل حلیف به نه زهیروو، او نه به ئی رنځوو او بیا ئی د رسول الله صلی الله علیه وسلم له حلیفانو سره چه «بنی خزاعه» وو، جنگ وکړ). کفارو د رسول الله صلی الله علیه وسلم له هجرت څخه پخوا د دوی له مقدس وطن مکې معظمی څخه د دوی د ایستلو په باره کښی ئی تجویزونه نیول او هم دوی د فخر المرسلین او خاتم النبیین صلی الله علیه وعلی آله وصحبه وسلم د وتلو سبب شول، ﴿إِذْ أَخْرَجَ الْإِسْلَامُ كُفْرًا وَآثَرًا أَشَدَّ﴾ (الآیة - (۱۰) جزء د التوبة سورت ۴۰ آیت ۶ رکوع) په مکه معظمه کښی ئی په مسلمانانو بی له کوم سبب او موجب څخه په ظلمونو شروع وکړه که څه هم د ابو سفیان قافله له خطر څخه وژغورله (وساتله) شوه، خو یوازی د کبر او غرور له لاری د بدر میدان ته د مسلمانانو سره د جنگ په نیت لاړل او د حلیبې د صلحی څخه وروسته دوی په عهد ماتولو باندی لاس پوری کړ او د مسلمانانو د حلیفانو (بنی خزاعه ؓ) په مقابل کښی ئی بنی بکر تشجیع، تحریک کړل او په وسلو او تجهیزاتو او نورو شیانو ئی له هغوی سره مرسته (مدد) وکړه بالاخر مسلمانانو له هغو سره غزا وکړه او مکه معظمه ئی د دوی له قبضی څخه خلاصه کړه د ﴿الْأَثَرُ لَوْنٌ قَوْمًا﴾ (الآیة - څخه دغه غرض معلومیو هر قوم چه دا قسم احوال لری له هغوی سره په جنگیدلو کښی مسلمانانو ته هیڅکله هیڅ تامل او تردد نه دی په کار، که له مسلمانانو سره د کفارو له قوت او جمعیت او وسلی او سامان او نورو ځنی ویره وی، نو مؤمنانو لره له گردو (تولو) څخه زیات د الله تعالی خوف او ویره په کار ده. کله چه د الله تعالی ویره په زړونو کښی راشی نو بیا گردی (تولی) نوری ویری له زړونو څخه ووځی او د الله جل جلاله له قهر او غضب ځنی ویره او لرزه پیدا کیوی، ځکه چه نفع او ضرر گرد (تول) د الله تعالی په قدرت او واک کښی دی. او هیڅ یو مخلوق د الله تعالی له مشیت څخه پرته (علاوه) لږه ښه (فائده) او زیان هم چا ته نشی رسولی او نه پری قدرت لری.

قَاتِلُوهُمْ يُعَذِّبُهُمُ اللَّهُ بِأَيْدِيكُمْ وَيُخْرِجُهُمْ مِنْكُمْ وَيُنْصِرْكُمْ عَلَيْهِمْ
وَيُخْلِفْ صُدُورَ قَوْمٍ مُؤْمِنِينَ^(۱۴) وَيَذْهَبُ غِيظُ قُلُوبِهِمْ^ط
وَيَتُوبُ اللَّهُ عَلَى مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ^(۱۵)

وجنگجویی تاسی له دغو «کفارو» سره «ای مؤمنانو» چه په عذاب کړی دوی
الله په لاسونو ستاسی (په قتل سره) او رسوا کړی دوی (په مغلوبیت او
مقهوریت سره) او مرسته (مدد) درکړی تاسی ته پر دغو «کفارو» باندی او
شفاء ورکړی «زخمی» سینو د قوم مؤمنانو ته (او یخ او روغ کړی زخمی
زړونه د دوی). او لری کړی (بوخی) قهر (او خفگان) د زړونو د دغو
(مؤمنانو چه د کفارو له ایذاء څخه پیدا ؤ) او رجوع کوی الله په رحمت سره
پر هغه چه اراده وفرمائی «د هدایت نی» او الله ښه عالم دی «په ټولو احوالو
او اشیاء» ښه حکمت والا دی.

تفسیر: په دغه آیت کښی ئی د جهاد د مشروعیت پر اصلی حکمت تنبیه وفرمایله په عظیم
الشان قرآن کښی د پخوانیو اقوامو هغه قصی چه بیان شوی دی له هغو ځنی ظاهریری کله به چه
کوم قوم په کفر او شرارت او د انبیاء علیهم السلام په تکنیب او عداوت کښی له حد او اندازی
څخه تیری کاوه نو د قدرت له جانب به داسی تباه کوونکی آسمانی عذاب پر دوی باندى
نازلیده چه په هغه سره به د دوی د گردو (ټولو) مظالمو او کفریاتو یو ناڅاپی خاتمه راتله
﴿فَلَا اخذنا بآيَةٍ مِنْهُمْ مِنْ اَوْسَلْنَا عَلَيْهِ حَاصِبًا وَمِنْهُمْ مَنِ اخَذَتْهُ الصَّيْحَةُ وَمِنْهُمْ
مَنْ خَسَفْنَا بِهِ الْاَرْضَ وَمِنْهُمْ مَنِ اعْرَقْنَاهُ وَاَكْلَلِ اللَّهُ لِيُظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ﴾

(۲۰) جزء د العنکبوت ۴۰ آیت ۴ رکوع) هیڅ شبهه نشته چه د عذاب دغه اقسام دیر
سخت مهلک او د راتلونکو نسلونو (تکمو) له پاره دیر عبرتناک وو، لیکن په دغو صورتونو کښی
معنبینو ته په دنیا کښی د خپل ذلت او رسوائی مشاهده نه میسریده او نه په مستقبل کښی د
توبی او د رجوع له پاره کومه موقع او امکان باقی پاتی کیده - د جهاد د مشروعیت اصلی
غرض او غایه دا ده چه مکذبینو او فتنه آچوونکو ته الله تعالی د بلاواسطی عذاب ورکولو په ځای
د خپلو مخلصو وفادارو بندگانو په لاس سزا ورکړی د سزا ورکولو په دغه صورت کښی د
مجرمینو تذلیل او رسوائی او د مخلصینو تقدیر او سر لوړی دیره زیاته کیږی او د وفادارو
بندگانو نصرت او غلبه علانیه ظاهیری د دوی زړونه د دغی منظری له لیدلو څخه یخیږی چه هغه
وگړی (عالم) او خلق چه تر پرون پوری ئی مونو ته د حقارت او سپکتیا په سترگو سره کتل او

پر مونږ باندې ئی ظلم، تیری، استهزاء او تمسخر کاوه او پر مونږ باندې ئی ملندی وهلی نن د الله تعالیٰ په تائید او رحمت سره هم دا زمونږ رحم، کرم، عدل، انصاف او انسانیت ته سپارلی شوی دی، د کفر او باطل د شوکت او ننداری له لیدلو څخه اهل الحق پخسیدل او ویلیدل یا هغه ضعیف او مظلوم مسلمانان چه د کفارو د مظالمو انتقام ئی نشو اخیستلی او له دی سببه د دوی په سرونو کښی قهر او غصه، غیظ او غضب جوش کاوه او دوی خپلی شونډی هم نشوی خوځولی اوس د جهاد فی سبیل الله په وسیله د دوی زړونه تسکین مومی آخری خبره دا ده چه په خپله د مجرمینو په حق کښی هم دغه د سزا ورکولو طریقه نسبتاً ډیره نافع ده، ځکه چه د سزا موندلو څخه وروسته هم د رجوع او توبی دروازی پرانستلی دی او ډیر ممکن دی چه له حالاتو څخه عبرت حاصل کړی او ډیرو مجرمینو ته توبه ور په برخه شی لکه چه د رسول الله مبارک په زمانه کښی هم داسی هم وشول چه په لږه موده کښی گرد (تول) عرب د زړه له صدقه مسلمانان شول. ﴿وَاللّٰهُ عَلِیْمٌ﴾ او الله ښه عالم ښه حکمت والا دی چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی) یعنی په هر یوه حالت باندې ډیر ښه پوهیږی، په حکمت سره معامله کوی. او په هره زمانه کښی د هغه د اقتضاء سره سم احکام لیږی.

أَمْحَسِبْتُمْ أَنْ تُتْرَكُوا وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَلَمْ يَتَّخِذُوا
مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَا رَسُولِهِ وَلَا الْمُؤْمِنِينَ وَلِيجَةً وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾

آیا گمان کوئ تاسی (ای مؤمنانو) داسی چه (هم داسی) به پرېښود شی؟ حال دا چه له سره نه دی معلوم کړی الله (په علم ظهور سره) هغه کسان چه جهاد ئی کړی له تاسی څخه او چه نه دی نیولی دوی پرته (علاوه) له الله او پرته (علاوه) له رسول د دغه (الله) او پرته (علاوه) له مؤمنانو د پتو خبرو دوست؛ او الله ښه خبردار دی په هغو (کارونو) چه کوئ (ئی) تاسی (د نیکی او بدی).

تفسیر: (آیا گمان کوئ ای مومنانو چه له قتاله ویریئ یا ای منافقانو داسی چه پری به ښود شی په دی حال سره یعنی داسی له سره گمان مه کوئ، چه تشه دعوی د اسلام به ستاسی الله تعالیٰ منظوره کړی او جلا (جدا) به نه کړی په تاسی کښی مخلص له غیر مخلص څخه، الله تعالیٰ) د جهاد د مشروعیت یو بل حکمت دلته بیان فرمائی یعنی هغه کسان ډیر دی چه په خولی سره د ایمان او بندگی دعوی کوی خو که دوی د امتحان پر محک (کرکائی) باندې ونه

سولول شی نو سره او ناسره (چل او ناچل) ئی له سره نه خرگندیږی د جهاد په ذریعه الله تعالیٰ په علم ظهور سره هم دا معلوموی چه غومره مسلمانان داسی دی چه د ده په لاره کښی خپل سر او مال جارولو او بنډلو ته تیار دی؟ او پرته (علاوه) له الله تعالیٰ او رسول الله صلی الله علیه وسلم بل هیڅوک خپل رازدار بدار (سردار) او خصوصی یار نه گرځوی، اگر که هغه ډیر نژدی خپل او قریب ئی هم وی هم دغه داسی یو معیار دی چه په هغه سره د مؤمنانو ایمان تلل او وزن کیږی تر هغه وخته پوری چه جهاد ونشی تش د خولی په خبرو او د ژبی په جمع او خرچ سره بری نه حاصلیږی بیا هر راز (قسم) عمل هم چه وکړ شی پر هغه هم الله تعالیٰ ښه خبردار دی چه هغه د صدق او اخلاص له مخی شوی دی؟ یا د ښودنی او ریا له کبله (وجی) شوی؟ د هر چا چه هر ډول (طریقه) عمل وی سم له هغه سره به په آخرت کښی معامله ورسره کیږی. رښتیا خبره ده (د هر چا عمل د لاری مل)

مَا كَانَ لِلْمُشْرِكِينَ أَنْ يُعْبُرُوا مَسْجِدَ اللَّهِ
شَاهِدِينَ عَلَى أَنْفُسِهِمْ بِالْكَفْرِ أُولَٰئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ
وَفِي النَّارِهِمْ خَالِدُونَ ﴿١٤﴾ إِنَّمَا يُعْبِرُ مَسْجِدَ اللَّهِ مَنْ أَمَنَ بِاللَّهِ
وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ وَلَمْ يَحْشَسْ إِلَّا اللَّهَ
فَعَسَىٰ أُولَٰئِكَ أَنْ يَكُونُوا مِنَ الْمُهْتَدِينَ ﴿١٥﴾

نشته مشرکانو ته «یعنی ناروا دی یا نه دی له شانه د مشرکانو» دا چه ودان کړی مسجدونه د الله «په عبادت په ناسته ولاړه او ورتلو سره» حال دا چه شاهدان وی دوی پر نفسونو خپلو په کفر سره؛ دغه «مشرکان ابته او» خراب دی عملونه د دوی «چه ایمان نه لری» او په اور کښی به دوی همیشه وی. بیشکه هم دا خبره ده چه ودانوی «په عبادت ناسته ولاړه په تعمیر سره» مسجدونه د الله هغه څوک چه ایمان ئی راوړی وی په الله او په ورځی آخری «د قیامت» او قائموی «سم ادا کوی سره له ټولو حقوقو» لمونځ او ورکوی زکوة او نه ویریږی «په دینی امورو کښی له هیچا» مگر له الله څخه، نو امید دی چه دغه کسان به وی له سمی لاری موندونکو ځنی.

تفسیر: پخوا ئی فرمایلی وو چه مسلمانان بی له امتحانه هم داسی خوشی نشی پاتی کیدلی بلکه په لویو لویو کارونو (لکه جهاد او نورو امورو) سره به د دوی ثابت قدمی ښکاره او دا به څرگنده شی چه د گردی (تولی) دنیا پر تعلقاتو باندی الله او رسول الله صلی الله علیه وسلم ته څرنگه ترجیح ورکوی؟ په دغی رکوع کښی ئی دا راوښوده چه د الله تعالیٰ مساجد «معابد» حقیقتاً د هم داسی اولوالعزمو مسلمانانو په توجه ودان پاتی کیدی شی. د مساجدو حقیقی ودانی دا ده چه په هغو کښی د یوه الله عبادت د هغه له شانه سره لایق وشي د الله جل جلاله ذکر کوونکی په کثرت سره پکښی موجود وی څو بی له څه ممانعت او تکلیف څخه د الله تعالیٰ په یاد مشغول اوسی، له بریادو او لغویاتو او خرافاتو څخه دغه پاک مقامات محفوظ وی، دغه مقصد له کفارو او مشرکینو څخه کله حاصلیدی شی؟ وگورئ چه د مکی معظمی مشرکینو په دیر فخر سره خپل ځانونه د مسجد الحرام متولیان او خادمان بلل - مگر د دوی لوی خدمت دا ؤ چه د تیږو (گټو) دیر بتان ئی په کعبی شریفی کښی ایښی وو او د هغوی نذرونه او نیازونه به ئی ورکول او د دوی نذرونه به ئی پر خپلو غاړو اخیستل. دیرو کسانو به لوڅ پوڅ (برېند) طوافونه کول - د ذکر الله په ځای به ئی شپیلی وهل او لاسونه به ئی ټکول، او د الله تعالیٰ رښتینو بندگانو ته به ئی اجازه نه ورکوله چه هلته ورشی. د هغوی لوی عبادت هم دا ؤ چه حاجیانو ته به ئی د څښلو اوبه ویریا ورکولی - یا به ئی د حرم شریف دیوی لگولی - یا به ئی په کعبی شریفی پردی څړولی - یا به ئی د ضرورت په وخت کښی د هغی د نریدلو او لویدلو ځایونو ترمیم او ودانولو ته توجه کوله - مگر دغه اعمال گرد (تول) بی روحه او بی معنی وو - ځکه کله چه مشرک ته د الله تعالیٰ صحیح معرفت نه دی حاصل - نو په هیڅ یوه عمل کښی د هغه د توجه قبله او د اخلاص مرکز د وحده لا شریک له د منبع الکمالات ذات نشی کیدی - نو ځکه د کافر هیڅ یو عمل د الله تعالیٰ په نزد روح نه لری او د اعتناء وړ (لایق) نه دی هم دغه ئی په ﴿حَبِطَتْ اَعْمَالُهُمْ﴾ سره تعبیر وفرمایه الغرض هغو کفارو او مشرکانو چه په خپل حال او قال سره ئی په خپل کفر او شرک هر وخت شهادتونه ورکول د دی وړ (مستحق) او لایق نه دی چه د دوی په لاسونو د مساجد الله بیا خاص د مسجد الحرام حقیقی تعمیر (ودانی) وکړی شی - دغه کار یوازی د هغو کسانو دی چه له زړه ئی پر الله تعالیٰ او د آخرت په لویه ورځ ایمان راوړی دی، په خپلو جوارحو سره د لمونځونو په اقامت کښی تل مشغول دی، له خپلو مالونو څخه سم له شریعت زکوٰۃ ادا کوی، او له الله تعالیٰ څخه پرته (علاوه) له بل چا څخه له سره نه ویریری، نو ځکه د مساجدو د صیانت او تطهیر لامله (له وجی) د جهاد له پاره خپل ځانونه تل تیاری - داسی مؤمنان چه په زړونو او ژبو، په لاسونو او پښو په مال او دولت په هر شی د الله تعالیٰ مطیع او حکم منونکی دی، د هغو منصبی فرض دا دی چه مساجد ودان وساتی، او په دروغو د مساجدو د تعمیر دعوی کوونکی اگر که ئی خپلوان (اهل القربان) هم وی، د هغه ځایه دی د باندی وشری، ځکه چه د دوی له وجوده د مساجد الله ودانی نه، بلکه ورانی ده.

أَجَعَلْتُمْ سَفَايَةَ الْحُلَاجِّ وَعِمَارَةَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ كَمَنْ أَمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَجَهَدَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَوُونَ عِنْدَ اللَّهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٩﴾

آیا گفتمی «گرغولی» دی تاسی اویه ورکول حاجیانو ته او ودانول د مسجد حرام په مثل «د ایمان» د هغه چا چه ایمان «او یقین» لری په الله او «په» ورغی آخری «د قیامت» او جهاد ئی کړی وی په لاره د الله نه دی برابر دوی په نزد د الله او الله نه ښیې سمه صافه لاره قوم ظالمانو ته.

تفسیر: د مکی معظمی مشرکانو په دی باندی دیر افتخار درلود (لرلو) او نازیدل چه مونږ د حاجیانو خدمتونه کوو. او دوی ته اویه او دودی او کالی (کپړی) ورکوو. د مسجد الحرام ترمیم یا د کعبی شریفی د کسوت (پوښ) یا تیل او باتی او د نورو انتظام کوو. که مسلمانان په خپل جهاد، هجرت او نورو باندی نازیوی، نو له مونږ سره د عبادتونو دغه ذخیره شته په یوه زمانه کښی حضرت عباس رضی الله تعالیٰ عنه له حضرت علی کرم الله وجهه سره هم دغه مباحثه په هم دغه شان کړی وه. بلکه په صحیح مسلم کښی راغلی دی چه یو غلی خو تنو مسلمانانو په خپلو منځو کښی جگری سره کولی لومړنی وویل چه زما په خیال له اسلام راوړلو نه وروسته حاجیانو ته د اویو له ورکولو څخه بل ښه کار نشته دوهم وویل چه زما په نزد له اسلام راوړلو نه وروسته دیر ښه عمل د مسجد الحرام خدمت دی مثلاً د هغه جارو کول، دیوی ئی لگول، حاجیانو ته اویه او دودی ورکول او نور دریم وویل چه د خدای په لار کښی جهاد له گردو (تولو) عبادتونو او اعمالو غنی افضل او اشرف دی. حضرت عمر رضی الله تعالیٰ عنه په دوی باندی په قهر شو، او وئی ویل چه تاسی چه د جمعی د لمانځه دپاره راغلی یی او د رسول الله صلی الله علیه وسلم منبر ته نژدی ناست یی ولی سره داسی مباحثی کوئ لږ څه صبر وکړئ - کله چه رسول الله صلی الله علیه وسلم د جمعی له لمانځه څخه فارغ شو. نو د دغی خبری پوښتنه له رسول الله صلی الله علیه وسلم څخه وکړئ! د جمعی له لمانځه څخه وروسته کله چه له رسول الله مبارک څخه دغه پوښتنه وشوه. نو دغه آیت نازل شو ﴿أَجَعَلْتُمْ سَفَايَةَ الْحُلَاجِّ وَعِمَارَةَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ﴾

الآیه - یعنی حاجیانو ته اویه ورکول او په ظاهری ډول (طریقه) د مسجد الحرام ترمیم او ودانول له ایمان بالله او جهاد فی سبیل الله له هیش یو سره نشی برابر کیدی (نو د افضلیت پوښتنه ولی کوئ؟) دلته له جهاد سره د ایمان بالله ذکر یا د دی لامله (له وجی) راغلی دی چه د مشرکانو د فخر او غرور غوږ هم وشي چه په خدای جل جلاله باندی ایمان د گردو (تولو) عبادتونو روح دی - بی له دی روح څخه حاجیانو ته اویه ورکول او په اویو باندی

د توبو مړول یا د مسجد الحرام خدمت یو بی تاداوه (بنیاده) او بی روحه عمل دی نو دغه بی روحه او بی سا عمل د یوه ژوندی او دائم عمل سره څرنگه برابری کولی شی ﴿وَيَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾ (۲۲ جزء د فاطر ۲۲ آیت ۳ رکوع) او که یواځی د مؤمنانو یو تر بله د اعمالو موازنه کول وی، نو د ایمان بالله ذکر به د جهاد فی سبیل الله د تمهید له پاره وی - اصلی مقصود د جهاد او د نورو لویو لویو اعمالو د افضلیت بیان فرمایلی دی. د ایمان په ذکر سره ئی تنبیه وفرمایله چه بی له ایمانه د خدای جل جلاله په لار کښی جهاد یا بل کوم عمل هیڅ گټه (فائده) نه لری او محض لاشی دی د دغو لویو لویو اعمالو (جهاد او هجرت او نورو) ارزښت هم په ایمان بالله پوری اړه (حاجت) لری. او په دغه نکته همغه خلق پوهیږی چه د سلیم فهم خاوندان وی، د ظالمانو (بی محایه کار کونکو) فهم دغو حقائقو ته نشی رسیدی.

الَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجْهَهُدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ
أَعْظَمُ دَرَجَةٍ عِنْدَ اللَّهِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ ﴿٢٥﴾
يُبَشِّرُهُمْ رَبُّهُمْ بِرَحْمَةٍ مِنْهُ وَرِضْوَانٍ وَجَبَتْ لَهُمْ فِيهَا
نَعِيمٌ مُّقِيمٌ ﴿٢٦﴾ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٢٧﴾

هغه کسان چه ایمان ئی راوړی دی «په ټولو مؤمن به شیانو» او هجرت ئی کړی دی او جهاد ئی کړی دی په لاره د الله کښی «د دین د ترقی له پاره» په مالونو خپلو «چه په جهاد کښی ئی لگوی» او په ځانونو خپلو «چه په غزا کښی ئی قربانوی» ډیر لوی دی «له نورو نه» له جهته د درجی په نزد د الله او هم دغه «ستایل شوی» کسان هم دوی دی په مراد رسیدونکی زیری کوی په دوی رب د دوی په رحمت سره له جانبه خپله او په رضامندی سره او په جنتونو سره چه وی به دوی ته په دغو «جنتونو» کښی نعمتونه همیشه «دائم بلا انقطاع». حال دا چه همیشه به وی دوی په دغو «جنتونو» کښی تل تر تله بیشکه الله هم ده سره دی اجر «ثواب» ډیر لوی.

تفسیر: یعنی د الله تعالیٰ په دربار کښی د ثوابونو او درجو څه کمی دی؟ هر چا ته چه هر څومره اراده وفرمائی ورکوی ئی - په رومینی آیت کښی د دریو شیانو ذکر و «۱»: ایمان. «۲»: جهاد. «۳»: هجرت. پر دغو باندی د دریو شیانو بشارت ئی هم مرحمت وفرمایه: «۱» رحمت. «۲»: د خدای رضا. «۳»: په جنت کښی تل پاتی کیدل. ابوحیان رحمة الله علیه لیکي

چه «رحمت» په ایمان مرتب دی هغه څوک چه ایمان نه لری نو په آخرت کښی د الله تعالیٰ له رحمت او مهربانی څخه بی برخی پاتی کیږی او «رضوان» چه دیر یو اعلیٰ مقام دی د جهاد فی سبیل الله صله او انعام دی. لکه چه مجاهد فی سبیل الله د نفسانی ګردو (تولو) خوندونو او تعلقانو په ترک سره د الله تعالیٰ په لاره کښی خپل ځان او مال قربانوی او د الله تعالیٰ د خوښی د حصول له پاره خپله انتهائی قربانی وړاندی کوی نو ښائی چه د هغه صله او انعام هم انتهائی وی، او هغه د الله تعالیٰ جل و علا شانه د رضا مقام دی پاتی شو «هجرت» چه هغه د الله جل جلاله له پاره د کور کورنی او وطن د پرېښودلو نوم دی، نو ځکه مهاجر ته زیږی ورکری شوی دی چه ستا له وطنه دیر ښه وطن او ستا له کوره دیر ښه کور درکول کیږی چه پکښی همیشه اعلیٰ درجه هوساینه (آرام) او راحت وی او تل به پکښی اوسیدوی او له هغه څخه به بیا هجرت کولو ته له سره نه مجبوریدوی.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا آبَاءَكُمْ
وَإِخْوَانَكُمْ أَوْلِيَاءَ إِنِ اسْتَحَبُّوا الْكُفْرَ عَلَى الْإِيمَانِ
وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٣٧﴾

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی یعنی «ای مؤمنانو!» مه نیسئ تاسی پلرونه خپل او وروڼه خپل دوستان که محبوب ګانه دوی کفر پر ایمان او هر چا چه دوستی وکړه له دغو «کفارو» سره له تاسی نو دغه کسان هم دوی دی ظالمان.

تفسیر: په پخوانی آیت کښی ئی دا راښوولی وو چه جهاد او هجرت له دیږو لویو او افضلو اعمالو ځنی دی. او دیر ځله په دغو دواړو اعمالو کښی د اقاربو او خپلوانو او کورونو او کهولونو او د ورورګلوی تعلقات ځلولونه واقع کوی. نو ځکه ئی وفرمایل «هغو کسانو ته چه له ایمان ځنی کفر دیر عزیز وی، یو مؤمن به هغوی څرنگه خپل عزیزان ګنی؟» د مسلمان له شان سره دغه کار مناسب نه دی چه له هغو سره د رفاقت او دوستی خیال ولری، په تیره بیا چه داسی تعلقات سری له جهاد او هجرت څخه هم ستون کړی - نو دغسی سری خپل ځان ګنګاروی او په خپل ځان په خپله ظلم کوی.

قُلْ إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسْكِنٌ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرٍ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٢٤﴾

ووايه «ای محمده! عذر ویونکو ته د هجرت له ترکه» که وی پلرونه ستاسی او غامن ستاسی او ورونه ستاسی او ښځی ستاسی او خپلوان ستاسی او هغه مالونه چه گتلی دی تاسی هغه او «هغه» تجارت «سوداگری» چه ویریږی تاسی د ناچلیدلو د هغی او هغه غایونه د هستوگنی چه خوشوئ تاسی هغه ډیر محبوب تاسی ته له الله نه او له رسول د الله نه او له جهاده په لاره د الله کښی «له پاره د ترقی د دین» نو انتظار کوئ تاسی تر هغه پوری چه راوولی «راولیږی» الله امر «حکم د عذاب» خپل او الله نه ښی سمه صافه لاره قوم فاسقانو ته.

تفسیر: یعنی که د الله تعالی او د رسول الله صلی الله علیه وسلم د احکامو په اطاعت او د هجرت او جهاد په کولو کښی دغه خیال مانع وی چه کور او کهول مو پاتی کیږی، مالونه مو ضایع کیږی، تجارت مو کوته یا بندیږی - د آرام لرونکو غایونو غنی به ووځو او په بی راحته او نا آرامو غایونو کښی به اوسیږو. نو بیا د الله تعالی له لوری د هغی سزا د حکم انتظار وکړئ چه پر داسی لتانو او دنیا طلبانو باندی راتلونکی دی - هغه کسان چه د مشرکانو په موالاتو او دوستیو یا په دنیوی غوښتنو کښی اخته شوی وی او د الهی احکامو تعمیم نه کوی، هغوی ته د حقیقی بری او کامیابی لار نه ښودله کیږی. په حدیث کښی راغلی دی «کله چه تاسی د غوائی په لکئ پسی روان شی او غویي له لکئ څخه ونیسی او یواځی په کښت (فصل) او کر باندی راضی شی - او له جهاده غافل شی - نو پاک الله به پر تاسی داسی یو ذلت مسلط کری چه له هغه څخه به له سره نشی بچ کیدی - تر هغه پوری چه بیا د دین «یعنی فی سبیل الله جهاد» په لوری بیرته وگرځی!

لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ فِي مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ وَيَوْمَ حُنَيْنٍ إِذْ أَعْجَبَتْكُمْ كَثْرَتُكُمْ

فَلَمْ تَغْنِ عَنْكُمْ شَيْئًا وَضَاقَتْ عَلَيْكُمُ الْأَرْضُ بِمَا
رَحَبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُم مُّذِيرِينَ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ أَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ
عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَنْزَلَ جُنُودًا لَّمْ تَرَوْهَا
وَعَذَابَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ ﴿٢٦﴾

خامخا په تحقيق مدد كړی دی له تاسی سره الله په غایونو ډیرو کښی او «خصوصاً» په ورځ د حنین کښی کله چه تعجب کښی واچولئ ډیر والی ستاسی نو د فع نه کر «ډیر والی» له تاسی غنی هیڅ شی «له حملی د دشمن نه» او تنگه شوه «له ویری» پر تاسو باندی ځمکه سره د ارتوالی د دی بیا شا کره تاسی «دشمن ته» حال دا چه شا گرځوونکی «تبتیدونکی» وئ بیا راولیږه الله تسکین خپل «چه د مؤمنانو د زړونو د آرامی سبب شی» پر رسول خپل «چه یواځی د غزا په ډگر ولاړ ؤ» او پر مؤمنانو «چه بیرته وگرځیدل غزا ته» او راولیږلی «الله» لښکری «د ملائکو» چه نه وی لیدلی تاسی دا لښکری او په عذاب نی کړل هغه کسان چه کافران شوی ؤ او هم دا (تعذیب) سزا ده د کافرانو.

تفسیر: په پخوانی آیت کښی تنبیه شوی ده چه د «جهاد فی سبیل الله» په وخت کښی مؤمنانو ته نه ښائی چه د کور - کورنی - ورورئ - مالونو - ملکونو او نورو شیانو څه خیال او پروا وکړی دلته خبرداری ورکوی چه مجاهدینو ته دا هم نه ښائی چه په خپل لښکری جمعیت او کثرت باندی غرور او تکبر وکړی، ځکه چه نصرت او بری یواځی د الله تعالی په مرسته (امداد) او مدد پوری تړلی دی چه دغسی تجربه تاسی پخوا له دی نه په څو څو نورو میدانونو کښی هم کړی ده - هغه نتائج چه په بدر، قریظه، نضیر، حدیبیه او نورو کښی ستاسی په برخه شوی دی هغه او نور امداد چه ځینو مفسرینو تر اتیا ځایو پوری شمیرلی دی هغه گرد (تول) تش د الهی امداد او د غیبی تائید محصول ؤ - او اوس په آخره کښی د «حنین» د غزا واقعه خو داسی یوه صریحه عجیبه او غریبه د آسمانی نصرت او امداد نښه ده چه پر هغی سختو معاندو دشمنانو هم اقرار کړی دی.

د مکي معظمی له فتحی څخه وروسته رسول الله صلی الله علیه وسلم ته خبر راوړسید چه د هوازن او ثقیف او نورو عربی قبائلو یو جرار او قوی لښکر سره تول او تیار کړی دی، او غواړی چه په ډیره دډبډه او زور سره پر مسلمانانو حمله وکړی - نو سم د لاسه له مهاجرینو او انصارو څخه

همغه لس زری زورور لښکر چه د مکي معظمی د فتحی له پاره له مدیني منوری څخه راغلی ؤ، د «طائف» په لوری ور روان شو هغه دوه زره طلقاء «آزاد شوی» چه د مکي معظمی د فتحی په وخت کښي مسلمانان شوی ؤ، هم له دوی سره مله وو - دغه اول ځل دی چه دولس زره مجهز عظیم الشان اسلامي لښکر د جهاد د میدان لوری ته (رهی) کږی - د دی منظری د لیدلو څخه ځینو صحابه ؤ خپل ځان د دی خبری د ویلو څخه ونشو ساتلی، او په ښکاره ئی وویل «کله به چه مونږ ډیر لږ وو نو په هغه وخت کښي به تل بریالی (کامیاب) وو، نن چه مونږ دومره ډیر یو نو هیڅوک مونږ ته ماتی نشی راکولی.» د میرنیو (بهادرانو) موحدینو له خولی څخه د دغو جملی وتل د پاک خدای په دربار کښي ناوړه واقع شول دوی لا د مکي معظمی څخه دومره لری نه وو تللی چه دواړه لښکری سره مخامخ شوی چی د مخالفی دلی لښکر څلور زره تنه وو چه خپل کفنونه ئی پر سر تړلی وو او له خپلو ښځو او کوچنیانو (ماشومانو) سره د جنگ میدان ته چمتو (تیار) او حاضر شول او د یوه فیصله کوونکی جنگ له پاره بیخی تیار او منتظر وو او له اوبانو - آسونو - مواشیو - او د خپلو کورونو گرد (تول) پند پند مالونو او اسبابونو سره د جگری دگر ته وتلی وو. د «هوازن» قبیلې د غشو ویشتلو په فن کښي په گرد (تول) عربستان کښي شهرت درلود (لرلو)، د دوی ډیرو ماهرو او غښتلو غشو ویشتونکو د «حنین» د وادی په لښکرو او مورچلو کښي ډیر ټینگ، ټینگ ځایونه نیولی او په کښي پټ ناست وو.

په صحیحینو کښي د «براء ابن عازب» روایت دی چه په رومیني معرکه او جنگ کښي کفارو ماتی وکړه او ډیر زیات مال، اسباب او سامان ورڅخه پاتی شو، او دوی تری وتښتیدل دلته مسلمانان مجاهدین غنیمت او ولجی ته متوجه شول، په دغه ترڅ کښي د هوازن غشو ویشتونکو څارونکو له مورچلو څخه په سختو غشو ویشتلو باندی لاسونه پوری کړل او په مسلمانانو پسی ووتل او سخته غلبه او شور ماشور جوړ شو او په یوه شیبه کښي له څلورو خواؤ لکه ډلی غوندی د غشو اوریدل شروع شول خبره تر دی حده پوری ورسیده چه مسلمانانو ته هلته دریدل او پټه ټینگول مشکل شول، رومی «طلقاء» وتښتیدل - وروسته له هغه د نورو پښی هم ولریدلی او وښویدلی - او ځمکه له ارتوالی سره په دوی تنگه شوه، چه په هیڅ یوه ځای کښي دوی ته د پناه ځای نه پیدا کیده محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم له څو تنو اصحابو سره د دښمنانو تر محاصرې لاندی راغلل، حضرت ابوبکر، عمر، عباس، علی، عبدالله بن مسعود او نور اصحابان رضی الله تعالی عنهم نژدی اتیا یا سل تنه، بلکه د «اصحاب السیر» له تصریح سره سم ټول لس تنه پاک ذوات «عشره مبشره کامله» د جنگ په میدان کښي پاتی شول - چه دوی گرد (تول) د غره په شان ټینگ او ثابت ښکاریدل - دغه یوه خاصه موقع وه چه دنیا زموږ د پاک رسول الله صلی الله علیه وسلم د معجز او محیر العقول توکل، صداقت، شجاعت او دیانت نظاره وکړه او د محمدی نبوت د ثبات او استقامت مؤثره ننداره ئی په خپلو سترگو ولیدله.

محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم په یوه سپین قچر سور ؤ چه د هغه یو رکاب حضرت عباس او بل رکاب حضرت ابو سفیان بن الحارث ټینگ نیولی ؤ. د کفارو دغه څلور زره لښکر د

انتقام اخیستلو له پاره په پوره جوش مخ په یرغل او برید دی له څلورو خواؤ څخه د غشو باران وریږی - اسلامی لښکر بیخی خور، وور او تیت پیت (منتشر) شوی دی - مگر یواځی له محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم سره یو رفیق اعلیٰ شته. د ربانی تائید او آسمانی داد غیر مرئی باران پر دوی پر غو تنو غوره اصحابو اوری چه د هغه اثر بالاخر تر تښتیدونکو پوری رسیږی، له هغه لوری چه د «هوازن» او «ثقیف» سیلاو مخ په وداندی بهیږی، په هغه لوری د محمدی سورلی مخ دی او در گرده (توله) په هغه طرف روانه او پرله پسې خپل قچر په مهمیز سره وهی په زړه کښی نی د الهی محبت شغلی بلی دی - او په ژبه نی په نهایت استغناء او اطمینان سره د «اناالنبی لا کذب انا ابن عبدالمطلب» وینا جاری ده. یعنی بیشکه زه په رښتیا سره رسول او د عبدالمطلب له اولادی څخه یم -

په هم دغه حالت کښی دوی خپلو اصحابو ته ناری کړی «الی عباد الله الی انا رسول الله - ای د الله تعالیٰ بندگانو ماته راشئ! او زما په لوری رادرومچ چه زه د الله تعالیٰ رسول یم.» بیا زمونږ د رسول اکرم صلی الله علیه وسلم له هدایت سره سم حضرت عباس رضی الله تعالیٰ عنه چه د ډیر لوړ غږ خاوند ؤ «اصحاب السمره» ته ورناری کړی چه هغوی تر ونی لاندی د رسول الله صلی الله علیه وسلم پر لاس د جهاد بیعت کړی ؤ د مجاهدینو غوړونو ته د دی غږ په رسیدو سره سم دوی د خپلو سورلیو مخونه د جنگ د میدان په لوری وگرځول د هر سری اوبښ چه بیرته گرځیدلو کښی لږ څه معطلی یا دیل کاوه نو دی به سم د لاسه خپلی وسلی سره د اوبښ له شا څخه کوزیده او خپله سورلی او کالی (سامان) به نی هملته خوشی پریښودل او ځان به نی رسول الله صلی الله علیه وسلم ته رساوه.

په دغه وخت کښی رسول الله مبارک لږ څه خاوری او شکی په لاس کښی واخیستی او د کفارو د لښکرو په لوری نی وروشیندلی چه هغه د الله تعالیٰ په قدرت د هر کافر په مخ او سترگو کښی ولویدی - له بل لوری الله تعالیٰ له آسمانه پرښتی ور ولیږلی چه په غیر مرئی ډول (طریقه) سره د هغوی نزول د مسلمانانو د تقویت او همت زیاتولو او د کفارو د ویری او مرعوبیت سبب شو بیا نو څه وشو؟ کفارو د هغو شکو له اثره خپلی سترگی مښلی او هغه مسلمانان چه دوی ته ورنژدی وو، مخ په بیرته پر هغوی نی حمله ور وړه او آناً فأنأ مطلع صافه شوه، او ډیر تښتیدلی لښکر بیرته ستانه (واپس) او د پاک رسول صلی الله علیه وسلم په حضور کښی ورحاضر شول - او وی کتل چه جنگ پای ته رسیدلی او بری د مسلمانانو په برخه شوی دی! - او په زرهاؤ بندیان د پاک رسول په مخ کښی ترلی ولاړ دی او د غنیمت او ولجو ډیر مالونه د دوی په شاوخوا کښی پراته دی ﴿قَبْضَتْنَا الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ﴾ په دی ډول (طریقه) سره کفارو ته په دنیا کښی سزا ورکړه شوه.

ثُمَّ يَتُوبُ اللَّهُ مَنْ بَعْدَ ذَلِكَ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٤﴾

او بیا به رجوع وکړی الله «د توبې په قبول» پس له دې «د حنین له جنګه» پر هغه چا چه اراده وفرمائی «د رجوع» او الله دیر بشپونکی (د خطیثاتو) ښه رحم والا دې «په انعام د اجر او ثواب سره»

تفسیر: لکه چه هوازن او نورو ته وروسته له دې نه توبه ورپه برخه شوه او زیاتره مسلمانان شول.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ
عَمَلِهِمْ هَذَا وَ إِنْ خِفْتُمْ عِيْلَةً فَسَوْفَ يُغْنِيكُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ إِنْ شَاءَ
إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٢٨﴾

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دې «یعنی ای مؤمنانو!» بیشکه هم دا خبره ده چه مشرکان نجس «پلټ» دې نو نه دې نژدی کیږی دوی مسجد حرام ته وروسته له کاله د دوی چه دغه «۹ کال د هجرت دې»، او که ویرپیږی تاسی له فقره په «سبب د منع د دوی» نو ژر به غنیا کړی تاسی الله له فضله خپله که اراده وفرمائی «د غنا ستاسی»؛ بیشکه چه الله ښه عالم دې «په ټولو احوالو» ښه حکمت والا «چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی».

تفسیر: کله چه الله تعالی د شرک زور او قوت مات کړ او د جزیره العرب مرکز «مکه معظمه» ئی د مسلمانانو په لاس فتحه او د اسلام په قبضه کښی ئی راوستله - او عربی قبائلو فوځ، فوځ د اسلام په دائره کښی په ننوتلو شروع وکړه، نو د هجرت په نهم کال کښی اعلان وشو چه وروسته له دې نه دې هیڅ یو مشرک یا کافر په مسجد حرام کښی نه داخلېږی، بلکه هغه ته نژدی یعنی د حرم حدودو ته دې هم نه راځی! ځکه چه د هغوی زړونه د شرک او کفر له نجاسته دومره پلټ او گنده شوی دې چه حق نه لری دغه مقدس مقام او د توحید او ایمان مرکز ته داخل شی برسیره په دې له صحیحو احادیثو څنی هم ثابته ده چه رسول الله صلی الله علیه وسلم د جزیره العرب څنی د گردو (ټولو) مشرکینو او یهودانو او نصرانیانو د ایستلو حکم ورکړی دې. لکه چه زمونږ د پاک نبی له وروستنی وصیت سره سم د حضرت عمر فاروق رضی الله تعالی عنه په خلافت کښی دغه حکم عملاً نافذ شو اوس مسلمانانو ته روا نه دې چه په دې راضی شی چه کفار د عربو په خاوره کښی د استیلاء یاد توطن په دول (طریقه) پاتی شی بلکه د جزیره العرب تطهیر د توان په اندازه د مسلمانانو فریضه ده، هو! زمونږ د حنفیانو په نزد که کوم کافر د

امام په اجازه د مسافری په دول (طریقه) په عارضی صورت د حرم مخکی ته لاړ شی نو تللی شی په دی شرط چه امام دا اجازه خلاف المصلحت ونه گنی باقی د حج او د عمری په قصد د هیڅ یو کافر داخلیدل نه دی جائز، کما ورد فی الحدیث «الا لایحجن بعد العام مشرک».

﴿وَإِنْ خِفْتُمْ عِيلَةً﴾ الایة - او که ویریئ تاسی له فقره په سبب د منع د دوی نو ژر به غنیان کړی تاسی الله جل جلاله له فضله خپله که اراده وفرمائی د غنا ستاسی بیشکه چه الله ښه عالم دی په ټولو احوالو ښه حکمت والا چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی» حرم شریف ته د مشرکینو د تگ او راتگ له بندیدلو څخه مسلمانانو ته داسی اندیښنه پیدا شوه چه په تجارت او نورو دنیوی چارو کښی به لوی تاوان راورسیږی - او هغه شیان چه دغو مشرکینو د تجارت له پاره راوړل، وروسته له دی نه به ئی نه راوړی - نو ځکه ئی تسلی وفرمایله چه تاسی له دغو خبرو څخه مه ویریئ ځکه چه ستاسی غنا یواغی د «رب الاعلی» په مشیت پوری موقوفه ده. که الله تعالی اراده وفرمائی نو په هغه کښی به هیڅ غنډ (تاخیر) رانشی لکه چه هم داسی هم وشول، الله تعالی گرد (ټول) مسلمانان کړل او له مختلفو ملکونو څخه د تجارتی مالونو راټلل شروع شول - ښه بارانونه واوړیدل، چه د هغو لامله (له وجی) حاصلات زیات شول، د فتوحاتو او غنائمو دروازی پرانستل شوی. د کتابیانو او نورو ځنی د جزیی پیسی ورجاری شوی، الغرض الله تعالی له مختلفو لارو د مسلمانانو له پاره د غنای اسباب پیدا کړل. بیشکه چه د الله تعالی هیڅ یو حکم له حکمته خالی نه دی.

قَاتِلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ
وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّى
يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴿٢٩﴾

وجنگیږئ تاسی له هغو کسانو سره چه نه راوړی ایمان پر الله او نه په ورغی آخری باندی «ځکه چه په پاک محمد ئی ایمان نه دی راوړی» او نه حرام گنی دوی هغه چه حرام کړی دی الله «په قرآن کښی» او رسول د دغه «الله په حدیثونو کښی» او نه قبلوی دوی دین حق «د اسلام دغه مذکورین» له هغو کسانو نه «دی» چه ورکړی شوی دی دوی ته کتاب «جنگ ورسره کوی» تر هغه پوری چه ورکړی دوی جزیه له «خپله» لاسه حال دا چه دوی ذلیل وی.

تفسیر: کله چه د مشرکانو معامله پاکه او د ملک سطحه لږ څه هواره او مخه صافه شوه نو حکم وشو چه د کتابیانو «یهودو او نصاری و» شوکت او قوت مات کړئ لومړنی مقصد خو دا ؤ چه

د عربستان خاوره د مشرکانو له وجود څخه بیخي پاکه شی لیکن په دغه وخت کېنې د یهودو او نصاریٰ و په حصه کېنې دومره خبره لازمه او تر نظر لاندې وه چه دوی د اسلام په مقابل کېنې د زور او قوت خاوندان نشي، او د اسلام د خپریدو (خوړیدو) او ترقی په لاره کېنې خنډ نشي - نو ځکه اجازه ورکړی شوه که دغه کتابیان تر لاس لاندې رعیت پاتی کیږي او جزیه ورکول قبلوی نو هیڅ مضائقه نشته قبول ئی کړئ نو په دغه وخت کېنې دی اسلامی حکومت د دوی د ځان او مال ساتنه وکړی - که نه د دوی علاج هم همغه دی چه د مشرکانو و «یعنی جهاد او قتال» ځکه چه دوی هم لکه چه ښائی په الله او د آخرت په ورځ باندې ایمان نه لری، نه د الله تعالیٰ او نه د رسول الله صلی الله علیه وسلم د احکامو څه خیال او پروا کوی. محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم خو لا څه چه دوی په رجتیا سره د خپل منلی نبی حضرت عیسیٰ علیه السلام په پیرو کېنې راغلی و او نه دغه دین منی چه اوس محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم له خپله ځانه سره راوړی دی، بلکه پر هیڅ یو حقانی دین باندې هم قایل نه دی. او په دغه کوښښ کېنې لگیا دی چه د الله تعالیٰ لگولی دیوه رڼا (رنرا) د خولی په پوکولو سره مړه کړی. لکه چه ژر به ئی ذکر وشي که داسی خبیثان نالاتقان هم داسی خوشی پریښودل شی نو په ملک کېنې د فتنی - فساد - کفر - تمرد او بغاوت لمبی پر له پسې پورته کیږی.

وَقَالَتِ الْيَهُودُ عُزَيْرٌ ابْنُ اللَّهِ وَقَالَتِ النَّصْرِيُّ السَّيِّعُ ابْنُ اللَّهِ ذَلِكَ قَوْلُهُمْ يَأْفُوهُمْ يَضَاهُونَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ قَالَتْ لَهُمُ اللَّهُ أَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٥﴾

او وائی یهودان چه عزیر ځوی د الله دی او وائی نصرانیان چه مسیح ځوی د الله دی دغه چتی (بیکاره) وینا د دوی ده په خولو خپلو سره «چه وائی ئی بی دلیل» مشابه ده «خبره» د دوی له خبرو د هغو کسانو سره چه کافران شوی وو پخوا «له دوی یعنی پلرونه د دوی»؛ هلاک دی کړی دوی له الله چه څرنگه گرځولی شی دوی «له سمی لاری څخه».

تفسیر: له روایاتو څخه معلومیږی چه په دغه وخت کېنې د ځینو یهودانو داسی عقیده وه چه حضرت عزیر علیه السلام د الله تعالیٰ ځوی دی. لیکن دغه عقیده د عامو یهودانو نه وه - بلکه په وروستنیو زمانو کېنې خو ځینو علماؤ لیکلی دی چه اوس هیڅ یو یهودی پر دغی عقیدې نه دی پاتی که د نبی صلی الله علیه وسلم په عهد کېنې د یهودانو کومه فرقه په دی خبری قائله نه وی، نو ضرور به په دغه وخت کېنې یهودانو د قرآن د حکایت تکذیب کړی وی - لکه چه

﴿ اِتَّخَذُواْ اَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ اَرْبَابًا مِّنْ دُونِ اللّٰهِ ﴾ له آوريدلو غنی «عدی بن حاتم» اعتراض کری و چه «هیخوک احبار او رهبان رب نه گنی» چه د هغه مخواب نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم داسی ورکر چه وروسته راخی. یهودو ته د دی عقیدی نسبت کول چه عزیر علیه السلام د خدای غوی دی او له دی خبری څخه د هغوی د اعتراض او انکار هیچیری نه منقولیدل د دی خبری دلیل دی چه ضرور په هغه وخت کښی د دغسی عقیدی خاوندان موجود وو هوا همغسی چه د زمانی په تیریدو ډیر مذاهب او فرقی محوه شوی او له منځه تللی دی که دغه عقیده هم له منځه تللی وی نو لری خبره نه ده یو ډیر ثقه بزرگ مرحوم حاجی امیر شاه خان ویل چه د «فلسطین» او نورو مخایونو په سیاحت کښی زما ملاقات له داسی یهودانو سره شوی دی چه هغوی ته به ئی د دی رنگ عقائدو په نسبت «عزیری» ویل. والله اعلم.

﴿ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ قَبْلُ ﴾ مشابه ده خبره د دوی له خبرو د هغو کسانو سره چه کافران شوی وو پخوا له دوی «یعنی د مسیح د ابنیت «غویتوب» او الوهیت «خدائی» او نوری عقیدی د پخوانیو مشرکینو «چه د دوی پلرونه وو» له عقیدی سره مشابه دی، بلکه د هغوی په تقلید ئی دغه عقیده غوره کری ده لکه چه د «۶» جزء د المائدة په «۱۶» او «۱۷» آیت «۳» رکوع په تفسیر کښی مو نقل کری دی.

﴿ قَاتِلُوْهُمُ اللّٰهُ ﴾ الآية - هلاک دی کری دوی لره الله یا لعنت د الله دی وی پر دوی چه څرنګه ګرځولی شی دوی له لاری سمی څخه یا چه څرنګه چپ کری شوی دی له لاری د حق نه. یعنی الله تعالی دی دوی ووژنی او غارت دی کری «او لعنت دی پری نازل کری» چه سره د توحید د صافی او زوروری رڼا (رنرا) د رسیدلو څخه بیا هم دوی د تیارو په لوری ولی درومی؟.

اِتَّخَذُواْ اَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ اَرْبَابًا مِّنْ دُونِ اللّٰهِ وَالْمَسِيْحَ
ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا اُمُّرُوْاْ اِلَّا لِيَعْبُدُوْاْ الْهَآءِ وَاحِدًا
لَّا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ سُبْحٰنَهُ عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿٣١﴾

نیولی دی دغو «کتابیانو» عالمان خپل او عابدان خپل خدایان بی له الله «چه متابعت ئی کوی په تحلیل او تحریم کښی» او مسیح غوی د مریمی «هم په خدائی نیسی چه د الله غوی ئی بولی»؛ حال دا چه امر «حکم» نه دی شوی دوی ته «په توریت او انجیل کښی» مګر د دی چه عبادت وکړی دوی د معبود یوه، چه نشته هیڅ برحق معبود مګر خو هم دی دی؛ پاکي ده الله لره له هغه شی نه چه شریکوی دوی «هغه د الله سره».

تفسیر: هره مسئله به چه د دوی علماؤ او مشائخو له خپله ځانه جوړوله، که حلالو ته ئی حرام یا حرامو ته ئی حلالو هم ویل، هغوی به همغه سند گانه؛ او داسی خیال به ئی کاوه چه بس هم دغه مونږ د الله تعالیٰ له پوښتنی څخه ژغوری (ساتی)، او د آسمانی کتابونو له قبلولو سره ئی هیڅ علاقه او معامله نه لرله - او یوازی د احبارو او رهبانانو پر حکمونو به ئی عمل کاوه - او د دغو عالمانو او عابدانو حال او قال، عمل او کار داسی ؤ چه د لږ دنیوی مال د فائدی او د جاه او رتبې په مقابل کېږی به ئی شرعی حکمونه بدلول - لکه چه له دوو آیتونو څخه وروسته مذکور دی نو د الله تعالیٰ منصب «یعنی د حلالو او حرامو تشریح» ئی علماؤ او مشائخو ته ورکړی ؤ. نو په دغه ملحوظ ئی وفرمایل چه دوی خپل عالمان او شیخان خدایان درولی ؤ. نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم د «عدی بن حاتم» د اعتراض د ځواب ورکولو په ضمن کېږی هم داسی تشریح فرمائی وه. او له حضرت حنیفه رضی الله تعالیٰ عنه ځنی هم داسی منقول دی. حضرت شاه صاحب رحمة الله علیه لیکي د عالم قول تر هغه پوری عوامو ته سند دی چه د شرعی له مخی خبری کوی کله چه معلومه شی چه هغه عالم له خپله ځانه یا د طمعی یا د نورو شیانو له کبله (وجی) خبری کوی، نو بیا د ده قول سند نه دی.

يُرِيدُونَ أَنْ يُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللَّهُ إِلَّا أَنْ يَشْتَعَلَ نُورُهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿٩٧﴾

اراده لری دغه «کتابیان» دا چه مړ کړی نور (رنرا) شریعت د الله په خولو خپلو او منع راوړی «نه خوښوی» الله مگر دا چه پوره کړی نور «رنرا» خپله «چه شعلی ئی په هر طرف خوری شی» او اگر که بد گنئی «دا کار» کافران

تفسیر: یعنی لکه چه د خالص توحید او د اسلام د لمر پلوشی راڅرگندی شوی دی، بیا نو دغه گدی ودی خبری او د شرک دعوی چیرې پر مخ تللی او خوړیللی شی. دا چه څوک کوښښ کوی چه بی حقیقته او بی معنی خبری جوړی کړی، او د بی ځایه بحثونو او مجادلو په زور د حق نور «رنا» بی رونقه «تته» کړی داسی مثال لری چه کوم ناپوه سری غواړی د خولی په پوکی د لمر یا د سپوږمی رنا (رنرا) مړه یا تته کړی هر څومره که دی وسوځی - او خپل ځان نیننی، نیننی کړی - مگر بیا هم د الله د دین نور په پوره دول (طریقه) سره خوړیږی - او خپلو پلوشو او وړانگو سره نری روښانوی.

چه رب بل کړی غت غراغ له ښه تلبریږه

چاچه پو کړ - نو به سوځی خپله پیره

او دا څکه چه د رب څراغ خو نه مری

او چه پو شی نو لنه شی مستديره .

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ
عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿١٠﴾

الله هغه ذات دی چه لیږلی ئی دی رسول خپل «محمد» په هدایت سره «چه قرآن دی» او په دین حق سره «چه اسلام دی» دپاره د دی چه غالب کړی دغه «دین» پر نورو دینونو تولو «اگر که آسمانی هم وی» او اگر که بد گنی «دا کار» مشرکان

تفسیر: پر نورو ادیانو د اسلام غلبه د معقولیت، حجت، برهان او دلیل په اعتبار ده دغه خو په هره زمانه کښی الله الحمد په ښکاره ډول (طریقه) سره حاصله ده. باقی د حکومت او سلطنت په اعتبار دغه غلبه تر هغه وخته پوری حاصله وه او وی به چه مسلمانان پر اسلامی اصولو باندی په ښه شان عاملان - او د ایمان او تقویٰ پر لاره ټینگ او سم روان - او په جهاد فی سبیل الله کښی ثابت قدمان وو، او وی، او د حق دین داسی غلبه چه باطل ادیان مغلوب، او بیخی ئی د هستی له صفحی څخه محو کړی، نو دغه د مسیح علیه السلام د نزوله وروسته، چه قیامت نژدی کیږی، کیونکی دی.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ كَثِيرًا مِّنَ الْأَحْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لِيَآكُلُونَ
أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی «یعنی ای مؤمنانو!» بیشکه ډیر له عالمانو «د یهودانو» او عابدانو «د نصرانیانو» خامخا خوری دوی مالونه د خلقو په باطل «رشوت» سره او منع کوی «خلق» له لاری د الله څخه؛

تفسیر: یعنی روپی آخلی شرعی احکام او الهی اخبار بدلوی او له بل لوری عوام الناس «لکه چه پخوا مو ولیکل» دوی ته د الوهیت مرتبه ورکوی. او هر څه غلط ملط چه دوی وایی همغه د هغوی په نزد سند دی. هم داسی د دوی علماء او مشائخ هم د نذر او نیاز اخیستلو په مقابل

کښی جعلی اسناد او ساختګی روایات او بدی چاری ورښی - او د خپل سیادت او ریاست د ټینګولو او ساتلو له پاره عوام الناس د مکر او فریب په جال کښی بندوی او له سمی لاری غځی ئی ستنوی (واپس کوی). څکه که عوام د دوی له جاله ووځی - او حق دین اختیار کړی، نو پر دوی ګردی (تولی) ګنتی درېږی. دغه حال مسلمانانو ته آواروه شی چه مسلمانان هوښیار او خبردار شی، چه د امتونو او د اقوامو د خرابی او تباهی ډیر لوی سبب د دریو جماعتونو خرابی او ګمراهی او د خپلو فرائضو پر ښودل دی «۱»: علماء «۲»: مشایخ. «۳»: اغنیاء - رؤساء له دوی غځی د دوو ډلو ذکر پخوا له دی نه تیر شو د دریم جماعت «رؤساء» ذکر وروسته راځی. ابن المبارک غومره ښه ویلی دی. «وهل افسدالدين الامملوک واحبار سوء ورهبانها».

وَالَّذِينَ يَكْنُزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يُفْقُوهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿١٧﴾

او هغه کسان چه خزانه کوی سره زر او سپین زر او نه لګوی هغه په لاره د الله کښی «د دین د ترقی له پاره» نو زیری ورکړه دوی ته په عذاب دردناک سره؛

تفسیر: هغه خلق چه دولت او ثروت تولوی - اګر که په حلاله طریقه سره هم وی خو د الله تعالیٰ په لاره کښی ئی نه صرفوی. «مثلاً زکات نه ورکوی - واجبه حقوق تری نه باسی» د دوی سزا دغه ده. نو د دی له مخی د هغو احبارو او رهبانانو انجام معلوم کړئ چه حق به ئی پتاوه یا حق به ئی بدلاوه، او بالمقابل به ئی ګنتی کولی او بدی به ئی خوری او د خپل ریاست د قیام د حرص او طمعی له پاره به ئی عوام الناس د الله تعالیٰ له لاری څخه ستنول (واپس کول). په هر حال ښه دولت هغه دی چه د آخرت ویاو او د ځان جنجال نشی.

يَوْمَ يُحْمَىٰ عَلَيْهَا فِي نَارِ جَهَنَّمَ فُتُكُلَىٰ يَہَاجِبَہُمُ وَجُوبُهُمْ وَيُظْہَرُہُمْ هٰذَا مَا كُنْتُمْ لَآنْفُسِکُمْ فَذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَكْنُزُونَ ﴿٢٠﴾

په هغی ورځی چه سختی سری به کړی شی دغه خزانی په اور د جهنم «دوزخ» کښی نو داغلی به شی په هغه سره وچولی (تندی) د دوی او اړخونه د دوی او شاګانی د دوی «او ویلی به شی ورته» دا هغه شی دی چه خزانه

کری وه تاسی دپاره د نفسونو «ځانونو» خپلو نو وڅکئ تاسی «خوند د سزا د» هغه «مال» چه وئ تاسی چه خزانه کاوه به مو «په دنیا کښی اوس درته بلا شوه په عقبا کښی».

تفسیر: کله چه بخیل دولتمن ته د الله جل جلاله په لاره کښی د مال د لگولو په نسبت څه وویل شی نو د ده په وچولی (تندی) کښی گونځی پیدا کیوی، او که ډیر ورته ووائی نو اعراض کوی او مخ تری آروی او خپل اړخ ورگرځوی او که په دغه سره هم خلاص نشو نو خپله شا ورگرځوی او خپله مخه نیسی او ځی - نو ځکه سپین او سره زر «طلا او نقره» سره کوی «تودوی» او د ده هم دغه دری ځایونه «وچولی(تندی) ، اړخ ، شا» پری داغوی چه په دی وسیلی سره د خپل د هغه ټول کری مال خوند او مزه په ښه شان سره وڅکی - او خپله سزا په ښه شان سره وموی.

إِنَّ عِدَّةَ الشُّهُورِ عِنْدَ اللَّهِ اثْنَا عَشَرَ شَهْرًا فِي
كُتِبَ اللَّهُ يَوْمَ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ مِنْهَا
أَرْبَعَةٌ حُرُمٌ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ فَلَا تَظْلِمُوا
فِيهِنَّ أَنْفُسَكُمْ وَقَاتِلُوا الْمُشْرِكِينَ كَافَّةً كَمَا
يُقَاتِلُونَكُمْ كَافَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿٥﴾

بیشکه چه مقدار «شمار» د میاشتو «چه معتبر دی» په نزد د الله کښی دوولس میاشتی دی په کتاب د الله «لوح محفوظ» کښی هغه ورځ «وخت» چه پیدا کری ئی دی آسمانونه او ځمکه د هغو «له جملی» ځنی څلور میاشتی محرمی دی؛ دغه «حساب یا تحریم» دین دی سم. نو مه کوئ ظلم په دغو کښی په ځانونو خپلو «په کولو د گناه» او جنگونه کوئ تاسی «ای مؤمنانو» له مشرکانو سره ټول «له څرمی (سیلمی) او په هر حال کښی» لکه چه جنگونه کوی دوی له تاسی سره ټول له څرمی (سیلمی)؛ او پوه شی چه بیشکه الله سره له پرهیزگارانو دی «په ساتنه، مرسته (مدد) او ثواب ورکولو سره».

تفسیر: زما په فکر د دی مضمون سلسله له پاسه داسی راغلی ده چه په تیره رکوع کښی ئی د مشرکینو څخه وروسته د کتابیانو «یهودانو او نصرانیانو» سره د جهاد کولو حکم ورکړی ؤ بیا

په دی رکوع کښی ئی راوښوده چه د دوی عقائد او طور او طریقه هم مشرکینو ته ورته ده ،
 څکه چه هغوی عزیر علیه السلام او میسح علیه السلام ته ابن الله وائی لکه چه مشرکین «ملائکة الله» ته د الله تعالیٰ لونی وائی - بلکه په نصاریٰ و کښی د مسیح علیه السلام د «ابنیت -
 ځویتوب» عقیده د مشرکانو په تقلید پیدا شوی ده مشرکان بتانو ته د خدائی درجه ورکوی
 نصرانیان مسیح او روح القدس په خدائی منلی دی - او د کتابیت له دعوی سره احبارو او
 رهبانانو د الهی شریعت د احکامو تغییر او تبدیل جائز کړی دی یعنی احبار او رهبانان رشوت
 «بدی» آخلی - او حرام اموال خوری، او بالمقابل ځینی حرام شیان حلالوی او حلالوی شیان
 حراموی او د آسمانی احکامو په ځای ئی قبلوی، د دوی دغه طریقه بیخی د مشرکینو طریقی ته
 ورته ده چه د مشرکینو مشرانو به هم هر څه چه غوښتل هغه به ئی حلالوی یا حرام گرځول او د
 دغه حل او حرمت نسبت به ئی رب العزت ته کاوه چه د هغه ذکر په «۸» جزء د الانعام په ۱۳۷
 او ۱۳۸ آیت ۱۶ رکوع کښی مفصل تیر شوی دی - او دلته هم د هغه یو مثال بیانپړی په عربو
 کښی له قدیمه دغه دود او دستور جاری دی چه د کال د دولسو میاشتو ځنی په څلورو میاشتو
 کښی وینی تویول، جدال او قتال قطعاً بندپړی چه دغو ته به ئی «اشهر الحرم - محرم الحرام او
 رجب المرجب وی» چه په هغو کښی به ئی د حج او عمری او تجارتی کارونو له پاره په امن او
 امان - آزادی او اطمینان سره سفر کاوه - هیڅ یو سری به په دغو میاشتو کښی د خپل پلار په
 قاتل باندی به هم تعرض نه کاوه، بلکه ځینو عالمانو لیکلی دی چه اصلاً په ابراهیمی ملت
 کښی دغه څلور میاشتی «اشهر الحرم» مقرری شوی وی. له اسلامه یو څه موده مخکښی کله چه
 د عربو وحشت او جهالت له حده تیر شوی و - او یو تر بله په جدال او قتال کښی مشغول وو -
 او د ځینو قبائلو د وحشت او سبعت او د انتقام جذبات د هیڅ یوه آسمانی یا مځکنی قانون
 تابع نه وو، نو د «نسیء» رسم ئی وایسته - یعنی څه وخت به چه کومی زوروری قبیلې په
 اشهر الحرم کښی د قتال اراده لرله، نو د هغی مشر به داسی اعلان کاوه چه سپړکال مونږ دغه
 «محرم» له «اشهر الحرم» څخه راباسو، او د هغه په ځای د «صفری» میاشت حرام گرځوو - او په
 بل کال کښی به ئی ویل چه سپړکال لکه پخوا مونږ «محرم» حرام، «او صفره» حلاله گڼو او په
 دغه ډول (طریقه) به ئی په هر کال کښی د څلورو میاشتو شمیر پوره کاوه، لیکن د هغو په
 تعیین کښی به ئی له خپلی غوښتنی سره سم تغییر او تبدیل کاوه. د ابن کثیر رحمة الله علیه له
 تحقیقه سره سم د «نسیء» - د میاشتو د وړاندی وروسته کولو» رسم یواځی په «محرم» او په
 «صفره» کښی کیده - او د هغه صورت هماغه و چه پاس ذکر شو. امام مغازی محمد بن اسحق
 رحمة الله علیه لیکلی دی هغه ډومبی سری چه دغه رسم ئی جاری کړی دی «قلمس» کنانی و.
 بیا دغه رسم د ده په اولاده کښی نسلأ بعد نسل جاری شو، په آخر کښی د ده له نسله د
 «کنانی له قبیلې څخه د ابو ثمامه جناده بن عوف» دا عادت و چه په هر کال کښی به ئی د
 حج په موسم کښی اعلان کاوه چه سپړکال به «محرم» او «صفره» کله حلاله او کله حرامه
 کیدله او په عمومی ډول (طریقه) به خلقو هغه مانه گواکی د جاهلیت په زمانه کښی د کافرانو

د کفر او گمراهی د زیاتوالی سبب یو دا هم ؤ، چه د الله تعالیٰ د حلالو او حرامو کړو میاشتو د بدلولو حق د «کنانی» یوه سردار ته ورسپارل شوی ؤ. کتمت (هوبهو) هم داسی د یهودانو او نصرانیانو حال ؤ چه هغوی د حل او حرمت واک طمع کوونکو او غرض لرونکو احبارو او رهبانانو ته ورکړی ؤ، دلته د نسیء د رسم ذکر د دی له پاره راغلی دی چه د دغو دواړو دلو په مینځ کښی مشابهت وښی او ﴿إِنَّ عَذَابَ الشُّرُورِ عِنْدَ اللَّهِ﴾ الآية - د دغه درد تمهید دی. یعنی له نن ورځی څخه نه بلکه له هغه وخته راهیسی چه الله تعالیٰ آسمان او ځمکه پیدا کړی ده، د الله تعالیٰ له جانبه د ډیرو شرعی احکامو د جاری کولو په غرض د هر کال له پاره دولس میاشتی مقررې شوی دی چه په هغو کښی څلور میاشتی «اشهر الحرم - د ادب میاشتی» دی، او په هغو کښی له گناه او ظلم څخه د ځان ساتلو زیات فکر او ډیر اهتمام په کار دی او هم دغه د ابراهیم علیه السلام سم دین دی.

﴿فَلَا تَطْلُبُوا مِنْهُنَّ أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تَشْرِكْنَ﴾ الآية - نو مه کوئ تاسی ظلم په دغو کښی پر نفسونو ځانونو خپلو په کولو د گناه او جنگونه کوئ تاسی ای مؤمنانو له مشرکانو سره ټول له څرمی (سیلمی) او په هر حال کښی الخ» حضرت شاه صاحب لیکلی چه له دی آیت ځنی دغه مسئله څرگندیږی چه له کافرانو سره هر وخت جنگیدل روا دی، «لکه چه د «تبوک» غزا چه ذکر ئی وروسته راځی د رجب المرجب په میاشت کښی شوی ده.» او یو له بل سره ظلم او تیری کول د تل له پاره گناه ده - او په دغو میاشتو کښی لا زیاته گناه لری، د زیاترو علماؤ هم دغه رایه ده لیکن بهتره خو دا ده که کافر د دغو میاشتو ادب وکړی، نو ښائی چه مونږ هم له هغه سره لومړی په جنگ پیل (شروع) ونه کړو.

إِنَّمَا التَّائِبُ زِيَادَةٌ فِي الْكُفْرِ يُضَلُّ بِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا
يُحِلُّونَ عَمَّا وَبَحَرْمُونَ عَمَّا لِيُوا طُوعًا وَعَدًّا مَا حَرَّمَ
اللَّهُ فَيَحِلُّوا مَا حَرَّمَ اللَّهُ زَيْنَ لَهُمْ سُوءُ أَعْمَالِهِمْ وَاللَّهُ
لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٩﴾

بیشکه چه دغه تاخیر «د حرمت د یوی میاشتی بلی میاشتی ته» ډیروالی دی په «زمانه د» کفر کښی چه گمراه کاوه شی په دی «عمل» سره هغه کسان چه کافران شوی دی حلالوی دوی دغه «حرامه میاشت» یو کال «پکښی جنگ کوی» او حراموی دوی «پریودی په حرمت» دغه «حرامه میاشت» بل کال «او دغه د نسیء عمل کوی» له پاره د دی چه پوره کړی دوی شمار د هغو میاشتو چه حرامی کړی دی الله نو حلالوی «په زعم او عمل خپل» هغه میاشتی چه حرامی کړی دی الله ښائسته کړی شوی دی دوی ته ناکاره عملونه

د دوی او الله نه ښیې سمه صافه لاره قوم کافرانو ته

تفسیر: یعنی کافران خراب کار ښه گنې کله چه د دوی پوهه منقلبه او چه شی نو د نیکی سمه صافه لاره به له کومه ومومي؟ په دغه آیت کښې د «نسیء» د رسم ذکر چه راغلی دی د هغه تفصیل په هغه تفسیر کښې ولیکل شو چه د ﴿ذَلِكَ الَّذِي يُنْفِقُ﴾ تر آیت لاندې شوی دی. تنبیه: هغه اقوام چه د خپلو میاشتو د حساب د سمولو او درست کولو له پاره د «کبیسی» ورځې په هر څلورم کال کښې زیاتوی هغه په «نسیء» کښې نه دی داخل. د اسلافو ځینو اکابرو څخه د «نسیء» په نسبت داسې منقول دی چه عربو به په جاهلیت کښې د کال د میاشتو عددونه بدلول - مثلاً له دولسو میاشتو څخه به ئی څوارلس میاشتی جوړولی - یا به ئی په حساب کښې داسې بې انتظامی پېښوله چه له ذی القعدی څخه به ذوالحجه جوړیده تر دی چه د هجری د نهم کال حج پخپله حضرت ابوبکر صدیق رضی الله تعالی عنه هم «چه امیر الحاج ؤ او حضرت ابی الحسین علی کرم الله وجهه هم د براءة د احکام د اورولو له پاره دوی پسی لارل» د هم دی جاهلیت په حساب د ذی القعدة الحرام په میاشت کښې اداء کړ او د «ان الزمان قد استدار کهیثته - الحديث» تقریر هم سم له هم دغه اصول سره کړی شوی دی. پر دغو گړدو (تولو) شیانو حافظ ابن کثیر رحمة الله علیه تعقیب کړی دی. من شاء فلیراجعه. دلته د تفصیل ځای نشته که د قرآن کریم د مستقل تفسیر د لیکلو توفیق را په برخه شو. لکه چه اراده می ده نو هلته به یری مفصلی خبری وشي.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمْ أَنْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَتَأْتَلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ
أَرْضَيْتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ ﴿٣٨﴾

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی «یعنی ای مؤمنانو!» څه باعث دی په تاسی کله چه وویل شی تاسی ته چه ووځئ تاسی په لاره د الله کښې «غزا ته» درانه «او مائل» کیږئ ځمکې ته «او غزا ته نه ځئ» آیا راضی شوی یئ تاسی په دی حیات دنیوی «ژوندون لږ خسیس تیریدونکی» له «نعمتونو» د آخرت نه. او نه دی نفع اخیستل د دی حیات دنیوی «ژوندون لږ خسیس» په «مقابل د نعمتونو د» آخرت کښې مگر لږ «حقیر» دی.

تفسیر: له دی ځایه د تبوک د غزا له پاره مؤمنان تشویق، او جهاد ته تیزاوه شی د تیری رکوع

د ۱۰۶۸ مخ کرښی ﴿قَاتِلُوا الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَلَا يَأْلُوا الْيَوْمَ الْآخِرَ﴾ الآية - څخه د کتابیانو په مقابل کېښی د «جهاد» په لوری ترغیب ورکړی شوی و په منځ کېښی هغه ضمني مضامین چه راغلی دی، د هغو ربط موقع په موقع ظاهر کړی شوی دی، ښکاري هغه څوک د دغی رکوع تمهید وو. او دغه حاضره رکوع د «تبوک» د غزا د بیان تمهید دی.

د مکی معظمی د فتحی او د «حنین» د غزا څخه وروسته د هجرت په نهم کال نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم ته معلومه شوه چه د شام نصرانی باچا د «غسان ملک» د «روم» د قیصر په مرسته (مدد) پر مدینې منورې باندی د تعرض او یرغل (حمله) په فکر کېښی دی، نو رسول الله مبارک مناسب وگڼل چه مسلمانان د مخه د هغوی مخه همغلته د «شام» په حدودو کېښی ونیسی، او پخوا له دی نه چه دوی اسلامي خاوری ته پښه وړاندی کړی د هغوی مدافعه وکړی شی، نو ځکه رسول الله مبارک په عمومی ډول (طریقه) څرګردو (تولو) مسلمانانو ته حکم وکړ چه د «جهاد» له پاره تیار شی! سخته تودوخه او قحطی وه، خرماوی (کجوری) پخیدو ته نژدی شوی وی سیوری ډیر ښه لگیده، نو په دغسی وخت کېښی دومره اوږده مسافه پری کول او نه یواځی د «غسان» له باچا سره، بلکه د روم د قیصر د ډیرو منظمو او مجهزو (تیارو) لښکرو سره د اسلامي مرکز څخه لرې، د هغه لوی غلیم (دشمن) په خاوره کېښی جګړه کول کوم آسان امر او د لویو کار نه و. په دغسی یو ستر اقدام او لوی مهم کېښی پرته (علاوه) له مخلصو مؤمنانو څخه بل څوک د داسی حوصلی خاوند نه و چه په هسی سر جاروونکی اقدام څغرد (تینګوالی) او برید (ابتدا) وکړی. لکه چه منافقانو د دروغو پلمی (منصوبی) او بهانی جوړولی او خپل ځانونه ئی له جنگ څخه ایستل ځینی مسلمانان هم په داسی سخت وخت کېښی له داسی یوه اوږده او سخت سفر څخه په ویره کېښی وو، چه له هغو نه زیاتو کسانو بالاخر له نورو غازیانو سره ملګرتوب وکړ. او یواځی څو تنه په شمار سړی پاتی شول چه سستی او له کار څخه ځان بیرته ایستلو دوی له دغه لوی شرف ځنی بی برخي کړل نبی کریم صلی الله علیه وسلم نژدی له (۳۰۰۰۰) تکره مجاهدینو سره د «شام» د سرحداتو په لوری رهی (روان) شول، او د «تبوک» په مقام کېښی ئی سنگرونه ونيول او د «روم» د قیصر په نامه ئی یو مبارک لیک واستاوه او د اسلام په لوری ئی ورته دعوت ورکړ. د رسول الله مبارک مقدس پیغام د قیصر په زړه کېښی ځای ونیوه، مګر د قیصر قوم ورسره موافقه ونه کړه - نو ځکه د اسلام له قبوله محروم پاتی شو. کله چه د شام خلق د رسول الله صلی الله علیه وسلم له دی ارادی څخه خبر شول نو دغه خبره ئی د «روم» قیصر ته ورښکاره کړه - مګر قیصر له هغوی سره مرسته (مدد) ونه کړه نو دغو خلقو د مسلمانانو اطاعت وکړ - او اسلام ته ایل (مائل) شول. مګر اسلام ئی رانه ووړ - لږ څه وروسته رسول الله مبارک وفات شو او د فاروق اعظم رضی الله تعالی عنه په خلافت کېښی د «شام» څرګرد (تول) ملکونه د مسلمانانو په لاسونو مفتوح او ونيول شول. لکه چه رسول الله صلی الله علیه وسلم د «تبوک» څخه غالب او منصور بیرته تشریف راوړ - الله تعالی په ټولو لویو لویو سلطنتونو د اسلام د رعب شهرت وغورځاوه - او د مدینې منورې منافقان ډیر زیات فضیحت او رسوا شول او

هم هغه خو تنه صادقان مسلمانان چه يواځې د سستی لامله (له وجې) غزا ته نه وو تللي، ډير زيات پشيمانه ارمانجن او خفه وو. د دې ركوع له شروع څخه تر ډيره غاښه پورې د هم دغو واقعاتو ذكر دى. مگر زياتره د منافقينو د بدو حركاتو بيان كړى شوى دى په ځينو ځايونو كېنې مسلمانانو ته خطاب او د منافقينو احوالو ته اشاره شوى دى.

په دغه آيت كېنې مسلمانانو ته ډير زيات تشويق، ترغيث، تحضيض وركړى شوى دى؛ او دا ئې ښكاره كړى ده - چه د لږ څه عيش او آرام له پاره جهاد پريښودل گواكي له لوړې څخه د ژورې په لورې له لويدلو سره مرادف دى د صادق مؤمن په نظر كېنې د دنيا عيش او آرام د آخرت په مقابل كېنې هيڅ اهميت او وقعت ښائي ونه لري. په حديث كېنې راغلى دى كه د الله تعالى په نزد د دنيا وقعت د ماشي د وزر په اندازه وي، نو هيڅ يو كافر ته به ئې يو غړپ اوبه هم نه وركولى.

إِلَّا تَنْفَرُوا يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَيَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّوهُ شَيْئًا وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٩﴾

كه ونه وځي تاسې «غزا ته او د رسول الله سره لاړ نشئ» نو په عذاب به كړى الله تاسې په عذاب دردناك سره او بدل به راولى «بل» قوم چه غير له تاسې وي او نه به رسوئ ضرر تاسې دغه الله «يا رسول الله» ته د هيڅ شى؛ او الله پر هر شى «چه اراده وفرمائي» ښه قادر دى.

تفسير: يعنى د الله تعالى كار پر تاسې نه دى موقوف، كه تاسې سستى وكړئ نو الله تعالى به په خپل كامل قدرت سره بل قوم د حق دين د خدمت له پاره ودروى، او تاسې به له دغه سعادت څخه بې برخې پاتې شئ، چه دغه ستاسې زيان دى.

مه پرده ته احسان په چا چه كوم خدمت د ملك ملك پردي احسان په تا چه كوى خدمت د ملك

إِلَّا تَنْصُرُوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ إِذْ أَخْرَجَهُ
الَّذِينَ كَفَرُوا ثَانِيَ اثْنَيْنِ إِذْ هُمَا فِي الْغَارِ إِذْ يَقُولُ
لِصَاحِبِهِ لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ

عَلَيْهِ وَإِيَّاهُ يُجْنَوْنَ لَمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِينَ كَفَرُوا السُّفْلَى وَكَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٣٠﴾

که ونه کړئ تاسی مرسته (مدد) له دغه «رسول الله» سره «نو الله به ورسره مرسته (مدد) وکړی ځکه چه» پس په تحقیق مرسته (مدد) فرمایلی وه له دغه رسول الله سره الله کله چه راوویست دی «له مکی» هغو کسانو چه کافران شوی وو حال دا چه دی دوهم د دوو څ کله چه دوی دواړه په غار کښی وو کله چه ویل «محمد» ملگری خپل «ابوبکر صدیق» ته مه خپه کیږه بیشکه چه الله له مونږ سره دی په ساتنه ثواب ورکولو او نصرت کښی؛ نو نازل کړ «راولپږه» الله تسکین «رحمت ډاډینه» خپل په دغه «محمد یا صدیق» او تائید وفرمایه «الله» د رسول الله په «داسی» لښکرو سره چه نه لیدلی تاسو هغوی او وگرځوله الله کلمه د هغو کسانو چه کافران شوی دی «چه شرک یا د کفر دعوت دی» ښکته؛ او کلمه د الله «توحید او د اسلام دعوت» هم دغه ده لویه غالبه «همیشه»؛ او الله ښه غالب قوی دی «د احکامو په انفاذ» ښه حکمت والا «چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی».

تفسیر: یعنی که فرضاً تاسی نبی کریم صلی الله علیه وسلم سره مرسته (مدد) ونه کړئ باک نشته، د رسول الله مرسته (مدد) او بری پر تاسی موقوف نه دی. پخوا له دی نه یو داسی وخت هم تیر شوی دی چه پرته (علاوه) له یو یارغار څخه بل هیڅوک له ده سره نه ؤ. څو تنه نور مسلمانان چه وو دوی هم د مکیانو له ظلمونو څخه په تنگ شوی وو، او هجرت ئی کړی وو. بالاخر په خپله په رسول الله صلی الله علیه وسلم هم د هجرت حکم وشو، د مشرکانو وروستنی مشوره او جرگه پر دغی خبری غوټه شوی وه چه «له هری قبیلې څخه دی یو یو ځلمی منتخب شی! او هغوی ټول دی لاسونه سره یو کړی او په یوه وخت کښی دی په خپلو تورو پر محمد باندی گزارونه وکړی څو چه د محمد صلی الله علیه وسلم له وژلو نه پر ټولو باندی دیت واوړی، او گرد (ټول) قومونه هغه دیت په تقسیم سره ورکړی، او د بنی هاشمو له لاسه دا ونشی چه د محمد صلی الله علیه وسلم د وژلو د انتقام له کبله (وجی) د عربو د گرد (ټول) قبائلو سره جنگ وکړی او د گرد (ټول) عربستان دښمنی ځان ته وگتی او قصاص پری واخلي په هغه شپه کښی چه د دغو ناپاکو پلمو (منصوبو) د عملی کیدلو له پاره تجویزونو جریان درلود (لرلو)، رسول الله صلی الله علیه وسلم حضرت علی کرم الله وجهه ته امر وکړ چه د دوی پر بستره باندی ویده شی او مامور شو چه د خلقو هغه امانتونه چه د رسول الله کره ایښودل شوی وو، په ډیر

احتياط د هغو خاوندانو ته ورسوي، او حضرت علي رضي الله تعالى عنه ته ئي تسلي ورکړه چه ته په ډيره دادينه او اطمینان سره زما په بستره څمله او يقين ولره چه ستا يوه ويښته ته به هم څه زيان او ضرر ونه رسيږي. وروسته له دے نه رسول الله صلى الله عليه وسلم په خپله د ظالمانو د هجوم له منځه په داسي حال کښي ووت چه «شاهت الوجوه» يي ويل او د دوي په سترگو کښي ئي خاوري شيندلي. او حضرت ابوبکر الصديق رضي الله تعالى عنه ئي له خپل ځان سره ملگري کړ، او له مکي معظمي ځني څو ميله لري لاړ او د «ثور» په غار کښي ئي «چه سري په نيم ساعت کښي له مکي معظمي نه هلته رسيږي او پر يوه لور غره باندې واقع دي» ځاي ونيوه دغه غار د دی غره په سر په يوي لوي مجوفي تيږي (گتې) کښي دی، چه هغه ته د ننوتلو له پاره يواځي «په لاندینی برخه کښي ئي» يوه داسي تنگه لاره وه چه انسان په ولاړي يا ناستي نشو ورننوتلي او تش په تتر «سينه» سره سري پکښي ننووت نو رومي حضرت صديق اکبر رضي الله تعالى عنه په دغه غار کښي ننووت، او هغه يي ښه پاک او صاف او گرد (تول) سوري ئي په زړوکو سره بند کړل چه کوم حشره يا خوځنده تري رسول الله مبارک ته څه ضرر او نقصان ونه رسوي زړوکی خلاص شول او يو سوري پاتي شو، نو په هغه کښي ئي خپله پښه کښوده کله چه د دی غار گرد (تول) داخلي انتظامات تمام شول، نو د رسول الله صلى الله عليه وسلم حضور ته ئي عرض وکړ چه دننه تشریف راوړئ، رسول الله مبارک د صديق اکبر رضي الله تعالى عنه پر ورانه خپل مقدس سر کښود، او استراحت ئي وفرمايه په دی وخت کښي مار د حضرت ابوبکر صديق رضي الله تعالى عنه پښه وچيچله سره د دی چه د صديق په پښه بلکه په گرد (تول) وجود کښي د دی مار د چيچلو څخه ډير سخت درد او سوي ؤ مگر صديق رضي الله تعالى عنه خپله پښه نه خوځوله چه د رسول الله مبارک په استراحت کښي څه خلل واقع نشي کله چه پاک رسول الله خپلي سترگي پرانستلي، او دغه پيښه ورته معلومه شوه، نو د خپلي مبارکي خولي ئي لاړي د صديق رضي الله تعالى عنه پر پښي پوري کړي، چه د هغو په اثر ئي باذن الله سم د لاسه شفا وموندله. له هغه لوري کفار د هغه «قائف - پل وهونکي» په لارښوونه چه د قدمونو په پيژندلو کښي ډير ماهر ؤ، د پاک رسول الله په لټولو پسي رهي (روان) شول. او هغه د دوي د قدمونو نښي تر غاره پوري ورسولي مگر د الله تعالى په قدرت د هغه غار په لاره کښي غني «عنکبوت» خپله لويه تنسته وځغلوله او هندسي اشکال ئي تري جوړ کړل او وحشي کوتري هلته ځاله جوړه کړه او هگي ئي پکښي وکړي د دی وضعيت له ليدلو څخه گردو (تولو) کفارو «قائف» دروغجن وگانه، او په خپلو منځونو کښي ئي سره وويل چه دغه د غني ځاله خو دومره پخواني رابښکاري چه هډو د محمد صلى الله عليه وسلم له ولادت څخه به هم د مخه او بدلي شوي وي او که څوک په دغه غار کښي ننوتلی وي، نو دغه تارونه به ولي روغ پاتي کيدل؟ او دغه هگي به څرنگه نه ماتيدلي؟ ابوبکر صديق رضي الله تعالى عنه ته دنني له لوري د کفارو قدمونه په نظر ورتلل، او په دغه فکر او ويره کښي ؤ، چه د ده د ځان څخه محبوب او عزيز آغا او بادار او لوی سردار د سيدالابرار او مخزن الانوار هغه مبارک ذات ته څه ضرر او نقصان ونه رسيږي، او د دښمنانو بد نظر پري ونه

لگيږي، چه د هغه په مقابل کښي دنيا او مافيا هېڅ دي او په خپله صديق اکبر رضی الله تعالیٰ عنه هم خپل ټول مال او شته لکه خپل ځان تری جار (قربان) کړی ؤ؛ نو له ډيري ويري ئی وویل «يا رسول الله! که دوی لږ څه ښکته شی - او د خپلو قدمونو په لوري وگوري - نو مونږ به ووينی» پاک رسول الله وفرمايل «ای ابابکره! ستا خيال د هغو دوؤ په نسبت چه دريم ئی الله تعالیٰ دی، څه دی؟» يعنی کله چه د الله تعالیٰ «نصرت، اعانت، حمايت او حفاظت» له مونږه سره دی نو بيا له چا څخه ويريږی؟» په دغه وخت کښي پاک الله يو خاص قسم سکون او اطمینان د رسول الله صلی الله علیه وسلم پر مبارک قلب، او د ده په برکت ابي بکر صديق رضی الله تعالیٰ عنه پر پاک قلب نازل کړ. او د پرښتو په فوځ سره ئی د هغوی حفاظت او تائيد وکړ. او دغه د الله تعالیٰ د غيبي تائيد يوه کرشمه وه چه د غني په هغو تارونو سره چه ﴿اَوْهَنَ الْيُوتِ﴾ ئی فرمايلي دي، د دوی ساتنه وکړه او هغه ئی د ډيرو لويو مضبوطو کلاگانو څخه زيات د تحفظ ذريعه وگرځول، او په دی ډول (طريقه) الله تعالیٰ د کفارو خبره ښکته، او د دوی گورد (ټول) تدبيرونه ئی له خاورو سره برابر کړل.

دوی تر ډيرو ورځو پوري په دغه غار کښي اقامت وفرمايه او وروسته له هغه د مديني منوري په لوري روان شول او په سلامتي او عافيت سره هلته ورسيدل.

بیشکه د کارونو په انجام کښي د الله تعالیٰ کلمه عليا کيږي او الله جل جلاله پر هر شی غالب او قوي دی او د پاک الله هېڅ يو کار له حکمت څخه خالی نه دی.

تنبیه: ځينو د ﴿وَإِنَّكُمْ لَفِيْ حُجْرٍ مُّزْمُورٍ﴾ څخه د «بدر» او «حنين» او نوري غزاگاني مراد کړی دی، چه په هغو کښي د ملائکو نزول شوی دی، مگر له ظاهري سياقه همغه ښکاري، چه مونږ پاس بيان کړل والله اعلم.

انْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالاً وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢١﴾

ځعی تاسی (غزا ته) حال دا چه سپک اوسئ او درانه او جهاد کوئ تاسی په مالونو خپلو او په ځانونو خپلو په لاره د الله کښي (د دین د ترقی لپاره) دغه تگ غزا ته) خیر بهتر دی تاسی ته که یی تاسی چه پوهیږئ (په خپله گټه (فائده) او تاوان)

تفسیر: (خفافاً و ثقلاً) یعنی سواره او پلي (پیاده) ماړه او عاجزان - زاړه او غلیمیان (سپک او درانه - روغ او رنځوران - بی وسلې او وسله والا - خواران او چاخ - مریونه او اصبیلان - بی ښځی او د ښځو خاوندان) په هر حال کښي چه وئ ښایي چه غزا ته ووځئ! او د عمومی لښکر

کشی په وخت کېنې هېڅ یو عذر او پلمه (بهانه) مه وړاندې کوئ! (او غزا کوئ په مالونو خپلو سره په توبه او په وسله او په ځانونو خپلو چه ځان ربروئ دپاره د اعلام د کلمه الله ځکه چه دغه ستاسی تگ غزا ته ډیر غوره دی تاسی ته) یعنی هم له دنیوی او هم له اخروی حیثه.

لَوْ كَانَ عَرَضًا قَرِيبًا وَسَفَرًا قَاصِدًا لَّاتَّبَعُوكَ
وَلَكِنْ بَعَدَتْ عَلَيْهِمُ الشُّقَّةُ وَسَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ
لَوْ اسْتَطَعْنَا لَخَرَجْنَا مَعَكُمْ يُهْلِكُونَ أَنْفُسَهُمْ
وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٣١﴾

که وی مال نژدی (آسان) او سفر سهل (منځنی) نو خامخا متابعت به کړی
و دوی ستا ولیکن لری شوی دی په دوی باندی هغه مسافه (نو ځکه ئی
مخالفت وکړ) او ژر به قسمونه وکړی منافقان په الله که طاقت وی زمونږ (د
سفر) نو خامخا به وتلی وو مونږ له تاسی سره؛ هلاکوی دوی نفسونه خپل
(د دروغو په قسمونو)؛ او الله عالم دی چه بیشکه دوی هرومرو (خامخا)
دروغجنان دی (په دی اظهار کېنې)

تفسیر: دا ئی منافقینو ته وفرمایل چه که سفر سپک وی او بی له ربره غنائم او ولجی د دوی
لاس ته ورځی یا ئی توقع وی نو په تلوار سره وردرومی لیکن که کوم سخت او مشکل مزلونه ئی
په مخ کېنې وی نو ځانونه تری بیرته کاږی او د هغو د طی کولو او وهلو همت په دوی کېنې
نه وی او ورته دروند او مشکل ښکاری او هغه سفر له دوی نه ممکن نه وی.
(وسیحلفون - الایة) - او ژر به قسمونه وکړی منافقین په الله کله چه تاسی دوی ته بیرته راشئ له
تېوک نه که طاقت وی زمونږ د سفر نو خامخا به وتلی وو مونږ له تاسی سره غزا ته) یا له وتلو
څخه پخوا دغه قسمونه دوی یادوی او راز راز (قسم قسم) حیلې، پلمې (تدبیرونه) او بهانی کوی
چه تاسی هغوی ته اجازه ورکړئ چه په مدینې منورې کېنې پاتی شی یا ستاسی د بیرته راتگ په
وخت کېنې په دروغو دروغو قسمونه خوری او له خپله ځانه خبری جوړوی څو په خپل نفاق پرده
واچوی حال دا چه له الله تعالی جل جلاله څخه د دوی دروغ او نفاق پت نشی پاتی کیدی. دغه
نفاق او تیرایستل او د دروغو قسمونه بالاخر د دوی په حق کېنې د ځان ویاړ او د روح جنجال
گرځی.

عَفَا اللَّهُ عَنْكَ لِمَ أَذْنَتْ لَهُمْ حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَتَعْلَمَ الْكَاذِبِينَ ﴿٣٧﴾

عفوہ و کرہ اللہ له تا نه، د خه دپاره اذن (اجازه) ورکړه تا دوی ته (د وروسته پاتی کیدلو او ولی دی پری نښودل) تر هغه پوری چه ښکاره شوی وی تاته هغه کسان چه رښتینی دی (په دغه عذر کښی) او معلوم کړی وی تا دروغچنان.

تفسیر: منافقین په دروغو سره عذرونه وړاندی کوی. کله چه دوی مدینی منوری د پاتی کیدلو اجازه له تا خخه غواړی نو تاسی د دوی له مکر او کید او نفاق خخه سترگی پټوی او داسی گنځی چه د هغوی په رفاقت او ملگرتوب کښی پرته (علاوه) له فساد بل هیڅ کومه ښیگنه (نفع) او گټه (فائده) نه ده متصوره او د هم دی له امله (وجی) تاسی هغوی ته اجازه ورکړه نو پاک خدای جل جلاله دغه وفرمایل چه که تاسی دوی ته اجازه نه وی ورکړی نو هغه به دیره بهتره او ښه وه ځکه چه هلته به ظاهره کیده چه د دوی نه ورنگ ستاسی په اجازه پوری موقوف نه ؤ بلکه دوی ته د ورنگ توفیق له سره نه ؤ. هو! ستاسی په مخ کښی به د دوی رښتیا او دروغ ښکاره کیدل نو په اجازه ورکولو کښی هیڅ گناه نه وه خو اجازه نه ورکول د حاضر و مصالحو په اعتبار زیات موزون ؤ نو د دغه اعلیٰ او اکمل صورت د ترک له سببه ئی خطاب په «عفا الله عنک» سره شروع کړ. دا خبره ضروری نه ده چه د عفوی لفظ خامخا د گناه په مقابل کښی استعمالیږی. ځینو محققینو د «عفا الله عنک» جمله لکه چه د عربو محاوره ده د کلام په سر کښی یوازی د دعا او تعظیم له پاره بللی ده مگر له اسلافو خخه هغه څه منقول دی چه مخکښی مو بیان کړل او د «لم اذن لهم» لفظ د هغه تائید کوی. والله اعلم. (ځینی مفسرین د «لم اذن لهم» ترجمه داسی کوی ولی دی اذن ورکړ د پاتی کیدلو د غزا نه دوی ته بلکه اذن به دی ورته نه کاوه او ځینی ئی داسی کوی ولی اذن ورکړ تا دوی ته د پاتی کیدلو د غزا نه بی مهلته بلکه مهلت به دی کړی ؤ په دی اذن کښی).

لَا يَسْتَأْذِنُكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ
وَأَنْفُسِهِمْ وَاللَّهُ عَلَيْهِمْ يَاسْتَأْذِنُكَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ
بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَارْتَابَتْ قُلُوبُهُمْ فَهُمْ فِي رَيْبِهِمْ يَتَرَدَّدُونَ ﴿٣٨﴾

نه غواری اجازه له تا نه هغه کسان چه مؤمنان دی په الله او په ورځی آخری (د قیامت په پټه او ښکاره په وروسته پاتی کیدلو له دی نه) چه جهاد وکړی دوی په مالونو خپلو او ځانونو خپلو سره؛ او الله ښه عالم دی په پرهیزگارانو (ځان ساتونکو له بیرته پاتی کیدو څخه) بیشکه هم دا خبره ده چه اجازه غواری له تا نه (ای محمله د تخلف) هغه کسان چه ایمان نه لری (په پټه) په الله او پر ورځی آخری باندی (چه قیامت دی) او چه شکمن دی زړونه د دوی (د دین په حقانیت کښی) نو دوی په شک خپل کښی سرگردانه (او متحیره) دی.

تفسیر: یعنی هغه کسان چه په زړونو کښی ئی د ایمان او تقوی نور او رڼا (رنرا) ده د هغوی شان دا نه دی چه له جهاده د ځان ژغورنی (محفوظنی) له پاره د مسابقی په دول (طریقه) دغسی اجازه وغواری. د هغوی حال خو داسی دی لکه چه د هم دغه (۱۰) جزء «التوبة» په (۹۲) «آیت» (۱۲) رکوع په «تولوا واعینهم تفیض من الذم حزننا الا یجدوا ما ینفقون» کښی ئی بیان راځی یعنی که د وسائلو او وسائطو د نشتوالی او د نورو معاذیرو له امله (وجی) د «فی سبیل الله جهاد» له شرفه محرومیږی نو د هغه فضل او شرف د فوتیدلو له سببه د هغوی سترگی له اوجکو څخه دکیږی. او بی حیایی سره له جهاده د ځان ژغورنی (ساتنی) اجازه غوښتل د هغو کسانو دود او دستور دی چه د الله تعالی جل جلاله په وعدو یقین نه لری او په اخروی ژوندون ئی څه باور نه وی او د الله تعالی جل جلاله بشارتونو ته چه د اسلام او مسلمانانو د غلبی او بری په نسبت شوی دی تل د شک په نظر گوری.

وَلَوْ ارَادُوا الْخُرُوجَ لَأَعَدُّوا لَهُ عُدَّةً وَلَكِنْ كَرِهَ اللَّهُ انْبِعَاثَهُمْ
فَتَبَطَّهْمُ وَقِيلَ لَهُمْ اقْعُدُوا مَعَ الْقَعْدِيْنَ ﴿٩٥﴾

او که اراده وی د دوی د وتلو (غزا ته له تا سره) نو هر ورو (خامخا) تیار کړی به وو دوی دپاره د وتلو غزا ته څه اسباب د تیاری ولیکن نه ؤ غوره کړی الله پورته کیدل د دوی (غزا ته) نو سست کړل (الله) دوی او وویل شول دوی ته چه کینئ تاسی له (کور) کیناستونکیو (ښځو، هلکانو، سپین پیرو) سره

تفسیر: هغوی هیڅکله د کور څخه د وتلو اراده نه درلوده (لرله) که نه د غزا له پاره به ئی څه

سامان او اسباب تيار کړی وی او د (جهاد) د حکم د اوریدلو په وخت کېږي به د دروغو عنرونو پسې مندی نه وهلی، خبره دا ده چې الله تعالیٰ جل جلاله د هغوی اشتراک په غزا کېږي نه خوښوی که دوی له غازیانو سره تللی وی نو فتنی او فسادونه به ئی پورته کړی وی او د نه ورنگ په صورت کېږي به هغوی ته دغه خبره څرگنده شي چې مؤمنانو ته د الله تعالیٰ په فضل د یوه بڅرکي په اندازه هم د هغوی د نه تللو څخه څه اندېښنه او پروا نه لری، نو ځکه الله تعالیٰ جل جلاله دوی د مجاهدینو په صفونو کېږي له شاملیدلو څخه محروم کړل خو د دی راز (قسم) محرومیت ویاړ د هم دوی په غاړه دی. ګواکي هغوی ته ټکوناً وویل شول چې څی له ښځو - سپین بیرو کوچنیانو (بچو) او بی کارو او لتانو سره په کورونو کېږي ننوځی. او دا چې رسول الله صلی الله علیه وسلم د هغوی د دروغو عنرونو په ځواب کېږي هغوی ته په کور کېږي د کیناستلو اجازه ورکړه دا هم د الله تعالیٰ جل جلاله له جانب یو راز (قسم) امر دی نو ځکه د ټکوناً قید هم دومره ضروری نه دی.

لَوْ خَرَجُوا فِيكُمْ مَا زَادُوكُمْ إِلَّا خَبَالًا وَأَوْضَعُوا خِلَالَكُمْ يَبْغُونَكُمُ الْفِتْنَةَ

نو که وتلی وی دغه (منافقان) په (لښکر د) تاسی کېږي نو نه به و زیات کړی دوی تاسی ته (هیڅ شی) مګر شر، خرابی، فساد او چغلی او خامخا چاپکي به کړی وه دوی په منع ستاسی کېږي (په چغلی او نورو بدیو کېږي) حال دا چې غوښتل به دوی تاسی ته فتنه (ستاسی په منع کېږي د دښمنی په اچولو او له کافرانو څخه ستاسی په ویرولو کېږي)

تفسیر: یعنی که منافقان له تاسی سره تللی وی نو د خپل جین، بی زړه توب او ویری له سببه به ئی د نورو غری هم سست کړی وی او یو له بل سره به ئی د اچولو له امله (وجی) د مسلمانانو په منع کېږي جدایی او تفریق اچول او د نفاق اچولو په لاره کېږي به ئی کوښښونه کول او د دروغو افواهاو په وسیله به ئی مسلمانان له دښمنانو څخه ویرول الغرض د دغو منافقانو له وجود څخه د ګټی او فائدی هیڅ یوه هیله (ارزو) او امید نه و بلکه زیان او ضرر به زیاتیده او د فتنی اچولو زیاته اندېښنه موجوده وه، نو د هم دغو سببونو له امله (وجی) الله تعالیٰ جل جلاله هغوی ته توفیق ورنه کړ چې له تاسی سره غزا ته لاړ شي.

وَفِيكُمْ سَمْعُونَ لَهُمُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٤٠﴾

او شته په تاسی کښی جاسوسان د دوی دپاره (یا آوریدونکی د خبرو د دوی په ضرر ستاسی) او الله ښه عالم (پوه) دی په (نیتونو د) ظالمانو.

تفسیر: یعنی اوس هم جاسوسان یا ځینی داسی ساده او احمقان په تاسی کښی شته چه د هغوی خبری اوری او لږ دیر تری متاثر کیږی «ابن کثیر- رحمة الله علیه» اگر که دوی هغسی فتنه او فساد نشو اچولی چه د دغو بدانو له وجوده هیله (امید) کیدی شوه بلکه له تاسی سره د داسی جاسوسانو یو ځای تلل له یوه حیثه مفید دی، خو هغوی په خپلو سترگو د مسلمانانو ټینگ عزم، شجاعت میرانه (بهادری)، زورتوب او نور محامد وگوری او خپلو مشرانو او امیرانو ته ئی خبر ورکری خو د هغوی پر زړونو ئی د مسلمانانو ویره او هیبت هم پیدا او ځای ونیسی.

لَقَدْ ابْتَغُوا الْفِتْنَةَ مِنْ قَبْلُ وَقَلَبُوا الْأُمُورَ حَتَّى جَاءَ الْحَقُّ وَظَهَرَ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ كَرِهُونَ ﴿٨٧﴾

خامخا په تحقیق لتولی وه دوی فتنه (خرابی) پخوا (له دی نه په احد او خندق کښی) او اړولی ئی وو تاته ټول کارونه (په تدبیرونو او خپلو ستا د دین د ابطال له پاره) تر هغه پوری چه راغی حق (رشتیا وعده - د الله نصرت) او ظاهر (ښکاره غالب) شو امر (حکم - دین) د الله حال دا چه دوی بد گڼونکی وو (نارضا په زړه او ظاهراً په اسلام کښی داخل شول)

تفسیر: څه مهال چه رسول الله صلی الله علیه وسلم مدینې منورې ته تشریف راوړ، د مدینې منورې یهودانو او منافقانو د حضرت پیغمبر علیه السلام په مخالفت کښی راز راز (قسم قسم) فتنی، خپلی او پلمی (منصوبی) جوړولی او د اسلام د ورځ په ورځ او زیاتو ترقیاتو د مخ نیوی له پاره ئی دیر تدبیرونه او چلونه وکړل مگر څه وخت چه په بدر کښی د کفر او شرک دیری لویې ستنې ولویدلی او د کفارو غټان او مشران ووژل شول او په یوه حیرانوونکی ډول (طریقه) سره د الله تعالیٰ جل جلاله په فضل د اسلام فتح او غلبه ښکاره شوه نو (عبدالله بن ابی) او نورو وویل «ان هذا امر قد توجه - یعنی داسی ښکاری چه نور د دی کار مخه نیول گران او مشکل دی.» لکه چه دیر خلق وویریدل او د ویری له امله (وجی) ئی تش په خوله د کلمی په ویلو پیل (شروع) وکړ مگر څرنګه چه د دوی په زړونو کښی کفر پټ ؤ نو ځکه هر چیری چه به ئی د اسلام او مسلمانانو بری او غلبه لیدله نو دوی به د غیظ او غضب، بغض او حسد په اور کښی سوځیدل. الغرض د هغوی دغه مکاری او فتنه او شرارت کومه نوی خبره نه وه له شروع څخه د هغوی وضعیت هم داسی ؤ. د «احد» په جنگ کښی هم دغه منافقان له خپلو ډلو سره له لاری څخه

بیرته را گر غیبدلی وو او د «خندق» په غزا کښی به ئی ویل «یا اهل یثرب لا مقام لکم فارجموا» مگر په پای (اخر) کښی دوی ولیدل چه حق په څه دول (طریقه) غلبه او نصرت وموند؟ او باطل په څه دول (طریقه) ذلیل، سپک، خوار او رسوا شو.

وَمِنْهُمْ مَّنْ يَقُولُ اِذْنُنْ لِّي وَلَا تَفْتِنِّي اَلَا فِي الْفِتْنَةِ سَقَطُوا وَاِنْ جَهَنَّمَ لَمْ حِيطَ بِالْكَافِرِينَ ﴿٩﴾

او ځینې له دغو (منافقانو) څخه هغه څوک دی چه وائی اذن (اجازه) راکړه ماته (د پاتی کیدلو) او مه اچوه ما په فتنه (گمراهی) کښی (نو الله وفرمایل چه) خبردار شی چه په گمراهی کښی (لا له پخوا) لویدلی دی دوی او بیشکه چه جهنم (دوزخ) هر ورو (خامخا) محیط (چاپیر کیدونکی) دی په کافرانو.

تفسیر: یو لوی منافق (جد بن قیس) وویل چه ما هم دلته په مدینه کښی پریږدئ چه د روم ښځی دیری ښکلی او پیمخی دی که زما سترگی په هغوی ولگیږی نو ځان به تری نشم ساتلی نو هلته می مه بیایئ چه د گمراهی په کوهی کښی ونه لویږم. نو الله تعالی جل جلاله وفرمایل چه هغه د دی لفظ په ویلو او په خپل بی زړه توب، ویری، کفر او په دروغجنی پرهیزگاری باندی د پردی په اچولو سره لا د گمراهی په کنده کښی لویدلی دی او له دی نه وروسته هم د کفر او نفاق په سبب د دوزخ په کنده کښی لویدونکی دی. ځینو دغه آیت د گردو (تولو) منافقانو په حق کښی گڼلی دی. او د «ولا تفتنی» څخه ئی دا مطلب اخیستی دی چه «مونږ له خپلو ځانونو سره مه بیایئ! او د مالونو او نورو شیانو په زیان کښی مو مه اخته کوئ!» نو د دی ځواب ئی په «الا فی الفتنة سقطوا» سره ورکړ.

اِنْ تُصِيبْكَ حَسَنَةٌ تَسُؤْهُمْ وَاِنْ تُصِيبْكَ مُصِيبَةٌ يَقُولُوا قَدْ اَخَذْنَا اَمْرًا مِنْ قَبْلُ وَيَتَوَلَّوْا وَّهُمْ فِرْحُونَ ﴿١٠﴾

که ورسپړی تاته (په کومه غزا کښی لکه بدر) کومه ښیکنه (لکه نصرت یا غنیمت) نو خفه کوی دوی (دغه نیکی له دیره حسده) او که ورسپړی تاته (په کومه غزا کښی لکه بدر) کومه سختی (لکه زخم یا مرگ) نو وایی دوی په تحقیق نیولی ؤ مونږ کار (د احتیاط) خپل لا له پخوا څخه (چه جنگ ته

لار نشوو) او شا مگر غوی دوی (غی ستا له مجلسه) حال دا چه دوی خوشحاله وی (ستاپه مصیبت)

تفسیر: د منافقانو عادت داسی ؤ کله به چه فتح او بری د مسلمانانو په برخه کیده نو ډیر به خفه کیدل، کړیدل او سوغیدل او که کوم وخت به دوی ته کوم تکلیف او زحمت ورپېښیده مثلاً غیني مسلمانان به شهیدان یا تپیان (زخمیان) کیدل نو په ډیر فخر، کبر او لوئی سره به ئی ویل چه شکر مونږ د خپلو وړاندینیو تدابیرو او احتیاط له امله (وجی) په امن او خوندي پاتی شو مونږ لا له پخوا څخه د خپلو غانونو د ساتنی فکر او انتظام کړی ؤ، مونږ پوهیدو چه په پای (آخر) کښی هم داسی یوه بلا راتلونکی ده نو ځکه مونږ له هغوی سره لار نشوو. مطلب دا چه هم داسی تکبر او لویی به ئی ښکاره کوله او لایې به ئی وهلی او له ډیری خوښی او خوشحالی غنی به ئی اتونه اچول او له خپلو مرکو (مجلسونو) څخه په برابر خپلو کورو ته تلل.

قُلْ لَنْ يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا هُوَ
مَوْلَانَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿٨٦﴾ قُلْ
هَلْ تَرْتَضُونَ بِنَاءَ الْأَرْحَادِ الْحُسَيْنِيِّ وَنَحْنُ
نَتَرَبَّصُ بِكُمْ أَنْ يُصِيبَكُمْ اللَّهُ بِعَذَابٍ مِّنْ عِنْدِهِ
أَوْ بِأَيِّدِنَا فَتَرْتَضُوا إِنَّا مَعَكُمْ مُّتَرَبِّصُونَ ﴿٨٧﴾

ووايه (ای محمده! دوی ته) له سره به ونه رسیږی مونږ ته مگر همغه چه لیکلی دی الله زمونږ له پاره هم دغه (الله) دی مولا (کار جوړوونکی) زمونږ، او (خاص) پر هم دغه الله باندی دی نو توکل (اعتماد) کوی مؤمنان (د هیلو په تر سره کیدلو، د اړتیاؤ (احتیاج) په پوره کیدلو او د آفتونو څخه په ژغورلو (محفوظولو) کښی ووايه (ای محمده دغو منافقانو ته) چه آیا انتظار کوئ مونږ ته (یعنی نه کوئ) مگر د یوی له دوو نیکیو څخه (چه شهادت یا نصرت دی) او مونږ انتظار کوو تاسی ته (د یوی له دوو بدیو څخه) چه ورسوی تاسی ته الله کوم قسم عذاب (خاص) له خپلی خوا (لکه زلزله یا تندر یا نور) یا په لاسونو زمونږ (لکه قتل، شړل، جزیه یا نور) او انتظار کوئ تاسی بیشکه چه مونږ هم له تاسی سره انتظار کونکی یو.

تفسیر: یعنی سختی او اسانی چه د کوم وخت له پاره مقدره ده هغه له سره بیرته مگر غیدونکی

نه ده او نه په دنيا كښې د هغه چاره كيدې شي مگر څرنگه چې مونږ په ظاهر او باطن كښې خپل حقيقي مولې او رب، الله تعالى جل جلاله كوو، نو ځكه مونږ خپلې غاړې د ده د فيصلې او حكم په مقابل كښې ايښې دي او هيڅ يوه سختې مونږ د ده د حكم له منلو څخه نشي منع كولى او مونږ يوازې په هم دغه الله تعالى جل جلاله توكل او اعتماد لرو چې الله تعالى جل جلاله دغه عارضې سختې په آخرت كښې په يقينې دول (طريقه) او دير ځله په دنيا كښې هم په راحت او خوښۍ سره بدلوي. په دغه صورت كښې تاسې زمونږ په نسبت د دوو نيكيو څخه ضرور د يوې نيكي هيله (ارزو) او اميد كولى شئ! كه د الله تعالى جل جلا له په لاره كښې ووژلى شو، نو شهادت او جنت را په برخه كيږي او كه بيرته روغ رمت راغلو، نو د غازي لوى خطاب او اجر يا غنيمت او ولجه مو ضرور په برخه كيږي لكه چې په صحيح حديث كښې راغلى دى چې الله تعالى جل جلاله د مجاهدينو په نسبت د دغو شيانو ذمه وهلى ده، د دې په خلاف مونږ ستاسې په برخه كښې داسې انتظار لرو چې د دوو خرابيو ځنې به يوه خرابۍ هرومرو (خامخا) تاسې ته رسيږي، يا به د قدرت له خوا په تاسې د نفاق او شرارت له امله (وځي) بلا واسطه كرم عذاب مسلط شي يا به الله تعالى جل جلا له تاسې ته زمونږ په لاس سخت عذاب دركړي چې په هغه به رسوا شئ او ستاسې د نفاق او شقاق پرده به پورته شي، په هر حال مونږ او تاسې دواړه يو د بل د پاى او انجام د ليدلو له پاره انتظار باسو، آخر به معلومه شي چې په مونږ او تاسې كښې د كوم يوه خاتمه او انجام ښه دى؟ او كوم يو دير محتاط او د عاقبت په فكر كښې دى.

قُلْ أَنْفِقُوا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا لَنْ يُتَقَبَلَ مِنْكُمْ إِنَّمَا كُنْتُمْ قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٩٠﴾

ووايه (اى محمده! منافقانو ته) چې لگوي (خپل مالونه په هر شان ئې چې لگوي) په رضا يا په زور (د اسلام) له سره به قبول نه كړي شي له تاسې؛
بيشكه چې تاسې يې يو قوم فاسقان (د اسلام له دائرې نه وتونكي)

تفسير: (جد بن قيس) منافق چې د رومي ښځو فتنه ئې پلمه (بهانه) كوله دا ئې هم ويلي ؤ چې يا رسول الله صلى الله عليه وسلم! زه په خپله د (تبوك) جهاد ته نشم تلې - ليكن مالي مرسته (مدد) درسره كولى شم نو ځواب ئې داسې وركړ چې د بې اعتقادانو مال نه قبلوي، په خوښۍ سره ئې لگوي يا په ناخوښه ځكه په خوښۍ سره د الله تعالى جل جلاله په لاره كښې د مال لگولو توفيق په دوى كښې نشته! «ولا ينفقون الا وهم كارهون» خو سره له هغه هم كه بالفرض په خوښۍ سره څه مال د الله تعالى جل جلاله په لاره كښې ولگوي نو الله تعالى جل جلاله هغه نه قبلوي او سبب ئې په وروستني آيت كښې راجوول شوى دى.

وَمَا مَنَعَهُمْ أَنْ تُقْبَلَ مِنْهُمْ نَفَقَتُهُمْ إِلَّا
 أَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَلَا يَأْتُونَ الصَّلَاةَ
 إِلَّا وَهُمْ كُسَالَى وَلَا يُنْفِقُونَ إِلَّا وَهُمْ كَرهُونَ ۚ

او نه دی منع کری دوی له دی چه قبول کړی شی له دوی نفقی (ورکړی) د دوی (هیڅ شی) مگر هم دی خبری چه بیشکه دوی کافران شوی دی په الله او په رسول د دغه (الله) او نه راځی دوی لمانځه ته مگر په دی حال چه دوی سست وی او نه لگوی دوی (د الله په لاره کښی هیڅ مال) مگر په دی حال کښی چه دوی ناخوښه وی

تفسیر: د نه قبلیدلو اصلی سبب خو د هغوی کفر دی لکه چه مونږ پخوا له دی نه په متعددو ځایونو کښی د څو آیتونو په تفاسیرو کښی ورته اشاره کړی ده چه د کافرانو هر یو عمل مړ او بی روحه وی. باقی په اخلاص سره لمانځه ته نه راتلل یا په بد زړه سره مال لگول دغه گړد (تول) د کفر ظاهری آثار دی.

فَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ
 بِهَا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ ۚ

نو په تعجب کښی دی نه آچوی تا (دیر) مالونه د دوی او نه (دیر) اولاد د دوی (ځکه چه دغه گړد (تول) استدراج دی)؛ بیشکه هم دا خبره ده چه اراده لری الله د دی چه عذاب ورکړی دوی ته په سبب د هغو (شیانو) په دغه ژوندانه دنیوی کښی او (په سختی او غم) راووځی ارواح (ساوی) د دوی حال دا چه دوی کافران وی (او په کفر کښی مړه شی)

تفسیر: داسی شبهه پیدا کیدی شوه هر کله چه دوی دومره مردود دی نو په مالونو او اولادونو او نورو نعمتونو ولی بریالی (کامیاب) شوی دی؟ نو د هغه ځواب ئی ورکړ چه دغه نعمتونه د هغوی په حق کښی لوی عذاب دی لکه چه یوه خوندوره لذیذه غذا د روغ رمت سری صحت، روغتیا او قوت زیاتوی او فاسدالاخلاط رنځور هلاکت ته ورنژدی کوی، هم دغه حال د هغو دنیوی نعمتونو (مالونو، اولادونو او نورو) وگټی! د یوه کافر په حق کښی دغه شیان د هغوی د بدو مزاجونو له امله (وجبی) د هلاهلو زهره په شان دی، څرنگه چه کافران د دنیا په حرص او

مینه کبئی غرق او دوب وی نو ځکه لومړی د هغی په ټولولو کبئی بی حده ربرونه (تکلیفونه) گالی (برادشت کوی)، بیا که لږ څه زیان ورورسیږی نو څومره مینه او محبت چه له دغو شیانو سره لری هم هغومره غم او درد هم ور رسیږی او هیڅ وخت یی د هغه له فکر، اندیښنی او خفگان څخه زړه نه خالی کیږی نو بیا کله چه مرگ دوی له دغو محبوبو شیانو ځنی جلا (جدا) کوی نو د دغه وخت د صدمی، حسرت او افسوس کولو اټکل ډیر گران او مشکل کار دی.

مطلب دا چه د دنیا عاشق او حریص ته هیڅکله حقیقی هوسایی (ارام) اساسی اطمینان نه په برخه کیږی لکه چه د (اروپا) او (امریکا) او نورو ډیرو لویو لویو پانگو (سامایه) لرونکو (سرمایه دارانو) ویناوی په دغی خبری شاهدهی دی. پاتی شول مؤمنین چه مال او اولاد او نور دنیوی شیان خپل معبود او د ژوندون اصلی نصب العین نه گنی، څرنگه چه د دوی په زړونو کبئی د دنیا د محبت مرض نه وی نو ځکه دغه شیان د هغوی په حق کبئی نعمت او له دین سره د مرستی (مدد) ذریعه گرځی، برسیره په دی زیاتره کافران د مال او اولاد په ډیر والی مغروریږی او په کفر او طغیان کبئی ئی لا پسی شدت او زیاتوالی راځی او د دی خبری سبب گرځی چه هغوی تر آخری سلگی پوری کافر پاتی وی او د مدینی منوری د منافقانو حال چه د هغو په حق کبئی دغه آیتونه نازل شوی دی هم داسی ؤ چه په ناخوښی سره به ئی په جهاد او نورو ځایونو کبئی د ریاء او نفاق له پاره مالونه لگول او د دوی په اولادونو کبئی ځینی داسی مخلصان مسلمانان هم وو چه له نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم سره به ئی یو ځای په جهاد کبئی گدون کاوه. دغه دواړه شیان د منافقانو د زړه له هیلو څخه بیخی مخالف وو نو ځکه مالونه او اولادونه د هغوی له پاره په دنیا کبئی عذاب گرځیدلی وو.

حضرت شاه صاحب لیکي (یعنی تعجب مه کوه چه به دینانو ته ولی الله تعالی جل جلاله مال او نعمت ور په برخه کړی دی؟ د به دینانو په حق کبئی اولاد فساد او مال ویاړ او دولت زحمت دی او د هغه په نسبت د دوی زړونه تل پریشان اوسیږی او له سره تر مرگه پوری د هغه له فکره او ذکره نه خلاصیږی خو چه توبه وکړی یا نیکی او تقوی ځان ته غوره کړی).

وَيَجْلِفُونَ بِاللَّهِ اِنَّهُمْ لَكُنُومٌ وَمَا هُمْ بِمُنْكَمُ وَلَئِنْهُمْ قَوْمٌ
يَقْرِئُونَ ۝ لَوْ يَجِدُونَ مَلَجًا اَوْ مَغْرَبًا اَوْ مَدَّخَلًا
لَّوْكَوْا اِلَيْهِ وَهُمْ يَجْحَدُونَ ۝

او قسمونه کوی په الله چه بیشکه دوی خامخا له (دلی) ستاسی (مسلمانانو) څخه دی حال دا چه نه دی دوی له (دلی) ستاسی څخه (د باطنی کفر په

سبب) وليکن دوی (داسی یو) قوم دی چه ویریږی (له تاسی نو ځکه تش په ژبو سره اسلام ښکاروی) که ومومی دوی ځای د پناه یا غارونه (چه پکښی پټ شی) یا بل کوم ځای د ننوتلو (او د پناه نو) خامخا گرځیدلی به وو دوی هغه ته حال دا چه دوی به مندی وهلی (له ویری د مسلمانانو لکه پری شکولی آسونه چه هیڅ شی به دوی نشو راگرځولی)

تفسیر: منافقانو یوازی د دی ویری له امله (وجی) که مونږ د خپل کفر اظهار وکړو نو له مونږه سره همغسې معامله کیږی لکه چه له کفارو سره کیدونکی ده نو دوی به قسمونه خوړل چه مونږ ستاسی «مسلمانانو» له دلی څخه یو! حال دا چه د دوی دغه وینا بیخي غلطه ده. که چیری هغوی ته د پناه کوم ځای په لاس ورشی یا په کوم غار کښی په پتیدلو سره خپل ژوندون په سر ورسولی شی یا لږ تر لږه د سر ننه ایستلو کوم ځای په لاس ورشی، لنده دا که د اسلامی حکومت خوف نه وی نو له گردو (تولو) دعوو څخه دوی لاس اخلی او همغه لوری ته مندی وهی څرنگه چه دوی نه د اسلامی حکومت په مقابل کښی څه زور او طاقت لری او نه د پناه کوم ځای موندلی شی نو ځکه قسمونه خوری او دروغو پلمی (تدبیرونه) جوړوی.

وَمِنْهُمْ مَنْ يَلْمِزُكَ فِي الصَّدَقَاتِ فَإِنْ أُعْطُوا مِنْهَا رَضُوا وَإِنْ لَمْ يُعْطُوا مِنْهَا آذَاهُمْ يَسْخَطُونَ ﴿٥٨﴾

او ځینی له دغو (منافقانو) څخه هغه دی چه عیب وائی ستا په (تقسیم) د صدقاتو (او د غنائمو) کښی نو که ورکړه شی دوی ته (د دوی له غوښتنی سره سم) له هغی څخه راضی کیږی (په دی قسمت سره) او که ور نه کړی شی دوی ته له هغه څخه (د دوی په غوښتنی) نو هغه وخت دوی په قهریږی

تفسیر: ځینو منافقانو او ځینو اعرابو (باندن چیانو) به د صدقاتو او ولجو (غنیمتونو) د ویش په وخت کښی د دنیوی حرص او شخصی عرضونو له امله (وجی) د رسول الله صلی علیه وسلم په نسبت د طعن ژبی خوځولی چه د تقسیم په وخت کښی د انصاف لحاظ نه دی شوی مگر دغه اعتراض به تر هغه وخت پوری ؤ چه هغوی ته د دوی د غوښتنی سره سم صدقی او خیراتونه نه ورکول کیدل که هغوی ته د دوی د طمعی او حرص سره سم برخی ورکولی کیدی نو خوشالیدل او هیڅ اعتراض به ئی نه کاوه، گواکی له هر حیثه مال او دولت ئی د خپل مقصود قبله گڼله. وروسته دا څرگندیږی چه د ایمان مدعی لره نه ښائی چه داسی غوښتنی وکړی یا مد نظر ئی داسی وی.

وَلَوْ أَنَّهُمْ رَضُوا مَا آتَاهُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ
سَيُؤْتِينَا اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَرَسُولُهُ إِنَّا إِلَى اللَّهِ رَاغِبُونَ ﴿٩﴾

او که په تحقیق دوی راضی شوی وی په هغه (مقدار د ولجی (غنیمت) او صدقی) چه ورکړی ؤ دوی ته الله او رسول د دغه (الله) او ویلی وی دوی کافی (بس) دی مونږ ته الله ژر به راکړی مونږ ته الله له فضل (احسان رحمت) خپل او رسول د دغه (الله له بل غنیمته) بیشکه مونږ الله ته رغبت (تمه) کوونکی یو (چه پخپل فضل سره مونږ له صدقاتو بی پروا وگرځوی نو دا به ورته بهتر ؤ)

تفسیر: یعنی دیره ښه طریقه خو دا ده هر شی چه الله تعالیٰ جل جلاله د خپل رسول صلی الله علیه وسلم په لاس چا ته ورکړ سړی دی پر هغه راضی او قانع اوسی! او یواځی په الله تعالیٰ جل جلاله دی توکل کوی! او داسی عقیده دی ولری که د پاک الله جل جلاله اراده وی نو په آینده کښی به د خپل فضل او مرحمت نور دیر شیان هم ورته ورکوی. مطلب دا چه نه ښائی دنیوی فانی متاع ته سترگی ونیسی او لازم دی چه هر انسان یوازی د مهربان الله جل جلاله غوښتونکی وی او هر هغه ظاهری او باطنی دولت چه د الله تعالیٰ جل جلاله او د رسول الله صلی الله علیه وسلم له درباره ورته ورسپړی په هغه دی خوشاله او داده اوسی.

إِنَّمَا الصَّدَقَتُ لِلْفُقَرَاءِ وَالْمَسْكِينِ وَالْعَمِلِينَ عَلَيْهَا
وَالْمُؤَلَّفَةِ قُلُوبُهُمْ وَفِي الرِّقَابِ وَالْغَرَمَاتِ وَفِي سَبِيلِ
اللَّهِ وَابْنِ السَّبِيلِ فَرِيضَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾

بیشکه هم دا خبره ده چه صدقی (زکات صرفیږی) لپاره د فقیرانو او مسکینانو او عاملانو (مقررو) پر هغه (تحصیل د صدقی) او هغو ته چه الفت (آشنائی) اچولی شی په زړونو د دوی کښی (له اسلام سره) او (صرفیږی) په (خلاصولو د) غاړو (د نادارو مکاتبانو) کښی او پور وړو (تاوان موندونکو) او (صرفیږی) په لاره د الله کښی او (صرفیږی لپاره د) مسافرانو (چه مال ورسره نه وی)؛ (مقرره او لازم کړی شوی ده دغه) فريضة (زکات) له

(جانبه) د الله (دغو مصارفو لره)؛ او الله په هر څه ښه پوه او د حکمت خاوند دی.

تفسیر: څرنگه چې د صدقو په ویش کېښی په رسول الله صلی الله علیه وسلم طعن شوی ؤ نو ځکه خبرداری ورکوی چې د صدقو طریقه د الله تعالیٰ جل جلاله له جانبه مقررہ کړی شوی ده. او پاک الله جل جلاله د صدقو او د نورو د لگښت ځایونه ټاکلي (مقرر کړي) او د هغه فهرست ئی د نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم په لاس ورکړی دی چې له هغه سره ئی سم ویشی او د هیچا د غوښتنی تابع نشی کیدی. په حدیث کېښی رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایلی دی «الله تعالیٰ جل جلاله د صدقو (زکات) د ویش اختیار نبی ته نه دی پرېښی بلکه بالذات ئی په خپله د هغه د لگښت ځایونه ټاکلي (مقرر کړي) چې دغه اته دی

۱- فقراء (چې له هغوی سره څه شی نه وی)

۲- مساکین (چې له هغوی سره په اندازه د حاجت د دوی څه شی میسر نه وی. ځینو علماؤ د فقیرانو او مساکینو تعریف د دی په عکس کړی دی).

۳- عاملین (چې د اسلامی حکومت له لوری د صدقو د راټولولو او په نورو خدمتونو او چارو باندی مامور شوی وی).

۴- مؤلفه القلوب (هغه کسان چې د دوی د اسلام راوړلو هیله (امید) کېږی یا په اسلام کېښی کمزوری وی یا نور داسی. د اکثر علماؤ په نزد د رسول اکرم صلی الله علیه وسلم له وفاته وروسته مؤلفه القلوبو ته د زکات ورکولو حکم نه دی پاتی.)

۵- فی الرقاب (یعنی د مریانو د مکاتب والی بدل اداء او آزاد ئی کړی یا ئی وپېری (واخلي) او بیا ئی آزاد کړی یا د بندیانو - قیدیانو - فدیہ ورکړی او خوشی ئی کړی.)

۶- غارمین (هغه کسان چې پر دوی کومه حادثه راغلی وی او د هغی په اثر پور وړی شوی وی یا د کوم ضمانت یا د نورو عواملو له امله (وچی) تر بار لاندی لویدلی وی.)

۷- فی سبیل الله (په جهاد او نورو ښو کارو پسی د تلونکو سره مرسته (مدد) وکړی شی.)

۸- ابن السبیل (د هغه مسافر او پرديسی سره مرسته (مدد) کول چې د سفر په حالت کېښی د نصابو مالک نه وی. اگر که په خپل کور کېښی د مال او شتو خاوند هم وی.)

د حنفیانو په نزد تملیک په هر صورت کېښی ضروری او فقر شرط دی. د دغو مسائلو تفصیلات دی د فقهی په کتابونو کېښی وکتل شی!.

وَمِنْهُمْ الَّذِينَ يُؤْذُونَ النَّبِيَّ وَيَقُولُونَ هُوَ ذُنَّ
قُلْ أَذُنٌ خَيْرٌ لَّكُمْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَيُؤْمِنُ لِلْمُؤْمِنِينَ

وَرَحْمَةً لِلَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ رَسُولَ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١١﴾

او عینى له دوى هغه کسان دى چه آزار رسوى دوى نبى ته او وائى چه دغه (رسول تول) غوړونه دى (چه هره خبره آوری او تصدیق پری کوی) ووايه (ای محمده! دوى ته) چه دى آوریډونکى د نبى نیکی (خبری) ستاسى دى باور یقین لری دى په (کلام د) الله او باور کوی دى په (خبرو د خالصو) مؤمنانو او (دى) رحمت دى دپاره د هغو کسانو چه (یواغی ئى په ژبه سره ظاهراً) ایمان راوړی دى له تاسى او هغه کسان چه آزار رسوى رسول الله (محمد) ته مقرر دى دوى ته عذاب دردناک (په آخرت کښی)

تفسیر: منافقان به چه په خپلو منځونو کښی سره کیناستل اسلام او د اسلام پیغمبر صلی الله علیه وسلم ته به ئی بد ویل، که چا به هغوی ته وویل چه داسی خبری مه کوئ! نه چه ستاسی دغه خبری رسول الله صلی الله علیه وسلم ته ورسولی شی، نو دوى به ویل چه هیڅ پروا نشته مونږ به د هغه په مخکښی د خپلو دغو خبرو د دروغو تاویلونه وکړو او د خپلو ځانونو پاکى او براءه به ورڅرگند کړو ځکه چه هغه خو تول غوړونه دى، هره خبره چه اوری سم د لاسه ئى منی، په خبرو د ده تیرایستل دومره گران نه دى. خبره داسی وه چه حضرت محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم د خپلی حیا، وقار او کریم النفسى له کبله (وجی) سره له دى چه دروغ به ورته څرگند معلومیدل خو بیا به ئی هم د هغه د ویونکى پت او عزت ساته او نه به ئی رسوا کاوه او د خپل عظیم خلق په بناء د مسامحت او تغافل له لوری به ئی له هغه سره معامله کوله خو دغو احمقانو به داسی گڼل چه گواکى رسول الله صلی الله علیه وسلم له سره زمونږ په دغو دروغو، نه دى پوهیدلی، نو الله تعالیٰ جل جلاله د دوى ځواب داسی ورکوی «که دى بیخی غوړ دى خو ستاسی د خیر او ښیگى له پاره دى، د نبی الله صلی الله علیه وسلم دغه صفت خو ستاسی دپاره ډیر ښه دى او که نه پومبى نه تاسی نیول شوى وى او دغه هم ممکن دى چه د رسول الله صلی الله علیه وسلم په دغه اغماض او لوی خلق به کله نا کله تاسی په خپله پوه شی او د هغه له امله (وجی) به د هدایت په لاره راشئ! د نبی صلی الله علیه وسلم سکوت او اغماض ستاسی پر دروغو خبرو د دى له پاره نه ده چه دوى په رښتیا ستاسی خبری یقینى او واقعی گڼی بلکه د هغوی یقین او باور د الله تعالیٰ جل جلاله او د مؤمنانو پر خبرو دى. هو! ستاسی په منځ کښی د هغو کسانو په حق کښی چه د ایمان مدعیان دى د رسول الله صلی الله علیه وسلم سکوت او اغماض یو قسم رحمت دى ځکه چه سم د لاسه د هغوی تکذیب نه کوی او نه ئی رسوا کوی مگر د منافقانو بد کارونه د الله تعالیٰ جل جلاله نه پت نه دى، پسى شا چه رسول الله صلی الله علیه وسلم ته بد وائى یا د دوى په نسبت «هواذن» وائى او ځوروی ئى نو د سختو سزاو منتظر اوسى!.

يَخْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ لِيَرْضَوْكُمْ وَاللَّهُ وَرَسُولُهُ
أَحَقُّ أَنْ يَرْضَوْهُ إِنْ كَانُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٦٢﴾

قسمونه خوری دوی په الله تاسی ته (چه مونږ منافقان نه یو) دپاره د دی چه راضی کړی دوی تاسی، او الله او رسول د دغه (الله) ډیر حق دار (لائق) دی د دی خبری چه راضی کړی دغه (منافقان) هغه (رسول الله) که وی دوی ایمان راوړونکی (په حقه سره)

تفسیر: حضرت شاه صاحب لیکي «که کوم وخت به رسول الله صلی الله علیه وسلم د دوی مکر او دغا بازی ښکاره کوله نو دوی به د مسلمانانو په مخکښی قسمونه خوړل چه زمونږ په زړونو کښی کومه بده خبره او خراب نیت نه ؤ خو مسلمانان له خپلو ځانونو څخه خوښ او د ځان طرفداری کړی او نه پوهیږی چه دغه چل بازی له الله جل جلاله او له رسول الله صلی الله علیه وسلم سره بیخي نه پکاریږی» که دوی د ایمان په دعوی کښی رښتینی وی نو نور خلق دی پریږدی او یوازی د الله تعالی جل جلاله او د رسول الله صلی الله علیه وسلم خوښی او رضا پسی دی ولویږی.

أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّهُ مَنْ يُحَادِدِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَأَنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ
خَالِدًا فِيهَا ذَلِكَ الْخِزْيُ الْعَظِيمُ ﴿٦٣﴾

آیا نه دی پوه شوی دوی په دی چه بیشکه شان دا دی هر څوک چه مخالفت کوی د الله او (مخالفت کوی) د رسول د الله پس بیشکه مقرر دی ده ته اور د دوزخ حال دا چه همیشه به وی دی په دغه دوزخ کښی او هم دغه (خلود) رسوائی ده ډیره لویه.

تفسیر: یعنی له هغی رسوائی څخه چه د ځان د ژغورلو (محفوظولو) له امله (وجه) دوی نفاق اختیار کړی دی د هغی نه دا رسوائی لویه ده.

يَحْذَرُ الْمُنَافِقُونَ أَنْ تُنْزَلَ عَلَيْهِمْ سُورَةٌ تُنَبِّئُهُمْ بِمَا فِي قُلُوبِهِمْ
قُلِ اسْتَهِزْءُوا إِنَّا اللَّهُ مُخْرِجٌ مَا تَحْذَرُونَ ﴿٦٤﴾

ویریری دغه منافقان له دی نه چه نازل کړی شی پر دغو (مومنانو د قرآن داسی یو) سورت چه خبروی دغه (مومنان) په هغه (کفر او نفاق) چه په زړونو د دوی کښی دی (خو سره له هغه هم استهزاء کوی)؛ ووايه (ای محمده! دوی ته توییځاً) چه کوئ تاسی (دغه) مسخري (چه په سزا ورسیرئ) بیشکه چه الله ښکاره کوونکی دی د هغو (ځبائو ستاسی) چه ویریرئ (له ښکاره کولو نه د هغو)

تفسیر: منافقینو به په خپلو مجلسونو کښی د اسلام او د اسلام د پیغمبر علیه السلام بد ویل او په رښتینو مومنانو پسې به ئی د تمسخر غږونه کول. د دین په مهمو مسئلو به ئی توکی کولی هر کله چه به دوی ته داسی خیال پیدا شو چه ممکن دغه خبری به د رسول الله صلی الله علیه وسلم غوړونو ته ورسیرئ نو داسی به ئی ویل چه هیڅ مضایقه نشته، هغه خو بیخی غوړ غوړ دی مونږ د ده په مخکښی هر هغه تاویل او خپلو خبرو ته رنگ ورکړو هغه ئی اوری او هر ورو (خامخا) ئی قبلوی هم. مگر څرنگه چه زیاتره وخت د الله تعالی جل جلاله د وحی په وسیله د دوی د نفاق او بدنیتی قلمی لری کیده نو ځکه دوی ویریدل نه چه کوم داسی قرآنی سورت نازل شی چه زمونږ پتی خبری او نیتونه څرگند کړی. اصلی خبره دا ده چه د منافقینو زړونه د ویری بی زړه توب او کمزوری له امله (وجی) په هیڅ یوه لوری ثابت ولاړ نه وو او د دوی زړونه به تل لرزیدل او که له یوی خوا به د حضرت پیغمبر صلی الله علیه وسلم د اغماض او نفسی کرامت له لیدلو څخه داده کیدل مگر له بلی خوا به د قرآن د صاعقی او تنهار له ویری به پریشانی کښی لویدل نو ځکه ئی وفرمایل چه ښه خو داسی ده چه تاسی هم داسی توکی کوئ! او ملندی وهی! او په خپل تمسخر او استهزاء باندی دوام ولرئ! او د رسول الله صلی الله علیه وسلم په نسبت «هوذن» ووايئ! او داده اوسئ! لیکن پاک الله جل جلاله هغه شی ضرور څرگندوی چه تاسی تری ویریرئ او هغه ستاسی د مکر او فریب او خداع گرد (تول) تارونه شلوی.

وَلَیْنُ سَأَلْتَهُمْ لَیْقُولَنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ

او قسم دی خامخا که پوښتنه وکړی ته له دوی نه (چه تاسی ولی استهزاء کوئ په دی حال چه دوی تبوک ته تلل) نو ضرور به وائی خامخا دوی چه بیشکه هم دا خبره ده چه وو مونږ چه مجلس او لوبی مو کولی؛

تفسیر: د (تبوک) غزا ته د تللو په وخت کښی ځینو منافقانو د تمسخر او استهزاء په طریقه داسی وویل «دغه سری محمد صلی الله علیه وسلم ته وگورئ چه د شام د قصرونو او د روم د

بیارونو د فتح کولو خوبونه وینی ده د رومیانو سره جنگ هم د عربو په جنگونو قیاس کړی دی، مونږ یقین لرو چه سبا به تول د رومیانو په مخ کېښی لاس ترلی ولاړ یو. دا زمونږ قاریان صحابه رضی الله تعالیٰ عنهم چه خسته ور، دارن او دروغ جنان دی څرنگه به د رومیانو له منظمو او مسلحو او باتورو لښکرو سره وجنگیږی» وغیر ذلک من الهفوات. دوی دا ډول (طریقه) ویناوی د دی له پاره کولی چه مسلمانان له رومیانو څخه وویروی او زړونه ئی مات کړی کله چه دغه خبری رسول الله صلی الله علیه وسلم ته ورسیدی نو دوی منافقان جلب او احضار کړل او له هغوی څخه ئی د دی حقیقت پوښتنه وکړله دوی وویل (یا رسول الله صلی الله علیه وسلم که رښتیا مو پوښتی نو مونږ دغسی عقیده کله لرله خو داسی ویناوی مونږ یوازی د توکو او ساعت تیری په ډول (طریقه) کولی او غوښتل مو چه په دی توگه په آسانی سره مزل ووهو او لار لنده شی.

قُلْ اِیُّهَا اللّٰهُ وَاٰیٰتِهٖ وَرَسُوْلِهٖ کُنْتُمْ تُسْتَهْزَءُوْنَ ﴿۱۵﴾

ووايه (ای محمده! دوی ته چه) آیا په الله او په آیتونو (حکمونو) د الله او په رسول د الله پوری وئ تاسی چه استهزاء به مو کوله.

تفسیر: یعنی آیا د توکو او مسخرو او ساعت تیروولو موقع او محل هم دا دی چه د الله تعالیٰ جل جلاله او د رسول الله صلی الله علیه وسلم او د هغو په احکامو استهزاء او تمسخر وشي؟ په الله جل جلاله او رسول الله صلی الله علیه وسلم پوری استهزاء او د الهی احکامو سپکاوی داسی شیان دی که یوازی په ژبه د توکو په ډول (طریقه) هم وی لوی کفر دی، بالخاصه چه د منافقانو له خوا د شرارتونو او د باطنی پلټی له امله داسی حرکت صادر شی.

لَا تَعْتَذِرُوْا قَدْ كَفَرْتُمْ بَعْدَ اٰیْمَانِكُمْ اِنْ تَعْفُ عَنْ طَآئِفَةٍ مِّنْكُمْ نُعَذِّبُ طَآئِفَةً اٰیٰهُمْ کَانُوْا مُجْرِمِیْنَ ﴿۱۶﴾

عذرونه مه کوئ تاسی (مونږ ته په دروغو سره) په تحقیق (ظاهراً هم) کافران شوی یئ (د اسلام په طعن سره) وروسته له (اظهار د) ایمان ستاسی که عفو وکړو مونږ له یوی ډلی له تاسی څخه نو ضرور عذاب به (هم) ورکړو بلی ډلی ته په سبب د دی چه دوی بیشکه وو گناهکاران.

تفسیر: یعنی د دروغو له عذره، حیلو، پلمو (تدبیرنو) او بهانو جوړولو څخه هیڅ فائده په لاس نه ورځی څوک چه د نفاق او استهزاء د سزا وړ لایق وی هغه به خامخا ور رسیږی هو! که اوس

هم شوک د زړه په صدق توبه وکړی او له خپلو جرمونو څخه لاس واخلي الله تعالیٰ جل جلاله هغه
بښی یا که ئی له ابتداء څخه د کفر او نفاق سره سره، له داسی فتنه اچولو او استهزاء څخه
ځان ساتلی وی، نو هغو ته به د استهزاء او تمسخر سزا نه ورکوله کیږی.

الْمُنْفِقُونَ وَالْمُنْفِقَاتُ بَعْضُهُمْ مِّنْ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمُنْكَرِ
وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمَعْرُوفِ وَيَقِضُونَ أَيْدِيَهُمْ نَسُوا
اللَّهَ فَنَسِيَهُمْ إِنَّ الْمُنْفِقِينَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿۴۰﴾

سړی منافقان او ښځی منافقاتی ځینی د دوی له ځینو نورو دی (او په کفر
او نفاق کښی مگرد (تول) سره یو شان دی) امر (حکم) کوی پر منکراتو
(بدیو چه ښیئ ئی نورو ته) او منع کوی دوی (خلق) له نیکیو څخه او
کلک نیسی دوی لاسونه خپل (له خیرات او دعا او مناجات نه) هیر کړی
دی دوی الله (او طاعت ئی) نو (الله) بی برخی کړی دی دوی (له خپل
رحمت نه) بیشکه چه منافقان هم دوی دی فاسقان (یا دوی هم دغه وتونکی
دی له دائری د ایمان نه)

تفسیر: یعنی له تولو څخه لوی یاغیان او غاړه غروونکی نافرمانان هم دغه بد باطنان منافقان
دی چه د دوی نارینه او ښځی سره له دی چه په ژبو د اسلام اظهار کوی، شپه او ورځ په دی
هڅه کښی دی چه هر ډول (طریقه) حیلي او پلمی (تدبیرونه) جوړی کړی او خلق په خپلو خبرو
اترو سره له ښو کارونو څخه بیزاره او بدو کارونو ته ئی تیار کړی، د پیسو لگولو په اصلی
ځایونو کښی خپل موتی کلک نیسی. مطلب دا چه دوی کلمه وایی لیکن نه د دوی له ژبی چاته
څه خیر او ښیگنه رسیږی او نه له ماله. هر کله چه دوی د الله تعالیٰ جل جلاله لاره داسی پری
ایښی ده نو پاک الله جل جلاله هم دوی پری ایښی دی، د دغو پریښودلو څخه وروسته دا چه دوی
چیری غورځول کیږی د هغه ذکر په وروستنی آیت کښی راځی.

وَعَدَ اللَّهُ الْمُنْفِقِينَ وَالْمُنْفِقَاتِ وَالْكُفَّارَ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ
فِيهَا هِيَ حَسْبُهُمْ وَلَعَنَّ اللَّهُ وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿۴۱﴾

وعده کبری ده الله له منافقانو سړيو سره او له منافقاتو ښځو سره او له (تولو) کفارو سره اور د دوزخ تل به وی (دوی) په دغه (دوزخ) کښی هم دغه دوزخ بس دی دوی ته (د عذاب او سزا له مخی)؛ او لعنت کړی دی په دوی الله او مقرر دی دوی ته عذاب تل مدام (برقرار پاتی کیدونکی).

تفسیر: یعنی دغه داسی یوه کافی سزا ده چه وروسته له هغه بلی کومی سزا ته هیڅ ضرورت نه پاتی کیږی (لعنهم الله) ښایی چه مطلب ئی داسی وی چه په دنیا کښی به هم د الله تعالی جل جلاله د لعنت اثر دوی ته برابر رسیږی یا به دغه جمله د پخوانی جملی تاکید وی والله اعلم.

كَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْكُمْ قُوَّةً وَكَثُرَ
أَمْوَالُهُمْ وَأَوْلَادُهُمْ فَاسْتَبْتَعُوا بِخُلُقِهِمْ

(تاسی ای منافقانو) په شان د هغو کسانو یی چه پخوا له تاسی ځنی وو؛ وو هغوی سخت له تاسی له جهته د زوره او زیات له جهته د مالونو او اولادونو؛ نو نفع واخیسته دوی په برخی خپلی (له دنیوی لذتونو)

تفسیر: یعنی د دنیوی خونلونو کومه برخه چه د دوی له پاره مقدره وه له هنی څخه ئی گته (فائده) او د عاقبت هیڅ یو خیال او فکر ئی ونه کړ.

فَاسْتَمْتَعْتُمْ بِخُلُقِكُمْ كَمَا اسْتَمْتَعَتِ الَّذِينَ مِنْ
قَبْلِكُمْ بِخُلُقِهِمْ وَخَضْتُمْ كَالَّذِينَ خَاضُوا

نو گته (فائده) واخیسته تاسی په برخی خپلی لکه چه گته (فائده) آخیستی وه هغو کسانو چه پخوا وو له تاسی څخه په برخی خپلی سره او دوب شوی تاسی په باطلو کښی په شان د هغو کسانو چه دوب شوی وو په باطلو کښی پخوا له تاسی

تفسیر: یعنی تاسی هم لکه هغوی د عاقبت له تصویره غافل شوی یی! او له فانی متاع څخه څومره برخه چه ستاسی دپاره مقدره ده همغه دررسیږی او ستاسی تول کارونه بیخی د هغوی په

شان دی، نو ښه وپوهیږئ چه ستاسی حشر هم د هغوی په شان دی. له هغوی سره مال، اولاد او جسمانی قوتونه له تاسی څخه زیات و خو سره له هغه هم د الله تعالیٰ جل جلاله د انتقام او نیونی څخه ئی ځان ونشو ژغورلی(ساتلی) ، نو تاسی پر کوم شی باندی دادینه او اطمینان لرئ چه په داسی اندازه د الله تعالیٰ جل جلاله له سزا او پوښتنی څخه بی پروا ناست یی؟.

أُولَئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْخَسِرُونَ ﴿١٩﴾

دغه کسان باطل (خراب محو) شو عملونه د دوی په دنیا او آخرت کښی او دغه کسان هم دوی دی زیانکاران (پا دوی هم دغه بی برخى دی له هره بابۀ).

تفسیر: یعنئ هیڅ یو دنیوی او اخروی برکت او کرامت د هغوی په برخه نشو، باقی د دنیوی لذتونو هغه حصه چه ظاهراً د هغوی په برخه شوه هغه فی الحقیقت د دوی په حق کښی استدراج او عذاب و لکه چه دوه رکوع رومبی په (۵۴) آیت کښی د (فلا تعجبک اموالهم ولا اولادهم) په تفسیر کښی تیر شو او له هغه څخه پخوا هم په څو نورو ځایونو کښی هم لیکلی شوی دی.

أَلَمْ يَأْتِهِمُ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ وَثَمُودَ ۖ وَقَوْمُ إِبْرَاهِيمَ وَأَصْحَابُ مَدْيَنَ وَالْمُؤْتَفِكَاتُ

آیا نه دی راغلی دوی ته خبر (د عذاب د) هغو کسانو چه پخوا وو له دوی نه قوم د نوح او عاد او ثمود. او قوم د ابراهیم او څښتنان د (ښار د) مدین او چپه شوو اړول شوو کلیو (د لوط)؛

تفسیر: د نوح علیه السلام قوم په طوفان، د (عاد) قوم په صرصر باد (سیلی) د (ثمود) قوم په صیحه (غیبی چغه) هلاک شول، الله تعالیٰ جل جلاله د حضرت ابراهیم علیه السلام تائید په عجیب او غریب ډول (طریقه) وفرمایه چه د هغه په لیدلو سره د هغه قوم ذلیل او ناکام شو، د دوی باچا (نمرود) په ډیر بد حال او خراب مرگ سره وواژه شو، د مدین د ښار اصحاب په صیحه او زلزله او نورو سره تباہ شول، د لوط علیه السلام د قوم کلی بیخی په بل مخ واړول شول او د کانو باران پری وشو. د دغو ګردو (ټولو) اقوامو قصی بی د ابراهیم علیه السلام له قومه د

الاعراف په سورت کښې تېری شوی دی.

أَتَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١٠﴾

چه راوړی وی دوی ته رسولانو د دوی ښکاره معجزی (نو تکذیب وکړ دوی د رسولانو، نو هلاک شول) نو نه ؤ الله چه ظلم به ئی کاوه په دوی ولیکن وو دوی چه په ځانونو خپلو به ئی ظلم کاوه (په کفر او تکذیب سره).

تفسیر: یعنی الله تعالیٰ جل جلاله هیچا ته بی سببه او بی ځایه سزا نه ورکوی، دغه خلق په خپله په داسی گناهونو بوخت (مشغول) او لگیا دی چه د هغو په اثر پر دوی د الله تعالیٰ جل جلاله د عذاب راتلل ضروری دی.

وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ
بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ
وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَيُطِيعُونَ اللَّهَ
وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿١١﴾

او سری مؤمنان او ښځی مؤمنانی ځینی د دوی دوستان دی د ځینو نورو (او په ایمان کښی ټول سره یو شان دی) حکم کوی دوی په نیکیو (چه د الله او د رسول الله اطاعت دی) او منع کوی له بدیو چه (د الله او د رسول الله نه مخالفت دی) او دروی (له ټولو حقوقو سره سم ادا کوی) لمونځ او ورکوی دوی زکات او حکم منی د الله او (حکم منی) د رسول الله دغه کسان ژر به رحم وکړی په دوی الله؛ بیشکه چه الله ښه غالب قوی دی (د حکمونو په جاری کولو کښی) ښه د حکمت خاوند (چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی).

تفسیر: د دغی رکوع په سر کښی د منافقانو صفتونه بیان شوی وو، دلته د مقابلی په دول (طریقه) د مؤمنانو د صفتونو ذکر هم وکړی شو یعنی منافقان خلق له نیکی څخه منع کوی، او د بدی په لوری ترغیب ورکوی او مومنان خلق له بدی نه ژغوری (بچ کوی) او د نیکی په لوری ئی تشویق کوی د منافقانو موتی کلک دی او د مومنانو لاسونه پرانیستی دی. منافقان د شومتیا له امله (وجی) خپل مال نه لگوی او مومنان د الله تعالیٰ جل جلاله له حکمه سره سم د خپلو مالونو څخه زکات، صدقی او خیرات ورکوی، له منافقانو څخه بیخی الله تعالیٰ جل جلاله هیر دی ولی مومنان هره ورځ پنځه وخته لمونځ کوی او په ټولو معاملو کښی د الله تعالیٰ جل جلاله او د رسول الله صلی علیه وسلم له حکمونو سره سم تگ کوی، نو ځکه منافقان د الله تعالیٰ جل جلاله د عذاب او د لعنت مستحقان شول او مومنان د پاک خدای جل جلاله د ثواب او خصوصی رحمت وړ (لائق) او مستحق وگرځیدل.

وَعَدَ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ جَدَّتِ تَجَرُّمِي مِنْ تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَمَسْكَنٌ طَيِّبَةٌ فِي جَدَّتِ عَدْنٌ
وَرِضْوَانٌ مِنَ اللَّهِ أَكْبَرُ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ٤٦

وعدہ کړی ده الله له نارینه و مؤمنانو او له ښځو مؤمناتو سره د جنتونو چه بهیږی له لاندی (د مانیو او ونو) د هغو (خلور قسمه) ویالی تل به وی دوی په دغو (جنتونو) کښی او (وعدہ کړی ده الله) د ځایونو پاکو (چه ثابت دی) په جنتونو د تل اوسیدلو کښی؛ او رضاء له (جانبه د) الله ډیره لویه ده (له جنتونو او نعمتونو او نورو څخه)؛ دغه (رضاء د الله) هم دغه بری دی ډیر لوی.

تفسیر: یعنی د ټولو دنیوی او اخروی نعمتونو څخه ډیر لوی نعمت د الله تعالیٰ جل جلاله رضاء او خوښی ده جنت هم له هم دی امله (وجی) غواړی چه هغه د الله تعالیٰ جل جلاله د رضاء مقام دی. او حق سبحانه وتعالیٰ جل جلاله به په جنت کښی مومنانو ته هر دول (طریقه) جسمانی او روحانی نعمتونه او خوشالی ورکوی مگر د ټولو څخه لوی نعمت به د حقیقی محبوب دائمی رضاء وی. په صحیح حدیث کښی راغلی دی چه حق تعالیٰ جل جلاله به جنتیانو ته غږ کوی چه (ای جنتیانو!) جنتیان به په ځواب کښی عرض وکړی (لبيک) بیا به پوښتنه وکړی چه (هل رضیتم - آیا اوس خوښ شوی یی؟) جنتیان به داسی عرض کوی (ای پروردگاره! ولی به نه یو خوشاله حال دا چه تا خپل انتهائی انعام او مهربانی پر مونږ کړی ده) بیا به داسی پوښتنه وشي

(هل اعطيتم افضل من ذلك؟ - هر هغه شيان چه تر اوسه پوري تاسی ته درکری شوی دی آیا د هغو څخه د بل کوم ښه شی د موندلو اراده او غوښتنه لرئ؟) جنتیان به سوال وکړی چه (ياالله جل جلاله له دغو نعمتونو او مهربانيو څخه به بل کوم غوره، اعلى او خورا (دير) ښه نعمت وی؟) دلته به الله تعالی جل جلاله فرمائی - (احل عليكم رضوانی فلا اسخط عليكم بعده ابدا - خپله دائمی رضاء او خوښی تاسی ته درلیریم چه له هغه وروسته به هیڅ خفکان او ناخوښی نه وی.

رزقنا الله وسائر المؤمنين هذه الكرامة العظيمة الباهرة

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ
وَمَا لَهُمْ حِمْيَرٌ وَلَا لَهُمْ بَصِيرَةٌ ﴿١٣﴾

ای نبی (محمده!) جهاد کوه ته له کفارو سره (په توره) او له منافقانو سره (په حجت او اقامت د حدودو) او سختی کوه پر دوی؛ او (آخری) غای د ورتلو د دوی دوزخ دی؛ او بد غای د بیرته ورتلو دی (دا دوزخ).

تفسیر: د (جهاد) معنی د کوم ناکاره شی په دفع کولو کښی انتهایی کوښښ کول دی، دغه کوښښ کله په وسله، کله په ژبه، کله په قلم او کله په بله کومه طریقه وی. د منافقانو مقابل کښی (چه په ژبه د اسلام اظهار کوی او له زړه مسلمانان نه دی) د محمدی امت د جمهورو په نزد (جهاد بالسيف) مشروع نه دی او نه د نبوت په زمانه کښی داسی واقع شوی دی. نو ځکه د جهاد لفظ په دغه آیت کښی عام دی. یعنی په توره، په قلم، په ژبه، په هر وخت، په هر ډول (طریقه) مقابلی سره چه مصلحت وی، جهاد دی وشي! د ځینو علماؤ دا رایه ده که د منافقانو نفاق بیخی ښکاره او عیان شی نو پر دوی باندی هم (بالسيف) جهاد کیدی شی. په هر حال څرنگه چه د - تبوک په غزا کښی د منافقانو نفاق بیخی ښکاره شوی و نو ځکه په دغه آیت کښی د دوی سره د لږی سختی رویی غوره کولو هدایت ورکری شوی دی زموږ نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم فطرتاً دیر حلیم او خورا (دیر) نرم خوږه او مهربان و لکه چه په خپله پاک الله جل جلاله فرمایي ﴿فَمَا خَبَّ مِنَ الَّذِينَ لَهُمُ وَاوَكَّتْ فَغُلَّ عَلَيْهِ الْقَبْرُ لَا تُفْقَدُونَ خَلَاكَ﴾

(۴) جزء د آل عمران (۱۵۹) آیت (۱۷ رکوع) د الله تعالی له جانبیه پری حکم شوی و «واخفض جناحك لمن اتبعك من المؤمنين (۱۹) جزء د الشعراء (۲۱۵) آیت ۱۱ رکوع»

غرنګه چه منافقان هم په ښکاره د مؤمنانو په ډله کېنې شامل وو. نو ځکه رسول الله صلی الله علیه وسلم هم د هغوی له کارونو څخه اغماض او عفو کوله او ورنه تیریده او نرمی به ئی ور سره کوله (د تبوک) په غزا کېنې کله چه منافقانو په پوره ښکاره ډول (طریقه) سره بیحيائی، عناد، عداوت او دښمنی اختیار کړه نو داسی حکم وشو چه اوس د منافقانو په مقابل کېنې سختی اختیار کړئ! ځکه چه دغه شریر خلق په ښو اخلاقو او نرمی سره په لاره نه راځی.

يُحْلِفُونَ بِاللَّهِ مَا قَالُوا
وَلَقَدْ قَالُوا كَلِمَةَ الْكُفْرِ وَكَفَرُوا بَعْدَ إِسْلَامِهِمْ وَهَتُّوا
بِمَالِهِمْ يَنَاوُوا وَمَاتَقَبُوا إِلَّا أَنْ أَعْنَاهُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ
مِنْ فَضْلِهِ فَإِنْ يَتُوبُوا يَكُ خَيْرًا لَهُمْ وَإِنْ يَتَوَلَّوْا
يُعَذِّبُهُمُ اللَّهُ عَذَابًا أَلِيمًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ
فِي الْأَرْضِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٩٠﴾

قسمونه خوری دوی په الله باندی چه نه دی ویلی دوی (دا خبری چه تاته دررسیدلی دی) او خامخا په تحقیق ویلی وو دوی کلمه (الفاظ) د کفر او کافران شوی دی دوی (ظاهراً هم) وروسته له (اظهار د) اسلام خپل او قصد ئی کړی ؤ د هغه شی چه ور ورنه رسیدل دوی (هغه ته). او عیب نه لگاوه دوی (په الله او رسول الله) مګر له دی جهته چه غنیان کړل دوی الله او رسول د الله له فضله خپله؛ نو که توبه وویسته دوی (له دغه نفاقه) نو وی به (دغه توبه غوره) خیر دوی ته، او که بیرته وګرځی دوی (له توبی) نو عذاب به ورکړی دوی ته الله په عذاب دردناک سره په دنیا کېنې (په وژلو) او په آخرت کېنې (په سوځولو سره)؛ حال دا چه نه به وی دوی ته په (تمامه) ځمکه کېنې هیڅ ولی (دوست ساتونکی له بلاګانو) او نه مددګار (خلاصونکی له عذابونو څخه).

تفسیر: منافقانو به پسی شا په خپلو منځونو کېنې یو تر بله د نبی کریم صلی الله علیه وسلم او د اسلامی دین سپکاوی کاوه لکه چه د (المنافقون) په سورت کېنې به راشی کله چه کوم مسلمان د منافقانو دغه خبری رسول الله صلی الله علیه وسلم ته رسولی نو منافقانو به هغه دروغجن ګانه او

قسمونه به ئی خوړل چه مونږ داسی خبری نه دی کړی الله تعالیٰ جل جلاله د مسلمانانو د روایتونو تصدیق وکړ چه بیشکه منافقانو هم داسی خبری کړی دی او د اسلام له دعوی څخه وروسته ئی هم داسی کلمی د اسلام او د اسلام د نبی صلی الله علیه وسلم په نسبت ویلی دی چه داسی وینا یوازی د هم دغو منکرانو له خولو څخه راوتلی شی.

«وهموایمالم ینالوا» - او قصد ئی کړی ؤ د هغه شی چه ور ونه رسیدل دوی هغه ته (یعنی د (تبوک) د غزا څخه د بیرته راتللو په وخت کښی حضرت رسول الله صلی الله علیه وسلم له لښکره بیل شوی ؤ او په هغه لاره تلو چه په غره کښی تیره شوی وه، تقریباً دولسو تنو منافقانو خپل اربوزونه (مخونه) ترلی وو، د شپې په تیاره کښی ئی غوښتل چه رسول الله صلی الله علیه وسلم ته لاس واچوی او معاذ الله محمد صلی الله علیه وسلم له کومی لوړی څخه ژوری ته وغورځوی د رسول الله صلی الله علیه وسلم سره حذیفه او عمار رضی الله تعالیٰ عنهما وو منافقان د عمار نه چپ چاپیره شول، مگر حذیفه په وهلو وهلو د منافقانو د اوشانو مخونه بل لوری ته واړول. څرنگه چه د هغو مخونه پټ وو، حذیفه رضی الله تعالیٰ عنه او نورو هغوی ونه پیژندل وروسته رسول الله حذیفه او عمار رضی الله تعالیٰ عنهما ته د هغوی ټولو نومونه او شهرتونه وروښودل او پوره ئی ورمعرفی کړی. مگر تاکید ئی وکړ چه دا حال چاته مه وایی، د دغی واقعی په لوری په (و هموا بمالم ینالوا) کښی اشاره ده چه هغه ناپاک قصد چه هغو کړی ؤ د الله تعالیٰ جل جلاله په فضل او مرحمت سره سر ته ونه رسید، ځینو علماؤ لیکلی دی چه په یو ځای کښی د اسلامی لښکرو په منځ کښی څه کورنی جگړه او جنگ نښتی ؤ منافقانو دلته په شیطانی او اغوا باندی لاسونه پوری کړل او غوښتل ئی چه د انصارو او مهاجرینو په منځ کښی د نفاق او اختلاف په اچولو کښی کوښښ وکړی ولی ناکامه پاتی شول او رسول الله صلی الله علیه وسلم د هغو په منځ کښی جوړه وکړه لکه چه د (المنافقون) په سورت کښی ئی تفصیل راځی.

﴿وَمَا تَقْضُوا﴾ الآية - او عیب نه لگاوه دوی په الله او رسول الله صلی الله علیه وسلم مگر له دی جهته (یعنی د رسول الله صلی الله علیه وسلم د دعا په برکت الله تعالیٰ دوی بدایان (مالدار) کړل. د پور له باره ئی اوږی سپکی شوی، مسلمانانو سره د ناستی او ولاړی له امله (وجی) په ولجو (غینمت) کښی د حصو او برخو خاوندان شول او د نبی کریم صلی الله علیه وسلم د دعا په برکت د دوی حاصلات او پیداوار ښه شوی وو نو دوی د دغو نعمتونو په بدله کښی له الله تعالیٰ جل جلاله او رسول الله صلی الله علیه وسلم سره، چل، فریب او ټکی کوله او په هر ډول (طریقه) د رسول الله صلی الله علیه وسلم او مسلمانانو ربرولو (تکلیفولو) ته ئی ملاوی ترلی وی نو که دوی اوس هم توبه ویاسی او له خپلو شرارتونو او احسان هیرولو څخه لاس واخلی نو دغه کار به د دوی په حق کښی ډیر ښه وی که نه الله تعالیٰ جل جلاله به په دنیا او عقبا کښی دوی ته داسی سزا ورکړی چه د ځمکی په مخ به هیڅوک نه موندل کیږی چه له هغی څخه دوی خلاص کړی. په ځینو روایتونو کښی راغلی دی چه (جلاس) نومی یو سری د دغو آیتونو د اوریدلو په اثر د زړه له اخلاصه توبه وویستله او خپل پاتی ژوند ئی له اسلامه جار کړ.

وَمِنْهُمْ مَّنْ عٰهَدَ اللّٰهَ لَئِنْ
 اٰتٰنَا مِنْ فَضْلِهٖ لَنَصَّدَّقَنَّ وَلَنَكُوْنَنَّ مِنَ الصّٰلِحِيْنَ ۝۵۰
 فَلَمَّآ اٰتٰهُمْ مِّنْ فَضْلِهٖ بَخِلُوْا بِهٖ وَتَوَكَّلُوْا وَهُمْ مُّعْرِضُوْنَ ۝۵۱

او عینى له دغو (منافقانو) څخه هغه دى چه عهد ئى كړى ؤ له الله سره قسم دى چه خامخا كه راكړى (الله) مونږ ته (مال) له فضله خپله نو خامخا خيراتونه به وركوو هر ورو (خامخا) (زكوٰه به ترى باسو) او خامخا به شو مونږ هر ورو (خامخا) له صالحانو څخه نو كله چه وركړ (الله) دوى ته (مال) له فضله خپله نو بخل ئى اختيار كړ په هغه (مال) او بېرته وگرځيدل دوى حال دا چه دوى څنگ كوونكى ؤ (له حقه).

تفسير: (ثعلبه بن حاطب) نومی انصاری د رسول الله صلى الله عليه وسلم په حضور كېنى عرض وكړ چه (يا رسول الله صلى الله عليه وسلم! زما په حق كېنى دعا وكړئ چه مالدار او شتمن شم!) رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل (اى ثعلبه! هغه لږ شى چه ته پرى د الله تعالى شكر اداء كړى ښه دى له هغه دير شى څخه چه ته د هغه حقوق اداء نشى كړى) ده بيا همغسې غوښتنه وكړه، رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل (آيا ته دا نه خوښوى چه زما د سنت او د عمل طريقه غوره كړى؟) غومره چه نبى كريم صلى الله عليه وسلم دى منع كاؤ د ده تينگار (ضد) لا زياتيده او وعده ئى وكړه (كه الله تعالى جل جلاله ما د مال او د شتو خاوند كړى. نو زه به د هغو پوره حقوق اداء كوم) بالاخر رسول الله صلى الله عليه وسلم د ده په حق كېنى دعا وكړه چه د هغى په اثر د ده په بيزو كېنى دومره بركت او كثرت پيدا شو چه دى د خپلو ديرو رمو له امله (وجى) له مدينى منورى څخه د باندى ووت او په يوه كلى كېنى ئى هستوگنه غوره كړه او د ديرو مالونو او شتو له امله (وجى) دومره مصروف او مشغول شو چه ورو ورو ئى د جومى او جمعى لمونځونه پرېښودل، څو ورځى وروسته د رسول الله صلى الله عليه وسلم له خوا د زكات اخيستلو عامل ورغى نو ده وويل چه (زكات خو د جزى خور ښكارى) يو دوه ځلى ئى نن او سبا وويل او بهانه به ئى كوله بالاخر ئى د زكات له اداء څخه په صاف ډول (طريقه) سره انكار وكړ. رسول الله صلى الله عليه وسلم د دى وضعيت (حالت) په مقابل كېنى درى ځلى (ويح ثعلبه) وفرمايل او دغه آيتونه نازل شول كله چه د ده غځينو خپلوانو ده ته دغه خبر ورساوه نو هغه نازړه، سره له زكوٰه ورحاضر شو، خو رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل «زه الله تعالى جل جلاله ستا د زكات له قبولولو نه منع كړى يم!» ده د دى خبرى په اورېدلو په شور ماشور او ژړا او واويلا

شروع وکړه ځکه چه د رسول الله صلى الله عليه وسلم له لوري د ده د زکات نه قبلیدل، د لوی عیب، عار، شرم او د ننگ خبره وه (ثعلبه) د بدننامی له امله (وچی) په خپل سر باندی خاوری بادولی مگر په زړه کښی ئی نفاق پت ؤ، د رسول الله صلى الله عليه وسلم د رد کولو نه وروسته، دی سره له زکاته حضرت ابی بکر صدیق رضی الله تعالیٰ عنه ته ورغی. صدیق اکبر رضی الله تعالیٰ عنه هم د هغه له قبلولو انکار وکړ، بیا د حضرت عمر فاروق رضی الله تعالیٰ عنه او د حضرت عثمان ذی النورین رضی الله تعالیٰ عنه حضور ته هم ورغی مگر دوی هم د ده د زکات له قبلولو انکار وکړ او هر یوه به هم داسی ویل (هغه شی چه د رسول الله صلى الله عليه وسلم له حضوره مردود شوی وی مونږ له سره هغه نشو قبلولی) بالاخر (ثعلبه) د هم دی نفاق په حالت کښی د حضرت عثمان رضی الله تعالیٰ عنه په خلافت کښی مړ شو.

فَاعْقِبْهُمْ نِفَاقًا فِي قُلُوبِهِمْ إِلَى يَوْمِ يَلْقَوْنَهُ بِمَا أَخْلَفُوا اللَّهُ مَا وَعَدُوهُ وَبِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ﴿٤٠﴾

پس وگرځاوه (الله) عاقبت (د فعل) د دوی نفاق په زړونو د دوی کښی (چه) هیش به لری نشی) تر (هغی) ورغی پوری چه یو نحای کیږی به له الله سره (په قیامت کښی) په سبب د هغه چه مخالفت کړی ؤ دوی له الله د هغی خبری چه وعده کړی وه دوی له الله سره او په سبب د دی چه وو دوی چه دروغ به ئی ویل.

تفسیر: یعنی له الله تعالیٰ جل جلاله سره د څرگندی وعده خلافي او دروغ ویلو په سبب د دوی د بخل او اعراض اثر داسی شو چه د تل له پاره د نفاق ونه، د دوی په زړونو کښی قایمه شوه او تر مرگه پوری لری کیدونکی نه ده او د خدای جل جلاله عادت په دی جاری دی چه که کوم سری ښه یا بد خصلت ځان ته غوره کوی نو د بیا بیا کولو له امله (وچی) هغه دایمی گرځی. د خراب خصلت له دغه دوام او استحکام څخه کله کله په ختم او طبع (مهر لگولو) سره تعبیر کیږی.

الْمُ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ سَرَّهُمْ وَنَجْوَاهُمْ وَأَنَّ اللَّهَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿٤١﴾

آیا نه دی پوهیدلی دغه (وعدۀ خلافان) چه بیشکه الله عالم دی په پتو (نیتونو) د دوی او په پتو مجلسونو د دوی او (نه دی پوهیدلی دوی په دی خبره چه) بیشکه الله ښه عالم دی په ټولو پتو (خبرو هم).

تفسیر: یعنی هر قسم وعدی چه وکړی او هر ډول (طریقه) خبری چه جوړی کړی یا د مجبورت له امله (وچی) مال وړاندی کړی، الله تعالیٰ جل جلاله د دوی په ارادو او نیتونو باندی ښه پوهیږی! او له خپلو ملگرو سره کومه مرکه، جرگه او مشوره چه کوی پر هغو باندی په ښه صورت سره خبر دی الله تعالیٰ جل جلاله ته ښه معلوم دی چه د (لنصدقن و لنکونن من الصالحین) وعدۀ او بیا په ویره سره د زکات وړاندی کول په کوم قصد، اراده نیت او زړه سره وو.

الَّذِينَ يَلْمِزُونَ الْمُطَّوِّعِينَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ
فِي الصَّدَقَاتِ وَالَّذِينَ لَا يَجِدُونَ إِلَّا جُهْدَهُمْ
فَيَسْخَرُونَ مِنْهُمْ سَخِرَ اللَّهُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ٩

هغه منافقان چه عیب وائی په (دیرو) خیرات کوونکو باندی له مؤمنانو په (اداء د) صدقاتو کښی او (بل) د هغو (بی وزلو عیب وائی) چه هیڅ نه مومی دوی مگر په قدر د وس (او زیار (کوشش) خپل پس مسخری کوی دغه (منافقان) په دوی پوری؛ سزا به ورکړی الله دوی ته (د مسخرو). او شته دوی ته عذاب دردناک.

تفسیر: یو غلی رسول اکرم صلی الله علیه وسلم مسلمانانو ته د صدقی ورکولو په نسبت ترغیب ورکړ «چه په دغو صدقاتو د ټوک د لویی غزا تیاری وکړی، حضرت ابوبکر صدیق رضی الله تعالیٰ عنه هر څه چه په کاله کښی موندل هغه ئی ټول ورکړل، حضرت عمر فاروق رضی الله تعالیٰ عنه خپل نیمايي مال ورکړ، حضرت جامع القرآن عثمان رضی الله تعالیٰ عنه دری سوه اوبښان له بارونو سره ورکړل، حضرت علی مرتضیٰ رضی الله تعالیٰ عنه زر اشرفی ورکړی، حضرت عبد الرحمن بن عوف رضی الله تعالیٰ عنه څلور زره درهم (یا دینار) ورکړل. عاصم بن عدی رضی الله تعالیٰ عنه سل وسقه خرما (چه قیمت ئی څلور زره درهم کیده) ورکړی.» نو منافقانو د دغو صدقی ورکونکو بد ویل شروع کړل او ویل به ئی چه دغو نوموړو معظمو اصحابو دغه ډیری روپی او زیات مال په ریا او ځان ښودنی ورکړی دی او یو غریب مفلس صحابی ابو عقیل حجاب چه

په خواری او مزدوری او مشقت سره به ئی لږ شی گټل یوه پیمانه خرما صدقه کړه، نو منافقانو پر ده باندی خندل او ملندی به ئی پری وهلی چه دی خامخا په زور سره خپل ځان ښیی او ځان په وینو لرلو شهیدانو کښی داخلوی که نه یوی پیمانی خرماؤ ته د الله تعالیٰ جل جلاله او د رسول الله صلی الله علیه وسلم څه احتیاج؟ خو نوم ئی کاوه. مطلب دا چه لږ او دیر شی ورکوونکی دواړه د دوی له ژبو څخه نه ؤ خلاص. ځینو ته به ئی پیغورونه ورکول او په ځینو به ئی مسخری کولی. نو الله تعالیٰ جل جلاله وفرمایل «سخر الله منهم» - الله تعالیٰ جل جلاله به د دی پیغورونو او مسخرو سزا ورکړی که څه هم ظاهراً دوی څو ورځی د توکو، مسخرو او ملندو (توقو) له پاره آزاد پریښودلی شوی وو، خو په حقیقت کښی په پټه کښی د دوی د امن او هوسایی (ارام) ټولی ریښی او رگونه پری کیږی او دوی ته دیر دردناک عذاب تیار دی.

اَسْتَغْفِرُ لَهُمْ اَوْ لَا تَسْتَغْفِرُ لَهُمْ اِنْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً
فَلَنْ يُغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ ذَلِكَ يَأْتِيَهُمْ كُفْرًا وَاِبَالَهُ وَرَسُولُهُ
وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ

بښنه وغواړه دپاره د دغو(منافقانو) یا مه غواړه بښنه (دپاره د دغو (منافقانو)؛ که بښنه وغواړی ته دوی ته اویا کړته نو له سره به بښنه ونه کړی الله دوی ته؛ دغه (نه بښل) په سبب د دی دی چه بیشکه دوی کافران شوی دی په الله او په رسول د الله؛ او الله نه ښیی سمه صافه لاره قوم فاسقانو ته.

تفسیر: یعنی د منافقانو له پاره چه تاسی هر څومره استغفار او بښنه وغواړئ هغه د دوی په حق کښی بیخی بی اثره او بی فائدی ده الله تعالیٰ جل جلاله دا بدبخته کافران او نافرمانان هیڅکله نه بښی. دا پېښه داسی وشوه چه په مدینه منوره کښی د منافقانو رئیس عبدالله ابن ابی مر شو، رسول الله صلی الله علیه وسلم د کفن دپاره خپل مبارک کمیس ورکړ او د خپلی خولی مبارکی لاری ئی په خوله کښی ورواچولی او د ده د جنازی لمونځ ئی اداء کړ او د مغفرت دعا ئی ورته وکړه، حضرت عمر رضی الله تعالیٰ عنه په دغه معامله کښی مداخله او مخالفت وکړ او وی ویل چه یا رسول الله صلی الله علیه وسلم دا خو همغه خبیث دی چه په هغه او دغه وخت کښی ئی دغسی او هغسی ناولی کارونه کړی وو او تل د کفر او نفاق مشر او بیرغ پورته کوونکی ؤ، آیا الله تعالیٰ جل جلاله نه دی فرمایلی ﴿اَسْتَغْفِرُ لَهُمْ اَوْ لَا تَسْتَغْفِرُ لَهُمْ اِنْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً فَلَنْ يُغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ﴾ رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل «ای عمره! زه له استغفاره نه

یم منع شوی بلکه آزاد پرینبودل شوی یم چه بشنه وغواړم یا ونه غواړم او دغه د الله تعالیٰ جل جلاله کار دی چه بشنه ورته کوی که ئی نه کوی یعنی که زما استغفار هغه ته گته (فائده) ونه کړی نو ودی نه کړی بنایی چه زما دا کار د نورو په حق کښی گتور ثابت شی. که د اسلام لوی دښمنان د رسول الله صلی الله علیه وسلم د ښو اخلاقو وسعت او عام رحمت ووینی نو مسلمانان به شی لکه چه هم داسی هم وشول. د صحیح بخاری شریف په یو روایت رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایلی دی (که زه پوهیدی چه په اويا ځلی استغفار سره هغه ته بشنه کیدلی نو ما به له اويا ځلی څخه هم زیات استغفار ورته غوښتلی وی) ښکواکی په دغی جملی سره رسول الله صلی الله علیه وسلم تنبیه وفرمایله چه د حضرت عمر رضی الله تعالیٰ عنه په شان ده هم هغه ته خپل استغفار گتور نه گانه یوازې دومره قدری فرق شته چه د حضرت عمر رضی الله تعالیٰ عنه نظر یوازې د (بخض فی الله) له کبله (وجی) په هم دغی نه بشنی پوری مقصور ؤ مگر نبی کریم صلی الله علیه وسلم د مری د گتی (فائده) څخه صرف نظر کړی د نبوت د عمومی شفقت اظهار او د ژوند یو فائده ئی په نظر کښی نیولی وه بالاخر د الله تعالیٰ وحی «ولا تصل علی احد منهم مات ابدًا ولا تقم علی قبره» په تصریح سره د منافقانو د جنازی کولو یا د دوی په تکفین، تدفین او تجهیز کښی له برخی اخیستلو څخه ئی منع کړ، ځکه چه له دغه وضعیت (حالت) څخه د منافقانو د لا زړور کیدلو او د مسلمانانو د زړونو د ماتیدلو احتمال ؤ، نو د دی آیت له نزوله وروسته بیا رسول الله صلی الله علیه وسلم د هیڅ یو منافق جنازه اداء نه کړه.

فَرِحَ الْخَافُونَ بِمَقْعِدِهِمْ خَلَفَ رَسُولُ اللَّهِ وَكَرِهُوا أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَالُوا لَا تَنْفِرُوا فِي الْحَرِّ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا لَوْ كَانُوا يَفْقَهُونَ ۝۸۱

خوشاله شوی وو بیرته پاتی شوی (له غزا د خپل نفاق له امله (وجی) په کیناستو خپلو بیرته له رسول د الله څخه او بده گنله دوی دا چه جهاد وکړی دوی په مالونو خپلو او په ځانونو خپلو په لاره د الله کښی او ویل به دوی (پخپلو منځونو کښی یا مؤمنانو ته) چه مه ځی تاسی (د تبوک دی غزا ته) په دغی گرمی کښی ووايه (ای محمده! دوی ته) چه اور د دوزخ ډیر سخت دی له جهته د گرمی (دوی ته له دی حرارته) که وی دوی چه پوهیدی (نو نافرمانی به ئی نه وه کړی)

تفسیر: دا د هغو منافقانو په متعلق دی چه د (تبوک) په غزا کښی ئی گډون نه ؤ کړی یعنی د

منافقانو دغه حال چه د بدو او عیب جنو کارونو په کولو خوښیږی او له ښو کارونو څخه کرکه کوی او لری تری تښتی لکه چه زیاتره ښو خلقو ته پیغورونه ورکوی او مسخری پری کوی، دغسی قوم ته د پیغمبر صلی الله علیه وسلم له استغفار څه گته (فائده) رسیدی شی؟ له دی ځایه د گنهگارو او بد اعتقادو په منځ کښی فرق پیدا کیږی.

داسی هیڅ یوه گناه نشته چه د رسول الله صلی الله علیه وسلم په استغفار ونه ښه شی.

﴿وَلَوْ أَنَّمُ الْإِنسَانُ أَفْقَهُ مَا جَاءَهُ فَاسْتَعْفَرُوا اللَّهَ وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّابًا رَحِيمًا﴾

«ه جزء د النساء (۶۴) آیت (۹) رکوع» لیکن بد اعتقاد ته د رسول الله صلی

الله علیه وسلم د اويا ځلی استغفار څخه هم څه فائده نه ور رسیږی.

(وقالوا لا تنفروا فی الحر - او ویل به دوی په خپلو منځونو کښی مؤمنانو ته چه مه ځی تاسی دغی غزا د تبوک ته په دغی گرمی کښی) یعنی یا منافقانو دغسی ویناوی په خپلو منځونو کښی سره کولی یا خو ئی ځینو مؤمنانو ته، خو د دوی زړونه مات او همتونه ئی سست شی.

﴿قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا لَوْ تَابُوا يَفْقَهُونَ﴾ = ووايه ای محمده! دوی ته چه اور د دوزخ ډیر

سخت دی له جهته د گرمی دوی ته له دی حرارته که وی دوی چه پوهیدی نو نافرمانی به ئی نه وه کړی) یعنی که دغو منافقانو پوه لرلی نو داسی فکر به ئی کاوه چه دوی د هغه حرارت، تودوخی څخه ځان ژغوری (ساتی) خو د هغه په ځای د داسی حرارت په لوری ورځی چه د هغه گرمی د دی گرمی څخه ډیره زیاته او نهایته سخته ده. د دغه مثال خو داسی کیدی شی چه کوم لیونی له لمره وتښتی او په اور کښی ننوځی. په مبارک حدیث کښی راغلی دی چه د دوزخ د اور حرارت د دنیا له اور څخه (۹۷) درجی زیات دی. نعوذ بالله منها.

فَلْيَضْحَكُوا قَلِيلًا وَلْيَبْكُوا كَثِيرًا جَزَاءً لِّمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿۸۷﴾

نو ودی خاندی دوی لږ (په دنیا کښی) او ودی ژاړی ډیر (په آخرت کښی) له جهته د جزاء په سبب د هغه عمل چه وو دوی چه کاوه به ئی

تفسیر: یعنی دوی دی څو ورځی په خپلو دغو حرکاتو خوښ او خوشحال اوسی! او ودی خاندی! بیا به دوی د دغو چارو په سزا کښی تل تر تله وژاړی!

فَإِنْ رَجَعَكَ اللَّهُ إِلَى طَائِفَةٍ مِنْهُمْ فَاسْتَأْذَنُوكَ لِلْخُرُوجِ
 فَقُلْ لَنْ تَخْرُجُوا مَعِيَ أَبَدًا وَلَنْ تُفَاتِلُوا مَعِيَ عَدُوًّا إِنَّكُمْ
 رَضِيتُمْ بِالْقُعُودِ أَوَّلَ مَرَّةٍ فَاقْعُدُوا مَعَ الْخُلَفَاءِ ﴿٨٣﴾

نو که بیرته راوستی ته الله (مدینی ته) یوی طایفی ته له دغو وروسته پاتی شو
 یو خلقو څخه (چه منافقان دی) نو بیا اجازه وغواړی دوی له تا څخه د
 وتلو (بلی غزا ته) نو ووايه (ای محمده! دوی ته) چه له سره به ونه وځی
 تاسی له ما سره هیڅکله (هیچیری جنگ ته) او له سره به ونه جنگیږئ په
 ملگرتیا زما د هیڅ دشمن سره؛ بیشکه چه تاسی راضی شوی یی په کیناستو
 (او بیرته پاتی کیدلو) اول واری (په غزا د تبوک کښی) نو بیا ناست اوسه
 تاسی سره د بیرته پاتی شویو (ښځو او هلکانو)

تفسیر: رسول الله صلی الله علیه وسلم په (تبوک) کښی او منافقان په مدینه منوره کښی وو ممکن
 ؤ چه ځینی منافقان د رسول الله صلی الله علیه وسلم له راتګه پخوا مړه شی نو ځکه ئی «الی
 طائفة منهم» وفرمایل یعنی که اوس دغه منافقان بلی کومی غزا ته د تلو اجازه وغواړی نو ته
 دوی ته داسی ووايه بس دی ستاسی میرانه (بهادری) او توره ښه راڅرګنده شوه او ستاسی د
 زهونو حال لا پومبی له دی ښکاره شوی دی نو وروسته تر دی له مونږه سره وتلی نشی! او نه د
 اسلام د دشمنانو په مقابل کښی څه میرانه (بهادری) ښوولی شی نو د بی لاسو او بی پښو
 ضعیفانو او ناتوانو سپین پیرو او هلکانو، جونو او ښځو سره په خپلو کورونو کښی کینی او
 هغه شی چه اول ځلی تاسی د خپلو ځانونو له پاره غوره کری ډیر ښه دی چه پر هغه حالت
 باندی ومړئ! خو د الله تعالیٰ جل جلاله د عذاب خوند ښه وڅکی!

وَلَا تُصَلِّ عَلَى أَحَدٍ مِنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَى قَبْرِهِ
 إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَأَمَانًا وَهُمْ فَسِقُونَ ﴿٨٤﴾

او مه کوه لمونځ (د جنازی) په هیڅ یو تن له دغو (منافقانو) چه مړ شی
 هیڅکله او مه دریږه په قبر د ده (د دعا، استغفار، یا د تدفین د اهتمام له

پاره) بیشکه چه دغه (منافقان) کافران شوی دی په الله (چه شرک ئی کری دی) او په رسول د الله (چه له زړه ئی نه دی منلی) او مړه شول حال دا چه دوی فاسقان وو

تفسیر: دغه آیت د عبد الله ابن ابی له واقعی څخه وروسته نازل شوی دی لکه چه د هم دی سورت د (۸۰) آیت په تفسیر کښی مونږ هغه په تفصیل سره لیکلی دی. د دی آیت له نازلیدلو نه وروسته د منافقینو جنازه کول بیخی منعه شوه. حضرت عمر فاروق رضی الله تعالی عنه به احتیاطاً د هغه سری په جنازه کښی گدون نه کاوه چه د هغه په جنازه کښی به حضرت حذیفه رضی الله تعالی عنه گدون نه ؤ کری ځکه چه حذیفه رضی الله تعالی عنه ته رسول الله صلی الله علیه وسلم د دیرو منافقانو نومونه وریښولی وو او ښه ورمعرفی کری وو نو ځکه د ده لقب (صاحب سر رسول الله صلی الله علیه وسلم) ؤ.

وَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَأَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ
اللَّهُ أَنْ يُعَذِّبَهُمْ بِمَا فِي الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿٨٠﴾

او نه دی په تعجب کښی اچوی تا مالونه د دغو (منافقانو) که څه هم ډیر وی) او اولادونه د دوی (که څه هم قوی او زورور وی) بیشکه هم دا خبره ده چه اراده لری الله د دی چه په عذاب کری دوی په دغو (مالونو او اولادونو) په دغه دنیا (لږ خسیس ژوند) کښی او ورځی (له بدنه ساوی) ارواح د دوی (په ډیر سختی او غم سره) حال دا چه دوی کافران وی (او په کفر ومړی)

تنبیه: په هم دی جزء د (التوبة) په (۵۵) آیت ۷ رکوع کښی په هم دی مضمون یو بل آیت هم تیر شوی دی، دلته دی همغه تفسیر بیا وکتل شی.

وَإِذْ أَنْزَلَتْ سُورَةُ أَنْ آمَنُوا بِاللَّهِ وَجَاهِدُوا مَعَ رَسُولِهِ
اسْتَأْذَنَكَ أُولُو الطُّوْلِ مِنْهُمْ وَقَالُوا ذَرْنَا نَكُنْ مَعَ الْقُعْدِيِّينَ ﴿٨١﴾

او کله چه نازل کړ شی کوم سورت په دی خبره چه ایمان راوړئ تاسی په الله او جهاد وکړئ تاسی په ملگرتوب د رسول د الله نو غواړی اجازه له تا نه (د

بیرته پاتی کیدلو) خاوندان د قدرت (د مال) له دوی او وائی دغه (منافقان) پریږده مونږ چه اوسو سره د (کور) کیناستونکو (ښځو، هلکانو)

تفسیر: کله چه د قرآن کریم په کوم سورت کښی خبرداری ورکول کیږی چه په پوره اخلاص او په ټینګه ایمان راوړئ! ښایی د هغه پوره اثر داسی ښکاره شی چه له نبی صلی الله علیه وسلم سره یو ځای شی! او د الله تعالیٰ په لاره کښی جهاد وکړئ! نو دغه منافقان تری ځان په څنګ کوی او په دوی کښی د توان او قدرت خاوندان هم د دروغو پلمی (تدبیرونه) او بهانی جوړوی او له رسول الله صلی الله علیه وسلم څخه اجازه غواړی چه یا رسول الله صلی الله علیه وسلم مونږ ته اجازه راکړئ چه هم دلته په مدینه کښی پاتی شو، ګواکي د ډیری بی غیرتی او نامردی له امله (وجی) پر دغه باندی راضی شوی دی چه د جنگ یا د خطری د نامه له اوریدلو څخه لکه په پرده کښی کیناستونکو ښځو غوندی په کورونو کښی ننوځی، هر کله چه د جنگ خطر له منځه لاړ شی او د اطمینان او آرامی وخت راشی نو بیا په خبرو جوړولو کښی لکه بیاتی (قینچی) غوندی په ژبه ښورولو له ټولو ځنی وړاندی وړاندی ځی ﴿وَإِذَا جَاءَ الْخَوْفُ رَأَيْتَهُمْ تُنْظِرُونَ إِلَيْكُمْ تُنَادُوا عِبْهُمْ أُولَئِكَ يُنْشِئُ عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَإِذَا ذُكِبَ الْخَوْفُ سَلَقُوكُمْ بِاللَّيْنَةِ جَدَا﴾ (۲۱) جزء د الا حزاب (۱۹) آیت (۲) رکوع

رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطُبِعَ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ^{۸۵}

راضی شول په دی چه وی دوی سره له بیرته پاتی شوو (ښځو، جونو) او مهر لگولی شوی دی په زړونو د دوی (د کفر او نفاق) نو نه پوهیږی دوی (د جهاد په اجر)

تفسیر: یعنی د دروغو، نفاق، له غزا څخه د ځان ژغورلو (بچ کولو) او د پیغمبر څخه د بیرته پاتی کیدلو له شامته د دوی په زړونو مهر لگولی شوی دی چه اوس ډیر لوی لوی عیبونه هم هغو ته د عیب په شان نه ښکاری او د دی په ځای چه په دغه بی غیرتی وشرمېږی ناز او خوشالی پری کوی.

لَكِنَّ الرُّسُولُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ جَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَأُولَئِكَ لَهُمُ

الْخَيْرُ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥٨﴾ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٥٩﴾

لیکن رسول (د الله) او هغه کسان چه ایمان لرونکی دی له ده سره جهاد ئی وکړ په مالونو خپلو او ځانونو خپلو؛ او دغه کسان هم دوی لره دی ښیګڼی (فائدی) او دغه کسان هم دوی دی په مراد رسیدلی (بریالیان). تیار کړی دی الله دوی ته جنتونه چه بهیری له لاندی (د مانیو او ونو) د هغو (خلور قسمه) ویالی تل به وی دوی په دغو (جنتونو) کښی؛ دغه (ننوتل د جنت) بری دی لوی (په نفس او شیطان).

تفسیر: دلته الله تعالی جل جلاله د منافقینو په مقابل کښی د مخلصینو بیان فرمایی چه وګورئ دغه دی د الله تعالی جل جلاله وفادار بندګان چه د پاک الله جل جلاله په لاره کښی نه په خپل ځان اړ (ایسار) دی او نه خپل مالونه منع کوی بلکه له سر او مال دواړو تیر دی او که هر غومره سخت خطرونه موجود وی، دوی د اسلام حمایت او د رسول الله صلی الله علیه وسلم ملګرتیا کوی او هر ډول (طریقه) قربانی او ځان جارولو ته حاضر او تیار وی. نو بیا که د داسی خلقو له پاره فلاح او بری نه وی نو د چا له پاره به وی؟.

وَجَاءَ الْمُعَذِّرُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ لِيُؤْذَنَ لَهُمْ وَقَعَدَ الَّذِينَ كَذَبُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ سَيُصِيبُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦٠﴾

او راغلل د دروغو عذر کوونکی له (صحرائی) اعرابو څخه دپاره د دی چه اذن ورکړ شی (د پاتی کیدلو) دوی ته او کیناستل هغه کسان چه دروغ ئی ویلی وو الله ته او رسول د الله ته (په دعوی د ایمان کښی)؛ ژر به ورسپړی هغو کسانو ته چه کافران شوی دی له دوی ځنی عذاب دردناک.

تفسیر: یعنی همغسې چه د مدینې منورې په اوسیدونکو کښی منافقان هم شته او مخلصان هم، داسی په کلیوالی ناپوهو اعرابو کښی هم هر راز (قسم) خلق پیدا کیږی. له هغو ځنی ئی دلته دوه قسمه ذکر دی. د مخلصینو کلیوالو ذکر د دغی رکوع په پای (اخر) کښی په ﴿وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ﴾ الآیه - (۹۹) آیت کښی راځی دلته د کلیوالو د هغو

دوو دلو ذکر دی چه معذرون او قاعدون دی. د معذرونو د دلی په مصداق کښی د سلفو مفسرینو په منځ کښی اختلاف دی چه آیا له هغو څنی د دروغو، بهانو او پلمو (تدبیرونو) جوړوونکی منافقین مراد دی (لکه چه له ترجمی څخه ښکاری) یا په رښتیا سره عذر کوونکی مسلمانان مقصود دی چه واقعاً د جهاد له گډون څخه معذور وو که پوښنی شق اختیار کړ شی نو په آیت کښی به د منافقانو د دواړو قسمونو بیان وی او معذرون هغه کسان شول چه سره له نفاقه تش د ظاهری رسم او ښودانی له پاره ئی په دروغو پلمی (تدبیرونه) او حیلی جوړولی او له رسول الله صلی الله علیه وسلم څخه ئی اجازی غوښتلی او له (قاعدون) څخه به هغه منافقان مراد وی چه هغو پوښی د ایمان په دعوی کښی دروغ ویل او بیا ئی د ظاهری رسم او د ریائی دستور پروا هم دومره ونه کړه او د جهاد د نفیر (اعلان) د اوریدلو سره هم په خپلو کورونو کښی کیناستل، بی باکه او بی حیا شول او د عذر کولو له پاره هم رانغلل نو په دی تقدیر به ﴿سَيُصِيبُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ﴾ د منافقانو دغو دواړو دلو ته شامل وی او معنی به ئی داسی کیږی هغه کسان چه له دغو دواړو دلو څخه په خپل کفر باندی تر آخره قائم پاتی کیږی دوی ته دردناک عذاب مقرر دی او هغه کسان چه د تویی توفیق ور په برخه کیږی تر دغه وعید لاندی نه راځی. که له (معذرون) څخه مخلصان مؤمنان مراد شی چه واقعاً معذور وو نو له (قاعدون) څخه به منافقان مراد وی او د ﴿سَيُصِيبُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ﴾ وعید به یواځی د هم دوی په حق کښی وی. نو گواکی د پوښی دلی ذکر به د عذر د قبول په ډول (طریقه) وی.

لَيْسَ عَلَى الضُّعَفَاءِ وَلَا عَلَى الْمَرْضَى وَلَا عَلَى الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ مَا يَنْفِقُونَ حَرْجٌ إِذَا نَصَحُوا لِلَّهِ وَرَسُولَهُ
مَا عَلَى الْمُحْسِنِينَ مِنْ سَبِيلٍ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩١﴾

نشته په ضعیفانو او نه په رنځورانو او نه په هغو کسانو چه نه مومی دوی هغه (مال) چه ئی ولگوی دوی (په غزا کښی) هیڅ گناه (له غزا څخه په وروسته پاتی کیدلو کښی) کله چه اخلاص کوی دوی له الله او له رسول الله سره (او زېږونه ئی صاف وی)؛ نشته په نیکو کارانو هیڅ لاره (د الزام او عتاب) او الله ښه ښوونکی (د گناهونو) ډیر رحم والا دی (د اجر او ثواب په انعام سره).

تفسیر: له دروغو عذر کوونکو څخه وروسته د رښتینو معذورینو عذر بیانوی. حاصل ئی دا دی چه عذر خو کله په شخصی ډول (طریقه) لازم بالذات وی مثلاً لکه د زېږت کمزوری چه عادتاً په

هیچ صورت له سری شخه نشی بیلیدی او کله عارضی وی بیا عارضی یا بدنی وی لکه ناجورتیا او نور یا مالی وی لکه افلاس او د سفر د اسبابو نشتوالی شخه رنگه چه د تبوک په غزا کښی مجاهدین دیر لری او اوږده سفر ته تلل او په جبری دول (طریقه) سره ئی هلته خپل ځانونه رسول نو ځکه د سورلی د نشتوالی غر هم معتبر او معقول گناه کیده لکه چه وروسته ئی ذکر راځی. ﴿وَاللّٰهُ عَزَّوَجَلَّ﴾ او الله جل جلاله ښه ښښونکی د گناهونو دیر رحم والا دی د اجر او ثواب په انعام سره) یعنی هغه کسان چه واقعاً معذور دی که د هغوی زړونه صاف وی او له الله تعالی جل جلاله او رسول الله صلی الله علیه وسلم سره سمه او ښه معامله کوی او د اسلام تول احکام منی مثلاً که دوی په خپله د تللو قدرت او طاقت نه لری خو د نورو حوصله او همت زیاتوی او له خپل طاقت سره سم تل د نیکی کولو او د صدق او اخلاص د اثبات له پاره خپل همت او استعداد ښکاره کوی نو په دوی باندی په جهاد کښی د نه گډون له امله (وجبی) هیچ الزام نشته که له داسی مخلصانو شخه د بشریت په اقتضاء کومه کوتاهی او تقصیر هم وشی نو د ښښونکی او مهربان خدای جل جلاله له دربار شخه هیله (ارزو)، امید او توقع شته چه وښل شی او له گناهونو شخه یی تیر شی.

وَلَا عَلَى الَّذِينَ إِذَا مَا اتَّوَلُّوا لِتَحِبْلِهِمْ قُلْتُ لَا أَعِدُّ
مَا أَحْمِلُكُمْ عَلَيْهِ تَوَلَّوْا وَعَيْنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ
حَزَنًا أَلَّا يَجِدُوا مَا يُنْفِقُونَ ﴿٦٧﴾

او نشته (گناه په وروسته پاتی کیدلو له غزا نه) په هغو کسانو کله چه راغلل دوی تاته دپاره د دی چه سورلی ورکړی ته دوی ته نو وویل تا ورته چه نه موم زه (هم اوس) هغه شی چه سواره کرم تاسی په هغه نو بیرته وگرځیدل دوی حال دا چه سترگی د دوی بهیدی (یعنی تویولی) له اوښکو له جهته د غمه له دی وجبی چه نه مومی دوی هغه شخه چه ئی ولگوی (په جهاد کښی).

تفسیر: سبحان الله! د نبی کریم صلی الله علیه وسلم د صحبت فیض د اصحابو کرامو رضی الله تعالی عنهم په زړونو کښی له الله تعالی جل جلاله سره داسی عشق او مینه او نشه پیدا کړی وه چه مثال ئی د بل هیچ قوم او ملت په تاریخ کښی نشته. هغو د قدرت او شتو خاوندانو اصحابو ته وگورئ چه خپل ځانونه، مالونه او گرد (تول) شیان ئی د الله تعالی جل جلاله په لاره کښی بیخی لگول او هر راز اسلامی خدمت ته هر وخت تیار او په انتظار کښی وو، او دیرو لویو لویو ځان جارولو او قربانی ورکولو ته لاس په نامه ولاړ وو، او په دیر شوق، ذوق، ولوله او اشتیاق

سره په دغسی مواردو کېښی یو پر بل باندی وړاندی کیدل او مسابقه ئی کوله، او بی قدرت او ناتوانه اصحابو رضی الله تعالیٰ عنهم له دیر غم، اندیښنی او ژړا څخه خپل ځانونه له لاسه ورکړی وو چه په مونږ کېښی ولی دومره استطاعت نشته چه د هغه په وسیله د خپل حقیقی محبوب په لاره کېښی د ځان جارولو او قربانی ورکولو له پاره خپل ځانونه وړاندی کړو. په صحیح حدیث کېښی راغلی دی چه رسول الله صلی الله علیه وسلم د (تبوک) مجاهدینو ته وویل تاسی په مدینه کېښی داسی یو قوم پریښی دی چه له تاسی سره د هر قدم په اجر او ثواب کېښی شریک دی، هر هغه قدم چه تاسی د الله تعالیٰ جل جلاله په لاره کېښی اخلئ یا له کومی بیدیا څخه تیریؤ یا چه په کومه لوړه څیژئ! یا کومی ژوری ته ښکته کیؤ! نو هغه قوم په دغو گردو (تولو) مواقعو کېښی له تاسی سره ملگری او یو ځای دی، دا هغه خلق دی چه د حقیقی مجبوریتونو له امله (وجی) ستاسی له ملگرتوبه بیرته پاتی شوی دی د (حسن) په (مرسل) کېښی د دغه مضمون له بیان څخه وروسته رسول الله صلی الله علیه وسلم د هم دغه آیت تلاوت کړی دی ﴿وَلَا عَلَى الَّذِينَ إِذَا مَا أَتَوْا مُصِیْبَهُمْ قُلْتَ لَا أَجِدُ﴾ الآية .

إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَسْتَأْذِنُونَكَ وَهُمْ أَغْنِيَاءُ رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَافِ وَطَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٧﴾

خبره هم دا ده چه لاره د ملامتی په هغو کسانو ده چه اذن (د بیرته پاتی کیدلو) غواړی له تا نه حال دا چه دوی غنیان وی، راضی شول په دی چه وی دوی (ناست) سره له بیرته شوو (ښځو، جونو) او مهر لگولی دی الله په زړونو د دوی نو دوی نه پوهیږی (په خپلی بدی خاتمی).

تفسیر: یعنی له قدرت او وس سره سره له جهاد څخه څنګ کوی او په ډیره بی غیرتی دغه شرم او عار په ځان اخلی، د ښځو په شان په کور کېښی ناست باهوګان په لاس کوی، په تل او همیشه ګناه کولو سره د انسان زړه داسی مسخ او توریوی چه په کېښی د ښو او بدو عیب او هنر، پوهه او تمیز نه پاتی کیږی کله چه د ډیری بی شرمی او بی عزتی له سببه کوم انسان په دغی اندازی لیونی او پاگل شی چه د ندامت او تأسف په ځای بالعکس په ګناه فخر کوی او خوښیږی نو دلته ښائی وپوهیږی چه د ده په زړه باندی د الله تعالیٰ جل جلاله مهر لګیدلی دی العیاذ بالله.

يَعْتَذِرُونَ إِلَيْكُمْ إِذْ رَجَعْتُمْ إِلَيْهِمْ قُلْ لَا
تَعْتَذِرُونَ لِي أَنَا رَسُولُ اللَّهِ مَنِ أَخْبَارَكُمْ وَ
سَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ ثُمَّ تُدْرُونَ إِلَىٰ عِلْمِ الْغَيْبِ
وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٧﴾

عذرونه به کوی دغه (منافقین) تاسی ته (د بیرته پاتی کیدو خپلو د غزا نه) کله چه بیرته راوگرځی تاسی (له تبوک) دوی ته ووايه (ای محمده دوی ته مه) کوئ دا عذرونه (د دروغو مونږ ته) له سره به باور ونه کړو مونږ ستاسی په تحقیق خبر کړی یو مونږ الله له (ځینو) احوالو ستاسی (چه شر او فساد د زهونو ستاسی دی) او ژر به وویښی الله (په علم الشهود سره هم) عملونه ستاسی او رسول د ده (به هم وویښی چه له خپل نفاقه راگرځی که نه گرځی بیا به بیرته بوتلی شی تاسی (په قیامت کښی هغه) عالم د پتو او ښکاره ؤ (الله) ته نو خبر به درکړی تاسی ته په هغو کارونو چه وئ تاسی چه کول به مو (له اخفاء د نفاق او اظهار د وفاق).

تفسیر: یعنی لکه چه د «تبوک» د تلو په وقت کښی منافقینو راز راز (قسم قسم) حیلی او پلمی (بهانی) جوړولی کله چه تاسی مدینې ته راستانه (راواپس) شی، نو هلته به هم دغه منافقین هم داسی باطل عذرونه دروړاندی کوی، او غواړی چه تاسی مطمئن او داده کړی، او قسمونه به خوری چه: «یا رسول الله! زمونږ نیت هم دا ؤ چه له تاسی سره لاړ شو، مگر هغه او دغه موانع او عوائق راوړاندی شول، او مونږ دلته مجبوراً پاتی شو.» تاسی هغوی ته ووايئ چه د دروغو جوړولو هیڅ فائده نشته، ستاسی دغه گرد (تول) عذرونه لغو، چتی (فضول) او بیکاره دی، مونږ د الله تعالیٰ له جانب ستاسی پر دغه کذب او نفاق خبر او مطلع کړی شوی یو، نو ستاسی پر دغو لغویاتو او چتی (بیکاره) خبرو څرنګه باور کولی شو؟ اوس هغه تیری خبری هیری کړئ! وروسته له دی نه به ستاسی طرز عمل ولید شی، چه تاسی دغه خپله دعوی تر کومی اندازی پوری تر پای (انجام) رسولی شی؟ آیا دغه گرد (تول) دعاوی به په رښتینی صورت سره ظاهریږی یا خیر؟ په هر حال د هغه «عالم الغیب والشهادة» څخه ستاسی هیڅ یوه پته خبره او عمل یا نیت پت پاتی کیدی نشی د الله تعالیٰ حضور ته (په قیامت کښی) د گردو (تولو) خلقو ورتګ دی، او د جزا ورکولو په وخت کښی ستاسی د هر وړوکی او لوی او ظاهری عمل

هغه په ښکاره ډول (طریقه) سره درظاهروی، او د هغه سره موافق به تاسی سره معامله او جزا سزا به درکړه شی.

سَيَحْلِفُونَ بِاللّٰهِ لَكُمْ اِذَا انْقَلَبْتُمْ اِلَيْهِمْ لَتَعْرِضُوْا عَنْهُمْ فَاَعْرَضُوْا عَنْهُمْ
اِنَّهُمْ رَجِسٌ وَّمَا وَهُمْ جَهَنَّمُ جَزَاءً لِّمَا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ ﴿۹۵﴾

ژر به قسمونه خوری دوی پر الله تاسی ته کله چه بیرته راشی تاسی (له غزا نه) دوی ته دپاره د دی چه څنگ وکړئ تاسی له (عتاب د) دوی نه، نو څنگ وکړئ تاسی له دوی نه (په ترک د عتاب سره)، بیشکه چه دوی پلیت دی او غای د ورتلو د دوی جهنم (دوزخ) دی، دپاره د جزا ورکولو په هغو کارونو چه وو دوی چه کول بی ئی (له کفره او نفاقه).

تفسیر: د «تبوک» د بیرته راتلو په وقت کښی به منافقینو د دروغو قسمونه خورل، او له هغو دروغو پلمو (تدبیرونو) او حیلو (بهانو) جوړولو څخه د دوی دغه غرض ؤ چه رسول الله صلی الله علیه وسلم او مسلمانان پخپلو قسمونو او ملمع ویلو سره راضی او مطمئن کړی، چه د رسالت له درباره پر دوی باندی څه عتاب او ملامتیا او پوښتنه عائد نه شی. او د پخوا په شان هم داسی معامله په ابهام کښی پته پاتی شی، او مسلمانان له هغو سره څه تعرض ونه کړی، حق سبحانه وتعالیٰ فرمائی چه دغه بهتر دی چه تاسی له هغو سره څه تعرض مه کوئ! لیکن دغه اغماض او تغافل (تعرض نه کول) پر دغه بنا نه دی چه مسلمانان له هغوی غنی راضی او مطمئن دی. بلکه د دوی د نهایت پلیتی او شرارت لامله (له وجبی) دی. دغه خلق دومره نجس او پلیت واقع شوی دی، چه د هغوی د پاکی او صفائی هیڅ توقع نشی کیدی (او په وینغلو سره نه پاکیږی، نو ستاسی عتاب هم دوی ته هیڅ فائده نه رسوی) لهذا د غلاظت او د نجاست دغه پوستکی ښائی بیخی لری وغورځولی شی! او له دوی څخه بیلتون ډیر ښه دی، پاک الله به دوی د دوی د هستوګنی غای ته هرومرو (خامخا) رسوی.

يَحْلِفُونَ لَكُمْ لَتَرْضَوْا عَنْهُمْ فَاِنْ تَرْضَوْا عَنْهُمْ فَاِنَّ اللّٰهَ
لَا يَرْضٰى عَنِ الْقَوْمِ الْفٰسِقِيْنَ ﴿۹۶﴾

قسمونه خوری دغه (منافقان په دروغو سره) تاسی ته لپاره د دی چه راضی

شیع تاسی له دوی نه، نو که راضی شیع تاسی له دوی نه (په قسم سره) نو
بیشکه الله نه راضی کیږی له قومه فاسقانو

تفسیر: د منافقینو لوی کوښښ په دی کېږی دی چه په مکر او فریب او کذب سره مسلمانان
له خپلو ځانونو څخه خوښ او خوشال کړی، فرض ئی کړی که په چل او فریب او بهانو سره
مخلوق راضی شی نو له هغه ځینې څه فائده در رسیدی شی؟ کله چه پاک الله له ده څخه راضی
نه وی. د الله تعالیٰ په دربار کېږی هیڅ قسم چل ول، مکر فریب، نه چلېږی ښوای تنبیه
فرمائی له هغه قوم څخه چه الله تعالیٰ راضی نه وی، نو هیڅ یو قانت مؤمن هم له هغه څخه له
سره راضی کیدی نشی، نو ځکه ښائی چه دغه خبری او خبط او خطا د هغو له دماغو څخه
ووستلی شی. چه په دروغو خبرو او پلمو (بهانو) د رسول الله صلی الله علیه وسلم او د نورو
مسلمانانو خوښی غواړی که له دوی سره د تغافل او اعراض معامله شوی ده نو دغه اغماض له
سره د دی خبری دلیل کیدی نشی چه مسلمانان له منافقانو څخه خوشال او مطمئن هم وی.
حضرت شاه صاحب لیکي: «د هر هغه سړی حال چه معلوم وی چه منافق دی، نو د ده له لوری
تغافل روا دی. لیکن دوستی، محبت، خپلوی او اتحاد ورسره ناروا دی.»

الْأَعْرَابُ أَشَدُّ كُفْرًا وَنِفَاقًا وَأَجْدَرُ أَلَّا يَعْلَمُوا حُدُودَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَى رَسُولِهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٤﴾

(ځینې له صحرائی) اعرابو ډیر سخت دی له جهته د کفره او له جهته د نفاقه
(له ښاریانو نه) او ډیر لائق دی له دی سره چه پوه نشی دوی په حدودو د
هغو (احکامو) چه نازل کړی دی الله پر رسول خپل، او الله ښه عالم دی (په
ټولو احوالو) ښه حکمت والا (چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی)

تفسیر: تر دی ځای پوری د مدینې منورې د منافقینو او د مخلصینو مؤمنینو احوال بیان شو،
اوس د کلیوالو صحرائیانو د څه حال ذکر فرمائی چه په دوی کېږی هم څو ډوله (قسمه) خلق
دی: کفار، منافقین، مخلصین مسلمانان څرنگه چه د کلی اوسیدونکی په قدرتی ډول (طریقه)
سره عموماً تندخوی او سخت مزاج وی، (لکه چه په حدیث کېږی راغلی دی: «من سکن البادية
جفا» او د علم او د حکمت د مجالسو څخه د لږیوالی لامله (له وجی) د تهذیب او تمدن اثر او
د علم او عرفان رڼا (رنرا) ډیره لږه قبلوی، نو د هغوی کفر او نفاق د ښارونو د کفارو او
منافقینو څخه ډیر سخت دی. هغو ته داسی مواقع ډیر لږ په لاس ورځی چه د علم او د صلاح د
خواندانو په صحبت کېږی پاتی شی او د دیانت او د تهذیب هغه قوانین او قواعد زده کړی، چه

د الله تعالى له جانبہ پر رسول الله صلى الله عليه وسلم نازل شوی دی علم او معرفت هم داسی یو شی دی چه د انسان زړه نرموی، او مذهب ئی گرځوی هغه خلق چه په دغی اندازی سره په جهالت کښی غرق وی نو ضرور دی، چه د هغوی زړونه هم سخت وی او د کفر او نفاق پر هری یوی لاری چه رهی (روان) وی، د بهائمو او سباعو په شان بی له عقله او بی له فکړه په پتو سترگو تگ کوی. د اعرابو د بی رحمی او غټ زړه توب ذکر په متعددو احادیثو کښی راغلی دی. په یو حدیث کښی دی چه یوه اعرابی له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه پوښتنه وکړه: «تاسی له هلکانو (بچو) سره مینه او محبت هم کوئ» خدای گو چه مونږ هیڅ کله له خپلو هلکانو سره مینه او محبت نه کوو! رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمایل: «زه څه وکړم چه پاک الله ستا له زړه څخه خپل رحمت ایستلی دی» «والله علیم حکیم» او الله ښه عالم دی په ټولو احوالو ښه حکمت والا چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی) یعنی د الله تعالى علم د بنی آدمانو پر گردو (ټولو) طبقاتو محیط دی، او دی سم له خپله حکمته د هری طبقی سره د دوی د استعدادو او قابلیتونو سره موافقه معامله کوی. حضرت شاه صاحب لیکي: «د اعرابو په طبیعت کښی بی حکمی غرض خوښول او جهالت شدید وی، نو الله تعالى حکمت والا دی چه له دوی څخه هغه مشکل کار نه آخلی او لوړی درجی ئی هم نه ور په برخه کوی.»

وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَنْ يَتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ مَغْرَمًا وَيَْتَربُّصُ بِكُلِّ دَلِيلٍ عَلَيْهِمْ دَائِرَةُ السَّوْءِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ^(۹۵)

او ځیني له (صحرائی) اعرابو هغه دی چه نیسی (گنی شمیری) هغه شی چه لگوی (ئی په لاره د الله کښی (محض یو) تاوان او انتظار کوی په تاسی د گردشونو د زمانی (چه گوندی درباندی چپه شی) پر هم دوی دی وی گردش د بدی (نه په تاسی)، او الله ښه اوریدونکی دی (د ټولو اقوالو) ښه عالم دی (په گردو (ټولو) احوالو).

تفسیر: یعنی په «منافقینو اعرابو» کښی هغه خلق هم شته چه کوم وقت د الله تعالى په لاره کښی څه شی ولگوی. نو په داسی کراهیت سره ئی لگوی، لکه چه دوی کومه جریمه (جرمانه) ورکوی یا تاوان گالی (برداشت کوی)، دوی تر اوسه پوری هم منتظر دی چه مسلمانان د دهر په حوادثو کښی په کوم گردش او آفت کښی مبتلا او اخته شی، چه مونږ پر دوی باندی خوښی وکړو، او د خوشالی اتونه واچوو او له دغو تاوانونو څخه خلاص شو، او په دی نه دی خبر چه پخپله د دوی، په قسمت کښی گردشونه راتلونکی دی. اسلام خو تل غالب او فائق اوسیږی او دغه منافقان دیر سخت ذلیل او رسوا کیدونکی دی. الله تعالى د هر یوه خبری او دعاوی

آوری، او ښه ورته معلوم دی چه کوم یو د عزت او د بری اهل دی؟ او کوم یو د ذلت او رسوائی وړ (لائق) او مستحق دی؟.

وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ قُرْبًا
عِنْدَ اللَّهِ وَصَلَوَاتِ الرَّسُولِ أَلَا إِنَّهَا قُرْبَةٌ لَهُمْ
سَيُدْخِلُهُمُ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٥﴾

او ځینې له (صحرائی) اعرابو څخه هغه دی چه ایمان لرونکی دی په الله او په ورځی آخری (چه قیامت دی) او نیسی (گنی شمیری) هغه شی چه لگوی (ئی په لاره د الله کښی) (اسباب) د نژدی والی په نزد د الله او (سبب د) دعاؤ د رسول د الله، خبردار شی چه دغه (نفقات یا صلوة سبب د) نژدی والی دی دوی ته، ژر به داخل کړی دوی الله په رحمت خپل کښی بیشکه چه الله ښه مغفرت کوونکی (د متصدقانو) ډیر مهربان دی (پر متقربانو)

تفسیر: دلته ئی د قرآن کریم معجزانه تاثیر، او د نبی کریم صلی الله علیه وسلم د حیرت غورځوونکو تعلیماتو ننداره راښوولی ده، چه په هم دغه ځیرو مزاجو، غټ زړو، تندخویو او بی لارو کلیوالو او صحرائیانو کښی چه د کفر او نفاق، جهل او طغیان لامله (له وجی) د دی خبری له سره لائق او وړ (مستحق) نه وو چه د الله تعالیٰ په ښوولو آدابو او قواعدو باندی وپوهیدی شی، د نبی کریم صلی الله علیه وسلم د تعلیمه او د قرآن عظیم له غږ او تفهیمه په دوی کښی داسی عارفان او مخلصان مسلمانان پیدا شول چه پر مبدأ او معاد او نورو گړدو (تولو) مؤمن به شیانو ایمان لری، او د پاک الله په لاره کښی هر شی چه لگوی. خالص د الله تعالیٰ د قرب د حاصلولو او د رسول الله صلی الله علیه وسلم د دعا د گټلو په غرض ئی کوی. الله تعالیٰ دوی ته زیری او بشارت ورکوی چه بیشکه دوی په دغو خپلو امیدونو او هیلو (ارزوگانو) کښی حق بجانب دی. یقیناً دوی ته همغه شی ور په برخه کیږی، چه د هغه نیت ئی په خپلو زړونو کښی کړی وی (یعنی د الله تعالیٰ قرب) او پاک الله خامخا دوی پخپل رحمت کښی داخلوی. پاتی شوه د رسول الله صلی الله علیه وسلم دعا، هغه خو دوی پخپلو غوږونو سره آوری، او پخپلو سترگو ئی گوری، چه هر کله کوم سړی ښه کار کوی او سم له اسلامی احکامو سره زیار (کوښش) کوی، یا صدقات او نور خیرات ورحاضروی (او مستحقینو ته ئی ورکوی)، نو رسول الله صلی الله علیه وسلم د هغو په حق کښی دعاء کوی. د رسول الله صلی الله علیه وسلم د دغی دعاء ثمره هم همغه د الله تعالیٰ رحمت او تقرب دی، چه د هغه وعده لا له پخوا څخه شوی ده.

وَالشَّاقُونَ الْأُولُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ
اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ
جَدَّتْ تَجْرِي تَحْتَهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿۵۵﴾

او هغه وړاندنی اولنی (ایمان لرونکی) له مهاجرینو نه او له انصارو نه او (نور) هغه کسان چه متابعت کړی دی دوی د (سابقانو) په احسان (نیکی) سره راضی شوی دی الله له دوی نه (په قبول د طاعت سره) او راضی شوی دی دوی له الله نه (په اعطاء د نعمت) او تیار کړی دی (الله) دوی ته جنتونه چه بهیږی لاندی د (ونو او مانیو د) دوی (خلور قسمه) ویالی چه تل به وی دوی په هغو کښی همیشه، دغه (رضا او جنت) بری دی ډیر لوی.

تفسیر: د «اعرابو مؤمنانو» د ذکر څخه وروسته دا مناسبه معلومه شوه چه د مؤمنینو د زعماء او اعیانو او مشرانو څه ذکر هم وکړ شی یعنی هغه مهاجرین چه په هجرت کښی نی د سبقت او اولیت او اولویت شرف حاصل کړی دی، او هغه انصار چه په نصرت او اعانت کښی د سبقت او اولیت او اولویت افتخار لرونکی دی. الغرض هغو کسانو چه د حق په قبولیت، او د اسلام په خدمت کښی هومره چه د تقدم او وړاندی والی حصه او برخه آخیستی ده، بیا هغه خلق چه له ښو کارونو او حسن نیت د اسلام د دغو مقتدایانو متابعت او پیروی کوی، هم دغو گردو (تولو) ته درجه په درجه د الله تعالی رضا او خوښی او حقیقی بری حاصل شوی دی، همغسې چه هغوی په پوره خوښی او خوشالی او د قلب په انشراح سره د الله تعالی د تشریعی احکامو او د تکوینی قضا په مقابل کښی خپلی غاړی ږدی، په همغه ډول (طریقه) الله تعالی هم دوی ته د خپلی خوښی او رضا سند ورعطا کوی، او په غیر محدود انعام او اکرام نی سر لوړوی.

تنبیه: د اسلافو مفسرینو اقوال د «والسابقون الاولون» په تعیین کښی مختلف دی. ځینی وائی چه هغه مهاجرین او انصار مراد دی چه پخوا له هجرت په اسلام سره مشرف شوی دی د ځینو په نزد هغه ذوات مراد دی چه د دواړو قبلو (بیت الحرام او بیت المقدس) په لوری نی لمنځونه کړی دی ځینی وائی د «بدر» تر غزوی پوری گرد (تول) مسلمانان «سابقین الاولین» دی. ځینی تر «حدیبی» پوری اسلام لرونکی د ده مصداق دروی. او ځینو مفسرینو دا رایه ده چه گرد (تول) مهاجرین او انصار د اطرافو او وروستنیزو مسلمانانو او راتلونکو نسلونو په اعتبار سابقین الاولین دی. زمونږ په نزد په دغو اقوالو کښی دومره تعارض نشته «سبقت» او «اولیت» خو اضافی شیان دی. یو سری یا یو جماعت د یوه شی په اعتبار سابق، او د بل شی په نسبت لاحق کیدی شی.

لکه چه مونږ پاس په دغه تفسیر کېږي اشاره وکړه، هر هغه شخص یا جماعت په هره درجه کېږي چه سابق او اول شو په هغه اندازه د الله تعالی د رضا مستحق او په حقیقی بری کېږي ئی برخه موندلی ده ځکه چه د «سبقت» او «اولیت» په شان په رضا او بری کېږي هم ډیر مدارج پیدا کیدی شی. والله اعلم.

وَمِنَ حَوْلِكُم مِّنَ الْأَعْرَابِ مُنْفِقُونَ ؕ وَمِنْ أَهْلِ الْمَدِينَةِ مَرَدُّوا عَلَى النَّفَاقِ ۚ لَا تَعْلَمُهُمْ نَحْنُ نَعْلَمُهُمْ سَعَدَ بِهِمْ مَّرَّتَيْنِ ثُمَّ يُرَدُّونَ إِلَىٰ عَذَابٍ عَظِيمٍ ﴿١١﴾

او ځینې له هغو کسانو چه په شاوخوا د تاسی (اهل المدینې) کېږي دی له (صحرائی) اعرابو ځنی منافقان دی، او ځینې له خلکو د مدینې نه (یو قوم دی چه) عادت ئی نیولی دی پر منافقت نه پیژنی ته دوی، مونږ عالمان یو پر (نفاق د) دوی، ژر به په عذاب کړو مونږ دوی دوه کرته بیا به بوتلل شی دوی عذاب ډیر لوی ته.

تفسیر: پخوا له دی نه د کلیوالو اعرابو ذکر جاری ؤ، په منځ کېږي د مؤمنینو اعرابو له تذکر څخه د مهاجرینو او انصارو په لوری کلام منتقل شو اوس په دغه آیت کېږي خاص د «مدینې» او د هغی چارچاپیر د اوسیدونکو بیان دی، یعنی ځینې له اهل المدینې او د هغی د شاوخوا ساکنین په نفاق سره عادی او روږدی شوی دی. او پر هغه ټینګ ولاړ دی لیکن دغه نفاق دومره غریق او عمیق دی چه سره له دغه قرب مکانی او د نبی کریم صلی الله علیه وسلم د کمال فطانت او فراست هم تاسی بالتعین او په قطعی طور سره په محض علاماتو او قرائنو سره د هغو پر نفاق نشی، مطلع کیدی. د هغو په پوره ډول (طریقه) سره تعیین او معلومول یواځی د الله تعالی په علم کېږي شته. څرنګه چه د عامو منافقینو پته او سراغ له څیرو شونډو، لهجو، خبرو اترو او نورو څخه موندل کیږي ﴿وَلَوْ نَشَاءُ لَآ نَبْقِیَنَّ لَکُمْ مِّنْهُم مَّرَدًّا ۚ وَلَکُمْ مِّنْهُم مَّرَدُّ ۚ وَلَکُمْ مِّنْهُم مَّرَدُّ ۚ وَلَکُمْ مِّنْهُم مَّرَدُّ ۚ﴾ د دوی نفاق دومره ژور او عمیق (دونګی) دی چه له هسی ظاهری علائمو سره د دوی پرده نه لری کیږی.

«سنعذبهم» الایت ژر به په عذاب کړو مونږ دوی دوه کرته بیا به بوتلل شی عذاب ډیر لوی ته چه هغه (لوی عذاب د دوزخ دی: ﴿إِنَّ الشَّافِقِينَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ﴾ ۶ جزء د النساء (۱۴۵) آیت (۲۱) رکوع) پخوا له هغه لږ تر لږه خامخا دوه ځلی په عذاب کېږي مبتلا کیږی یو د قبر عذاب او دوهم هغه عذاب چه په دغه دنیوی ژوندون کېږي ور رسیدونکی دی مثلاً

د ابن عباس رضی اللہ تعالیٰ عنہ له یوه روایتہ سره سم رسول الله صلى الله عليه وسلم د جمعې په ورځ په منبر ولاړ شو د شپږ دیرشو سړیو نومونه ئی په زوره وریاد کړل او وئی فرمایل چه «اخرج فانک منافق - ته منافق ئی له مسجد د باندی وځه» دغه رسوائی هم یو شان ته عذاب و یا پخوا له دی نه د دغه سورت په ابتداء کښی تیر شو چه اموال او اولاد د دوی په حق کښی عذاب گرځولی شوی دی : ﴿كَلَّا لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ عَمَّا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا﴾ الآية -
یا غځنی له دوی څخه په لوړی او نورو ارضی او سماوی آفتونو کښی مبتلا شوی د ذلت په مرگ سره مری، یا د اسلام د ترقی او عروج د لیدلو څخه د حسد او رخی (کښی) او غیظ په اور کښی سوځی او غاښونه او گوشتی سره چیچی، چه هغه هم د دوی په حق کښی (د روح د سوان په شان و. زما په نزد دغه گرد (تول) اقسام عذاب د «مرتین» په احاطه کښی داخل دی او دغه عدد یا خو د مطلق تعداد لپاره دی لکه په «ثم ارجع البصر کرتین» کښی یا له دوو ځلی څخه نوعی اثنینیت مراد دی. یعنی «عذاب القبر» او د «قبل الموت» عذاب والله اعلم).

وَالْآخَرُونَ اعْتَرَفُوا بِذُنُوبِهِمْ خَلَطُوا عَمَلًا صَالِحًا وَآخَرًا سَيِّئًا عَسَىٰ اللَّهُ أَن يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنْ اللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٠٦﴾

او (غځینی) نور (خلق) دی چه قائلان شوی دی په گناهونو خپلو (چه عذر د تخلف ئی وړاندی نه کړ) گډ کړی دی دوی نیک عمل (چه توبه او پښیمانی ده) او بل بد عمل (چه تخلف عن الجهاد دی)، قریب دی چه الله به رجوع وکړی په دوی باندی (په قبول د توبی)، بیشکه چه الله ښه بشونکی د خطیاتو ډیر رحم والا دی (پر تائبانو).

تفسیر: په اهل المدینه کښی که له یوه لوری دغه منافقین او متمردين دی چه خپل شرارتونه او جرمونه د نفاق په پرده کښی پټوی، او په هغو باندی په سختی سره ولاړ دی نو د بل لوری غځینی هغه مسلمانان دی چه له هغو غځنی د بشریت په مقتضی که کومه خطا او قصور واقع کیږی، نو نادمان کیږی او بلا تامل پخپلو گناهونو اقرار کوی، د دوی نیکی او بدی سره گډوډ (مخلوط) دی. بدی خو مثلاً دغه ده چه سره د (جهاد) د عام نفیر د نبی کریم صلى الله عليه وسلم په دعوت د «تبوک» غزا ته حاضر نشول بیا په دغه غیر حاضری باندی له زړه پښیمانیدل او متاسف کیدل او ظاهراً او باطناً توبه ایستل او د نورو صالحه و اعمالو لکه لمونځ، روژه، زکوٰه، حج یا په نورو غزواتو کښی شرکت او نور په ځای راوړل، دغه گرد (تول) د دوی د نیکیو په فهرست کښی داخل دی نو داسی حضراتو ته الله تعالیٰ د معافی امید ورکړی دی.

مفسرینو لیکلی دی چه دغه آیت د حضرت ابولبابه او د ده د خو نورو ملگرو په حق کښی نازل شوی دی چه محض د کسل (راحت) او د هوسانی (ارام) خوښولو لامله (له وجی) «تبوک» ته حاضر نه شول لیکن کله چه د «تبوک» نه د پاک رسول صلی الله علیه وسلم د بیرته راتگ څخه خبر شول، نو په دیر ندامت او افسوس سره دوی گردو (تولو) خپل ځانونه د مسجد تر ستونو پوری کلک وترل، او گردو (تولو) قسم سره یاد کړ، تر څو چه مو رسول الله صلی الله علیه وسلم پخپل مبارک لاس خلاص نه کړی او گناهونه مو ونه بښی مونږ به هم داسی کلک ترلی ولاړ اوسو، کله چه رسول الله صلی الله علیه وسلم دوی په داسی حال کښی ولیدل نو ئی وفرمایل والله تر څو چه الله تعالی د دوی د پرانیستلو حکم را نه کړی زه ئی نشم پرانیستلی بالاخر دغه آیت نازل شو نو رسول الله صلی الله علیه وسلم د هغو غوتی وپرانیستلی او د توبی د قبول بشارت ئی ورکړ، وائی چه دغه کسان له خلاصیدلو څخه وروسته د توبی د تکمیل په ډول (طریقه) له څه اموالو سره حاضر شول چه د الله تعالی په لاره کښی ئی تصدق کړی، نو په دی مناسبت دغه وروستنی آیت نازل شو.

حُذِّ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةٌ

واخله (ای محمده!) له مالونو د دوی صدقه (زکوٰۃ یا خیرات)

تفسیر: محقق شیخ الہند د «صدقی» ترجمه په «زکوٰۃ» سره کړی ده لیکن که د «صدقی» لفظ عام واخسته شی چه زکوٰۃ او نورو نافله و صدقاتو لره هم شامل شی نو ښه به وی ځکه چه له اکثر روایتونو سره سم دغه آیت د هم هغو سړیو په حق کښی نازل شوی دی چه وروسته له معافی د توبی د تکمیل په ډول (طریقه) له صدقاتو سره حاضر شوی وو لکه چه اوس په ډومبني فائدی کښی نقل شوی دی هو د الفاظو د عمومیت په لحاظ د دغه حکم مقصودیت او حصولو ته د نص په مورد کښی څه ضرورت نشته نو ځکه اسلاف رضی الله تعالی عنہم د زکات په مسئله کښی هم دغه آیت وړاندی کوی.

تَطَهَّرْهُمْ وَزَكِّهِمْ بِهَا وَصَلْ عَلَيْهِمْ إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

چه ښه پاک کړی ته دوی له گناهونو (یا له محبته د مال) او بابرکته کړی ته دوی د هغه په وسیله او دعا (د نیکی) دوی ته، بیشکه چه دعا ستا تسکین دی دوی ته، او الله ښه آوریډونکی (د تولو اقوالو) ښه عالم دی (په گردو

(تولو احوالو).

تفسير: په «توبه» سره گناه معافېږي، يعنې مؤاخذه د عذاب نه پرې پاتې كيږي ليکن يو قسم باطني کدورت او ظلمت او نور (چه د گناه د طبيعي اثراتو څخه ده) ممکن دی چه پاتې وي، چه بالخصوص له صدقې او عموماً د حسناتو په کولو سره زائله كيږي، نو په دې لحاظ سره ويلى شو چه صدقه د گناهونو له اثراتو څخه سړي بيخي پاک او صاف گرځوي او د اموالو برکت زياتوي. (د «زکوٰۃ» لغوی معنی «نماء» يعنې زياتيدل دی) او په صدقه کولو کښې يوه لويه فائده دغه وه چه متصدقينو ته به رسول الله صلى الله عليه وسلم دعاوى کولې چه په هغو سره به د متصدق زړه داده، او قلبى سکون او اطمینان به ور حاصلیده، بلکه د نبی کریم صلى الله عليه وسلم د دعا اثرات او برکات به د متصدقينو تر اولادو او احفادو پورې هم رسیده. اوس هم د ائمه ؑ په نزد مشروعه ده چه امام المسلمین د صدقه کوونکو په حق کښې په دې حيث چه دی د نبی صلى الله عليه وسلم وارث دی دعاء وکړي. البته د جمهورو په نزد دا ده چه د «صلوة» د لفظ استعمال دی ونه کړی چه لفظ د صلوة د نبی کریم صلى الله عليه وسلم مخصوص حق ؓ.

أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ هُوَ يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَأْخُذُ الصَّدَقَاتِ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿٣٠﴾

آيا نه پوهيدل دغه (تائبان) په دې چه بيشكه الله هم دې قبلوي توبه له بندگانو خپلو او آخلى، قبلوي، صدقات (زکوٰتونه خيراتونه) او (نه پوهيږي په دې چه) بيشكه الله هم دې ښه توبه قبلوونکى ښه رحم والا دی.

تفسير: يعنې د توبې او د صدقاتو قبول يواځې د الله تعالى په اختيار کښې دی. ځکه چه همغه ته ښه معلوم دی چه کوم يوه د زړه په اخلاص او د قبول د شرائطو له رعايته سره سمه توبه ايستلى، يا صدقه ئې ورکړې ده. لکه چه پخوا له دې نه پر ځينو باندې عتاب صادر شوى دی او د هميشه لپاره د دوى د صدقاتو منل مردود درولى شوى دی. او د دوى په حق کښې دعا او استغفار هم بې فائدى ښوولى شوى دی. بلکه د دوى جنازه کول هم ممنوع گرځولى شوى دی د دغو کسانو ذکر چه دلته کړى شوى د هغو توبه ئې منظوره او د صدقاتو د قبوليت حکم ئې ورکړ چه رسول الله صلى الله عليه وسلم د دوى په حق کښې (حياً او ميتاً) دعا وکړي.

وَقُلْ أَعْمَلُوا فَيَسِيرَ إِلَيْهِ عَمَلُكُمْ وَرَسُولُهُ وَالْمُؤْمِنُونَ

وَسْتَرْدُّونَ إِلَىٰ عِلْمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩﴾

ووايه (ای محمده! دوی ته) عمل کوئ تاسی (د خه شی چه مو زړه وی) نو ژر به ووینی الله عمل ستاسی (پعلم الشهودهم) او رسول د ده (به هم ووینی) او مؤمنان (به هم ووینی نیک او بد عملونه ستاسی)، او ژر به بیا بوتلی شی تاسی (په بعث سره) عالم د پتو او ښکاره ؤ (الله) ته نو خبر به کړی (الله) تاسی په هغه سره چه وئ تاسی چه کول به مو (نو جزا به درکړی).

تفسیر: یعنی په توبه او نورو شیانو سره ستاسی تیر تقصیرات معاف شول وروسته به ولیده شی چه تاسی تر کوم غحای پوری د صدق او استقامت عملی ثبوت راوړاندی کوئ؟ که په دغه جهاد کښی له تاسو څخه قصور صادر شوی دی، وروسته له دی نه نور جهادونه هم کیدونکی دی، او د رسول الله صلی الله علیه وسلم د راشدینو خلفاؤ په مخ کښی به له تاسی څخه امتحان واخیسته شی او وبه کتل شی، چه تاسی څه ډول (طریقه) عمل کوئ؟ بیا به په قیامت کښی له پاک الله سره مخامخ کیږئ، او د خپل د هر عمل پوره بدل به ومومئ ځکه چه هغه پر گردو (تولو) پتو او ښکاره شیانو او ظاهرو اعمالو او باطنی نیاتو باندی خبردار او مطلع دی. او له هر یوه سره د ده د واقعی حالت سره موافق معامله کوی (د دی آیت دغه تقریر د حضرت شاه صاحب د مذاق سره سم کړی شوی دی، ځکه چه اوفق بالسیاق دی والله اعلم).

وَالْآخِرُونَ مُرْجُونَ لِّلْأَمْرِ اللَّهُ تَأْيِيدُ بِهِمْ وَامَّا تَوْبٌ عَلَيْهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾

او نور کسان دی (له دغو پاتی شویو له غزا نه) چه وروسته کړی شوی دی (له قبول د توبی) دپاره د امر (حکم) کولو د الله (په دوی کښی) یا به په عذاب کړی (الله) دوی یا به مهربانی وکړی پر دوی (په عطا د توفیق د توبی)، او الله ښه عالم دی (په تولو احوالو) ښه حکمت والا (چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی).

تفسیر: د اهلالمدینی څخه دلته د یوه وړوکی جماعت ذکر فرمائی. اصلی خبره دا ده چه د «تبوک» د غزوی متخلفین یعنی هغه کسان چه په «تبوک» کښی نه ؤ شریک شوی دری قسمه وو: (۱): منافقین چه د شک او نفاق لامله (له وجی) بیل پاتی شوی وو. (۲): هغه لتان چه د

سستی او ځان هوسانی (اسانتیا) لامله (له وجی) په غزا کېږي نه و شریک شوی، بیا په دوی کېږي هم دوه قسمه سړی وو علی الاکثر هغه کسان وو چه د پاک رسول صلی الله علیه وسلم د بیرته راتللو په وقت کېږي دوی خپل ځانونه د مسجد په ستونو پوری تړلی و چه د هغو ذکر په پخوانیو آیتونو کېږي تیر شو. یواځی یو جماعت د دری سړیو داسی و چه نه دوی خپل ځانونه په ستونو وتړل او نه کوم عذر او بهانه ئی وروړاندی کړه او یواځی هغه حقیقی واقعه ئی بی له تزئیده او تنقیصه په صافو صافو الفاظو د رسول الله په مخ کېږي عرض کړه. نو د دوی په باره کېږي دغه د «واخرون مرجون لامرالله» الآیه - آیت نازل شو. یعنی د دوی په معاملی کېږي اوس تعطیل او انتظار دی. تر څو ورځو پوری د پاک الله حکم ته منتظر اوسئ یا به الله تعالی هغو ته سزا ورکوی یا به ئی بښی او معافوی بی ئی د دغو واقعاتو او د دری واړو نومونو تفصیل وروستنی رکوع په خاتمه کېږي شروع کیږي.

وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مَسْجِدًا ضِرَارًا وَكُفْرًا وَتَفْرِيقًا بَيْنَ
الْمُؤْمِنِينَ وَإِرْصَادًا لِّمَنْ حَارَبَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ مِنْ قَبْلُ
وَلِيُحْلِفْنَ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا الْحُسْنَىٰ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٣٥﴾

او (ځینی) هغه (منافقان) دی چه نیولی (جوړ کړی) دی دوی مسجد دپاره د ضرر رسولو (مؤمنانو ته) او دپاره د کفر او دپاره د بيلتون آچولو په منځ د مؤمنینو کېږي او دپاره د انتظار دپاره د هغه چا چه جنگ ئی کړی دی له الله سره او له رسول د دغه (الله) سره پخوا (له دی نه) او خامخا قسمونه خوری هرومرو (خامخا) دوی چه اراده نه ده کړی مونږ (په جوړولو د مسجد سره) (د هیش خیز) مکر د (خصلت) نیک، او الله شاهی اداء کوی چه بیشکه دوی هرومرو (خامخا) دروغجنان دی (په دغو خپلو قسمونو کېږي).

تفسیر: پخوا له دی نه د هغو کسانو ذکر و چه له دوی ځنی په ظاهر کېږي یو خراب کار (تخلف عن الجهاد) شوی و. مگر د اعتقاد په صحت او د خطا په اعتراف په وسیله هغو ته معافی او بښنه وشوه. دلته د داسی یوه جماعت ذکر دی چه په ښکاره سره هغوی ښه کار (تعمیر د مسجد) کړی دی، لیکن د بد اعتقادی لامله (له وجی) هغه د دوی د ځان وېال وگرځیده. دغه واقعه داسی وه کله چه نبی کریم صلی الله علیه وسلم له مکی څخه هجرت وکړ، او مدینې ته ئی عزیمت او قصد وفرمایه، نو د مدینې څخه د باندی د «بنی عمرو بن عوف» په محلی کېږي ئی واړول او څو ورځی وروسته ئی د مدینې منورې ښار ته تشریف راوړ او (د نبوی مسجد) ئی

تعمير کر په هغی محلی کښی چه پخوا دوی آړولی ؤ او لمونځ ئی کری ؤ خلقو یو مسجد ودان کر چه د «قبا د مسجد» په نامه مشهور دی رسول الله صلی الله علیه وسلم به علی الاکثر د خالی په ورځ کښی هلته تله، او دوه رکعت له مونځ به ئی کاوه او د هغه دیر فضایل به ئی بیان فرمایل. ځینو منافقینو نه غوښتل چه د پخوانیو په خلاف او په ضد هغه مسجد ته نژدی یو بله ودانی د مسجد په نامه جوړه کری. او خپل جماعت سره بیل کری. او ځنی ناپوه او ساده مسلمانان یی هم د مسجد قبا څخه بیل او له خپلو ځانونو سره یی مل کرل فی الحقیقت د دغه ناپاک تجویز اصلی محرک یو (خزرجی) سری (ابو عامر) راهب ؤ پخوا له هجرت دغه سری نصرانی شوی ؤ. او د راهبانو ژوندون ئی غوره کری ؤ. د مدینې منورې د شاوخوا خلق خصوصاً د (خزرج) قبیل د ده د زهد او فقیری معتقدان وو او د ده دیر زیات عزت، تعظیم او احترام به ئی کاوه. د رسول الله د بختور قنوم څخه وروسته چه په مدینې منورې کښی د ایمان او عرفان لمر راوخوت، او د اسلام په پلوشو سره شاوخوا رنا (زنرا) شوله، نو د داسی فقیرانو کلاشین هم ویلی شو. ځکه چه د لمر د روښانه نور او رنا (زنرا) په مقابل کښی د مری شوی دیوی په رنا (زنرا) پسې څوک گرځی؟ ابو عامر د دغو اوضاعو د لیدلو څخه دیر زیاد خفه شو، او د حسد او رخی (کینې) په اور کښی نینۍ نینۍ شو. هغه ته رسول الله صلی الله علیه وسلم د اسلام راوړلو دعوت ورکړ او وئې فرمایل چه: «ماله خپله ځانه سره حقیقی او صحیح ابراهیمی ملت راوړی دی.» ابو عامر وویل چه «زه لا له پخوا څخه پر هغه ملت قایم وم، لیکن تا له خپل لوری په ابراهیمی ملت کښی مخالف شیان گډ کری دی. رسول الله صلی الله علیه وسلم په دیر زور سره د هغه تردید وفرمایه. بالاخر د ابوعامر له ژبی دغه خبره ووته «هر یو چه له مونږ ځنی دروغجن وی پاک الله دی هغه له وطنه لری یواځی او گوښی (بیل) په غربت او مسکنت کښی مړ کری!» رسول الله مبارک وفرمایل «آمین» یعنی الله تعالی دی هم داسی وکړی. د «بدر» د غزوی څخه وروسته چه د اسلام اساس لا مضبوط او کلک شو او د مسلمانانو عروج او فروغ د حاسدانو سترگی وسوځولی نو ابوعامر وارخطا شو او مکې معظمې ته وتښتید د دی دپاره چه کفار د رسول الله صلی الله علیه وسلم په مقابل ولمسوی او پورته ئی کری. او د اسلام د جنگ لپاره ئی تیار کری لکه چه د «احد» په غزوه کښی هم دغه ابو عامر هم له قریشو سره راغلی ؤ او د مقابلې د شروع کیدلو څخه پخوا راوړاندی شو او د مدینې انصارو خصوصاً خزرجیانو ته ئی چه د جاهلیت په عهد کښی د ده لوی مریدان ؤ خطاب وکړ او په خپل لوری ئی د دوی میلان وغوښت مگر دغه احمق په دی نه پوهیده چه د پاک رسول د تصرف په مقابل کښی هغه پخوانی جادو او کودی کله چلیدی شی، بالاخر انصاریانو چه پخوا له دی نه ده ته «راهب» ویل داسی جواب ئی ورکړ او فاسقه! او د پاک الله دښمنه! الله تعالی دی ستا سترگی له سره نه رنوی! مونږ به څرنګه رسول الله صلی الله علیه وسلم پریږدو؟ او له تا سره به ملګرتوب کوو؟ د انصارو د دغه مایوس کوونکی جواب له اوریدلو څخه ابو عامر سخت په قهر شو او داسی ئی وویل ای محمده وروسته له دی نه هر هغه قوم چه ستا مقابلې ته راشی، او ستا په مخ کښی ودیږی، زه به برابر د هغو په

مرسته (مدد) ستا جنگ ته حاضرېوم لکه چه د «حنين» تر جنگه پوری دی بی له ناغی د کفارو په ملگرتوب له مسلمانانو سره جنگیده په «احد کښی د هم ده د شرارت لامله (له وجی) رسول الله صلی الله علیه وسلم ته بدی سترگی ورسیدی ځکه چه ابو عامر د دواړو صفو په منځ کښی په پټه سره یوه کنده کښتلی وه چه همغلته د رسول الله صلی الله علیه وسلم مبارکه خیره ژوبله، او مبارک غاښی ئی په شهادت ورسیده د (حنين) څخه وروسته چه ابو عامر محسوس کړ چه اوس هیڅ یوه عربی قوه د مسلمانانو په منځ کښی نشی دریدلی نو په تیښتی سره ئی ځان (شام) ته ورساوه او د مدینې منورې منافقانو ته ئی خط ولیکه چه زه به د (روم) له قیصر سره ملاقات کوم، او د هغه د یوه زورور لښکر سره د محمد صلی الله علیه وسلم مقابلی ته راتلونکی یم چه د سترگو په رپیدو کښی به ئی د ده گردی (تولی) هیلې (امیدونه) او چاری له خاورو سره برابره وی، او مسلمانان به بیخی لتار او خواروزار کړی (العیاذ بالله) تاسی فی الحال یو عمارت د مسجد په نامه ودان کړئ چه هلته د لمانځه په پلمه (بهانه) سره راتول شی او د اسلام په مخالفت هر قسم په زړه پوری خبری او مشوری وکړی شی او زما قاصدان هملته تاسی ته خطونه او پیغامونه دررسوی او که زه هم بالذات پخپله درشم نو هم دغه به یو موزون ځای د کتنی او د هستوگنی لپاره وی د هم دغو خبیثو مقاصدو په اقتضاء د قباء د مسجد په مقابل کښی د ضرار مسجد ودان شو. او د رسول الله په منځ کښی داسی بهانه وکړه شوه چه «یا رسول الله! قسم په الله تعالیٰ چه زمونږ نیتونه بد نه دی خو د باران او یخنۍ او نورو لامله (له وجی) او بالخصوص د رنځورانو او ناتوانانو او اربابالحوائجو ته «د قباء» تر مسجده پوری تلل ډیر سخت او مشکل دی. نو ځکه دغه مسجد ودان کړ شو، چه لمونځ کونکو ته سهولت او د قباء د مسجد د تنگی شکایت لری شی، که تاسی یو ځلی هلته ولاړ شی او لمونځ ادا کړئ نو ستاسی دغه مرحمت به زمونږ دپاره د سعادت او برکت موجب شی» او دغه غوښتنه ئی د دی لامله (له وجی) وکړه چه ځینې ساده او ناپوه مسلمانان د رسول الله صلی الله علیه وسلم د دی طرز عمل د لیدلو څخه د حسن ظن په بناء د دوی د مکر او فریب په جال کښی ونښلی. رسول الله صلی الله علیه وسلم په دغه وقت کښی د «تبوک» د تللو لپاره تیار ؤ. نو وئی فرمایل که الله تعالیٰ اراده وکړی نو د بیرته راتگ په وقت کښی به داسی کیدی شی. کله چه رسول الله صلی الله علیه وسلم د «تبوک» څخه فارغ او بیخی مدینې ته نژدی شو نو جبرئیل علیه السلام دغه آیت راوړ چه په دی کښی ئی د منافقینو پر ناپاکو اغراضو باندی رسول الله صلی الله علیه وسلم مطلع کړ او د ضرار د مسجد غوټه ئی وپرانستله رسول الله صلی الله علیه وسلم څلورو تنو (۱) مالک بن خشم (۲) معن بن عدی (۳) عامر بن سکن (۴) وحشی ته حکم ورکړ چه دغه عمارت (چه نوم ئی د خداع او فریب له لوری مسجد ایښود شوی دی) ونړوی او له ځمکی سره ئی بیخی هوار کړئ دوی علی الفور د هغه حکم په تعمیل په هغه عمارت اور ولگاوه، او له هغه څخه ئی د ایرو او سکرو لوئی ډیری جوړی کړی په دی ډول (طریقه) د منافقینو او د فاسق ابو عامر گورد (تول) ارمانونه د دوی په زهونو کښی پاتی شول او ابو عامر پخپلی دعا او د رسول الله صلی الله علیه وسلم له آمینه سره سم د

(شام) په (قنسرین) کښې یواځې او ګوښې (بیل) د پردیسی توب په مرګ سره مر شو
﴿ تَقَطَّعَ دَائِرَةُ الْقَوْمِ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴾ .

په دې آیت کښې د «لمن حارب الله ورسوله» څخه هم دغه فاسق ابو عامر مراد دی.

لَا تَقُمْ فِيهِ أَبَدًا الْمَسْجِدُ أَشْسَ عَلَى التَّقْوَىٰ مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ أَحَقُّ أَنْ تَقُومَ فِيهِ
فِيهِ رِجَالٌ يُحِبُّونَ أَنْ يَتَطَهَّرُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُطَهَّرِينَ ﴿٥٦﴾

مه درېره ته په دغه (مسجد کښې دپاره د لمانځه) له سره هېڅکله، خامخا
هغه مسجد (د قباء) چه ايښې شوی دی (تاداو «بنیاد» ئی) پر تقویٰ (پرهیز
ګاری) له اولی ورځې ډیر لایق د دی دی چه ودړیږی ته په هغه کښې (لپاره
د لمانځه)، په دغه (مسجد) کښې هسی سړی دی چه خوشوی دوی دا چه ښه
پاک وساتی دوی (ځانونه خپل د ګناهونو او نجاستونو نه)، او الله خوشوی ښه
ځان پاکوونکی (چه ډیر ثواب ورکوی).

تفسیر: یعنی په دغه مسجد کښې چه د هغه تاداو (بنیاد) محض په ضد، کفر، نفاق او د
اسلام په عداوت او د الله تعالیٰ او د رسول الله صلی الله علیه وسلم په مخالفت باندی ایښې شوی
دی تاسی له سره د لمانځه لپاره مه درېوئ» ستاسی د لمانځه وړ (لائیق) هغه مسجد دی چه د
هغه تاداو (بنیاد) له اولی ورځې راهیسی پر تقویٰ او پرهیز ګاری قائم شوی دی (اعم له دی چه
د نبوی مسجد وی که د قباء مسجد وی) چه د هغو لمونځ کوونکی له هر راز (قسم) ظاهری او
باطنی نجاستونو او ګناهونو او شرارتونو څخه د خپلو ځانونو د پاکولو او صاف ساتلو اهتمام
کوی، نو ځکه پاک الله هم دوی خوشوی. په حدیث کښې راغلی دی چه رسول الله صلی الله علیه
وسلم د اهل قباء څخه پوښتنه وکړه چه: «تاسی د طهارت او پاکیزه ګی څه خاص اهتمام کوئ
چه پاک الله ستاسی د تطهیر مدح فرمایلی ده؟» دوی وویل چه «مونږ وروسته د لوتی د
استعمالولو څخه په اوبو سره هم استنجاء کوو» یعنی چه له عمومی ظاهری او باطنی طهارت څخه
برسیره دغو خلکو د دی شی اهتمام د عادت څخه زیات کاوه. له دی نه ظاهری چه په دغه
آیت کښې د قباء د مسجد ذکر دی. لیکن په ځینو روایتونو کښې بالتصریح راغلی دی چه
د ﴿ الْمَسْجِدُ أَشْسَ عَلَى التَّقْوَىٰ ﴾ څخه نبوی مسجد مراد دی علماؤ پر دغه ډیری خبری کړی دی.
مونږ د صحیح مسلم شریف په شرح کښې د دی په متعلق خپل ناقص خیال ظاهره او په روایتونو
کښې سره تطبیق کړی دی. دلته د هغو بیاناتو د تذکر ځای نشته.

أَقِمْنَ آسَسَ بُنْيَانَهُ عَلَى تَقْوَىٰ مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٍ خَيْرٌ أَمْ مِّنْ آسَسَ بُنْيَانَهُ
عَلَىٰ شَفَا جُرْفٍ هَارٍ فَانْهَارَ بِهِ فِي نَارِ جَهَنَّمَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿۱۱﴾

آیا نو هغه څوک چه ايښی ئی وی تاداو «بنیاد» (د ودانی د دین) خپل پر تقویٰ (ویری) باندی له الله څخه او په رضا (د الله سره) خیر غوره دی یا هغه څوک چه ايښی ئی وی تاداو، «بنیاد» (د ودانی د دین) خپل په غاری د کندی باندی (هسی غاړه چه تری لاندی سیند بهیږی او وی) نریدونکی نو ونړیږی (دا غاړه د کندی په سیند کښی) سره له جوړوونکی په اور د دوزخ کښی او الله نه ښیي سمه صافه لاره قوم ظالمینو ته

تفسیر: یعنی د هر هغه کار تاداو او بنیاد چه په تقویٰ، یقین، اخلاص او د الله تعالیٰ پر رضا غوښتلو باندی وی، هغه دیر مستحکم او ټینگ وی. په خلاف د هر هغه کار چه بنا ئی په شک، نفاق، مکر، خداع او فریب باندی وی، هغه د خپلی ناپایداری، سستی او بدانجامی په لحاظ داسی دی لکه چه کوم عمارت د یوه داسی خاورین پان (کمر) په سر باندی ولاړ وی، چه د رود اوبو د هغه بیخ بیخی وړی وی چه که لږ شانی دغه په یوه ویښته ولاړ پان (کمر) وخوځیږی، یا د سیلاب کومه چه ورورسیږی، نو دغه عمارت سره له پانه (کمره) یو ځای لاندی په اوبو کښی لوړیږی، او بالاخر د دوزخ کندی ته وررسیږی ﴿ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴾ او الله نه ښیي سمه صافه لاره قوم ظالمانو ته) یعنی که په ظاهر سره کوم ښه عمل هم وکړی (لکه د مسجد جوړول) نو د ظلم او بېانصافی له شامته هغه سر ته نه رسیږی، او همغسې ویجاړ او ښار پاتی کیږی.

لَا يَزَالُ بُنْيَانُهُمُ الَّذِي بَنَوْا رِيبَةً فِي قُلُوبِهِمْ إِلَّا أَنْ تَقَطَّعَ قُلُوبُهُمْ
وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿۱۲﴾

همیشه به وی مانی (د نفاق د) دوی هغه چه بناء کړی ده دوی موجب د شېبې، د شک او د نفاق په زړونو د دوی کښی مگر چه توتی توتی شی زړونه د دوی (یعنی چه مړه شی) او الله ښه عالم دی (په ټولو احوالو) ښه حکمت والا دی (چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی)

تفسیر: د «ریبت» ترجمه ئی په «شبهه» سره کړی ده چه له هغی څخه مراد نفاق دی. یعنی د دغه بد عمل اثر داسی شو چه تل د هغو په زړونو کښی (تر هغه پوری چه مرگی دوی توتی توتی نه کړی) نفاق تینگ او قایم پاتی کیږی لکه چه د دی سورت په ابتداء کښی تیر شوی دی

﴿ فَأَعْقَبَهُمْ نِفَاقًا فِي قُلُوبِهِمُ إِلَى يَوْمِ يَلْقَوْنَهُ بِمَا أَخْلَفُوا اللَّهَ مَا وَعَدُوهُ وَبِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ﴾

غځینو مترجمینو د «ریبت» معنی په چخیدو او ویریدلو سره کړی ده. یعنی هر هغه عمارت چه دوی د ناپاکو مقاصدو لپاره جوړ کړی وو، الله تعالیٰ خپل پاک رسول مطلع کړ، او د دوی هغو گردو (تولو) ناپاکو مقاصدو ته ئی خاتمه ورکړه. چه د هغه خیال د تل دپاره د هغو په زړونو کښی لکه اغزی غوندی چخیده. والراجح عند السلف هو الاول کما حکى ابن کثیر رحمة الله علیه.

إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ
بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَ
يُقْتَلُونَ وَعَدًا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ
وَالْقُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا
بِبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ١١١

بیشکه چه الله پیرو دلی (آخیستلی) دی له مؤمنینو څخه نفسونه د دوی او مالونه د دوی (چه خپل ځان او مال په جهاد کښی ښندی (قربانوی) په عوض د دی چه بیشکه شته (په بدل د دغه جهاد) دوی ته جنت، (دغه پیرودل (آخیستل) په دی شان دی چه) جنگونه کوی دوی په لاره د الله کښی نو (کله) وژنی مؤمنان دا (کفار) او (کله د کفارو له لوری) وژلی شی دغه مؤمنان وعده ده په دغه (الله) باندی وعده حقه په توریت کښی او په انجیل کښی او په قرآن کښی، او څوک دی ښه وفا کوونکی په وعدی خپلی سره له الله څخه (بلکه هیڅوک نشته) نو خوشاله شی تاسی (ای مؤمنانو) په بیع ستاسی باندی هغه چه معامله کړی ده تاسی له الله سره په هغی (بیع او شری سره)، او دغه (بیعه چه ده) هم دغه بری دی ډیر لوی.

تفسیر: له دی نه زیات گتور او فائده من تجارت او عظیم الشان بری به څه شی وی چه زمونږ د حقیرو ځانونو او فانی مالونو خریدار الله قدوس گرځیدلی دی. زمونږ ځان او مال چه

فی الحقیقت د همه پاک الله مملوک او مخلوق دی. محض په ادنی ملایست سره زمونږ په لوری نسبتوی او (مبیعه) ئی دروی چه په «عقد د بیع» کښی مقصود بالذات وی او د جنت په شان یو ډیر اعلی مقام ئی د هغه «ثمن» راوښود چه «مبیعی» ته د رسیدلو وسیله ده. په حدیث کښی نبی کریم علیه افضل الصلوٰة والتسلیم فرمایلی دی چه «په جنت کښی به هسی نعمتونه وی چه سترگو به هغه له سره نه وی لیدلی، او غوږونو به ئی وصف نه وی آوریډلی. او نه به د کوم بشر پر قلب د هغه کیفیاتو خطور کړی وی» اوس خیال وکړئ چه ځان او مال ئی چه هسی تش د نامه لپاره زمونږ باله شی د جنت «ثمن» ونه دراوه او نه ئی داسی وفرمایل چه الله تعالی «بایع» او مونږ مشتریان کیدو نو په دغه کښی د الله تعالی تطف او نوازش له حله تیر دی چه د دغه لږ وړوکی یوه شی په معاوضه کښی ئی (چه هغه هم فی الحقیقت د همه الله دی) د جنت په شان یو بی‌زواله او قیمتداره شی زمونږ لپاره مخصوص گرځولی دی لکه چه د «بالجنة» په ځای «بان لهم الجنة» له فرمایلو څخه دغه راښکاری.

نیمه سا مو آخلی او سل سا بنی نور شیان بی حله او ویریا بنی بیا داسی هم نه دی کله چه زمونږ ځان او مال له مونږ وپیری (واخلی)، نو سم د لاسه ئی زمونږ له تصرف او قبضی څخه وباسی. بلکه د ده جل وعلا مطلوب یواځی هم دغه شی دی، کله چه موقع او وقت راشی نو ځان او مال د پاک الله په لاره کښی په اخلاص سره وړاندی کړئ. او د دغه عالی مقصد دپاره مو ځانونه او مالونه تل تیار او مهیا ولرئ! او د هغو په ورکولو کښی بخل، او شومتیا مه کوئ! اعم له دی نه چه هغه ئی واخلی که ئی وانه خلی. ښائی چه هغه د ده په دربار کښی تل حاضر او تیار اوسی. نو ځکه ئی وفرمایل ﴿يَكُونُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يُقَاتِلُونَ وَيُقَاتَلُونَ﴾ یعنی مقصود د الله تعالی په لاره کښی د ځان او مال حاضرول دی. وروسته له هغه که ووژنئ کفار یا ووژل شی د کفارو له لاسه په دغو دواړو صورتونو کښی د «بیع عقد» پوره کیږی او په یقینی ډول (طریقه) سره د «ثمن» یعنی د جنت مستحق گڼل کیږئ ممکن دی چه ځینو ته دغسی کومه وسوسه ور په زړه شی چه معامله خو بیشکه گتوره او فائده منه ده لیکن نقد «ثمن» ئی چیری دی؟ د هغه جواب ئی داسی ورکړ ﴿وَعَدَا عَلَيْهِمُ الْحَقُّ الْوَعْدُ وَالْإِنْجِيلُ وَالْقُرْآنُ﴾ یعنی د ثمن او د زرو د سوځیدلو هیڅ یوه ویره او خطر نشته. الله تعالی

په ډیر تاکید او اهتمام سره پوخ سند او دستاويز لیکلی دی چه د هغه خلاف غیر ممکن دی آیا له الله تعالی څخه بل څوک صادق القول، رښتین، او پخپلی پخی وعدی باندی کلک ولاړ شته؟ له سره نشته! نو ځکه د الله تعالی پور (قرض) د نورو څخه په زرهاو درجو غوره او پوخ دی. نو بیا مؤمنانو لره د خوښیدلو او پر خپلو قسمتونو باندی د نازیدلو لپاره له دی نه به کومه یوه موقع په لاس ورنشی چه بالذات پخپله رب العزت د دوی خریدار شی او په هسی شان او شوکت سره ئی وپیری (واخلی) عبدالله بن رواحه رحمت الله علیه څرنگه ښه او رښتیا فرمایلی دی «دا هغه بیع وه چه وروسته له هغه مونږ نه غواړو چه هیڅ یو صورت د اقالی پاتی وی» الله تعالی دی پخپل فضل او کرم سره مونږ ناتوانان د دغو مسلمانانو په ډله کښی محشور وفرمائی آمین ثم آمین

(اوس الله تعالى د دغو مؤمنانو مدح او ستاينه (صفت) په دغو نهو راټلونكو خصلتونو سره فرمائي چه پاس ئى د دوى د جهاد تمثيل په بيع او شرى سره فرمايلى)

التَّائِبُونَ الْعِبَادُونَ الْحَمِيدُونَ السَّائِحُونَ الزَّكَاةُ الشَّجِدُونَ الْأَمْرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّهْيِ عَنِ الْمُنْكَرِ وَالْحَفِظُونَ لِحُدُودِ اللَّهِ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾

(دوى) توبه كوونكى دى (له معاصيو) عبادت كوونكى شكر كوونكى (الله ته په اخلاص) بى تعلق پاتى كيدونكى دى (د دنيوى لډاندو نه) ركوع كوونكى دى سجدى كوونكى دى (په لمونځونو خپلو كښى حكم كوونكى دى په معروف (ښيگڼو- ښو) او منع كوونكى دى (خلقو لره) له منكرو (بدو كارونو) او ساتونكى دى د حدودو د الله (يعنى د احكامو ئى چه عمل پرې كوى) او زيرى وركړه (اى محمده) مومنينو ته (چه موصوف دى په دغو صفاتو په جنت سره)

تفسير: غځينى له «السائحون» څخه «روژه نيوونكى» مرادوى، ځكه چه روژه دار د خوړلو او څښلو او نورو شهوانيو لډاندو، نفسانى مرغوباتو څڼى بى تعلقه وي او د روحاني مدارجو او ملكوتى مقاماتو سیر كوى. د غځينو نورو په نزد د دغه لفظ مصداق «مهاجرين» دى چه د خپلو كورونو او كهولونو څخه بى تعلقه شوى دى، او په «اسلام» كښى ئى هستوگنه كړى ده. غځينى له دى څخه «مجاهدين» اراده كوى ځكه چه مجاهد له خپله ځانه بى تعلقه كيږي، او د الله تعالى په لاره كښى د سر جارولو (قربانولو) لپاره راوځي. د غځينو په رايه كښى دغه لفظ د علم د طالبانو لپاره دى چه وطن، كور، كهول، راحت او نورو گردو (ټولو) شيانو څخه تيرېږي، او د علم د طلب لپاره پرديسى كيږي، او د مسافري سختي، ستومانى، گالي (برداشت كوى) په هر حال سره هغه ترجمه چه محقق شيخ الهند رحمه الله عليه فرمايلى ده په هغه كښى د دغو گردو (ټولو) اقوالو گنجائش شته. مگر د اكثر و اسلافو په نزد هغه اوله ترجمه مختاره ده. والله اعلم. حضرت شاه صاحب فرمايلى دى «ښائى د بى تعلقه پاتى كيدلو څخه دا مراد وي چه په دنيا پورې زړه ونه تړي».

(﴿التَّائِبُونَ الْعِبَادُونَ الْحَمِيدُونَ السَّائِحُونَ الزَّكَاةُ الشَّجِدُونَ الْأَمْرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّهْيِ عَنِ الْمُنْكَرِ﴾ دوى سجده كوونكى دى په لمونځو خپلو كښى امر، حكم كوونكى دى په معروف او ښيگڼو (نيكو) او منع كوونكى دى خلكو لره له منكرو او بدو كارونو څڼى) يعنى د خپلو ځانونو د اصلاح او سنبالولو سره د نورو

غانونه هم اصلاح کوی او سنبالوی. گواکی د دوی کار د خالق تعالیٰ عبادت او د خلق الله خیر غوښتنه ده ﴿ وَالْحَافِظُونَ لِحُدُودِ اللَّهِ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴾ او دوی ساتونکی دی د حدودو د الله یعنی د احکامو نی چه عمل پری کوی. او زیری ورکړه ای محمده مومنینو ته چه موصوف په دغو صفاتو دی په جنت سره) یعنی د نیکی او بدی هغه حدود چه الله تعالیٰ معین فرمایلی دی له هغه څخه دی تجاوز ونه کړی لنډه نی دا چه بی له شرعی حکمه دی هیڅ یو کار ونه کړی. دغه گرد (تول) صفات د هغو مؤمنینو دی چه خپل غانونه او مالونه نی پر الله تعالیٰ پلوردلی (خرڅ کړی) دی.

مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أُولَىٰ قُرْبَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿٩٠﴾

نه دی (لايق او روا) نبی ته او (نه دی لایق او روا) هغو کسانو ته چه ایمان لرونکی دی دغه چه مغفرت وغواړی دوی دپاره د مشرکانو او اگر که وی دا (مشرکان) خاوندان د خپلوی وروسته له دی خبری چه ښکاره شی دوی ته چه بیشکه دوی صاحبان دی د دوزخ (او په کفر مړه دی)

تفسیر: هر کله چه مؤمنینو خپل غانونه او مالونه پر الله تعالیٰ پلورلی (خرڅ کړی) دی، نو دغه خبره ضروری ده چه له نورو گردو (تولو) ځنی غانونه راتول کړی او یواځی پاک الله ته خپل ځان وسپاری. له اعداء الله څ څخه دی چه د هغوی دښمنی له الله سره او جهنمی او دوزخی توب نی معلوم شوی دی، د خپلو مهربانیو او محبت سلسله وشلوی. اگر که دغه د الله تعالیٰ دښمنان د ده مور او خور، پلار او بادر (مالک)، ترور او نگور، تره او تربور، نیکه او نیا او نور مخصوص خپلوان هم وی. ځکه هغه چه له الله تعالیٰ څخه باغی او د ده دښمن وی نو هغه د مؤمنانو غرنګه دوستان او خپلوان کیدی شی؟ نو د هر هغه چا په نسبت چه داسی معلومات حاصل شی چه بالیقین دوزخی دی اعم له دی چه د الله تعالیٰ په وحی سره وی یا چه په ښکاره ډول (طریقه) سره پر کفر او شرک کښی مړ شی نو د دوی په حق کښی استغفار او د بښنی غوښتنه منع ده په ځینو روایتونو کښی راغلی دی چه دغه آیت د رسول الله صلی الله علیه وسلم د مور حضرت بی بی آمنی په باره کښی نازل شوی دی، په ځینو احادیثو کښی راغلی دی چه د رسول الله مبارک د تره ابوطالب په حق کښی نازل شوی دی، او ځینو داسی نقل کړی دی چه مسلمانانو وغوښتل چه د خپلو هغو مشرکینو پلرونو لپاره چه مړه شوی دی استغفار وغواړی. نو په دغه آیت سره دوی د هغوی له استغفاره منع شول. په هر حال د دی آیت شان نزول هر څه چه وی حکم خو هم دغه دی چه د هغو کفارو او مشرکینو په حق کښی چه د هغوی خاتمه پر کفر او شرک

باندى معلومه شى، استغفار ناجائز دى.

تنبیه: د رسول اکرم د والدینو په نسبت د اسلامى علماؤ اقوال ډیر سره مختلف دى. غینو د دوى پر ایمان او نجات باندې مستقلې رسالې لیکلې دى. او د حدیثو شارحانو پرې محدثانه او متکلمانانه بحثونه کړي دى. د احتیاط او سلامتی ښه طریقه او لاره په دغې مسئلې کېږي دا ده چه سړی پکښې چپ وي، او سکوت غوره کړي، او په داسې دقیقو، باریکو مباحثو کېږي دى د ډیری څیړنې (تحقیق) څخه احتراز وکړي، او ځان دى وساتي. د داسې مسائلو حقیقت یواځې پاک الله ته معلوم دى. او همغه د گردو (تولو) مسائلو په ښه ډول (طریقه) سره فیصله کوونکى دى.

وَمَا كَانَ اسْتِغْفَارُ اِبْرٰهِيْمَ لِاَبِيْهِ اِلَّا عَنِ مَّوْعِدَةٍ وَعَدَهَا اِيَّاهُ
فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ اَنَّهُ عَدُوٌّ لِلّٰهِ تَبَرَّأَمِنْهُ اِنَّ اِبْرٰهِيْمَ لَوَ اَوَّاهٌ حَلِيْمٌ ﴿١١﴾

او نه وه بښنه غوښتل د ابراهيم دپاره د پلار خپل مکر په سبب د وعدې چه کړې وه (پلار) هغه وعده له دغه (ابراهيم) سره (چه مسلمانيږم)، نو کله چه معلومه شوه ابراهيم ته چه بيشکه دغه پلار د ده دشمن دى د الله (چه مړ شو په کفر کېږي) نو بيزاره شو له هغه، بيشکه ابراهيم خامخا ډير آه کوونکى (په زړه پوست) ډير تحمل والا ؤ.

تفسير: (د «وعدها اياه» ترجمه غينو داسې کړې ده: کړې وه دغه وعده ابراهيم د خپل پلار سره لکه چه) د «مریم» په سورت کېږي راغلى دى کله چه د حضرت ابراهيم عليه السلام پلار د حق له قبوله اعراض وکړ او د ضد او عناد له سببه ئى حضرت ابراهيم عليه السلام په وژلو سره ويراوه نو د خپلو والدینو د ادب په ملاحظه ئى وفرمايل: ﴿سَلَامٌ عَلَيْكَ سَأَسْتَغْفِرُكَ رَبِّكَ إِنَّكَ كَانَ فِي حَقٍّ﴾
يعنى زه د الله تعالى له درباره ستا دپاره استغفار غواړم نو دوى سم له دغې وعدې سره تل استغفار کاوه، لکه چه په بل ځاى کېږي د «واغفرلابى» د فرمايلو تصريح هم شته د دى مطلب داسې نه دى چه ابراهيم عليه السلام د يوه هسې مشرک لپاره بښنه غواړي چه هغه د شرک په حالت کېږي قايم ؤ. نه غرض ئى داسې ؤ چه هغه ته داسې يو توفيق ور په برخه شى چه د شرک له حالتو ووځي، او د اسلام په غير کېږي ننوځي او د اسلام قبول د هغه د خطاؤ د معافې سبب شى. «ان الاسلام يهدم ماكان قبله» کله چه لويو اصحابو د ابراهيم عليه السلام دغه استغفار په قرآن کېږي ولوست نو د دوى په زړونو کېږي هم دغه خيال پيدا شو چه مونږ ته هم ښائى چه د خپلو مشرکينو پلرونو په حق کېږي استغفار وکړو. د دى خبرې جواب الله تعالى داسې ورکړ چه ابراهيم عليه السلام د خپلې يوى وعدې په بناء يواځې تر هغه وخته پورې د خپل

پلار لپاره بېښنه غوښتله، چه په يقينی ډول (طريقه) سره ورته دا خبره نه وه واضحه شوی چه د ده پلار (آزر) پر کفر او شرک او د الله تعالیٰ پر دښمنی باندی مری ځکه چه پخوا له مرگه احتمال و چه توبه ویاسی، او په اسلام مشرف شی، او وښلی شی. نو کله چه ابراهیم علیه السلام ته دغه خبره څرگنده (ښکاره) شوه چه د هغه خاتمه په کفر او شرک سره وشوه او تر مرگه پوری ئی د الله تعالیٰ د دښمنی څخه لاس وانه خيست نو ابراهیم علیه السلام هم تری بیخی بیزاره شو. او دعاء استغفار او نور ئی ترک کړل. پخوا ئی د زړه د نرمی او شفقت لامله (له وجی) دعا کوله. کله چه د توبی او د رجوع گرد (تول) احتمالات منقطع شول، نو ده هم د هغه د خیر غوښتلو څخه لاس واخیست او دغه حادثه ئی د نبوت په صبر او تحمل سره وځغمله. په حدیث کښی راغلی دی چه په محشر کښی به حضرت ابراهیم علیه السلام عرض کوی چه: یا اله العالمین! تا زما سره داسی وعده فرمایلی وه چه ابراهیم به نه رسوا کوم مگر له دی نه به بله کومه رسوائی وی چه نن زما پلار د گردو (تولو) خلقو په منځ کښی په دوزخ کښی غورځاوه شی په دغه وخت کښی به د ده د پلار څیره مسخ کیږی، او د کور (ضیغ) په شکل به اوړی او پرښتی به په کشولو (راښکلو) سره هغه د جهنم په لوری بیانی. ښائی دغه به د دی لامله (له وجی) وی چه خلق ئی ونه پیژنی. ځکه چه د رسوائی دار او مدار پر پیژندلو باندی دی. کله چه د پیژندگلوی آثار په منځ کښی پاتی نشی او څوک ونه پوهیږی چه څه شی ئی په دوزخ کښی وغورځاوه نو بیا به د هغه ځوی ولی رسوا کیږی؟

وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِلَّ قَوْمًا بَعْدَ إِذْ هَدَاهُمْ حَتَّى يُبَيِّنَ
لَهُمْ مَا يَتَّقُونَ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ۝

او نه دی الله چه بی لاری کری هیڅ یو قوم وروسته له هغه وقت چه لاره ئی وښووله دوی ته (د اسلام) تر هغه پوری چه بیان کری دوی ته هغه څیز چه ځان تری وساتی (او دوی بیا ځان ونه ساتی)، بیشکه الله پر هر څیز باندی ښه عالم دی.

تفسیر: یعنی د حجت له اتمامه وړاندی او د حق له اظهاره پخوا پاک الله هیڅوک نه گمراه کوی. گمراهی دغه ده کله چه الله تعالیٰ خپل احکام په صاف او ښکاره ډول (طريقه) بیان کری او بیا د هغه امتثال ونشی، گواکی اشاره ئی وفرمایله هغو کسانو چه پخوا له ممانعته ئی د مشرکینو لپاره بېښنه غوښتلې ده پر هغو باندی هیڅ یوه مؤاخذه نشته. لیکن وروسته له خبریدلو څخه داسی کار کول گمراهی ده.

إِنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَمَا لَكُم مِّنْ دُونِ اللَّهِ مِن وَّلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٧﴾

بیشکه چه الله (خاص) ده لره دی سلطنت د آسمانونو او د ځمکې، ژوندی کول او مړه کول کوی، او نشته تاسی ته بی له الله څخه هیڅ ولی (دوست ساتونکی له آفاتو) او نه مددگار (خلاصوونکی له بلیاتو).

تفسیر: کله چه سلطنت د ده دی نو ښائی چه د هغه حکم هم پری وچلیږی دی په خپل محیط علم او کامل قدرت سره هر هغه احکام چه نافذ کری د بندگانو تکلیف او کار دا دی چه بی خوفه او بی خطره د هغه په تعمیل او اجراء کښی بوخت (مشغول) او لگیا شی. او په هغه کښی د هیچا خاطر او لحاظ ته موقع او ځای ور نه کری. ځکه چه بی له الله تعالیٰ څخه بل هیڅوک پکار راتلونکی نه دی.

لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ وَالْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ الْعُسْرَةِ مِن بَعْدِ مَا كَادَ يَزِيغُ قُلُوبُ فَرِيقٍ مِّنْهُمْ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ إِنَّهُ بِهِمْ رءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿١٨﴾

خامخا په تحقیق رجوع کری ده الله پر نبی باندی او (پر) مهاجرینو او انصارو هغو کسانو باندی چه متابعت کری وو دوی د نبی په وقت د تنگسی (او سختی) کښی وروسته له هغه چه نژدی شوی وو چه کاره شی زړونه د یوی دلی له دوی (له متابعت د نبی) بیا رجوع په رحمت سره وکړه (الله) پر دوی! بیشکه چه الله پر دوی باندی ډیر مهربان زیات رحم والا دی.

تفسیر: (یعنی خامخا په تحقیق قبوله کړه الله تعالیٰ توبه او مهربانی ئی وفرمایله پر نبی چه اذن ئی ورکړی ؤ منافقانو ته د بېرته پاتی کیدو او په مهاجرینو او په انصارو چه نفرت ئی کیده له غزا اما طبعی نه عنادی هغه مهاجرین او انصار چه پیروی ئی کری وه د رسول صلی الله علیه وسلم په وقت د تنگسی کښی هم له طرفه د مرکب چه په لسو تنو یو اوښ رسیدلی ؤ، او هم له طرفه د توبی چه دوو تنو به په یوه دانه د خرما ورځ تیروله، او هم له طرفه د اوبو چه سره له قلته د

مرکب اوبن به ئی حلال کر، او د هغه په رطوباتو به ئی ساعت تیراوه، لنده ئی دا چه) د دی مشکل ساعت څخه مراد د «تبوک» د غزوی زمانه ده چه په هغی کښی څو ډوله (قسمه) مشکلات راتول شوی ؤ، سخته گرمی، اوږده مسافه، د خرماؤ موسم د هغی زمانی د عظیم الشان یو سلطنت سره مقابله او پری د اسلامی لشکر تعرض بیا د ظاهری بی سروسامانی داسی حالت ؤ چه یوه یوه دانه خرما به هر ورځ پر دوو تنو غازیانو باندی ویشله کیده په آخره کښی دی خبری ته هم وار ورسیده چه دیرو مجاهدینو به فقط یوه دانه خرما په خوله څښله او بیا به ئی پری اوبه څښلی بیا د اوبو د فقدان او نشتوالی لامله (له وجی) د اوبانو د فضلاتو په لندبلو (رطوباتو) به ئی ساعت تیراوه. سورلی په دغه اندازه لږه وه چه په لسو لسو تنو به یو اوبن وورسیده چه په نوبت سره به یو سوریده او بل به تری ښکته کیده. د هغه ایثار جذبه او د ځان جارولو (قربانولو) جوش ؤ چه د اسلامی ډیر یو وړوکی جماعت ته داسی قوت او قدرت ور په برخه کړی شوی ؤ چه په هغه سره د دنیا پر گردو (تولو) اقوامو باندی غالب او گرد (تول) جهان د علم او عرفان او عدل او احسان په رڼا (رنڼا) سره روڼ شو. الله الحمد والمنه!

﴿وَمِنْ عِبَادِنَا كَذِبَ قُلُوبٍ فَرَأَوْهُ مُتَوَلِّيًا﴾ الآية - وروسته له هغه چه نژدی شوی ؤ چه کاره شی زړونه د یوی دلی له دوی له متابعت د نبی صلی الله علیه وسلم بیا رجوع په رحمت سره وکړه الله پر دوی بیشکه چه الله پر دوی باندی ډیر مهربان دی زیات رحم والا په انعام د اجر او ثواب سره) د الله تعالی مهربانی او مراحم په محمد صلی الله علیه وسلم بشماره دی او د دوی له برکته پر مهاجرینو او انصارو هم د الله تعالی مخصوصه توجه او مهربانی ده چه دوی ئی په ایمان او عرفان مشرف فرمایلی دی د نبوی اتباع او د فی سبیل الله جهاد او د مهمو امورو، د لویو عزائمو په پای (انجام) رسولو همت او توفیق ئی وربښلی دی. بیا په هسی مشکل وقت کښی چه د ځینو مؤمنینو زړونه هم د مشکلاتو او صعوباتو سختیو له هجومه پرکیدل او لرزیدل او نژدی ؤ چه د نبی له رفاقت وروسته پاتی شی. الله تعالی بیا پر دوی مهربانی وکړه او لاسونه ئی ونیوه چه دوی له سره پر داسی خطراتو او وساوسو باندی عمل ونه کړی او محفوظ تری پاتی وی او د مؤمنینو همتونه ئی مضبوط او د دوی ارادی ئی لوړی کړی.

وَعَلَى الثَّلَاثَةِ الَّذِينَ خَلَفُوا حَتَّىٰ إِذَا ضَاقَتْ عَلَيْهِمُ
الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ وَضَاقَتْ عَلَيْهِمْ أَنْفُسُهُمْ وَظَنُّوا أَنَّهُ لَا مَلْجَأَ مِنْ
اللَّهِ إِلَّا إِلَيْهِ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ لِيَتُوبُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١١٤﴾

او (خصوصاً) پر هغو دری تنو چه بیرته پاتی شوی وو (له قبوله د توبی) تر هغه پوری چه تنگه شوه پر دوی ځمکه (په سبب د بی التفاتی د خلغو) سره

له ارتوالی د دی (ځمکی) او تنگ شو پر دوی زړونه د دوی (له ډیره غمه) او یقین نی وکر چه نشته ځای د پناه له (قهره د) الله (هیچا ته) مگر هم ده ته دی، بیا رجوع وکړه (الله) پر دوی (په توفیق د توبی سره) دپاره د دی چه توبه وباسی دوی، بیشکه چه الله هم دی دی ښه توبه قبلوونکی ډیر رحم والا (په انعام د اجر او ثواب سره)

تفسیر: (یعنی بیشکه الله پر دوی باندی ډیر مهربان دی بالخاصه پر هغو دریو تنو چه بیرته پاتی شوی وو له تبوک نه او د الله تعالیٰ حکم ته منتظر او حیران ناست وو، او هیچا به ورته التفات نه کاوه تر څلویښتو ورځو پوری او بیا خپلی ښځی هم تری منع کړی شوی هم داسی رتلی ترتلی به گرځیدل تر هغه پوری چه تنگه شوه پر دوی ځمکه) دغه دری سری کعب بن مالک، هلال بن امیه او مرارة بن الربیع دی چه سره له دی چه مؤمنان او مخلصان ؤ خو د ځان آسانی او هوسانی (ارام) خوښولو په اثر بی له شرعی عذر د «تبوک» د غزوی له شرکت محروم پاتی شول کله چه رسول الله صلی الله علیه وسلم بیرته تشریف راوړ نو دوی نه د منافقینو په شان د دروغو عذرونه وړاندی کړل او نه ئی د ځینو صحابه ؤ غوندی خپل ځانونه په ستنو وتړل، بلکه هغه حقیقی واقعه ئی په صافو الفاظو سره عرض کړه او پخپل قصور او کوتاهی باندی ئی په ښکاره او علانیه ډول (طریقه) اعتراف او اقرار وکړ. نتیجه داسی شوه چه د منافقینو له لوری په ښکاره ډول (طریقه) سره اغماض وکر شو، او د هغوی بواطن الله تعالیٰ ته وسپارلی شول او د «اصحاب السواری» یعنی هغو کسانو چه خپل ځانونه ئی پر ستنو پوری تړلی وو، توبه قبوله کړه شوه او د دغو دری واړو فیصله د څه مدی لپاره تادیباً ملتوی پاتی شوه وروسته د پنځوسو ورځو د تیریدلو څخه د دوی توبه هم قبوله شوه د بیرته پاتی کیدلو څخه په «الذین خلفوا» کښی هم دغه مطلب دی لکه چه په بخاری شریف کښی د هم دغه کعب بن مالک رضی الله تعالیٰ عنه څخه نقل شوی دی.

له دغو دری واړو څخه کعب بن مالک رضی الله تعالیٰ عنه خپله واقعه په ډیر ښه شرح او بسط او په خورا (ډیر) مؤثر طرز سره بیان فرمایلی ده چه په صحیح بخاری شریف او نورو کښی دی وکتله شی دلته د هغه ځینی اجزاء نقل کاوه شی:

کعب بن مالک فرمائی: «څرنگه چه د تبوک مهم جنگ ډیر سخت او ربر پیښوونکی ؤ، نو رسول الله صلی الله علیه وسلم گردو (تولو) اصحابو ته د عمومی تیاری حکم ورکړ، گرد (تول) خلق د خپل طاقت او استطاعت سره موافق د سفر په سامان او اسباب جوړولو کښی مشغول او لگیا وو مگر زه قرار بیفکره او بی اندیښنی ناست وم او داسی می له خپله ځانه سره غوته کړی وه هر کله چه وغواړم نو سم د لاسه به ځان تیاروم او له نورو غازیانو سره به گډ حرکت کوم ځکه چه د الله تعالیٰ په فضل او کرم سره په هغه وقت کښی له ما سره هر راز (قسم) سامان او اسباب تیار ؤ او د یوه په ځای دوه سورلی له ماسره موجودی وی زه د هم دغه غفلت په نشه کښی

دوب تللی وم چه د نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم له حضوره د دیرش زرو اسلامی مجاهدینو د کوچیدلو (روانیدلو) حکم صادر شو، په دغه وقت کښی هم زه په دغه چرت (خیال) کښی وم اگر که رسول الله صلی الله علیه وسلم تللی دی، خو زه هغوی سره ملگری یم هره ورځ به می ویل چه نن به غم او صبا به غم په هم دغه نن او صبا کښی ډیری شپي تیری شوی کله چه رسول الله صلی الله علیه وسلم (تبوک) ته ورسید نو ئی وفرماییل «ما فعل کعب بن مالک شه وکړه کعب غوی د مالک؟» د بنی سلمه یو سری وویل «یا رسول الله عیش او عشرت او اعجاب او غرور هغه ته اجازه نه ورکوی چه له کوره د باندی ووځی» معاذ بن جبل رضی الله تعالی عنه وویل چه «تا ډیره بده خبره وکړه قسم په الله خورم چه مونږ په کعب کښی پرته (علاوه) له نیکی بل هیڅ شی نه دی لیدلی» رسول الله صلی الله علیه وسلم دغه گردی (تولی) خبری په سکوت واوریدی کعب رضی الله تعالی عنه وائی چه د رسول الله صلی الله علیه وسلم د تشریف وړلو څخه وروسته ډیر زیات وحشت ماته له دغی خبری څخه پیدا شو چه په گردی (تولی) مدینی منوری کښی پرته (علاوه) له منافقینو او معذورانو مسلمانانو څخه بل هیڅوک په نظر نه راته په هر حال دلته زما په زړه کښی راز راز (قسم قسم) خبری تیریدی او پرله پسې هر قسم پلمی (بهانی) می جوړولی چه د رسول الله مبارک په حضور کښی به داسی وایم هغسی به وایم او په یوه عذر سره به خپل ځان خلاصوم څه مهال (وخت) چه دا راملومه شوه چه رسول الله صلی الله علیه وسلم په خیر او عافیت سره بیرته تشریف راوړونکی دی. نو زما له زړه څخه گرد (تول) دروغ او فریب محوه شو او دغه می په خپل زړه کښی غوته کړه چه پرته (علاوه) له رښتیا څخه بل هیڅ شی د ده په دربار کښی په کار نه راځی او نه می ژغورلی (بچ کولی) شی رسول الله صلی الله علیه وسلم په مسجد کښی تشریف درلود (لرلو) د دوی په حضور کښی د اصحابو لویه مجمع مشرف وه منافقینو د دروغو راز راز (قسم قسم) پلمی (تدبیرونه) او بهانی جوړولی او په هغو سره بی ئی خپل ځانونه له تنقیداتو څخه ژغورل (بچ کول) دلته زه د پاک رسول الله صلی الله علیه وسلم سره مخامخ شوم دوی ماته په غضب سره ګډ مسکی شول او په تبسم سره ئی زما د غیر حاضری پوښتنه وکړه ما عرض وکړ یا رسول الله صلی الله علیه وسلم که په دی وقت کښی زه د دنیا دارانو ځنی د کوم یوه دنیا دار په مخ کښی وی نو تاسی به لیده چه په څه طلافت او سلاست او غوری ژبی سره به می د دروغو پلمی (بهانی) او حیلی او حوالی جوړولی او ځان به می بیخی صاف و پاک گرځولی و مګر دلته خو معامله داسی یوه پاک ذات سره ده چه که زه په دروغو سره هغه له خپله ځانه موقتاً خوښ هم وگرځوم، نو لږه موده وروسته الله تعالی ئی له رښتیا خبری ځنی خبروی او په گردو (تولو) حقائقو ئی مطلع کوی او له ما ئی خفه کوی په خلاف د هغه په رښتیا ویلو کښی اگر که لږه شیبه تاسی له ما څخه خفه کیږئ او زه هم ناچاره ستاسی دغه خفګان پر ځان آخلم لیکن هیله (خواهش) او امید لرم چه د الله تعالی له لوری به د دغه خاتمه ښه کیږی او بالاخر هم دغه رښتیا ویل به می د الله تعالی او د رسول الله له قهره او غضبه وژغوری (بچ کړی) یا رسول الله! اصلی واقعه دغه ده چه ما سره د

دغی غیرحاضری هیخ یو عذر نشته. په هغه وقت کښی چه زه ستاسی د هم رکابی له شرفه محروم شوم له هغه وخته څخه ماسواء په بل وقت کښی ماته هغسی دولت، شته فراخی او مقدرت نه ده په برخه شوی، زه مجرم یم! تاسی واک (حق) او اختیار لرئ چه هر دول (طریقه) حکم زما په نسبت صادرئ رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل چه «هم دغه یو سری دی چه رښتیا خبره ئی وکره ښه ده! غه! او د الله تعالیٰ فیصلی ته منتظر اوسه!»، زه پاڅیدم او له تحقیقه راڅرگنده (ښکاره) شوه چه (هلال بن امیه) او (مرارة بن الربیع) دغه دواړه سری د واقعی په اظهار کښی ما غوندی دی نو زموږ دری واړو په نسبت رسول الله صلی الله علیه وسلم امر صادر کړ چه هیڅوک دی له دوی سره خبری نه کوی او تول دی تری بیل شی. لکه چه وروسته له دی نه هیخ یوه مسلمان له مونږ سره خبری نه کولی او نه ئی زموږ د سلام جواب راکاوه هغه دواړه خو په خپلو کورونو کښی کیناستل او هلته شپه او ورځ په ژړا او واویلا بوخت (مشغول) وو. زه لږ سخت او قوی وم نو د لمانځه لپاره مسجد ته حاضریدم او رسول الله صلی الله علیه وسلم ته به می سلام اچاوه او د دوی مبارکو شونډو ته به می کاته چه آیا زما د سلام د جواب په مقابل کښی خوځیږی که نه؟ کله چه ما رسول الله صلی الله علیه وسلم ته کتل نو هغو به ماته نه کتل، مخصوص اقارب، خورا (دیر) محبوب دوستان او خپلوان هم له ما څخه پردی شوی وو په دی منع کښی یو ورځ یوه سری د «غسان» د باچا خط ماته راکړ چه په هغه کښی زما په دغه مصیبت باندی د همدردی او خواخوږی اظهار کړی شوی وو. او ماته ئی بلنه راکړی وه چه د هغه ملک ته ورشم چه هلته به زما دیر ښه «هرکلی» او «ښه راغلی» او عزت او احترام کیږی کله چه می هغه خط له سره تر پایه ولوست په زړه کښی می وویل چه په دغه کښی هم زما بله آزموینه او مستقل امتحان دی په پای (انجام) کښی می هغه خط وسوځاوه وروسته له څلویښتو ورځو د رسالت له درباره یو نوی بل حکم راورسیده چه زه می له خپلی ښځی څخه هم بیل شم لکه چه خپلی کدی ته می وویل چه ته دی خپلی پلارگنی کره لاره شه! او تر هغه پوری چه د پاک الله له درباره زما په نسبت کومه فیصله صادریدپی ته هملته اوسه له گردو (تولو) څخه لویه اندیښنه او فکر ماته له دغی خبری څخه وه چه که زه په هم دغه حالت کښی مړ شم، نو رسول الله مبارک به می جنازه نه کوی او که بالفرض په هم دغو ورځو کښی (الله تعالیٰ دی نه کوی) پاک رسول الله وفات شی مسلمانان به ځما تر مړینی پوری له ما سره هم دغه وضعیت (حالت) کوی. او ځما مری ته به هیڅوک نه نژدی کیږی لنډه دا چه تر پنځوسو ورځو پوری زه په هم دغه مصیبت او ابتلا کښی اخته وم د پاک الله ځمکه سره له دیر ارتوالی پر ما تنگه شوه بلکه د ژوندانه ډگر هم پر ما باندی بیخی تنگ شوی ؤ. ژوندون ماته له مرگ څخه سخت ښکاریده. چه یو ناڅاپه د «سلح» د غره له لوری یوه چغه وشوه «یا کعب بن مالک! ابشر یا کعب څوی د مالک زیری دی په تا خوشاله اوسه» د دی غږ اوریدلو څخه سم د لاسه زه په سجده ولویدم، معلوم شو چه د شپې په آخره شومه کښی د پاک الله له لوری نبی علیه السلام ته خبر ورکړی شوی دی چه زموږ توبه مقبوله شوه د رسول الله صلی الله علیه وسلم له حضوره وروسته د صبا له لمانځه لویو اصحابو ته دغه اطلاع ورکړه شوه یو

سور زما په لوري په منده راغی، او دغه بشارت ئی ماته ورساوه مگر بل یوه سری په ډیر اوچت آواز سره د غره له لوري هم دغه زیری راباندی وکړ. چه دغه غږ ماته د سور له راتللو څخه مخ کښی رارسیدلی وو، ما کالی (جامی) له ځانه ویستل او زیری راکوونکی ته می ورکړه او هغه می ټینگ په غیږ کښی ونیوه بیا د نبی کریم صلی الله علیه وسلم په خدمت کښی حاضر شوم خلق دلی دلی راتله او ماته ئی تبریکات راکول له مهاجرینو څخه حضرت طلحه رضی الله تعالی عنه زما مخ ته ودریده، او مصافحه ئی راسره وکړه. د رسول الله څیره له ډیری خوشالی لکه سپوږمی داسی غلیده. او وئی فرمایل چه: «الله تعالی ستا توبه قبوله کړه» ما عرض وکړ چه: «د دغی توبی تتمه دا ده چه زه خپل گرد (تول) مال او شته د الله تعالی په لاره کښی صدقه کوم» دوی وفرمایل چه: «تول نه پر څه د ځان لامله (له وجی) هم وساته!» لکه چه ما د خیبر برخه رابیله، او نور گرد (تول) می صدقه کرل څرنگه چه یواځی د رښتیا ویلو له برکته ماته نجات په برخه شوی ؤ. نو ځکه می له خپله ځانه سره عهد وکړ چه په هر حال او هر وقت کښی به تل رښتیا وایم، او له سره به دروغ نه وایم د دغه عهد څخه وروسته ډیر لوی او سخت امتحانات راته پېښ شول. مگر الله الحمد زه تل رښتین وم، او له رښتیاو څخه می ژبه نه ده آړولی. او انشاء الله تر هغه پوری چه ژوندی یم له رښتیا څخه به خوله نه اړوم د هم دغی واقعی په لوري په دغو آیتونو کښی اشاره کړی شوی ده. ښوای پر دغو دری واړو باندی د الله تعالی ږومښی مهربانی دغه وه چه ایمان او اخلاص ئی وربښلی ؤ، او له نفاقه ئی ساتلی ؤ اوس نوی مهربانی پری دا وشوه چه د نصوح د توبی توفیق ئی هم ور په برخه کړ او بیا ئی خپل لوری ته وبلل، او د هغو گرد (تول) تقصیرات ئی ورمعاف کړل.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ ﴿١٩﴾

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مومنانو) وویږیئ تاسی له الله (او هسی مخالفت مه کوئ!) او اوسئ سره له صادقانو (چه محمد او اصحاب ئی دی)

تفسیر: یعنی له رښتینو سره صحبت وکړئ! او د هغو په شان کارونه کوئ! او وگورئ چه دغه دری سری د رښتیا ویلو په سبب وېشل شول او مقبول وگرځیدل (او همیشه اوسئ تاسی له رښتینو سره په ایمان یا په عهد یا نیت او قول یا په دین د خدای یا په توبه کښی) منافقانو دروغ وویل او د الله تعالی ویره ئی له خپلو زړونو څخه ویستله نو د (درک اسفل) مستحقان شول. (له صادقینو څخه مقصد پخپله رسول الله او د ده لوی اصحاب دی یعنی له رسول الله او د ده له لویو اصحابو رضی الله تعالی عنهم او ملگرو سره ملگری اوسئ! او مخالفت تری مه کوئ! ځینی وائی چه صادقین ابوبکر الصدیق او عمر الفاروق دی. ابن عباس رضی الله تعالی عنه وائی

چه حضرت علی تری مطلوب دی. علی اکثر دغه صادقین، راشده خلفاء بولی په تفسیر وحیدی کنبی لیکلی دی چه سید علامه رحمة الله علیه ویلی دی له دی آیت نه معلومه شوه چه اجماع حجت دی).

مَا كَانَ لِأَهْلِ الْمَدِينَةِ وَمَنْ
حَوْلَهُمْ مِنَ الْأَعْرَابِ أَنْ يَتَخَفُوا عَن رَّسُولِ اللَّهِ وَ
لَا يَرْغَبُوا بِأَنفُسِهِمْ عَنْ نَفْسِهِ ذَلِكَ يَأْتُهُمْ لَا يُصِيبُهُمْ
ظُلُمٌ وَلَا نُصَبٌ وَلَا مَخَصَصَةٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَطُون
مَوْطِئًا يُغَيِّظُ الْكَفَّارَ وَلَا يَنَالُونَ مِنْ عَدُوِّ نِيلًا إِلَّا كَيْبَ
لَهُمْ بِهِ عَمَلٌ صَالِحٌ إِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٢﴾

نه دی روا دپاره د خلقو د مدینې او هغه چاته چه چاپیر د دوی دی له (صحرائی) عربو څخه دا کار چه بیرته پاتی شی دوی (یعنی نه دی بیرته پاتی کیږی) له رسول د الله نه (په تلو د غزا کنبی) او نه (دا چه) مینه به کوی دوی په ځانونو خپلو له نفسه د رسول نه (چه خپل ځانونه د رسول له ځانه زیات وبولی او خپل ځانونه د جهاد له شائدو څخه وساتی) دغه (وجوبی متابعت او نهی د مخالفت) په سبب د دی دی چه بیشکه دوی چه دی نه رسیږی دوی ته تنده او نه ستومانی او نه لوړه په لاره د الله کنبی او نه پردی دوی قدمونه پر کوم ځای (له ځایونو د کفارو داسی قدمونه) چه په قهر سره راوولی (دغه قدمونه) کفارو لره او نه رسیږی دوی هیڅ دشمن ته په رسیدلو سره (چه وژل یا بندیان کول یا لوټ کول د هغو دی) مگر لیکلی شوی دی دوی ته په سبب د هر یوه له دغو مذکورهؤ شیانو عمل نیک، بیشکه چه الله نه خرابوی اجر (ثواب) د نیکی کوونکو.

تفسیر: یعنی داسی نه دی په کار چه رسول الله صلی الله علیه وسلم تکلیفونه او ربړونه (زحمتونه) وگالی (برداشت کړی) او مونږ په آرامی او هوسانی (آسانی) سره کینو. په حدیث کنبی راغلی دی چه ابوخیثمه رضی الله عنه هم د «تبوک» له غزوی څخه بیرته پاتی شوی ؤ. او د رسول الله صلی الله علیه وسلم د روانیدلو څخه وروسته خپل باغ ته ولاړ او هلته په یوه گڼ یخ

سوری کبھی پر خپل پالنگ باندی وغئیدہ د ده خپله ښځه چه ډیره حسینہ او جمیلہ وه په مخ کبھی گرغیدله او په شاوخوا ځمکی باندی ئی اوبه شیندلی او ښه ئی یخه کړی وه او بیا ئی پری پوځی (بوریا) وغږوله د خرماؤ تازه واشکی (وړی) ئی په مخ کبھی ورته کیښودل یخی اوبه او نور خوندور خواړه ئی ورحاضر کړل یو ناڅاپه ابوخیثمه رضی الله تعالیٰ عنه د دی عیش او استراحت د سامان د لیدلو څخه وترهیده او د بریښنا په شان د ده په وجود کبھی یو اور بل شو او له خپله ځانه سره ئی وویل: توبه له دغسی ژوندون چه زه په یخ سوری کبھی ناست یم او یخی اوبه څښم او د یخی ویالی او سیوری او باغ او میوی څخه مستفید کیږم او د پاک الله محبوب رسول صلی الله علیه وسلم په داسی سخته گرمی او تودی سیلی کبھی د تندی او لوړی په شدت په ډاک او چول بیابان، کندو او رغو کبھی غزا ته رهی (روان) دی. په مجرد د پیدا کیدلو د دی خیال سم د لاسه خپل د سورلی اوبه ئی وغوښتله او چاره ئی په خپل غاړه کبھی واچوله او نیزه ئی په لاس کبھی واخیستله او د غازیانو د پلو په کرښو رهی (روان) شو. د ده اوبه ډیره گرندی د باد په شان تله بالاخر د غازیانو له لښکر سره یو ځای شو، رسول الله صلی الله علیه وسلم له لری څخه ولید چه یو سور د شگو پر کوریو ډیر ژر ژر رادرومی نو وئی فرمایل: «کن ابا خثیمه - شه ابو خثیمه» یعنی ابو خثیمه دی وی، لږ څه وروسته گردو (تولو) ولیده چه همغه سور ابوخیثمه ووت رضی الله تعالیٰ عنه وعن سائرالصحابة و رضوا عنه.

﴿ذٰلِكَ يَاقَوْمُ لَا يَذِيْبُهُمْ﴾ الآية - دغه وجوبی متابعت او نهی د مخالفت په سبب د دی دی چه بیشکه دوی چه دی نه رسیږی دوی ته تنده او نه ستومانی او نه لوړه په لاره د الله کبھی او نه ږدی دوی قدمونه په کوم ځای له ځایونو د کفارو داسی قدمونه چه په قهر راولی دغه قدمونه کفارو لره او نه رسیږی دوی هیڅ دښمن ته په رسیدلو سره چه وژل یا بندیان کول یا لوت کول د هغو دی مگر لیکلی شوی دی دوی ته په سبب د هر یوه له دغو مذکوره شیانو عمل نیک بیشکه چه الله نه خرابوی اجر او ثواب د نیکی کوونکو. سره له دی چه په دغو پیښو کبھی اکثره شیان لکه لوړی، تندی رسیدل او تکالیف او ربړونه (زحمتونه) گالل (برداشت کول) اختیاری امر نه دی. سره له دی د جهاد د نیت په برکت د دغو غیراختیاری شیانو په مقابل کبھی هم صالحه اعمال د دوی د حسانتو په دفتر کبھی لیکلی کیږی او په هغو باندی پاک الله دوی ته لوی ثواب او ښه اجر مرحمت فرمائی

وَلَا يَنْفِقُونَ نَفَقَةً صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً وَلَا يَقْطَعُونَ
وَادِيًا إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ لِيَجْزِيَهُمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٧﴾

او نه لږی دوی (په جهاد کبھی) هیڅ یوه نفقه وړه (یعنی لږه) او نه لویه او نه قطع کوی هیڅ یو میدان (یا کنده یعنی ځمکه په کفارو پسې) مگر

خو ليکلی شی (ثواب د) هغه دوی ته (دغه لیکل) لپاره د دی دې چه جزا ورکړی دوی ته الله د هغو ډیرو ښو نیکو کارونو چه وو دوی چه کول به ئی (په لاره د الله کښی)

تفسیر: (یعنی نه صرفوی دوی صرفول لږ لکه پاتی تمری، یا نعل د آس یا کوم پاو غله یا میوه لکه ابو عقیل رضی الله تعالی عنه په شان او نه ډیره لکه عثمان بن عفان او عبدالرحمن رضی الله تعالی عنهما پشان او نه قطع کوی دوی کومه کنده په کفارو پسی مگر چه لیکلی کیږی دوی ته ثواب د هغه او دا لیکل لپاره د دی دې چه جزا ورکړی دوی ته الله د هغو ډیرو غورو او نیکو کارونو چه وو دوی چه کول به ئی په لاره د الله کښی) یعنی د ډیر ښه عمل به ډیره ښه جزا ورکوی.

ښکاره دی د غازیانو لوی عزت په ژوندون د دی دنیا او آخرت

کله چه پر متخلفینو د جهاد دغسی عتابونه راغلل نو مومنانو پخپلو منځونو کښی سره وویل چه که پس له دی نه بیا غزا پېښه شوه نو ټول به څو له څرمی (سیلمی) غزا ته نو په دغه مناسبت دغه آیت نازل شو:

وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنفِرُوا كَآفَّةً ۖ فَلَوْلَا نَفَرَ
مِّنْ كُلِّ فِرْقَةٍ مِّنْهُمْ طَائِفَةٌ لِّيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ وَ
لِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ ﴿١٣﴾

او نه دی مؤمنان داسی چه ووځی ټول له څرمی «سیلمی» (غزا یا د علم طلب ته په هر وقت کښی)، نو ولی نه ځی له هری دلی له دی مؤمنانو نه یو ټولی (او نور دی پاتی شی په کور) دپاره د دی چه پوه پیدا کړی دغه (تلونکی) په دین کښی او دپاره د دی چه خبر ورسوی قوم خپل ته کله چه بیرته راشی دوی په لوری د هغوی لپاره د دی چه هغوی وویریږی (له الله او ځانونه وژغوری (بچ کړی) له معاصیو)

تفسیر: په تیرو رکوعاتو کښی «جهاد» ته د تللو فضیلت او «جهاد» ته د نه تللو د ملامتی ذکر و. ممکن و چه چا داسی گڼلی وی چه تل په هر جهاد کښی د گردو (ټولو) مسلمانانو وتل فرض العین دی، په دغه آیت کښی ئی وفرمایل چه تل دغسی عمومی وتلو ته څه ضرورت نشته.

او نه مصلحت دی چه تول مسلمانان سره یو دم د جهاد لپاره ودریږی او ور ووځی بلکه دا مناسب دی چه له هری قبیلې او هر قوم ځنی یو ډله «جهاد» ته ووځی او نور گرد (تول) دی پخپلو کارونو او ضروریاتو کښی مشغول او لگیا اوسی. اوس که نبی کریم صلی الله علیه وسلم په خپل نفیس نفس «جهاد» ته تشریف یوسی، نو له هر قومه څخه هغه جماعت چه له رسول الله صلی الله علیه وسلم سره ځی دوی به د نبی الله په صحبت کښی په سلهاو حوادثو او واقعاتو عبور کوی او د دینیة و احکامو پوه او علم به حاصل کړی، او د بیرته راتگ په وخت کښی به خپلو پاتی شویو اقوامو ته د خپل زیات علم او تجربی په بناء له نیکی او بدی ځنی خبر ورکوی او فرض ئی کړئ که رسول الله صلی الله علیه وسلم په خپله په مدینی منوری کښی تشریف ولری نو هغه خلق چه جهاد ته نه دی تللی. د دوی له صحبتته مستفید کیږی، او دینی خبری ورځنی زده کوی. او د مجاهدینو په غیاب کښی به هغه د وحی او معرفت خبری چه اوریدلی او زده کړی ئی دی، هغه به مجاهدینو ته د بیرته راتگ په وقت کښی آورو، او دوی به پری پوهوی د آیت په الفاظو کښی د عربی ترکیب په اعتبار دواړه احتماله شته کما فی روح المعانی وغیره. حضرت شاه صاحب لیکي: «ښائی چه له هره قومه ځنی څه خلق او سړی د پاک رسول صلی الله علیه وسلم په صحبت کښی واوسی چه دینی علم زده کړی. او نورو پاتی شویو ته ئی هم وروښی. اوس رسول الله مبارک په دغی دنیا کښی نه دی موجود لیکن دینی علوم او علماء موجود دی. او د علم طلب فرض کفائی دی. او جهاد هم فرض کفائی دی. هو! که په کوم وقت کښی د امام له لوری نفیر عام وشي، نو فرض العین گرځی په «تبوک» کښی هم دغه صورت و نو ځکه د هغو کسانو ځنی چه بیرته پاتی شوی وو پوښتنه وشوه والله اعلم. د ابو حیان رحمة الله علیه په نزد دغه آیت د «جهاد» لپاره نه دی بلکه د علم د طلب په مورد کښی دی د جهاد او طلب العلم د آیتونو په منځ کښی دا مناسبت دی چه په دواړو کښی خروج فی سبیل الله دی او د دواړو غرض او غایه د دین احیاء او د کلمة الله اعلاء ده. په یوه کښی (چه جهاد دی) د توری په ذریعه او په بل کښی (چه د علم طلب دی) د قلم او ژبی او نورو په وسیله.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قَاتِلُوا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِنَ
الْكَفَّارِ وَلْيَجِدُوا فِيكُمْ غِلْظَةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّادِقِينَ ﴿١٣٧﴾

ای هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (یعنی ای مؤمنانو) جنگ کوئ تاسی له هغو خلقو سره چه نژدی (او څرمی) دی تاسو ته له کفارو او ودی مومی دوی په تاسی کښی کلکوالی (زیر والی، تندی په اقوالو او افعالو)، او پوه شی (ای مؤمنانو) چه بیشکه الله له پرهیزگارانو سره دی (په اثابت، حفاظت او اعانت کښی)

تفسیر: جهاد فرض کفائی دی چه له طبیعی ترتیبه سره موافق پرومبنی له هغو کفارو سره وکر شی چه مسلمانانو ته دیر نژدی وی، بیا له هغو سره چه دوی ته نژدی وی، هم داسی درجه په درجه ښائی چه د جهاد حلقه او دائره وسیعه او ارته شی. د نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم او د راشده و خلفاؤ رضی الله تعالی عنهم جهاد په هم دغه ترتیب سره شوی دی. په دفاعی جهاد کښی هم د فقهی عالمانو هم دغه ترتیب غوره کړی دی. چه پر هغه اسلامی ملک باندی چه کفار چپاو (حمله) وروړی د هغه ملک په مسلمانانو واجب دی چه د هغو دفاع وکړی. که هغوی کافی نه وی یا لتی (ناراستی) یا سستی کوی، نو په هغو مسلمانانو جهاد واجبیږی چه دوی ته متصل او نژدی پراته وی که هغه هم کافی نه وی. نو بیا پر هغو هم لارمیږی چه له دوی سره متصل پراته وی هم داسی که ضرورت واقع شی نو درجه په درجه له مشرقه نیولی تر مغرب پوری به جهاد پرله پسې فرضیږی.

«وليجدوا فيكم غلظة - او ودی مومی دغه کفار په تاسی کښی ای مسلمانانو کلکوالی تندی زیو والی او هم په اقوالو هم په افعالو کښی او د جنگ په وقت کښی ښائی چه بالخاصه له تاسی څخه صبر او شجاعت او میرانه (بهادری) ښکاره شی او سختی راولی تاسی پر کفارو باندی. په رښتیا سره چه) د مؤمن شان دا دی چه د خپل اسلامی ورور په مقابل کښی نرم بردبار وی او د الله تعالی او د رسول الله د دښمنانو په معاملی کښی دیر کلک، تند، ځیږ او شدید وی. تر څو د هغه د نرمی او سستی له لیدلو څخه دښمنان پری زړور او جرئ نشی: ﴿أَذِلَّةٌ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ﴾ (۶ جزء د المائدی ۵۴ آیت (۸) رکوع) ﴿وَالَّذِينَ مَعَ إِشْدَادًا عَلَى الْكَافِرِينَ﴾ (۲۶ جزء د الفتح ۲۹ آیت (۴) رکوع) ﴿جَاهِدُوا الْكَافِرَ وَالْمُنَافِقِينَ وَأَغْلَظْ عَلَيْهِمْ﴾ (۱۰ جزء د التوبة ۷۳ آیت (۱۰) رکوع) ﴿وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ﴾ او پوه شی ای مؤمنانو چه بیشکه الله له متقیانو پرهیزگارانو سره دی په اثابت حفاظت او اعانت کښی) یعنی د الله تعالی ځینی ویریدونکو کسانو ته نه ښائی چه له هیڅ کوم یوه کافر قوم څخه وویږی یا د هغو په مقابل کښی ځان ښکته وگنی او هر څومره چه مسلمانان د الله تعالی څخه وویږی، تر هغه وخته پوری او په همغی اندازی دوی په کفارو باندی بری او غلبه مومی ای پاک الله ته زمونږ زړونه له خپلی ویری او مینی څخه ډک کړی!

وَإِذَا مَا أُنزِلَتْ سُورَةٌ فَمِنْهُمْ مَّن يَقُولُ أَيُّكُمْ زَادَتْهُ
هَذِهِ آيْمَانًا فَآمَّا الَّذِينَ آمَنُوا فَزَادَتْهُمْ أَيْمَانًا
وَهُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ۝ وَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمُ

مَرَضٌ فَزَادَتْهُمْ رَجْسًا إِلَىٰ رَجْسِهِمْ وَمَاتُوا وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿۱۷۸﴾

او کله چه نازل کړی شی کوم سورت (برخه د قرآن) نو ځینی له دغو منافقانو هغه دی چه وائی (په منع خپل کښی تمسخرأ) کوم یو دی له تاسو چه زیات کړ هغه ته دی سورت ایمان (و فرمایل الله) نو هر څه هغه کسان چه ایمان لرونکی دی نو زیات کړ (دغه سورت) دوی ته ایمان حال دا چه دوی خوشالیدی. او هر څه هغه کسان چه په زړونو د دوی کښی مرض (د نفاق، شک او کفر) دی نو زیاتوی (دا سورت) دوی ته گندگی پر گندگی د دوی (چه کفر او شک دی) او مری دوی په دی حال چه دوی کافران دی.

تفسیر: هر کله چه کوم قرآنی سورت نازلیده نو منافقینو به په خپلو منځونو کښی یو له بله سره، یا له ځینو ساده او ضعیف الاعتقادو مسلمانانو سره د استهزاء او تمسخر له لوری ویل: څرنگه صاحب! په تاسی کښی د کوم کوم سری ایمان دغه سورت در زیات کړ؟ مطلب به ئی داسی ؤ چه معاذ الله په دغه سورت کښی څه شی ایښی دی؟ او کوم حقائق او معارف پکښی شته چه د ایمان او ترقی موجب وگڼل شی؟ پاک الله د دوی د دغی وینا داسی جواب وفرمایه: بیشکه چه د مؤمنانو ایمان ته د الله تعالیٰ د کلام له آوریډلو څخه ترقی، تازه گی او تزئید ور په برخه کیږی او د هغو زړونه مسرور او منشرح کیږی هوا د هغو کسانو په زړونو کښی چه د کفر او نفاق رنځوری او گندگی وی. نو د دوی په رنځوری او گندگی کښی تزئید کیږی، تر دی حده پوری چه دغه رنځوری به د دوی ساه وباسی بیا به ئی پریږدی.

د باران طبع ښکاره ده بی له ده نه هیڅ ژوند نشته

باغ کښی گل تری زرغونیدوی په ښوری کښی ئی خوند نشته

حضرت شاه صاحب په بل ډول (طریقه) سره د دی آیت تقریر کړی: «یعنی د الله تعالیٰ کلام چه د هر مسلمان د زړه د خطری سره موافق واقع کیږی، نو دوی خوښیږی، او وائی سبحان الله! دغه آیت زما ایمان او یقین لا زیات کړ. هم داسی کله چه په کوم سورت کښی د منافقینو پټ عیوب ښکاره شی، نو دوی له ډیری شرمندگی ځانونه ناغرضه اچولی وائی بیشکه دغه کلام زموږ یقین او ایمان زیات کړی دی. لیکن څرنگه چه دغه وینا له خوښی او انشراح څخه نه وه او یواځی د خجالت د لری کولو لپاره ئی ویل نو ځکه ئی داسی توفیق ونه موند چه وروسته توبه وکړی او په اخلاص د زړه او رښتیا سره د حق پیروی وکړی. بلکه لا له پخوا څخه زیات د خپل عیب د پتولو په فکر او تدبیر کښی لویدل. هم دغه دی په گندگی باندی گندگی عیب والاؤ ته لازم دی چه د نصیحت له آوریډلو څخه وروسته د خپل ځان اصلاح وکړی نه دا چه بالعکس له ناصحه خپل ځان پټ کړی.

أَوْ لَا يَرُونَ أَنَّهُمْ يُفْتَنُونَ فِي كُلِّ عَامٍ مَّرَّةً أَوْ
مَرَّتَيْنِ ثُمَّ لَا يَتُوبُونَ وَلَا هُمْ يَذْكُرُونَ ﴿١٢٧﴾

آیا (فکر نه کوی) او نه گوری دوی چه بیشکه دوی مبتلا کولی شی (په دول
دول (قسم قسم) مصائبو) په هر یوه کال کښی یو کرت یا دوه کرته بیا له
سره هغوی نه کوی توبه (له نفاقه) او نه دوی پند اخلی (په دی ابتلاء)

تفسیر: یعنی لږ تر لږه په هر کال کښی یو ځلی یا دوه ځلی دغه منافقین په فتنه او آزمونه
کښی غورځول کیږی مثلاً قحط رنځوری او په نورو ارضی یا سماوی آفتونو کښی مبتلا کیږی. یا
د پاک رسول الله په مبارکه ژبه د دوی نفاق علانیه او ښکاره څرگندیږی یا د جنگ او جهاد په
وخت کښی د دوی ویره، بې‌زده توب او نفاق او د زړه غیبه ښکاره کیږی مگر دوی داسی
بی‌حیا او بدباطن واقع شوی دی چه له سره ئی سترگی نه شرمیږی، او سره له تنبیهاو بیا هم په
سمه لاره نه راځی او نه له خپلو پخوانیو خطاؤ څخه توبه وباسی او نه وروسته له دی نه پند او
نصیحت قبلوی.

وَإِذَا مَا أُنْزِلَتْ سُورَةٌ نَّظَرَ بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ هَلْ يَرَاهُمْ مِنْ أَحَدٍ ثُمَّ
انْصَرَفُوا صَرَفَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ ۖ وَإِنَّهُمْ لَكَاظِمُونَ ﴿١٢٨﴾

او کله چه نازل کړی شی کوم سورت (چه پکښی عیب وی د منکرینو) نو
وگوری ځینی د دوی ځینو نورو ته (په قهر له آوریدلو د عیبونو خپلو، حال
دا چه وائی) آیا وینی تاسی کوم یو (د مسلمانانو که چا دوی نه لیدل نو
پاڅیدل به) بیا به لارل (له مجلسه)، گرځولی دی الله زړونه د دوی (له ټولو
نیکیو) په سبب د دی چه دوی هسی قوم دی چه نه پوهیږی (په گټه (فائده)
او تاوان خپل)

تفسیر: یعنی د نبی صلی الله علیه وسلم له مجلسه څه مگرځی الله تعالی د دوی زړونه گرځولی دی
چه دوی له خپله جهله او حماقته د ایمان او عرفان د خبرو پوهیدل او قبول نه غواړی.

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ

مَاعِزْتُمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمُ بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿١٨﴾

خامخا په تحقيق راغلی دی تاسی ته یو رسول له جنسه ستاسی چه ډیر سخت دروند دی پر ده باندی هغه کار چه تاسی تکلیف مومع (له هغه) ډیر حرصناک دی په (هدایت د) تاسی خاص پر مؤمنینو باندی نهایت شفیق ډیر مهربان دی.

تفسیر: (یعنی خامخا په تحقیق راغلی دی تاسو ته ای انسانانو له جنسه د تاسی، یا خامخا په تحقیق درغلی دی تاسی ته ای عربو له هم ژبی د تاسی، یا خامخا په تحقیق درغلی دی تاسی ته ای قریشو له نسب د تاسی څخه رسول او استاخی) چه د هغه حسب، نسب، اخلاق، اطوار، دیانت او امانت او نور گرد (تول) صفات تاسو ته معلوم دی، او ښه پری پوه او واقف یی (چه ډیر سخت او دروند دی په ده هر هغه کار چه په محنت او مشقت کښی لویږی پری تاسی) یعنی له هر هغه شی څخه چه تاسی ته تکلیف یا سختی رسیږی، هغه پر ده باندی ډیر سخت او دروند دی په هری ممکنې طریقی سره رسول الله هم دا غواړی چه د ده پر امت باندی آسانی وی. او دنیوی او اخروی عذاب څخه محفوظ پاتی وی نو ځکه هغه دین چه دوی له خپله ځانه سره راوړی دی هغه سهل او آسان او بی تکلیفه او پوست دی. او خپلو کاردارانو ته هم دغه نصیحت کوی چه «یسروا ولا تعسروا آسانی کوئ! سختی مه کوئ پر خلق».

«حریص علیکم» الایه - ډیر حرصناک دی په هدایت د تاسی ای مؤمنانو یعنی په ایمان او صلاحیت د تاسی پر مؤمنانو باندی که له تاسی وی که له پخوانیو امتونو وی نهایت شفیق او مهربان دی) یعنی ستاسی د خیر غوښتلو او نفع رسولو خاص اشتیاق او بیقراری د دوی په زړونو کښی شته هغه خلق چه د دوزخ په لوری مندی وهی هغوی له ملاوو څخه پرله پسې نیسی او د هغه څخه ئی ستنوی (منع کوی). د ده لوی کوښښ او آرزو دا ده چه د الله تعالی بنده گان اصلی ښیکنو (نیکو) ته ورسیږی، او حقیقی بری ومومی د جهاد او د نورو مقصد هم یواځی وینی تویول نه دی. بلکه د مجبوریت په حالت کښی د ډیری سختی جراحی (آپریشن) په وسیله د بنی نوع انسانی فاسد او مسموم اعضا پری کاوه شی. او خراب جراثیم تری تعقیم او رقل کیږی او د عمومی مزاج په صحت او اعتدال سره ساتی.

کله چه رسول اکرم په دغی اندازی پر گرد (تول) عالم مهربان او د دوی خیر غوښتونکی دی، نو ظاهر دی چه دوی مخصوص د ایماندارانو پر حال بیاندازی شفیق او مهربان دی.

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿١٩﴾

نو که وگر عیدل دا (خلق له ایمان راوړلو په تا باندی) نو ووايه کافی دی ماته الله نشته هیڅ لایق د عبادت مگر هم دی، (خاص) پر هم ده توکل (اعتماد) کړی دی ما حال دا چه هم دی رب (مالک) د عرش عظیم دی.

تفسیر: یعنی که ستاسی د دی عظیم الشان شفقت او خیر غوښتلو او زړه سوی قدر، خلق ونه کړی نو هیڅ پروا نشته فرض ئی کړئ که گرد (تول) جهان له تاسی څخه مخ وگرځوی نو یواځی پاک الله تاته بس او کافی دی، چه ماسوا له هغه بل هیڅوک نه د عبادت او د بنده ګی وړ (مستحق) او لائق، او نه د توکل او اعتماد مستحق کیدی شی، ځکه چه د ځمکی او آسمان سلطنت او د عرش عظیم (شهنشاهی تخت) مالک هم دی دی او گردی (تولی) نفی او اضرار، هدایت او ضلالت د هم ده په قدرت کښی دی.

فائده: په ابو داؤد شریف کښی له ابوالدرداء رضی الله تعالیٰ عنه څخه روایت دی: هر هغه سری چه صبا او بیکاه اوه اوه ځلی ﴿حَبِطَ اللَّهُ لَآئِلَةَ الْإِهْمُ عَلَيْكَ وَتَوَكَّلْ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ﴾ ولولی، الله تعالیٰ به د ده د گردو (تولو) همومو او غومومو دپاره کافی شی باقی د عرش د عظمت په متعلق که مو د تفصیلاتو د لوستلو شوق وی، نو د هم دی آیت په ذیل او لمن کښی دی د «روح المعانی» مضامین ولوستل شی!

تمت سورة التوبة بفضل الله تعالى وحسن توفيقه اللهم تب علينا واجعل لنا براءة من النار انك انت التواب الرحيم .

سورة يونس مكية وهي مائة وتسع آيات واحد عشر ركوعا

عدد تلاوتها « ۱۰ » وعدد نزولها « ۵۱ » نزلت

بعد بنی اسرائیل

د «يونس» سورت مکی دی یو سل او نهه آیتونه او یوولس رکوع لری. په تلاوت

کښی (۱۰) او په نزول کښی (۵۱) سورت دی د «بنی اسرائیل»

له سورت څخه وروسته نازل شوی دی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

شروع په نامه د الله چه خورا (دیر) مهربان دیر رحم والا دی.

الرَّحْمَنُ الَّذِي آتَى الْكِتَابَ الْحَكِيمَ ①

دغه (سورت) آیتونه دی د کتاب (قرآن) دک له حکمته

تفسیر: دغه آیتونه د داسی مضبوط او محکم کتاب دی چه د هغه هره خبره پخه او مضبوطه ده الفاظ ئی د دی لامله (له وجی) محکم او مضبوط دی. چه تل له تبدیلی او تحریفه محفوظ دی علوم ئی له دی جهته مضبوط او پاخه دی چه دیر زیات سم له عقله او حکمته سره دی احکام ئی له دی سببه ښه او جید دی چه وروسته له دی بل کوم ناسخ کتاب راتلونکی نه دی اخبار او قصص ئی هم بیخی ښه او درست او د واقعی سره موافق دی. کله چه علیم او حکیم الله دغه پاک کتاب د خپل کامل علم په زور رانازل کړی دی نو ولی به هم داسی نه وی.

اَكَانَ لِلنَّاسِ عِجْبًا اَنْ اَوْحَيْنَا
اِلٰى رَجُلٍ مِّنْهُمْ اَنْ اَنْذِرِ النَّاسَ وَبَشِّرِ الَّذِينَ
اٰمَنُوْا اَنْ لَهُمْ
قَدَمٌ صِدْقٍ عِنْدَ رَبِّهِمْ قَالَ الْكَافِرُونَ اِنَّ هٰذَا لَسِحْرٌ مُّبِيْنٌ ﴿۱۰﴾

آیا دی خلقو ته تعجب (له دی خبری) چه وحی وکړه مونږ یو سړی ته له (رښتینو د) دوی نه چه وویروه خلق (کفار له عذاب د الله) او زیری ورکړه هغو کسانو ته چه ایمان ئی راوړی دی چه بیشکه شته دوی ته مرتبه لویه رښتینی (د قول او د عمل خپل) په نزد د رب د دوی، نو وائی دا کافران چه بیشکه دغه (محمد) خامخا کودگر دی ښکاره

تفسیر: یعنی په دغه کښی د حیرانتیا او تعجب څه خبره ده؟ چه پاک الله د انسانانو د اصلاح او هدایت لپاره همغسی یو انسان مامور کړی، او هغه ته ئی خپل داسی پیغام ورلیږلی وی چه پر هغه نور کسان بلاواسطی خبر نشی او دغه رسول صلی الله علیه وسلم گرد (تول) مخلوق د خالق د نافرمانی د مهلکو نتائجو او عواقبو څخه خبروی او د الله تعالی د احکامو منونکو ته زیری او بشارت ورکړی چه د رب العزت په دربار کښی د صالحو نیکو اعمالو په برکت په ایمان او طاعت او شفاعت د حضرت او نورو دیرو لویو مرتبو او خورا (دیرو) هسکو درجو ته رسیږی. او دیر اعلی سعادت او اقصی کرامت او ازلی فلاح او ابدی صلاح د دوی په برخه کښی لیکلی شوی ده. (نو وائی کافران پس له راتلو د رسول اکرم صلی الله علیه وسلم چه په تحقیق دا سړی خامخا ساحر او کودگر دی ښکاره) یعنی قرآنی وحی ته د ده د فوق العاده مؤثریت او بی نهایته بلاغت له سببه کودی (جادو) او د هغه راوړونکی ته ساحر (کودگر) وائی.

إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ
ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ مَنِ شَفِيعٌ إِلَّا مَنِ
بَعْدَ إِذْنِهِ ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿۳﴾

بیشکه چه رب ستاسی الله دی هغه (الله) چه پیدا کری ئی دی آسمانونه او
خُملکه (په کامله قدرت خپل سره) په شیرو ورغو کښی بیا ئی استوی وکړه
پر عرش باندی تدبیر کوی د ټولو کارونو (په بالغه حکمت خپل سره)، نشته
هیڅ شفیع (چه شفاعت وکړی شی په ورغ د قیامت کښی) مگر وروسته له
اذنه د الله دغه الله (چه موصوف دی په دی صفاتو) رب ستاسی دی نو عبادت
کوئ تاسی د هم ده، آیا (فکر نه چلوئ) نو پند نه اخلئ؟

تفسیر: (فی ستة ایام) یعنی په دومره یوه مدت کښی چه د شیرو ورغو سره برابر ؤ (په تعین
د مقدار د دغو (۶) ورغو کښی د علماؤ په منځ کښی سره اختلاف دی د اکثرو علماؤ په نزد
له دغو ایامو څخه مراد مقدار د ایام د ورغو د دنیا دی چه مقرر ؤ په علم د الله کښی) او
یوه ورغ د (ابن عباس رضی الله تعالیٰ عنه) د تفسیر سره موافق د یو زر کلونو سره برابره
اخیسته کیږی. ګواکي په شیرو زرو کالو کښی اسمان او خُملکه او نور گرد (ټول) سره تیار
شوی دی. بلاشبه پاک الله قادر ؤ چه په یوه آن کښی ئی گرد (ټول) مخلوقات پیدا کړی وی،
لیکن د ده د حکمت اقتضاء هم داسی وشوه چه په تدریج سره ئی پیدا کړی شائی چه خپلو
بندګانو ته په دی سره ښوونه کوی چه سره له قوته او قدرته لازم دی چه هر کار دی په پوهی
تأنی او متانت سره وکړی، او هم په تدریجی تخلیق کښی د یو ناڅاپه او دفتاً پیدا کولو په
نسبت د دغی خبری اظهار په ښه ډول (طریقه) سره کیږی چه الله تعالیٰ بالاضطرار بلا اختیار
فاعل نه دی بلکه د هر څیز وجود بالکلیه د ده له مشیت او اختیار سره ترلی دی هر کله چه
وغواری او په هر ډول (طریقه) چه وغواری همغسی ئی کوی.

«ثم استوی على العرش» بیا ئی استوی وکړه په عرش باندی) د الاعراف د سورت د (۷) رکوع
کښی هم داسی آیت تیر شوی دی، دلته دی هم د هغو فوائدو څخه فائده واخیستله شی.
«یدبر الامر» تدبیر کوی د ټولو کارونو په بالغه حکمت خپل سره) یعنی د گردو (ټولو) مخلوقاتو
تدبیر او انتظام د الله تعالیٰ په بالغه حکمت او قاهره قوت کښی دی.

«ما من شفیع الا من بعد اذنه» نشته هیڅ شفیع چه شفاعت وکړی شی په ورغ د قیامت کښی مگر
شفاعت کولی شی وروسته له اذنه د الله) یعنی شریک او حصه دار د ده په الوهیت کښی څوک
چیری کیدی شی هم دغه تش سپارش هم د ده په لوی دربار کښی بی د ده د حکم او اجازی

خجۀ امکان نه لری او هیڅوک بی د الله تعالیٰ د ارادی خجۀ د سپارښت دپاره هم شوندي نشی خوځولی.

«ذلکم الله ربکم» الایه دغه الله چه موصوف دی په دی صفاتو رب ستاسی دی نو عبادت کوئ د هم ده، آیا فکر نه چلوئ نو پند نه آخلئ تاسو یعنی ښه فکر وکړئ چه د داسی رب خجۀ ماسواء چه صفات ئی پاس بیان شول، بل څوک شته چه هغه د بندگی او عبادت وړ (لائی) وی؟ بیا نو تاسی څرنګه جرائت او غفردی (ضد) کولی شی چه د هغه خالق، مالک، مطلق شهنشاه او برحق حکیم له احکامو او د ده د رسول له احکامو خجۀ محض د وهمونو او گمانونو په اثر انکار، او هغه ګرد (تول) سره دروغجن کوئ؟

إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا إِنَّهُ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ
لِيَجْزِيَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ بِالْقِسْطِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا
لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ يَمَّا كَانُوا يَكْفُرُونَ ٥

خاص هم ده ته ورتله ستاسی دی د تولو وعده کړی ده الله وعده حقه، بیشکه دی اول پیدا کوی دا مخلوق بیا ژوندی کوی ئی (پس له مرګه) لپاره د دی چه جزا ورکړی هغو کسانو ته چه ایمان ئی راوړی دی او کړی ئی دی ښه (عملونه) په عدل، انصاف سره (چه خورا (دیره) وړه نیکی هم نه ضائع کیږی)، او هغه کسان چه کافران شوی دی شته دوی ته څښل له ایشیدلو اوبو او عذاب دی دردناک په سبب د دی چه وو دوی چه کافران کیدل.

تفسیر: یعنی له هم ده خجۀ ستاسی ابتداء او د هم ده په لوری ستاسی انتهاء ده او په آخر کښی تول د ده په لوری ورتلونکی بی بیا د ده او د ده د رسولانو د احکامو خجۀ څرنګه غاړه غړوئ.

هُوَ الَّذِي جَعَلَ الشَّمْسُ ضِيَاءً وَالْقَمَرَ نُورًا وَقَدَرَهُ مَنَازِلَ
لِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ مَا خَلَقَ اللَّهُ ذَلِكَ إِلَّا بِالْحَقِّ
يُقِصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ٥

الله هغه ذات دی چه گرځولی ئی دی (تکلیف د) لمر روڼ (خلیدونکی) او (تیکلیف د) سپوږمی روښانه او مقدر (مقرر) کړی ئی دی هر یوه ته منزلونه لپاره د دی چه پوه شی تاسی په شمیر د کلونو او په حساب (د میاشتو او ورځو او نورو)، نه دی پیدا کړی الله دا څیزونه مگر په حقه (او تدبیر) سره، په تفصیل سره بیانوی (ظاهروی الله) دلائل (د قدرت خپل) دپاره د قوم چه پری پوهیږی

تفسیر: د ځینو په نزد «نور» له «ضیاء» څخه عام دی. «ضیاء» خاص هغه «نور» ته وائی چه زیات روڼ او ځلیدونکی وی. ځینی وائی هغه چه رڼا ئی ذاتی وی «ضیاء» ده، او هغه چه له بل شی مستفاد او مستنار او رڼا (رنرا) کیږی هغه «نور» دی. د لمر رڼا (رنرا) په دغه عالم الاسباب کښی د بلی کړی ځنی نه حاصلیږی، د سپوږمی رڼا (رنرا) البته د لمر له رڼا (رنرا) څخه مستفاده ده او ځینو محققانو په دواړو کښی دغه فرق راښوولی دی چه «نور» مطلق رڼا (رنرا) ته وائی «ضیاء» او «ضوء» د هغی د انتشار (خوړیدلو) نوم دی. د لمر د رڼا (رنرا) انتشار څرنگه چه زیات دی نو ځکه هغه ئی په «ضیاء» سره تعبیر وفرمایه والله اعلم بمراده.

«وقدره منازل» - او مقدر او مقرر کړی دی الله تعالیٰ دی هر یوه ته منزلونه یعنی هره ورځ ئی په تدریج سره تنقیص او تزئید کوی. ﴿وَالْقُرْآنُ رَبُّهُ مَنَازِلَ حَتَّىٰ عَادَ كَالْعُرْجُونِ أَتَدِيرُ﴾

(۲۳) جزء د یس شریف (۳۹) آیت (۳) رکوع) د هیئت علماؤ د سپوږمی دوری شمیرلی دی او اته ویشت منازل ئی ورته مقرر کړی دی چه پر دوولسو برجونو منقسم دی. په قرآن کریم کښی خاص د هغو مصطلحات نه دی مراد بلکه مطلق سیر، او د مسافت مدارج تری مراد دی.

«لتعلموا عدد السنين والحساب» - لپاره د دی چه پوه شی تاسی په شمیر د کلونو او په حساب د میاشتو او ورځو او نورو یعنی د کلونو حساب او د میاشتو او ورځو وړوکی او لوی شمیر گرد (تول) د لمر او سپوږمی په حرکاتو تری دی. که لمر او سپوږمی نه وی، نو شپه او ورځ، قمری او شمسی میاشتی، کال او نور به څرنگه متعین کیدل؟ حال دا چه برسیره پر دنیوی ژوندون او د معاشی چارو، د ډیرو شرعیو او احکامو د اوقاتو تاکل (مقررول) او تعین هم په هم دغه لمر او سپوږمی سره کیږی (اسلام وقت ته ډیر قیمت او اهمیت ورکوی او د اکثریه و شرعیو او امورو اداء او انجام په اوقاتو پوری منوط دی).

«ما خلق الله ذلك الا بالحق» - نه دی پیدا کړی الله تعالیٰ دا څیزونه مگر په حقه او تدبیر (سره) یعنی د فلکیاتو سلسله هم داسی خوشی چتی (بیکاره) شی او کیف ما اتفاق نه ده بلکه له ډیر عظیم الشان نظام او تدبیر لاندی چلیږی، او په زرهاو فواندو او حکمتونو باندی مشتمله ده. «يفصل الآيات لقوم يعلمون» - په تفصیل سره بیانوی الله تعالیٰ دلائل د قدرت خپل دپاره د قوم

چه پری پوهیوی) یعنی پوه خلق او عقلاء د مصنوعاتو د دغه نظام له کتلو څخه د پاک قادر حکیم الله سراغ او پته لگوی او د مادیاتو له انتظامه د روحانیاتو د عالم په متعلق هم اندازه لگوی. چه په هغی روحانی دنیا کښی څرنګه لمر او سپوږمی پاک الله پیدا کړی دی او هم دغو ته انبیاء او مرسلین وائی.

إِنَّ فِي اخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَمَا خَلَقَ اللَّهُ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَّقُونَ ⑥

بیشکه په اختلاف د شپې او ورځې کښی (چه تل اوږدپیری او لنډپیری او یوه په بلې پسې راځی یخ او ګرمپیری او په هغو څیزونو کښی چه پیدا کړی دی الله په آسمانونو کښی او ځمکه کښی خامخا دلائل دی (د قدرت) دپاره د قوم چه وپیریږی (له رحمانه او ځان ساتی له عصیانه).

تفسیر: بلا شبهه د دنیا په هر وړوکی او لوی شی کښی د الله تعالی د وجود او د وحدانیت دلیل موجود دی

وفی کل شیء له آیه تدل علی انه واحد

په هر شی کښی دی دلیل چه الله دی بی مثل

هم داسی یو بل آیت په (۲) جزء د «البقرة» په (۱۶۴) آیت (۲۰) رکوع کښی تیر شوی دی چه د هغه په ذیل کښی په بسط او تفصیل دغه د قدرت نبی بیان شوی دی.

إِنَّ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا وَرَضُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا
وَاطْمَأْؤُوهَا وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ آيَاتِنَا غَفْلُونَ ⑦ أُولَٰئِكَ
مَأْوَاهُمُ النَّارُ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ⑧

بیشکه هغه کسان چه نه لری امید د ملاقات زمونږ (او له آخرته منکران دی) او خوښ دی په دی ژوند لږ خسیس او آرام ئی نیولی (راضی شوی دی) په دی (ژوند پوری او له حشره غافلان دی) او هغه کسان چه دوی له آیتونو (دلائلو د قدرت) زمونږ نه غافلان دی. دغه مذکوره کسان ځای د ورتلو د

دوی اور (د دوزخ) دی په سبب د هغه چه وو دوی چه کول بی ئی.

تفسیر: یعنی له دنیا سره ئی داسی زړه ونښلاوه او هسی په کښی مشغول او لگیا شول چه له آخرته او د الله تعالی د مخامخ کیدلو او لیدلو څخه بیخی بی پروا شول او هم دغه د خو ورځو ژوندون ئی د ځان مقصود او معبود وگرځاوه او د قدرت په هغو ښو او دلائلو ئی چه پاس یاد شول له سره هیڅ غور او تامل ونه کړ چه داسی مضبوط او حکیمانه نظام خو هم داسی بیکاره او چتی (فضول) نه دی جوړ کړی شوی، او ضرور د دی لویي کارخانی څخه کوم خاص مقصد او مدعا شته. بیا نو هغه ذات چه اول ځلی ئی داسی عجیبه او غریبه کارخانه او مخلوقات پیدا کړی دی هغه ته د هغه بیا پیدا کول هیڅ گران او مشکل نه دی.

«اولئک ماؤهم النار» الایه - دغه مذکوره کسان ځای د ورتلو د دوی اور د دوزخ دی په سبب د هغه چه وو دوی چه کول به ئی) یعنی هر هغه شی چه دوی په زړه او دماغ سره او په ژبو او لاسو او پښو سره گتلی دی، د هغه بدل د دوزخ اور دی.

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ يَهْدِيهِمْ رَبُّهُمْ
بِإِيمَانِهِمْ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ④

بیشکه هغه کسان چه ایمان ئی راوړی او کړی ئی دی ښه (عملونه) وبه ښیي دوی ته رب د دوی (په آخرت کښی) لاره د جنت په سبب د (نور د) ایمان د دوی، چه بهیږی له لاندی (د کورونو او باغونو) د دوی (خلور قسمه) ویالی په باغونو د آرامی (دک له نعمتونو)

تفسیر: یعنی د ایمان په برکت او د هغه په رڼا (رنرا) کښی پاک الله مؤمنین خپل اصلی مقصد ته (چه جنت دی) رسوی.

دَعُوهُمْ فِيهَا سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَتَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ
وَإِخْرُدْ عَنْهُمْ آثَانَكَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ⑤

دعاوی (ویناوی) د دوی په دی جنتونو کښی (دا وی) چه په پاکی سره یادوو تا ای الله او پیشکشی د دوی به په دغه (جنت) کښی سلام وی، او

خاتمه د دعا (وينا) د دوی به دا وی چه گردی(تولی) ثناوی ستاینی (صفتونه) خاص الله لره دی چه رب (پالونکی) د تولو عالمیانو دی.

تفسیر: یعنی کله چه جنتیان د جنت نعمتونو او د الله تعالی فضل او احسان ته گوری «سبحان الله» به ووائی، او کله چه د پاک الله څخه د کوم شی د غوښتلو مینه او آرزو کوی مثل که کوم مرغه (طیر) یا میوه یا بل شی ئی ولید او ورته ئی رغبت پیدا شو نو «سبحانک اللهم» به وائی د دی الفاظو د آوریډلو سره متصل پرښتی به هم همغه شی علی‌الغور ورحاضر کری. ځواکی هم دغه لفظ به د گردو(تولو) دعاؤ قائم مقام وی. په دنیا کښی هم د لویو سربو کره داسی دود (رواج) او دستور دی چه که کوم شی د میلمه خوښی شی او تش ئی ستاینه (صفت) وکری، نو غیرتمن کوربه زیار(محنت) کوی او کوښښ به کوی چه هغه شی سم د لاسه خپل دغه میلمه ته ورحاضر کری.

«دعوهلم فيها سبحنک اللهم» - وينا د دوی به په دی جنتونو کښی دا وی چه په پاکی سره یادوو تا ای الله! او پیشکشی د دوی به په دی جنت کښی سلام وی. یعنی جنتیان به د ملاقات په وقت کښی یو بل ته سلامونه اچوی. لکه چه په دنیا کښی هم د مسلمانانو دغه عادت او دستور دی. او هم د پرښتو سلام اچول جنتیانو ته بلکه بالذات د الله تعالی له لوری د سلام تحفی راتلل په پاک قرآن کښی منصوص دی: «سلام قولاً من رب رحیم» (۲۳ جز، د یسین شریف (۵۸) آیت ۴ رکوع «والملائكة يدخلون عليهم من كل باب سلام عليكم بما صبرتم فنعم عقبی الدار» (۱۳ جز، د الرعد (۲۳) آیت ۳ رکوع).

«وآخر دعوههم ان الحمد لله رب العلمین» - او خاتمه د دعا او وينا د دوی به دا وی چه گردی(تولی) ثناوی او ستاینی (صفتونه) خاص الله لره دی چه رب او پالونکی د تولو عالمیانو دی. وروسته د جنت له رسیدلو څخه دنیوی تفکرات او کدورات خاتمه مومی، او تش په یوه «سبحنک اللهم» ویلو سره هر شی سم د جنتیانو له غوښتنی سره وررسیږی، نو د دوی د هری دعا او وينا خاتمه به په «الحمد لله رب العلمین» سره وی. او ښائی چه طبعادی هم داسی وی.

وَلَوْ يُعِجِلُ اللَّهُ لِلنَّاسِ الشَّرَّ اسْتَعْجَالَهُمْ بِالْخَيْرِ لَقُضِيَ إِلَيْهِمْ أَجَلُهُمْ
فَنَذَرُ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ۝

او که جلت ورسوی الله خلقو ته بدی په شان د جلتی د غوښتنی د دوی نیکی لره نو خامخا رالیږلی شوی به ؤ دوی ته اجل (موت) د دوی، نو پریږدو مونږ هغه کسان چه نه لری امید دوی د ملاقات زمونږ (په قیامت کښی) په سرکشی د دوی کښی چه سرگردانه به وی دوی.

تفسير: دوه آيت پخوا له دى نه ئى فرمايلى و، هغه كسان چه په غفلت كښى لويديلى دى، او زمونږ د اخروى ملاقات هيله(آرزو) او اميد نه لرى، د هغوى د هستوگنى غځاى دوزخ دى. دلته دا ښوول كيږي چه الله تعالى په دنيا كښى دا مجرمين فوراً نه نيسي بلكه مهلت وركوي. حال دا چه د نورو خلقو عادت داسى دى چه دير غلى بيباكه او بى حيا كيږي او پر خپلو غانونو د عذاب د نزول مطالبه كوي مثلاً وائى ﴿اللَّهُمَّ إِنَّكَ لَهَذَا هَوَايَا الْحَيِّ مِنْ عَذَابِكَ فَأَمْرٌ عَلَيْنَا مِمَّا لَكَ أَكْبَرُ﴾ ۹ جزء د الانفال ۳۲ آيت ۴ ركوع) كله د دنيوى حوادثو څخه په تنگ كيږي او د خپل ځان يا د اولاد او نورو په حق كښى ښيرى كوي. لكه چه له تجربى څخه ظاهر دى نو اوس كه الله تعالى سم د دوى له غوښتنى سره فوراً لاس په لاس عذاب يا بدى ژر هغو ته ورورسوي، څومره چه دوى ژر د نيكي د رسيدلو غوښتنه كوي، نو د بدى له وېال څخه يوه لحظه هم فرصت نه مومي او د ژوندون مزي به ئى هغه گړئ وشليږي مگر د الله تعالى له درباره په نيكي او بدى كښى مصلحت سره موافق تاخير او تحمل كيږي څو نيكان تربيت ومومي او بدكاران په غفلت كښى ولويږي او د هغو د شرارت جام تر غندو (غاړو) پورې ډك شى.

وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ الضُّرُّ دَعَانَا لِجَنَّةٍ أُوقَاعٍ أَوْ قَالُوا
فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُ ضُرَّهُ مَرَّ كَانُ لَمْ يَدْعُنَا إِلَى ضَرِّمَسَةٍ
كَذَلِكَ زُيِّنَ لِلْمُسْرِفِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۷﴾

او كله چه ورسپړى انسان ته ضرر (تكليف) نو بولى مونږ (لپاره د دفعى د ضرر) (پروت) په اړخ خپل يا ناست يا ولاړ (يعنى په هر حال)، نو كله چه لرى كړو له ده څخه ضرر تكليف د ده نو درومى (پاتى كيږي په كفر خپل باندې) لكه چه نه ئى وو بللى مونږ (دفع كولو د) هغه ضرر (تكليف) ته چه رسيدلى و ده ته، هم داسى (په مثل د دى تزئين) ښائسته كړى شوى دى دغو اسراف كوونكو ته هغه(عصيان) چه وو دوى چه كاوه به ئى (چه دعا ده په شدت كښى او ترك ئى دى په راحت كښى).

تفسير: يعنى انسان اول د خپلى بيباكي څخه پخپله د عذابونو غوښتنه كوي او پخپلى ژبى بدى غواړي مگر دومره كمزور او ناتوانه هم دى، چه كه لو څه تكليف و ورسپړى نو ژر تر ژره ويرېږي، او زمونږ په بللو سره پيل (شروع) كوي. او تر هغه وخته پورې چه پرى مصيبت وى. په ولاړه ناسته ملاسته او په هر حالت كښى پاك الله يادوى او ترى استمداد غواړي مگر كله چه

تکليف تری لری کړ شی نو تری هغه گردی(تولی) ویناوی او حذر او زاری هیرپړی او داسی یو وضعیت ښکاروی چه گواکی ده له سره الله تعالی ته خپل احتیاج او اړتیا (مجبوری) نه وه وروپاندي کړی او پخپل همغه تکبر، غرور، لوئی، غفلت او د ځانمنی(خودنمائی) په نشو کښی مست گرځی او په همغه ضد، عناد لگیا اوسپړی، چه پخوا له دی نه پکښی اخته او مبتلا ؤ. په حدیث کښی راغلی دی چه ته په عیش او عشرت هوسائی (خوشالی) او آرامی کښی خپل الله یادوه! نو الله تعالی به هم تا په سختیو او مصیبت او تکلیف کښی (په اثابت حفاظت اعانت او نورو سره) یادوی. د مؤمن له شانه دا دی چه په هیڅ وقت کښی پاک الله نه هیروی. تل په سختی او مصیبت کښی صابر او په وقت د عیش او فراخی او وسعت کښی شاکر اوسپړی او د الله جل وعلا حمد او ثناء اداء کوی. دا همغه شی دی چه د هغه توفیق پرته(علاوه) له مؤمنه د بل چا په برخه نه کیږی.

وَلَقَدْ أَهَلَكْنَا الْقُرُونِ مِنْ قَبْلِكَ لَمَّا ظَلَمُوا وَجَاءَهُمْ رَسُولُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ
وَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا كَذَلِكَ تَجْزِي الْقَوْمَ الْمُجْرِمِينَ ﴿١٢﴾

او خامخا په تحقیق هلاک کړی ؤ مونږ اهل د زمانو چه وو پخوا له تاسو (ای مکي والو) کله چه ظلم ئی کړی ؤ او حال دا چه راوړی وو هغو ته رسولانو د هغو ظاهري معجزی او له سره نه وو دوی چه ایمان ئی راوړی وی، هم داسی (په مثل د دغی سزا) سزا ورکوو مونږ قوم مجرمانو(کافرانو) ته.

تفسیر: یعنی که سم د هغو د غوښتنی سره ژر عذاب ورنشی یا خو تری تکلیف او مصیبت لری شی، نو ښائی چه بی فکره نشی ځکه د ظلم او شرارت او بی ایمانی سزا هرومرو(خامخا) ژر یا په ځنډ(ایسارتیا) ورسیدونکی ده. سنت الله له قدیمه راهیسی په هم دی باندي جاری دی، کله چه خلقو سره له دی چه د انبیاء او مرسلینو ښکاره دلایل او محجزی ئی وکتلی، خو وروسته له هغه ئی هم ظلم او تکذیب ته ملاوی وتړلی او په هیڅ دول(طریقه) د ایمان او تسلیم په لوری متمائل نشول، نو هغوی آسمانی عذاب هلاک کړی دی. او تل مجرمینو ته په یوه قسم نه په بل قسم سزا رسیدلی ده.

ثُمَّ جَعَلْنَاكَ خَلِيفَ فِي الْأَرْضِ مِنْ بَعْدِهِمْ لِنَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿١٣﴾

بیا مونږ وگرځولئ تاسی (ای محمدی امته!) خلیفگان په ځمکه کښی وروسته له (هلاک د) هغو څخه دپاره د دی چه وگورو مونږ (په ښکاره هم) چه

خرنگه عمل کوئ تاسی (د نیکی که د بدی).

تفسیر: یعنی د پخوانیو په غای تاسو ته ئی د ځمکی په سر هستوگنه درکړه. تر څو وکتل شی چه تاسی تر کومه حده پوری د خالق او د مخلوق حقوق پیژنئ، او اداء کوئ ئی؟ او د الله تعالی له رسولانو سره څرنگه معامله کوئ؟ نیک که بد؟ هر ډول(طریقه) عمل چه وکړئ سم له هغه سره تاسی سره مناسبه معامله کوله کیږی وروسته له دی نه د هغی معاملی ذکر دی چه کفارو او منکرانو له پاک قرآن عظیم یا له رسول کریم یا له الله قدوس سره کړی وه.

وَإِذَا سَأَلَ عَنْهُمْ آيَاتُنَا بِكَلِمَةٍ قَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا إِنِّي عَنْهُمْ أَوْ بَدَّلْنَاهُ قَوْلًا مَا يَكُونُ لِي أَنْ أُبَدِّلَ لَهُ مِنْ تِلْكَ آيَاتِنَا أَنْ أَتَّخِذَ إِلَّا مَا يُؤْخَىٰ إِلَيْنَا إِنِّي أَخَافُ أَنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابٌ يَوْمَ عَظِيمٍ ①٥

او کله چه ولوستل شی پر دغو (کفارو) آیتونه (د قرآن) زمونږ حال دا چه واضح دی نو وائی هغه کسان چه نه لری امید د (اخروی) ملاقات زمونږ چه راوړه یو (بل) قرآن چه غیر وی له دی قرآن نه یا ئی بدل کړه (چه د بتانو عیبونه او دغه احکام پکښی نه وی)، ووايه (ای محمده دوی ته) چه نه ښائیږی ماته دا چه بدل کړم دغه (قرآن) له ځانه خپله متابعت نه کوم زه مگر د هغه (حکم) چه رالیږلی شوی دی ماته (بی له زیادت او نقصان)، بیشکه زه ویریرم که بی فرمانی وکړم د رب خپل (په تبدیل د قرآن سره) له عذاب د ورځی لوئی.

تفسیر: د پاک قرآن عمومی پند او نصیحت خو کفار دیر خوښوی لیکن هر کله چه د بت پرستی یا د کفارو د مخصوصو عقائدو او نورو تردید کاوه شی نو کفار متوحش او ترهور کیږی. او په دیر نفرت او کراهیت سره رسول الله ته وائی چه پاک الله ته ووايه چه «بل کوم هسی قرآن درکړی چه پکښی دغسی مضامین نه وی او که هم دغه قرآن پاتی کیږی نو دومره برخه ئی ښائی چه هر ورو(خامخا) اصلاح او ترمیم وکړئ چه بت پرستی او نورو په متعلق پکښی خبری شته» د هغو خلقو له ذهنیت څخه دغه غوښتنی دومره زیاتی مستبعدی نه ښکاری چه د تیږو(گتو) او لوتو په بتانو باندی ئی د خدائی تصرفات، اختیارات تقسیم کړی ؤ چه یو رسول

هم د داسی تصرفاتو او اختیاراتو مالک فرض کری. یا به دغه وینا تشه د الزام او استهزاء په دول(طریقه) وی. په هر حال د دی تحقیقی جواب دا دی چه پخپله ئی پاک الله داسی فرمائی: (ووايه ای محمده دوی ته چه نه ښائیږی ماته چه بدل کړم دغه قرآن بیشکه زه ویریږم که نافرمانی وکړم د رب خپل په تبدیل د قرآن سره د عذاب د ورځی لونی) یعنی د کومی پریښتی یا رسول کار دا نه دی چه له خپل لوری د الله تعالی په کلام کښی ترمیم وکړی. یا ئی یو تکی یا حرکت تبدیل یا لاندی باندی کړی. د رسول الله صلی الله علیه وسلم وظیفه دا ده هغه وحی چه الله تعالی له لوری راشی هغه بی له تزئیده او تنقیصه د ده د حکم سره موافق ورسوی او تعمل ئی وکړی رسول الله صلی الله علیه وسلم د الله تعالی د وحی تابع وی الله تعالی د رسول تابع نه دی چه څرنګه کلام چه تاسی غواړئ همغسی د الله تعالی له درباره ئی راوړی د الله تعالی په وحی کښی له ادنی غنی ادنی تصرف قطع او پریکول دیر لوی معصیت او سخته ګناه ده بیا هغه معصوم بنده ګان انبیاء علیهم السلام چه له ګردو(تولو) څخه زیات له الله تعالی څخه ویریږی هغوی داسی معصیت رښی او نافرمانی ته کله نژدی ورتلی شی په ﴿لَا تَخَافُ مِنْ عَصِيَّتِي عَذَابِي عَظِيمٌ﴾ کښی ګواکي پر دغو خوښی غوښتونکو باندی تعریض وکړ شو چه د داسی سختی نافرمانی کولو لامل(له وجی) ښائی د لویی ورځی له عذابه دیر زیات وویریږی.

قُلْ لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا تَلَوْتُمْ عَلَيْكُمْ وَلَا أَدْرَاكُمْ بِهِ فَقَدْ لَبِثْتُ فِيكُمْ عُمُرًا مِّن قَبْلِهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٧﴾

ووايه (ای محمده! دوی ته) که اراده فرمایلی وی الله نو ما به نه ؤ لوستی دا (قرآن) پر تاسی او نه به عالمان کړی وی (الله) تاسی په دی (قرآن) نو په تحقیق اوسیدلی وم زه په تاسی کښی دیر عمر (چه ۴۰ کاله ؤ) پخوا له (نزوله د) قرآنه، آیا نو عقل نه لرئ تاسی.

تفسیر: یعنی هر هغه چه د الله تعالی اراده ده همغه زه ستاسی په مخ کښی لولم او هومره چه د ده اراده وی ځما په وسیله تاسی پری خبروی. که د ده اراده پرته(علاوه) له دی نه وی، نو ځما څه طاقت او توان ؤ چه له خپله ځانه کوم کلام او خبره جوړه کړم او بیا هغه د ده په لوری منسوب کړم، آخر ځما څلویښت کاله عمر ستاسی تر سترګو لاندی تیر شوی دی، او په دغومره اوږد مدت کښی تاسی ته ځما د ګردو(تولو) حالاتو په متعلق هر قسم تجربی او معلومات حاصل شوی دی ځما صداقت، عفت، امانت، دیانت، او نور حسنه اخلاق په تاسی کښی ضربالمثل دی، ځما امی توب او د کوم معلم په مخ کښی د شاګردی دپاره نه کیناستل، یوه معرفه او مسلمه واقعه ده. نو بیا چا چه تر څلویښت کلنی پوری نه کومه قصیده لیکلی وی او نه

په مشاعراتو کېښی شریک شوی وی او نه ئی چیرې کوم کتاب پرانستلی وی او نه ئی قلم په لاس کېښی اخیستی وی او نه په کومی مدرسی، مکتب، او نورو کېښی د لوستلو دپاره ناست وی او یو ناڅاپه داسی یو کلام جوړ کړی چه پخپل فصاحت، بلاغت، شوکت، جزالت، سلاست، روانی او د اسلوب په جدت کېښی گرد(تول) پیریان او انسانان عاجزان کړی او د ده د علومو او معارفو او حقائقو په مقابل کېښی د گرد(تول) جهان علم او عرفان بیرته پاتی شی. او داسی مکمل او عالم نیوونکی د هدایت قانون د انسانی نوعی په لاسو ورسوئ، چه د هغه په مخ کېښی گرد(تول) پخوانی قوانین منسوخ او رد او ناچل شی. د لویو لویو قومونو او ملکونو په مرو قالبونو کېښی نوی او تازه روح پوکی، او د ابدی حیات او نوی ژوندون سامان ور برابر او تیار کړی. نو دغه خبره د چا په فهم او پوه کېښی راتلی شی؟ تاسی ته ښائی چه په ښه دول(طریقه) سره فکر وکړئ هغه پاک او صاف انسان چه تر غلوښتو کلونو پوری ئی پر هیڅ بڼی آدم پوری دروغ نه دی ویلی، نو آیا هغه به یو ناڅاپه یو غلی څرنګه دومره جسارت وکړی شی چه (معاذ الله) په پاک الله پوری دروغ ووائی، او افتراء پری وتړی؟ ناچاره ښائی دغه خبره ومنله شی هغه د الهی کلام چه زه ئی تاسو ته آورومه د هغه په جوړولو یا رسولو کېښی زه له سره اختیار نه لرم هر هغه شی چه پاک الله اراده وکړی، هغه تاسی ته زما په ژبی سره آورو. په هغه کېښی د یوه تکی یا د کسری یا د فتحی د تبدیل حق هم هیڅ یوه سری ته نه دی حاصل (نو آیا پس تاسی عقل نه لرئ او نه پوهیږئ چه ما له ځانه نه دی ساز کړی دغه قرآن. او ولی به زه ترم دروغ په الله تعالی پوری څکه چه)

فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ إِنَّهُ لَا يَفْصِلُ الْمُجْرِمُونَ ۝۱۶

نو څوک دی ډیر ظالم له هغه چا نه چه تری پر الله باندی دروغ یا نسبت د دروغو کوی آیتونو د ده ته (بلکه نشته)، بیشکه شان دا دی چه خلاصی نه مومی مجرمان (کافران له عذابه).

تفسیر: یعنی گنهگارانو او مجرمانو ته حقیقی بری، فتحه او ښیګڼی(فائده) نشی حاصلیدی اوس تاسی پخپله فیصله وکړئ چه ظالم او مجرم څوک دی؟ که په فرض محال زه دروغ جوړ کړم، او هغه پاک الله ته ئی منسوب کړم، نو ما غوندی بل هیڅوک ظالم نشی کیدی. لیکن له هغه دلیل څخه چه په تیر آیت کېښی تیر شوی دی، ثابته شوه، چه دغه احتمال بالکل باطل دی. نو کله چه زما صداقت ثابت او تاسی د جهل او یا د عناد لامل(له وجی) د الله تعالی کلام دروغجن کوئ، نو اوس د ځمکی په مخ کېښی له تاسی ځنی هیڅوک لوی ظالم نشی کیدی.

وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُهُمْ
وَلَا يَنْصُرُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شُفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ قُلْ
اتَّبِعُوا اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ
سُبْحَنَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ ١٨

او عبادت کوی دغه (کفار) غیر له الله د هغو بتانو چه نشی رسولی هیخ ضرر دوی ته (که ئی عبادت ونه کری) او نه نفع رسولی شی دوی ته (که ئی عبادت وکری) او وائی دغه (کفار) چه دغه (بتان) شفاعت گران زمونږ دی په نزد د الله کښی، ووايه (ای محمده! دوی ته) آیا خبر ورکوئ تاسی الله ته په هغه شخیز چه نه دی معلوم ده ته (نه) په آسمانونو کښی او نه په ځمکه کښی (یعنی داسی شی هیچری نشته)، الله پاک او ډیر پورته دی له هغو اشیاء چه شریکوی دوی (هغه له الله سره په عبادت کښی).

تفسیر: هغه معامله خو له الله تعالیٰ او د هغه له رسوله سره وه. اوس تاسی د هغو د خدای پرستی حال واورئ! چه پاک الله ئی پریښی او د داسی شیانو عبادت کوی چه د هغو په قبضه او اختیار کښی هیخ یوه نفعه او ضرر نشته. کله چه پوښتنی کیږی نو وائی بیشکه چه لوی الله خو همغه یو او لاشریک ذات دی چه آسمان او ځمکه ئی پیدا کری دی، مگر د دغو اصنامو (بتانو) او نورو خوشاله ساتل د دی لامل (له وجی) ضرور دی چه دوی زمونږ شفاعت او سپارښت د پاک الله په لوی دربار کښی کوی. پاتی شوه نور وړوکی کارونه چه هغه د دوی په واک (قبضه) او اختیار کښی دی، د هغو تعلق یواځی له هم دوی سره دی. بناء علیه مونږ لره ښائی چه د دوی عبادت وکړو. (نو ووايه ای محمده دوی ته آیا خبر ورکوئ تاسی الله ته په هغه شخیز چه نه دی معلوم ده ته نه په آسمانونو کښی او نه په ځمکه کښی یعنی داسی کوم شی نشته. الله پاک او برتر دی له هغو اشیاء چه شریکوی ئی دوی له الله سره په عبادت کښی انتفاء د علم له جهته د انتفاء د معلوم ده یعنی الله تعالیٰ له سره شریک او سیال نه لری، نو ځکه ورته معلوم نه دی). یعنی د بتانو شفاعت، او د شفیع د عبادت کولو استحقاق. دغه دعاوی بی‌اصل او غلطی دی. او ښکاره ده چه د الله تعالیٰ په علم کښی همغه شی وی چه صحیح او واقعی وی. لهذا د الله تعالیٰ د تعلیمه په خلاف دغو غیر واقعی او له ځانه جوړ کری اصول حق ثابتول. ښوایی الله تعالیٰ ته د داسی شیانو د واقعیت څخه معاذ الله خبر ورکول دی، چه د هغو وقوع په آسمان او ځمکه او په هیخ یوه ځای کښی ده ته معلوم نه دی یعنی هیچیری د هغه وجود نشته. که وی نو هر ورو (خامخا) به د هغه په علم کښی وی. بیا نو د هغه څخه مو الله تعالیٰ ولی منع کوی.

وَمَا كَانَ النَّاسُ إِلَّا أُمَّةً وَاحِدَةً فَاخْتَلَفُوا وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ فِي يَوْمٍ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٩﴾

او نه و دغه خلق مگر امت يو (متفق په يو دين د اسلام) نو اختلاف وکړ دوی! او که نه وی هغه کلمه چه پخوا ثابته شوی ده له رب ستا (په علم د رب د تا په تاخير د جزا) نو خامخا به حکم کړی شوی و په منځ د دوی کښی په همغه څيز کښی چه په هغه کښی اختلاف (جگړی) کوی دوی.

تفسير: ممکن و چه مشرکینو به ویل چه که الله تعالی دغه امر ستاسی په دین کښی منع کړی وی زمونږ په دین کښی ئی خو نه دی منع کړی. د هغه جواب ئی ورکړ چه د الله تعالی دین له ازله تر ابده پوری تل یو دی. په حقه و اعتقاداتو کښی هیڅ یو فرق نشته. هغه خلق چه په منځ کښی گمراهان او بېلیری او سره جلا(جدا) شوی دی. الله تعالی د دوی د پوهولو او پر حقه لیاره راوستلو لپاره انبیاء ئی لیدلی دی په هیڅ یوه زمانه او په هیڅ یوه ملت کښی الله تعالی شرک نه دی جائز کړی. پاتی شوه دغه خبره چه د خلقو یو له بل سره اختلافات او جگړی ولی یو ځلی نه ورکوی؟ نو ځکه دا ئی بالجبر نه دی لری کړی چه د پاک الله په علم کښی دغه خبره فیصله شوی ده چه دغه دنیا دارالعمل (او د وارداتو ځای دی) د قطعی او آخری فیصلی ځای نه دی دلته ئی انسانانو ته کسب او اختیار ورکړی دی. او نور ئی لږ څه آزاد او خپلواک پری ایښی دی چه دوی د عمل هره لیاره چه غواړی، اختیار کړی. که دغه خبره لا له پخوا څخه طی او پری کړی شوی نه وی نو د گردو(تولو) اختلافاتو فیصله به یو ځلی کیده. (ځینی د «امة واحدة» ترجمه داسی هم کوی: او نه وو آدمیان مگر خو ټولی یو متفق په کفر باندی نو ورته ولیدل پاک الله انبیاء پس سره مختلف شول دوی چه ځینو ایمان راوړ لکه اتباع د ابراهیم علیه السلام او ځینی همغسی پاتی شول لکه نمرودیان په کفر خپل سره. مگر غوره همغه ترجمه ده چه په «یو ټولی متفق په یو دین د اسلام» سره شوی ده لکه پخوا د قتل د هابیل یا پس له طوفانه)

وَيَقُولُونَ لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ فَقُلْ إِنَّمَا الْغَيْبُ لِلَّهِ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ ﴿٢٠﴾

او وائی دوی ولی نه ده نازله کړی شوی پر دغه (محمد باندی هغه) معجزه (چه مونږ ئی غواړو) له ربه د ده، نو ووايه بیشکه هم دا خبره ده چه (علم د)

غیب خاص الله ته دی (چه څه مصلحت به وی په نه رالیږلو د دغی معجزی کښی) نو منتظر اوسئ تاسی (نزول د هغی معجزی ته)، بیشکه زه (هم) له تاسی سره له منتظرینو ځنی یم (ستاسو عذاب ته).

تفسیر: یعنی د هغو معجزاتو غوښتنه چه دوی کوی چه له هغو ځنی یوه معجزه ولی نه ده رانازله شوی؟ د جواب حاصل دا دی چه: دوی د صداقت ډیر دلائل لا له پخوا څخه لیدلی دی، د فرمائشی معجزو وربکارولو ته هیڅ ضرورت نه دی پاتی. او نه دومره مفید دی. وروسته د هری معجزی ښوونه چه د پاک الله مصلحت وی، وربکاروی ئی. الله تعالیٰ سره دغه علم شته چه په مستقبل کښی به د کوم شان او نوعیت معجزی ظاهروی. نو تاسی هم منتظر اوسئ. مونږ به هم انتظار کوو په «موضح القرآن» کښی دی «یعنی که وائی چه مونږ له څه شی څخه وپوهیږو چه د تاسی خبری رښتیا دی. نو وئی فرمایل چه پاک الله به دغه دین روښانوی او مخالفانو ته به ذلت ورپیښوی او بریادوی ئی لکه چه هم داسی هم وشوه. د رښتیا نښه یو ځلی کافی ده. او که هر ځلی مخالفانو ته ذلت ورپیښ شی نو خبره بیخی فیصله کیږی حال دا چه د فیصلی ورځ په دغی دنیا کښی نه ده.

وَإِذْ أَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً مِّنْ بَعْدِ ضَرَاءٍ مَّسَّيَهُمْ إِذِ الْأُمَمُ تَكُوْنُ
فِي آيَاتِنَا قُلُوبًا ۚ اللَّهُ أَسْرَعُ مَكْرًا إِنَّ رُسُلَنَا يَكْتُبُونَ مَا تَكُونُونَ ﴿١١﴾

او کله چه ور وشکوو مونږ خلقو ته کوم قسم رحمت (لکه صحت او غناء) وروسته له سختی (لکه مرض او عناء) چه رسیدلی دی دوی ته نو ناڅاپه وی به دوی لره مکر (بد ویل حيله جوړول) په (دفع د) آیتونو زمونږ کښی، ووايه (ای محمده! دوی ته چه) الله ډیر جلت دی له جهته (د جزا ورکولو) د مکر، بیشکه رسولان (کرام الکاتبین) زمونږ لیکي مکر د تاسی (نو جزا به درکړو تاسی ته د دغه مکر)

تفسیر: حق تعالیٰ په مکی والو اوه کاله قحط مسلط کړ. کله چه هلاکت ته ورنژدی شول نو له ډیری ویری ئی رسول اکرم صلی الله علیه وسلم ته التجاء او له دوی نه ئی د دعا استدعاء وکړه او وعده ئی ورسره وکړه که دغه عذاب له مونږ څخه لری شو. نو مونږ به هم ایمان راوړو. د رسول الله صلی الله علیه وسلم د دعا په برکت هغه عذاب محو او ورک او د قحط بلا بیخی لری شوه. نو بیا دوی په همغو شاراتونو باندی پیل (شروع) وکړ. او د الله تعالیٰ د آیتونو په تکذیب ئی لاس پوری کړل. او د الله تعالیٰ قدرت او رحمت ته ئی نظر ونه کړ. بلکه د الله تعالیٰ انعامات

ئى له ظاهرى اسبابو او حيلو او محض بى اصولو خيالاتو او اوهامو په لورى نسبت كړل. نو د هغه جواب ئى وركړ چه ښه ده تاسى ښه مكر او فريب او حيله بازى وكړئ. مگر په ياد ئى ولرئ چه ستاسى دغه حيله بازى يو په يو ليكله كيږي او هغه گرد(تول) دفتر به د قيامت په ورځ ستاسى په مخ كښى كېښود كيږي. بيا كله چه ستاسى هيڅ يوه حيله بازى له پرښتو څخه پته نه ده، نو د الله تعالى د محيط علم څخه به څرنگه خارج پاتى كيدى شى؟ تاسى په خپل مكر او حيله بازى مغرور يئ حال دا چه د الله تعالى جوابيه مكر (پت تدبير) ستاسى له مكروه او تدبيره ډير ژر او سريع الاثر دى.

پاك الله د مجرم د كسب او اختيار دائرى ته استدرجا دومره وسعت وركوي چه دى د غفلت په نشو كښى بيڅى مست او بيخوده او د سزا له تصويره هم بالكل بى پروا شى. كله چه ئى د شقاوت جام تر څنډو (غارو) پورې ډك شى نو ئى يو ناڅاپه كلك تر ستونى نيسى. لهدا عاقل ته ښائى چه د الله تعالى د نرمى، تحمل او زړه خوښوونكو حالاتو د ليدلو څخه مغرور نشى ځكه چه ده ته نه دى معلوم چه ورسته د دغى نرمى څرنگه سختى راتلونكى ده. حضرت شاه صاحب بيان كړى دى چه «د سختى په وقت كښى د انسان نظر له اسبابو نه پورته كيږي او يواځى د الله تعالى په لورى وى. هم دا چه د سختى زمانه تيره شوه او كار ئى تر سره ورسيده، بيا ئى الله تعالى هيريږي او په اسبابو او وسائلو پورې اسره كوي او له سره نه ويريږي چه الله تعالى به بيا همغسې د تكليف او سختى يو سبب ورپيدا كړى. د هم دغه خالق الافلاك په بالغه قدرت او قاهره قوت كښى د گردو(تولو) وسائلو او اسبابو واك(مجاز) او اختيار دى. لكه چه وروسته د بحرى سفر په مثال كښى ئى يو صورت داسى بيان فرمائى.

هُوَ الَّذِي يُسَيِّرُكُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ حَتَّىٰ إِذَا كُنْتُمْ فِي الْفُلِ
وَجَرَيْنَ بِهِمْ بِرِيحٍ طَيِّبَةٍ وَفَرِحُوا بِهَا جَاءَتْهُمْ عاصِفٌ
وَجَاءَهُمُ الْمَوْجُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَظَنُوا أَلَّهُمْ أَجِطَ بِهِمْ دَعَوْا
اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ هَلْ لَيْنَ أَنْجَيْتَنَا مِنْ هَذِهِ لَنَكُونَنَّ
مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٢٦﴾ فَلَمَّا أَجَبَهُمْ إِذْ هُمْ يَبْعُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ
الْحَقِّ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّمَا بَغَيْتُمْ عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ مَتَاعَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُكُمْ فَنُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٧﴾

الله هغه ذات دى چه گرځوى تاسى (په خپلو پښو يا په سورلى) په وچه او په بحر (سيند په لامبو يا مرکوب)، تر هغه پورى چه سواره شئ، په کشتيو کښى، او روانه شى (دا بيري) سره له دغو (خلقو چه ناست وى پکښى) په هغه باد ښه (موافق له ضرورت د کشتى سره) او خوشاله شى په هغه سره نو راشى هغه کشتى ته باد سخت (مخالف د مراد جگر) او راشى دوى ته موج (چپى د سيند) له هر غايه (او له هر لورى) او وگنى دوى دا چه بيشکه دوى احاطه وکړه شوه پر دوى (په موجباتو د هلاک) دعا وکړى وېولى دوى الله (دپاره د نجات خپل) چه خالص کوونکى وى ده ته دين خپل (او وائى) قسم دى که نجات دى راکړ مونږ ته له دى (سختى) نو خامخا به شو مونږ هرومرو(لازمأ) له شکر کوونکو (په دغه نعمت د نجات ستا) نو هر کله چه نجات ورکړى دوى ته (الله له غرقه او وچى ته راشى) ناخاپه دوى فساد شرارت کوى په ځمکه کښى په ناحقه سره، اى خلقو بيشکه هم دا خبره ده چه جزاء د شرارت ستاسى پر نفسونو (ځانونو) ستاسى ده (اوس کوئ تاسى دا) عيش د ژوندون لږ خسيس بيا خاص مونږ ته راتله ستاسى دى (په قيامت کښى) نو خبر به درکړو تاسى ته په هغه عمل چه وئ تاسى چه کاوه به مو (په جزا ورکولو سره).

تفسير: په ابتداء کښى هوا ښه نرمه، او د بيريو کشتيو او جهازونو او نورو په مقتضاء سره برابره وى. مسافران په کښى خاندى، لوى کوى او په ديره آرامى او هوسائى (خوشالغ) سره پکښى ناست وى. يو ناخاپه يو زورور طوفان (خپان) پيدا شى، او د غلورو خواؤ د اوبو غرونه راپورته کړى، او له کشتى يا له جهازه سره ئى وهى نو کله چه دغه د لوى سيند (بحر) مسافران وپوهيږى چه له هره لورى د مرگ موجباتو راچاپير کړى يو او د تنهيدلو او وتلو هيڅ کومه لار نه ده پاتى، نو دوى فرضى او مصنوعى معبودان پرېدى، او يواځى واحد لوى الله د خپل نجات دپاره رابولى، لکه چه د انسانى د اصلى فطرت تقاضا ده هر کله چه له هر څيزه مخه مایوس شى، نو خاص د الله تعالى بندگى ځان ته غوره کوى او دير پوخ عهد او کلکه وعده وکړى چه که له مصيبت په پاک الله ماته نجات راکړى، نو زه به ئى شکر کوونکى تابع او طائع اوسم او له سره به د کفران لورى ته نه ورځم او عصيان او طغيان ته به نه نژدى کيږم، ليکن هر کله چه لږ څه امن او دادينه (قلارى) ئى ور په برخه شى، او وچى ته ئى پښه ورسپړى، نو په شرارتونو باندې لاس پورى کوى، او په ملک کښى شور او شر او فتنه او فساد اچوى، د لږ څه مدت دپاره هم په خپل عهد او پيمان ټينگ نه پاتى کيږى.

تنبیه: په دغه آيت کښى د اسلام هغو مدعيانو ته لوى عبرت دى چه د جهاز د طوفانى کيدلو په وقت کښى هم د واحد احد الله څخه مخ آړوى، او له غير الله څخه مدد غواړى. او هغوى

خپلې مرستې(مدد) ته رابولې. د مکې معظمې د فتحې څخه وروسته، د ابوجهل ځوی عکرمه چه لا نه ؤ مسلمان شوی له مکې معظمې څخه وتښتید، او د سیند سفر ئی اختیار او غوره کړ لږ څه لری نه ؤ تللی چه د هغه بیړی د طوفانی باد له خوا محاصره شوه، کشتیوان (ملاح) مسافرانو ته وویل چه «یوه واحد احد الله ته غږ وکړئ! دلته ستاسی نور معبودان هیڅ په کار نه درځی» عکرمه وویل «دا خو همغه الله دی چه د هغه په لوری محمد مونږ وربولی که په سیند کېښی بی د محمد له ربه نجات نه راپه برخه کیږی نو په وچه کېښی هم بی د هغه د لاس نیونی او اعانته نجات موندل محال دی.

ای الہ العالمینہ! که می ته له دغه مصیبتہ ویاسی، نو زه بیرته ځم او د محمد صلی الله علیه وسلم په لاس بیعت کوم. زه هیله(ارزو) او امید لرم چه دی په خپلو کریمه ؤ اخلاقو سره زما د ټولو تفصیراتو بښنه له پاک الله څخه وغواړی.» لکه چه عکرمه د رسول الله په حضور کېښی مشرف شو او اسلام ئی ومانه رضی الله عنه.

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّبِعُوا مَوْلَاكُمْ﴾ الآية - ای خلقوا! بیشکه هم دا خبره ده چه جزا د شرارت ستاسی پر نفسونو، ځانونو ستاسی ده اوس کوئ تاسی دا عیش د ژوندون لږ خسیس بیا خاص مونږ ته راطله ستاسی دی په قیامت کېښی نو خبر به درکرو تاسی ته په هغه عمل چه وی. تاسی چه کاوه به مو، په جزا ورکولو سره) یعنی ستاسی د شرارتونو ویال پر تاسی لویږی. که څو ورځی مو شرارتونه وکړل، او فرضاً څه دنیوی گټه(فائده) مو هم حاصله کړه نو د کار په پای (انجام) کېښی د پاک الله دربار ته ورنگ دی. هلته به ستاسی گرد(ټول) اعمال ور د مخه کیږی رب العزت جل جلاله به د هغه سزا درکری، او تاسی ته به دا درښکاروی، چه ستاسی اعمال څرنگه ؤ.

إِنَّمَا مَثَلُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَاءٍ أُنْزِلَتْهُ مِنَ السَّمَاءِ فَلَخْتَلَطَ
بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ وَمَتَّيَا كُلُّ النَّاسِ وَالْأَنْعَامُ حَتَّى إِذَا أَخَذَتِ
الْأَرْضُ زُخْرُفَهَا وَازَّيَّنَتْ وَظَنَّ أَهْلُهَا أَنَّهُمْ قَدِرُونَ عَلَيْهَا
أَنَّهُمْ أَمْرٌ نَالِيَاءُ أَوْ نَهَارًا فَجَعَلْنَاهَا حَصِيدًا إِنْ كَانَ لَمْ
تَغْنِ بِالْأَمْسِ كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١٧﴾

بیشکه هم دا خبره ده چه مثال د دی ژوندون لږ خسیس (په ژر تیریدلو

کښی) پشان د اوبو دی چه نازلی کړی دی مونږ هغه له (طرفه د) آسمانه نو خلط شی په (سبب د) دی اوبو سره (هر قسم) زرغونه د ځمکي له هغه (قسم) چه خوری ئی بنیادمان (لکه غلی میوی سابه) او چارپایان (لکه انواع د وښو)، تر هغه پوری کله چه واخیست ځمکي زینت خپل او ښه ښایسته شی (په اقسام د نباتاتو، اشکالو او رنگونو) او گمان وکړی خاوندان د دی (ځمکي) چه بیشکه دوی قادر دی (په هر شانتی گټه(فائده) اخیستلو سره) په دی ځمکه باندی ناڅاپه راشی دی (ځمکي) ته امر (حکم) زمونږ د شپي یا د ورځي (په خرابی د دی غلو او میوو) نو وگرځوو مونږ دغه (فصل د ځمکي) (لکه) ربیلي شوی (له بیخه لوړولی) گواکي نه ؤ (دغه کښت په دغی ځمکي کښی) پرون، هم داسی (لکه مذکوره بیان) په تفصیل سره بیانوو مونږ دلائل (د قدرت خپل) دپاره د قوم چه فکر کوی (په مثال کښی او عبرت تری اخلی).

تفسیر: ځینی د «فاختلط به نبات الارض» معنی د پیداوارو کثرت اخیستی دی. ځکه هر کله چه د ځمکي پیداوار زیات قوی کیږی، نو یو جزء ئی له بل سره گډیږی او یو له بله سره نښلی. ځینی علماؤ د «به» بآء د مصاحبت لپاره اخیستی ده، دغسی معنی ئی کړی ده چه د ځمکي زرغونه له اوبو سره گډ او مرکب کیږی، ځکه چه د نباتاتو غذا گرځی د شیخ الهند رحمه الله تعالی له صنیع څخه مترشح کیږی چه له اختلاطه داسی مراد آخیستی دی چه د ځمکي او اوبو د یو ځای کیدلو څخه هغه نباتات چه راوځی په هغه کښی د انسانانو او حیواناتو غذا مخلوطه او گډه وده وی. مثلاً د غنمو په بوتی کښی دانه د بنیادمانو غذا گرځی او وښه ئی هم د حیواناتو آذوقه کیږی هم داسی په ونو کښی هم میوی او پانی وی چه د دوی خوړونکی هم سره بیل انواع لری، او سره جلا جلا(جداجدا) دی.

﴿حَتَّىٰ إِذَا أَخَذَتِ الْأَرْضُ زُخْرُهَا﴾ الآية - تر هغه پوری چه واخیست ځمکي زینت خپل او ښایسته شی په اقسام د نباتاتو، اشکالو او رنگونو او گمان وکړی خاوندان د دی ځمکي چه بیشکه دوی قادر دی په هر شانتی گټه اخیستلو سره په دی ځمکه باندی) یعنی مختلفو الوانو او اشکالو نباتاتو د ځمکي مخ مزین او ښایسته کړی وی او کښتونه (فصلونه) مزارع او مراتع داسی تیار شوی وی چه په هغه د هغوی د خاوندانو پوره دادینه (تسلی) او اعتماد پیدا شوی وی چه اوس له هغه څخه د فائدی آخیستلو پوره وقت او نیټه رارسیدلی ده

﴿أَنهَا أَمْرًا﴾ الآية - ناڅاپه راشی دی ځمکي ته حکم زمونږ د شپي یا د ورځي په خرابی د دی غلو او میوو، نو وگرځوو مونږ دغه فصل د ځمکي لکه ربیلي شوی له بیخه لوړولی گواکي نه ؤ دغه کښت (فصل) په دغی ځمکي کښی پرون، هم داسی لکه مذکوره بیان په تفصیل سره بیانوو مونږ دلائل د قدرت خپل دپاره د قوم چه فکر کوی په مثل کښی او عبرت تری اخلی) یعنی

ناخاپه د الله تعالى په حکم د شپې يا د ورځې له مخې کوم آفت (مثلاً سخته سيلی يا ږلی يا ملخ يا نور ورورسپړی، او علیٰ هذا القیاس دغه آفت هغه زراعت بیخی داسې پنا کړی گواکې له سره هلته یوه خاشه نه وه زرغونه شوی کت مت (هوښو) د هم دی په شان د دنیا ژوندون هم مثال لری. اگر که دغه ژوندون ډیر حسین او ترو تازه په نظر راشی، تر دی چه بی وقوف خلق د دی په رونق او بښاست باندی مین او مفتون شی، او اصلی حقیقت بیخی هیر کړی. لیکن د هغه د زرغونتیا، بښاست، زینت د څو ورځو له مخې دی چه ډیر ژر د فناء او زوال په لاس نسیا منسیا کیږی حضرت شاه صاحب دغه مثال په نهایت لطیف طرز خاص په انسانی حیات منطبق کړی دی. یعنی د اوبو په شان روح له آسمانه (د علوی عالمه) راځی. او په خاورین کالبوت کښی ننوځی او هلته قوت مومی او د دغو دواړو گډون څخه آدمی په وجود راځی. بیا په انسانی او حیوانی دواړو کارونو کښی مشغولیدي. کله چه پر هر هنر او کار کښی پوره شو، او د دی د متعلقینو اطمینان او اعتماد پری پیدا شو ناخاپه مرگی ورسپړی، چه هغه دغه گردی(تولی) روغی جوړی کړی لویې پای (انجام) ته رسوی. او وړانوی ئی بیا داسې بی نامه او بی نښانه کیږی گواکې په ځمکه کښی له سره ژوندون او ودان شوی نه ؤ.

فائده: «لیلا او نهارا»- په شپه او ورځ کښی» ئی ښائی د دی لامله(له وجی) فرمایلی وی چه شپه د غفلت وقت وی او په ورځی کښی خلق عموماً وینښ وی مطلب ئی دا دی کله چه د الله تعالى حکم راورسپړی بیا که څوک وینښ وی که اوده. غافل وی که هوښیار هیڅ یو سری په هیڅ یوه حالت کښی د هغه مخه نشی نیولی.

وَاللّٰهُ يَدْعُوْا اِلٰى دَارِ السَّلَامِ وَيَهْدِيْ مَنْ يَّشَاءُ اِلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ ﴿٥٠﴾

او الله بولی (بندګان خپل) کور د سلامتیا ته (چه جنت دی)، او لاره ښیې هغه چاته چه اراده وفرمائی(د هدایت د ده) لاری سمی ته (چه اسلام دی).

تفسیر: یعنی د دنیا پر زائل او فانی ژوندون مه نازیږئ، او مه پری تیر وځی! او د دارالسلام یعنی د جنت په لوری راشی! پاک الله تاسی د سلامتی کور ته بولی او تر هغه غایه پوری ئی د رسیدلو لیار هم درښوولی ده همغه کور دی چه اوسیدونکی ئی له هر راز(قسم) رنځ، غم، پریشانی، تکلیف، نقصان، آفت، فناء، زوال او نورو عوارضو څخه صحیح او سالم پاتی کیږی، او پرښتی پری سلام آچوی او پخپله د رب العزت جل جلاله له حضوره به هم د سلام تحفی ورسپړی.

لِّلَّذِينَ أَحْسَنُوا الْحُسْنَىٰ وَزِيَادَةٌ ۖ وَلَئِن مَّن شَاءَ اللَّهُ لَا يُدْرِكُهُ أَشْيَاءُهُمْ قُلُوبُهُمْ ۚ ذَٰلِكَ أَوَّلُكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٣٩﴾

(شته) دپاره د هغو کسانو چه نیکی ئی کری (ایمان ئی راوړی) نیکه (جزا جنت) او زیادت (له اجره هم شته)، او نه به پتوی مخونه د دوی هیڅ تور گرد او غبار او نه هیڅ ذلت (رسوائی)، دغه (محسنان) صاحبان د جنت دی، هم دوی په دغه جنت کښی تل اوسیدونکی دی.

تفسیر: یعنی ښه کار کوونکو ته هلته ښه ځای (جنت) ورسیږی او له هغه څخه څه زیات هم ور په برخه کیږی یعنی د الله تعالیٰ رضاء او د ده لقاء (دیدار، رزقنا الله تعالیٰ) د «زیادت» تفسیر په لقاء الله سره په څو صحیحه و احادیثو کښی وارد شوی دی. او له ډیرو صحابه و او تابعینو رضی الله تعالیٰ عنهم اجمعین څخه منقول دی حضرت صهیب رضی الله عنه وائی چه رسول الله صلی الله علیه وسلم دغه آیت ولوست، او وی فرمایل: کله چه گرد(تول) جنتیان په جنت او تول دوزخیان په دوزخ کښی داخل شی، نو یو غږ کوونکی به غږ وکړی: «ای جنتیانو ستاسی دپاره د الله تعالیٰ یوه وعده باقی ده چه هغه اوس پوره کیدونکی ده.» جنتیان به وائی چه «هغه څه شی دی؟ آیا پاک الله په خپل فضل سره زمونږ د حسناتو پنگه نه ده درنه کړی؟ آیا زمونږ مخونه ئی سپین او نورانی نه دی کړی؟ آیا ده مونږ له دوزخه نه یو ژغورلی(بچ کړی)؟ او جنت غوندی یو لوی مقام ته ئی نه یو داخل کړی؟» (بلکه دغه گرد(تول) شیان شوی دی. او هیڅ یو ئی نه دی باقی) دلته د دوی له منځه به پرده لری کړه شی او جنتیان به د الله تعالیٰ په لوری نظر وکړی نو قسم په الله دی چه د الله تعالیٰ له هر قسم ورکړیو شویو نعمتونو څخه جنتیانو ته د الله تعالیٰ د لقاء دولت به زیات محبوب او مطلوب وی. او د دی په اندازه به بل هیڅ شی د دوی په سترگو کښی ښه نه ورځی او د دوی سترگی به نه یخوی او نه ئی رنوی پاک الله مو دی خپله لقاء پخپل فضل او کرم سره روزی کړی او سترگی مو دی روڼی او زړونه مو دی پری خوښ کړی آمین ثم آمین.

﴿وَلَا يَرْهَقُ وُجُوهَهُمْ﴾ الآية - او نه به پتوی مخونه د دوی هیڅ تور گرد او غبار او نه هیڅ ذلت رسوائی، دغه محسنان صاحبان د جنت دی هم دوی په دغه جنت کښی تل اوسیدونکی دی) یعنی د عرصات په محشر کښی همغسې چه د فجارو کفارو پر مخونو سخت د ذلت، ظلمت، خواری او رسوائی ښی او آثار به ښکاری، بالمقابل د هغه به د جنتیانو څیری ډیری نورانی، ښایسته او رونقداری وی. او بیخی د ملاحت او صباحت څخه به ډکی وی.

وَالَّذِينَ كَسَبُوا السَّيِّئَاتِ جَزَاءُ سَيِّئَةٍ بِسِلْهَا وَتَرَهُّهُمْ ذَلَّةٌ
 مَا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ كَانُوا أَغْشَيْتُ وَجُوهُهُمْ قِطْعًا
 مِنَ الْإِيلِ مُطْمَأْئِنِّ أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١٤﴾

او هغه کسان چه کسب ئی کړی دی د بدو (لکه کفر او نفاق) جزا د بدی (د دوی) په قدر د بدی ده (نه تری زیاته) او پتوی به دوی لره ذلت (رسوائی)، نه به وی دوی ته له (عذاب د) الله هیڅ ساتونکی گواکی پت کړی شوی دی مخونه د دوی په قطعو (توتو) د شپې سره حال دا چه تک تور به وی، دغه (مسیثان) صاحبان د اور (د دوزخ) دی، هم دوی په دغه دوزخ کښی تل اوسیدونکی دی.

تفسیر: یعنی له بدی څخه به ئی سزا زیاته نه وی. لره سزا به ورکوله کیږی. یا به ئی ځینی خطاوی بښلی کیږی، الله تعالیٰ بیخی مختار او اختیارمن دی.

﴿وَتَرَهُّهُمْ ذَلَّةٌ﴾ او پتوی به دوی لره ذلت او رسوائی) یعنی د دوی ځیری به دومره توره تیاره وی گواکی د توری تیاری شپې توروالی د دوی په مخونو باندی لگیدلی دی. پاک الله مو دی له دغه مخ توروالی او نورو عذابونو څخه پخپل فضل او کرم سره وساتی!

وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَبِيْعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا مَكَانَكُمْ أَنْتُمْ وَشُرَكَاءُكُمْ
 فَزَيَّلْنَا بَيْنَهُمْ وَقَالَ شُرَكَاءُهُمْ مَا كُنْتُمْ آيَاَنَا تَعْبُدُونَ ﴿١٥﴾

او (یاد کړه ای محمده!) هغه ورځ چه راجمع به کړو دا خلق تول بیا به ووايو هغو کسانو ته چه شرک ئی راوړی دی (تینگ ودریږئ) په ځایونو خپلو کښی تاسی او (هم) شریکان ستاسی، نو بیلتون به وکړو مونږ په منځ د دوی کښی او وبه وائی شریکان د دوی (دوی ته) چه نه وئ تاسی چه خاص مونږ لره به مو عبادت کاوه (په امر زمونږ سره بلکه تابع وئ تاسی د خپلی هوا).

تفسیر: یعنی هغو کسانو چه پخپل خیال کښی د الله تعالیٰ لپاره شریکان درولی وو یا ځینو ته

ئی د الله تخامن او لونی ویل مثلاً مسیح علیه السلام چه د نصاریٰ و په نزد «ابن الله» بلکه «عین الله» و، یا «ملاحکه الله» یا «احبار» یا «رهبان» چه دوی ته هم له یوه حیثیته د خدائی منصب ورکړی شوی و. یا اصنام او اوټان چه د مکی مشرکانو پر دوی هم د خدای اختیارات تر یوی اندازی پوری تقسیم کړی وو. نو دغو گردو(تولو) ته به پخپلو غایونو کښی حسب المراتب د دریدلو حکم وشي.

فَكَفَى بِاللّٰهِ شَهِيدًا ابَيْنَا وَبَيَّنَّاكُمْ اِنْ كُنَّا عَنْ عِبَادَتِكُمْ لَغْفِيلِينَ ﴿٩﴾

نو کافی (بس) دی الله شاهد په منځ زمونږ او په منځ ستاسی کښی بیشکه شان دا دی چه وو مونږ له عبادت ستاسی خامخا بی خبران.

تفسیر: یعنی په دی وقت کښی به عجیبه پریشانی (نول) او نفسی نفسی (غان غانی) وی، د عابدینو او معبودینو په منځ کښی په بیلتون لویږی، او د اوهامو او خیالاتو هغه مزی چه پخپل خیال سره ئی سم په دنیا کښی تړلی وو، هغه گرد(تول) به شلیږی. په دغه هولناک وقت کښی کله چه مشرکینو د خپلو دغو فرضی خدایانو غنی ډیر زیات توقعات (هیلی) درلودلی(لرلی)، هغوی به په ښکاره ډول(طریقه) سره جواب ورکوی، چه تاسی له مونږ سره څه تعلق لرئ. تاسی دروغ وایی چه مونږ د دوی عبادت کاوه تاسی سم له خپلی عقیدې سره د هغو شیانو عبادت چه کاوه او د هغو ډپاره مو د الوهیت هغه صفات تجویزول چه په دوی کښی له سره موجود نه و. نو په حقیقت کښی هغه بندگی د «مسیح» یا د ملائکو» عبادت نه گانه شی، او نه دغه عبادت په واقع سره د بی روحو بتانو دی، بلکه تاسو د خپل خیال او وهم یا د لعین شیطان عبادت کاوه او هغه به مو پرښتی یا کوم نبی یا کوم ولی یا کومی غیږی یا نورو ته منسوبوه، پاک الله شاهد دی چه زمونږ په خوبه یا رضاء او اذن تاسی دغه حرکت نه دی کړی. مونږ نه وو خبر چه تاسی د خپل انتهائی حماقت او سفاقت او ناپوهی لامله(له وجی) مونږ د الله تعالیٰ په مقابل کښی معبودان دروئ.

تنبیه: دغه ویناوای که د حضرت مسیح علیه السلام او نورو ذوی العقولو مخلوقاتو له لوری وگنل شی نو هیڅ یو اشکال پکښی نشته. او که د «اصنامو» او بتانو له خوا وی، نو هیڅ بعید نه دی چه الله تعالیٰ د مشرکینو د منتها مایوسی او حسرتناکی، درماندگی او رسوائی او د خپل عظمت او قدرت د اظهار لپاره دغه تیږی(گتۍ) او بتان او نور په خبرو راولی. ﴿وَالَّذِي أَنْطَقَ كُلُّ شَيْءٍ﴾ جزء د حم السجده ۲۱ آیه (۳) رکوع).

هَذَا لَكَ تَبَلُّوُ كُلِّ نَفْسٍ مَّا اسْلَفَتْ وَرَدُّوْا اِلَى اللّٰهِ

مَوْلَاهُمُ الْحَقِّ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٤٠﴾

په دغه ځای کېښي به ښکاره ومومي (او وڅځي) هر يو نفس جزا د هغه عمل چه پخوا ئي ليدلې دي او بېرته به بوتله شي دوی الله ته چه مولی د دوی د حق (او واقعی واکدار د دوی دی) او ورک به شي له دوی نه هغه دروغ چه د دوی چه جوړول به ئي (له شفاعت د بتانو)

تفسير: یعنی گرد(تول) دروغ او بی‌اصله توهمات به بیخی له منځه ورک شي. او هر څوک به په رأى‌العین گوري چه پرته(علاوه) له هغه حقیقی مالک څخه د بل په لوري د رجوع کولو ځای نشته، او د هر یوه سړی به د خپلو ښو او بدو په اندازه کولو باندی علم ورسپوي، چه هغه څومره وزن او اندازه لري.

قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمْ نَبْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ مَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدَبِّرُ الْأُمُورَ فَيَقُولُوا لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٤١﴾

ووايه (ای محمده ! دوی ته) څوک رزق روزی درکوي تاسی ته له جانبه د آسمانه (په باران) او له ځمکي (په نباتاتو) بلکه آیا څوک دی چه مالک دی د (پیدا کولو د) غوړونو او د سترگو او څوک دی چه راویاسی ژوندی (لکه بچی، مؤمن، عالم، کنیت) له مړی (لکه هګی، کافر، جاهل، دانه)؟ او راویاسی مړی (لکه نطفه) له ژوندی (لکه حیوان)؟ او څوک دی هغه چه تلپیر کوی (د هر کار په منځ د خلقو کېښي)؟، نو ژر به ووائی دوی (چه هغه) الله دی، نو ووايه (ای محمده ! دوی ته) نو آیا نه ویریږئ تاسی (له عذاب به الله).

تفسير: د آسمان له لوري باران، او د لمر حرارت او رڼا(رنڼا) او نور رارسپوي، او د ځمکي مواد له هغو سره گډیږي، او په دغو وسائلو سره د انسان روزی او رزق ورمهیا کیږي. (بلکه آیا څوک دی چه مالک دی د پیدا کولو د غوړونو او د سترگو؟) یعنی په داسی عجیبه او غریبه محیرالعقول طریقه سره کوم ذات ستاسی غوړونه او سترگی پیدا کړی دی، بیا ئي د دوی د

حفاظت سامان پیدا کری دی. هغه کوم ذات دی چه د دغو گردو(تولو) انسانی قواو حقیقی مالک دی؟ هر کله چه اراده وفرمائی ورعطا کوی ئی. او هر کله چه اراده وفرمائی بیرته ئی اخلی.

(او څوک دی چه راوباسی ژوندی لکه بجی، مؤمن، عالم، کبیت (فصل) له مری لکه هگی، کافر، جاهل، دانه، او راوباسی مری لکه نطفه له ژوندی لکه حیوان؟ یعنی) مثلاً له نطفی یا بیضی ځنی حیوان بیا له حیوان ځنی د نطفی او بیضی پیدا کول. یا په روحانی او معنوی دول(طریقه) سره د هغه سری یا قوم ځنی چه مره شوی وی د ژوندی زړونو افراد پیدا کوی. او د ژوندیو اقوامو پر اخلاقو د دوی د بدبختی لامل(له وجی) موت طاری کوی. (او څوک دی چه تدبیر کوی د هر کار په منځ د خلقو کبیتی) یعنی د دنیا د گردو(تولو) کارونو تدبیر او انتظام څوک کوی؟ (په جواب کبیتی دوی پخپله وائی چه الله دی).

فَذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمُ الْحَقُّ فَمَاذَا بَعَدَ الْحَقِّ إِلَّا الصُّلُوفُ ۚ فَآتَىٰ تَصْرُفُونَ ﴿٣٧﴾

نو دغه (موصوف په دغو صفاتو سره) الله رب ستاسی دی حق، نو څه شی دی وروسته له حقه (هیڅ نشته) مگر گمراهی نو کوم خوا ته گرځولی شی تاسی (له حقه سره د قیام د برهان په حقانیت د اسلام)

تفسیر: مشرکینو به هم اعتراف کاوه چه دغه کلیه امور او عظیم الشان کار ماسواء د الله تعالیٰ څخه بل هیڅوک ئی نشی کولی. نو ځکه ئی وفرمایل کله چه اصلی خالق او مالک او د تمام عالم مدبر تاسی هم دغه پاک الله گنئ، بیا نو ولی نه ویریږئ چه ماسواء د دغه الله څخه نور خپل معبود گرځوئ؟ ښائی چه معبود داسی یو لوی ذات وی، چه خالق الكل مالک الملک رب مطلق او علی الاطلاق متصرف وی. وروسته د هغه د اقرار کولو څخه چیری ژر تر ژره پر خپلو پوندو بیرته گرځئ؟ کله چه په رښتیا سره همغه ذات واحد احد الله دی، نو وروسته له رښتیا څخه پرته (علاوه) له دروغو بل شی نه دی پاتی؟ د رښتیا پرېښودل او دروغو پسې سرگردانه گرځیدل د پوهانو او عاقلانو کار له سره نشی کیدی.

كَذَلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ فَسَقُوا أَنَّهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٨﴾

هم داسی (لکه چه ربوبیت لایق دی الله ته) لایق شو حکم (لازم شو عذاب) د رب ستا پر هغو کسانو چه کافران شوی دی (او دوب دی په کفر کبیتی) په سبب د دی چه بیشکه دوی ایمان نه راوړی.

تفسير: يعنى الله تعالىٰ په ازل كېنې د دغو متمردينو او سرکېانو په قسمت كېنې ايمان نه دى ليكلى، چه د دوى د ايمان د نه ليكلو سبب د الله تعالىٰ په علم كېنې د هغو سرکېنې او نافرمانى ده. په دى شان د الله تعالىٰ ښكلى خبره پر دوى د فسق او نافرمانى لامله(له وجې) منطبقه شوه.

قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَّبْدُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ قُلِ اللَّهُ
يَّبْدُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ فَأَنْتُمْ تُؤْفَكُونَ ﴿١٧﴾

ووايه (اى محمده ! دوى ته) آيا شته له دى شريكانو (بتانو) ستاسى هغه څوك چه پيدا كړى دى خلق په اول كېنې بيا ژوندى كړى دوى (پس له مرگه) ووايه (اى محمده ! دوى ته) چه الله اول پيدا كوى خلق بيا ژوندى كوى ئى (بعدالموت) نو كوم لورى ته آډول كيږئ تاسى (له سمى لارى، چپى ته؟).

تفسير: تر دى ځايه پورى د «مبدأ» ثبوت ؤ اوس د «معاد» ذكر دى يعنى كله مو چه اعتراف وكړ چه د ځمكى او د آسمان او د سمع او بصر او د موت او د حيات او د گردو(تولو) پيدا كوونكى او اداره كوونكى هم دغه پاك الله دى، نو ظاهر دى چه د مخلوقاتو بيا پيدا كول او وروسته له مرگه بيا ژوندى كول او د دوى اعاده هم د همغه فعل كيدى شى بيا د انبياؤ عليهم السلام په ژبو كله چه دوى په خپله د هغه د اعاده كولو خبر ورکوى د هغه په تسليم كېنې څه عذر شته؟ نو وروسته د «مبدأ» د اقرار څخه د «معاد» له لورى كومى خوا ته تاسى درومى؟

قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَّهْدِي إِلَى الْحَقِّ قُلِ اللَّهُ يَهْدِي لِلْحَقِّ أَفَمَنْ يَّهْدِي
إِلَى الْحَقِّ أَحَقُّ أَنْ يُتَّبَعَ أَمْ لَا يَهْدِي إِلَّا أَنْ يَّهْدِيَ فَمَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿٢٠﴾

ووايه (اى محمده ! دوى ته) چه آيا شته له دى شريكانو (بتانو) ستاسى هغه څوك چه لاره ښيي حق ته؟، (بيا هم) ووايه (اى محمده ! دوى ته) چه الله لاره ښيي حق ته، آيا نو هغه څوك چه لاره ښيي حق ته دير لايق دى د دى

چه متابعت نئی و کړی شی؟ او که هغه چه (په خپله هم) لاره نشی موندلی؟ مگر چه ده ته لاره وښوولی شی، نو څه باعث دی تاسی لره، څرنگه حکم کوئ (مخالف له مقتضا د عقل).

تفسیر: د «مبدأ» او «معاد» په منځ کې د هدایت د واسطو او وسائلو ذکر کوی. یعنی همغسې چه رومبني پیدا کوونکی او وروستنی ژوندی کوونکی همغه یو الله تعالی دی او بل څوک نه دی. نو هم دغه پاک الله د خپلو بندگانو د «معاد» صحیح او رښتیا لار ښوونکی دی نه بل څوک او په مخلوقاتو کې لوی دی که ووړکی. گرد(تول) د ده لارښوونی ته محتاج دی. د ده پر هدایت او لار ښوونه باندې ښائی چه گرد(تول) لار شی. مسکین بت په څه حساب کېدی چه چاته لار ښوونه وکړی. یا دی پخپله بی د بل چا له هدایته او مرستې(مدد) او لاس نیولو یو پل هم واخیستی شی. نو ځکه د ده لار ښوونه د بندگانو په حق کې د قبول قابله او وړ نه ده چه گوندی الله تعالی بی واسطی د هغو لار ښوونه کړی وی. بیا دا څومره بیانصافی ده چه انسان هغه مطلق هادی پرېږدی او د دغو باطلو او کمزورو معاونینو او لار ښوونکو پسی لویږی او د هم دوی اسره او هیله(امید) ونیسی یا مثلاً د احبارو او رهبانو او برهمنانو او پادریانو او نورو په خولو او ښوونو د رندو په شان تګ کوی او در کرده په همغه لاره په مندو روان وی (دغه څلورم «یهدی» په اصل کې «یهدی» ؤ. بیا «ت» په «د» بدله شوه او «د» په بل «د» کې مدغم شو او «ه» مکسوره شوه چه التقاء د ساکنین رانشی).

وَمَا يَتَّبِعْ أَكْثَرُهُمُ الظَّنَّ لَا يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٣٧﴾

او نه کوی متابعت اکثر د دوی مگر د (فاسد اټکل) گمان، بیشکه گمان (اټکل) نه بی پروا کوی (هیڅوک) له حقه د هیڅ څیز، بیشکه الله ښه عالم دی په هغه څه چه کوی (نئی) دوی (نو جزا به ورکړی).

تفسیر: کله چه معلوم شو چه «مبدی» او «معبد» او «هادی» همغه الله تعالی دی، نو د هغه په خلاف د شرک د لاری غوره کوونکو ته فکر کول په کار دی چه د دوی په لاس کې کوم دلیل او برهان شته؟ چه د هغه په بناء د «توحید» قویم او قدیم مسلک پرېږدی او د گمراهی او ضلالت په کوهی کې ځانونه اچوی، رښتیا خبره خو دا ده چه د دوی سره پرته(علاوه) له ظنونو او اوهامو او چټی(بیکاره) او مهملو خبرو څخه بل هیڅ دلیل او برهان نشته، نو د اټکل غشی د حق او صداقت په بحث کې څه کار ورکولی شی؟.

وَمَا كَانَ هَذَا الْقُرْآنُ أَنْ يُفْتَرَىٰ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ تَصْدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ الْكِتَابِ لَا رَيْبَ فِيهِ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٠﴾

او نه دی دا قرآن (سره له داسی فصاحت، بلاغت او اعجازه) چه په دروغو جوړ کړ شی غیر له الله نه ولیکن دی تصدیق (رېشتینی) کوونکی د هغه (کتاب) چه تیر شوی دی په مخکښی د ده او دی تفصیل کوونکی د هغه څه چه لیکلی شوی دی (پر تاسو) نشته هیڅ شک په ده کښی (چه راغلی دی) له لوری د رب د عالمیانو

تفسیر: په پخوانیو آیتونو کښی ئی فرمایلی ؤ چه مشرکین محض د ظن او تخمین پیروی کوی حال دا دی چه د پیروی قابل هغه خبره ده چه صحیح لار راښی. په هم دی مناسبت ئی دلته د لوی قرآن ذکر شروع کړ چه نن په دنیا کښی هغه یو داسی کتاب دی چه صحیح لار ښوونکی او د ظنونو او اوهامو په مقابل کښی د رښتیا حقایقو وړاندی کوونکی دی. هو! زموږ د پاک قرآن علوم او معارف او احکام او قوانین او معجز او محیرالعقول فصاحت او بلاغت او جزالت باندی له نظر اچولو څخه دغه راڅرگندیږی چه دغه پاک قرآن بیشکه هم داسی یو کتاب دی چه د پاک قدوس الله له لوری رانازل شوی دی، او د ماسوا الله څخه بل هیڅوک داسی یو معظم کتاب نشی راوړاندی کولی. پوره قرآن دی خو پخپل ځای کښی پاتی وی د هغه د یوه سورت له مثل راوړلو څخه هم ټول انسانان او پېریان عاجزان او ناتوانان دی لکه چه وروسته راځی (او نه دی دا قرآن چه لولی ئی محمد صلی الله علیه وآله وصحبه وسلم په تاسی داسی چه جوړ کړی شی د ځانه بلکه هیڅوک ئی نشی ویلی د ځانه غیر له الله تعالی نه یعنی داسی نه ښائی چه دا کلام وی د بشر ولیکن رالیولی دی الله پاک دا قرآن لپاره د تصدیق د هر هغه کتاب چه تیر شوی دی په مخکښی د ده او په صدق ئی هر څوک قایل دی چه تورات او انجیل او زبور دی او له دغو سره سم او مطابق دی د دین په اصولو کښی ډیر تعجب دی چه هغه حق شو او دغه نشو بلکه د لوی قرآن کلام الهی ټوب له دی نه ظاهر دی چه د گردو(ټولو) پخوانیو آسمانی کتابونو مصدق او د هغو د اصلی مضامینو حفاظت او د هغو د پخوانیو ویلو صداقت په علانیه ډول(طریقه) سره کوی.

(او مفصل بیانوونکی دی د هر هغه څیز چه لیکل شوی دی په تاسی له اوامرو او نواهیو څخه نشته هیڅ شک په دی کښی چه راغلی دی له جانب د پروردگار د عالمیانو خو کفار نه منی دا خبره) یعنی د الله تعالی احکام او د ده هغه حقایق او معارف (چه په پخوانیو کتابونو کښی په نهایت اجمالی ډول(طریقه) سره مذکور شوی ؤ) په پوره تفصیل سره ئی بیانوی رښتیا خبره خو

دغه ده چه په دغه كتاب كښي هيڅ يوه عاقل او پوه ته د شك او شېبې هيڅ ځاى او گنجايش نه دى پاتى او دغسى جامع، بليغ او دك له حكمته او بلاغه او مشعشع او د صداقت او حقانيت له رڼا(رنرا) څخه دك يواځي هم دغه د رب العالمين كلام كيدى شي او بس.

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّثْلِهِ وَادْعُوا مَنِ اسْتَطَعْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٠﴾

بلکه آیا وائی دوی چه (محمد) له ځانه جوړ کړی دی دغه، (قرآن)، ووايه (ای محمده! دوی ته) چه نو راوړی یو (لند) سورت په شان د ده (په اعجاز کښي) او راوبولی تاسی هغه څوک چه ستاسی له لاسه کیږي (دی معارضی ته دپاره د معاونت خپل) غیر له الله څخه که یی تاسی صادقان (رشتینی په دغه دعوی د افتراء کښي).

تفسیر: یعنی که ما دغه قرآن جوړ کړی وی. نو تاسی هم چه ما غوندی بشر یی کرد(تول) سره راټول شی او د ده د یوه سورت پشان یو سورت راجوړ کړئ! که د تمام جهان لیکونکی او لوستونکی او امیان سره راغونډ شی، او یو وړوکی سورت لکه قرآن غوندی راوړاندی کړی، نو وپوهیږئ چه قرآن عظیم الشان هم د کوم یوه بشر کلام دی. چه د هغه مثال نور خلق جوړولی شی. مگر دغه خبره محاله ده چه تر ابدالابد پوری کوم مخلوق داسی حوصله وکړی شی. قرآن کریم خو هغه کتاب دی چه پکښي تهذیب، اخلاق، تمدن، معاشرت، حکومت، سیاست، معرفت، روحانیت، ترکیه النفوس، تنویرالقلوب، الغرض د وصول الی الله لاری او د خلق الله د تنظیم او رفاهیت د چارو هغه کرد(تول) قوانین او اصول شته چه په هغو د عالم د تخلیق غرض تکمیل او پوره کیږی او د هغه په ترتیب او تلوین کښي د یوه امی قوم د یوه امی فرد ځنی هیڅکله داسی امید نشی کیدی بیا د دغه کردو(تولو) علومو او هدیاتو تکفل سره، د دی کتاب غلغله آچوونکی فصاحت او بلاغت، جامع او مؤثر (زړه وړونکی) طرز بیان د سیند په شان تموج، سهل الممتنع سلاست او روانی، او د اسالیب الکلام تفتن او د هغه لذت او حلاوت او شهنشاهی توب شان او شوکت، دا گرد(تول) داسی شیان دی چه هغو په دیر زور او شور او لوړ غږ سره گرد(تول) جهان ته د مقابلی اعلان ورکړ له هغه وخته راهیسی چه د لوی قرآن جهان بنائسته کوونکی جمال د غیب له مخی نقاب لری کړ او د آدم اولاد ئی له خپله ځانه سره آشنا کړ د هغه پرله پسې همته دعوی ده چه زه د الله قدوس کلام یم او همغسی چه د الله تعالی د ځمکی په شان بله ځمکه او د الله تعالی د لمر په شان بل لمر او د الله تعالی د آسمان په شان بل آسمان له پیدا کولو څخه گرد(تول) جهان عاجز او حیران دی همغسی د الله تعالی د قرآن په

شان د بل بيان د اثيان څخه هم ټول جهان عاجز او حيران دى. د دغه قرآن كريم د امحاء لپاره به خلق سازشونه كوي، او مكرونه او پلمى (تدبيرونه) به جوړوي او د مقابلي او مناقشي په جوش كښي به خپل ځانونه په مرگ كښي غورځوي، او د خپلي مرستي(مدد) لپاره د دنيا ډير لوى قوتونو ته بلنه او دعوت وركوي، مگر هيڅ يوه حيله (مكر) ، هيڅ يو تدبير او هيڅ يو فريب او چل به د پاك قرآن په مقابل كښي نه چلېږي. او خوشي به دوى ځانونه او نور په مصائبو كښي آچوي. او متاعب پر ځانونو اخلي مگر پرته(علاوه) له مصاعبه او متاعبه او دواهي او سرگرداني، بل هيڅ شى به د دوى په برخه نه كيږي او د قرآن كريم د يوه وړوكي سورت راوړل به هم هغو ته ممكن نه وي: ﴿قُلْ لِّمَنِ اُجْتَبِىَ الْاِسْمُ وَالَّذِي هُوَ الَّذِي يُنَزِّلُ هَذَا الْقُرْآنَ لَا يَأْتُونَ بِشَيْءٍ وَكَانَ وَجْهُكُمْ لِرَءِيسِ كَافِرٍ﴾ (۱۵) جزء د بنى اسرائيل (۸۸) آيت (۱۰) ركوع) پر دغى مسئلي مو په هغى رسالى كښي چه په (اعجازالقرآن) سره موسومه ده په زړه پوري خبري كړى دى شائقين دى هغه ووايي. (بيا دوى يو سورت هم را نه وړ نو الله فرمائي)

بَلْ كَذَّبُوا بِآلَمِ يَحْيَطُوا بِعِلْمِهِ وَلِمَّا يَأْتِيهِمْ تَأْوِيلُهُ كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ ﴿٣٩﴾

بلکه نسبت د دروغو ئي وکړ په هغه قرآن چه پوره نه ؤ رسيدلى دوى په علم د هغه او نه ؤ راغلى دوى ته معنى او حقيقت د دى قرآن، هم داسى (لکه هم دغو مکذبانو) تکذيب کړى وو (د خپلو انبياؤ) هغو کسانو چه وو پخوا له دوى نه نو وگوره ته چه څرنگه وو عاقبت (آخره خاتمه) د ظالمانو (تکذيب کوونکو د انبياؤ)

تفسير: يعنى پاك قرآن ته «مفتري» ويل د پوه او عقل كار نه، بلکه محض د ناپوهي، جهل، سفاهت او قلت تدبر له جهته دى، او تعصب او عناد هغو ته اجازه نه وركوي چه په سره سينه او قرار زړه د قرآن پر حقائقو او د ده د اعجاز پر وجوهو غور وكړي! د بدفهمي يا د فكريه ؤ قواؤ د ښه نه استعمالولو لامله(له وجي) كله چه د پاك قرآن پر دلائلو او عجائبو په پوره ډول(طريقه) سره نشي پوهيدى نو د هغه پر دروغجن كولو باندې لاس مه پوري كوي! (او حال دا چه لا نه ؤ راغلى دوى ته يعنى لا نه وه برسيره شوى معنى او حقيقت د دى قرآن) ځينو مفسرينو د «تاويل» معنى په «تفسير» سره كړى ده. يعنى د پاك قرآن مطالب د دوى په دماغو كښي په پوره ډول(طريقه) سره نه دي لويدلي. او ځينى له هغه قرآني پخوا ويل مرادوى. يعنى د تكذيب يوه وجه د ځينو ناپوهانو او ساده كسانو په حق كښي دا هم ده چه د مستقبل په نسبت هغه

اخبار چه پاک قرآن ورکری دی، د هغو وقوع تر نن پوری نه ده شوی، نو ځکه دوی منتظر دی چه د هغو ظهور به کله کیږي مگر لږ فکر کول په کار دی چه دغه د تکذیب سبب څرنگه کیدی شی؟ زائد له زائده دا دی که دا د توقف وجه شی نو شی دی (مگر خو د تکذیب وجه نشی کیدی).

وَمِنْهُمْ مَّنْ يُؤْمِنُ بِهِ وَمِنْهُمْ مَّنْ لَا يُؤْمِنُ بِهِ وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِالْمُفْسِدِينَ ﴿٤٠﴾

او ځینی له دی (مکذبانو) هغه دی چه ایمان راوړی پر دغه (قرآن) او ځینی له دوی نه هغه دی چه ایمان نه راوړی په دغه (قرآن هیڅکله)، او رب ستا ښه عالم (دانا) دی پر (حال د) مفسدانو

تفسیر: یعنی وروسته له دی نه له دوی ځنی ځینی کسان مسلمان کیدونکی دی له هغو څخه تاسی سترگی واورئ! باقی هغه کسان چه پر خپلو شرارتونو قایم پاتی کیږی (بلکه په کفر به ومړی) پاک الله پر هغو گردو(تولو) عالم دی. او په مناسبو موقعو کښی به هغوی ته مناسبه سزا ورکوی. (ځینی د دی آیت ترجمه داسی کوی: او ځینی له دی مکذباتو هغه څوک دی چه باور لری په دی قرآن چه له جانب د الله تعالیٰ حق راغلی دی اما پت په زړه کښی او اظهار ئی له دیره عناده نه کوی، او ځینی نور له دوی هغه څوک دی چه ایمان نه راوړی او باور نه لری په دی قرآن له دیر جهل او ناپوهی.)

وَإِنْ كَذَّبُوا فَقُلْ لِي عَمَلٌ وَلَكُمْ عَمَلُكُمْ
أَنْتُمْ بَرِيئُونَ مِمَّا أَعْمَلُ وَأَنَا بَرِيءٌ مِّمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٤١﴾

او که تکذیب وکړی دوی ستا نو ووايه (ای محمده دوی ته چه) ماته (جزا د) عمل ځما ده او تاسی ته (جزا د) عمل ستاسی ده، تاسی بیزاره یی له (جزا د) هغه کار چه کوم ئی زه او زه هم بیزاره یم له (جزا د) هغه کارونو چه کوئ ئی تاسی.

تفسیر: یعنی که د داسی دلائلو او براهینو د آوریډلو څخه وروسته هم دغه خلق ستاسی تکذیب

وکړی نو تاسی ووايئ چه ما خو خپل فرض اداء کړی دی مگر که تاسی سره له پوهولو هم نه پوهيږئ نو اوس زمونږ او ستاسی ليار سره بيله ده. تاسی د خپل عمل ذمه وار يئ او زه د خپل عمل هر چاته به د ده د عمل ثمره ور په برخه کيږي. حضرت. شاه صاحب ليکي چه: «معاذالله که زه د الله تعالیٰ حکم په غلطه درورسوم نو زه به گنهگار یم او که زه ئی په رښتیا سره راوړونکی اوسم او تاسو ئی ونه منئ نو د هغه گناه ستاسی په غاړه ده په هر حال په منلو کښی ستاسی هيڅ ډول(طريقه) نقصان نه دی» (غځینی وائی چه دا آیت منسوخ دی په آیت د سيف سره).

وَمِنْهُمْ مَنْ يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ أَفَأَنْتَ سَمِيعٌ لِّمَا وَلَوْ كَانُوا لَا يَعْقِلُونَ ﴿٣٩﴾
وَمِنْهُمْ مَنْ يَنْظُرُ إِلَيْكَ أَفَأَنْتَ تَهْدِي الْعُمْيَ وَلَوْ كَانُوا لَا يَبْصِرُونَ ﴿٤٠﴾

او غځینی له دی کفارو هغه کسان دی چه غوړونه نیسی تاته (تمسخرأ یا ظاهراً)، آیا نو ته آوری (مادر زاده) کانه (بلکه نشی کولی) او اگر که وی دوی چه هيڅ عقل هم نه لری (سمع او عقل ئی دواړه ورک وی). او غځینی له دوی هغه دی چه گوری تاته (د سر په سترگو) آیا نو ته به لاره وښی (مادر زادو) رندو ته او اگر که وی دوی چه هيڅ بصیرت (او پوه) نه لری (یعنی نه ئی شی پوهولی).

تفسیر: غځینی خلق اگر که په ظاهره سره لوی قرآن او د رسول الله مبارک کلام آوری او د دوی معجزات او کمالات گوری، مگر هغه اوریدل او لیدل نافع دی چه د زړه په غوړونو او د زړه په سترگو سره وی دا ستاسی په اختیار کښی نه ده چه کنو زړونو او کنو غوړو ته خبره واوروی. په دی حال کښی چه دوی د زیات کانه توب لامل(له وجی) قطعاً په حق کلام باندی نشی پوهیدی یا رندو زړونو ته د حق ليار وښوولی شی کله چه په دوی کښی د بصیرت ماده نشته. په «موضح القرآن» کښی ليکي: «یعنی غوړونه لری او په خپلو سترگو سره په دغی توقع گوری چه تاسی زمونږ په زړونو باندی تصرف وکړئ، لکه چه پر غځینو وکړ شو خو دغه خبره د الله تعالیٰ په قدرت کښی ده غځینو مفسرینو له «لا یعقلون» څخه د مطلق عقل او له «لا یبصرون» څخه د بصیرت نفی مراد کړی ده مطلب دا دی چه داسی رانده او کانه دی چه برسیره پر نه اوریدلو او نه لیدلو له هر راز(قسم) پوه او ادراک څخه هم محروم او بی برخي دی، نو تاسی په څه ډول(طريقه) سره دوی ته خبری آوری او ورښکاره کولی او حق پری قبولی شی؟»

إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ النَّاسَ شَيْئًا وَلَكِنَّ النَّاسَ أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤١﴾

بیشکه چه الله نه کوی ظلم پر خلقو هیخ قدر ولیکن خلق پر نفسونو (غانونو) خپلو ظلم کوی (چه خپل عقل او حس په ملاهیو کښی په کار آچوی).

تفسیر: یعنی د هغو په زړونو کښی چه اثر نه غورځوی دا د دوی تقصیر دی چه په خپلو بی‌اعتدالیو او غلط کاریو سره ئی خپلی ادراکی قوی تباہ کړی دی، که نه په اصل فطرت کښی هر انسان ته الله تعالی د پوهیدلو او قبلولو استعداد بښلی دی.

وَيَوْمَ يُخْشَرُهُمْ كَأَن لَّمْ يُبَلِّثُوا إِلَّا سَاعَةً مِّنَ النَّهَارِ تَتَعَارَفُونَ بَيْنَهُمْ
قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٥﴾

او هغه ورځ چه (پس له مرګه الله) راجمع کړی کفار حال دا لکه چه مدار نه ؤ کړی دوی (په دنیا یا په قبر کښی) مګر په قدر د یوه ساعت له ورځی پیژنی به دوی یو تر بله پخپلو منځونو کښی (په دغی ورځی کښی)، په تحقیق زیانمن شوی دی هغه کسان چه تکذیب ئی کړی دی د ملاقات د الله او نه ؤ دوی سمه صافه لاره موندونکی.

تفسیر: یعنی د محشر د هولناکو احوالو او حوادثو د لیدلو څخه د ګرد(تول) عمر عیش، عشرت، آرمتیا او هوسائی (خوشالی) دومره حقیره او قلیله په نظر ورځی چه ګواکی په دنیا کښی ئی د یوه ګری څخه زیاته هستوګنه نه وی کړی، او افسوس به کوی چه ګرد(تول) عمر می څومره په فضول او بیکاره تیر شوی دی لکه چه سری یوه ګری یا دوه ګری هم داسی په چټی(بیکاره) او چپو خبرو اترو کښی تیروی. او هم د هغه ځای د زړه چاودونکو مصائبو د لیدلو څخه داسی خیال کوی چه ګواکی په دنیا کښی دومره زیات نه دی پاتی شوی او دغه ویروونکی وقت یو ناڅاپه رارسیدلی دی هلته تش یو ساعت یا دوه ساعته پاتی شوی یم، او دغه دی چه سم د لاسه دلته رسیدلی، او په دغو ربرو (تکلیفونو) کښی اخته شوی یم کاشکی د هغه ځای د قیام مدت می لږ څه ډیر وی. او دغی بدی ورځی ته دغسی ژر نه وی رسیدلی. ځینی مفسرین وائی چه د برزخ (قبر) هستیدلو مدت به ورته لکه یوه ګری ښکاری والله اعلم. (په دی حال کښی چه پیژنی به دوی یو تر بله سره پخپلو منځونو کښی اما دا معرفت به په وقت د خروج کښی وی له قبورو، او بیا چه له هوله د قیامته سختی پری ډیره شی نو دا تعارف به سره ورک شی، او یو له بله سره به) هیخ مدد ونه کړی شی. او نفسی نفسی غږونه به پورته

کبیری. ورور به ورور او پلار به د غوی په کار نه ورغی: ﴿فَلَا أَشْرَافَ بَيْنَهُمْ يَوْمَئِذٍ وَلَا يَتَسَاءَلُونَ﴾ (۱۸ جزء د المؤمنون (۱۰۱) آیت (۶) رکوع) ﴿يَوْمَ يَقْرَأُ الْمُرُؤُونَ آيَاتِهِ وَآيَاتِهِمْ وَصَاحِبَاتُهُنَّ﴾ (۳۰ جزء د عبس د سورت ۳۴ آیت) (په تحقیق زیانکاران دی هغه کسان چه نه منی ملاقات د الله تعالی یعنی منکران دی د حشر له حسابو او نه دی دوی لاره موندونکی) پاتی شول هغه کسان چه د لقاء الله تصدیق نی کری. او په سمی لاری تللی دی، نو دوی بیخی په فاندو کبئی گتور دی.

وَأَمَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتُوفِّيَنَّكَ فَلَإِنَّا مَرْجِعُهُمْ إِلَى اللَّهِ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ ﴿٩﴾

او که وښیو خامخا تاته غځینی له هغه عذاب چه وعده ئی کوو له دوی سره (نو هغه خو به وگوری په حیات خپل کبئی) او که وفات کرو تا (پخوا له تعذیب د دوی نه) نو خاص مونږ ته بیا راتله د دوی دی بیا نو الله شاهد دی په هغو کارونو چه کوی ئی دوی (نو د دوی تعذیب به تاته دروښیو په آخرت کبئی)

تفسیر: یعنی هغه وعدی چه مونږ د کفارو د عذاب ورکولو او د اسلام د غالب او منصور گرځولو کری دی اگر که د هغو غځینی وعدی تر یوه حده پوری ستاسی په موجودیت پوره درښوولی شوی دی، لکه د «بدر» او نورو مظفریت یا وروسته د وفات ستاسی به په عمل راځی نو بنا پر دغه که ستاسی په حضور کبئی د هغو ظهور رانشی په هر صورت دغه یقینی دی چه هغه گرد(تول) پوره کیدونکی وی. که بنا پر کوم مصلحت کفارو ته په دنیا کبئی سزا ورنه کره شی نو په آخرت کبئی به وررسیږی، زمونږ له لاسه دوی نجات نشی موندلی او نه تښتیدلی شی او د گردو(تولو) بیرته راتلل زمونږ په لوری دی او د تولو مخلوقاتو گرد(تول) اعمال زمونږ په مخ کبئی پراته دی، حضرت شاه صاحب لیکي: «د اسلام غلبه تر یوی اندازی پوری د رسول الله په حضور کبئی په ظهور ورسیده او نوری د دوی د وفات څخه وروسته د دوی د خلفاؤ په لاسونو کبئی وشوی گواکی په «نتوفینک» کبئی هم دغه لوری ته اشاره ده. والله اعلم

وَلِكُلِّ أُمَّةٍ رَسُولٌ فَإِذَا جَاءَ رَسُولُهُمْ قُضِيَ بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٠﴾

او لپاره د هر امت يو رسول دی نو کله چه را به غی (دوی ته) رسول د دوی (او دوی به ونه مانه) نو حکم به وکړ شو په منع د دوی کښی په انصاف سره (چه رسول او مؤمنانو نجات مونده او مکذبین هلاکيدل) حال دا چه دوی به مظلومان نه ؤ (په دغه تعذيب کښی).

تفسير: پخوا له دی نه د دی امت او د رسول اکرم صلی الله عليه وسلم ذکر وو اوس د نورو اقوامو او اممو ضابطه رابښی چه هر جماعت او هری فرقې ته د الله تعالی پیغام رسوونکی رسول (استاخی) ورلیږلی شوی دی تر څو د الله تعالی حجت تمام شی. د حجت د اتمامه څخه پخوا هیچا ته عذاب نه ورکاوه کیږی خلق عمل لا له پخوا څخه کوی مگر په دنیا کښی هغو ته سزا وروسته د رسول د رسیدلو او د حجت له اتمامه ورکوله شی. د الله تعالی له لوری ظلم، تیری او بیانصافی نه ده چه بی د پخوا خبرولو او الزام آږولو او د جرم د اثباته، مجرمانو ته د دوی فیصله واوروی په قیامت کښی سم د عدل او انصاف له قواعدو سره د دوی دعوی وړاندی کیږی، او د دوی د هر فرد بیل بیل جرمونه توضیح کیږی او شاهدان تیریږی، او له هر قوم سره به د دوی رسولان وړاندی کیږی، او د دوی د بیاناتو د آوریډلو څخه وروسته به په ډیر ښه انصاف سره فیصله صادریږی: ﴿وَأَشْرَقَتِ الْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا وَوُضِعَ الْكِتَابُ وَجِئَ بِالْبَشِيرِ وَالشَّهَادَةِ فِي ذَلِكَ يَوْمٍ وَهُمْ لَا يَمْلِكُونَ﴾ (۲۴) جزء الزمر (۶۹) آیت (۷) رکوع مجاهد او نورو دغه آیت د قیامت پر احوالو حمل کړی دی.

وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۱۰﴾

او وائی دوی (په مسخرو یا په استبعاد) کله به وی دغه وعده که یغ تاسی (ای رسوله ای مؤمنانو) صادقان (په دغه وعده کښی نو رائی ولی)

تفسير: یعنی د عذاب د راتللو څخه کوم ویرول چه کیږی دغه بیخی دروغ او بی اصله دی که واقعی ته رښتینی ئی نو ولی هغه عذاب نه راولی؟ آخر دغه وعده به کله پوره کیږی؟

قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي ضَرًّا وَلَا نَفْعًا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ لِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ
إِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ فَلَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿۱۱﴾

ووايه (ای محمده!) نه یم مالک دپاره د ځان خپل (د دفع کولو) د ضرر او

نه (د رسولو) د نفعی مگر د هغی (نفعی او ضرر) چه اراده وفرمائی الله،
لپاره د هر امت يوه نيته ده (د هلاک)، کله چه راشی هغه اجل (نيته د
مرگ) د دوی نو نه به وروستی کيږی دوی (د دغی نيستی خپلی) يو ساعت
(يوه گڼی) او نه ډومبی کيږی دوی (پری)

تفسير: يعنی د عذابونو او نورو درلیدل د الله تعالی کار دی، او هغه عطا په قبضه او اختیار
کښی نه دی. زه خو د خپلی نفعی او نقصان یواځی دومره مالک یم چه هومره د الله تعالی اراده
او رضاء وی نو بیا پر نورو د نیکی یا د بدی د وارد کولو مستقل اختیار ماته له کومه شو؟ د
هر قوم لپاره یو مدت او میعاد د الله تعالی په علم کښی مقرر دی، کله چه هغه میعاد پوره شی،
نو هغه وقت به ورسپړی د بنو د یوه رپ په اندازه تخلف پکښی نه کيږی، الغرض د عذاب د ژر
غوښتلو څخه تاسی ته هیڅ یوه فائده په لاس نه درځی هغه وقت چه د الله تعالی په علم کښی
غوته او تاکلی(مقرر) او معین شوی دی، هغه یوه دقیقه نه وړاندی او نه وروسته کيږی او پوره په
همغه وقت کښی رسیدونکی او ورځکیدونکی دی. د «زمخشری» په نزد ﴿فَلَا يَسْتَعْجِلُ﴾ او
﴿وَلَا يُتَّقِيُونَ﴾ له دی نه کنایه ده چه د عذاب پخپل معین وقت کښی راتلل مقرر او معین او
غوته شوی دی په کنایه کښی د تقدم او تاخر حقیقت ته نفیاً یا اثباتاً څه اعتبار او تعرض نه
وی. فتنه به له

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَتَاكُمْ عَذَابُهُ بَيِّنَاتٍ أَوْ هَارًا مَّاذَا يَسْتَعْجِلُ مِنْهُ الْمُجْرِمُونَ ٥١

وایه (ای محمده! دوی ته چه) آیا وینی تاسی (یعنی خبر را کړئ ماته) که
راشی تاسو ته عذاب د الله د شپي یا د ورځی نو څه به وی هغه (عذاب) چه
په جلتی سره غوښت له هغه نه مجرمانو (کافرانو) (یا) نو څه به وکړی پخوا
له هغه څخه مجرمان (گنهگاران). (یا) نو څه دی هغه (عذاب) چه تلوار کوی
په راتلو د هغه مجرمان (کافران).

تفسير: يعنی که د شپي اوده وی، یا د ورځی کله چه په دنیوی کارونو کښی لگیا وی، که یو
ناڅاپه د الله تعالی عذاب ئی ونیسی نو که مجرم په دغه صورت کښی جلتی هم وکړی نو څرنگه
به خپله ژغورنه (بچاو) او نجات وکړی شی؟ کله چه خپل ځان نشی ژغورلی (بچ کولی) نو بیا
د وقت د پوښتنی کولو څخه څه فائده ورسپړی؟ شیخ الهند رحمه الله علیه د ﴿مَّاذَا يَسْتَعْجِلُ مِنْهُ
الْمُجْرِمُونَ﴾ ترجمه د حضرت شاه صاحب د مذاق سره موافقه کړی ده. لیکن نورو مفسرانو

د هغه مطلب داسی لیکلی دی چه «د الله تعالیٰ د عذاب په راتللو کښی کومه د خوښی داسی خبره او د خوند واقع ده؟ چه د هغی په وسیله مجرمین د هغی مطالبه په جلتی او تلوار سره وکړی، بیا دا څه د تعجب ځای دی چه مجرمین د داسی خوفناک شی په مطالبه کښی څرنګه تلوار او جلتی کوی، حال دا چه د یوه مجرم لپاره خو ور (مستحق) او لایق دا ؤ چه هغه د راتلونکی سزا له تصویره لرزیدی او د ویری لامله (له وجی) مر کیدی (البحر المحيط).

اَتَمَرًا مَّا وَقَعَ امْنَكُمْ بِهِ الْاُنَّ وَقَدْ كُنْتُمْ بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ ﴿۵۱﴾

آیا کله چه واقع شی (دغه عذاب) نو ایمان به راوړئ تاسی په هغه، (الله فرمائی) آیا اوس (ایمان راوړئ چه عذاب نازل شو) حال دا چه په تحقیق وئ تاسی چه په (غوښتلو د) دغه (عذاب) به مو جلتی کوله

تفسیر: یعنی د عذاب دغه ژر غوښتنه د دی لپاره کوی چه هغوی د عذاب په نزول نه دی متیقن که دوی په دغه وقت کښی متیقن کیدل نو فائده ئی ورته رسوله، او د خپل نجات لپاره به ئی کوښښ کاوه. که د عذاب د راتګ څخه وروسته ئی یقین راشی نو څه فائده به ور ورسپړی په دغه وقت کښی به د الله تعالیٰ له لوری ویل کیدې چه ښه اوس خو تاسی قائلان شوی، حال دا چه پخوا مو دغه دروغ بلل ځکه چه تقاضا کول هم د دروغ ګڼلو او مسخرو کولو په نیت ؤ که نه دغه وقت د اقرار کولو څخه هیڅ یوه فائده به در ونه رسیږی.

﴿فَلَمَّا رَأَوْا بَاسًا قَالُوا اَمَّا بِاللّٰهِ وَحْدَهُ وَكُنَّا بِمَا كُنَّا بِهِ مُشْرِكِينَ فَلَمْ يَكُنْ يَنْفَعُهُمْ اِيْمَانُهُمْ لَمَّا رَأَوْا بَاسًا سَمِعَتْ لِهٰٓؤَ اٰتٰى قَدْ خَلَتْ فِىْ عِبَادَةٍ وَخَيْرُهَا لَكَ الْكَافِرُونَ﴾ (۲۴ جزء د المؤمن (۸۴-۸۵) آیت (۹) رکوع).

ثُمَّ قِيلَ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ هَلْ تُجْزَوْنَ اِلَّا بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿۵۲﴾

بیا به وویل شی هغو کسانو ته چه ظلم ئی کړی وی وشکئ عذاب (دائم) د همیشګی، آیا سزا به درکولی شی تاسی ته (نشی به درکولی) مګر په سبب د هغه شرک او تکذیب چه وئ تاسی چه کول به مو (یا) نه درکولی شی جزاء مګر په سبب د هغی چه وئ تاسی چه کول به مو (چه هغه شرک او تکذیب ستاسو دی).

تفسیر: هغه کفر او شرک او تکذیب مو چه کولو، اوس د هغه خوند د تل دپاره وڅکئ! دغه به په قیامت کښی وویل شی.

وَيَسْتَبِشُونَكَ أَحَقُّ هُوَ قَوْلُ إِي وَرَبِّي إِنَّهُ لَحَقٌّ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿١٧﴾

او پوښتنه کوی له تا نه چه آیا حق دی دا (قرآن یا دعوی د نبوت یا عذاب؟ که مسخری کوی؟)، ووايه (ای محمده! دوی ته) هو! قسم دی وی زما په رب خپل چه بیشکه دغه خامخا حق دی، او نه یی تاسی عاجز وونکی (د الله چه له عذابه ئی ځان خلاص کړئ).

تفسیر: یعنی د غفلت په نشه کښی بی سده شوی په تعجب سره پوښتنه کوی چه آیا دغه خبره رښتیا ده چه مونږ وروسته له مرگه بیا ژوندی کیږو؟ او د دائمی عذاب خوند به وڅکو؟ آیا په رښتیا سره وروسته له بخرکی بخرکی کیدلو او له خاورو سره گډیدلو به بیا له نوی سره ژوندی کیږو. (ای محمده!) تاسو وفرمایئ دوی ته چه دا څه د تعجب خبره ده؟ دغه پېښه خو هر ورو (خامخا) بالیقین کیدونکی ده ستاسی گډ کیدل په خاورو کښی او بخرکی بخرکی کیدل الله تعالی له دغه څخه نه شی عاجزولی چه د پخوا په شان بیا تاسی همغسی پیدا کړی او د شرارتونو خوند مو دروغکوی. ممکن نه دی چه تاسی د ده د قبضی څخه بهر لاړ شی یا چیرته په تیښته سره وتښتی، او (معاذالله) پاک الله عاجز کړی شی.

تنبیه: د دی آیت سره مشابه دوه نور آیتونه په پاک قرآن کښی شته یو د «سبا» په سورت کښی ﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَنْبِتُ النَّاعَةَ قُلْ لِي وَرَبِّي لَتَأْتِيَنَّكُمْ﴾ دوه د «تغابن» په سورت کښی ﴿رَعِمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَن لَّنْ يُجْعَلَ لِقَ لِي وَرَبِّي لَتُبْعَنَّ ثُمَّ لَتَنبُوْنَ﴾ دغه دواړه د قیامت او معاد په متعلق دی. په هم دغه مناسبت دغه حاضر آیت حافظ ابن کثیر رحمة الله علیه د معاد په متعلق ایښی دی.

وَلَوْ أَنَّ لِكُلِّ نَفْسٍ ظَلَمَتْ مَا فِی الْأَرْضِ لَافْتَدَتْ بِهَا وَاسْرَوُا النَّدَاةَ
لِتَارَاوَالْعَذَابَ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٥﴾

او که بیشکه (مملوک شی) دپاره د هر نفس چه ظلم ئی کړی وی (پخپل ځان باندی په کفر او شرک سره) هغه چه دی په ځمکه کښی نو خامخا به فدیہ ورکړی دغه نفس په دغه (هر څه سره له عذابه)، او ویه مومی دوی (په زړونو خپلو کښی (په ترک د ایمان) پشیمانی کله چه ووینی دوی عذاب او

فیصله به وکره شی په منع د دوی (یعنی د خلانقو) کښی په انصاف او حال دا چه دوی به مظلومان نه وی.

تفسیر: یعنی که فرضاً د ځمکې د مخ گردۍ (تولی) خزانی د ده په قبضه کښی وی، نو کونښ به وکړی چه هغه تول ورکړی او د الله تعالی له عذابہ ځان وژغوری (بچ کړی) (کله چه دوی لره مالکیت د «ما فی الارض» نشته، نو فدیہ ورکول هم نشته او له عذابہ هم نجات نه مومی. او ښکاره به کړی دوی پښیمانی یا پته به ئی کړی او وه مومی دوی په زړونو خپلو کښی پښیمانی په ترک د ایمان سره او دا ځکه چه دا لفظ د «اسروا» له اضدادو څخه دی نو ځکه اطلاق ئی پر دواړو صحیح دی یعنی او بیا مومی دوی په زړونو خپلو کښی درد او پښیمانی او) پخپلو حرکاتو به پښیمانیوی، او غواړی به چه نور خلق د دوی پر دغی پښیمانی خبر نشی مگر بالآخر بی اختیاره به هغه ښکاروی او په هغه وقت کښی به ووائی: ﴿يَحْسِرُ عَلَى مَا فَعَلَتْ فِي جَنَّتِ اللَّهِ﴾ او ﴿يُؤْيِيكَ أَفْئِدَةً لِّكَ فِي غَفْلَتِكَ هَذَا﴾

أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ وَالْآنَ وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۵۰﴾

واورئ خبردار شی چه بیشکه خاص الله لره دی هر هغه څه چه به آسمانونو او په ځمکه کښی دی (سره له آسمانونو او ځمکې ملکاً و خلقاً و عبیداً) واورئ خبردار شی چه بیشکه وعده د الله حقه ده ولیکن زیات له خلقو (چه کفار دی) نه پوهیږی (پری)

تفسیر: یعنی په گرد(تول) جهان کښی یواځی د پاک الله حکومت دی او د عدل او انصاف اجراءت کیږی او هیڅ یو مجرم به تری ونشی تهنیدی. او نه هیڅ یو مجرم به په رشوت او بدی ورکولو سره خپل ځان ژغورلی (بچ کولی) شی. (او نه الله تعالی له چا فدیہ قبلوی ځکه چه دی غنی او بی پروا دی له هر چا او هر څیز څخه او ښه قادر دی په ثواب او عقاب لکه چه فرمائی واورئ خبردار شی چه بیشکه وعده د الله حقه او رښتیا ده ولیکن زیات له خلقو چه کفار دی نه پوهیږی په خیر او شر خپل) یعنی د بدو استعدادو، بدفهمی او غفلت لامله (له وجی) اکثر خلق پر دغو حقائقو نه پوهیږی نو ځکه هر څه ئی چه په ژبه راځی همغه وائی، او د چټی (بیکاره) خبرو له ویلو څخه خوله نه نیسی او هر څه ئی چه په زړه گرځی، او له خولی ئی وځی همغه کوی او وائی ئی.

هُوَ يَحْيَىٰ وَبُيُوتٌ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٥٠﴾

هم دغه (الله) ژوندی کول او مړه کول کوی او هم ده ته بیا بیولی کیږئ
(په قیامت کېښی لپاره د جزا)

تفسیر: کله چې ژوندی کول او مړه کول د الله تعالیٰ فعل او کار دی، نو د دوهم غلی ژوندی کول به ورته څه اشکال وی؟

يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ مَوْعِظَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَشِفَاءٌ لِّمَا فِي الْصُّدُورِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٥١﴾

ای خلقو! په تحقیق راغلی ده تاسی ته موعظه (پند) له جانبې د رب ستاسی او شفاء (دارو) دپاره د هغو (ټولو روحانی امراضو (چه دی په سینو (د خلقو کېښی د جهالت) او هدایت او رحمت دی دپاره د مؤمنینو.

تفسیر: دغه ګرد (ټول) د قرآن کریم صفات دی. «قرآن عظیم له اوله تر اخره پوری داسی پند دی چه خلق له مضرو او مهلکو خبرو ځنی ژغوری (بچ کوی) د زړونو د روحانی رنځوری لپاره د شفاء نسخه ده د وصول الی الله او د الله تعالیٰ د رضاء لپاره ښوونکی دی. او خپل قبلوونکی په دنیا او آخرت کېښی د الله تعالیٰ د رحمت وړ (لائق) او مستحق ګرځوی، د ځینو محققینو په نزد په دغه آیت کېښی د انسانی نفس د کمال مرتبو ته اشاره ده یعنی هر هغه سری چه قرآن کریم خپل تمسک وګرځوی، په دغو ګردو (ټولو) مراتبو باندی کامیاب کیدی شی:

(۱) خپل ځان د نالایقو افعالو څخه د پاکولو په لوری د «موعظه» په لفظ کېښی اشاره ده

(۲) خپل باطن د فاسده و عقائدو او ردیه و ملکاتو څخه تش کول له شفاء لما فی الصدور څخه مفهومیږی.

(۳) خپل نفس په حقه و عقائدو او فاضله و اخلاقو سره ښایسته کول چه د هغه لپاره د «هدی» لفظ زیات مناسب دی.

(۴) د ظاهرو او باطنو د سازولو څخه وروسته د الله تعالیٰ د رحمت انوار پر نفس فایز کیدل چه د «رحمة» د لفظ مدلول دی. زموږ د امام فخرالدین رازی علیه رحمة الله الباری له تقریره له دغو څلورو واړو لفظونو څخه شریعت، طریقت، حقیقت او نبوت او خلافت علی الترتیب څرګندیږی. چه دلته د هغه د تفصیل لیکلو موقع نه ده. او نه دا قسم مضامین د خالص تفسیر په مډ کېښی راتلی شی.

قُلْ بِفَضْلِ اللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِ فَبِذَلِكَ فَلْيَفْرَحُوا هُوَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿۳۸﴾

ووايه (ای محمده! مؤمنانو ته چه خوشحاله اوسع) په فضل (قرآن) د الله سره او په رحمت (دین) د الله سره نو په هم دغه (فضل او رحمت) دی خوشحاله شی مؤمنان، (ځکه چه) دغه (فضل او رحمت) ډیر غوره دی له هغو مالونو چه جمع کوی (ئی) دوی.

تفسیر: یعنی ووايه ای محمده! مؤمنانو ته چه خوشاله اوسع په هغه فضل د الله تعالی سره چه په تاسی دی چه هغه قرآن کریم یا معرفه یا خلود دی یا لقاء او رضاء د الله تعالی ده او په رحمت او مهربانی د الله تعالی سره چه پر تاسی دی، او هغه رحمت محمد رسول الله یا توفیق یا عصمت یا نجات دی پس په دی رالیری. شوی بښای چه خوشاله دی شی دوی ځکه چه دا مذکور ډیر غوره دی له هغو فانیه و اموالو څخه چه جمع کوی ئی دوی ځکه چه دنیوی مال او متاع لره هیڅ بقاء او وفا نشته). «فرح» خوښیدل هم محمود دی او هم مذموم. پر کوم نعمت له دی حیثیته خوښیدل چه د الله تعالی په فضل او مرحمت سره ئی ومومی محمود دی. لکه چه دلته فرمائی ﴿فَبِذَلِكَ فَلْيَفْرَحُوا﴾ او پر دنیوی خطامو او اموالو خوښیدل او پری تفخر او ځان لویول خصوصاً دغسی خیال لرل چه ماته دغه مقام په خپل لیاقت راحصل شوی دی ډیر بد او مذموم دی قارون د خپل مال او دولت په نسبت ویلی و ﴿إِنَّمَا أُوتِيتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ عِنْدِي﴾ د هغه په نسبت ئی فرمایلی دی ﴿لَا تَقْرَأُكَ اللَّهُ لِحُبِّ الْفَرِجَيْنِ وَابْتِغَاءَ مَالِكَ اللَّهُ الدَّارَ الْآخِرَةَ وَلَا تَنْشَىٰ نَجِيبَكَ مِنَ الدُّنْيَا﴾ الآية - (نو باندې ده چه خوشاله دی شی مؤمنان په دی ځکه چه دغه مذکوره شیان چه قرآن عظیم الشان او اسلام او نور مقدسات دی ډیر غوره او خیر دی له هغو اموالو چه دوی ئی ټولوی) یعنی اصلی څیز د الله تعالی فضل او رحمت دی. بښای چه تل هغه ولتوی، مال او دولت جاه او حشم او نور گردد(تول) د هغه په مقابل کښی هیڅ دی.

قُلْ أَرَأَيْتُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ لَكُمْ مِّن رِّزْقٍ فَجَعَلْتُم مِّنْهُ حَرَامًا وَحَلَالًا قُلْ اللَّهُ أَذِنَ لَكُمْ أَمْ عَلَى اللَّهِ تَفْتَرُونَ ﴿۳۹﴾

ووايه آيا وینی تاسی (یعنی خبر راکړئ ماته د) هغه څیز چه نازل کړی دی الله تاسو ته له (انواعو د) رزق څخه نو مگر څولی دی تاسی له دغه رزق څخه (ځینی) حرام او (ځینی) حلال، ووايه (ای محمده! دوی ته) آيا الله اذن کړی دی تاسی ته (په دغه تحلیل او تحریم کښی نه) بلکه په الله پوری دروغ

ترئ تاسی (له ځانه).

تفسير: يعنی پاک قرآن چه د نصيحت، شفاء او هدايت او رحمت په صورت رانازل شوی دی همغه د استناد او تمسک کولو وړ(مستحق) او لایق دی. د الله تعالی د احکامو معرفت او د حلالو او حرامو تمیز په هم دغه سره کیدی شي، دغه بابیزه (خوشي) خبری او واهیات دی چه الله تعالی ستاسی د انتفاع لپاره هر قسم روزی پیدا کړی ده، بیا تاسی تش پخپلو آراؤ او اهوؤ چه په هغو کښی یو شی حلال او بل شی حرام دروی. آیا تاسی د دی خبری څه حق لرئ چه پخپل سر او له خپله ځانه د تحلیلولو او تحریمولو په نسبت فیصلی کوئ؟ آیا تاسی د داسی خبرو کولو جرائت کولی شی چه الله تعالی داسی حکم مونږ ته را کړی دی؟ یا هم داسی له خپله ځانه پر الله تعالی دروغ ترئ؟ په وروستنی آیت کښی ئی په صاف ډول(طریقه) سره اشاره فرمایلی ده چه دغه پرته(علاوه) له افتراء علی الله بل هیڅ شی نه دی. تنبییه: د هغو شیانو مفصله تذکره چه دوی هغه په خپل سر حلال او حرام درولی وو د «المائدی» او د «الانعام» په سورتونو کښی تیر شوی دی.

وَمَا ظُنُّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ يَوْمَ الْقِيَمَةِ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٦﴾

او څه شی دی گمان د هغو کسانو چه له ځانه تری پر الله باندی دروغ په ورځ د قیامت کښی (چه څه به ورسره وکړی الله)، بیشکه الله خامخا غیښتن (ځاوند) د فضل دی پر خلقو (په ارسال د رسولو او انزال د کتابونو او تاخیر د عذاب)، ولیکن اکثره خلق نه ویاسی شکر (په دغو نعماو)

تفسير: يعنی دا خلق د قیامت په نسبت څه خیال کوی؟ چه له دوی سره به څه قسم معامله کیږی په سختی سره به ونیول شی؟ که ورو به خوشی کړل شی؟ عذاب او ربر(تکلیف) نه به وگالی(برداشت کړی)؟ که نه؟ په څه څه خیالاتو کښی دوب تللی دی؟ ښائی چه دوی دغه خبره ښه په یاد ولری، هر هغه سزا چه دوی ته ورکوله کیږی، هغه خامخا دوی ته رسیدونکی ده او له سره هغه بیرته کیدونکی نه ده (بیشکه چه الله تعالی خامخا غیښتن(مالک) د فضل دی پر خلقو په ارسال د رسولانو او انزال د کتابونو او تاخیر د عذابونو ولیکن زیات د خلانغو نه ویاسی شکر په دغو نعماو او له زړه ایمان نه راوړی). يعنی الله تعالی پخپل فضل سره خلقو ته په دنیا کښی ډیر مهلت ورکوی. او له ډیرو تقصیراتو څخه ئی تیریږی. لیکن ډیر خلق د الله تعالی د دغه اغماض او تلطیف په مقابل کښی د شکر ایستلو او متنبه کیدلو په ځای لا زیات زړور(دلیر)

او بی خوفه کیپی بالاخر دوی بیخی د سزا ورکولو وډ(لائق) او مستحق گرځی.
پاک الله دیر له هر چا سره الطاف او مواساء کری

که له حله بنده تیر شی نو ئی خوار سپک رسوا کری.

وَمَا تَكُونُ فِي شَأْنٍ وَمَا تَتْلُوا مِنْهُ مِنْ
قُرْآنٍ وَلَا تَعْمَلُونَ مِنْ عَمَلٍ إِلَّا كُنَّا عَلَيْكُمْ شُهُودًا إِذْ تُفِيضُونَ
فِيهِ وَمَا يَعْزُبُ عَنْ رَبِّكَ مِنْ مِثْقَالٍ ذَرَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا
فِي السَّمَاءِ وَلَا أَصْغَرَ مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْبَرَ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ⑪

او نه ئی ته (مشغول) په کوم کار کښی (له خپلو کارونو) او نه لولی ته
(هیڅ آیت، سورت) له دی نه (یعنی) له قرآنه او نه کوئ (ای انسانانو کوم
کار) له کارونو څخه مگر اوسو مونږ پر تاسی شاهدان (ساتونکی) کله چه
مصروف (بوخت) اوسپړئ تاسی په هغه کښی! او نه غائب کیږی له ربه ستا
په اندازه د یوی ذری (واړه میږی یا پوتی د گرد نه) په ځمکه کښی او نه په
آسمانونو کښی او نشته ډیره وړوکی له دغی ذری څخه او نه ډیر غټ (له
دی نه) مگر (دا تول لیکلی پراته دی) په کتاب واضح (ښکاره په لوح
محفوظ) کښی

تفسیر: پخوا له دی نه د قرآن کریم د اوصافو بیان و چه هغه له ابتداء څخه تر انتهاء پوری
خلیدونکی نور او رنا(رنرا) هدایت د قلوبو شفاء، عظمیٰ نعمت، کبریٰ رحمت دی. بیا ئی اشاره
وفرمایله چه د هدایت او بصیرت د دغسی صافی رنا(رنرا) څخه سترگی پټول، او د خپلو اوهامو
او خیالاتو په تیارو کښی د خلقو بی لاری تلل او پاک الله باندی افتراء ترل. او د الله تعالیٰ د
فضل او انعام بی قدری او ناشکری کول څومره خراب او نامناسب کار دی. په دغه آیت کښی
دغه تنبیه هم شته چه خلق په څه حال او کار کښی دی؟ او د رسول الله صلی الله علیه وسلم څه
شان دی؟ رسول اکرم صلی الله علیه وسلم دی شپه او ورځ د حقیقی مالک د وفاداری او خلافتو
د همدردی د هغو عظیمو شیونو مظهر چه کیږی بالخاصه د دوی هغه امتیازی شان چی د پاک
قرآن د لوستلو او لولولو په وخت کښی ظاهریوی یعنی د پاک قرآن په وسیله هغه جهاد چه دوی
بی کوی هغه تول به الله تعالیٰ په حضور کښی دی او خلق هغه ښی یا بدی معاملی چه کوی هغه
هم تولی د الله تعالیٰ په حضور کښی ظاهری پرتی دی هر کله چه کوم مخلوق په کوم کار کښی

لاس پوری کوی او په هغه کښی مشغول او لگیا کیږی اگر که د دوی په فکر او خیال د پاک الله فکر او تصور هم تیر نشی لیکن الله تعالیٰ یی له ابتدا څخه تر انتها پوری گوری (فان لم تکن تراه فانه یراک) په زمکه او آسمان هر چری چه د یوی ذری په اندازه یا له هغه څخه وړوکی یا لوی کوم شی هم وی هغه ټول د الله تعالیٰ په علم محیط کښی شته او له سره تری نه غائبیږی بلکه د الله تعالیٰ د علمه رابخته هم د ټول (ما کان وما یکون) حال په کتاب مبین یعنی لوح محفوظ کښی ثبت دی چه هغه د تدبیر په عالم کښی ښایی د الله تعالیٰ د علم صفحه وویلی شی کله چه له الله تعالیٰ نه هیڅ له ادنیٰ څخه ادنیٰ خبره پته نه ده نو د دغه مکذبینو او معاندینو معاملات او احوال څرنګه پت پاتی کیدی شی بیا د جزا د ورځی د کاروائی په نسبت څه خیال کوی؟ دوی دی ښه وپوهیږی چه د دوی هر وړوکی او لوی حرکت د پاک الله په علم کښی پروت دی هلته هیڅ یو خیانت او غله نشی چلیدی د هر عمل جزا به خامخا ورکولی کیږی هم هغسی چه د دشمنانو ټولی معاملی دده په حضور وی بالمقابل د دوستانو په ډیرو وړو وړو معاملو او چارو باندی هم علیم او خبریر دی اوس الله تعالیٰ په دغه راتلونکی آیت کښی خپلو دوستانو ته دغه زیری آوری

الْإِنِّ أَوْلِيَاءُ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١٧﴾

واوری خبردار شی چه بیشکه دوستان د الله نیشته هیڅ قسم یره په دوی (له کوم مکروه) او نه به دوی خفه کیږی (هیچری له فوت د کوم مامول نه)

تفسیر: ابن کثیر رحمه الله علیه د حدیثیه و روایاتو په بنا دغه مطلب بیان کړی دی چه اولیاءالله(د الله دوستانو) ته به په آخرت کښی د محشر د احوالو او یرو څخه هیڅ خوف او یره نه وی او نه د دنیا د پریښودلو څخه دوی خفه کیږی ځنی مفسرینو دغه آیت عام ایښی دی یعنی په هغو به د اندیښنی او د پریشانی او د حوادثو وقوع په دنیا کښی او نه په آخرت کښی وی او نه د کوم مصلوب فوتیدلو څخه به مغمو او متاثر کیږی ځواکی د خوږه د الله خوف یا له غمه د آخرت د غم نفی مراده نه ده بلکه په دنیا کښی د دنیاوی خوف او غم نفی مراده ده چه د هغی احتمال د أعداؤ او د نورو په مخالفت باندی کیدی شی چه هغه به کاملینو مؤمنینو ته له سره نه پیښیږی او دوی به هر وخت په پاک الله اعتماد او اطمینان لری او د ټولو تکوینیه و واقعاتو په نسبت داسی اعتقاد لری چه هغه خامخا په یو حکمت او مصلحت مبنی وی نو دغه اعتماد او اعتقاد له استحضاره دوی ته خوف او غم او هیڅ تکلیف نه رسوی زما په نزد «لا خوف علیهم ولا هم یحزنون» مطلب دی داسی واخیست شی چه په اولیاءالله هیڅ یو خوفناک شی(هلاکت یا معتبه نقصان) په دنیا او آخرت کښی واقع کیدونکی نه دی فرض یی کړئ که په دنیا کښی صورتاً کوم نقصان هم ورپیښ شی مګر څرنګه چه د نتیجی له مخی هغه د ده په

حق کبني د عظيمي نفعي ذريعه گرځي نو ځکه هغه ته معتدبه نقصان نشي وئيلي پاتي شو د کوم دنياوي يا اخروي وجوهو له امله(وجي) دوي ته په کوم وخت د خوف او يري لاحق کيدل نو هغه به ددي آيت د تقريره سره څه منافات نه لري ځکه چه دا آيت يواځي دغه خبر راکړي دي چي په دوي به کوم خوفناک شي نه لويدي دا يي نه دي وئيلي چه هغو ته به په هيڅ وخت کبني خوف او يره نه لاحقه کيږي. ښائي د لايحزون په مناسب د لا يخافون نه فرمايل او د لا خوف عليهم تعبير په اختيارولو کبني هم دغه نقطه وي باقي د لايحزون تعلق زما په خيال د مستقبل سره دي يعني د مرگ په وخت کبني او د مرگ څخه وروستو به دوي نه غمجن کيږي لکه چه فرمايلي دي ﴿إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَأْذَنُوا تَزُولُ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ أَتَوَاتُوا لَا يُتَزَوَّارُونَ وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾ ۲۴ جزء د حم السجده ۳۰ آيت ۴ رکوع او فرمايلي دي ﴿لَا يَحْزَنُهُمُ الْفَزَعُ الْأَكْبَرُ وَتَتَلَقَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ هَذَا يَوْمُكُمْ الَّذِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ﴾ ۱۷ جزء د الانبياء ۱۰۳ آيت ۷ رکوع والله تعالى اعلم بمراده .

الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿۱۲﴾

(دغه دوستان) هغه کسان دي چه ايمان لري او وي دوي چه ځان ساتي (له معاصيو او پيريدي له الله نه)

تفسير: دا د اولياء الله تعريف فرمائي يعني متقي مومن د الله تعالى ولي دي پخوا له دي نه په څو ځايونو کبني معلوم شوي دي چه د ايمان او تقوي دير مدارج دي نو د ايمان او تقوي هره درجه چه په هر چا کبني موجوده وي په هغي درجي به د ولايت يوه برخه ورثابتيږي مثلاً لس شل او سل روپي هم مال دي او پنځه سوه او زر، پنځوس زره، يو لک، يو مليون هم مال دي ليکن په عام عرف کبني د لس او شل او سل روپي لرونکي مالک ته شته من او مالدار نه وئيل کيږي تر څو چي معتدبه د مال او دولت مقدار د چا سره نه وي هم داسي وپوهيږي چه ايمان او تقوي هم په هره مرتبه کبني چه وي هغه د ولايت يوه شعبه ده او په دي حيثيت ټولو مومنانو ته في الجمله ولي وئيل کيدي شي ليکن په عرف کبني ولي هغه ته وئيلي شي چه پکبني د ايمان او تقوي يوه خاصه درجه وموندلي شي په حديثو کبني د ولايت څه علامات او آثار ذکر شوي دي مثلاً د هغو د ليدلو څخه د پاک الله ذکر په ياد راشي يا له خلق الله سره به دوي بي لوڼه محبت او مينه ولري عارفينو هر يو سم د خپله مذاقه سره د ولي تعريفونه کړي دي چه د هغو د تفصيل ليکلو ځاي دلته نشته

لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ

لَا تَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٣﴾

دوی ته زیری په دغه ژوندن لږ خسیس کښی او په آخرت کښی، نشته هیڅ بدلول د کلماتو د الله (تعالی) ته، دغه (زیری د دواړو جهانو) هم دغه دی بری ډیر لوی.

تفسیر: (یعنی هغه کسان چه دوستان د رحمان دی په دواړو جهانو کښی خوښ او فرحان دی، او دوی ته بشارت دی په دنیا کښی په قرآن په ژبه د رسول علیه السلام په صالحه رؤیا په مکاشفات په لسان د ملائکو په وقت د مرگ او په آخرت کښی چه ملائک به ورته راځی او سلام به پری آچوی او مبارکی د فوز او د کرامت به ورته ورکوی، نشته هیڅ بدلول د کلماتو د الله ته یعنی هیڅ خلاف نشته په وعده د ده کښی دغه بشارت د دواړو دارینو بری دی لوی او له ادراکه زښته پورته هو!) اولیاؤ ته په دنیا کښی څو ډوله(قسمه) بشارات دی مثلاً حق تعالی هغو ته د انبیاء علیهم السلام په ژبه د «وَلَاخَوْفٌ عَلَيْهِمْ» او نورو زیری ورکری دی یا به پرېښتی د موت په قریبیدلو هغو ته وائی ﴿وَأَيُّكُمْ يُؤْمِنُ بِمَا كُنْتُمْ تُوعَدُونَ﴾ (۲۴ جزء د حم السجده (۳۰) آیه (۴) رکوع) یا به ډیر رښتین او مبارک خوبونه وینی یا د هغو په نسبت به د الله تعالی نور بندگان له ښه خوبونه ورته وینی چه د صحیح حدیث سره موافق د شیخ څلویښتمی اجزاؤ څخه یو جزء دی یا د دوی په معاملاتو کښی د الله تعالی له لوری به یو خاص قسم تائید او امداد کیږی یا په خواصو کښی، او کله له خواصو څنی تجاوز کوی په عوامو کښی هم ده ته مقبولیت حاصلیږی، او خلق الله د ده مدح او ثناء او د خیر ذکر او ستاینه (صفت) کوی دغه ګرد(تول) شیان تر دنیوی بشاراتو لاندی درجه په درجه راتلی شی مګر په اکثریه و روایاتو کښی د ﴿لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا﴾ تفسیر په صالحه و روایاؤ سره کری شوی دی. والله اعلم. پاتی شول اخروی بشارات هغه پخپله په پاک قرآن کښی منصوص دی. ﴿يُنْفِذُكُمْ إِلَيْهِمْ يَوْمَ يُخْرِجُنَا مِنْ حَتَمِ الْأَقْطَرِ﴾ او په حدیث کښی هم دغه تفسیر منقول دی.

(او دغه زیری د دواړو جهانو هم دغه دی بری ډیر لوی) یعنی د الله تعالی خبری او د هغه وعدی ګردی(تولی) پخی او کلکی دی. هغه زیری او بشارات ئی چه راکری دی هغه ضرور بالضرور کیدونکی دی.

وَلَا يَحْزُنُكَ قَوْلُهُمْ إِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٤﴾

او نه دی خفه کوی تا (ای محمده!) خبری د دوی (چه الله نه منی ستا تکذیب کوی او داروی دی) بیشکه چه زور خاص الله لره دی تول، هم دی دی ښه آوړیدونکی (د ګردو(تولو) اقالو) ښه خبردار (په تولو احوالو)

تفسير: له پاسه د مكذبنو اعداؤ ذكر كیده بالمقابل ئی د مصدقينو احباؤ تذکره فرمائی او د دوی د دواړو دارینو د محفوظیت بشارت آوری. په دغی سلسلی کښی رسول الله ته هم تسلی ورکوی، چه تاسی د احمقانو او شیرانو له خبرو څخه مه خفه کیئ! گرد(تول) زور، او غلبه د الله تعالیٰ په قدرت کښی ده. الله جل جلاله به په خپل زور او تائید سره حق غالب او منصور او مخالفین به ذلیل او رسوا کړی، الله جل وعلیٰ شانه د دوی خبری ښی آوری او په گردو(تولو) حالاتو ښه خبردار دی.

الْاِنَّ لِلّٰهِ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَمَنْ فِي الْاَرْضِ وَمَا يَتَّبِعُ الَّذِيْنَ يَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ شُرَكَاءُ اِنْ يَتَّبِعُوْنَ اِلَّا الظَّنَّ وَاِنْ هُمْ اِلَّا يَخْرُصُوْنَ ﴿٦٩﴾

واورئ خبردار شی چه بیشکه خاص الله لره دی هر هغه څوک چه په آسمانونو کښی دی (لکه پرښتی) او هغه څوک چه په ځمکه کښی دی (لکه انسانان، پیریان سره له آسمانونو او ځمکی ملکاً خلقاً او عبیداً) او نه کوی متابعت هغه کسان چه بولی (عبادت کوی) دوی غیر الله د هغو شریکه نو (چه په واقع کښی شریکان نه دی له الله سره)، متابعت نه کوی دوی د (هیڅ شی) مگر د گمان (خپل چه دا بتان شریکان دی د الله) او نه دی دوی مگر دروغ وائی (اتکلونه چلوی په دی نسبت د شرک کښی).

تفسير: یعنی په گردو(تولو) آسمانونو او ځمکو کښی د واحد احد الله سلطنت دی. گرد(تول) انس او جن او ملک د الله تعالیٰ مملوک او مخلوق دی د مشرکانو دغه غیر الله بلل او دوی د خدائی حصه دار گرځول. یواځی په توره تیاره کښی غشی وهل او واهی، تباهی خیالات دی د دوی په لاسونو کښی نه کوم حقیقت شته او نه څه حجت او برهان. تش د اوهامو او ظنونو په تیارو کښی خپل سرونه او پښی ژوبلوی.

هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا
اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّسْمَعُوْنَ ﴿٧٠﴾

الله همغه ذات دی چه گرځولی ئی ده تاسی ته شپه (تیاره) دپاره د دی چه

آرام شی تاسی په دی کښی او (گرځولی ئی ده) ورځ ښوونکی (روښانه)،
بیشکه په دغه (ظلمت او نور) کښی خامخا ډیر دلایل (د قدرت او
وحدانیت) دی دپاره د قوم چه آوری دغه قرآن (په غوړونو د زړه).

تفسیر: د شپې او د ورځې او د نور او ظلمت پیدا کونکي همغه یو الله دی. خیر او شر او د
گردو(تولو) متقابلو اشیاء خالق هم دی دی. په دغه سره د مجوسو دغه عقیده تردیده شوه او په
دی لوری هم یوه لطیفه اشاره وشوه، همغسې چه د شپې له تیارو څخه وروسته پاک الله روښانه
ورځ راولی او د لمر په رڼا(رڼا) کښی گرد(تول) هغه شیان صاف په نظر راځی چه د شپې په
تیاره کښی نه ښکاریده، هم داسی د مشرکینو د اوهامو او د ظنونو د پردی لری کیدلو څخه
وروسته د قرآن کریم د لمر رڼا(رڼا) وځلیدی چه خلقو ته د وصولی الله پوره سمه لیاره ښوونکی
دی.

قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحَنَهُ هُوَ الْغَنِيُّ لَهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ
إِنْ عِنْدَكُمْ مِّنْ سُلْطٰنٍ بِهٰذَا اتَّقُوا لَوْنٌ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿۷۸﴾

وائی کفار نیولی دی الله ولد (ځوی لور، نو فرمائی الله په رد د دوی کښی)
پاک دی الله (په پاکي)، هم دی غنی (بی پروا دی) خاص ده لره دی هر
هغه څه چه په آسمانونو کښی دی او هر هغه څه چه په ځمکی کښی دی
(سره له آسمانونو او ځمکو، ملکاً خلقاً و عبیداً) نشته تاسی څخه هیڅ
برهان حجت سند په دی (چه الله تعالی ولد نیولی دی)، آیا وایی تاسی پر
الله هغه خبری چه نه پوهیږئ تاسی (پری)

تفسیر: په دغه کښی د عیسائیانو د شرک تردید دی چه حضرت مسیح علیه السلام ئی د الله
تعالی ځوی تاکلی (مقرر کری) ؤ. دغه خبره د پوهیدلو وړ(لائق) ده، که دوی په واقعی
دول(طریقه) «مسیح» معاذ الله صلی ځوی وگنی، نو له دی نه لویه گستاخی او سپین سترگی او
کفر به څه وی؟ الله قدوس بالبداهه له ښځی او اولاد څخه پاک او منزه دی. که له ځوی څخه مراد
متبنی وی، نو پاک الله دغه ته څه ضرورت لری چه یو مخلوق خپل متبنی وگرځوی؟ آیا معاذ الله
له ده سره د اولاد حسرت او د ځوی د نشتوالی څه غم وو؟ یا دغه فکر ورسره وو چه وروسته له
دی نه معاذ الله د ده د مال او دولت وارث او د ده د نامه روښانه ساتونکی به څوک اوسی! یا
دا چه د زوړتوب او حرج په وقت کښی ورته تکیه او د مرستی(مدد) وسیله وی. العیاذ بالله، دی
خو له دغو گردو(تولو) شیانو څخه بی نیازه او بی پروا دی. او نور تول خلق په هر وقت او هر

غای کهنی ده ته محتاج دی. دی به غوی، لمسی، متبني(غوی نیوی) او نورو ته غرنګه احتیاج او اړتیا (مجبوری) ولری. گرد(تول) شیان د الله تعالی مخلوق او مملوک دی. نو بیا د مالک او مملوک او خالق او مخلوق په منځ کښی د داسی نسبی علائقو گنجایش او ځانیدل له کومه کیږی؟ دا لویه سخته خبره ده چه د الله تعالی په نسبت محض له جهالته داسی دروغ او بی سنده خبری وویلی شی.

قُلْ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ ﴿٦٩﴾ مَتَاعٌ فِي الدُّنْيَا ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ نُنْزِلُهُمُ الْعَذَابَ الشَّدِيدَ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٧٠﴾

ووايه (ای محمده! دوی ته) بیشکه هغه کسان چه له خپله ځانه تری پر الله دروغ (په نسبت د ولد او شریک سره) خلاص به نشی (له عذابو او په مراد به ونه رسیږی). نفع آخیستل دی په دنیا کښی بیا مونږ ته راتله د دوی دی (پس له مرګه) بیا به وروڅکوو مونږ دوی ته عذاب سخت په سبب د دی چه وو دوی چه کافران کیدل (په الله او په رسول الله).

تفسیر: یعنی پر الله تعالی دروغ تړونکی اگر که د ډیر دنیوی قوت او قدرت خاوندان او په خپلو اسبابو، سامانو او وسائلو مغرور هم وی، لیکن ده ته حقیقی نیکی او بری له سره په برخه کیدی نشی. البته د لږو ورځو له مخی به په دنیا کښی مزی کوی او بالاخر ئی د پاک الله په لوری رجوع ده، چه هلته به د خپلو جرائمو په بدل کښی د نهایت سخت عذاب خوند وڅکی.

وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ نُوحٍ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ يٰقَوْمِ إِن كَانَ كَبُرَ عَلَيْكُمْ مَقَامِي وَتَذِكْرِي بآيَاتِ اللَّهِ فَعَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْتُ فَأَجْمِعُوا أَمْرَكُمْ وَشُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُنْ أَمْرُكُمْ عَلَيْكُمْ غُمَّةً ثُمَّ اقْضُوا إِلَيَّ وَلَا تَنْظُرُونِ ﴿٧١﴾

او ولوله (ای محمده!) پر دوی حال د نوح کله چه وویل (نوح) قوم خپل ته چه ای قومه زما که چیری وی سخت پر تاسی اوسیدل زما (ډیر وقت په تاسی

کڻبي) او پند درکول زما (تاسی ته) په آیتونو د الله (او بی موجه می آزاروئ) نو خاص په الله باندی توکل کړی دی ما نو راغونډ (او کلک) کړئ تاسی کار خپل او (راتول کړئ) شریکان خپل بیا دی نه وی کار ستاسی په تاسی باندی پټ (یعنی ټول ښکاره راپسی ملا وترئ) بیا راوړسوئ ماته هر قسم ضرر او مهلت مه راکوئ ماته (هیڅ قدر غو خلاص شی زما دغه اقامت او ستاسی دغه محنت)

تفسیر: یعنی ای محمده اهل د مکی معظمی ته د نوح علیه السلام او د ده د قوم حال واوروه! چه ور معلوم شی چه مکذبینو او مفتیینو ته حقیقی بری او فتحه نشی حاصلیدی او د دوی مندی او ښائست او سینگار یواځی د غو ورغو له مخی وی. او په پای (انجام) کڻبی په ابدی هلاک باندی منتهی کیږی د مکی معظمی هستیدونکو ته ښائی چه د نوح علیه السلام د قوم قصه واوروی خو تری عبرت حاصل کړی. که دوی د خاتم الانبیاء صلی الله علیه وسلم پر تکذیب او عداوت هم داسی ملا ترلی وی او له خپلو شرکیاتو غنی لاس نه اخلی، نو د دوی انجام به هم همغسی کیدی شی چه د نوح علیه السلام د تکذیب کونکو وشو. او هم د دی واقعی له بیانولو څخه د نبی علیه السلام تسلی ورکول دی چه تاسی د خلقو د دښمنی او شرارت څخه دومره زیات خفه او متاثر مه کیږئ، ځکه چه هر نبی ته داسی حوادث ور د مخه شوی او ټولو د هم دی قسمو حالاتو مقابله فرمایلی ده. مگر په آخر کڻبی فقط حق غالب شوی دی. او د حق او صداقت دښمنان تبه او برباد شوی دی. او نورو عامو سامعینو ته د دغو واقعاتو د داسی مفصل بیان څخه ښائی دغه خبره ورزده کړی چه نبی کریم صلی الله علیه وسلم سره له امی توبه او د هیڅ یوه مخلوق په مخکښی د یوی دقیقی له مخی هم شاگردی نه کولو، د پخوانیو اقوامو دومره صحیح او پاڅه احوال بیان فرمائی چه ظاهراً بی له تعلیمه او طویلی استفادی هغسی وینا ممکنه نه ده. نو ناچاره دغه خبره منله کیږی چه د ده معلم او ښوونکی هیڅ یو انسان نه دی، بلکه هغه پاک الله ئی ښوونکی دی چه د گردو(ټولو) علومو، فنونو او انسانانو او موجوداتو خالق او موجد دی. او دغه ئی د صداقت یو بل لوی دلیل دی.

﴿إِذْ قَالَ يُونُسُ﴾ الآية - کله چه وویل ده مشرانو د قوم خپل ته چه ای قومه زما که چیری وی داسی کار چه ډیر لوی او سخت شوی وی پر تاسی اوږدوالی د مدت د اقامت زما په تاسی کڻبی او دا ځکه چه نه نیم سوه کاله ئی دوی ته د دین دعوت کړی ؤ، او له دوی څخه ئی ډیری جفا او سختی لیدلی وی، او سخت شوی وی هغه پند چه زه ئی درکوم تاسی ته په ښکاره دلایلو د قدرت د الله تعالی په وحدانیت او په تصدیق د نبوت زما او بی موجه راته آزار رسوئ. پس خاص پر الله تعالی می توکل کړی دی په دفع د شر ستاسی کڻبی پس راغونډ او محکم کړئ کار خپل او راگرد (راتول) کړئ مشرکان خپل او هغه شریکان خپل چه تاسی له الله سره مقرر کړی دی یعنی ټول قوت خپل راغونډ کړئ! بیا دی نه وی دا کار ستاسی په باب زما کڻبی په

تاسی پت یعنی تول راپسی په ښکاره ملا وترئ! بیا اورسوئ ماته هر قسم ضرر چه ستاسی زړه غواړی، او هیڅ قدر مهلت مه راکوئ ماته!) یعنی ستاسی د خوښی او خفګان او د موافقت او مخالفت د یوی ذری په اندازه هم زه پروا نه لرم. د نورو انبیاء علیهم السلام په شان زما هیله(امید) او اسره هم صرف پر الله واحد احد صمد ده. که تاسی زما په پوهنه او پند نه پوهیږئ، یا ئی نه منئ نو واک(اختیار) لرئ زه خو د خپل منصبی فرض په ادا کولو کښی هیڅ قصور نشم کولی. که تاسی زما دغه وضعیت بد منئ او دښمنی راسره کوئ او نقصان رارسوئ نو دغه شیان قطعاً زما پر دغو ارادو څه اثر نشی غورځولی هر هغه شی چه ستاسی په امکان کښی شته په ډیر شوق او مینه سره ئی پر ما اجراء کړئ، زما پر خلاف جرګی او مشوری وکړئ! او کوم تجویز پوخ یا کومه خبره غوټه کړئ! د خپل د کار ملګری، بلکه فرضی معبودان مو هم راتول کړئ او تول سره لاس او فکر یو کړئ! او پر یوه غیر مشکوک او غیر مشتبه رأی قائم شئ! بیا په خپلو متفقو و طاقتونو سره هغه راجاری کړئ! او د یوی شیبی مهلت راته مه راکوئ! نو بیا وګورئ چه زما د نبوت د استقامت او د توکل د غره په مقابل کښی د ګردی(تولی) دنیا قوتونه او تدبیرونه څرنگه بیکاره او لتاړه او څنګه ئی بڅرکی په هوا الوځی؟

فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَمَا سَأَلْتُكُم مِّنْ أَجْرٍ إِنَّا جَرِي إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٧﴾

نو که وګرځیدئ تاسی (له پنده او وئی نه منئ) پس نه ده غوښتی ما له تاسو څخه هیڅ اجر (مزدوری) نه دی اجر ځما (په دی چه بولم تاسو ایمان ته) مګر پر الله دی او امر (حکم) شوی دی ماته په دی چه اوسم زه له مسلمانانو (راسخو غاړه ایښودونکو څخه الله ته).

تفسیر: یعنی ستاسی په مقابل کښی نه د جانی او بدنی تکالیفو څخه ویریرمه او نه د مالی نقصان څه فکر او اندیښنه راسره شته زه د تبلیغ او د دعوت د خدمت څه معاوضه هم له تاسی څخه نه غواړم چه دغه اندیښنه راته پیدا شی چه ستاسی په خفګان به زما تنخوا بنده شی. یا کم له کمه تاسی ته به د داسی وینا موقع په لاس درشی چه زما ګرد(تول) جداو جهد د مال له حرصه او د پیسو په طمع دی. زما اجرت او مزدوری د هغه لوی ذات په ذمه ده چه زه ئی کار کوم. او احکام ئی په ځای راوړم. کله چه زه د هغه امر منونکی یم او خپل مفوضه خدمت بی له خوفه او خطرې پای (انجام) ته رسوم، نو څرنگه ممکن دی چه هغه به د خپل فضل او مرحمت ابواب (وړونه) نه راپرانځی؟

فَكَذَّبُوهُ فَجَبَّيْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفُلْكِ وَجَعَلْنَاهُمْ خَلِيفَةً وَأَغْرَقْنَا
الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذَرِينَ ﴿۱۲﴾

نو نسبت د دروغو وکړ دوی نوح ته پس نجات ورکړ مونږ دغه (نوح) ته او هغه چاته چه وو له ده سره په بیړی کښی (له غرقه) او وگرځول مونږ دوی خلیفگان (د غرق شویو په ځمکی کښی) او غرق کړل مونږ (په طوفان کښی) هغه کسان چه تکذیب ئی کړی وو د آیتونو زمونږ، نو وگوره چه څرنګه شوه آخره خاتمه د ویرولیو شویو (یعنی هلاک شول).

تفسیر: یعنی له هر چا سره چه د عبرت سترګی وی هغه دی وگوری چه د مکذبینو انجام څرنګه شوی ؤ؟ دغو خلقو ته په سلاهاؤ کلونو نوح علیه السلام پند ورکړ. او نصیحت ئی وکړ. او له نفعی او ضرر څخه ئی خبردار کړل. کله چه هیڅ یوه خبره ئی مؤثره ونه لویده او قبوله نشوه بلکه بالعکس د دوی ذاتی عناد او فرار لا ورپسی زیات شو. نو دلته د پاک الله له لوری د اوبو سخت طوفان (څپان) ورنازل شو. او په هغه کښی گرد(تول) مکذبین سره دوب شول یواځی نوح علیه السلام سره له نورو څو تنو (چه پر بیړی سواره وو) محفوظ پاتی شول او د انسانانو وروستنی نسل له هم دوی ځنی پاتی شو. او د دوب شویو خلقو په ځای کښی هم دغه د بیړی سواره مسلمانان ودان شول. د نوح علیه السلام لږ څه قصه د «الاعراف» په سورت کښی هم تیره شوی ده.

ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِ رَسُولًا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ فَجَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ
فَمَا كَانُوا إِلَّا يَوْمُوا بِمَا كَذَّبُوا بِهِ مِنْ قَبْلُ كَذَلِكَ نَطْبَعُ عَلَىٰ
قُلُوبِ الْمُعْتَدِينَ ﴿۱۳﴾

بيا ليږلی وو مونږ پس له نوح نور رسولان قوم د هغو ته (لکه هود، صالح، ابراهيم، لوط، شعيب) نو راوړی وو دغو (رسولانو) هغوی ته دلائل ښکاره پس (مستعد) نه وو دوی (دی ته) چه ايمان ئی راوړی وی په هغو (دينه ؤ اصولو) چه تکذیب ئی کړی وو د هغو (اصولو) پخوا (له بعثت د رسولانو)، هم داسی (لکه چه مهر مو لگولی ؤ په زړونو د دوی) مهر لگوو مونږ زړونو د تيريدونکو (له شرعی حدودو).

تفسیر: یعنی د نوح علیه السلام غځه وروسته هود، صالح، لوط، ابراهیم، شعیب او نور انبیاء علیهم السلام ئی د خپلو اقوامو په لوری سره له ښکاره و نهو او دلانلو لیدلی ؤ، لیکن د هغه جهالت او کفر په حالت کېږي چه دغه خلق د خپلو انبیاء د بعثت غځه پخوا وو. او د هغو شیانو په سبب چه پخوا له دی نه ئی پرله پسې د انبیاء تکذیب کړی وو بیا ئی دا توفیق ونه موند چه د نورو انبیاء چه د تشریف راوړلو او د دوی د پوهولو غځه وروسته پر حقائقو وپوهیږي او اسلام ومنی بلکه د هغو صحیحه ؤ اصولو تکذیب چه پخوا له دی نه قوم د نوح کړی وو. دوی گردو(تولو) هم د هغو د منلو غځه انکار وکړ. او همغه یوه «نه» چه یو ځلی د پرومینیو د خولی غځه وتلی وه، ممکن نه ؤ چه بیا د نورو وروستیو له خولو په «هوا» سره بدله شی. دوی هم په همنی بی ایمانی او تکذیبالحق تر آخره پوری کلک ولاړ وو. هغه کسان چه د حق په تکذیب او عداوت کېږي ئی تیری کړی دی، د هغو په زړونو باندی د مهر لگولو هم دغه صورت کیدی شی چه اول تکذیب کوی. بیا پر هغه داسی ضد او اصرار کوی چه محض د دښمنی او عناد رویه ځان ته غوره کړی. تر دی ځایه پوری چه د دوی د زړونو گردی(تولی) قواوی ورانیږي. او د حق د قبول استعداد پکښی بیخی نه پاتی کیږي.

ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِمُ مُوسَىٰ وَهَارُونَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ بِآيَاتِنَا فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ﴿٤٥﴾

بیا ولیږل مونږ وروسته له دغو (رسولانو) غځه موسیٰ او هارون (دواړه وروڼه) طرف د فرعون (د مصر) او سردارانو د قوم د ده ته په ښکاره معجزو زمونږ نو تکبر وکړ دوی او وو دوی قوم مجرمان (کافران زړور په گناهونو).

تفسیر: یعنی جرائم کوونکی خلق وو. د نافرمانی خوی (رښه) د حق قبلولو اجازه کله ورکوی؟ تکبر مانع شو چه د الله تعالیٰ دلائل او نښی وکتلی شی. یا د الله تعالیٰ د رسولانو خبرو ته غاړه کیږدی: ﴿وَجَدُوا بِهَا دَسَائِقَهَا فَسَبَّوْهُمُ مُّطَاعًا وَعَلَوْا فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ﴾ ۱۹(جزء د النمل ۱۴ آیت اوله رکوع) هم دغه تکبر وو چه د فرعون له خولی غځه ئی دغه الفاظ وویستل: ﴿قَالَ لَوْلَا نِعْمَ الْوَلَدُ الَّذِي اُولِئِكَ فِتْنَانِ مِنْ عَمْرِكَ سَيِّئٌ﴾ ۱۹(جزء د الشعراء ۱۸) آیت (۲) رکوع

فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا إِنَّ هَٰذَا السَّحَرُ مُبِينٌ ﴿٤٦﴾

نو کله چه راغی دوی ته حق (رښتیا خبره) له نزده زمونږ نو وویل دوی

بیشکه دا خامخا سحر (کودی) دی ښکاره .

تفسیر: یعنی د «عصا» او د «یدبضا» (د امسا او د روښانه لاس) او د نورو معجزو د لیدلو او د موسیٰ علیه السلام زښته زیات تاثیردارو خبرو د آوریډلو څخه ئی وویل چه: «دغه گرد(تول) امور ښکاره جادو دی» ځکه چه د ده په خیال کښی د گردو(تولو) فوقالعاده شیانو آخری درجه هم دغه جادو کیدی شو.

قَالَ مُوسَىٰ أَتَقُولُونَ لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَكُمْ أَسِحْرُهُذَٰلِكَ أَوَّلَ يُقَالُ السَّحَرُونَ ﴿٢٤﴾

وویل موسیٰ (دغو قائلانو ته) آیا وایی تاسی دغه حق (رښتینی معجزی) ته کله چه راغله تاسی ته (چه معجزه نه ده سحر دی) آیا سحر دی دا (بلکه نه دی)، حال دا چه نه مومی بری ساحران (له عذاب د نیران)

تفسیر: یعنی حق ته جادو وایی آیا جادو داسی کیدی شی؟ او آیا جادوگر، کودگر څرنگه د نبوت دعوی کولی شی؟ او د حق او باطل په کشمکش کښی بریالی(کامیاب) کیدی شی؟ د سحر او معجزی په منځ کښی فرق او توپیر (امتیاز) نه کول، د دوی د لنډو پوهیدلو کار دی. چه د طلا او سرو زرو او ژيرو په منځ کښی فرق نشی کولی. د نبی روښانه منځ، سوچه اخلاق، د تقویٰ رڼا، له شوکته او عظمته ډکو احوالو کښی داسی ښکاره گواهی موجوده ده، چه کودگری او شعبدهبازی له سره له دوی سره هیڅ یو نسبت نه لری. نو بیا نبی الله ته «ساحر» ویل په کومی اندازی بیحيائی او لیونتوب دی.

قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَعْبُدَكَ وَأَجِدْنَا عَلَيْكَ آبَاءَنَا وَنَحْنُ نَكُونُ لَكُمُ الْكَافِرِينَ ﴿٢٥﴾

وویل فرعونیانو (موسیٰ ته) آیا راغلی ئی ته مونږ ته دپاره د دی چه واپروې مونږ له هغه کاره چه موندلی دی مونږ پری پلرونه خپل او چه شی تاسی دواړو ته غلبه (سلطنت) په ځمکه (د مصر) کښی، او نه یو مونږ ستاسی دواړو (په نبوت) باور کوونکی

تفسیر: یعنی معاذ الله ته د دنیا حریص او بدنیت ئی یو سیاسی تحریک په مذهبی رنگ سره وړاندی کوی. ستا مقصد او غرض هم داسی معلومیږی چه له مذهبی حیثیته یو لوی انقلاب جوړ

کری، او په دغه ملک کښی خپله سرداری او حکومت ټینگ کری. او د دی ځای پخوانی سرداران (قبطیان) برطرف کری نو په یاد ئی ولره چه ستا دغه غوښتنه پوره کیدونکی نه ده، مونږ له سره ستا خبره نه منو او نه دی له سره مشرتیا تسلیموو.

وَقَالَ فِرْعَوْنُ اَنْتَوْنِي بِجُلِّ سِحْرِ عَلِيمٍ^(۹)

او وویل فرعون (مقربانو خپلو ته چه) راولی تاسی ماته هر هغه ساحر چه ښه (پوه او) ماهر وی.

تفسیر: دغه د موسیٰ علیه السلام د تقریر جواب ؤ یعنی پاتی شوه د سحر او د معجزی جگړه د هغی تصفیة هم عملاً کوو چه د دی ملک ډیر لوی ماهر کودگران راتول کرل شی. بیا دغه کودگران ستا د دغو معجزاتو په مقابل کښی خپلی ننداری درښکاره کری نو گرد(تول) به سره وویښی چه تاسی نبیان یی؟ که (معاذالله) کودگران؟ نو ځکه د فرعون په ټوله پاچاهی کښی سړی خواره شول او هر لوری ته نو محصلان لارل چه ښه پوهان، مشاقان او ماهران کودگران چه هر چیری وموندل شی ژر دی راحاضر کرل شی! د دی مفصله واقعه د «الاعراف» په سورت کښی تیره شوی ده هلته دی وکتله شی.

فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالَ لَهُمُ مُوسَى الْقَوَامَا اَنْتُمْ مُلْكُونَ^(۱۰)

نو کله چه راغلل ساحران (د معارضی میدان ته) وویل دوی ته موسیٰ چه وغورځوئ هغه څه چه تاسو (ئی) غورځوونکی یی.

تفسیر: په بل ځای کښی مذکور دی چه کودگرانو له موسیٰ علیه السلام څخه پوښتنه کری وه چه ته دی خپله ننداره پخوا راښی؟ که ئی مونږ اول دروښیو؟ د دوی په جواب کښی موسیٰ علیه السلام وفرمایل: «د هر هغه شی ښوونه مو چه په زړه کښی وی، رومی تاسی هغه راوښی! ځکه چه د باطلو د پوره زور ښوولو څخه د حقو راتلل او د باطلو لاندی غورځول، او مغلوب او مقهور او ویجاړ څرگندول ئی لا زیات مؤثر او د حق غلبه لا ښه واضح کوی.

فَلَمَّا الْقَوْ اَقَالَ مُوسَى مَا جِئْتُمْ بِهِ السَّحَرُ إِنَّ اللَّهَ سَيَبْطِلُهُ

إِنَّ اللَّهَ لَا يَصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ^(۱۱)

نو کله چه وغورځول ساحرانو (پری او همساگانی خپلی) نو وویل موسیٰ هغه خیز چه راوړی دی تاسو هغه یوازی سحر دی (نه بل شی)، بیشکه چه الله ژر تباہ کوی دغه (سحر)، بیشکه چه الله نه جوړوی کار د فساد کوونکو.

تفسیر: کودگرانو خپل پری او همساگانی پر ځمکه وغورځولی او په تخیل او نظربندی سره ئی لیدونکو ته داسی ورڅرگند(ښکاره) کړل چه گواکی گرد(تول) میدان له ژوندیو مارانو، منگورانو ځنی دک دی. نو موسیٰ علیه السلام وویل: «دغه دی جادو، او هغه له سره جادو نه وه چه فرعون او د ده خوشامدگرانو به هغه ته جادو ویل» (بلکه جادو او کودی هم داسی دی چه تاسو راوړی دی او بل شی نه دی بیشکه چه الله تعالی ژر تباہ کوی دغه سحر او بیشکه الله نه جوړوی کار د فساد کوونکو) یعنی بس دی! تاسو خپل گرد(تول) زور او قوت صرف کړ. اوس خپل ځانونه سنبال کړئ! چه پاک الله به ستاسی دغه له خپله ځانه جوړی کړی لوبی داسی وړانی او خرابی کړی، چه بیا له سره په مقابل کښی نه د هغه بل کوم نظیر او مثال او جوړه نشی جوړیدی، ځکه چه د پاک الله د عادت او حکمت څخه دغه خلاف دی چه د مصلح او مفسد د مقابلی په وقت کښی کله چه له هغه څخه مقصود خالص د حجت اتمام وی، چه د مفسدانو او شیرانو خبرو ته څه اثر او قوت ورکړی. یا د حق کلمه مغلوبه او ښکته کړی.

وَيُحْيِي اللَّهُ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ ﴿٨٢﴾ فَبَا أَمِنْ لِّمُوسَىٰ
إِلَّا ذَرِيَّةً مِّنْ قَوْمِهِ عَلَىٰ خَوْفٍ مِّنْ فِرْعَوْنَ وَمَلَأَتْهُمْ أَنفُسَهُمْ
وَلَأَن فِرْعَوْنَ لَعَالٌ فِي الْأَرْضِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الْمُسْرِفِينَ ﴿٨٣﴾

او (بیا ژر) رښتیا کوی الله حقه خبره (چه زما راوړی دین دی) په کلماتو (او حکمونو) خپلو سره او اگر که ئی بد گڼی مجرمان (کافران) نو ایمان نه ؤ راوړی (رومی) په موسیٰ باندی مگر څو اولادو (غلمیانو) له قومه د ده سره د ویری له فرعونو او له مشرانو د دوی له دی نه چه دوی و(نه) ښوی، او بیشکه چه دغه فرعون خامخا جابر متکبر ؤ په ځمکه (د مصر) کښی، او بیشکه چه دی خامخا له حده تیریدونکو څخه ؤ (تر دی حده پوری چه د خدائی دعوی ئی هم وکړه)

تفسیر: بنی اسرائیلو د فرعونیانو له لاسه سخت مصیبتونه او ربرونه(تکلیفونه)، ذلت او سپکتیا

گاللی(برداشت کولی) او د همغو رومینو پخوا ویلو سره سم منتظر وو چه د فرعون د مظلومو خاتمه، او د هغه د سلطنت د اساس آړولو لپاره همغه اسرائیلی نبی مبعوث شی. موسی علیه السلام سم په همغه شانی تشریف راوړ چه عام خلق د هغه په انتظار کښی وو. نو ځکه گرد(تول) «بنی اسرائیل» په قدرتی ډول(طریقه) سره د موسی علیه السلام بعثت یو نعمت عظمی گانه او د زړه له صدقه ئی موسی رشتینی شماره او د هغه عزت او حرمت ئی په انتهائی درجه سره کاوه مگر ډیر سری له فرعونه او له فرعونیانو سردارانو ځنی ویریدل نو له هم دی لامله(له وجی) په ابتداء کښی په شرعیه اصولو سره ئی ایمان رانه وړ. او وقت او زمان ته ئی منتظر وو. چه هر کله او هر مهال (وخت) چه د حق غلبه وشی، نو گرد(تول) به سره مسلمانپیی د بنی اسرائیلو لږ څه ځلمیانو همت وکړ او د فرعون د خوف او ویری سره ئی د خپل اسلام اظهار او اعلان وکړ. شو شمیرلی او غوره شوی قبطیان هم چه د فرعون له قومه وو، په اسلام مشرف شول. په آخره کښی کله چه د موسی علیه السلام اثر او د حق غلغله لا پورته شوه نو دلته د بنی اسرائیلو گرد(تول) هغه قومونه سره مسلمانان شول چه نزدی په شپیرو لکو بالغو نارینه و پوری رسیدل دلته د هغو د ابتدائی قصی بیان دی.

﴿عَلَىٰ خُوفٍ مِّنْ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِمْ أَن يَفْتِنَهُمْ﴾ الآية - سره د ویری له فرعونه او له مشرانو د دوی له دی نه چه دوی ونه ښویوی او بیشکه چه فرعون خامخا جابر، متکبر و په ځمکه د مصر کښی او بیشکه چه دی خامخا له حده تیریدونکو څخه و تر دی حده چه د خدائی دعوی ئی هم وکړه) له دغو سردارانو څخه مراد یا خپله د فرعون حکام او عمال دی. یا خو د بنی اسرائیلو هغه سرداران مقصد دی چه د خوف یا طمعی او نورو له سببه خپل قوم او تیر ئی د فرعون د مخالفت څخه ویرول او تخویف ئی کاوه. او ربرولو (تکلیف کولو) څخه مطلب دا دی چه فرعون به د دوی د ایمان راوړلو د خبر آوړیدلو ځنی دوی ته سختی ایذاوی او ربړونه (تکلیفونه) ورکول، چه د همغو ربړو (تکلیفونو) له ویری ممکن وو چه ځینی ضعیف القلب کسان به د حق له لاری ښوئیدل. (ځکه چه فرعون خامخا جابر متکبر و په ځمکه د مصر کښی او بیشکه چه فرعون خامخا له حده تیریدونکو څخه و تر دی حده پوری چه د خدائی دعوی ئی هم وکړه) یعنی د دوی ویریدل هم دومره بی ځایه نه وو. ځکه چه په هغه وقت کښی په ملک کښی د فرعون مادی قوت، قدرت او طاقت ډیر زیات او خورا(ډیر) زورور و او د ده ظلم او عدوان، کفر او طغیان له حده متجاوز شوی و او د ده لاسونه د کمزورانو د ربړولو (ازارولو) او تعذیب لپاره بیخی خلاص او آزاد وو.

وَقَالَ مُوسَىٰ يُقَوْمِرَ إِنْ كُنْتُمْ آمَنْتُمْ بِاللَّهِ فَعَلَيْهِ تَوَكَّلُوا إِنْ كُنْتُمْ مُّسْلِمِينَ ﴿۴۶﴾

او وويل موسیٰ (مؤمنانو د خپل قوم ته کله چه آثار د خوف ښکاره شو) ای قومه غما که یی تاسی چه ایمان مو راوړی دی پر الله (چه خیر او شر او نور هر شی د ده په قدرت دی) نو خاص پر هم ده توکل وکړئ که یی تاسی مسلمانان(حکم منونکی د الله)

تفسیر: یعنی د خوف او ویری هیڅ ضرورت نشته د یوه فرمان منونکی مؤمن کار دا دی چه د خپل مالک پر قوت معتمد وی. هر هغه څوک چه د پاک الله پر لامحدود قدرت او رحمت متیقن وی دی په هری معاملی کښی یقیناً په الله تعالیٰ اعتماد او توکل کوی. او د دغه اعتماد اظهار هلته کیدی شی چه بنده خپل غنان بیخی پاک الله ته وسپاری او د ده پر حکم رفتار او تگ وکړی. او په گردد(تول) جداو جهد کښی یواځی په هم ده باندی نظر ولری.

فَقَالُوا عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِّلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿۸۵﴾

نو وويل دوی خاص پر الله توکل کړی دی مونږ، ای ربه زمونږه مه گرځوه مونږ (سبب د) فتنی (ضلالت) دپاره د قوم ظالمانو

تفسیر: موسیٰ علیه السلام پر نصیحت دوی د خپل اخلاص اظهار وکړ، او وی ویل چه بیشکه زمونږ توکل او اعتماد خالص پر الله تعالیٰ باندی دی او د همغه له درباره غواړو چه مونږ د دغو ظالمانو له ظلمونو څخه خلاص کړی چه زیات له دی نه مو په عذاب نه کړی. په دغه شانی چه دوی تل پر مونږ خپل زور، طاقت، قوت، او ظلم وچلوی، او زمونږ له لاسه د دوی په مقابل کښی هیڅ شی نه وی پوره په دغه صورت کښی زمونږ دین هم په ویره او خطر کښی دی او دغه ظالمانو او نورو لیدونکو ته د داسی خبرو او لاقو او باتو وهلو موقع هم په لاس راځی چه که مونږ پر حق نه وی روان، نو پر تاسی به ولی د داسی تسلط او تفوق خاوندان اوسیدو؟ او تاسی به ولی دومره ذلیل او ښکته او ناتوانان پاتی کیدئ؟ دغسی چتی(بیکاره) خیالات به دغه گمراهان لا پسی گمراه او بی لاری کوی. ګواکی له یوه حیثیته زمونږ وجود به د هغوی لپاره فتنه وګرځی.

وَيَجْتَازُ بَحْمَتِكَ مِنَ الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿۸۶﴾

او نجات راکړه مونږ ته په (سبب د) رحمت خپل له قوم کافرانو نه.

تفسیر: یعنی د دوی له غلامی او محکومی ځنی مونږ ته نجات راکړه او د آزادی او خپلواکی

او استقلال له دولته مو ماره او خوشحال کړه!

وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ وَأَخِيهِ أَنْ تَبَوَّآ لِقَوْمِكُمَا بِمِصْرَ بُيُوتًا
وَجْعَلُوا بُيُوتَكُمْ قِبْلَةً وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٥٨﴾

او وحی وکړه مونږ موسی ته او ورور د ده ته داسی چه جوړ (مقرر) کړئ
تاسی د پاره د قوم خپل په مصر کښی کوتی (دپاره د عبادت) او وگرځوئ
کوتی خپلی (مخامخ) قبلی (ته) او سم ودروئ (ادا کوئ) تاسی لمونځ، او
زیری ورکړه (ای موسی) مؤمنانو ته (دلته په نصرت هلته په جنت)

تفسیر: حضرت شاه صاحب لیکي «کله چه د فرعون د هلاکت وقت نژدی شو، نو حکم وشو
چه د بنی اسرائیلو قوم دی له هغوی سره گډ او شامل نشی. او په خپلو محلو کښی دی بیل
اوسیږی چه وروسته له دی نه پر دوی آفتونه راتلونکی دی خو په هغه وقت کښی ستاسی قوم په
ظاهری دول(طریقه) هم له آفتونو څخه بیخی بیل اوسی» مفسرین له ﴿أَنْ تَبَوَّآ لِقَوْمِكُمَا بِمِصْرَ بُيُوتًا﴾
څخه دغه مراد آخیستی دی چه په خپلو کورونو کښی اوسیږئ! او له دغو څخه
غیښی کوتی د عبادت لپاره مخصوصی کړئ! (او دا ئی هله وفرمایل چه) فرعون گرد(تول)
مسجدونه او معابد خراب کړی وو. هیڅوک به د باندی وتلی، او عبادت به ئی کولی نشو. نو
مجبوراً حکم وشو چه په خپلو کورونو کښی دی داسی ځایونه د لمانځه لپاره تیار کړی چه قبلی
ته مخامخ وی. او لمونځ مه پرېږدئ چه د هغه په برکت سره مو نصرت په برخه کیږی
﴿وَبَشِّرِ الصَّالِحِينَ﴾ د هجرت څخه پخوا په مکی معظمی کښی د مسلمانانو حال هم داسی وو.
(﴿وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ﴾ او زیری ورکړه ای موسی مؤمنانو ته) په دنیا کښی د فتح او نصرت او په
آخرت کښی په نجات او د الله تعالی په خوښی او رضا.

وَقَالَ مُوسَىٰ رَبَّنَا إِنَّكَ
أَنْتَ فِرْعَوْنُ وَمَلَكُ زَيْنَةَ وَأَمْوَالُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
رَبَّنَا لِيُضِلُّوْا عَنْ سَبِيلِكَ رَبَّنَا اطْمِسْ عَلَىٰ أَمْوَالِهِمْ وَاشْدُدْ
عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُوْا حَتَّىٰ يَرُوْا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٥٩﴾

او وويل موسىٰ (تضرعاً) اى ربه زمونږ بيشكه تا ورکړى دى دى فرعون او سردارانو د ده ته زينت (رونق) او مالونه په دغه ژوندون لږ خسيس کښى اى ربه زمونږ (ورکړى دى دى دوى ته دغه اموال) دپاره د دى چه گمراه کړى دوى (خلق) له ليارى ستا نه اى ربه زمونږ محوه (کړه هلاک او مسخ) راوله پر اموالو د دوى او سختى راوله په زړونو د دوى نو ايمان نه راوړى دوى تر هغه چه ووينى دوى عذاب دردناک

تفسير: يعنى د هر قسم سامان رونق، آسايش، سينگار دى ورکړى دى مثلاً د صورت بښاست، سورلى، عمده پوښاک، اثاثالبيت او نور او د مال او د دولت خزاني د سرو او د سپينو زرو درنگونه (کانونه) او نور دى وربښلى دى.

که په (ليضلوا) کښى لام د تحليل دپاره ونيسو نو مطلب به ئى داسى کيږى چه په تکوينى دول(طريقه) سره دغه سامان دغو شريرانو ته ځکه ورکړى شوى دى چه گرد(تول) سره مغروران او گمراهان شى. او نور وگړى (خلق) هم بى لارى کړى. او په بدو کارونو کښى ئى ولگوى. او په خلاص زړه او پرانيستلى لاس هر څه چه غواړى همغه وکړى. بيا به په آخر کښى وربښکاره شى چه هغه گرد(تول) مالونه او شته ئى هيڅ نه دى په کار ورغلى کله چه د خير او شر خالق پاک الله دى. او ظاهر دى چه د الله تعالى هيڅ يو کار له حکمته او مصلحته تش نه دى نو لامحال په «خلق الشر» کښى هم د عالم د مجموعى په اعتبار کوم حکمت او مصلحت به خامخا وي، نو همغه حکمت شريرانو ته د دومره سامان او وسائل ورکولو کښى هم منطبق کړئ

﴿لَا يُدْرِكُهُ الْوَهْلُ مِنْ عَطَا رَبِّكَ تَبَارَكَ عَطَا رَبِّكَ عَظِيمًا﴾ ۱۵ جزء د سبحن الذى (۲۰) آية (۲) رکوع

﴿وَالصَّبْرُ الَّذِي كَفَرُوا إِلَيْهِ الْأَثَلُ لَهُمْ حِزْبٌ لِّدَعْوَانَا وَاللَّهُ مَعَهُ الْعِزَّةُ﴾

(۴) جزء د آل عمران (۱۷۸) آية (۱۸) رکوع ځينو مفسرانو

په «ليضلوا» کښى لام د «عاقبت» لپاره اخيستی دى لکه چه په «فالتقطه آل فرعون ليكون لهم عدوا وحزنا» کښى لام د «عاقبت» لپاره دى، نو په دغه وقت کښى به ئى مطلب داسى وي چه دغه ساز او سامان ئى ځکه ورکړى وو، چه په خيريۀ و امورو کښى ئى ولگوى. او د دغو نعمتو په لرلو خپل حقيقى منعم په ښه شان سره وپيژنى او د الله تعالى له شکر کوونکو بندگانو ځنى شى. مگر په خلاف د هغه دوى له خپلى بدبختى د الله تعالى د دغو نعمتو سره نور خلق بى لارى او گمراهان کړل او په دغه لاره کښى په خلاص زړه او لاس داسى بى پروا لگوى. لکه چه ئى خاص هم دغه کار لپاره ورکړى وي. پر دغه تفسير هيڅ يو اشکال نه واردېږى.

کله چه موسىٰ عليه السلام تر يوى اوږدى مودى پورى هر راز (قسم) هدايت وکړه او عظيم الشانى معجزى ئى وربښکاره کړى مگر د معاندينو جحود او عناد لا پسى زياتيده تر دى حده پورى چه د تجربى، يا د صحبت د طول يا د الله تعالى د وحى په وسيلى په پوره دول(طريقه) ثابته شوه چه دغه خلق له سره ايمان راوړونکى نه دى. نو دلته د دوى د هلاکت لپاره ئى دعاء وکړه خو

د دوی له پلټنې ځنې دنيا ژر پاکه شی او نور د دوی له بدې خاتمی ځنې د عبرت درس واخلي موسیٰ علیه السلام داسې ښیری وکړی چه «ای ربه! د دوی مالونه محوه او فناه کړه او د دوی په زړونو باندې داسې سخته غوټه واچوه! چه له سره پکښې ایمان او یقین اثر او نفوذ ونه شی کړی! او فقط په هغه وقت کښې دوی ته یقین حاصل شی چه د عذابالیم ننداری پخپلو سترگو وگوری! دغه ښیری د دوی په حق کښې داسې وگتنی لکه چه ابلیس ته «لعنه الله» یا کفارو ته «خذ لهم الله» ویلی کیږی حال دا چه د هغه د ملعونیت او د خذلان قطعی فیصله لا له پخوا څخه شوی ده. حضرت شاه صاحب د دی آیت تقریر په بل صورت سره کړی دی چه «د رښتیني ایمان امید له هغو څخه نه کیده مگر څه مهال (وخت) چه کوم آفت او مصیبت چه پر دوی نازلیده نو په دروغو به ئی ویل چه اوس ئی منو که دغه عذاب له مونږ ځنې لری کړی شی! دلته به هغه عذاب له دوی ځنې دفع کیده، ولی خبره به ئی نه فیصله کیده. دغه ښیرا ئی ځکه وفرمایله چه دوی په دروغو دعوی ونه کړی شی. او د دوی زړونه دی سخت اوسپړی شو عذاب واقع، او خبری سره فیصله او پری شی».

قَالَ قَدْ أُجِيبَتْ دَعْوَتُكُمَا فَاسْتَقِيمَا وَلَا تَتَّبِعِنَّ سَبِيلَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۱۰﴾

وفرمایل (الله) په تحقیق قبوله کړه دوه دعا ستاسی نو سم ولاړ اوسعی (په تبلیغ خپل) او متابعت مه کوئ تاسی د لاری د هغو کسانو چه نه پوهیږی (په حق یا ناپوهان دی په حکمت د تاخیر)

تفسیر: له روایاتو ځنې معلومیږی چه حضرت موسیٰ علیه السلام به ښیری کولی او حضرت هارون علیه السلام به آمین ویل. نو په دغه لحاظ سره ئی «دعوتکما» فرمایلی دی. یعنی خپل کار په استقلال او ثابت قدمی سره پای (انجام) ته ورسوئ! که د دعا د قبولولو په آثارو کښې څه ځنډ(ایسارتیا) درېکاره شی، نو د ناپوهانو په شان تلوار او بیره مه کوئ! په مقدر وقت او مقرری نیتی کښې هم داسی چه ته ئی غواړی کیلونکی دی، مگر له ویریدلو او وارخطا کیدلو ځنې هیڅ شی په لاس نه درځی.

وَجُوزْنَا بِبَنِي إِسْرَءِيلَ الْبَحْرَ فَاتَّبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ وَجُنُودُهُ بَغْيًا وَعَدُوًّا ۖ

حَتَّىٰ إِذَا دَرَكَهُ الْغَرَقُ قَالَ أَمْنْتُ أَنَّهُ لَآ إِلَهَ إِلَّا الَّذِي آمَنْتُ بِهِ بَنُو إِسْرَءِيلَ
وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٠﴾ أَلَّنْ وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلُ وَكُنْتَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ ﴿١١﴾

او تیر کرل مونبر بنی اسرائیل له بحرہ (د قلزم روغ رمت) نو چه پسی ورسیده په دوی پسی فرعون او لښکر د ده دپاره د ظلم او جفا، تر هغه کله چه ورسیده دغه (فرعون) ته غرق (دوب شو او وویرید په هلاک خپل) نو وی ویل چه ایمان راوړ ما په دی چه بیشکه نشته هیڅ برحق معبود مگر یواځی هغه ذات دی چه ایمان راوړی دی پر هغه بنی اسرائیلو او زه یم له مسلمانانو (غاړه ایښودونکو حکم د الله ته، وفرمایل الله په رد د ایمان د فرعون په ژبه د پریښتی) آیا اوس (دی ایمان راوړ) حال دا چه په تحقیق نافرمانی دی کوله پخوا (له دی نه د رسول زما) او وی ته له مفسدینو (فساد کوونکو) نه

تفسیر: موسیٰ علیه السلام سره له څو لکو بنی اسرائیلو له مصره ووت. کله چه فرعون خبر شو نو یو زورور لښکر ئی د هغو د تعاقب لپاره واستاوه څو دوی د ده د ظلم له منگلو څخه خلاص نشی. کله چه بنی اسرائیل د (قلزم د بحیری) غندی(خوا) ته ورسیدل نو ډیر زیات وارخطا او پریشان شول. ځکه چه وړاندی لوی بحر او تر شا ئی د فرعون زورور لښکر راته. موسیٰ علیه السلام دوی ته تسلی ورکړه. او د الله تعالیٰ په حکم ئی پخپل همسا بحر وواهه د بحر اوبه دی خوا او هغه خوا شوی او غوندی غوندی ودریدلی او د ده په منځ کښی دوولس وچی لاری د پاک الله په حکم جوړی شوی بنی اسرائیل گرد(تول) سره له بحرہ پوری وتل. د بل لوری فرعون سره له خپلو لښکرو د «قلزم» څنډو (غاړو) ته ورسیدل. او پر دغو وچو لارو ئی خپل آسونه رهی(روان) کرل. کله چه گرد(تول) فوجونه په دغو دوولسو لارو کښی تلل، او بیخی د بحر منځ ته داخل شول، نو د بحر په اوبو حکم وشو چه بیا سره یو ځای شی، سم د لاسه د اوبو هغه بیل شوی طبقات سره یو ځای شول، او دغه گرد(تول) افواج سره له خپلو تجهیزاتو د بحر په قعر (تل) کښی دوب شول. کله چه فرعون ولیده چه زه هم اوس دوپیږم، نو ډیر زیات ویریده او د ایمان او د اسلام لفظ ئی په ژبه راوړ، چه ښودنی د بنی اسرائیلو الله له ما ځنی د «ایمان» د لفظ د آوړیدلو په سبب د بحر موجونه لری، او روغ رمت می له اوبو وباسی. دلته د پاک الله داسی ارشاد صادر شو: ﴿أَلَّنْ وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلُ﴾ الآية - یعنی تا په گرد(تول) عمر کښی مخالفت کاوه او له شرارت څخه دی لاس نه اخیسته اوس چه دی عذاب په عین الیقین سره ولیده، نو ایمان راوړی؟ د دی وقت ایمان بیکاره او یقین ئی بی اعتباره دی

﴿فَكَرَّمِكْ يَنْقُضُهُمْ لَمَّا رَأَوْا بَاسًا سَخَّرَ اللَّهُ أَلْيَی قَدْ خَلَّتْ فِي عِبَادِهِ وَخَسِرْتُمْ أَلَكِ الْكَافِرُونَ﴾ (۲۴)

جزء د المؤمن (۸۵) آية ۹ ركوع).

ای ناپوهه! نن ژړا کړه پخپل ځان

څنګدن کښی بیا سود نه کړی هیڅ ارمان

تنبیه د قبض روح او د عذاب د معاینی په وقت کښی ایمان راوړلو ته د «غرغری ایمان یا د باس ایمان یا د یأس ایمان» وائی چه زمونږ د «اهل السنن والجماعتو» په نزد نافع نه دی. شیخ عبدالوهاب شعرانی رحمة الله علیه په «البواقیت والجواهر» کښی د «فتوحات مکیه» څخه عبارت نقل کړی دی، چه په کښی د فرعون د ایمان په نسبت هم دغه تصریح ده. په دیباچه کښی ئی لیکلی دی چه د فتوحات په نسخو کښی ملحدانو او زنادقه ؤ ډیر عبارتونه په دسیسه باندی خراب کړی دی. هغه ډیره مستنده او معتبره نسخه د «فتوحات چه له ما سره ده په هغی کښی د دغو عبارتو هیڅ پته (اثر) نشته. والله اعلم

فائده: په آخر وقت الله تعالی د فرعون له خولی څخه د «آمنت» لفظ وویست، او د حضرت موسی علیه السلام د هغی دعا د مقبولیت اثر ئی وروښود: ﴿فَلَا يُؤْمِنُ أَصْحَابُ الْعَذَابِ إِلَّا لِيَمَّ﴾

فَالْيَوْمَ نُجَيِّدُكَ بِدَنِكَ لِتَكُونَ لِمَنْ خَلَقَكَ آيَةً وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ عَنْ آيَاتِنَا الْغَفُلُونَ ﴿٩٧﴾

نن ورځ به خلاصی درکړو تا ته په بدن ستا سره (بی روحه او وبه دی باسو له بحر لوڅ لغړ) دپاره د دی چه شی ته دپاره د هغه چا چه وروسته له تا راځی (لوی) آیت (دلیل د عبرت)، او بیشکه چه ډیر له خلقو د آیتونو (دلانو د قدرت) زمونږ څخه خامخا غافلان دی (چه توجه پری نه کوی).

تفسیر: په «موضح القرآن» کښی دی: «هم داسی چه د فرعون بی وقته ایمان راوړل بی فائدی ؤ همغسی پاک الله د ده له مر کیدلو څخه وروسته د هغه بدن ئی له بحر څخه د باندی د شګو په سر وغورځاوه چه بنی اسرائیل ئی وګوری، او شکر ویاسی، او نور وروسته راتلونکی د ده له حال عبرت واخلي که نه د هغه د مری د نجات څه فائده متصوره وه. لکه چه ایمان ئی بی فائدی ؤ همغسی بی فائدی نجات ئی هم په برخه شو، د جدیدو تحقیقاتو له مخی ثابته شوی ده چه د فرعون کالبوت تر نن ورځی پوری همغسی محفوظ پاتی دی. لیکن د قرآنی الفاظو صحت د دی خبری پر ثبوت نه دی موقوف.

وَلَقَدْ بَوَّأْنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ مَبَآئِدَ صِدْقٍ وَرَزَقْنَاهُمْ مِّنَ الطَّيِّبَاتِ
فَمَا اخْتَلَفُوا حَتَّى جَاءَهُمُ الْعِلْمُ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ
يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٣﴾

او خامخا په تحقيق غای ورکړ مونږ بنی اسرائیلو ته (پس له اهلاکه د فرعونیانو) غای د صدق (رښتیني لایق په مصر او شام کښی) او غوره رزق روزی مو ورکړه دوی ته له طیباتو (پاکیزه وڅخیزونو لذتناکو) نو اختلاف ونه کړ دوی (په دین کښی) تر هغه پوری چه راغی دوی ته علم (پر احکامو د تورات او دوی پکښی تغیر وکړ)، بیشکه رب ستا حکم (فیصله) به وکړی په منځ د دوی کښی په ورځ د قیامت کښی په هغه څیز کښی چه وو دوی چه په هغه کښی به ئی اختلاف کاوه (له احکامو د دین څخه).

تفسیر: یعنی فرعون ئی هلاک او بنی اسرائیلو ته ئی رومی د مصر مملکت ورکړ بیا لږ څه مدت وروسته (عمالقه) ئی وویستل او د شام مملکت ئی هم ورکړ دغه دواړه ملکونه ودان، زرغون او سیراب (ماروب) دی چه پکښی ښائسته او لذیذ شیان په افراط سره پیدا کیده. الغرض بنی اسرائیل ئی په حلالو او طیبو نعمتونو بیخی ماړه او دک کړل.

﴿فَمَا اخْتَلَفُوا حَتَّى جَاءَهُمُ الْعِلْمُ﴾ الآية - پس اختلاف ونه کړ دوی په دی کښی یا پشان د سید المرسلین کښی تر هغه پوری چه راغی دوی ته علم په احکامو د تورت یا په محمدی صفاتو او بیا دوی تغیر او تبدیل په دغو دواړو کښی وکړ بیشکه چه رب ستا حکم به وکړی په منځ د دوی کښی په ورځی د قیامت کښی په هغه څیز کښی چه وو دوی چه په هغه کښی به ئی اختلاف کاوه. یعنی د مادی انعاماتو او اکراماتو سره په دینی او روحانی نعمتونو سره ئی هم سرلوری ورکړه، د تورات شریف علم ئی ورکړ چه په کښی د دین اصول او فروع بیان شوی و. او د پخوانیو او وروستیو په نسبت ئی اخبار درلودل(لرل) له دغو واضحه و حقائقو د خبریدلو څخه وروسته دغه و(مستحق) او لایق نه و چه دوی په داسی صافو شیانو کښی اختلاف وکړی. او پخپلو منځونو کښی سره مناقشی او جگړی وکړی او د ځوند او ځوندبازئ په نحوست (شومتیا) کښی سره آخته شی مگر دوی سره د صحیح علم د لرلو او صادق خبر د رسیدلو په راز راز(قسم قسم) اختلافاتو کښی مبتلا او هر ډول(طریقه) مناقشی ئی پیدا کړی او پرله پسې په نفاق او تفرقه اچولو کښی لگیا دی. په ځینو احکامو کښی ئی له خپل نبی موسی علیه السلام سره هم ژبه او سوال او جواب وکړل لکه چه د غوا د حلالولو په واقعی کښی چه په مخ کښی

تیر شو. وروسته د نورو انبیاؤ بالخاصه زمونږ د خاتم النبیین سید المرسلین صلی الله علیه وسلم د رسالت ځینی له دوی څخه تصدیق وکړ. او علی الاکثره ئی تکذیب وکړ، حال دا چه د دوی په متعلق پر ډیرو پخوا ویلو مطلع شوی وو. بلکه د محمدی صلی الله علیه وسلم له بعثت څخه پخوا د نبی آخر الزمان د راتگ منتظران وو. او له مشرکانو سره به ئی ویل چه مونږ به د آخر الزمان نبی سره ملگری کیږو او تاسی به هم سمی لاری ته راولو نه یواځی په هم دغی مسئلی کښی اختلاف واقع شو بلکه دوی پخپل مذهب کښی زیات تحریفات وکړل او د هغه اصول او فروع ئی سره بدل کړل او ورو ورو په دوی کښی ډیری فرقی پیدا شوی. د مسیح علیه السلام څخه دری سوه کاله وروسته (قسطنطین اعظم) چه یو فلسفی مزاجه پاچا وو، د نفاق له لاری د نصرانیت په دین کښی داخل شو نو پادریانو د (قسطنطین) له خاطره نوی قوانین وضع او نوی شریعت ئی جوړ کړ (قسطنطین) پادریانو ته لوئی لوئی گرجی معابد او مشاهد تعمیر کړل او د مسیحی دغه نوی دین ته ئی (چه اصلی د مسیحی دین ئی آهولی او وران کړی ؤ) ښه اشاعت وکړ. پرته (علاوه) له څو تارک الدنیا راهبانو چه له کلیو او ښارونو څخه جلا(جدا) او بیل په بیدیا او ځنگلونو او غرونو کښی اوسیدل، بل هیڅوک د مسیحی په اصلی دین پاتی نشو د صلیبونو عبادت د مشرق (لمر خاته) په لوری لمونځ کول په کلیساؤ د مسیح او بی بی مریمی د تصاویرو تعظیم او تکریم کول د خنزیر او نورو محرماتو حلال گڼل او د هم دی په شان نورو تحریفاتو د مسیحی دین اصلی حقیقت بیخی له منځه ورک او مسخ کړ. او هم دغه مسخ شوی مسیحیت په گردی(تولی) دنیا کښی خور شو. په هم دغی زمانی کښی په شام، روم، بیت المقدس او الجزیره او نورو کښی د نصرانیانو تسلط او زور ؤ تر څو چه د (فاروق اعظم) په عهد کښی د محمدی اصحاب معظم رضی الله تعالی عنهم اجمعین په توره دغه ممالک د نصرانیانو له قبضی څخه وویستل شول ولله الحمد والمنة.

فَإِنْ كُنْتُمْ فِي شَكٍّ مِّمَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ فَسْأَلِ الَّذِينَ يَقْرَأُونَ
الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكَ لَقَدْ جَاءَكَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ
مِنَ الْمُتَرَدِّينَ ۖ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ
فَتَكُونُوا مِنَ الْخَاسِرِينَ ۝۱۵ إِنَّ الَّذِينَ حَقَّتْ عَلَيْهِمْ
كَلِمَةُ رَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ ۝۱۶ وَلَوْ جَاءَتْهُمْ كُلُّ آيَةٍ حَتَّى
يَرَوْا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ۝

نو که فرضاً نئی ته (یعنی امت ستا) په شک کښی له هغه (قرآن) چه نازل کړی دی مونږ تاته نو پوښتنه وکړه له هغو کسانو چه لولی دوی کتاب (تورات او انجیل) پخوا له تانه (له اهل الکتابو نه)، خامخا په تحقیق راغلی دی تاته حق له (طرفه د) رب ستا نو مه کيږه ته (یعنی امت ستا) له سره له شک راوړونکیو څخه. او مه کيږه ته (یعنی امت ستا) له سره له هغو کسانو چه تکذیب کوی دوی د آیتونو د الله نو به شی ته (یعنی امت ستا) له زیان کارانو. بیشکه هغه کسان چه حقه (ثابته) شوی ده (په علم الله یا لوح محفوظ کښی) پر دوی کلمه (حکم د عذاب) د رب ستا (په دی سره چه مری به په کفر) نو نه راوړی ایمان دوی. او اگر که راشی دوی ته دلیل د وحدانیت (او د قدرت د رب العزت) تر هغه پوری چه ووینی دوی عذاب دردناک (په نزع یا قیامت کښی)

تفسیر: اگر که ظاهراً دغه خطاب رسول اکرم صلی الله علیه وسلم ته دی لیکن په حقیقت کښی د دوی په مخاطبه سره د هغو نورو ته آورول مقصود دی چه د یوه امی له ژبی داسی عظیم الشان حقائق او واقعات آوری. او حق حیران ورته پاتی کیږی او د جهل او تعصب له سببه د هغه د واقعیت په نسبت د شک او تردد اظهار کوی که نه ښکاره ده چه رسول الله صلی الله علیه وسلم به په خپله پخپل راوړی کلام کښی څرنگه شک او شبهه کولی شی. او د هغه مقدس شی په نسبت چه گردی (تولی) دنیا ته دعوت ورکوی، او له غرونو ځنی زیات ټینگ یقین د آوریدونکو په زړونو کښی پیدا کوی، دی به څرنگه هغه په خپله ژبه دروغ گنی؟ خو آیته وروسته ښکاره فرمائی ﴿قُلْ يٰۤاَيُّهَا النَّاسُ اِنِّ لَكُمْ رَحْمَةٌ مِّنْ رَبِّيْ﴾ الآية - دغه آیت صاف راښیی چه شک او شبهه کوونکی نور خلق وو چه د هغو په مقابل کښی رسول الله صلی الله علیه وسلم په خپلی غیر متزلزلی او کلکی او قاطعی عقیدې سره داسی اعلان کوی په هر حال په دغو آیتونو کښی د رسول الله په ژبه هر یوه مخاطب ته تنبیه ورکړی شوی ده چه د کفر او تکذیب رنځوری پړوښی له شکه شروع کیږی. که تاسی ته د پاک قرآن په بیان کریو واقعاتو کښی څه شک او شبهه پیدا کیږی نو ژر تر ژره د هغه علاج وکړئ! یعنی هغه خلق چه پر سابقه و کتابونو پوه دی او علم لری له هغو ځنی تحقیق وکړئ! آخر په دوی کښی څه کسان رښتینی او انصاف خوښوونکی هم دی. هغوی به دا دروښی چه دغه امی نبی څه چه فرمائی هغه تر کومه ځایه پوری درست او صحت لری؟ بلاشبه هر هغه شی چه تا راوړی دی هغه پرته (علاوه) له رښتیا ځنی بل هیڅ شی نه دی هغه د پاک الله رالپړلی شوی کلام دی چه په کښی د شک او تردد هیڅ ځای نشته که د دغو چتی (بیکاره) او بیهوده شکوکو علاج ونه کړ شی نو په څو ورځو کښی به دغه شک دومره ترقی وکړی چه «امتراء» نزاع جگړی (جدل) ته ورسپړی بیا به (امتراء) تر دی اندازی پوری ترقی کوی چه د «تکذیب» تر حده پوری رسپړی، چه د هغه نتیجه پرته (علاوه) له خسارانه او خرابی

بل هيڅ نه دى. له تكذيبه وروسته يوه بله درجه ده چه د هغى په رسيدلو سره پر زړه مهر لگيږي او د پرله پسى تكذيب كولو څخه د قبول الحق استعداد بيخي په هغو كښى نه پاتى كيږي داسى سري كه د دنيا گردى(تولى) نښى وگوري خو بيا هم ايمان نه راوړي د ده يقين به هلته راځي چه عذاباليم وگوري خو په دغه وقت كښى به دغه يقين هيڅ يوه فائده ور ونه رسولى شي.

فائده: له «كلمة ربك - د رب له كلام څخه» مراد غالباً هغه دى چه په بل ځاى كښى ئى فرمايلى دى. ﴿لَا تَكْفُرْ بِاللَّهِ وَالرَّسُولِ﴾ يعني دوزخ به له پيريانو او انسانانو ځنى دكوم پر هغو خلقو چه له بد بختى، بد استعداد، د اعمالو له شامته دغه خبره د الله تعالى په علم كښى ثابته شوى ده دلته د هغو ذكر دى.

فَلَوْلَا كَانَتْ قَرْيَةٌ أَمَنَتْ فَنَفَعَهَا آيَاتُنَا بِهَا الْآقَوْمَ يُؤْمِنُ لَهَا الْمَوْتُ أَكْشَفْنَا عَنْهُمْ عَذَابَ الْآخِرَىٰ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَنُكَفَّ عَنْهُمْ إِلَىٰ حِينٍ ۝۹۸

نو ولي نه وه اهل د پوى(نافرمانى) قريى چه ايمان ئى راوړي وي (پخوا له نزوله د عذابه) پس نفع رسولى وي ورته ايمان د (اهل د) دى (قريى) مگر قوم د يونس كله چه ايمان راوړ هغو (په ليدلو د علائمو د عذاب) نو دفع پورته كړ مونږ له دوى نه عذاب و ذلت په دى ژوندون لږ خسيس كښى او فائده ورسوله مونږ دوى ته تر وقت د مرگ پورى.

تفسير: يعنى هغومره كلى چه د انبياؤ د تكذيب او د خپلو شرارتونو لامله(له وجى) د پاك الله د عذاب مستوجب شوى دى د هغو له منځه هيجا ته د داسى ايمان راوړلو نويت نه دى راغلى چه دوى د الله تعالى له عذابه وژغورى(بچ كړى)، يواځى د يونس عليه السلام د قوم يو مثال شته، چه هغو په ايمان راوړلو خپلو سره خپل ځانونو ته د الله تعالى د هغه رسيدونكى عذابه ژر نجات وركړ چه بيخي د دوى په سر وگرځيده نو پاك الله د ايمان راوړلو په بركت په دنيوى ژوندانه كښى له دوى ځنى هغه راتلونكى عذاب ستون (واپس) كړ او تر هغه وخته پورى چه دوى په دنيا كښى اوسيدل، دوى ئى د دنيوى فواندو او بركاتو ځنى منتفع كړل. مفسران نقل كوي چه حضرت يونس عليه السلام په (موصل) كښى د (نينوى) خلقو ته مبعوث شو. د دى ځاى خلق بت پرستان وو. يونس عليه السلام متصلاً تر اوو كالو پورى هغوى ته پند او نصيحتونه كول مگر دوى له سره د ده خبرو ته غوږ نه كيښود يوماً فيوماً د دوى انكار او تكذيب لا پسى زياتيده آخر حضرت يونس عليه السلام په تنگ شو. نو دوى ته ئى ښيرى وكړى (كه له دغو چارو څخه

مو لاس وانخيست نو د دري ورځو په منځ كښې پر تاسو باندې عذاب راتلونكي دي) كله چه دريمه شپه راغله يونس عليه السلام په نيمه شپه كښې له دغه كلي څخه ووت د سپيده داغ په مهال (وخت) كښې د عذاب آثار او علائم ورښكاره شو په آسمان كښې تكه توره ويروونكي وريځ وخته چه له هغې څخه سخت دود او لوگي پورته كيده او خوريده او كليو او كورونو ته نژدې راته تر دي چه د كورونو چټونه ئې بيخي تياره شول. د دغو اثارو د ليدلو څخه كله چه د دوي يقين پر خپل هلاكت راغى نو د يونس عليه السلام په لتولو پسې ولويدل هر كله چه هغه ئې ونه مونده نو گرد(تول) خلق سره له ښځو وروكيو بلكه له خپلو بودگانو(څاروو) او مواشيو سره د باندې بيديا ته ووتل او په خلاص زړه او صافى عقيدې ئې د پاك الله په لوري رجوع وكړه. او له ډيرې ويري ئې ژړل او چنې ئې وهلى او په ډيره تضرع او اخلاص سره ئې د الله تعالى په دربار كښې دعاوې كولې له مغلورو خواو د آه و او بكاو غږونه پورته كيدل. او گردو(تولو) به سره ويل چه «آمنّا بما جاء به يونس ايمان مو راوړى دى پر هغه څه چه يونس عليه السلام له خپله ځانه سره راوړى دى» حق تعالى په سبب د دغې تضرع، بكاء، واويلا پر دوي باندې رحم وفرمايه او د عذاب هغه آثار ئې چه ورڅرگند(ښكاره) كړى ئې وو بيرته لرى كړل له دې ځايه وروسته د سلفو علماؤ دلته دوه قوله دي اكثر علماء وائى چه تر دغه وخته پورې دوى د اصلى عذاب معائنه نه وه كړى او تش د هغه د علائمو او آثارو په ليدلو باندې پوه شوى وو. د داسې وقت ايمان شرعاً معتبر او نافع دى هغه «ايمان باس» چه مقبول او معتبر نه دى له هغه څخه مراد دا دى چه عين عذاب وگورى او په كښې اخته شى او بيا ايمان راوړى لكه چه فرعون د سيند په موجونو او څپو كښې راگير شوى و او هلته ئې اقرار وكړ د ځينو علماؤ په نزد د يونس عليه السلام د قوم ايمان هم د فرعون په شان د «باس» ايمان و چه د عمومى ضابطې سره موافق ښائى چه نه به نافع كيده، ليكن الله تعالى محض په خپل فضل او كرم سره خلاف القاعده استثناء د دغه قوم ايمان ته اتيار وياښه د فرعون د ايمان په شان مردود ئې ونه فرمايه. بيا په دې كښې سره اختلاف دى چه آيا د دوى د ايمان اعتبار يواځې په دنياوي ژوندانه پورې محدود و چه په دنيا كښې هغه راتلونكي عذاب له هغو ستون (واپس) شو. يا په آخرت كښې هم د نجات موجب گرځي؟ (ابن كثير رحمه الله عليه) دغه دوهم احتمال ته ترجيح ور كړى ده. يعنى په دنيا او آخرت په دواړو ځايونو كښې به مفيد او معتبر وي والله اعلم. حضرت شاه صاحب په نهايت لطيف او دقيق طرز د دې آيت تفسير كړى دى «يعنى په دنيا كښې د عذاب په ليدلو سره يقين كول د هيچا په كار رانغى مگر د يونس عليه السلام د قوم، ځكه چه پر هغو عذاب لا نه و رسيدلى، د حضرت يونس عليه السلام د جلتى او عجلت لامل(له وجې) محض د عذاب صورت ورښكاره شو (څو د دوى په نظر كښې د يونس عليه السلام خبره بې حقيقته څرگنده نشي) كله چه هغو ايمان راوړ نو نجات ئې ومونده او د عذاب صورت هم ترى لرى شو هم داسې د مكې معظمې د مشركينو ايمان هم قبول شو او امان ئې ور په برخه شو كله چه اسلامي مجاهدين د دوى د قتل او لوټ لپاره تللى وو» د حضرت يونس عليه السلام پاتې قصه د الصافات په سورت

او نورو غايونو کښې راغی.

وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَأَمَنَّ مَنَ فِي الْأَرْضِ كُلَّهُمْ جَمِيعًا
أَفَأَنْتَ تُكْرِهُ النَّاسَ حَتَّى يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٩٩﴾

او که اراده فرمائلې وی رب ستا (ایمان د ټولو خلقو) خامخا ایمان به راوړی وی هغو کسانو چه په ځمکه کښې دی ټولو په اجتماع سره، آیا نو ته مجبوره کوی (بی له ارادې ځما) خلق تر هغه چه شی دوی (ټول) مؤمنان (یقین لرونکي) بلکه نه ئی شی

تفسیر: یعنی تاسی داسی قدرت نه لرئ چه په زور او زیاتې د چا په زړه کښې ایمان واچوئ، که الله تعالی اراده فرمائلې وی نو د گردو(ټولو) انسانانو په زړونو کښې ئی ایمان اچولی شو. مگر څرنگه چه په متعددو مواضعو کښې تفریر کړی شوی دی، کله چه داسی کول د الله تعالی د تکویني حکمت او مصلحت څخه خلاف ؤ نو ځکه ئی ونه فرمایل.

وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تُوْثِقَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَجْعَلُ الرَّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٠٠﴾

او نه دی (ممکن) لپاره د هېڅ نفس دا چه ایمان راوړی مگر (ممکن دی) په اذن (اراده) د الله، (او اراده کوی الله ایمان د ځینو) او آچوی پلټي (غضب خپل) په هغو کسانو چه نه چلوی عقل (او فکر په دلائلو او آیتونو د الله کښې)

تفسیر: بی د الله تعالی له مشیت او توفیقه او تکویني حکم هېڅوک ایمان نشی راوړی او دغه حکم او توفیق د همغو په حق کښې کیږی چه د الله تعالی د قدرت په نښو او آیتونو غور او فکر وکړی. او له عقله او فهمه کار واخلي، هغه کسان چه د پوهیدلو او سنجولو (غور کولو) تکلیف پر ځان نه تیروي، نو الله تعالی دوی همغسې د کفر او شرک په نجاست کښې ډوب او ککر پرېږدی.

قُلْ اَنْظُرُوا مَا ذَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْاَرْضِ وَمَا تُغْنِي الْاَيَاتُ وَالتَّذْرُعَنْ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠﴾

ووايه (ای محمده! دی مشرکانو ته) چه وگورئ چه غه (قسم عجيبه عجيبه دلائل د وحدانيت) دی په آسمانونو او غمکه کښی، او نه دفع کوی (عذاب) دلائل (د وحدانيت) او (آوريدل د کلام د) وپروونکیو له هغه قوم څخه چه ایمان راوړونکی نه دی دوی.

تفسیر: یعنی د غور کولو او پوهیدلو لپاره په آسمان او غمکه کښی د الله تعالی د قدرت، حکمت، توحید، تفرید او نورو دیری نښی موجودی دی بلکه هره ذره، هر بخرکی، هر پانه د ده پر توحید دلالت کوی هر پانه هر بخرکی په نظر کښی د هوښیار

د الله د پیژندلو لوی دفتر دی لوړ آثار

لیکن هغه چه د کومی خبری منونکی او تسلیم کوونکی نه وی نو د ده لپاره دغه گړدی (تولی) نښی او دلائل بیکاره دی. او د وپروونکو انبیاء تنبیه او تخويف هم پر دوی غیر مؤثر ثابتیږی.

فَهَلْ يَنْتَظِرُونَ إِلَّا مِثْلَ آيَاتِ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِهِمْ
قُلْ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ ﴿١١﴾

نو آیا انتظار کوی دا (مشرکان په سبب د تکذیب ستا، بلکه انتظار نه کوی هیڅ څیز ته) مگر (انتظار کوی) په شان د هغو بدو ورځو (وقایعو) د هغو کسانو چه تیر شوی دی پخوا له دوی نه، ووايه (ای محمده! دوی ته) نو انتظار کوئ تاسی بیشکه زه هم له تاسی سره له انتظار کوونکو غنی یم.

تفسیر: د داسی ضدی او معاند قوم لپاره چه د هیڅ یوه دلیل او نښی منونکی نه وی، نو هیڅ شی نه دی باقی پرته (علاوه) له دی نه چه تیرو مکذبینو هغه آفات او حوادث چه نازل شوی دی، دوی دی هم د همغه په انتظار کښی اوسی. نو ښه خو دا دی چه تاسی او مونږ دواړه سره گډ د هغه وقت منتظر اوسو خو چه د صادق او د کاذب همغه وروستنی فیصله وړاندی شی.

ثُمَّ نَحْنُ رُسُلُنَا وَالَّذِينَ آمَنُوا كَذَلِكَ ۚ حَقًّا عَلَيْنَا نَذِيرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢﴾

بیا نجات ورکړ مونږ رسولانو زمونږ ته او هغو کسانو ته چه ایمان ئی راوړی وو هم داسی (چه نجات ورکړ مونږ هغو ته)، ثابتہ ده پر مونږ (تلفظاً دا چه) خلاصوو (نور) مؤمنان (هم).

تفسیر: یعنی همغسی چه له پخوانیو قومونو سره زمونږ عادت جاری وو چه مکنبین به مو هلاکول او انبیاء او مؤمنینو ته به مو نجات ورکاوه، هم داسی د موجوده او مستقبلو مؤمنینو په نسبت زمونږ وعده هم دا ده چه هغو ته به نجات ورکاوو، په آخرت کښی د عذاب الیم څخه او په دنیا کښی به د کفارو له مظلمو او سختیو څخه مامون او مصؤن وی. ولی شرط دا دی چه مؤمنین، صادق مؤمنین وی. یعنی د هغو صفاتو او خصالو او خصائصو خاوندان وی چه په پاک قرآن او په حدیث کښی د مؤمنینو په نسبت بیان شوی دی.

قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِن كُنْتُمْ فِي

شَكٍّ مِّن دِينِي فَلَا أَعْبُدُ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ

وَلَكِن أَعْبُدُ اللَّهَ الَّذِي يَتَوَكَّلُكُمْ وَأُمِرْتُ أَن أَكُونَ مِنَ

الْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٧﴾ وَأَن أَقِمَّ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا وَلَا تَكُونَنَّ

مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٦٨﴾ وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ

وَلَا يَضُرُّكَ ۚ فَإِذَا مِّنَ الظَّالِمِينَ ﴿٦٩﴾

ووايه (ای محمده!) ای خلقو که یی تاسی په شک کښی له دینه زما (چه صحیح دی که غلط) نو (ئی درښکاروم چه) عبادت نه کوم زه د هغو(بتانو او نورو) چه عبادت (ئی) کوئ تاسی غیر له الله څخه ولیکن عبادت کوم زه د الله هغه چه وفات کوی تاسی (وباسی روح ستاسی په شدت سره)، او امر حکم شوی ماته داسی چه یم له مؤمنانو (یقین لرونکو) نه. او (داسی حکم راباندی شوی) چه سم ودروه مخ (ذات) خپل دین ته) حال دا چه مائل ئی له باطلو ادیانو څخه (حق دین ته)، او مه کیږه (یعنی نه دی کیږی امت ستا) له سره له مشرکانو او مه بوله (په عبادت سره) پرته (سیوا) له الله هغه چه نفع نه رسوی تاته (بلنه د هغه) او نه ضرر رسولی شی تاته (بلنه د هغه)، نو

که بالفرض دی وکر عبادت د غیر الله نو بیشکه ته هم په دغه وقت کښی ئی له ظالمانو

تفسیر: یعنی که زما طریقه او دینی مسلک ستاسی په فکر کښی ځای نه دی نیولی او تاسی پری نه پوهیږئ، نو ځکه د هغه په نسبت په شکوکو او شبهاتو کښی لویلی یی، نو زه د خپل دین اصلالاصول (چه خالص توحید دی) درښیم او درپوهوم ئی خلاصه دا چه زه ستاسی د دغو فرضی معبودانو له عبادته سخت نفور او بیزار یم، چه د هغو اختیارول زما له لوری له سره امکان نه لری او نه ښائی چه تاسی دغسی تصورات په خپلو زړونو کښی وگرځوئ! زما عبادت خالص هغه الله قدوس ته دی چه د هغه په قبضه او واک(اختیار) کښی ستاسی ارواح او ساوی دی. تر هغه وخته چه د ده حکم او اراده وی هغه ستاسی په جسمونو کښی پریودی، او هر کله چه اراده وفرمائی سم د لاسه ئی درځنی راکاوی گواکی د موت او حیات تار چه د هر هغه ذات په قدرت او اختیار کښی دی، د هغه عبادت کیدی شی نه یواځی دا چه په جوارحو سره د هغه عبادت کول ضروری دی بلکه ښائی چه په زړه کښی هم د ده په توحید او تفرید پوره یقین او ایمان وی، او په ظاهر او باطن کښی پر دغه حنیف دین چه د ابراهیم خلیل الله دین دی په پوره همت او توجه سره استقامت په کار دی او د جلی او خفی شرک ښی او آثار ښائی بیخی له منځه ورک وی، همغسی چه عبادت د هغه «وحده لاشریک له» ذات ته کوو، ښائی چه استعانت او مرسته(مدد) هم له هغه لوی ذات څخه وغواړو، ځکه چه هر قسم نفع او نقصان او نیکی او بدی او نور ټول یواځی د ده په واک(اختیار) او قبضه کښی دی. د مشرکینو په شان له داسی شیانو ځنی مدد او مرسته(امداد) غوښتل چه د هیڅ یوه قسم نفعی او نقصان مالک نه وی سخته بی موقعه خبره ده بلکه د ظلم عظیم (یعنی د شرک) یوه شعبه ده. که په فرض محال سره له نبی صلی الله علیه وسلم څخه داسی کوم حرکت صادر شی، نو د هغه عظیم الشان شخصیت په لحاظ به هغه خورا(دیر) لوی ظلم وی.

وَإِنْ يَمْسَسْكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يُرِدْكَ بِخَيْرٍ فَلَا رَادَّ لِفَضْلِهِ
يُصِيبُ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَهُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٥٠﴾

او که ورسوی تاته الله کوم قسم ضرر (لکه مرض او فقر) نو نشته لری کوونکی د هغه (هیڅوک) مگر هم دی دی، او که اراده وکړی تاته د خیر (لکه صحت او غنا) نو نشته هیڅ منع کوونکی د فضل د ده! رسوی (الله) دا (خیر) هر هغه چاته چه اراده وفرمائی له بندگانو خپلو نه، او هم دی ښه مغفرت کوونکی (د خطیاتو) دیر رحم والا دی (په اکرام د اجر او ثواب)

تفسير: كله چه د دغو شيانو د بلنی او دعوت څخه ئی وفرمايل چه د دوی په قبضه کښی نه ستاسی خیر او نه شر شته، نو مناسب شو چه د هغه په مقابل کښی د مالک علی الاطلاق ذکر هم وکړ شی! چه د تکلیف او راحت، د خیر او شر پر پوره سلسله کامل اختیار او اقتدار او پوره قبضه او قوت لری او د هغه رالیږلی تکلیف هیڅوک له دنیا نشی لری کولی. او په هر چا چه د خپل فضل او مرحمت اراده وفرمائی نو هیڅ یو طاقت ئی له هغه څخه نشی محرومولی.

قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنِ اهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ ﴿١٠٠﴾

ووايه (ای محمده!) ای خلقو په تحقیق راغلی دی تاسی ته حق (قرآن او رسول) له جانبہ د رب ستاسی نو هر چا چه سمه لیاره وموندله (ایمان او طاعت ته) نو بیشکه هم دا خبره ده چه لیاره مومی دپاره (د نفع) د ځان خپل، او هر څوک چه گمراه شو نو بیشکه هم دا خبره ده چه گمراه کیږی پر ځان خپل (چه ضرر ئی وررسیږی)، او نه یم زه پر تاسی باندی وکیل (ساتونکی د اعمالو ستاسی).

تفسير: یعنی حق په واضح ډول (طریقه)، سره له دلائلو او براهینو در رسیدلی دی. چه د هغه په نه قبلولو کښی هیڅ یو معقول عذر د هیچا سره نشته. د پاک الله آخری حجت هم پر بندگانو تمام شوی دی. نو اوس دی هر څوک خپله نفع او نقصان وسنجوی (سوچ وکړی). او د هغه فکر دی له خپله ځانه سره وچلوی. هر هغه چه د پاک الله په ښوولی سمی لیاری لار شی، په دنیا او آخرت کښی کامیاب او بریالی کیږی. او هر هغه څوک چه دغه سمه لیاره پریږدی. او دغه لوری هغه لوری ته لالمانده او سرگردانه گرځی، نو دی خپل ځان پخپله ذلیل، خوار او بی مقداره کوی. نو خپل خیر او شر دی هر سری وسنجوی (معلوم کړی) او د خپل مستقبل فکر او اندیښنه او لارم انتظام دی وکړی! هره هغه لیاره ئی چه غوره او پسند وی همغه دی اختیار کړی. رسول صلی الله علیه وسلم داسی آزاد او خپلواک او خپل سری سری نه دی درلیږلی شوی، چه ستاسی د دغو افعالو تعهد او ذمه واری پخپله غاړه واخلي. یا ستاسی په ځای دی جواب ورکړی. د ده کار تش خبرول او سمه لاره ښوول دی. پر هغه تلل پخپله د تلونکی کار دی.

وَاسْتِيعْ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَاصْبِرْ حَتَّىٰ يَحْكُمَ اللَّهُ وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿١١﴾

او متابعت وکړه (ای محمده!) د هغه څیز چه وحی کولی شی تاته او صبر کوه (په طاعت او مصیبت او له معصیت) تر هغه پوری چه حکم وفرمائی الله (په نصرت او غلبه ستاسی)، او هم دغه الله خیر غوره د تولو حکم کوونکو دی.

تفسیر: په دی سره رسول الله صلی الله علیه وسلم ته تسلی ورکری شوی ده چه که دا خلق حق نه قبلوی، نو تاسی د دوی په غم کښی خپل ځان له لاسه مه وباسی! تاسی د الله تعالیٰ د احکامو متابعت کوئ! او د تبلیغ او دعوت په کارونو کښی تل لگیا اوسی! او پر هغو شدائدو چه په دغه لیاره کښی تاسی ته ورسیږی، صبر کوئ! او د مخالفینو پر ایذاء او تکذیب تحمل وکړئ تر هغه پوری چه پاک الله د دوی او ستاسی په منځ کښی ښه فیصله وکری. یعنی سم له خپلی وعدی سره تاسی مظفر او منصور کری. یا د جهاد حکم درولیږی.

تمت سورة يونس عليه السلام بمنه تعالى وفضله فله الحمد على ذلك

سورة هود مكية الا الآيات ۱۲ و ۱۷ او ۱۱۴ فمئنة وهي مائة وثلاث وعشرون آية وعشر ركوعات عدد تلاوتها (۱۱) وعدد نزولها (۵۲) نزلت بعد سورة يونس عليه السلام د هود سورت مکی دی پرته (علاوه) له ۱۲ و ۱۷ ۱۱۴ آیتونو چه مدنی دی (۱۲۳) آیتونه (۱۰) رکوع لری په تلاوت کښی (۱۱) او په نزول کښی (۵۲) سورت دی وروسته د یونس له سورته نازل شوی دی.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

شروع په نامه د الله چه خورا(دیر) مهربان دیر رحم والا دی.

الرَّكِبِ أَحْكَمَتْ أَيْتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ ﴿١﴾

(دا) کتاب دی چه محکم کری شوی دی آیتونه د ده (چه ورته لاره نه مومی هیڅ نقصان او خلل) بیا په تفصیل سره بیان شوی له نزده د لوی حکمت والا ښه خبردار څخه

تفسير: يعنى دغه قرآن كريم هغه عظيم الشان او جليل القدر كتاب دى چه گرد(تول) آيتونه نى د لفظى او معنوى او نورو حيثيتونو بيخي ثابت، قائم، آزمويلى شوى دى. تللى (وزن كرى شوى) او ښه سنجولى (تحقيق) شوى دى، نه په هغه كښى څه تناقص شته او نه كوم مضمون نى د حكمت او واقعيت په خلاف دى. او نه د اعجاز، فصاحت، بلاغت، او نورو له پلوه په يوه توري او حرف نى څه تنقيد او اعتراض كيدى شى هر هغه مضمون نى چه په هر عبارت سره اداء فرمايلى دى، محال دى چه له هغه څخه بهتر او ښه تعبير وكړى شى. د الفاظو قبا د معانيو پر قامت نه لږ څه ارته او نه تنگه ده پر هغو اصولو، فروعو، اخلاقو، اعمالو او قيمتدارو پندونو او نصيحتونو چه دغه قرآنى آيات مشتمل دى او هغه دلائل او براهين چه د دعاويو د اثبات لپاره استعمال شوى دى. هغه گرد(تول) د علم او حكمت په تله كښى تللى شوى دى قرآنى حقايق او دلائل داسى مضبوط او محكم دى چه هر څومره زمانه تيره شى او شپى او ورځى سره وچورلى د هغو د بدليدلو يا غلط كيدلو هيڅ امكان نشته، د عالم د مزاج پوره تشخيص نى كرى دى او تر قيامته پورى په مخكښى راتلونكى تغيرات او حوادث نى من كلالوجوه ازمويلى او تللى او داسى يو معتدل او ابدى روحى غذا نى د قرآنى مائدى په ذريعه تولى دنيا ته رواندى كرى دى چه د تناول كوونكو لپاره په هر وقت او هر حالت كښى مناسب او ملائم دى. سره د دغو گردو(تولو) حكيمانه ؤ ښيگڼو (فايدو) داسى هم نه دى چه د اجمال او ابهام له سببه كتاب د معما او چيستانه(معمى) او قيصى شكل نى غوره كرى وي. بلكه د معاش او معاد تمام مهمات نى ښه په ښكاره صاف ډول(طريقه) سره بيان كرى او گرد(تول) لوستونكى نى پرى پوهولى دى او موقع په موقع نى د توحيد دلائل، احكام، مواعظ، قصص او نور شيان په دير ښه صورت او قرينى سره بيل بيل ايښى دى او د گردو(تولو) ضرورياتو كافى تفصيل نى بيان فرمايلى دى. په نزولى حيثيت كښى هم دغه حكمت مرعى دى چه تول قرآن يو ځلى نه دى نازل شوى. بلكه وقتاً فوقتاً د موقع او مصلحت په لحاظ د جلا جلا(جدا جدا) آيتونو نزول شوى دى د پاك قرآن دغو گردو(تولو) دقائقو او حقائقو ته په مجموعى ډول(طريقه) سره چه انسان ورته گورى حق حيران پاتى كيږي مگر د حيرت ځاى نه دى كه د مطلق حكيم، او د برحق خبر په كلام كښى دغه گرد(تول) حكمتونه او محاسن سره مجموع نه وي، نو د هغه توقع په بل كوم كلام كښى كيدى شى؟ بلكه له سره نشى كيدى.

اَلَا تَعْبُدُوْا اِلَّا اللّٰهَ

چه عبادت مه كوئ (د هيچا) مگر (يواځى) د الله،

تفسير: يعنى د دى محكم او مفصل كتاب د نازلولو لوى مقصد دا دى چه گرد(تول) عالم

یواخی د الله واحد د عبادت په لوری متوجه شی، او د هغه بلنه نورو ته وکړی او طریقه ئی وروښی. نو د دغه عظیم او جلیل مقصد لپاره رومی انبیاءو تشریف راوړی و

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِيَ إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ﴾ (۱۷ جزء د الانبیاء (۲۵) آیه (۲) رکوع)

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ﴾ (۱۴ جزء د النحل (۳۶) آیه (۵) رکوع)

إِنِّي لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ

(او ووايه ای محمده) چه بیشکه زه تاسی ته له (طرفه د) الله ویروونکی یم
(له جحیمه) او زیری ورکونکی یم (په نعیم سره)

تفسیر: یعنی هغه چه کتاب الله و منی، او شرک او کفر پریږدی او د الله واحد احد صمد عبادت وکړی نو ده ته د دارینو د فلاح زیری او بشارت آوړی او هغه چه نه ئی منی او کفر او شرک ځان ته غوره کوی، نو هغه د الله تعالی له عذاب ویروی.

وَأَنْ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ يُبْتَغِمْكُمْ مَتَاعًا حَسَنًا إِلَى أَجَلٍ مُسَمًّى
وَيُؤْتِ كُلَّ ذِي فَضْلٍ فَضْلَهُ وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ كَبِيرٍ

او (پس له توحیده امر کوم) چه مغفرت وغواړئ له ربه خپله (د تیرو گناهونو) بیا رجوع وکړئ الله ته (په طاعت سره له گناه نه) چه فائده دررسوی تاسی ته په نفع غوره سره تر هغی نیتی تا کلي (مقرر کړی) شوی پوری او ور به کړی (الله) هر خاوند د فضل ته فضل د هغه، او که وگرځیدئ تاسی (ای کفارو له اسلامه) نو بیشکه زه ویریږم پر تاسی له عذاب د ورځی لوئی نه (د قیامت).

تفسیر: هغه څوک چه د خپلو پخوانیو تقصیراتو معافی وغواړی او د مستقبل لپاره د الله تعالی په لوری د زړه په صدق سره رجوع وکړی نو دنیوی ژوندون ئی په ښه ډول (طریقه) تیریږی. ځکه چه قانت مؤمن په هر حال کښی د پاک الله فضل او کرم ته لوی لوی امیدونه، هیلې (ارزوګانې) او اسری کوی. دی د الله تعالی د رضاء غوښتلو او د مستقبل د عظیم الشانی خوشالی او مسرت

په تصور کښې دومره محظوظ او مستغرق اوسېږي چه د دې دنيا له ډيرو ربړو (تکليفونو) او سختيو څخه هم دومره نه متاثر کېږي. دې چه کله خيال کوي چه زه په خپل ژوندون کښې خپله فريضه په صحيح ډول(طريقه) سره پای (انجام) ته رسوم، چه د هغه صله به خامخا يوه ورځ د عرش العظیم د لوی غيښتن (خاوند) له حضوره ماته راکوله کېږي، نو پخپل بری او د حق تعالیٰ په وعدو اعتماد کوي او د هغه زړه د مسرت له جوشه تړيږي، او په سخت غورځنگ کښې اوسېږي او ده ته د دې دنيا په لږه پنځه(منافع) کښې هغه قلبی سکون او باطنی راحت په برخه کېږي. چه پاچاهانو ته له بېشمارو سامانونو او ډيرو اموالو او زياتو خزانو څخه نشي حاصلیدی بلکه په ځينو اوقاتو کښې د دې دنيا په څو ورځنيو تکليفونو او سختيو کښې دې هغه خوند او مزه مومي چه اغنياء او ملوک هغه په خپل عيش او عشرت، راحت، او تنعم کښې هم نشي محسوسولی:

څوک چه الله پيژني له سر او زر تيريږي

له کور کهول او مال و ملک تر خپل تبر تيريږي

روغ لیونی تری کری جوړ دواړه جهان وړیږي

له دوو جهانه لیونیان یی لکه نر تيريږي

دوی رنج کښې گنج په غم کښې خوند مومی الله غواړی تل

رضا د حق ئی وی مقصد له کوز او بر تيريږي

په ذکر فکر د الله اوسه مشغول «برهانه»

فنا فی الله له بحر فضا او سم او غر تيريږي

﴿وَيُؤْتِي كُلَّ دَيْنٍ فَضْلًا﴾ او ور به کری الله هر خاوند د فضل ته فضل د هغه (يعنی هومره ئی چه عمل ور زیاتيږي په همغه اندازه د الله تعالیٰ له فضله زیاته برخه مومی په آخرت کښې اجر او ثواب او په دنیا کښې زیات طمانیت او دادینه (سکون) ورپه برخه کېږي.

﴿وَلَنْ تَكُونُوا﴾ الآية - او که شا وگرځوئ تاسی ای کفارو له اسلامه یا له متابعتہ څما پس بیشکه زه ویريږم په تاسی له عذاب د هغی ورځی چه لویه ده چه ورځ ده د قیامت) یعنی که زما خبره نه منئ نو د قیامت عذاب یقینی دی. باقی داسی فرمایل چه زه ویريږم په تاسی، له دې نه مقصود د رسول اکرم صلی الله علیه وسلم عمومی شفقت او د خلافتو سره د همدردئ او خواخوږئ اظهار دی (تولو) په اصل کښې «تولو» ؤ بیا یوه «ت» تری حذف شوی ده.)

إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۝

إِلَّا أَنَّهُمْ يُشَكِّكُونَ صُدُّوهُمْ لِيَسْتَخَفُّوا مِنْهُ الَّذِينَ يَسْتَعْتِفُونَ

ثِيَابَهُمْ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ۝

خاص الله ته بيرته ورتله ستاسی دی، او الله په هر څيز باندی ښه قادر دی (چه اراده وفرمائی نو ستاسی اعاده هم ورته آسانه ده) خبردار شی بيشکه دا (کفار دوه قته کوی) تاووی سینی خپلی (او پتوی عداوت د رسول په زړونو خپلو کښی) لپاره د دی چه پت کړی (دا عداوت) له الله نه، واورئ خبردار شی په هغه وقت کښی چه واغوندی دوی جامی خپلی عالم دی (الله) په هغه څيز چه پتوی ئی دوی (په سینو خپلو کښی) او هغه څيز چه ښکاروی ئی په ژبو خپلو) بيشکه الله ښه خبردار دی په پتو خبرو د سینو (هم)

تفسیر: د سزا ورکولو لپاره دغه خبره ضروری ده چه مجرم حاضر وی، حاکم ته د سزا ورکولو پوره قدرت او قوت او کامل اختیار حاصل وی. مجرمینو ته پر گردو(تولو) کارونو او اجراآتو ئی علم حاصل وی. په «اليه مرجعکم» کښی دا راښوولی شوی دی چه مجرم او غیر مجرم گرد(تول) د پاک الله په دربار کښی حاضرېږی. په «وهو علی کل شی قدیر» کښی ئی د عمومی قدرت او اختیار بیان ئی فرمایلی دی او د «الا انهم یشنون» څخه تر «بذات الصدور» پوری د ده د محیط علم وسعت ظاهر شوی دی چه پر پاک الله ظاهری او باطنی گردی (تولی) خبری یو شان ته ظاهری او هیڅ یو شی تری پت نه دی. او پر هر شی باندی ښه پوه او خبردار دی، تر دی پوری چه د زړونو د کومی له پتو خبرو، نیاتو او اراداتو څخه هم باخبر دی. نو بیا مجرم خپل جرم په څه دول(طریقه) له ده ځنی پتولی شی.

تنبیه: د دی آیتونو په شان نزول کښی مفسرین اختلاف لری. ډیر صحیح روایت د ابن عباس رضی الله تعالی عنه څخه په «بخاری شریف» کښی شته چه پر ځینو مسلمانانو شرم او حیاء دومره زیاته غلبه کړی وه چه د استنجاء، جماع او نورو بشری ضروریاتو په وقت کښی به د خپل بدن د کومی برخی د بریند پرېښودلو څخه ډیر زیات شرمیدل چه پاک الله مو وینی. که چیری ځانونه ئی بریندول نو د حیاء د غلبی لامل(له وجی) به پر مخی لویدل او خپل غلیظه عورت به ئی په دی دول(طریقه) سره پتاوه چه خپله سینه به ئی پری تاووله. کله کله داسی آثار د غایت تأدب مع الله او د حیاء د غلبی لامل(له وجی) کیدی شی داسی کسانو ته د «صوفیه ؤ» په اصطلاح کښی «مغلوب الحال» وائی. څرنکه چه د صحابه ؤ رضی الله عنهم په کومه مسئله کښی داسی غلو او تعمق راتلونکی ملت په ضیق او حرج کښی اخته او مبتلا کولی شو. نو ځکه لوی قرآن په «الا حین یستغشون ثیابهم» د دوی اصلاح وفرمایله یعنی که د ضرورت په وقت کښی د بدن د بریندولو لامل(له وجی) له الله تعالی څخه شرمیږئ نو ځکه خپل تترونه(سینی) پری ښکته کوی نو غور وکړئ چه په دغه حالت کښی چه ډیر کالی (جامی) مو آغوستی او ښه مو ځانونه پت کړی وی نو آیا ستاسی پت او ښکاره او نور د پاک الله ځنی پت دی؟ کله چه د انسان هیڅ شی په هیڅ وقت کښی او په هیڅ دول(طریقه) له الله تعالی ځنی نشی پتیدلی نو بیا د

بشري ضرورياتو په وقت كېنې له دومره غلو څخه كار اخيستل ښه كار نه دي. واضح دي وي
 چه د آيتونو په ربط كېنې دغه خبره ضروري ده چه د يوه آيت مضمون د بل آيت له مضمونه
 سره مناسبت ولري او د نزول د سبب سره ئي مناسبت ضروري نه دي.

وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ إِلَّا عَلَى اللَّهِ رِزْقُهَا وَيَعْلَمُ مُسْتَقَرَّهَا وَمُسْتَوْدَعَهَا كُلٌّ فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ①

او نشسته هیخ تلونکی (خوځیدونکی ذی روح) په ځمکه کښی مگر چه دی پر الله رزق (روزی) د هغه (تفضلاً ترحمأنه وجوباً) او عالم دی (الله) په ځای د اوسیدلو د هغه او ځای د سپاریدلو د هغه، تول (دا مذکوره اشیاء) په کتاب واضح کښی دی.

تفسیر: رومبی د الله تعالیٰ د علم د وسعت بیان ؤ. دا د هغه مضمون تکمله ده یعنی پر ځمکه د هر ساکنی (ذی روح) تلونکی او خوځیدونکی چه طعام او خوړو ته احتیاج لری، د هغو د گردو (تولو) رزق او روزی رسول پاک الله محض پخپل فضل او گرم سره پخپله ذمه لازمه فرمایلی ده. هومره روزی چه د هر یوه لپاره مقدره ده، هغه یقیناً وررسیدونکی ده هغه وسائل او اسباب چه بنده ئی اختیاروی گرد (تول) د روزی رسولو ابواب او وروڼه دی، که د انسان نظر د اسبابو او د تدابیرو د اختیارولو په وقت کښی پر مسبب الاسباب جل وعلیٰ شانه وی، نو دغه له توکل سره څه منافات نه لری. هو د الله تعالیٰ قدرت په دغو عادیو ؤ اسبابو کښی محصور او مقید ونه ګڼه شی. ځکه چه الله تعالیٰ کله نا کله پرته (علاوه) د اسبابو له سلسلی هم روزی رسوی او څه نه څه یو کار برابروی. په هر حال کله چه د گردو (تولو) ذوی الارواحو (روح لرونکی) او ساکنانو (جاندارو) معاش د هغو د غذا او خوړو د استعداد سره سم مهیا کول د حق تعالیٰ کار دی، نو ضروری ده چه د پاک الله علم پر هغو گردو (تولو) محیط وی. که نه د دوی له روزی رسولو څخه خبریدل به څنګه ممکن کیدی شی؟

﴿وَيَعْلَمُ مُسْتَقَرَّهَا﴾ الآية - او عالم دی الله په ځای د اوسیدلو د هغه او ځای د سپاریدلو د هغه حضرت شاه صاحب لیکي «مستقر» هغه ځای دی چه هستوګنه پکښی کیږی، لکه جنت او دوزخ او «مستودع» هغه ځای دی چه انسان پکښی سپارل کیږی، لکه قبر، پاس په «وما من دابة» الآية - کښی د دنیوی ژوندون بیان ؤ، دلته د «برزخ» او د آخرت بیان دی، مطلب داسی شو چه الله تعالیٰ ته له ابتداء څخه تر انتها پوری ستاسی د ژوندون تول درجات معلوم او ښکاره دی او دی ښه خبردار دی. د «مستقر» او د «مستودع» په تعیین کښی د مفسرینو ډیر اقوال دی. چه د هغه په نسبت مونږ د الانعام په سورت کښی څه لیکلی دی. ابن کثیر رحمة الله علیه لیکلی دی تر هغه پوری چه انسان په ځمکه کښی ګرځی او خوځیږی نو د ده د سیر منتهاء ته «مستقر» او د ګرځیدلو او تللو په پای (آخر) کښی د هستوګنی کوم ځای ته چه راځی هغه ته «مستودع» وائی. د ابن عباس رضی الله تعالیٰ عنه په نزد په دغه ژوندون کښی هر چیری چه

انسان اوسیری هغه «مستقر» او له موت څخه وروسته چیری چه خنبیری هغه «مستودع» دی. مجاهد رحمه الله علیه له «مستقر» څخه د مور رحم او له «مستودع» څخه د پلار صلب مراد کړی دی. عطاء رحمه الله علیه د دی تعبیر په عکس سره دعوی کړی ده د ځینو متفلسفینو (فلسفه خیالو) خیال دا دی چه په ځمکه کښی د حیواناتو هغه مسکن چه بالفعل دی، هغه «مستقر» او له فعلی وجود څخه پخوا هغه مواد او مقار (قرار گاوی) چه پاتی شوی دی او بیا له هغه ځایه راغلی دی هغه «مستودع» ویلی شوی دی یعنی حق تعالیٰ پر هغو گردو (تولو) مختلفو موادو او اطوارو او ادوارو پوه او عالم دی، چه له هغو ځنی کوم حیوان تیر شوی، او خپل دغه موجوده کذائی هیئت پوری رسیدلی دی همغه پاک الله پخپل محیط علم سره د وجود په هره مرتبه کښی هغه ته د هغه د استعداد سره مناسب وجود او د وجود په کمالاتو ئی فائض کوی.

﴿كُلٌّ فِي كَلْبٍ مُّبِينٍ﴾ تول دا مذكوره اشیاء په کتاب واضح کښی دی (یعنی په لوح محفوظ کښی چه د الله تعالیٰ د علم صحیفی دی، نو بیا د الله تعالیٰ په علم کښی به هر شی ولی نه وی چه علیم برحق او خبیر مطلق دی.

وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَكَانَ عَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَلَئِنْ قُلْتُمْ إِنَّكُمْ مَبْعُوثُونَ مِنْ بَعْدِ الْمَوْتِ لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿١٠﴾

او دغه (الله) هغه ذات دی چه پیدا کړی ئی دی آسمانونه او ځمکه په (مقدار د) شپږو ورځو کښی حال دا چه ؤ عرش (تخت) د ده پر اوبو (پیدا کړی دی الله دا تول آسمانونه او ځمکه او ما فیهما لپاره د منافعو ستاسی او) لپاره د دی چه وازمویی تاسی چه کوم یو له تاسی ډیر ښه دی له جهته د عمل، او قسم دی چه خامخا که ووائی ته (خپل قوم ته) چه بیشکه تاسی بیا ژوندی کیدونکی یی پس له مرگه نو هر ورو (خامخا) وبه وائی خامخا هغه کسان چه کافران شوی دی چه نه دی دغه (قرآن چه بیا ژوندون وائی) مگر سحر (جادو) ښکاره.

تفسیر: په پیدائښت د آسمانونو او ځمکه کښی د الله تعالیٰ له علم څخه وروسته د ده د قدرت بیان دی د دی تفسیر په ۸ جزء د الاعراف په (۵۴) آیه (۷) رکوع کښی تیر شوی دی.

﴿وَكَانَ عَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ﴾ حال دا چه ؤ عرش د ده لا پخوا له پیدا کیدلو د ځمکی او آسمانونو پر اوبو باندی) یعنی د ځمکی او آسمان له پیدا کولو څخه پخوا اوبه مخلوق شوی چه

په مستقبل کېښی د گردو (تولو) اشیاؤ د ژوندانه ماده گرځیدونکی شوی «وجعلنا من الماء كل شئ حى» (۱۷ جزء د الانبياء (۳۰) آية (۳) رکوع) په دغه وقت کېښی د الله تعالى عرش د دى د پاسه ؤ لکه چه اوس د آسمانونو د پاسه دى. ګواکى دغه یو صورت ؤ چه دغه حقیقت نى ښکاروه چه د کائناتو ماده او د حیات ذریعه بالکلیه د رب العرش تر تسلط او تصرف او مطلقه قیومیت لاندی دى والله اعلم.

یعنی د دى گرد (تول) نظام له تخلیق او ترتیب څخه مقصود ستاسی دلته ودانول او ازمویل دى. چه تاسی تر کوم ځای پورى په دغه عجیب او غریب نظام او د مصنوعاتو په سلسله کېښی غور او فکر کوئ؟ او د هغوى د حقیقی خالق او مالک صحیح معرفت ځان ته حاصلوئ؟ او له ارضی او سماوی مخلوقاتو څخه منتفع کیږئ؟ او د محسن د پیژندلو او شکر کولو فطری فرض په ځای راوړئ؟ دغه مقام ستاسی د سختی ازموینى ځای دى، ستاسی حقیقی مالک مو ګورى چه په تاسی کېښی کوم یو بنده د صدق او اخلاص او سلیقى د مخى ښه کار کوی؟ او د خپل عبودیت فرایض په ښه شانى انجاموی؟ کله چه دغه دنیا د امتحان او ازموینى ځای دى نو ضرورى ده چه وروسته له هغه د مجازاتو (یعنی د انعامونو او انتقامونو) سلسله هم وی څو شاګرینو او کافرینو دواړو ته د دوى د اعمالو نتائج ور ورسپړی. نو ځکه دلته د بعث بعد الموت ذکر کړی شوی دى. یعنی د مکى معظمی کفار چه مشرکان دى یقین نه کوی چه وروسته له مرګه بیا ژوندون شته، او دوى ته د دوى د اعمالو او جرائمو سزا خامخا ورکوله کیږی کله چه دوى په قرآن کېښی یا د رسول الله له ژبى د «بعث بعد الموت» نهایت مؤثر بیان آوری، نو وائى چه دا بیان ستاسی ښکاره جادو دى، چه له هغه ځنې دیر کسان ویریږی، او مرعوب او مسحور کیږی. مګر په یاد نى ولرئ چه پر مونږ له سره دغه جادو نه چلیږی، او نه څه اثر راپورى کوی (ابن کثیر رحمة الله علیه).

وَلَيْنَ آخِرْنَا عَنْهُمْ الْعَذَابَ إِلَى أُمَّةٍ مَّعْدُودَةٍ لِّيَقُولُوا مَا يَجِبُ إِلَّا يَوْمَ يَأْتِيهِمْ
لَيْسَ مَصْرُوفًا عَنْهُمْ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ^٥

او قسم دى چه خامخا که وروستی کړو مونږ له دوى څخه (هغه) عذاب (چه موعود دى) تر راتلو د اوقاتو شمیرلیو شویو (لږو) پورى نو هرومرو (خامخا) به وائى دوى (استهزاء) څه غیز بند کړی دى دا (عذاب له نزوله نو فرمائى الله) خبردار شی واورئ، هغه ورځ چه راشی دا (عذاب) دوى ته نو نه به وی (دا عذاب) دفع کړی شوی له دوى څخه او چاپیر به شی له دوى نه هغه

عذاب چه وو دوی چه په هغه پوری به ئی مسخری کولی (او په جلتی به ئی غوښت)

تفسیر: یعنی کله چه دغو کفارو ته د دوی د شرارتونو له سببه د الله تعالی له عذابه ویره ورکوله کیږی نو د تکذیب او استهزاء په ډول (طریقه) وائی چه راوړه هغه عذاب دی چیری دی؟ ولی نه رانازلیری؟ او د څه لامله (له وجی) څنډ (ایسارتیا) پکښی کیږی؟ او د چا له لوری هغه ستون شوی دی؟ نو پاک الله فرمائی چه آیا تاسی په داسی ویناؤ سره توکی او مسخری کوئ؟ او نه پوهیږئ چه هغه عذاب د الله تعالی د حکمت او مصلحت په اقتضاء تر یوه تاکلی (مقرر کړی) مدت پوری معطل شوی دی؟ او پخپل معین وقت کښی به خامخا داسی در ورسیری چه هیشوک به ئی مخه نشی نیولی او له هری لوری څخه به په عذاب چار چاپیر کړی شی، او گرد (تول) به فنا کیږی.

وَلَيْنَ أَذُقْنَا الْإِنْسَانَ مَتَارَحِمَةً تَمْنَعْنَاهَا مِنْهُ إِنَّهُ لَيُؤْسُ كُفُورًا ۙ

او قسم دی خامخا که وروڅکوو مونږ (کافر یا ناشکر انسان) ته له نږده خپله رحمت (لکه صحت او نعمت چه اثر ئی ښکاره وی) بیا بیرته راټول کړو مونږ دا نعمت له ده نه، بیشکه دی خامخا ناامیده (له کرمه د الله) ناشکره (له نعمته د الله) وی.

تفسیر: یعنی اوس وائی چه عذاب چیری دی؟ او ولی نه راځی؟ او ولی بنی آدم دومره ساده او بی زړه او ویریدونکی دی، چه که د څو ورځو له مخی ئی الله تعالی د خپلی مهربانی په عیش او عشرت او آرامی کښی وساتی، او بیا ئی په کوم ریر (رحمت) او تکلیف کښی اخته او مبتلا کړی، نو دی هغه پخوانی هوسائی (آرام) او مهربانی هم بیخی له زړه وباسی او هیروی ئی، او بی هیلې (مایوسه) او ناامیده کیږی، او د مستقبل په نسبت بیخی بی آسره او مایوس کیږی، په تیره باندی ناشکری، او له راتلونکی څخه مایوسی، هم دا د ده د ژوندون حاصل دی.

وَلَيْنَ أَذُقْنَاهُ نَعْمَاءَ بَعْدَ ضَرَاءٍ مَسْتَه لِيَقُولَنَّ ذَهَبَ
السَّيِّئَاتُ عَنِّي إِنَّهُ لَفَرِحَ فَخُورًا ۙ

او قسم دی خامخا که وروڅکوو مونږ دغه (کافر یا ناشکره انسان) ته نعمت (لکه صحت او هوسائی (آرام)) وروسته له (هغه) ضرره چه رسیدلی ؤ ده ته

نو هر و مرو (خامخا) وائی به دی خامخا لاری سختی (چه رارسیدلی وی) له
ما غنی، بیشکه دغه (انسان) خامخا خوشالیدونکی دی (پر نعمتونو) متکبر
فخر کونکی دی (پر خلقو)

تفسیر: یعنی که له مصیبت وروسته بیا پاک الله ده ته آرامی او هوسائی (راحت) ور په برخه
کړی نو بیا داسی گڼی چه گواکي اوس بیخی مصائبو او تکالیفو خاتمه وموندله، او بیا هغه
پخوانی کیفیت له سره راتلونکی نه دی. نو په دغه وقت کښی د غفلت او غرور په نشو کښی
مستیږی، او فخر او تکبر او غانمنی (خودنمائی) کوی. او حال دا چه ده لره داسی په کار و
چه هغه خپل پخوانی حالت به ئی تل په یاد درلود (لرلو) او د الله تعالی شکر به ئی اداء او د
ده د لطف او احسان په مقابل کښی به ئی د تواضع سر ښکته کوه.

إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ۝

مگر هغه کسان چه صبر کوی (په سختی له قوته د ایمان) او کوی ښه
(عملونه دپاره د شکر د نعمت)، دغه (صابرین او شاکرین) شته دوی ته
مغفرت (د گناهونو) او اجر (ثواب) ډیر لوی.

تفسیر: هغه حال چه پاس د عامو انسانانو بیان وشو، له هغه غنی د الله تعالی هغه بندګان
مستثنی دی چه د تکلیف او مصیبت مقابله په صبر او استقامت سره کوی، او د امن او راحت په
وقت کښی سره له شکر ایستلو په صالحه و اعمالو کښی هم خپله مستعدی ښکاروی د هم داسی
اولوالعزمو او وفادارانو ټولی د عظیم الشان بخشش او انعام مستحق دی او په ډیر لوی اجر چه
ادنی ئی جنت او اعلی ئی دیدار دی فائز کیږی.

مؤمنان په آخرت له خلد ه حوره

سر تر پایه (آخره) نعمتونو کښی معموره

نه به ئی درد نه به ئی مرګ نه به خفګان وی

دوی به تل وی لذتونو کښی مخموره

چه لقاء د پاک الله دوی ته ښکاره شی

نو د خلد حوری به ئی ووځی له شعوره

فَلَعَلَّكَ تَارِكٌ بَعْضُ مَا يُوْحَىٰ إِلَيْكَ وَضَائِقٌ بِهِ

صَدْرُكَ اَنْ يَقُولُوا الْوَلَا اُنْزِلَ عَلَيْهِ كُتْرًا وَّجَاءَ مَعَهُ مَلَكٌ اِنَّمَا اَنْتَ نَذِيرٌ وَاللّٰهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿۱۲﴾

نو ښائی ته به پرېښودونکی ئی (یعنی مه پرېږده) ځینی د هغه قرآنه چه وحی کولی شی تاته او تنگیدونکی ده په (تبلیغ د) هغه سره سینه (زړه) ستا (له دی ویری) چه وائی به دوی ولی نه ده نازل شوی په ده باندی خزانه (چه پری وکړی عشرت) یا (ولی نه ده) راغلی له ده سره پرېسته (چه ورکړی شهادت د نبوت)، بیشکه هم دا خبره ده چه ته ویروونکی ئی (له جحیمه نه څارونکی د اعمالو د دوی)، او الله پر هر شی باندی وکیل (ښه ساتونکی) دی (د هغه چا چه ور وسپاری ځان خپل نو له سره مه ویریږه له عناد د دوی نه).

تفسیر: د مکی معظمی مشرکان د شرک او بت پرستی له تردیده او بدو ویلو څخه ډیر په قهریدل او په غیظ او غضب راتلل د مشرکیت پر خرافاتو په هره اندازه چه د هغو تحمیق (حماقت) او تجهیل کیده، په همغه اندازه به دوی د غصی په اور کښی سوځیدل کله به ئی کوښښ کوه چه پاک رسول په دغی معاملی کښی لږ څه سست او پوست شی او د دغی اساسی او لوئی مسئلې په تبلیغ کښی له لږ څه نرمی او تساهل څخه دی کار واخلي. کله چه له دی لوری مایوس او بی هیلې (ناامیده) شول نو تش د ربرولو (تکلیفولو) او محض خفه کولو دپاره په عجیبو چتی (بیکاره) غوښتنو پسی لگیا شول، مثلاً ویل به ئی چه ته خو رښتین او د رسالت پر منصب مامور ئی، نو له تا سره د پاک الله له درباره ښائی چه د مال او دولت لویه خزانه راغلی وی یا له آسمانه له تا سره یوه پرېسته راتلی چه هر چیری به درسره د تصدیق دپاره تللی وی ﴿وَلَا اُنْزِلَ عَلَيْهِ كُتْرًا وَّجَاءَ مَعَهُ مَلَكٌ﴾ کله چه ته د خپلو خبرو د تصدیق او ښکارولو دپاره نه د مادی قوت او نه د روحانی قدرت خاوند ئی، نو بیا ئی مونږ څرنګه ومنو؟ رسول الله مبارک له داسی چتی (فضول) او بیکاره غوښتنو څخه ډیر زیات مغموم او متأثر کیده. امکان لری چه کله ئی داسی کوم خیال هم په زړه کښی تیر شوی وی چه که د دوی د معبودانو په حق کښی د پاک الله له لوری د دومره سختی اختیارولو په ځای موقتاً د لږ څه نرمی او مساهلی حکم شوی وی نو ښائیږی چه اوس دغه د نرمی وضعیت زیات مؤثر او مفید واقع شی. یا دغه غوښتنی چه دغه خلق ئی راڅخه کوی، که د دوی دغه ضد هم تر یوه حده پوری پوره کړ شی، نو امکان لری چه دوی هم مسلمانان شی. په هر حال دغه داسی نازک او پرخطر وقت ؤ چه ګرځده (توله) دنیا د باطل پرستی له شورماشور ځنی ډکه وه او ګرد (تول) مشرکین په ملاهی او مناهی بوخت (مشغول) او لگیا ؤ او تول ورته هک پک ؤ. صرف یو مقدس ذات ؤ چه د ده له حلقوم څخه د حق غیر پورته کیده او د هغه په اثر د شرک او کفر او باطل تینګی کلاوی ګردی (تولی) سره

خوځیدۍ. دوی له څلورو خواؤ د مودۍ دښمنانو په احاطه او چمبو کښی لویدلی ؤ. ځینو به دروغجن باله، ځینو به پری طعنی ویلی او ځینو به پری توکی او مسخری کولی. تاسی د هسی یو کثیف او مکدر محیط تصور وکړئ او بیا د هغه اعظم مبلغ د زړه قوت او لوی، همت او ستر قوت او ښه میرانه (بهادری) اندازه کړئ چه اعتماد او اتکال ئی له ظاهری اسبابو څخه لری شوی ؤ، او کامل او بیخی د الله قدوس پر وعدو پوری ئی توکل او اعتماد ؤ دی هر وقت چه خفه او محزون کیده نو یواځی د پاک الله په غږ سره ئی تسلی او اطمینان مونده. او د گردی (تولی) دنیا په مقابل کښی تازه دم دریده. په هم دغی سلسلی کښی دغه آیتونه نازل شول چه حاصل ئی دا دی «ته د دی خلقو د دغو چتی (فضول) او بیکاره غوښتنو لامله (له وجی) مه غمجن او مه فکرجن او مه خفه کیږه او مه پخپل زړه کښی د دغو خلقو د خاطر او مراعاتو خیال وگرځوه! کله داسی کیدی شی، هغه شیان چه د الهی وحی تاته درښوولی دی او د هغه د تبلیغ حکم ئی بی خوفه او بی خطر درکړی دی چه ته د هغه ځینی برخي د دی خلقو له خرافاتو څخه تنگ زړه شوی پرپړدی حال دا چه دغه کار امکان نه لری ځکه چه د نبوت عصمت او د اولوالعزمی صفت ئی مانع دی نو بیا له زړه تنگی څخه څه فائده؟ ستاسی کار تش له خیر او شر څخه خبرول دی. د دوی د هدایت ذمه واری پر تاسی نه ده، د دوی دغه معامله هم هغه الله تعالی ته وروسپاره چه گرد (تول) شیان هغه ته سپارلی شوی او د ده په واک (اختیار) کښی دی او د صبر او استقامت سره د تبلیغ د فرائضو په انجام کښی مستقیم او ثابت قدمه اوسه.

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِعَشْرِ سُوْرٍ مِّثْلِهِ مُفْتَرِيْنَ وَادْعُوا
مَنْ اسْتَطَعْتُمْ مِنْ دُوْنِ اللَّهِ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿١٣﴾ فَاَلَمْ يَسْتَجِيبُوْا لَكُمْ
فَاعْلَمُوْا اَنْهُمْ اَنْزَلَ بِعِلْمِ اللَّهِ وَاَنْ لَا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ فَهَلْ اَنْتُمْ مُّسْلِمُوْنَ ﴿١٤﴾

بلکه آیا وائی دوی چه له خپله ځانه جوړ کړی دی (محمد) دا (قرآن چه تصدیق ئی وکړی)؟ ووايه (ای محمده! دوی ته) نو راوړئ تاسی لس سورتونه په شان د یوه سورت د ده (فصیح بلیغ) له خپل ځانه جوړ کړی شوی او راوبولی هغه کسان چه توانیږئ تاسی (دپاره د کومک) غیر له الله څخه که یی تاسی صادقان (رښتینی په دغی ادعا د افتراء کښی). نو که جواب درنه کړ دوی تاسی ته (ای رسوله او مسلمانانو) نو پوه شی (ای مسلمانانو) چه بیشکه هم دا خبره ده چه رالیولی شوی دی (قرآن) په علم د الله سره (د بنده کلام نه دی) او (بل پوه شی په یقین سره او پری ثابت پاتی شی) چه نشته هیڅ لایق د عبادت مگر هم دی، نو آیا یی تاسی مسلمانان (غاړه

ایبنودونکی اسلام ته بلکه راسخ اوسع په اسلام)

تفسیر: ځینو مفسرینو د دې آیت ترجمه داسې هم کړې ده «نو که جواب در نه کړ دغو بللو شویو تاسو ته ای مشرکینو! نو پوه شی ای کفارو چه بیشکه هم دا خبره ده چه رالیږلی شوی دی دا قرآن په علم د الله سره د بنده کلام نه دی او پوه شی تاسی په یقین سره چه نشته لائق د عبادت هیڅوک مگر هم دی، آیا نو ییج تاسی مسلمانان غاړه ایبنودونکی اسلام ته بلکه اسلام راوړئ! یعنی فرمائشی معجزی غواړی، چه د هغو ورکول مصلحت نه دی، او له هغو گردو (تولو) ځنی لویه معجزه قرآن چه د دوی په مخ کښی دی نه منی. او وائی (معاذالله) دغه خو له خپله ځانه جوړی کړی خبری دی، نو د هغه ځواب ورکوی چه آخر تاسی هم عرب او د فصاحت او بلاغت دعوی کونکی یی، گرد (تول) سره راټول شی! او د دی پاک قرآن د لسو سورتونو په شان نور سورتونه له خپله ځانه جوړ کړئ. او په دغه کار کښی د خپلی مرستی (مدد) دپاره گرد (تول) مخلوقات بلکه خپل هغه معبودان هم راوبولئ، چه تاسی ئی په الوهیت کښی شریکان گڼئ او که ونه کړی شی، او له سره به ونه کړی شی، نو وپوهیږئ چه داسی کلام یواځی د پاک الله کلام کیدی شی، چه د هغه له مثل راوړلو څخه گرد (تول) مخلوقات عاجز پاتی کیږی. یقیناً په واقع سره دا هغه مبارک کلام دی چه پاک الله پخپل کامل علم سره پر خپل رسول نازل فرمایلی دی. بیشکه هغه ذات چه د کلام مثل ئی نشی پیدا کیدی، نو د ده په ذات او صفاتو کښی څوک شریک کیدی شی داسی بی مثله کلام د هغه بی مثاله الله تعالی کلام دی چه هیڅ سیال او شریک نه لری. آیا له داسی واضحه و دلالتو څخه وروسته په مسلمان کیدلو او حکم منلو کښی د کوم شی په انتظار کښی یی؟.

تنبیه: د اعجاز القرآن څه تفصیل د یونس علیه السلام په سورت کښی لیکلی شوی دی. په ابتداء کښی د پوره قرآن تحدی ورکړی شوی وه، بیا د لسو سورتونو وشوه بیا د یوه سورت لکه چه د «البقرة» د سورت په ۲ رکوع او د «یونس» د سورت په ۳ رکوع کښی تیر شو گواکی د دوی عجز په تدریج سره ښکاره کړی شوی دی.

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزَيَّنَّا نَفْسَ الْإِنْسَانِ لِيَهْمُ أَعْمَالَهُمْ
فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لَا يَبْخَسُونَ^(۱۵)

هر څوک چه وی (له خپلی کم همتی) چه غواړی یواځی ژوندون لږ خسیس او ښائست د ده (او د آخرت فکر نه کوی) نو پوره به ورکړو دوی ته (بدل د) اعمالو د دوی په دی دنیا کښی حال دا چه دوی په دی دنیا کښی نه شی کم کیدلی (له بدل د اعمالو د دوی هیڅ شی)

تفسیر: یعنی له داسی واضح ثبوت څخه وروسته څوک چه په قرآن ایمان نه راوړی، یا د هغه پر ښوولی لاری نه غی. بلکه د دنیا غو ورځی ژوندون او فانی دول او سینگار نی د خپل مقصود قبله درولی وی، او عملی جداو جهد ورته کوی. که په ښکاره کوم نیک کار لکه خیرات او نور کوی، نو له هغه څخه هم د آخرت بهتری او د الله تعالیٰ خوښی مقصود نه وی، او یواځی د دنیوی فوائدو حاصلول نی تر سترگو لاندی وی، د داسی خلقو په نسبت اعم له دی چه یهود وی که نصاریٰ مشرکین وی که منافقین یا دنیا خوښوونکی ریاکار مسلمانان. دا ځ راښوولی دی چه په دنیا کښی د دغو گردو (تولو) معامله پای (آخر) ته رسولی شی. هغه اعمال او کوښښونه چه دوی نی د دنیا د حصول دپاره اراده وفرمائی ورعطا کوی نی. له احادیثو څخه معلومیږی چه کافران چه څه خیرات او مبرات وکړی نو د دوی دغه فانی او صوری حسنات چه د ایمان له روح څنی بیخی خالی دی، په دنیا کښی تش او ویریا نه غی. د هغه په بدل کښی به پاک الله ورته صحت، مال، دولت، عزت حکومت او نور ورکوی، او گردی (تولی) مطالبی او غوښتنی نی هم دلته پای (آخر) ته رسیږی. او له مر کیدلو څخه وروسته په بل ژوندون کښی د هغه هیڅ یو شی نی په کار راتلونکی نه دی. د هر کافر دپاره هره سزا او د مجازاتو هره درجه چه تا کلی (مقرر کړی) شوی وی هغه به بی له تنزیده او تنقیصه برابره وررسیږی

﴿مَنْ كَانَ يُرِيدِ الْعَاجِلَةَ فَلْيَفْرَحْ بِمَا آتَاهُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَلَا يَلْمِ الْفُتُورَ﴾

(۱۵) جزء د بنی اسرائیل (۱۸) آیت ۲ رکوع) د ریاکار دنیا خوښوونکی عالم، مجاهد او متصدق په حق کښی کوم وعید چه راغلی دی، د هغه حاصل هم دغه دی. چه هغو ته به په محشر کښی وویلی شی د هغه غرض او مقصد دپاره چه تا علم زده کړی ؤ، یا صدقه او جهاد دی کړی ؤ هغه خو په دنیا کښی درحاصل شوی دی. اوس له ماسره ستا هیڅ برخه نشته او پرښتو ته به وویل شی چه هغه دی په دوزخ کښی وغورځوی اعاذنا الله منها.

أُولَئِكَ الَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ إِلَّا النَّارُ وَحَبِطَ مَا
صَنَعُوا فِيهَا وَبُلُّوا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٧﴾

دا هغه کسان دی چه نشته دوی ته په آخرت کښی مگر اور (د دوزخ) او خراب (ابته) شوی دی هغه (نیک عمل) چه کړی ؤ دوی په دی دنیا کښی او باطل دی (په آخرت کښی) هغه عمل چه وو دوی چه کوو به نی (په دنیا کښی).

تفسیر: یعنی پر دغو اعمالو پرته (علاوه) له دوزخه د بل کوم شی مستحق نه دی. کفار په ابدی

صورت او ریاکاران مسلمانان به تر محدوده مدت پوری په دوزخ کښی پاتی کیږی. هوا که الله تعالیٰ غنی مؤمنان محض پخپل فضل او کرم سره ویشی، نو هغه بيله خبره ده. (او خراب شو هغه نیک عمل چه کری ؤ دوی په دنیا کښی او باطل دی هغه کار چه وو دوی چه کاوه به ئی) یعنی په دنیا کښی کوم کارونه چه تاسی د دنیوی اغراضو دپاره کری ؤ وروسته د آخرت له رسیدلو څخه درنکاریوی چه هغه ابته (خراب) او برباد تللی دی، او د ریاکاری او د دنیا خوشولو په سلسله کښی ظاهراً هغه نیکی او محاسن چه کری ئی وی هغه گرد (تول) سره خراب او توی غی او هلته به ئی هیڅ یو شی په کار نه ورځی.

أَفَمَنْ كَانَ عَلَىٰ يَدَيْنِهِ مِّن رَّبِّهِ وَيَتْلُوهُ شَاهِدٌ مِّنْهُ وَمِنْ قَبْلِهِ كُتِبَ مُوسَىٰ
إِمَامًا وَرَحْمَةً أُولَٰئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَمَنْ يَكْفُرْ بِهِ مِنَ
الْأَحْزَابِ فَالْتَأَمُّ مَوْعِدُهُ فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ مِّنْهُ إِنَّهُ الْحَقُّ
مِّن رَّبِّكَ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٤﴾

آیا پس هغه څوک چه دی پر صاف برهان (واضح عقلی دلیل) له جانبه د رب خپل او تابع وی د دی (برهان) پسې شاهد له (جانبه) د الله او پخوا له دی (شاهده چه قرآن دی) کتاب د موسی (توریت شاهد ؤ) په دی حال کښی چه پیشوا او رحمت ؤ، (مؤمنانو ته دغه توریت ایا هغوی د دنیا غوښتونکو سره برابر دی؟ بلکه نه دی برابر، دغه خاوندان د برهان) دغه کسان ایمان لری په دی (قرآن)، او هر څوک چه کافر شو په دی (قرآن) له گردو (تولو) فرقو (د کافرو) څخه نو اور (د دوزخ) غای د وعدی د هغه دی (چه خامخا ورته ورځی) نو مه کیږه په شک کښی له دی (قرآن یا موعده نه) بیشکه چه هغه حق دی له جانبه د رب ستا ولیکن اکثر د خلقو نه راوړی ایمان (په دی خبره باندی چه منزل من الله دی).

تفسیر: یعنی دغه سری او هغه ریاکار دنیا پرست چه پخوا ئی ذکر وشو څرنګه برابریدی شی؟ له سره نه دی برابر له «بینه - صافه لاره» څخه مراد هغه لاره ده چه هر انسان پخپل اصلی او صحیح فطرت سره موافق تلنه وغواړی. په دی شرط چه د اطرافو او حوالیو له حالاتو او خیالاتو غنی متأثر نشی او هغه د اسلام او د توحید او د قرآن سمه لاره ده ﴿فَأَتَوْحَعَهُمْ كَلِمَاتٍ حَنِيفًا نَّظَرَتُ إِلَيْهَا أَلَيْسَ لَهَا تَبْدِيلٌ يُعَلِّقُ اللَّهُ ذَٰلِكَ لِلَّذِينَ الْقِيَمَةُ وَلَكِنْ

﴿اِنَّكَ لَآتٰىكَ لَآءِىٰتُنَّ﴾

﴿۲۱﴾ جزء د الروم (۳۰) آیت (۴) رکوع) او په حدیث کښی راغلی

دی «کل مولود یولد علی الفطرة فابواه یهودانه او ینصرانه او یمجسانه -

الحديث» او «شاهد منه» گواه د پاک الله له لوری لوی قرآن دی چه گواهی ورکوی چه د

فطرت پر دین توحید او اسلام باندی تلونکی بیشکه پر سمه لاره تلونکی دی. او همغه قرآن چه پر خپل حقانیت باندی هم پخپله گواه دی د لمر دلیل پخپله دی لمر.

غرنګه چه د پاک قرآن راوړونکی حضرت جبرئیل امین علیه السلام او آخیستونکی ئی حضرت

محمد امین علیه السلام دی، نو په دغه اعتبار دغو دواړو ته هم شاهد ویلی شی بلکه پخپله د

رسول الله مبارک شان دغه دی چه د ده اخلاق، عادات، معجزات، مبارکه ژبه، نورانی څیره او له نورو گردو (تولو) شیانو څخه ئی معلومیږی او هر یو بیل بیل شهادت ورکوی. د هغه دین حامل

چه حضرت محمد صلی الله علیه وسلم دی هغه حقیقتاً بیخی حق او رښتیا دی. وروسته د «ومن

قبله کتاب موسیٰ اماما ورحمة» دغه مطلب دی چه پخوا له قرآنه هره وحی چه پر هر نبی راغلی

ده هغه هم د فطرت د دین پر صداقت گواه ده خصوصاً هغه عظیم الشان کتاب توریت چه پر

موسیٰ علیه السلام نازل شوی دی پخوا له قرآنه هغه یو لوی شاهد د هغو خلقو پر حقانیت ښائی

وویلی شی چه د فطرت د دین پر صافه لاره تلونکی دی.

﴿اَوَلَيْكَ يٰمُؤْمِنِيْنَ﴾ الآية - دغه کسان چه په دلیل روان دی ایمان لری په دی قرآن الخ) یعنی

یهود او نصاری، بت پرست، عرب عجم، ایشیاء افریقا امریکا یورپ استرلیلیا او نور له هری فرقی او

هر جماعت چه د هر ملک او ملت څخه وی، تر څو پاک قرآن ونه منی، نو له سره ئی نجات په

برخه کیدی نشی لکه چه د صحیح مسلم او د نورو په احادیثو کښی رسول الله صلی الله علیه

وسلم په ډیره تصریح او تعمیم سره دغه بیان فرمایلی دی.

﴿فَلَا تَكُنْ فِیْ مِرَّةٍ مِّنْهُ﴾ الآية - نو مه کیږه ته په شک کښی له دی قرآن یا موعود څخه الخ)

دغه خطاب هر هغه سړی ته دی چه پاک قرآن آوری، یا خو ئی رسول الله صلی الله علیه وسلم ته

خطاب فرمایلی دی او ذاتاً د نورو خلقو او وګړو آوړول مقصود دی چه د قرآن عظیم الشان په

صداقت والی او منزل من الله والی کښی قطعاً د شک او شبهی ځای او گنجائش نشته. نو هغه

کسان ئی چه نه منی هغوی احمقان یا معاندان دی.

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰی عَلٰی اللّٰهِ كَذِبًا ۖ اُولٰٓئِكَ يُعَرَّضُونَ
عَلٰی رَبِّهِمْ وَيَقُولُ اَلَشَّهَادَةُ لَآءِىَ الَّذِیْنَ كَذَبُوْا عَلٰی رَبِّهِمْ
اَلَا لَعْنَةُ اللّٰهِ عَلٰی الظَّالِمِیْنَ ۝ الَّذِیْنَ یَصُدُّوْنَ عَنْ سَبِیْلِ اللّٰهِ
وَيَبْغُوْنَهَا عَوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كٰفِرُوْنَ ۝

او شوک دی دیر ظالم له هغه چا چه تری له خانه پر الله پوری دروغ (چه نسبت د ولد یا د شریک ورته کوی بلکه نشته)، دغه (دروغ تروونکی) وړاندی به کرل شی (په قیامت کښی) په رب د دوی او وبه وائی شاهدان (کرام الکاتبین او نور) چه هم دوی دی هغه کسان چه دروغ ئی ترلی وو په رب خپل (په نیولو د ولد او شریک سره، نو فرمائی الله) واورئ خبردار شی لعنت د الله دی وی پر ظالمانو. هغه ظالمان (کافران) چه آروی خلق له لاری (د دین) د الله او لتوی (ستائی) دا لاره خلقو ته په کوروالی سره، او هم دوی په آخرت هم دوی کافران منکران کیدونکی دی.

تفسیر: یعنی پاک قرآن دروغ او افتراء نه دی، بلکه د پاک الله حق او رشتیا پیغام دی چه قبول او منل ئی ضروری دی، او ښه وپوهیږئ چه له هغه سری څخه زیات ظالم بل هیڅوک نشی کیدی چه پر الله تعالی باندی دروغ وتړی، مثلاً که د الله کلام نه وی، او دی ووائی چه دغه د الله کلام دی یا واقعی د پاک الله کلام وی او پخپله الله تعالی څو څو ورته وفرمائی چه دغه زما کلام دی. مگر دوی سره له رویانو دلائلو هغه دروغجن کوی، او در کرده (توله) هم دا وائی چه دا له سره د الله کلام نه دی.

﴿أُولَٰئِكَ يَرْضَوْنَ عَلَىٰ رَيْبِهِمُ﴾ الآية - دغه دروغ تروونکی به وړاندی کری شی په قیامت کښی په رب د دوی) په محشر کښی کله چه دوی د پاک الله په مخ کښی علی رؤس الاشهاد وړاندی کیږی او د دوی د شرارتونو دفاتر پرانستلی شی نو په دغه وقت کښی شاهدی ورکونکی (ملائکی، انبیاء، صالحین بلکه د دوی خپل لاسونه او پښی او رئیسه اعضاء) به ووائی چه دوی همغه بدبختان ظالمان دی چه د خپل پاک الله په نسبت ئی دروغ ترلی وو او چتی (بیکاره) خبری به ئی کولی.

﴿الْأَعْمَىٰ لِلَّهِ عَلَىٰ الظَّالِمِينَ﴾ دا د حق تعالی ارشاد دی. یعنی هغه خلق چه په ظلم او ناانصافی سره د الله تعالی کلام دروغ گنی او له گردو (تولو) غنی زیات د آخرت منکران دی، او نور خلق د الله تعالی له لاری څخه ستنوی (واپس کوی) او غواړی چه پری لار نشی، او په دغه تلاش او لتولو پسی لویدلی دی، چه دغه سمه صافه لاره کړه وړه ثابته او ورښکاره کری، نو پر داسی ظالمانو باندی د پاک الله خصوصی لعنت دی.

أُولَٰئِكَ لَمْ يَكُونُوا مُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانَ لَهُمْ
مِّنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ يُضَعِفُ لَهُمُ الْعَذَابُ مَا كَانُوا
يَسْتَطِيعُونَ السَّمْعَ وَمَا كَانُوا يُبْصِرُونَ ﴿٥﴾

دا کفار نه دی دوی عاجز کوونکي (د الله) په ځمکه (دنیا کښی په تیښته سره) او نه به وی دوی ته غیر له الله هیڅ دوستان (چه عذاب تری دفع کړی که اراده وفرمائی بلکه) دوچند به کړ شی دوی ته عذاب، نه وو دوی چه طاقت ئی وی د آوریډلو (د حق د زړه له کونوالی) او نه وو دوی چه لیدلی ئی وی (دلائل د قدرت د زړه له پوندوالی).

تفسیر: یعنی په دومره وسیعی او ارثی ځمکی کښی نه چیری تنهیدی شی. او نه په کوم ځای کښی پتیدی شی، او نه به ئی څوک مددگار او حمایت او مرسته (مدد) کوونکی کیدی شی. چه دوی د الله تعالی له عذابه وژغوری (بچ کړی). ځکه چه دوی هم پنځله بی لاری او گمراهان شوی دی، او هم نور خلق ئی گمراهان کړی دی

﴿ مَا كَانُوا يَسْتَطِيعُونَ السَّمَّ وَمَا كَانُوا يُبَيِّنُونَ ﴾
نه وو دوی چه طاقت ئی وی د آوریډلو د حق د زړه له کونوالی او نه وو دوی چه لیدلی ئی وی دلائل د قدرت د زړه له پوندوالی یعنی په دنیا کښی داسی پانده او کانه شوی دی چه نه د حق د خبرو د اوریډلو توان لری او نه د الله تعالی د قدرت دلائل او نښی لیدلی شی، چه د هغو په لیدلو سره ممکن دی چه د هدایت سمه صافه لاره ومومی.

حضرت شاه صاحب د دی مطلب داسی بیان کړی دی چه «دوی پر الله تعالی باندی دروغ ویلی دی او بی اصله او فضول خبری ئی د ده په لوری منسوبی کړی دی یا ئی له کوم ځایه راوړی دی؟ له غیبه ئی نه دی آوریډلی او نه ئی له غیبه لیدلی دی، نو بیا د دوی ماخذ څه شی دی؟

أُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَصَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ^(۲۱)

هم دوی دی هغه کسان چه زیان ئی رسولی دی نفسونو (ځانونو) خپلو ته او ورک شول له دوی هغه چه وو دوی چه دروغ ئی تړل (چه بتان زمونږ شفاعت کړان دی)

تفسیر: خپل ځان ته زیان پېښول دغه دی چه په ابدی او دائمی عذاب کښی اخته او گرفتار شول او د دوی گردی (تولی) دروغی دعاوی دلته نسیاً منسیاً او ورکی شوی دی.

لَا جَرَمَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمُ الْخَسِرُونَ^(۲۲) إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا

الصَّالِحَاتِ وَآخَبُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٣٧﴾

حقه خبره دا ده چه بیشکه دوی په آخرت کښی هم دوی ډیر زیانکاران دی (له نورو نه). بیشکه هغه کسان چه ایمان ئی راوړی دی او کړی ئی دی ښه (عملونه) او عاجزی کوی دوی رب خپل ته دغه کسان صاحبان (اوسیدونکی) د جنت دی، دوی به په دی جنت کښی همیشه وی.

تفسیر: د مجرمینو د بد انجامی او د خرابی خاتمی په مقابل کښی ئی د مؤمنینو انجام او حسن د خاتمی بیان وفرمایه، د دوی عجز او نیاز (خلوصیت او خصوصیت اطمینان او تجنب عن الغير) د پاک الله خوښ شو، نو ځکه د دائمی خوښی مقام ئی ورعطا کړ.

مَثَلُ الْفَرِيقَيْنِ كَالْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرِ ۚ وَالسَّيِّئُ هَلْ يَسْتَوِي مَثَلًا أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٣٨﴾

مثال د دی دواړو فرقو (داسی دی) لکه د رانده او د کانه او (لکه) د لیدونکی او د اوریدونکی، آیا برابر دی دغه دواړه له جهته د مثاله (او) صفته؟ بلکه نه دی سره برابر، آیا نو نه آخلی پند تاسی؟ (په دغو مثالونو سره او فکر پکښی نه کوئ).

تفسیر: یعنی منکرین رانده او کانه دی لکه چه دری آیته پخوا له دی نه ئی وفرمایل ﴿مَثَلُ الْفَرِيقَيْنِ كَالْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرِ﴾ بیا هغه چه نه پخپله څه لیدلی شی، او نه له بل چا څخه څه شی اوریدلی شی. د دوی ابتداء او انتهاء د هغوی روڼ ضمیر له ایماندارانو سره څرنگه برابریدی شی هغه کسان چه د بصیرت په سترگو د حق او باطل او خیر او شر په منځ کښی تمیز کوی. او د خپلو هادیانو خبرو ته غوږونه نیولی غور وکړی چه د دواړو پای (آخر) او انجام څرنگه یو شان کیدی شی، بلکه نشی کیدی وروسته د حضرت نوح علیه السلام د قوم قصه د دی مضمون په تائید کښی وړاندی کوی.

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿١١﴾ أَنْ لَا تَعْبُدُوا إِلَّا
 اللَّهَ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ إِلَهِ

او هر و مرو (خامخا) په تحقیق لیږلی ؤ مونږ نوح قوم د ده ته (حال دا چه ویونکی ؤ) بیشکه زه تاسی ته یم ویروونکی (له جحیمه) ښکاره چه مه کوئ تاسی عبادت (د بل چا) بی له الله، بیشکه زه ویږیوم پر تاسی له عذابه د ورځی دردناکی (د قیامته) څخه

تفسیر: یعنی په نهایت وضاحت سره زه هغه شیان درېم چه د هغو په ارتکاب سره د مهلك عذاب د نازلیدلو اندېښنه ده یا د هغه عذاب د محفوظیت ذرائع دی.
 ﴿أَنْ لَا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ﴾ مه کوئ عبادت د بل چا بی له الله! یعنی د (ود) او (سواع) او (یغوث) او (یعوق) او (نسر) چه ذکر ئی د نوح علیه السلام په سورت کښی راځی عبادت پریږدئ! او د واحد احد الله تعالیٰ په عبادت کښی مشغول شئ! که نه د غیر الله له عبادت څخه د بیرته نه گرځیدلو په صورت کښی د سخت عذاب د راتلو خوف دی. له دردناکی ورځی څخه هغه ورځ مراد ده چه پکښی د المناکو او درد پیدا کوونکو حوادثو وقوع وی مثلاً د قیامت ورځ یا هغه ورځ چه پکښی د نوح علیه السلام قوم دوب او مغروق شو.

فَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ مَا تَرَكُ إِلَّا بَشَرًا مِثْلَنَا وَمَا تَرَكُ
 اتَّبَعَكَ إِلَّا الَّذِينَ هُمْ أَرَادُوا أَنْ يَبَادُوا بِلِئَالِي الرَّأْيِ وَمَا تَرَكُ
 لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ بَلْ نَقْتُلُكُمْ كَيْدًا

نو وویل هغو مشرانو چه کافران شوی ؤ له قومه د دغه (نوح) چه نه وینو مونږ تا (ای نوحه په هیڅ صفت) مگر یو بشر پشان زمونږ (بل څه مزیت نه لری) او نه وینو مونږ تا چه متابعت کړی ستا (هیچا) مگر هغه کسانو چه دوی د لاندی (ښکته) زمونږ دی په ظاهر اول فکر بلا تامل، او نه وینو مونږ تاسی لره پر مونږ باندی هیڅ بهتری بلکه گمان کوو مونږ پر تاسی د دروغجنانو

تفسیر: یعنی بنائی چه رسول د گرد (تول) قوم په مقابل کښی د کومی ښکاره نښی او امتیاز لرونکی وی. لیکن مونږ گورو چه ته هم زمونږ په شان د بشر له جنسه ئی. او د آسمان پرېشته نه ئی چه د هغی په مقابل کښی خامخا انسان خپل سر ښکته کړی، بیا په بشریت کښی هم ته داسی یو سری نه ئی چه په تا کښی کوم خاص تفوق او لوئی پر مونږ باندی وی، مثلاً لوی دولتمن، یا د شان او شوکت خاوند، یا د حکومت او قوت مالک اوسی. هغه کسان چه ستا پیروان او تابعان شوی دی هغو هم گرد (تول) سره داسی خواران او غریبان او مقلسان او رذیلان دی چه له هغو سره مونږ شرفاء او غتان خپل ملاقات او خبری کول شرم او ننگ بولو. نو آیا په گردو (تولو) انسانانو کښی هم دا ته پیدا شوی ئی چه د الله تعالی د رسالت د منصب وړ (مستحق) او لائق وی؟ حال دا چه مونږ د تا په نسبت په حسب او نسب، مال او دولت، خلق (پیدایښت) خلق (رشه، خوی، عادت) او په نورو شیانو کښی له هیڅ پلوه له تا څخه کم نه یو، نو ولی زمونږ له منځه بل څوک پر دغه لوی منصب د رسالت باندی منتخب او غوره نشو؟ یا لږ تر لږه ستاسی تابعین او پیروان بنائی چه کوم معزز او لوی سری خو وی. ښه د دغو جولایانو، موچیانو او دمانو تابع کیدل تاسی لره د فضل او شرف څه موجب کیدی شی؟ او څرنگه د صداقت دلیل جوړیدی شی؟ د داسی سطحی او سپکو او تیتو خلقو چه د هغو سپکوالی او رذالت بیخی ښکاره او عیان دی، بی له فکره او اندیښنی، او بی له غور او تامل په ظاهری او سرسری ډول (طریقه) سره ایمان راوړل، ستاسی له کمالاتو څخه نه حسابیږی، بلکه زمونږ خیال خو داسی دی چه ته سره د ملگرو دی دروغچنان یی تاسی یوه خبره جوړه کړی ده او څو بی وقوفانو ستاسی له «هو» سره هو کړی او یو له بل سره مو خبره یوه کړی ده، څو په دی وسیلی سره یو نوی تحریک جوړ کړئ چه په دغه صورت سره یو امتیاز او لوئی او مشرتیا حاصله کړئ.

دا د هغو ملعونانو د تقریر ماحصل ؤ نوح علیه السلام کوم جواب چه دوی ته ورکړی دی، دا دی

قَالَ يَقَوْمِ اَرَايْتُمْ اِنْ كُنْتُمْ عَلٰى بَيِّنَةٍ مِّنْ رَبِّيْ وَ اَتٰنِيْ رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِيْ
فَعَصَيْتُمْ عَلٰيْكُمْ اَنْ تَزْكُمُوْهَا وَاَنْتُمْ لَهَا كَرِهُوْنَ ﴿٢٥﴾

وویل (نوح) ای قومه زما آیا وینی خبر را کړئ تاسی (ماته) که یم زه پر سمه لاره (واضح برهان ښکاره حجت) له ربه خپله او را کړی ئی وی ماته رحمت له زده خپله نو پت کړی شوی دی (حقیقت د دی دلیل) پر سترگو د تاسی، آیا مجبور کولی شو مونږ تاسی په قبول د هغو سره (بلکه نه شو) حال دا چه تاسی دغه (برهان) لره بد گڼونکی انکار کوونکی یی:

تفسیر: (یعنی غوشتونکی ئی نه ییغ او پری خفه کیږئ هوا) دا خبره صحیحه ده چه نبی له عامو انسانانو ځنی بښائی بیخی ممتاز وی، لیکن هغه امتیاز په مال، دولت، حکومت، او نورو دنیوی شان او شوکت کېښی نه وی، بلکه په اعلیٰ اخلاقو، ډیرو ښو ملکاتو، تقوی، د الله تعالی ویره، حق خوښول، له خلافتو سره ډېرمنی او خواخوږی، او د صریحو او ښکاره ډی آیتونو او ښو له وړاندی کولو څخه ورته امتیاز حاصل وی چه حق تعالی هغه د برهان او د حجت د اتمام او د نعمت د اکمال په ډول (طریقه) په هغو کېښی قائموی، یا د هغو په وسیله ئی ښکاروی. نبی علیه السلام د الله تعالی د وحی او د ربانی دلائلو او براهینو په رڼا کېښی پر صافه سمه لاره درومی، او شپه او ورځ د الله تعالی خصوصی رحمتونه پری لکه باران (وریا) ووری نوح علیه السلام وویل «که دغه گرد (ټول) شیان په ما کېښی په ښکاره ډول (طریقه) سره موجود وی او یقیناً موجود هم دی لیکن همغسې چه پوند د لمر رڼا نشی لیدلی نو که ستاسی سترگی هم د الله تعالی د دی نور له لیدلو څخه قاصری وی نو آیا زه به په زور سره تاسی ته هغه نور او رحمت درښوولی شم؟ یا ئی بالجبر پر تاسی اقرار کولی شم؟ حال دا چه تاسی له هغه څخه دومره نفور او بیزاره ییغ چه خپلی سترگی ورته نه غروئ، او نه ئی غواړئ، چه وئی گورئ» خلاصه ئی داسی شوه چه زما لوئی او برتری چه ستاسی په نظر کېښی نه راځی د دغه سبب دا دی چه ستاسی د زېړونو سترگی ړندی یا ترلی شوی دی.

وَيَقَوْمِ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مَا لَآ أَنُجْرِي إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّهُمْ مُلْقَوْنَ رَبَّهُم وَلَئِنتِ آرَاسُكُمْ قَوْمًا يَجْهَلُونَ ﴿١٣﴾

او ای قومه زما نه غواړم زه له تاسی په دغه (تبلیغ) څه مال (مزدوری)، نه دی اجر (مزدوری) زما مگر په الله باندی او نه یم زه شړونکی د هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی (په وینا د تاسو، ځکه چه) بیشکه دوی ملاقات کوونکی دی له ربه خپله سره (پس جگړه به وکړی له ما سره که دوی وشرم) ولیکن زه گورم تاسی داسی قوم چه جاهلان ییغ (له عاقبه خپله او له شرف د دغو مؤمنانو)

تفسیر: یعنی زه د تبلیغ په مقابل کېښی له تاسی څخه څه تنخواه او طلب نه غواړم، چه د مالی خود غرضی اندیښنه تاسی ته پیدا شی زه د خپل الله خاص بنده او نوکر یم، او د ده له درباره ماته اجر راکاوه کیږی. الحمد لله زه نه ستاسی د مال طالب یم، او نه ورته ضرورت لرم، نو بیا به زه څرنکه فقراء او مساکین پریږدم او تاسی ته به خپل تمائل (میلان) درښکاروم؟ که تاسی زما اتباع تش د هغوی د افلاس یا عادی کارونو له سببه حقیر او ذلیل گنئ، نو ښه وپوهیږئ چه

زه له هغو کسانو څخه نه یم چه د ایمان د دولت پټگی (سرمایه) لرونکو ته د دوی د ظاهری پریشانی او بی وزلی (کمزوری) لامله (له وجی) په سپکه وگورم یا هغوی لکه د حیواناتو په شان تیل ووهم، او له خپله ځانه ئی لری وشرم. دوی به یوه ورځ د خپل پاک الله په حضور کښی مشرفیږی، او زما شکایت به د ده په دربار کښی کوی. چه ستا رسول د متکبرانو دنیا دارانو په خاطر مونږ وفاداران غریبان ئی له خپله حضوره لری کړی وو. زه د ظاهری وضعیت په خلاف به څرنګه پوهیدی شم چه د هغوی ایمان یواځی ظاهری او سطحی دی د زړونو څیرول او د هغه لیدل زما کار نه دی او د دغو امورو اطلاع او پته یواځی پاک الله سره ده، او هغه ښه پوهیږی چه د دوی د زړونو احوال څه دی؟

﴿وَلَكِنَّ اَرْسَلَكُمْ قَوْمًا مَّجْهُوْنَ﴾ او لیکن زه مګورم تاسی داسی قوم چه جاهلان یی له عاقبت خپله او له شرف د دغو مؤمنانو) یعنی د جهل او حماقت لامله (له وجی) د دوی پای (آخر) او انجام ته نه مګوری، او یواځی د دوی ظاهری پریشانی، مسکنت ته مګوری او حقیر او خوار ئی ګڼی. او داسی مهمله او چتی (بیکاره) غوښتنه کوی چه دوی له خپله ځانه لری کړه چه مونږ تاته راشو. آیا غربت او حلال کسب څه عیب او نقصان لری؟ هم داسی شیان خو له سره د حق د قبولولو په لاره نه مزاحم کیږی. عموماً د دولت او د جاه نشی او مستی انسان د حق له قبوله بی برخی کوی، ځکه د «هرقل» په حدیث کښی راغلی دی چه د انبیاء متبعین ضعفاء وی. په هر حال تاسی نه پوهیږی چه ګرد (تول) سره د الله تعالیٰ په حضور کښی تولیږی، او د هغه په لوی دربار کښی به دا ښکاریږی چه دغه ستاسی تکبر، لوئی، غرور د هغوی په مقابل کښی خوشی چتی (بیکاره) یو د جاهلیت فخر او غرور وو.

وَيَقَوْمٍ مِّنْ يَّبْصُرُنِي مِنَ اللَّهِ إِنْ طَرَدْتُمُ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٣﴾

او ای قومه زما څوک به مرسته (مدد) وکړی له ما سره (چه ما وساتی) له عذاب د الله که وشرم زه دوی (بلکه هیڅوک ئی نشی کولی)، آیا (فکر نه کوی) نو پند نه آخلی تاسی.

تفسیر: یعنی زه ستاسی له کبره او غروره او جهالته متاثر شوی څرنګه خپل نقصان وکرم؟ که ستاسی په رعایت زه د الله تعالیٰ مخلصو بندګانو ته څه ووايم یا ئی وشرم، نو د هغه د سزا او له پوښتنی څخه به می څوک ژغورلی (خلاصولی) شی؟

وَلَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ
الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ إِنِّي مَلَكٌ وَلَا أَقُولُ لِلَّذِينَ تَزْدِرِي أَعْيُنُكُمْ

لَنْ يُؤْتِيَهُمُ اللَّهُ خَيْرًا اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا فِي أَنْفُسِهِمْ إِنَِّّي إِذَا لِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٣﴾

او نه وایم زه تاسو ته چه ما خخه خزانی د الله دی او نه (وایم دا چه) پوهیږم په غیب باندی (په علم‌الیقین سره) او نه وایم زه چه بیشکه زه پرېسته یم او نه وایم زه په حق د هغو (فقیرانو مؤمنانو) چه سپک ورته گوری سترگی ستاسی چه له سره به ورنه کړی دوی ته الله هیڅ خیر، الله ښه عالم دی په هغه (اخلاص) چه په نفسونو د دوی کښی دی، (که زه دغه ووایم) نو زه په دغه وقت کښی خامخا له ظالمانو خخه به یم

تفسیر: کفارو نوح علیه السلام ته ویلی ؤ «چه ته خو زموږ په شان یو بشر ئی، د قوت، قدرت، او دولت او اموال او رجال په اعتبار هم پر مونږ څه امتیاز نه لری» نو نوح علیه السلام د دی خبری جواب په ډیر متانت او انصاف سره ورکړ چه «بیشکه هغه امتیاز چه تاسو ئی لیدل غواړئ زه ئی مدعی نه یم بلا شبهه زه خو یو بشر یم پرېسته نه یم نه الله تعالیٰ خپلی گړدی (تولی) خزانی زما په تصرف او اختیار کښی ایښی دی او نه ئی د غیب پر گردو (تولو) خبرو مطلع کړی یم. لیکن سره د دغو گردو (تولو) خبرو د اعتراف سره زه ستاسی په شان له سره داسی نشم ویلی چه هغه خلق چه ستاسی په نظر کښی معیوب او حقیر دی (یعنی زه او زما ملگری) هغوی ته به له سره پاک الله هیڅ کله څه خیر او ښیکنه (فائده) نشی ورکولی مثلاً له هغو خخه ئی ځینو ته نبوت او حکمت عطا فرمایلی دی او نور ئی د ایمان او عرفان په دولت سره گټور (نفع مند) کړی دی. ښه پوهیږئ چه الله تعالیٰ د دوی د زړونو پر استعدادونو او کیفیاتو ښه پوهیږی، او هر یوه ته د ده له استعداد سره مناسب فیض وررسوی، او د دوی له باطنی احوالو او کیفیاتو سره موافق معامله ورسره کوی. پاک الله هغه خاصه مهربانی چه له ماسره یا د زما له ملگرو سره ئی فرمایلی ده هغه ستاسی له سترگو ځنی پته ده. که زه داسی ووایم چه هغه کسان چه ظاهراً تاسو ته حقیر، فقیر، ذلیل او ځود او مات ښکاری، الله تعالیٰ هم چه د بواطنو او پټو احوالو ځنی ښه عالم او پوه او ښه خبردار دی هغوی ته هیڅ یو عزت او شرف نه دی وربښلی، نو دغه به نهایت د بی اصولی او ناانصافی خبره وی»

تنبیه: د دی آیت ابتدائی دری جملی په (۷) جزء د الانعام د سورت په (۵۰) آیه (۴) رکوع کښی تیری شوی دی د هغه ځای په تفاسیرو کښی دی بیا ولوستلی شی.

قَالُوا يٰئُوْرُقَدْ جَادَلْتَنَا فَاكْثَرْتَ جِدَالَنَا
فَاتَّبِعْنَا تَعِدَانَا اِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ ﴿١٧﴾

وویل (کفارو) ای نوحه په تحقیق جگره دی وکره له مونږ سره پس ډیره دی
کره جگره زمونږ نو راوړه مونږ ته هغه عذاب چه وعده ئی کوی ته له مونږ
سره که ئی ته له صادقانو (رښتیا ویونکو په دی وعید خپل کښی)

تفسیر: حضرت نوح علیه السلام پخوا له طوفانه نهه سوه او پنځوس کاله په دوی کښی شپه او ورځ
په پته او په ښکاره هغو ته پند او نصیحت کاوه او د هری شپهی جواب ئی ورکاوه د تبلیغ،
تفهیم، بحث، مناظری، خبرو اترو سلسله جاری وه، په دغو جگړو کښی په سلهاؤ کلونه تیر شول
کفار د نوح علیه السلام د دغو حقانی مباحثو او د شپي او د ورځی ممانعت او مزاحمت څخه
عاجز او پکو (تنګ) شول او گردو (تولو) سره وویل چه اوس دغه سلسله رابنده کره! که په
رښتیا سره ته رښتیا وائی نو هغه عذاب ژر رانازل کره! چه مونږ د عذاب له نزول څخه تل
ویروی! څو دغه د هری ورځی جگره بیخی پای (آخر) ته ورسیدی او دا مناقشه بالکل ختمه
شی.

قَالَ إِنَّمَا يَأْتِيَكُمْ بِهِ اللَّهُ إِنْ شَاءَ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٣١﴾

نو وویل نوح بیشکه هم دا خبره ده چه رابه ولی تاسی ته دا عذاب خاص الله
(نه بل څوک) که اراده وفرمائی (د راوستلو ئی اوس یا وروسته) حال دا چه
نه یی تاسی عاجز کوونکی (د الله په دفع د عذاب په زور یا په تیشتی سره)

تفسیر: یعنی د دغه عذاب نزول زما په قبضه کښی نه دی څه مهال (وخت) چه پاک الله سم له
خپله حکمت سره اراده وفرمائی نو عذاب نازلوی، زما فرض یواځی خبرول دی پاتی شو عذاب
هغه خو داسی هولناک او عظیم الشان شی دی چه د هغه راوړل، یا ئی مخه بیرته آړول، دواړه د
بشری له قوی څخه خارج دی، کله چه الله تعالی مشیت وفرمائی نو څوک تری نشی تښتیدلی او
نه تری چیری پتیدی شی. داسی څوک دی چه (معاذ الله) پاک الله ستړی او ستومان کړی او ځان
تری وژغوری (بچ کړی).

وَلَا يَنْفَعُكُمْ نُصْرَتِي إِنْ آدْتُ أَنْ أَنْصَرَ لَكُمْ إِنْ كَانَ اللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يُغْوِيَكُمْ هُوَ رَبُّكُمْ
وَالِيَهُ تُرْجَعُونَ ﴿٣٢﴾

او نه نفع در رسوی تاسی ته نصیحت زما که اراده وکړم زه چه نصیحت

و کرم تاسی ته که وی الله چه اراده لری د دی چه گمراه وفرمائی تاسی، هم دی دی رب ستاسی (هر څه چه غواړی هغه ستاسی سره کولی شی)، او خاص هم ده ته بیرته بیولی کیږئ (پس له مرگه په قیامت کښی)

تفسیر: یعنی پر کفر باندی دومره اصرار او ضد او سپین سترگی او انتهای شخی، او د عذاب د نزول له استدعاء کولو څخه دغه خبره راڅرگندیږی چه د الله تعالی اراده پر هم دغه تللی ده چه تاسی په هم دغی گمراهی کښی پراته اوسئ، او بالاخر به هلاک کړی شی، پس که ستاسی د دی بد کرداری لامله (له وجی) د الله تعالی اراده پر هم دی تللی وی، نو که زه هومره نصیحت او خیر غوښتنه مو وکرم. او تاسی ته گته (فائده) دررسونه وغواړم له سره به هغه نافع او مؤثره نه لویږی. ستاسی رب همغه ذات دی چه د هغه په ملکیت او تصرف کښی هر شی دی. له هر چا سره چه هره معامله وفرمائی. هیڅوک ئی مخه نشی نیولی. د گردو (تولو) رجوع او ورنگ د هم ده په لوری دی همغه د گردو (تولو) اعمالو جزا او سزا ورکونکی دی. (ربط) حضرت شاه صاحب لیکي تر دی ځایه پوری هومره سؤالات او اعتراضات چه د نوح علیه السلام د قوم ؤ، همغه د محمد رسول الله صلی الله علیه وعلی آله وصحبه وسلم د قوم هم ؤ. گواکي دغه گرد (تول) جوابونه هغوی ته هم ورکړل شول. بل د هغو یوه نوی دعوی وه چه هغه له دی نه وروسته د قصی په منځ کښی بیان فرمائی.

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ إِنِ افْتَرَيْتُهُ فَعَلَىٰ إِجْرَائِي وَأَنَا بِرَئِي مَسْئُولٌ

(وفرمايل الله) بلکه آیا وائی دوی چه له خپله ځانه یی جوړه کړی ده دغه (وحی)، ووايه (ای رسوله دوی ته) که می له ځانه جوړه کړی وی دغه وحی نو خاص پر ما دی عقوبت د گناه زما او زه بیزاره (غیر مسئول) یم له هغی گناه چه تاسی ئی کوئ.

تفسیر: دغه خبری اتری د مکی معظمی د کفارو وی له پاک رسول الله صلی الله علیه وسلم سره چه دغه قرآن تاسی له خپله ځانه جوړ کړی دی، او د پاک الله کلام نه دی، حضرت نوح علیه السلام کتاب نه ؤ راوړی چه د نوح علیه السلام قوم داسی خبری وکړی (کذا فی الموضح) لیکن ځینو مفسرینو دغه آیت هم د نوح علیه السلام د قصی جز شوولی دی. یعنی د نوح علیه السلام قوم وویل هغه خبری چه نوح د الله تعالی په لوری منسوبوی، هغه ئی له خپله ځانه ترلی دی. ځینی وائی چه دغه وینا خو د مکیانو ده له پاک رسول الله صلی الله علیه وسلم سره مگر د هغه

تعلق خاص د نوح عليه السلام له قصی سره ؤ. گواکي هغوی ویل چه دغه داستان تاسی په دروغو سره جوړ کړی دی، او په واقع کښی په دغو قصو کښی له سره حقیقت نشته او اصل نه لری. ﴿قُلْ إِنِ افْتَرَيْتُمْ فَعَلَّ الْإِبْرَاهِيمَ﴾ الآية - ووايه ای رسوله دوی ته که له ځانه می جوړه کړی وی دا وحی نو خاص پر ما دی عقوبت د گناه زما او زه بيزاره او غیر مسؤل یم له هغی گناه چه تاسو ئی کوئ) قرآن ته د (مفتري) ویلو تحقیقی جواب د دغه سورت په (۱۳) آیت (۲) رکوع کښی پرمی تیر شوی دی دلته ئی آخري خبره وفرمایله یعنی د لوی قرآن کلام الهی توب په نهایت واضحو او محکمو دلائلو سره خو شو ځلی ثابت کړی شوی دی د داسی روڼ او روښان شی له تکذیبولو سره هغه گناه چه تاسی گتلی ده د هغی وبال پر تاسی لویږی، نو له هغی څخه وویږی او د خپلو ځانونو په فکر او غم کښی ولویږی ما کافی او پوره تبلیغ کړی او ځان می بری الذمه گرځولی دی. نو په سر د هغه هم که تاسی نوری غلطی کوئ نو د هغو ذمه واری زما په غاړه نه ده. په فرض محال که ما افتراء کړی وی، نو د هغه گناه خو زما په غاړه کښی لویږی. نو الحمد لله داسی کوم کار هم شوی نه دی.

وَأُوحِيَ إِلَىٰ نُوحٍ أَنَّهُ لَنْ يُؤْمِنَ مِنْ قَوْمِكَ إِلَّا مَن قَدْ آمَنَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٦٨﴾

او وحی کړی شوی وه نوح ته چه بیشکه شان دا دی چه له سره به ایمان رانه وړی له قومه د تا مگر هغه چه په تحقیق ایمان ئی راوړی دی (پخوا له دی نه) نو مه غمجن کیږه په هغه (ایذاء او تکذیب) چه وو دوی چه کول به ئی (او رسول ئی درته)

تفسیر: کله چه د قوم ایذاوی او ربرونه (تکلیفونه) له حده تیر شول، نوح عليه السلام د سلهاؤ کلونو د ربر (تکلیف) تیروولو او جور او جفاء لیدلو څخه وروسته د پاک الله په دربار کښی شکوه وفرمایله چه «انی مغلوب فانتصر» زه مغلوب او ضعیف یم ته له دوی نه بدل واخله!» ارشاد وشو چه د هغو څو شمیرلیو غورو خلقو په قسمت کښی چه ایمان لیکلی شوی ؤ، هغوی خو گردو (تولو) ایمان راوړ، وروسته له دی نه د دوی له منځه بل هیڅوک نه مسلمانږی. نو ځکه اوس تاسی د دوی له عداوت او تکذیب او ایذاء رسولو څخه زیات مه غمجن کیږی عنقریب د الله تعالی د انتقام توره راوځی، او د دوی دغو گردو (تولو) شرارتونو ته سره له دغو شیرانو خاتمه ورکوی.

وَاصْنَعِ الْفُلْكَ يَا عَيْنُنَا وَوَحِينَا وَلَا تَحْطِطْ بِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُغْرَقُونَ ﴿١٢﴾

او جوړه کړه ته بیری په اعین (یعنی په حضور او حفاظت) زمونږ او په (حکم) زمونږ او مه کوه خبری ما سره (په دفع د عذاب) په حق د هغو کسانو چه ظالمان (کافران) شوی دی، چه بیشکه په دوی باندی حکم کړی شوی د غرقیدلو (نجات ئی نشته)

تفسیر: حق تعالیٰ نوح علیه السلام ته وفرمایل چه زما په اعین یعنی زمونږ په حضور، زمونږ په حفاظت او نگرانی کښی او زمونږ د حکم، تعلیم، الهام، او پیغام سره سم یوه بیری تیاره کړه! ځکه چه عنقریب د اوبو یو ډیر سخت طوفان (خپان) راتلونکی دی چه په هغه کښی دغه مگرد (تول) ظالمین او مکذبین بالیقین دویری او د دوی په حق کښی دغه حکم او فیصله حتماً او جزماً منطبقه کیدونکی ده ته د هیڅ یو ظالم او د نورو سپارش مه کوه! او د دوی د شفاعت دپاره ماته مخ مه گرځوه! ځکه چه راتلونکی عذاب له سره منع کیدونکی نه دی بلکه بیخی قطعی او حتمی دی. کله چه حضرت ابراهیم علیه السلام د لوط علیه السلام د قوم په حق کښی د شفاعت غوښتنه وکړه. هغه ته هم داسی ارشاد شوی ؕ ﴿يَا اِبْرَاهِيْمُ اقْرَضْ عَنْ هَذَا اِنَّهُ قَدْ جَاءَ اَمْرٌ لَّكَ وَاللّٰهُمَّ اِنِّیْهِمْ عَذَابٌ غَیْرُ مَرْدُوْدٍ﴾ د هود ۷ رکوع آیت ۷۶ (۱۲۸۲ مخ)

وَيَصْنَعُ الْفُلْكَ وَكَلَّمَا مَرْعَاهُ مَلَأْنِ قَوْمَهُ سَخِرُوا مِنْهُ قَالَ اِنْ تَسْخَرُوْا مِنِّيْ اِنَّا نَسْخَرُوْكُمْ كَمَا تَسْخَرُوْنَ ﴿١٣﴾

او جوړوله (نوح) بیری حال دا هر کله چه تیریدله به پر دغه (نوح) ډله (د مشرکانو یا مشرانو) له قومه د نوح نو مسخری به ئی کولی په دغه (نوح) پوری، نو وویل (نوح) که مسخری کوئ تاسی پر مونږ پوری نو بیشکه مونږ به هم مسخری وکړو په تاسی پوری لکه چه اوس مسخری کوئ تاسی (پر مونږ پوری)

تفسیر: وایی چه دغه بیری، د څو کلونو په مدت کښی تیاره شوه، او بیری نه وه بلکه یو لوی جهاز ؕ چه پکښی څو طبقی او بیلی بیلی درجی وی مفسرینو د دی په تفاسیلو کښی ډیر اغراق او مبالغی او عجیب او غریب روایات بیان کړی دی چه له هغو څڼی علی الاکثر اسرائیلیات هم دی چه وگورئ له نبوته د ده کار ترکانی ته ورسید. کله به ئی چه دغه عجیب شی (بیری)

لیدله، نو له نوح علیه السلام څخه به ئی پوښتنه کوله چه «ته دغه څه جوړوی؟» دوی به ویل چه «یو داسی کور جوړوم چه د اوبو په سر به درومی، او له دویدلو څخه به مونږ بچ کوی» کفار به د دی خبری له آوریډلو ځنی له خندا شنه او په مسخرو کښی به سره لگیا کیدل، او پخپلو منځونو کښی به ئی ویلی چه دغه سپین پیری ته وگورئ چه له اوبو څخه لری په وچه لوړه (اوچته) ځمکه کښی له اوبو څخه د نجات په فکر کښی دوپ تللی دی. حضرت شاه صاحب لیکي «کفارو به خندل چه نوح علیه السلام په وچه ځمکه کښی له دویدلو څخه د نجات په فکر کښی لویدلی دی. نوح علیه السلام پر دوی بانندی خندل چه مرگ د دوی پر سر بانندی ځوړند او ولاړ دی او دوی ورته خاندی» د دغه تفسیر سره موافق شیخ الهند رحمه الله علیه د «فانا نسخر منکم» ترجمه د حال په صیغه سره کړی ده ابن کثیر رحمه الله علیه په «نسخر منکم» کښی د استقبال معنی مرادوی یعنی نن تاسی پر ما بانندی د ناپوه او احمق خیال کوئ او راپوری خاندئ، لیکن هغه زمانه قریبه ده چه د هغه په جواب کښی ستاسی دغه حماقت او سفاهت پوری به مونږ ته هم موقع په لاس راشی چه مونږ به هم پر تاسی بانندی وځاندو، کله چه تاسی د خپلو جرائمو په بدل کښی په سزا ورسیږئ.

فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٢٩﴾

نو ژر به وپیژنئ تاسی هغه څوک چه رابشی ورته (داسی) عذاب چه وبه شرموی ده لره په (غرق سره) او راکوزیږی به په ده عذاب دائم (په حرق سره)

تفسیر: یعنی اوس څه زیات تاخیر نشته او ژر تر ژره به درښکاره شی چه د دنیا رسوا کوونکی، او د آخرت دائمی عذاب پر چا بانندی نازلیدوی؟

حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُورُ قُلْنَا احْمِلْ فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ وَمَنْ آمَنَ وَمَا آمَنَ مَعَهُ إِلَّا قَلِيلٌ ﴿٣٠﴾

تر هغه پوری کله چه راغی امر (حکم د عذاب) زمونږ او راوختیده تنور (یعنی اوبه له تناره بیا چه عذاب سر راوړ نو) وویل مونږ (نوح ته) سواره کړه په دی بیړی کښی له هری (نوعی نافعی د حیواناتو څخه) جوړه دوه دوه (نر او ښځه) او اهل خپل (د بیت دی هم سواره کړه) مگر مه سوروه

هغه چه ږومبۍ شوی ده په ده وینا (او حکم د ډوبیدلو) او هغه (هم سواره کړه) چه ایمان ئی راوړی دی، او نه وو ایمان راوړی سره له دغه (نوح) مگر خو لږو خلقو.

تفسیر: یعنی نوح علیه السلام تر هغه وخته پوری د بیرۍ په جوړولو کښی مشغول ؤ چه د الله تعالیٰ له وعدی سره موافق گردد (تولو) وریشو ته حکم ورسید چه «تولی سره ور وورپړئ او ځمکی ته وویل شو چه خپلی گردی (تولی) اوبه وخوتوه او پښتو ته وویل شو چه تاسی د خپل تعذیب او نورو منصبی فرائضو په ځای راوړلو کښی متوجه شی»! بالاخر له پاسه سخت بی دریغه باران ووریده، له ښکته د ځمکی له سطحی د زورورو او سختو خوتیدونکو چینو او تندوبی (فواری) په شانی په جوش وهلو او خوتیدلو باندی شروع وکړه. تر دی چه د دودی پخولو له تنورونو څخه هم چه له اور ځنی دک پک ؤ هم اوبه راووتی.

تنبیه: د «تنور» په معنی کښی اختلاف دی. ځینی تری مطلق د دودی پخولو تنور مرادوی ځینی وائی چه یو تنور له حضرت بی بی حواء څخه منتقل شوی او حضرت نوح علیه السلام ته رسیدلی ؤ، او هغه د ده په کور کښی د طوفان نښه ټاکلی (مقرر کړی) شوی وه چه هر کله له دغه تناره څخه اوبه وخوتیږی نو ته دی په بیرۍ کښی سور شه! د ځینو په نزد «تنور» کومه خاصه چینه وه په «کوفه» یا «جزیره» کښی ځینو دعوی کړی ده چه «تنور» ئی د سحر د سپیده داغ رنا ته ویلی دی یعنی کله چه د سبا رنا ډیره ښه وځلیدی «ابوحیان رحمة الله علیه» وائی چه (فار التنور) ممکن دی چه د عذاب له ظهور او د هول له شده څخه کنایه وی، لکه چه «حمی الوطیس» د حرب له شده کنایه ده. له ابن عباس رضی الله تعالیٰ عنه څخه منقول دی چه د «تنور» معنی وجه الارض او د ځمکی مخ دی مونږ پاس کوم تفسیر چه کړی دی هم دغه معنی مو مقدمه ایښی ده، او د نورو معانیو په لوری مو هم اشاره کړی ده. حافظ ابن کثیر رحمة الله علیه د هم دغه تفسیر له لیکلو څخه وروسته فرمائی «وهذا قول جمهور السلف وعلماء الخلف والله اعلم»

﴿فَلَمَّا جَاءَ شَاهِدُنْ مِنْ رُوحِنَا إِنَّا نَرَىٰ جِبَالًا مَدْحُورًا﴾ بیا چه عذاب سر راوړ نو وویل مونږ نوح ته چه سپاره (سواره) کړه په دی بیرۍ کښی له هری نوعی نافعۍ د حیواناتو څخه جوړه دوه دوه (نر او ښځه) یعنی له هغو ساکینانو (زنده سرو) چه ضرورت ورته پیښیږی، او د هغوی نسل پاتی کیدل مقدر دی. یوه یوه جوړه نر او ښځه ډواره واخله، او په بیرۍ کښی ئی سواره کړه!

﴿وَأَهْلَكَ الْأَمَنَ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ﴾ او اهل د بیت خپل هم سواره کړه په دی بیرۍ کښی مگر مه سوروه هغه چه ږومبۍ شوی ده په ده وینا او حکم د ډوبیدلو (یعنی دغه مقدره او مقرر شوی ده چه هغه د ظالمانو په زمره کښی د داخلیدلو له سببه غرق شی. له ﴿وَلَا تَحْطِطُنَّ فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُغْرَقُونَ﴾ څخه مراد د نوح علیه السلام هغه ځوی مقصود دی چه نوم ئی (یام) او لقب ئی کنعان ؤ او بل د کنعان مور مقصوده ده چه (واعله) نومیده او د نوح علیه

السلام له کورنی غځنی هم دغه مور او غوی دواړه بیل او په طوفان کېږي دوب شوی دی.
﴿وَمَأْمَنَ مَعَهُ الْغَوَّارُ﴾ او نه وو ایمان راوړی سره له نوح مگر خو لږو خلکو (یعنې اتیا نارینه یا څه لږ یا څه ډیر د نوح علیه السلام د بیړی د اراکینو په نسبت ډیر اقوال دی اما آخری دا دی چې یو پخپله نوح علیه السلام و او یوه ئی مسلمانان ښځه او دری ئی غامان سام، حام، یافث او دری د دوی ښځی دا اته شو او له قوم ئی ۳۶ نارینه ۳۶ ښځی چې دا ټول سره اتیا تنه شول.

وَقَالَ ارْكَبُوا فِيهَا بِسْمِ اللَّهِ فَجَرَّهَا وَمُرْسُهَا إِنَّ رَبِّي لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۱۱﴾

او وویل نوح چې سپاره (سواره) شی پر دغی (بیړی او وایي) په نامه د الله دی روانیدل د دی (بیړی) او دریدل د دی (بیړی)، بیشکه چې رب زما خامخا ښه بشونکی مغفرت کوونکی (د خطیاتو) ډیر رحم والا دی (په اکرام د اجر او ثواب سره)

تفسیر: نوح علیه السلام خپلو ملگرو ته وویل چې د پاک الله په نامه پر بیړی، سواره شی! او هیڅ فکر او اندېښنه مه کوئ، د دغی بیړی روانیدل او دریدل دواړه د الله په نامه او اذن او حکم، او د ده د پاک نامه په برکت سره دی او د دی د دویدلو هیڅ اندېښنه نشته. زمونږ رب د مؤمنینو قصور معافوی او پر دوی بی حده مهربان دی. دی به پخپل فضل او کرم او مهربانی سره مونږ روغ رمت او صحیح او سلامت راکوزوی. له دی آیت څخه دغه خبره استخراجیږي چې په کشتی او نورو نقلیه و وسايلو باندی د سوریډلو په وقت کېږي ښائی چې «بسم الله» ویلی شی.

وَهِيَ تَجْرِي بِهِمْ فِي مَوْجٍ كَالْجِبَالِ وَتَنَادَى تُوْحًى ابْنَهُ وَكَانَ فِي مَعْزِلٍ يُبْنِيَّ ارْكَبْ مَعَنَا وَلَا تَكُنْ مَعَ الْكَافِرِينَ ﴿۱۲﴾

او دی (بیړی) به ویل دوی په موجونو (چپو د اوبو) کېږي په شان د غرونو، او ناری کړی نوح (له ډیره شفقت) غوی خپل ته حال دا چې و هغه په کناره (له پلاره یا له ایمانه یا له بیړی نه) ای بچوریه زما راځه سور شه! (په بیړی کېږي) له مونږ سره او مه کیږه له کافرانو سره (چې غرق به شی).

تفسیر: یعنې بیړی به د غرونو غوندی موجونه او چپی څیړولی، او پخپل تکر سره به ئی وهلی او بی له خوف او خطری به پری روانه وه، وروسته له سوریډلو نوح علیه السلام خپل غوی (یام -

کنعان) ته ورغږ کړ چه له خپله پلاره او وروڼو او نوری کورنی څخه بیل او له کفارو سره ایل او غیل (ملگری) ؤ چه «د دغو بدبختانو کفارو ملگرتوب پریوده له مونږ سره راشه! خو له دغه لوی مصیبت څخه نجات وموندلی شی».

تنبیه: یا خو نوح علیه السلام پر کنعان د مؤمن خیال کاوه، نو ځکه ئی ورغږ کړ. اګر که دی په واقع مؤمن نه ؤ. یا به ئی کافر ګانه مګر داسی هیله (امید) او توقع ئی درلوده (لرله) ښائی چه د دغو هول ناګو دلائلو له لیدلو څخه به مسلمانیږی، یا د «اهلک» په عموم کښی د دخول لامله (له وجی) او د پلارتوب د شفقت له جوشه به ئی داسی کړی وی. او «الامن سبق علیه القول» به ئی د اجمال په سبب پری منطبق نه وی ګڼلی والله اعلم.

قَالَ سَآوِي إِلَىٰ جَبَلٍ يَّعِصُمُنِي مِنَ الْمَاءِ ۖ قَالَ لَأَنصَلَ الْيَوْمَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِلَّا مَن رَّحِمَ ۖ وَحَالَ بَيْنَهُمَا الْمَوْجُ فَكَانَ مِنَ الْمُغْرَقِينَ ﴿١٧﴾

وویل (کنعان ځوی د نوح) چه ژر به لار شم ځای به ونیسم پر سر د کوم غره باندی چه وساتی می له اوبو نه، وویل (نوح) چه نشته ساتونکی نن ورځ له امره (حکمه او له عذابه) او پرده شو د دوی دواړو په منځ کښی موج (چه د اوبو) نو وګرځید (کنعان) له جمله د غرق کړیو شویو.

تفسیر: «کنعان» له خپل جهل او غباوته اوس هم داسی خیال کاوه لکه چه سری د عادی او معمولی سیلاب (څپان) په اوقاتو کښی پر کومه لوړه (اوچته) څیژی او خپل ځان ژغوری (بیچ کوی)، نو زه به هم پر کومی لوړی (اوچتی) څوکی د غره وڅیژم او خپل ژوندون به وساتم. ﴿قَالَ لَأَنصَلَ الْيَوْمَ﴾ الآية - نو وویل نوح علیه السلام له سره نشته ساتونکی نن ورځ له امره او حکم او له عذابه د الله څخه ولیکن هغه څوک چه رحم وکړی الله پری او وئی ساتی له عذابه نو نجات مومی) یعنی ته په کوم خبط او خطاء کښی لویدلی ئی، دغه عظیم طوفان خو کوم معمولی سیلاب نه، بلکه د الله تعالیٰ د عذاب طوفان دی. د لوړو (اوچتو) غرونو حقیقت او ماهیت څه دی، نن هیڅ یو شی د پاک الله له عذابه نجات نشی موندلی. هو! د همغه چا په برخه کښی نجات کیدی شی چه د پاک الله فضل او کرم پری وی. مګر په دغه لویه او مهیبه هنگامه او انتقام په مقام کښی به پر غټو مجرمانو څه رحم او شفقت کیدی شی؟ د پلار او ځوی په منځ کښی لا د خبرو او اترو دغه سلسله پای (آخر) ته نه وه رسیدلی چه د اوبو یوه لویه چه او موج د دوی تر منځ حائله شوه او دوی دواړه ئی د تل دپاره سره بیل کړل.

(بیا هر کله چه واقعه د طوفان نهایت ته ورسیده او کفار غرق شول، نو د پاک الله داسی امر

صادر شو)

وَقِيلَ يَا أَرْضُ ابْلَعِي مَاءَكِ وَبِسْمَاءُ أَفْلَحِي وَغِيضَ الْمَاءِ وَقُضِيَ الْأَمْرُ وَاسْتَوَتْ عَلَى الْجُودِيِّ وَقِيلَ بُعْدَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢٧﴾

او وویل شو چه ای خُمکی جذب کره (بیرته بشکته ونغره) اوبه خپلی او ای آسمانه بندی کره (اوبه خپلی) او کمی کری شوی اوبه (له مخ د خُمکی) او پوره کر شو هغه حکم (د اهلاك د اشرارو او انجاء د ابرارو) او ودریده بیري پر غره د جودی او وویل شو (هلاک) لریوالی دی وی (له رحمته) قوم ظالمانو (کافرانو) ته

تفسیر: تر یوه مدت پوری دومره زیاتی اوبه له آسمانه راتوئی شوی چه گواکی د آسمان گرد (تول) ورخونه او بندونه سره خلاص شوی دی او د خُمکی گردی (تولی) پولی او پردی سره شلیدلی، او بیرته شوی وی، تر ونو او لوړو (اوچتو) او غرونو پوری هم اوبه وختلی او هغه گرد (تول) پکښی دوب او پت شول. بی د کشتی له سوړو څخه نورو گردو (تولو) کفارو ته چه د دوی په حق کښی نوح علیه السلام د ﴿رَبِّ لَکَذْنُ عَلَى الْکَافِرِینَ دِیَارًا﴾ (۲۹) جزء د نوح د سورت ۲۶ آیت دوهمه رکوع) بنیرا کری وه، غرق شول. په دغه وقت کښی الله قدوس جلت عظمته خُمکی ته امر ورکړ چه اوس دی خپلی اوبه بیرته درجنبی کره، او درکش ئی کره!، او ای آسمانه نور بس کره او مه وریزه! او ای وریځو لری شی!، نو بیا څه مجال ؤ چه دغو گردو (تولو) د هغه حکم امتثال نه وی کری او په تمویل کښی ئی د یوی لمحی ډیل او معطلی کری وی لکه چه د اوبو وچیده شروع شول، او بیري د (جودی) پر غره باندی ودریده چه د غځینو په نزد په (موصل) کښی دی. او د هغه امر اراده چه پاک الله د مجرمینو د سزا ورکولو په نسبت فرمایلی وه پوره شوه د ظالمانو په حق کښی دغسی وویل شو چه د پاک الله له رحمته د تل دپاره لری شی! او د همیشه دپاره د مصیبت او هلاکت په غارونو او کندو کښی پراته اوسئ!

تنبیه: په دغی خبری کښی اختلاف دی چه د نوح علیه السلام طوفان پر گردی (تولی) دنیا باندی ختلی ؤ؟ یا په خاصو ملکونو کښی واقع شوی ؤ؟ د دی خبری د فیصلی کولو ځای دلته نه دی، مگر په یاد ئی ولرئ چه په «دائرة المعارف» کښی د (یورپ) د غځینو محققانو داسی اقوال او دلائل نقل شوی دی چه له هغو څخه د عمومی طوفان د وقوع تائید کیږی. هغه کسان چه د عمومی طوفان قائلان دی له دوی څخه د اکثرو په نزد د موجوده عالم گرد (تول) انسانان د نوح علیه السلام د دریو ځامنو (۱) سام (۲) حام (۳) یافث، له اولادی څخه دی «وجعلنا ذریته هم الباقین» له طوفانه هغه وړوکی او حیوانات چه هلاک شوی دی د هغوی اهلاك د تعذیب

په دول (طريقه) نه ؤ، بلکه همغسی چه پاک الله د نورو طبعیه ؤ اسبابو په وسیله پر هغوی باندی موت طاری کوی، او هغه ظلم نه دی، هم داسی دلته هم د دوی موت په هم دغی ذریعی سره واقع شوی دی. لکه چه اوس هم غه مهال (وخت) چه سیلاب (غیپان) او نور طوفانونه راځی په هغو کښی څومره حیوانات او وړوکی او نور مړه کیږی.

وَنَادَى نُوحٌ رَبَّهُ فَقَالَ رَبِّ إِنَّ ابْنِي مِنْ أَهْلِي وَإِنَّ وَعْدَكَ الْحَقُّ وَأَنْتَ
أَحْكَمُ الْحَكَمِينَ ﴿٦٠﴾ قَالَ يُنُوحُ إِنَّهُ لَيْسَ مِنْ أَهْلِكَ إِنَّهُ عَمَلٌ غَيْرُ صَالِحٍ فَلَا
تَسْأَلُن مَالِي لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّي أَخْشَاكَ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٦١﴾

او غږ (سوال) وکړ نوح رب خپل ته نو وی ویل ای ربه زما بیشکه چه غوی زما له اهله زما څخه دی او بیشکه چه وعده ستا حقه ده او ته ئی ښه عالم عادل لوی حاکم له تولو حکم کوونکو څخه. وفرمایل (الله) ای نوحه! بیشکه چه هغه غوی نه دی له اهله ستا (چه مؤمنین دی) بیشکه دی (خاوند د) عمل ناکاره دی نو سوال مه کوه له مانه د هغه څیز چه نه وی تاته په هغه څیز کښی څه علم پوه، بیشکه زه پند درکوم تاته چه (نه) شی ته له جاهلاتو (په دی ناجائز سوال سره)

تفسیر: نوح علیه السلام دغه عرض په کوم وقت کښی کړی دی؟ د کنعان له دویدلو څخه پخوا؟ یا وروسته له هغه؟ دغه دواړه احتمالات شته! دوهم د کنعان د منافقې اوضاعو او اطوارو د لیدلو په غلط فهمی سره ښائی چه هغه به ئی مومن گنلی وی یا به ئی کافر پیژندلی وی. او د رب العزت جل جلاله په دربار کښی داسی سؤال به ئی کړی وی. د دغو دواړو احتمالاتو امکان شته که ئی مؤمن گنلی وی، او له غرقیدلو څخه ئی پخوا عرض کړی وی نو مقصود به ئی د ده د اضطرابی کیفیت اظهار، او د پاک الله له حضوره د هغه د نجات سرشته او انتظام وی او که له دویدلو څخه وروسته دغه وینا شوی وی، نو محض د دغی معاملی د اصلی حقیقت د معلومولو په غرض خپل خلجیان یا اشکال به ئی ور وړاندی کړی وی. یعنی یا اله العالمینه! تا خو زما د کورنی د نجات وعده راسره کړی وه، او کنعان د مؤمن توپ لامله (له وجی) د «الامن سبق علیه القول» په استثناء کښی ظاهراً نه ؤ داخل، نو بیا د هغه د مغروریت راز به څه وی؟ بلا شبهه ستا وعده حقه ده هیچا ته له سره داسی کوم خیال نشی پیدا کیدی چه معاذ الله تا

وعده خلافی کړی ده. ته «احکم الحاکمین» او مطلق شهنشاه ئی که څوک ستا د احکامو په راز وپوهیږی او که نه پوهیږی په دواړو صورتونو کېنې هغه حق دی او هیڅوک هیڅ حق نه لری چه ستا د فیصلی په مقابل کېنې دم ووهلی شی یا تا په وعده خلافی مجبور کړی. نه د چا دا منصب دی چه ستا د ناطق حکم په متعلق څه تنقید وکړی شی. فقط د قلبی اطمینان دپاره د استعمال او استفسار په ډول (طریقه) د دغی واقعی راز معلومول غواړم. جواب ئی داسی واورید چه دی ستا له هغی کورنی څخه نه و چه د دوی د نجات وعده درسره شوی وه، بلکه په «الامن سبق علیه القول» کېنې شامل دی. ځکه چه د هغه عمل خراب دی ته د ده له کفر او شرک څخه خبر نه ئی د تعجب ځای دی چه ته سره د نبوت له فراسته او رڼا او د کفر د صریحو آثارو د موجودیت سره د یوه کافر د احوالو په نسبت پوره معلومات نه لری، او تر اوسه پوری د هغه حال تاته مشته دی. د هغه سری واقعی احوال چه تاته نه وی معلوم، نو د هغه په باره کېنې له مونږه داسی نامناسبه رعایت، یا دا ډول (طریقه) کیفیت مه غواړه! مقربینو ته وړ (مستحق) او لائق نه دی چه بی له فکره او اندیښنی، او وړاندی او وروسته کتلو، د ادب ناپیژندونکو جاهلانو په شان خبری وکړی.

دیر افسوس دی د ازل په بد قسمت

چه بدلیږی نه د چا په شفاعت

چه نوح خلاص نه که خپل ځوی د طوفانه

پخپل ځان ویره کوه په هر ساعت

د دی آیت دغه تقریر په هغه صورت کېنې دی چه نوح علیه السلام کنعان مؤمن گنلی وی. او که ئی کافر گنلی وی نو ښائی د دی غوښتنی یا سؤال به دغه منشاء وی چه د انجاء په ذکر کېنې څرنګه چه اهل ئی له عامو مؤمنینو څخه بیل ذکر فرمایلی و. له هغه څخه نوح علیه السلام داسی خیال کړی و چه زما اهل ته له دغه دنیوی عذاب څخه د محفوظیت شرط ایمان نه دی. او «الامن سبق علیه القول» مجمل و نو ځکه ئی مصداق تعین نشو کړی. بناء علیه د پلارتوب د شفقت په جوش کېنې ئی عرض وکړ چه «یا اله العالمینه!» زما ځوی یقیناً زما په اهل کېنې داخل دی چه د هغه د نجات وعده تا فرمایلی ده. نو بیا ولی هغه غرقاوه شی. یا غرق کړی شوی دی؟ جواب ورورسید چه ستا پرمی مقدمه «ان ابنی من اهلی» غلطه ده، د هغه اهل د ژغورنی (بچ کولو) وعده چه شوی ده، دی په هغی کېنې نه دی داخل، ځکه چه د ده اعمال او چاری دیری خرابی دی او هم د «الامن سبق علیه القول» د مصداق څه علم او پوه له تا سره نشته چه هغوی کوم خلق دی؟ نو بیا د هغه شی علم چه له تا سره نشته، د هغه په نسبت د داسی جګړی په رنگ سره سؤال یا غوښتنه کول تاته له سره وړ (لائق) او مناسب نه دی.

قَالَ رَبِّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ أَنْ أَسْأَلَكَ مَا لَيْسَ لِي

بِهِ عِلْمٌ وَإِلَّا تَغْفِرْ لِي وَتَرْحَمْنِي أَكُنْ مِنَ الْخُسِرِينَ ﴿۱۱﴾

وویل (نوح) ای ربه زما بیشکه زه پناه نیسم په تا پوری له دی چه سؤال وکرم له تانه د هغه خیز چه نشته ماته په هغه خیز علم پوه، او که مغفرت ونه کړی ته ماته او رحم ونه کړی پر ما نو شم به زه له زیانکارانو

تفسیر: حضرت شاه صاحب لیکي «انسان د هغی خبری پوښتنه کوی چه ورته نه ده معلومه لیکن ښائی چه د مسؤل منه مرضی ځان ته معلومه کړی دا ښه کار نه دی چه د لوی مرضی ته نه گوری او تری پوښتنه کوی» مرضی ئی ولی نه وه هغه مو اوس ولیکل. نوح علیه السلام د کبریاء په لوی دربار کښی عرض وکړ چه ای ربه زما بیشکه زه پناه نیسم په تا پوری چه سؤال وکرم له تانه د هغه خیز چه نشته ماته په هغه کښی پوه او علم او که مغفرت ونه کړی ته ماته او رحم ونه کړی پر ما نو شم به زه له زیانکارانو. یعنی حضرت نوح علیه السلام سخت وویږیده او ډیر وریږدیده (وریږده)، او ژر ئی تویه وویسته لیکن داسی ئی ونه ویل چه بیا به داسی نه کوم چه په هغه کښی دعوی وځی بنده څه مقدور لری. ده ته ښائی چه له الله تعالیٰ څخه پناه وغواړی چه له ما څخه به بیا داسی کار صادر نشی، او په زړه کښی د هغه د نه کولو عزم ولری د حضرت آدم او یونس علیهما السلام او نورو د توبی کرم الفاظ چه په پاک قرآن کښی نقل شوی دی په هغو کښی هم دغه ادب ملحوظ شوی دی.

قِيلَ يٰ نُوحُ اهْبِطْ بِسَلَامٍ مِّنَّا وَبَرَكَاتٍ عَلَيْكَ وَعَلَىٰ أُمَمٍ مِّمَّنْ مَّعَكَ وَأُمَمٌ سَنَسِتْنَاهُمْ لِمَسْهُمْ مِّنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱۲﴾

وویل شو ای نوحه کوز شه (له دی بیری) سره له سلامتی له جانبه زمونږ او سره له برکتونو (زمونږ له جانبه) پر تا او پر څو فرقو له هغه چا نه چه له تا سره دی، او څه نوری فرقی (کافری له اولادی د هغه چا چه له تا سره دی) ژر به نفع ورکړو هغوی ته (په دی دنیا کښی) بیا به ورسپړی دوی ته زمونږ له جانبه عذاب دردناک (په آخرت کښی په سبب د کفر)

تفسیر: یعنی له بیری څخه په «جودی» باندی بیا له «جودی» څخه پر ځمکه ښکته شول، برکات او سلامتی وروسته له دی نه پر تاسی او پر هغو اقوامو به وی چه ستاسی له ملگرو څخه پیدا کیږی. اوس چه ځمکه د طوفان له سببه بیخی خرابه او ویکاره شوی ده الله تعالیٰ به ئی بیا

ودانوی، او د هغه رونق سینگار ته به بیا عودت ورکوی. د «بسلام» په لفظ گواکی حق تعالیٰ تسلی فرمایلی ده چه بیا به پر گردو (تولو) انسانی نوعو پخوا له قیامت داسی عمومی هلاکت نه دی راتلونکی مگر غیځنی فرقی به هلاکیدی.

تِلْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهَا إِلَيْكَ مَا كُنْتَ تَعْلَمُهَا أَنْتَ وَلَا قَوْمُكَ مِنْ قَبْلِ هَذَا فَاصْبِرْ إِنَّ الْعَاقِبَةَ لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٢﴾

دغه (قصه د نوح) له غیځنو اخبارونو د غیب ده چه رالیدو هغه (اخبار) تاته (ای محمده! په وحی سره)، نه وی ته چه پوهیدی په دی قصی (نه) ته او نه قوم ستا پخوا له دی (اخباره زمونږ)، نو صبر کوه (په ایذاء او تبلیغ ته دی دوام ورکړه)، بیشکه چه عاقبت (ښه خاتمه) دپاره د پرهیزگارانو ده.

تفسیر: یعنی دغه د نبوت له دلائلو څخه دی چه د یوه امی له ژبی څخه د سابقه و اممو داسی مستند او مفصل واقعات درآوړوی. (او له غیځنو اخبارو د غیبو څخه دی په وحی سره خبروی، نو صبر وکړه په ایذاء د قوم او تبلیغ ته دی دوام ورکړه بیشکه چه عاقبت ښه خاتمه دپاره د پرهیزگارانو ده).

همغسی چه د نوح علیه السلام او د ده د ملگرو خاتمه ښه شوه، ستاسی د ملگرو مستقبل هم ډیر روڼ او له بری او کامیابی څخه ډک دی. تاسی د کفارو پر ایذاو صبر وکړئ مه ویرېږئ او مه خفه کیږئ لکه چه نوح علیه السلام نهه نیم سوه کاله صبر وکړ.

وَالِی عَادٍ أَخَاهُمْ هُودًا قَالَ يَقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهِ غَيْرُهُ إِنَّ أَنْتُمْ لَلْمُفْتَرُونَ ﴿١٣﴾

او لیږلی و مونږ قوم د عاد ته (قومی) ورور د دوی هود، وویل (هود) ای قومه زما عبادت کوئ (یواخی) د الله (ځکه چه) نشته تاسی ته هیڅ برحق معبود غیر له الله نه، نه یی تاسی مگر دروغ تړونکی (پر الله پوری په دعوی د شرک کښی)

تفسیر: (افتراء مو دا ده چه وایی) چه د تیږو (گتو) بت هم باختیاره حاکم بلکه معبود دی.

د اعراف په سورت کښی هم د هود د قوم قصه تیره شوی ده .

يَقَوْمُ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِنْ أَجَرْتُ الْإِنْسَانَ الَّذِي فَطَرْنِي أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٥١﴾

ای قومه زما نه غواړم له تاسی پر دی تبلیغ د رسالت څه اجر (مزدوری)، نه دی اجر (مزدوری) زما مگر پر هغه الله چه پیدا کړی ئی یم زه، آیا نو عقل نه کوئ تاسی (چه حق له باطل او رشتین له دروغجن څخه بیل کړئ).

تفسیر: یعنی ستاسی مال ته زه څه ضرورت نه لرم. زما د گردو (تولو) دنیوی ضروریاتو او د اخروی اجرانو او ثوابونو کفیل پاک الله دی چه زما خالق، فاطر، پیدا کوونکی دی. دغه خبره هر یوه نبی خپل قوم ته کړی ده څو پند او نصیحت ئی بی لوته او مؤثر شی، او خلق د هغه رب (تکلیف) او محنت په دنیوی طمعې محمول ونه کړی. یعنی تاسی دومره ناپوه او غبی یی چه په دومره غتی خبری باندی هم نه پوهیږئ چه هغه سری ته چه بی له طمعې او بی له غرضه تش د زړه سوی او د خیر غوښتلو له سببه ستاسی د دارینو د فلاح خبری کوی، خپل دشمن او بدخواه گنئ، او له هغه سره تل منگولی لگوئ او په جگړه ورسره اخته او بوخت یی.

وَلْيَقَوْمِ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا وَيَزِدْكُمْ قُوَّةً إِلَى قُوَّتِكُمْ وَلَا تَتَوَكَّلُوا مُجْرِمِينَ ﴿٥٢﴾

او ای قومه زما مغفرت وغواړئ (له شرکه) له رب خپل بیا رجوع وکړئ په طرف د دغه (الله په طاعت سره) چه وبه لیږی (الله له جانبه د) آسمان پر تاسی (باران) اوریدونکی (په شیبو شیبو) او در زیات به کړی الله تاسی ته قوت پر قوت ستاسی او مخ مه گرځوئ تاسی (له ایمانه او توبی) حال دا چه گنهگاران اوسیرئ.

تفسیر: د دغی جملی تفسیر د دغه سورت په ۳ آیت اوله رکوع یعنی په شروع کښی تیر شوی دی. یعنی موقع په موقع ښه بارانونه او روی څرنگه چه دغه قوم له کښتونو (فصلونو) او باغونو او نورو شیبونو سره ډیره مینه او علاقه درلوده (لرله)، نو ځکه د ایمان راوړلو همغسی ظاهری فوائد

او برکات نئی بیان فرمایلی دی چه د دوی په حق کښی په خصوصی ډول (طریقه) سره د تشویق او ترغیب موجب شی. مفسرین لیکي چه دغه خلق له دریو کالو د وچکالی (سوکری) او د باران د امساک په مصیبت کښی اخته ؤ، هود علیه السلام وعده وکړه که تاسی ایمان راوړئ او د پاک الله دربار ته رجوع وکړئ نو دغه مصیبت به له تاسی څخه لری کیږی. او په راز راز (قسم قسم) نعمت، بخششونو او راحت به مخامخ کیږئ. او د پاک الله په انواع د الطاف، اقسام د اعطاف سر لوری مومع مالی او بدنی قوت به مو زیاتیری په اولاد به مو برکت شی په خوښی او خوشالی کښی به مو ترقی وشي، او له مادی قوت سره په روحانی او ایمانی قوت کښی به مو هم اضافه کیږی. په دی شرط سره چه د پاک الله په لوری رجوع وکړئ او د مجرمانو په شان د الله تعالی له اطاعت او انقیاده مخ ونه گرځوئ.

قَالُوا يَهُودُ مَا جِئْتَنَا بِبَيِّنَةٍ وَمَا نَحْنُ بِتَارِكِي آلِهَتِنَا عَنْ قَوْلِكَ وَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٥٧﴾

وویل دوی ای هوده نه دی راوړی تا مونږ ته دلیل ظاهر او نه یو مونږ پرېښودونکی د (عبادت د) خدایانو خپلو له جهت د وینا ستا او نه یو مونږ پر تا باندی ایمان راوړونکی (په نبوت ستا).

تفسیر: یعنی دغه خو ښکاره ضد، عناد او سرکشی ده چه دوی ویل چه تاسی کوم واضح سند او دلیل د خپل صداقت په نسبت نه دی راوړی، هر هغه نبی چه د پاک الله له جانب د نبوت پر عهده فائز کیږی. نو ضرور دی چه د دغه تقرر دپاره کوم سند او اعتمادنامه ورته ورعطا کړی، لکه چه په حدیث کښی دی «د هر نبی الله سره چه مبعوث شوی دی داسی واضحه نښه هم لیږلی شوی ده چه که انسان پری ایمان راوړی، راوړی نئ شی» نو ځکه یقیناً ویلی شی چه هود علیه السلام به هم هغه خپله نښانه وړاندی کړی وی مگر دغو خلقو به د ضد، عناد، سرزوری او بی حیائی لامله (له وجی) هغه نه وی منلی. او هم داسی به ئی ویل چه تاسی کومه ښکاره نښه نه ده راوړی ښائی چه داسی مراد به ئی درلود (لرلو) چه داسی نښه دی نه ده راوړی چه دا گرد (تول) له ورمیږو (مرو) څخه ونیسی. او پر ایمان راوړلو ئی مجبور کړی په هر حال مونږ تش ستا په وینا سره خپل معبودان نشو پرېښودی، او ستا پر رسالت له سره ایمان نشو راوړی.

إِنْ تَقُولُ إِلَّا اعْتَرِكَ بَعْضُ الْهَتَنِاسِوْ قَالَ إِنْ شَهِدُ اللَّهَ

وَأَشْهِدُوا إِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٥٦﴾ مِنْ دُونِهِ فَاكِدُونَ ﴿٥٧﴾ جَمِيعًا ثُمَّ لَا تُنْظَرُونَ ﴿٥٨﴾ إِنِّي تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكُمْ مَا مِنْ دَابَّةٍ إِلَّا هِيَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا إِنَّ رَبِّي عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٥٩﴾

نه وایو مونږ (د تا په حق کښی) مگر (دا لفظ وایو) چه رسولی دی تاته
 ځینو خدایانو زمونږ څه ضرر (لیونتوب)، نو وویل هود بیشکه زه شاهد کوم
 الله او شاهدان شیع تاسی (هم) چه بیشکه زه بیزار یم له هغو خدایانو چه
 شریکوی ئی (له الله سره). غیر له الله نو حیلی (تدبیرونه) جوړی کړئ تاسی
 (هلاک) زما ته ټول بیا نو مهلت مه راکوئ ماته بیشکه ما توکل کړی دی پر
 (هغه) الله چه رب زما او رب ستاسی دی، نشته هیڅ تلونکی (ذی روح
 خوځیدونکی په ځمکه کښی) مگر هم دغه (الله) دی نیوونکی له (ویشنو د)
 وچولی (تندی) د ده، بیشکه رب زما په لاره سمه برابره (حق او عدل) دی.
 (یا په حق لاری سړی برابروی).

تفسیر: دغه چتی (بیکاره) خبری چه ته ئی کوی، او گرد (تول) جهان بی وقوفه او ناپوه بولی
 او له خپله ځانه سره ئی دشمنان کوی. زمونږ خیال دا دی چه زمونږ له معبودانو به کوم یوه څه
 رنځ یا ربر (تکلیف) درپښ کړی وی او له تا څخه ئی لیونی او پاگل او مجنون جوړ کړی دی
 (العیاذ بالله) ته چه د لیونیانو په شان خبری کوی، او د هغوی له عبادت څخه مو منع کوی او
 هغوی ته بدی او ردی خبری کوی نو هغوی تاته د دغو بی ادبو او سپین سترگیو او گستاخیو په
 بدل کښی سزا درکړی ده چه اوس بیخی د لیونیانو په شان خبری او اتري کوی نو هود علیه
 السلام د دغو مشرکانو په جواب کښی یوه خورا (دیر) موثره تردیدیه وینا وکړه چه لنده ئی دا
 ده هغه بیچارگان د تیرو (گتو) او نورو شیانو بتان ماته څه ربر (زحمت) او تکلیف رارسولی
 شی تاسی چه له گردو (ټولو) څخه زورور، قوی، او طاقتور په نظر راځئ که د خپلو معبودانو له
 فوجونو سره یو ځای پر ما یواځی یو سړی په پوره قوت، او قدرت گرد (تول) سره په یوه وقت
 کښی ناڅاپه حمله او یرغل راوړئ، نو یقین وکړئ چه زما یوه ویشته ته به هم څه نقصان او
 زیان ونشی رسولی.

ښه واورئ چه زه پاک الله شاهدوم او اعلان کوم او تاسی هم شاهدان اوسئ چه زه ستاسی د دغو
 دروغو معبودانو څخه قطعاً بیزاره یم. تاسی گرد (تول) سره راټول شیع، او هغه ربر (تکلیف) او
 ضرر رسول چه ماته ئی رسولی شیع راورسول او لږ څه قصور او کوتاهی هم پکښی مه کوئ او نه
 یوه شیبه مهلت راکړئ او ښه وپوهیږئ، چه زما اعتماد پر هغه (وحده لاشریک له الله) دی چه
 زما رب دی، او هغه هم ستاسی رب او مالک او حاکم دی. اگر که تاسی له بدفهمی څخه نشی

پوهیدی چه نه یواځی زه او تاسی بلکه هر وړوکی او لوی شی چه په ځمکه کښی مگرځی او خوځیږی او شته سره له آسمانونو او هغو شیانو چه په دوی کښی دی او شته، گرد (تول) د پاک الله په قبضه او تصرف کښی دی کواکی د دوی د سرونو د وېشتو سرونه هم د الله تعالیٰ په قدرت کښی دی، هر چیری ئی چه اراده وی په همغه لوری ئی په کشولو سره بیانی هیڅوک له سره هیڅ مجال نه لری چه د ده د اختیار له قبضی څخه د باندی ووځی، یا چیری وتښتی نه ظالم، کاذب د ده له نیولو څخه خلاصیدی شی، او نه عادل صادق چه د ده په پناه کښی اوسیږی رسوا کیږی بلاشبه زما پروردگار د عدل او انصاف په سمه لاره دی، او د ده له لوری نه ظلم کیږی او نه چاته بی موقع انعام او اکرام ورکوی. خپلو بندگانو ته ئی د نیکی او خیر کومه لاره چه ښوولی ده بیشکه پر هغی باندی له تلو څخه د الله تعالیٰ په حضور رسیږی. او د دغی لاری د تلونکی د حفاظت دپاره دی هر وقت حاضر دی.

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَيْكُمْ وَيَسْتَخْلِفُ رَبِّي قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّوهُ شَيْئًا إِنَّ رَبِّي عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ حَفِيفٌ ﴿١٩﴾

نو که مخ واړوئ تاسی (له ایمانه او کلک اوسئ په عصیان) نو په تحقیق رسولی دی ما تاسی ته هغه پیغام چه رالیږلی شوی وم هغه سره تاسی ته (چه توحید دی، نو هلاک به مو کړی الله) او خلیفه به وگرځوی رب زما (رايه ولی ستاسی په ځای) یو قوم غیر له تاسی، او ضرر به ونه رسوئ تاسی الله ته د هیڅ خیز، بیشکه رب زما پر هر خیز (د اعمالو ستاسی او نورو) ښه ساتونکی (شاهد) دی.

تفسیر: یعنی سره له داسی صافی او ښکاره خبری د آوریدلو که بیا هم د الله تعالیٰ وحدانیت او زما رسالت نه منع، نو ماته هیڅ یو ضرر او نقصان نشی رسولی. ځکه چه ما خپل د تبلیغ فرض پوره کړی دی اوس نو تاسی د خپل ځان فکر وکړئ ضرور دی چه د داسی عناد او ضد، او سرتیمگی (سرکشی) او تعصب په مقابل کښی له آسمانه پر تاسی عذاب نازل شی، او تاسی گرد (تول) سره هلاک کړی. ځکه چه د پاک الله ځمکه ستاسی له تباهی څخه نه وړانیږی او نور خلق به ستاسی د اموالو او نورو وارث وگرځاوه شی او ستاسی قصه به بیخی پای (آخر) ته ورسیږی په یاد ئی ولرئ چه تاسی پاک الله او د پاک الله رسولانو ته هیڅ نقصان او ضرر نشی ور رسولی او نه ئی پر تاسی ابدی ملک او سلطنت خرابیږی کله چه دی پخپله د هر شی محافظ او ساتونکی دی، نو د هر قابل حفاظت شی د حفاظت سامان همغه پخپل کامل قدرت سره پیدا کوی.

وَلْتَأْتِجَاءُ أُمُرُنَا نَجِّنَا هُوْدًا وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَنَجِّنَهُمْ مِّنْ عَذَابٍ غَلِيْظٍ ﴿٥٥﴾

او کله چه راغی امر (حکم عذاب) زمونږ نجات مو ورکړ (وموساته) هود او هغه کسان چه ایمان ئی راوړی ؤ له ده سره (له هغه عذابه) په رحمت سره له نرزه خپله (نه په عمل د دوی)، او نجات مو ورکړ او وساتل مونږ دوی له عذابه سخته

تفسیر: یعنی اوه شپې او اته ورځې مسلسل سخته سیلی چلیده. لکه چه د «اعراف» په سورت کښی مو لیکلی دی. کورونه ئی گرد (تول) سره ونفیدل سقفونه (چتونه) پشټونه ئی تول والوتل ونی له بیخه ووتلی او دیری لری لری سره ولویدلی، باد هم داسی زهرناک او مسموم ؤ چه د ساکښانو (جاندارو) په پوزه کښی به داخلیده او د لاندنی مخرجه د باندی ووت، او جسمونه به ئی توتی توتی کول له دغه هولناک عذابه مونږ هود علیه السلام او د ده ملگری چه په آخره کښی تر څلورو زرو پوری رسیدلی وو بیخی محفوظ وساتل، او د صالح عمل او د ایمان په برکت د آخرت له درانه عذابه مو هم هغوی وساتل او نجات مو ور په برخه کړ.

وَتِلْكَ اٰیَاتُ جَدِّوْا بِاٰیَاتِ رَبِّهِمْ وَعَصَوْا رُسُلَهُ وَاتَّبَعُوْا اَمْرًا کُلَّ جَبَّارٍ عَنِیْدٍ ﴿٥٦﴾

او دغه (په قبرونو کښی پراته) عادیان دی چه منکران شوی ؤ په آیتونو د رب خپل او نافرمانی کړی وه دوی له رسولانو د دغه (الله) او تابع شوی ؤ دوی د امر (حکم) د هر سرکښه عناد والا

تفسیر: یعنی د دوی وړانو مینو او کنډوالو (کنډرو) ته د عبرت په سترگو وگوره! چه د هغو عادیانو د هستوگنی ځای دی چه د دوی مشرانو په دیر زور او شور له پاک الله سره مقابله کړی وه او د ده د نبی علیه السلام له احکامو څخه ئی سرونه غړولی وو. او د هغو کشرانو د دغو لویو شیطانانو متابعت وکړ چه بالاخر دواړه تباه او برباد شول. تنبیہ: «رسله» ئی ځکه وفرمایل چه د یوه رسول تکذیب د گردو (تولو) رسولانو تکذیب دی. ځکه چه دوی گرد (تول) په توحید او نورو دینی اصولو کښی سره متفق او یو د بل مصدق دی.

وَاتَّبِعُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ إِلَّا إِنْ عَادَ الْكَافِرُ وَأَرَادَهُمْ الْأَبْعَدُ الْعَادِ قَوْمٌ هُودٌ ۝

او وليبرلی شو (په دوی پسی) په دغی دنیا کښی لعنت (چه هلاک کړ شول په سخت باد)، او په ورځ د قیامت کښی (هم په اور کښی سوځی)، خبردار شی بیشکه عادیان کافران شوی ؤ په رب خپل، بیا واورئ خبردار شی چه لری والی دی (له رحمته د الله نه) عاد قوم د هود ته

تفسیر: یعنی د الله تعالیٰ لعنت په دنیا کښی په دوی پسی گرځی، هر چیری چه لار شی هغه هم ورسره ځی او تر قیامته پوری هر چیری چه د هغوی ذکر وی لعنت به هم ورسره وی بلکه له قیامته وروسته هم هغه لعنت له دوی ځنی نه جلا (جدا) کیږی او د لعنت غاړکی (طوق) به تل د دوی په غاړو کښی لویدلی وی ځینو مفسرینو ویلی دی چه د قیامت په ورځ کښی به داسی غږ کیږی ﴿إِلَّا إِنْ عَادَ الْكَافِرُ﴾ الآية -

تنبیه: له «عاد» سره د «قوم هود» لفظ یا خو د دی لامله (له وجی) وراضافه شوی دی چه د دواړو تصور یو ځای د آوریدونکو په دماغ کښی راشی، یعنی د هود څه حال ؤ، او دا هم همغه قوم ؤ چه حشر ئی داسی شو او ممکن دی چه پر دی ئی تنبیه ورکړی وی چه عاد دوه دی یو اولی او بل اخری نو ځکه ئی په بل ځای کښی فرمایلی دی ﴿وَاللَّهُ أَهْلَكَ عَادًا الْأُولَىٰ﴾ (۲۷) جزء د النجم ۵۰ آیت ۳ رکوع) دلته عاد اولیٰ مراد دی چه د هغوی دپاره هود علیه السلام مبعوث شوی ؤ او د هغو قصه د «الاعراف» په ۹ رکوع ۸ جزء کښی تیره شوی ده والله اعلم.

وَالِی ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ يَقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُ هُوَ أَنشَأَكُم مِّنَ الْأَرْضِ وَاسْتَعْمَرَكُمْ فِيهَا فَاسْتَغْفِرُوا لَهُ ثُمَّ تَوَبُّوا إِلَيْهِ إِنَّ رَبِّي قَرِيبٌ مُّجِيبٌ ۝

او (لیبرلی ؤ مونږ) ثمودیانو ته (قومی) ورور د دوی صالح. وی ویل ای قومه زما عبادت کوئ (یواځی) د الله نشته تاسی ته هیڅ برحق معبود غیر له ده، هم دغه (الله) پیدا کړی یی تاسی له ځمکی (چه آدم یا ماده د نطفی ده) او اوږده عمرونه ئی درکړی دی تاسی ته په دغی (ځمکی) کښی نو مغفرت

وغواړئ له ده څخه (او په وحدانيت ئی ومنئ) بیا رجوع وکړئ ده ته (له عبادتونو د نورو،) بیشکه رب زما ډیر نژدی دی (په رحمت او په فضل خپل سره) ښه قبلوونکی د دعا دی.

تفسیر: د دوی قصه هم په ۸ جزء د «الاعراف» په لسمه رکوع کښی تیره شوی ده. یعنی رومبی ئی آدم له خاوری څخه پیدا کړ، بیا ئی له ځمکی څخه اغذیه پیدا کړه چه له هغو څخه نطفه او نور پیدا کيږی او د انسان د پیدا کیدلو ماده ده. یعنی پیدا ئی کړل، باقی ئی پریښودل او د بقاء سامان ئی ور برابر کړ د ځمکی د ورانولو ترکیبات ئی وروښوول، او تدابیر ئی ور الهام کړل. کله چه هغه داسی یو منعم او محسن دی نو ښائی چه انسان د ده په لوری د ایمان او اطاعت رجوع وکړی او له کفره او شرکه او نورو گناهونو ځنی چه کړی ئی دی تویه وکړی، دی مونږ ته ډیر نژدی دی او زموږ هره خبره پخپله آوری او هغه تویه او استغفار چه د زړه له صدق وکړ شی هغه آوری او قبولوی ئی.

قَالُوايُصْلِحْ قَدْ كُنْتَ فِينَا مَرْجُوًّا قَبْلَ هَذَا أَتَنْهَانُنَا
تَعْبُدَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا وَإِنَّ آفَئِ شَرِّ مِمَّا تَدْعُونَا إِلَيْهِ مُرِيبٌ ۝۱۲

وویل ثمودیانو ای صالحه! په تحقیق وی ته په مونږ کښی امید کړی شوی پخوا له دی (دعوی د نبوت یعنی له تانه مو د پوهی هیله (امید) درلوده «لرلو») آیا ته مو منع کوی له دی چه عبادت وکړو د هغو بتانو چه عبادت به ئی کاوه پلرونو زموږ او بیشکه مونږ خامخا په شک کښی لویدلی یو له هغه توحیده چه ته بولی مونږ هغه ته داسی شک چه واقع کوونکی دی د زړونو په اضطراب کښی

تفسیر: یعنی له تا څخه زموږ هیله (طمع) او امید داسی کیده چه ته به په راتلونکی زمانی کښی داسی لوی فاضل او ښه سری کیږی چه د معززو او مشرانو په ځای به ورسپیږی. او د ملک او د قوم به د سترگو تور وگرځی. د تا له وچولی (تندی) څخه رشد او صلاح آثار ښکاریدل او د گردو (تولو) توقع داسی کیده چه په قریب مستقبل کښی به لویه فائده له تا ځنی نورو ته راوړسپیږی. په تدبیر، صلاح او مشوری د خپلو ورونو په لار ښوونه به بوخت (مشغول) کیږی او د زړه په قوت سره د خپل پلارنی مذهب په حمایت او تائید کښی به زیار (کوشش) کوی! په رښتیا سره چه ابتداء تاته بت پرستی مبغوضه وه او عمومی مذهب څخه بیل او جلا (جدا) گرځیدي، خو بیا هم مونږ ستاسی په فطری قابلیت او طبعی پوهی اعتماد درلود (لرلو)، او هیله

(امید) مو کوله چه وروسته د عقل د پوځوالی او د تجربی د زیاتوالی به ته دا خپله رویه پریریدی، لیکن د افسوس ځای دی چه تا یو په یو په داسی خبرو باندی شروع وکړه چه د هغو په آوریدلو سره زمونږ پر هغه گردو (تولو) هیلو (ارزوگانو) او امیدونو د مایوسی اوبه توی شوی تا زمونږ د آباؤ او اجدادو او د قدیمی مذهب په خلاف علانیه او ښکاره جهاد شروع کړ او زمونږ هغه گرد (تول) توقعات دی په خاورو او ایرو کښی وغورځول! آیا ته دا غواړی چه مونږ فقط یو الله ومنو؟ او نور گرد (تول) خپل پخوانی معبودان پریردو؟ زمونږ په نزد د پخوانیو مشرانو په خلاف د داسی مسلک اختیارول سخت شبه ناک څیز دی، چه زمونږ زړونه ئی له سره نه منی په «موضح القرآن» کښی دی «ته داسی هښیار راښکاریدی چه د خپلو پلرونو او نیکونو دین روښانوی مگر ته ئی اوس وړانوی».

قَالَ يَقَوْمُ ارْءَيْتُمْ اِنْ كُنْتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّنْ رَبِّي وَآتَنِي مِنْهُ
رَحْمَةً فَمَنْ يَتَصَرَّفُنِي مِنْ اِلٰهٍ اِنْ عَصَيْتُهُ فَمَا تَزِيدُوْنِي غَيْرَ تَحْسِيْرٍ ﴿٦٢﴾

وویل (صالح) ای قومه زما آیا وینئ تاسی یعنی خبر را کړئ ماته که یم زه په (برهان) ښکاره له جانب د رب خپل او را کړی ئی وی ماته له نزده خپله رحمت (نبوت) نو څوک به مدد وکړی له ما سره (او خلاص به می کړی) له عذاب د الله که نافرمانی وکړم زه له ده نه (په نه رسولو د احکامو کښی او عجب دا چه زه بولم تاسی الله ته او تاسی می بولیو بتانو ته)، نو نه به زیاتوئ ماته غیر له نقصانه

تفسیر: یعنی ستاسی د شک او د شبهی لامله (له وجی) زه یوه داسی صافه او سمه لاره څرنگه پرېښودی شم پاک الله ماته عقل او پوه را کړی ده او پخپل عظیم رحمت ئی د نبوت منصب راعطا کړی دی. اوس فرض ئی کړئ که زه د پاک الله له احکامو څخه سر وغروم او د هغو شیانو په تبلیغ او اعلام کښی چه زه ئی په رسولو سره مامور شوی یم سستی وکړم او وئې نه رسوم نو ما به د هغه له سزا او پوښتنی څخه څوک وژغوری (بچ کړی)؟ که زه نافرمانی وکړم له الله نه به نه رسولو د احکامو د ده کښی او عجب دا چه زه بولم تاسی الله تعالی ته او تاسی می بولیو بتانو ته نو نه زیاتوئ تاسی ماته غیر له نقصانه یعنی د دی په ځای چه تاسی د خپل صادق خیر غوڅتونکی او محسن قدر وپیژنئ ماته داسی مشوری را کوئ چه د خپل تبلیغ له فرائضو او د اسلامی دعوت له چارو ځنی لاس واخلم. او له دی پلوه ماته داسی لوی زیان رارسوئ چه تلافی ئی له سره نه کیږی. ځینو اسلافو د دی جملی مطلب داسی اداء کړی دی چه «ستاسی له دغو خبرو او اترو ځنی په ما کښی بل هیڅ شی نه زیاتیږی پرته (علاوه) له دی یقینه چه تاسی خپل

نقصان کوئ» مگر له سیاقه سره مناسب همغه پخوانی معنی ده .

(کله چه قوم د صالح علیه السلام پس له ډیری جگړی نه له صالح علیه السلام نه معجزه وغوښتله، او په دعا د ده سره اوبه د گنتی نه راووته، او صالح علیه السلام پری په حکم د الله سره حجت ونيوه نو په باب د اوبی کبی ئی وصیت وکړ او داسی ئی وویل:)

وَيَقَوْمِ هَذِهِ نَاقَةُ اللَّهِ لَكُمْ آيَةٌ فَذَرُوهَا تَأْكُلْ فِي
أَرْضِ اللَّهِ وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذْكُمْ عَذَابٌ قَرِيبٌ ﴿١٣﴾
فَعَقَرُوهَا فَقَالَ تَمَتَّعُوا فِي دَارِكُمْ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ ذَلِكَ وَعْدٌ غَيْرُ مَكْذُوبٍ ﴿١٤﴾

او ای قومه زما دا اوبه د الله ده (چه پیدا کړی ئی ده) تاسی ته معجزه نو پریږدئ دا (اوبه) چه خوری (خری) په غمکه د الله کبی (له مباحو وښو) څخه او شودی تاسی ته درکوی) او لاس مه وروړئ دی ته په بدی (او که مو بدی ورته اختیار کړه) نو وبه نیسی تاسی عذاب نژدی (یعنی متصل په آزارولو د دی پسې). پس زخمی او مړه ئی کړه هغه (اوبه) نو وویل صالح فائده واخلي تاسی په کورونو خپلو کبی دری ورځی (له ژوندانه څخه)، دا (راتگ د عذاب په څلورمی ورځی کبی) داسی وعده ده چه هیڅ دروغ پکبی نشته .

تفسیر: له حضرت صالح علیه السلام څخه د ده قوم معجزه غوښتی وه چه ده هغه وروښوده د دی واقعی پوره تفصیل او د الفاظو تشریح د الاعراف په سورت د اتمی پاری په خاتمه کبی لیکلی شوی ده هلته دی بیا وکتلی شی (۷۷ آیت (۱۰) رکوع.

فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا صَالِحًا وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ
بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَمِنْ خِزْيِ يَوْمِئِذٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ ﴿١٥﴾

بیا کله چه راغی امر (حکم عذاب) زمونږ نو (وموساته او) نجات ورکړ مونږ صالح ته او هغو کسانو ته چه ایمان ئی راوړی ؤ له ده سره په رحمت (او

فضل) سره له نژده خپله (نه په عمل د دوی) او له رسوائی د دغی ورغی (یا د قیامت)، بیشکه رب ستا هم دی دی قوی (په انجاء د مؤمنانو) ښه غالب (په انفاذ د احکامو او اهلک د کافرانو).

تفسیر: کله چه د عذاب حکم ورسید نو مونږ صالح علیه السلام ته نجات ورکړ، او له څه شی څخه مو نجات ورکړ؟ د هغی ورغی له رسوائی څخه، «ومن خزی یومئذ» د «نجینا» شرح او تفصیل دی. یعنی د هر چا په نسبت چه اراده وفرمائی هلاکوی ئی. او د هر چا په نسبت چه اراده وفرمائی ساتی ئی.

وَآخِذَ الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةَ فَأَصْبَحُوا فِي دِيَارِهِمْ جِثْمِينَ ۙ
كَانَ لَمْ يَخْشَوْا فِيهَا إِلَّا الْإِنَّ تُنُودُ الْكُفْرَ وَارْتَهُمُ إِلَّا بَعْدَ الشُّهُودِ ۙ

او ونيول هغو کسانو لره چه ظلم ئی کړی وو پر ځانونو خپلو (په کفر سره) چغی (هیبتناکی د جبرئیل) بیا گهیڅ (سحر) وگرځیدل دوی په کورونو خپلو کښی مړه وچ کلک پر ځنگنونو پرمخی پراته. لکه چه نه وو اوسیدلی دوی په دی کورونو کښی (له سره)، واورئ خبردار شی چه بیشکه ثمودیان کافران شوی ؤ په رب خپل، واورئ خبردار شی لری والی دی له رحمته ثمودیانو ته.

تفسیر: یعنی بې‌نامه او بې‌نښانه شول. حضرت شاه صاحب لیکي «پر دوی داسی عذاب راغی چه دوی د شپې ویده وو، چه پرښتی سخته چغه وکړه چه د دوی اینی ځیگرونه وچاودل. په ځینو آیتونو کښی د «رجفة» لفظ راغلی دی یعنی په زلزلی او ریږدیدنی (رپیدنی) سره ووژلی شول په اتم جزء د الاعراف د سورت په ۷۸ آیت (۱۰) رکوع کښی مونږ د دی په متعلق د تطبیق صورت لیکلی دی. یعنی هغه کسان چه د پاک الله له آیتونو او احکامو څخه منکران شوی وو. او دغسی د لعنت مورد وگرځیدل چه تاسی ئی احوال آورئ ښائی چه عبرت تری واخلي.

وَلَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبُشْرَى قَالُوا سَلَامًا
قَالَ سَلَامٌ قَمَالِيثَ أَنْ جَاءَ بِعِجْلٍ حَنِينٍ ۙ

او هر و مرو (خامخا) په تحقيق راغلی وو رسولان زمونږ (ملائک) ابراهيم ته په زیری (د غوی او اهلاک د قوم د لوط) نو وویل (ملائکو) سلام (آچوو پر تاسی په سلام آچولو سره)، وویل (ابراهيم) سلام (دی وی پر تاسی) نو غنډ (ایسارتیا) ئی ونه کړ چه رائی وړ (دوی ته) خسی وړیت کړی شوی.

تفسیر: د دی سورت د قصصو ترتیب د «الاعراف» له ترتیبه سره موافق دی. یواځی د لوط د قوم له قصی څخه پخوا دلته د ابراهيم عليه السلام لږ څه قصه ئی بیان فرمایلی ده. مگر تعبیر ئی داسی ایښی دی چه داسی تری راښکاری چه اصلی مقصود د لوط عليه السلام د قصی بیانول دی. څرنګه چه په دغی قصی او د ابراهيم عليه السلام په قصی کښی له څو جهاتو مناسبت او تعلق موندل کیږی نو ځکه د تمهید او توطیې په شان د ابراهيم عليه السلام قصه مذکوره شوه «لوط» عليه السلام د حضرت ابراهيم عليه السلام د ترور غوی ؤ چه د ده په ملګرتوب ئی له عراقه هجرت کړی ؤ د پرښتو یوه ډله هم دغو دواړو ته ورلیدلی شوی وه، هغه بحث چه حضرت ابراهيم د لوط عليهما السلام د قوم د هلاکت په مسئلې کښی کړی دی، وروسته له دی نه راځی. دغو پرښتو د پېمخو او ښایستوو حسینو او جمیلو ځنګیانو (هلکانو) په شکل د لوط عليه السلام په لوری د تللو په وقت کښی حضرت ابراهيم عليه السلام ته زیری او بشارت ورکړ چه پاک جلیل دی، خپل دوست او خلیل ګرځولی دی. او په دغه زوږتوب کښی د حضرت بې‌بی ساری له ګیدی څخه هلك ورعطا کوونکی دی او هم دغه چه د لوط عليه السلام د قوم د شیرانو او ظالمانو له وجوده عنقریب به دغه دنیا پاکه کړه شی چه د دوی په منځ کښی د حضرت ابراهيم او حضرت لوط عليهما السلام متبعینو ته هیڅ قسم زیان او ضرر نه وررسیږی پرښتو ابراهيم عليه السلام ته سلام واچاوه او ده د هغو د سلام جواب په سلام سره ورکړ، مګر په اوله شیبه (لحظه) کښی ابراهيم عليه السلام دوی ونشو پیژندلی. لکه چه په ابتدائی حالت کښی حضرت لوط عليه السلام هم دوی نه ؤ پیژندلی بلکه د صحیحینو په حدیث کښی راغلی دی چه یو ځلی جبرئیل د انسان په شکل د رسول اکرم صلی الله علیه وسلم سره سؤال جواب وکړ نو کله چه دی د دوی له حضوره مرخص شو او لاړ، نو دلته دوی مطلع شول چه دغه سائل جبرئیل ؤ، ګواکي تنبیه ورکړه شوه چه انبیاء عليهم السلام ته هم د پرښتو او د نورو ضروری علومو علم او پوه د پاک الله له پوهولو څخه په لاس راځی. که پاک الله په کوم وقت کښی د دغو نورو اشیاو د مخفی او پټ ساتلو اراده وفرمائی، نو هیڅوک د دی خبری قدرت نه لری چه هغه څان ته معلوم کړی شی. په هر حال ابراهيم عليه السلام پر دوی د انسانانو خیال وکړ. او د دوی د میلمستیا سر رشته (انتظام) ئی هم وفرمایله او یو ښه څریه او چاڅ خسی ئی ورته حلال کړ او ورته کړی غوښه ئی ورحاضره کړه.

فَلَمَّا رَأَىٰ أَيْدِيَهُمْ لَا تَصِلُ إِلَيْهِ نَكَّرَهُمْ وَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً قَالُوا لَا تَحْفَظُنَا أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمٍ لُّوطٍ

نو کله چه ولیده (ابراهیم) لاسونه د دوی چه نه رسیږی دغی (وریتی غوښی) ته نو نااشنا ئی وگنل (او ونه ئی پیژندل) دوی او په زړه کښی ئی راوسته له دوی نه ویره، وویل (ملائکو) چه مه ویریریه بیشکه چه مونږ لیږلی شوی یو قوم د لوط ته (چه هلاک ئی کړو).

تفسیر: آخر دوی څوک؟ او د څه غرض دپاره راغلی دی؟ مونږ دوی ته دودی وروړاندی کوو او دوی تش لاس هم نه وړ وړاندی کوی؟ د هغی زمانی له دود، (رواج) دستور سره موافق هغه میلمه چه د خوراک د خوړلو څخه ئی انکار کاوه. داسی ښکاریده چه ګواکی هغه د کوم ښه قصد دپاره نه دی راغلی ابراهیم علیه السلام وویږیده چه که دوی انسانان دی نو له خوراک څخه د دوی انکار هر ورو (خامخا) کومه معنی او مقصد لری. او که ملائکی دی نو نه دی رامعلوم چه د څه مطلب دپاره رالیږلی شوی دی؟ آیا له ما ځنی کومه غلطی صادره شوی ده؟ یا زما د قوم دپاره ئی کوم نامناسب شی راوړی دی؟ په دغو چرتونو او اندیښنو کښی ده پخپلی ژبی سره داسی اظهار هم وفرمایه ﴿إِنَّمَنْكُمْ وَجِلُونَ﴾ (۱۴ جزء د الحجر ۵۲ آیت ۴ رکوع) یعنی مونږ له تاسی ځنی په اندیښنه کښی لویدلی یو عموماً مفسرینو د ابراهیم علیه السلام د خوف هم دغه توجیهات کړی دی. مګر حضرت شاه صاحب زما په نزد ډیره ښه او نهایته لطیفه توجیه کړی ده «یعنی هغه د الله تعالیٰ عذاب چه له دغو پږښتو سره ؤ او د غضب شان او د انتقام مظهر گرځیدلی ؤ او د لوط علیه السلام د قوم په لوری رهی (روان) ؤ د دی طبیعی اثر هم دغه ؤ چه د ابراهیم علیه السلام پر زړه یو راز (قسم) د خوف او خشیت کیفیت طاری شو چه د هغه اظهار ئی په «انا منکم وجلون» سره وفرمایه یعنی مونږ له تاسی ډاریږو والله اعلم. (ځکه چه په دوی کښی قاعده دا وه د هر چا به چه د بل چا سره په زړه کښی دښمنی وه نو د هغه طعام به ئی نه خوړ بیا چه ملائک د حضرت ابراهیم علیه السلام په ویره باندی پوه شول نو ورته ئی وویل مه ویریریه! له مونږه بیشکه چه مونږ رالیږلی شوی یو دپاره د هلاکولو د قوم د لوط) یعنی د ویریدلو هیڅ یوه خبره نه ده مونږ ملائک او د لوط علیه السلام د قوم تباہ کولو ته لیږلی شوی یو تاسی د هیڅ یو قسم ضرر اندیښنه مه کوئ.

وَأَمْرَأَتُهُ قَائِمَةٌ فَضَحَكَتْ فَبَشَّرْنَاهَا بِإِسْحَاقَ وَمِنْ وَرَاءِ إِسْحَاقَ يَعْقُوبُ ۖ

او بنځه د دغه (ابراهيم ساره) ولاړه وه نو وئې خندل (په زوال د خوف يا هلاک د كفارو) نو زيرى وركړ مونږ هغى ته (په ژبې د ملائكو) په (تولد د) اسحق، او بيا پس له اسحق په (تولد د لمسى د ده) يعقوب

تفسير: حضرت بېبى ساره رضی الله تعالى عنها چه د ميلمنو د خدمت كولو، يا د بل كوم كار دپاره هلته گوښى (بيله) ولاړه وه، د دى ويرى د لرى كيدلو لامله (له وجى) خوشاله شوه او وى خندل. الله تعالى پر دغى خوښى نورى خوشالى هم د پرښتو په ژبه ور واوړولى چه ته په هم دغه عمر (منگ) كښى د اسحاق عليه السلام په شان يو غوى مومى او د ده له نسله يعقوب عليه السلام غوندى يو لمسى به هم درعطاء شى چه له هغه څخه يو زورور او لوى قوم (بنى اسرائيل) پيدا كيدونكى دى. دغه زيرى حضرت بېبى ساره ته ځكه واوړاوه شو چه د حضرت ابراهيم عليه السلام يو بل غوى اسمعيل عليه السلام د حضرت بېبى هاجرى له گيدى لا له پخوا موجود ؤ. د بېبى ساره هم دغه تمنا وه كه چيرى زه هم د غوى مور شمه مگر د زوړتوب له سببه بيخى بى هيلى (نااميده) او مايوسه شوى وه. نو دغه ده چه په دى مهال (وخت) كښى ئى داسى زيرى واوړيد. ځينى علماؤ د بېبى ساره د خندلو نور توجيهات هم كړى دى مگر ظاهر خو همغه ده چه مونږ د هغه بيان پاس وكړ.

علماؤ له (ومن وراى اسحق يعقوب) څخه داسى استدلال كړى دى چه حضرت اسحق عليه السلام ذبيح نه ؤ بلكه حضرت اسمعيل عليه السلام ؤ (راجع ابن كثير)

قَالَتْ يُؤْتِيكُمُ الْإِلَهُ دَاوَّاءَ عَجُوزٍ وَهَذَا بَعْلٌ شَيْخَانٌّ هَذَا الشَّيْءُ عَجِيبٌ ۝

نو وويل (ساره) اى تعجب زما آيا غيږومه زه (ولد) حال دا چه زه زړه يم (۹۹ كلنه) او دغه (ابراهيم) ميره (خاوند) زما دى زوړ (سل يا ۱۲۰ كلن) بيشكه چه دغه (تولد له دوؤ زړو) يو شى دى ډير عجيب (عادتا نه قدرتا).

تفسير: دلته «يؤيتكى» داسى يو لفظ دى لكه چه زمونږ په محاورو كښى ښځى د حيرت او استعجاب په مواردو كښى «ويش» وائى. يعنى دا ډير د حيرانى او تعجب ځاى دى چه زه په دغه زوړتيا كښى ډووكى وغيږوم، وائى چه د بېبى سارى رضى الله تعالى عنها عمر په دغه وقت كښى د (۹۹) كلونو، او د حضرت ابراهيم عليه السلام عمر سل كاله يا له سلو كلونو ځنى هم متجاوز ؤ.

يعنى كه داسى وشى چه زه په دغه زوړتوب د غوى مور شمه، نو دغه عادتا بيخى يوه نوى او

عجیبه او غریبه خبره به وی

قَالُوا أَتَعْجَبِينَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ رَحِمْتُ الْوَالِدَيْنِ وَرَحِمْتُ أَسْرَارَهُنَّ لَعَلَّكُمْ تَعْلَمُونَ
الْبَيْتِ إِنَّهُ حَبِيدٌ تَجِدُهُ

وویل دغو (ملائکو) آیا تعجب کوی له امره (حکمه) د الله؟ رحمت د الله وی او برکتونه د ده دی وی پر تاسی ای خاوندانو د کورونو (د خلت او نبوت)، بیشکه چه الله ښه ستایلی شوی ښه لوی والا دی.

تفسیر: یعنی پر هغی کورنی باندی چه پاک الله دومره رحمتونه او برکات ورنازل کړی وی او تل ئی دوی د معجزاتو او خوارقو د لیدلو مورد گرځولی وی، آیا دغه خبره هغوی لره د تعجب وړ (مستحق) او لائق کیدی شی؟ بلکه هم دغه د هم دوی تعجب کول پخپله د تعجب وړ (لائق) دی. دوی لره وړ (مستحق) او لائق دغه خبره وه چه د دی بشارت د آوریډلو په مقابل کښی ئی د الله تعالیٰ تحمید او تمجید کړی وی چه گردی (تولی) لوی او ښیګڼی (فائدی) د ده په ذات او په دربار کښی سره مجموع دی. تنبییه: ځینی محققین لیکي چه په لمونځونو کښی هغه درود چه لولو د هغه الفاظ له دی آیت څخه اقتباس شوی دی.

فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْ إِبْرَاهِيمَ الرَّوْعُ وَجَاءَتْهُ الْبُشْرَىٰ يُجَادِلُنَا فِي قَوْمِ لُوطٍ
إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَحَلِيمٌ أَوَّاهٌ مُنِيبٌ
يَا إِبْرَاهِيمُ أَعْرِضْ عَنْ هَذَا إِنَّهُ قَدْ جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ وَإِنَّهُمْ لِاتِيهِمْ عَذَابٌ غَيْرُ مَرْدُودٍ

نو کله چه لاړه له ابراهیم څخه ویره او راغی ده ته زیږی (د غوی او اهلاك د قوم د لوط) نو بیا ئی جګړه کوله (له رسولانو) زمونږ سره په (حق) د قوم د لوط کښی بیشکه ابراهیم خامخا تحمل والا آه کوونکی لوی نرم زړه رجوع کوونکی ؤ (الله ته). ای ابراهیم واوړه له دی جګړی څخه، بیشکه شان دا دی په تحقیق راغلی دی امر حکم د رب ستا (په اهلاك د قوم د لوط)، او بیشکه دوی راتلونکی دی دوی ته عذاب چه نشی بیرته گرځولی (له دوی

نه په هيڅ شان).

تفسير: يعنى څه مهال (وخت) چه له دى لورى مطمئن شو، نو فوراً د لوط عليه السلام د قوم په مسئله كېښى له پريښتو سره ئى بحث شروع كړ چه د هغه خلاصه د عنكبوت په سورت كېښى بيان فرمايلى ده چه پريښتو ابراهيم عليه السلام مطلع كړ چه مونږ د دغو كليو د اهلاك دپاره راغلى يو، ابراهيم عليه السلام وويل چه په هغه كېښى خو پخپله لوط عليه السلام موجود دى، بيا د يوه نبى په موجوديت كېښى هغوى څرنگه وژلى كيدى شى؟ پريښتو وويل چه مونږ پر گردو (تولو) هغو كسانو خبر كړى شوى يو چه هلته اوسېږى، لوط عليه السلام سره له متعلقينو خپلو له هغه غاځيه لرى كاوه شى، او وروسته له هغه عذاب نازلېږى. په تفاسيرو كېښى د بحث هغه تفصيل چه بيان شوى دى الله تعالى پرى ښه خبر دى، چه تر كومه غاځيه پورى به صحيح وي. په هر حال دغه بحث ئى مبالغتاً د «يجادلنا» په لفظ سره تعبير وفرمايه چه له هغه څخه صافه دغه خبره مترشح او راوځى چه ابراهيم عليه السلام د خپل فطرى شفقت، پوست زړه توب، حلم، لطف او كرم لامله (له وجى) د هغه قوم پر دغه حالت وويږيده او د پاك الله په دربار كېښى د هغوى د سپارښت كولو په فكر كېښى ولويد، نو داسى جواب واوړيد چه له دغه خياله تير شه! د دغو ظالمانو د ژوندانه جام ډك شوى دى، اوس د پاك الله صادر شوى حكم بيرته نشى گمړځيدى. او خامخا هغه عذاب واقع كيدونكى دى، او د هيچا په سپارښت يا دعا او نورو اسبابو سره نشى لرى كيدى.

وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِئًا بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذُرْعًا وَقَالَ هَذَا يَوْمٌ عَصِيبٌ ۝

او كله چه راغلل رسولان زمونږ لوط ته (او د دوى ښائست ئى وليد) نو غمجن شو (لوط) په هغو او تنگه شوه له جهته د دوى سينه د ده (چه څه بى عزتى دوى ته ونه رسى) او وويل لوط دغه يوه ورځ ده ډيره سخته.

تفسير: دغه پريښتى د ډيرو حسينو او جميلو او د ډيرو ښكلو پېمخو ځنكيانو (هلكانو) په شكل سره متشكلې شوى وي. په اول كېښى حضرت لوط عليه السلام دوى ونه پېژندلى چه پريښتى دى، بلكه د عادى ميلمنو په شان ئى وگڼلى. له بل لورى د هغه قوم بى حيائى او بده رشه (عادت) او خراب اخلاق ئى هم وربښكاره وه، نو سخت غمجن او تنگ زړه شو، او په فكر كېښى ولويد، چه دغه بدكاران او شريان زما په دغو ميلمنو پسى هم رالويږى، او دوى به راڅخه بى عزته او بى پته كوى، د ميلمنو پريښودل هم ورته مشكل ؤ، او د دوى ژغورل (بچ كول) د دغو خبيثانو له لاسه هم ورته گران ښكارېده گواكى د گمرد (تول) قوم د جنگ او جگړى د پېرودلو (اخيستلو) وقت

ور د مخه شوی و.

وَجَاءَهُ قَوْمُهُ يُهْرَعُونَ إِلَيْهِ وَمِنْ قَبْلُ كَانُوا يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ قَالَ يَقَوْمِ هَؤُلَاءِ
بَنَاتِي هُنَّ أَطْهَرُ لَكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَلَا تَخْزَوْا فِيْ ضَيْفِي أَلَيْسَ مِنْكُمْ رَجُلٌ رَّشِيدٌ ۝

او راغی ده ته قوم د ده حال دا چه راغفاست (بی اختیاره غفلیدل) ده ته (دپاره د بدکاری)، او پخوا (له دی نه هم) وو هغوی چه عملونه ئی کول د ناکارو کارونو! (نو چه دوی راورسیدل او طلب د میلمنو ئی وکړ) نو وویل لوط ای قومه زما دا ښځی لونې زما دی (په نکاح ئی واخلئ) چه دوی ښی پاکي دی تاسی ته نو وویږیږئ له الله او مه رسوا کوئ ما په حق د میلمنو زما کښی، آیا نشته له تاسی کوم سری پوهنده (نیک کرداره چه تاسی ته پند درکړی).

تفسیر: یعنی دغه قوم ته د هغو نامعقولو حرکاتو او خلاف الفطرتو فواحشو کوم عادت چه لویدلی و هغه به دوی ته د آرام کیناستلو فرصت کله ورکاوه نو کله چه دوی د داسی پیمخو ځنکیانو (هلکانو) له راتګه خبردار شول په نهایتی بی حیائی سره د لوط علیه السلام کره په مندو مندو سره غفلیدل او په پوره قوت او شدت سره ئی تری مطالبه وکړه چه دغه میلمانه ځنکیان (هلکان) ورپریږدی ولی چه مونږ پخوا له دی نه تاته ویلی وو چه ته به هیڅ یو نارینه خپل کره میلمه نشی ساتلی، هومره میلمانه چه دلته راغی هغه ګرد (ټول) مونږ ته راپریږده! څو هر شی مو چه زړه غواړی همغه پری وکړو!.

حضرت لوط علیه السلام د میلمنو د پټ ساتلو دپاره هر راز (قسم) کوښښ وکړ او بالاخر دغه خبره ئی هغو شهوت خوښونکو ظالمانو ته وکړه «ای ظالمانو! دغه زما جونی تاسی ته حاضری دی په نکاح سره ئی اخیستی شی. او په حلالی طریقې سره تری متمتع کیدی شی! چه دغه نهایت پاکیزه او ښکلی طریقې ده. له الله تعالی څخه ویره پکار ده او تاسو لږه له سره دغه کار وړ (لاحق) او مناسب نه دی چه پاکه او مشروعه طریقې پریږدئ، او په داسی خلاف الفطرت او چټلو (خرابو) کارونو کښی ځانونه اخته کړئ! لږ تر لږه زما رعایت خو وکړئ! چه زه د دغو مقدسو میلمنو په مخ کښی شرمنده او رسوا نشم. ځکه چه د میلمه بی عزتی کت مت (هوبهو) د «کوربه» بی عزتی ده. آیا په تاسو کښی یو سری هم داسی نشته چه په داسی سمو سمو خبرو وپوهیږی. او د نیکی او تقوی لاره غوره کړی.»

تنبیه: که د «هتولاء بناتی» څخه په عمومی ډول (طریقه) سره د دغه قوم جونۍ مرادی وی. چه هغوی ته تجوزاً جونۍ ویلی شوی دی ځکه چه نبی د خپل امت په حق کښی روحانی پلار وی. لکه چه په عمومی محاورو کښی هم د قوم صوری او معنوی مشران گردی (تولی) جونۍ خپلی لونی او هلکان خپل ځامن بللی شی او که د لوط علیه السلام خاصی صلبی لونی مرادی وی، نو ښائی چه له هغوی څخه ځینو ممتازو سربو ته ځینی د نکاح دپاره وروړاندی کړی شوی وی، ځکه چه په هغه وقت کښی د کافرانو نکاح له مسلمانانو ښځو سره روا وه. د ځینو مفسرینو په نزد د لوط علیه السلام مقصود له دی قوله د نکاح او نورو هیڅ مقصود نه ؤ بلکه د دوی له تجاوز او تیری څخه عاجز او پکو (تنگ) شوی وی د دغو میلمنو د پت او آبرو ساتلو دپاره د خوشامندی او زاری په دود (طور) او په توگه (طریقه) ئی په دغسی الفاظو سره خپله انتهایی تواضع ورښکاروله خو که په دوی کښی د عزت او حیاء لږ څه شائبه او د سری توب لږه ذره هم موجوده وی، نو د دغو الفاظو په آوریډلو سره لږ څه مراوی او سست شی او له خپله زوره ولویږی او نسبتاً د پوستوالی او انسانیت په لوری وگرځی مگر دوی داسی حیاءدار او شرم ناک له سره نه وو هومره چه دوی ته ویل کیدل، د دوی په غوړونو کښی به ئی ځای نه نیو او له پخوا ځنی لا زیات سپین سترگی او بیباکه گرځیدل، او د بیباکی او بی غیرتی په مظاهراتو کښی به ئی لا پسی زیاتوالی کاوه.

قَالُوا لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَا لَنَا فِي بَنَاتِكُمْ مِنْ حَقٍّ وَ إِنَّكَ لَتَعْلَمُ مَا نُرِيدُ ۝۹

وویل قوم د لوط هر ورو (خامخا) په تحقیق پوه ئی ته چه نشته مونږ لره په لونو ستا کښی هیڅ حاجت، او بیشکه ته خامخا پوهیږی په هغه کار چه مونږ ئی غواړو (چه لواطت دی)

تفسیر: نو دومره ولی غیږیږی او حجت او تکرار د څه دپاره کوی؟ مونږ تر هغه پوری چه خپله دغه ناپاکه اراده پوره نه کړو، له دغه ځایه له سره نه بیرته کیږو.

قَالَ لَوْ أَنَّ لِي بِكُمْ قُوَّةً أَوْ آوِي إِلَىٰ رُكْنٍ شَدِيدٍ ۝۱۰

نو وویل لوط کاشکی وی ماته پر تاسی زور یا می پناه وړی شوی پناه ځای مستحکم ته

تفسیر: د لوط علیه السلام له ژبی څخه د انتهایی خوف او پریشانی په حالت کښی بی له جوړولو او سنجولو (فکر کولو) څخه دغه الفاظ ووتل «کاشکی په ما کښی بالذات دومره قوت

وی چه له تاسی گردو (تولو) سره جنگیدم. یا کوم طاقتور او مضبوط پناه ورکونکی می لرلی». یعنی زما قوم او تیر او خپل دلته وی په حدیث کښی نبی کریم صلی الله علیه وسلم فرمایلی دی «یرحم الله لوطاً لقد کان یأوی الی رکن شدید الله تعالیٰ دی پر لوط علیه السلام رحم وفرمائی بیشکه چه هغه مضبوطه او مستحکمه پناه ځای ځان ته حاصلوله» یعنی «الله قدوس» مگر په دغه وقت کښی د سختی ویری او بی حده ضیق له وجه دغه لوری ته ئی خیال ونشو او بی ساخته پر ظاهری اسبابو ئی نظر وغورځوه، د لوط علیه السلام څخه وروسته هومره انبیاء چه مبعوث شوی دی هغوی گرد (تول) د قوم قبیلی او د تیر خاوندان و.

قَالُوا لَیْلُوطُ إِنَّا رُسُلُ رَبِّكَ لَنْ یَصِلُوا إِلَیْكَ فَأَسْرِ بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِّنَ اللَّیْلِ وَلَا یَلْقَیْكَ مِنْكُمْ أَحَدٌ إِلَّا أَمْرَاتُكَ إِنَّهُ مُصِیْبُهُمَا مَا أَصَابَهُمْ
إِنَّ مَوْعِدَهُمُ الصُّبْحُ أَلَیْسَ الصُّبْحُ بِقَرِیبٍ ۝

وویل ملائکو ای لوطه! بیشکه مونږ رسولان د رب ستایو له سره به ونه رسیږی دوی تاته (په ضرر)، نو بوځه اهل خپل (له دی ښاره) په یوی توتی د شپی کښی او نه دی گوری بیرته له تاسی هیڅ یو مگر (مه بیایه هغه) ښځه ستا (چه کافره ده)، بیشکه شان دا دی چه رسیدونکی دی دی ته هغه عذاب چه رسیږی دوی ته، بیشکه وعده د (نزول د عذاب پر) دوی صباح ده، آیا نه دی صباح نژدی (بلکه نژدی دی نو ته تلوار مه کوه!)

تفسیر: کله چه د لوط علیه السلام غم، اندیښنه، اضطراب له حده تیر شو، نو دلته دغو میلمنو پری غږ وکړ چه «یا نبی الله! تاسی په څه فکر کښی تللی یی؟ مطلق مه پریشانېږئ! مونږ د الله تعالیٰ رالیږلی شوی پرضتی یو. چه د دوی د اهلاك دپاره راغلی یو. دغه خبیثان زمونږ خو هیڅ شی نشی خرابولی، بلکه تاسی ته هم له سره هیڅ زیان او ضرر نشی دررسولی.» په تفاسیرو کښی راغلی دی کله چه دغو شیرانو وروڼه او دروازی ورماتی کړی. یا له دیواله واوښتل، او دننه د لوط علیه السلام انگر ته ورغلل، نو دلته جبرئیل علیه السلام د پاک الله په حکم لوط علیه السلام له دوی ځنی جدا کړ. او خپل مت ته ئی لږ څه د دوی په لوری حرکت ورکړ چه د هغه په اثر گرد (تول) سره رانده شول او په چغو سره ئی وویل «هله! ژر وتښتی! چه د لوط علیه السلام دغه میلمانه لوی جادوگران راهکارپی». کله چه لوط علیه السلام له ډیری تنگدلی د عذاب د وقت د راتلو پوښتنه وکړه، نو جبرئیل علیه السلام ورته وویل چه په تحقیق وقت د عذاب د دوی صباح دی. یعنی پر دوی گهیځ (سحر وختی) عذاب راتلونکی دی. کله چه لږه شپه پاتی شی، نو

ته سره له متعلقينو دى له دى غايه تشریف یوسه او خپلو ملګرو ته هدايت ورکړه! چه په ډير تلوار سره دى درومى او هيڅ يو له دوى غنى دى بېرته مخ نه ګرځوى. او نه دى ګورى هوا يواځى ستا ښځه دى له تا سره لاره نشي يا به بېرته مخ ګرځوى او ګورى به او په دى ډول (طريقه) به په دغه عذاب کېښي اخته کېږي. چه پکښي هغه ګرد (تول) قوم اخته کېدونکى دى وائى چه دغى ښځى خپل قوم د دغو ميلمنو په راتګ مطلع کړى ؤ. بيا لوط عليه السلام وويل چه تر صباح پورى خو ډير وقت دى. نو جبرئيل عليه السلام ورته وويل چه اى لوطه! آيا نه دى صباح نژدى؟ بلکه نژدى دى! يعنى خوشاله شى. اوس د دغو ظالمانو په هلاک کېدلو هيڅ دومره غنډ (ايسارتيا) نه دى پاتى هم دا چه صباح شو په ګهيځ (سحر وختى) کېښي دوى ګرد (تول) سره وژلى کېږي.

فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا جَعَلْنَا عَالِيَهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهَا حِجَارًا مِّن سِجِّيلٍ
لَّامِنُودٍ ۝۸۷ مُّسَوِّمَةً عِنْدَ رَبِّكَ وَمَا هِيَ مِنَ الظَّالِمِينَ بِبَعِيدٍ ۝۸۸

نو څه وقت چه راغى امر (حکم، عذاب) زمونږ نو وګرځاوه مونږ پورته طرف د دى (ښار) ښکته طرف ته (يعنى نسکور کړ مونږ پر دوى دا ښارونه) او واورول مونږ پر دغو ښارو باندې کانى له ختو جوړ شوو په اور پخو شوو لاندې باندې (پرله پسى). (داسى گتې چه) نښى کړى شوى وى په نزد د رب ستا، او نه دى دا (گتې يا ښارونه) له ظالمانو (کافرانو) څخه لرى.

تفسير: يعنى جبرئيل عليه السلام د دوى کلى پورته، او تر آسمانه پورى ئى نژدى ورسول او بيا ئى له هغه غايه چپه کړل او په دغه ډول (طريقه) هغه ګرد (تول) کلى سره لاندې باندې شول، بيا د دوى د نکايت او ذلت او رسوائى د تکميل دپاره له پاسه پر دوى کرتکاني او تودى دوزخى تيږى (گتې) هم وورولى شوى، او هغه کسان هم پر هم دغو تيږو (گتو) ووژل چه له هغه ښارونو څخه د باندې په نورو غايونو کېښي اوسيدل (العياذ بالله)
تنبیه: هغه سزا چه دغه قوم ته داسى ورکړى شوى ده چه پورته خوا ئى ښکته او ښکته خوا ئى پورته کړى شوى ده، هغه د دوى د هغه ظاهري شرمناک حرکت سره هم څه مناسبت لرى.
د «منضود» معنى محقق شيخ الهند رحمة الله عليه «لاندې باندې» سره کړى ده غښو ئى معنى پى درپى او مسلسلې او پرله پسى د تيږو (گتو) وریدل آخيستى دى.
«مسومة» يعنى کومه خاصه علامه او نښه پر هغو باندې وه چه هغه ئى له نورو تيږو (گتو) څخه ممتازه اوبشکاروله، چه دغه د الله تعالى د عذاب تيږه (گته) ده. غښى وائى چه پر هرى تيږى (گتې) د هغه سړى نوم ليکلى ؤ چه هغه پرى واژه کيده. او د هغه د اهلاک سبب ګرځيده والله

اعلم.

﴿وَمَا هِيَ مِنَ الظَّالِمِينَ بِبُيُوتٍ﴾ یعنی دغه د لوط د قوم واقعه د زمانی په اعتبار هم قریب دی ځکه چه وروسته له «عاد» او «ثمود» او د «نوح علیه السلام» له قوم څخه دغه واقعه پېښه شوی ده. او د مکان په اعتبار هم ځکه چه د دوی کلی د مدینې منورې او شام تر منځ ؤ، تیریدونکو قافلو او جوړو به د هغوی وړانې او نړیدلې کورونه او کنډرې لیدلې یا د «وما هی من الظالمین ببعید» د جملې مطلب دا دی چه داسې عذاب له هسې ظالمانو کافرانو ځنی اوس هم دومره لری نه دی ښائی چه دوی تل د پاک الله له قهره وویږی د دی قصی ځینی اجزاء پخوا له دی نه د الاعراف په سورت کښی تیر شوی هلته دی بیا ولوستل شی!

وَالِی مَدَیْنٍ أَخَاهُمْ شُعَیْبًا قَالَ یُقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَکُمْ مِّنْ إِلَٰهٍ غَیْرُهُ
وَلَا تَنْقُصُوا الْهِکْمَالَ وَالْبِیْزَانَ إِنِّیْ أَرٰکُمْ مُخِیْرًا وَإِنِّیْ
أَخَافُ عَلَیْکُمْ عَذَابَ یَوْمٍ مُّحِیْطٍ ۝۱۱

او (لیږلی ؤ مونږ ښار یا اولاده د) مدین ته (قومی) ورور د دوی شعیب، وویل (شعیب) ای قومه زما عبادت کوئ (یواځی) د الله نشته تاسی لره هیڅ (برحق) معبود بی له دغه (الله)، او مه کموئ پیمانې او تله بیشکه چه زه وینمه تاسی په خیر (خوشاله ماړه په شتو) او بیشکه زه ویریرم پر تاسی (په سبب د دی خیانت) له عذابه د ورځی چاپیریدونکی (په تاسی پوری په سختی او عذاب سره).

تفسیر: دغه قصه په ۸ ؤ ۹ جزء د الاعراف د سورت ۱۱ رکوع کښی پخوا هم تیره شوی ده یعنی کله چه پاک الله تاسو ته فراغت او هوسانی (آرام) درعنایت کړی ده، نو ډیر وویږئ چه د عصیان او نافرمانی لامله (له وجی) هغه له تاسی څخه وانه خیسته شی او دغه خوښی او خوشالی مو سلبه او دنیوی او اخروی عذاب درباندي مسلط نشی ځکه چه تاسو گرد (ټول) په خیر او عافیت یئ، او په پوره نعمت او دولت سره په راحت یئ، او له سره اهل د حاجت نه یئ نو ولی داسی خیانت کوئ.

وَلِیْقَوْمٍ أُفُوا الْهِکْمَالَ وَالْبِیْزَانَ بِالْقِسْطِ وَلَا تَبْخُسُوا النَّاسَ أَشْیَاءَهُمْ
وَلَا تَعْتَوُوا فِی الْأَرْضِ مُفْسِدِیْنَ ۝۱۲

او ای قومه زما پوره ورکوئ تاسی پیمانه او تله په انصاف (عدل سره) او مه کموئ تاسی خلقو ته خیزونه (مالونه) د دوی او مه لتوئ تاسی (خرابی) په ځمکه کښی په دغه حال کښی چه فساد کوونکی یی.

تفسیر: یعنی تر اوسه پوری د ظلم او عدوان هغه معیار او قانون چه ژ هغه اصلاح کړئ! ﴿وَلَا تَتَّبِعُوا الْاَرۡضَ مُقۡبِلِیۡنَ﴾ او مه لتوئ خرابی په ځمکه کښی په دغه حال کښی چه فساد کوونکی یی) یعنی له شرکه او کفره یا له لږ پیمانی کولو او تللو څخه، یا په نورو دولو (طریقو) د حقوقو له اتلافه او ظلمه او تیری او تجاوز په ځمکه کښی فتنه او فساد مه آچوئ او خرابی مه کوئ! وائی چه دغو خلقو داری اچولی او په امانت کښی به ئی خیانت کاوه.

بَقِیَّتِ اللّٰهِ خَیْرٌ لَّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِیۡنَ ؕ

هغه باقی رزق پاتی کړی د الله (تاسو ته له حلاله) خیر ډیر غوره دی تاسی ته (له هغه چه تاسو ئی تولوئ په خیانت سره) که یی تاسی مؤمنان (باور کوونکی په خبره زما)

تفسیر: یوه ایماندار انسان ته د پاک الله هغه ورکړی شوی مال چه وروسته د پوره او کامل اداء کولو د حقوقو (په حلال صورت) سره پاتی وی، اگر که لږ هم وی، له هغه کثیر څخه بهتر دی چه د حرامو په طریقه حاصلیدی یا په کښی د نورو خلقو حقوق تلف کیږی د حلالو په اموالو کښی چه په ښه ډول (طریقه) سره پیمانه او وتلل شی سم د لاسه برکت پیدا کیږی او د پاک الله له درباره اجر ورسیدی.

وَمَا اَنَا عَلَیْكُمْ بِحَفِیْظٍ ۝۱۷

او نه یم زه پر تاسو ډیر ساتونکی (له منهیاتو)

تفسیر: یعنی ما تاسو ته پند او نصیحت وکړ وروسته له هغه د دی خبری ذمه وار نه یم چه په زور او زیاتی ئی پر خلقو تعمیل یا هغوی د هغه پر تعمیل سره مجبور هم کړم.

قَالُوۡا یٰۤاَشۡعِبُ اَصْلُوۡتُكَ تَاَمَّرُكَ اَنْ تَتَّٰرَكَ مَا یَعْبُدُ اَبَاۡوَاۡنَا وَاَنْ تَفْعَلَ

فِي أَمْوَالِنَا مَا نَشَاءُ إِنَّكَ لَأَنْتَ الْحَكِيمُ الرَّشِيدُ ۝

نو وویل قوم د ده ای شعیه آیا دغه دیر لمونځ کول ستا (درښی) امر کوی تاته په دی چه پریردو مونږ هغه بتان چه عبادت به کاوه (د هغو) پلرونو زمونږ یا (په دی امر کوی چه پریردو مونږ) دا چه وکړو مونږ په اموالو خپلو هغه تصرف چه غواړو ئی (د دیر اخیستلو او لږ ورکولو) بیشکه ته خامخا هم ته ئی لوی باوقاره سم په لاره (نیک کرداره).

تفسیر: دغه خبری به ئی د استهزاء او تمسخر په ډول (طریقه) کولی، چه «بس کره صاحبه! زیات له دی نه مه مشر کیږه! آیا په گرد (تول) قوم کښی هم دا یواځی ته لوی عقلمن باوقاره نیک کردار ئی؟ او باقی مونږ او زمونږ مشران گرد (تول) جاهلان او احمقان دی؟» حضرت شعیب علیه السلام دیر زیات لمونځ کاوه، نو دوی ورته وویل چه: «ښائی ستا دغه دیر لمونځ کول تاته داسی حکم درکوی چه له مونږ ځنی زمونږ د پلرونو او نیکونو دین پردی کړی او زمونږ د ملکیت اختیار زمونږ په مملوکه و مالونو کښی لری کړی. بس ته دی خپل لمونځ کوه! او زمونږ په دینی او دنیاوی معاملاتو وزن او کیل او تللو کښی ستا د مداخلی هیڅ ضرورت له سره نشته» حضرت شاه صاحب لیکي «د جاهلانو دستور دی چه دوی د نیکانو کار پخپله نشی کولی نو د نیکانو توصیفونه او تعریفونه کوی هم دغه د کفر خصلت دی» ځینو مفسرینو ﴿إِنَّكَ لَأَنْتَ الْحَكِيمُ الرَّشِيدُ﴾ ئی پر استهزاء نه دی محمول کړی، بلکه پر واقعیت ئی حمل کړی دی یعنی ته خو یو پوه، باوقاره نیک کرداره سری ئی، نو بیا داسی بی موقعه او چتی (بیکاره) خبری ولی کوی؟ لکه چه صالح علیه السلام ته به هم د هغه قوم هم داسی ویل ﴿قَدْ كُنْتَ فِينَا مَرْجُوًّا قَبْلَ هَذَا أَتَنْهَانُنَا أَنْ نَعْبُدَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا﴾ الآية -

قَالَ يَقَوْمُ آرَأَيْتُمْ أَنْ كُنْتُ عَلَى بَيْنَةٍ مِنْ رَبِّي وَرَزَقَنِي مِنْهُ
رِزْقًا حَسَنًا وَمَا أُرِيدُ أَنْ أُخَالِفَكُمُ إِلَى مَا أَنْهَكُمُ
عَنْهُ إِنَّ أُرِيدُ إِلَّا الْإِصْلَاحَ مَا اسْتَطَعْتُ وَمَا
تُوفِّقُنِي إِلَّا بِاللَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ۝

وویل شعیب ای قومه زما آیا وینئ تاسی (خبر راکړئ ماته) که یم زه په

برهان (واضح بیان) له جانبہ د رب خپل او راگری ئی وی ماته له دربارہ خپله رزق روزی بنائسته نیکه (د نبوت او اسلامیت نو روا دی ماته دا چه مخالفت وکرم له احکامو د الله؟ بلکه نه بنائی)، او نه لرم اراده د دی چه مخالفت وکرم له تاسی (او راشم) هغه کار ته چه منع کوم تاسی له هغه کاره، اراده نه لرم زه مگر د اصلاح (ستاسی) شو چه توان کیږی زما، او نه دی توفیق زما (په اصلاح ستاسی کښی) مگر په (هدایت نصرت د) الله، خاص پر هم دغه الله توکل کړی دی ما او د هم ده په طرف رجوع کوم.

تفسیر: یا خو ظاهری روزی مراده ده. یعنی بی د پیمانی او د تلی، وزن د تزئید او تنقیصه په حللی طریقی سره ئی روزی عطا کړی ده، یا باطنی روزی مقصوده ده، یعنی علم او حکمت او نبوت ئی عطا کړی دی. خلاصه ئی دا ده که ماته حق تعالی فهم او بصیرت راگری وی، او داسی سمه صافه لاره ئی راښوولی وی چه تاسی ئی نشئ لیدلی، او په دولت او شته والی ئی موږ کړی یم چه له هغه ځنی تاسی بی برخی یئ، نو آیا د هغه حق دا دی چه معاذ الله زه ستاسی پشان ږوند شم، او د الله تعالی له احکامو څخه مخ واړوم، یا ستاسی له دغی استهزاء او تمسخر (توکے تکالے) څخه وویریږم، او پند ورکول او پوهول پریږدم زه به له سره داسی نه کوم.

﴿وَمَا أَرْيدُ أَنْ يُنْفَكُوا مِنْ مَّا أَنفَكُوا عَنْهُ﴾ او اراده نه لرم د دی چه مخالفت وکرم له

تاسی او راشم هغه کار ته چه منع کوم تاسی د هغه نه یعنی د دی دپاره تری تاسو نه منع کوم چه ښودی زه پخپله ئی وکرمه یا) له هغو خرابو کارونو څخه چه زه تاسی منع کوم زه له سره نه غواړم چه ځان له تاسی ځنی بیل کړم او پخپله د هغه مرتکب شم. مثلاً تاسی تارک الدنیا وگرځوم، او زه پخپله مال او دولت راټول کړم. نه هغه پند او نصیحت چه زه ئی تاسی ته کوم، زه له تاسو څخه لا ږومی د هغو په تعميل کښی مشغول او لگیا یم تاسی دغه الزام پر ما باندی نشئ اړولی چه زما پند پر ځان غوښتنه یا هوا او هوس محمول کړئ.

﴿إِنْ أُرِيدُ إِلَّا الْإِصْلَاحَ﴾ الآية - اراده نه لرم زه مگر د اصلاح ستاسی شو چه توان کیږی زما او

نه دی توفیق زما په اصلاح ستاسی کښی مگر په هدایت او نصرت د الله، خاص پر هم دغه الله توکل کړی دی ما او په طرف د هم ده رجوع کوم زه) زما زیاتر کوښښ دا دی چه ستاسی دینی او دنیوی حالت ښه شی، او اصلاح ومومی او دغه موجوده خراب حالت مو لری شی. او د ایمان او عرفان په لوړه (اوچته) د ختلو کوښښ وکړئ پرته (علاوه) له دغه اصلاح له مقصده بل کوم مطلب نه لرم، چه زه می خپل دغه مرام تر خپل مقدور او استطاعت پوری په هیڅ یو حالت کښی له سره نشم پریښودی. پاتی شوه دغه خبره چه زما دغه مقصد تر پایه (آخره) هم ورسیږی او زه په دغه کوښښ کښی بریالی (بامراده) هم شم دغه ګرد (ټول) د قدوس الله په قبضه او واک (اختیار) کښی دی. او د پاک الله په امداد او توفیق سره ګرد (ټول) کارونه تر سر رسیدی شی. زما اعتماد او توکل پر هغه پاک الله دی او په هری معاملی کښی هغه ته رجوع کوم.

وَلِقَوْمٌ لَا يَجْرُمَتَكُمْ شِقَاقِي أَنْ يُصِيبَكُمْ مِثْلُ مَا أَصَابَ قَوْمَ نُوحٍ أَوْ قَوْمَ هُودٍ أَوْ قَوْمَ صَالِحٍ وَمَا قَوْمُ لُوطٍ مِنْكُمْ بِبَعِيدٍ ۝

او ای قومه زما حاصل دی نه کری تاسی ته دشمنی (ستاسی) ما لره دا خبره
چه ورسیری تاسی ته پشان د هغه (عذاب) چه رسیدلی و قوم د نوح ته (چه
غرق و) یا قوم د هود ته (چه سخت باد و) یا قوم د صالح ته (چه زلزله
وه)، او نه دی (نسکور شوی) قوم د لوط له تاسی څخه (ای کفارو دومره)
لری (په زمان مکان نو پری عبرت واخلی)

تفسیر: یعنی زما د ضد، عناد او عداوت په جوش کېږی داسی حرکات مه کوئ، چه تاسی د
هغه په سبب د تیرو اقوامو پشان د دیرو سختو عذابونو وړ (لائق) او مستحق شئ! د نوح، هود
او صالح علیهم السلام پر امتونو د تکذیب او عداوت لامله (له وجی) هغه عذاب چه نازل شوی دی
هر چاته ښکاره دی. د لوط علیه السلام د قوم قصه خو له دغو گردو (تولو) څخه وروسته په هم
دغی نژدی زمانی کېږی واقع شوی ده، او د هغی یاد به ستاسی په حافظه کېږی موجود وی نو
دغه نظائر له سره مه هیروئ. یعنی که تاسی د نوح او د هود او د صالح علیهم السلام د قوم له
تعذیب څخه په سبب د لری والی د زمانی عبرت نشئ اخیستی نو نه دی قوم د لوط له تاسی لری
نه په زمان سره نه په مکان کېږی نو په هغه خو خامخا عبرت واخلئ!

وَاسْتَغْفِرْ وَأَرْبُكُمْ تَوْبُوا إِلَيَّ إِنَّ رَبِّي رَحِيمٌ وَدُودٌ ۝

او مغفرت وغواړئ تاسی له رب خپل (په راوړلو د ایمان سره) بیا رجوع
وکرئ تاسی په طرف د ده (په خصوص او خلوص د عبادت سره)، بیشکه
رب زما ډیر مهربان لوی محبت والا دی.

تفسیر: هومره چه قدیمی او په هره اندازه چه سخت مجرم او لوی گناهکار هم وی کله چه دی
د زړه په صدق او اخلاص سره د الله دربار ته رجوع وکړی او معافی بښنه تری وغواړی نو ئی
پخپل فضل او کرم سره بښی. بلکه له ده سره مینه او محبت هم کوی.

قَالُوا شَعِيبُ مَانَفَقَهُ كَثِيرًا مِمَّا تَقُولُ وَإِنَّا

لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ عَنِ ذُنُوبِهِ فُلَاكَ كِتَابٌ لَعْنٌ وَمَا أَنتَ عَلَيْنَا بِعَزِيزٍ ﴿۱۱﴾

وویل قوم (د ده په جواب کښی) ای شعیه نه پوهیږو مونږ په ډیرو هغو خبرو چه ته ئی وائی (مونږ ته د توحید په تعریف او منع د تطفیف) او بیشکه مونږ خامخا وینو تا په مونږ کښی کمزوره، او که نه وی دغه خپلوان ستا (چه په کفر کښی له مونږ سره شریکان دی) نو خامخا سنگسار کړی به وی مونږ ته او نه ئی ته پر مونږ هیڅ قدر عزتناک (او گران چه ستا خپل عزت مانع شی د رجم).

تفسیر: دوی خو پر گردو (تولو) شیانو ډیر ښه پوهیدل. لیکن د ضد، عناد او حق پتولو لامله (له وجی) به ئی داسی خبری کولی چه مونږ پر دغو خبرو له سره نه پوهیږو چه ته څه وائی او د مجنوبانو په شان تل گریږی او په خپل سر ویږی العیاذ بالله. او که په رښتیا سره دوی په همغی سمی صافی خبری باندی له خپلی بی‌توجهی یا د غباوت له وجی نه پوهیدل نو دغه کلام به په خپل ظاهر باندی محمولیده.

﴿وَإِنَّا لَآتَيْنَاكَ فِثَا ضَعِيفًا﴾ او بیشکه مونږ خامخا وینو تا په مونږ کښی کمزوره ضعیفه ناتوانه) یعنی یو کمزور او بی حقیقته سری ته نه ښائی چه گرد (تول) عالم له خپل ځان سره دښمن کړی، بلکه ورته لازم دی چه پر خپل حال باندی رحم وکړی او خپل هوسا (آرام) ځان په رږو (تکلیفونو) اخته نه کړی. او په لوی لاس خپل ځان د مرگ په خوله کښی ونه غورځوی چه هیڅ یوه فائده او گټه (منافع) ورته نه رسوی.

تنبیه: ځینی اسلاف وائی چه دلته «ضعیف» د «ضریر البصر پروند» په معنی دی. ښائی چه په کوم خاص وقت کښی په عارضی ډول (طریقه) سره موقتاً د ده د سترگو په لیدلو کښی څه نقصان او فتور واقع شوی وی، لکه چه د یوسف علیه السلام په فراق کښی د حضرت یعقوب علیه السلام سترگی سپینی شوی وی. په ځینو روایتونو کښی نقل کوی چه حضرت شعیب علیه السلام به ډیر ژړل تر دی چه د سترگو په لیدلو کښی ئی نقصان پیدا شو. پاک الله وفرمایل «ای شعیه! ته ولی دومره ژاری؟ د جنت شوقمن ئی؟ که له دوزخه ویریږی؟» عرض ئی وکړ چه «ستا د لقاء په خیال کښی ژاړم چه په کوم وقت به زه درسره مخامخ شم، نو ته به له ما سره څه معامله وکړی؟» ارشاد وشو چه «زما لقاء دی تاته دربارکه شی، ای شعیه! ځکه می خپل کلیم موسی علیه السلام ابن عمران ستا خدمت دپاره درولی دی» وائی چه پاک الله ده ته د لیدلو باصره بیرته وروښله! والله اعلم بصحته!

﴿وَلَوْلَا رَهْطُكَ لَرَجَمْنَاكَ﴾ او که نه وی دغه خپلوان ستا چه په کفر کښی له مونږ سره شریکان دی نو خامخا سنگساره کړی به وی مونږ ته او نه ئی ته پر مونږ هیڅ قدر عزتناک گران چه ستا خپل عزت مانع شئ د رجم) یعنی که ستا د کورنی او د تېر خلقو لحاظ او خاطر نه وی چه له

مونږ سره اوسیدړی، نو لا له پخوا څخه به مو ته سنگسار کړی وی.

قَالَ يَقَوْمِ ارْهَطِيْ اَعَزُّ عَلَيْكُمْ مِنَ اللّٰهِ وَ
اتَّخَذْتُمُوْهُ وِرَاءَكُمْ ظَهْرًا اِنْ رَبِّيْ بِمَا تَعْمَلُوْنَ حَكِيْمٌ ﴿١٣﴾

وویل (شعیب) ای قومه زما آیا دغه خپلوان زما ډیر عزیز (مخور) دی پر تاسی له الله، او گرځولی مو دی دغه (الله) وروسته د تاسی شاته غورځولی شوی (چه هیڅ پروا ئی نه کوئ)، بیشکه رب زما پر هغو کارونو چه کوئ ئی تاسی ښه احاطه کوونکی دی (نو جزاء د تولو به درکړی)

تفسیر: یعنی د افسوس او تعجب ځای دی چه زما د کورنی له سببه می د رعایت وړ (لائیق) او مستحق بولی مگر د دی لامله (له وجی) می هیڅ لحاظ او خاطر نه کوئ چه زه د پاک الله نبی، او تاسی ته درلیږلی شوی یم، او صاف او صریح دلائل او نښی د خپل تصدیق دپاره درښیم گواکی د تاسی په سترگو کښی زما د کورنی عزت، قوت، قدرت، او نور له الله قدوس څخه زیات دی، او د پاک الله عظمت او جلال مو داسی هیر کړی دی چه په تصور کښی مو هم له سره نه راځی.

هیروئ تاسی فرمان د لوی اکبر

بی فائده می یادوئ کهول تیر

دغه څومره بی عقلی او ناپوهی ده

چه فرق نه کړئ د اصغر او د اکبر

هغه قوم چه پاک الله (معاذ الله) هیروی، او وروسته د شاف خپلو ته ئی اچوی او غورځوی ئی. ښائی چه دوی ئی په یاد ولری چه د دوی کرد (تول) افعال، اقوال، اعمال، او نور د الله تعالی د علم او قدرت په احاطه کښی دی تاسی هر کار چه کوئ او په هر حالت کښی چه اوسیدړی یوه شیبه هم د هغه له قدرته او احاطی څخه خارج نه یئ.

وَيَقُومُوا عَمَلًا أَعْلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَامِلٌ سَوْفَ تَعْلَمُونَ ۚ
مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَمَنْ هُوَ كَاذِبٌ وَارْتَقِبُوا إِنِّي مَعَكُمْ رَقِيبٌ ﴿۱۶﴾

او ای قومه زما عمل کوئ په عَای خپل (یعنی په حالت خپل چه شرک او معصیت دی) چه بیشکه زه هم عمل کونکی یم په حال خپل (چه توحید او طاعت دی) ژر به وپیژنئ تاسی هغه څوک چه راځی ده ته عذاب چه رسوا کوی هغه او (وبه پیژنئ) هغه څوک چه دروغ ویونکی دی، او انتظار کوئ (د عاقبت خپل) بیشکه زه هم له تاسی سره انتظار کوونکی یم د عاقبت خپل

تفسیر: یعنی ښه ده تاسی پر خپل ضد او عناد ټینگ اوسئ! زه د پاک الله په توفیق سره د هدایت پر لاری ثابت قدم یم عنقریب تاسی ته به ښکاره شی چه له مونږ ځنی کوم یوه ته د الله تعالیٰ عذاب رسیږی؟ او رسوا کوی ئی؟ او کوم یو دروغجن ثابت کیږی؟ اوس مونږ او تاسی دواړه آسمانی فیصلی ته گورو او انتظار کوو.

وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَحْنُ شُعَبَاءٌ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَأَخَذَتِ الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةَ فَأَصْبَحُوا فِي دِيَارِهِمْ جُثَمِينَ ﴿۱۷﴾ كَانُوا يَمْنُونَ كَذِبًا
بَعْدَ الْمَدِينِ كَمَا بَعَدَتْ ثَمُودُ ﴿۱۸﴾

او کله چه راځی امر (حکم، عذاب) زمونږ نو خلاص کړ مونږ شعيب او هغه کسان چه ایمان ئی راوړی ؤ له ده سره (له دغه عذابه) په رحمت سره له نزده خپله او ونيول هغه کسان چه ظلم ئی کړی ؤ (په کفر سره) غو سخت (د جبریل) نو گهيځ (سحر وختی) وگرځیدل دوی (تول) په کورونو خپلو کښی مړه وچ کلک پراته پر زنګونو خپلو. (داسی تباہ شول) لکه چه نه وو اوسیدلی په دغو کورونو کښی (پخوا له دی نه)، خبردار شی واورئ لری والی دی (له رحمته او هلاک دی قوم د) مدین ته لکه چه لری او هلاک شول ثمودیان (چه دواړه په صیحه سره هلاک شول)

تفسیر: دلته د حضرت شعيب عليه السلام د قوم په صیحه (سخته چغه) سره هلاکیدل مذکور دی.

او په «الاعراف» کښی د «رجفة» لفظ راغلی دی یعنی په زلزله سره وژلی شوی دی، او د «الشعراء» په سورت کښی «عذاب يوم الظلة» راغلی دی چه مطلب ئی دا دی د عذاب وریځ لکه سایوان پر دوی محیطه شوی وه ابن کثیر رحمة الله علیه لیکي چه دغه دري واړه عذابونه د دی قوم په حق کښی سره جمع شوی ؤ بیا په هر صورت کښی د هغه ځای په سیاق سره مناسب عذاب ذکر شوی دی. په «الاعراف» کښی ؤ چه هغو خلقو شعيب علیه السلام ته وویل چه مونږ تاسی او ستاسی ملگری له دغی خپلی ځمکی څخه وباسو نو هلته ئی دروښوده چه له هغی ځمکی څخه چه تاسی مسلمانان تری وباسی، د همنی ځمکی د زلزلی له اثره به ووژلی شی. کله چه دلته د هغو د سختو بېادېو مقالاتو ذکر دی، نو ځکه ئی د هغه په مقابل کښی د آسمان «صیحی» یعنی سختی چغی ذکر وفرمایه، گواکی د الله تعالی د عذاب په یوی چغی کښی د هغو گرد (تول) شورماشور او ویناوی ورکی شوی. د «الشعراء» په سورت کښی د دوی دغه قول نقل کړی دی ﴿فَأَنذَرْتُكُمْ نَارًا تَلَظَّى﴾ یعنی که ته رښتینی ئی، نو پر مونږ باندی د آسمان یوه توته راوغورځوه! نو د هغه په مقابل کښی د «عذاب يوم الظلة» تذکره وفرمایله شوه.

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا وَسُلْطٰنٍ مُّبِينٍ ۝١٩ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَٰئِهِ فَاتَّبَعُوا أَمْرَ فِرْعَوْنَ وَمَا أَمْرُ فِرْعَوْنَ بِرَشِيدٍ ۝٢٠

او خامخا په تحقیق لیږلی وو مونږ موسی (په ښکاره نهو) معجزو خپلو سره او په برهان (قاطع حجت) واضح سره. فرعون او مشرانو د (قوم د) ده ته او متابعت وکړ دغو (مشرانو) د امر (حکم) د فرعون، حال دا چه نه ؤ حکم د فرعون برابر وونکی پر سمی لاری.

تفسیر: له ښو څخه غالباً معجزات او هغه (۱۹) ښی مرادی دی چه د هغو ذکر په ﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا﴾ کښی شوی دی. د هغو له منځه د عصاء معجزه ئی چه نهایته ظاهره او قاهره معجزه وه شاید «سلطان مبین» یعنی واضح سند فرمایلی وی، یا له «سلطان مبین» څخه هغه روښانه دلائل مراد دی چه موسی علیه السلام هغه د فرعون په مخ کښی د الله تعالی د وجود او توحید او نورو په متعلق وړاندی کړی ؤ. چه د هغو ذکر په نورو مقاماتو کښی راځی، او ممکن دی چه له «سلطان مبین» څخه د هغه لغوی معنی مراد وی یعنی ښکاره بری یا ظاهره غلبه ځکه چه د فرعونیانو په مقابل کښی حضرت موسی علیه السلام ته ظاهره غلبه او فتح مبین شو خو کرته حاصله شوی ده. یعنی سره د ښکاره او واضحو ښو له لیدلو څخه بیا هم فرعونیان د الله تعالی د نبی علیه السلام خبره وانه وریده، او د هغه الله د دښمن فرعون پر حکم به ئی تگ

او عمل کاوه حال دا چه د فرعون هيڅ يوه خبره داسی جوته او صحيحه نه وه چه د هغی په قبلولو سره انسان نیکی او ښيگنه (فائده) حاصله کړی شی.

يَقْدُمُ قَوْمَهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فَأَوْدَحَهُمُ التَّارُوتُ وَيَسُّ الورد المورود ۱۱

مخکښی به شی (دغه فرعون) د قوم خپل په ورځ د قیامت کښی نو نننه به باسی هغوی په اور کښی، او بد ځای د ورتلو (د دوی هغه) دی چه وروستل شی دوی (هغه ته چه اور دی).

تفسیر: یعنی همغسی چه فرعون دلته په کفر او تکذیب کښی د دوی امام او قائد ؤ په قیامت کښی به هم د هغو امام او قائد وی. هغو خلقو چه په دنیا کښی د ږندو پشان د فرعون تقلید کاوه دوی به د ده تر شا تر اخری منزل (جهنم) پوری ورسپړی، دا همغه کنده ده چه هلته به د یخو اوبو په ځای دیر سوځوونکی ایری کوونکی اور ورسپړی.

وَاتَّبِعُوا فِي هَذِهِ لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ يَسُّ الرِّفْدُ المرفود ۱۲

او ورپسی لگولی شوی دی په دغه دنیا کښی لعنت او په ورځ د قیامت (هم)، بد انعام دی (هغه چه دوی ته) ورکړی شوی (دی).

تفسیر: یعنی تر څو چه دنیاوی خلق به پر فرعون او فرعونیانو لعنت لیږی بیا په قیامت کښی د ملائکه الله او اهلالموقف له لوری به هم پر دوی لعنت وریږی. الغرض د لعنت سلسله به پر دوی پرله پسې جریان لری او هيڅ به تری نه بیلپیږی. گواکی استهزاء دغه یو انعام دی چه د هغه پر چارو ورته ورکړی شوی دی.

ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْقُرْآنِ نَقَصُهُ عَلَيْكَ مِنْهَا قَائِمٌ وَحَصِيدٌ ۱۳

دا (تیری شوی خبری) له (جملی د) احوالو د قریو دی چه بیانوو مونږ هغه پر تا باندی چه ځینی له هغو قریو ولاړی دی (کنډوالی د دوی او اهل ئی هلاک دی) او ځینی ئی ریبلی شوی دی (سره د اهل خپل لکه کښت (فصل) چه په لرونو سره ریبلی شوی وی).

تفسیر: یعنی د هغو قومونو قصی چه مونږ تاسی ته درواورولی چه په څه شانی هغوی د انبیاءو

عليهم السلام تكذيب او له هغو سره ئی بی ادبی او سپین سترگی وکړه؟ او بیا څرنگه تباہ شول؟ د هغوی ځینی کلی اوس هم ودان دی لکه مصر چه د فرعون دارالسلطنت ؤ، او ځینی وران شوی دی مگر د هغوی څه کندوالی لا پاتی دی لکه د لوط علیه السلام د قوم کلی او د ځینو نښی هم د دنیا له مخی بیخی لری او ورکی شوی دی.

وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَكِنْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ فَمَا أَغْنَتْ عَنْهُمْ آلِهَتُهُمُ الَّتِي يَدْعُونَ
مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ لَمَّا جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ وَمَا زَادُوهُمْ غَيْرَ تَتْبِيبٍ ۝

او ظلم نه ؤ کړی مونږ پر دوی (په هلاکولو سره) وليکن ظلم کړی وو هغوی پر ځانونو خپلو (په سبب د کفر او عناد) نو هيڅ دفع ونه کړه له دوی څخه هغو باطلو خدايانو د دوی هغه چه بلل به دوی غير له الله (او د هغوی عبادت به ئی کاوه) هيڅ شی (د عذاب) کله چه راغی امر (حکم، عذاب) د رب ستا، او زیات نه کړ دغو خدايانو دوی ته (هيڅ شی) غير له هلاکته.

تفسیر: یعنی پاک الله دوی بی قصوره ونه نیول چه د ظلم وهم پری وشي، کله چه دوی د جرائمو په ارتکاب کښی له حله تیر شول، او په دغه ډول (طریقه) ئی خپل ځانونه علی رؤس الاشهاد د سزا وړ (لائق) او مستحق وگرځول، نو دلته پر دوی د پاک الله عذاب نازل شو. بیا وگورئ پر هغو باطلو معبودانو چه دوی ډیر ډاډه او مطمئن وو او له هغو څخه ئی لوی توقعات او امیدونه درلودل (لرل) هغوی هم د داسی سختو مصیبتونو په وقت کښی د دوی هيڅ پکار وړه نهغلل. باطل معبود ئی څه پکار ورغی؟ بالعکس د دوی د هلاک سبب وگرځید. کله چه دغو مشرکانو دغه باطل معبودان د نفعی او ضرر خاوندان وگڼل او امیدونه ئی تری وکړل او نذرونه ئی وړاندی کړل، سجدی، تعظیمونه او سلامونه ئی ورته کول نو دغه بده ورځ ئی ورپه برخه شوه. د انبیاء علیهم السلام او نورو په تکذیب کوم عذاب چه دوی ته رسیدونکی دی د شرک او بت پرستی عذاب لا پر هغه عذاب زیات او مزید دی.

وَكَذَلِكَ أَخْذُ رَبِّكَ إِذَا أَخَذَ الْقُرْآنَ وَهِيَ ظَالِمَةٌ إِنَّ أَخْذَهُ أَلِيمٌ شَدِيدٌ ۝

او پشان د هم دغو (نيولو) نيول د رب ستا دی کله چه ونيسي الله اهل د قريو حال دا چه دا (اهل د قريو کافر) ظالم وی، بيشکه نيول د الله دير دردناک سخت زورور دی.

تفسير: يعنى ظالمانو ته تر ديره حده او اندازی پوری مهلت ورکاوه کيږي کله چه په هيڅ دول (طريقه) له خپلو هغو بدو چارو څخه لاس وانخلي نو تر مری ئی نيسي او خفه کوی ئی. که مجرم وغواړی چه لږ څه ربر (زحمت) او تکليف راورسيږي يا له دغه مصيبت او جنجال څخه خپل ځان وژغوري (وساتی) نو دغه خيال ئی محال او جنون دی.

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّمَن خَافَ عَذَابَ الْآخِرَةِ ط ذَلِكَ يَوْمٌ مَّجْمُوعٌ لَّهُ النَّاسُ وَذَلِكَ يَوْمٌ مَّشْهُودٌ ۝

بیشکه په دی (مذکوره ؤ قصو) کښی خامخا دير عبرت دی دپاره د هغه چا چه ويريږي له عذابه د آخرت څخه، دغه ورځ د قيامت داسی يوه ورځ ده چه جمع به کړی شی په دی کښی تول خلق او دا ورځ ده چه حاضر به شی ورته تول مخلوقات

تفسير: يعنى هر کله چه په دنيا کښی چه دارالعمل دی پر شرک او کفر او د انبياؤ پر تکذيب سختی سزاوی ورکولی کيږي، نو دغه د دی خبری د معلومولو نښه ده چه په آخرت کښی چه خالص (دارالجزاء دی) څومره سختی سزاوی به وررسيږي؟ او د ژغورنی (بچ کيدو) صورت به ئی څه وی؟ هغه عقلمن سړی ته چه د خپل انجام او خاتمی په فکر او اندیښنی کښی وی. او تری ويريږي په دغه څيز کښی لوی عبرت او نصيحت دی. يعنی د گردی (تولی) دنيا فيصله په يوه وقت کښی په هغه ورځ کښی کيږي چه تول اولين او آخرين سره تول شی او هيڅ يو تن به غير حاضر پاتی کيدی نشی گواکی د الله تعالی جل جلاله په حضور کښی د وړاندی کيدلو لويه او وروستنی موقع به هم دغه ورځ وی.

وَمَا تُؤَخِّرُهُ إِلَّا إِلَىٰ أَجَلٍ مُّعَدَّدٍ ۝

او نه به وروستی کوو مونږ دا (ورځ) مگر دپاره د پوره کيدلو د نيتی معلومی (په نزد د الله)

تفسیر: یعنی د الله تعالىٰ په علم کېنې کوم ميعاد چه مقرر دی هغه ضرور پوره کيدونکی دی. او بيا هغه لويه ورځ راتلونکی ده. له دغه تاخير څخه داسې مه اټکل کوئ چه دغه خبرې محض فرضي او وهمي خبرې دی (العیاذ بالله).

يَوْمَ يَأْتُ لَا تَكَلُمُ نَفْسٌ إِلَّا بِإِذْنِهِ فَمِنْهُمْ شَقِيٌّ وَسَعِيدٌ ۝

په هغه وقت کېنې چه راشي (هيبت د) قيامت نه کوی خبرې هيڅ نفس مگر په اذن حکم د الله سره، نو ځينې له دغو خلقو به بدبخته او (ځينې به) نیکبخته وی.

تفسیر: یعنی هيڅوک به هغه خبره چه مقبوله او نافع هم وی، بی د الله تعالىٰ له اذنه او حکم نشي ویلی. او د محشر په ځينو موافقو کېنې خو مطلقاً يو حرف هم بی له اذنه او اجازي له خولي نشي ایستلی.

فَأَمَّا الَّذِينَ شَقُوا فِي النَّارِ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَشَهِيقٌ ۝ خَلِيدِينَ فِيهَا
مَا دَامَتِ السَّمُوتُ وَالْأَرْضُ إِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ إِنَّ رَبَّكَ فَعَّالٌ لِّمَا يُرِيدُ ۝
وَأَمَّا الَّذِينَ سُودُوا فِي الْجَنَّةِ خَلِيدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ السَّمُوتُ وَالْأَرْضُ
إِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ عَطَاءٌ غَيْرُ مَجْدُوذٍ ۝

نو هر څه هغه کسان چه بدبختان شوی دی نو په اور کېنې به وی. وی به هغوی ته په هغه اور کېنې جگ (وچت) سخت غبر او تیت نرم غبر (لکه د خرو). همیشه به وی دوی په دغه اور کېنې څو چه وی آسمانونه او ځمکه مگر چه اراده وفرمائی رب ستا (چه بوځي له سعيره زمهریر ته)، بیشکه رب ستا کوونکی دی (په کمال د قدرت سره) د هر هغه کار چه اراده وفرمائی (له اقسامه د تعذيب). او هر څه هغه کسان چه نیک بختان شوی دی نو په جنت کېنې به وی همیشه به وی په هم دغه جنت کېنې تر څو چه وی آسمانونه او ځمکه مگر چه اراده وفرمائی رب ستا (چه ئی بوځي رضوان او

لقاء الرحمن ته)، (دغه ورکړه) عطاء بخشش دی بې انتهاء (بلا انقطاع).

تفسیر: د دغو آیتونو دوه معنی کیدی شی. یوه دا چې هومره مدت چې آسمان او ځمکه په دنیا کې پاتی وی، تر هغه مدت پوری اشیاء په دوزخ کې او سعداء په جنت کې اوسیږی. مگر هغه چې د زیادت اراده وکړی رب ستا او هغه هم ده ته معلوم دی. ځکه کله چې مونږ له طویلو څخه د طویلو زمانو تصور کوو، نو خپلو شاوخوا او ماحولونو په اعتبار اوږد مدت هم دغه په خیال کې راځی. نو ځکه ﴿مَآذِمَاتِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ او نور الفاظ د عربو په محاوراتو کې د دوام د مفهوم د اداء کولو دپاره ویلی کیږی. باقی د دوام او ابدیت اصلی مدلول چې ورته لامحدوده زمانه ښائی وویلی شی نو هغه د پاک الله د هغه لامتناهی علم سره مختص دی چې هغه ئی په ﴿مَآذِمَاتِ رَبِّكَ﴾ سره اداء فرمایلی ده. د آیت دوهمه معنی دا کیدی شی چې د ﴿مَآذِمَاتِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ لفظ له دوامه کنایه واخیست شی یا له آسمانه او ځمکې څخه د آخرت آسمان او ځمکه مراد شی، لکه چې فرمایلی ئی دی ﴿يَوْمَ تَبْدَأُ الْأَرْضَ غَيْرَ الْأَرْضِ وَالسَّمَوَاتِ﴾ (۱۳ جزء د ابراهیم ۴۸ آیت ۷ رکوع) مطلب ئی داسی شو چې اشیاء په دوزخ کې او سعداء په جنت کې تر هغه وقت پوری اوسیږی چې د آخرت ځمکه او آسمان باقی وی. یعنی همیشه مگر که اراده ئی وکړی رب ستا نو موقوفی ئی لیکن دا اراده ئی نه کیږی او محال وقوعی ده ځکه چې د جنتیانو او د دوزخیانو خلود هم د پاک الله په مشیت او اختیار کې دی، مگر خپله دغه اراده ئی لا له پخوا څخه فرمایلی ده چې د کفارو او مشرکینو عذاب، او د اهل الجنت ثواب له سره موقوف کیدونکی نه دی. لکه چې فرمایلی ئی دی ﴿وَمَا هُمْ بِخَرَجِينَ مِنَ الْكَاثِرِ﴾ د البقرة آیت ۱۶۷ (۲۰) رکوع او ﴿يُرِيدُونَ أَن يُخَرِّجُوا مِنَ الْكَاثِرِ وَمَا هُمْ بِخَرَجِينَ وَمَا هُمْ﴾ د المائدة آیت ۳۷ ۶ رکوع او ﴿لَا يَخْفَىٰ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ﴾ د البقرة آیت ۱۶۲ (۱۹) رکوع او ﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ لِمَن يُشْرِكْ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَن يَشَاءُ﴾ ۵ جزء د النساء آیت ۱۱۶ ۱۸ رکوع، او پر هم دغه د گرد (تول) اهل الاسلام اجماع ده زمونږ د زمانی ځینی تش په نامه سره مفسرین هغه څه چې د ده په خلاف ئی لیکلی دی، هغه خو یا ضعیف او موضوع روایات دی. یا غریب او مؤول روایات دی. یا ځینی هغه آیتونه او احادیث دی چې د هغو پر مطلب د لنډ کتلو او خراب پوهیدلو لامله (له وجی) غلط پوهیدلی شوی دی. که الله تعالیٰ توفیق راسره مل کړ، او د مستقل تفسیر د لیکلو وار راغی نو پر دی به مفصل کلام وکړو. د اختصار له سببه دلته د څه لیکلو موقع نشته. پاتی شوه د «عصاة الموحدين» مسئله یعنی هغه مسلمانان چې د خپلو گناهونو لامله (له وجی) په دوزخ کې غورځولی کیږی (العیاذ بالله) نو د هغوی په متعلق صحیحو احادیثو مونږ د پاک الله پر مشیت مطلع کړی یو چې یوه ورځ هرومرو (خامخا) دی له دوزخ څخه ایستلی کیږی او جنت ته رسول کیږی. ولی له جنته هیڅ یو جنتی د باندی نه ایستل کیږی. ښائی په هم دی لحاظ د جنتیانو په ذکر کې ﴿حَطَّاءٌ غَرَجْدُونَ﴾ او د اشیاء په ذکر کې ﴿إِنَّ رَبَّكَ فَقَالَ لَمَّا رَأَىٰ﴾ ارشاد فرمایلی وی، غو

معلوم شی چه عینی اشقیاء به له دوزخه ایستل کیږی. مگر هیڅ یو سعید به له جنته نه ایستل کیږی.

تنبیه: په «الا ما شاء ربک» سره ئی تنبیه فرمایلی ده چه د پاک الله په همیشه پاتی کیدلو او د مخلوق په همیشه پاتی کیدلو کښی فرق شته. د کوم مخلوق همیشه پاتی کیدل من کل الوجوه د پاک الله پر مشیت موقوف دی. الله تعالیٰ هر وقت چه وغواړی فناء کولی ئی شی. او هم دا ئی راوښودله چه جزا او سزا ورکول دواړه د الله تعالیٰ د اختیار او مشیت تابع دی او د «اریه سماج» او د نورو له عقیدې سره موافق الله تعالیٰ پر هغه نه دی مجبور.

فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ مِّمَّا يَعْبُدُ هَؤُلَاءِ مَا يَعْبُدُونَ إِلَّا كَمَا
يَعْبُدُ آبَاؤُهُمْ مِنْ قَبْلُ وَإِنَّا لَنُوقُوهُمْ نَصِيبَهُمْ غَيْرَ مَنْقُوصٍ ۝۹

پس مه کیږه ته (یعنی نه دی شی امت ستا) په شک کښی له هغو بتانو چه عبادت ئی کوی دغه کسان، نه کوی عبادت دوی مگر لکه چه عبادت به کاوه پلرونو د دوی پخوا (له دی نه)، او بیشکه چه مونږ پوره ورکونکی یو دوی ته د برخی د دوی (له عذاب) بی له نقصانه (کامله تامه).

تفسیر: یعنی د دومره مخلوقاتو د شرک او بت پرستی پر لاره لویدل، او تر اوسه پوری د دوی په سزا نه رسیدل، داسی یو شی نه دی چه پری انسان وغولپړی او په شبهه کښی ولوپړی دغه خلق د خپلو پلرونو او نیکونو په بی اساسه تقلید کښی مشغول او لگیا دی هغه د دروغو معبودان د دوی په څه کار ورځی؟ یقینا دغو ټولو ته په آخرت کښی پوره سزا ورسپړی چه پکښی هیڅ زیادت او نقصان به نه وی. ځواکی د «غیر منقوص» لفظ د «عطاء غیر مجنود» په مقابل کښی ایښی شوی دی. بعض مفسرین وائی چه په دنیا کښی د رزق او نورو کومه برخه چه مقدره ده، هغه پوره ورسپړی. بیا د شرک پوره سزا هم مومی.

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَاخْتَلَفَ فِيهِ ۚ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ
لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مُرِيبٍ ۝۱۰

او خامخا په تحقیق ورکړی ؤ مونږ موسی ته کتاب (توریت) نو اختلاف وکړ شو په دغه (توریت) کښی، او که نه وی هغه کلمه (حکم) چه ږومبی شوی ؤ

له ربه ستا (د تاخير د جزا تر قيامته پوري) نو خامخا فيصله به شوی وه په منځ د دوی کښی (په دنيا کښی)، او بيشکه دوی خامخا په شک کښی دی له دی (قرآنه) پراته دی په داسی شک کښی چه غورځوونکی د زړونو دی په اضطراب کښی)

تفسير: موسیٰ علیه السلام ته ئی کتاب ورکړ، او راوئی لیږه، نو بنی اسرائیلو پخپلو منځونو کښی اختلاف سره وکړ. ځینو هغه ومانه او ځینو تری سر وغروه لکه چه نن ورځ د لوی قرآن په نسبت هم داسی اختلاف د انسانانو په منځ کښی شته. بيشکه چه پاک الله د دی خبری قدرت درلود (لرلو) چه دغو اختلافاتو او تفریقونو ته موقع ور نه کړی. یا د هغه له پیدا کولو څخه وروسته د گردو (تولو) مکښینو فوری استیصال او تولی جگری له یوی مخی لری کړی. مگر د ده تکوینی حکمت د دی خبری اقتضاء ونه کړه یوه خبره د ده له حضوره لا له پخوا څخه مقرر او تاکلی (مقرر کړی) شوی ده چه انسان ته ئی تر یوه خاص حد پوری د کسب او اختیار آزادی او خپلواکی ورکړی ده، او د امتحان په میدان کښی ئی خوشی کړی دی، او ورته گوری چه دی په کومه لاره درومی؟ آیا د خالق او مخلوق حقوق په ښه ډول (طریقه) سره پیژنی، او د پاک الله د رحمت او کرامت وړ (لائق) او مستحق گرځی؟ که کړه لاره غلطه چاره ځان ته غوره کوی او د صحیح فطرت لارښوونی ته څه اهمیت نه ورکوی او خپل ځان د الله تعالیٰ د غضب او سخط مظهر گرځوی ﴿يَبْلُغُهُمُ إِلَهُهُمُ عَمَلًا﴾ د هم دغه مقصد په اقتضاء د انسان خلقت داسی ایښی شوی دی چه دی د نیکی او بدی. په اختیارولو کښی بالکل مجبور او مضطر نه وی. نو د دغه لازمی نتیجه دا ده چه په دنيا کښی د خیر او شر او د نیکیو او بدیو مقابله یو له بل سره جاری او تل ارتباط ولری چه وروسته د دوی له منځه مغضوب او مرحوم سره بیل کرل شی خو د ﴿الْأَمَنُ نَجْوَىٰ رَبِّكَ﴾ سره د ﴿لَا تَمُنَّ بِمَنْ يُّدْعُوا مِنَ اللَّهِ وَالنَّاسِ﴾ والا خبره هم پوره شی. غالباً دا هغه لفظ دی که ئی نه وی فرمایلی نو د گردو (تولو) اختلافاتو خاتمه به بیخی یو ځلی سره کیده. عامو خلقو ته د دغو خبرو د حکمتونو د نه پوهیدلو لامله (له وجی) په شک کښی لویدلی دی. چه وروسته له دی نه به هم د دغو اختلافاتو فیصله سره کیږی که نه؟

وَإِنْ كُنَّا لَأَوْفِيهِمْ رَبُّكَ أَعْمَالَهُمْ إِنَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ۝

او بيشکه هر فرقه (د مؤمنينو او د کافرینو) ځنی قسم دی چه خامخا پوره به ورکړی دوی ته رب ستا (جزاء) د عملونو د دوی، بيشکه چه الله پر هغو کارونو چه کوی (ئی) دوی ښه خبردار دی.

تفسير: یعنی تراوسه پوری هغه وقت نه دی راغلی چه د هر یوه د عمل پوره جزاء او سزاء ورکړه

شی او د هغو د استیفاء مراتب اجراء شی. لیکن کله چه وقت ئی راشی نو یقیناً د یوی یوی ذری حساب به هم وکړی شی نه ښائی چه د عذاب له تاخیره داسی وپوهیدی شی چه هغه ستاسی له اعمالو څخه خبردار نه دی.

ځینی مفسرین وائی چه «لما» په اصل کښی «لن ما» ؤ. چه لام ئی قسمیه او «من» ئی جاره او «ما» ئی موصوله ده یعنی «والله لمن» «الذین» بیا دا نون میم شو. نو دری میمه جمع شول. نو پومی تری حذف شو.

فَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ وَمَنْ تَابَ مَعَكَ وَلَا تَطْغَوْا إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١٣﴾

نو مستقیم او ثابت اوسه لکه چه حکم کړی شوی دی تاته او (هم مستقیم او ثابت دی اوسی) هغه څوک چه توبه ئی ایستلی ده لتا سره او مه تیریږئ له حده، بیشکه چه الله پر هغو کارونو چه کوئ ئی تاسی ښه لیدونکی (بینا) دی.

تفسیر: یعنی ته د دغو مشرکینو په جگړو او دعوؤ او دنگلونو کښی خپل ځان مه غورځوه ښائی چه تاسی او هغه مسلمانان چه له کفره او شرکه او نورو څخه ئی توبه ایستلی ده او ستاسی رفاقت او ملگرتوب ئی غوره کړی دی او د پاک الله په لوری ئی په صدق سره رجوع کړی ده، د الله تعالیٰ پر احکامو په نهایت میرانی (بهادرئ) او استقلال او استقامت سره تل ټینگ او کلک ولاړ اوسی! په عقائدو، اخلاقو، عباداتو، معاملاتو، دعوت، تبلیغ او نورو گړدو (تولو) شیانو کښی له افراطه او تفريطه بیل اوسی! او د توسط او استقامت پر لاره سم رهی (روان) شی! په هیڅ یوی معاملی کښی د افراط او تفريط خوا مه نیسئ او له شرعی حدودو د باندی مه وځئ! او یقین ولرئ! چه الله جل وعلا هره شیبه (لحظه) ستاسی اعمالو ته گوری.

وَلَا تَرْكَبُوا إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّنْ دُونِ اللَّهِ مِن أَوْلِيَاءَ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ ﴿١٤﴾

او مه مائلېږئ تاسی (په دوستی سره) په طرف د هغو کسانو چه ظلم ئی کړی دی نو وبه رسیږی تاسی ته اور (د دوزخ) حال دا چه نه به وی تاسی ته پرته (علاوه) له الله هیڅ دوستان (چه ومو ساتی له عذابه) بیا به ونه کړه شی درسره مرسته (مدد).

تفسیر پنخوا په «ولا تظنوا» کښی ئی له حده د باندی او بهر وتلو څخه منع کړی وه. اوس دا رابیسی چه هغو ظالمو خلقو (له حدودو وتونکو کسانو) ته نه ښائی چه د تاسی لږ میلان، رجحان او نوروی د دوی له موالاتو، مصاحبتو، تعظیمو، تکریمو، مدحو، او ثناؤ، ظاهری تشبوه، د عمل اشتراک او له هری خبری څخه حسابالمقدور محترز او حتی الامکان مجتنب اوسئ! نه چه دغه د اور لمبه تاسی ونه نغاری. بیا ما سواء د الله او د رسول الله تاسی ته بل هیڅوک مدد نشی رسولی او نه د الله تعالیٰ له لوری به تاسی ته مدد دررسیږی.

وَاقِمِ الصَّلَاةَ طَرَفِي النَّهَارِ وَرُفَاً مِنَ الْبَيْتِ إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبُنَ السَّيِّئَاتِ ذَلِكَ ذِكْرُى لِلذَّكِرَيْنِ ۝

او قائم کړه (سم ودر وه سره له تولو حقوقو په ترتیب) لمونځ په دواړو طرفونو د ورځی او په ساعتو له شپي (چه نژدی وی ورځی ته)، بیشکه چه نیکی (پنځه ورته لمونځ) لری کوی بدی (کوچنی واړه) گناهونه، دغه (فرمان او وعده) پند دی دپاره د پند قبلوونکو

تفسیر: ظالمانو ته سر مه ټیتوئ! بلکه وحده لاشریک له الله ته خپل سرونه ښکته کړئ! یعنی صباح، ماښام، او د شپي په تیاره کښی په خشوع او خضوع سره لمونځونه اداء کوئ! چه همغه د پاک الله د مدد د حاصلولو ډیره لویه ذریعه ده. تنبیه: د ورځی د دوه طرفونو یعنی طلوع او غروب څخه پخوا، د فجر او عصر لمونځونه مراد دی یا یو طرف فجر او بل طرف مغرب کیښود شی چه هغه هم بالکل له غروب سره متصل وی. او د غښتو اسلافو په نزد په دغه کښی فجر، ظهر، او عصر درى واړه لمونځونه داخل دی. گواکی ورځ ئی په دوو برخو سره ویشلی ده چه ږومبی برخه ئی فجر او وروستنی برخه ئی چه له نصف النهار څخه شروع کیږی او په غروب ختمیږی د ظهر او عصر دواړه لمونځونه شمیرلی دی له «وزلفاً من الیل» څخه فقط عشاء یا مغرب او عشاء دواړه مو مراد دی «ابن کثیر رحمه الله علیه» دغه احتمال لیکلی دی چه له «طرفی النهار» څخه فجر او عصر او له «وزلفاً من الیل» څخه به تهجد مراد وی. ځکه د اسلام په ابتدا کښی هم دغه درى واړه لمونځونه فرض شوی ؤ وروسته د تهجد فرضیت منسوخ شو. او د پاتی دوو سره د درى نورو وقتونو تزئید وکړ شو والله اعلم.

﴿إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبُنَ السَّيِّئَاتِ﴾ بیشکه چه نیکی پنځه ورته لمونځ لری کوی بدی واړه گناهونه، دغه فرمان او وعده پند دی دپاره د پند قبلوونکو په یاد ساتونکی) یعنی د لمونځونو قائمول د الله تعالیٰ یادونه ده لکه چه په بل ځای کښی ئی فرمایلی دی ﴿وَاقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي﴾ یا دا

مطلب چه د ﴿إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ الشَّرَّاتِ﴾ ضابطه د یاد کوونکو دپاره د یادونې څیز دی، چه ښائی له سره ونه هیراوه شی ځکه له دی ځنی مؤمن ته د نیکیو په لوری خاص ترغیب کیږی. حضرت شاه صاحب لیکي «نیکی پر دری دوله (قسمه) بدی لری کوی. هر څوک چه نیکی کوی د هغه بدی معافیږی. او هر هغه چه نیکی ځان ته غوره کوی د بدی عادت تری لری کیږی. او په هر ملک کښی چه د نیکیو رواج وی هلته هدایت راځی او ځمراهی تری لری کیږی. لیکن په دغو دری واړو کښی ښائی چه وزن ئی غالب وی. هومره چه خیری وی هومره صابون».

وَاصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٥﴾

او صبر وکړه (ای محمده په طاعت او مصیبت او له معصیت) نو بیشکه چه الله نه ضائع کوی ثواب د نیکی کوونکو.

تفسیر: په قرآن کریم کښی له غور کولو څخه ظاهریږی چه د الله تعالیٰ په امداد او اعانت حاصلولو کښی دوو شیانو ته خاص دخل دی: صلوٰة او صبر ﴿وَالصَّبْرُ وَالْقِيَامُ وَالصَّلَاةُ﴾ د البقرة آیت ۱۵۳ ۱۹ رکوع. دلته ئی هم وروسته له صلوٰة نه د صبر حکم فرمایلی دی. مطلب ئی دا دی چه مؤمن دی د الله تعالیٰ په عبادت او اطاعت کښی مستقیم اوسی. او د هیڅ درد او رنځ پروا دی ونه کړی، نو هلته د الله تعالیٰ مرسته (مدد) او نصرت ور حاصلیږی د ده په لوی دربار کښی د هیڅ یوی نیکی اجر نه ضائع کیږی. بلکه زیات له اندازی څخه هم ورسیږی.

فَلَوْلَا كَانَ مِنَ الْقُرُونِ مِنْ قَبْلِكُمْ أُولُوا بَقِيَّةَ يَسْهَوْنَ عَنِ
الْفَسَادِ فِي الْأَرْضِ إِلَّا قَلِيلًا مِمَّنْ أَنْجَيْنَا مِنْهُمْ وَاتَّبَعَ
الَّذِينَ ظَلَمُوا مَا أَتَوْا بِهِ وَكَانُوا مُجْرِمِينَ ﴿١٦﴾

نو ولی نه ؤ (یعنی نه ؤ) له امله د هغو زمانو چه وو پخوا له تاسی نه خاوندان د فکر او عقل چه منع کول ئی (خلق) له (کولو د) فساد په ځمکه کښی (چه عذاب پری نه وو راغلی) مگر چه منع وکړه لږ له هغو خلکو نه چه خلاص کړل مونږ (دوی) له عذابه د هغو پخوانیو څخه (ځکه چه نهی عن المنکر به ئی کول) او متابعت وکړ هغو کسانو چه ظلم ئی کړی ؤ (په فساد یا ترک د نهی سره) د هغی لاری چه آسوده کړی شوی وو دوی په هغی

کښی او وو دوی گنهکاران کافران

تفسیر: د پخوانیو امتونو حال ئی راواوړوه او مونږ محمدی امت ته ئی ترغیب او تشویق راکړ چه په مونږ محمدیانو کښی «امر بالمعروف» او «نهی عن المنکر» کوونکی ښائی چه دیر وی پخوانی اقوام څکه تباہ او فنا شول چه په عمومی ډول (طریقه) سره خلق د عیش او عشرت په نشو کښی مست او بی خبر شول، او د جرائمو په ارتکاب کښی معتاد (روږدی) شول او هغو لویو بااترو سړیو چه په دوی کښی لږ څه د خیر اثر باقی ؤ، د دغو منکرانو له ممانعته سترگی پټی کړی او هیڅ به ئی ورته نه ویل، او په دی ډول (طریقه) له کفر او طغیانه او ظلمه او عصیان د دنیا اخلاقی حالت داسی خراب شوی و چه د هغه اصلاح کوونکی هیڅوک نه ؤ خو تنو شمیرلیو شویو سړیو اکر که د «امر بالمعروف» دپاره خپل غږ پورته کړ. مگر په نغاره خانه کښی څوک د طوطی غږ اوریدی شی. نتیجه ئی داسی شوه چه منع کوونکی له عذابه محفوظ پاتی شول، او نور مگرد (تول) قوم سره تباہ او فنا شول، حضرت شاه صاحب لیکي «که د نیکانو غلبه وی نو قوم به نه هلاکیده، څرنگه چه لږ وو نو دوی پخپله نجات وموند» په صحیح حدیث کښی دی «کله چه د ظالم لاس له ظلمه وانه خيست شی او منع ئی ونه کړی، او خلق «امر بالمعروف» او «نهی عن المنکر» ترک کړی او پرېږدی نو قریب دی چه الله تعالی داسی یو عمومی عذاب نازل کړی چه هیڅوک تری نه خلاصیږی العیاذ بالله حاصل دا چه واورئ خبردار شی ای مرحومه محمدی امته چه سبب د اهلاک د تیرو امتونو چه مذکور دی په دی سورت کښی (۱) کفر (۲) ظلم (۳) اشتغال په مقتضیاتو د نفس (۴) ترک د نهی له منکراتو دی، نو ښائی چه تاسو ځان وساتئ له دغو څلورو شمراشته اړ مبتلا نشئ په استیصال او بېخ کتی سره.

مملکت سره له کفره پاتی کیږی د تیری او ظلم له لاسه ورانیږی

مسلمان ته تل په کار دی عدل نیاو تل هواد له عدله نیاوه ودانیږی.

وَمَا كَانَ رَبُّكَ لِيُهْلِكَ الْقُرَىٰ بِظُلْمٍ وَأَهْلُهَا مُصْلِحُونَ ﴿١٣﴾

او له سره نه دی رب ستا، (اراده کوونکی د دی) چه هلاک کړی (اهل د) قریو په ظلم کفر سره حال دا چه وی اهل د دغو قریو (نیکان مؤمنان) مصلحان.

تفسیر: یعنی د هغو ښارونو او کلیو خلق چه خپل حالت ښه کړی او د اصلاح په لوری متوجه شی او نیکی ته رواج ورکړی او د ظلمه او فساد څانونه وژغوری (وساتی)، نو د قدوس الله شان

دا نه دی چه خامخا دوی بالجبر ونیسی او هلاک نی کړی. عذاب هلته نازلېږي چه خلق په کفر او عصیان یا ظلم او طغیان کېږي له حده تیر شی.

وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ النَّاسَ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَا يَزَالُونَ
مُخْتَلِفِينَ ۖ إِلَّا مَن رَّحِمَ رَبُّكَ وَلِذَلِكَ خَلَقَهُمْ وَتَمَّتْ كَلِمَةُ
رَبِّكَ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١٩﴾

او که اراده فرمایلي وی رب ستا نو هر ورو (خامخا) به ئی گرځولی ؤ دا خلق ټول سره امت یو (متفق په ایمان او طاعت طوعاً) او همیشه به وی دوی اختلاف کوونکي (په دین کېږي). مگر هغه څوک چه رحم پری وفرمائی رب ستا (او له اختلافه ئی وساتي)، او دپاره د دی (اختلاف او رحمت) پیدا کړی دی الله دوی، او تمامه پوره شوه کلمه د رب ستا چه خامخا دک به کریم هر ورو (خامخا) دوزخ له پیریانو او انسانانو سره ګډ.

تفسیر: یعنی لکه چه څو ځلي پخوا له دی نه لیکلی شوی دی د الله تعالیٰ تکوینی حکمت د دی خبری مقتضی نه دی چه ګرده (توله) دنیا یو شانی پر یوی لاری برابره کړی، نو ځکه د حق په قبولولو او نه قبولولو کېږي همیشه اختلاف دی. او اختلاف به وی. مگر فی الحقیقت اختلاف او افتراق غورځوونکي هغه کسان دی چه هغوی د صاف او صریح فطرت په خلاف حق ته د دروغو نسبت کوی. که د فطرت سلیمه سره ګرد (ټول) سم تلل نو هیڅ اختلاف به په منع کېږي نه پیدا کیده. نو ځکه ئی په ﴿إِلَّا مَن رَّحِمَ رَبُّكَ﴾ سره تنبیه وفرمایله چه پر هغه کسانو چه الله تعالیٰ د دوی د حق منلو په برکت رحم کړی دی. هغوی له اختلاف کوونکو څخه مستثنیٰ دی ﴿وَلِذَلِكَ خَلَقَهُمْ﴾ الآية - او دپاره د دی اختلاف او رحمت پیدا کړی دی الله دوی یعنی د دنیا له پیدا کیدلو څخه هم دغه غرض دی چه د الله تعالیٰ د هر قسم د «جلالیه ؤ» او «جمالیه ؤ» صفاتو ظهور وشي نو ځکه د مظاهرو اختلاف ضروری شو. څو یو جماعت خپل لوی څښتن (مالک) ته خپله وفاداری او اطاعت ورڅرګند کړی. او د ده د رحمت او کرم او رضوان او غفران مظهر وګرځي چه د «الا من رحم ربک» مصداق دی. او بل جماعت د خپل بغاوت او غداری په سبب د الله تعالیٰ د عدل او انتقام د صفت مورد جوړ شی، او د حبس دوام سزا وګالي (برداشت کړی) او پر هغو باندی د الله جل جلاله هغه خبره پوره شی چه «لأملئن جهنم من الجنة والناس اجمعین» دی. په هر حال د دغی دنیا د خلقت تشریعی مقصد عبادت دی «وما خلقت الجن والانس الا ليعبدون» (۲۷ جزء د الذاریات ۵۶ آیت ۳ رکوع) او تکوینی غرض ئی دا دی چه د

تشریعی مقصد پخپل کسب او اختیار سره پوره کوونکی، او پریښودونکی دواړه جماعتونه داسې موجود وی چه د الله تعالیٰ د جمالیه و او جلالیه و یا په نورو الفاظو د لطف او د قهر مظهر وگرځیدی شی.

د قدرت په کارخانه کښی کافران هم پکاریوی

خوک به سوځی په دوزخ کښی که لهب او بوجهل نه و

د اغزو گلانو دواړو زرغونتیا مو ده پکار

چه کارغان پر اغزو کښی، بلبل گل ته کړی چنهار

بیا د لطف او کرم مظاهر هم د خپل مدارجو له استعداد او د عمل په اعتبار مختلف دی.

د گلانو ډول ډول ډیر ښائسته کړی باغ اطراف

ننداری د دنیا کیوی، په جگړو په اختلاف

وَكَلَّا تَقْصُ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الرُّسُلِ مَا نَشِئْتُمْ بِهِ فُؤَادَكَ وَجَاءَكُمْ
فِي هَذِهِ الْحَقِّ وَمَوْعِظَةٌ وَذِكْرٌ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠﴾

او دا ټول (محتاج الیه) اخبار لولو مونږ پر تا (ای رسول الله) له احوالو د تیرو رسولانو هغه چه کلکوو قوی مطمئن کوو مونږ په هغو سره زړه ستا (په تزئید د یقین سره) او راغلی دی تاته په دغو اخبارونو کښی حق (رشتیا) او موعظه (پند) او یادونه دپاره د مؤمنانو.

تفسیر: پاس د ډیرو انبیاءو او رسولانو قصی مذکورې شوی. اوس د سورت په خاتمه کښی د دغو قصو د ذکر په ځینو حکمتونو تنبیه فرمائی یعنی د پخوانیو اقوامو او رسولانو د واقعاتو له آوریدلو څخه د رسول علیه السلام زړه لا زیات ساکن او مطمئن کیږی. او محمدی امت ته داسی تحقیقی خبری معلومیږی چه پکښی د نصیحت او تذکیر لوی وسائل شته. انسان کله چه آوری چه زما نور نوعی انباء په پخوانیو زمانو کښی په دغه او هغه جرم سره هلاک شوی دی، نو د هغوی څخه د ځان ساتلو په فکر کښی لویوی او کله چه گوری چه د هغی لاری له غوره کولو څخه هغو رومبنيو اقوامو نجات موندلی دی نو طبعادی هم هغه لوری ته ځغلی. فی الحقیقت په لوی قرآن کښی د قصو برخه دومره مؤثره او مذکره واقع شوی ده چه د هغو له اوریدلو څخه هر هغه انسان چه لږ څه د آدمیت څه اجزا پکښی وی او د پاک الله لږ څه خوف او درد په زړه کښی ولری. نو هرومرو (خامخا) متأثر کیږی. باقی د قصو یا د نورو مضامینو د تکرار په نسبت چه په پاک قرآن کښی لیدل کیږی مولینا شبیر احمد عثمانی د «القاسم» د رسالی په ابتدائی دوره کښی یو مستقل مضمون لیکلی دی شائقین دی هغه ولولی.

وَقُلْ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ اَعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ اِنَّا اَعْمَلُونَ ﴿١٣١﴾
وَاَنْتُمْظَرُوا اِنَّا مُنْتَظَرُونَ ﴿١٣٢﴾

او ووايه (ای محمده!) هغو کسانو ته چه ایمان نه راوړی چه عمل وکړئ پر
غای خپل (په حال د شرک خپل)، بیشکه مونږ هم عمل کوونکی یو (په حال
خپل چه اسلام دی). او انتظار کوئ (عاقبت د کار ته)، بیشکه مونږ هم
انتظار کوونکی یو (عاقبت د کار ته).

تفسیر: په هم دغه مضمون یو بل آیت هم په هم دی سورت کښی تیر شوی دی مطلب ئی دا دی
که تاسی زما خبره نه منع، نو ښه خو به دا وی چه تاسی پخپل هم دغه ضد او عناد باندی
تینگ ودریږئ زه هم پر خپل غای تینگ او مستقیم ولاړ یم. او هم تاسی ماته د دهر د حوادثو
په انتظار کښی یئ نو زه هم د تاسی د بدی خاتمی منتظر یم په خو ورځو کښی به درښکاره
شی چه دغه د ظلم سپینه اوبه د کوم یوه د کور په مخکښی چو کیږی؟ ﴿وَيَذَرُكُمْ يَوْمَ
الْقَارِعَةِ عَلَىٰ مَا كُنْتُمْ عَلٰىهَا فَتَوَدُّذُنْكُمْ وَلَا يَرْجِعُ بَلَاءُ الْمُرْسَلِينَ﴾

وَلِلّٰهِ غَيْبُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَالْيَهٗ يُرْجَعُ الْاَمْرُ
كُلُّهُ فَاَعْبُدُوْهُ وَتَوَكَّلْ عَلَيْهِ وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُوْنَ ﴿١٣٣﴾

او خاص الله لره دی (علم په) پټو د اسمانونو او (په پټو د) ځمکی (هم) او
خاص هم ده ته بیرته گرځولی شی امر (کار د بندګانو) ټول نو عبادت کوه
د الله (چه مرجع د ټولو دی) او توکل وکړه پر الله، او نه دی رب ستا
بی خبره د هغو کارونو څخه چه کوئ ئی تاسی.

تفسیر: یعنی تاسی د دوی له کفر او شرارت څخه مه غمجن کیږئ! او په خپل تبلیغ او دعوت
کښی لګیا اوسئ! او د دوی فیصله هغه پاک الله ته ور وسپارئ! چه تری د ځمکی او آسمان
هیڅ یوه پټه او ښکاره او وړوکی او لویه خبره نه ده پټه، او د گردو (ټولو) معاملاتو بیرته
ورنگ او رجوع هم ده ته کیږی نو هلته به دوی گرد (ټول) سره وپوهیږی چه څرنگه په خبط او
خطا کښی لویدلی او سخت تیروتنلی دی تاسی خو د زړه له کومی په اخلاص او عقیدت سره
د پاک الله په اطاعت او عبادت کښی مشغول اوسئ! او یواځی د هم ده په اعانت، اعتماد او

توکل وکری! شککه چه الله جل جلاله ستا له دغو مخلصانه و اعمالو شخه بی خبر نه دی او سم له هغه سره به مناسبه معامله درسره وکری. په حدیث کبئی راغلی دی چه لویو اصحابو رضوان الله تعالیٰ علیهم اجمعین سؤال وکر «یا رسول الله! پر تاسی د زوړتوب آثار ډیر ژر راښکاره شول؟» رسول الله مبارک وفرمایل «شیبتهنی هود واخواتها» د هود سورت او د ده نورو خویندو په زوړتوب کبئی اچولی یم» هغه آیت چه زمونږ پاک رسول ئی ډیر زهیر او سپین پیرتیا ته نژدی کری دی دا دی ﴿فَاسْتَوَىٰ كَمَا أَمَرْتُ وَمَنْ تَابَ مَعَكَ وَلَا تَطْغَوْا إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ﴾

رزقنا الله سبحانه وتعالى الاستقامة على دينه وسنة نبيه صلى الله تعالى عليه وعلى آله الكرام واصحابه العظام

تمت سورة «هود».

سورة يوسف مكية الا آیات ۱، ۲، ۳، ۷ فمدنية وهی (۱۱۱) آية

و (۱۲) ركوعا عدد تلاوتها (۱۲) وعدد نزولها (۵۳) نزلت بعد سورة هود

د «يوسف» سورت مكی دی پرته (علاوه) له ۱ و ۲ و ۳ و ۷ آيتونه چه مدنی دی (۱۱۱) آيتونه (۱۲) ركوع لری. په تلاوت كېښی (۱۲) او په نزول كېښی (۳۵) سورت دی وروسته د یونس له سورت شخه نازل شوی دی.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

شروع په نامه د الله چه خورا (ډیر) مهربان ډیر رحم والا دی.

الرَّحْمَنُ تِلْكَ آيَةُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ۝ اِنَّا اَنْزَلْنَاهُ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ۝

دا (مخکېښی آیتونه چه لوستی کیږی) آیتونه دی د کتاب واضح (چه د هغه من عندالله توب بالکل واضح دی او پر هغو احکامو او شرائعو یا مواعظو چه هغه مشتمل دی نهایت روښان او صاف دی). بیشکه چه مونږ نازل کړی دی دا کتاب په دی حال کبئی چه قرآن عربی دی دپاره د دی چه تاسی پوه شی (پری).

تفسیر: یعنی عربی ژبه چه له گردو (تولو) ژبو شخه زیاته فصیحه او وسیعه او منضبطه او ډکه د شوکته او باشانه ژبه ده، د قرآن د نزول دپاره منتخبه شوی ده. کله چه رسول الله مبارک ذاتاً عرب دی نو ښکاره ده چه په دنیا کبئی به ږومبی مخاطب عرب وی. بیا د عربو په ذریعه د دنیا په څلورو خواؤ کبئی دغه رڼا خپره (خوره) شوه د هم دی په لوری په «لعلکم تعقلون»

کښی ئی اشاره فرمایلی ده چه ستاسی په ژبه د قرآن د نزول یوه وجه دا ده تاسی چه د رسول الله مبارک قوم یی اول د ده د علومو او معارفو خوند وځکئ! او بیا ئی نورو ته وروځکوی! لکه چه هم داسی هم وشو. ابن کثیر رحمه الله علیه لیکي «انزل اشرف الكتب باشراف اللغات علي اشرف الرسل بسفارة اشرف الملائكة وكان ذلك في اشرف بقاع الارض وابتداء انزاله في اشرف شهور السنة وهو رمضان فكمل من كل الوجوه نازل كرى شوى دى غوره د کتابونو (چه قرآن دی) په غوره د لغتونو (چه عربی ژبه ده) پر غوره د رسولانو (چه حضرت محمد صلی الله علیه وسلم دی) په سفارت د غوره د ملائکو (چه حضرت جبرئیل دی) او و دا انزال په غوره حصو د ځمکی کښی او اول د انزال ئی په غوره د میاشته د کال کښی و چه میاشته د رمضان ده نو کامل شو قرآن له هری لوری څخه»

نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ أَحْسَنَ الْقَصَصِ بِمَا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ هَذَا الْقُرْآنُ ۖ وَإِنْ كُنْتَ مِنْ قَبْلِهِ لَمِنَ الْغَافِلِينَ ﴿۱۳﴾

مونږ بيانوو (لولو) پر تا باندی ديره ښه قصه له تولو قصو (ځکه چه خاوند ئی ښه دی) په سبب د وحی زمونږ تاته دغه قرآن او بیشکه شان دا دی چه وی ته پخوا (له نزوله) د دی قرآن خامخا له ناخبرانو (په دی قصی)

تفسیر: یعنی د همدی وحی په ذریعه چه د قرآن کریم په صورت پر تا نازلیدوی مونږ یو نهایت ښه بیان پر حسین طرز سره تاته آوروو چه له هغه ځنی تر اوسه پوری ته هم لکه د خپل قوم بی خبره وی اگر که دغه واقعه د تاریخ په کتابونو کښی او په (بائبل - انجیل) کښی پخوا له دی نه مذکوره وه. مگر محض د یوی افسانی په صورت وه. قرآن کریم د هغی ضروری او مفیدی اجزاء په داسی یو عجیب او غریب او بلیغ او مؤثر ترتیب او اصول سره بیان فرمایلی دی چه په هغه سره نه یواځی د پخوانیو تذکره لیکونکو پر قصور ئی اطلاع فرمایلی دی بلکه موقع په موقع د اعلیٰ نتائجو په لوری ئی هم لارښوونه کړی ده او د قصی په ضمن کښی ئی د علومو او هدایاتو ابواب پرانستلی دی. دغه خبره چه د الله قدوس تقدیر هیڅ یو شی نشی گرځولی او کله چه الله تعالیٰ پر چا باندی د فضل او کرم اراده وکړی، نو که گرد (تول) جهان هم سره لاس یو کړی نو پخپلو گردو (تولو) امکانی تدابیرو هم هغه نشی محرومولی. صبر او استقامت د دنیوی او اخروی کامیابی او بری کلی او مفتاح ده. د حسد او عداوت خاتمه غیر له خذلان او نقصان څخه بل شی نه دی. انسانی عقل داسی لوی شریف جوهر دی چه د هغه په وسیله انسان پر ډیرو مشکلاتو غالبیږی. او خپل ژوندون پری ښائسته او ښه کوی. اخلاقی شرافت او عفت او طهارت بالاخر انسان د دښمنانو او حاسدانو په نظر کښی هم معزز او موقر گرځوی. پر دغه او د دغه

قسم نورو دیرو حقائقو باندی د دی احسن القصص په ضمن کښی تنبیه فرمایلی ده مفسرینو د دی سورت په شان نزول کښی څو روایتونه نقل کړی دی چه د گردو (تولو) له یو ځای کولو څخه دا معلومیږی چه یهودانو د مکې معظمی د مشرکانو په ذریعه زمونږ له رسول صلی الله علیه وسلم څخه امتحاناً داسی پوښتنه وکړه. چه حضرت ابراهیم علیه السلام او د ده ځامن خو په شام کښی اوسیدل. نو بیا بنی اسرائیل مصر ته څرنګه ورسیدل؟ چه په هغه کښی د موسیٰ علیه السلام او د فرعون مقابلی ته وار ورسید. امکان لری چه مسلمانان هم د داسی یوی ښی مفصلی تاریخی واقعی آوریدلو ته مشتاق وی، چه له بصائرو او عبرتونو ځنی ډک وی. له بل لوری د دی قصی په ضمن کښی د هغو احوالو او حوادثو چه تذکره کیدونکی وه هغه له څو جهاتو د ښی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم او د ده د قوم له حالاتو سره مشابعت درلود (لرلو)، چه د هغه ذکر د رسول الله مبارک په حق کښی د تسکین او اطمینان موجب او د دوی د قوم په حق کښی د پند او عبرت سبب ؤ د دغو وجوهو لامله (له وجی) دغه پوره واقعه په بسط او تفصیل سره قرآن کریم بیان وفرمایله څو سائلینو ته معلوم شی چه اسرائیل یعنی یعقوب علیه السلام او د ده د اولادی د راتګ سبب له شامه مصر ته د حضرت یوسف علیه السلام واقعه ده چه بیا هملته ئی نسل منتشر او خور شو. تر هغه چه حضرت موسیٰ راغی او دوی ته ئی د فرعون او قبطیانو له غلامی څخه نجات ورکړ.

اِذْ قَالَ يُوسُفُ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ إِنِّي رَأَيْتُ أَحَدَ عَشَرَ كَوْكَبًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ رَأَيْتُهُمْ لِي سَاجِدِينَ ﴿٥﴾

(یاد کړه) هغه وقت چه وویل یوسف پلار خپل (یعقوب) ته ای پلاره زما بیشکه ما ولیدل (په خوب کښی) یوولس ستوری او لمر او سپوږمی ولیدل ما دوی چه ماته سجده کوونکی وو.

تفسیر: یعنی یوولس ستوری او لمر او سپوږمی زما په مخکښی سرونه ښکته کوی او راتیتیری دغه خوب ئی په هلکتوب کښی لیدلی ؤ. هوا د پوهی او بری ښی، آثار او علامی د وډکیو په سترګو کښی له ورا بریښی.

قَالَ يَبْنِي لِيَ قَصْرٌ رُّيَاكَ عَلَى إِخْوَتِكَ فَيَكِيدُوا لَكَ كَيْدًا إِنَّ الشَّيْطَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٦﴾

وویل (یعقوب) ای بچوریه زما مه بیانوه (مه بنکاروه دا) خوب خپل ورونو خپلو ته نو حيله (تدبیر) به وکړی دوی (هلاک د) تاته په حيله (تدبیر) کولو سره، بیشکه چه شیطان انسان ته دشمن دی بنکاره (نه چه د دوی په زرونو کښی کینه واچوی تاته)

تفسیر: یعنی شیطان هر وقت انسان ته په پتونی کښی ناست دی او په زرونو کښی وسوسی وراچوی ورونه به ستا په خلاف درته پورته کوی. ځکه چه د ده د خوب تعبیر ډیر ظاهر ؤ او د یوسف علیه السلام ورونو ته چه په هر حال د نبوت له کورنی څنی وو، د داسی یوه واضح خوب په تعبیر پوهیدل دومره مشکل نه ؤ. چه یوولس ستوری ئی یوولس ورونه دی، او سپوږمی او لمر مور او پلار ئی دی. گواکی دوی گرد (تول) به په کوم وقت کښی د یوسف علیه السلام د شان د عظمت په مقابل کښی سرونه ښکته کوی. لکه چه د دی سورت په آخر کښی ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ إِنَّهُ يَفْضِلُ الَّذِينَ هُمْ يَدْعُونَ﴾ په ویلو سره دغه لوری ته اشاره وکړه. معلومیږی چه حضرت یعقوب علیه السلام له دی خوږه پخوا هم دغه خبره محسوسه کړی وه چه له یوسف علیه السلام سره ئی خصوصی محبت کاوه چه د هغه له لیدلو څخه د ده علانی ورونه پټ په زرونو کښی سره سوځیدل او له ده سره به ئی رځی (کښی) کولی، نو ځکه یعقوب علیه السلام ته داسی یو خیال پیدا شو، که هغوی دغه خوب واورى نو لا د حسد او رځی (کښی) په اور کښی به د دوی زرونه سوځی او شیطان به د دوی په زرونو کښی لا د حسد او رځی (کښی) لمبی بلی او وچتی کړی امکان لری چه دوی داسی حرکت وکړی چه په هغه کښی د یوسف علیه السلام اذیت او پخپله د دوی د رسوائی او بد انجامی موجب وی نو ځکه یعقوب علیه السلام یوسف علیه السلام منع کړ چه خپل خوب دی نورو ورونو ته مه ښکاروه تر دی چه یوسف علیه السلام ته ئی اجازه ور نه کړه چه خپل سکه ورور «بنیامین» ته هم د هغه خوب ذکر وکړی اگر که له هغه څنی د کومی خرابی اندیښنه نه وه لیکن ممکن ؤ چه هغه ئی په بی احتیاطی سره نورو ته ووائی، او په دی دول (طریقه) دغه خبره په خلقو کښی خوره او شائع شی. تنبییه: حافظ ابن تیمیه رحمه الله علیه په یوی مستقلی رسالی کښی لیکلی دی چه نه قرآن نه لغت نه عقلی اعتبارات او نه بل شی د دی خبری تائید کوی چه «اخوان الیوسف انبیاء» ؤ او نه رسول الله مبارک داسی فرمایلی دی، او نه له اصحاب الکرامو څنی کوم یو د دغی خبری قائل ؤ. په رښتیا سره عقوق الوالدین، قطع الرحم، د مسلمان ورور قتل ته اقدام، او هغه مری غرگندول او پلورل (خرغول) ئی او د دارالکفر په لوری ئی لیږل. بیا صریح دروغ ویل او حیلې او پلمې (تدبیرونه) جوړول او نور داسی شنیعه حرکات څرنگه د یوه نبی په طرف، اگر که پخوا له بعثته هم وی، منسوبیدی شی. (العیاذ بالله) هغه کسان چه د اخوان الیوسف علیه السلام د نبوت خیال غرگندوی له هغوی سره ماسواء د (اسباط) له لفظ بل کوم دلیل نشته حال دا چه

(اسباط) خاص صلیبی اولاد نه دی بلکه اقوامو او اممو ته وائی او د بنی اسرائیلو تقسیم په اسباط سره د حضرت موسیٰ علیه السلام په زمانه کښی وشو.

وَكَذَلِكَ يَجْتَبِيكَ رَبُّكَ وَيُعَلِّمُكَ مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ وَيُمَتِّعُنَا
عَلَيْكَ وَعَلَىٰ آلِ يَعْقُوبَ كَمَا أَتَتْهَا عَلَىٰ أَبِي يُوسُفَ مِنْ قَبْلُ
إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ إِنَّ رَبَّكَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ

او هم دا رنگه (چه په دغه خوب سره غوره شوی ئی ته) غوره به کړی تا رب ستا او وبه ښیی تاته څه له گرځولو د خبرو (خپلو ځایونو ته لکه تعبیر د خوبونو، بیان د کتابونو)، او پوره به کړی نعمت خپل پر تا او پر (نوری) کورنی د یعقوب (په نبوت) لکه چه پوره کړی ئی دی دا نعمت پر دوو پلرونو (په نیکه او ور نیکه) ستا پخوا له تانه چه ابراهیم دی او اسحق دی، بیشکه چه رب ستا ښه عالم دی (پر ټولو احوالو) ښه حکمت والا (چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی).

تفسیر: یعنی هم داسی چه دغه ښه خوب ئی دروښود، همغسی محض د خپل رحمت په جاذبه سره د خپل قرب په دربار کښی تاته خصوصی مقام عطا فرمائی لکه چه نبوت ئی درعطا کړ او په راز راز (قسم قسم) ظاهری او باطنی مهربانیو سره ئی وپاللی.

﴿وَيُعَلِّمُكَ مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ﴾ او وبه ښیی الله تعالیٰ تاته له گرځولو د خبرو خپلو ځایونو ته (مثلاً د رؤیاؤ تعبیر یعنی چه د خوب پیښه واورى، او د هغه اجزاء پخپل ذهانت او فراست پخپل ځای کښی ولگوى یا د هری خبری په محل او موقع پوهیدل، او د معاملاتو پر عواقبو او نتایجو پوهیدل سم له لاسه ئی سنجول (حل کول) یا د پاک الله او انبیاء الله ارشادات او د اقوامو او د اممو د قصو او د منزله و کتابونو د مضامینو تر ژورو معانیو پوری رسیدل دغه گرد (ټول) شیان د «تاویل الاحادیث» لاندی مندرج کیدی شی.

﴿وَيُمَتِّعُنَا عَلَيْكَ وَعَلَىٰ آلِ يَعْقُوبَ﴾ او پوره به کړی الله نعمت خپل پر تا او پر نوری کورنی د یعقوب په نبوت) یعنی له اخروی نعمتونو سره دنیوی نعمتونه به هم عطا کوی. له نبوت سره په سلطنت کښی به هم برخه ورته ورکوی. او له شائدو او محنتونو څخه به ورته نجات ورکوی او د خوښی او خوشالی او هوسانی (آرام) ژوندون به ور په برخه کوی. د یعقوب علیه السلام کورنی به له دنیاوی مکروهاتو او مادی تکالیفو څخه خلاصوی او وروسته له دی نه د ده په نسل کښی به لوی لوی انبیاء او بادشاهان پیدا کوی.

﴿كَانَ تَحْتَهُ خَازِنَةُ ثَمَرِهِمْ وَمِنْهُ لَرِجْلٌ زَلَّالٌ﴾

لکه چه پوره کری ئی دی دا نعمت پر دوو پلرونو په نیکه او ور نیکه ستا پخوا له تانه چه ابراهیم علیه السلام او اسحق دی) حضرت یعقوب علیه السلام تواضعاً خپل نوم وانه خيست، او د خپل پلار اسحق او د هغه پلار حضرت ابراهیم علیه السلام ذکر ئی وفرمایه. الله تعالیٰ حضرت ابراهیم علیه السلام خپل نبی او خلیل مقررولی ؤ، او د ده دشمن نمرود ئی هلاک کړ. او د اور شعلی ئی پری گلزاری کری. حضرت اسحق علیه السلام ته ئی نبوت ورعطا کړ بیا د ده له صلبه ئی د حضرت یعقوب علیه السلام په شان یو نبی پیدا کړ چه له هغه څخه د بنی اسرائیلو د گردو (تولو) انبیاءو سلسله پیدا شوی ده په صحیح حدیث کښی راغلی دی **الکریم ابن الکریم ابن الکریم یوسف بن یعقوب بن اسحق بن ابراهیم**

تنبيه: هغه پخوا ویل چه حضرت یعقوب علیه السلام کری دی، د هغه څه برخه خو غالباً د حضرت یوسف علیه السلام له خوبه پوهیدلی دی چه هغه په دغه لړ عمر کښی داسی موزون او مبارک خوب لیدلی ؤ او څه ئی د حضرت یوسف علیه السلام له خصائلو او شمائلو ویلی دی یا به پری د الله تعالیٰ د وحی په ذریعه مطلع شوی وی.

﴿إِنَّ رَبَّكَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ﴾ بيشكه چه رب ستا ښه عالم دی پر تولو احوالو او ښه حکمت والا دی چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی) او د هر یوه د مناسبت او استعداد څخه باخبر دی، او پخپل حکمت هر چا ته مناسب فیض ورسوی.

لَقَدْ كَانَ فِي يُوسُفَ وَإِخْوَتِهِ آيَاتٍ لِلْمُتَسَاءِلِينَ ۝

خامخا په تحقیق چه ؤ په (قصی د) یوسف او ورونو د ده کښی دلائل (د قدرت د الله او نبوت ستا) دپاره د پوښتنو کوونکو

تفسیر: یعنی هغه خلق چه د داسی واقعاتو پوهیدلو پسې گرځی. او کومی نتیجی پوری رسیدل غواړی، هغوی ته د یوسف علیه السلام او د یوسف علیه السلام د ورونو په قصه کښی د هدایت او عبرت لوی دلائل شته. د دی قصی له آوریډلو څخه په زړونو کښی د الله تعالیٰ د عظیم قدرت او حکمت نقش کلک ټینگیږی او د نبی کریم صلی الله علیه وسلم د صداقت ښکاره ثبوت په لاس راځی. چه دوی سره له امیتوبه. او بی له کومه معلمه یا کتابه یا نورو څخه د استفاده کولو داسی منقح او منضبطه تاریخی حقائق انکشاف فرمایي چه د هغو د بیان توجیه غیر له ربانی اعلامو په بل شی نشی کیدی. خصوصاً د مکي قریشو ته چه د یهودانو په لمسون د دغی قصی په متعلق له رسول الله صلی الله علیه وسلم څخه ئی پوښتنی کولی په دغی واقعی کښی ډیر لوی عبرت ښوونکی درس دی چه په همغه ډول (طریقه) چه حضرت یوسف علیه السلام ئی ورونو د دوی له کوره وویست او د حسد له لوری د ده د وژلو یا له وطنه د فرارولو مشوری ئی سره کولی. او

راز راز (قسم قسم) ربړونه (تکلیفونه) ئی ورسول او د ده په اهانته او استخفاف کېږي ئی هېڅ قصور او کمی ونه کړ بالاخر یو ورځ داسی هم راغله چه د یوسف علیه السلام په لوری سره له ندامته او احتیاجه راغلل. او الله تعالی یوسف علیه السلام ته د دین او دنیا اعلیٰ مناصب ور په برخه کړل، او ده د خپل عروج او اقتدار په وقت کېږي له خپلو وروڼو له جراثمو ځنی سترگی پټی کړی، او په ډیر لوی زده سره ئی د دوی کرد (تول) قصورونه ورمعاف کړل. عیناً په هم دغه ډول (طریقه) د حضرت محمد صلی الله علیه وسلم قومی وروڼو د دوی په نسبت هم ناپاکی پلمی (تدبیرونه) او حیلې جوړی کړی. درد او ربړ (تکلیف) ئی ور ورساوه. پر عزت، پټ او حیثیت ئی حملی وکړی څو ئی مجبور کړ چه خپل وطن هم پرېږدی لیکن ژر تر ژره هغه ورځ راتلونکی وه کله چه دی له وطنه جدا شو. او د بری او د شان د رفعت لمر ئی روڼ وځلید، او څو کاله وروسته د مکې معظمی د فتحی هغه تاریخی ورځ ورسیده چه په هغی کېږي دوی د خپلو گردو (تولو) قومی او وطنی وروڼو له تیرو تقصیراتو څخه ورتیر شول او عیناً همغه د حضرت یوسف علیه السلام کلمات ﴿لَا تَزِيبُ عَلَيْنَا الْيَوْمَ﴾ ئی وفرمایل او پر هغو گردو (تولو) تقصیراتو ئی د عفوی قلم راکښو.

اِذْ قَالَ الْيُوسُفُ لِأَخُوهُ أَحَبُّ إِلَيَّ إِنِّي أَخَاكَ
 ضَلِلْتُ ۖ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي ۖ كُنْتُ مِنَ الْغَافِلِينَ ۝
 تَكُونُوا مِنْ بَعْدِهِ قَوْمًا صَالِحِينَ ۝

(یاد کړه) هغه وقت چه وویل دغو (لسو وروڼو یو بل ته) خامخا یوسف او ورور ئی (بنیامین) ډیر گران دی پلار زمونږ ته له مونږ ځنی حال دا چه مونږ ډله یو قوتناکه (د مینې وړ)، بیشکه پلار زمونږ خامخا په خطا ښکاره کېږي دی (نو پر دغه خبره ئی سره تړون وکړ) ووژنئ یوسف یا وغورځوئ تاسی هغه په کومی ځمکی (لری) کېږي چه وزگار (او خالص) شی تاسی ته مخ (د توجه) د پلار ستاسی، او شی به تاسی وروسته له دی (کار) یو قوم صالحان.

تفسیر: حضرت یعقوب علیه السلام له حضرت یوسف علیه السلام او د ده د عینی ورور «بنیامین» سره زیات محبت کاوه. ځکه چه دوی دواړه له خپلو نورو علاتی وروڼو ځنی وړوکی ؤ. او د دوی مور هم مرحومه شوی وه او خاص د حضرت یوسف علیه السلام په نسبت د فراست له نوره، یا له ربانی الهامه پوهیدلی ؤ چه د ده مستقبل ډیر روڼ او ځلیدونکی دی او د نبوت د کورنی سلسله د ده له ذاته سره تړلی ده او پخپله د یوسف علیه السلام ښائسته صورت او سیرت،

ظاهری او باطنی کمالاتو د ده د لوی پلار خصوصی محبت خپل لوری ته ورجنباوه. حال دا چه هغه وضعیت پر نورو ورونو دیر سخت تیریده. دوی به سره ویل چه د ضرورت په وقت د کار سری خو مونږ یو او زمونږ ډله د قوت او قدرت خاونده چه د پلار د ضعیفی په وقت کښی هم په کار ورتلی شو. له دغو وړوکو هلکانو څخه هیڅ هیله (طمع) او امید نشی کیدی. نو د هم دغو خیالاتو په اثر د خپل لوی پلار په نسبت به ئی ویل چه دی په دغه معامله کښی په سخته غلطی او صریحه خطا کښی دی. او د خپلی نفعی او نقصان صحیحه موازنه نه کوی.

﴿لَا تُلَاقُوا يُوسُفَ﴾ الآية - وژنئ تاسی یوسف یا وغورځوئ تاسی هغه په کومی لری ځمکی کښی چه وزگار او خالص شی تاسی ته مخ د توجه د پلار ستاسی) یعنی د حسد او رخی (کښی) اورونه د دوی په زړونو کښی دننه لگیدل. بالاخر دوی په خپلو منځونو کښی سره مشوری وکړی چه د یوسف علیه السلام په موجودیت کښی امکان نه لری چه د خپل لوی پلار خصوصی محبت او توجه مونږ خپل لوری ته کش کړی شو. نو ځکه ښائی چه د یوسف علیه السلام خبره هم دلته پای (آخر) ته ورسو یا خو دی وژلی شی یا دی په کوم لری ملک کښی وغورځاوه شی. چه له هغه ځایه بیا بیرته رانشی کله چه دی نه وی نو د پلار کرده (توله) توجه به زمونږ په لوری متوجه کیږی او د ده د گردو (تولو) مهربانیو یواځی مونږ حقداران پاتی کیږو د «بنیامین» معاملی ته دوی غالباً څه اهمیت نه ورکاوه لکه چه د هغه محبت ئی د یوسف علیه السلام د محبت ضمیمه ګانه.

﴿وَتَكُونُوا مِنْهُمْ قَوْمًا صَالِحِينَ﴾ او شی به تاسی وروسته له دی کار یو قوم صالحان) یعنی یو ځلی د قتل او نورو ګناهونو ارتکاب واقع کیږی، او وروسته د هغه له فراغت بیا به توبه کوو او ښه نیک سری به کیږو یعنی هم په زندانو کښی رند حسابیږو، او هم جنت به له لاسه نه ورکوو. ځینو مفسرینو د «وَتَكُونُوا مِنْهُمْ قَوْمًا صَالِحِينَ» معنی داسی اخیستی ده چه وروسته له یوسف علیه السلام زمونږ گرد (تول) کارونه پخپله ښه کیږی، ځکه چه د لوی پلار د شفقت لاس له یوسف علیه السلام څخه لنډ او مایوس کیږی، او یواځی زمونږ پر سرونو به راکش کیږی.

قَالَ قَائِلٌ مِنْهُمْ لَا تَسْأَلُوا يُوسُفَ وَالْقُوَّةَ فِي غَيْبَتِ الْجَبِّ يَلْتَقِطُهُ بَعْضُ السَّيَّارَةِ
إِنْ كُنْتُمْ فَعِلِينَ ﴿١٥﴾

وویل یوه ویونکی له دوی څخه چه مه وژنئ یوسف (چه لویه ګناه ده) او (بلکه) وغورځوئ تاسی هغه په تیاره بیخ د ګمنامی کوهی کښی چه وائی خلی ځینی تیریدونکی (د لاری چه کوم لری ملک ته ئی یوسی) که یی تاسی کوونکی (د دی بیلتون).

تفسیر: داسی ویونکی «یهودا» ژ یعنی وژل ئی لویه گناه او غته خبره ده، او زمونږ مقصد بی له قتل هم حاصلیدی شی که تاسی د یوسف علیه السلام بیلتون له دی ځایه غواړئ نو آسان صورت ئی دغه دی چه له کلی څخه ئی لری په کوم تیاره گمنامه کوهی کښی وغورځوئ. ابوحیان رحمة الله علیه له ځینو اهل اللغت څخه نقل کړی دی چه «غیابت الجب» هغی تاختچی او نورو ته وائی چه په کوهی کښی له اوبو څخه لږ څه پاس ئی جوړ کړی وی. غرض ئی داسی ژ چه هر ورو (خامخا) د عمدأ هلاکولو گناه په سر اخیستل نه دی پکار، او په دغسی یوه کوهی کښی له غورځولو څخه وروسته ممکن دی چه کوم مسافر په هغه تیر شی، او له ده ځنی خبر شی او تری وئی کای. نو په دغه صورت کښی زمونږ مقصد پخپله حاصلیدی او په ناحقی وینی مو لاسونه نه ککړیږی گواکی منگور (مار) وژلی کیږی او همسا نه ماتیدی. (پس دوی ټول سره په دی متفق شول او پلار ته راغلل)

قَالُوا يَا بَانَا مَا لَكَ لَا تَأْمَنَّا عَلَى يُوسُفَ وَإِنَّا لَهُ لَنَصْحُونَ ﴿١١﴾

نو وویل دوی ای پلاره زمونږ څه باعث دی تا لره چه امین نه گرځوی ته مونږ پر یوسف باندی حال دا چه بیشکه مونږ ده ته خامخا نصیحت گران (خیر غوښتونکی) یو.

تفسیر: له دی نه معلومیږی چه پخوا له دی نه هم دوی داسی غوښتنه له خپله پلاره کړی وه مگر د دوی زړه مطمئن نه ژ چه یوسف علیه السلام له هغوی سره پریږدی.

أَرْسِلْهُ مَعَنَا غَدًا يَرْتَمِ وَيَلْعَبُ وَإِنَّا لَهُ لَحَفِظُونَ ﴿١٢﴾

ولیره دی له مونږ سره صباح (ورځ صحرا ته) چه وخورئ ډیری میوی او لوبی وکړی او بیشکه مونږ ده لره خامخا ساتونکی یو (له هر تکلیفه).

تفسیر: یعنی د داسی پیمخی، ښایسته او قوی هلك گرد (ټول) قواء له کوره کښیناستو څخه له کاره وځی. مناسب دی چه له مونږ سره د پسو د څر دپاره صحرا ته لاړ شی. او هلته د صحرائی گلانو ښه سیلونه وکړی، او میوی ئی وخورئ، او ښی لوبی وکړی، او ټوپونه او مندی ووهی او وځغلی، او نور ښه جسمانی ورزشونه وکړی. وائی چه د هغوی لوبی مندی وهل او غشی ویشتل ژ. او برسیره پر هغو د وږکیو دپاره تر مناسبی اندازی پوری لکه چه ابوحیان رحمة الله علیه لیکي لوبی او مستی کول د نشاط او خوښی او خوشالی سبب دی. الغرض د یوسف علیه السلام د صحرا بیولو اجازه ئی په ډیری زوروری غوښتنی سره له یعقوب علیه السلام څخه وکړه، او په

نهایت مؤکده طریقه سره ئی ورته اطمینان ورکړ چه مونږ به د ده پوره حفاظت کوو مفسرینو لیکلی دی چه دوی یوسف علیه السلام بیل لیدلی او لمسولی ئی و خو دی پخپله هم له پلاره اجازه وغوړی چه هر ورو (خامخا) له خپلو ورونو سره صحرا ته لاړ شی.

قَالَ إِنِّي لَيَحْزُنُنِي أَنْ تَذْهَبُوا بِهِ وَأَخَافُ أَنْ يَأْكُلَهُ الذِّئْبُ وَأَنْتُمْ عَنْهُ غٰفِلُونَ ﴿١٣﴾

وویل (یعقوب) بیشکه زه چه یم خامخا غمجنوی می دا چه بیول د تاسی دی یوسف لره او ویریرم له دی نه چه ویه خوری یوسف لره لیوه حال دا چه تاسی به له ده نه غافلان یی.

تفسیر: یعنی د یوسف علیه السلام بیلتون او له تاسو سره د هغه د تللو تصور ما له حده زیات غمجن کوی او پر هغه برسیره له دی نه هم ویریرم چه دی هلک دی. نه چه د تاسی له بی خبری او غفلت څخه کوم لیوه یا بل کوم داپونکی ئی در څخه ونه داړی. او وئی نه خوری. لیکي چه په هنی صحرا (بیدیا) کښی لیوان ډیر زیات و. حضرت شاه صاحب لیکي «څرنگه چه دوی وروسته له دی نه د لیوه بهانه جوړوونکی و نو د هم دی لامله (له وجی) د یعقوب علیه السلام په زړه کښی هم د لیوه ویره ولویده» د ځینو محققینو خیال دا دی چه د ﴿وَأَخَافُ أَنْ يَأْكُلَهُ الذِّئْبُ﴾ فرمایل د حضرت یعقوب علیه السلام په شان د یوه نبی د توکل او تفویض له درجی څخه لږ څه نازل خبره ده، نو د هغو جواب ئی داسی ور ورسید چه د ده ځمانو هم د ده هم دا د خولی خبره ټینگه کړه او همغه اندیښنه چه ده وربښکاره کړی وه. هغه ته ئی د واقعی صورت ورکړ او همغسی یوه پلمه (بهانه) ئی ورجوره کړه.

قَالُوا لَئِنْ أَكَلَهُ الذِّئْبُ وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّا إِذًا لَآخِسُونَ ﴿١٤﴾

(نو بیا ورونو د یوسف) وویل قسم دی که وخوری یوسف لره لیوه حال دا چه مونږ ډله قوتناکه یو نو بیشکه مونږ په دغه وقت کښی خامخا له زیان کارانو (عاجزانو) څخه یو.

تفسیر: یعنی که زمونږ په شان د یوی قوتناکی ډلی په موجودیت کښی زمونږ وړوکی ورور لیوه وخوری، نو وپوهیږئ چه مونږ له کاره وتلی او بیکاره ځلمیان یو. او له دغی خبری ځنی بله کومه خرابه او نقصانمنه خبره به وی چه د لسو یولسو قوتناکو ورونو په منځ کښی یو وړوکی

هلك د ليوه خولۍ ته ورسيدۍ او كه داسى كومه پيښه واقع شى نو البته چه مونږ خپل كرد (تول) شيان له لاسه وركړى دى.

فَلَمَّا ذَهَبُوا بِهِ وَاجْمَعُوا أَن يَجْعَلُوهُ فِي غَيْبَتِ الْجُبِّ وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ لَتُنَبِّئَنَّهُمْ بِأَمْرِهِمْ هَذَا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٥﴾

نو كله چه بوتلو دوى يوسف لره (نو ئى دير په تكليف كړو) او اتفاق ئى سره وكړ په دى چه وغورځوى دى په تياره بيخ د كوهى (گمنامى كښى، نو وئى غورځاوه) او وحى وكړه مونږ يوسف ته (چه ويه دى باسو د كوهى او عاجز دركښوو دغه وروڼه) چه ته به خامخا خبر وركړى دوى ته په كار د دوى چه دغه دى حال دا چه دوى به نه پوهيږى (چه ته يوسف ئى).

تفسير: مفسرينو دى داسى ضمني قصى په داسى درد زياتوونكى او رقت غورځوونكى ډول (طريقه) سره نقل كړى دى، چه د هغو له آوريدلو څخه د تيږى (گتۍ) زړه هم خوږيږى او د هغو لوستل سړى دير ژړوى خداى خبر چه هغه به تر كومه حده پورې صحيح وي. لوى قرآن د خپل خاص نصبالعين په اعتبار دا قسم تفصيلاتو ته زياته اعتناء نه ده كړى، او نه ئى د يادولو وړ (لائق) گڼلى ده. ځكه چه له دغو اجزاو سره هيڅ يو مهم مقصد نه دى ترلى. قرآن كريم د خپل سامعينو په زړونو كښى هغه رقت پيدا كول غواړى چه منشا ئى خاص ايمان او عرفان وي. عام رقت چه په هغه كښى هر كافر او هر مؤمن بلكه تر حيواناتو پورې هم طبعاً گډ او شامل دى. پر هغه لكه عامو خطباو زور اچول د پاك قرآن عادت نه دى. نو دلته هم هغه گردى (تولى) ضمنى خبرى ئى حذف كړى، اخري خبره ئى دا وښوده چه د يوسف عليه السلام وروڼه په لطائف الحيل سره له پلاره ځنى يوسف عليه السلام يووړ. او سم له ترلى شوى قرارداد د هغه كوهى په منځ كښى د غورځولو ترتيبات ئى ونيول. په دغه وقت كښى مونږ يوسف عليه السلام ته داسى اشاره وكړه چه پر هغه باندې له سره نور خلق ونه پوهيدل چه بيخى مه ويريوه ځكه چه داسى يو وقت هم راتلونكى دى چه دغه گردى (تولى) چارى به ته دوى ته ور په يادوى. او په هغه وقت كښى به ته په داسى يو لور (اوچت) مقام او لويه مرتبه كښى ئى چه دوى به دى له سره نشى پيژندلى. يا د عهد د طوالت لامله (له وجى) به دى دوى نشى پيژندلى. دغه غيبى اشاره په خوب كښى شوى يا په ويښه كښى؟ د الهام په ذريعه شوى كه د پرستى په وسيله؟ د دغه تفصيل په لوى قرآن كښى نشته. البته د ظاهرو الفاظو له ليدلو څخه دا ويلي شو چه د وحى راتلل په څلويښت كلنى پورې نه ده موقوفه ځكه چه د حضرت يوسف عليه السلام عمر په دغه وقت كښى دير لږ ؤ. والله اعلم.

وَجَاءُوا أَبَاهُمْ عِشَاءً يَبْكُونَ ﴿١٣﴾

او راغلل دوی پلار خپل ته بیګا (په تیاره کښی) چه ژړل ئی (په دروغو سره)

تفسیر: خو چه دوی خپلو کورونو ته بیرته راغلل تیاره شوه. یا قصداً په تیاره کښی راغلل، چه د ورځی په رڼا کښی د پلار مخ ته کتل دوی ته ډیر مشکل ښکاریده، او د شپې تور تګری (خادر) تر یوی اندازی پوری د بی حیائی، بی رحمی. او د دروغو ژړا او انګولا څه پرده داری کولی شی.

(اعمش رحمة الله عليه) څرنګه ښه فرمایلی دی چه «د يوسف عليه السلام د ورونو د ژړا او بکاء اوریدلو څخه وروسته مونږ هیڅ یو سړی په تشی ژړا سره رشتین نشو ګنلی.»

قَالُوا يَا أَبَانَا أَذْهَبْنَا نَسْتَبِقُ وَتَرَكْنَا يُوسُفَ عِنْدَ مَتَاعِنَا فَأَكَلَهُ الذِّئْبُ وَمَا أَنْتَ بِمُؤْمِنٍ لَّنَا وَلَوْ كُنَّا صَادِقِينَ ﴿١٤﴾

وویل دوی چه ای پلاره زمونږ بیشکه چه مونږ لاړو مسابقه مو سره کوله (په غشو ویشتلو او غغښتلو) کښی او پریښود مونږ یوسف (یواځی) په نزد د اسباب خپل نو وخور ده لری لیوه، او نه ئی ته باور کوونکی مونږ لره (په دی خبری) او اگر که یو مونږ رشتینی.

تفسیر: یعنی مونږ په حفاظت کښی هیڅ قصور نه دی کړی چیری چه زمونږ کالی (جامی) او اسباب او نور د کار او د ساتنی وړ (لائق) شیان ایښی شوی ؤ، مونږ همغلته یوسف علیه السلام یواځی کیناوه او مونږ صحرا ته لاړو چه یو تر بله وړاندی شو په مندو او غشو ویشتلو کښی، نو چه لږه شیبه زمونږ سترګی تری واوښتی لیوه راغی او یوسف ئی له مونږ غځی وتښتاوه، حال دا چه په داسی یوه لږه موقع کښی له سره د داسی احتمال امکان نه ؤ چه سم له لاسه لیوه ور ورسیږی او علی الفور یوسف علیه السلام ښکار کړی.

﴿وَمَا أَنْتَ بِمُؤْمِنٍ لَّنَا وَلَوْ كُنَّا صَادِقِينَ﴾ او نه ئی ته باور کوونکی مونږ لره په دی خبره اگر که یو مونږ رشتینی هم) یعنی د یوسف په معامله کښی لا له ابتداء څخه تاسی پر مونږ بدګمانه یی! که مونږ تاسی ته بیخی صحیح او رشتیا خبره هم وکړو، خو بیا هم تاسی په دغه مخصوصه معامله کښی زمونږ پر خبرو باور کوونکی نه یی په هیڅ شان.

وَجَاءَ عَلَى قَمِيصِهِ بِدَمٍ كَذِبٍ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ أَمْراً فَصَدْرُ جَبِيلٍ ۖ وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ عَلَى مَا تَصِفُونَ ﴿۱۵﴾

او راوړه دوی د پاسه په کمیس د یوسف باندی وینه دروغه، نو وویل (یعقوب خپلو غامنو ته چه دا ټول دروغ دی) بلکه بنائسته کړی دی تاسی ته نفسونو ستاسی یو (لوی بد) کار، نو کار زما صبر جمیل دی (چه پکښی هیڅ شکایت ونه کړم خلقو ته) او (له هم دغه) الله څخه مدد غوښتلی شی په (تحمل د) هغی (خبری) کښی چه تاسی ئی بیانوی (له هلاکه د یوسف).

تفسیر: یو وځگوری (چیلی) یا هوسی یا بل حیوان ذبح کړ، او د یوسف علیه السلام یو کمیس ئی د هغه په وینو سره ولاړه، او هغه ئی پلار ته راوړ، او په دغه دروغو وینو سره ئی کوښښ کاوه چه د پلار یقین پر خپله دغه خبره راوړی چه دغه دی لیوه یوسف علیه السلام ئی دارلی او خوړلی چه کمیس ئی په وینو سره لرلی دی. نو وویل یعقوب خپلو غامنو ته چه دا ټول دروغ دی، بلکه بنائسته کړی دی تاسو ته نفسونو ستاسی یو لوی بد کار، نو کار زما صبر جمیل دی چه پکښی هیڅ شکایت ونه کړم خلقو ته او له هم دغه الله څخه مدد غوښتلی شی په تحمل د هغی خبری کښی چه تاسی ئی بیانوی، له هلاکه د یوسف ښه هغه لوی سری چه په شام کښی ناست له مصر ځنی د یوسف علیه السلام د کمیس ښه وړم باندی پوهیده، هغه وځگوری (چیلی) پر وینه څرنګه د یوسف علیه السلام د وینی گمان کولی شو. ځکه په مجرد د آوریډلو د دی خبری ئی د دروغو حکم پری وکړ او لکه چه په ځینو تفاسیرو کښی دی چه یعقوب علیه السلام وویل هغه لیوه په رښتیا سره عجیب حلیم او متین او انصاف داره وه چه له کمیس سره ئی هیڅ غرض نه دی کړی او یوسف علیه السلام ئی صحیح او سالم په ډیر احتیاط سره تری ایستلی او تښتولی او خوړلی دی. په رښتیا سره چه «دروغجن د یاد خاوند نه وی» کمیس ئی خو په وینو سره ولاړه، مګر دومره ئی خیال ونه کړ، چه هغه کمیس به ئی په بی ترتیبی سره هم خیرلی او شلولی وی. او بیا ئی سره له دغو ویناو خپل پلار ته وړاندی کړی وی، نو حضرت یعقوب علیه السلام په صاف ډول (طریقه) سره وفرمایل چه دغه ګردی (ټولی) ستاسی حیلې او پلمی (تدبیرونه) او له خپله ځانه جوړی کړی خبری دی. په هر حال زه جمیل صبر ځان ته اختیاروم چه په هغه کښی نه د بل چا په مخ کښی به شکوه او شکایت وکړم، او نه له تاسی څخه د انتقام په کوښښ کښی یم. یواځی د خپل پاک الله له درباره غواړم چه په دغه صبر کښی زما مدد وفرمائی او په خپل غیبی اعانت سره د هغی خبری حقیقت چه تاسی ئی ظاهروئ په داسی شان رابښکاره کړی چه په سلامتی سره بیا یوسف علیه السلام سره وګورم، او د هغه لقاء

می په برخه شی. معلومیږي چه یعقوب علیه السلام ته اطلاع ورکړی شوی وه چه په دغه ابتلاء کېښی په پوره ډول (طریقه) سره د دوی ازموینه کېږي، او د یوه ټاکلي (مقرر کړی) مدت څخه وروسته له دغه مصیبت څخه به نجات مومي. فی الحال له لتولو. او د انتقامی تدابیرو له غوره کولو څخه هېڅ یوه فائده په لاس نه راځي. او یوسف علیه السلام ئی اوس په لاس کېښی نه لویږي. البته زما نور ځمان په گرد (تول) جهان کېښی رسوا کېږي. او امکان لری چه دوی په قهر او غضب کېښی پخپله یعقوب علیه السلام ته هم د څه ضرر رسولو دپاره کوښښ وکړي. کذا قال امامنا الرازی رحمة الله علیه فی تفسیره الکبیر والله اعلم.

وَجَاءَتْ سَيَّارَةٌ فَأَرْسَلُوا وَارِدَهُمْ فَأَدْلَى دَلْوَةً قَالَ يَسُِّرْ لِي هَذَا عِلْمٌ وَأَسْرُوهُ بَضَاعَةً ۖ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾

او راغله قافله (له مدين چه مصر ته تله) نو وليږه دوی اوبه راوړونکی خپل (مالک) نو (څوړنده) خوشی ئی کړه بوکه خپله (په کوهی کېښی نو ونښت یوسف په دغی بوکی پوری کله چه وئى لیده) نو وی ویل ای خوشالیه زما (راحاضره شه! چه دغه دی وقت دی) چه دا یو هلک دی ډیر ښائسته، او پټ کړ دوی هغه د تجارت د مال په توگه (طور)، او الله ښه عالم دی په هغو کارونو چه کول (ورونو د یوسف له بی رحمی).

تفسیر: وائی چه تر دری ورځو پوری یوسف علیه السلام په هغه کوهی کېښی د پاک الله په قدرت خوښی او محفوظ ډیره ؤ، د ده د یوه ورور (یهودا) په زړه کېښی دغه خبره ولویده چه هره ورځ ورته په همغه کوهی کېښی ډوډی، ورسوی، او برسیره په هغه نورو ورونو ئی هم خبر اخیست چه هلته مړ نشی، او د کوم بل ملک مسافر ئی تری وباسی، او له ځان سره ئی بوځی او زمونږ له منځه دغه اغزی ورک شی، رښتیا ده چه «د غلیمانو (د ښمنانو) په سترگو اغزی ښکاری گل» بالاخر له مدين څخه یوه قافله د مصر په لوری تله، کله چه د دغه کوهی له خوا تیریده. او د هغوی نظر پر هغه کوهی ولوید نو یو سړی ئی د اوبو آخیستلو دپاره ورولیږه. ده چه خپله بوکه وغورځوله نو حضرت یوسف علیه السلام چه وړوکی هلک ؤ ژر په هغی بوکی کېښی کیناست او پری ئی په خپل لاس تینگ ونيو. او له کوهی څخه ووت کله چه د بوکی کشونکی سترگی پری ولگیدی نو د یوسف علیه السلام د حسن او جمال له لیدلو ځنی له حده تیر خوشال شو. او ناڅاپه ئی له خولی څخه دغه غږ پورته شو چه عجیبه هلک دی او په ډیر ښه قیمت پلورل (خرځول) کېږي!.

﴿وَأَسْرُوهُ بَضَاعَةً﴾ او پټ کړ دوی هغه د تجارت د مال په توگه (طریقه)) یعنی بوکه کشونکی

د دغی خبری له خپلو نورو ملگرو ځنی د پټولو په فکر کښی ؤ چه که نور پری خبر شول نو گرد (تول) به راسره شریکپیوی ښائی چه داسی ئی ورښکاره کړی وی چه دغه غلام ماته د ده مالکینو راکړی دی چه د مصر په بازار کښی ئی هغوی ته وپلورم او په ښو پیسو ئی ورخرځ کړم.

یعنی د ورونو مطلب داسی ؤ چه یوسف علیه السلام له وطنه لری وشری او پردیسی ئی کړی. او د قافلی خاوندانو اراده کړی وه چه یوسف علیه السلام وپلوری (خرځ کړی) الله تعالی اراده فرمایلی وه چه هغه د مصر د خزائنو مالک وگرځوی که د پاک الله اراده شوی وی، نو دغه ځمردی (تولی) چاری ئی په یوه شیبه (لحظه) کښی هم بندولی شوی، لیکن د هغه مصلحت په تاخیر کښی ؤ. نو ځکه پر ځمردو (تولو) شیانو سره له پوهیدلو او لیدلو. هغوی ته ئی مهلت ورکړ.

وَشَرَوْهُ بِثَمَنٍ بَخِيسٍ دَرَاهِمَ مَعْدُودَةٍ وَكَانُوا فِيهِ مِنَ الزَّاهِدِينَ ﴿٥٠﴾

او وپلوره (خرځ کړ) دوی هغه (ورور خپل) په پیسو ناکارو سره چه یو څو روپی وی شمیرلی شوی (لږی)، او ؤ دوی په حق د یوسف کښی له بی رغبتانو.

تفسیر: یعنی د یوسف علیه السلام ورونه خبر شول چه قافلی یوسف علیه السلام له کوهی څخه وویست او له ځان سره ئی بوته نو ژر ورپسی ورغلل، او دا ئی ورښکاره کړه چه دغه زمونږ مریی دی چه په تیښته سره راغلی دی. څرنګه چه د ده عادت دی چه تل تښتی نو ځکه مونږ نه غواړو چه وروسته له دی نه ئی وساتو که ئی پیرئ (اخلئ) نو پیرودلی (اخیستلی) ئی شی. مگر ډیر کلک ئی وساتئ چه چیری درڅخه ونه تښتی وائی چه په اتلسو درهمو یا په لږ څه ډیرو یا کمو ئی وپیرود (خرځ کړ)، نو هر یوه ورور په سر دوه دوه درهم (نژدی دوه دوه روپی) ورورسیدی، یو ورور ئی چه (یهودا) نومیده هیڅ برخه ئی وانه خیسته.

﴿وَكَانُوا فِيهِ مِنَ الزَّاهِدِينَ﴾ او وو دغه ورونه په باب د یوسف کښی له بی رغبتانو. یا وو دغه کاروانیان په باب د یوسف کښی له بی رغبتانو له جهته د بی فرمانی او د تیښتی د ده) یعنی له دومره ارزانو پلورلو (خرځولو) څخه مه متعجب کیږه! دوی له یوسف علیه السلام څخه دومره بیزاره ؤ چه که ویریا ئی ور پریښی وی خو لا هم مستعد او لری تری نه ؤ هومره پیسی چه د دوی په لاس ورغلی هغه ئی غنیمت وگڼلی ځینی مفسرین وائی چه په دغه آیت کښی د هغه پلورلو (خرځولو) ذکر دی چه د قافلی خاوندانو وروسته د مصر له رسیدلو څخه وکړل. که داسی وی نو ویلی شی چه د لویدلی څیز قدر ئی ونه کړ. او له دغی اندیښنی څخه چه بیا څوک پری دعوی ونه کړی، او هم د تښتیدلو (آبق توب) عیب ئی آوریډلی ؤ نو ځکه ئی په ارزان قیمت وپلوره (خرځ کړ). والظاهر هو الاول والله اعلم.

وَقَالَ الَّذِي اشْتَرَاهُ مِنْ مِصْرَ لِامْرَأَتِهِ أَكْرِمِي مَثْوَاهُ
عَسَىٰ أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَكَذَلِكَ مَكَتَ يُوسُفُ
فِي الْأَرْضِ وَانْعَلِمَهُ مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ وَاللَّهُ غَالِبٌ
عَلَىٰ أَمْرِهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦١﴾

او وویل هغه سړی (عزیز) چه ئی آخیستی ؤ یوسف او ؤ له (اهله د) مصره
ښځی خپلی ته چه په عزت لره غای د دغه (یوسف او ښه قدر او عزت ئی
کوه!) ښائی چه نفع ورسوی مونږ ته یا به ونیسو مونږ دی غوی (چه دواړه
اولاد نه لرو)، او هم داسی (لکه چه نجات مو ورکړ یوسف ته له کوهی څخه
او عزیز مو مهربان کړی ؤ پر ده) غای او قدرت ورکړ مونږ یوسف ته په
غمکه (د مصر) کښی (دپاره د دی چه عدل وکړی) او وښیو مونږ یوسف ته
څه له گرځولو د خبرو (خپل محل ته لکه تعبیر د خوبونو، بیان د
کتابونو)، او الله غالب دی په کارونو خپلو (چه هیڅوک ئی نشی رد کولی)
ولیکن زیات خلق نه پوهیږی (په دی)

تفسیر: وائی کله چه دغه قافله مصر ته ورسیده، لیلام شروع شو او د مصر د عزیز (چه د هغه
غای قائد او مدارالمهام ؤ) پر بولی دغه معامله پای (آخر) ته ورسیده ده خپلی ښځی زلیخا یا
راعیل ته وویل «چه دغه هلک دیر غوره محبوب، هوشیار، او پوه رابریښی، نو ښائی چه ته ئی
ښه په عزت او احترام او پت وساتی! او د مریانو په شان سلوک ورسره ونه کړی. کیږی چه
وروسته له لوئیدلو څخه زمونږ په کار راشی. او خپل کاروبار وروسپارو. یا څرنګه چه اولاد نه
لرو، دی د خپل غوی په غای ودروو.

﴿وَكَذَلِكَ مَكَتَ يُوسُفُ﴾ الآية - او هم داسی لکه چه نجات مو ورکړ یوسف ته له کوهی نه او
عزیز مو پری مهربان کړ. غای او قدرت ورکړ مونږ یوسف ته په غمکه د مصر کښی دپاره د دی
چه عدل وکړی او لپاره د دی چه وښیو مونږ یوسف ته څه له گرځولو د خبرو خپل محل ته لکه
تعبیر د خوبونو بیان د کتابونو یعنی مونږ پخپل کامل قدرت او لطیف تدبیر یوسف د ده د
ورونو د حسد او رځی (کینی) له ربړو (تکلیفونو)، او د کوهی له بندی خانی څخه وساته، او
د مصر د عزیز کړه مو ورساوه بیا مو د عزیز په زړه کښی د هغه محبت او شفقت وغورځاوه. او
په دغه ډول (طریقه) مو هغه ته په مصر کښی یو معزز غای ورکړ. او د مریانو په سترګو کښی

مو هغه وجیه او محبوب وگرځاوه څو دغه د راتلونکو ترقیاتو او اعتلاؤ د اساس په منزله وگرځی، او د بنی اسرائیلو دپاره د مصر د هستوګنی وسیله شی. له هغه سره دا هم منظور ؤ چه د مصر له عزیز سره واوسیږی، او له لویانو او مشرانو سره مجلسونه او ملاقاتونه وکړی څو د سلطنت په رموزو او اشاراتو پوهیږی او د ګردو (تولو) خبرو پر ځایونو باندی د لګولو او کولو کامله سلیقه او تجربه حاصله شی.

تنبیه: د دی سورت په اوله رکوع کښی د «تاویل الاحادیث» لفظ تیر شوی دی د هغه تفسیر دی هلته بیا ولوست شی.

﴿وَاللَّهُ عَلِيمٌ غَلِيبٌ﴾ او الله غالب دی په کار خپل چه

هیڅوک ئی نشی رد کولی لیکن زیات خلق نه پوهیږی په دی) یعنی ورونو غوښتل چه یوسف علیه السلام ښکته وغورځوی لیکن پاک الله یوسف علیه السلام د عزت آسمان ته ونځیږوه. زیات کسان له خپلو لنډ لیدلو څخه نشی لیدلی چه د انسانی تدابیرو په مقابل کښی د الله تعالی تدبیر او اراده څرنگه غالبیږی او بری مومی؟.

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ آتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿۱۳﴾

او کله چه ورسید یوسف قوت خپل ته نو ورکړ مونږ ده ته حکم او علم، او هم داسی جزا (بدل) ورکوو نیکوکارانو ته

تفسیر: یعنی څه مهال (وخت) چه د یوسف ګرد (تول) قواء د کمال حد ته ورسیده نو د پاک الله له درباره د عظیم علم او حکمت فیض ور ورسید. نهایت مشکله عقدی (غوتی) ئی په خپل رسیدونکی فهم سره حل کولی په دیره ښه توګه (طریقه) او پوه سره ئی د خلقو جرګی او جګړی سره جوړولی. پر دیني دقائعو په ښه ډول (طریقه) سره پوهیده. کومه خبره ئی چه په ژبه سره ویله. هغه به ئی عملاً هم کوله او نورو ته به ئی ورښووله د بی عقلانو له اخلاقو قطعاً پاک او صاف ؤ. په علم الشرائعو پوره ماهر ؤ. علم الرؤیا او د خوب تعبیر د ده مخصوصه برخه وه هو! هغه خلق چه د فطرت په لار ښوونه، یا د صالحینو په تقلید او توفیق پر ازلی نوابو او حوادثو صابر وی. عمده اخلاق او ښی رشی (عادتونه) او معاملی ئی ځان ته غوره کړی وی، نو ځکه الله تعالی پری داسی انعام فرمائی.

(کله چه یوسف علیه السلام کور د عزیز ته راغی، او عشق د زلیخا نهایت ته ورسید، نو خپل مراد ئی تری طلب کړ،)

وَرَاودَتْهُ الَّتِي هُوَ فِي بَيْتِهَا عَنْ نَفْسِهِ وَغَلَّقَتِ الْأَبْوَابَ

وَقَالَتْ هَيْتَ لَكَ قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ إِنَّهُ رَبِّي أَحْسَنَ مَثْوَايَ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٣﴾

او طلب د فریب و کر ده لره هغه (بنځی) چه دغه یوسف په کور د هغی کښی ؤ دپاره د نفس د ده او کلکی ئی پوری کړی تولی دروازی او بیا وویل دغی بنځی هله زر راشه ته! زه تا لره یمه، وویل یوسف پناه نیسم په الله پوری چه بیشکه عزیز مالک خاوند زما دی چه ښه ئی کړی ده ساتنه زما نو زه به ولی خیانت کوم په اهل د ده کښی، (بیشکه شان دا دی چه نیکی نه مومی ظالمان) چه د نیکی په غای بد کوی یا زانیان).

تفسیر: له دی لوری غیبیہ الطافاتو (غیبی مهربانیانو) د حضرت یوسف علیه السلام تربیت په داسی عجیبی او غریبی طریقی سره فرمایه له بل لوری د عزیز ارتینی (بنځی) زلیخا د ده په مخ کښی د دیر مزلۃ الاقدام (قدمونه خویدونکی) امتحان موقع پیدا کړه. یعنی د حضرت یوسف علیه السلام پر حسن او جمال زلیخا مفتونه او مینه شوه. او د زړه وړلو، او مینه کښولو او سد لری کولو گرد (تول) سامان او اسباب ئی تول کړل. او غوښت ئی چه د یوسف علیه السلام زړه هم بی واکه کړی. د یوه لوری د عیش او نشاط سامان او د نفسانی جذباتو د پوره کولو دپاره هر راز (قسم) سهولتونه او د بل لوری د یوسف علیه السلام شا مدام اوسیدل د زلیخا په کور کښی او د زلیخا انتہائی مینه او محبت او شفقت له ده سره. او په گوښه (بیله) کوته کښی په خپله د بنځی له لوری په بیتابی او بی صبری سره داسی غوښتنه کوله او د خپلو او پردیو د تللو او راتللو گرد (تول) ورونه ئی ورتل. له بل لوری د غلمیتوب عمر، د قوت زمانه، د مزاج اعتدال، د تجرد ژوندون دغه گرد (تول) دواعی، او اسباب داسی وو چه د هغو له تصادمه او تماسه د دیرو لویو زاهدانو تقوی هم گرد گرد آکوزی. مگر هغه څوک چه د پاک الله له طرفه محسن تاکلی (مقرر کړی) شوی وی. او د علم او حکمت په رنگ سره ئی رنگین کړی وی، او د نبوت د عصمت په لوړو (اوچتو) مقامو ختلی وی، نو پر هغه به څوک قدرت او مجال ولری او څرنګه به د شیاطینو په چمبو (فریبونو) کښی راشی ده یو د «معاذ الله» لفظ ووايه چه «په الله پوری پناه نیسم» سم له لاسه گرد (تول) شیطانی جالونه اود کړی گرد (تول) ولونه ویرانستلی شول، ځکه هر چا چه د الله تعالی پناه ونیوله په هغه د بل هیچا وار نه چلیدی.

﴿قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ﴾ الآية - وویل یوسف چه پناه نیسم په الله پوری الخ) یعنی له پاک الله څخه پناه غواړم زه داسی قبیح حرکت کله کولی شم. علاوه پر دی عزیز زما داسی مربی دی چه ما په دیر عزت، پت، راحت او هوسائی (آرام) کښی ساتی نو ښه زه د خپل محسن پر ناموس باندی څرنګه لاس واچوم؟ داسی محسن هیروونکی او بی انصافی کوونکی له سره د نیکی او ښیګنی (فائدی) او بری مخ نشی لیدلی. او څرنګه چه د مجازی مربی دومره قدر او لحاظ کاوه شی، نو وپوهیږه چه له هغه حقیقی مربی څخه په څه اندازه مونږ ته لازم دی چه وشرمیږو. او تری حیاء

و کړو. چه هغه رب العالمین دی او محض پخپل فضل او کرم سره ئی زمونږ تربیت فرمایلی دی، او خپل نور مخلوقات ئی زمونږ د خدمت او راحت دپاره درولی دی. تنبیه: ځینو مفسرینو د «انه ربی» ضمیر د الله په لوری راجع کړی دی.

وَلَقَدْ هَمَّتْ بِهٖ وَهَمَّ بِهَا لَوْلَا اَنْ رَّا بَرَّهَانَ رَبِّهٖ كَذٰلِكَ لِنَصْرِفَ عَنْهٗ السُّوْءَ وَالْفَحْشَآءَ اِنَّهٗ مِنْ عِبَادِنَا الْمُخْلَصِيْنَ ﴿۱۳﴾

او خامخا په تحقیق قصد کړی ؤ دغه (یوسف) ته (د جماع) او (یوسف) به قصد کړی وی دی ښځی ته که نه وی لیدلی یوسف برهان (قاطع دلیل) د رب خپل، هم داسی (ساتلی دی مونږ یوسف په عصمت سره) دپاره د دی چه وگرځوو مونږ له ده ځنی بد او ناکاره فعل (چه خیانت او زنا ده)، بیشکه دغه (یوسف) له بندگانو مخلصو (غورو پاکو) زمونږ څخه ؤ.

تفسیر: ځینو مفسرینو د ﴿وَلَقَدْ هَمَّتْ بِهٖ﴾ الآية - داسی ترجمه کړی ده او خامخا په تحقیق ښځی فکر کړی ؤ د یوسف او یوسف فکر کړی ؤ د ښځی یعنی زلیخا د یوسف علیه السلام د راگیرولو فکر وکړ، او یوسف علیه السلام داسی فکر وکړ چه زه د ښځی د مکر په لومه (دام) کښی ونه نیلم. که یوسف علیه السلام د خپل رب حجت او قدرت نه وی معاینه کړی، نو استقامت او ثابت قدمی به ئی مشکله وه. ځینو مفسرینو «وهم بها» ئی له «ولقد همت به» څخه بیل کړی دی. او له «لولا ان رآبرهان ربه» سره ئی متعلق کړی دی لکه چه په «ان کادت لتبدی به لولا ان ربطنا علی قلبها» ترکیب کښی دی. په دغه وقت مقصود د یوسف علیه السلام په حق کښی د «هم» ثابتول نه، بلکه نفی کول دی، او ترجمه به ئی داسی کیږی. چه ښځی د یوسف علیه السلام اراده وکړله، او یوسف علیه السلام به هم د ښځی اراده کړی وی. که د خپل رب قدرت او حجت ئی نه وی لیدلی. ځینی په «هم بها» کښی د «هم» لفظ ئی د رغبت او طبعی میلان په معنی اخیستی دی. یعنی د یوسف علیه السلام په زړه کښی بی اختیاره څه رغبت او میلان پیدا شو. لکه چه روژه دار ته په گرمی کښی د یخو اوبو په لوری طبعاً رغبت پیدا کیږی. لیکن دی نه د هغو د څښلو اراده کوی او نه دغسی بی اختیاری رغبت چندانی مضر دی. بلکه سره له طبعی رغبت له هغه څخه قطعاً احتراز د مزید اجر او دیر ثواب موجب گرځی، هم داسی وپوهیږه چه د داسی قوی اسبابو او دواعیو په موجودیت سم له بشری طبعی سره بی اختیاره او بی ارادی د یوسف علیه السلام په زړه کښی د کوم قسم رغبت او میلان احساس پیدا کیدل نه له عصمت سره منافی ده او نه ئی مرتبه ښکته کوی. بلکه په «صحیح مسلم شریف» کښی د ابوهریره رضی الله تعالی عنه حدیث دی «که د بنده میلان د کومی بدی په لوری وی

خو پر هغه عمل ونه کړی نو د ده د حسناتو په دفتر کېنې یوه نیکی لیکله کېږي» الله تعالیٰ فرمایي چه هغه سره له رغېته او میلانه زما له ویرې هغه بدی ته لاس ونه غځاوه. په هر حال سره له لفظي اشتراکه د زلیخا «هم» د یوسف علیه السلام له «هم» سره لکه د ځمکې او آسمان فرق لري. نو ځکه لوی قرآن دغه دواړه «هم» ئی په یوه لفظ کېنې سره جمع نه کړل، او نه د زلیخا د «هم» په شان د یوسف علیه السلام پر «هم» ئی «لام» او «قد» داخل کړل. بلکه په سیاق او لحاق کېنې ئی ډیر دلائل د یوسف علیه السلام پر طهارت او نزاهت قائم کړل. چه له غور کوونکو څخه پټ نه دی. تفصیلات ئی په «روح المعانی» او زمونږ د امام فخرالدین رازی په «تفسیر کبیر» او نورو تفاسیرو کېنې شته.

«برهان» دلیل او حجت ته وائی. یعنی که یوسف علیه السلام په دغه وقت کېنې د خپل رب دلیل نه وی لیدلی، نو پر قلبی میلان به ئی تګ کاوه. ښه! نو دلیل څه ؤ؟ د زنا هغه عین‌الیقین حرمت او شناعت ؤ چه الله تعالیٰ وړېښولی ؤ یا هغه دلیل دی چه یوسف علیه السلام د بډی زلیخا په مقابل کېنې وویل چه ﴿إِنَّ رَبِّيَ أَحْسَنُ مَوْلَىٰ ذَاكَ الْفَلَسِ الْظَلْمُونَ﴾ ځینې وائی چه په دغه وقت کېنې د الله تعالیٰ په قدرت خپل پلار ئی ولید چه ولاړ دی، او له حیرته خپلې گوټې چیچې، یا پر کوم غیبی لیک ئی نظر ولوید چه په هغه کېنې د دغه فعل شناعت مرقوم او دی تری ممنوع شوی ؤ، والله اعلم اما اصح دا دی چه هغه برهان یواځی د الله تعالیٰ جل وعلیٰ شانه عصمت ؤ، د دغه «برهان» ښوول او داسی ئی ثابت قدم ساتل د دی دپاره ؤ چه یوسف علیه السلام زمونږ له غورو بندگانو څخه ؤ، یا ئی جبرئیل ولید. یا غږ پری وشو، چه خبردار! ته نبی الله ئی. لهذا هیڅ یوه وړوکی او لویه بدی، اګر که د ارادی په درجه هم وی ور ونه رسید.

کله چه یوسف علیه السلام د زلیخا نه په تیښته شو نو هری بندی دروازی ته چه به رسید نو په حکم د الله تعالیٰ سره به ورته پخپله بیرته کیده او زلیخا هم داسی ورپسی غځاسته تر اوومی دروازی پوری

وَأَسْتَبَقَا الْبَابَ وَقَدَّتْ قَمِيصَهُ مِنْ دُبُرٍ وَأَلْفَيَا سَيِّدَهَا لَدَا الْبَابِ قَالَتْ مَا جَزَاءُ مَنْ أَرَادَ بِأَهْلِكَ سُوءًا إِلَّا أَنْ يُسْجَنَ أَوْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ٥٧

او سره مندی وهلی دواړو دروازی ته او څیړی کړ (ښځی) کمیس د دغه (یوسف) د شا له طرفه او مخامخ شول دوی دواړه میره (خاوند) د زلیخا (عزیز) سره دروازی څخه، وویل (زلیخا عزیز ته) چه نه ده جزاء د هغه چا چه اراده ئی کړی ده په اهل ستا د بدی مګر دا چه بندی کړ شی یا عذاب دردناک دی.

تفسير: وړاندی یوسف علیه السلام ؤ چه ژر ور وېرانیځی او د باندی لار شی او وروسته زلیخا د ده په تعاقب کښی وه اتفاقاً د یوسف علیه السلام د کمیس وروستنی برخه د زلیخا په لاس کښی ولویده، نو ټینگ ئی ونيو، او خپل لوری ته ئی راکش کړ. په دغه کش او کوک (راښکلو) کښی کمیس وشلید مگر یوسف علیه السلام په هر ډول (طریقه) چه ؤ له کوتی څخه د باندی ووت. نو له یوی خوا دوی دواړه سره وړاندی او وروسته په دروازه کښی ورسیدل او له بلی خوا د زلیخا میره (خاوند) د مصر عزیز هم راوړسید. نو ژر تر ژره زلیخا په خبرو جوړولو خپله خوله وېرانستله. زلیخا الزام پر یوسف واپاوه چه ده له ماسره د بدی اراده کړی وه، نو د داسی سری سزا ښائی دا وی چه په بندی خانه کښی وغورځاوه شی یا بل کوم سخت هیداد (سزا) ورته وټاکلی (مقرر) شی.

قَالَ هِيَ رَاوَدَتْنِي عَنْ نَفْسِي وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ أَهْلِهَا
 إِنَّ كَانَ قَمِيصُهُ قُدَّ مِنْ قُبُلٍ فَصَدَقَتْ وَهُوَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٢٣﴾
 وَإِنْ كَانَ قَمِيصُهُ قُدَّ مِنْ دُبُرٍ فَكَذَبَتْ وَهُوَ مِنَ
 الصَّادِقِينَ ﴿٢٤﴾ فَلَمَّا رَأَى قَمِيصَهُ قُدَّ مِنْ دُبُرٍ قَالَ إِنَّهُ مِّنْ
 كِبْدِكُنْ إِنَّ كَيْدَكُنْ عَظِيمٌ ﴿٢٥﴾ يُوسُفُ أَعْرَضَ عَنْ هَذَا
 وَاسْتَغْفَرَ لِيذْنِكَ إِنَّكَ كُنْتَ مِنَ الْخَاطِئِينَ ﴿٢٦﴾

وویل (یوسف) چه هم دی طلب (او فریب) کړی دی له ما سره دپاره د نفس زما (مراد خپل او شاهی ورکړه (پوه تی رودونکی) شاهد له کورنی د زلیخا څخه (داسی چه ای عزیزه وگوره) که ؤ کمیس د یوسف څیری کړی شوی د مخی له خوا نو رښتیا وائی زلیخا او دغه (یوسف) له دروغجنانو څخه دی. او که ؤ کمیس د دغه (یوسف) څیری کړی شوی د شا له لوری نو دروغ وائی زلیخا او یوسف له رښتیا ویونکو څخه دی. نو کله چه ولید (عزیز) کمیس د یوسف چه څیری شوی دی د شا له لوری نو وویل (عزیز) چه بیشکه دغه (یو فریب دی) له فریبونو ستاسو ښځو څخه، بیشکه فریب د تاسو ښځو ډیر لوی دی. ای یوسف! واوره له دی کاره (او پت د زلیخا وساته، او بیا ئی زلیخا ته وویل) او مغفرت وغواړه گناه خپلی ته بیشکه چه

ته ئی (ای زلیخا!) له خطاکارانو.

تفسیر: اوس نو یوسف علیه السلام ناچاره شو چه اصلی خبره ورشکاره کړی چه زلیخا اراده کړی وه چه زما نفس زما له واکه (اختیاره) ویاسی، زه وتښتیدم او ځان می تری وژغوره (بچ کړو). دغه جگړه لا پای (آخر) ته نه وه رسیدلی چه د زلیخا له کورنی څخه یو شاهد په عجیبی طریقې سره د یوسف علیه السلام په حق کښی شاهدی ورکړه له ځینو روایتونو ځنی معلومیږی چه دغه شاهد یو تی رودونکی هلک ؤ چه د الله تعالی په قدرت د حضرت یوسف علیه السلام د برانت او وجاهت عندالله ښکارولو دپاره په غوړیدلو پیل (شروع) وکړ. او ځینی علماء وایی چه هلک نه ؤ بلکه کوم پوه سری ؤ چه داسی یوه پته او نښه ئی ور وښوده والله اعلم که شاهد تی رودونکی هلک ؤ لکه چه په ځینو معتبرو روایتونو کښی دی نو په دغه صورت کښی هم دغه د یوه تی رودونکی وینا او داسی شاهدی ورکول چه په خاتمه کښی د یوسف علیه السلام په حق کښی مفید شئ بالاستقلال د یوسف علیه السلام د صداقت دلیل ؤ. د کمیس له وړاندی یا له وروسته څیریدلو له شهادته په زائد ډول (طریقه) د یوی علامی او قرینی په شان ښائی وگنلی شی او که کوم پوه سری ؤ نو په ښکاره سره داسی معلومیږی چه دی به په خارجی طریقې سره د حال په حقیقت مطلع شوی وی. مگر ده په نهایت پوه په داسی یو اصول سره شاهدی اداء کړه. چه هغه د بی طرفانو په نزد هم دیره معقوله وه ځکه که سم د ښځی له دعوی سره «معاذ الله» یوسف علیه السلام د دی په لوری اقدام کړی وی، نو د ده مخ به د ښځی په لوری وه، نو ښکاره ده چه په دغه کش کوک (معارضه) کښی د یوسف علیه السلام کمیس به هم د مخی له لوری څیری شوی ؤ او که د یوسف علیه السلام وینا صحیحه ده چه ښځی زه خپل لوری ته بللم او زه د دروازی په لوری وتښتیدم او دی زما د نیولو په مقصد زما تعاقب وکړ، نو ښکاره خبره ده چه د ده کمیس به د شا له لوری څیری شوی وی. ځکه چه په دغه صورت کښی یوسف علیه السلام د دی په لوری له سره متوجه نه ؤ بلکه هغی ته ئی خپله شا گرځولی په تیښته ؤ په هر حال کله چه ولید شو چه کمیس د مخی له لوری نه بلکه د شا له لوری څیری کړی شوی ؤ نو عزیز وپوهید چه دغه گرد (تول) د ښځی مکر او فریب دی. یوسف علیه السلام هیڅ قصور نه لری لکه چه ښکاره ئی وویل چه د زلیخا دغه ډک له فریبه چاره له هغه قسمه ده چه عموماً ښځی ئی کوی. نو عزیز له یوسف علیه السلام څخه استدعاء وکړه چه څه تیر شوی دی، هغه هیر کړه! او وروسته له دی نه د دی خبری ذکر مه کوه! چه د سختی رسوائی او بدننامی موجب دی. او زلیخا ته ئی وویل چه له یوسف علیه السلام څخه یا له خدایه د خپل قصور معافی وغواړه! چه بالیقین هم دا ستا قصور دی.

اگر که عزیز ډیر تاکید کړی ؤ په یوسف باندی د پتولو د دی خبری، اما داسی خبری کله پتی پاتی کیږی نو دا خبره د مصری ښځو په خولو کښی پریوته. او د زلیخا د بدننامی آوازه لاره او خوره شوه لکه چه وائی

وَقَالَ نِسْوَةٌ فِي الْمَدِينَةِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ تُرَاوِدُ فَتَاهَا عَنْ
نَفْسِهِ قَدْ شَغَفَهَا حُبًّا إِنَّا لَنَرَاهَا فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٣٠﴾

او وویل یو خو بشغو (له خواصو د باچا) په ښار (د مصر) کښی چه ښځه د عزیز طلب کوی مربی خپل له نفس د ده (مراد خپل)، په تحقیق خیری کړی ده پرده د زړه د دی ښځی له جهته د محبت (د یوسف یعنی ننوتلی دی محبت د یوسف په غلاف د زړه د زلیخا کښی)، بیشکه مونږ خامخا وینو زلیخا په گمراهی ښکاره کښی (چه خپل میره (خاوند) لری او مربی پسی گمرخی).

تفسیر: یعنی ورو ورو د تول ښار په ښځو کښی داسی ویناوی شروع شوی چه د عزیز ښځه پر خپل ځلمی کنعانی غلام مفتونه او مینه شوی ده، او غواړی چه وئی لمسوی او پر خپل ځان ئی وغولوی او د هغه نفس د ده له واکه (اختیاره) وباسی، د دی مرئی مینی د هغی د زړه په منځ کښی ځای نیولی دی. حال دا چه د داسی یوه معزز منصبدار ښځی ته دغسی یو حرکت ډیره د شرم خبره ده چه دا پر خپل مربی مینه شی او تری خپل نفسانی مقصد وغواړی. زمونږ په فکر په دغی معاملی کښی زلیخا په علانیه غلطی او ښکاره ناپوهی کښی ده.

فَلَمَّا سَمِعَتْ بِمَكْرِهِنَّ أَرْسَلَتْ إِلَيْهِنَّ وَأَعْتَدَتْ لَهُنَّ مُتَّكَأً وَآتَتْ كُلَّ وَاحِدَةٍ مِّنْهُنَّ
سِكِّينًا وَقَالَتِ اخْرُجْ عَلَيْهِنَّ فَلَمَّا رَأَيْنَهُ أَكْبَرْنَهُ وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ وَقُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ
مَا هَذَا بَشَرًا إِنْ هَذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ ﴿٣١﴾

نو کله چه واورید (زلیخا غیبت) مکر (فریب) د دوی، نو ولیږه (زلیخا یو څوک) دغو (طعنګرو ښځو) ته او تیار ئی کړ دغو ښځو ته مجلس (یا میلستمیا یا بالبتونه چه ددی پری واچوی) او ور ئی کړی هری یوی ښځی ته له دغو (ښځو) نه چپروکی او وویل (زلیخا یوسف ته) راووخه په دوی (نو راووت) نو کله چه ولید دوی دغه (یوسف) نو ډیر لوی ښائسته ئی وموند (هک پک پاتی او ځانونه تری هیر شول) او غوڅ ئی کړل لاسونه خپل او وویل دوی پاکی ده الله ته (له عجز او نقصانه چه داسی صورت ئی هم جوړ

کری دی) نه دی دغه (ځلمی) انسان، نه دی دغه (ځلمی) مگر پرېشته ده لویه.

تفسیر: د ښځو دغو ویناو ته ځکه مکر فریب وائی چه د مکارانو په شان به یی پتی پتی خبری کولی، او پر زلیخا به ئی بد ویل، ګواکي دوی به د خپلی پاکي او عفت اظهار کاوه. حال دا چه یوسف علیه السلام د بی مثال حسن او جمال شهرت چه د هری ښځی غوړونو ته رسیده، نو هغوی به د ده په لیدلو پسی کړیدی او ترپیدی او پری ویلیدی هیڅ بعید او لری نه دی چه پر زلیخا د طعنو او تنقید کوونکو اصلی د زړه مقصد هم دا وی، چه زلیخا په قهر کری، او داسی یوه حرکت ته ئی تیاره کری چه د یوسف علیه السلام د ملاقات او لیدلو سبب وګرځی، یا د زلیخا په زړه کښی د هغه نفرت واچوی، او هغوی د خپل ځانونو په لوری د هغه د مائل کیدلو موقع راپیدا کری. او دا هم ممکن دی چه زلیخا په دغی معاملی کښی له ځینو ښځو سره د زړه خبری کری وی، او هغوی د دی د دغو پتو او د زړه د خبرو د ساتلو په ځای هغه برسیره کری وی، او په تنقید او پیغور ویلو به ئی لاس پوری کری وی. په هر حال د دوی د دغو خبرو او اترو څخه په لفظ د «مکر» سره په تعبیر کولو کښی دغه ټول احتمالات موجود دی.

﴿أَسَلَتْ آلِهَةً﴾ الآية - نو ولېره زلیخا یو څوک دغو طعنګرو ښځو ته) یعنی ښځو ته ئی بلنه وکړه او میلستیا ته ئی راوغوښتی، او یو مجلس ئی ترتیب کړ. چه د هغه د ماکولاتو او خوړو په منځ کښی ځینی خواړه داسی هم ؤ چه په چروکیو سره ګریدل. یا پوتکی به ئی تری لری کیدل. لکه چه د خوړو ګردی (تولی) میوی او نوری د دوی په منځ کښی واوښتلی شوی او په ښه ترتیب سره کیښودی شوی، او د هری یوی ښځی په لاس کښی یوه یوه چروکی ورکړه شوه څو د تراشولو وړ (لائق) شیانو په خوراک کښی د بلی ښځی د انتظار له کلفته بی غمه وی کله چه دغه ګرد (ټول) شیان ئی جوړ او پوره ترتیبات ئی ونیول. حضرت یوسف ته چه هم هغله چیری نژدی موجود ؤ غږ وکړ چه دلته راشه په مجرد د راتلو د هغه پر ګردو (ټولو) میلمنو ښځو باندی د بریښنا په شان یو تاثیر او حرکت پیدا شو او ښځی د یوسف د حسن او جمال له دغی یو ناڅاپی ننداری څخه بیخی بی‌هوشی او بی‌حواسی شولی، او د بیهوشی په حال کښی د میوو په ځای ئی خپل لاسونه پری کړل. ګواکي قدرت یو مستقل دلیل د یوسف علیه السلام پر نزاهت او صداقت ودراره، چه د هغه ځلمی د بی مثله جمال د لږ پلوشی په اثر د غولیدونکو ښځو خپل حواس ورک کړل. حال دا چه یوسف بیخی هغوی ته خپلی سترگی هم ونه غړولی او د دغو ښځو پیمنځی او سینګار ته ئی له سره ونه کتل، او له سره ئی لږ څه التفات هم ورته ونه کړ نو ګرد (ټول) سره وپوهیدل بالیقین اصلی واقعه به هم داسی وی چه زلیخا د دی سد (هوش) وړونکی جمال د ننداری څخه خپل عقل، فکر، سد (هوش) او حواس او نور له لاسه ایستلی وی او یوسف علیه السلام د معصومی پرېشتی په شان د خپل عفت امن ساتلی، پاک او صاف تری وتلی دی.

﴿وَقُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا هَذَا بَشَرًا﴾ الآية - او وویل دغو ښځو پاکي ده الله ته له صفاتو د عجز او

نقصانه چه داسی صورت ئی هم جوړ کړی دی نه دی دغه غللمی انسان، نه دی دغه غللمی مگر پرېشته ده (لویه) یعنی د حسن او جمال او نورانی صورت په اعتبار لکه پرېشته معلومیږي یو چا ډیر ښه ویلی دی:

قوم اذا قوبلوا كانوا ملائكة

حسناوان قوتلوا كانوا عفاريتا

پېښتانه دی پرېشتی په محل د عیش عشرت کېږي

توریاالیان دی لکه غمریان په ډگر د جنگ غیرت کېږي

یا هغه حیاء او عفت چه د ده له غیږی او وضعیت او هیئت څخه راڅرگندیده، او د هغه د لیدلو څخه ئی داسی وویل چه دغه بنی آدم نه دی بلکه د کومی معصومی پرېشتی په شان راښکاری. (بیا چه زلیخا دا ښځی ولیدی چه له ډیر حیرته ځان او جهان تری ورک شوی دی)

قَالَتْ فَذَلِكُنَّ الَّذِي لُمْتُنَنِي فِيهِ وَلَقَدْ رَاودْتُهُ عَنْ نَفْسِهِ فَاسْتَعْصَمَ وَلَئِنْ لَمْ يَفْعَلْ مَا امْرَأَةٌ يُسْجَنُ وَلَيْكُونَ مِنَ الصَّغِيرِينَ ﴿٣٧﴾

نو وویل (زلیخا دغو ښځو ته) دا همغه غللمی دی چه ملامته کړی ومه تاسو زه په (محبت د) ده کېږي، او خامخا په تحقیق طلب کړی ؤ ما له ده له نفسه د ده (مدعا خپله) نو ځان ئی وساته (او زما مطلب ئی ونه کړ)، او قسم دی خامخا که ونه کړی هغه څه چه امر کوم زه ده ته (او وایم زه) نو خامخا به بندی (قید) کړی شی هر ورو (لازمأ) او خامخا شی به دی له ذلیلانو (بی عزتانو په دی بندی خانه کېږي)

تفسیر: اوس زلیخا موقع وموندله چه د ښځو د هغو طعنو او تشنیعو غشی بیرته پر هم دوی ورغوځار کړی ګواکي په دغه وقت کېږي ﴿فَذَلِكُنَّ الَّذِي لُمْتُنَنِي فِيهِ﴾ په ویلو سره د یوسف صفت وکړو د دی تولنی د رنگ او وضعیت له لیدلو ځنی زلیخا بیخي ځان له لاسه ورکړ او د هغی پیښی ګرد (تول) واقعات ئی په ښکاره ډول (طریقه) سره ټکی په ټکی وویل «چه بیشکه ما غوښت چه د دی کنعانی غللمی زړه په لاس راوړم مگر دغه د پاک الله بنده په داسی ډول (طریقه) سره خپل ځان له ما ځنی وژغوره (وساته) او لاس ئی له ما ځنی ووينځه چه زه ورته حقه حیرانه یمه، او د هغه د عفت او طهارت او قوت بیان تاسی ته له سره نشم کولی» ګواکي الله تعالی د ګرد (تول) ښار د خواصو ښځو په تولنه کېږي د حضرت یوسف علیه السلام د عصمت او عفت کمال او د نزاهت او طهارت ثبوت ئی ور وړاندی کړ د زلیخا حال په دغه وقت کېږي همغسې ؤ لکه چه چا ویلی دی.

لا تخف ما صنعت بک الاشواق و اشرح هواک فکلنا عشاق

﴿وَلَيْنَ لَمُتَّ﴾ الآية - او قسم دی خامخا که ونه کری هغه څه چه ورته وایم زه نو خامخا به بندی کړ شی هرومرو (لازمأ) او خامخا به شی له ذلیلانو په دی بندی خانه کښی) د زلیخا مقصود په دغو خبرو او اترو کښی لږ څه نورو ښځو ته د خپلی معذوری او نامرادی، اظهار و څو د هغوی زړه خوږی او همدردی حاصله کری شی. او لږ څه په تحکمی دول (طریقه) په ویرولو سره د یوسف علیه السلام مرعوبیت و چه هغه وویږی او وروسته له دی نه د زلیخا په مراد او مطلب کار وکړی. او تری سر ونه غړوی. او ځان دی ورته سنبال کری حال دا چه نه کیږی عنقا ښکار، ونځاره ژر لومه دی

پرته به وی په خاورو کښی باد نیسی تل لومه دی
کله چه دغو ښځو یوسف علیه السلام ته وویل چه امر ومنه د مولا کڅ خپلی که نه بندی (قیدی)
کیږی او ربړونه (تکلیفونه) به تیروی

قَالَ رَبِّ السَّجْنُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا يَدْعُونَنِي إِلَيْهِ وَإِلَّا تَصْرِفْ عَنِّي كَيْدَهُنَّ أَصْبُ
إِلَيْهِنَّ وَأَكُنْ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿١٣﴾

نو وویل (یوسف) ای ربه زما بندی خانه ډیره خوښه ده زما له هغه کاره چه بولی دا ښځی ما هغه کار ته، (ای الله وگرځوی مکر، فریب د دوی له مانه)
او که ونه گرځوی ته له ما غنی مکر فریب د دی ښځو نو میلان به وکړم زه دوی ته او بیا به وگرځم (په سبب د دغه میلان) له جاهلانو.

تفسیر: معلومیږی چه د زلیخا دغه د مایوسی غصی، او د مظلومیت ډکی وینا د دی پر نورو هم جنسانو او سیالانو خپل پوره اثر وغورځوه یا لا له پخوا د دوی په منځ کښی سره څه خبری او اتري به هم شوی وی. په هر حال لیکلی دی چه په دغه وقت کښی گردو (تولو) ښځو د یوسف علیه السلام په پوهولو باندی داسی ژبی وپرانستلی «چه تاته لازم دی چه د خپلی دغی محسنی او سیدی میرمنی خبره ومنی! آخر ته ولی پر دغی غریبی باندی ظلم او تیری کوی! او ښائی چه دغی خبری ته هم ښه فکر وکړی چه د دغو غاړه غړولو او خبرو نه منلو نتیجه به تاته خامخا ربړونه (تکلیفونه) او مصیبتونه در وړاندی کری او بل هیڅ یوه گته (فائده) درته نه رسوی»
وایی چه په ښکاره دول (طریقه) دوی به هری یوی د زلیخا سپارش کاوه مگر په حقیقت کښی دوی هری یوی غوښته چه د یوسف علیه السلام زړه خپل لوری ته راکش کری کله چه یوسف علیه السلام ولید چه دغو ښځو په ډیر بد صورت راپسی شوی دی او گردی (تولی) راپسی لویلی دی او شیطان په هر لوری ماته سختی لومی غوړولی دی په ډیر عزم او استقامت او د نبوت په استقلال

او ارادی ئی د احدیت له دربارہ غوښتنه او دعاء کوله چه «یا اله العَلَمینہ! ما د دوی له مکرونو او فریبونو ځنی وژغوره (وساته)! که په دغی سلسلی کښی ماته بندی کیدل راپیښیږی، نو زه په ډیری خوشالی سره هغی بنديگری ته د معصیت پر ارتکاب ترجیح ورکوم که ته زما لاس ونه نیسی، نو ویرېم چه زه به بی عقله شمه او د دوی دغو لمسولو ته به څه تمائل وکړم» دلته د یوسف علیه السلام دغه وینا دا راڅرگندوی چه د انبیاء علیهم السلام عصمت هم د پاک الله په اعانت او لاس نیونی سره کیږی او دوی پر خپل عصمت نه مغرورېږی، بلکه د عصمت او عفت پر هغی منشا «چه د پاک الله حفاظت او صیانت دی» دوی تل نظر اچوی.

فَاسْتَجَابَ لَهُ رَبُّهُ فَصَرَفَ عَنْهُ كَيْدَ هُنَّ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿۱۹﴾

نو قبوله کړه ده ته رب د ده (دا دعا) نو وئی مگرځاوه له ده څخه فریب د دوی، بیشکه الله هم دی ښه آوریدونکی (د تولو اقالو) ښه عالم دی (په گردو (تولو) افعالو).

تفسیر: یعنی دی ئی په عصمت او عفت په پوره ډول (طریقه) سره ثابت قدم او مستقیم کړ، او د هیچا مکر او فریب پری ونه چلید، او هیڅ اثر ئی پری ونه کړ. (بیشکه الله تعالیٰ ښه آوریدونکی د تولو اقالو ښه عالم دی په گردو (تولو) افعالو) یعنی د گردو (تولو) دعاوی ښی آوری، او تری ښه خبردار او پوه دی. حضرت شاه صاحب لیکي «ظاهراً معلومیږی چه دی پخپلی غوښتنی او دعاء سره بندی شوی دی لیکن الله تعالیٰ د ده دومره دعا قبوله فرمایلی ده چه د هغوی فریب ئی تری دفع کړی. نور بندی کیدل د ده په قسمت کښی ؤ. انسان لره ښائی چه د ویری په وقت کښی د خپل ځان دپاره بدی ونه غواړی. او پوره د نیکی سؤال دی کوی. اگر که کیږی خو همغه چه په قسمت کښی لیکلی شوی دی». په ترمذی شریف کښی راغلی دی چه له یوه سری څخه رسول الله صلی الله علیه وسلم دغه دعاء واوریده **اللهم انی اسالک الصبر** ای الله زه له تانه صبر غواړم رسول الله مبارک وفرمایل «**سألت الله البلاء فأسأله العافية** تا له الله تعالیٰ ځنی د بلاء طلب وکړ. ځکه چه صبر خو پر بلاء کیږی، نو تری عافیت وغواړه!»

ثُمَّ يَدَّاهُم مِّنْ بَعْدِ مَا رَأَوْا الْآيَاتِ لَيْسَجُنَّهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿۲۰﴾

نو بیا ښکاره شو دوی ته (یعنی عزیز او تابعانو د عزیز ته) وروسته له هغه چه ولیدل دوی دلائل (د پاکۍ د یوسف) چه خامخا په بندی خانه کښی به واچوی هرومرو (خامخا) دی تر یو وقت پوری (چه قطع شی خبری د خلقو

پس بندی کر شو یوسف)

تفسیر: یعنی سره له دی چه د حضرت یوسف علیه السلام د برائت او نزاهت دیر دلائل ئی لیدلی ؤ بیا هم دوی په دغه کښی مصلحت ولید چه تر یوی مودی پوری یوسف علیه السلام بندی کری، خو عام وگری او خلق داسی وگنی چه هم دغه یوسف پر ؤ، او همغه کمبخته ښځه بی سببه بدنامه شوه ځواکی هغه تخویف او ویرول چه د زلیخا له لوری په بندیتوب سره ورکری شوی ؤ په سر ورسوله شوه. له دغی بندیکری څخه به د دغو خلقو غرض داسی وی چه په دی سره به له ښځی څخه دغه بدنامی ورکیری او هم تر یوی مودی پوری به یوسف د دوی له سترگو غنی پتیږی. او د ښځی اصلی مقصد به له دی بندیتوبه داسی وی چه ځوندی یوسف علیه السلام د لږ څه ربر (تکلیف) ګاللو (زغملو) په اثر لږ څه مات او نرم شی. او زه په دی ډول (طریقه) سره کولی شم چه خپل مقصد تری حاصل کړم او د عزیز او د نورو مقصد به له دغه بندیتوبه داسی وی چه په هغه سره دغه محبت ورک یا کم شی.

وَدَخَلَ مَعَهُ السِّجْنَ فَتَيْنِ قَالَ أَحَدُهُمَا إِنِّي أَرَانِي أَعْصِرُ خَمْرًا وَقَالَ الْآخَرُ إِنِّي أَرَانِي أُحْمَلُ
فَوْقَ رَأْسِي خُبْرًا تَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْهُ نَبَأْتُ وَلِيْلَهُ إِنَّا نَرَاكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٧﴾

او ننوتل له ده سره په زندان کښی دوه ځلمیان، وویل یو له دی دواړو بیشکه زه وینم ځان خپل (په خوب کښی) حال دا چه نچوروم انگور دپاره د شرابو، او وویل هغه بل چه بیشکه زه وینم ځان خپل (په خوب کښی) حال دا چه بار کری می ده د پاسه په سر خپل ډوډی چه خوری مرغان له هغی (ډوډی)، خبر کړه ته مونږ په تعبیر د دی (هر یوه خوب)، بیشکه مونږ وینو تا له نیکو کارانو (له بندیانو سره یا د بندیخانی یا له ښو علماؤ د تعبیر څخه).

تفسیر: یعنی په هم دغو ورغو کښی دوه ځلمی بندیان هم په بندی خانه کښی واچول شول. چه له دوی ځنی یو د مصر د باچا (ریان بن الولید) ډوډی پخوونکی او بل ئی ساقی ؤ او دواړه په دغه الزام چه باچا ته د زهر ورکولو اراده ئی درلودله (لرله) بندیان شوی ؤ. په بندی خانه کښی د حضرت یوسف علیه السلام د مروت، امانت، رښتیا ویل، ښه اخلاق، زیات عبادت کول، ښه معرفت، ښه تعبیر، له خلق الله سره زړه سوی او نورو محاسنو شهرت او آوازه وه. دغه دواړه بندیان هم له حضرت یوسف علیه السلام سره دیر مانوس (روږدی) شول او د دیر محبت او اخلاق

اظهار به ئی ورته کاوه یوه ورځ دغو دواړو خپل خوبونه ور اظهار کړل ساقی وویل چه ما خوب لیدلی چه باچا ته شراب ورکوم نانوائی وویل چه زه گورم حُما په سر لوی پتنوس ایښی (چه پکښی خواړه دی) او له هغه څخه مرغان پخپلو مښکو سره تونگی وهی او تری خوری ئی. یوسف علیه السلام ئی لوی سری لیدلی د دغو خوبونو تعبیر ئی تری وغوښت.

قَالَ لَا يَأْتِيَكُمَا طَعَامٌ تُرْزَقُنِيهِ إِلَّا نَبَأُكُمَا
بِتَأْوِيلِهِ قَبْلَ أَنْ يَأْتِيَكُمَا ذَلِكُمَا مِمَّا عَلَيْكَ رِيٌّ إِنِّي تَرَكْتُ
مِلَّةَ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَفَرُونَ ﴿١٥﴾

وویل (یوسف) چه لا نه به وی راغلی تاسی ته طعام چه روزی درکوله شی تاسی ته هغه (طعام) مگر چه خبر به کرم تاسی په تعبیر د دی خوب پخوا له راتلو (د دی طعام) تاسی ته، دا تعبیر (چه کوم ئی تاسی ته) له هغه علم نه دی چه ښوولی دی ماته رب زما، بیشکه ما پرېښی می دی دین د هغو خلقو چه ایمان نه راوړی پر الله او حال دا چه دوی په آخرت هم دوی کافران کیدونکی دی.

تفسیر: یوسف علیه السلام ږومبی هغوی ته تسلی ورکړه چه هر ورو (خامخا) د دغو خوبونو تعبیر تاسی ته ډیر ژر معلومیدونکی دی، او له دغو هرو ورځو خورو څخه د مخه چه تاسی ته درکول کیږی هغه به زه دروښیم. لیکن د خوب د تعبیر کولو څخه د مخه یوه ډیره ضروری او مفیده خبره در آورو او هغه دا ده چه دغه د تعبیر علم او نور ماته له کومه ځایه حاصل شوی دی؟ نو په یاد ئی ولرئ چه زه کوم کسب مگر کاهن یا منجم نه یم بلکه زما د علم سرچینه ربانی وحیه او الهام دی چه ماته پاک الله دغه علم او کمال څکه راښوولی دی چه ما د همیشه دپاره د کافرانو او باطل پرستانو دین او ملت پری ایښی دی او د خپلو مقدسو پلرونو او نیکونو د حضرت ابراهیم، حضرت اسحق، حضرت یعقوب غوندی انبیاء او مرسلانو د توحید پر دین ځم. او د هغوی لاره می ځان ته غوره کړی ده. زموږ له گردو (تولو) خبرو څخه لویه او مقدسه د نظر مطمح هم دغه خبره ده چه د دنیا هیڅ یو څیز په هیڅ یوه درجه له پاک الله سره شریک ونه مگرځو نه په ذات کښی نه په صفاتو کښی نه په افعالو کښی نه په ربوبیت او معبودیت کښی. یواځی د هغه په حضور کښی سر ښکته کوو. او له هغه سره محبت لرو او پر هغه باندی توکل او اعتماد کوو. او خپل مرگ او ژوندون او نور ټول همغه پاک الله ته ورسپارو، په هر حال یوسف علیه السلام مناسبه موقع لیدلی په نهایت مؤثر ډول (طریقه) سره دغو بندیانو ته د ایمان

او توحید په جانب ترغیب او تشویق ورکړ د انبیاؤ هم دغه کار او عادت وی چه د دعوت او د حق د تبلیغ هیڅ یوه مناسبه موقع له لاسه نه ورکوی. یوسف علیه السلام ولید چه د دغو قیدیانو زړونه زما په لوری متوجه دی او هم له ماسره مانوس شوی دی، او د بندیکړی (قیدش) په مصیبت کښی گرفتار دی. ښائی چه لږ پاسته او نرم شوی به هم وی. راشه! په دغه وقت کښی ته دی د تبلیغ الحق او د دعوت د فرائضو په ادا کولو سره فائده تری واخله! رومبی دوی ته دینی خبری وروښیه بیا ئی د خوب تعبیر ووايه! دغه تسلی ئی خو ورته لا له پخوا څخه ورکړی وه چه د دودی تر وقت پوری تعبیر به درملومیري څو دوی د پند او نصیحت له اوریدلو څخه ځانونه ونه باسی، او ښه غوړونه ورته کیږدی.

تنبیه: دیرو مفسرینو د ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُرْزُقُهُ﴾ معنی داسی اخیستی ده چه لا نه به وی راغلی تاسی دواړو ته طعام مگر چه خبر به کرم زه تاسی په احوال د هغه طعام چه کوم قسم طعام دی او رنگ او خوند به ئی څرنگه وی، نو دغه تعبیر کول ماته څه اشکال لری. گواکی رومبی حضرت یوسف علیه السلام د معجزی په لوری د دوی توجه ورکش کړه، او دوی ئی پخپل نبوت باندی مطمئن او داده کړل. څو راتلونکی نصیحت ئی زیات مؤثر او ښه اوقع فی النفس شی. په دی تقدیر سره د یوسف علیه السلام دغه معجزه به داسی وی لکه چه حضرت مسیح علیه السلام فرمایلی ؤ ﴿وَإِنَّكُمْ بِمَا تَأْكُلُونَ وَمِمَّا تَرْزُقُونَ لِيَّ يَوْمَكُمْ﴾ شیخ الهند رحمة الله علیه پخوانی تفسیر اختیار کړی دی. والله اعلم. حضرت شاه عبدالقادر صاحب لیکی «حق تعالیٰ په قید کښی دغه حکمت ایښی دی چه د دوی زړونه د کافرانو له محبته تش شی یعنی هغه کافران چه له دوی سره ئی محبت او مدارات کاوه. او د الله تعالیٰ په علم سره روښان شی یوسف علیه السلام وغوښت چه رومبی هغوی ته دینی خبری وښی او وروسته د خوښوونو تعبیر ورښکاره کړی. نو ځکه ئی تسلی ورکړه چه مضطرب او پریشان نشی او وی ویل چه د دودی تر وخته پوری به هغه هم دروښیم.»

وَاتَّبَعْتُ مِلَّةَ آبَائِي إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ مَا كَانَ
لَنَا أَنْ نَشْرِكَ بِاللَّهِ مِنْ شَيْءٍ ذَلِكَ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ عَلَيْنَا
وَعَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿۳۰﴾

او متابعت کړی دی ما د دین د پلرونو خپلو چه ابراهیم او اسحاق او یعقوب دی، نه ښائیږی مونږ ته چه شریک ونیسو په الله پوری، هیڅ شی په هیڅ څیز کښی، دا (توحید) له فضل د الله دی پر مونږ باندی او پر نورو خلقو ولیکن زیات له خلقو شکر نه وباسی (په دی راتلو د انبیاؤ).

تفسیر: یعنی زمونږ خالص توحید او په ابراهیمي ملت باندې زمونږ قایم پاتی کیدل نه یواځې زمونږ په حق کښې بلکه د گرد (تول) جهان په حق کښې فضل او رحمت دی ځکه چه د ابراهیمي کورنۍ له انوارو څخه روحانی گردی (تولی) رنای خوری او نورانی دیوی لگیدلی شی. لیکن افسوس دی چه ډیر کسان د الله تعالی د دغه لوی نعمت قدر نه کوی. لازم خو داسی ؤ چه د پاک الله احسان ئی منلی وی، او د توحید په سمه او صافه لاره تللی وی، او بالعکس د کفران او شرک او عصیان لاره ئی نه وی غوره کړی. حال دا چه دوی بالعکس د ناشکرئ، شرک او عصیان لاری خپل ځانونو ته غوره کوی.

يُصَاحِبِي السَّجْنَءَ اَرْبَابٌ مُّتَفَرِّقُونَ خَيْرٌ اَمِ اللّٰهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿١٦﴾

ای دواړو ملگرو زما د زندان آیا خدایان متفرق (تار په تار) غوره دی که (هغه الله (غوره دی چه) یو دی؟ (بی له شریک په الوهیت کښې) ډیر قوی غالب دی (پر ټولو او په هر څیز کښې).

تفسیر: یعنی ای د مختلفو انواعو او اشکالو ډوکیو او لویو بتانو او له باطلو معبودانو سره چه د الوهیت اختیارات پری تقسیم کړی دی سره له دی چه هغوی هیڅ اختیار په هیڅ شی کښې نه لری مینه او محبت لرل او له هغوی سره اخلاص او عقیدت پالل ښه دی؟ که له هغه زبردست الله سره چه پر گردو (ټولو) مخلوقاتو ئی پوره اختیار، او کامل تصرف او قبضه حاصله ده، او د ده په مخ کښې نه د چا حکم چلیدی شی او نه څه واک او اختیار لری، او نه څوک تری چیری تښتیدی شی، او نه ورسره د مقابلی توان لری چه مغلوب او پر ئی کړی. نو تاسی پخپله فکر او چرت (خیال) ووهئ چه په دغو کښې کوم یو د عبودیت وړ (لائق)؟ او د سر ورته ښکته کولو لائق دی؟

مَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِهِ اِلَّا اَسْمَاءُ سَمَّيْتُمُوَهَا اَنْتُمْ وَاَبَاؤُكُمْ مَا اَنْزَلَ اللّٰهُ بِهَا مِنْ سُلْطٰنٍ اِنْ الْحُكْمُ اِلَّا لِلّٰهِ
اَمَرَ اَلَّا تَعْبُدُوْا اِلَّا اِيَّاهُ ذٰلِكَ الدِّيْنُ الْقَيِّمُ وَلٰكِنْ اَكْثَرُ النَّاسِ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿١٧﴾

عبادت نه کوئ تاسی غیر له الله مگر د څو نومونو چه نومونه مو ایښی دی د هغو تاسی او پلرونو ستاسی نه دی نازل کړی (رالپړلی) الله په (عبادت د)

هغوی کوم برهان حجت سند، نه دی حکومت (د هیچا) مگر خاص د الله دی، امر ئی کړی دی په دی چه عبادت مه کوئ تاسی مگر د هم ده، دا (عبادت د ده) دین دی سم (او حق دی ښکاره) ولیکن زیات د خلقو نه پوهیږی (په لاره حقه).

تفسیر: یعنی خوشی چتی (بیکاره) بی سنده او بی غایه له خپل ځانه غه نومونه مو ایښی دی چه تر هغو لاندی د یوی ذری په اندازه هم څه حقیقت نشته او تاسی د هم دغو تشو نومونو عبادت کوئ او تش ئی په نامه سره خدای بولئ! په داسی جهل او نادانی ښائی چه سری وشرمیږی یعنی له قدیمه راهسی د انبیاء علیهم السلام په ژبو دغه حکم مو لیدلی دی چه د پاک الله په عبادت کښی بل هیڅوک مه شریکوئ! ﴿وَسَلِّ مَنْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ دُونِكَ أَلَّا تُعْبَدَ إِلَّا بِهِ﴾ (۲۵ جزء د الزخرف (۴۵) آیت (۴) رکوع) یعنی د خالص توحید په لیاره کښی هیڅ یوه لوره ژوره (نشیب و فراز) نشته سم صاف سرک دی، چه پر هغه باندی د تللو په وسیله انسان بی له ویری په اطمینان تر الله تعالی پوری رسیږی. لیکن ډیر کسان له حماقته یا تعصبه پر داسی سمی خبری هم نه پوهیږی.

يُصَاحِبِي السَّجْنَ أَمَّا أَحَدُكُمْ فَيَسْقِي رَبَّهُ خَمْرًا وَأَمَّا الْآخَرُ فَيُصَلِّ
فَتَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْ رَأْسِهِ قُضِيَ الْأَمْرُ الَّذِي فِيهِ تَسْتَفْتِينَ ۝

ای دواړو ملگرو زما د بندۍ خانۍ! هر څه یو له تاسی دواړو (چه د باچا ساقی دی) نو ویه غښوی مالک بادار خپل ته شراب (لکه د پخوا پشان) او هر څه دا بل (د باچا خباز) نو په دار به شی نو خوری به مرغان (غوښی) له سره د ده، فیصله شوی دی کار هغه چه په هغه کښی فتوی او تعبیر غوښت تاسی له ما څخه.

تفسیر: د تبلیغ د فرض له اداء کولو څخه وروسته یوسف علیه السلام د دوی د خوبونو تعبیر وفرمایه. هغه چه په خوب کښی باچا ته شراب ورغښولی دی د هغه تعبیر هم دا دی چه دی به په وینتیا کښی هم بیا خپل باچا ته شراب ورغښوی او هغه بل چه په خوب کښی ئی لیدلی دی چه د پاسه د ده له سره مرغان دودۍ خوری، د هغه مطلب دا دی چه پر دار باندی خپژولی کیږی، او ځناوران د ده د سر پوستکی هم شکوی او خوری به ئی د قضا او قدر فیصله هم دغه ده چه هغه له سره بیرته گرځیدونکی نه ده. د هغی خبری پوښتنه چه تاسی کوله، هغه می وروښوله دغه بالکل یوه قطعی او یقینی او پری کړی شوی خبره ده چه پکښی له سره تخلف نشی

کیدى. لکه چه هم داسى هم وشو او ساقى د زهرو ورغښولو له تهمته بیخی پاک او برى ووت او نانوائى (دودى پخونکى) د خپل جرم په سزا غرغه، او په دار ځوړند شو.

وَقَالَ لِلَّذِي ظَنَّ أَنَّهُ نَاجٍ مِّنْهُمَا اذْكُرْنِي عِنْدَ رَبِّكَ فَأَنَسَهُ
الشَّيْطَانُ ذِكْرَ رَبِّهِ فَلَبِثَ فِي السِّجْنِ بِضْعَ سِنِينَ ۝

او وويل يوسف هغه يوه ته چه يقين ئى درلود (لرلو) چه بيشكه دى خلاصيدونكى دى له دى دواړو نه (چه ساقى دى) چه ياد كړه (مظلوميت زما) په نزد د مالك بادار خپل (چه خوشى مى كړى له بنده) نو هير كړ ترى شيطان يادول د يوسف هغه بادار خپل ته نو پاتى شو يوسف په بندى خانه كښى څو كاله (يعنى اوه كاله).

تفسير: دلته ظن د يقين په معنى دى لکه چه په ﴿الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ ضَلُّوا سُبُلَهُمْ﴾ كښى دى يعنى يوسف عليه السلام د دغو دواړو په منځ كښى د هغه په نسبت چه متقين ؤ چه برى، كيدونكى دى كله چه له بندى خانى څخه ووت وويل چه د باچا په مخ كښى زما يادونه هم وكړه چه داسى يو بى قصوره سړى د كلونو كلونو راهسى په بندى خانى كښى پروت دى. د مبالغى هيڅ ضرورت نه دى زما كوم حال او احوال چه تا پخپلو سترگو ليدلى دى كتمت (هوبهو) همته ووايه!

﴿فَأَنَسَهُ الشَّيْطَانُ﴾ الآية - نو هير كړل ترى شيطان يادول د يوسف بادار (آقا) خپل ته (الخ) يعنى شيطان د دغه خلاص شوى بندى په زړه كښى مختلفى وسوسى او خيالات وغورځول، او داسى ئى غافل كړ چه د خپل دغه لوى محسن «يوسف عليه السلام» تذكره ئى تر كلونو كلونو پورى ونه كړه او له سره ئى په ياد هم پاتى نشو. او بالنتيجه يوسف عليه السلام څو كاله نور هم په بندى خانه كښى پاتى شو له ديرو مدتونو څخه وروسته كله چه باچا يو خوب وليد چه د هغه په تعبير باندى هيڅوك ونه پوهيدل نو دلته د دغه سړى (ساقى) يوسف په ياد شو. لکه چه وروسته راځى ﴿وَقَالَ الَّذِي ظَنَّ أَنَّهُ نَاجٍ مِّنْهُمَا اذْكُرْنِي عِنْدَ رَبِّكَ﴾ الآية - د هيرولو نسبت د شيطان په لورى څكه

وكر شو چه د وساوسو او د نورو د القاء ذريعه ده چه د نسيان سبب گرځي. د حضرت موسى عليه السلام د سفر ملگرى هم ويلي ؤ ﴿وَمَا أَنتَ بِذَاكِرِ الْغَفْلِينَ﴾ (۱۵ جزء د الكهف (۶۳) آيت ۹ ركوع) ليكن په هر شر كښى الله تعالى كومه د خير خوا هرومرو (خامخا) پردي. دلته هم اگر كه د نسيان نتيجه د بنديگري د تطويل په صورت راڅرگنده شوه خو بيا هم د حضرت شاه صاحب د نكتى له پيدا كولو سره سم داسى يو تنبيه ورته وشوه چه يو نبى لره نه ښائى چه تش پر ظاهرى اسبابو او وسائلو زړه وتړى بلكه ابن جرير او بغوى او

نورو له غځينو اسلافو څخه نقل کړی دی چه هغوی د ﴿قَاتِلُوا الشَّيْطَانَ ذَكَرَ رَبِّهِ﴾ ضمیر د یوسف علیه السلام په لوری راجع کوی. گواکي ﴿اَذْكُرْنِي عِنْدَ رَبِّكَ﴾ ویل یو راز (قسم) غفلت و چه یوسف علیه السلام ته عارض شوی و یوسف علیه السلام هغه بندی ته وویل چه خپل بادار (آقا) ته زما ذکر وکړه! حال دا چه پر ده لارم و چه گرد (تول) ظاهري اسباب او وسائل ئی پریښی او پخپله د پاک الله په دربار کښی به ئی خپل عرض او غوښتنه کوله. بیشکه د شائدو د کشف په وقت کښی له خلقو ځنی د ظاهري استعانت او اسبابو مباشرت مطلقاً نه دی حرام لیکن د ابرارو حسنات مقربینو ته سیئات گرځی. هغه خبری چه عوام الناس ئی بی له اندیښنی کولی شی د انبیاءو علیهم السلام د عالی منصب په اعتبار، همغه خبره په یوه ډول (طریقه) تقصیر اوی. د امتحان او ابتلاء په مواقعو کښی د انبیاءو رفیع شان د هم دی خبری مقتضی دی چه پر رخصت دی نظر ونه کړی او د عزیمت پر انتهای لاره دی درومی څرنکه چه د حضرت یوسف علیه السلام ﴿اَذْكُرْنِي عِنْدَ رَبِّكَ﴾ ویل د عزیمت خلاف و، نو ځکه عتاب امیزه تنبیه ورته وشوه، چه تر څو نورو کلونو به هم په بندی خانه تفصیل په «روح المعانی» کښی دی، له «بضع» څخه د ډیرو پوهانو په نزد دلته اوه کاله مقصد دی. او د «بضع» د لفظ اطلاق له دریؤ څخه نیولی تر نهو پوری کیوی. په حدیث کښی دی چه «مهربان دی شی الله پر ورور زما یوسف علیه السلام باندی که ئی نه وی ویلی چه «زمایادونه وکړه خپل بادار (آقا) ته» نو نه به و پاتی شوی په بندی خانه کښی اوه کاله.

وَقَالَ الْمَلِكُ إِنِّي أَرَى سَبْعَ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ
سَبْعُ عِجَافٍ وَسَبْعَ سُنبُلَاتٍ خُضْرٍ وَأُخْرَىٰ يُسَبِّتُ يَأْكُلُهَا
الْمَلَائِكَةُ فِي رُءْيَايَ إِنْ كُنْتُمْ لِلرُّءْيَا تَعْبُرُونَ ﴿١٣﴾

او وویل باچا (ریان وروسته له اوو کلونو) بیشکه ما ولیدلی په خوب کښی اووه غواوی څرې (چه له وچی ویالی ووتلی) چه خوری دا څرې اوو نورو خوارو غواوو او (بیا می ولیدل) اوه وړی شنه او نور اووه می ولیدل وچ (چه) پر دغو شنو لمدو ورتاو شول، ای دلی د درباریانو! فتوی (تعبیر) راکړئ تاسی تول ماته په دی خوب زما کښی که یی تاسی چه د خوب تعبیر کولی شی.

تفسیر: یعنی می لیده چه هغه وچ وړی له هغو شنو وړو څخه چاپیر شول او هغه ئی هم وچ کرل، دغه خوب د مصر تولواک او باچا ریان بن ولید لیدلی و چه بالاخر د حضرت یوسف علیه

السلام د خلاصی او ظاهری عروج سبب شو د یوسف علیه السلام په قصه کېنې ئی غای په غای داسی تنبیه هم فرمایلی ده چه د کومی خبری د پری کیدلو چه د پاک الله اراده تلی وی، نو په غیر متوقعی طریقې سره د هغه داسی اسباب او وسائل ورتولوی چه د هغه په لوری له سره د انسان فکر او خیال هم نه وی تللی.

﴿إِنْ تُكْمِرُوا لِلرَّؤُفِ يَأْكُفُّونَ﴾ که یی تاسی چه د خوب تعبیر کولی شی! یعنی که په دغه فن کېنې شه پوهه او مهارت لرئ. نو غما د دغه خوب تعبیر وکړئ! او مطلب ئی راوښیئ!

قَالُوا أَضْغَاثُ أَحْلَامٍ وَمَا نَحْنُ بِتَأْوِيلِ الْأَحْلَامِ بِعِلْمٍ ۖ

نو وویل (دغو درباریانو) دا گډود (تخیلی) خوبونه دی، او نه یو مونږ په تعبیرونو د خوشی خیالی خوبونو باندی پوهیدونکی

تفسیر: معلومیږی چه هغه خلق له دی فن څخه جاهلان ؤ، نو ځکه د خپلی ناپوهی په اقرار کېنې وشړمیدل. او داسی یوه خبره ئی جوړه کړه چه دا له سره خوب نه بلکه خوشی چتی (بیکاره) او پریشان خیالات دی. چه ډیر کله انسان ته د خوب په حالت کېنې داسی گډود خیالات او چرتونه ورپیښیږی چه له سره د دقت او اعتناء وړ (قابل) او لائق نه دی. او نه مونږ د داسی خوبونو په تعبیر کېنې څه علم لرو، ځکه چه دغه د علم التعبير تر اصولو لاندی نه راځی. (کله چه باچا په دی خوب خپل کېنې ډیر فکرجن شو او ساقی د تولواک (باچا) له دغی اندیښنی څخه متحسس شو نو یوسف علیه السلام ئی ورپه یاد شو).

وَقَالَ الَّذِي نَجَّاهُمُهَا إِذْ كُرِبَ أَمَّةٍ أَنَا أَنْبِئُكُمْ بِتَأْوِيلِهِ فَأَرْسِلُونِ ۖ

او وویل هغه سړی چه خلاص شوی ؤ له هغو دواړو (یعنی ساقی) او په یاد ئی شو (یوسف) پس له ډیری مودی چه زه به خبر کړم تاسی په تعبیر د دی خوب نو ولیږئ تاسی ما (یوسف زندانی ته).

تفسیر: اوس د خوب په سلسله کېنې د هغه ساقی چه له بندیگری، څخه خوشی شوی ؤ حضرت یوسف علیه السلام په یاد کېنې راغی ده تولواک (باچا) او نورو واکوالانو (وزراؤ) او اهل دربار ته ئی وویل که ماته لږ څه تر بندی خانی پوری د تللو اجازه راکړه شی، نو زه به ډیر ژر د دی خوب ډیر صحیح تعبیر تاسی ته راوړم. په بندی خانه کېنې یو مقدس پرېشته صورت بزرگ

شته چه په علم‌التعبیر کښی دیر ماهر دی ممکن دی چه ده به د خپل خوب قصه هم هغوی ته کړی وی زه د دغه تعبیر دپاره د ده بابرکت خدمت ته حاضریدم وروسته له دی نه چه ورته اجازه ورکړه شوه نو د تولواک (باچا) ساقی د یوسف علیه السلام په خدمت کښی مشرف شو او داسی عرض او غوښتنه ئی ورڅخه وکړه .

يُوسُفُ أَيُّهَا الصِّدِّيقُ أَفْتِنَا فِي سَبْعِ بَقَرَاتٍ
سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعُ عَجَافٍ وَسَبْعِ سُنبُلَاتٍ خُضْرٍ وَأُخَرَ
يُلْبِسُ عَلَيْنَا رَاجِعُ إِلَى النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٥٠﴾

ای یوسفه! ای دیره رښتینه! حکم راکړه مونږ ته په اووو غواؤ څربو کښی چه وخورى دی څربو لره اووه (نورى) خوارى غواوى او په اووو وړيو شنو کښی او اوو نورو وچو وړيو کښی (چه له هغو شنو چاپير دی) ښائی چه زه بیرته لار شم (سره له تعبیره) خلقو ته (چه باچا او درباریان ئی دی) دپاره د دی چه دوی پوه شی (په تعبیر د خوب د باچا او قدر ستا).

تفسیر: د ﴿يُوسُفُ أَيُّهَا الصِّدِّيقُ﴾ له ویلو څخه دغه غرض ؤ چه تاسی مجسم رښتیا یئ! هره هغه خبره چه ستا له ژبی څخه وځی، هغه هر ورو (خامخا) کیږی. هیله (امید) شته چه هر هغه تعبیر چه تاسی د دی خوب وکړئ هغه به هم کتمت (هوبهو) همغسی کیږی څو زه بیرته لار شم سره له تعبیره خلقو ته دپاره د دی چه دوی پوه شی د دغه خوب په دیر ښه تعبیر او د هغه په ذریعه ستاسی قدر او منزلت هم معلوم شی. دغه لفظ راښکاروی چه د انبیاء علیهم السلام د صدق او دیانت نقش په څه دول (طریقه) سره د خاصو او عامو په زړونو کښی وهلی کیږی.

قَالَ زَرْعُونَ سَبْعَ سِنِينَ دَابًّا فَمَا حَصَدْتُمْ فَذَرَوْهُ فِي سُنْبُلِهِ إِلَّا قَلِيلًا
مِمَّا تَأْكُلُونَ ﴿٥١﴾ ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ سَبْعٌ شِدَادٌ يَأْكُلْنَ مَا
قَدَّمْتُمْ لَهُنَّ إِلَّا قَلِيلًا مِمَّا خَصَبْتُمْ ﴿٥٢﴾ ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ
عَامٌ فِيهِ يَغَارُ النَّاسُ فِيهِ يَعْصِرُونَ ﴿٥٣﴾

وويل (يوسف) چه كړئ به تاسی (هر قسم فصل) اووه كاله پرله پسې په ډير زيار (كوشش) سره ډير، نو هر هغه چه وريبل تاسی نو پريږدئ هغه غله په وړي خپل كښي مگر لږ شانی له هغه چه تاسی ئی خورئ (نو همغومره قدر تری پاک كړئ). بيا به راشی وروسته له دغو (اووه كلونو ودانو) اووه نور (كلونه) سخت چه وبه خوری (اهل د دی اوو سختو كلونو) هغه غلی چه پخوا ذخيره كړی وی تاسی دپاره د دی مگر لږ شانی له هغه چه تاسی ساتئ (ئی تخم ته). بيا به راشی وروسته له دی (كلونو د قحط) يو كال (چه پنځلسم به وی) چه په هغه كښي به فرياد رسی وكړه شی د خلقو (په غلو او بارانونو) او په دی كښي به ونښيځی (نچور كړی) خلق (ميوې او غوړی دانې).

تفسير: يوسف عليه السلام د خوب د تعبیر په ورښوولو كښي نه څه ځنډ (ايسارتيا) ولگوه او نه ئی كوم شرط ورته كيښود او نه ئی هغه سړی شرمندہ كړ. چه ته می وروسته له دغومره كلونو اوس ولی خبر اخلی! له دی نه د انبياؤ عليهم السلام د اخلاقو او مروتو اندازه له ورا معلوميږي. بيا هغه يواځی د خوب تعبیر غوښتی وو. مگر ده دری شيان ورعطاء كړل تعبیر، تدبير، تبشير د يوسف عليه السلام د كلام حاصل داسی دی چه اووه غتی څړبی غواوی او اووه شنه وړی هغه اووه كلونه دی چه په كښي پرله پسې متواتر خوښی او هوسانی (آرام) به وی د ځمكو حاصلات به ډير كيږی، حيوانات او نباتات به ډيره ترقی او وده كوی. وروسته له دی نه به اووه كلونه قحط راځی چه په هغه كښي هغه گردی (تولی) پخوانی ذخيري خوړلی كيږی او بيخي به ئی په پای (آخر) رسوی. يواځی د راتلونكي كال د تخم شيندلو (نوستلو) دپاره به لږ څه پاتی كيږی دغه اووه كاله همغه خواری غواوی او وچ وړی دی چه څړبی غواوی او شنه وړی به خوری او ختم كوی ئی. د تعبیر ښوولو په ضمن كښي يوسف عليه السلام د شفقت او زړه سوی او رحم علی خلق الله لامله (له وجی) د يوه تدبير تلقين هم وفرمايه چه په ډومبنيو اوو كلونو كښي هغه ښه او ډير حاصلات چه په لاس ورځی ښائی چه په ډير حفاظت سره ئی وساتئ او په كفايت شعاری سره ئی ذخيره وكړئ هومره غله مو چه د خوړلو او كړلو لپاره په كاريږی هغه بيله كړئ او لږ لږ ئی په ډير احتياط سره خورئ او نوری غلی همغسی په خپلو وړيو كښي پدئ چه له چنچيانو او نورو مضره ؤ حشراتو څخه په ښه شان سره وساتلی شی او د اوو كلونو حاصلات د څوارلسو كلونو په كار ورشی كه داسی ونه كړئ نو له قحط او غم سره به مو مقابله ډيره گرانه وی. د دغه تعبیر او تدبير ښوولو څخه وروسته ئی هغوی ته يو بشارت هم واوروه چه غالباً به ورته د وحی په وسيله معلومه شوی وی. يعنی وروسته له اووو كلونو قحطی څخه كوم كال چه راځی. په هغه كښي به د الله تعالی له خوا ستاسی فرياد رسی كيږی. او ښه پريمانه بارانونه به اوری. كښتونه، (فصلونه)

غلی، دانی، میوی او نور محصولات به په دیر افراط سره پیدا کیږي. د ساکبانو (ذی روحو) غلانگی به له شودو څخه دکیږي. له انګورو (کورو) خرما او نورو نښیځونکو (نچوړونکو) شیانو څخه به خلق شراب جوړوی دغه وروستنی خبره ئی د سائل له حاله سره موافقه وکړه. څکه د ده کار هم دغه ؤ.

وَقَالَ الْمَلِكُ إِنِّي أَرَىٰ فِي مَنَامِي أَنِّي أَصْبَأُ ذَرَاهِ الْغُلَّةِ مَبْكُورًا ۖ لَوْلَا إِصْرُ رَبِّي لَمَكُنَّ مِنَ الْمُقْتُلِينَ ۖ فَقَالَ لَدِي عَلَيْكَ الْكَفَالَةُ ۖ فَأَخَذْتُ الْكَفَالَةَ ۖ وَبَعَثْتُ فِي كُلِّ مَدِينٍ مِّمْلَأَةً ذَرَاهِ الْغُلَّةِ يَبْكَوْنَ ۖ وَكَانَ يَوْسُفُ وَأَخُوهُ ۖ فَلَمَّا جَاءَهُ الرَّسُولُ قَالَ ارْجِعْ إِلَىٰ رَبِّكَ فَسَلِّ لَهُ مَا بَالَ النِّسْوَةِ الَّتِي قَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ إِنَّ رَبِّي بِكَيْدِهِنَّ عَلِيمٌ ﴿٥٠﴾

او وویل باچا راولی تاسی ماته دغه (یوسف)، نو کله چه راغی دغه (یوسف ته) استاخی (د باچا) وویل یوسف چه بیرته لار شه! مالک بادار (آقا) خپل ته نو پوښتنه وکړه ته له ده چه څه حال ؤ د ښځو هغو چه غوڅ کری ئی ؤ لاسونه خپل، بیشکه چه رب زما په کیدونو (مکرونو) د دوی ښه خبردار دی.

تفسیر: باچا پخوا له دی نه د خپل ساقی د تذکری په اثر د حضرت یوسف علیه السلام معتقد شوی ؤ. اوس چه داسی موزون او په زړه پوری تعبیر او د رعایاؤ خواخوږی او زړه سوی او ښه تدبیر ئی واورید، نو د یوسف د علم، فضل، عقل، پوه، ښه اخلاق سخت اثر د باچا په زړه ولوید او علی الفور ئی امر صادر کړ چه «داسی پوه سری دی ژر تر ژره زما حضور ته راحاضر کړ شی چه زه ئی زیارت وکړم، او تری مستفید شم او سم د ده د مرتبی او قابلیتته سره ئی عزت وکړم» قاصد سم له لاسه دغه شاهي پیغام د حضرت یوسف علیه السلام په خدمت کښی ورساوه مگر د یوسف علیه السلام په نظر کښی د ده د دینی او اخلاقی وضعیت برتری او صفائی له دیر اعلا الاعلی دنیوی عزت او وجاهت څخه هم دیر لوړ (اوچت) او مهم وو دی ښه وپوهیده چه د نبی الله په نسبت د خلقو دیره لږه بدگمانی هم د هدایت او ارشاد په کارونو کښی دیر زیات اشکال او سخت ضرر پېښولی شی. که زه د باچاهی فرمان په اثر په پټه خوله له بندی خانۍ څخه ووځم. او د هغه تهمت په سلسله چه زه له کلونو کلونو راهسی د قید او بندی ګری ذلت تیروم د هغه په قطعی دول (طریقه) سره استیصال ونشی، نو دیر امکان لری چه دیر ناواقفه خلق به زما د عصمت په نسبت څه تردد او شبهه ولری. او حاسدان به څه مهال (وخت) وروسته له هم دغو بی‌اصلو اثراتو څخه بیا څه استفاده وکړی، بیا به کومه حيله (بهانه) او پلمه (تدبیر) راته جوړه کری. نو د دغو مصالحو لامله (له وجی) یوسف علیه السلام د باچاهی حکم په امتثال کښی چالاکی ونه کړه. بلکه د نهایت صبر او استقلال مظاهره ئی وکړه، او قاصد ته ئی وویل چه ته

دی خپل بادار (آقا) ته لار شه او تری پوښتنه وکړه چه «آیا تاسی ته د هغو ښځو څه حقیقت معلوم شوی دی چه د میلستیا په موقع کښی ئی خپل لاسونه پری کړی و» حضرت یوسف علیه السلام ته د هغو ښځو نومونه او پیژندگلو به له کومه معلوم وی او داسی خیال به ئی کړی وی چه دغسی مهمی (خاص) واقعی به هر ورو (خامخا) خپل عمومی شهرت حاصل کړی وی، نو ځکه د هغی واقعی یو ممتاز جزء د لاسونو پری کول ئی ظاهر کړه. او باچا ته ئی توجه ورکړه چه د دغی مشهوری او معروفی قصی تفتیش او تحقیق وکړی غالباً اوس به هغه ښځی تاسی ته دغه خبره درڅرگنده کړی چه تقصیر د چا دی؟ د صحیحینو شریفینو په حدیث کښی نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم د صدیق یوسف ستاینه (صفت) په دغو الفاظو سره فرمایلی «لو لبثت فی السجن ما لبث یوسف لاجبت الداعی که زه دومره مدت بندی پاتی کیدم چه یوسف علیه السلام بندی پاتی و، نو د بلونکی اجابت به می کړی وه یعنی فوراً به ورسره تلم» محققین وائی چه په دی کښی د حضرت یوسف علیه السلام د صبر او تحمل تعریف، او په لطیف رنگ سره د ده د کامل عبودیت اظهار د ربالعزت په دربار کښی دی. مولینا شبیر احمد عم فیضه د دی مضمون تفصیل د صحیح مسلم شریف په شرحه کښی لیکلی دی. دلته د اختصار په لحاظ له دی نه څه زیات نشو لیکلی.

حضرت یوسف علیه السلام «بکیده د دوی مکرونه» وفرمایل ځکه چه فریب خو و د یوی مگر نوری له دی سره مؤیدانی او مرستیانی (ملگری) وی او د اصلی مگر کوونکی نوم ئی ښائی د پالنی او روزنی لامله (له وجی) نه وی یاد کړی. او د حیاء په وجه سره به ئی پت فرمایلی وی ځکه چه دی پوهیده چه اصلی حقیقت به پخپله څرگندیږی. کذا فی الموضح.

لنډه ئی دا چه ساقی راغی او باچا ئی له گردی (تولی) ماجرا څخه پوره خبردار کړ نو باچا هغه ښځی سره له زلیخا راحاضری کړی او

قَالَ مَا خَطْبُكَ إِذْ رَأَوْتَنِي يَوْسُفَ عَنْ نَفْسِهِ قُلْنَ حَاشَ
 لِلَّهِ مَا عَلِمْنَا عَلَيْهِ مِنْ سُوءٍ قَالَتِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ إِنَّ
 الْحَقَّ أَنَا رَأَوْتُهُ عَنْ نَفْسِهِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ٩

وویل (باچا هغو ښځو ته) چه څه و حال ستاسو کله چه تاسی طلب کړ (او فریب مو ورکاوه) یوسف ته دپاره د تیر ایستلو د (حفاظت د) نفس د ده (نو میلان ئی وکړ تاسی ته؟ که نه)، وویل تولو ښځو پاکی ده الله ته نه یو پوهیدلی مونږ په دغه (یوسف) باندی له هیش بدی، وویل ښځی د عزیز (زلیخا) چه اوس ظاهر شو حق (رشتیا خبره) ما طلب کړی و په فریب

دپاره د تير ايستلو د نفس د ده (چه خپل مراد تری واخلم) او بیشکه يوسف خامخا له صادقینو (رښتینو) څخه دی.

تفسیر: باچا د پوښتنې عنوان داسې غوره کړ چه گواکي دی له دی پښې نه لا له پخوا څخه خبر دی خو دوی د باچا په مخکښې دروغ ویلو ته مخفرد (کوشش) ونه کړی او هم د حضرت يوسف علیه السلام د صبر، تحمل او استقامت اثر به پری لویدلی وی چه هغه بی د برائت له اظهار له بندی خانې څخه وتل نه خوښوی. او په ﴿إِنَّ رَبِّي يَبْعِثُ عَلَيْكَ﴾ فرمایلو سره د دوی کید رابکاروی. او له بل لوري ساقی او نورو به اصلی واقعات ده ته آورولی وی. چه له هغو څخه به هم د يوسف علیه السلام نزاهت او د ښځو د مکائدو تائید په لاس ورغلی وی. د گردو (تولو) ښځو له متفقه شهادت څخه وروسته پخپله زلیخا هم په صاف ډول (طریقه) سره اقرار وکړ چه قصور زما دی يوسف بیخي رښتین دی. بیشکه ما د هغه میلان خپل لوری ته غوښت مگر دی کله داسې یو سری دی چه زما په لمسولو سره تیروغی یا پښه نی ولغزیری. بیا باچا يوسف علیه السلام ته جواب ورولپه چه ښځی په خپلی گناه قائلی شوی راشه چه ستا په مخکښې دوی ته سزا ورکړم نو يوسف علیه السلام وویل زما غرض له دغه عرض څخه اجراء د تعزیر او سزا نه بلکه اظهار او اعلان د حق او رښتیاوه او

ذَلِكَ لِيَعْلَمَ أَنِّي لَمْ أَخُنْهُ بِالْغَيْبِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْخَائِنِينَ ﴿۱۲﴾

دغه (پوښتنه می ځکه وکړه) چه پوه شی (عزیز) چه بیشکه ما خیانت نه دی کړی د ده سره په پسی شا هم او بیشکه چه الله په لاره نه برابر وی کید مکر د خیانت گرانو (او په مقصد نی نه رسوی).

تفسیر: یعنی دغومره تحقیق او تفتیش د دی لامله (له وجی) وکړ شو چه د نبوت عصمت او دیانت بالکل ښکاره شی او گرد (تول) خلق سره وپوهیږی چه د خائنو او دغابازانو فریب ته پاک الله بری نه ورکوی لکه چه د دغو گردو (تولو) ښځو فریب ونه چلیدو او بالاخر حق، حق او پخپل ځای ودرید. کله چه له دغو خبرو څخه یو قسم تکبر او غرور معلومیده په عمل خپل باندی نو وویل يوسف علیه السلام دپاره د دفعی د دغی چه:

وَمَا أَبْرَأُ نَفْسِي إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّي إِنَّ رَبِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۵۳﴾

او زه نه پاکوم نفس خپل (په دی شان چه نه کوی میل بدی ته ځکه چه) بیشکه نفس خامخا ډیر امر کوونکی دی (هر وقت) په بدی سره مگر هغه (نفس) چه رحم مهربانی پری کړی وی رب زما (چه بیشکه رب زما ښه مغفرت کوونکی (د خطیاتو) ډیر رحم والا دی (په انعام د اجر او ثواب سره)

تفسیر: څرنگه چه حضرت یوسف علیه السلام په خپل برائت باندی ډیر زور غورځولی ؤ لکه چه پخوا مو ولیکل امکان ئی درلود (لرلو) چه کوم سطحی سری هغه ته په فخر او ناز او غرور او اعجاب سره تشبیه ورکړی نو ځکه یوسف علیه السلام په خپله خپل د نزاهت حقیقت څرگند (ښکاره) کړ، چه زه پر خپل دغه عصمت څه فخر او غرور نه کوم او نه پر خپل طهارت اعتماد کولی شم - دا محض د پاک الله رحمت او اعانت دی چه یو نفس له بدی څخه منع کوی هم دغه خصوصی رحمت د انبیاءو علیهم السلام کفیل او ضامن دی که نه د انسانی نفس کار عموماً د بدی پر لوری ترغیب ورکول ؤ - که د الله تعالیٰ خصوصی توفیق او لاس نیونه نه وئ، نو زما نفس به هم د نورو بشریه ؤ نفوسو په شان وئ. په ﴿إِنَّ رَبِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ سره ئی اشاره وکړه کله چه «نفس اماره» توبه وکړی «نفس لوايه» گرځی - نو الله د ده گرد (تول) پخوانی تقصیرات ښی بلکه ورو ورو پخپلی مهربانی سره یی د «نفس مطمئنه» تر درجی پوری رسوی. تنبیه: حافظ ابن تیمیه رحمه الله علیه او ابن کثیر رحمه الله علیه او نور له ﴿ذَلِكَ لِيَعْلَمَ أَنِّي لَمْ أَخُنْهُ﴾ څخه تر ﴿غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ پوری د زلیخا مقوله دروی. یعنی زلیخا د «انا راودته عن نفسه» اقرار وکړ او وی ویل چه په دغه اقرار او اعتراف سره زه عزیز ته د دغی خبری ورڅرگندول (ښکاره کول) غواړم چه ما د عزیز په غیاب او نشتوالی کښی کوم لوی خیانت نه دی کړی بیشکه د یوسف علیه السلام لمسولو ته می اراده کړی وه، مگر زما دغه مراودت پر یوسف علیه السلام باندی هیڅ کوم اثر ونغورځاوه که ما زیات له دی نه کوم خیانت کړی وی نو هرومرو (خامخا) د هغه پرده به شلیده - ځکه چه الله تعالیٰ د خائنانو مکر او فریب ته بری او پرمختگ (ترقی) نه ور په برخه کوی هو! زه می خپل نفس نشم پاک ښولی، هومره غلطی چه له ما څخه صادره شوی ده، پر هغی اقرار کوم. د نورو خلکو په شان زه د نفس له شرارتونو څخه پاکه نه یم، له نفسانی بدو کارونو ځنی خو د یوسف علیه السلام په شان یو پاک او معصوم نبی الله محفوظ پاتی کیدی شی، چه پری د پاک الله خاصه مهربانی او ځان ته رحمت وی ابو حیان رحمه الله علیه هم دغه ته د زلیخا مقوله وایی - لیکن د ﴿يَعْلَمُ﴾ او د ﴿لَمْ أَخُنْهُ﴾ ضماير د عزیز

په غای د یوسف علیه السلام په لوری اړوی یعنی زه پخپلی خطا باندی ځکه په صاف ډول (طریقه) سره اقرار کوم څو یوسف علیه السلام ته معلوم شی چه زه د هغه په غیاب کښی کومه غلطه خبره نه کومه - او نه خپل جرم بیا هغه ته منسوبوم

وَقَالَ الْمَلِكُ اُتُونِي بِهٖ اَسْتَخْلِصْهُ لِنَفْسِي فَلَمَّا كَلَبَهُ
قَالَ اِنَّكَ الْيَوْمَ لَدَيْنَا مَكِينٌ اَمِيْنٌ ﴿٤٧﴾

او وویل باچا چه راوی (تاسی ای مقربینو زما) ماته دغه (یوسف) چه خالص کرم دغه (یوسف) دپاره (د کارونو) د ځان خپل (یعنی زما به مشیر خاص وی) نو کله چه خبری وکړی (باچا) له دغه (یوسف) سره وویل (باچا یوسف ته) چه بیشکه ته نن ورځ په نزد زمونږ خاوند د مرتبی آمانتگر یی.

تفسیر: باچا ئی څه لا له پخوا څخه معتقد شوی ؤ - کله ئی چه بالمشافه خبری ورسره وکړی نو بیخی ئی مخلص او معتقد شو، او حکم ئ ورکړ چه له نن ورځی څخه وروسته تاسی له مونږ سره په ډیر عزت او احترام ډیر معتبر او پتیالی (عزتمند) اوسیږئ - حضرت شاه صاحب رحمة الله علیه لیکي چه «اوس ئی د عزیز سره علاقه پری کړه - او دی ئی خپل مصاحب وگرځاوه.» کله چه یوسف علیه السلام باچا ته وویل چه اوس تاسی ته داسی ضایبی چه په دی اووه کلونو کښی غلی جمعه کړئ، بیا چه د قحط کلونه راغلل نو له اطرافو به مخلوق راځی او دا غلی به در څخه پیری (اخلی) ، نو داسی خزانی به جمعه کړی، چه بل هیچا نه وی جمعه کړی. نو باچا یوسف علیه السلام ته وویل دغه سررشته (انتظام) به څوک وکړی؟

قَالَ اجْعَلْنِي عَلَى خَزَائِنِ الْأَرْضِ اِنِّي حَفِيْظٌ عَلِيْمٌ ﴿٤٨﴾

وویل (یوسف علیه السلام باچا ته) چه مقرر کړه ما پر خزانو د ځمکي (د مصر) بیشکه زه ښه ساتونکی (د اموالو) ښه پوه یم (په وجوه د تصرفاتو او جذب د فوایدو، نو باچا یوسف ته د خزانو کنجی گانی وروسپارلی او د سلطنت ټول اختیارات ئی ورته ورکړل)

تفسیر: یعنی د دولت حفاظت هم په پوره ډول (طریقه) سره کولی شم - او د هغه د عوائدو او مخارجو له ذرائعو او له حسابو او کتابه هم ښه باخبره او واقف یم. یوسف علیه السلام پخپله خوښه او غوښتنه د نقدی او د جنسی او د حاصلاتو د ځمکي اداری امور په خپل لاس کښی

واخيستل خو په دغه وسيله سره عامتالناس ته پوره گټه (فائده) ورسولی شی - خصوصاً په راتلونکي قحط کښي په ډير ښه انتظام او سلوک سره د مخلوقاتو خبر نيونه وکړی شی - او د حکومت مالي وضعيت په ښه ډول (طريقه) سره ټينگ او مضبوط وساتلی شی. له دې نه ظاهري چاره انبياء عليهم السلام دنيوی عقل هم پوره لری او دغه هم څرگنده (ښکاره) شوه چه د خلافتو د خدمت لپاره مالياتي په چارو کښي لاس وهل د نبوت له مقامه يا د عظمت له شان سره مخالفت نه لری. که يو سړی سره له نیک نيتي داسی وگنې چه د هغه منصب لپاره زه اهل یم - او له نورو ځنی به دغه کار په ښه شان سره نه جوړیږي، نو دغه د مسلمانانو د خير غوښتلو او نفع رسولو له امله (له وجی) که د هغه غوښتنه يا مطالبه وکړی کولی ئی شی، او که حسب الضرورت خپل د ځينو حسنه و خصالو او حميده و اوصافو بيان او تذکره هم وکړی، نو دغه به په کومې ناجائزي مدحي کښي نه وی شامل او نه به په منوعه تزکيه د نفس کښي داخل وی ﴿وَلَمَّا يَنْفَرُ رَيْكَ فَحَدِّثْ﴾ د عبدالرحمن بن سمره رضي الله تعالى عنه له يوه حديثه معلومیږي «هر څوک چه پخپله د امارت طالب شی، نو د هغه بار د ده پر اوږو باندی اچولی کیږي (او غیبی اعانت ورسره مدد او مرسته (امداد) نه کوی) او دغه په هغه وقت کښي ده چه دغه طلب محض نفس پاللو او د جاه او د لوړوالی د خوښولو او نورو دنيوی اغراضو په بناء وی. والله اعلم.

وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ يَتَّبِعُوا مِنْهُ هَادِثٌ يَشَاءُ نَصِيبٌ بِرَحْمَتِنَا مَنْ نَشَاءُ وَلَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٢١﴾

او په مثل د دغه (مذکوره نعمت او احسان) ځای (قدرت) ورکړ مونږ يوسف ته په ځمکه (د مصر) کښي، چه ځای به ئی نیوه (يعنی اوسیده) له دغی ځمکي (د مصر) څخه هر چیرته چه به ئی خوښه شوه، رسوو مونږ رحمت نعمت خپل هر چاته چه اراده وفرمایو مونږ او نه ضائع کوو مونږ اجر (بدل) د محسنانو (نیکو کارانو)

تفسیر: يوسف علیه السلام هر چیري چه غوښته ښکته کیده - او هر هغه شی ئی چه زړه غوښته به ئی تصرف کاوه - گواکي «ريان بن وليد» په نامه سره باچا و او په حقيقت کښي يوسف علیه السلام باچاهی کوله او د «عزيز» په نامه سره يادیده لکه چه وروسته له دې نه راځي. ځيني علماء ليکي چه باچا د يوسف علیه السلام په لاس مسلمان شو او هم په دغه زمانه کښي د مصر پخوانی عزيز مړ شو - نو د هغی ښځي (زليخا يا راعيل) نکاح له دوی سره وتړله شوه - والله اعلم ولی محدثین پر دغه خبره باندی اعتماد نه لری.

وَلَا جُرْأَ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِلَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ٥٤

او خامخا اجر (بدل) د آخرت خیر (دیر غوره) دی (له دنیوی اجره) هغه کسانو ته چه ایمان ئی راوړی دی او وو دوی چه پرهیزگاری ئی کوله (له شرک او فواحشو)

تفسیر: هر هغه چه د نیکی او ښیګنی (فاندی) لپاره غوره کړی ده الله تعالیٰ هغه ته په دنیا کېږي که اراده وفرمائی د هغه خوږه ثمره ورکوي - اعم له دی چه ثروت (مالداري) وی یا حکومت - عیش وی یا عشرت خوږ ژوندون وی یا لذت - قلبی غنا وی یا قناعت. نو حضرت یوسف علیه السلام ته دغه ګرد (تول) شیان ورعنایت فرمایلی شوی ؤ پاتی شول د آخرت اجر و نه هغه یو ایماندار او پرهیزگار ته هلته له دنیوی اجر و نه څخه خورا (دیر) بهتر اجر و نه ور په برخه کیږي. حضرت شاه صاحب رحمة الله علیه لیکي

«دغه جواب شو د هغه سؤال چه د ابراهیم علیه السلام اولاده په څه ډول (طریقه) له شام څخه مصر ته راغله او بیان وشو چه ورونو په څه ډول (طریقه) سره حضرت یوسف علیه السلام له کوره لری وغورځوه؟ چه خوار او ذلیل شی او الله تعالیٰ څرنګه ورته عزت وپاښه او پر ملک ئی واک او اختیار ورکړ؟ او هم داسی ځمونږ محبوب رسول حضرت محمد صلی الله علیه وسلم سره هم وشو» کله چه یوسف علیه السلام ته تول کار و نه د سلطنت وروسپارلی شو، نو ده خلق په بزګری (زمیدارئ) او په منظم او فنی جمع کولو د غلو سره تر اوو کلونو پوری ماموران کړل نو کله چه فراخی تیره شوه او قحط سالی راغله - او چرچه د قحط تر کنعانه پوری هم ورسیده نو ورونو د یوسف علیه السلام له پلاره اجازه وغوښته او بینامین اعیانی ورور د یوسف علیه السلام تری پلار خپل خدمت لپاره ستون (واپس) کړ او دوی لس اوښان دپاره د ځان او یو اوښ دپاره د (بنیامین) سره د څه مبلغ له ځانه سره واخیستل، او مصر ته لاړل لکه چه فرمائی

وَجَاءَ إِخْوَةُ يُوسُفَ فَدَخَلُوا عَلَيْهِ فَعَرَفَهُمْ وَهُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ ٥٥

او راغلل ورونه د یوسف (له کنعانه مصر ته) نو راننوتل په دغه (یوسف) باندی پس وپیژندل (یوسف) دوی او دوی دغه (یوسف) لره ناپیژندونکی وو (په سبب د حجاب یا اوږدوالی د زمانی)

تفسیر: په «مو ضح القرآن» کېږي دی کله چه حضرت یوسف د مصر پر مملکت خپلواک او مختار شو، نو سم له هماغه خوب سره په اوو ورومینیو کلونو کېږي ئی ښه ودانی وکړه او د

کردو (تولو) ځمکو غلی او دانی ئی راغوندى او ذخیره ئی کړی، بیا د قحط په اوو وروستنیو کلونو کښی یو متوسط نرخ ئی وټاکه (مقرر که) او هغه به ئی پر مصریانو او نورو پردیسیانو برابر پلورلی (خرغولی) مگر پردیسیانو ته ئی سړی په سر له یوه اوبښ بار (ختی) څخه زیات نه ورکاوه نو په دغه وسیله سره خلق الله له قحط څخه نجات وموند - او د باچاهی خزانه ډکه شوه او په هر لوری کښی دغه انگازه (اوازه) خوره شوه چه غله په مصر کښی ارزانه ده نو ځکه د ده وروڼه هم د غلی پیروندو دپاره مصر ته راغلل د دوی هیئت او قیافه او وضع او قطع کښی دومره تغیر او تبدیل نه ؤ شوی دلته یوسف به هم پرله پسې د خپلو وروڼو تفقد او پوښتنه او پلټنه (تحقیق) کوله - او وروسته له هغه ځای د رسیدلو څخه د دوی د نامه او د نښی پوښتنه به ئی هم کړی وی - لکه چه د سلاطینو او اعیانو ملاقات کښی عموماً دغه اصول جریان لری لکه چه په ځینو تفاسیرو کښی راغلی دی چه هغوی یوسف علیه السلام ته خپل نوم او صفات بیان کړل - څرنګه چه یوسف علیه السلام د بیلټون په وقت کښی ډیر وړوکی ؤ، او هم د ده د وروڼو فکر او خیال دی لوری ته نه تلو چه ګوندی دا به یوسف علیه السلام وی - او نه له غټانو او باچاهانو څخه عام خلق داسی جرات کولی شی چه له دوی ځنی د هغوی د نامه نسب او نورو شیانو پوښتنی وکړی شی نو ځکه دوی یوسف و نه شو پیژندلی.

وَلَمَّا جَهَّزَهُم بِجَهَّازِهِمْ قَالِ اُتُونِي بِآَخِ لَكُمْ مِّنْ اَبِيكُمْ اَلَا تَرَوْنَ اَنِيْ اَوْفٰى الْكَيْلِ وَاَنَا خَيْرُ الْمُنْزِلِيْنَ ﴿٥٩﴾

او کله چه تیار کړ(يوسف) دوی ته اسباب د سفر د دوی نو وویل (يوسف) وروڼو خپلو ته) چه راولئ تاسی ماته هغه ورور ستاسی چه له پلار ستاسی دی! آیا نه وینئ تاسی چه بیشکه زه پوره درکومه پیماننه او زه غوره د میلستمیا ورکوونکو یم.

تفسیر: حضرت یوسف علیه السلام د خپلو وروڼو ښه میلستمیا عزت او مدارات وکړه - او د سړی په سر یو اوبښ بار غله ئی دوی ته ورکړه د دغه عالی اخلاق او خاصی مهربانی د لیدلو په اثر وائی چه دوی داسی غوښتنی وکړی چه زمونږ یو علای ورور(بنیامین) ځمونږ د سپین ږیری غمجن پلار له لوری د ده د خدمت او تسکین دپاره په (کنعان) کښی پاتی دی - ځکه چه د ده بل عینی ورور یوسف علیه السلام چه پر پلار بیاندازی ګران ؤ ډیره موده پخوا له دی نه په کومی بیلډیا کښی هلاک دی - که د (بنیامین) د برخې غله هم مونږ ته مرحمت وکړی شی نو ډیره مهربانی به وی یوسف علیه السلام وفرمایل چه په دی ډول (طریقه) سره د غائب حصه ورکول له اصوله مخالف دی ځکه چه زه ورکوم بار په شمار د انسانانو نه په شمار د حیواناتو کله چه

تاسی بیا راغئ نو (بنیامین) هم له خپله ځانه سره راولئ نو هلته به د هغه برخه هم تاسی ته درکوله کیږی تاسی ځما د اخلاقه او د میلمانه پاللو له وضعیت څخه بالمشاهده خبر شوی یی چه زه پوره ورکومه پیماننه او بیرته نه نیسم حق د هیچا نو آیا وروسته له دی نه تاسی ته د خپل وړوکی ورور په راوستلو کښی څه تردد او اندیښنه پېښیدلی شی؟ بلکه هیڅ تردد او اندیښنه له سره مه کوئ او له ځانه سره ئی راولئ

فَإِنْ لَّمْ تَأْتُونِي بِهِ فَلَا كَيْلَ لَكُمْ عِنْدِي وَلَا تَقْرَبُونِ ⑩

نو که را نه وست تاسی ماته دغه (علاقی ورور خپل) نو له سره نشته پیماننه (د غلی) تاسی ته ما سره او مه رانژدی کیږئ تاسی بیا ماته (په مصر کښی)

تفسیر: یعنی که هغه ورور مو له خپله ځانه سره را نه وست نو داسی گڼلی شی چه تاسی دروغ وایی او خلاف الاصول د یوه اوبښ خته (بار) وړل مو مقصد دی - نو د هغه په سزا کښی وروسته له دی نه نه یواځی ستاسی برخی سوځی بلکه ماته یا ځما په مملکت کښی ستاسی د راتگ اجازه هم سلب کیږی.

قَالُوا سُبْحَانَ آيَاهُ وَإِنَّا لَفَاعِلُونَ ⑪

وویل دوی ژر به په کوښښ سره غواړو دی له پلاره د ده او بیشکه مونږ خامخا کوونکی یو (د دی کار).

تفسیر: یعنی اگر که له پلاره د هغه بیلتون (جدائی) دیر مشکل دی، خو بیا هم مونږ کوښښ کوو چه خپل پلار په یو تدبیر سره خوښ او راضی کړو هیله (امید) شته چه په یو ډول (طریقه) په دغه مقصد کښی بری وموو.

وَقَالَ لِفَتَيْنِهِ اجْعَلُوا بَإِذْنِهِمَا فِي رِحَالِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَعْرِفُونَهَا إِذَا انْقَلَبُوا إِلَى أَهْلِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ⑫

او ویل (یوسف) مریو (پیماننه کړو) خپلو ته چه کیږدئ هغه پنگه (ښمن) د دوی په بارونو د دوی کښی په پته سره ښائیږی چه دوی وپیژنی دا (پنگه

خپله او احسان زما) کله چه بیرته لار شی دوی اهل خپل ته ښائیږی چه دوی به بیا بیرته راشی(او را به ولی ورور زما)

تفسیر: یعنی کومه پنگه (سرمایه) چه دوی ورکړی وه، او د هغی په بدله کښی ئی غله پیروډلی (اخستلی) وه حکم ئی ورکړ چه هغه دی هم په پته سره د دوی په اسبابونو کښی بیرته کیږدی - خو کله چه بیرته خپل کور ته ورسیږی او اسبابونه پرانیځی نو وگوری چه له غلی سره د هغوی پنگی (سرمایه) هم بیرته ورکړی شوی دی چه بیا دوهم ځلی راتگ ته زیات ترغیب او تشویق ور پیدا شی - او پخپلو زړونو کښی ووائی چه داسی کریم النفس باچا چیری پیدا کیږی. او ممکن دی چه د قیمت د نه پیدا کیډلو له سببه بیا دوی د مصر له راتگه واورئ او که پنگه (سرمایه) ئی په لاس وی نو هرومرو (خامخا) به بیا راځی - نو ځکه ئی هغه پنگه (سرمایه) ورمسترده کړه ځینی وائی چه یوسف علیه السلام له خپلو ورونو څخه د غلی قیمت اخیستل له مروتو او کرمه لری لیده نو ځکه ئی بیرته ورمسترده کړه.

فَلَمَّا رَجَعُوا إِلَىٰ أَيْتِهِمُ قَالُوا يَا أَبَانَا مُنِعَ مِنَّا
الْكَيْلُ فَأَرْسَلْنَا خَنَانًا نَّكْتَلُ وَإِنَّا لَهُ لَحَفُظُونَ ﴿٣٧﴾

نو کله چه بیرته وگرځیدل دوی پلار خپل ته نو وویل دوی ای پلاره زمونږ منعه کړی شوی ده (بیا) له مونږ نه پیماننه (که راسره لار نشی (بنیامین) نو ولیږه له سره ورور زمونږ چه پیماننه واخلو) هم د ده او هم خپله) او بیشکه مونږ ده لره خامخا ساتونکی یو(له مضراتو).

تفسیر: یعنی د یوسف علیه السلام په شان د ده په نسبت اندیښنه او تردد مه کوئ اوس مونږ پخپله ویریدلی او هوښیار شوی یو او په پوره ډول (طریقه) سره به د ده حفاظت کوو.

قَالَ هَلْ آمَنُكُمْ عَلَيْهِ إِلَّا كَمَا آمَنَ تَكُمُ عَلَىٰ أَخِيهِ مِنْ قَبْلُ
قَالَ اللَّهُ خَيْرُ حَفِظًا وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّحِمِينَ ﴿٣٨﴾

ووویل (یعقوب) آیا امینان کرم تاسی په بنیامین (هم بلکه نه مو شم امینان گرځولی په ده باندی په هیڅ شان سره) مکر(په دی شان سره) لکه چه

امینان کړی می وئ تاسی پر ورور د ده (یوسف) پخوا له دی نه (یعنی د اعتبار وړ (لائق) نه یی) نو الله خیر (دیر غوره) دی له جهته د ساتنی او هم دی دی دیر مهربان د ټولو مهربانانو

تفسیر: یعنی هم دغه د ﴿وَالَّذِي لَهُ خُفْيُونَ﴾ الفاظ تاسی د یوسف د بیولو په وقت کښی هم ویلی ؤ نو بیا به زه ستاسی پر دغی وعدی غرنګه اعتبار کولی شم. هو اوس شدید ضرورت دی چه له هغه څخه اغماض (چشم پوشی) نشی کیدلی نو ځکه له تاسو سره د هغه تلل حتمی دی نو زه ئی پر پاک الله سپارم چه هغه الله ئی پخپل حفاظت او مهربانی کښی روغ رمت وساتی او ما د یوسف علیه السلام له بیلتون څخه وروسته له بل مصیبت څخه پخپل فضل او کرم سره وساتی.

وَلَمَّا فَتَحُوا مَتَاعَهُمْ وَجَدُوا بِضَاعَتَهُمْ رُدَّتْ إِلَيْهِمْ قَالُوا يَا بَانَا مَا نَبِغِي هَذِهِ بِضَاعَتُنَا رُدَّتْ إِلَيْنَا وَنَمِيرُ أَهْلَنَا وَنَحْفَظُ أَخَانَا وَتَزَادُ كَيْلَ بَعِيرٍ ذَلِكَ كَيْلٌ يَسِيرٌ ﴿٦٥﴾

او کله چه پرانستل دوی بارونه خپل وموندله دوی پنگه (سرمایه) خپله چه بیرته رالیږلی شوی وه دوی ته نو وویل دوی ای پلاره زمونږ څه به (لا زیات احسان) غواړو مونږ، دا ده هغه پنگه (سرمایه) زمونږ چه بیرته رد کړی شوی ده مونږ ته او (بیا څو چه) غله راوړو اهل خپل ته او ساتو به ورور خپل او زیات به راوړو بار د اوښ (یعنی د بنیامین برخه) دا (یو بار د اوښ) پیمان ده اسانه (په دغه سخی باچا).

تفسیر: یعنی د داسی آسانی پیمانی پریښودل نه دی په کار - په هر ډول (طریقه) چه کیږی (بنیامین) له مونږ سره پریږدئ چه لږ شی. ځینو د ﴿ذَلِكَ كَيْلٌ يَسِيرٌ﴾ اشاره د هغی غلی په لوری کړی ده چه پخوا ئی راوړی وه او «یسیر» ئی د «قلیل» په معنی اخیستی دی. یعنی هغه غله چه پخوا له دی نه راوړی شوی ده، هغه د حاجت په اعتبار لږه ده او د دی قحط په زمانه کښی تر کاله پوری به بس کیږی؟ - لږها ضرور دی چه په هر ډول (طریقه) سره چه کیږی ښائی چه مونږ بیا لږ شو او د گردو (ټولو) برخه له ځانه سره راوړو.

قَالَ لَنْ أُرْسِلَهُ مَعَكُمْ حَتَّى تُؤْتُونِ مَوْثِقًا مِنْ اللَّهِ لَتَأْتُنِي بِهِ إِلَّا أَنْ

يُحَاطُ بِكُمْ فَلَمَّا آتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ قَالَ اللَّهُ عَلَى مَا نَقُولُ وَكِيلٌ ﴿١٧﴾

وویل (یعقوب خپلو غامنو ته) له سره ونه لیرم هغه (بنیامین) له تاسی سره تر هغه پوری چه را کرئ تاسی ماته عهد محکم د الله (په دی خبره) چه خامخا بیرته به را ولی ماته هرومرو (خامخا) دی مگر که چاپیر والی وکر شی پر تاسی باندی (چه مره یا مغلوب شی) نو کله چه ورکړه دوی دغه پلار ته وعده محکمه خپله نو وویل (یعقوب غامنو خپلو ته) چه الله په هغه چه وایو ئی مونږ وکیل (شاهد) دی.

تفسیر: یعنی که د الله تعالیٰ له تقدیر سره کومه داسی حادثه ور د مخه شوه چه په هغی کښی تاسی گرد (تول) سره پره او مغلوبان شوئ او د نجات هیڅ یوه لاره در پاتی نشی، نو هلته زه هیڅ شی نشم ویلی. هو، سم له خپله توانه او مقدره تر خپل ژوند پوری د بنیامین په حفاظت کښی څه قصور او لدون مه کوئ، سره د دی پوخ عهد او پیمان اخیستلو او قسمونو یادولو د زیات تاکید او اهتمام په دول (طریقه) نی وفرمایل ﴿اللَّهُ عَلَى مَا نَقُولُ وَكِيلٌ﴾ یعنی هغه عهد او پیمان چه مونږ په دغه وقت کښی کوو، هغه گرد (تول) پاک الله ته سپارو - که چا په هغه کښی څه خیانت یا بد عهدی وکړه، نو همغه الله به ئی په سزا رسوی. یا دا چه قول او اقرار سم له خپل مقدره سره خو پوخ کوئ - لیکن له دغو خبرو څخه کوم اصلی مقصد چه دی هغه د الله تعالیٰ له حفاظته او ساتنی څخه پوره په لاس راتلی شی - که د پاک الله اراده نه وی نو گرد (تول) اسباب او تدابیر خوشی چتی (فضول) او بیکاره دی، او هیڅ به په لاس نه راځی. حضرت شاه صاحب رحمة الله علیه لیکي «ظاهری اسباب ئی پاڅه کړل - او توکل ئی پر الله وکړ - هم داسی حکم دی پر هر چا»

وَقَالَ يَبْنَئِي لَا تَدْخُلُوا مِن بَابٍ وَاحِدٍ وَادْخُلُوا مِن
أَبْوَابٍ مُّتَفَرِّقَةٍ وَمَا أُغْنِي عَنْكُم مِّنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ
إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَعَلَيْهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿١٨﴾

او ویل (یعقوب) له شفقت ای غامنو زما مه ننوځئ تاسی (مصر ته) له دروازی یوی (چه نظر وانخلئ) او ننوځئ (دوه دوه یا دری دری) له دروازو بیلو بیلو څخه، او نشم دفع کولی زه له تاسی نه له (قضا) د الله نه (په تدبیر

سره) هیڅ شی، نه دی حکم (په قضا سره) مگر خاص الله ته دی خاص پر هم ده توکل کړی دی ما، او هم په هم ده باندی نو توکل دی وکړی توکل کوونکی.

تفسیر: د یوسف علیه السلام وروڼه اول ځلی مصر ته تللی وو لکه د نورو عامو مسافرانو په شان بلا امتیاز په ښار کښی داخل شوی وو. لیکن د یوسف علیه السلام د خاصو توجهاتو او الطافو د لیدلو له سببه یقیناً د هغه مملکت د خلقو سترگی به د دوی پر لاره لگیدلی وی - اوس بیا دغه راتلل په خاص شان او اهتمام سره بلکه داسی وویلی شی چه یو راز (قسم) د یوسف علیه السلام پر بلنه او دعوت سره ؤ - (بنیامین) چه د هغه حفاظت او محبت حضرت یعقوب علیه السلام وروسته له یوسف علیه السلام څخه ډیر زیات کاوه، هم له خپلو وروڼو سره ؤ حضرت یعقوب علیه السلام ته داسی خیال پیدا شو چه د یوه پلار یوولسو وجیهه ؤ او ښائسته ؤ ځامنو په یوه خاص شان او اجتماعی هیئت سره په ښار کښی ننوتل - خصوصاً وروسته له هغه ښه سلوکه چه د مصر عزیز یوسف علیه السلام له لوری له هغوی سره شوی ؤ، او خلقو هغه مشاهده کړی ؤ داسی یو شی دی چه د هغه په لوری د عمومو سترگی هر ورو (خامخا) اړولی کیږی - «العین حق» نظر لگیدل هم یو حقیقت لری. او نن ورځ د «مسمیزم» عجائبات خو عموماً د کتلو د قوت له کرشمو څخه دی یعقوب علیه السلام خپلو ځامنو ته له بده نظره او د حسد او نورو مکروهاتو د ژغورنی (بچ کوونی) دپاره دغه ظاهری تلقین وفرمایه چه سره تیت او پرک (منتشر) شی او په معمولی حیثیت سره د ښار له مختلفو دروازو څخه ننوځی - نه چه خامخا د عواموالناسو له جانبه تاسی نظر شی او له دی سره ئی متصل دغه وفرمایل چه د کومی چاری او تدبیر په کولو سره هم هیڅوک د قضا او قدر فیصلی نشی گرځولی - په گردو (تولو) کائناتو کښی یواځی د پاک الله حکم چلیدی - زموږ دغه گرد (تول) انتظامات د الله تعالی د حکم په مقابل کښی بیکاره دی. هو، تدبیر او چاره لتول هم د هغه په حکم سره کولی شی ځکه چه هغه ئی راجانز درولی دی - انسان ته لازم دی چه خپل د ژغورنی (بچ کوونی) او ساتنی تدبیر وکړی مگر اعتماد او توکل دی یواځی پر پاک الله ولری. گواکی دغه خبره ئی خپلو ځامنو ته واوروله چه تاسی هم زما پشان د زړه له کومی (منځ) د الله تعالی پر حفاظت متوکلان اوسئ، او تش پر تدابیرو مه غره کیږی،

وَلَمَّا دَخَلُوا مِنْ حَيْثُ أَمَرَهُمْ أَبُوهُمْ مَا كَانَ يُغْنِي عَنْهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا حَاجَةٌ فِي نَفْسٍ يَعْقُوبَ قَضَاهَا
وَإِنَّهُ لَذُو عِلْمٍ لِّمَا عَلَّمْنَاهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨﴾

او کله چه ننوتل دوی (مصر ته) له هغه غچايه چه امر کړی ؤ دوی ته پلار د دوی (چه له مختلفو دروازو ننوځي) نه ؤ دغه ننوتل له بيلو بيلو دروازو چه دفع کړی له دوی نه له قضا د الله شخه هيڅ خيز ليکن يو حاجت چه په نفس د يعقوب کښی ؤ ادا ئی کړ هغه، او بيشکه دغه (يعقوب) خامخا خاوند د پوه ؤ په سبب د دی چه خبردار کړی ؤ مونږ دی ليکن زيات د خلقو نه پوهيږی (په دی چه نه اوږی تقدير په تدبير).

تفسير: يعنی څرنگه ئی چه ويلي ؤ همغسې ننوتل - اگر که دوی ته څه نظر او ضرر له سترگو وړ ونه رسيد ليکن له بل لوری تقدير وړ ورسيد چه (بنيامين) د غلا په الزام کښی ستون (واپس) کړ شو. هو! تقدير نه دفع کيږی نو هغه کسان چه د علم خاوندان دی دوی پر تقدير يقين او د ده د نجات پر اسبابو پر دواړو ئی پوه حاصل کيدی شی ليکن بی علمه سړی پر يوه پوهيږی او له دوهمه بی خبره پاتی کيږی - يا بيخی پر اسبابو باندی اتکا کوی او له تقديره منکريږی - يا پر تقدير باندی د يقين لرلو معنی داسی گنی چه گرد (تول) اسباب معطل کړل شی - البته عارفان او پوهان تقدير او تدبير دواړه تولوی - او هر يو هغه پر درجه ږدی .
نه پرانيځی په تړون سره ترنه

خو تړون لره په کار دی بيا ترنه "

وَلَمَّا دَخَلُوا عَلَى يُوسُفَ أَوَىٰ إِلَيْهِ

أَخَاهُ قَالَ إِنِّي أَنَا أَخُوكَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٧٩﴾

او کله چه ورننوتل دغه (ورونه) پر يوسف نو رانژدی ئی کړ خپل ځان ته ورور خپل (بنيامين) وويل (يوسف په عبرانی ژبه پته بنيامين ته) زه چه یم هم دا زه یم ورور ستا (يوسف) نو مه خفه کيږه په هغو کارونو چه ؤ دوی چه کول ئی (پخوا له مونږ سره).

تفسير: حضرت يوسف عليه السلام (بنيامين) سره ممتازه معامله وکړه او په پته ئی دی پوه کړ چه زه ستا حقیقی ورور (يوسف) یم. هغه مظالم چه پر مونږ دغو علای ورونو کړی دی چه زه ئی له پلاره جلا (جدا) کړم، او په کوهی کښی ئی وغورځولم، او زه ئی مریی څرگند (ښکاره) کړم، او زمونږ پلار او نور ئی زما د فراق په صدمو کښی مبتلا کړل - يا اوس د دی لوری د راتلو په وقت کښی چه لڼا سره کومه سختی کړی ده له دغه خبرو څخه له سره مه خفه کيږه - اوس وقت را رسيدلی دی چه زمونږ دغه گرد (تول) غمونه غلط او پورته او ورک شی - او وروسته

له سختیو پاک الله تعالیٰ مو راحت عزت او پټ را په برخه کړی حضرت شاه صاحب لیکي، «پر دغه ورور چه یوسف علیه السلام پر مینه او محبت سره رابللی ؤ نور ورورنو ته حسد او رخه (کینه) ورپیدا شوه او په دغه سفر کښی به پر هره خبره ورسره لگیدل او طعنی به ئی ورکولی نو دغه دی چه اوس یوسف علیه السلام ورور ته تسلی ورکوی وائی چه بنیامین حضرت یوسف علیه السلام ته وویل چه زه خو بیا له تانه نه بیلیم نو یوسف علیه السلام وویل چه پلار لا له پخوا هم غما له جهته غمجن دی، او په دغه پاتی کیدلو ستا کښی به لا ویرجن شی اما خو په یوه بهانه به دی تر دوی ستون (واپس) کړم. لکه چه وائی

فَلَمَّا جَهَّزَهُم بِجَهَازِهِمْ جَعَلَ السَّقَايَةَ فِي رَحْلِ أَخِيهِ ثُمَّ أَذِنَ مُؤَدِّنٌ أَيَّتَهَا الْعِيرُ إِنَّكُمْ لَسِرْقُونَ ۝

نو کله چه تیار ئی کړل دوی ته اسباب د سفر د دوی نو کښنوده جام د اوبو څښلو (د باچا پټ) په بار د ورور خپل کښی نو غږ وکړ غږ کوونکی او (خلقو د) قافلی (ودریوی چه) بیشکه تاسی خامخا غله یی.

تفسیر: یعنی کله چه د یوسف علیه السلام په حکم د دوی غلی ئی ور بار کړی - او د سفر کړد سامان ئی ور تیار شو - نو یو جام د اوبو څښلو ئی د خپل ورور(بنیامین) په اسباب کښی کښود (چه د زرو یا زبرجلو په جواهرو جراؤ ؤ بیا چه غله دیره گرانه شوه نو هغه ئی پیمانہ کړه څه مهال (وخت) چه کاروان (جوبه) له ښاره د باندی ووته نو پیره داران د هغه جام په لتولو پسې ولویدل بالاخر هغوی ته پر دغی قافلی شبهه پیدا شوه - څرنګه چه قافله ښائسته لری تللی وه ، نو پیره دارانو ورپسې ناری سوری کړی چه ای کاروانیانو ودربوئ چه تاسی یقینا غله په نظر راغئ .

تنبیه: که دغه لفظ یوسف علیه السلام په حکم سره ویلی شوی وی نو مطلب به ئی داسی شی چه نور خو مال او اسباب غلا کوی - تاسی خو هغه سری یی چه له خپله پلاره مو خپل ورور غلا کړ او په پټه مو هغه د مرئې په نامه ویریا(مفت) خرڅ کړ.

قَالُوا وَقَبِلُوا عَلَيْهِمْ مَاذَا تَفْقِدُونَ ۝

ووېل (ورونو د یوسف) او مخونه ئی راواړول پر دغو (نوکرانو د یوسف) چه څه شی دی هغه چه تاسی ورک کړی دی (او لتوئ ئی؟)

تفسير: يعنى مونږ ولى خامخا غله بولئ؟ كه ستاسى كوم شى ورك شوى وى، نو هغه راوبښئ
مونږ خو چيرى لرى نه يو تللى راشئ زمونږ مالونه او اسبابونه راولتوى

قَالُوا نَفَقْدُ صَوَاعِ الْبَلِّكَ وَلِمَنْ جَاءَ بِهِ حِمْلُ بَعِيرٍ وَأَنَا بِهِ زَعِيمٌ ﴿٤٢﴾

وويل دوى ورك كړى دى (لتوو) مونږ پيمانه د باچا او دى هغه چاته چه را
ئى وړه پيمانه بار د يوه اوښ او زه په دى (بار) ضامن يم (چه وړ ئى كرم
پيدا كoonكى ته

تفسير: پيره دارانو وويل چه مونږ د باچا د اوبو څښلو جام يا د غلى پيمانه لتوو چه ورك
شوى دى (يعنى پخوا له دى نه پكښى باچا اوبه څښلى او اوس په دغه وقت كښى په همغه د
سرو زرو جام دپاره د عزت د طعام د پيمانى كار هم انجام مومى. كه كوم سړى ئى بى له
حيلى او حجتته راحاضر او راوړى نو د اوښ د څتى (بار) غله به وړانعام او وروښو او زه ئى
ذمه وار يمه چه وړ رسوم به ئى.

قَالُوا تَاللّٰهِ لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَّا جِئْنَا لِنُفْسِدَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كُنَّا سَارِقِينَ ﴿٤٣﴾

وويل دوى قسم دى په الله خامخا په تحقيق پوه يئ تاسى چه نه يو راغلى
مونږ دپاره د دى چه فساد وكړو په ځمكه (مصر) كښى او هرگز) نه يو مونږ
غلا كوونكى) د دى جام.

تفسير: يعنى په مصر كښى زمونږ وضعيت او گذاره كړدو (تولو) خلقو ته په عمومى دول
(طريقه) وړ معلومه ده چه فساد كوونكى نه يو - او كه وائى نو د خپلو اوشانو خولى به مو
ولى ترلى چه په لاره كښى د چا مال ونه خورى مونږ دلته هيڅ يو شرارت نه دى كړى او نه د
فساد او شرارت له امله (وجى) دلته راغلى يو - او نه د غلو له كورنى څخه يو او كه وى نو له
كنعانه به مو هغه پانگه (سرمايه) بيرته نه راوړه چه زمونږ په بارونو كښى تللى وه .

قَالُوا فَمَا جَزَاؤُكَ إِنْ كُنْتُمْ كَاذِبِينَ ﴿٤٤﴾

نو وويل (بيا دغو نوكرانو) چه څه به وى جزاء د هغه (جام يا د سارق)
كه (ښكاره) شوئ تاسى دروغجنان.

تفسیر: محافظینو وویل چه تاسی خوشی چتی (بیکاره) خبری ولی کوئ؟ اوس مونږ ستاسی کالی (جامی) او اسباب لتوو که دغه مسروقه مال له تاسی څخه ووت، نو بیا به څه ووايئ؟ او څه به وکړئ؟ او سزا به مو څه وی ؟

قَالُوا جَزَاءُكَ مِنْ وَجْدِي رَحْلِهِ فَهُوَ جَزَاءُكَ كَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿١٤﴾

نو وویل (بیا ورونو د یوسف) چه سزا د دی (غلا نیول د) هغه چا دی چه وموندلی شوه (دغه پیمانې) په بار د ده کښی نو هم دی دی سزا د هغه (چه مریی شی) هم داسی سزا ورکوو مونږ ظالمانو (غلو) ته.

تفسیر: یعنی دغه چه غل مریی کیږی د مال د خاوند په ابراهیمی شریعت کښی د غلو سزا وه یعنی له هر چا څخه چه د غلا مال ووځی هغه به تر یوه کال پوری د غلام په حیثیت د مال د خاوند سره پاتی کیږی - د یوسف علیه السلام ورونو سم له خپله شرعی قانونه سره بی له تامله د سزا ذکر وکړ، ځکه چه دوی پوره متیقن وو چه مونږ نه غله یو - او نه د غلا مال امکان لری چه له مونږ څخه ووځی نو ځکه دوی په خپل اقرار سره ملزم او ونیول شول او بیرته د مصر ښار ته بوتلل شول د باچا د دربار سره مخامخ بارونه نی تری واورل

فَبَدَأَ بِأَوْعِيَّتِهِمْ قَبْلَ وِعَاءِ أَخِيهِ ثُمَّ
اسْتَخْرَجَهَا مِنْ وِعَاءِ أَخِيهِ كَذَلِكَ كِدْنَا لِيُوسُفَ مَا
كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ فِي دِينِ الْمَلِكِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ نَرْفَعُ
دَرَجَاتٍ مَن نَّشَاءُ وَفَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ ﴿١٥﴾

نو شروع وکړه (یوسف یا جارچی په لتولو د) بارونو د دوی رومبی له باره د ورور د ده (لپاره د دفعی د تهمت نو بیا ئی ونه موند په هغو کښی بیا ئی را وویستله دغه (پیمانې) له باره د (سکه) ورور خپل، هم دا رنگه تدبیر ښوولی وو مونږ یوسف ته، نه وو دغه (یوسف داسی) چه ونیسی (مریی بی له ښوونی د الله) ورور خپل په دین (قانون) د باچا (مصر) کښی مگر چه اراده وفرمایله الله (دغه تدبیر ئی وروښود)، پورته کوو مونږ (په علم او حکمت

سره) مرتبی د هر چا چه اراده وفرمایو مونږ، او د پاسه د هر خاوند د علم لوی دی (ان تر الله پوری خو له الله سره نه برابر شته او نه تری پورته).

تفسیر: یعنی د دغو ویناؤ څخه وروسته محافظینو دوی د مصر عزیز یوسف ته بوتلل - او دغه کرده (توله) پېښه ئی ور واوروله. یوسف علیه السلام د تفتیش او تحقیق امر صادر کړ - ږومبی ئی د نورو ورونو د بارونو په سپردلو شروع وکړه او د دوی څتی بستری غوری او نور ئی ولیدل خو له دوی ځنی هغه جام را ونه ووت - بالاخر د بنیامین د اسبابو د لتولو وار راغی او هغه جام تری راووت.

﴿كَذَلِكَ كُنَّا لِيُوسُفَ مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ﴾ الآية - هم دا رنگه تدبیر حکمت او لاره مو ورزده او وروښوده یوسف ته نه ؤ یوسف داسی چه ونیسی مریی ورور خپل په دین او قانون د باچا د مصر کښی مگر چه اراده وفرمایله الله چه دغه تدبیر ئی وروښود ځکه چه حکم د مصر د غلو په حق کښی وهل او عذابول او دوچنده تری مسروقه مال اخیستل ؤ نه مریی گرځول یعنی د ده د ورونو له ژبی څخه په خپله دغه خبره راووته چه له هر چا څخه چه دغه مال ووځی، هغه غلام وگرځوه! نو پر هم دغی ونیوه شو که نه دغه خو د مصر د حکومت قانون نه ؤ که داسی تدبیر نه کیده چه پخپلو اقرارونو کښی سره راگیر شی نو د مصری قانون له مخی هیڅ یو داسی کوم صورت چه د هغه له مخی د بنیامین د بیرته ستنولو (راواپس کولو سند کیدی شو نه ؤ موجود

) ﴿تَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مِّنْ أَثَرِهِ﴾ - پورته کوو مونږ مرتبی د هر چا چه اراده وفرمایو مونږ د پورته کولو ئی) یعنی د هر چا په نسبت چه اراده وفرمائی حکمت او تدبیر ورښیی یا په خپل لطیف تدبیر سره لوړتیا ورکوی وگوره هغه څلمیان چه په غلا سره ئی له خپله پلاره یوسف غلا کړ - او په څو روپو ئی وپلوره (خرڅ کړو) نن د غلو په حیثیت د یوسف په مخ کښی ولاړ دی ښائی په دی دول (طریقه) سره د دوی د پخوانیو غلطیو کفاره وی

) ﴿وَقَوْفٌ لِّذِي إِلَهٍ عَلَيْهِمُ﴾ - او د پاسه د هر خاوند د علم لوی عالم دی ان تر الله پوری خو له الله تعالی سره نه برابر شته - او نه تری پورته) یعنی په دنیا کښی له یوه انسان څخه زیات پوهنده دوهم څخه دریم ښه پوهنده او خبردار دی اما د ټولو پوهانو سره پورته یو لوی او پوهه شته چه هغه ته عالم الغیب والشهاده وائی.

تنبیه: واضح وی چه په دغه توله واقعہ کښی هیڅ یو لفظ د یوسف علیه السلام له ژبی څخه له واقع څخه مخالف نه دی وتلی - او نه د شرعی څخه مخالف کوم حرکت تری صادر شوی دی فقط یواځی توریه ئی کړی ده د «توریه» مطلب دا دی چه کومه داسی خبره ووائی یا ئی وکړی چه د هغه د لیدلو یا آوریدلو څخه ذهن ته یو ظاهری او نژدی مطلب راشی لیکن د متکلم مقصد بل داسی یو شی وی چه له ظاهری او قریبی مطلب لری وی - که دغه «توریه» د کوم نیک او محمود مقصد لپاره وکړی شی، نو د هغه په جواز بلکه په محمودیت کښی هیڅ د شبهی ځای

نشته او که د کوم مذموم او قبیح کار لپاره وی نو هغه «توریه» نه بلکه مکر او فریب دی. دلته د الله تعالیٰ منظور داسی ؤ چه د یعقوب علیه السلام ابتدا او امتحان تکمیل شی - د یوسف علیه السلام څخه وروسته ئی (بنیامین) هم تری بیل کړی او له بل لوری وروسته له یوی اوږدی مودی څخه شکیدلی او لری شوی دوه سکنی وروڼه هم سره یو ځای وویښی او ملاقی شی، او له یوسف سره هم وروسته له دی نه چه دی د امتحان له کڼدو او ژورو څخه ووځی ږومی د ده د علای وروڼو - بیا د عینی ورور او بالاخر د لوی پلار او گرد (تول) کور او کهول متدرجاً ملاقات وشی - او له بل لوری د یوسف له وروڼو ځنی هغه اغلاط او خطاوی چه شوی وی، ښائی چه هغوی هم لږ څه ربرونه (تکلیفونه) وگالی (برداشت کړی)، او بیا د غفوی او رحم دروازی ته ورسیږی - او برسیره پر دی نه دی معلوم چه نور څه څه حکمتونه به هم وی - چه د هغو له امله (له وجی) یوسف علیه السلام ته لږ څه د «توریه» په نسبت هدایت ورکړی شوی ؤ چه دوی جام د خپل ورور په اسبابو کښی کیښود بیا ئی نه پر بل چا د غلا الزام واړوه نه ئی داسی وویل چه هغه سری ته مو د غلا په الزام کښی سزا ورکړه - بلکه طبعاً داسی صورتونه څرگند (ښکاره) شول چه د هغو په وسیله (بنیامین) ته د خپل ورور کره په عزت - راحت او هوسائی (آسانی) سره د اوسیدلو لاره پیدا شوه. هو! مصلحتاً ځینی داسی الفاظ هم استعمال شوی دی چه د هغوی متبادری معانی نه وی مراد یا پر ځینو شیانو سکوت کړی شوی دی چه که د هغو په نسبت ئی څه ویل نو هغه پټه خبره به څرگندیده او اصلی مقصد به له لاسه وتو والله اعلم.

قَالُوا إِن يَسْرِقْ فَقَدْ سَرَقَ أَخٌ لَهُ مِنْ قَبْلُ فَأَسْرَهَا يَوْسُفُ فِي
نَفْسِهِ وَلَمْ يُبَيِّدْهَا لَهُمْ قَالِ أَنْتُمْ شَرُّ مَكَانٍ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَصِفُونَ ﴿٤٥﴾

نو وویل (ورونو د یوسف) که غلا وکړه دغه (بنیامین نو هیڅ عجیبه نه ده ځکه چه) پس په تحقیق سره غلا کړی وه (سکنی) ورور د ده هم پنخوا له دی نه، نو پټه وساتله دغه (خبره) یوسف په نفس خپل کښی او ښکاره ئی کړه (هغه خبره) دوی ته، وویل (یوسف پټ په خپل زړه کښی) چه تاسی ډیر بد یئ له جهته د مرتبی (چه ورور مو له پلاره غلا او د مریی په نامه مو سودا کړ) او الله ښه عالم دی په هغه خبره چه تاسی ئی بیانوی (په حق د یوسف کښی)

تفسیر: دغه اشاره د یوسف علیه السلام په لوری ده دوی د خپلی پاکي ښوولو دپاره محض د ناحقه ویلو او عناد څرگندولو (ښکاره کولو) دپاره د بنیامین جرم پوخ کړ او د دومره مودی له تیریدلو څخه وروسته هم پر معصوم یوسف علیه السلام باندی د دروغو الزام اړولو څخه ونه شرمیدل.

مفسرینو په دغی موقع کښی ډیری قصی بیانی کړی دی چه د هغو په لوری د یوسف علیه السلام ورونو د غلا په لفظ کښی اشاره کړی وه او د هغوی د نقل حاجت دلته نشته

(﴿ فَاسْرَوْهُ يَاسُوفُ نَفِيْهِ ﴾ الآية - نو پته وساتله دغه خبره یوسف علیه السلام په نفس خپل کښی او ښکاره ئی نه کړه هغه خبره دوی ته، وویل یوسف علیه السلام پت په زړه خپل کښی چه تاسی ډیر بد یئ له جهته د مرتبی چه ورور مو له پلاره غلا او د مرئی په نامه مو سودا کړ) یعنی سره د داسی سخت لفظ اوریدلو بیا هم یوسف علیه السلام خپل ثمان وساته - ځکه چه د الله تعالیٰ مصلحت د دوی د پتی خبری په څرگندیدلو (ښکاره کیدلو) او افشاء مقتضی نه وه. یوسف علیه السلام دغه خبره هم پخپل زړه کښی پته وساتله، او پخپل جواب کښی ئی د دوی د اتهام حقیقت ور څرگند (ښکاره) نه کړ - بلکه پخپل زړه کښی ئی وویل ﴿ اَنْتُمْ رَمَكُمَا وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا تَصِفُوْنَ ﴾ یعنی بالعکس غله پر کوتوال خوله آچوی، او تاسی ما هم غل بولی - حال دا چه تاسی داسی یوه غلا کړی ده چه خپل ورور مو له پلاره غلا او ناحقه مو هغه په څو روپیو ویریا سودا کړی دی باقی زما د غلا حال خو پاک الله ته معلوم دی. ځینو مفسرینو له ﴿ شَرُّ مَّكَانًا ﴾ الآية - څخه داسی مطلب اخیستی دی چه یوسف علیه السلام هغوی ته خطاب کوی چه تاسی خورا ډیر بد خلق یئ - اوس خو مو وویل چه ﴿ وَمَا تَلْسُقُوْنَ ﴾ مونږ له غلو څخه نه یو - اوس چه مو د یوه ورور له کالیو (جامو) څخه هغه مال راڅرگند (ښکاره) شو، هغه سره هغه بل بیگناه ورور ئی هم ملوث کوی، ګواکي غلا کول ستاسی د کورنی کسب دی (العیاذ بالله) الله تعالیٰ ښه پوهیږی چه تاسی پخپلی دغی وینا کښی تر کوم ځای پوری رښتین یئ - همغه به تاسی ته د دغه غلط بیان سزا درکوی

(کله چه یوسف علیه السلام بنیامین خپلو سړیو ته ورکړ - نو ورونه ئی په زاری شول او)

قَالُوا يَا أَيُّهَا الْعَزِيزُ إِنَّ لَهُ أَبًا شَيْخًا كَبِيرًا فَخُذْ أَحَدَنَا مَكَانَهُ إِنَّا نَرِيكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ^{۶۸}

وویل دوی ای عزیزه بیشکه ده لره یو پلار دی زوړ ډیر معمر (چه پس له یوسف له ده سره مینه کوی) نو ونیسه یو له مونږه په ځای د ده (یرغمال او دی راپریږده)، بیشکه مونږ وینو تا له احسان کوونکو څخه.

تفسیر: یعنی زمونږ سپین پیری پلار ته به سخته صدمه ورورسپړی. ځکه چه هغه زمونږ له گردو (تولو) څخه هم دغه (بنیامین) او د ده سکنی ورور یوسف علیه السلام سره مینه او محبت کاوه. وروسته له یوسف علیه السلام د هغه د زړه تسلی یواځی پر هم ده وه - تاسی که د ده په ځای له مونږ ځنی یو تن ستون (واپس) کړئ، نو پر مونږ به ستاسی ډیره لویه مهربانی وی - تاسی تل پر

مخلوقاتو احسان کوئ او بالخاصه پر مونږ دی خصوصی احسان هم کړی دی - نو مونږ امید لرو
چه د خپل له کرمه مو مه بی هیلې کوئ،.

قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ أَنْ تَأْخُذَ الْإِامَنُ وَجَدْنَا مُتَاعًا عِنْدَهُ إِذَا الظَّالِمُونَ

وویل (یوسف علیه السلام وروڼو خپلو ته) پناه غواړو په الله پوری چه ونیسو
مونږه (بیگناه) مگر (به نيسو) هغه څوک چه موندلی دی مونږ اسباب خپل په
نزد د هغه، (که ونیسو په غای د هغه بل څوک) نو مونږ به په هغه وقت
کښی خامخا له ظالمانو اوسو.

تفسیر: یعنی مونږ پرالله تعالی له دی نه پناه نيسو چه بی له سببه د یوه په غای بل ونیسو -
مونږ خو یواځی هماغه سری راستنوو (واپس کوو) چه له هغه سره مو خپل څیز موندلی دی او هغه
بنیامین دی چه د عینی ورورولی لامله (له وجی) به له مونږ سره پاتی کیږی دلته هم د ﴿الْإِامَنُ
وَجَدْنَا مُتَاعًا عِنْدَهُ﴾ په غای «الا من سرق» نه دی ویلی چه لنده او مختصره وه ځکه چه هغه
له واقع څخه مخالفه وه او که د هغه په غای بل څوک ونیسو نو بیشکه چه مونږ په دغه وقت
کښی خامخا له ظالمانو به اوسو په ابراهیمی دین کښی ځکه چه دی خو مونږ ستاسی په فتوی
نیولی دی یعنی که د مجرم په بدله کښی بل کوم بی قصوره ونیسو - نو ستاسی له خیاله او
قانونه مخالف او غلط له انصافه یو کار دی.

فَلَمَّا اسْتَيْسُوا مِنْهُ خَلَصُوا نَجِيًّا قَالَ كَبِيرُهُمْ
أَلَمْ تَعْلَمُوا أَنَّ أَبَاكُمْ قَدْ أَخَذَ عَلَيْكُمْ مَوْثِقًا مِنَ اللَّهِ
وَمِنْ قَبْلُ مَا فَرَّطْتُمْ فِي يُوسُفَ فَلَنْ أَبْرَحَ الْأَرْضَ
حَتَّى يَأْذَنَ لِيَ ابْنِي أَوْ يَحْكُمَ اللَّهُ لِي وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ

نو کله چه ناامیده شول دوی له دغه (یوسف په نه قبلولو د سوال د خلاصی د
بنیامین) نو گوښه (بیل) شول دوی په دی حال کښی چه مشوره کوونکی
(پخپلو منعونو کښی) وویل مشر د دوی (په عمر کښی یا په فکر کښی)
آیا نه پوهیږئ چه بیشکه پلار ستاسی په تحقیق اخیستی وه له تاسی (په بیرته

بیولو د بنیامین) سخته وعده له وعدو د الله (په حفظ د بنیامین کښی او اوس دا حادثه راپېښه شوه) او پخوا له دی نه تقصیر کړی ؤ تاسی په حق د یوسف کښی، نو له سره به زه نه خوځیږم له دی ځمکی (مصر څخه تر هغه پوری چه اذن راکړی ماته پلار زما (په رجوع سره کنعان ته) یا حکم راکړی الله ماته (په وتلو سره له مصره پا په خلاصیدو د ورور زما)، او هم دغه (الله) ډیر غوره د حکم کوونکو دی.

تفسیر: ﴿مَا قَرَأْتُمْ﴾ کښی «ما» زانده ده ځینی وائی مصدریه ده او کیږی چه موصوله شی. کله چه دوی له حضرت یوسف علیه السلام څخه دغه جواب واورید او مایوس شول، نو له دلی څخه گوښی (بیل) شول، پخپلو منځونو کښی ئی سره مشوره وکړه د اکثری رایه پر دغه قرار ونيوه چه ښائی وطن ته بیرته لاړ شو. د دوی په منځ کښی هغه چه د عمر یا د عقل یا د نورو وجوهو په اعتبار لوی ؤ، وے ویل چه مونږ به خپل پلار ته په کومو سترگو او مخ سره مخامخ شو؟ چه هغه له مونږ څخه عهد اخیستی ؤ - او د هغه جواب څه ووايو؟ یو تقصیر خو له مونږ څخه پخوا له دی نه د یوسف علیه السلام په معامله کښی شوی دی چه د هغه اثر تر نن ورځی پوری موجود دی، اوس که مونږ (بنیامین) هم دلته پریږدو، او تول لاړ شو نو ډیره سخته بی غیرتی او بی حمیتی به وی، نو واضح دی وی چه زه خو له سره له دی ځایه هیچیری خوځیدونکی نه یم، تر څو چه خپل لوی آبا ماته د بیرته راتلولو حکم راکړی، یا په دغه منځ کښی د پاک الله تعالیٰ له لوری بله کومه فیصله وشي، مثلاً له تقدیره زما د مرگ نیته پوره شی او مر شم یا په بل تدبیر سره (بنیامین) ته نجات ورکړم.

تنبیه: دغه ویونکی به غالباً همغه ورور وی چه د یوسف علیه السلام په معامله کښی ئی ږومبی هم پسته مشوره ورکړی وه چه ﴿لَا تَقْرَأُ يَٰيُوسُفُ﴾

ارْجِعُوا إِلَىٰ آبَائِكُمْ فَقُولُوا يَا أَبَانَا إِنَّ ابْنَكَ سَرَقَ
وَمَا شَهِدْنَا إِلَّا بِمَا عَلَّمْنَا وَمَا كُنَّا لِلْغَيْبِ حَافِظِينَ ﴿١١﴾

بیرته لاړ شی تاسی پلار خپل ته نو ووايئ (ورته) ای پلاره زمونږ په تحقیق ځوی ستا (بنیامین) غلا وکړه، او مونږ نه ؤ ویلی بل شی مگر هغه مو وویل چه پری خبر وو (چه د باچا جام ووت له باره د ده) او نه وو مونږ پت کار دپاره ساتونکی

تفسیر: یعنی ما هم دلته پریږدئ او تاسی گرد (تول) لاړ شی او د خپل پلار په حضور کښی

عرض وکړئ چې دغسی یوه واقعہ راپېښه شوه چې له سره ئی توقع نه وه او نه وو مونږ د پټ کار ساتونکی چې دغه جام پخپله بنیامین پټ کړی ؤ او که بل چا د ده په بار کښی ایښی ؤ؟ حضرت شاه صاحب لیکي «یعنی مونږ خو له تاسی سره پر خپل پوه قول او عهد کړی ؤ - او له دی نه نه وو خبر چې (بنیامین) به غلا کوی او په غلا کښی به نیولی کیږی - یا مونږ له خپل دین سره سم د غله د نیولو او ساتلو لار ورورښووله، او له دی نه نه وو خبر چې زمونږ ورور پخپله غل دی»

وَسَّالِ الْقَرْيَةِ الَّتِي كُنَّا فِيهَا وَالْعِيرَ الَّتِي أَقْبَلْنَا فِيهَا وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٨٧﴾

او پوښتنه وکړه پخپله (قاصد په ژبه له خلقو) د هغی قریې (د مصر یا بل کوم ورته نژدی کلی څخه) چې وو مونږ په هغه کښی او (پوښتنه وکړه) له هغه کاروانه چې مونږ مخ کړی ؤ (راغلی وو کنعان ته) په دغه (قافله) کښی، او بیشکه خامخا مونږ صادقان یو.

تفسیر: یعنی تاسی یو معتبر سری ولیږئ او له هغو کلیو څخه د دغی خبری ښه تحقیق وکړئ چې هلته دغه واقعہ پېښه شوی ده - او اوس بیرته راغلی دی، نو تاسی ته به دغه خبره بیخي ثابته شی چې مونږ پخپله په دغی وینا کښی بالکل رښتینی یو. (الغرض چې راغلل دا وروڼه په حکم د مشر ورور خپل سره چې روئیل یا یهودا ؤ کنعان ته او داسی عرض ئی وکړ خپل پلار یعقوب علیه السلام ته چې پاس مذکور شو، نو په جواب کښی حضرت یعقوب علیه السلام داسی وویل دوی ته)

قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ أَمْ أَتَصْبِرُ جَمِيلٌ ط عَسَى اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَنِي بِهِمْ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٨٨﴾

وویل (داسی نه ده چې تاسی ئی وایئ) بلکه ښائسته کړی دی تاسی ته نفسونو ستاسی یو کار (چې اراده مو ورته کړی وه)، نو (اوس کار زما) صبر دی بهتر، نژدی دی دا چې الله راوولی ماته دوی ټول، بیشکه دغه الله جل جلاله هم دی دی ښه عالم (په پټو او ښکاره ؤ) ښه حکمت والا (چې هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی).

تفسیر: د ﴿تَصْبِرُ جَمِيلٌ﴾ ترجمه مفسرینو په څو ډوله (قسمه) سره کړی ده چې هغه دلته لیکله

کیدی

(۱): «پس ماته هغه صبر پکار دی چه هیچاته به شه نه وایم».

(۲): «نو صبر زما ښه صبر دی».

(۳): «نو اوس هم دغه صبر زما په کار راځی»

(۴): «نو اوس له هم دغه صبر څخه زما کار جوړیږی».

(۵): «پس صبر دی ماته ښه».

(۶): «پس ښائی ماته صبر نیک»

(۷): «پس کار زما صبر ښه دی».

(۸): «پس کار زما صبر ډیر ښه دی». د اول ځلی د بی اعتباری له امله (له وجی) دا ځلی هم یعقوب علیه السلام د خپلو ځمانو پر خبرو اعتبار ونه کړ. لیکن د نبی الله کلام کله دروغ کیدی شی - ځکه چه په واقع سره دغه خبری د ده ځمانو له خپله ځانه جوړی کړی - او پخپله یوسف هم د ده ځوی ؤ. کذا فی الموضح. ګواکي د «لکم» خطاب د ځمانو د جنس په لوری وشو. والله عالم. ځینو مفسرینو د دی مطلب داسی لیکلی دی چه تاسی دلته د هغه د ساتنی څومره کلکی وعدی راسره وکړی - او په ډیر اصرار سره مو هغه بوتلو او هلته مو د هغه له لوری هیڅ دفاع او خبره ونه کړه، او ومو نه ویل چه د هغه له اسبابو څخه د جام پیدا کیدل څرنګه د هغه د غلا دلیل کیدی شی - کیږی چه بل چا هغه جام د ده په اسبابو کښی پټ کړی وی نو د دغی خبری ویل ضروری ؤ تاسی خو پخپلی دغی وینا سره چه د ده هغه بل ورور هم غلا کړی وه، نو د هغه جرم مو لا کلک کړ - که د تاسی په زړونو کښی ضد او عناد نه وی، نو دغه خبره به مو ولی ویله؟ اوس له بنیامین څخه راغلی او ماته له ځانه خبری جوړوی؟ په هر حال زه په دی باندی هم صبر کوم - او د شکایت هیڅ یوه خبره به له ژبی ونه باسم - د پاک الله له قدرته او رحمته هیڅ لری نه دی چه یوسف علیه السلام او (بنیامین) او هغه ورور چه د (بنیامین) له خاطره هلته پاتی دی ګرد (تول) ماته راوولی - او تول سره راتول کړی شی - او زه د ګردو (تولو) له احواله باخبره شم پا ک الله له تولو امورو څخه ښه عالم - او له هر یوه سره سم له خپله حکمته سره معامله کوی. له دی نه اندازه کیدی شی - چه په هر قسم مایوسی - او په هر ډول (طریقه) احوال سره هم د انبیاء علیهم السلام قلوب نه بی هیلې (ناامیده) کیدی شی - او دوی تل د الله تعالی پر واسع رحمت توکل او اعتماد کوی - او د ده له الطافه او اعطافه او احسانه او منته امیدوار وی.

وَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَا سَفَى عَلَى يُونُسَ وَابْيَضَّتْ عَيْنُهُ مِنْ
الْحُزْنِ فَهُوَ كَظِيمٌ ﴿١٢٧﴾

او مخ وگرځاوه (يعقوب) له دغو(ځامنو خپلو) نه او وی ویل او افسوسه او غم زما پر(بيلتون د) يوسف راشه دغه د وقت دی) او تکی سپینی شوی دواړه سترگی د دغه (يعقوب) له غمه نو دی ډک ؤ له قهره(او پت ئی ځغموونکی ؤ).

تفسیر: د دی نوی زخم له رسیدلو څخه د ده هغه پخوانی زخم بیا تازه شو - او بی اختیاره ئی له خولی څخه دا چغه ووتله ﴿يَا سَفَى عَلَى يَوسُفَ﴾ - های افسوس پر يوسف» یعنی ای افسوسه زما پر يوسف راحضر شه دغه دی وقت دی او تکی سپینی شوی دواړه سترگی د يعقوب عليه السلام له غمه یعنی بیرونقه یا بی نوره شوی. **علی اختلاف القولین**. پس دغه يعقوب ډک ؤ په زړه کېږي د قهره د ځامنو نه خو وئ ځغملو او پت ئی وساتلو په حدیث کېږي دی «**فحن معاشر الانبياء اشد بلاء ثم الامثل فالامثل**» یعنی د انبیاءو جماعت د پاک الله له جانب په دیرو سختو امتحانونو کېږي مبتلا کاوه شی - بیا د امتحانونو دیر اقسام دی حق تعالی هر نبی سم له خپله حکمت او د ده له استعداد سره سم په هر امتحان سره ئی چه اراده وفرمائی اخته او مبتلا کوی ئی.

د يعقوب عليه السلام په زړه کېږي ئی د يوسف عليه السلام فوقالعاده مینه وغورځوله - بیا داسی پوه - هښیار - محبوب - او مطلوب هلک ئی چه د ابراهیمی کورنی غته سترگه او رنه دیوه وه ، په داسی یوی دردناکی طریقې سره له ده ځنی بیل کړ - او سره له دی نه چه د يعقوب عليه السلام غم ویشتلې ځیگر - او زخم خوړلی تتر - او پرهاری زړه دغی روح وژونکی صدمی خوړلی وو، خو بیا هم ده نه د کوم مخلوق په مخ کېږي څه وویل، او نه ئی د شکایت کوم حرف په ژبه راوړ، او نه له چا څخه د انتقام اخیستلو - او د خپل زړه تشولو په فکر کېږي ؤ - او نه د غم او خفگان خبری به ئی له خولی څخه وتلی - هو کله چه دی د غم او اندیښنی له لاسه دیر کړیده او ویلی کیده، نو د ده د زړه بخار د سترگو له لاری ووت، او له خپله ځانه سره به ژړیده. تر شلهاؤ کلونو پوری دی سره له دغو ژړیدونکو سترگو او د پاخه زړه د خپلو فرائضو او حقوقو په اداء کېږي مشغول او لگیا ؤ او له ده هیڅ یو خلل او بی انتظامی په هیڅ شی کېږي واقع نه شوه په هره اندازه چه د ده زړه يوسف عليه السلام په فراق کېږي پخسیده، او له سترگو څخه ئی اوښکی توییدلی، ده به هومره د پاک الله په دربار کېږي د عجز او نیاز، او تویي او استغفار اظهار کاوه. د درد او غم شدت - او د اوښکو تویولو کثرت هومره چه د ده «بصارت» ضعیف کاوه، په همغی اندازی سره د ده د «بصیرت» نور به لا پسی زیاتیده - د بیتابیو او د اضطراباتو هغومره سخت طوفانونه چه پری راچلیده - ده به هومره خپل زړه تینکاوه او پر خپل ځیگر (ینه) به ئی پښه کیښوده - او له ژبی څخه به ئی تش یو «اف» هم نه ایسته. د (بنیامین) له بیلتون څخه کله چه پخوانی زخم (تپ) ته نوی درد او بریښ ورسیده، نو دلته بی اختیاره هم دغه د ﴿يَا سَفَى عَلَى يَوسُفَ﴾ - ای افسوسه او غم زما په بیلتون د يوسف»

الفاظ ئی له ژبی ووتل. د حضرت شاه صاحب په قول «داسی یو سخت درد تر دومره اوږده مدت پوری ساتل، پرته (علاوه) له نبی علیه السلام څخه د بل هیچا له وسه نه دی پوره او نه ئی شی ساتلی» بیا چه غامنو د یعقوب علیه السلام د خپل پلار پریشانی او اضطراب ولید نو

قَالُوا تَاللّٰهِ تَفْتَوَاتٌ ذٰكُرُ يٰسُفَ حَتّٰى
تَكُوْنَ حَرَصًا اَوْ تَكُوْنَ مِنَ الْهٰلِكِيْنَ ۝۵۹ قَالَ اِنَّمَا اَشْكُوْ
بَنِيَّ وَخُزْنِيْ اِلَى اللّٰهِ وَاَعْلَمُ مِنَ اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ ۝۶۰

وویل (غامنو د یعقوب پلار خپل ته) قسم دی پر الله چه همیشه ئی ته چه یادوی یوسف (په زاری او فریاد سره) تر هغه پوری چه شی ته قریب الموت (ناجوړ له ډیره غمه) یا شی ته له هلاک شوو نه وویل (یعقوب) بیشکه هم دا خبره ده چه شکایت کوم (او ژاړم د لوی او واړه) غم (او اضطراب) او خفگان خپل طرف د الله ته (یواځی) او پوهیږم زه له جانبه د الله په هغه چه تاسی پری نه پوهیږئ (لکه حیات د یوسف)

تفسیر: په «موضح القرآن» کښی راغلی دی «آیا تاسی ماته صبر رانیږی؟ بی صبره خو هغه څوک دی چه د مخلوق په مخ کښی د خالق د رالیږلی شوی درد شکایت وکړی زه خو له هغه سره مناجات کوم چه درد او رږر (تکلیف) ئی راکړی دی - او پر دی هم ښه پوهیږم چه یوسف علیه السلام ژوندی دی - او ضرور به ورسره وینم. او د ده هغه لیدلی خوب هر ورو (خامخا) پوره کیدونکی دی دغه زما ابتلاء او ازموینه ده - و به گورم چه تر کومه حده پوری دغه ابتلاء ځنډیږی (ایساریږی)؟».

يٰبَنِيَّ اذْهَبُوْا فَتَحَسَّسُوْا مِنْ يُّوسُفَ وَاَخِيْهِ وَلَا تَايَسُوْا
مِنْ رَّبِّكُمْ اللّٰهُ اِنَّهٗ لَا يَايِسُ مِنْ رَّبِّهٖۤ اِلَّا الْقَوْمُ الْكَافِرُوْنَ ۝۶۱

ای غامنو زما، لاړ شی نو لتونه وکړئ له (حاله د) یوسف او له حاله د ورور د ده او مه ناامیده کیږئ له فیضه د الله بیشکه شان دا دی چه نه ناامیده کیږی له فیضه د الله څخه مگر قوم کافران (منکران له الله او صفاتو د الله).

تفسير: يعنى د الله تعالى له مهربانى او فيضه نااميده كيدل د كافرانو دود (طريقه) دى چه هغوى د ده له لوى رحمت او كامل قدرت څخه صحيح معرفت نه لري. د يوه مسلمان كار دا وى چه كه د غرونو د پښتو په اندازه، او د سمندر د چپو او موجونو په قدر مايوس كوونكى حالات هم ورپېښ شى خو بيا هم د پاك الله د رحمت اميدوار اوسى - او په امكانى كوښښ كېښى بى همتى او بې زده توب نه كوى نو ځئ د يوسف عليه السلام سراغ او پته ولگوى او د ده ورور (بنيامين) د خلاصولو ذرائع ولتوى - د الله تعالى له رحمته هيڅ لرى نه دى چه مونږ بيا سره راټول كړى د دريم ورور ذكر ئى ښايى د دى لامله (له وجى) ونه فرمايه چه هغه پخپل اختيار يواځى د بنيامين له سببه ستون (واپس) شوى ؤ كه بنيامين خلاص شى، نو هغه به بلا سببه ولى هلته پاتى كيږي.

(بيا وروڼه د يوسف عليه السلام دريم كرت د يعقوب عليه السلام له حضوره سره له څه بضاعته او مکتوب مصر ته ورغلل).

فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَيْهِ قَالُوا يَا أَيُّهَا الْعَزِيزُ مَسَّنَا
وَأَهْلَنَا الضُّرُّ وَجِئْنَا بِبِضَاعَةٍ مُّزْجَاةٍ فَأَوْفِ لَنَا الْكَيْلَ
وَتَصَدَّقْ عَلَيْنَا إِنَّ اللَّهَ يَجْزِي الْمُتَصَدِّقِينَ ﴿٨٨﴾

نو كله چه ورننوتل وروڼه پر يوسف نو وويل دوى (يوسف ته) چه اى عزيزه، رسيدلى ده مونږ ته او اهل (عيال) زمونږ ته سختى (او لوږه) او راوړى ده مونږ پنگه (سرمايه) ناقصه نو پوره راكړه مونږ ته پيمانته او خيرات وكړه پر مونږ (په قبول د نقصان يا تزئيد د احسان) بيشكه چه الله جزاء (بدل د دارينو وركوى خيرات وركوونكو ته).

تفسير: دوى سم د خپل پلار له ښوونى سره د مصر په لورى بيا روان شول، څرنگه چه د يوسف عليه السلام درك او پته نه وه معلومه، نو ږومبى د هغه چا (بنيامين) د نجات په فكر كېښى ولويدل چه ځاى ئى معلوم ؤ او څرنگه چه د قحط له سببه غلى ته هم د دوى ډير ضرورت ؤ نو داسى ئى سره وټاكل (مقرر كړل)، ښائى چه عزيز ته په دى لورى هم توجه وركړو - كه د راكړه او وركړه په معاملو كېښى مو عزيز پوست او نرم وموند، نو د (بنيامين) په نسبت به هم ورسره خبره كوو لكه چه ږومبى خبرى دوى له عزيز سره داسى وكړى

اى عزيزه، په دى ورځو كېښى د قحط له سببه پر مونږ او زمونږ پر كورنى ډير زيات تكليف او زحمت تيريږى زمونږ د كورونو مال او اسباب گرد (ټول) وپلورل (خرڅ) شول - اوس ډيره لږه بيكاره او حقيره پنگه (سرمايه) پاتى ده چه هيڅوك ئى نه اخلى هغه مو د غلى پيږودلو

(اخستلو) دپاره له ځان سره راوړی ده ستا د ښو اخلاقو، له لویو مکارمو او له پخوانیو مهربانیو څخه هیله (امید) لرو چه زموږ دغو ناقصو شیانو ته مه گورئ، او د دغو لږو شیانو په بدل کښی د پخوا پشان د غلی پوره مقدار مونږ ته امر وکړئ چه را ئی کړی، دغه رعایت په حقیقت کښی یو راز (قسم) خیرات دی چه تاسی ئی پر مونږ کوئ، برسیره په دی د خیرات په توگه (طریقه) هم څه شی راکړئ چه الله تعالی درسره ښه وکړی، حضرت یوسف علیه السلام د دغه احوال له اوریدلو څخه بې اختیاره په ژړا شو - او د ده د شفقت - رحم - عنایت او زړه سوی چینه د ده له زړه څخه وخوتیده او د سترگو له لاری په بهیدلو شوه او په دغه وخت کښی د پاک الله په حکم سره ده خپل ځان دوی ته وربکاره کړ - چه زه څوک یم؟ او تاسی چه کومه معامله له ما سره کړی وه وروسته له هغی زه اوس کومی مرتبی ته رسیدلی یم؟ وروستی آیت د دغه اظهار دپاره تمهید دی.

تنبیه: ځینو د «تصدق» معنی مطلق احسان اخیستی دی. لکه چه د «قصر الصلوة» په حدیث کښی دی «صدقة تصدق الله بها علیکم»

(کله چه یوسف علیه السلام د خپل پلار کاغذ ولوست او د خپلو ورونو دغه عاجزی او زاری ئی ولیدلی نو لکه چه پخوا مو ولیکل ژړا پری زور راوست او رحم پری غالب شو او طاقت د پتولو ورته پاتی نشو نو)

قَالَ هَلْ عَلِمْتُمْ مَا فَعَلْتُمْ يَوْسُفَ وَآخِيهِ إِذْ أَنْتُمْ جَاهِلُونَ ﴿١٩﴾

وویل (یوسف علیه السلام ورونو خپلو ته) آیا پوهیږئ تاسی چه څه فعل کړی ؤ تاسی له یوسف او له ورور د ده سره (چه خوار، زار او رتلی به مو ساته) کله چه تاسی ناپوهان وئ (له عاقبت د فعل خپل).

تفسیر: یعنی د دی دواړو په منځ کښی مو بیلتون (جدائی) وغورځوله او له دغو دواړو سره مو ضد او عناد وکړ په هغه وخت کښی چه تاسی ناپوهان وئ، یعنی د ځلمیتوب په نشو کښی بې سده (بې هوشه) وئ او بې التفاته له قباحته د دی فعل - یا له عقوقه د پلار خپل او له حقوقه د ورورولئ او دا ئی په طریقه د نصیحت ورته ویل نه دپاره د راضیکلو او شرمولو الله اکبر، دغه د صبر او مروت او اخلاقو دیره لوړه (اوچته) مرتبه ده چه د دغه ټول عمر د ربرو (تکلیفونو) او شکایتونو دپاره یو توری ئی هم پخپله ژبه را نه وړ او دومره سوال ئی هم د دی لامله (له وجی) وکړ، خو دوی پخپلو زړونو کښی شلهاؤ کلونو پخوانی احوال یو ځلی مستحضر کړی، چه د ماضی او حال موازی څخه د الله تعالی د هغو احساناتو حقیقت ښه روښانه شی چه پر یوسف علیه السلام له هغو مصائبو او حوادثو څخه وروسته شوی دی، او د هغه په لوری وروسته په ﴿قَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا﴾ کښی اشاره شوی ده - بیا د سؤال اسلوب ئی داسی نرم او لطیف اختیار کړی

دی چه په هغه کښی له جرړه زیات د معذرت خوا، خورا (دیر) ښکاره ده یعنی هغه حرکت چه ستاسی څخه صادر شوی دی د ناپوهی او بیوقوفی لامله (له وجی) ؤ - تاسی ته کله دغه خبره معلومه ده چه د یوسف علیه السلام هغه خوب هرومرو (خامخا) پوره کیلونکی دی، او دغه هلال خامخا یوه ورځ د بدر په شکل راڅتونکی دی او سم له دی ویلو سره ئی پرده له مخه بیرته کړه - کله چه د دوی نظر پری ولگیده او وئ پیژاند نو

قَالُوا إِنَّكَ لَأَنْتَ يُوسُفُ قَالَ أَنَا يُوسُفُ وَهَذَا أَخِي قَدْ مَنَّ اللَّهُ
عَلَيْنَا إِنَّهُ مَنْ يَتَّقِ وَيَصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿۱۰﴾

ووېل (ورونو د یوسف) آیا بیشکه ته چه ئی خامخا دا ته ئی یوسف وویل (هو!) هم دا زه یم یوسف او دغه (بنیامین) می سکه ورور دی په تحقیق احسان فرمایلی دی الله پر مونږ باندی (په سلامت او کرامت) بیشکه شان دا دی هر څوک چه وویریږی له الله او صبر وکړی (په طاعت او مصیبت او له معصیت) نو بیشکه الله نه ضائع کوی اجر (بدل عوض) د نیکو کارانو.

تفسیر: ممکن دی چه له دغه سوال څخه دوی دیر سخت ویریدلی وی - چه وروسته له دومره زیاتی مودی څخه دغه د کور پته خبره چا ورڅرگنده (ښکاره) کړی ده بیا د مصر عزیز د یوسف علیه السلام له قصی سره څه کار لری؟ څرنکه چه دوی د یوسف علیه السلام فوقالعاده مراحم او له (بنیامین) سره ئی خصوصی سلوک لا له پخوا څخه لیدلی وو، نو دغه سوال به دفعتاً د دوی اذهان دغه لوری ته منتقل کړی وی - چه نه یوسف علیه السلام به چه مونږ پر مصری کاروان پلورلی (خرڅ کړی) ؤ هم دغه وی - کله چه دغه لوری ته متوجه شوی وی نو په غور سره به ئی کتلی وی او ممکن دی چه دا ځلی یوسف علیه السلام هم خپل ځان په واضح ډول (طریقه) سره دوی ته وړاندی کړی وی - یا ئی تصریحاً ویلی وی چه زه یوسف علیه السلام یم، الغرض چه دوی سخت متعجب او حیران شول او په حیرت سره ئی پوښتنه وکړه « إِنَّكَ لَأَنْتَ يُوسُفُ ﴿۱۰﴾ » - رښتیا اویښه آیا هم دا ته یوسف ئی ؟» نو وویل یوسف علیه السلام چه هو! په رښتیا سره هم دا زه یوسف یم او دغه می سکه ورور دی (بنیامین) یعنی له هغه څخه چه تاسی زه بیل کړی وم دا دی اوس له ما سره ناست دی.

(په تحقیق منت او احسان بار کړی دی الله تعالیٰ پر مونږ باندی چه پس له اتیا کاله بیا ئی سره یو ځای کړو او همغه الله بیلتون په ګډون - ذلت په عزت - تکلیف په راحت - تنگی په فراخی - طیش په عیش بللوی - هغه ته چه د مریی په نامه په څو پیسو خرڅ شوی ؤ نن پاک الله د مصر حکومت وربښلی دی او بیشکه شان دا دی هر څوک چه ویریږی له الله او صبر کوی په

طاعت او مصیبت او له معصیت پس بیشکه الله نه ضائع کوی اجر بدل عوض د نیکو کارانو حضرت شاه صاحب لیکي «پر هر هغه چه تکلیف واقع شو - او له شرعی حدودو څخه د باندی ونه ووت او ونه ویرید نو بالاخر له بلا څخه زیاته عطا ورکوله کیږی بیا چه ورونو یوسف علیه السلام وپیژندلو - نو هیبت او خجالت پر دوی غالب شو - نو

قَالُوا تَأْتِيهِ لَقَدْ أَشْرَكَ اللَّهُ عَلَيْنَا وَإِنْ كُنَّا لَخُطِيئِينَ ﴿٩١﴾

وویل (ورونو د یوسف هغه ته) قسم دی پر الله خامخا په تحقیق غوره کړی ئی ته الله پر مونږ (په صورت او سیرت) او بیشکه چه وو مونږ خامخا له خطا کوونکو (په هغه عمل کښی چه کړی ؤ مونږ له تا سره).

تفسیر: یعنی الله جل جلاله تاته له هر حیثیته پر مونږ درجه او فضلیت درکړی دی - ته د هم دی مقام وړ (قابل) او لائق وی - مونږ له خپلی غلطی او تیری ستا قدر ونه پیژنده بالاخر ستا خوب رښتیا او زمونږ حسد او رخه (کینه) بیکاره ښکاره شوه.

قَالَ لَا تَثْرِيبَ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ يَغْفِرُ اللَّهُ لَكُمْ وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّحِيمِينَ ﴿٩٢﴾

وویل (یوسف ورونو خپلو ته) نشته هیڅ ملامتی (زور او نه الزام له جانبه غما) پر تاسو نن ورځ مغفرت دی وکړی الله تاسی ته (چه مقرر شوی په گناه خپلی) او هم دی دی ښه غوره مهربان د ټولو مهربانی کوونکو.

تفسیر: یوسف علیه السلام له سره داسی اراده نه درلوده (لرله) چه دومره یوه خبره هم له خپلو ورونو څخه واوری، نو وی فرمایل چه دغه تذکری مه کوئ! زه نن پر تاسو هیڅ ملامتی نه اړوم او ستاسی گردد (ټول) اغلاط می درېښلی دی - هغه لفظ چه ما ووايه یواځی د الله تعالی د احسان او د صبر او تقوی د نتیجی د ظاهرولو په نیت سره می ووايه، وروسته له نن ورځی ستاسی د تقصیر ذکر به هم نه کیږی. زه دعا کوم چه پاک الله ستاسی دغه خطاوی چه کړی مو دی در وېښی، ځکه چه هغه ډیر مهربان دی له ټولو مهربانی کوونکو او دغه غما مهربانی هم یوه پلوشه ده د ده د مهربانیو څخه.

څوک چه عجز د مولا په در کښی راوړی

اعتراف پخپل تیر شوی قصور راوړی

رب له ټولو مهربانو زیات ارحم دی

په هغه چه په اخلاص له بدو واوړی

کله چه یوسف علیه السلام د خپلو ورونو د تسلی او ډاډگیرنی څخه وزگار شو نو د خپل مهجور او سپین پیری پلار له حال څخه ئی هم تهوس او پوښتنه وکړه چه څرنگه دی؟ دوی وویل چه له پیری ژړا سترگی ئی ړندی شوی دی. نو یوسف علیه السلام دوی ته وویل

اَذْهَبُوا بِقَمِيصِي هَذَا فَالْقُوهُ عَلَى وَجْهِ أَبِي يَأْتِ بَصِيرًا
وَأْتُونِي بِأَهْلِكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩٣﴾

یوسف قمیص زما دغه (قمیص) نو واچوئ هغه پر مخ د پلار زما نو وبه گرځی بیا لیدونکی او راشی تاسی ماته سره له اهله خپل تول.

تفسیر: یعنی زه په موجوده حالت کېی د شام په لوری نشم درتلی - تاسی لار شی او والدین سره له تولو گردو نورو متعلقینو می دلته راولی ځکه چه ډیر مدت پر مونږ او تاسی باندی غمونه او مشقتونه تیر شوی دی - نو اوس له خیره سره دلته راشی چه له ما سره لږ څه معاش وگورئ او مونږ گرد (تول) سره یو ځای شو او یو د بل له وصاله او گډون څخه متمتع او گتور شو څرنگه چه د خپل لوی پلار په نسبت د وحیی په وسیله، یا د ورونو له بیانه دا ورمعلومه شوی وه چه بصارت ئی نه دی ورپاتی - یا ئی په لیدلو کېی څه فرق پیدا شوی دی - نو ځکه ئی خپل قمیص ورکړ، او وئی فرمایل چه دا قمیص څما چه جبرئیل علیه السلام له جنته راوړی ؤ له ځان سره یوسف او څما د پلار په سترگو ئی ومبئ نو بیا به ئی بصارت پخپل حالت راشی. حضرت شاه صاحب لیکي «د هر مرض دپاره الله تعالی یوه دوا مقرره کړی ده، څرنگه چه د ده بصارت د یوه سری له بیلتون څخه تللی ؤ - نو د هغه د بدن د یوه غیز له موندلو څخه هغه بیرته روغ شو - دغه د یوسف علیه السلام کرامت ؤ» او که کرامت ئی ونه بولی، نو بیا هم له نن ورځی د واقعاتو او مشاهداتو په بناء دغه خبره منلی شوی ده، چه د کومی سختی صدمی یا فوق العاده خوښی له اثره ځینی رانده یو ناڅاپه د سترگو خاوندان شوی دی. کله چه یوسف علیه السلام خپل قمیص ورکړ او اسباب او خوراک د لاری ئی دپاره د پلار او د نورو متعلقانو تیار کړ او ورونو ته ئی وسپارل نو دوی د کنعان په جانب متوجه شول.

وَلَمَّا فَصَلَتِ الْعِيرُ قَالَ أَبُوهُمْ إِنِّي لَأَجِدُ رِيحَ
يُوسُفَ لَوْلَا أَن تَقْتَدُونِ ﴿٩٤﴾

او کله چه بیا جلا (جدا) شو کاروان (له مصره) وویل پلار د دوی (یعقوب خپلو مصاحبینو ته په کنعان کښی) بیشکه زه چه یم خامخا مومم بوی د یوسف که چیری نسبت د کم عقلی (د زوروالی) نه کوئ ماته.

تفسیر: د الله تعالی قدرت ته غیر شی (غور وکړئ) چه یوسف علیه السلام په مصر کښی موجود دی - او یعقوب علیه السلام په کنعان کښی - خو په دومره کلونو کښی هیچیری یعقوب علیه السلام ونه ویل چه د یوسف علیه السلام ښه وږمه رارسیری - ځکه چه د پاک الله امتحان لا پای (آخر) ته نه ؤ رسیدلی - اوس چه د پاک الله اراده د ده بللو ته غوته شوی ده، او له هغه لوری کاروان له مصره د کنعان په لوری روان دی - او د یوسف علیه السلام قمیص ورته سوغات او ارمغان دی، دلته د یوسفی قمیص ښه وږمه یعقوب علیه السلام روح معطره کوی دا یوه واقع له څه - بلکه دغه گرده (توله) قصه د قدرت د عجائبو یوه لویه مرقع ده، د یعقوب علیه السلام پشان یو مشهور معروف نبی علیه السلام په شام کښی هستوگنه ولری - او د یوسف علیه السلام پشان یو جلیل القدر ذات په مصر کښی حکومت وچلوی او یوسف علیه السلام وروڼه څو ځلی مصر ته راشی، او پخپله د یوسف علیه السلام کره میلمانه شی، او سره له هغه د الله قدوس جل جلاله غامضه حکمت او قاهره مشیت، دغه پلار او ځوی سره تر شلهاؤ کلونو پوری بیل وساتی، او د وینی په اوبسکو ئی وژړوی، او خپل امتحان پری تکمیل کړی جلت قدرته! وعز سلطانه لپه هر تقدیر نو وویل پلار د دوی یعقوب علیه السلام هغو حاضرینو ته چه په کنعان کښی ورسره ناست وو چه بیشکه خامخا زه مومم بوی د یوسف علیه السلام که نسبت د کم عقلی نه کوئ تاسی ماته او داسی راته نه وایی چه ته اوس زور شوی ئی - نو فضول او چتی (بیکاره) خبری کوی یعنی د دغی خبری په ویلو سره شرمیږم، ځکه چه د هغه پر کیفیت ستاسی فکر نه رسیږی او تاسی گرد (تول) به سره وویایی چه دغه سپین بیری ته وگورئ چه بیخی بی سده (بیهوشه) او پاگل شوی دی او اپلتی وائی او چتی (بیکاره) خبری کوی او د زېږودی (بوداتوب) خوبونه وینی.

قَالُوا تَأْتِيكَ الْغَدَاةُ إِنَّكَ لَفِي ضَلَالِكَ الْقَدِيمِ ٩٥

وویل (حاضرینو یعقوب ته) قسم دی پر الله بیشکه ته چه ئی خامخا په همغه خطا او سرگردانی پخوانی خپلی کښی (همغسی لا پروت) یی.

تفسیر: یعنی د یوسف علیه السلام مینه او محبت - او د هغه د بیا ژوندی کیدلو - او بیا ورسره د لیدلو او ملاقات کولو یقین ستا په زړه کښی ځای نیولی دی او د همغو پخوانیو خیالاتو هوا ده چه د یوسف علیه السلام ښه وږمه ستا دماغ (سپیرو) ته رسیږی او له ډیره محبته

او مینی ئی هر وقت یادوی - او د ملاقات په طمعی ئی لا هم پروت ئی

فَلَمَّا أَنْ جَاءَ الْبَشِيرُ أَلْفَهُ عَلَى وَجْهِهِ فَارْتَدَّ بِصِيرًا
قَالَ أَمْ أَفْلُ لَكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٩٩﴾

نو کله چه راغی زیری کوونکی نو واچوه ده هغه (قمیص) پر مخ د دغه (یعقوب) باندی نو وگرځیده (یعقوب) لیدونکی، وویل (یعقوب) آیا نه ؤ ویلی ما تاسی ته چه، بیشکه زه پوهیږم له (ښوونی د) الله په هغه څه چه نه پوهیږئ تاسی (چه حیات او ملاقات د یوسف او د نورو دی).

تفسیر: یعنی بینائی او لیدل ئی بیرته وگرځیدل - او بیا لکه د پخوا هر شی به ئی لیدلو او بینا شو نو وویل یعقوب علیه السلام هغو خلقو ته چه ملامتی ئی پری ویلی وه آیا نه ؤ ویلی ما تاسی ته چه بیشکه زه پوهیږم له ښوونی د الله په هغه څه چه نه پوهیږئ تاسی چه حیات او ملاقات دی له یوسف علیه السلام او نورو سره یعنی ما نه ؤ ویلی چه ښه بوی راځی! بالآخر زما هغه خبره رښتیا شوه - یا ئی خپلو ځمانو ته ویلی ؤ چه د یوسف علیه السلام له لتولو څخه لاس مه اخلئ! د پاک الله له رحمته دغه خبره لری نه ده چه بیا مونږ گرد (تول) سره راتول کری گورئ! چه همغه صورت را د مخه شو.
(بیا نو وروڼه په اتفاق سره پلار ته ورغلل او په ډیری عاجزی او زاری سره)

قَالُوا يَا بَنَا آسْتَغْفِرُ لَكَ ذُنُوبَنَا إِنَّا كُنَّا خَاطِئِينَ ﴿١٠٠﴾

وویل (ورونو د یوسف) ای پلاره زمونږ مغفرت وغواړه له الله زمونږ دپاره د گناهونو زمونږ بیشکه چه مونږ ؤ خطا کوونکی (گناهکاران ستا او د یوسف په حق کښی).

تفسیر: یعنی اوس تویه وښکله مونږ نو تاسی توجه او دعا وکړئ او له الله تعالی څخه زمونږ د دی گناهونو بښنه وغواړئ! چه له مونږه لویه خطا شوی ده. مطلب ئی دا دی چه رومبی مو تاسی وښئ بیا په صاف زړه او اخلاص سره له پاک الله څخه زمونږ مغفرت وغواړئ! ځکه خو چه تاسی مونږ ونه ښئ نو الله تعالی به مو څرنکه وښی.

قَالَ سَوْفَ أَسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٤٨﴾

وویل (یعقوب غامنو خپلو ته) ژر به مغفرت وغواړم تاسی ته له ربه خپله، بیشکه دغه (الله) هم دی دی ښه ښه بښونکی (د خطیاتو) دیر رحم والا (په انعام د اجر او ثواب سره).

تفسیر: یعنی صبر وکړئ! چه د قبول ساعت او گړئ راشی، نو هلته به زه د خپل مهربان الله په دربار کښی لاسونه پورته کوم. وائی د جمعی د شپې یا د تهجد د وقت په انتظار کښی ؤ یا ئی غوښت چه وروسته د یوسف علیه السلام د بښلو یا وروسته له ورتللو د مصره چه هلته به تول په گډه سره له الله تعالیٰ څخه غوښتنه کوو. بیا روان شول دوی مصر ته کله چه یوسف خبر شو نو سره له مشرانو د پلار استقبال ته ووتل

فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَى يُوسُفَ أَوَىٰ إِلَيْهِ أَبُوْيَهُ وَقَالَ ادْخُلُوا مَصْرًا نَّ شَاءَ اللَّهُ اٰمِنَيْنَّ ﴿٤٩﴾

نو کله چه راننوتل دوی پر یوسف علیه السلام په مانی او مجلس د یوسف علیه السلام نو رانژدی ئی کرل ځان ته مور او پلار خپل او وویل یوسف علیه السلام چه ننوځئ (ښار د) مصر ته که اراده وفرمائی الله حال دا چه په امن کښی به شی (له هری سختی).

تفسیر: له ښاره د باندی د خپل مور او پلار د استقبال او هرکلی او ښه راغلی دپاره ووت خپل مور او پلار ته ئی له خپل ځان سره نژدی ځای ورکړ - په دی کښی مفسران سره اختلاف لری، ځینی وائی چه د یوسف علیه السلام مور لا له پخوا څخه مړه شوی وه لکه چه پخوا مذکور شو - او دلته ئی د تورئ (خاله) ذکر دی - ځکه چه عرب تورئ ته هم مور وائی لکه چه تره ته هم پلار وائی - او ځینی وائی چه لا مور ئی (راحيله) هم ژوندی وه، او له حضرت یعقوب علیه السلام سره ئی مصر ته تشریف راوړ، او گردو (تولو) ته ئی وویل چه ښار ته لاړ شی، او له قحط او سختی او مشقت او نورو شیانو څخه اندیښنه مه کوئ انشاء الله تعالیٰ بالکل په زړه جمعی او راحت او اطمینان اوسیرئ! ځینی مفسرین وائی دغه الفاظ ئی وروسته د ښار له رسیدلو څخه ویلی دی. گواکی د ﴿ادْخُلُوا مَصْرًا﴾ معنی داسی شوه چه په مصر کښی بی له کومی وسوسی او اندیښنی اوسیرئ!.

وَرَفَعَ أَبَوَيْهِ عَلَى الْعَرْشِ وَخَرُّوا لَهُ سُجَّدًا وَقَالَ يَا أَبَتِ هَذَا تَأْوِيلُ رُؤْيَايَ مِنْ قَبْلُ قَدْ جَعَلْتُ رَبِّي حَقًّا وَقَدْ أَحْسَنَ بِي إِذْ أَخْرَجَنِي مِنَ السِّجْنِ وَجَاءَ بِكُمْ مِنَ الْبَدْوِ مِنْ بَعْدِ أَنْ نَزَغَ الشَّيْطَانُ بَيْنِي وَبَيْنَ إِخْوَتِي إِنَّ رَبِّي لَطِيفٌ لِمَا يَشَاءُ إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿١٠﴾

او پورته ئی کرل مور پلار خپل (کښینول له غځانه سره) پر تخت خپل او پریوتل (دغه «ا» وروڼه او والدین) دغه (یوسف ته) سجده کوونکی، او وویل (یوسف) ای پلاره زما دا (سجده) بیان (تعبیر) دی د هغه خوب زما (چه لیدلی می و) پخوا له دی نه په هلکتوب کښی په تحقیق وگرځاوه دا خوب رب زما حق (او رښتینی)، او په تحقیق احسان انعام ئی کړی دی له ما سره کله چه راوی ایستم زه له بندیکhani (یا کوهی نه) او را ئی وستئ تاسی له میری (صحرا نه مصر ته) وروسته له هغه چه فساد جگړه غورځولی وه شیطان په منځ زما او په منځ د وروڼو زما کښی، بیشکه رب زما چه دی باریک تدبیر والا دی دپاره د هغه چه اراده وفرمائی، بیشکه الله هم دی دی ښه عالم (په ټولو احوالو) ښه حکمت والا (چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی).

تفسیر: یوسف علیه السلام له خپل طرفه د خپلو والدینو تعظیم وکړ. او دوی پر خپل تخت (پلار) کښینولو - لیکن څرنگه چه د پاک الله اراده پر دغه تللی وه چه د یوسف علیه السلام تعظیم به پر دوی کوی نو له هغه ځنی ممانعت د یوسف علیه السلام له لاسه کله پوره کیدی شو، نو سم د هغه وقت له دود (رواج) او دستور سره مور او پلار او ټول وروڼه د یوسف علیه السلام په مخ کښی په سجده ولویدل دغه تعظیمی سجده وه چه د حافظ عماد الدین ابن کثیر رحمه الله علیه له وینا سره د ادم علیه السلام له زمانی راهیسی د مسیح علیه السلام تر زمانی پوری جائزه وه، او یواځی محمدی شریعت هغه ناجائزه او حرامه وبلله - لکه چه ډیر احادیث پری شهادت ورکوی. بلکه حضرت شاه عبد القادر رحمه الله علیه ﴿وَإِنَّ السَّجْدَةَ﴾ الآیه - څخه د دی د حرمت په نسبت اشاره ایستلی ده، ځینو مفسرینو په دغه ځای کښی له سجده ځنی د هغه متبادره معنی نه ده مراد کړی او تش سر ښکته کول او یواځی لږ څه تیتیدل تری اخلی. ځینی وائی چه دغه سجده د یوسف علیه السلام دپاره نه وه، بلکه د یوسف علیه السلام له عظمت او

عزت لیدلو لامله (له وجی) د پاک الله په دربار کښی د شکر اداء کولو سجده وه نو په دغه تقدیر دغه لام به سببی وی چه په ﴿ وَخَرَّ لَهُ سُجَّدًا ﴾ کښی دی یعنی د یوسف علیه السلام د عروج او اقتدار په سبب د پاک الله په دربار کښی دوی د شکرانی سجدی وکړی.

تنبیه: تعظیم او عبادت دواړه سره بیل شیان دی. د غیر الله تعظیم په کلی ډول (طریقه) نه دی ممنوع هو! د غیر الله عبادت جلی شرک دی، چه د هغه اجازه د سترگو د یوی رپی په اندازه هم نشته، او نه کیدی شی. «سجود العبادة» یعنی د غیر الله مستقل او مالک گنل په نفع یا په ضرر کښی په هره درجه چه وی، او ورته سجده کول جلی شرک دی، چه د هغه اجازت په هیڅ یو سماوی شریعت او هیڅ یو موحد ملت دپاره نه دی شوی. هو! «سجود التعظیم» یعنی پرته (علاوه) له پاسنی عقیدی محض د تعظیم او تکریم دپاره سر په سجده کیدل په سابقه و شرائعو کښی جائز و. خو محمدیه شریعت علی صاحبها افضل الصلوة والتسلیمات د هغه بیخ پری کر - پر دغه موضوع حضرت شاه ولی الله په «حجة الله البالغة» کښی د شرک پر اقسامو کوم دقیق بحث چه کړی دی - د هغه کتل پکار دی

(﴿ وَقَالَ يَا بَنِيَّ ﴾ الآية - او وویل یوسف علیه السلام ای پلاره غما دا سجدی بیان او تعبیر دی د هغه خوب زما چه لیدلی می و پخوا له دی نه په هلکتوب کښی په تحقیق وگرځوه دا خوب رب غما حق رښتینی) یعنی په دی کښی زه هیڅ مداخله نه لرم څرنګه چه زما د هغه خوب د تعبیر پوره کیدل ضروری و، نو پاک الله هغه پوره کړ - او تاسی گردو (تولو) ته ئی دروښود او په تحقیق احسان ئی کړی دی له ما سره کله چه راوئی ایستم زه له بندیکڼی یا له کوهی نه او رائی وستئ تاسی له میری او صحرا نه مصر ته وروسته له هغه چه فساد جګړه غورځولی وه شیطان په منځ غما او په منځ د ورونو غما کښی بیشکه رب غما باریک تدبیر والا دی لپاره د هغه چه اراده وفرمائی بیشکه دغه الله هم دی دی ښه عالم په تولو احوالو ښه حکمت والا چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی. د الله تعالی د احساناتو ذکر ئی وفرمایه او د ده هغه لطیف تدبیر ته ئی توجه وکړه چه الله زه په څه لطیف ډول (طریقه) له بندیکڼی څخه وویستم، او د دی مملکت مختار عزیز ئی وگرځولم - او د هغی جګړی څخه وروسته چه د شیطان له لوری زمونږ ورونو په منځ کښی لویدلی وه کله چه هیڅ هیله (طمعه) او امید زمونږ او ستاسی د بیا لیدلو نه وه - بیا ئی څرنګه د لیدلو او سره د یو ځای کیدلو اسباب او وسائل راغونډ کړل - په دغی موقع کښی یوسف علیه السلام د خپلو هغو مصائبو تکالیفو هیڅ یو شکایت او ذکر ونه کړ، چه پری تیر شوی و - بلکه د ورونو د واقعی په لور یی هم په داسی یوه عنوان سره اشاره وکړه چه په هغه د هیڅ یوی ډلی تقصیر او زیادت ورغړګند (ښکاره) نشو - څو د ده وروڼه د هغه له اوریدلو څخه خجل، محجوب او خړ نشی «الله اکبر!» داسی عالی اخلاق پرته (علاوه) له انبیاءو علیهم السلام په بل کوم یوه کښی پیدا کیدی شی؟.

رَبِّ قَدْ آتَيْتَنِي مِنَ الْمُلْكِ وَعَلَّمْتَنِي مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ فَاطِرَ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ أَنْتَ وَلِيٌّ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ تَوَفَّنِي مُسْلِمًا وَأَلْحِقْنِي بِالصَّالِحِينَ ﴿١٦﴾

ای ربه زما په تحقیق راکړی دی ده ماته څه له باچاهی (او تصرف د مصر) او ښوولی دی دی ماته څه له گرځولو د خبرو (لکه تعبیر د خوبونو بیان د کتابونو)، ای پیدا کوونکيه د اسمانونو او د ځمکي (بی له نموني) هم ته ئی ولی (دوست واکدار کار جوړوونکی) زما په دنیا او په آخرت کښی، وفات کړه ما په دی حال کښی چه مسلمان یم او یو ځای می کړه (په مرتبه او کرامت کښی) له صالحانو سره.

تفیسر: د دی سورت په اوله رکوع د تاویل الاحادیث تفسیر لیکلی شوی دی. یا خو ئی د لقاء الله په شوق کښی فی الحال د موت تمنا وکړله - یا خو دا مطلب دی کله چه زه مرم ښائی چه موت په داسی حال کښی راباندی راشی چه زه په اسلام یعنی کامل تسلیم او رضاء قائم اوسم. تنبیه: په حدیث کښی راغلی دی چه «هیڅ یو انسان دی د مصیبت او تکلیف له ویری د موت تمنا نه کوی»! له دی نه داسی مفهومیږی چه د حب لقاء الله یا بل کوم صالح غرض دپاره د موت تمنا کیدی شی. لکه چه د فرعون ساحرینو داسی دعا کړی وه ﴿رَبِّنا اِنِّهٗ عَلَیْنا صَیْرًا وَتَوَفَّنَا مُسْلِمِیْنَ﴾ یا حضرت مریم ویلی ؎ ﴿یٰلَیَّتَنیْ وَکَبَلْ هٰذَا وَکُنْتُ نَسِیًا مِّنْیَها﴾ جزء (۱۶) د مریم سورة رکوع ۲ آیت (۲۳) - او د معاذ رضی الله تعالیٰ عنه په حدیث کښی دی

«اِذَا ارَدْتَ بِقَوْمٍ فِتْنَةً فَاقْبَضْنِی الْیَکَ غَیْرِ مَفْتُوْنَ»

د احمد په مسند کښی حدیث دی «یکره الموت والموت خیر للمؤمن من الفتن» حضرت علی کرم الله وجهه د فتن د هجو مو په وقت کښی دعا کړی وه «اللهم خذنی الیک فقد سئمتهم وسئمونی» کله چه د امام بخاری جگړه د خراسان له امیر سره ونښتله نو دی داسی دعاء کولو ته مجبور شو «اللهم توفنی الیک» په حدیث کښی دی چه د دجال د خروج په وقت کښی یو سری به پر کوم قبر تیریږی، او د دغو فتنو او زلزلو له لیدلو څخه به ووائی «یا لیتنی مکانک - کشکی ای مریه! زه ستا په ځای وی».

(﴿وَالْحَقِّیْ یٰالصَّالِحِیْنَ﴾ - او یو ځای می کړه په مرتبه او کرامت کښی له صالحانو سره) دغه داسی لفظ دی لکه نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم چه پخپل مرض الموت کښی فرمایلی ؎ «اللهم فی الرفیق الاعلیٰ» حضرت شاه صاحب لیکي «کامل علم ئی وموند - او کامل دولت ئی ور په برخه شو نو بیا ئی شوق او رغبت پیدا شو چه د خپلو پلرونو او نیکونو په مراتبو هم ورسپیږی» ځواکی له ﴿وَالْحَقِّیْ یٰالصَّالِحِیْنَ﴾ څخه دا غرض شو چه زما مرتبه د اسحاق علیه السلام او د ابراهیم علیه السلام له مراتبو سره یو ځای کړه! د حضرت یعقوب علیه السلام

تر ژوندانه پوری یوسف علیه السلام په ملکيه و انتظاماتو مشغول و وروسته د هغوی له وفاته ئی هغه پخپل واک (اختیار) پرېښود. مفسرين ليکي چه حضرت يعقوب عليه السلام وصيت کړی و - چه زما مری دی شام ته یووړی شی - او هلته دی دفن کړی! لکه چه د دوی جنازه هم هغلته پوره شوه. حضرت یوسف علیه السلام ویلی و چه «پوه داسی زمانه به هم راشی چه بنی اسرائیل به له مصر څخه وويستل شی - نو په دغه وقت کښی دی زما تابوت هم دوی له خپله ځانه سره یوسی» لکه څه مهال (وخت) چه حضرت موسی علیه السلام سره له بنی اسرائیلو له مصره ووت، نو د حضرت یوسف علیه السلام تابوت ئی هم له خپلو ځانونو سره یووړ. والله اعلم.

ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ أَجْمَعُوا أَمْرَهُمْ وَهُمْ يَمْكُرُونَ ﴿١٢﴾

دغه (قصه د یوسف) له خبرو د غیبو ده چه (اعجازاً) وحیه کوو مونږ هغه تاته (ای محمده!)، او نه وی ته (ای محمده!) له دغو (ځامنو د یعقوب) سره کله چه دوی راټول کړ فکر خپل (په غورځولو د یوسف په کوهی کښی) حال دا چه دوی مکر فریب کاوه (له یوسف سره نو چه تا غوندی امی په دی سره اخبار کوی نو دغه اعجاز دی)

تفسیر: یعنی کله چه د یوسف علیه السلام ورونو دی له پلاره د بېلولو، او په کوهی کښی د غورځولو دپاره مشوری او تدابیر جوړول، او پخپلو منځونو کښی سره جرگی کولی، او خبری سره غوټه کولی، تاسی له هغوی سره نه وئ - چه د دوی خبری به مو اوریدلی - او هغه حالات به مو کتل - نو بیا داسی صحیح واقعات پرته (علاوه) د الله تعالی له وحیی څخه تاته چا درښوولی دی؟ تاسی په رسمی ډول (طریقه) لوستونکی او لیکونکی نه یی او نه له کوم ظاهری معلم څخه مو څه استفاده کړی ده، نو بیا دغه گرد (ټول) حقائق چه د هغو په دغه اندازه سره تفصیل په (بائبل - انجیل) کښی هم نشته تاسی ته ماسوا له الله تعالی څخه بل کوم سری درښوولی دی؟.

وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾

او نه دی زیاتره خلق او اګر که حرص وکړی ته (ای محمده!) په ایمان راوړلو (د دوی) ایمان راوړونکی (عناداً)

تفسیر: یعنی سره له دی چه ستاسی پر صداقت داسی ښکاره او واضح دلائل هم موجود دی بیا هم زیات خلق هغه کسان دی چه په هیڅ ډول (طریقه) سره ایمان نه راوړی .

وَمَا سَأَلَهُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿١٣﴾

او نه غواړی ته (ای محمده!) له دوی څخه په دغه (ابلاغ د قران) هیڅ اجر (بدل، عوض)، نه دی دا قران مگر پند دی (له جانب د الله) دپاره د تولو خلقو (جن دی که انس).

تفسیر: یعنی که نه ئی منی، ودی نه منی - تاسی ته څه نقصان رسوی؟ د تبلیغ څه طلب او تنخوا ته له دوی څخه نه غواړی چه هغه به پر تا بنده کړی - پند او نصیحت او پوهول خو هم دا دی چه تاسو هغوی ته وکړه - او پرله پسې یی کوئ.

وَكَأَيِّنْ مِنْ آيَةٍ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَمُرُّونَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا مُعْرِضُونَ ﴿١٤﴾

او ډیر دی له دلائلو (چه دلالت کوی په کامله قدرت او وجود د رب العزت) په اسمانونو او په ځمکه کښی (چه دغه معاندین) تیریری پری (او په سترگو ئی وینی) حال دا چه دوی له هغو ښو ځنی تل څنگ کوونکی دی (چه نه پکښی فکر کوی او نه تری عبرت اخلی).

تفسیر: یعنی همغسې چه د تنزیلیه وایتونو په اوریدلو سره دوی ایمان نه راوړی هم داسی د تکوینیه وایتونو په لیدلو سره هم د الله تعالی د توحید سبق نه زده کوی اصلی خبره خو هم دا ده چه د دوی اوریدل او لیدل خوشی چتی (بیکاره) او محض سطحی دی - که په آیات الله کښی دوی لږ څه غور او فکر چلولی وی، نو څه نه څه گټه او فائده به تری ورسیده - کله چه دوی فکر او تمیز نه لری، نو ایمان به له کومه راوړی.

وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ ﴿١٥﴾

او ایمان نه راوړی (یقین نه کوی) اکثر له دغو مشرکانو پر (وجود او

خالقیت د) الله مگر په دی حال کښی چه دوی شریک نیوونکی (له الله سره د بل څیز).

تفسیر: په ژبی سره مگرد (تول) وائی چه خالق او مالک همه الله تعالی دی مگر سره له هغه دوی ځینی بتان د خدای حصه داران مگرځوی - لکه چه د عربو مشرکانو به په تلبیه کښی دا الفاظ ویل « کقول مشرکی العرب: لیبیک اللهم لیبیک لا شریک لک الا شریکا هو لک تملکه وماملک » ځینی د هغه دپاره هلک او جونی تجویز کوی - ځینی هغه روح او مادی ته اړ (مجبور) او محتاج بولی - ځینو احبارو او رهبانانو ته ئی د خدای اختیارات ورکړی دی دیرو کسانو د تعزیه داری - مجاوری قبر پرستی - پیر پرستی د خسو او خاشاکو سره د توحید صافه او پاکه چینه مکدره او لوغرنه او خرابه کړی ده - څومره داسی موحدین به پیدا کیږی چه له ریا او هوا او هوس څخه پاک وی؟ - الغرض تش په ژبه د ایمان داری دعوی دیره گرانه ده، او داسی پاک، سوچه او چاندی مسلمانان دیر لږ پیدا کیږی چه د عقیدې او عمل په درجه کښی د جلی یا د خفی شرک ارتکاب نه کوی. (اعاذنا الله من سائر انواع الشرک)

أَفَأَمُؤَّانَ تَأْتِيَهُمْ غَاشِيَةٌ مِّنْ عَذَابِ اللَّهِ أَوْ تَأْتِيَهُمُ
السَّاعَةُ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٤﴾

آیا نو په امن کښی دی دا (مشرکان) له دی نه چه راشی دوی ته (عقوبت) چاپیریدونکی پتوونکی له عذابه د الله نه یا راشی دوی ته قیامت ناڅاپه حال دا چه دوی پری خبر نه وی (او څه تیاری نه وی کړی ورته).

تفسیر: یعنی دغه مشرکان داسی بی فکره، او بی خوفه ولی کیږی - آیا دوی د الله تعالی له عذابه، یا د قیامت له هولناکو او ویروونکو حوادثو څخه د محفوظ پاتی کیدلو څه انتظام کړی دی؟.

قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللَّهِ عَلَى
بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِي وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٥﴾

ووايه (ای محمده ! دوی ته) چه دغه (ایمان او توحید) لاره زما ده چه

(تینگ پری ولاړ یم او) بولم زه ټول خلق طرف د (توحید) د الله ته په بیان (او ښکاره دلیل) سره (هم) زه او (هم هر) هغه څوک چه متابعت پیروی کوی زما، او پاک دی الله (له شرکه او ولده او نورو عیبونو) او نه یم زه له شریک نیوونکیو (په الله پوری).

تفسیر: یعنی زما لاره هم دغه د خالص توحید سمه صافه لاره ده - زه گردی (تولی) دنیا ته دعوت ورکوم چه گرد (تول) چتی (بیکاره) خیالات او اوهام پریږدی - او د یوه واحد احد الله تعالی لوری ته راشی! د ده توحید د ده د صفاتو او کمالاتو او د احکامو او د نورو صحیح معرفت حاصل، او صحیحه لاره پیدا کړی! - زه او زما ملگری پر هم دغی سمی صافی لاری باندی رهی (روان) یو - او د حجت او برهان - او بصیرت او وجدان په رڼا درومو پاک الله ماته داسی یو نور او رڼا راعطا کړی ده چه په هغی سره زما او زما د گردو (ټولو) ملگرو دماغ منور او روشن شوی دی دلته له سره د ږندو تقلید او پیروی نشته. د خاص توحید تلونکی پخپل هر قدم کښی پخپل باطن کښی د معرفت او بصیرت خاصه رڼا او د عبودیت محضه خاص لذت محسوسوی - او په ډیر اخلاص او صمیمیت (عزم) سره داسی مخلصانه ناری وهی

﴿وَمِنَ اللَّهِ وَمَا لَنَا مِنَ الْمَعِينِ﴾ !

کله چه کفارو وویل چه الله تعالی څخه خو ډیری ملاتکی دی نو هغه ئی ولی نه رالیږلی چه ته او نور سړی ئی رالیږلی یی نو دغه آیت نازل شو

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رَجُلًا نُوْحِي إِلَيْهِمْ مِنْ أَهْلِ الْقُرَىٰ
أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ
مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَكِنَّ الْأَخْزِرَةَ خَيْرٌ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا أَلَّا تَعْقِلُونَ ﴿١٠٩﴾

او نه ؤ لیږلی مونږ پخوا له تا (په رسالت سره) مگر سړی (بنیادم نه ملاتک نه جن نه ښځی) چه وحی به کوله مونږ دوی ته له اهل د قریو (او ښارونو نه له صحرایانو او بیابانیو) آیا نو نه مگرځی (دا کافران) په ځمکه (ملکونو) کښی پس ودی وینی دوی (په نظر د عبرت سره) چه څرنګه ؤ عاقبت (آخړه خاتمه) د هغو (دروغجنانو) چه پخوا تیر شوی دی له دوی نه، او خامخا کور د آخرت (جنت) ډیر غوره دی دپاره د هغو کسانو چه ځان ساتی (له شرکه او له نافرمانی او ویرپیوی له الله) ، ایا نو تاسی عقل نه چلوئ (په بهتری ئی) .

تفسیر: یعنی پخوا له دی نه هم مونږ له آسمانی پرستو څخه کوم نبي نه دی منتخب کړی - او نه لېږلی - پخوانی انبیاء علیهم السلام هم د هم دغه انسانی کلیو او د ښارونو له هستیدونکو سړیو څخه ؤ ، نو بیا وویئ! چه د هغوی د دروغجن کوونکیو کسانو حشر په دنیا کېی څرنګه شو؟ حال دا چه په دنیا کېی علی‌الاکثر کفارو ته ډیر اوقات عیش او عشرت نصیب شوی دی - البته د آخرت ښیګڼه (نفعه) او بهتری خالص د هغو کسانو په برخه ده چه له کفر او شرکه خپل ځان ساتی . دغه د مکي معظمی کفارو ته تنبیه ده چه د پخوانیو کفارو له احوالو څخه عبرت واخلي .

تنبیه: له دی آیت څخه دغه خبره راوځی چه هیڅ یوه ښځه د نبوت په درجه نه ده رسیدلی - حضرت بی‌بی مریمې ته پاک قران د «صدیقي» مرتبه وربښلی ده، او هم له دی آیت څخه ظاهریږی چه له اهل البودای (صحرائیانو او بدوانو) څخه هیڅ یو نبي نه دی معبوث شوی . پس ښائی چه مغروره نشی معاندان د زمانی ستا ای محمده ! ځکه چه هغو تیرو اقوامو ته به مونږ په هغه طغیان او تکذیب خپل کېی مهلت ورکاوه او رسولانو به تبلیغ کاوه او نصرت به ئی مؤخر کیده .

حَتَّىٰ إِذِ اسْتَسْيَسَ الرُّسُلُ وَظَنُوا أَنَّهُمْ قَدْ كُذِّبُوا جَاءَهُمْ
نَصْرُنَا فَنُفِخِي مِنْ نَشَائِهِمْ وَنُفِثُ بِأَسْنَانِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ ﴿١١﴾

تر هغه پوری چه ناامیده به شول رسولان (له اسلام د کفارو یا د ژر راتللو د عذاب) او گمان به وکړ دوی چه بیشکه دوی په تحقیق دروغ ویلی شوی دی دوی ته (له جانبه د نفسونو د دوی یا له جانبه د قوم د دوی په وعده د ایمان په هم دی وقت کېی) ناڅاپه به راغی دوی ته نصرت مدد زمونږ نو خلاصی به ورکړه شوه له (عذابه) هغه چاته چه اراده به وفرمایله مونږ (یعنی رسولان او مؤمنان)، او نشی دفع کیدلی عذاب زمونږ له قوم گنهگارانو (کافرانو) څخه .

تفسیر: یعنی د عذاب له تاخیره مه خطاء وځی - پخوانیو اقوامو ته هم اوږده مهلتونه ورکړی شوی ؤ - او د عذاب په راتللو کېی به دومره زیات ځنډ (ایسارتیا) پیښیده چه منکرین بیخی یاغی او بیفکره کیدل او ډیر زیات شرارت او له حده تیر شارتونه او بغاوتونه به ئی کول - او د دغو حالاتو له لیدلو څخه به انبیاء علیهم السلام د دوی د ایمان راوړلو څخه بیخی مایوس کیدل - او له بل لوری به الله تعالی هغوی ته دومره زیات فرصت او مهلت ورکاوه چه تر ډیر

زیات اوږده مدت پوری به هم د عذاب هیڅ یوه نښه او آثار دوی ته نه څرگندیدل (ښکاره کیدل). الغرض د دواړو خواؤ حالات او آثار به د انبیاء دپاره ناامیدی ښونکی او بی‌هیلی کیدونکی ؤ. د دغی منظری له لیدلو څخه کافرانو به په یقیني ډول (طریقه) سره داسی خیال کاوه چه له انبیاء سره هغه وعدی چه د دوی د نصرت او مرستی (مدد) او زمونږ د ادبار او د اهلاک دپاره شوی دی هغه څرګدی (تولی) چتی (ښکاره) او دروغ دی - د عذابونو او نورو څرګند (تول) چل ول او مکر او فریب تش زمونږ د ویرولو دپاره ؤ. هیڅ لری به نه وی چه په داسی مایوس کوونکو او اضطراب غورځونکو حالاتو کښی د انبیاء علیهم السلام په زړونو کښی به هم داسی خیالات راغلی وی چه په هغه رنگ او ډول (طریقه) سره چه مونږ د عذاب وعدی له خلقو سره کړی وی ښائی صحیحی نه وی؟ یا د وسواسو او خطراتو په درجه کښی به بی اختیاره داسی وهم ور پیدا شوی وی چه هغه وعدی چه زمونږ د نصرت او د منکرینو د هلاکت په نسبت کړی شوی وی آیا هغه به نه پوره کیږی؟ لکه چه د البقرة په (۲۶) رکوع کښی ئی فرمایلی دی ﴿وَلَا تُؤَاخِثُوا مَن يَبْعَثُ الرَّسُولَ وَالدِّينَ أَمْثَلُ مَعَهُ مَثَلُ نَصْرِهِ﴾ کله چه د مجرمینو بی خوفی - او د انبیاء علیهم السلام تشویش تر دی اندازی ورسید نو په دغه وقت کښی یو ناڅاپه آسمانی مدد راغی بیا د هر چا په نسبت چه د الله تعالی اراده وشوه یعنی فرمان وړونکی مؤمنین پی محفوظ او مأمون وساتل او د مجرمینو بیخ یی وویست.

تنبیه: د الله تعالی له غیر محدود رحمت او مهربانی څخه مایوسی کفر دی. لیکن د ظاهری حالاتو او اسبابو په اعتبار مایوسی کفر نه ده. یعنی داسی ویلی شی چه مثلاً د هغه څیز په نسبت تر هغه ځای پوری چه د ظاهری اسبابو تعلق دی مایوسی شته - لیکن د حق تعالی له کامل رحمت څخه مایوسی نه ده پکار. په ﴿حَتَّىٰ إِذَا اسْتَيْسَسَ الرُّسُلُ﴾ ایت کښی هم دغه مایوسی مراد ده چه د ظاهری حالاتو او اثارو په اعتبار ده چه د کفارو له ایمان او اصلاح څخه مایوس شوی دی که نه انبیاء علیهم السلام د الله تعالی له رحمت څخه کله مایوس کیدی شی

تنبیه: د کفر وسوسه چه هاجس او خاطر ورته وایه شی په حق د عامو مسلمانانو کښی کفر نه دی. او نه په کومه درجه د ایمان یا د عصمت منافی ده په حدیث کښی راغلی دی چه اصحابو کرامو رضی الله عنهم اجمعین عرض وکړ «یا رسول الله! مونږ پخپلو زړونو کښی بی اختیاره داسی شیان مومو چه د هغو په ژبه راوړلو په مقابل کښی مونږ دغه بهتره گڼو چه وسوځیږو او تک تور سکاره وگرځو» نو رسول الله مبارک وفرمایل «آیا تاسی داسی شیان پخپلو زړونو کښی مومئ؟» دوی عرض وکړ چه «هو!» نو ئی وفرمایل «ذالک صریح الایمان» دغه ښکاره ایمان دی.

لَقَدْ كَانَ فِي قَصصِهِمْ عِبْرَةٌ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ۚ مَا كَانَ حَدِيثًا يُفْتَرَىٰ وَلَٰكِن تَصْدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ كُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ۝

خامخا په تحقيق شته په قصه د دوى (يوسف يا د نورو انبياؤ يا اممو) كښى عبرت (پند) دپاره د خاوندانو د عقلونو (خالصو)، نه دى (دغه قران) يوه داسى خبره چه له ځانه په دروغو ويلي شوى وي ليكن دى دغه قران تصديق كوونكى او (موافق) د هغو كتابونو چه وو پخوا له دى نه او دى تفصيل د هر شى (چه محتاج اليه وي په دين كښى) او هدايت دى او رحمت دى دپاره د هغه قوم چه ايمان نى راوړى (په الله او په رسول الله).

تفسير: يعنى دغه خو كومه افسانه او رومان نه دى. بلكه تاريخى حقائق دى ښائى چه له هغه څخه عقلاء او پوهان سبق واخلي او نه دى دغه قران يوه داسى خبره چه په دروغو ويلي شوى وي وليكن دغه قران تصديق كوونكى او موافق دى له هغو كتابونو سره چه وو پخوا له دى نه او دى تفصيل د هر شى چه محتاج اليه دى په دين كښى او هدايت او رحمت دى لپاره د هغه قوم چه ايمان نى راوړى پر الله تعالى او رسول الله يعنى پاك قران چه په هغه كښى قصص بيان شوى دى كوم له خپل ځانه جوړى كړى خبرى نه دى د گردو (ټولو) پخوانيو رښتينو كتابونو تصديق كوونكى دى. او د هر ضرورى شى په ښكاره ډول (طريقه) سره بيان كوونكى دى څرنگه چه ايمانداران له هغه څخه نفع اخلى. نو په دغه لحاظ د دوى په حق كښى په خاص ډول (طريقه) سره د هدايت او رحمت ذريعه ده

نفعنا الله بعلومه ورزقنا تلاوته آناء الليل و آناء النهار وجعله حجة و برهانا لنا
لاعلينا امين
تمت سورة يوسف عليه السلام بعون الله تعالى

(سورة الرعد مدنية الا الايتين ۳۱ و ۳۲ ولو ان قراناً الى)

(فكيف كان عقاب اياتها (۴۳) ركوعاتها (۶) رقمها (۱۳) تسلسلها حسب النزول (۹۶)

نزلت بعد سورة محمد صلى الله عليه وسلم)

د «رعد» سورت مدنی دی. پرته (علاوه) له دوو ایتونو څخه چه ۳۱ و ۳۲ دی او له «ولو ان

قرانا» څخه نیولی تر «فكيف كان عقاب» پوری دی. ايات نئی (۴۳) او ركوع نئی (۶) په

تلاوت كېښی (۱۳) - په نزول كېښی (۹۶) سورت دی او وروسته د محمد «صلى الله عليه وسلم» له

سورته نازل شوی دی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

(شروع) په نامه د الله چه خورا (دير) مهربان دير رحم والا دی

الَّذِينَ آمَنُوا بِالْكِتَابِ وَالَّذِي أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ
وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ^①

دا ایتونه د کتاب (قران) دی، او هغه کتاب چه نازل کړی شوی دی تاته له
(طرفه د) رب ستا حق دی ولیکن زیات خلق نه کوی یقین پری (چه له
جانبه د الله دی).

تفسیر: یعنی هر هغه شی چه په دغه سورت کېږي لوستل کیږي، هغه کړد (تول) د عظیم الشان
کتاب ایتونه دی دغه کتاب چه پر تا د الله تعالی له لوری نازل کړی شوی دی یقیناً حق او
صواب دی لیکن ډیر د تعجب او حیرانی ځای دی چه د داسی صافو او واضعو حقائقو له منلو
څخه هم اکثر خلق انکار کوی.

اللَّهُ الَّذِي رَفَعَ السَّمَوَاتِ بِغَيْرِ عَدٍ تَرَوْنَهَا ثَمَّ أَسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ
كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى يُدَبِّرُ الْأَمْرَ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ بِلِقَاءِ رَبِّكُمْ تُوقِنُونَ^②

الله هغه ذات دی چه پورته کړی ئی دی اسمانونه (او درولی ئی دی) بی له ستنو چه وئ وینئ تاسی بیا ئی استواء وکړه په عرش باندی (په هم هغه شان چه د ده د الوهیت له شان سره ور (لاثق) ده) او مسخر کړی ئی دی لمر او سپوږمی، هر یو (له دوی نه) روان دی تر نیتی معلومی پوری، تدبیر کوی د هر امر (کار د ملکوت او سلطنت خپل) بیانوی (ظاهروی) په تفصیل سره دلائل (د توحید او قدرت خپل) دپاره د دی چه تاسی په ملاقات د رب خپل یقین وکړئ.

تفسیر: یعنی د دی دنیا داسی عظیم الشان هسک (اوچت) او مضبوط سقف چت پاک الله جوړ کړی دی چه تاسی ئی هم گورئ - او لطف په دی کښی دی چه هیڅ یوه ستنه یا طناب یا پایه او گادر یعنی یو د تکیی او استناد شی زمونږ په نظر نه راځی چه پر هغه باندی دومره لوی تعمیر او بی سره او بی سامان چت درولی شوی دی - پرته (علاوه) له دی نه بل څه ویلی شی چه محض د قدرت د غیر مرئی ستنو په قوت دریدلی دی لکه چه جزء (۱۷) د حج په (۶۵) ایه ۹ رکوع کښی فرمائی ﴿وَيَسِّرُ السَّمَاءَ أَنْ تَرْكَبَ عَلَى الْأَرْضِ﴾ که د اجسامو د راښکولو (جاذبی) نظریه صحیح وی، نو هغه له دی آیت سره څه منافات نه لری - ځکه چه راښکولو ته عرفاً عمد نه وائی او که عمد وویلی شی، نو هغه مرئی نه دی. و روی عن ابن عباس و مجاهد رضی الله تعالی عنهما والحسن وقتادة وغير واحد رضی الله عنهم «انهم قالوا لها عمد ولكن لا ترى» (ابن کثیر) یعنی دغو مشرانو فرمایلی دی چه اسمانونه داسی ستنی لری چه مونږ ئی نشو لیدلی. والله اعلم . د «استواء علی العرش» په متعلق په اتم جزء د «الاعراف» په (۵۴) ایه (۷) رکوع کښی کلام شوی دی هلته دی بیا ولوست شی ! ﴿وَتَجَرَّاتُهُ﴾ الآية - او مسخرکړی دی لمر او سپوږمی هر یو له دوی نه روان دی تر نیتی معلومی شوی پوری یعنی لمر خپله دوره په یوه کال کښی او سپوږمی ئی په یوه میاشت کښی پوره کوی - یا د ﴿رَجُلٍ﴾ مُسَبِّحٍ معنی تر مقرر وقت پوری واخیسته شی، نو مطلب به ئی دا شی چه لمر او سپوږمی هم داسی روان دی تر قیامت پوری

﴿يَكْبُرُ الْكُرْ﴾ تدبیر کوی د هر امر او کار د ملکوت او سلطنت خپل لکه ایجاد اعدام اعزاز - اذلال - احياء - امانت او نور یعنی هغه ذات چه داسی عظیم الشان مخلوقات ئی پیدا کړی دی - ایا هغه ته ستاسی بیا ژوندی کول مشکل دی؟ او هم یو باخبره - مدبر - وین - مغز لرونکی طاقتور حکومت باغیان او مجرمان به د همیشه دپاره هم داسی او خپل سر او ازاد پریردی او نه د وفادارو او امن خوښوونکی رعایاؤ د راحت او هوسانی رسولو څخه سترگی پتولی شی - نو بیا څرنگه ممکن دی چه هغه الله قدوس چه د ځمکی او د اسمان د تخت یواځی مالک او څښتن (خاوند) هم دی دی، او پخپل حکمت او تدبیر سره د گردو (تولو) علوی او سفلی مخلوقاتو انتظام په دیر ښه دول (طریقه) او اسلوب سره قائم ساتونکی دی، مطیع او عاصی به هم

داسی مهمل پریودی نو ضروری ده چه یوه ورځ وفادارانو ته د وفادارئ صله ور ورسپړی او مجرمانو ته د دوی د جرم سزا ورپه غاړه شی نو هر کله چه په دغه ژوندون کښی مونږ د مطیع او عاصی په مینځ کښی داسی صاف او ښکاره عادلانه تفریق او توپیر (فرق) ونه کړو، نو بالیقین دغه خبره د تسلیم وړ (لائق) گرځی چه وروسته له دی ژوندانه هرومرو (خامخا) یو بل عالی او اساسی ژوندون هم شته چه په هغه کښی گړد (تول) سره د سماوی عدالت په منځ کښی حاضر او درولی کیږی - او د گړدو (تولو) عمرونو د اعمالو نتیجه به گوری - او د هغو د ثمراتو خوند به څکی.

وَهُوَ الَّذِي مَدَّ الْأَرْضَ وَجَعَلَ فِيهَا
رَوَاسِيَ وَأَنْهَارًا وَمِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ جَعَلَ فِيهَا رَوَاسِيَ اثْنَيْنِ
يُغْشَى اللَّيْلَ النَّهَارَ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١٣﴾
فِي الْأَرْضِ قَطْعٌ مُّتَبَعٌ وَجُنُثٌ مِنْ أُعْنَابٍ وَزُرُوعٌ وَنَخِيلٌ
صُنُوفٌ وَأَغْنُصُوفٌ يُسْقَى بِمَاءٍ وَاحِدٍ وَنُقِضَلُ بَعْضُهَا
عَلَى بَعْضٍ فِي الْأَكْلِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٤﴾

او دغه (الله) همغه ذات دی چه غوړولی ئی ده ځمکه او پیدا ئی کره په دغی ځمکی کښی غرونه ثابت (درانه چه د مضبوطو میخونو په شان ټولار دی) او ویالی (د اوبو)، او هرو قسمو میوو نه ئی پیدا کړی دی په دغی ځمکی کښی جوړه دوه (لکه سور سپین - ژیر تور - خواړه تروه - واړه غت)، پتوی په تیاره د شپې سره ورځ، بیشکه په دی مذکوره ؤ خبرو کښی خامخا دلائل دی (د قدرت) لپاره د (هغه) قوم چه فکر کوی (په مصنوعاتو د الله کښی). او په ځمکه کښی توتی دی (مختلفی) څنګ په څنګ پیوستی یو له بل سره او (نور) باغونه دی (په دی ځمکی کښی) له انگورو او کښتونه (فصلونه) دی او ونی د خرما دی چه ځینی له یوه بیخه پورته شوی دی او ځینی ځان ځان ته بیخ لری چه اوبه کولی شی په اوبو یو قسم سره او غوره کوو ځینی له هغو څخه په ځینو نورو باندی په خوراک (خوند - رنگ او وږم

کښی) بېشکه په دغو (مذکوره ؤ اشیاؤ) کښی خامخا دلائل (د قدرت) دی
لپاره د (هغه) قوم چه عقل چلوی پکښی.

تفسیر: یعنی (او دغه الله همغه ذات دی چه غوړولی ده ؤمکه او پیدا ئی کره په دغی ؤمکی
کښی ثابت) غرونه چه تل په همغه یو ؤهای کښی کلک ولاړ دی، او سیندونه چه هر وقت بهیوی
او له هرو قسمو میوو نه ئی پیدا کړی دی په دغی ؤمکی کښی جوړه دوه یعنی لوی، وړوکی،
خواږه او تروه - تور، سپین، مگرم - یخ - او سم له جدیده ؤ تحقیقاتو سره په هر یوه کښی
نر او ښځه هم موندلی کیږی. د ﴿يُثَبِّتُ الْإِسْلَامَ﴾ معنی په اتم جزء د «الاعراف» په (۵۴)
آیت (۷) رکوع کښی پخوا له دی نه لیکلی شوی ده هلته دی بیا ولوسته شی. د هسکو
(وچتو) اسمانونو په مقابل کښی د تبتی ؤمکی بیان هم ذکر کړ - له اسمان سره د لمر او
سپوږمی بیان هم وشو چه د هر یوه تگ سره بیل دی - او د هر یوه کار سره جلا (جدا) دی -
د یوی تودی او تیزی اشعی او پلوشی هسی کارونه اجراء کوی، چه د هغی بلی د یخی او سپکی
روښانی ضیا او وړانگی (پلوشی) څخه هغه په لاس نه راځی. هم داسی دلته د ؤمکی د مختلفو
احوالو او له هغی سره د تعلق لرونکو مختلفو شیانو ذکر وفرمایه - چیری غر ولاړ دی. چیری
سیند بهیږی - هغه میوی او ثمرات چه پیدا کیږی په هغو کښی هم د شکل - صورت - رنگ -
خوند - وړوکوالی - او لویوالی بلکه په نر او ښځه کښی هم اختلاف دی - کله ؤمکه د ورځی له
رڼا څخه رڼه کیږی - کله شپي تک تور نقاب پتونی پر خپل مخ اچولی دی بیا عجیبه ننداره او
غریبه منظره خو دا ده چه د ؤمکی هغه څو قطعی چه یوه له بل سره نښتی دی یا څنگ په
څنگ سره پرتی دی - او ؤینی ئی متی او ؤینی ئی شگلوری - او ؤینی ئی خورا (ډیری)
ناپاکی - او ؤینی ئی پاکی - او ؤینی د کرلو وړ (لائق) او ؤینی ئی د نیالگیو (بوزغلی) د
کیښولو لائقی - او ؤینی ئی خوړی او ؤینی تروی دی دغه ټول په یو اوبو سره سیراب (پن)
کیږی - او د یوه لمر پلوشی اشعه گردو (ټولو) ته وررسیږی - او یوه هوا د ؤمکی پر مخ
چلیږی او تری محاطه دی او سره له دی دومره قدر مختلفی میوی او گلان تری پیدا کیږی او یو
له بل سره د حاصلاتو په تزئید او تنقیص کښی دومره فرق او توپیر (تفاوت) لری چه لیدونکی
ورته هک پک حیران پاتی کیږی - غور او فکر کوونکی د قدرت د دغو دلائلو او نښو له لیدلو
څخه پوهیږی چه له همغی یوی د رحمت له وریشی څخه اوبه څښونکی دی، یا له همغه یوه د
هدایت د لمر د اشعه او پلوشی څخه رڼیږی، نو له هم دغی رحمانی وریا (باران) او فیضانی رڼا
له هدایت او لارښوونی څخه د انسانانو د مادی او روحانی احوالاتو اختلاف او توپیر (فرق) هم
دومره مستبعد او مستنکر نه دی، او پر دغه هم یقین او باور کوی چه د لامحدوده قدرت کوم
زبردست لاس له اسمانه تر ؤمکی پوری د گردو (ټولو) مخلوقاتو ترکیبی نظام پخپله قبضه کښی
داسی نیولی دی چه د هر شی له استعداد سره سم د هغه د عمل دائره او د اثر منطقه ډیر کلک
او مضبوط حد بندی او ویش سره ترلی دی، نو بیا داسی لامتناهی قدرت او اختیار لرونکی الله

ته دغه کار به خه اشکال لری چه مونږ وروسته له مړه کیدلو څخه بیا ژوندی کړی - او د دی عالم د مخلوطو عناصرو د کیمیاوی تحلیل او تجزیې څخه هر خیر او شر هغه مستقر ته ورسوی

(سبحان من تحیر فی صنعه العقول سبحان من بقدرته یعجز الفحول)

وَإِنْ تَعْجَبْ فَعَجَبٌ قَوْلُهُمْ إِذَا كُنَّا ثَرَاءً أَنَّا نُنْفِي خَلْقَ جَدِيدٍ

او که تعجب لری (ای محمده! له دی نه چه دوی تا نه منی) نو لا عجیبه ده (دا) خبره د دوی چه (وائی) آیا کله چه شو مونږ خاوری آیا شو به مونږ خامخا په پیدایښت نوی کښی،

تفسیر: یعنی له دی نه به زیاته عجیبه خبره څه وی چه هغه ذات چه رومبی یو شی جوړ کړی وی نو هغه به بیا په دوهم ځلی جوړولو باندی ولی قادر نه وی؟ (العیاذ بالله)

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ وَأُولَٰئِكَ الَّذِينَ فِي
أَعْنَاقِهِمْ وَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ٥

دوی همغه کسان دی چه کافران شوی دی په رب خپل او هم دغه گمراهان دی چه د اور طوقونه به وی (په قیامت کښی) په غاړو د دوی کښی او دغه (خاوندان د طوقونو) صاحبان (ملگری) د اور دی، دوی به په دی اور کښی همیشه وی.

تفسیر: ګواکي دغه خلق له «بعث بعد الموت» څخه انکار کوی، او د پاک الله له مالک الملکوتی او شهنشاهی څخه منکرېږي - نو د داسی باغیانو انجام لارم دی چه هم داسی وشي چه د دوی په غاړو کښی د اور طوق او غاړکي او په لاسونو او پښو کښی ئی الجکي او بیړی واچولی شی، او په هغی ابدی بندیځانی کښی وغورځول شی چه په حقیقت کښی د هم داسی مجرمانو دپاره جوړه کړی شوی ده

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ يَا سَيِّدَةَ قَبْلِ الْحَسَنَةِ وَقَدْ خَلَتْ مِنْ
قَبْلِهِمُ الْمَثَلَتُ وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ لِلنَّاسِ عَلَى
ظُلْمِهِمْ وَإِنَّ رَبَّكَ لَشَدِيدُ الْعِقَابِ ①

او ژر غواړی دوی له تانه بدی (عذاب) پخوا له نیکی (رحمت) څخه حال دا
چه په تحقیق تیر شوی دی پخوا له دوی نه عذابونه (مثالونه د امثال د دوی
چه موجب د عبرت دی او دوی تری عبرت نه آخلی)، او بیشکه رب ستا
خامخا څیښتن (مالک) د مغفرت دی خلقو ته سره له ظلمه (کفره) د دوی
(که ایمان راوړی او بیشکه رب ستا خامخا سخت دی عذاب د ده (کفارو
ته).

تفسیر: یعنی دوی حق نه قبلوی چه په هغه کښی د دنیا او آخرت ښیځتی (فایدی) ور په برخه
شی، او کفر اختیاروی او ژر غواړی له تانه زحمت پخوا له راحت نه او وائی چه هغه موعود
عذاب دی راوله . او حال دا دی چه په تحقیق سره تیر شوی دی پخوا له دوی نه عذابونه په
پخوانیو دروغجن کونکو باندی یعنی پخوا له دی نه پر دیرو اقوامو عذاب نازل شوی دی لکه
غرق - خسف - زلزله - صیحه - مسخ او نور نو پر تاسی د عذاب نزول آیا مشکل ؤ . خبره
دومره ده چه ستا پاک الله د خپل حلم او د عفوی له شانه په هر لوی او وړوکی جرم سمدستی
نیول نه کوی. دی د خلقو ظلم او تیری گوری او پرله پسې تری تیریږی تر هغه پوری چه د
مظالمو او شرارتونو سلسله له خپل حده تیریږی - نو په دغه وقت د ده له تباہ او سپیره کونکی
عذاب څخه د نجات هیڅ یو صورت نه پاتی کیږی.

وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ
إِنَّمَا أَنْتَ مُنْذِرٌ وَلكلِّ قَوْمٍ هَادٍ ②

او وائی هغه کسان چه کافران شوی دی ولی نه نازلوه شی په دغه محمد
باندی کومه معجزه (یا صداقت د ده) له (طرفه د) رب د ده (هغه چه
مونږ ئی غواړو)، (نو وفرمایل الله په رد د دوی کښی) بیشکه هم دا خبره

ده چه ته ویروونکی ئی او دپاره د هر قوم لار ښوونکی (خاوند د خاصی معجزی مقرر) دی.

تفسیر: یعنی هغه دلائل د قدرت او نښی چه مونږ ئی غواړو - ولی نه نازلېږی ؟ چه د هغی له لیدلو څخه مونږ په ایمان راوړلو مجبور کیږو نو وفرمایل رب العزت جل جلاله په تردید د دوی کښی چه بیشکه هم دا خبره ده چه ته ای محمده ویروونکی ئی یعنی د آیتونو نزول ستاسی په واک (اختیار) او قبضه کښی نه دی هغه خو د پاک الله کار دی - هر هغه آیت معجزه او دلیل چه د رسول د تصدیق دپاره د هری زمانی په اقتضاء سره مناسب وی همغه ورښکاروی نه دا چه هر څه چه منکرین غواړی همغسی به ئی ورکوی - ستاسی په غاړه هم دغومره کار دی چه د خیر غوښتلو خبری هغوی ته واورئ! او د بدی له مهلکو انجام څخه خلق باخبره کړئ! پرمبې به هم د هر قوم دپاره هادی (لار ښوونکی) او نذیر (ویروونکی) راتلو چه له هغوی ځنی هیڅ یوه داسی دعوی نه کوله هر هغه نښه چه معاندین وغواړی هغه به هر ورو (خامخا) ورښکاره وی . هوا د پاک الله لاره هغوی ته ورښوول د دغو انبیاءو کار ؤ - چه هم دغه ستاسی فریضه هم ده . هوا دومره دی چه هغوی د خاصو خاصو اقوامو دپاره هادیان وو او تاسی د هر قوم او گردی (تولی) دنیا دپاره هادی یئ !.

اللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَحْمِلُ كُلُّ أُنْثَىٰ وَمَا تَرْزُقُ
وَكُلُّ شَيْءٍ عِنْدَهُ بِقَدَرٍ ۝

الله عالم دی (لا پخوا له تولده) په هغه څه چه بار اخلی هره ښځه او (الله عالم دی) په هغه څه چه کموی ئی ارحام (او ناقص ئی غیږوی) او (الله عالم دی) په هغه چه زیاتوی ئی (من حیث الاعضاء والجثة والعدد والمدة) ، او هر شی په نزد د دغه (الله) په اندازه دی .

تفسیر: چه نارینه دی که ښځه؟ پوره دی که نیمگری؟ ښه دی که خراب؟ و غیر ذلک من الاحوال دغه گرد (تول) پاک الله ته لا پخوا له تولده پوره ښکاره دی او ښه ورمعلوم دی چه هر هغه چه بار اخلی هره ښځه او هر چه کموی ئی د الله تعالیٰ په اراده ارحام یا ئی زیاتوی من حیث الاعضاء والعدد والمدة یعنی د حاملی په گیده کښی یو مولود دی؟ که دیر؟ کامل مخلوق شوی دی؟ که ناتمامه دی؟ په لږ مدت کښی به پیدا کیږی یا په دیر؟ الغرض د ارحامو د تزئید او تنقیص د گردو (تولو) اسرارو - اسبابو - اوقاتو او احوالو څخه پوره باخبر دی او سم له خپل محیط علم سره هر غیز په هر حالت او هره زمانه د هغه له اندازی او استعداد سره موافق

ساتی - هم داسی هغه آیات او نبی چه الله تعالی د انبیاء علیهم السلام د تصدیق دپاره نازلې کړی دی په هغوی کښی خاصه اندازه - مصالح او حکمتونه ملحوظ ؤ او دی په هر وقت او په هره اندازه چه د بنیادمانو له استعداد سره صلاحیت او مناسبت درلود (لرلو) هومره نبی یی ورڅرگندی کړی دی او په هغو کښی هیڅ تقلیل نه دی واقع شوی باقی د قبلولو او منتفع کیدلو په لحاظ د خلقو اختلاف هم داسی دی لکه چه د حامله ؤ او امیدوارو په گیدو کښی د موالیدو احوال د تربیت او استعداد په تفاوت او توپیر (فرق) سره مختلف وی.

عِلْمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةُ الْكَبِيرُ الْمُتَعَالِ ④

عالم دی په پتو او ښکاره ؤ چه (گردو (تولو) څخه) ډیر لوی لوړ برتر دی (په قدرت او غلبه خپله کښی).

تفسیر: دغه د الله تعالی د علم د لامحدوده وسعت او احاطی بیان دی یعنی د تولی دنیا هیڅ یو پت او ښکاره شی له هغه څخه پت نه دی، او گرد (تول) عالم د ده تر حکم او تصرف لاندی دی.

سَوَاءٌ مِنْكُمْ مَنْ أَسْرَ الْقَوْلَ وَمَنْ جَهَرَ بِهِ وَمَنْ هُوَ مُسْتَخْفٍ بِاللَّيْلِ وَسَارِبٌ بِالنَّهَارِ ⑤

یو شان دی له تاسو نه (علم د الله ته) هر هغه څوک چه پتوی خبره (په زړه خپل کښی) او هر هغه چه ښکاره کوی دا خبره او هر هغه څوک چه هغه پتیدونکی دی په شپه کښی او هر هغه څوک چه ظاهروونکی (د عمل خپل) دی په ورځ کښی.

تفسیر: د الله تعالی د علم عموم ئی بیان کړ - او د مقام په مناسبت د مکلفینو د خاصو احوالو په نسبت دا راینی چه ستاسی پر هر قول او فعل زموږ علم محیط دی، هره هغه خبره چه تاسی پخپلو زړونو کښی پته کړئ یا ئی په ورو سره ووايئ یا په علانیه او په چغه سره ناری کړئ یا کوم کار د شپي په تیاره کښی په پته سره وکړئ! یا دا چه په ورځ په دانگ پیلې (ښکاره) سره د کوڅو او بازارونو په سر ئی ووايئ په گردو (تولو) احوالو او تولو حیثیتونو الله تعالی خبردار او د ده د علم په اعتبار سره یو برابر او یو شان دی ځینی مفسرین دغه آیت پر دری راز (قسم) سریو مشتمل راینی

(۱): ﴿مَنْ أَسْرَفَ الْقَوْلَ﴾ (هغه چه خبره پتوی)

(۲): ﴿وَمَنْ جَهَرَ﴾ (هغه چه ښکاروی ئی)

(۳): ﴿وَمَنْ هُوَ مُسْتَخِفٌّ يَأْتِيهِ وَالْهَرَبُ﴾ (هغه چه خپل کار په شپه کښی پتوی مثلاً هغه غل چه د شپې د مخی غلا کوی او هغه بل چه په ورځ کښی ئی ښکاروی مثلاً په ورځ کښی لمونځ کوی روژه نیسی) نو دغه گرد (تول) پاک الله ته یو شان معلوم دی. لنډه ئی دا چه هیڅ قول او فعل چه پت وی که ښکاره هغه مخفی نه دی له الله تعالی نه بلکه گرد (تول) سره وربښکاره دی

لَهُ مُعَقِّدَاتٌ مِّنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ
مِّنْ أَمْرِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّىٰ يُعَيِّرُوهُمَا
يَأْنِفُسُهُمْ إِذَا أَرَادَ اللَّهُ بِقَوْمٍ سُوءَ فَلَا مَرَدَّ لَهُ وَمَا لَهُم مِّنْ دُونِهِ مِنْ وَّالٍ ①

انسان لره (له جانبه د الله ملائکی دی) نوبت په نوبت راتلونکی دی یوه له بلی پسی د مخی له طرفه د دغه (انسان) او د شا له طرفه د دغه (انسان) چه ساتنه کوی د ده په امر حکم د الله سره، بیشکه الله نه بدلوی حالت د هیڅ قوم (چه عافیت او نعمت دی) تر هغه پوری چه بدل کړی دوی هغه ښه حالت (طاعت) چه په نفسونو ځانونو د دوی کښی وی (په بد حالت سره چه معصیت دی) او کله چه اراده وکړی الله پر کوم قوم باندی د بدی (آفت) نو نشته بیرته گرځیدل د هغه، او نشته دوی ته بی له الله څخه هیڅوک متولی (مددگار)

تفسیر: یعنی له هر بنده سره د الله تعالی پرېستی ماموری دی - چه له هغوی ځینی د ده گرد (تول) پخوانی او وروستنی اعمال لیکي، او ځینی د الله تعالی له حکم سره سم ذریعه گرځی چه له هغوی څخه هغه بلاوی دفع کړی چه د هغو د اندفاع اراده الله تعالی له بندگانو څخه ولری - همغسی چه په دغه عالم کښی د الله تعالی عام عادت دی چه د هر هغه شی چه د پیدا کولو اراده وکړی د هغه ظاهری اسباب هم ورمهیا کوی هم داسی الله تعالی څه داسی باطنی او مخفی اسباب او ذرائع هم پیدا کوی چه د هغو له لیدلو څخه زمونږ سترگی ناتوانه دی او نه ئی شو کتلی - لیکن د الله تعالی د مشیت اجراء او تنفیذ د هغه په وسیله سره کیږی بیشکه چه الله تعالی تغیر نه ورکوی هغه نعمت او عافیت ته چه کومی طائفی سره وی تر هغه پوری چه تغیر ورکړی دوی هغه حالت د طاعت ته چه په نفسونو د دوی پوری وی په بد حالت سره چه معصیت

دی. یعنی الله تعالیٰ پخپلی هغی ساتنی او مهربانی سره چه تل د ده له لوری کیږی هیڅ یو قوم محروم او بی برخی نه گرځوی تر هغه وخته پوری چه دوی خپل ښه تگ - طاعت او عبادت - جمیله عادت او حسنه رویه نه وی بدله کړی - او کله چه دوی خپل هغه حالت په بد وضعیت - قبیحه اخلاق - معصیت سره بدل کړی نو داسی آفت پر دوی نازلېږی چه له سره بیرته گرځیدونکی نه وی، او نه د هیچا مدد هلته په کار ورتلی شی.

تنبیه: دلته د اقوامو د عروج او زوال قانون رابییی نه د افرادو او اشخاصو. د قوم د ښه او خراب حالت په تعیین کښی تل د اکثریت او غلبی لحاظ وی

(د تېرو ښه ژوندون هلته بد اوږی

چه ښه پریږدی او بدیو ته تول واوږی)

هُوَ الَّذِي يُرِيكُمْ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنْشِئُ السَّحَابَ الثِّقَالَ ۝

دغه (الله) همغه ذات دی چه دربیښی تاسی ته برق بریښنا (چه ښه د باران ده دپاره د خوف (او ویږولو د هغه چا چه ضرر ورسوی) یا دپاره د طمع (او امید د هغه چا چه فائده ورسوی او پیدا کوی) راپورته کوی وریځی درنی (په اوبو په هوا کښی).

تفسیر: پخوا د بندگوانو د حفاظت ذکر ؤ بیا د بدو اعمالو له طرفه کوم آفت او مصیبت چه نازل کیدونکی دی د هغه ذکر وشو او دغه په ښه شان سره رامعلومه شوه چه د الله تعالیٰ شان د انعام او د انتقام د دواړو جامع دی - په هم دی مناسبت دلته د قدرت د ځینو داسی ښو په لوری توجه ورکړی شوی ده چه په هغو کښی په یو آن کښی تواماً هیله (امید) او ویره خوف او رجا د دواړو متضادو کیفیتونو د پیدا کولو صلاحیت شته - یعنی کله چه بریښنا بریښی نو خلق هیلمن (امیدوار) کیږی چه اوس به باران اوږیږی او پرله پسې ویره هم ورته پیدا شی چه د هغه په اثر چیری تندر او تکه (چرق) ونه لوږیږی او د هلاکت سبب ونه گرځی کله چه درنه وریځ له اوبو څخه ډکه راشی، نو خلق پری خوشالیږی چه هغه د باران د رحمت د نزول سبب وگرځی او متصلاً ورته دغه فکر او چرت (خیال) هم ور ولوږیږی چه چیری د اوبو طوفان څپان رانشی، او د رب (رحمت) او تکلیف موجب نشی عیناً هم داسی انسانانو لره ښائی چه د پاک الله رحمت ته هم امیدوار شی، خو ورسره د الله تعالیٰ له مکره هم مامون او بی فکره نشی .

وَيُسَبِّحُ الرَّعْدُ بِحَمْدِهِ وَالْمَلَكُ مِنْ خِيفَتِهِ وَيُرْسِلُ الصَّوَاعِقَ فَيُصِيبُ بِهَا

مَنْ يَشَاءْ وَهُمْ يُجَادِلُونَ فِي اللَّهِ وَهُوَ شَدِيدُ الْمَحَالِ ۝

او تسبیح وائی رعد (پرشته) سره له ثناء د دغه (الله) او تسبیح وائی نوری گردی (تولی) پرشتی له ویری (او له هیبته د الله) نه او لیری (الله) تندرونه نو رسوی (غورځوی دغه تندرونه) پر هغه چا چه اراده وفرمائی حال دا چه دغه خلق جگړی کوی په شان د الله کینی حال دا چه الله سخت دی عقوبت د ده (په جگړه کوونکو باندی یا سخت دی نیول د ده)،

تفسیر: یعنی غوړیدونکی وریځ یا پرشته د حال یا د قال په ژبه سره د الله تعالیٰ تسبیح او تحمید وائی لکه چه په (۱۵) جزء د بنی اسرائیل په (۴۴) آیت په (۵) رکوع کینی مونږ داسی یو آیت لولو ﴿وَلَنْ يَنْفَعَكَ اَلَّذِي تَتَّبِعُ وَلَكِنْ لَّا تَقْضِيَنَّ تَتَّبِعُهُ﴾ او گردی (تولی) پرشتی له هیبته او خوفه د ده په حمد او ثنا او تسبیح او تحمید کینی مشغولی او لگیا دی.

تنبیه: د «رعد» او «برق» او نورو په متعلق د نن ورځی تحقیقات دا دی چه په وریځو کینی د کهربائی (بجلی) موجب قوت موندلی کیږی، او په ځمکه کینی د کهربائی سالبه قوت دی هغه وریځ چه له ځمکی سره زیاته نژدی وی، نو په هغی کینی کله نا کله د ځمکی سالبه کهر بائیة قوت سرایت کوی بیا پر دغی وریځی باندی ډیر ځلی هغه وریځ تیریږی چه په هغی کینی موجب کهر بائیة قوت موجود وی او دغه قاعده له تجربی څخه معلومه شوی ده چه د مختلفو اقسامو «کهر بائیة» لرونکی دوه جسمه کله چه سره مخامخ شی، نو هر یو پخپل ځان هغه بل کهر بائیة قوت جذبوی خو دغه دواړه کهر بائیة قوتونه سره متحد شی. سم له دی قاعدی سره لاندنی او باندنی وریځ کله چه یو د بل کهر بائیة قوت خپل لوری ته راکاږی نو د دغو دواړو له یو ځای کیدلو څخه شدید حرارت پیدا کیږی او له دی شدید حرارت څخه د دغو دواړو وریځو د حجم په تناسب یوه اور توپوونکی لمبه راپورته کیږی چه هغی ته صاعقه او تندر وائی او د دغی صاعقی بریښنا او رڼا ته «برق» وائی او هغه اواز ته چه د دی له سرایت هوا کینی پیدا کیږی «رعد» وائی د «کهر باء» دغه اور توپوونکی شراره کله وریځی او هوا هم غیروی (شلوی) او لاندی لویږی چه له هغی څخه نهایت غریب او عجیب افعال او آثار مشاهده کیږی - علاوه پر دی هغه عمارتونه غورځوی - غرونه سره غیروی (شلوی) د ساکبانو (جاندارو) او ذوی الارواحو د هلاکت موجب گرځی. ځینی اوقات لیدلی شوی دی چه هغه په نهایت احتیاط سره د یو سری له بدن څخه کالی (جامی) راکاږی، او د یوی ونی پر شانگه ئی ږدی، مگر د اغوستونکی جسم ته هیڅ یو ضرر او صدمه نه ور رسوی د (فرید وجدی دائره المعارف) دی وکوت شی چه د هغه له لیدلو څخه سری ته داسی خیال پیدا کیږی چه د بریښنا په دغی اور غورځوونکی لمبی کینی ذی شعور او ذی اختیار قوت شته چه په غیر مرئی طریقې سره کار کوی. مونږ دی ته نه یو اړ (محتاج) او نه

خه ضرورت ورته لرو چه له پاس بیان شوی نظریی خغه انکار وکرو لیکن پر دغی خبری پخپله هغه بیان کوونکی هم اقرار کوی چه د روح په شان د «کهر بانیه قوت» پر اصلی حقیقت باندی تر اوسه پوری پرده لویدلی ده. د انبیاء علیهم السلام او نورو ارباب الکشف والشهود هم دغه بیان دی چه د عالم په نظام کښی علاوه پر ظاهری او علتی اسبابو د باطنی او سری اسبابو یوه عظیم الشانه سلسله هم حکم کوونکی ده. دغه گرد (تول) شیان چه مونږ ئی وینو، هغه خو یواځی ظاهری او صوری اشکال دی. لیکن په دغو صورتونو کښی هغه غیر مرئی او پټ حقائق چه پراته دی، د هغو ادراک ته د عموم افکار او آراء نه وررسیږی. یواځی هغه ذوات چه د باطنی سترگو خاوندان دی نو هغه کتلی شی بالاخره هغه نظریات چه تاسی ئی بیانئوئ مثلاً د کهر بانیه ؤ قوت موجب او سالبه توب او نور د هغه علم هم د څو طبیعی حکماؤ خغه ماسواء بلا واسطه بل هیچا ته نه دی ور څرگند (ښکاره) شوی نو ښائی چه اقلا هم دغومره وثوق د انبیاء علیهم السلام پر خبرو، مشاهداتو او تجربیاتو وکری شی، نو یقین دی چه دغه گرد (تول) اختلافات به له منځه لری کیدی شی.

له احادیثو خغه دغه خبره څرگندیږی (ښکاره کیږی) چه د نورو طبیعی ؤ نوامیسو په شان د ورځو او وریا (باران) د انتظاماتو دپاره هم د پرښتو دلی مقرری دی. چه دوی ورځی په مناسبو مواقعو رسوی او له دوی نه حسب الضرورت والمصلحت د کار اخیستلو په تدابیرو لگیا دی. که سم د تاسی له بیان سره د ورځو او د ځمکی او نورو د کهر بانیه ؤ مدیر کومه غیر مرئی پرښته وی، نو په دغه کښی د انکار څه وجه ده؟ هغه شی ته چه تاسی د «کهر بانیه شراره» وایئ کله چه هغه د پرښتی له خاصو تصرفو خغه پیدا کیږی، لهدا هغه ته چه د «وحی» په ژبه سره «مخاریق من نار» د پرښتو اور تویوونکی متروکه» ویلی شوی ده، نو په دغه کښی تاسی ته کوم ربر (تکلیف) او اشکال در پیښیږی. په شدت او سخت اشتعال سره کوم تنهار او کرنګهار چه پیدا کیږی که د حقیقت په لحاظ هغه ته د پرښتو په غږ سره تعبیر وکری، نو دغه به ډیر ښه او موزون تعبیر وی. په هر حال د هغه شی په یواځی صورت باندی چه «سائنس» پوهیدلی دی، «وحی» د هغه په روح او حقیقت باندی مونږ پوره پوه او مطلع کړی یو. نو څه ضرورت پاتی دی چه خامخا دغه دواړه یو د بل حریف او مقابل سره ودراره شی. علامه محمود الالوسی رحمه الله علیه په روح المعانی د «البقرة» په شرح کښی په دغه موضوع باندی معقول بحث کړی دی فلیراجع

(﴿وَرُئِیَ الصَّوَاعِقَ﴾ الْآیة - او لیری الله تندرونه نو رسوی او غورځوی دغه تندرونه پر هغه چا چه اراده وفرمائی حال دا چه دغه خلق جګړی کوی په شان د الله کښی حال دا چه سخت دی عقوبت د ده چه) پر دغو جګړه کوونکو د عذاب تندرونه غورځوی. په حدیث کښی دی چه پاک رسول الله صلی الله وسلم د یوه عرب متکبر رئیس ته یو سری ولیږه چه هغه ماته راوله قاصد د رسول الله صلی الله وسلم دغه پیغام هغه ته ورسوه او ورته یی وویل چه رسول الله صلی الله وسلم تا بولی. هغه وویل چه رسول الله صلی الله وسلم څوک دی؟ او الله څه څیز دی؟ د سرو زرو دی؟ که

د سپينو؟، كه د مسو؟ العياذ بالله. درى ځلى همغه خبره ئى وكړله دريم ځلى كله چه هغه دغه چتى (بيكاره) خبرى وكړى نو يو ناخپه يوه وريخ پورته شوه، او على الفور تندر (تكه) پرى ولويده او د هغه كوپرى ئى له سر څخه جلا (جدا) كړه په ځينو رواياتو كېنى راغلى دى چه عامر بن طفيل او اريد بن ربيعه د رسول الله مبارك په خدمت كېنى حاضر شول او وى ويل چه مونږ په دغه شرط سره اسلام راوړو چه وروسته له تاسى اسلامى خلافت مونږ ته ورسپړى، رسول الله صلى الله وسلم د دوى له دغى غوښتنى څخه انكار وفرمايه دوى دا خبره وكړه او له مجلسه پاڅيدل او وى ويل چه مونږ به د مدينى وادى ستاسى د مقابلې دپاره له سپرو او پليو (سورو او پيادو) څخه ډكه كړو رسول الله صلى الله وسلم وفرمايل چه پاك الله به د هغوى مخه ونيسى او د مدينى انصار به د هغوى مقابلې دپاره ووځى دوى دواړه لاړل په لار كېنى پر «اريد» باندې تندر او تكه ولويده او «عامر» پمن شو او په طاعونى خارشيت (مگړگ) سره په هلاكت ورسيد. فائده د رعد د غبر اوريدلو په وقت كېنى ښائى چه داسى وويل شى «سبحان من يسبح الرعد بحمده و الملائكة من خيفته»

اللهم لا تقتلنا بغضبك و لا تهلكننا بعذابك و عافنا قبل ذالك

لَهُ دَعْوَةُ الْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَجِيبُونَ
لَهُمْ شَيْئًا إِلَّا كِبَاسٌ كَقَيْهِ إِلَى الْمَاءِ لِيَبْلُغَ فَاهُ وَمَا هُوَ
بِالْعَالِمِ وَمَا دَعَاءُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ ۝۱۷

خاص هم دغه (الله) ته دى دعوت (او بلنه) د حق او هغه شيان چه بلنه (عبادت كوى كفار د هغوى) بى له دغه (الله) نه قبلوى دوى (جواب نه وركوى دغه اشياء) دغو بلونكو ته په هيڅ شى سره مگر داسى قبلول لكه قبلول د غځوونكى د دواړو (لاسونو غوړوونكى د) ارغويو خپلو طرف د اوبو ته (د كوهى بى رسى او بى پوكى) دپاره د دى چه ورسپړى دغه اوبه خولى د ده ته حال دا چه نه دى دغه اوبه رسيدونكى خولى د ده ته او نه ده دعا د كافرانو (بتانو لره) مگر په زيان او بطلان كېنى دى.

تفسير: يعنى د هغه ذات بلل پكار دى چه د هر قسم نفع او ضرر مالك دى د عاجزانو د بلنى څخه څه فائده په لاس درځى؟ ماسوا له الله جل جلاله څخه بل څوك دى چه د هغه په قبضه كېنى څما يا د بل چا څه نفع او ضرر وى؟ د غير الله بلل خپل مدد لپاره داسى دى لكه چه كوم تېرى د كوهى او څاه پر سر كېنى ودرېږى او خپل لاسونه اوږده كړى، او د اوبو په لورى خپل

دواړه ارغوی وغوروی او خوشامد وکړی چه هله ژر شه! بلکه که اوبه د ده په لپه کښی هم وی، نو هغه پخپله د ده خولی ته نه شی تللی. حضرت شاه صاحب رحمة الله عليه لیکي «هغه کسان چه کفار ئی بولی او عبادت ئی کوی غځینی خو محض خیالات او اوهام دی - او غځینی پیریان شیطانان دی - او غځینی داسی شیان دی چه په هغو کښی غځینی خواص دی لیکن د خپلو خواصو مالکان نه دی، نو بیا د هغوی د بلنی غځه غه حاصل؟» لکه اور یا اوبه او ښائی چه ستوری به هم په هم دغه قسم کښی داخل وی.

وَاللّٰهُ يَسْجُدُ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَظِلُّهُمْ بِالْغُدُوِّ وَالْاَصَالِ ^{الْحَدِثَةِ} (۱۵)

او خاص الله ته سجده کوی هر هغه څوک چه په اسمانونو کښی دی او په ځمکه کښی دی (تعبداً و انقياداً سره له اسمانونو او ځمکو غځینی) په خوبښه او (غځینی) په زور او (سجده کوی) سوری د دغو (مخلوقاتو) په صبا او بیگا کښی (یعنی همیشه).

تفسیر: حضرت شاه صاحب رحمة الله عليه لیکي «هغه چه پر الله تعالی باندی یقین کوی نو په خوښی سره ورته سر ږدی او حکم ئی منی - او هغه چه پری یقین نه لری نو پر هغه باندی بی اختیاره د هغه حکم جاری دی او سوری چه صبا او بیگا پر ځمکه باندی غوړیږی هم دا دی د هغوی سجدی» مطلب ئی داسی شو چه که جواهر وی - یا اعراض، هیڅ یو شی د الله تعالی د تکوینی حکم غځه نشی خارج کیدی - د ده د نفوذ او اقتدار په منځ کښی ګرد (تول) سره مطیع او منقاد، او سر په سجده دی - د سوری تزئید او تنقیص او د خپل اصل په متابعت او د لمر د حرکت پر مخالفت د ښی او کین په لوری میلان، ګرد (تول) د الله تعالی په مشیت او اراده سره دی. د صبا او بیگا ذکر ښائی د دی له امله (له وجی) فرمایلی وی چه په دغو اوقاتو کښی د سوری امتداد او انتشار ډیر زیات او خورا (ډیر) ښه ښکاره وی.

قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ قُلْ اللّٰهُ قُلْ اَفَاتَّخَذْتُمْ
مِّنْ دُونِهٖ اَوْلِيَاءَ لَا يَمْلِكُوْنَ اَنْفُسُهُمْ نَفْعًا وَلَا ضَرًّا

ووايه (ای محمده! دوی ته) څوک دی رب (پالونکی پیدا کوونکی) د

اسمانونو او د ځمکې، ووايه (ای محمده! په جواب کښې) چه الله دی! (ځکه چه بل جواب نشته) ووايه (ای محمده! دوی ته کله چه تاسی پره او ملزم شوئ) نو آیا پس نیولی دی تاسی بی له دغه (الله) څخه دوستان چه نه دی مالک (نه لری اختیار دوی) دپاره د نفسونو (ځانونو) خپلو د څه نفع (رسولو) او نه د څه ضرر (د دفع کولو)،

تفسیر: یعنی کله چه د ربوبیت اقرار یواځی د پاک الله دپاره کوئ، نو بیا د مدد لپاره د نورو دوستانو او مربیانو تجویز د څه دپاره کوئ؟ حال دا چه هغوی د یوی ذری په اندازه هم د نفعی او د ضرر مستقل اختیار او واک (مجاز) نه لری .

قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ أَمْ هَلْ تَسْتَوِي الظُّلُمَاتُ وَالنُّورُ

ووايه (ای محمده ! دوی ته) آیا برابر دی پوند (چه کافر دی) او لیدونکی (چه مومن دی) . بلکه آیا برابری دی تیاری (چه شرک او انکار دی) او نور رڼا (چه توحید او معرفت دی ؟ (بلکه نه دی سره برابر ،

تفسیر: یعنی د موحد او د مشرک په منځ کښې داسی یو فرق او توپیر (تفاوت) شته لکه د لیدونکی او رانده او د توحید دوستان داسی وگنئ لکه نور (رڼا) او ظلمت (تیاره) نو آیا یو پوند مشرک چه د شرک په ظلماتو کښې پروت وی - او هر لوری ته لاس او پښی اچوی هغه مقام ته رسیدی شی چه هلته هغه موحد رسیدی چه د فهم او بصیرت او د ایمان او عرفان په رڼا کښې د انسانی فطرت په سمه صافه لاره روان وی . له سره دغه دواړه پر یوه نتیجه نه شی رسیدی.

أَمْ جَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ خَلَقُوا كَخَلْقِهِ فَتَشَابَهَ الْخَلْقُ عَلَيْهِمْ قُلِ اللَّهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ١٩

آیا مگرغولی دی دوی الله لره شریکان چه پیدا کول ئی کړی دی په شان د پیدا کولو د دغه (الله) نو بیا مشتبه شوه (پیدا کول د دی شریکانو سره د) پیدائښت (د الله سره) پر دوی باندی ، ووايه (ای محمده ! دوی ته) خاص الله پیدا کوونکی د هر څیز دی او هم دی دی یو قوی غالب (پر هرڅیز او هر چا) .

تفسیر: یعنی لکه چه الله تعالیٰ گردد (تول) مخلوقات پیدا کری دی ، نو ستاسی دغه بتان او باطل معبودان داسی کوم شی پیدا کری دی ؟ چه د هغه په لیدلو سره د دوی پر خدائ ستاسی څه شبهه پیدا شوی وی ؟ دوی خو د مچ یو وزر او د میاشی یوه پښه هم نه شی پیدا کولی او جوړولی - بلکه دوی پخپله هم د گردو (تولو) نورو مخلوقاتو په شان د هغه الله واحد - احد - صمد مخلوق دی ، نو بیا داسی عاجز او مجبور شیان د خدائ پر تخت کچینول غومره گستاخی او سپین سترگی او بی عقلی او حماقت دی ؟

أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَالَتْ
أَوْدِيَةٌ بِقَدَرِهَا فَاحْتَمَلَ السَّيْلُ زَبَدًا رَابِيًا وَمِمَّا
يُقَوِّدُونَ عَلَيْهِ فِي النَّارِ ابْتِغَاءَ حُلْيَةٍ أَوْ مَتَاعٍ زَبَدٌ
مِّثْلُهُ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْحَقَّ وَالْبَاطِلَ هَ فَاَمَّا
الزَّبَدُ فَيَذْهَبُ جُفَاءً وَاَمَّا مَا يَنْفَعُ النَّاسَ
فَيَمْكُثُ فِي الْأَرْضِ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ^{۱۵}

نازلی کری دی (الله) له اسمانه اوبه نو وبهیدل خورونه په اندازه (د دکیدو) د دوی سره نو په سر راواخیست دی سیلاب ځگ (او خیری) اوچت شوی (په سر د اوبو) ، او له هغو څیزونو چه بلوی پری (دا خلق لمبی او ویلی کوی) په اور کښی دپاره د طلب د گانې یا نور اسباب ځگ (خیره) په شان د هغه (ځگ) ، په مثل د دی (مذکورو مثالونو) بیانوی الله (مثالونه د) حق او د باطل ، نو هر څه ځگ او خیری نو لار به شی په دغه حال کښی چه پریوتی وی له نظره (او بی نفعی به وی) او هر څه هغه څیز چه نفع رسوی خلقو ته (لکه اوبه او ویلی شوی بی غشه فلزات) نو پاتی کیږی په ځمکه کښی (للا نتفاع) ، هم داسی بیانوی الله مثالونه (د حق او د باطل دپاره د متفکرینو).

تفسیر: د اسمان له لوری باران نازلیدوی چه له هغه څخه نهرونه ، ویالی ، خورونه ، سیندونه ، دریابونه بهیږی په هر نهر او خور کښی سم د هغه له ظرفیته او گنجائشه هومره چه د پاک الله اراده وی ، اوبه بهوی په وړوکی کښی لږ - او په لوی کښی دیر ، کله چه اوبه بهیږی نو د خاوری - خس خاشاک او د نورو له کاره وتلیو شیانو له امتزاجه او گډون څخه خر او مکدر او

خیرن کیوی - بیا دغه خره او خیری او څگ نی پرسپیوی ، او د اویو په سر راپورته کیوی لکه
 چه پر سخت تود اور کښی سور او سپین زر مس ژیر - قلمی - جست - اوسپنه فلزات او نور
 معدنیات ویلی کوی چه گانی (کالی) - لوی - وسلی - توری - چری چوکی - چاکوگان -
 بیاتیکانی (قینچ) - تبی - نغری - هرکاری - توپ - توپک - تینکونه - طیاری - جهازونه -
 موتر - ریل - یوم - تبر او نور د معاش لوازم - اسباب او شیان تری جوړ کری ، نو په هغه
 کښی هم داسی لوخره او څگ پورته کیوی - مگر لږ څه وروسته هغه وچیری یا خوریوی - او هغه
 څگ او خیری نی تری لری او ورک شی - او هغه چه اصلی او کارامد شی دی یعنی اوبه یا ویلی
 شوی معدنی فلزات خالص اوبه به په ځمکه یا د ځمکی د خاوندانو په لاس کښی باقی پاتی
 کیوی چه له هغه څخه په مختلف ډول (طریقه) سره خلق منتفع کیوی ، هم دغه مثال دی د حق
 او د باطلو - کله چه اسمانی وحیی سره حق دین نازلیری نو د بنیادمانو زړونه هر یو د خپل
 ظرفیت او استعداد سره سم له هغه څخه فیض حاصلوی بیا نو حق او باطل یو له بل سره نښلی
 ، نو دوی او خیری پورته کیوی - او په ظاهر کښی باطل د هم هغه خیری او څگ په شان حق
 باندی راخیژی لیکن د هغه دا جزوی جوش او پرسیدل سطحی او عارضی او بی بنیاده شی دی
 ، او لږ څه مدت وروسته د دی د دغه جوش او خروش هیڅ یوه نښه اثر او پته نه پاتی کیوی او
 الله خبر دی چه چیری څی ؟ او هغه اصلی او د کار شی چه د هغو ځگونو لاندی پت و یعنی
 حق او صداقت پس همغه پاتی وی . وگورئ چه د پاک الله بیان کری مثالونه څرنکه عجیب وی ؟
 او په څومره یوی مؤثری طریق سره مو پوهوی چه کله په دنیا کښی حق او باطل کذب او صدق
 سره ونښلی یعنی د دغو دواړو په منځ کښی جنگی مقابله کیوی نو اگر که د څو مودی له مخی
 باطل پاس او پرسیدلی په نظر راځی ، لیکن بالاخر باطل سره تیت او پرک (منتشر) او همغه
 حق ظاهر - غالب او بریالی (کامیاب) په نظر راځی ، نو هیڅ یو مومن ته نه ښائی چه د
 باطلو پر عارضی بری او ننداری وغولیدی هم داسی څه وقت چه د کوم انسان په زړه کښی حق
 غای ونیسی نو که د څه مودی دپاره پری اوهام او وساوس زور او شور ولگوی ، او خپل قوت
 ښکاره کری ، نو نه ښائی چه سری تری ویریوی - ځکه چه لږ څه مدت وروسته دغه څگ او
 پرسیدل پخپله ورک کیوی او خالص حق او صداقت ثابت قائم او مستقر پاتی کیوی . په پخوانیو
 آیتونو کښی کله چه د توحید او شرک سره مقابله کری شوی وه ، په دغه مثال کښی د حق او
 باطل د مقابلی کیفیت نی راوښووه او د دواړو انجام بیخی په واضح ډول (طریقه) سره اوس
 بیان فرمائی

لَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمُ الْحَسَنَ

شته لپاره د هغو کسانو چه حکم قبول کری دی دوی د رب خپل (جزا)
 نیکه (چه جنت دی) ،

تفسیر: یعنی ایمان او صالح عمل ئی اختیار کر - نو د دوی دپاره د دنیا او آخرت نیکی ده او حقیقی خوښی او قلبی طمانیت او سکون غیر له دوی څخه د بل هیڅا نه روزی کېږي .

وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ نَارُ الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَافِتَدَوَابِهِ أُولَٰئِكَ لَهُمْ
سُوءُ الْحِسَابِ ۚ وَمَأْوَاهُمُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْبِهَادُ ۝١٨

او هغه کسان چه نه وی قبول کړی دوی حکم د دغه (الله) که چیرې وی دوی ته هر هغه څه چه دی په ځمکه کښې تول (او نور هم وی په مثل د دی له دی سره) (او په تصرف د دوی کښې وی په قیامت کښې) نو خامخا به فدیہ ورکړی دوی په هغو (تولو سره نو نه به خلاصیږی له عذابہ) دغه کسان مقرر دی دوی لره بد (سخت) حساب (چه نه به ئی نیکی قبوله او نه به ئی بدی محو کیږی) او ځای د استوگنې د دوی دوزخ دی او بد ځای د آرام (او خرابه بستره) ده (دغه دوزخ)،

تفسیر: یعنی دلته خو خیر دی په هر قسم چه وی تیریری ، لیکن په آخرت کښی د دوی حالت به داسی پریشانوونکی او ویروونکی وی که د گردی (تولی) دنیا خزان له نقده ، له جنسه ، له شرقه تر غربه ، له شماله تر جنوبه او په مثل د دی مذکورو نور هم وی له ده سره او دا ټول بیا په تصرف د کفارو کښی شی په ورځ د قیامت کښی او غوښتنه او تمنا وکړی چه مونږ دغه گرد (تول) د خپل ځان په فدیہ کښی ورکوو چه د هغه په بدل کښی له عذابہ خلاص شو او له دغی پریشانی څخه نجات وموو ، نو له سره به ئی دغه هیله (امید) او ارمان په سر ونه رسیږی «انی لهم ذلک» . او نه په حساب او کتاب کښی به هیڅ قسم رعایت او تیریدل کیږی - په هره یوه خبره به په پوره ډول (طریقه) سره نیول وی - او تنقیدات کیږی - او جزا به پری ورکولی کیږی

أَفَنَنْتَعِلُكُمْ أَيُّهَا الْمَلَأَةُ بِأَنْزِلِ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ كَمَنْ هُوَ أَعْمَى ۖ إِنَّمَا تَتَذَكَّرُ أُولَ الْأَلْبَابِ ۝١٩

آيا نو هغه څوک چه پوهيږي په دې خبره چه پيشکه هغه (قرآن) چه نازل

کمری شوی دی تاته له طرفه د رب ستا حق دی (رشتیا) په مثل د هغه چا دی چه دی پروند وی (د زړه په سترگو ! یعنی نه د هغه په شان !) بیشکه خبره هم دا ده چه پند اخلی (په دی قرآن) خاوندان د عقلونو خالصو .

تفسیر: د مومن او د کافر د دواړو انجام بیل بیل د ذکر فرمایلو څخه وروسته تنبیه ورکوی چه داسی انجام د عین عقل او حکمت سره موافق دی هیڅ یو عقلمن داسی نشی ویلی چه یو پوخ پروند چه هیڅ غیږ نی په نظر نه راځی هم داسی خوشی چتی (بیکاره) په تیاره کښی لویوی او جګپړی (وچتپړی) او بودری (تکری) خوری له هغه سری سره برابری کولی شی چه د هغه د زړه سترگی هم رونی وی او په پوره بصارت او کامل بصیرت سره د حق له رڼا څخه مستفید کیوی .

الَّذِينَ يُؤْتُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَلَا يَنْقُضُونَ الْعَيْثَاقَ ۝ وَالَّذِينَ يَصِلُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَيَخَافُونَ سُوءَ الْحِسَابِ ۝

هغه کسان چه وفا کوی په عهد د الله باندی (چه په ورځی د میثاق نی ورسره کمری دی) او نه ماتوی دوی (هغه) ټینگ عهد . او هغه کسان چه وصل کوی هغه (شی) چه امر (حکم) کمری دی الله په هغه سره داسی چه وصل دی کمری شی (چه د خپلوی پالنه له خپلوانو سره دوسره دوستی ده له مومنانو ایمان دی په ټولو مومن به شیانو باندی) او ویریوی دوی له عذابه د رب خپل او خوف کوی له بده حساب (د قیامت)

تفسیر: یعنی له الله تعالی سره عهد چه په ازل کښی شوی دی (یعنی د الست عهد) او پر هغه باندی پخپله د انسان فطرت شاهد دی ، او هغه عهد چه د انبیاء علیهم السلام له ژبی اخیستی شوی دی ، هغه گرد (ټول) دوی پوره کوی او د هغه هیڅ یو نه ماتوی - او هم بالذات پخپله په هیڅ یوه معامله کښی چه له الله تعالی سره یا د ده له بندګانو سره نی تری مشروط په دی چه معصیت نه وی له عهده مخالفت نه کوی او هغه کسان چه وصل کوی هغه شی چه امر او حکم کمری دی الله په هغه سره داسی چه وصل دی کمری شی یعنی صلوا لرحم کوی . یا خپل ایمان له عمل سره یا حقوق العباد له حقوق الله سره یو ځای کوی . یا اسلامی اخوت ټینگ او قائم ساتی . یا د انبیاء علیهم السلام په منځ کښی له سره تفریق نه کوی چه یو ومنی په نبوت سره او بل ونه منی او ویریوی له عذابه د رب خپل او خوف کوی له بده حساب د قیامت یعنی د الله تعالی د عظمت او جلال له تصویره دارپی . او تل تری په فکر او اندیښنه کښی وی - او همیشه به په هم دغه چرت (خیال) کښی دوب تللی وی چه آیا هلته څما څه حال دی چه د یوی یوی ذری

حساب او کتاب کیبری او غما وضعیت به په دغه وقت کښی څه وی ؟.

وَالَّذِينَ صَبَرُوا ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ
وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً وَيَدْرَءُونَ
بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عُقْبَى الدَّارِ ﴿٢٦﴾ جَدْتُ عَدْنٍ
يَدْخُلُونَهَا وَمَنْ صَلَحَ مِنْ آبَائِهِمْ وَأَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَالْمَلَائِكَةُ
يَدْخُلُونَ عَلَيْهِمْ مِنْ كُلِّ بَابٍ ﴿٢٧﴾ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ ﴿٢٨﴾

او هغه کسان چه صبر کوی لپاره د طلب د رضا د رب خپل (په مالی او جانی مصائبو یا د شرعی یا د جهاد په تکالیفو) او قائموی (سم اداء کوی له تولو حقوقو په ترتیب سره) لمونځ او نفقه کوی (لگوی په لاره د الله کښی) ځینی له هغه (حلالو اموالو) نه چه ورکړی دی مونږ دوی ته هم په پټه او هم په ښکاره (خفیتاً او ظاهراً) او دفع کوی دوی په نیکی سره بدی دغه کسان موصوف په دغو صفاتو شته دوی ته (ښه) عاقبت د دار (د آخرت چه) جنتونه دی د تل اوسیدلو چه ننوځی به دوی په هغو کښی او (ننوځی به پکښی بل) هغه څوک چه صالح (مؤمن) وی له پلرونو د دوی او له ښځو د دوی او له اولادی د دوی (اگر که عمل ئی د هغو په درجه نه وی) او پرښتی به ورننوځی پر دوی (سره له تحائفو او زیری او رضوان) له هری دروازی (مانیو) د دوی او وائی به ورته چه) سلامتیا دی وی پر تاسی په سبب د صبر کولو ستاسی (په طاعت او مصیبت او له معصیته) نو ښه عاقبت د دار (د آخرت عاقبت د تاسی دی)

تفسیر: یعنی پر مصائبو او شدائدو او د دنیا پر مکروهاتو صبر وکړ- له کومی سختی له ویری د طاعت له لیاری څخه خپل پل ئی غلط کښینښود - او د معصیت په لوری ئی میلان ونه کړ او دغه صبر او استقلال ئی محض د الله تعالی د رضا او خوشی د حاصلولو دپاره وکړ - او د دی لامله (له وجی) ئی ونه کړ چه په دنیا کښی خلق ورته ډیر صابر او مستقل مزاج ووائی ، او نه د دی لپاره ئی وکړ چه غیر له صبر څخه بله څه چاره نه وه ور پاتی نو مجبوراً صبر ئی وکړ -

او د صابرانو په شان کیناست

(او نفقه کوی لگوی په لاره د الله کښی ځینی له هغه حلالو اموالو نه چه ورکری دی مونږ دوی ته هم په پټه او هم په ښکاره) پټه ئی ښائی له دی سببه مقدم ایښی ده چه په پټه سره خیرات ورکول افضل دی - الا چه چیری شرعی مصلحت په علانیه ورکولو کښی وی
(او دفع کوی دوی په نیکی سره بدی دغه کسان موصوف په دی صفاتو شته دوی ته ښه عاقبت د دار د آخرت چه جنتونه د تل اوسیدلو دی) یعنی د بدی جواب په نیکی سره ورکوی ، د سختی مقابله په نرمی سره ښکاروی که د چا له لوری پری ظلم او تیری وشي ، نو دی تری تیریږی ، ورپښی ئی په دی شرط چه د هغه معافی څخه د بدی د ترقی اندیښنه نه وی له بدی ځنی ځان ژغوری (بچ کوی) او نیکی غوره کوی - که کله تری کوم بد کار صادر شی ، نو د هغه په مقابل کښی ښه کار کوی یعنی تری توبه ویاسی او د هنی گناه په عبادت او سخاوت سره تلافی هم کوی نو د دی حسنه ؤ اعمالو کوونکی لپاره ښه عاقبت د هغه جهان ور په برخه کیږی

څوک چه دفع د بدی کری په نیکی سره ای یاره

او کوی دی تل تر تله په دنیا کښی اته کاره)

د بدی په ځای نیکی کری او د ظلم په ځای عفو

او د قطع په ځای وصل کری د الله رضاء دپاره

او که شی تری معصیت ژر طاعت ورپسی وکا

او که څوک ئی کر محروم نو دی ورکری بیشماره

او که شی تری کوم گناه نو دی توبه ویاسی جلته

او که وویښی منکر نو کوی منع له بدکاره

او که مات شی په کوم جنگ کښی د کفارو له لښکره

نو بیا بیرته شی راستون او نه ویریږی له کفاره

څوک چه دا اته افعال کا اته وروڼه د جنت ژر

پری به پرانیځی خالق د دی عمل له اختیاره

﴿يَدْخُلُوْنَهَا مِنْ سَلَمٍ﴾ الآية - چه ننوځی به دوی په هغه کښی او ننوځی به پکښی بل هغه

څوک چه صالح مؤمن وی له پلرونو د دوی او له ښځو د دوی او له اولادی د دوی اگر که عمل

ئى د هغو پلرونو په درجه نه وی) یعنی چه په همغه جنت کښی به همیشه اوسیږی او پرېښی به

ننوځی پر دوی سره له تحائفو او زیری د رضوان له هری دروازی د مانیو د دوی او وائی به ورته

چه سلامتی دی وی پر تاسی په سبب د صبر کولو ستاسی په طاعت او مصیبت او له معصیته نو

ښه عاقبت د دار د آخرت عاقبت د تاسی دی. «د آباء- پلرونو» لفظ ئی تغلیباً ویلی دی چه په

هغه کښی امهات - میندی هم شاملی دی - د جنت د زیری سره دغه زیات بشارت یی هم واوروه

چی داسی کاملینو ته د هغو پاس بیان شوی ښو خوړونو او خصالو په بدل یو دغه نعمت او خوشالی به هم حاصل وی چه دوی سره له خپلو هغو میندو او پلرونو او اولادونو او ښځو چه د خپل ایمان او نیکی لامله (له وجی) د جنت د دخول لائق شوی وی . مگرد (تول) سره یو ځای کیږی ، تر دی که د دغو متعلقینو د کوم یو رتبه کم هم وی نو حق تعالیٰ پخپله مهربانی سره د هغه رتبه هم لوړوی (وچتوی) ، او دغه کامل سری سره ئی نژدی کوی لکه چه په (۲۷) جزء د «الطور» په (۲۱) آیت اوله رکوع کښی راغلی دی ﴿وَالَّذِينَ آمَنُوا وَاتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّيَّتُهُمْ بِإِيمَانٍ أَلْحَقْنَا بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ﴾ له دی نه معلومه شوه چه بی له ایمان او بی له صالح عمله محض د

کاملینو قربت کافی نه دی هو! که ایمان او صالح عمل موجود وی نو د قربت له تعلقه د

درجاتو څه ترقی ممکنه ده واللہ اعلم

﴿وَالَّذِينَ يَدْعُونَ عَلَىٰ مَوْتِهِمْ ثَلَاثِينَ نَجْوةً﴾ او پرښتی به ورننوغی پر دوی سره له تحائفو او زیری او رضوان له هری دروازی د مانپو د دوی . په صحیح حدیث کښی د جنت اته وروڼه بیان شوی دی . مطلب دا دی چه د دغو کاملینو د تعظیم او تکریم دپاره د الله تعالیٰ پاکي پرښتی به له هر طرفه سره له تحائفو او هدیایو راحضریږی . په احادیثو کښی دی چه له خلق الله ځنی پرمپی به هغه فقراء او مهاجرین په جنت کښی داخلیدوی چه په سختیو او مصائبو او جنگونو کښی حاضر شوی دی ، او د دشمن په مخ کښی په ډیر شجاعت او حمیت سره دریدلی دی ، او د هر هغه حکم د تعمیم دپاره به تل حاضر او منتظر او مستعد ولاړ وو ، چه هغوی ته ورکول کیده او د دوی دنیوی حوائج او د زړه ارمان د هغوی په زړونو کښی پاتی شوی وفات ئی موندلی وی . الله تعالیٰ به د قیامت په ورځ کښی وفرمائی څما هغه بندگان چیری دی راحضر دی شی ! چه څما په لیاره کښی جنگیدلی دی . او څما لپاره ئی تکالیف گاللی (برداشت کړی) دی او جهاد ئی کړی دی - څی بې فکره او اندیښنی په جنت کښی داخل شی ! بیا پر پرښتو حکم کیږی چه څما د دغو بندگانو په حضور وراحضری شی ! - او سلام ور واچوئ ! دوی د تعجب او استفادی په طریقه نه اعتراضاً داسی عرض کوی الها ! مونږ ستا له بهترینو مخلوقاتو څخه یو - آیا مونږ ته چه ستا د قرب د دربار هستیدونکی یو حکم راکوی چه د دغو د ځمکو هستیدونکو په حضور کښی وراحضری شو - او سلامونه ورواچوو ؟ ارشاد کیږی چه هو! دا څما د هغو بندگانو څخه دی چه پر توحید باندی ئی خپل ځانونه جار (قربان) کړی دی - او سره له دی چه د دوی زړونه له دنیوی ارمانونو څخه ډک ؤ - دوی څما په لیاره کښی جهاد کړی دی ، او هر تکلیف ئی په ډیری خوښی سره پر خپل ځان اخیستی دی د دی خبری د اوریدلو په اثر گردی (تولی) پرښتی به له هر لوری د دوی په خدمت کښی حاضریدوی - او وائی ﴿سَمِعْتُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عَقِبَى الدَّارِ﴾ . په حدیث کښی دی چه نبی کریم صلی الله علیه وسلم به د هر کال په ابتداء کښی د شهیدانو پر قبورو تشریف وروړ ، او داسی به ئی فرمایل «سلام علیکم بما صبرتم فنعم عقبی الدار» او د هم دی پاک سنت متابعت به د حضرت ابوبکر - عمر او عثمان رضی الله تعالیٰ عنهم له لوری هم کیده

وَالَّذِينَ يَقِضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ
وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ أُولَٰئِكَ
لَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوءُ الدَّارِ ۝۲۵

او هر خه هغه کسان چه ماتوی دوی عهد د الله وروسته د محکموالی د هغه (په قبول او اقرار سره) او پری کوی دوی هغه شی چه امر (حکم) کړی دی الله په هغه سره چه وصل دی کړی شی او فساد کوی دوی په غمکه کښی (په کفر او ظلم سره) دغه (مذکور) کسان شته دوی ته لعنت لری والی له رحمت د الله (دنیوی عذاب) او شته دوی ته بد عاقبت د دار (د آخرت چه اور دی).

تفسیر: د سعاد او نیکبختانو په مقابل کښی دلته د اشقیای عادات او خصال او د دوی آخری پای (خاتمه) او انجام ښوولی شوی دی. د اشقیای کار دا دی چه له الله تعالی سره بد عهدی کوی. د هغو شیانو د وصل او پيوند کولو حکم چه صادر شوی وی، هغه ماتوی. په ملک کښی د فتنی او فساد اور اچوی. پر خپل غان او نورو باندی له ظلم کولو څخه لاس نه اخلی هم دغه خلق دی چه د الله تعالی له رحمت لری غورځولی شوی دی او له دیرو بدو غایونو څخه یو غای ته رسیدونکی دی.

اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ

الله فراخوی رزق روزی هر هغه چاته چه اراده وفرمائی د (فراخی ئی) او تنگی (ئی پر هغه چا چه اراده وفرمائی د تنگولو ئی)

تفسیر: یعنی د دنیا د عیش او راحت او ارتوالی د لیدلو څخه د سعادت او شقاوت فیصله نه کیږی. او نه دغه خبره ضروری ده چا ته چه الله تعالی په دنیا کښی زیاته پیسه او رزق ورکړی وی نو همغه د ده په دربار کښی مقبول هم دی ډیر زیات مقبول بندگان د ازموینی او امتحان په دول (طریقه) دلته په تنگسه او عسرت سره ژوندون کوی. او مردودو مجرمانو ته دلته مهلت او فرصت ورکول کیږی. خو هغوی دلته ښی مزی او تفریح وکړی. هم دغه لوی دلیل دی چه د دی ژوندون څخه وروسته یو بل ژوندون هم شته. چه هلته به هر سری د خپل د نیکو او بدو اعمالو پوره بدل او ثمر مومی په هر حال د دنیا تنگی او فراخی د مقبولیت او د مردودیت

معيار له سره نشی کیدی

وَقَرِّحُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا مَتَاعٌ ﴿٣٤﴾

او خوشاله شوی دی (کفار) په دی ژوندون لږ خسیس ، او نه دی دا ژوندون لږ خسیس په (مقابل د) آخرت کښی مگر لږ متاع (حقیر مال)

تفسیر: یعنی هغه خپل مقصود کښی . تکبر لوی او ځانمنی (خود نمائی) کوی حال دا چه د آخرت په مقابل کښی د دنیا ژوندون بیخی هیڅ او لاشی دی لکه چه یو سری خپله څوته د سمندر په اوبو لونده کړی ، نو هغه لوندوالی چه د ده څوته ته رسیږی د سمندر په مقابل کښی هیڅ حقیقت نه لری نو د دنیا حقیقت د آخرت په مقابل کښی دغومره هم نشته . لهذا عقلمنو لره بښای چه پر فانی باندی باقی مقدم کړی . حقیقت دا دی چه دنیا د آخرت مزرعه ده ، او دنیا بالذات پخپله مقصود نه دی - نو لارم دی چه د دی ځای له سامانونو او وسائلو څخه داسی تمتع او استفاده وکړی شی چه هغه په آخرت کښی د بری او کامیابی ذریعه وگرځی لکه چه لویو اصحابو رضوان الله تعالیٰ علیهم اجمعین کړی وو .

وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا أَلَا أَنْزَلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ قُلْ إِنَّ اللَّهَ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ أُنَابَ ﴿٣٥﴾

او وائی هغه کسان چه کافران شوی دی ولی نه ده رالیرلی شوی پر دغه (محمد) باندی (هغه معجزه په نبوت د ده چه مونږ ئی غواړو) له (طرفه) د رب د ده ؟ ووايه (ای محمده دوی ته بیشکه الله گمراه کوی هغه څوک چه اراده وفرمائی (د گمراهی ئی) او هدایت کوی په طرف خپل (سمه صافه لاره ښیی بی د لیدلو د ایت) هغه ته چه رجوع وکړی (الله ته) .

تفسیر: مشرکینو به په سلهاؤ معجزی او ښی کتلی مگر د خپلو هغو خبرو څخه له سره نه اوبتل چه هغه معجزه او ښه چه مونږ ئی غواړو راوښی - مثلاً د مکی معظمی غرونه څمونږ له شاؤ خوا څخه لری کړه ! چه د کرلو او زراعت لپاره څه وسعت پیدا شی - یا ځمکی څیږی کړه چینی او ویالی راوبهوه ! یا ځمونږ پخوانی مشران بیا راژوندی کړه ! او له مونږه سره ئی په خبرو او اترو راوله الغرض کومه داسی یوه معجزه راوښی چه مونږ په ایمان راوړلو باندی مجبور کړی . نو د هغه جواب داسی ورکوی چه بیشکه الله تعالیٰ د داسی معجزی او ښی پر ښوولو

قدرت لری لیکن د ده حکمت او عادت د دی خبری مقتضی نه دی چه ستاسی د داسی غوښتنی تکمیل وکړی - د انبیاء علیهم السلام د تصدیق دپاره هومره چه ضرورت دی له هغه څخه زاندي نښی او معجزی در ښوولی شوی دی ، او درښوولی کیږی - د نورو سلهاو معجزاتو څخه سترگی واورئ یواځی هم دغه پاک قرآن د نبی الله د صداقت یو عظیم الشان نښان دی کله چه تاسی سره د دغو د لیدلو سره پر سمه لیاره رانغلئ ، او د حق په لوری مو رجوع ونه کړه نو معلومه شوه چه سم له قدیمی قانون سره د پاک الله مشیت پر هم دی خبری تللی دی چه تاسی په همغه چه تاسی غوره کړی لیاره چه گمراهی ده خوشی کړی بلاشبهه تاسی سره له دومره لوی معجزی او نښی د لیدلو سره بیا هم ایمان نه راوړئ او د هغه په لوری رجوع نه کوئ - نو دی سم له خپله عاده سره تاسی پر مخ بیائی او تر حقیقی کامیابی پوری مو د رسیدلو لیاری درښی - کله چه تاسی پخپله هغه نه غواړئ نو د هغه حکمت هم د هم دی خبری مقتضی دی چه تاسی مجبور نه کړی ، نو بیا د فرمائشی معجزی ښوولو ته څه ضرورت پاتی کیږی بلکه د هغو په نه درښولو کښی ستاسی فائده ده ځکه چه سنت الله هم دا دی چه فرمائشی معجزی هلته ښوولی کیږی کله چه د کوم قوم تباہ او سپیره کول مقصود وی په حدیث کښی دی چه الله تعالی فرمایلی دی «ای محمده ! که ته غواړی نو مونږ دغه فرمائشی معجزی هم دوی ته ورښیو - که سره له هغه هم دوی ئی ونه منی ، نو بیا داسی یو سخت عذاب به پر دوی نازلیدوی چه په دنیا کښی بل هیڅ نه وی راغلی - او که ته غواړی نو د رحمت او د توبی دروازی به پرانستلی پریږدو» نو رسول الله مبارک دغه دوهم شق غوره کړ - لکه چه له هم دغو معاندانه فرمائش کوونکو څخه ډیر کسان وروسته له هغه په اسلام سره مشرف شول

الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ

(دغه رجوع کوونکی) هغه کسان دی چه ایمان ئی راوړی دی او ارام نیسی زړونه د دغو (مومنانو) په ذکر د الله سره ،

تفسیر: دا د الله تعالی په طرف د رجوع کوونکی بیان دی . یعنی د چا چه د ایمان دولت په برخه کیږی نو له ذکر الله یعنی د الله تعالی له یاده اطمینان او دادینه (سکون) حاصلوی - ځکه چه له گردو (تولو) څخه لوی ذکر خو لوی قرآن دی ﴿إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ﴾ چه د هغه په لوستلو په زړونو کښی د یقین کیفیت پیدا کیږی او شیطانی شبهات او وسوسی لری کیږی - او سکون او اطمینان ورمیسر کیږی ، له یوه جانب که د الله تعالی عظمت او مهابت په زړونو کښی خوف او خشیت پیدا کوی ، نو له بل طرفه د رب العلمین لامحدود رحمت او مغفرت د قلبی سکون او راحت سامان وررسوی ، الغرض د دوی زړونه له هر لوری څخه مات وی او یواځی د پاک الله په لوری مگرځی ، او د همغه په لوی او قدرت باندی ځان سپاری او

د ذکر الله نور د دوی له قلوبو څخه نور هر ډول (طریقه) دنیوی وحشت او ویره ورکه کوی .

الَّذِينَ كَرَّ اللَّهُ تَطْمِئِنُّ الْقُلُوبُ ﴿١٣﴾

واورئ خبردار شی چه په ذکر د الله سره مطمئن کیږی ارام نیسی زړونه (د مومنانو) ،

تفسیر: یعنی دولت حکومت - منصب - جائداد او د فرمائشی معجزو لیدل او نور شیان له سره انسان ته حقیقی سکون ، اطمینان او ارام نشی یو ځای کولی - یواځی له ذکر الله څخه هغه مع الله تعلق راحصلیږی چه له هغه څخه د زړونو اضطراب او وحشت لری کیږی .

الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ طُوبَى لَهُمْ وَحَسُنَ مَا يَٰ

هغه کسان چه ایمان ئی راوړی دی او کړی ئی دی ښه (عملونه) طوبی (ښه حال) دی دوی ته (له هر حیثه) او ښه ځای د هستوګنی (جنت) دی

تفسیر: محقق شیخ الهند رحمة الله علیه د «طوبی» لغوی معنی داسی اخیستی ده «صالح مومنانو لره خوشالی خوښی او د هستوګنی ښه ځای دی» چه په دغه کښی د جنت هغه ونه هم راغله چه په صحیح حدیث کښی د «طوبی» په نامه سره موسومه شوی ده .

كَذَٰلِكَ أَرْسَلْنَاكَ فِيْٓ أُمَّةٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهَا أُمَمٌ لَّا تَتْلُوا عَلَیْهِمُ الَّذِیْٓ أَوْحَيْنَا إِلَیْكَ وَهُمْ یَكْفُرُونَ بِالزَّحْمَنِ قُلْ هُوَ رَبِّیْ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ عَلَیْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَیْهِ مَتَابِ ﴿١٤﴾

هم دا رنگه (لکه چه مو لیږلی وو انبیاء پخوا له تا) لیږلی ئی مونږ ته (ای محمده) په داسی یو امت کښی چه په تحقیق تیر شوی دی په خوا له دی نه ډیر امتونه چه ولولی ته پر دوی هغه (قرآن) چه وحی کړی ده مونږ تاته حال دا چه دوی کافران دی په رحمن ، ووايه (ای محمده ! دوی ته) چه دغه (رحمن) رب زما دی نشته بل هیڅ لائق د عبادت مگر یواځی هم دی دی ،

پر هم ده توکل کری دی ما او خاص هم ده ته بیا ورتله او رجوع زما دی

تفسیر: یعنی همغسی چه مونږ په خپل لوری رجوع کوونکو ته د بری سمه او صافه لپاره ښیو هم داسی مونږ د هغه امت لپار ښوونی دپاره ته ای رسوله زما مبعوث کری ئی . ته هغه کتاب چه ما پخپل کامله رحمت سره پر تا نازل کری دی هغوی ته واوروه ! ای محمده صلی الله علیه وسلم ! ستا تاکل (مقررول) او لیږل پر نبوت باندی کومه عجیبه او نوی خبره نه ده ، پخوانیو امتونو ته هم انبیاء لیږلی شوی دی ، نو هغه بد عاقبت او خرابه نتیجه چه د هغو مکذبینو شوی ده ښائی چه هغه احوال دی د دغو خلقو تر نظر لاندی هم وی

(﴿وَمَنْ يَكْفُرْ بِالرَّحْمَنِ﴾ حال دا چه دوی کافران دی په رحمن باندی) یعنی رحمن پخپل کامل رحمت دغه عظیم الشان قران نازل کری دی ﴿الرَّحْمَنُ عَلَّمَ الْقُرْآنَ﴾ او ته مو ای محمده رسول الله صلی الله علیه وسلم رحمة للعالمین گرځولی او لیږلی ئی ! مگر دوی سختی ناشکری او د نعمت کفران ته ملاوی ترلی دی . د رحمن د حق منلو څخه منکران شوی دی بلکه د رحمن او رحیم له نامه څخه هم سخت وحشت خوری او تری ترهیری . نو ځکه د «حدییه» په صلحنامی (روغلیکه) کښی دوی پر ﴿يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْفَرَقِ﴾ لیکلو باندی جگری وکری . ﴿وَلَقَدْ قِيلَ لَهُمْ أَصْغَدُوا لِلرَّحْمَنِ قَالُوا وَمَا الرَّحْمَنُ﴾ (۱۹ جزء د الفرقان (۱۶) ایه (۵) رکوع د لوی قرآن اومه سجده

(﴿قُلْ مُؤَيِّنٌ﴾ الآية - ووايه ای محمده دوی ته چه دغه رحمن رب څما دی نشته بل هیڅ لائق د عبادت مگر هم دی دی پر هم ده توکل کری دی ما او خاص هم ده ته بیا ورتله او رجوع څما ده) یعنی له هغه رحمن څخه چه تاسی انکار کوئ هغه څما رب دی - او هم دی همغه الله دی چه بل هیڅ شریک نه لری ﴿قُلْ ادْعُوا اللَّهَ أَدْعُوا الرِّحْمَنِ أَيُّهَا الَّذِينَ كَفَرُوا لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ السَّمِیُّ﴾ (۱۵ جزء د بنی اسرائیل ۱۱۰ آیت ۱۲ رکوع د غلورمی سجدی څخه وروستی آیت)

زما ابتداء او انتهاء گرد (تول) د همغه الله تعالی د قدرت په واک (قبضه) او اختیار کښی دی ، زه همغه باندی توکل کوم - نه ستاسی د دغه انکار او تکذیب څخه ماته د کوم ضرر اندیښنه شته - او نه د هغه له امداد او اعانت څخه بی هیلې (ناامیده) او مایوسه یم

وَلَوْ أَنَّ قُرْآنًا سُيِّرَتْ بِهِ الْجِبَالُ أَوْ قُطِعَتْ بِهِ الْأَرْضُ أَوْ كَلِمَةٌ بِهِ السَّمَوَاتُ لَبَلَّ اللَّهُ الْأُمُورَ جَمِيعًا

او که په تحقیق یو قرآن (داسی وی په عالم کښی چه) روان کیدلی په (لوستلو د) ده سره غرونه یا خیریدلی توتی کولی شو پری ځمکه یا په خبرو راوستلی شو په هغه سره مری (نو بیا هم ایمان نه وو راوړی دوی بلکه

(خاص) الله ته دی (اختیار د دی) امر تول (او الله ئی کولی شی هر کله چه اراده وفرمائی)،

تفسیر: دلته له قرآن څخه عام کتاب مراد دی - لکه چه په یو حدیث کښی پر «زبور» شریف د قرآن د لفظ اطلاق شوی دی - یعنی که کوم داسی یو کتاب لیدلی کیدی چه په هغه سره ستاسی دغه غوښتلی شوی معجزی او نبی پوره کیدی ، نو هغه به پرته (علاوه) له هم دغه قرآن کریم څخه بل کوم کتاب کیدی شو ، هم دغه قرآن عظیم دی چه په روحانی ډول (طریقه) سره د غرونو په شان وچ کلک خلق ئی له خپلو ځایونو څخه وخوځول - د بنیادمانو د زړونو ځمکه ئی څیری کره او د الله تعالی د معرفت چینی ئی ورڅخه راوبهولی - او د وصول الی الله لیاری ئی د کلونو په ځای په څو شیبو (لحظو) کښی پر دوی پری کړی - په مرو قومونو کښی او په مرو زړونو کښی ئی د ابدی ژوندون روح ورننه ایسته - کله چه له داسی لوی قرآن څخه تاسی ته شفاء او هدایت روزی نه شو نو فرض ئی کړئ که ستاسی د غوښتنی سره سم دغه عظیم الشان قرآن په مادی او حسی ډول (طریقه) سره هم هغه گرد (تول) شیان تاسی ته درښی چه تاسی ئی غواړئ ، نو بیا هم له تاسی داسی هیله (ارزو) او امید نشی کیدی چه تاسی به ایمان راوړئ او نوی نوی حجتونه او کاپره بحثونه به ونه کړئ - تاسی داسی ضدیان او سرکشان پیغ چه د هیڅ یو برهان ، دلیل او معجزی د لیدلو څخه ایمان نه راوړئ ! اصلی خبره خو هم دا ده چه گرد (تول) کارونه هدایت او ضلالت د الله تعالی په قدرت او واک (اختیار) کښی دی . د هر چا په نسبت هر څه چه اراده وفرمائی همغسی کوی نو یو گمراه بی د الله تعالی له ارادی څخه تر قیامته پوری هم هدایت نشی موندلی - لیکن د هدایت نعمت د هغه په برخه کوی چه د ده په زړه کښی د حق د قبول غوښتنه او د هغه مینه او محبت پروت وی

اَقْلَمُ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا اِنَّ لَّوَيْشَاءُ اللّٰهُ لَهْدٰى النَّاسَ جَمِيعًا

آیا لا ناامیده شوی نه دی هغه کسان چه ایمان لرونکی دی (له ایمان د دغو کسانو په داسی حال کښی چه دغه مومنان پوهیږی) که اراده فرمایلی وی الله (د هدایت د تولو خلقو) نو خامخا به ئی هدایت فرمایلی وی تولو خلقو ته (نو ایمان نه راوړی مگر هغه چه الله اراده د ایمان راوړلو ئی وفرمائی)،

تفسیر: ښائی د ځینو مسلمانانو په زړونو کښی داسی خیال پیدا شوی وی چه که یو ځلی د دوی دغه غوښتنی ور پوره کړی شوی وی گوندی دوی به هم په ایمان مشرف کیدی - نو دلته دوی ئی وپوهول چه داده اوسئ که د الله تعالی اراده پر دغه تللی وی چه دوی گرد (تول) مسلمانان کړی ، نو بی د کومی معجزی د ښکارولو څخه ئی هم دوی گرد (تول) په سمی

لیاری راوستل لیکن دغه امر د الله تعالیٰ د عادت او حکمت شخه مخالف دی - الله جل جلاله هر انسان ته تر یوی اندازی پوری د کسب او اختیار اراده ورکوی او د هدایت کافی اسباب ور جمع کوی ، چه که دی وغواری چه تری منتفع شی - نو غه ضرورت دی چه د دوی دغه غوښتنی هم ور پوره کړی شی که سره له دی نه چه د هدایت کافی سامان موجود دی او معاندین ئی ونه منی او خپل ایمان پر چتی (بیکاره) او بیهوده ؤ غوښتنو معلق کړی - نو مونږ هم داسی اراده نه ده فرمایلی چه دغه به پر گرد (تول) عالم باندی هرومرو (خامخا) ورقلوو ځکه چه د ﴿لَا تُكَلِّمُ هَٰؤُلَاءِ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَشْيًا﴾ مصداق هم هرومرو (خامخا) پوره کیدونکی دی .

وَلَا يَزَالُ الَّذِينَ كَفَرُوا تُصِيبُهُمْ بِمَا صَنَعُوا قَارِعَةٌ أَوْ تَحُلُّ قَرِيبًا مِّن دَارِهِمْ حَتَّىٰ يَأْتِيَ وَعْدُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ الْبِعَادَ ﴿٤١﴾

او هميشه هغه کسان چه کافران شوی دی رسيږی دوی ته په سبب د هغو عملونو چه کړی دی (د عناد او تکذيب نه) زړه ټکوونکی یا خوځوونکی عذاب یا چه ښکته شی (دغه قارعه یا ته ای محمده) نژدی کورونو د دوی ته تر هغه پوری چه راشی وعده د الله (په نصرت د تا او ترقی د دین) بیشکه چه الله هیچری نه کوی خلاف له وعدی (خپلی).

تفسیر: یعنی دغه د مکی معظمی کفار سره د خپلو غوښتلو شویو معجزو او دلائلو د لیدلو هم ایمان راوړونکی نه دی - دوی خو به داسی هغه ومني چه برابر کوم آفت او مصیبت پخپله پر دوی یا د دوی په شاؤ خوا خلقو ولویږی او دوی د هغه د لیدلو شخه عبرت حاصل کړی - مثلاً په جهاد کښی د مسلمانانو په لاسونو د دوی څه سری مړه شی ، یا ئی څه سری بندیان شی ، او څه ئی د څه نورو مصائبو په منگلو کښی ولویږی - دغه سلسله به تر هغه وخته پوری دوام ولری چه د پاک الله وعده پوره شی - یعنی مکه معظمه فتحه شی او جزیره العرب د شرک له گندگی شخه پاکه او صافه شی بیشکه د الله تعالیٰ وعده قاطعه او یقینی ده - او هرومرو (خامخا) پوره کیدونکی ده - ځینو مفسرانو په «او تحل قریباً من دارهم» کښی د رسول الله په لوری خطاب منلی دی یعنی چه تاسی د دوی کلی ته نژدی ورښکته شی - لکه چه په «حدیبیه» کښی وشو ، نو په دغه تقدیر سره له «قارعه» شخه به هغه سراپا مراد وی چه په هغوی کښی رسول الله مبارک بالذات شرکت فرمایلی دی - له ځینو اسلافو شخه منقول دی چه دغه آیت د گردو (تولو) کفارو په حق کښی عام دی او په مکیانو (مکی والاؤ) پوری څه تخصیص نه لری والله اعلم .

وَلَقَدْ اسْتَهْزَيْ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَأَمَلَيْتُ لِلَّذِينَ كَفَرُوا تَمَآخُذًا ۖ فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ ﴿۱۳﴾

او خامخا په تحقيق مسخری کړی شوی وی له (نورو دیرو) رسولانو سره (چه وو) پخوا له تانه (لکه چه ستا قوم په تا پوری کوی) نو مهلت می ورکړی ؤ هغو کسانو ته چه کافران شوی وو (پس له تمسخره څه مدت په عشت کینی) بیا می ونيول دوی (په عذاب سره) نو څرنگه به ؤ عقوبت (عذاب زما یعنی ډیر سخت ؤ).

تفسیر: یعنی که په سزا رسيدلو کښی څه ځنډ (ایسارتیا) وشي نو داسی مه گنئ چه نجات مو وموند پخوانیو مجرمینو ته هم رومی مهلت ورکړی شوی ؤ بیا کله چه ونيول شول نو وگورئ چه په داسی بده ورځ آخته شول چه تر ننی ورځی پوری د دوی د تباهی او بریادی قصی د خلقو پر ژبو باندي جاری دی.

أَفَمَن هُوَ قَاۤمٌ عَلَىٰ كُلِّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ قُلُوبُهُمْ

آیا نو هغه ذات چه وی دی ولاړ (ساتونکی) پر هر نفس (صالح او طالح باندی) سره له هغه عمل چه کړی وی (او په جزا ئی هم رسوی دا داسی دی لکه هغه څوک چه داسی نه وی بلکه داسی نه دی) او ګرځولی دی (کفارو) الله ته شریکان؟ ووايه (ای محمده! دوی ته) چه واخلئ نومونه د دوی (او اداء کړئ صفتونه د دوی چه آیا مستحق د عبادت او شرکت دی که نه دی؟)

تفسیر: یعنی هغه الله چه د هر انسان هر عمل په هر وقت کښی لیدی شی او هر شی د ده د قدرت تر کتنی لاندی دی او یوه شیبه (لحظه) له هیڅ شی نه نه غافلپوری که څوک لږ څه شرارت هم وکړی په همغه وقت کښی ئی جزا ورکوی او هم ورته تنبیه ورکولی او په سزا ئی رسولی شی، نو آیا مجرم له دی نه ځان خلاصولی شی؟ او چیری تری تنبیدلی شی؟ آیا العیاذ بالله د ده مثال د هغو د تیږو (گتو) او نورو بتانو او باطلو معبودانو په شان کیدی شی چه دوی نه لیدلی شی او نه آوریلی شی - او نه د خپلو ځانونو او نه د نورو څخه څه ضرر دفع کولی شی او نه

څه ګټه (فائده) ور رسولی شی - او نه ئی څه اختیار شته ډیر تعجب دی چه د داسی واحد او احد الله له موجودیت سره دوی د داسی عاجز او حقیر مخلوق په مخ کښی ولی سر ښکته کوی؟ او د ده د الوهیت اختیارات ولی هغوی ته پخپل زعم او چرت (خیال) ورسپاری؟ آیا د دی ظلم دپاره څه حد او انتها شته چه د علیم الکمل او په ګردو (ټولو) صفاتو سره موصوف الله شریکان داسی شیان وګرځولی شی چه دوی له خپلو ځانونو څخه هم نه دی خبر ښه وپوهیږئ هر هغه څه چه تاسی په پټه یا په ښکاره سره کوئ هغه ټول پاک الله ته معلوم دی الله د خلقو د دغو د مشرکیت ګستاخیو څخه بی خبره نه دی او ژر یا په ځنډ (ایسارتیا) هغوی ته هرومرو (خامخا) سزا ورکوی.

﴿قُلْ مَوْءُودٌ﴾ ووايه ای ځما رسوله دغو مشرکانو ته چه واخلئ تاسی نومونه د دوی او ادا کړئ صفتونه د دوی چه آیا مستحق د عبادت او د شرکت دی له الله سره؟ که نه دی؟ (یعنی لږ څه خو وړاندی لاړ شی او د دغو شریکانو نومونه خو واخلئ! او سراغ او پټه ئی راوښیئ! آیا د پاک الله د دغو صفاتو له آوریډلو څخه چه پاس مو واوریدل کوم حیاءداره سری به د هغو تیږو (ګټو) نوم هم اخیستی شی! او که کوم مشرک له بی حیائی څخه د «لات» او «عزی» نوم واخلی نو آیا کوم عاقل به په هغه لوری التفات هم کولی شی؟

أَمْ تَتَّبِعُونَ مَا لَا يُعَلِّمُونَ فِي الْأَرْضِ أَمْ يَبْطِئُ عَنْ الْقَوْلِ

بلکه آیا اخبار کوئ تاسی الله ته په هغه باطل معبودانو باندی چه نه دی معلوم الله ته په ځمکه کښی (یعنی نشته که وی نو معلوم به ؤ الله ته.) بلکه (مسمی کوی دوی شرکاء) په ظاهره وینا سره (بی له اعتباره د معنی)؛

تفسیر: یعنی پاک الله ته د ټولی ځمکی په مخ کښی د خپل الوهیت هیڅ یو شریک او حصه دار نه دی معلوم ځکه چه هغه خو له سره نشته چه معلوم وی نو آیا تاسی هغه ته داسی شی ښوولی شی؟ چه ده ته نه دی معلوم؟ العیاذ بالله.

تنبیه: د ځمکی قید ئی ځکه ولګاوه چه د بتپرستانو په نزد د شرکاؤ او اصنامو ډیره ځای هم دغه ځمکه ده. ابوحیان رحمه الله علیه د (لایعلم) ضمیر د (م) په طرف اړولی دی یعنی آیا الله ته دغه خبره ښوولی شی چه ستا په الوهیت کښی حصه داران هغه بتان دی چه لږ څه علم هم نه لری.

﴿أَمْ يَبْطِئُ عَنْ الْقَوْلِ﴾ بلکه مسمی کوی دوی شرکاء په ظاهره وینا سره بی له اعتباره د (معنی) پخوا ئی وفرمایل چه د دغو شرکاؤ خو لږ څه نومونه راوښیئ! بیا ئی تنبیه وفرمایله چه د هغه شی چه په واقع کښی له سره ثبوت نشته، نو تاسی به ئی نوم څرنګه اخیستی شی اوس دا راښیئ چه د کوم څیز پاک الله ته شریک پیدا کول تش الفاظ محض او یو غږ دی چه د هغه

لائی دی هیخ یو حقیقت نشته له مجردو ظنونو او تخمینو او باطلو اوهامو غو بی معنی الفاظ له سره بامعنی نه شی کیدی. بنائی په ﴿لَا يُظْلَمُونَ الْقَوْلَ﴾ کښی دی لوری ته هم اشاره وی چه هغه د شرک خبری چه دوی ئی کوی، که د ړندو له تقلیده او تعصبه تش کړی شی او د خپل زړه او وجدان په لوری رجوع وکړی نو پخپله د دوی ضمیر به هم له دغو لغویاتو او چتی (بیکاره) خبرو څخه انکار کوی - نو د دی له امله (له وجی) بنائی چه وویلی شی چه دغه گردی (تولی) داسی سطحی او سرسری خبری دی چه انسانی ضمیر او د بشریت فطرت هغه مردود او ملعون درولی دی.

بَلْ زَيْنَ الدِّينِ كَفَرُوا مَكْرَهُمْ صَدُّوا عَنِ السَّبِيلِ ط

(داسی نه دی) بلکه بنائسته کړی شوی دی هغو کسانو ته چه کافران شوی دی مکر دروغ د دوی او بند (او اړولی) شوی دی دوی له سمی لاری (د دین څخه) ،

تفسیر: یعنی هیخ هم نشته - د شرک په حمایت کښی د دوی دغه مستعدی او د توحید په مقابل کښی دغومره جداو جهد تش د نفس او د شیطان فریب دی چه هم دغه دوی د حق له لیاری څخه ستانه (واپس) او کاږه کړی دی .

وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ۝۱۴

او هر څوک چه گمراه کړی الله (هغه لره) نو نشته ده لره هیخ لار ښوونکی (د سمی صافی لیاری) .

تفسیر: یعنی هر هغه چا ته چه الله تعالی د هدایت توفیق ور نه کړی دی به څوک په سمه لپاره راوستی شی ! او الله تعالی همغه ته توفیق ور په برخه کوی چه پخپل اختیار د هدایت وروڼه پر خپل ځان نه تری .

لَهُمْ عَذَابٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَقُّ وَمَا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَاقٍ ۝۱۵

شته دوی ته عذاب په ژوندانه لږ خسیس کښی (په قتل ، حبس ، قحط او نورو رېږو (تکلیفونو) سره) او خامخا عذاب د آخرت ډیر سخت دی (له عذابه د دنیا) ، او نه به وی دوی ته له عذابه د الله څخه هیڅ ساتونکی .

تفسیر: یعنی مقرر دی کافرانو ته دنیوی عذابونه د مجاهدینو په لاسونو یا بلا واسطه د قدرت له طرفه او خامخا عذاب د آخرت ډیر سخت دی او نه به وی دوی ته له عذابه د الله تعالیٰ څخه هیڅ ساتونکی یعنی بی له سزا ورکولو څخه به ئی نه پرېودی نو بیا د هغه ځای د سزا ورکولو څخه څه پوښتنه کوئ؟

مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وَعَدَ الْمُتَّقُونَ ۖ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ۖ أُكْثُهَا دَائِمٌ وَظِلُّهَا ۖ

مثال (صفت) د جنت هغه چه وعده کړی شوی ده (په هغه سره) پرهیزگاران (دا دی چه) بهیږی (همیشه) له لاندی (د باغونو او مانیو) د هغه (څلور قسمه) ویالی، میوی د هغی (به همیشه بی انتهاء بلا انقطاع) وی او سوری د هغه (به هم همیشه وی بی زواله) ،

تفسیر: چه د هغه هیڅ نوعه هیڅکله نه ختمیږی ، او تل به همغه شی ورسیږی چه دی ئی وغواړی « لامقطوعة ولا ممنوعة » (د الواقعة اوله رکوع ۳۳ ایه ۲۷ جزء)

تِلْكَ عُقْبَى الَّذِينَ اتَّقَوْا وَعُقْبَى الْكَافِرِينَ النَّارُ ۚ

دا (جنت) عاقبت (او مرجع) دی د هغو کسانو چه پرهیزگاری کوی او عاقبت (کښی ځای) د کافرانو اور (د دوزخ) دی .

تفسیر: یعنی سیوری به هم د تل لپاره راحت او هوسانی (آرام) بڼونکی وی نه به هیڅکله د لمر د گرمی او سورت نه زحمت وی - او نه د یخنی تکلیف «لا یرون فیها شمساولا زمهریرا» (د الدهر) (۱) رکوع ۱۳ ایه ۲۹ جزء) او عاقبت کښی ځای د کافرانو اور د دوزخ دی یعنی له الله جل جلاله څخه ویریوئ شرک او کفر پرېودئ په دغه آیت کښی د اهل الحق او د اهل الباطل خاتمه او انجام یو د بل په مقابل کښی سره بیان وفرمایه و بضلها تتبین الاشياء

وَالَّذِينَ اتَّيْنَهُمُ الْكِتَابُ يَفْرَحُونَ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمِنَ الْأَحْزَابِ مَنْ يُنْكِرُ بَعْضَهُ

او هغه کسان چه ورکړی دی مونږ دوی ته کتاب (او بیا ئی اسلام هم راوړی دی) خوشالېږی په هغه (قرآن) چه نازل شوی دی تاته او ځینې له فرقو (د اهل الکتاب) څخه هغه دی چه نه منی ځینې احکام د دی (قرآن)،

تفسیر: هغوی ته چه اوس قرآن کریم ورکړی شوی دی یعنی مسلمانان او هغوی ته چه پخوا له دی نه تورات - انجیل او نور ورکړی شوی دی یعنی یهودان او نصرانیان د هغه شی د اوریدلو څخه خوشالېږی چه پر تاسی نازل کړی شوی دی د مسلمانانو خوشیدل خو ظاهر دی چه دوی هم دغه کتاب د دارینو د فلاح مفتاح (کونجی) گڼی باقی په یهودو او نصاریٰ و کښی هغه خلق چه اهل العلم او د انصاف خاوندان او فی الجمله حق منونکی وو نو هغوی ته هم د یوه راز (قسم) مسرت موقع وه ځکه چه هغوی به لیدل چه لوی قرآن په څه ارته سینه د دوی د اصلی کتابونو په تصدیق او د انبیاء په تعریف او تعظیم کښی رطب اللسان دی ، بلکه د رښتینو احبارو او رهبانانو وجود هم په مدح کښی معروض شوی دی

﴿ ذَٰلِكَ يَأْتِيَانَهُمْ قَبِيلَانِ ۖ وَهُمَا ﴾ (د المانده ۱۱ رکوع) لکه چه هم داسی قسم منصف او حق خوښونکی یهود او نصاریٰ بالاخره په اسلام سره هم مشرف شول .

(او ځینې له فرقو د اهل الکتاب هغه دی چه نه منی ځینې احکام د دی قرآن) یعنی یهود او نصاریٰ یا د عربو جاهلانو هغه جماعات هم دی چه له پاک قرآن څخه ځکه ناخوښ دی چه دوی د دی قرآن د ځینو شیانو څخه انکار کړی دی - او دا همغه شیان دی چه د دوی د تحریف او تبدیل یا د آراؤ او اهوؤ په خلاف دغه لوی قرآن بیان فرمانلی دی .

قُلْ إِنَّمَا أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ وَلَا أُشْرِكَ بِهِ إِلَيْهِ أَدْعُوا وَإِلَيْهِ مَآبُ

وایه (ای محمده ! دوی ته) بیشکه امر (حکم) شوی دی ماته په دی چه عبادت کوم زه د الله او شریک نه نیسم له دغه (الله) سره (هیڅوک په عبادت کښی)، خاص د همغه طرف ته بولم (تمام عالم) او خاص هم ده ته دی ورتله (ځما او د ټولو په عقبی کښی)

تفسیر: یعنی که څوک خوښ وی یا ناخوښه وی زه د هغه وحده لاشریک له الله جل وعلا بندگی

کوم چه هغه گردو (تولو) انبیاؤ علیهم السلام او مللو بالاتفاق منلی دی - د ده د احکامو او مرضیاتو په لوری گرد (تول) جهان ته دعوت ورکوم ، او ښه پوهیږم چه څما خاتمه د هغه د قدرت په لاس کښی ده او زه د همغه په لوری رجوع کوونکی یم - او هملته څما د هستوګنی ځای دی او همغه به بالاخر ما غالب او منصور او مخالفین می مغلوب او مقهور ګرځوی ، نو ځکه د هیچا د خلاف او انکار څخه زه له سره پروا نه کوم .

وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ حُكْمًا عَرَبِيًّا وَلَئِنْ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ دَرَجَةٍ وَلَا أَوَاقٍ ۝۱۴

او لکه (چه نورو انبیاؤ ته پخوا مو کتابونه لیږلی ؤ په ژبو د قومونو د دوی) نازل کړی لیږلی مو دی دغه (قرآن) حکم کوونکی په عربی ژبه، او قسم دی که متابعت وکړی ته (ای محمده!) د خواهشونو د دغو (مشرکانو او کتابیانو) وروسته له هغه چه راغلی دی تاته علم (په توحید او په نسخ د دین د دوی) نو نه به وی تاته له جانب د الله څخه هېڅ ولی (یار مددګار) او نه ساتونکی (له عذابه د الله)

تفسیر: یعنی لکه چه رومی پخوانی کتابونه رالیږلی شوی دی ، په دغه وقت کښی دا قرآن رانازل کړ شو چه پر لور (وچت) او عظیم الشان معارفو او حکمونو مشتمل او د حق او باطل آخری فیصله کوونکی دی بیا همغسی چه هر نبی ته په همغه ژبه کښی کتاب ورکړی شوی دی چه د هغه قومی ژبه وه ، هم داسی محمد عربی صلی الله علیه وسلم ته هم عربی قرآن ورکړی شوی دی - بلاشبه د دی عظیم الشان قرآن په شان معجز او جامع کتاب ښائی په هم داسی یوی ژبی نازلیده چه نهایت بلیغ - وسیع جامع - منضبط - واضح او پرمغز وی او د پرشوکت توب له امله (له وجی) د «ام الالسنه» او ملکه اللغات ویلو وړ (لائق) او مستحق وی .

(وَلَئِنْ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ) ﴿۱۴﴾ - او قسم دی که متابعت وکړ تا ای محمده ! د خواهشونو د دغو مشرکانو او کتابیانو وروسته له هغه چه راغلی دی تاته علم په توحید او په نسخ د دین د دوی نو نه به وی تاته له جانب د الله تعالی څخه هېڅ ولی یار مددګار او نه ساتونکی له عذابه) یعنی د هیچا د انکار او د ناخوښی د یوی ذری په قدر پروا مه کوئ ! هغه کامل او عظیم علم چه الله تعالی تاته درکړی دی د همغه متابعت کوئ ! که بالفرض د دی خلقو د دغو غوښتنو په لوری متمائل شوئ نو د هغه له وبال څخه به دی څوک وژغورلی (بچ کړی) شی ؟ دغه خطاب د حق گردو (تولو) طالبانو ته دی - اگر که دلته پخپله رسول اکرم صلی الله علیه وسلم مخاطب دی ، خو مقصود له دوی سره خطاب او نورو ته اورول او لارښوونه ده په صواب لکه چه پخوا له دی

نه په خو نورو غايونو كښې د ده اشباه او نظائر تير شوى دى .

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ وَجَعَلْنَا لَهُمْ أَزْوَاجًا وَذُرِّيَّةً وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ لِكُلِّ أَجَلٍ كِتَابٌ ﴿٣٨﴾

او خامخا په تحقيق ليرلى ؤ مونږ ډير رسولان (انسانان) پخوا له تانه (لكه چه راليرلى مو ئى ته) او وركړى ؤ مونږ دوى ته ښځى او اولادونه ، او نه ښائيرى دپاره د هيڅ رسول (او نه توانيرى) دا كار چه راوړى داسى يوه معجزه (چه خلق ئى غواړى) مگر په اذن (تقدير) د الله سره ، دپاره د هر وقت او حادثى يو حكم دى (چه پخپله نيته همغسې كيږي).

تفسير: يعنى عربى رسول ته نوى كتاب او نوى احكام وركول او مبعوثول كومه نوى او عجيبه خبره ده ؟ چه دومره حجتونه پيدا كوي - آخر مونږ پخوا له دى نه هغه انبياء عليهم السلام چه ليرلى دى ، هغوى د اسمان پرېښتى نه وى . او د هم دى دنيا له هستيدونكو څخه انسانان ؤ ، چه دوى به ئى خوړه او خپل گرد (تول) ضروريات به ئى پخپلو لاسونو سره پوره كول - او د ښځو او وړوكيو خاوندان به ؤ - په دوى كښې هيڅ يوه د دى خبرى قدرت نه درلود (لرلو) چه هر ورو (خامخا) همغه خلقو ته وروښيى چه هغوى ئى غواړي بلكه د موجوده رسول الله په شان هر شى كښې د پاك الله اذن ته منتظر ؤ - او همغه معجزى به ئى ورښولى - او همغه احكام به ئى اورول چه د هغه اذن د الله تعالى له درباره كيده . د الله تعالى د اذن حال دا دى چه د ده په دربار كښې د هري زمانى او هر قرن په تناسب سره بيل بيل احكام ليكلي شوى دى - او يوه داسى وعده تاكلى (مقرر كړى) شوى ده چه د هغى د اړولو او تبديلولو صلاحيت نه انبياؤ ته شته او نه پرېښتو ته - بيا كله چه هر نبي د خپلى زمانى سره مناسب احكام راوړى ، او د خپل صداقت ورښوولو دپاره د عمومو د غوښتنو تكميل ته اړ (محتاج) او مجبور نه وى - او نه ئى خپل ځان د بشريه ؤ حوائجو او معاشرتي تعلقاتو څخه بى پروا او پورته ظاهر كړى وى ، نو د هم دغو شيانو موجوديت په محمد رسول الله كښې د دوى له نبوت څخه د انكار دليل څرنگه كيدي شى ؟.

يَمْحُو اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثَبِّتُ ۖ وَعِنْدَهُ أُمُّ الْكِتَابِ ﴿٣٩﴾

محوه كوي الله هغه چه اراده وفرمائى (د امحا ئى) او ثابتوى (هر هغه چه اراده وفرمائى د اثبات ئى) او په نزد د الله اصل د هر كتاب (علم الله يا

لوح محفوظ) دی (چه هر شی پکینی لیکلی شوی دی).

تفسیر: یعنی سم له خپل حکمت سره د هر حکم د منسوخیت - یا د هر حکم د دوام اراده چه وفرمائی - او هر قوم د محوه کولو ، او د هغو په غای د بل قوم د درولو - او د هغو اسبابو د تاثیر د بدلولو ، او د هغو وسائلو د تاثیر د پریښولو - او سره د موجودیت د شرائطو د یوی وعدی اظهار او بی د شرائطو له موجودیت د بلی وعدی د نه ظاهرولو، الغرض هر قسم تبدیل او تغییر، محوه او اثبات، نسخ او احکام د ده د قدرت او مشیت په لاس کینی دی - د قضاء او قدر تمام دفاتر د ده په قبضه کینی دی او د گردو (تولو) تفصیلاتو او دفاترو اساس ته ښائی چه «ام الکتاب» وایه شی، له ده سره دی ام الکتاب یعنی د «ازلی محیط علم» چه له هر راز (قسم) تبدیل او تعبیر څخه قطعاً منزّه او مبری او د لوح محفوظ ماخذ دی . حضرت شاه صاحب لیکي «په د نیا کینی هر شی په اسبابو سره دی - ځینی اسباب ښکاره ځنی پت دی - د اسبابو تاثیر یوه طبیعی اندازه لری - کله چه الله تعالی اراده وفرمائی د هغو تاثیر له اندازی څخه کم یا زیاتوی ، او کله ئی همغسی پریردی - انسان کله په مکتو (شکو) سره مری - او کله مردک او گولی څخه هم ژوندی پاتی کیږی ، او د هر شی یوه اندازه د الله تعالی په علم کینی شته چه هغه له سره نه بدلیری . اندازی ته «تقدیر» وائی دغه سره دوه تقدیرونه شول - یو هغه چه بدلیری - او بل هغه چه نه بدلیری هغه «تقدیر» ته چه بدلیری «معلق» او هغه ته چه نه بدلیری «مبرم» وائی

له هغو احادیثو او آثارو څخه چه ځینو افاضلو ته د مبرمی قضاء د بدلیدلو شبهه پیدا شوی ده - د هغه متعلق دلته د تفصیل موقع نشته ، هغه به انشاء الله تعالی په مستقل تفسیر کینی لیکل شی . که الله تعالی توفیق راکړ . هوالموفق والمستعان.

وَإِنْ مَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَقَّيَنَّكَ
فَاتَّعَلَيْكَ الْبَلْغُ وَعَلَيْنَا الْحِسَابُ ﴿٥٠﴾

او که وښیو مونږ خامخا تاته (په حیات د تا) ځینی له هغه (عذابه) چه وعده ئی کوو مونږ له دغو (کفارو) سره (د دی عذاب نو هغه به وویښی) یا که وفات کړو مونږ تا (په خوا له دی تعذیبه د کفارو نو پر تا څه ملامتیا نشته بس) نو بیشکه هم دا خبره ده چه په تا رسونه د پیغامونو (او بیانول د احکامو) دی او پر مونږ دی حساب (او جزا ورکول د دوی).

تفسیر: یعنی هغه وعده چه مونږ له دوی سره کړی ده مونږ اختیار لرو چه له هغو ځینی اوس

ستاسی په ژوندون پوره کړو ، یا د تاسی له وفاته ئی وروسته ظاهره کړو - نه ښائی چه تاسی د هغو د ظهور په فکر کښی ولویږئ - او نه هغو خلقو لره لازم دی چه د دغه تأخیر او امهال له لیدلو څخه بیفکره شی - د الله تعالی په علم کښی د هر شی دپاره یو مناسب وقت مقرر دی ، چه د هغو په رسیدلو سره هغه خامخا ښکاریږی تاسی د خپل تبلیغ فریضه اداء کړئ، د مکذبینو حساب مونږ پخپله گورو او خلاصوو ئی .

اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّا نَاتِي الْاَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ اَطْرَافِهَا وَاللّٰهُ يَحْكُمُ لَا مُعَقَّبَ لِحُكْمِهِ وَهُوَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿١٣﴾

ایا نه گوری (کفار) چه په تحقیق مونږ راځو مونږ ځمکی (د دوی) ته چه کموو ئی (فتحه کوو ئی مسلمانانو ته) له څنډو (غاړو) د دی ، او الله حکم کوی (په هر څه چه اراده وفرمائی) نشته هیڅوک رد کوونکی دپاره د حکم د الله او الله دیر ژر دی حساب (د ده نو ژر حساب به ورسره کوی په آخرت کښی هم).

تفسیر: یعنی د مکی معظمی د ځمکی په شاو خوا کښی د اسلام اثر خوریږی ، او د کفر رسم او رواج ورځ په ورځ کمیږی - د لویو لویو قبائلو او اشخاصو په زړونو کښی د اسلام نور او تاثیر ځای نیسی - د (اوس) او (خزرج) زړونه د حق او صداقت په مقابل کښی مفتوح شوی دی - هم داسی مونږ ورو ورو د کفر حکومت کمزوروو - او قوت او قدرت ئی کموو نو آیا دغه روښانه آثار دغو مکذبینو ته دا نه ورښیي چه د پاک الله فیصله د دوی د مستقل په متعلق شوی ده . یو عقلمن سری پر دی ښه پوهیږی په هغه تگ چه نن اسلام پری پر مخ ځی ، د هغه مخه هیڅ یو طاقت نشی نیولی - لهذا د خاتمی خیر او ښیگنه (فایده) په هم دی کښی ده چه هغه راتلونکی شی ، راغلی او واقعی شی وگنی

(﴿ وَاللّٰهُ يَحْكُمُ ﴾) الآية - او الله تعالی حکم کوی په هر څه چه اراده وفرمائی الخ) یعنی د الله تعالی تکوینی حکم او فیصله قاطع او له خپله ځایه له سره خوځیدونکی نه ده هر کله ئی چه وقت راشی ، نو هیڅ یو طاقت او قوت د هغه مخه نشی نیولی ، او نه د یوی شبیبی (لحظی) دپاره ئی ملتوی کولی شی .

(﴿ وَهُوَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴾) او الله تعالی دیر ژر دی حساب د ده) یعنی څه مهال (وخت) چه د حساب وقت راشی ، نو بیا به هیڅ دیر او ځنډ (تاخیر) نه لگیږی - یا هغه شی چه په یقین سره راتلونکی دی ، نو هغه خامخا جلت وپوله .

وَقَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلِلَّهِ الْمَكْرُ جَمِيعًا يَعْلَمُ
مَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ وَسَيَعْلَمُ الْكُفْرُ لِمَنْ عُقْبَى الدَّارِ ﴿۳۰﴾

او په تحقیق مکر فریب کړی ؤ (له خپلو انبیاءو سره) هغو (کفارو) چه پخوا له دغو (کفارو) څخه ؤ (لکه چه دغه کفار مکر کوی له تاسره ای محمده) نو خاص الله لره ده (جزا) د مکرونوولو ، معلوم دی الله ته هر هغه (ښه او بد) کار چه کوی ئی هر نفس ، او ژر به پوه شی (په قیامت) کفار چه چاته به و (ښه) خاتمه د دار (د آخرت) .

تفسیر: یعنی که د پاک الله اراده نه وی نو گرد (تول) مکر او فریب بی اثره پاتی کیوی - یا دا چه الله تعالی د دوی هغه گرد (تول) فریب او مکر ماتوی . «مکر» په اصل کې خفیه تدبیر ته وائی . که د بدی دپاره وکړ شی بد دی ، او که د ښو چارو او د بدی د لری کولو دپاره وکړ شی ښه دی - یعنی دوی په پته پته سره ناپاکه تدابیر وکړل - لیکن د الله تعالی تدبیر پر گردو (تولو) باندی غالب شو او سر چه (الله) هغه گرد (تول) تدابیر پر دوی باندی غورځوی .

«ولا يحق المکر السیئ الا باهله» (۲۲ جزء د فاطر (۴۳) ایه (۵) رکوع)

﴿يَعْلَمُ مَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ﴾ معلوم دی الله ته هر هغه ښه او بد کار چه کوی هر نفس)

یعنی چه له هغه څخه هیڅ یو حرکت او سکون پت او ښکاره کار نه دی پت - د ده په حضور کېنی د هیچا مکر او فریب نشی چلیدی ، او دی به پر دغو مکارانو باندی ډیر بدمزه خوندي وځکوی .

﴿وَسَيَعْلَمُ الْكُفْرُ لِمَنْ عُقْبَى الدَّارِ﴾ او ژر به پوه شی په قیامت کېنی کفار چه چاته به وی ښه خاتمه د دار د آخرت یعنی لکه چه پخوانیو د خپلو مکرونو او فریبونو پای (آخر) او انجام لیدلی دی نو موجوده ؤ کفارو ته به هم د وروستنی عافیت قدر ورښکارېږی او سخت سخت مصیبتونه او رېږونه (تکلیفونه) به وگالی (برداشت کړی) .

وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا أَلَمْ نَكُفِّرْ بَكُمْ مِنْ قَبْلٍ كَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا
بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَمَنْ عِنْدَهُ عِلْمُ الْكِتَابِ ﴿۳۱﴾

او وائی هغه کسان چه کافران دی (تاته ای محمده !) چه نه ئی ته لیږلی شوی (د الله له لوری په نبوت سره) ، ووايه (ای محمده دوی ته) بس کافی دی الله شاهد په منع زما او ستاسی او بل (کافی دی په شاهی کښی) هغه څوک چه په نزد د ده علم د کتاب دی (جبرئیل).

تفسیر: یعنی ستاسی له تکذیب څخه هیش نه کیږی ، ځکه چه الله قدوس زما د صداقت لوی لوی نښی درښی - قرآن کریم چه د الله تعالی کلام دی لکه چه پخپل کلام الله توب باندی شهادت ورکوی هم داسی زما د نبوت پر حقانیت هم شاهد دی - که سترگی وغړی نو په سختو ناموافقو حالاتو کښی د صداقت په داسی ښه شان سره خوریدل - او د دښمنانو تر زړونو پوری دغه خپل اثر غورځول - او د دروغو مغلوب او مقهور کیدل - او په یوه لوری سره غوندیدل او د اسلام نور موفقیت د الله تعالی له جانب زما پر حقانیت باندی ښکاره دلیل او شهادت دی ﴿وَمَنْ عِنْدَ عَلَمٍ الْكِتَابِ﴾ . او بل کافی دی په شاهی کښی هغه څوک چه په نزد د ده دی علم د کتاب یعنی د لوح محفوظ دغه جبرئیل او مؤمنان دی یعنی هغه څوک چه د قرآن له علمه خبردار او د ده پر حقانیت مطلع دی ، دی هم د دی شاهد دی چه ماله خپله ځانه څه دورغ نه دی جوړ کړی لکه اهل د بلاغت او فصاحت له مومنانو یا عالم په علم د لوح محفوظ لکه جبرئیل علیه السلام او هم هغه کسان لکه عبدالله بن سلام او ملگری د دوی چه له پخوانیو سماویه و کتابونو - او د هغو له پخوانیو ویلو څخه اطلاع لری ، د هغو زړونه گواهی ورکوی چه محمد صلی الله علیه وسلم سم له همغه پخوا ویلو سره سم تشریف راوړی دی چه په سلهاو کلونو پخوا له دی نه موسی او عیسیٰ علیهما وعلی نبینا الصلوة والسلام فرمایلی و . «ای اله العلمینه! ته شاهد اوسه د هغه شی شهادت چه تا او ستا کتاب لرونکو ورکړی دی دغه عاجزان او خاطیان هم د زړه له کومی او په پوره صداقت همغه شهادت اداء کوی

فاکتبنا مع الشاهدين والصادقين والشاكرين

تمت سورة «الرعد» بعون الله و حسن توفيقه

سورة ابراهيم مكية الا الايتين ۲۸ و ۲۹ فمدنيتان

وهي اثنتان و خمسون آية و سبعة ركوعات رقمها (۱۴) تسلسلها حسب النزول (۷۲) نزلت بعد سورة «نوح»

د ابراهيم سورت مکی دی پرته (علاوه) له (۲۸) او (۲۹) آیتونو څخه چه مدنی دی. (۵۲) آیته او (۷) رکوع لری . په تلاوت کښی (۱۴) او په نزول کښی (۷۲) سورت دی . وروسته د نوح له سورت څخه نازل شوی دی)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

شروع په نامه د الله چه خورا (دير) مهربان دير رحم والا دی

الرَّسُكْتُبُ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى
النُّورِ يَا ذُنْ رَّبِّهِمْ إِلَى صِرَاطٍ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ① اللَّهُ الَّذِي لَهُ مَا
فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَوَيْلٌ لِلْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ②
لِلَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَيَصُدُّونَ عَنْ
سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا ③ أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ④

(دا قرآن) يو کتاب دی چه نازل کړی (ليږلی) دی مونږ تاته دپاره د دی چه راوباسی خلق (په دی کتاب سره) له تيارو د کفر څخه رڼا د ایمان ته په اذن (اراده ، توفیق) د رب د دوی (طرف د) لاری د هغه الله ته چه ښه غالب دی (په انفاذ د احکامو) ښه تل ثنا ویلی شوی دی (په محامدو) هغه الله چه خاص ده ته دی هر هغه چه په اسمانونو کښی دی (له علویاتو) او هر هغه چه په ځمکه کښی دی (له سفلیاتو سره د اسمانونو او د ځمکو) او خرابی (عذاب ، مصیبت ، اور) دی دپاره د کفارو له عذابه سخته ، هغه کفار چه خوښوی (او غوره کوی له ډیره حمافته) ژوندون لږ خسیس پر آخرت او اړوی (خلق) له لاری د الله (چه دین او متابعت د رسول الله دی) او لتوی دوی دغی لاری ته کوروالی ، دغه کسان په گمراهی لری کښی دی

(له حقه)

تفسیر: یعنی د دی کتاب د شان عظمت له دغی خبری څخه ښائی وکړ شی چه مونږ د هغه نازل کوونکی یو ، او ستاسی په شان یو رفیع‌الشان شخصیت د هغه حامل او راوړونکی دی - او مقصد ئی هم دومره اعلیٰ او ارفع دی چه له هغه څخه بل لوړ او لوی مقصد نشی جوړیدی ، او هغه دا دی چه د الله تعالیٰ په حکم او توفیق د تمامی دنیا خلق اعم له دی نه چه عرب وی یا عجم - تور وی که سپین - مزدور وی که په شتو معمر - باچا وی که رعایا مگرد (تول) سره د جهالت له لوگیو - دوږو - خاورو څخه را ایستل ، او د ایمان او ایقان په رڼا کښی د درولو کوشش کاوه شی .

(﴿إِلَّا بِإِذْنِ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ﴾) طرف د لاری د هغه الله ته چه ښه غالب دی په انفاذ د احکامو ښه تل ثنا ویلی شوی دی په محامدو(یعنی د صحیح معرفت په رڼا کښی پر هغی لاری لار شیع چه د زبردست او غالب او په ستایلو شویو صفاتو سره مطلق شهنشاه او مالک الملک الله له جانب ښوولی شوی ده او د ده د رضاء تر مقام پوری رسوونکی ده

(﴿وَوَيْلٌ لِلْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيدٍ﴾) او خرابی عذاب مصیبت اور دی دپاره د کفارو له عذاب څخه(یعنی هغه خلق چه د داسی کتاب له نازلیدلو څخه وروسته هم د کفر او شرک او جهالت له ظلماتو څخه نه وځی ، نو هغوی ، سخت عذاب او هلاکت او مصیبت سره په آخرت یا په دنیا کښی مخامخ کیدونکی دی.

(﴿لَا الَّذِينَ يَشْتَرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ﴾) الآیة - هغه کفار چه خوښوی غوره کوی له دیره حماقته ژوندون لږ خسیس پر آخرت او اړوی خلق له لیاری د الله چه دین او متابعت د رسول الله دی او لتوی دوی دغی لیاری ته کوړوالی دغه کسان په گمراهی لری کښی دی له حقه(دغه د کفارو د حال بیان فرمائی ، چه د هغوی برستن او نیالی (تولایی) هم دغه دنیا ده او د آخرت په مقابل کښی همغه غوره کوی او ترجیح ورته ورکوی - او شپه او ورځ د همغه په مینه او محبت کښی ډوب تللی دی ، او غواړی چه نور خلق هم د هغه په مینه او محبت کښی سره اخته کړی او د الله تعالیٰ له خوښی شوی لاری څخه ئی منع کړی - نو ځکه دوی په هم دغه چرت (خیال) او فکر کښی دی چه د الله تعالیٰ په دین کښی څه ناڅه عیب ویاسی او د همغه سمه صافه لاره کړه او خرابه ثابته او ښکاره کړی فی‌الحقیقت دغه خلق له لاری څخه داسی بی لاری شوی او دیر لری غورځیدلی دی چه د هغوی د بیرته راتگ او هدایت هیڅ هیله (امید) او توقع نشی کیدی ، او کله چه د الله تعالیٰ په سخت عذاب او عقوبت کښی اخته شی ، نو هلته به د دوی سترگی خلاصیږی .

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَّسُولٍ إِلَّا بِلِسَانٍ قَوْمِهِ لِيُبَيِّنَ لَهُمْ فَيُضِلُّ اللَّهُ

مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۹﴾

او نه دی لیبرلی مونږ هېڅ رسول مگر خو په ژبه د قوم د ده دپاره د دی چه بیان کړی دوی ته (امر او نهی د الله) ، نو گمراه کوی الله هر هغه چه اراده وفرمائی (د گمراهی نئ) او هدایت کوی هر هغه ته چه اراده وفرمائی (د هدایت نئ) او هم دی ښه قوی غالب دی (په انفاذ د احکامو) ښه حکمت والا (چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی) .

تفسیر: یعنی همنسی چه مونږ تاسی ته د خلقو د هدایت دپاره دغه عظیم الشان کتاب عطاء فرمایلی دی پخوا له دی نه هم په هره زمانه کښی مونږ د هدایت وسائل خلقو ته ورلیږلی او رسولی دی - کله چه له طبیعی ترتیب سره موافق د هر نبی پرمبنی مخاطب د هغه قوم خلق وی چه په دوی کښی هغه نبی مبعوثیږی ، نو ځکه د هغه قوم په ژبه وحی لیږله کیږی خو د الله تعالی د احکامو په پوهولو کښی پوره سهولت او آسانی وی . د نبی کریم علیه السلام په امت دعوت کښی اگر که د جهان مگرد (تول) انسانان او پیریان شامل دی خو بیا هم په هغه قوم کښی چه دوی مبعوث شوی دی ، د هغوی ژبه عربی وه او د طبیعی ترتیب په موافق د هدایت د شیوع هم دغه یو صورت مقدر ؤ چه د دوی پرمبنی مخاطبین، او مقدم زده کوونکی په داسی سهولت او ښه والی سره په قرانی تعلیماتو او حقائقو باندی وپوهیږی چه ښه نئ په یاد او محفوظ کړی، خو د دوی په ذریعه د عالم تمام اقوام او راتلونکی نسلونه درجه په درجه په قرآنی رنگ سره رنگ کړی شی - لکه چه هم داسی هم وشو - عربو د خپل نبی په صحبت پخپل قومی ژبی کښی چه له هغه سره دوی بیحده مینه او محبت او صمیمیت درلوده (لرلو) پر قرآنی علومو پوره علم او پوه حاصله کړه بیا دوی په مشرق او مغرب کښی خپاره (خواره) شول او په روم او فارس کښی د کلمه الله د اعلاء دپاره خپاره (خواره) شول - په دغه وقت کښی د الله تعالی قدرت په عجمی اقوامو کښی داسی زبردست جوش او د الله تعالی د کلام د معرفت داعیه او په عربی ژبه کښی د پوه او مهارت حاصلولو داسی شوق پیدا فرمایلی ؤ چه له لږ مدت څخه وروسته دوی د قرآنی علومو په شرح او تبیین کښی له خپلو معاصرو عربو څخه ډیر پرمخ لاړل - بلکه عموماً د دینیې ؤ او ادبیې ؤ علومو مدار تر ثریا پوری الوتونکی عجمیانو ته پاتی شول او په دی ډول (طریقه) سره د الله تعالی حجت پر بندگانو په اتمام ورسید - او وقتاً فوقتاً له قرآنی آیاتونو څخه د مستفید کیدلو اسباب به سره برابر کیدل فالحمد لله علی ذلك . په هر حال د خاتم الانبیاء علیه السلام د عربو په خاص قوم کښی د مبعوث کیدلو که څه وجوه موجود دی او یقیناً هم شته نو د هم دغو وجوهو په نتیجه کښی د دی سوال جواب هم راغی چه د قرآن کریم نزول په عربی ژبه سره ولی شوی دی ؟ د لوی قرآن له نزول څخه په عربی ژبه کښی د عربو رعایت ولی وفرمایه شو ؟

(﴿ قَوْلَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ ﴾) الآية - نو گمراه کوی الله هر هغه چه اراده وفرمائی د گمراهی نی او هدایت کوی هر هغه ته چه اراده وفرمائی د هدایت نی او هم دغه الله ښه قوی غالب دی په انفاذ د احکامو ښه حکمت والا چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی) یعنی مونږ د تبیین او هدایت گرد (تول) سامان مکمل کړی دی بیا نو هر چا چه له دغو سامانونو څخه د منتفع کیدلو اراده وکړه نو مونږ د هغه لاس نیوی وکړ او توفیق مو ور په برخه کړ - او په سمه لاره مو ور برابر کړ او هر هغه چه تری مخ واپاوه ، هغه مو په گمراهی کښی پریښود الله تعالیٰ زبردست او غالب دی ، که اراده وفرمائی نو گرد (تول) خلق به په زور او جبر سره د هدایت پر لاره برابروی - لیکن د ده د حکمت اقتضاء داسی شوی ده چه انسان ته د کسب او اختیار آزادی او خپلواکی تر یو ځای پوری ورکړی - او د رحمت او غضب د دواړو مظاهر په دنیا کښی باقی پریږدی .

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا أَنْ أَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَذَكِّرْهُمْ بِآيَاتِنَا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ۝

او خامخا په تحقیق لیږلی ؤ مونږ موسیٰ په ښکاره معجزو زمونږ چه راویاسه قوم خپل له تیارو (د جهالت او ضلالت) رڼا (د علم او یقین) ته او وریاد کړه (پند ورکړه دوی ته) په (هغو سختو) ورځو (حوادثو او غورو نعمتونو) د الله ، بیشکه په دغو (یادولو د سختیو او نعمتونو) کښی خامخا دلائل د قدرت دی دپاره د هر ډیر صبر کوونکی (په زحمتونو) ډیر شکر کوونکی (په نعمتونو).

تفسیر: یعنی د هغو معجزاتو له ورکولو سره مونږ موسیٰ علیه السلام لیږلی ؤ چه د (تسعه ؤ آیتونو) په نامه سره مشهوری دی. یا به د (توریت) آیات مراد وی (او وریاد کړه او پند ورکړه دوی ته په هغو سختو ورځو د الله) یعنی د هغو ورځو واقعات نی ورپه یاد کړه کله چه پر دوی باندی د شدائدو او مصائبو غرونه ولویدل بیا نو الله تعالیٰ دوی ته له هغه څخه نجات ورکړ - او خپله مهربانی نی پری وفرمایله - ځکه چه د دواړو قسمو حالاتو له اوریدلو څخه صابرو او شاکرو بندگانو ته عبرت حاصلیږی او د مصیبت په وقت کښی ویریدل - او د راحت په وقت کښی مغروریدل نه دی په کار - هغه خلق چه پخوا له دی نه په بری او کامیابی رسیدلی دی یواځی په دی ؤ چه هغوی پر سختیو صابران او د الله تعالیٰ پر نعمتونو باندی شاکران ؤ (کما رمفی الجزء - ۹) والایه (۱۳۷) والركوع (۱۶) من سورة الاعراف

﴿ وَتَبَّتْ كَيْدُكَ الْحَسَنَىٰ عَلَىٰ نَبِيِّ إِسْرَءِيلَ إِذْ هَمَّ صَبْرًا وَذَكَرْنَا مَا كَانَ يُصْنَعُ فَرَعُونَ وَقَوْمَهُ وَمَا كَانُوا يَعْبُدُونَ ﴾

وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ
 أَنْجَاكُمْ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ وَ
 يَذِّبُونَ آبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَلِكُمْ بَلَاءٌ
 مِنْ رَبِّكُمْ عَظِيمٌ ④

او (یاد کره) هغه وقت چه وویل موسی قوم خپل ته یاد کړئ نعمت د الله
 (چه احسان ئی کړی دی) پر تاسی کله چه خلاص ئی کړل نیکونه د تاسی
 له تابعانو (عملي) د فرعون څخه چه رساوه به ئی تاسی ته بد سخت عذاب او
 ذبح کول (وژل) به ئی واړه غامن ستاسی او ژوندی به ئی پریښودی دپاره د
 خدمت لونی ښځی ستاسی؛ او په دی (حلالولو یا خلاصولو یا تولو کښی
 نصرت مصیبت یا نعمت یا) ابتلا وه له جانبه د رب ستاسی ډیره لویه.

تفسیر: مثلاً له تاسی څخه ئی مریان جوړ کړی ؤ - او پر تاسی ئی سخت سخت بیگارونه اجرا
 کول - او ذبح کول وژل به ئی واړه غامن ستاسی او ژوندی به ئی پریښودی دپاره د خدمت لونی
 ښځی ستاسی او په دی حلالولو یا خلاصولو یا تولو کښی مدد مصیبت نعمت یا ابتلا وه له
 جانبه د رب ستاسی ډیره لویه چه تاسی ئی د مریتوب له ذلته وویستلئ او د خپلواکی آزادی له
 دولت څخه ئی مستفید کړئ.

د «بلا» اصلی معنی ازموینه ده په زحمت او راحت په دواړو حالتونو کښی د بندگانو ازموینه په
 صبر او شکر کښی ده ﴿وَبَلَّوْهُم بِالْأَلْسِنَةِ وَالْخَيْفَةِ﴾ (۱۷) جزء د الأنبياء (۳۵) ایه ۳ رکوع
 ﴿وَبَلَّوْهُمْ بِالْأَسْنَانِ وَالنَّيَّاتِ﴾ (۹) جزء د الاعراف (۱۶۸) ایه ۲۱ رکوع) کله چه د
 فرعونیانو څخه نجات لوی نعمت ؤ نو دلته ئی ازموینه په انعام سره وشوه لکه چه محقق شیخ
 الهند رحمه الله علیه د معنی د حاصل په دول (طریقه) «بلاء» ئی په «مدد» سره تعبیر کړی دی
 هم داسی بل آیت هم د البقرة او الاعراف په سورت کښی تیر شوی دی - ښائی هلته دی د هغو
 فوائد ولوستل شی!.

وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِنْ شَكَرْتُمْ
 لَأَزِيدَنَّكُمْ وَلَئِنْ كَفَرْتُمْ إِنَّ عَذَابِي لَشَدِيدٌ ⑤

او یاد کره هغه وقت چه خبر در کر تاسی ته رب ستاسی په دی چه قسم دی که چیری شکر وویست تاسی (په تیرو نعمتونو احسانونو زما) نو خامخا زیات به کرم تاسی ته نعمت او قسم دی که بیقدری ناشکری و کره تاسی (د نعمتونو احسانونو زما) نو بیشکه عذاب زما خامخا ډیر سخت دی .

تفسیر: دا د موسیٰ علیه السلام مقوله ده - یعنی ای بنی اسرائیلو ! هغه وقت هم په یاد ولرئ چه ستاسی رب اعلان وفرمایه «که زما احسان مو ومانه ! او په ژبه او په زړه مو زما د نعمتونو شکر اداء کر ! نو خامخا روحانی او جسمانی - اخروی او دنیوی هر قسم نور نعمتونه به هم د تاسی په برخه کرم او قسم دی که بیقدری او ناشکری وکرئ تاسی د نعمت زما نو بیشکه عذاب زما خامخا ډیر سخت دی) یعنی ای بنی اسرائیلو د کفران په صورت دغه موجوده نعمت هم در څخه سلب کاوه شی - او د ناشکری مزیده سزا به بيله در کره شی . په حدیث کښی راغلی دی چه د پاک رسول صلی الله علیه وسلم په خدمت کښی یو سائل راغی ، نو دوی هغه ته یوه دانه خرما (کجوره) ور کره مگر سائل هغه کجوره وانخیسته - یا ئی لری وغورځوله بیا بل سوالگر راغی هغه ته هم پاک رسول الله یوه دانه کجوره ور کره - ده وویل «سبحان الله تمرة من رسول الله صلی الله علیه وسلم» یعنی دغه کجوره یوه تبرکی ده د رسول صلی الله علیه وسلم له خوا رسول الله مبارک جاری ته امر ور کر چه هغه څلویښت روپی چه د ام سلمه (د رسول الله له بیوی) سره ایښی شوی دی هغه دی هم دغه شاکر سائل ته ور کړی شی .

وَقَالَ مُوسَىٰ إِنَّ تَكْفُرًا أَنْتُمْ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا قَالُوا اللَّهُ لَغَنِيٌّ حَمِيدٌ ۝

او وویل موسیٰ (ای قومه زما) که کافران (منکران) شی (بیقدری وکرئ) تاسی او هر هغه څوک چه په ځمکه کښی دی (له انسانانو او پیریانو) تول نو بیشکه الله خامخا غنی دی (بی پروا له هر څیز او له هر چا) تل ښه ستایلی شوی (ثنا ویلی شوی).

تفسیر: یعنی ای بنی اسرائیلو ! د کفران ضرر به هم تاسی ته رسیږی ، او د پاک الله هیڅ شی نه کمیږی ، او هغه ستاسی شکر کولو ته له سره حاجت نه لری که څوک ئی شکر اداء کړی که ئی اداء نه کړی په هر حال د ده حمیدی او محمودی ته هیڅ تنقیص نه واقع کیږی . «صحیح مسلم شریف» یو حدیث قدسی نقل کړی دی چه حاصل ئی داسی دی «ای زما بندگانو ! که تاسی گرد (تول) پخوانی او وروستی جن او انس تول د یوه ښه پرهیزگار سری په نمونه شی نو له هغه ځنی هیڅ زما مملکت نه زیاتیږی . او که تاسی پخوانی او وروستی جن او انس سره تول

يو غای شیع او په فرض محال د یوه بدترین انسان په شان شیع (العیاذ بالله) نو له هغه ځنی د یوی ذری په اندازی زما په مملکت کښی هیڅ نقصان نه واقع کیږی .

اَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبُؤُا الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِكُمْ
قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٍ وَشُوْدُذٌ وَالَّذِيْنَ مِنْ بَعْدِهِمْ اَمْ لَا
يَعْلَمُهُمْ اِلَّا اللّٰهُ ط جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَرَدُّوا
اَيْدِيَهُمْ فِيْ اَفْوَاهِهِمْ وَقَالُوْا اِنَّا كَفَرْنَا بِمَا اُرْسِلْتُمْ بِهِ
وَاِنَّا لَفِيْ شَكٍّ مِّمَّا تَدْعُوْنَآ اِلَيْهِ مُّرِيْبٍ ۝۱۰ قَالَتْ رُسُلُهُمْ
اِنِّى اللّٰهُ شَكٌّ فَاطِرِ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ يَدْعُوْكُمْ
لِيَغْفِرَ لَكُمْ مِنْ ذُنُوْبِكُمْ وَيُؤَخِّرَكُمْ اِلٰى اَجَلٍ مُّسَمًّى ط
قَالُوْا اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا اَشْرَؤُا مِّثْلُنَا تُرِيْدُوْنَ اَنْ تَصُدُّوْنَا
عَمَّا كَانِ يَعْبُدُ اَبَاؤُنَا فَاتُّوْنَا بِسُلْطٰنٍ مُّبِيْنٍ ۝۱۱

آیا نه دی راغلی تاسی ته خبر د هغو کسانو چه (تیر شوی دی) پخوا له تاسی نه چه قوم د نوح او عاد (چه قوم د هود دی) او ثمود (چه قوم د صالح دی) او هغه کسان چه ؤ پس له دوی څخه چه نه دی خبر پر دوی (هیڅوک) مگر یو الله ، چه راوړی وو دوی ته رسلانو د دوی ښکاره دلائل (د قدرت) نو رد کړل (وگرځول دغو کفارو) لاسونه خپل په خولو خپلو (یا په خولو د انبیاءو کښی چه ونه غږیږی) او وویل دوی چه بیشکه مونږ کافران شوی یو په هغه چه لیږلی شوی یی تاسی په هغه سره او بیشکه مونږ خامخا په شبهه شک کښی یو له هغه (توحید) نه چه بولی تاسی مونږ هغه ته (په داسی شک) چه واقع کوونکی دی (زمونږ په اضطراب او خلجان کښی). وویل رسولانو د دوی آیا په (وجود د) الله کښی شبهه شک دی (هسی الله چه) پیدا کوونکی د اسمانونو او د ځمکی (او مافیهما) دی (بلکه شک نشته)، بولی تاسی (لره الله په ژبه زمونږ ایمان ته) دپاره د دی چه وینی تاسی ته بعضی له گناهونو ستاسی (چه حقوق الله دی) او چه مهلت درکړی تاسی ته (له

عذاب (تر وقته معینه پوری (چه وقت د نزعی دی) ، وویل (کفارو) چه نه یی تاسی مگر آدمیان پشان زمونږ (نو ولی به تاسی انبیاء گنو) اراده لرئ تاسی د دی چه منع کړئ واورئ مونږ (په دعوی د نبوت سره) له هغو شیانو څخه چه ؤ چه عبادت به کاوه (د هغو) پلرونو زمونږ نو راوړئ مونږ ته کوم برهان ښکاره (حجت واضح په صحت د دی دعوی او استحقاق د فضل خپل).

تفسیر: دا د موسیٰ علیه السلام د کلام تتمه ده - یا هغه ئی پریښی حق تعالیٰ دغه محمدی امت ته خطاب فرمائی - په هر حال په دی کښی ئی ښوولی دی چه هغه بی شماره اقوام چه پخوا له دی نه تیر شوی دی د هغوی تفصیلی اطلاع او احوال بی له الله تعالیٰ څخه هیچا ته معلوم نه دی ، البته هغه څو قومونه چه د عربو په نزد دیر مشهور ؤ ، د هغو نومونه ئی واخیستل ، او بقیه ئی په «والذین من بعدهم» کښی درج کړی تنبیه فرمائی چه د دغو اقوامو څه حال او حشر شوی دی ، آیا د هغو احوال تاسی ته نه دی رسیدلی ؟ د تعجب ځای دی چه پخوا له دی نه دومره اقوام سپیره او تباه شوی دی ، او د دوی له حال څخه تراوسه پوری تاسی ته عبرت نه دی حاصل شوی .

تنبیه: ابن عباس رضی الله عنه ﴿لَا يَكْفُرُ الْإِسْلَامُ﴾ ولوست او وی ویل «كذب النسابون» یعنی د انسباو د پوره معرفت دعوی کونکي دروغچنان دی - عروة بن الزبير فرمائی چه مونږ هیڅوک داسی نه دی موندلی چه له معد بن عدنان څخه پورته په حقیقی طور د نسب حال او احوال راوښی والله اعلم .

﴿وَجَاءَهُمْ رَسُولٌ بِالْآيَةِ﴾ الایة - چه راوړی وو دوی ته رسولانو د دوی ښکاره دلائل د قدرت نو رد کړل ، وگرځول دغو کفارو لاسونه خپل په خولو خپلو یا په خولو د انبیاء کښی چه چپ شیع نور څه مه واییع) یعنی کفار له دیره غیظه او غضبه خپلی گوتی چیچی . په بل ځای کښی ئی فرمایلی دی ﴿عَصَاكَ الْكَافِلُ مِنَ الْقِطْرِ﴾ یا د انبیاء د خبرو له اوریدلو څخه له نهایت تعجبه خپل لاسونه پر خوله ږدی ، خپل لاسونه د خپلو خولو په لوری وړی او اشاری کوی چه بس دی اوس خو چپ اوسئ ! یا زمونږ له دی ژبی څخه ماسوا له دی جوابه د بل کوم شی د اوریدلو توقع مه کوئ چه وروسته له دی نه بیان راغی یا د نبی الله د خبرو د اوریدلو په وقت کښی خنډل ، او کله د خدا د مخی نیولو لامله (له وجی) پر خپلو خولو به ئی خپل لاسونه کیښودل . او دا هم ممکن دی چه د «ایدیهم» ضمیر د کفارو په لوری او د «افواهم» د رسل په طرف راجع وی یعنی دغو ملعونانو خپل لاسونه د انبیاء پر خولو کیښودل ، چه هغوی بیخی هیڅ شی ونشی ویلی . یا به دواړه ضمیرونه د «رسل» په طرف وی یعنی د سختی بی ادبی او گستاخی له امله (له وجی) د انبیاء لاسونه اخلی او په زوره ئی د دوی پر خولو باندی ږدی د ځینو په نزد دلته له «ایدی» څخه مراد نعمتونه دی . یعنی هغه عظیم الشان نعمتونه چه انبیاء علیهم السلام دوی ته ورواندی کړی ؤ مثلاً د الله تعالیٰ شرائع او نور ، دوی د هغو بیقدری او

ناشکری وکړه او بیرته ئی ور وغورځول - ، او هیڅ یو ئی ونه مانه - لکه چه زمونږ په محاورو کښی هم ویلی کیږی چه د هغه سړی هغه شی ئی د هغه په مخ کښی ور ووايه یا می د هغه خبره بیرته په خوله ور ووهله یا می لنډه کړه - په هر حال هره معنی چه واخیسته شی ، د گردو (تولو) حاصل هم دغه دی چه دوی د الله تعالی د نعمت ناقدری وکړه او د انبیاء علیهم السلام دعوت ئی قبول نه کړ - بلکه له هغو سره ئی په ډیری بیقدری او سپین سترگی او گستاخی سره معامله وکړه

(﴿أَنِ الْوُشَّكَ﴾) آیا به وجود د الله کبشی شبهه شک دی هسی الله چه بی له نمونی پیدا کوونکی د اسمانونو او د ځمکو او مافیهما دی ؟ بلکه د ده په واجب الوجودی کبشی له سره شک او شبهه نشته!) یعنی د الله تعالی وجود او وحدانیت خو داسی یو شی نه دی چه په هغه کبشی د شک او شبهی لږ څه ځای او گنجائش وی پخپله انسانی فطرت د رب العزت پر وجود شاهد دی د علویاتو او سفلیاتو عجیب او غریب نظام شهادت ورکوی چه د دغه مشین پرزی د وجود په قالب او سانچه کبشی اچوونکی او بیا ئی جوړوونکی او په نهایت محکمی او منظمی طریقی سره چلوونکی قوت او قدرت بنائی چه دیر قوی او نهایت زبردست وی چه په کامل حکمت او اختیار سره د عالم مشین پخپل واک (اختیار) او قابو کبشی ساتی - نو ځکه خورا دیرو لویو لویو مشرکانو ته په یو نه په بل رنگ د دغی خبری له اعترافه چاره نشته هغه لوی الله چه اسمانونه او ځمکی او نوری کری ئی پیدا کری دی هغه الله تعالی له گردو (تولو) وړوکو بتانو او معبودانو څخه په دیره لوړه (اوچته) مرتبه کبشی دی . د انبیاء علیهم السلام تعلیم هم دغه دی کله چه د انسانی فطرت د یوه علیم او حکیم او قادر او توانا منبع الکمالاتو الله تعالی د مجمع الصفاتو ذات پته او سراغ او نښه لگولی او پیدا کری ده نو بیا ولی د اوهامو او ظنونو په ختو او دلدلو کبشی خپل ځان غورځوی او خښوی ؟ او دغه ساده فطرت او ښکاره دلیل څخه لوی قیسی او معنی جوړوی ؟ انسانی ضمیر ، د بشریت وجدان شهادت اداء کوی چه د یوه قادر مطلق او عالم الکل الله تعالی له موجودیت سره د کومی تیوی (گتی) یا ونی یا انسانی تصویر یا فلکی ستوری یا د بل کوم مخلوق په الوهیت کبشی شریکول ، د فطرت د غږ بندولو یا خرابولو سره مرادف دی ، نو آیا د الله پاک په ذات او صفاتو کبشی معاذ الله د څه نقصان احساس شوی دی چه د هغه تلافی د ده مخلوق د خدایانو په جمعیت سره کوی.

(﴿ يَدْعُوكُمْ لِيُبْلِغَكُمْ مِنْ دُونِكُمْ ﴾) الله بولی تاسی په ژبه غمونو ایمان ته دپاره د دی چه مغفرت وکړی تاسی ته بعضی له گناهونو ستاسی چه حقوق الله دی یعنی مونږ نه رابولو فی الحقیقت زمونږ په ذریعہ پاک الله تاسی د خپل په طرف رابولی چه د توحید او ایمان پر لاره لار شئ! او د ده د قرب تر مقام پوری غان ورسوئ! - که تاسی له خپلو دغو حرکاتو څخه لاس واخلئ! - او د ایمان او ایقان طریقه غان ته غوره کړئ! - نو له ایمان راوړلو څخه پخوا ستاسی مکړد (تول) گناهونه (په استثناء د حقوق العباد او زواجرو) درمعاوای بیا وروسته له ایمان راوړلو څخه هر رنگه عمل مو چه وکړ - د هغه به موافق له تاسی سره معامله کیږی .

(﴿ وَذُكِّرُوا إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ﴾) او چه الله مهلت درکری تاسی ته له عذابه تر وخته معینه پوری چه وقت د نزعی دی) یعنی په کفر او شرارت باندی د قائم پاتی کیدلو په صورت کښی له ژر تباہ کیدلو څخه به محفوظ پاتی کیږئ! او هومره مدت چه په دنیا کښی پاتی کیږئ، په سکون او اطمینان سره به ژوندون وکړئ

(﴿ قَالُوا لَئِنْ أَنتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا ﴾) وویل کفارو چه نه یی تاسی مگر آدمیان په شان زمونږ نو ولی مونږ تاسی انبیاء وگنو اراده لرئ تاسی چه منع کړئ واپړئ مونږ په دعوی د نبوت سره له هغو شیانو څخه چه و پخوا له دی نه چه عبادت به کاوه د هغو پلرونو زمونږ الخ) یعنی ښه ! د الله تعالی بحث پریدئ - او د خپل ځان په نسبت ووايئ! آیا تاسی د اسمان پرېشته یی! یا علاوه پر نوع البشر له نورو کومو نوعو څخه یی! کله چه بل هیڅ شی نه یی - او فقط زمونږ په شان بنیادم یی نو بیا په څه ډول (طریقه) مونږ ستاسی پر دغو خبرو یقین وکړو - ستاسی غوښتنه به داسی وی چه مونږ خپل قدیمی مذهب څخه مخ واپړو - او ستاسی تابعان شو - نو زړونه مو جمع کړئ - چه دغه به له سره نه کیږی . که تاسی د خپل امتیاز ثابتول غواړئ او په دغه مقصد کښی خپله کامیابی او بری غواړئ نو داسی کوم یو ښکاره سند او د الهی فرمان راوښیئ! چه د هغه په مقابل کښی مونږ هرومرو (خامخا) خپلی غاړی کیږدو او دغه کار هلته امکان لری چه تاسی زمونږ له غوښتنی سره سم معجزی او ښکاره ښی راوښیئ .

قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ إِنْ نَحْنُ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَمُنُّ
عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۖ وَمَا كَانَ لَنَا أَنْ نَأْتِيَكُمْ بِسُلْطَنٍ
إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَعَلَىٰ اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ۝

وویل دوی ته رسولانو د دوی (چه هو!) نه یو مونږ مگر آدمیان یو په شان ستاسی ولیکن الله احسان کوی (په ایمان او نبوت سره) پر هر چا چه اراده وفرمائی (د احسان د هغوی) له بندگانو خپلو (لکه چه پر مونږ ئی فرمایلی دی)، او نه ښائی مونږ ته (او نه توانیږو) دا چه راوړو مونږ تاسی ته کوم برهان (سند معجزه) مگر په اذن (حکم) د الله سره ، او خاص پر الله نو توکل دی وکړی مومنان.

تفسیر: یعنی د تاسی دغه خیری گردی (تولی) داسی دی چه نه مونږ پرېښتی یو او نه بل کوم مخلوق بلکه په نفس د بشریت کښی مونږ ستاسی پشان یو لیکن د بشر د نوعی په افرادو کښی د احوالو او مدارجو په اعتبار آیا د ځمکی او د اسمان توپیر (فرق) او اعتبار نشته ؟ - آخر دا خو تاسی هم گورئ چه الله تعالی د جسمانی - دماغی - اخلاقی او معاشی حالاتو په اعتبار ځینو انسانانو ته پر ځینو نورو څومره فضیلت او عظمت وربښلی دی - بیا که داسی وویلی شی چه پاک الله خپل ځینی بندگان د دوی د فطری قابلیت او اعلیٰ ملکاتو په سبب د روحانی کمال او باطنی قرب هغه لوړ مقام ته رسولی دی چه هغه ته د «نبوت» یا «رسالت» منصب وائی ، نو په دغه کښی څه اشکال او استبعاد دی په هر حال د نبوت له دعوی څخه دغه نه لارمېږی چه د خپل ځان په نسبت د ماسواء البشر د بل کوم نوعیت دعوی کوونکی یو . هو ! دومره قدر ثابتېږی چه الله تعالی له خپلو بندگانو څخه ځینو ته پر ځینو داسی خصوصی احسان فرمایي چه هغه په نورو کښی نه وی (لکه نبوت - رسالت - ولایت - علمیت - درایت - کفایت - اهلیت)

(﴿وَكَانَ لَنَا أَنْ نَرْكَبُ الْمَلَأَ الْأَيْدِيَّ﴾) او نه ښائی مونږ ته او نه توانیږو دا چه راوړو مونږ کوم برهان فرمان مگر په اذن او حکم د الله تعالی سره - او خاص پر الله ښائی چه توکل دی وکړی مؤمنان) یعنی اوس پاتی شو د برهان او سند معجزه او د فرمان راوړلو خبره نو د الله تعالی په حکم مونږ لا پخوا د خپل نبوت سند او روښانه ښی او دلائل درېولی دی **کما قال ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ رَبَّ﴾** د هر هغه سری زده چه د هغه منل وغواړی ، نو د ده د اطمینان دپاره هغه بس او کافی دی - پاتی شو ستاسی د غوښتنو پوره کول نو دغه شی د الله تعالی په اختیار کښی دی زمونږ په قبضه او واک (اختیار) کښی نشته او نه زمونږ تصدیق په دغه پوری ، عقلاً مربوط دی - پاک الله سم له خپل حکمت سره د هر هغه سند او معجزی اراده چه وفرمائی ، تاسو ته به ئی درېښی د غوښتلو شویو معجزو له لیدلو څخه ایمان په لاس نه درځی - او خاص د الله تعالی په ورکړه سره په برخه کیږی لهذا ښائی چه یو ایماندار پر دغه اعتماد وکړی - او که بیا هم تاسی دغه خبره نه منئ - او زمونږ په عداوت او ایذاء رسولو ځان تیاروئ ، نو زمونږ توکل او اعتماد د همغه الله تعالی پر مهربانی او امداد دی .

وَمَا لَنَا إِلَّا تَوَكَّلَ عَلَى اللَّهِ وَقَدْ هَدانا سُبُلَنَا وَلَصَّيْرًا عَلَى مَا
أَدَّبْتُمُونَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿١٧﴾

او څه عذر دی مونږ ته په دی کښی چه توکل به نه کوو پر الله حال دا چه ښوولی ئی دی مونږ ته لاری (د دین) زمونږ ، او قسم دی چه صبر به وکړو خامخا پر ضرر رسولو د تاسی مونږ لره ، او خاص پر الله نو تل دی توکل وکړی متوکلان .

تفسیر: یعنی حق تعالیٰ مونږ ته د توحید جام راڅښولی دی ، او د حقیقی بری او کامیابی لاره ئی راښوولی ده ، نو بیا څرنگه ممکن دی چه مونږ به پری توکل او اعتماد نه کوو . (او قسم دی چه صبر به وکړو خامخا پر ضرر رسولو د تاسی مونږ لره او خاص پر الله نو تل دی توکل وکړی متوکلان) یعنی تاسی هومره ضرر او ایذاء چه راوړسوی ، د پاک الله په فضل سره زمونږ په توکل کښی هیڅ فرق نه لویږی د متوکلینو دغه کار نه دی چه د سختیو په لیدلو سره د توکل او استقامت له لاری څخه واوړی یا بی هیلې شی .

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا الرُّسُلُ هُمْ لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِّنْ أَرْضِنَا أَوْ لَتَعُوذُنَّ فِي مِلَّتِنَا
فَأَوْحَى الْيَهُودُ رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ الظَّالِمِينَ ۖ وَلَنُسَكِّنَنَّ الْأَرْضَ
مِنْ بَعْدِهِمْ ذَٰلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَامِي وَخَافَ وَعِيدِ ۝۱۳

او وویل هغو کسانو چه کافران شوی ؤ رسولانو خپلو ته چه خامخا وبه باسو مونږ تاسی هر ورو (خامخا) له ځمکی خپلی یا به خامخا وگرځی تاسی هر ورو (خامخا) په دین زمونږ کښی پس وحی وکړه دوی ته رب د دوی چه هر ورو (خامخا) هلاک به کړو مونږ ظالمان ، او خامخا به واوسوو مونږ تاسی په ځکه د دوی کښی وروسته (د هلاک) د دوی ، دغه (اهلاک او اسکان حق دی) دپاره د هغه چا چه وپریږی له دریدلو په مخ زما کښی او وپریږی له وعدی (د عذاب زما)

تفسیر: یعنی اوس خپل د تو کل او استقامت خبری پریږدئ! او خپله زیاته لوئی او مشرتیا مه ښکاروئ! بس او بس له دوو خبرو څخه یوه خبره ضرور ځانونو ته غوره کړئ! یا تاسی له بعثته څخه پخوا په شان پته خوله او قرار له مونږ سره گډ او مخلوط اوسئ او هغه کسان مو چه پخوا له دی نه له مونږ ځنی بی لاری کړی دی هغوی دی بیرته زمونږ په هم دغه پخوانی دین کښی راشی! که نه تاسی تول زمونږ له ملکه د باندی لار شی! او مونږ مو له دی وطنه نورو ملکونو ته شړو. پس وحیه وکړه دوی ته رب د دوی داسی چه هر ورو (خامخا) هلاک به کړو مونږ ظالمان. یعنی تاسی به څنگه دوی له دی ملکه ویاسئ - مونږ به هم دغه ظالمان د تل دپاره داسی فنا کړو چه بیا له سره بیرته نه شی راتلی او د دوی په ځای کښی به تاسی او ستاسی نور مخلص وفاداران

ودانو - وگورئ چه د مکی معظمی کفارو د همیشه دپاره نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسليم او نور مسلمانان له هغه غایه وویستل - چه هم دغه اخراج بالآخر د دوی د اخراج سبب او وسیله وگرغیده او هلته د اسلام او د مسلمانانو دائمی تسلط قائم او د کفر او کفارو هیڅ یو اثر او نښه نه شوه پاتی. او هم دغه ئی داسی وفرمایله چه او خامخا به اوسو مونږ تاسی په ځمکه د دوی کښی وروسته له اهلالة د دوی

(﴿ ذٰلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَالَیْ وَعَدَّیْ ﴾) دغه اهلاک د اشرارو او اسکان د ابرارو حق دی دپاره د هغه چا چه ویریږی له دریدلو په مخ ځما کښی او ویریږی له وعدی د عذاب ځما نه یا دغه پاس ذکر شوی بری او کامیابی هغو خلقو لره ده چه له پاک الله څخه ویریږی - او داسی گڼی چه الله جلجلاله زمونږ گرد (تول) حرکات تل وینی - او یوه ورځ به هر ورو (خامخا) مونږ د حساب او کتاب ورکولو دپاره د ده په مخ کښی دریږو، چه هلته به د ده د بی‌خاری عذاب څخه د نجات او خلاصیدلو هیڅ منجی (نجات ورکونکی) او ژغورونکی (خلاصونکی) نه وی.

وَأَسْتَفْتُوا وَخَابَ كُلُّ جَبَّارٍ عَنِیْ^{۱۵} مِّنْ وَرَآیْهِ جَهَنَّمُ ویُسْقٰی مِنْ مَّاءٍ
صَدِیْقٍ^{۱۶} یَّتَجَرَّعُهُ وَلَا یَكَادُ یَسِیْغُهُ ویَأْتِیْهِ النُّوْتُ مِنْ كُلِّ
مَكَانٍ وَمَا هُوَ بِیَدِیْطٍ وَمِنْ وَرَآیْهِ عَذَابٌ غَلِیْظٌ^{۱۷}

او فیصله (فتح او نصرت) وغوښت (انبیاء نو منصور او مامون شول سره له مومنانو) او نامرده زیانکاره ناامیده شو هر یو متکبر سرکښی (ضدی عناد کونکی له حق سره) چه وړاندی د ده دوزخ دی پس له مرگه او په کښی سوځی) او ورځښولی به شی (پری په زوره) له اوبو (چه زوی وینی سره گدی وی او د دوزخیانو له گیدو نه بهیری) چه غرپ غرپ به ئی (په تکلیف سره) څښی او نه به وی نژدی چه تیر کړی هغه (زوی په آسانی سره له ډیر تریخوالی او بدبوئی) او رابه شی ده ته (سختی د) مرگ له هر طرف (او له هر غایه) حال دا چه نه به وی دی مر کیدونکی (چه په آرام شی) او له شا او په مخ د ده کښی به عذاب ډیر سخت وی.

تفسیر: یعنی انبیاء له الله تعالیٰ څخه مدد وغوښت او د فیصلی طالبان شول - لکه چه نوح علیه السلام ویلی ؤ ﴿ قَالَهُنَّ یٰۤیُّهَا الَّذِیْنَ یُذِکِّرْنَ ﴿۱۵﴾ اَو لَوِطَ عَلَیْهِ السَّلَام وَبِیْلِ ﴿۱۶﴾ رِبِّیْ وَآٰلِیِّیْهِ وَآٰلِیِّیْهِ وَسَلَّمَ ﴾ شعیب علیه السلام عرض کړی ؤ ﴿ رَبَّنَا اِنَّا فِیْۤیْنَا وَبَیْنَ قَوْمِنَا لِحَقٌّ ﴿۱۷﴾ اَو مُوسٰی علیه السلام دعاء فرمایلی وه ﴿ رَبَّنَا اِنَّكَ اَنْتَ الَّذِیْ تَرْعَوْنَ وَمَلَٰئِكَةٌ ﴿۱۸﴾ الْاٰیة - او کفارو کله چه

وليدل چه له دومره طويل مدت راهیسی مونبر له عذابہ ویرول کیرو - لیکن د هغه هیخ یوه نجه او آثار نه شرگندی (شکاره کیبری) نو په تمسخر او استهزاء سره ئی په داسی ویناؤ سره خوله ویرانیستله ﴿وَقَالُوا لَا تَنْتَظِرُوا إِنَّا فَتْنًا قَبْلَ يَوْمِ الْحِسَابِ﴾ (۲۳ جزء د ص (۱۶) آیه ۱۲ رکوع) او ﴿وَلَا قَالُوا اللَّهُمَّ إِن كَانَ هَذَا هُوَ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِكَ فَأَمْطِرْ عَلَيْنَا حِجَابًا مِنَ السَّمَاءِ وَأُنْزِلْ عَلَيْنَا آيَةً﴾ (۹ جزء ۳۲ آیه د الانفال ۲ رکوع) دغه خو د قریشو مقولی وی. د نوح علیه السلام قوم ویلی ؤ ﴿قَاتِلُوا آلَ آدَمَ﴾ د شعیب علیه السلام قوم وویل ﴿فَأَسْوَطَ لَنَا كَعْبًا﴾ و غیر ذلک الغرض د دواړو طرفو د فیصلی د ژر صادر کیدلو تقاضا وشوه ﴿وَعَالَمٌ جَمْعٌ عَيْنٌ﴾ او نامراد زیانکاره ناامیده شو هر یو متکبر سرکښ ضدی عناد کوونکی له حقه سره) یعنی په مجرد د دی چه د انبیاءو له لوری د الله تعالی په دربار کښی داسی عرض او استدعا وشوه چه یو ناخپه د الله تعالی مدد راغی - او هر یو سرکښ او ضد کوونکی نامراد شو - او گرد (تول) هغه خیالات چه دوی پخپلو ماغزو کښی پخول په یوی نیونی سره له منځه لاړل او ورک شول - نه دوی پاتی شول او نه د دوی توقعات - او گرد (تول) سره یو ځای سره سپیره او فناه شول .

(بد عمل بده وینا ځیروی سخته بلا)

هلاک کړی تل هلاکو ریز مریز کړی تل چنگیز)

(﴿مِنْ ذُرِّيَّتِهِ جَبَّارٌ مِّنْ مَّاءٍ صَدِيدٍ﴾) چه وړاندی د ده دوزخ دی او پس له مرگه پکښی سوځی او ورځښولی به شی پری په زوره له اوبو چه زوی او وینی سره گډی وی او د دوزخیانو له گډی څخه بهیږی) یعنی دغه خو د دی دنیا عذاب ؤ - وروسته له دی د دوزخ مدهشه او موحشه منظره ور په مخه ده چه دوی پکښی غورځول کیږی او سوځی چه د تږی کیدلو په شدت کښی زوی یا د زوو په شان اوبه پر دغو کفارو وڅښول شی.

(﴿يَتَجَرَّعُهُ وَلَا يَكْدِرُ فِيهِ﴾) چه گوت گوت به ئی په تکلیف سره څښی او نه به وی نژدی چه تیری کړی هغه زوی په آسانی سره له ډیر تریخوالی او بدبونی) یعنی پخپلی خوښی سره ئی کله څښلی شی. په حدیث کښی دی چه پرښتی ئی د اوسپنی په گرزونو سره په سر وهی او په زوره ئی پری څښی او په خوله کښی ئی ورتویوی څه مهال (وخت) چه دوی خپلی خولی ته ورنژدی کوی نو د هغه د حرارت له شدته د دوی د دماغو او د ماغزو تر پوتکی پوری هم بیل شی او لاندی ځوړند شی - کله چه هغه د دوی خولی ته ورسپړی نو د دوی له ستونی (حلق) څخه تیریږی او هلته بند پاتی کیږی - په ډیر مصیبت او ربر (تکلیف) سره ئی یو یو گوت یو یو غرپ، له ستونی (حلق) څخه تیروی - کله چه هغه د دوی نس کښی ولویږی نو سم له لاسه د دوی کلمی توتی توتی غوځی شی او د باندی تری ولویږی ﴿وَسُقُوا مَاءً حَمِيمًا فَقَطَّهَ أَمْعَاهُمْ﴾ (۲۶ جزء د محمد (۱۵) آیه ۲ رکوع)

﴿وَإِنْ يَسْتَفِئُوا بِأَيْمَانِهِمْ كَالْمُهْلِ يَتَوَلَّى الْوُجُوهُ﴾ (۵۱ جزء د الكهف (۲۹) آية ۴ ركوع) اعاذنا الله منها
وسائر المؤمنين.

(﴿وَيَاتِيهِ الْبَرْقُ﴾ الآية - او را به شی ده ته سختی د مرگ له هر طرفه او له هر ثخایه حال دا
چه نه به وی دی مر کیدونکی چه په آرام شی او له شا او په مخ د ده کښی به عذاب ډیر سخت
وی) یعنی د دوی غښل به څه وی؟ - له هر لوری به د مرگ سره لاس او گریوان او مخامخ وی
له سره تر پښو پوری په هر یوه عضو به د موت سكرات طاری وی - له شپږو جهاتو (اطرافو) به
پر دوی سخت مهلك عذاب مسلط شی او پری نازلېږی - پر دغه ژوندون به مرگ ته ترجیح ورکوی
- لیکن مرگ به هم د دوی په برخه نه کیږی، چه د دوی دغو گردو (تولو) تکالیفو ته خاتمه
ورکړی - له یوه عذابه وروسته بل نوی عذاب به پری پرله پسې راځی
﴿كُلَّمَا نَفِثَتْ لَوْلَاهُمْ مَلَائِكَةٌ مِّنَ السَّمَاءِ وَكَلَّمَ اللَّهُ النَّاسَ﴾ (۵ جزء د النساء ۵۶ آية ۸ ركوع)
﴿لَمْ يَكُنْ لَهُمْ فِيهَا وَلَا يَتَّقِي﴾ (۳۰ جزء د الاعلىٰ (۱۳) آية ۱ ركوع)

مَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ أَعْمَالُهُمْ كَرَمَادٍ اشْتَدَّتْ بِهِ الرِّيحُ فِي يَوْمٍ عَاصِفٍ
لَّا يَقْدِرُونَ مِمَّا كَسَبُوا عَلَىٰ شَيْءٍ ذَلِكَ هُوَ الضَّلَالُ الْبَعِيدُ^(۱۸)

مثال (حال - صفت) د هغو کسانو چه کافران شوی دی په رب خپل باندی
عملونه د دوی په شان د (ډیری د) ایری دی چه سخت را والوځی پری باد په
هغه ورځ چه سخت او ښورونکی وی باد نی، نه به قادرېږی دوی د هغو
عملونو چه کړی دی دوی په هیڅ شی، دا (گمان د نیکی د دوی (هم دغه
گمراهی ده لری (له حقه)

تفسیر: ځینو کفارو ته به داسی خیال پیدا کیده چه مونږ خو په دنیا کښی ډیر ښه ښه کارونه
د صدقاتو او خیراتونو په سلسله کړی دی زموږ ښه اخلاق په خلقو کښی مشهور دی - له ډیرو
خلقو سره مو په مصیبت او تکلیف کښی مرستی (مدد) او کومکونه کړی دی - او په یوه نه یو
صورت سره مو د الله تعالیٰ عبادت هم کړی نو آیا دغه گرد (تول) کړی او په نورو کولی او
راکړه او ورکړه مو هلته په کار نه راځی؟ د هغه جواب نی په دغه تمثیل سره ورکړ - یعنی هر
هغه څوک چه د پاک الله صحیح معرفت نه لری او یواځی د فرضی او وهمی معبودانو عبادت کوی
د هغه گرد (تول) اعمال محض یو بی روحه او بی وزنه شی ته ورته دی او هغه به په محشر کښی
داسی الوزی، او له منځه ورک کیږی لکه چه د لوی باد او سیلی په وقت کښی د ایرو بخرکی
الوځی نو هلته به کفار د نیک عمل څخه بیخی تش لاس وی - حال دا چه داسی یوه موقع به
وی چه هلته د نیکو عملونو ضرورت له هر شی څخه زیات وی . الله اکبر! دغه به څرنگه د

حسرت او افسوس وقت وی، هغه اعمال چه دوی ئی د قرب او نجات وسیله گنی ، هغه د ایرو د دیری په شان په عین موقع کښی بی حقیقت ثابتیوی ، او بالمقابل نور خلق د خپلو نیکو له خوړو ثمراتو څخه خوندور کیږی

هومره چه بازار موږ وی

د بی وزلو زړه تری سوږ وی

الْمَرَّانَ اللَّهُ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنَّ يَئِشَايُنْ هَبْكُمْ
وَيَايَاتِ بِخَلْقِ جَدِيدٍ ۝ وَمَا ذَلِكُ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ ۝

آیا نه وینی (نه پوهیږی ای لیدونکیه!) چه بیشکه الله پیدا کړی دی اسمانونه او ځمکه (او مافیهما) په حقه سره (لکه چه اراده ئی وه) ، که اراده وفرمائی (الله د هلاکولو د تاسی) نو بو به ځی تاسی (په مړینه سره) او رابه ولی نور خلق نوی (یعنی پیدا به ئی کړی). او نه دی دغه (اهلاک د تاسی او پیدا کول د نورو) په الله باندی سخت او مشکل (بلکه آسان دی) .

تفسیر: یعنی ښائی کفارو ته داسی خیال پیدا شی کله چه مونږ په خاورو کښی سره ځد او خاوره شو ، نو بیا به بل ژوندون څرنگه وی ؟ د قیامت او عذاب او ثواب خبری ګردی (تولی) افسانی دی ، نو د دغه خیال په تردید کښی دا ورښی ، هغه الله ته چه اسمان او ځمکه ئی پخپل کامل قدرت او حکمت سره پیدا کړی دی ، ستاسی بیا ژوندی کول - یا د بل کوم مخلوق درول ودانول ستاسی په ځای کښی هیڅ سخت او مشکل نه دی که د اسمان او ځمکی د محکم نظام له لیدلو څخه دغه یقین در حاصلیږی چه د هغو پیدا کوونکی او قائم ساتونکی کوم داسی ذات شته چه صانع او حکیم دی لکه چه د «بالحق» په لفظ سره ئی تنبیه فرمایلی ده ، نو څرنگه ویلی شی چه هغه به اشرف المخلوقات (انسان) محض یو بی نتیجی شی پیدا کړی وی ؟ - او د ده د تخلیق او ایجاد سره به بل کوم عظیم الشان مقصد متعلق نه وی ؟ له دغه ژوندون څخه وروسته به بل ژوندون وی چه په هغه سره د آدم د پیدایښت عظیم مقصد په اکمله او اتمه طریقه سره ښکاره شی .

وَبَرَزُوا لِلَّهِ جَمِيعًا فَقَالَ الضُّعْفُؤُا^{۲۲} لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا
 كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُغْنُونَ عَنَّا مِنْ عَذَابِ اللَّهِ مِنْ
 شَيْءٍ قَالُوا الْوَهْدَانَا اللَّهُ لَهْدَيْنُكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَجْرُنَا أَمْ
 صَبَرْنَا مَا لَنَا مِنْ مَّحِيصٍ^{۲۳} وَقَالَ الشَّيْطَانُ لَبَّاقِفَةُ الْأَمْرُ
 إِنَّ اللَّهَ وَعَدَكُمْ وَعْدَ الْحَقِّ وَوَعَدْتُكُمْ فَأَخْلَفْتُكُمْ وَمَا كَانَ
 لِي عَلَيْكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ إِلَّا أَنْ دَعَوْتُكُمْ فَاسْتَجَبْتُمْ لِي فَلَا
 تَلُمُونِي وَلَوْلَمْوَا^{۲۴} أَنْفُسَكُمْ مَا أَنَا بِبَصِيرَةٍ وَمَا أَنْتُمْ بِبَصِيرَةٍ
 إِنِّي كَفَرْتُ بِمَا أَشْرَكْتُمُونِ مِنْ قَبْلُ إِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ
 عَذَابٌ أَلِيمٌ^{۲۵}

او ظاهر به شی (خلافت له قبورو د) دوی الله ته تول ، نو وبه وائی کمزوران
 (د کفارو) هغو کسانو ته چه کبر لوی به ئی کوله (په کفر کښی) چه
 بیشکه مونږ وو تاسی ته (په دنیا کښی) تابعان نو آیا اوس ئی تاسی دفع
 کوونکی له مونږ څخه له (دغه اخروی) عذابه د الله څخه څه څیز ، نو وبه
 وائی (دغه مشرکان) که هدایت کړی (لاره ښوولی) وی مونږ ته الله نو خامخا
 هدایت (لارښوونه) به کړی وه مونږ تاسی ته ، برابر دی (اوس) پر مونږ چه
 آیا شور ، فریاد وکړو ؟ یا که صبر وکړو نشته مونږ ته هیڅ غای د خلاصی
 . او وبه وائی شیطان کله چه فیصله شی امر (د حساب په قیامت کښی)
 بیشکه چه الله وعده کړی وه له تاسی سره (په دنیا کښی) وعده د حق (چه
 بعث او جحیم او نعیم دی) او وعده کړی وه ما له تاسی سره بیا نو خلاف
 می وکړله تاسی سره (په وعده کښی لکه چه اوس درشکاره شو) ، او نه و
 ماته پر تاسی هیڅ حکومت (او غلبه) مگر دا قدر چه ویللی ما تاسی
 (گمراهی ته) نو قبول کړ تاسی (په تشو غلولو سره) دعوت زما ، نو مه
 ملامتوئ تاسو ما او ملامت کړئ نفسونه (ځانونه) خپل نه یم زه اوس فریاد

رس (له عذابہ خلاصوونکی) ستاسی او نه ییئ تاسی فریاد رس (له عذابہ خلاصوونکی) زما ، بیشکه زه کافر (منکر بیزاره یم) له هغه اشراکه د تاسی ما لره (له الله سره په طاعت کښی) پخوا (له دی نه په دنیا کښی)، (نو فرمائی الله) بیشکه چه ظالمان شته دوی ته عذاب ډیر دردناک .

تفسیر: یعنی له گردو (تولو) غنی په یوه لویه عدلیه محکمه کښی به گرد (تول) خلاشق کله چه له خپلو قبورو څخه ژوندی پاڅولی کیږی او راوړاندی کیږی ، او په خورا (ډیر) ښکاره صورت په عرصات کښی د الله تعالیٰ په حضور کښی گرد (تول) سره تولیږی ، نو ویه وائی د کفارو کمزوران هغو کسانو ته چه کبر ئی کاوه چه بیشکه مونږ وو تاسی لره تابعان نو آیا پس ییئ تاسی دفع کوونکی له مونږ څخه له عذاب د الله څخه د څه غیز ؟ یعنی اتباع به خپلو متبوعینو ته داسی وائی چه «په دنیا کښی تاسی له خپلو ځانونو څخه لویان او مشران جوړ کړی و ، نو ځکه مونږ ستاسی ډیر اطاعت او متابعت وکړ نو نن د دغه مصیبت په وقت کښی مونږ ته څه گټه (نفعه) او فائده راوړسئ! آیا داسی کیدی شی چه د دغه الله تعالیٰ د عذاب کومه برخه له مونږ څخه لری یا سپکه کړئ ؟» دغه وینا به وروسته د دوزخ له ورنگه وکړی - یا به د حشر په میدان کښی ووائی - ابن کثیر رحمه الله علیه اول احتمال ته ترجیح ورکړی ده لقوله تعالیٰ ﴿وَأَذِیْتَحَاجُّونَ فِي النَّارِ فَيَقُولُ الصُّعْفَةُ وَالَّذِينَ اسْتَغْتَابُوا الْوَعْدَ لَكُمْ تَبَعًا﴾ الآية - وغیر ذلک من الايات والله اعلم) ﴿قَالُوا لَوْ هَدَانَا اللَّهُ لَهْدَيْنَاكُمْ﴾ نو ویه وائی دغه مشران که هدایت کړی لاره ښوولی وی مونږ ته الله نو خامخا هدایت ، لار ښوونه به کړی وه مونږ تاسی ته - الخ) یعنی که الله تعالیٰ په دنیا کښی مونږ ته توفیق راپه برخه کړی وی نو مونږ به تاسی هم له خپلو ځانونو سره یو ځای په سمه لاره بیولی وی لیکن مونږ پخپله وښویدو او تاسی مو هم له خپلو ځانونو سره د ضلالت په سیند کښی ډوب کړئ - یا به ئی دا مطلب وی که الله تعالیٰ مونږ ته داسی کومه لاره راوښوده چه له دغه عذاب ووتو ، نو مونږ به تاسی ته هم همغه لاره وښو اوښو خو مونږ هم ستاسی پشان په سخت مصیبت کښی مبتلا یو - او مصیبت هم داسی دی چه له هغه څخه د ژغورنی (خلاصیدلو) هیڅ صورت نه ښکاری - نه له صبر کولو او چوپ (چپ) کیناستلو ځنی څه گټه (نفعه) او فائده رارسیدي او نه له ویریدلو او چغو وهلو څخه څه په لاس راځی

) ﴿وَقَالَ الشَّيْطَانُ﴾ الآية - او وائی شیطان کله چه فیصله وشی د گردو (تولو) کارونو) یعنی له حسابه او کتاب څخه وروسته کله چه داسی فیصله صادره شی چه جنتیان په جنت کښی او دوزخیان دوزخ ته لاړ شی ، نو هلته پخوا له دی نه چه دوزخیان په دوزخ کښی ولویږی ، دوزخیان به پر لعین ابلیس باندی الزام اړوی ، چه ای مردوده تا په دنیا کښی مونږ تیر ایستو ، او له لاری څخه دی بی لاری کړو - او په دغه مصیبت کښی دی ککر کړو نو اوس زموږ څه تدبیر او چاره هم وکړه ! مثلاً د سپارش او نورو څه انتظام وکړه ! چه د الله تعالیٰ له دغه عذاب

ژغورنه (نجات) مو په برخه شی - دلته لعین ابلیس دوی ته به داسی یوه وینا وکړی چه د هغی حاصل دا دی «بیشکه الله تعالی د صادق القولو انبیاء په ژبه او واسطه د ثواب او عقاب او د دوزخ او جنت په متعلق داسی رشتیا وعدی فرمایلی وی چه د هغوی صداقت په دنیا کښی د دلائلو او براهینو له مخی ثابت ؤ- او نن هم په مشاهده سره ظاهر دی - ما د هغه په مقابل کښی تاسی ته د دروغو خبری او غلطی وعدی کړی وی چه د هغو کذب او دروغ هم په دنیا کښی په ادنی فکر او تأمل سره واضح او ښکاره کیدی شو - او دلته خو ستاسی تر سترگو لاندی د هغی بدی نتیجی راڅرگندی (ښکاره) دی - له ما سره نه د حجت او د برهان قوت ؤ - او نه داسی بل کوم طاقت او قوت ؤ چه په زور او زیاتی سره می تاسی داسی یوی وړوکی خبری ته اړ (محتاج) او مجبور کولی شوی - بلاشبه ما تاسی ته د بدئی تحریک کړی دی - او تاسی ته می د خپلی دلی په لوری د راتلو بلنه کړی ده تاسی پخپله په منده او ډیری خوښی زما په لوری راوغلیدئ - او هر لوری ته چه ما تاسی راوغوښتئ - تاسی همغه لوری ته په ډیری خوښی او مینی روان شوئ - که ما تاسی اغواء ، گمراه او بی لاری کړئ - نو تاسی ولی رانده شوئ ؟ نه مو دلیل واورید ، نه مو برهان ولید - نه په دعوی باندی وپوهیدئ - او نه مو اول او نه مو آخر ته وکتل - سترگی مو پتی کړی او زما تر شا مو مندی وهلی د انصاف خبره خو دا ده چه له ما څخه پر خپلو نفسونو باندی زیات الزام او ملامتی وړوئ ! زما د اغواؤ غولولو ، لمسولو او تیر ایستولو جرم پر خپل ځای پاتی دی - لیکن زما پر مجرمولو تاسی کله پاک او بری کیدی شی نن تاسی ته مدد رسونه چیری - پخپله له تاسی څخه مدد اخیستل هم امکان نه لری - مونږ او تاسی دواړو د خپلو خپلو جرائمو سره برابر په سزا کښی نیولی کیږو - هیڅ یو به د بل په داد او فریاد نه شی رسیدی - تاسی له خپله حماقته په دنیا کښی زه د الله تعالی شریک ودرولم یعنی ځینی مستقیماً د شیطان په عبادت کښی لگیا شول - او ډیر کسان د شیطان پر خبرو داسی وغولیدل - او د ده د احکامو انقیاد ئی په داسی ډول (طریقه) سره وکړو چه هغسی د الله تعالی د احکامو اطاعت او انقیاد به ئی کاؤ پر هر حال زه له هغه شرک او کفره چه تاسی پخپل جهل او غباوت سره کړی دی بیخی منکر او بیزاره یم . یا «بما اشرکتون» کښی باء سببیه واخیسته شی ، او داسی مطلب تری وویست شی «تاسی ماته د خدائ رتبه راکړه او له دی سببه مو له ما ځنی هم ډیر لوی کافر جوړ کړ - که چا زما خبرو ته اهمیت نه ورکاوه زما په عبادت کښی نه لگیا کیده ، نو زه به د کفر او طغیان دغی درجی ته کله رسیدم - نو اوس هر ظالم او مشرک لره ښائی چه د خپلو اعمالو او د کریو چارو (کارونو) سزاوی د دردناک عذاب په صورت وگالی (برداشت کړی) - ! له شر شور نښلولو او الزام اړولو څخه هیڅ شی مو په لاس نه درځی» .

په تیر آیت کښی د ضعفاؤ او متکبرینو د کشرانو او مشرانو د خبرو او اترو نقل وکړی شو ، د هغه په مناسبت د دوزخیانو د خورا (ډیر) لوی مشر لعین ابلیس تقریر او وینا نقل فرمائی - کله چه د عوامو الزام او د دوی استدعا په دغو دواړو ځایونو کښی یو شان وه نو ښائی څکه د

شیطان د خبرو او اترو په منځ کښی د هغه ذکر کول ضروری معلوم نشو والله اعلم .
د دغو مکالماتو له نقل کولو څخه مقصود دا دی چه خلق د دغه اضطراب او پریشانی له تصویره
او اندیښنی د شیطاین الجن والانس له اتباع او پیروی څخه مخ وگرځوی .

وَأَدْخِلَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي
مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ تَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ ﴿١٣٧﴾

او داخل به کړی شی هغه کسان چه ایمان ئی راوړی دی او کړی ئی دی ښه
(عملونه په هسی) جنتونو کښی چه بهیږی لاندی له (مانیو او ونو د) هغو
(خلور قسمه) ویالی په دی حال چه همیشه به وی دوی په دغو (جنتونو کښی)
داخل به کړی شی دوی په حکم او) په اذن د رب د دوی، پیشکشی د دوی
(به په وقت د ملاقات کښی) په دغه جنت کښی لفظ د سلام وی.

تفسیر: دغه ئی د مقابلی په ډول (طریقه) سره د کفارو له سزا څخه وروسته د مؤمنینو ښه
انجام او خاتمه وفرمایله حضرت شاه صاحب لیکي چه په دنیا کښی «سلام» دعاء ده د
سلامتیا غوښتلو دپاره - او په آخرت کښی سلام ویل مبارکی ده پر سلامتی موندلو .

أَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا كَلِمَةً
طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ أَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِي السَّمَاءِ ﴿١٣٨﴾
تُؤْتِي أُكْلَهَا كُلَّ حِينٍ بِإِذْنِ رَبِّهَا وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ
لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿١٣٩﴾ وَمَثَلُ كَلِمَةٍ خَبِيثَةٍ كَشَجَرَةٍ
خَبِيثَةٍ اجْتُثَّتْ مِنْ فَوْقِ الْأَرْضِ مَا لَهَا مِنْ قَرَارٍ ﴿١٤٠﴾

آیا وینی ته (ای بنده) څرنگه بیانوی الله یو مثال کلمه پاکیزه (چه لا اله
الا الله ده) په شان د هغی ونی پاکیزی (د خرما ده) چه بیخ د دی خښی وی
(په ځمکه کښی) او څانگی ئی (پورته) په (جانب د) اسمان (تللی) وی ،
چه ورکوی (دا ونه) خوراک (میوه) خپله هر مقرر وقت په اذن (حکم) د رب
خپل ، او بیانوی الله مثالونه دپاره د خلقو دپاره د دی چه دوی پند پری

واخلى . او مثال د کلمى خبيثى (چه کلمه د کفر ده) په شان د هغى ونى خبيثى (بدبوى بدخوندی لکه د مرغونى د بوټى) دى چه ايستلى شوى وي له سر د ځمکى چه نه وي ده ته هيڅ قدر قرار (ثبات استحکام).

تفسير: يعنى وگورئ او غور وکړئ څرنگه باموقعه او معنى پيدا کوونکى مثال دى عقلمن هومره چه په ده کښى غور وکړى هغومره په سلهاو دقائق مسلسل تری پيدا کيږى . په پاکيزه خبرى کښى د توحيد کلمه - د الله تعالى د معرفت خبرى - ايمان او ايمانيات - قرآن - حمد - او ثنا - تهليل - تسبيح او رښتيا ويل گرد (تول) سره داخل دى .
په اکثر روایاتو او آثارو کښى دلته د پاکيزه ونى مصداق د خرما (کجورى) ونه درولى شوى ده گواکى نورى پاکيزه ونى هم تر دى لاندی داخل کيدى شى .

(﴿ اَصْلًا لَّيْلٍ وَفَوْضَی السَّاءِ ﴾) چه بيخ د دى خښ وي په ځمکه کښى او څانگى نى پورته په جانب د اسمان تللى وي) يعنى د هغى بيخ د ځمکى په ژوره (خکته) کښى غوړيدلى وي چه په ډير زورور او سخت باد او سيلى سره هم هغه له بيخه نه ايستلى کيږى - او د هغى څانگى اسمان ته رسيدلى دى يعنى څانگى نى ډيرى لوړى او د ځمکى له کثافتونو څخه لرى وي

(﴿ تَوَقَّى اَكْهَالُ حَيْثُ يَآذِنُ رَبِّهَا ﴾) چه ورکوى دغه ونه ميوى خپلى هر وقت کښى چه ورته مقرر کړى وي الله په اذن او حکم د رب خپل سره چه اول «بسر» او په وسط کښى «رطب» او په اخر کښى «تمر» ورکوى او «تمر» نى خو هر کله موجود وي) يعنى هيڅ يو فصل له ميوو او ثمراتو څخه تش نه وي پاتى يا نى فرض کړئ چه په دولسو مياشتو کښى گهيځ (سحر) او ماښام به پرى تازه ميوى څوړندى وي په «کلمه خبيثه» کښى د کفر کلمه - دروغى خبرى - او هره هغه خبره چه د الله تعالى له مرضى څخه مخالفه وي ، داخله ده . او على الاکثره له دى نه حنظل (مرغونى ، زار زنگى تريوز ابو جهل) مرادوى - گواکى د لفظ په عموم کښى هره خرابه ونه شامله کيدى شى يعنى لکه چه هيڅ بيخ ونه لرى او په لږ اشاره سره له ځمکى څخه وځى گواکى د هغه کم قوتى او ناپايدارى ښکاره کړى ده ، د دواړو مثالونو حاصل داسى شو چه مسلمانانو د توحيد او ايمان دعوى پخه او رښتيا ده چه د هغه دلائل نهايت صاف او صحيح او مضبوط دى او د دى له امله (له وجى) چه د فطرت سره موافقه ده د هغى ريښى د زړونو ژورو ته رابښته کيږى او د صالحه و اعمالو څانگه عين د قبول تر اسمانه پورى لگيږى

(﴿ اِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلْبُ وَالْعِزُّ وَالصَّالِحُ رَرْفَعُهُ ﴾) (۲۲ جزء د فاطر (۱۰) اية ۲ رکوع) د هغه د لطيفو او خوړو ثمراتو څخه د موحدينو ژبه او خوله خوړه او خوندوره کيږى - الغرض د حق او صداقت او توحيد او معرفت هميشه بهارونه او پسرلى ورځ په ورځ وده کوى ، او لوښيرى او په ډيرى پائدارى سره لوږيږى او بالعکس د دروغو خبرو او شرک او کفر او د باطنى دعوى بيخ هيڅ نه وي - د باد په لږ خوځولو سره له بيخه وځى ، د ناحقى خبرى په اثبات کښى هومره زور چه

ولگولی شی لیکن د انسانی ضمیر او فطرت د مخالفت له امله (له وجی) د هغه بیخ د زړونو تر بیخه نشی رسیدی - د لوڅه فکر کولو په اثر غلط رابښکاری نو ځکه مشهور دی چه دروغ پښی نه لری ، یعنی د رښتیا په شان پر خپلو پښو نشی تللی او نه له هغو څخه په زړونو کښی څه نور پیدا کیږی زمونږ امام فخرالدین رازی رحمه الله علیه د صوفیه و په طرز د دغو مثالونو په بیان کښی له ډیر اطنابه کار اخیستی دی - چه دلته د هغو د نقلولو ځای او گنجائش نشته

يُثَبِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ وَيُضِلُّ اللَّهُ الظَّالِمِينَ وَيَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ ﴿١٤﴾

مضبوطوی الله هغه کسان چه ایمان ئی راوړی دی په خبره ثابته سره په ژوندون د دنیا (په وقت د فتنی او مرگ) کښی او په آخرت کښی (یعنی په قبر کښی) او ښویوی الله ظالمان (له دغی ثابتی خبری او هیروی ئی تری په دنیا او عقبی کښی) او کوی الله هر هغه څه چه اراده وفرمائی (د کولو ئی له اهداء د مومنانو او اضلال د مشرکانو).

تفسیر: یعنی حق تعالی د توحید او ایمان په خبرو (چه د هغو مضبوطی او پایداری په پخوانی مثال کښی ظاهره کړی شوی ده) مومنان په دنیا او آخرت کښی مضبوط او ثابت قدموی - پاتی شو د قبر منزل چه د دنیا او آخرت په منځ کښی «برزخ» دی هغه په دنیا یا په آخرت کښی گډ شمیرلی شوی لکه چه له اسلافو څخو دغه دواړه اقوال منقول دی . غرض دا دی چه مومنین د دنیا له ژوند څخه نیولی تر محشر پوری د هم دغی طبیی کلمی په برکت مضبوط او ثابت قدم پاتی کیږی - په دنیا کښی له هومره حوادثو او آفاتو سره چه مخامخ شی - او هر رنگه سخت امتحان او ازموینه چه تری واخیسته شی - په قبر کښی چه د نکیرینو سؤال او جواب وشي - د محشر هولناکه منظره سره له دی چه فکر او هوش وړونکی وی - په هره موقع کښی هم دغه د توحید کلمه د ده د میرانی - ثبات او استقامت ذریعه گرځی .

﴿ وَيُضِلُّ اللَّهُ الظَّالِمِينَ ﴾ او ښویوی اړوی الله ظالمان مشرکان له دغی ثابتی خبری او هیروی ئی تری په دنیا او عقبی کښی له ظالمانو څخه مراد دلته کفار او مشرکین دی - دوی په دنیا کښی هم وښوئیدل - او په آخرت کښی هم ښوئیدي ، او له سره د حقیقی بری او کامیابی مخه به ونه وینی .

(﴿ وَيَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ ﴾ او کوی الله هر هغه چه اراده وفرمائی د کولو ئی) یعنی سم له خپل حکمت سره هره معامله چه له چا سره وړ (لائق) او مناسبه وی ، همغه ورسره کوی .

الْمُتَرِّ إِلَى الَّذِينَ بَدَلُوا نِعْمَتَ اللَّهِ كُفْرًا وَأَحَلُّوا قَوْمَهُمْ
دَارَ الْبَوَارِ ۖ جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا وَبِئْسَ الْقَرَارُ ﴿۱۶﴾ وَجَعَلُوا لِلَّهِ
أَنْدَادًا لِيُضِلُّوا عَنْ سَبِيلِهِ ۖ قُلْ تَتَّبِعُوا فَإِنْ مَصِيرَكُمْ إِلَى النَّارِ ﴿۱۷﴾

آیا نه ئی خبر نه گوری ته هغو کسانو (د کفارو) ته چه بدل کړی ئی دی
نعمت د الله په ناشکری سره (په اختیار د کفر) او راښکته کړی دی دوی قوم
خپل په دار د هلاک کښی ، چه دوزخ دی ، داخل به شی دوی په هغه کښی
، او بد غای د قرار او هستوگنی دی (دا دوزخ) او گرغولی ؤ دوی الله ته
شریکان دپاره د دی چه گمراه کړی (واړوی خلق) له لاری (د توحید) د الله
ووايه (ای محمده دوی ته) چه نفعه واخلع تاسی (په شهواتو سره په دنیا
کښی) نو بیشکه بیرته ورتله ستاسی اور د دوزخ ته دی.

تفسیر: له دی نه د کفارو او مشرکینو مشران او سرداران مراد دی خصوصاً د قریشو رئیسان
چه د دوی په لاس کښی په هغه وقت کښی د عربو واک (قبضه) او اختیار ؤ . یعنی الله تعالیٰ پر
دوی غومره انعام او احسان فرمایلی دی - د دوی د هدایت دپاره ئی محمد صلی الله علیه وسلم
لیږلی دی - قرآن ئی نازل کړی دی - د بیت الحرام مجاوران ئی گرغولی دی - د عربو مشرتیا
ئی ورته روزی کړی ده دوی د پاک الله د دغو نعمتونو او احساناتو مقابلې په دی سره وکړه چه
د الله تعالیٰ پر ناشکری ئی ملای وتری او د ده خبری ئی دروغ ویللی - د ده له رسول سره
وجنگیدل - په آخر کښی ئی خپل قوم له خپلو غانونو سره یو غای بیولی د هلاکت په کنده
کښی ولویدل .

(﴿ وَجَعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا لِيُضِلُّوا عَنْ سَبِيلِهِ ﴾) او گرغولی وو دوی شریکان دپاره د دی چه گمراه
کړی او واړوی خلق له لیاری د توحید د الله تعالیٰ نه) یعنی که دوی د الله تعالیٰ له نعمتونو او
احساناتو څخه متاثر شوی وی او د حقیقی منعم په شکر گزاری او اطاعت شعاری کښی لگیا وی
نو ډیر به ښه ؤ - مگر دوی داسی ونه کړل - بلکه بالعکس بغاوت ئی غوره کړ - او د پاک الله
په مقابل کښی ئی نور داسی شیان ودرول - چه پر هغو ئی د الوهیت اختیارات ویشلی ؤ - او
هغه عبادت ئی چه واحد الله ته مخصوص ؤ ، په مختلفو عنوانونو سره د دوی دپاره ثابت کړ -
غو په دغی سلسلی کښی له خپلو غانونو سره نور خلق هم بی لاری کړی - او گمراهی ته ئی
واړوی او د خپل سیادت په لومه (دام) کښی ئی راگیر کړی

(﴿ قُلْ تَتَّبِعُوا فَإِنْ مَصِيرَكُمْ إِلَى النَّارِ ﴾) ووايه ای محمده ! دوی ته چه نفع واخلع تاسی په
شهواتو سره په دنیا کښی نو بیشکه ورتله ستاسی اور د دوزخ ته دی) یعنی ښه دی دغه

بيوقوفان پخپلو لومو د کفر او شرک کښی راگیر کړئ ، او خو ورځی ښه عیش او عشرت او دنیوی ښی مزی او خوښی وکړئ مگر تر کله پوری ؟ بالاخر قاسی به د دوزخ په اور کښی تل اوسپږئ ، ځکه چه د هسی دنیوی عیش او عشرت نتیجه به هم دا وی - گواکی دغه جمله داسی شوه لکه چه یو طبیب له یو بد پرهیز مریض څخه خفه شی او ورته وواښی « کل ما ترید فان مصیرک الی الموت - څه چه دی زړه غواړی وئ خوره ځکه چه هم دغه مرض هرومرو (خامخا) ستا ساه وباسی »

قُلْ لِّلْعِبَادِ الذِّينَ اٰمَنُوْا يُقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَيُنْفِقُوْا مِمَّا رَزَقْنٰهُمْ سِرًّا وَعَلٰنِيَةً مِّنْ قَبْلِ اَنْ يَّآتِيَ يَوْمُ لَا بَعْثُ فِيْهِ وَلَا خَلَلٌ ۝۹

ووايه (ای محمده) هغو بندگانو زما ته چه ایمان ئی راوړی دی چه سم دی دروی (ادا کړی) لمونځ او ورکړه دی کوی ځینی له هغه ماله چه ورکړی دی مونږ دوی ته په پټه (که مستحب ؤ) او په ښکاره (که فرض ؤ یا واجب) پخوا له راتلو د هغی ورځی چه نشته سودا پلورل (خرڅول) او پیرودل (اخستل) په هغی کښی او نه دوستی.

تفسیر: د کفارو د احوالو له ذکر کولو څخه وروسته د مخلصینو مؤمنینو د تنبیه دپاره ئی داسی وفرمایل غو دوی په پوره دول (طریقه) سره وښی شی ، او د عبودیت په وظائفو کښی یوه ذره هم فرق او توپیر (تفاوت) رانه ولی - په زړه او ځان سره د خالق عبادت او د مخلوق خدمت وکړی ، چه هغه ډیر ښه عبادت دی - لمونځونه دی د هغو له حقوقو او حدودو د رعایت سره په کامل خشوع او خضوع سره تل ادا کړی - د پاک الله له ورکړی څخه یوه برخه خفیه یا علانیه پر مستحقینو ولگوی . الغرض د هغو کفارو په مقابل کښی چه په کفر او شرک او د نعمتونو په ناشکری کښی دوب تللی دی ، مؤمنانو ته لازم دی چه په خپلو ځانونو او مالونو د الله تعالی په عبادت او شکر ایستلو سره خپله مستعدی څرگنده (ښکاره) کړی

(﴿ مِّنْ قَبْلِ اَنْ يَّآتِيَ يَوْمُ لَا بَعْثُ فِيْهِ وَلَا خَلَلٌ ﴾) پخوا د راتلو د هغی ورځی چه نشته سودا او پلورل (خرڅول) او پیرودل (اخستل) په هغی کښی چه مقصر څه ورکړی او ځان پری واخلي او نه به پکښی دوستی وی کفارو لره چه گوندی خلاص شی د چا په دوستی سره) یعنی لمونځ او فی سبیل الله اتفاق او نور حسنات په هغه ورځ به د دوی په کار ورځی بیع او شری او تش د دوستی او خپلوی تعلقات له سره د دوی په کار نه ورځی - نه به هغه څوک نیک عمل پیرودی (اخستلی) شی - او نه به داسی کوم دوست او خپلوان پیندا کیږی چه بی له ایمانه او صالح عمله تش د دوستی د تعلقاتو لامله (له وجی) د ده د نجات ذمه پر خپل ځان واخلي . ربط پخوا د

کفارو د ناشکری ذکر و - بیا د مومنینو د طاعت د مراسمو د اقامت حکم ئی ورکړ او د شکر گزاری په لوری ئی تشویق ورکړ - وروسته د الهیه و نعماءو خخه د خو عظیم الشانو نعمتونو ذکر فرمائی چه د هر مؤمن او کافر په حق کښی عام او تام دی - خو د هغو له اوریدلو خخه مؤمنینو ته د شکر ایستلو دپاره لا ترغیب وشی او کفار هم غور وکړی او پخپلو زونو کښی وشرمیږی چه دوی څرنگه د داسی لوی منعم او اکبر محسن او مالک الملکوت خخه بغاوت کوی ؟ په دغه ضمن کښی د الله تعالی د عظمت او وحدانیت دلائل هم بیان شول - او امکان لری چه د هغو له اوریدلو خخه کوم عاقل او منصف له شرکیاتو خخه مخ واړوی یا د ده د عظمت او جبروت په دغو نښو کښی غور او دقت وکړی او د ده له نیولو او سزا ورکولو خخه وویږی ، او مسلمان شی .

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ

السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ

مِنَ الشَّجَرِ رِزْقًا لَّكُمْ وَسَخَّرَ لَكُمُ الْفُلْكَ لِتَجْرِيَ فِي الْبَحْرِ

بِأَمْرِهِ وَسَخَّرَ لَكُمُ الْأَنْهَارَ وَسَخَّرَ لَكُمُ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ

دَائِبَيْنِ وَسَخَّرَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ ۚ وَاتَّكُم مِّن كُلِّ مَا

سَأَلْتُمُوهُ وَإِنْ تَعَدُّوا نِعْمَتَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ ۝

الله هغه ذات دی چه پیدا کړی ئی دی اسمانونه او ځمکه (او مافیهما) او نازلی کړی ئی دی (له طرفه) د اسمانه اوبه ، نو رايستلی ئی دی په دی اوبو سره له هر قسمه میوو خخه رزق (روزی) تاسی ته ، او مسخر (تابع) کړی دی تاسی ته بیړی دپاره د دی چه گرځی په سیند کښی په امر (حکم) د دغه (الله) سره او مسخر کړی (لگولی) دی تاسی ته ویالی او مسخر کړی (په کار لگولی) دی دپاره د منافعو ستاسی لمر او سپوږمی په دی حال چه گرځیدونکی دی سم له دستور سره برابر ، او په کار کښی ئی لگولی دی تاسی ته شپه او ورځ ، او درکړی دی تاسی ته ځینی له هر هغه څیز چه سوال کړی دی تاسی د هغه (شی سم له مصلحته) ، او که وشمیرئ تاسی (تول انواع او گرد (تول افراد د) نعمت د الله نو ویه نه شمیرلی شی تاسی دا نعمتونه د الله (تر آخره پوری) بیشکه انسان خامخا لوی ظالم دیر ناشکره

تفسیر: یعنی له آسمان ئی اویه رانازلی کړی یا ئی دا مطلب چه د ورښت (باران) په نزول د بخاراتو او نورو ظاهري اسبابو څخه برسیره نور غیر مرئی سماوی اسبابو لره هم دخل شته - وگورئ د لمر پلوشی (اشعه) د سپوږمۍ وړانگی (ضیاء) د ستوری ځلیدل - د هوا چلیدل - د اوبو بهیدل د اور بلیدل - د ځمکې غوړیدل انسانانو ته څومره زیاتې گټې او منافع رسوي؟ وگورئ چه د لمر پلوشی (اشعه) د نورو اشیاء په شان پر اور ورکونکې هنداری (شیشه اتشي) هم لویږی لیکن هغه د خپل مخصوص جوړښت او استعداد په وسیله له همغو اشعاتو څخه په غیر مرئی ډول (طریقه) سره په دی اندازه د ده له حرارت څخه استفاده کوي چه نور شیان ئی له هغه څخه نشي کولی - سپوږمۍ له سمندره څومره لری ده لیکن د دی له تزئیده او تنقیصه د سمندر په اوبو «مد» او «جزر» پیدا کیږي - هم داسی که وریځی هم د کومې سماوی خزانی څخه په یوی غیر مرئی طریقی سره مستفید شی نو د انکار دپاره څه دلیل په لاس شته؟

(﴿ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّكَ عِنْدَ اللَّهِ عِنْدَ مَا تُرِيدُ ﴾) نو رايستلی دی الله په دی اوبو سره له هر قسمه میوو رزق روزی تاسی ته ای انسانانو ! یعنی الله تعالی د خپل قدرت او حکمت په کمال سره په اوبو کښی داسی یو قوت پیدا کړی دی چه د ونو او کښتونو (فصلونو) او د نورو د ودی او نشوونما او حاصل ورکولو سبب گرځي - او د همغو په ذریعه مونږ د هغو له میوو او حاصلاتو څخه مستفید کیږو .

(﴿ وَسَخَّرَ لَكُمُ الْفَلَاحَ فِي الْبَحْرِ يَأْمُرُ ﴾) او مسخر تابع کړی دی تاسی ته بیړی دپاره د دی چه وگرځي په سیند کښی په امر او حکم د دغه الله سره) یعنی د سمندر په خوفناکو چپو او موجودو کښی په یوی وړوکی بیړی باندی سپریږئ ؟ او له کومه ځایه تر کومه ځایه پوری رسیږئ او په څه اندازه سره تجارتی او غیر تجارتی فوائد تری حاصلوئ دغه خو د الله تعالی په قدرت او حکم سره دی چه د سمندر په لویو لویو چپو او هسکو هسکو موږو او غټو غټو شپږو کښی یوه وړوکی (د پیاز د پوتکی په شان) بیړی یا جهاز نه یواځی ساتی بلکه له یوی لوی وچی څخه ئی بلی لوی وچی ته هم بیانی

(﴿ وَسَخَّرَ لَكُمُ الْفَلَاحَ ﴾) او مسخر کړی لگولی ئی دی تاسی ته ویالی چه تصرف پکښی کوئ - او نفع پری اخلئ) یعنی په ویالو او خوړونو او سیندونو او ویالو او لښتیو او نورو کښی د اوبو راتلل او لری ځایونو پوری رسیدل - اگر که د بیړی په شان ستاسی د فکر او ارادی تابع نه ده خو بیا هم ستاسی په کارونو کښی بوخت او لگیا دی - هم داسی لمر او سپوږمۍ او ستوری هم د یوه معین نظام او ضابطه سره سمه د خپل تاکلی (مقرر کړی) دود (رواج) او دستور سره موافق تماماً تر قیامه د قیامت پوری پخپلو حرکاتو او ورسپارلیو شویو خدماتو کښی مصروف دی او له سره نه ستومانه او نه ستړی کیږي - او نه د دوی په حرکاتو او تاثیراتو کښی لږ څه فرق او توپیر (تفاوت) راښکاریږي - یا شپه او ورځ یوه پسی بله په همغه تاکلی (مقرر کړی)

عادت سره سم او تل راغی او غی - دغه گرد (تول) شیان اگر که په دی معنی ستاسی په تصرف او اختیار کښی نشته چه کله مو او چیری مو چه زده وغواری ، د هغوی د قدرتی حرکاتو او تاثیراتو مخه ونیسی، خو بیا هم تاسی داسی دیر تصرفات او تدابیر په کار اچولی شی چه د هغو تاثیراتو څخه بیسماره فوائد حاصل کړئ او لکه چه کوئ - د انسانی تصرفاتو او تدابیرو څخه ماسوا دوی بالذات هم تل تر تله ځمونږ د دی دنیا په یو نه یو خدمت کښی مشغول او لگیا دی مونږ او تاسی په هوسائی (آسانی) سره ژوندون کوو - او دوی سرگردانه ځمونږ په منفعت او خدمت کښی مداومت کوی

سپوږمی او لمر دواړه

اور او باد او خاوره بآړه

اسمان ځمکه لوی واړه

شپه - ورځ - تاوده - ساړه

خورو میوی دانی نور خواړه

بوخت ځمونږ په چارو واړه

لوی غښتن ته کیږدو غاړه

یو هوسا - ارام - ماړه

(﴿ وَاللَّهُمَّ مَنْ كُلَّ نَاسًا نَمُوهُ ﴾) الآية - او درکړی دی تاسی ته ځینی له هر هغه څیز څخه چه سوال کړی دی تاسی د هغه شی سم له مصلحته) یعنی هغه شیان چه تاسی د حال یا د قال په ژبی سره غوښتی دی ، له هغو ځنی له هر شی څخه هومره حصه چه له حکمت او مصلحت سره موافقه وه په مجموعی ډول (طریقه) تاسی گردو (تولو) ته مو درکړه .

(﴿ وَلَنْ تَعْلُوا وَاصْبَتْ لِلَّهِ ﴾) او که وشمیرئ تاسی ټول انواع او گرد (تول) افراد د نعمت د الله نو وپه نه شمیرلی شی تاسی دا نعمتونه د الله تر آخره پوری) یعنی د الله تعالیٰ نعمتونه دومره بیسماره او غیر متناهی دی چه که تاسی گرد (تول) سره یو ځای شی - او په اجمالی ډول (طریقه) سره د هغو په شمیرلو سره پیل (شروع) وکړئ - نو گرد (تول) به سره ستړی او ستومانه کیږئ . په دغه موقع کښی ځمونږ امام فخرالدین رازی رحمه الله الباری د الله تعالیٰ د نعماتو په بی شماریا - او علامه ابو السعود د هغو د غیر متناهی توب په نسبت لږ څه شرح او بسط فرمایلی دی او د روح المعانی خاوند پر هغو باندی لږ څه مفید اضافه کړی ده چه دلته د هومره تطویل ځای نشته .

(﴿ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَقَلُومٌ كَفَّارٌ ﴾) بیشکه انسان خامخا لوی ظالم دیر ناشکره دی) یعنی د انسان په جنس کښی ډیره زیاته بی انصافی او بی شکرۍ او بی قدری شته چه سره د دومره بیسماره احساناتو له لیدلو بیا هم د حقیقی منعم حق نه پیژنی او شکر ئی نه اداء کوی.

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا الْبَدَدَ آمِنًا وَاجْنُبْنِي وَبَنِيَّ أَنْ نَعْبُدَ الْأَصْنَامَ ۖ

او (یاد کره) هغه وقت چه وویل ابراهیم ای ربه غما وگرځوه دا ښار (د مکی) امن والا او لری وساته ما او غامن غما له دی نه چه عبادت به کوو د بتانو

تفسیر: یعنی د قریشو هغو مشرانو چه د دوی د کفران او شرک او کفر بیان پاس په ﴿اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ يَكْفُرُوْنَ بِاللّٰهِ﴾ الایة - کښی شوی ؤ هغوی ته د ابراهیم علیه السلام قصه ور په یادوی، او تنبیه ورکوی چه تاسی د هغه د اولادیت لامله (له وجی) د کعبه الله او لوی حرم مجاوران شوی یی، هغه د دی کعبی اساس خاص پر توحید ایښی ؤ، د هم ده د دعاؤ په اثر الله جل جلاله دغه د مکی معظمی ښار ودان کړ - او په دغو کلکو پړښو (گنتو) او شگلنو غمکو کښی د ظاهری او باطنی نعمتونو امارونه ئی جوړ کړل حضرت ابراهیم علیه السلام له دنیا غنی په داسی حال کښی لاړ چه داسی دعاوی او وصیتونه یی کول چه د ده اولاده د شرک طریقه اختیار نه کړی - اوس تاسی ته فکر کول او شرمیدل په کار دی چه تر کومه غای پوری مو د ده د وصیتونو رعایت کړی دی؟ یا د ده له دعاؤ څخه مو برخه اخیستی ده او تر کومه حده پوری مو د الله تعالی پر احساناتو شکر ایستلی دی.

(﴿رَبِّ اجْعَلْ هَذَا الْبَدَدَ آمِنًا﴾ الایة - ای ربه غما وگرځوه دا ښار د مکی معظمی امن والا او وساته ما او غامن غما له دی نه چه عبادت کوو د بتانو) یعنی مکه معظمه «حرم آمن» وگرځوی لکه چه الله تعالی مأمونه هم وگرځوله او هم زه او هم غما اولاده د تل دپاره د بت پرستی څخه وژغوری (محفوظ کړی). او تری مو لری وساتی غالباً دلته به له اولاده غنی خاص صلبی اولاد مراد وی نو ځکه د دوی په صلبی اولاد کښی دغه مرض رانغی او که عام ذریات تری مراد وی، نو ویلی کیږی چه دغه دعاؤ د غمینو په حق کښی نه ده قبوله شوی - سره له دی چه حضرت ابراهیم علیه السلام معصوم رسول ؤ مگر دا د دعاؤ له آدابو څخه ده چه له نورو غنی پخوا سری خپل غان ته دعاؤ وکړی. دا راز (قسم) دعاوی چه له انبیاءو څخه منقولی دی په هغو کښی دغی خبری ته هم اشاره ده چه د انبیاءو عصمت هم د دوی له لوری نه دی پیدا شوی، بلکه د الله تعالی له حفاظته او صیانته موجود شوی دی نو ځکه دوی تل د همغه په دربار کښی التجاء کوی چه هغه د دوی د عصمت (تلفظاً) ضامن او کفیل شوی دی.

تنبیه: حافظ عماد الدین ابن کثیر رحمة الله علیه په نزد ابراهیم علیه السلام دغه دعاوی د معظمی مکی د ودانی او د کعبی شریفی د تعمیر څخه وروسته کړی دی په اول جزء البقرة په ۱۲۶ تر ۱۲۹ آیاتونو او (۱۵) رکوع کښی د کومو دعاؤ چه ذکر شوی دی، هغه ئی د کعبی شریفی د بناء په وقت د اسمعیل علیه السلام په معیت فرمائلی دی. او دغه دعاوی ئی ډیره موده وروسته په

رَبِّ اِنَّهُمْ اَضَلُّنَ كَثِيْرًا مِّنَ النَّاسِ ۚ فَمَنْ
 تَبِعَنِيْ فَاِنَّهٗ مِنِّىْ وَمَنْ عَصَانِىْ فَاِنَّكَ عَفُوْرٌ
 رَّحِيْمٌ ﴿١٥﴾ رَبَّنَا اِنِّىْ اَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِىْ بُوَادٍ غَيْرِ
 ذِىْ زَرْعٍ عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ رَبَّنَا لِيُقِيْمُوا
 الصَّلٰوةَ فَاجْعَلْ اَفْئِدَةً مِّنَ النَّاسِ تَهْوِىْ اِلَيْهِمْ
 وَاَرْزُقْهُمْ مِّنَ الشَّمْرِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُوْنَ ﴿١٦﴾

ای ربه غما بیشکه دغو (تیرو) (کتو) (بتانو) لغزولی دی دیر له خلقو (چه سبب د گمراهی د دوی شوی دی) نو هر چا چه متابعت کری دی غما نو بیشکه هغه له (اهل د ملت) غما دی، او هر چا چه نافرمانی کری ده غما نو بیشکه چه ته ئی ښه ښونکی (د خطیاتو) دیر رحم والا (په انعام د اجر او ثواب سره) ای ربه غمونږ بیشکه چه ما اوسولی دی غینی له اولاد خپل (چه اسمعیل او اولاد ئی دی) په داسی یوه وادی (ناو) کینی چه نه دی خاوند د کښت (فصل) په نزد د کوتی ستا چه حرمت (عظمت) والا ده ای ربه غمونږه (ومی اوسول دوی دلته) د دی دپاره چه سم ودروی (اداء کری سره له تولو حقوقو) لمونځ نو وگرځوه (مائل کړه) زړونه د غینو خلقو په مینه چه راغغلی (په محبت سره میلان کوی) دوی ته او رزق روزی ورکړه دوی ته له هر قسمه میوو څخه دپاره د دی چه دوی شکر وباسی.

تفسیر: یعنی هغو کسانو چه د خالص توحید لپاره غوره کری ده او غما خبری ئی منلی دی، هغه زما په ډله کښی شامل دی. او هغه کسان چه غما خبری ئی نه دی منلی او غمونږ له لیاری څخه بیل شوی دی، نو ته دوی ته پخپلی مهربانی او ښینی سره د تویی توفیق ورکولی شی - که ستا لطف او مهربانی وی نو هغه به هم ایمان راوړی، او خپل ځان به د خصوصی رحمت او ابدی نجات مستحق گرځولی شی - یا دا مطلب چه ته قدرت لری چه هغه هم په هم دغه موجوده حالت کښی وښی اگر که ستا له حکمته د هغه وقوع ونشی.

تنبیه: د «المائدة» د سورت په آخر کښی د حضرت خلیل د دی قول او د حضرت مسیح علیه

السلام په مقوله کښی مو فرق بیان کړی دی هغه دی بیا وکتلی شی .
 ﴿ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا فِي هَذِهِ دَعَاؤَ بَنِي آدَمَ الَّذِي عَلَّمَ رَبُّهُ هَذَا ﴾ (۱۳)
 له اولادې خپلې په داسې یو وادی او ناو کښی چه نه دی خاوند د کښت (فصل) په نزد د کوتی
 ستا حرمت والا الخ) یعنی حضرت اسماعیل علیه السلام څکه چه بل اولاد ئی حضرت اسحاق علیه
 السلام او نور په شام کښی وو. د الله تعالی په حکم د حضرت اسمعیل علیه السلام د تی رودلو په
 وقت کښی د د والدی (بی بی هاجری) سره په دغه تور سپیره ډاک او ډبر ډگر (میدان) کښی
 پرېښود، او دی تری لاړ، وروسته له هغه د «جرهم» د قبیلې څه خلق هلته ورسیدل څکه چه الله
 تعالی د حضرت اسمعیل علیه السلام د تندې او د بی بی هاجری رضی الله عنها د تلوسی او مندی له
 امله (له وجی) د پرښتی په ذریعه هلته د «زمزم» چینه بهولی ده. نو د «جرهم» کوچیانو چه
 دغه اوبه ولیدی، هلته ښکته شول - او د بی بی هاجری رضی الله عنها په اجازه همقلته مسکون شول
 کله چه اسمعیل علیه السلام لوی شو نو په هم دغی قبیلې کښی ئی واده وشو. په دی ډول (طریقه)
 چیری چه نن ورځ مکه معظمه ده یو کلی ودان شو حضرت ابرهیم علیه السلام به هم کله کله له
 «شام» څخه دلته تشریف راوړ او ددی ښار او د دی ښار هستیدونکو ته به ئی داسی دعاوی فرمایلی
 چه «ای الها ما خپل یو ځوی په دغه لامزروعه (بی کرونده) او ډاک ډبر میدان کښی ستا په حکم ستا
 معظم او محترم کور سره نژدی دیره کړی دی، چه دی او د ده نسل ستا او ستا د دی کور حق
 اداء کړی، نو ته پخپل فضل او کرم سره د خلقو زړونه دی لوری ته متوجه کړه، څو دوی دلته
 راشی، او ستا عبادت وکړی - او د دی ښار رونق زیات شی او هم د دوی د روزی او زړه جمعی
 دپاره له غیبه داسی سامان ور برابر کړه چه برسیره پر غلو او اوبو چه د ژوندانه له ضروریاتو
 څخه دی، عمده ثمرات او ښی میوی هم دلته په افراط سره پیدا شی چه خلق د زړه په اطمینان
 سره ستا په عبادت او شکر گزارۍ کښی مصروف شی» پاک الله دغه گردی (تولی) دعاوی قبولی
 کړی لکه چه تر نن ورځی پوری هر کال په زرگونو زرگونو انسانان له گرده (توله) جهان هله
 سره تولیږی - او د اعلیٰ قسم میوو او عمده ثمراتو په مکی معظمی کښی دومره کثرت او افراط
 وی چه ښائی د دنیا په کومی بلی برخۍ کښی د هغه ساری او نمونه لږ وی - حال دا چه پخپله
 په مکه معظمه کښی یوه باثمره ونه به نه وی موجوده. له ځینو اسلافو څخه منقول دی چه حضرت
 ابراهیم علیه السلام پخپله دعاء کښی «﴿ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِیْنَ ﴾» د څه خلقو زړونه» فرمایلی ؤ که نه
 گرد (تول) عالم به هغه لوری ته تلل.

رَبَّنَا إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِي وَمَا نَعْلُنُ وَمَا يَخْفَى عَلَى اللَّهِ
 مِنْ شَيْءٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ ﴿١٤﴾

ای ربه ځمونږ بېشکه چه تاته معلوم دی هغه چه پټوو ئی مونږه او په هغه چه

ښکاره کوو ئی، او نه دی پټ پر الله باندی هیڅ څیز (نه) په ځمکه کښی (له سفلیاتو نه) او نه په اسمان کښی (له علویاتو نه).

تفسیر: یعنی په ځمکه او اسمان کښی هیڅ له تا څخه پټ نه دی، نو بیا ځمونږ ظاهر او باطن له تا ځنی څرنگه پټ او مخفی پاتی کیدی شی؟ داسی چه فرمایلی دی «هغه چه پتوو ئی مونږ او هغه چه ښکاره کوو ئی» په دغه کښی د مفسرانو څو اقوال دی - لیکن د تخصیص هیڅ وجه نه ده الفاظ عام دی چه گردو (تولو) ښکاره ؤ او پتو شیانو ته شامل دی. حضرت شاه صاحب رحمة الله علیه فرمائی «په ظاهر کښی دعاء ئی د گردو (تولو) دپاره کری ده لیکن په زړه کښی ئی دغه دعاء د اخر الزمان رسول الله لپاره فرمائی ده»

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي وَهَبَ لِي عَلَى الْكِبَرِ إِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِنَّ رَبِّي لَسَمِيعُ الدُّعَاءِ ﴿۱۳﴾

(تول صفت او) ثنا ده (هغه) الله لره چه رابښلی دی ماته سره له زور والی اسماعیل او اسحاق، بیشکه چه رب زما خامخا ښه اوریدونکی د دعاء دی.

تفسیر: یعنی په زورتوب کښی اسحق علیه السلام د «ساری» او اسمعیل علیه السلام د «هاجری» له گیدی څخه په غیر متوقعه دول (طریقه) سره دی راعنایت فرمایلی دی لکه چه د اولاد په متعلق ځما د ﴿رَبِّهِمَا مِنْ الظَّالِمِينَ﴾ دعاء دی واوریده - دغه دعاء هم راقبوله کړه! اسمعیل علیه السلام په ۹۹ کلنی او اسحق علیه السلام په ۱۱۲ کلنی ابراهیم علیه السلام ته عطا شوی دی.

رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ دُعَاءِ ﴿۱۴﴾

ای ربه ځما وگرځوی ما همیشه قائمونکی (اداء کونکی) د لمانځه (سره له تولو حقوقو ئی) او ځنی له اولادی ځما (هم کلک کری پر لمانځه) ای ربه زموږ او قبوله کری دعاء ځما.

تفسیر: یعنی ځما په ذریاتو (اولاد) کښی دی داسی خلق تل وی چه په ښه دول (طریقه) لمونځونه دروی او په ښه شان سره ئی له تولو حقوقو سره اداء کوی. او قبوله کری دعا ځما توله.

رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ ﴿٣١﴾

ای ربه غمونبر بپننه وکری ماته او مور او پلار حُما ته او مؤمنانو ته په هغه ورځ (د قیامت کښی) چه قائمپری حساب.

تفسیر: دغه دعاء ئی غالباً پخوا د خپل پلار د مر کیدلو چه د کفر په حالت مر شو او وروسته دی پری خبر شو، فرمایلی ده - نو مطلب به ئی داسی وی چه هغه ته د اسلام هدایت ورکړی! او د قیامت په ورځ ئی د مغفرت وړ (لائق) او مستحق وگرځوی! او که د مر کیدلو څخه ئی وروسته دعا فرمایلی وی، نو ښائی تر هغه وخته پوری به دی نه وی مطلع کړی شوی چه کفار د مغفرت وړ (لائق) نه دی. عقلاً د کافر مغفرت تر څو چه نقل نه وی وارد شوی محال نه دی، خو سمعاً ممتنع دی - نو د ده علم به پر سمع باندی موقوف وی. او پخوا له سمع - عقلی امکان به معتبر وی . ځینو اهل التشیع داسی لیکلی دی چه په قران کښی چه د ابراهیم علیه السلام پلار ته کافر ویلی شوی دی، هغه د ده حقیقی پلار نه بلکه تره یا بل کوم لوی سړی د ده له کورنی څخه ؤ. والله اعلم.

وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ ۚ إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ ﴿٣٢﴾ مُهْطِعِينَ مُقْنِعِي رُءُوسِهِمْ لَا يَرْتَدُّ إِلَيْهِمْ طَرْفُهُمْ وَأَفِدتَهُمْ هَوَاءٌ ﴿٣٣﴾

او مه کوه گمان (ای انسانه) په الله چه غافل (بی خبره) دی له هغو کارونو چه کوی ئی ظالمان، بیشکه هم دا خبره ده چه وروستی کوی دوی هغی ورځی ته چه خلاصی به پاتی وی (له ډیری ویری) په هغه کښی سترگی چه، مندی وهونکی به وی دا (مخلوقات) چه جگ (وچت) نیوونکی به وی د سرونو خپلو (په طرف د بلونکی محشر کښی) بیرته به نه گرځی دوی ته رپول د سترگو د دوی، او زړونه د دوی به تش وی (له عقله او فهمه له ډیری ویری).

تفسیر: یوه رکوع پخوا د دیرو عظیمه ؤ نعماء د ذکر کولو په منځ کښی ئی فرمایلی ؤ « ﴿إِنَّ الْإِنْسَانَ لَقَلُوبٌ كَفَّارٌ﴾ » - بیشکه انسان خامخا لوی ظالم او ډیر ناشکره دی» وروسته له هغه د حضرت ابراهیم علیه السلام قصه ئی واوروله او د مکي معظمی کفارو ته ځینی خصوصی نعمتونه

ور په یاد کره - او د دوی د ظلم او شرک په لوری ئی اشاره وفرمایله په دغه رکوع کېښی تنبیه فرمائی که د ظالمانو په تنبیه فرمایلو کېښی څه غنډ (ایسارتیا) وشی، نو داسی ئی مه گنئ چه الله تعالی د دوی له حرکتو څخه بی خبر دی. په یاد ئی ولرئ چه د دوی هیڅ یو وړوکی او لوی کار له الله تعالی څخه پټ نه دی. البته د ده عادت داسی نه دی چه فوراً مجرم ونیسی او تباہ ئی کړی - دی دیرو لویو ظالمانو ته هم مهلت ورکوی، چه یا له خپلو جرائمو څخه لاس واخلي یا د جرائمو په ارتکاب کېښی تر دی حده پوری ورسپړی چه له قانونی حیثیته د ده د سزا په مستحق کیدلو کېښی هیڅ قسم خفاء پاتی نشی.

تنبیه: د ﴿وَلَا تَصْبِرْ﴾ خطاب هر هغه انسان ته دی چه داسی یوخیال ئی په زړه کېښی پیدا کیدی شی او که پاک رسول الله صلی الله علیه وسلم ته خطاب وی نو د دوی له دی مخاطبی څخه به نورو ته اورول مقصود وی. چه کله ئی خپل رسول الله صلی الله علیه وسلم ته داسی وفرمایل چه داسی خیال مه کوه! حال دا چه داسی یو خیال له سره دوی ته قریب هم نشو راتلی نو د نورو په حق کېښی داسی خیال به په څه اندازه واجب الاحتراز وی.

(﴿إِنَّمَا يُخْرِجُ مَوْلًى تَخْتَصُّ بِهٖ الْبَصَرُ﴾) بیشکه هم دا خبره ده چه وروستی کوی دوی هغی ورځی ته چه خلاصی به پاتی وی په هغی کېښی سترگی) یعنی د قیامت په ورځ کېښی له دیر هول - هیبت او دهشت څخه سترگی به هم داسی ردی بدی او تیغی پیغی رابکار، او هم داسی بوتی وتلی، او پرانیستلی به پاتی وی یعنی رپولی به ئی نشی او هم داسی وازی به ختلی وی او هیڅ به ئی نشی پتولی

(﴿مُهْطِعِينَ﴾) الآیة - مندی وهونکی غغاستونکی به وی دا مخلوقات چه جگ (وچت) نیوونکی به وی د سرونو خپلو په طرف د بلونکی په محشر کېښی بیرته به نه گرځی دوی ته رپول د سترگو د دوی - او زړونه د دوی به تش وی له عقله او له فهمه له دیری ویری) یعنی په محشر کېښی له سختی پریشانی خوفه - حیرته او اندیښنی گرد (تول) خلق به تلوار کوونکی وی په غږ د اسرافیل علیه السلام چه دوی رابولی په دی حال کېښی چه جگ (وچت) نیوونکی به وی د سرونو خپلو طرف د بلونکی ته چه نه به راگرځی بیرته په طرف د دوی سترگی د دوی او هم داسی گرد (تول) سره سترگی همغسی یوی نقطی پوری به داسی نښتی وی، هیڅ به ئی نه رپوی، او په دیری ویری او دهشته سره به همغه لوری ته درومی چه د دوی سترگی لگیدلی وی، او له سره به له هغه ځایه بل ځای ته نه ورگرځی، هک پک به پاتی وی او منظماً او مسلسلأ به همغی یوی نښی ته گوری، او له سره به د هیڅ یوه نظر لاندی باندی نه کیږی، او نه به خپل او نه به د بل ځان ته گوری - د زړونو حال به داسی وی چه د عقل او فهم او د بهتری له هیلې (امید) او توقع څخه به بیخی خالی او تش وی - او د دهشت او خوف له فرطه به سخت تربیږی، او در کرده (توله) به غورځنگ وهی او الوځی - الغرض د ظالمانو دپاره دغه وقت به نهایت سخت او دیر حسرتناک وی. پاتی شوه د قانتینو مؤمنینو خبره نو د دوی په حق کېښی په (۱۷) جزء د «الانبیاء» په (۱۰۳) آیة (۷) رکوع کېښی داسی ارشاد صادر شوی دی ﴿لَا يَحْزَنُهُمُ الْقَوْمُ الْكَافِرُ وَلَتَتْلُوهُنَّ الْمَلِكَةُ﴾.

وَأَنْذِرِ النَّاسَ يَوْمَ يَأْتِيهِمُ الْعَذَابُ فَيَقُولُ الَّذِينَ ظَلَمُوا رَبَّنَا أَخْرِنَا إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ لَّحُبِّ دَعْوَتِكَ وَتَتَّبِعِ الرَّسُولَ

او ويروه (ای رسوله عِصْمَا) خلق له هغی ورغی خخه چه را به شی دوی ته عذاب (چه قیامت یا مرگ دی) نو وبه وائی هغه کسان چه ظلم ئی کری دی (په شرک او تکذیب سره) ای ربه عِصْمُونِږ وروستی کړه (مهلت راکړه) مونږ ته تر نیتي نزدی پوری چه قبوله کړو بلنه ستا او متابعت وکړو د رسولانو،

تفسیر: د (العذاب) خخه یا خو د قیامت ورغ او اخروی عذاب مراد دی یا د موت وقت او د ده د سکرانو او د روح د قبض شدت مقصود دی یا له دنیوی عذاب خخه د هلاک کیدلو ورغ اراده کاوه شی.

﴿فَيَقُولُ الَّذِينَ ظَلَمُوا﴾ الآية - وو به وائی هغه کسان چه ظلم ئی کری دی په شرک او تکذیب سره مهلت راکړه مونږ ته تر نیتي نزدی پوری چه قبوله کړو دعوت او بلنه ستا او متابعت وکړو د رسولانو که دغه وینا په دنیا کښی د عذاب یا د موت د شدت د لیدلو په وقت کښی وی نو ئی مطلب ظاهر دی چه اوس غو ورغی نوری هم مونږ ته مهلت راکړه! مونږ درسره وعده کوو چه وروسته له دی نه خپله رویه او عمل ښه کوو - یعنی د حق دعوت قبولو - او د انبیایو متابعت اختیاروو کما قال الله تعالی ﴿حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ رَبِّ ارْجُونِ﴾ ﴿عَمَلٌ صَالِحٌ أَفَعَمَّاهُ﴾ (۱۸ جزء د «المؤمنون» ۹۹ - ۱۰۰ آیه ۶ رکوع) او که د دوی دغه

مقوله د قیامت په ورغ کښی وی، نو په دغه صورت کښی به د مهلت غوښتلو معنی داسی وی چه مونږ بیا دوهم ځلی د لږ څه مدت دپاره دنیا ته بیرته ولیږه، نو بیا وگوره چه مونږ په څه اندازه خپله وفاداری درښکاره وو کما قال الله تعالی

﴿وَوُتِّيَ لِلْمُؤْمِنِينَ تَكْوِيْنَهُمْ عِنْدَ رَبِّكَ فَهُمْ رَحْمَةٌ لِّكَ وَرَحْمَةٌ لِّعِبَادِ لَدُنْكَ﴾ (۲۱ جزء د «السجدة» (۱۲) آیه (۲) رکوع).

أَوْ لَمْ تَكُونُوا أَقْسَمْتُمْ مِّنْ قَبْلِ مَا لَكُم مِّنْ زَوَالٍ ۚ وَسَكَنتُمْ فِي مَسَاكِينِ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ وَتَبَيَّنَ لَكُمُ كَيْفَ فَعَلْنَا بِهِمْ وَضَرَبْنَا لَكُمُ الْآمَثَالَ ﴿١٥﴾

(وبه فرمائی الله توبیخاً) آیا نه وئ تاسو چه قسم به کاوه تاسی پخوا له دی نه (په دنیا کښی) چه نشته تاسی ته هیڅ زوال (له دنیا نه آخرت ته په بیا ژوندون سره) او اوسیدلی وئ تاسی په کورونو د هغو کسانو کښی چه ظلم ئی کړی وو پر ځانونو خپلو (په کفر او معاصیو سره) او ښکاره شوی ده تاسی ته (دغه خبره) چه څرنګه کار کړی ؤ مونږ په دوی باندی (د عذابو او اهلاکه) او بیان کړی ؤ مونږ تاسی ته مثالونه.

تفسیر: یعنی تاسی هغه کسان یئ چه له تاسی ځینی مغرورانو او بی‌یاکانو به د «قال» په ژبی یا د حال په ژبی علی‌الاکثرو قسمونه به یادول چه ځمونږ دغه شان او شوکت او عیش او عشرت له سره زوال نه مومی - او نه به کله مرو . او نه به د الله تعالیٰ په مخ کښی د دریدلو وار رسیږی. ﴿وَأَسْمُوا بِاللّٰهِ جَدًّا اَیَّانَهُمْ لَا یَبْعَثُ اللّٰهُ مِنْ یَمُوتُ بَلْ وَعْدًا عَلَیْهِمْ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا یَعْلَمُونَ﴾

(۱۴) جزء النحل (۳۸) آیه (۵) رکوع) دغه پاک الله د هغوی له جانبه فرمائی ﴿وَلَكُمْ فِی سُلَکِی الدِّیْنِ ظَلَمَۃٌ﴾ الایة - او اوسیدلی وئ تاسی په کورونو د هغو کسانو چه ظلم ئی کړی وو پر ځانونو خپلو په کفر او معاصیو سره او ښکاره شوی ده تاسی ته دغه خبره چه څرنګه کار کړی ؤ مونږ په دوی باندی د عذاب او اهلاک او بیان کړی ؤ مونږ تاسی ته مثالونه) یعنی ستاسی پخوانی په هم دغو کلیو کښی یا د هغو په شاو خواو کښی اوسیدل، چیرته چه پخوانی ظالمان اوسیدل، او د هم دوی عادات او اطوار ئی خپلو ځانونو ته غوره کړل - حال دا چه د تاریخی روایتونو او متواترو خبرو څخه پر دوی باندی دغه خبری ښی څرګندی (ښکاره) شوی دی چه مونږ پخوانیو ظالمانو ته څنګه سختی سزاوی ورکړی دی؟ او مونږ د پخوانیو امتونو دغه قصی په سماویه ؤ کتابونو کښی درج کړی دی. او د انبیاء علیهم السلام په ژبو دوی مو خبردار کړی هم دی - مګر دوی ته له هغو څخه عبرت هم نه دی حاصل شوی او په همغه سرکشی، عناد او د حق په عداوت کښی پراته او پری ټینګ ولاړ دی ﴿حِکْمَةُ الرَّافِعَةِ فَمَا تَعْنِ الشُّدْرُ﴾ (۲۷) جزء القمر آیه (۵) (۱) رکوع).

وَقَدْ مَكُرُوا مَكْرَهُمْ وَعِنْدَ اللّٰهِ مَكْرُهُمْ وَإِنْ كَانَ مَكْرُهُمْ لِتَزُولَ مِنْهُ الْجِبَالُ

او په تحقیق سره کوشش د مکر او فریب وکړ دوی د مکر او فریب خپل

حال دا چه الله سره ده (جزاء د) مکر د دوی، او نه ؤ مکر (فریب) د دوی (داسی لوی) چه له ءحایه به بیرته شی له دغه مکره غرونه (له خپله ءحایه).

تفسیر: یعنی گردو (تولو) پخوانیو او وروستیو ظالمانو خپل مکرونه او فریبونه چلولی دی او د انبیاءو په مقابل کښی د حق د مغلوبولو او لری کولو هیڅ یو تدبیر او سازش دوی نه دی پریښی - دوی گرد (تول) تدابیر، مکر فریب او چال د الله تعالیٰ په نزد یو په یو ښکاره او محفوظ دی او خامخا دوی ته د هغو سزا ورکوی.

(﴿ وَلَنَكَانَنَّ مَكْرَهُمْ وَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَيْلُ ﴾) او نه دی مکر د دوی داسی لوی چه له ءحایه به بیرته شی له دغه مکره غرونه له خپله ءحایه، یعنی دوی ډیر زیات مکرونه او فریبونه کړی دی، او د هغو نتائج ئی لیدلی دی - مکر د الله تعالیٰ د حفاظت په مقابل کښی هغه گرد (تول) ناکامه او بی نتیجی پاتی دی آیا دغه مکر د دوی به غرونه له خپلو ءحایونو څخه وخوځولی شی؟ یعنی انبیاء علیهم السلام او حقه ؤ شرائع چه له غرونو څخه زیات مضبوط او مستقیم دی، د دوی د دغو مکاریو او فریبونو څخه به لږ څه متأثر او متضرر شی؟ حاشا وکلا - د دی تفسیر سره موافق په

(﴿ وَلَنَكَانَنَّ مَكْرَهُمْ ﴾) کښی «ان» به «نافیه» وی او د آیت مضمون د ﴿ وَلَا تَنْفِثْ فِي الْأَرْضِ مِمَّا بَيْنَكَ لَنْ يَخْرُجَ الْأَرْضَ وَلَنْ يَكُونَ الْحَيَالُ كَوَلًا ﴾ (۱۵ جزء د بنی اسرائیل ۳۷ آیه (۴) رکوع) سره به مشابه وی. ءحینو مفسرینو «ان» شرطیه او «واو» وصلیه اخیستی او د دی آیت مطلب ئی داسی بیان کړی دی چه دوی ډیر لوی لوی داسی مکرونه او فریبونه وکړل چه د الله تعالیٰ د حفاظت په مقابل کښی هیڅ ثابت شو - اگر که د دوی دغه مکرونه او فریبونه فی حد ذاته داسی غت او زبردست ؤ چه یو ځلی غرونه به ئی هم له خپل ءحایه بیرته کولی شوی او له خپله ءحایه ئی لوړولی شوی.

فَلَا تَحْسَبَنَّ لِلَّهِ الْخُلُوفَ وَعْدًا رُّسُلُهُ

نو مه کوه گمان په الله باندی د خلاف کوونکی د وعدی خپلی رسولانو خپلو سره،

تفسیر: یعنی هغه وعده چه په ﴿ اِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا ﴾ او په ﴿ كَتَبَ اللَّهُ لَأَعْلَيْنَ اَنَّا وَرُسُلُنا ﴾ او نورو آیتونو کښی کړی شوی ده.

اِنَّ اللّٰهَ عَزِيزٌ ذُو نِقَامٍ

بیشکه الله ډیر غالب ښه قوی دی (په انفاذ د احکامو) خپښتن (خاوند) د انتقام (سخت عذاب له اعداء الله)

تفسیر: نه مجرم له ده څخه خلاصیدی او نه چیری تری تښتیدلی شی او نه دی پخپله داسی مجرمان هم داسی بی له سزا ورکولو څخه خوشی پریږدی.

يَوْمَ تَبْدَلُ الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ وَالسَّمَوَاتُ وَبَرَزُوا لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ ﴿٨٨﴾

(یاد کړه) هغه ورځ چه بدل به کړه شی (په کښی) دغه ځمکه په بلی ځمکی سره او آسمانونه به هم بدل کړی شی په نورو آسمانونو سره) او را وبه وځی (تول خلق له قبورو او په ښکاره میدان به ودریږی خاص) الله ته چه یو ښه غالب ډیر قوی دی.

تفسیر: په قیامت کښی دغه اسمان او ځمکه په دغه موجوده هیئت سره به باقی نه پاتی کیږی یا خو د دغو ذوات به بدل کړی شی - یا به یواځی په صفاتو کښی تغیر کیږی - او له ځینو روایاتو څخه معلومیږی چه ښائی څو کړتی دغه تبدیل او تغیر ته به وار ورسپیږی والله اعلم د «وبرزوا لله جميعاً د مخامخ دریدلو» مطلب په ﴿فَقَالَ الضُّعْفُ﴾ الآية - په ذیل کښی پخوا لیکلی شوی دی هلته دی ولوست شی!

وَتَرَى الْجُزْمِ يَوْمَئِذٍ مَّقَرَّنَيْنِ فِي الْأَصْفَادِ ﴿٨٩﴾

او وینی به ته دغه گنہگاران (کافران) په دغه ورځ کښی چه تړلی شوی به وی یو له بل سره په ځولنو (غارکیو او ځنځیرونو) کښی،

تفسیر: یعنی د یوه یوه نوعیت څو څو تنه مجرمان به په یوه ځنځیر کښی تړلی کیږی کما قال الله تعالى ﴿اعْتَصِمُوا ذُرِّيَّتَكُمْ وَأَزْوَاجَكُمْ وَكُلُوا مِن ثَمَرِهِمْ﴾ (۲۳) جزء د الصافات (۲۲) آیه (۲) رکوع ﴿وَلَا تُفْسِدُوا تِلْكَ﴾ ۳۰ جزء د التکویر ۷ آیه).

سَرَابِلُهُمْ مِّنْ قَطِرَانٍ

قميصونه د دوی له نانزوو به وی

تفسیر: چه پکنی اور په دیره جلتی او سرعت اثر کوی او سخت بدبونی (ددوزی) تری خیژی، بیا خرنګه چه د جهنم اور دی همغسی د هغه غای نانزرو یا غرنه (گوګر) هم وګنئ.

وَتَعْشَىٰ وَجُوهَهُمُ النَّارَ

او پټ به کړی مخونه د دوی اور (د دوزخ)

تفسیر: مخ چه د حواسو او مشاعرو غای، او د انسان په ظاهری اعضاؤ کښی له ګرد (تول) و څخه اشرف عضو دی، نو ځکه ئی په خصوصیت سره ذکر کړ، لکه چه په بل غای کښی په ﴿ تَكَلَّمُ عَلَىٰ آلِهَتِهِ ﴾ کښی د قلب ئی فرمایلی دی.

لِيَجْزِيَ اللَّهُ كُلَّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ

(راوځی له قبورو دپاره د دی) چه جزاء ورکړی الله هر یوه نفس ته (جزاء) د هغه عمل چه کړی وی بیشکه الله ډیر ژر دی حساب (د ده)

تفسیر: یعنی د هغی خبری په مخ راتلل بالکل یقینی دی، او هغه له سره لری مه ګنئ کما قال الله تعالیٰ ﴿ اقْتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمْ وَهُمْ فِي غَمَلَةٍ مُّخَوَّضُونَ ﴾ (۱۷ جزء د الانبیاء (۱) آیه (۱) رکوع) یا ئی دا مطلب کله چه حساب اخیست کیږی، نو بیا په هغه کښی هیڅ ځنډ (ایسارتیا) نه کیږی د ګردو (تولو) اولینو او آخرینو، پیریانو او انسانانو د ذری ذری عمل حساب کتاب به ډیر ژر کیږی - ځکه چه نه پر الله باندی کوم شی مخفی دی - او نه دی یو شان (شی) له بل شان (شی) څخه مشغولولی شی ﴿ مَا خَلَقَكُمْ وَلَا جَعَلَكُمْ الْإِنْسَ وَلَا جَدَّ ﴾ (۲۱ جزء د لقمن ۲۸ آیه (۳) رکوع).

هَذَا بَلَاءٌ لِلنَّاسِ وَلِيُنْذِرُوا بِهِ وَيَعْلَمُوا أَنَّمَا هُوَ إِلَهُ وَاحِدٌ وَلِيَذْكُرُوا الْأَلْبَابَ

دغه قران خبر رسونه ده (کافی ده له جانبه د الله) دپاره د خلقو (چه پند پری واخلي) او لپاره د دی دی چه وویرولی شی (خلق) په (وعظ) د ده سره او چه وپوهیږی دوی په دی باندی چه بیشکه خبره هم دا ده چه الله معبود

واحد دی (بی شریکه) او چه پند واخلی (تری) خاوندان د عقلونو خالصو.

تفسیر: یعنی د غفلت له خوږه وینې شی او له الله څخه وویریئ او د ده په آیتونو کښی غور وکړئ چه له هغه څخه د الله تعالیٰ په وحدانیت باندی یقین حاصل شی او له عقل او فکر څخه کار واخلئ او پر نصائحو ئی عمل وکړئ

(تمت سورة ابراهيم عليه السلام والله الحمد والمنة)

سورة «الحجر» مكية الآية (۸۷) فمذنية وهي تسع و تسعون آية

وست ركوعات رقمها (۱۵) تسلسها حسب النزول (۵۴) نزلت بعد سورة يوسف عليه السلام

د «حجر» سورت مكی دی پرته (علاوه) له (۸۷) آیت څخه چه مدنی دی

(۹۹) آیت او (۶) ركوع لری په تلاوت کښی (۱۵) او په نزول کښی (۵۴) سورت دی وروسته د يوسف عليه السلام له سورت څخه نازل شوی دی)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

(شروع) په نامه د الله چه خورا (دير) مهربان دير رحم والا دی.

الرَّتْ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ وَقُرْآنٍ مُبِينٍ ①

دغه چه وروسته راځی آیاتونه د کتاب دی او د قرآن چه واضح (بیانونکی د حق او د باطل) دی

تفسیر: یعنی دا د هغه جامع او عظیم الشان کتاب ایتونه دی چه د هغه په مقابل کښی به کوم بل کتاب، د کتاب ویلو وړ (لائق) او مستحق نه دی . او آیتونه دی د هغه قرآن کریم چه واضح بیانونکی د حق او د باطل دی او اصول ئی نهایت صاف - دلائل ئی روښان - احکام ئی معقول - د اعجاز وجوه ئی واضح - او بیانات بی عجیب او فیصله کوونکی دی نو وروسته له دی نه هر څه چه بیان کیدونکی دی ښائی چه مخاطبین هغه په پوره توجه سره واورئ.

رُبَمَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ كَانُوا مُسْلِمِينَ ﴿٢﴾

دیر غلی به آرزو (تمنا) کوی هغه کسان چه کافران شوی دی (چه ووینی خپل احوال او د مؤمنانو او جنت او دوزخ) چه کشکی وی دوی مسلمانان

تفسیر: که نن منکرینو د قرآن عظیم او د اسلام په شان د الله تعالی د عظیم الشان نعمتونو قدر ونه کړ لیکن داسی یو وقت راتلونکی دی، چه دغه خلق به پر خپلی محرومی ژاړی، او د حسرت لاسونه به سره مښی، او وائی به کاشکی مونږ مسلمان کیدو - هغه وقت به کله راځی؟ د دغه آیت په تفسیر کښی مفسرینو سره اختلاف کړی دی. مونږ د (ابن الانباری) له قوله سره موافق هغه عام ایښی دی یعنی په دنیا او آخرت کښی په هغو مواقعو کښی چه د کافرانو د نامرادی او د مسلمانانو د کامیابی مناظر او مظاهر وردمخه شی په هره موقع کښی کفار د خپل پاتی کیدلو او ناکامی لامله (له وجی) د خپل مسلمان کیدلو تمنا کوی، او د اسلام له نعمته د محروم پاتی کیدلو حسرت او واویلا به کوی په دغه سلسله کښی ږومښی موقع خو د «بدر غزه» وه چه هلته د مکي معظمی کفارو د مسلمانانو په لوری د ښکاره غلبی او غیبی تائیداتو د لیدلو څخه پخپلو زړونو کښی ئی داسی محسوس کړ، هغه اسلام چه مهاجرین فقراء او د اوس او خزرج بزرگران ئی پر متکبرو او ځانمنمو (خود نمای کونکو) قریشی مشرانو باندی غالب او مظفر کړ- افسوس چه مونږ له دغه دولت څخه محروم یو هم داسی د اسلامی فتوحاتو او ترقیاتو په هر منزل کښی کفار پر خپل تش لاس او حرمان افسوس او حسرت او ندامت باندی متاثر او د ناامیدی د اویښکو بهولو موقع ور ورسیده د انتهائی حسرت او افسوس ځای به هلته وی کله چه پریښتی د دوی د روح قبض کولو دپاره ورمخامخ ودریږی، او د عالم غیب حقائق د دوی تر سترگو لاندی راشی، نو دلته به له دیره غمه خپلی گوتی چیچی، او تمنا کوی کاشکی مونږ هم اسلام قبول کړی وی! خو نن د دغه بعدالموت له عذابو محفوظ پاتی کیدی شوی له دے نه لویه یأس غورځوونکی منظره به هغه وی چه د طبرانی رحمه الله علیه په حدیث کښی راغلی دی چه نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم فرمایلی دی چه «عُما د امت دیر سری د خپلو گناهونو له سببه په جهنم کښی لویږی او تر هغه پوری چه د الله تعالی اراده وی، هلته به اوسپری نو بیا به مشرکین دوی ته طعنی ورکوی چه ستاسی ایمان او توحید تاسی ته څه فائده دروړسوله؟ چه تاسی هم نن ځمونږ په شان په دوزخ کښی پراته یئ! نو د دی پیغور له سببه پاک الله به هیڅ یو موحد په دوزخ کښی نه پریږدی» د دی فرمایلو څخه وروسته نبی کریم دغه آیت ولوست «ربما یود الذین کفروا لو کانو مسلمین» گواکی دغه به آخری موقع وی چه کفار به د خپل د مسلمانیدلو تمنا کوی.

ذَرَهُمْ يَا كَلُوا وَيَتَمَتَّعُوا وَيُلْهِهِمُ الْأَمَلُ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿۵﴾

پریبرده دوی (ای محمده) چه خوری او هکتی فائدی اخلی او مشغول کری دوی
اورد امید (د ژوندون له ایمان راوړلو) نو ژر ده چه پوه به شی (په عاقبت
خپل).

تفسیر: یعنی کله چه هیڅ یو نصیحت پر دوی مؤثر او کارگر نشو، نو تاسی زیاد له دے نه د
دوی په فکر کښی مه لویږئ!، بلکه څو ورځی ئی هم داسی خوشی کړئ! چه د بهائمو (چارپایو)
په شان وخورئ وڅښئ، او په زړه پوری مزی وکړئ، او خوندور شی، او د مستقبل په نسبت ښه
لوی لوی امیدونه وتری عنقریب به داسی وقت راشی چه دغه گرد (تول) حقائق به هلته څرگند
شی او د پخوانیو او وروستیو گرد (تول) خولای او څښلی به له دوی څخه راوځی لکه چه څه
قدر حقیقت ئی په دنیا کښی د مجاهدینو په لاس ورښکاره شو او پوره تکمیل به ئی په آخرت
کښی کیږی. د «ذره» امر د اهانت لپاره دی یعنی هیله (امید) او طمع په پری کره له دوی نه
او هم دی ته ئی ایله (خوشی) کره چه لکه بهائمو (چارپایو) غوندی خوری او څښی او گرځی

وَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ إِلَّا وَلَهَا كِتَابٌ مَّعْلُومٌ ﴿۶﴾

او نه دی هلاک کړی مونږ له (اهله د) هیڅ کلی مگر خو دپاره (د هلاک)
د هغه به یو وقت معلوم وو (لیکلی په لوح محفوظ کښی).

تفسیر: یعنی هومره کلی ښارونه او اقوام چه پخوا له دی نه هلاک کړی شوی دی د الله تعالیٰ په
علم کښی د هر یوه د هلاکت یو معین وقت ؤ چه په هغه کښی نه هیره او نه تیرواته او نه
غفلت او نه د الله تعالیٰ د وعدی تأخیر او تعطیل امکان ؤ هر کله چه د کوم قوم میعاد پوره او
د دوی د تعذیب وقت ور ورسید یو ځلی گرد (تول) سره سپیره او تباہ شوی دی. موجوده کفار
دی هم په دغه امهال او تاخیر باندی نه مغروریږی کله چه وقت راشی دوی هم د الله تعالیٰ د سزاء
څخه نشی خلاصیدی دغه تاخیر چه کیږی په دغه کښی د الله تعالیٰ لوی لوی حکمتونه دی، مثلاً
له دوی څخه د ځینو د خپلو یا د دوی د اولادی ایمان راوړل مقدر وی، او د فوری عذاب په
صورت کښی به د هغه د وقوع هیڅ یو صورت نه وی.

مَا تَسْقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا يَسْتَأْخِرُونَ ﴿۷﴾

نه ډومبی کیږی هیڅ امت له وقته (د هلاک) خپل او نه (تری) وروستی کیږی.

تفسیر: یعنی د مهلكه و اممو په منځ كښی څه تخصیص نشته، بلکه د هر قوم د عروج او زوال یا د موت او حیات دپاره كوم ميعاد او نيټه چه مقرر ده، هغه دی یوی رپی (ساعت) دپاره هم وړاندی او وروسته كیدی نشی (بلکه په هغه وقت كښی هرومرو (خامخا) هلاك كيږی نه تری رومبی او نه وروستی كیدی شی).

وَقَالُوا يَا أَيُّهَا الَّذِي نُزِّلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ إِنَّكَ لَمَجْنُونٌ ﴿٧﴾

او ویلی (دغو كفارو محمد ته) ای هغه سړیه چه نازل كړی شوی دی پر هغه باندي ذكر (قرآن پند په زعم د منكرينو) بیشكه ته خامخا لیونی ئی.

تفسیر: د مكی معظمی مشركین به دغه الفاظ محض د استهزاء او استخفاف په طریقه سره ویل یعنی «ته له گردو (تولو) څخه وړ د مخه شوی ئی، او د پاک الله له درباره دی قرآن راوړی دی، او نورو گردو (تولو) ته احمق او جاهل وایی، بلکه گردی (تولی) دنیا ته د ویری پیغام ورکوی او له هغه سره داسی دعوی هم کوی چه بالاخر به زه غالب یم او یو وقت به داسی راشی چه منكرین به له حسرته او ندامته داسی وائی كاشکی چه مونږ هم مسلمانان شوی وی! دا د كوم عقل او هوش خبری دی، دا خو ښكاره لیونتوب دی او دغه شی چه ته ئی لولی او اوړوی ئی د لیونیانو له چټی (بیکاره) او چپوله (گډو وډو) له وینا څخه پرته (علاوه) بل شی نه دی (العیاذ بالله)

لَوْ مَا تَأْتِينَا بِالْمَلَكَةِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِیْنَ ﴿٨﴾

ولی نه راوولی مونږ ته ملائکی (دپاره د تعذیب او تكذیب ځمونږ په تصدیق د تا) كه ئی ته له صادقانو(رښتینو په دغه دعوی كښی).

تفسیر: یعنی كه د احديت په دربار كښی تاته دومره قرب حاصل دی او له گردو (تولو) خلقو څخه د الله تعالی له لوری هم دا ته د رسالت د منصب دپاره غوره شوی ئی؛ نو د پرښتو خدائی فوج ولی ستاسی سره نه دی راغلی؟ چه په ښكاره ډول (طریقه) سره ئی ستاسی تصدیق كاوه، او پر مونږ باندي به ئی هم ستاسی خبری منلی وی، او د نه منلو په صورت كښی به ئی مونږ ته سزا راكوله.

مَا نُنَزِّلُ الْمَلَكَةَ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَا كَانُوا إِلَّا أُمَّنْظَرِينَ ﴿٩﴾

(نو په جواب کښې الله فرمائي) چه نه نازلوو مونږ ملائکې مگر په حق (حکمت يا عذاب) سره او نه به وي په دغه وقت کښې مهلت ورکړی شوی (يعنی د ملائکو د نزول په وقت کښې به پر دوی هم فی الحال عذاب نازلېږي.

تفسیر: یعنی د قبول کوونکو دپاره اوس ښائسته ډیری نښې شته - پاتې شو هغه کسان چه د دوی اراده داسې نه ده چه دغه خبره ومنی نو هغوی به ئی د پښتو د راتگ په وقت کښې هم نه منی نو بیا د هغو په نزول څه فائده مرتبېږي؟ الله تعالیٰ پښتې سم له خپله حکمته سره د کوم صحیح غرض دپاره لېوی هم داسې خوشی چټی (بیکاره) د هغوی تماشا ورښوول خلقو ته مقصود نه وی عادت الله عموماً داسې جریان لری - کله چه د کوم قوم بغاوت او سرکښی له خپله حده تېری کوی - او د تفهیم او هدایت گړد (تول) مراحل خاتمه مومی، نو د پښتو فوج د دوی د هلاک دپاره ورلېږي - نو بیا قطعاً هغه قوم ته مهلت نه ورکاوه کیږي - که سم ستاسی له غوښتنی سره پښتې ولېږلی شی نو له هغه څخه یواځی هم دغه مقصد کیدی شی چه تاسی ښائی بلا تاخیر هلاک کړی شی چه هغه فی الحال (د الله تعالیٰ) له حکمته سره موافق نه دی. ځکه چه تر اوسه پوری ئی وقت نه دی راغلی - دغه خو هغه آخری صورت دی چه نور گړد (تول) منازل سره طی کیږي. او د گړدو (تولو) چارو تر ختمیدلو څخه وروسته په ظهور رسیږي.

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿۹﴾

بیشکه مونږ پخپله نازل کړی دی ذکر (پند قرآن) او بیشکه چه مونږ د ده خامخا ساتونکی یو (له تزئیده تنقیصه او نورو).

تفسیر: یعنی ستاسی استهزاء او تعنت - او د قرآن راوړونکی په لوری د جنون نسبت کول پر قرآن عظیم او د قرآن کریم پر حامل قطعاً هیڅ اثر نشی غورځولی - په یاد ئی ولری چه د دغه قرآن شریف نازلونکی مونږ یو او مونږ د دغه قرآن مبارک د هر قسم حفاظت او ساتنی ذمه پر خپله غاړه د قدرت اخیستی ده - په هغه شان او هیت سره چه هغه نازل شوی دی - او بی له یوه ادنیٰ تغیر - تبدیل - تحریف او د فتحی - کسری ضمی او نورو د اړولو او راوړلو څخه گړد (تول) عالم ته په کمال د صحت رسیدلی دی - وروسته له دی نه هم رسیږي - د ژبی د فصاحت او بلاغت او د علم او حکمت دقائق هر څومره چه پر مخ تگ او ترقی وکړی - خو د پاک قرآن په صوری او معنوی اعجازو کښې به له سره ضعف او انحطاط نه محسوس کیږي، ډیر قومونه او سلطنتونه به د قرآن په غږ کښینولو یا ورکولو کښې ډیر زیار (کوشش) وکړی - لیکن د هغه یو تکی به هم تری نشی لری کولی - د عظیم الشان قرآن په نسبت د الله تعالیٰ دغه عظیم

الشانه وعده په داسی درستی او صفائی او حیرت غورځوونکي طریقی سره تکمیله او پوره شوی ده او پوره کیږي به - چه د هغه د لیدلو څخه د متعصبو او مغرورو مخالفانو سرونه ښکته شوی دی.

«میور» وائی «تر هغه ځایه پوری چه مونږ معلومات لرو په ګرده (توله) دنیا کېښي هم داسی یو کتاب نشته چه د قرآن پشان په دولسو سوو کلونو کېښي له هر قسمه تحریفه پاک او سپیڅلی پاتی وی».

یو بل اروپائی محقق لیکي «مونږ په هغه یقین سره قرآن بعینه د محمد صلی الله علیه وسلم د خولی وتلی الفاظ ګڼو - لکه چه مسلمانان ئی د خدای کلام ګڼی -» واقعات دا رابښی چه پر هره زمانه کېښي د علماؤ داسی یو غیر جم موجود وو (چه د هغوی تعداد الله تعالی ته معلوم دی) او هغوی د دغه لوی قرآن د علومو او مطالبو او غیر منقضي (نه ختم کیدونکي) عجائب حفاظت کړی دی. او کاتبانو د رسم الخط - او قاریانو د اداء د طرز - او حافظانو د ده د الفاظو او عباراتو داسی حفاظت کړی دی چه د نزول له وخته تر اوسه پوری د هغه یوه فتحه یا کسره یا ضمه یا نور هم نه دی تبدیل شوی ځینو خدای بښلیو د قرآن رکوع شمیرلی دی. ځینو د هغه آیاتونه حساب کړی دی - ځینو د هغه د حروفو تعداد راښولی دی - حتی چه ځینو د هغه یو یو اعراب او یو یو تکی هم شمیرلی دی پاک الله دغه مترجم عاصی «برهان الدین کشککی» ته داسی یو توفیق ورپه برخه کړی دی چه د تول قرآن کریم په معنوی فهرس باندی هم مشرف شوی دی. چه مثلاً څما د دغه تصنیف له تشرفه هر قاری کولی شی چه ژر تر ژره هر راز (قسم) قرآنی ارشاد او احکام پیدا کړی مثلاً د الله جل وعلا یا د محمد صلی الله علیه وسلم - آدم - نوح - ابراهیم - لوط - صالح - هود - اسحاق - اسماعیل - یعقوب - یوسف - موسی - داود - سلیمان علیهم السلام او د توحید - لمونځ - زکوة - روژه حج بیع - شری - نکاح - طلاق - یا د نورو دینی یا دنیوی چارو په نسبت د قرآن کریم په کومو کومو آیتونو او سورتونو کېښي تذکره شوی دی د رسول الله صلی الله علیه وسلم له زمانې څخه تر نن ورځی پوری هیڅ یوه شیهه او ګری به داسی نه وی تیره شوی چه په هغه کېښي د زرګونو او لکونو په شمیر د پاک قرآن حفاظ نه وی فکر وکړئ چه علی الاکثر ځمونږ د مسلمانانو یو اته - یا لس کلن ووړکی پوری هم اقلا د پاک قرآن څو څو سورتونه چه علی الاکثر د متشابهاو څخه ډک وی او د دوی دپاره یوه اجنبی ژبه ده داسی په یاد لری چه په ښه ډول (طریقه) سره ئی لولی او آوروئ ئی حال دا چه هغوی پخپله ژبه کېښي په دغه عمر او منګ کېښي داسی شیان نشی یادولی، او نه ئی داسی لوستلی شی که بیا په کوم مجلس کسی د کوم وجیه عالم او حافظ څخه د قرآن کوم حرف پاتی شی یا په اعرابو کېښي ئی څه التباس تری واقع شی نو تر یوه وړوکی پوری هم ده ته فتح ورکوی، او پری انتقاد نیولی شی حتی چه له څلورو خواؤ پری د تصحیح غږونه کیږي او امکان نه لری چه هغه لوستونکي همغسې پخپل سر او خوشی پریریدی چه قرآن غلط ولولی. د لوی قرآن د حفظ په متعلق هم دغه اهتمام او اعتناء (توجه) د نبوت په عهد کېښي ګردو (تولو) خلقو

لیدلی او د هم دغه حفاظت په لوری ﴿وَإِلَّا لَهُ لُحُوفُونَ﴾ اشاره فرمائی او د هغه وقت منکرانو ته توجه ورکوی.

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي شِعِيمِ الْأَوَّلِينَ ۝ وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ۝

او خامخا په تحقیق لیدلی ؤ مونږ (رسولان) پخوا له تا په ټولیدو د پخوانیو (خلقو) کښی او نه به راته هغوی ته هیڅ رسول مگر حال دا چه وو به دوی (د کبره او عناده) چه په هغه پوری به ئی مسخری کولی (لکه چه کوی ئی کفار په تا پوری).

تفسیر: په دغه مبارک آیت کښی څمونږ پاک رسول الله صلی الله علیه وعلی آله وصحبه وسلم ته تسلی ورکړی شوی ده چه تاسی د دوی له دغه تکذیب او استهزاء څخه مه خپه کیږئ! دغه کومه نوی پېښه او خبره نه ده د منکرانو عادت تل هم داسی وه کله چه کوم نبی علیه السلام دوی ته راته - نو په هغه به ئی مسخری او توکی کولی کله به ئی ورته لیونی ویل - کله به ئی خپه کاوه او چتی (بیکاره) اوږدی او ساره غوښتنی او مطالبی به ئی تری کولی. فرعون د موسی علیه السلام په نسبت ویلی ؤ ﴿إِنَّ رَسُولَ الَّذِي أُرْسِلَ إِلَيْهِ لَمَجْنُونٌ﴾ (۱۹ جزء د الشعراء ۲۷) آیه (۲) رکوع) او هم دغه د پرېستو د فوجونو راوستلو غوښتنه کړی وه - لکه چه قریشو څمونږ له رسول څخه کوله ﴿قُلْ لَا إِلَهَ إِلَّا سُبْحَانَ رَبِّيَ ذَهَابَ مَا مَعَهُ الْمَلِكَةُ مُقَرَّبِينَ﴾ (۲۵ جزء د الزخرف ۵۳) آیت ۵ رکوع).

كَذَلِكَ نَسْلُكُهُ فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ ۝

هم داسی (لکه چه ننه ایستلی ؤ مونږ تمسخر د انبیاءو په زړونو د پخوانیو کفارو کښی) ننه به باسو دغه (تمسخر) په زړونو د مجرمینو (کفارو د زمانی ستاسی کښی هم).

تفسیر: یعنی هغه خلق چه د جرائمو له ارتکابه مخ نه اړوی - مونږ د دوی په زړونو کښی هم داسی د تکذیب او استهزاء عادت ټینګ کړی دی - لکه چه د دوی زړونو ته د غوږونو له لیاری د الله تعالی وحی ورځی، نو له هغه سره یو ځای تکذیب هم ورلویدی.

لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ وَقَدْ خَلَتْ سُنَّةُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٣﴾

چه ایمان نه راوری په دغه (نبی او قرآن) او په تحقیق تیره شوی ده طریقه (عادت د الله په اهلاک) د پخوانیو (کفارو چه تکذیب به ئی کاوه د رسولانو خپلو).

تفسیر: یعنی تل هم داسی دوی توکی او مسخری کوی، او پر دغه روړدی او عادی شوی دی. او سنة الله پر هم دغه جاری دی، چه تل متمردين هلاک او رسوا کیږی - او بالاخر د حق خبری ته غلبه او بری ور په برخه کوی. (کله چه ډیره مبالغه کوله کفارو په نازلیدلو د ملائکو کښی لپاره د شاهی د نبوت د حضرت ختمی مرتبت نو پاک الله داسی فرمائی چه)

وَلَوْ فَتَحْنَا عَلَيْهِم بَابًا مِّنَ السَّمَاءِ فَظَلُّوا فِيهِ يَعْرُجُونَ ﴿١٤﴾ لَقَالُوا إِنَّمَا سُكَّرَتْ أَبْصَارُنَا بِلَيْلٍ نَّحْنُ قَوْمٌ مُّسْحُورُونَ ﴿١٥﴾

او که پرانستلی وی مونږ پر دغو (غوښتونکو د معجزو په مقتضی خپله) کومه دروازه له آسمانه پس تل گرځیدلی وی دوی به هغه (دروازه) کښی چه تل ختل (آسمان ته) نو خامخا به ئی ویلی ؤ (له ډیره عناده) بیشکه هم دا خبره ده چه ترلی شوی دی سترگی ځمونږ بلکه مونږ یو قوم یو چه جادو راباندی کړی دوی دی

تفسیر: یعنی د پرښتو نزول خو دومره عجیب نه دی، که مونږ د آسمان ورونه خلاص کړو، او پرښتی پری وخیژوو، او ګرده (توله) ورځ دوی په هم دی ختلو کښی لکيا اوسی، خو بیا هم دغه ضد کوونکی او معاند خلق ئی نه تسلیموی، او په دغه وقت کښی به داسی وائی چه پر مونږ باندی نظر بندی یا جادو شوی دی - ښائی په ابتداء کښی ئی نظر بندی وګنی - او بیا ئی لوی جادو وبولی

وَلَقَدْ جَعَلْنَا فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا

او خامخا په تحقیق پیدا کړی دی مونږ په آسمان کښی (دولس) برجونه

تفسیر: ځینی له بروجو څخه دلته لوی لوی ستوری مرادوی. ځینی تری د شمس او قمر منازل

مرادوی ځینې وائی چه بروج هغه آسمانی کلاوی (قلعی) دی چه په هغو کښی د پږنتو دلی پیری ورکوی

وَزَيَّنَّا لِلظَّالِمِينَ ﴿١٧﴾

او ښائسته کړی دی مونږ دغه (آسمان په ستوریو سره) دپاره د کتونکیو (چه عبرت تری واخلی)

تفسیر: یعنی مونږ پخپل بالغه حکمت او قاهره قدرت آسمان ته په ستوریو سره زینت ورکړی دی د شپې چه ورځی او دوری او غبار او دمه نه وی، نو د ستوریو د دغو بی شمارو وانکیو له کتلو څخه انسان په څه اندازه خوښ او محظوظیږی او د آسمان د ننداری کونکی په نظر څومره ښائسته او له عظمته ډک معلومیږی، او غور او فکر کونکی ته په هغه کښی د الله تعالی د کامل صنعت، لوی حکمت مطلقه وحدانیت څومره ښی، دلائل موندلی کیږی مطلب ئی دا دی چه له آسمانه د پږنتو رابخته کول، یا د هغوی پر آسمان باندی د څیژولو هیڅ ضرورت نشته که د دوی زړه د اطاعت او قبول په لوری مائل وی، نو په آسمان او ځمکه کښی د قدرت ډیری ښی او دلائل شته چه د هغو د لیدلو څخه پوه او عاقل سړی د توحید سبق په ډیره آسانی حاصلولی شی دوی له داسی - روښانو مثالونو او ښکاره ؤ ښو او دلائلو د لیدلو څخه څه معرفت حاصل کړی دی؟ چه په مستقبل کښی د دوی په نسبت څه توقع وکړی شی.

وَحَفِظْنَا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ رَّجِیمٍ ﴿١٨﴾ الْأَمِنْ اسْتَرْقَ السَّمْعَ فَاتَّبَعَهُ شَهَابٌ مُبِینٌ ﴿١٩﴾

او ساتلی دی مونږ دغه (آسمان) له هر شیطان ویشتلی شوی (په شغلو سره) لیکن هغه (شیطان ختونکی آسمان ته) چه غلا کړی (خبره) اوریدلی شوی (له ملائکو) پس ورپسی شی ستوری ښکاره (روښانه نو وئی سوځوی پخپلی لمبی سره).

تفسیر: یعنی په آسمانونو کښی د شیطینو هیڅ عمل او مداخله نه چلیږی، بلکه د محمد صلی الله علیه وسلم د بعثت راهیسی د دوی گزر او تیریده هم آسمان ته ممنوع دی. اوس د دوی انتهای کوبښ په دی کښی دی چه یوه شیطانی سلسله قائمه کړی او آسمان ته ځان نژدی ورسوی او د ملکوتو له عالمه سره نژدی پر غیبیه ؤ اخباراتو اطلاعات حاصل کړی، دلته هم د

پريستو پيري درولي شوي دي - چه كله شياطين داسي كوښښ وكړي نو له پاسه د اور په لمبو وويشتلي شي، له قرآني نصوصو او د نبوي له احاديثو څخه معلوميږي چه د تكويني امورو په نسبت كله چه په آسمانونو كښي د كومي فيصلي اعلان كيږي او پاك الله په دغه سلسله كښي پريستو ته وحى ليږي، نو هغه اعلان په يو خاص كيفيت له پاسه تر ښكته پوري درجه په درجه راځي، تر څو چه د دنيا آسمان ته ورسېږي. د «بخاري شريف» د يوه روايته سره مطابق په «عنان» وريځو كښي پريستي د هغه مذاكره كوي، او شياطين زيار (كوشش) كوي چه د دغو معاملاتو په متعلق غيبي معلومات حاصل كړي.

همغسي چه نن ورځ كوم پيغام د بيسيمو (وايرلس) تليگرافو په ذريعه ليږلي كيږي، او له هغه څخه خلق په لياره كښي د جذب كولو او اخيستلو تدبير كوي، نو ناڅاپه له پاسه بم (شهاب ثاقب) پري لويږي - او د دغو غيبي پيغاماتو غلا كوونكي مجروح يا هلاكوي - په دغه كش او كوك (مندو رامنډو) كښي چه په كومه يوه يا نيمه خبره باندې شيطانان پوهه حاصلوي نو دوي د هلاكيدلو څخه د مخه په ډير عجلت او تلوار سره ئي نورو شياطينو ته وررسوي او هغه ئي خپلو نورو انساني دوستانو ته د ورسولو كوښښ كوي، كاهنان د هم دغه نيمگري او ناتمامي خبري څخه په سلهاو دروغ له خپله څانه جوړوي او په عوامو كښي ئي د غيبي اخبارو په نامه خوروي. كله چه يوه نيمه خبره ئي رښتيا وځي، نو د دوي معتقدان هغه د دوي د رښتيني په ثبوت كښي ور وړاندې كوي، او له هغه سلهاو خبرو څخه چه دروغ ثابتيږي اغماض او تغافل كوي.

(۱) تنبيه: قرآن او حديث د دغو واقعاتو په بيانولو سره تنبيه وركړي ده چه له ادني غني ادني، او له وړوكي څخه وړوكي د صداقت او رښتيا سرچينه هم د ملكوتو په همغه عالم كښي ده. د شياطين الجن والانس په خزانو كښي پرته (علاوه) له كذب او افتراء بل هيڅ شيز نشته - او هم دا ښكاروي چه آسماني انتظامات دومره مكمل دي چه هيڅ يو شيطان د دي خبري مجال او توان نه لري چه هلته قدم كيښودي شي - يا سره له انتهائي جد او جهد د هغه ځاي پر انتظاماتو او فيصلو او بروجو كوم معتدبه لاس او غلبه پيدا كړي. پاتي شوه هغه يوه نيمه جمله چه دوي ئي د دي لوري او د هغه لوري له پريستو څخه آوري، او بيا له هغه ځايه ئي په مندو سره تبتوي نو د دي په نسبت د الله تعالي اراده پر دغه نه ده تللي چه هغه قطعاً بنده كړي شي او كه د الله تعالي اراده پر دي باندې تللي وي، نو هغه به ئي هم بندوله، مگر دغه خبره د الله تعالي له حكمته سره موافقه نه وه، د شياطين الجن والانس په نسبت دي علیم او خبري دي چه هغوي له اغواء او اضلال څخه له سره نه اوړي او له دومره طويل مهلت وركولو او د اغوا او اضلالو پر اسبابو او وسائلو باندې د لاس وركولو څخه د څه نه څه حكمت د وجود څخه هيڅوك نشي انكار كولي هم داسي حكمت دلته هم وگڼئ

(۲) تنبيه: شياطين د شهابو په ذريعه هلاكيږي مگر همغسي چه د «جنوبي قطب» كاشفين او د «همالي» د ډيري لوري څوكي صاعدين د خپلو تحقيقاتو او تتبعاتو په لياره كښي مړه كيږي

او نور د دوی د دی عاقبت او انجام د لیدلو څخه د هغه کار شا او تعقیب نه پریږدی نو پر هم دغه باندی د شیطاینو هم دغه مسلسل جد او جهد هم قیاس کړئ! دا دی واضح وی چه قرآن او حدیث دغه نه دی راښوولی چه د شهابو وجود تش د هم دی شیطاینو د رجم دپاره دی، ممکن دی چه د هغوی په وجود پوری نور ډیر مصالح هم تړلی وی - او حسب الضرورت دغه کار هم تری اخیست کیږی والله تعالی اعلم

وَالْأَرْضُ مَدَدُهَا وَالْقَيْنَا فِيهَا رَاسِي وَأَثْبَتْنَا فِيهَا
مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَّوْزُونٍ^{۱۹} وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعَايِشَ وَمَنْ
لَسْتُمْ لَهُ بِرُزْقَيْنَ^{۲۰}

او ځمکه غځولی (غورولی) ده مونږ دغه (ځمکه) او غورغولی دی مونږ په دغه (ځمکه) کښی غرونه (درانه محکم لکه میخونه) او زرغون کړی دی مونږ پکښی له هر شی اندازه کړی شوی څخه. او پیدا کړی مو دی تاسی ته په دغه (ځمکه) کښی (اسباب د) معیشت او هغه شیان چه نه یی تاسی هغوی ته رزق روزی ورکوونکی (لکه عیال اولاد حیوانات او نور او مونږ ئی رازق یو).

تفسیر: یعنی نوکران، چاکران، حیوانات او نور چه له هغو څخه مونږ خپل کار او خدمت آخلو او د هغوی روزی د پاک الله د لطف او مرحمت په ذمه کښی ده.

وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا عِنْدَنَا خَزَائِنُهُ وَمَا نُنْزِلُ إِلَّا بِقَدَرٍ مَعْلُومٍ^{۲۱}

او نشته هیڅ څیز مگر په نزد ځمونږ دی خزانی د هغه او نه نازلوو (نه رالېږو) هغه شی مگر په اندازی معلومی سره (نه لږ نه ډیر سم ځمونږ له حکمت او مصلحت سره).

تفسیر: یعنی هر هغه څیز په هر مقدار سره چه الله تعالی اراده وفرمائی پیدا کوی ئی، نه څه رږ (زحمت) او تکلیف ورپېښیږی، او نه پکښی ستری کیږی، له یوه لوری کله چه اراده وفرمائی سم د لاسه هغه شیان موجودیږی. ښه ګواکي د ګردو (تولو) شیانو خزانه د الله تعالی لامحدوده قدرت دی، چه په هغه سره هر څیز سم له حکمته د یوه معین نظام لاندی په ټاکلی (مقرر کړی) اندازی بی له تزئیده (زیاتۍ) او تنقیصه (کمۍ) پرله پسې راوځی او راځی.

وَأَرْسَلْنَا الرِّيحَ لَوَاقِحَ فَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَسْقَيْنَاكُمُوهُ
وَمَا أَنْتُمْ لَهُ بِخَزَنِينَ ﴿٣٧﴾

او رالیرلی دی مونږ بادونه بلایوونکی (نو او وریڅو لره یا پخپله بلاریه) پس نازله کری (لیرلی) ده مونږ له آسمان (له وریڅو) څخه اوبه نو وڅښولی مونږ تاسی ته دغه اوبه او نه یی تاسی دغو اوبو لره خزانه کوونکی ساتونکی بلکه مونږ ئی درساتو).

تفسیر: یعنی اوروونکی هواوی درنی درنی وریڅی له اوبو څخه دکی راولی، چه له هغه ځنی اوبه وریږی، او په ویالو، چینو او کوهیو او نورو کښی سره تولیږی، او ستاسی په کار درځی - که د الله تعالیٰ اراده وی، نو هغه به ئی د څښلو وړ (لاټق) نه وی پریښی، لیکن ده د خپلی مهربانی څومره خوړی او لطیفی اوبه ستاسی د دولسو میاشتو د ضروریاتو دپاره د ځمکی په مساماتو کښی جمع کری دی؟ ﴿وَمَا أَنْتُمْ لَهُ بِخَزَنِينَ﴾ او نه یی تاسی دغو اوبو لره خزانه کوونکی ساتونکی بلکه مونږ ئی درساتو یعنی نه د پاسنی اوریا (باران) خزاین ستاسی په قبضه کښی دی، او نه د لاندنی چیني او کوهی مخازن ستاسی په اختیار کښی دی، کله چه الله تعالیٰ اراده وفرمائی داسی اوریا (باران) وروی چه تاسی ئی مخه نشی نیولی - او نه ئی سم له خپلی غوښتنی سره ورولی شی - او که د کوهی او چیني اوبه وچی کری - یا ئی داسی ښکته بوځی چه ستاسی لاس ور ونه رسی، نو تاسی به څرنگه پری قدرت او لاس حاصل کری؟.

وَإِنَّا لَنَحْنُ مُجِيٌّ وَنُفِيتُ وَنَحْنُ الْوَارِثُونَ ﴿٣٨﴾

او بیشکه مونږ خامخا هم دا مونږ ژوندی کول او هم وژل کوو او هم دا مونږ وارث باقی پاتی کیدونکی یو (پس له فنا د عالمیانو هم).

تفسیر: یعنی دنیا به فنا کیږی او یو الله تعالیٰ به پخپلو کاملو صفاتو سره باقی پاتی کیږی حضرت شاه صاحب لیکي «هر څوک مری او د هغه گتلی او اموال د پاک الله د قدرت په لاس کښی پاتی کیږی.»

وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَقْدِمِينَ مِنْكُمْ وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَأْخِرِينَ ﴿٣٩﴾

او خامخا په تحقیق معلوم دی مونږ ته رومبني له تاسی او خامخا په تحقیق معلوم دی مونږ ته وروستنی خلق (ستاسی هم).

تفسیر: یعنی د پخوانیو او د وروستیو د هیڅ یوه شخص یا د هغه اعمال ځمونږ له علمی احاطی څخه خارج نه دی، الله تعالیٰ ته له ازله د هر شی د تفصیل علم شته، او سم له هغه سره د دنیا گردی (تولی) پېښی او واقعات څرگندیږی (ښکاریږی) او سم له هغه سره به په آخرت کې له گردو (تولو) مخلوقاتو سره عدل او انصاف کیږی
تنبیه: وړاندی تلل والی او بیرته پاتی والی عام دی چه په ولادت کېږی وی که په موت کېږی وی په اسلام کېږی وی که په نیکو کاری کېږی وی، د لمانځه په صفوفو کېږی وړاندی یا وروسته دریدل هم د نیکو کاری په ذیل کېږی راځی.

وَإِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَحْشُرُهُمْ إِنَّهُ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿٧٥﴾

او بیشکه رب ستا هم دی به راتلولی دوی (په محشر کېږی دپاره د جزا) بیشکه چه دغه (الله) ښه حکمت والا دی (چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی) ښه علم والا (پهولو احوالو).

تفسیر: یعنی هره ذره هم د الله تعالیٰ په علم کېږی شته. هر کله چه د ده علم او حکمت مقتضی شی نو گرد (تول) به په یوه وقت کېږی سره تولوی او په دغه کېږی هیڅ اشکال نشته - د قبر په خاورو او د ځناورانو په گېډو کېږی - د سمندرو په ژورو کېږی - او په فضاء کېږی او هوا کېږی - الغرض په هر ځای کېږی هر څیز او د هغه هر جزء چه وی، هغه پخپل محیط علم او کامله قدرت سره تولوی

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ مِنْ حَمَإٍ مَسْنُونٍ ﴿٧٦﴾

او خامخا په تحقیق پیدا کړی دی مونږ انسان (آدم) له وچی ختی چه کړنگیدی (لکه کودری چه وی) له توری ختی سخا کړی شوی.

تفسیر: د آفاقیه و آیتونو او دلائلو څخه وروسته د انفسیه و آیتونو او دلائلو بیان فرمائی چه د هغه په ضمن کېږی ښائی دغه تنبیه هم مقصود وی چه د منبع الکمالاتو هغه ذات چه تاسی ئی په داسی یوه عجیبه طریقه سره رومبی ځلی پیدا کړئ، نو بیا ستاسی پیدا کول او په یوه میدان کېږی مو سره راتلول هغه ته څه اشکال لری؟

تنبیہ: د آدم د پیدا کولو په نسبت دلته ئی دوه الفاظ وفرمایل (۱) «صلصال» یعنی هغه کرنګیدونکی خټه چه د اور د پخیدلو څخه دغه کیفیت پکښی پیدا کیږی - چه هم دغه ئی په بل ځای کښی «کالفخار» فرمایلی دی. (۲) «حمامسون» یعنی هغه سخا شوی خټه چه تری بدبوئی خپری. داسی خیال کیږی چه رومبی به ئی له سخا شوی خټی څخه د (آدم) کالبوت تیار کړی وی او بیا به ئی وچ کړی وی، او بیا به ئی داسی پوخ کړی وی چه تری کرنګ خټلو، بیا وروسته له مختلفو تطوراتو دغی درجی ته رسیدلی وی چه انسانی روح پکښی وپوکل شی. په «روح المعانی» کښی د ځینو علماؤ قول نقل شوی چه د هغه الفاظ دا دی

«کانه سبحانه افرغ الحما فصور من ذلك تمثال انسان اجوف فیس حتی اذ انقر صوت ثم غيره طورا بعد طور حتى نفخ فيه من روحه فتبارک الله احسن الخالقین»

حضرت شاه صاحب لیکي «خاوره ئی په اوبو کښی خوشته کړه - او خمیره ئی پورته کړه چه د تنګهړ غږ تری پورته شو، هم دغه د انسان بدن شو، او د هغه خاصیات په سختی او بار پورته کولو کښی پاتی شو؛ هم داسی گرم کړ شو چه پیریانو (د حدت او خفت) خاصیت د ده په پیدایش کښی پاتی وی». راغب اصفهانی رحمة الله علیه د یوه طویل مضمون په ضمن کښی تنبیہ کوی چه «حمامسون» او «طین لارب» او نور الفاظ دا ښکاروی چه خاوره او اوبه ئی سره ګډ کړی دی - او بیا ئی وچ کړی دی او د «فخار» لفظ دلالت کوی چه تر یوی درجی پوری په اور کښی هم پخه شوی ده - هم دغه ناری جزء د بنی آدمو د شیطنت منشأ ده، په هم دغه مناسبت په ۲۷ جزء د الرحمن په ۴ آیت اوله رکوع کښی فرمایلی دی

﴿وَعَلَى الْإِنْسَانِ مَصْلَصٌ كَالْفَخَّارِ وَعَلَى الْإِنْسَانِ مِنْ مَلَامَةٍ مِنْ نَارٍ﴾

د راغب رحمة الله علیه دغه مضمون ډیر اوږد او خوږ دی، افسوس چه مونږ ئی خلاصه دلته نشو لیکلی.

وَالْجَانَّ خَلَقْنَاهُ مِنْ قَبْلُ مِنْ نَارِ السَّمُومِ ﴿۱۵﴾

او جان (پلار د پیریانو) پیدا کړی دی مونږ هغه پخوا له (انسانه) له اوره بی لوګی څخه.

تفسیر: یعنی لطیف اور او هوا سره ګډه کما قال الله تعالی ﴿وَعَلَى الْإِنْسَانِ مَصْلَصٌ كَالْفَخَّارِ وَعَلَى الْإِنْسَانِ مِنْ مَلَامَةٍ مِنْ نَارٍ﴾

(۲۷ جزء د الرحمن (۱۵) آیت اوله رکوع) یا داسی وپوله چه د اور په شان سوځیدونکی هوا څخه چه مونږ ورته «جل» یا «برو» وایو بهر حال د انسانانو پلار له داسی یوی مادی څخه پیدا کړی شوی دی چه د خاورو عنصر پکښی غالب دی. او د پیریانو پلار له هسی یوی مادی څخه روغ شوی دی چه په هغه کښی د اور عنصر غلبه درلوده (لرله) چه (ابلیس) هم په هم دغه قسم کښی ؤ.

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَكَةِ إِنِّي خَالِقٌ بَشَرًا مِّنْ صَلْصَالٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُونٍ ﴿٢٨﴾
فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِن رُّوحِي فَقَعُوْا لَهُ سَاجِدِينَ ﴿٢٩﴾

او (یاد کره) هغه وقت چه وویل رب ستا ملائکو ته چه بیشکه زه پیدا کوونکی یم د یوه بشر له کودرو کړنگیدونکو وچو شخه (چه جوړ شوی دی) له توری ختی سخا شوی شخه نو کله چه برابر می کړ دغه (بشر) او پو می کړ په ده کښی له روح خپل (او دی پری ژوندی شو) نو پریوځی تاسی ده ته په دی حال کښی چه سجده کوونکی یی.

تفسیر: یعنی د آدم علیه السلام کالبوت به جوړ کړم، او د دی قابل به ئی وگرځوم چه په انسانی روح سره فائض او کامیاب شی، بیا په هغه کښی به روح او ساه ننباسم، چه په هغه یو جماد انسان کیږی نو په دغه وقت کښی به تاسی ته حکم درکاوه کیږی چه گرد (تول) ورته سجده وکړی.

تنبیه: پاک الله چه د «روح» (سا) اضافت پخپل طرف وکړ، دغه محض تشریف او تکریم او د انسانی روح د امتیاز ښکارولو لپاره دی، یعنی هغه خاص «روح» چه په هغه کښی غما د (علم او تدبیر او نورو) صفاتو نمونه او په اصلی فطرت کښی غما یادوونکی، او د خصوصی لطافت په سبب له ما سره نژدی علاقه لرونکی وه. امام غزالی رحمه الله علیه په بل عنوان پر دغه اضافت رڼا (رنرا) اچولی ده او فرمائی «که لمر د نطق او د وینا قوت ومومی او ووائی چه ما د خپل د نور او رڼا (رنرا) فیض ځمکی ته ورساوه، نو آیا دغه (د خپل نور) لفظ ویل به غلط وی؟ کله چه دغسی ویل صحیح دی، حال دا چه نه لمر په ځمکه کښی حلول کوی - او نه د هغه نور او رڼا (رنرا) له هغه شخه بیلیدي، بلکه له ځمکه شخه په ملیونو کړوه لری دی، خو له هغه ځایه د رڼا (رنرا) اداره او زمام د ده په قبضه کښی دی او ځمکه هیڅ اختیار نه لری پرته (علاوه) له دی نه چه تری سم له خپله استعداد نفع حاصلوی، نو له وراء الراء د پاک الله دغسی فرمایل چه ما په آدم علیه السلام کښی له خپل روح شخه وپوکل د حلول او اتحاد او نورو دلیل څرنګه کیدی. شی؟ د روح په متعلق مناسب کلام به انشاء الله وروسته له دی نه په ﴿وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي﴾ کښی وکړی شی.»

فَسَجَدَ الْمَلَائِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ إِلَّا ابْنُ سَاطَانَ ابْنِ آدَمَ
 السَّجِدِينَ قَالَ يَا ابْنُ آدَمَ أَلَا تَتُوبُ مَعَ السَّاجِدِينَ قَالَ
 لَمْ أَكُنْ لِأَسْجُدَ لِبَشَرٍ خَلَقْتَهُ مِنْ صَلْصَالٍ مِنْ حَمِئٍ مُسْنُونٍ

نو سجده و کره ملائکو تولو د دوی تمامو (یو کرت). مگر خو ابلیس؛ (چه له دیره کبره) منع ئی راوړه له دی نه چه شی دی سره له سجده کوونکو (آدم ته نو) وفرمایل (الله) ای ابلیسه! څه (عذر) ؤ تا لره (په دی کښی) چه نه شوی ته سره له سجده کوونکیو؟ وویل (ابلیس) چه نه یم زه (لاحق د دی کار) چه سجده وکړم (داسی) بشر ته چه پیدا کړی دی له کودرو کړنګیدونکیو وچ (چه جوړ شوی دی) له توری ختی سخا شوی.

تفسیر: یعنی شیطان وویل آدم علیه السلام پیدا شوی دی د «خسپس» شی نه چه خاوری دی، او زه پیدا یم له «شریف» شی نه چه اور دی، نو روحانی لطیف څیز جسمانی کثیف څیز ته څرنګه سجده وکړی؟

دی احمق دی ته هیڅ ونه کړ نظر

چه په خاورو کښی مدفون وی سیم و زر

امانت دی کار د ځمکی اور خائن دی

له امین نه خائن چیرته وی بهتر

قَالَ فَاخْرُجْ مِنْهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٌ

نو وفرمایل (الله ابلیس ته) پس ووځه ته له دی غایه نو بیشکه ته رتلی شوی ئی.

تفسیر: یعنی له جنته، یا له آسمانه یا د ملائکو له تولی یا له دغه عالی مقامه چه تر اوسه پوری ته هغه غای ته رسیدلی وی (څه ووځه نو بیشکه ته رتلی شوی ئی) یعنی مردود او مطرود ئی. یا به «رجیم» اشاره وی هغه طرف ته چه پخوا تیر شو چه په «شهاب» د ستوری په لمبو شیاطین ویشتلې شی. ګواکي په دغه لفظ سره د هغی شهبی جواب ورکړی شوی دی چه ستا انکار له

سجدي څخه د عنصری شرف په اعتبار نه دی، فضل او شرف خو خاص هغه چا لره دی چه پاک الله ورته سرلوړی او افتخار ورکړی، هو! ستا د دغی اباء او استکبار منشأ خو هغه شقاوت او بدبختی ده چه ستا د بد استعداد لامله (له وجی) په تا کښی مضمّر او مقدر دی.

وَلَا عَلَىكَ اللَّعْنَةُ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ ﴿٥٠﴾

او بیشکه پر تا باندی دی (ای شیطان) لعنت تر ورځی د جزاء پوری.

تفسیر: یعنی ای شیطان! د قیامت تر ورځی پوری د الله تعالی له رحمته لریوالی، او د بندگانو له لوری به هم لعنت دریاندی وریږی، او په دغه ترتیب سره آناً فاناً ته له خیره لری کیږی، کله چه تر قیامته پوری به د خیر توفیق ونه لری او وروسته له هغه بله موقع له سره نشته - ځکه چه په آخرت کښی به هر سری همغه ریښی چه دلته ئی کرلی وی. یا داسی وایه چه د قیامت تر ورځی پوری به لعنتونه پری وریږی، او وروسته له هغه به په بیشمارو اقسامو عذابونو کښی اخته کیږی. یا به د «الی یوم الدین» لفظ له دوامه کنایه وی.

قَالَ رَبِّ فَأَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿٥١﴾ قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ ﴿٥٢﴾ إِلَى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ ﴿٥٣﴾

وویل (ابلیس) ای ربه ځما پس وگوره (مهلت راکړه) ماته تر هغی ورځی پوری چه بیا پورته کولی شی (خلق) له قبورو. وفرمایل (الله) نو بیشکه چه ته له کتلیو (مهلت ورکړیو) شویو ئی تر (هغی ورځی د وقت معلومه) فناء د مخلوقاتو پوری.

تفسیر: یعنی تر هغه معلومه وخته پوری تاته مهلت درکاوه شی چه په ښه زړه پوری خپل ارمان وباسی د دغی واقعی تفصیل په «البقرة» او «الاعراف» په سورتونو کښی تیر شوی دی او مونږ د «الاعراف» په دوهمه رکوع کښی د دی پر اجزاؤ څه کلام هم کړی دی هغه دی هلته بیا ولوست شی، دلته د هغه د بیا اعادی څه ضرورت نشته.

قَالَ رَبِّ بِمَا أَغْوَيْتَنِي لَأُزَيِّنَنَّ لَهُمْ فِي

الْأَرْضِ وَالْأَعْيُنَ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ ۖ إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْخَالِصِينَ ﴿۳۰﴾

وویل (ابلیس) ای ربه عَما قسم دی ما لره په گمراه کولو د تا ما لره چه خامخا بنائسته به کرم هرورمو (خامخا) (گناهونه) دوی ته په عُمکه کنبی او خامخا زه به گمراهان کرم هرورمو (خامخا) دوی ټول. مگر خو هغه بند گمان ستا له دوی څخه چه خالص کړی شوی دی (له گناهونو)

تفسیر: یعنی انسانانو ته به د دنیا پسرلی ورښکاروم - او د نفسانی غوښتنی په حال کنبی به ئی راگیروم - او ستا د مخصوصو او منتخبو بندگانو څخه ماسواء نور گرد (ټول) به له لیاری څخه بی لیاری کوم. لعین ابلیس دغه کلمات د انتقام په جوش کنبی ویلی دی چه مطلب ئی داسی ؤ چه زه خو ستا هیڅ شی نشم درخراېولی، لیکن په هغه سبب چه زه لری غورځولی شوی یم. د خپل قدرت او بساط سره موافق د ده تر نسلونو پوری به هم خپل انتقام آخلم، د «الاعراف» په سورت کنبی په دغه موضوع مونږ څه لیکلی دی هغه دی بیا ولوست شی!.

قَالَ هَذَا صِرَاطٌ عَلَيَّ مُسْتَقِيمٌ ﴿۳۱﴾

نو بیا وفرمایل (الله) دغه (اخلاص په عمل کنبی) لیاره ده تر ما پوری برابره.

تفسیر: یعنی بیشکه د بندگی او اخلاص لیاره سمه برابره تر ما پوری رسیږی - او هم دغه عَما صافه او سمه لیاره ده چه پکنبی هیڅ لوړه (پورته) ژوره (څکته) او کاږه واپه نشته، او هر چا چه د عبودیت او اخلاص طریقه اختیار کړه، همغه به د شیطان لعین له تسلط نه مأمون پاتی کیږی - او هر څوک چه د هغه ملعون متابعت کوی، له هغه سره به دوزخ ته ځی، ځینو مفسرینو ﴿هَذَا صِرَاطٌ عَلَيَّ مُسْتَقِيمٌ﴾ پر تهدید حمل کړی دی - یعنی ای ملعونه! ته چه خلق له سمی لیاری څخه بی لیاری کړی چیري به ئی بیایی؟ هغه به کومه لیاره وی چه بالاخر عَما په لوری نه راځی؟ بیا عَما له سزا څخه ځان ژغورلی (بچ کړی) چیري به تلی شی؟ په دغه وقت کنبی دغه کلام به داسی وی لکه چه وائی «أَفَعَلَ مَا شِئْتَ فَطَرَيْكَ عَلِيٌّ» لکه چه د «الفجر» په (۱۴) آیت (۳۰) جزء کنبی هم فرمایلی دی ﴿إِنَّ رَبَّكَ لَبِالْمِرْصَادِ﴾ والله اعلم.

إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ إِلَّا مَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْغَاوِينَ ﴿۳۲﴾

بیشکه خاص بندگان عَما چه دی نشته تاته پر دوی هیخ تسلط (او غلبه په گمراه کولو) مگر هغه شوک چه متابعت کوی ستا له گمراهانو (چه ستا زور پری رسیږی).

تفسیر: یعنی بیشکه پر هغه ښو غورو او منتخبو بندگانو چه د هغو ذکر پاس وشو ستا هیخ زور نه چلیږی. یا به ئی دا مطلب وی چه پر هیخ بنده به ته په زور او زبردستی څه کار نشی کولی، هو! هر هغه شوک چه پخپله گمراه او بی لیاری شی او د خپل جهله او حماقته تا پسی رهی (روان) شی، هغه به پخپل اختیار خپل ځان خراب او بربادوی، لکه چه په ۱۳ جزء د ابراهیم په (۲۲) آیت (۴) رکوع کښی پخپله د شیطان مقوله تیره شوه

﴿وَإِن كَانَ لَإِتِّكُم مِّن سُلَاطِينٍ فَإِن كَانَ دُعَاؤُكُمْ مُّسْتَجِبًا فَلْيَنصَرُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ أُوذِيَ السُّيُوفُ فَهُم مَّخْلُوعُونَ﴾

وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمَوْعِدُهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٣٢﴾

او بیشکه چه جهنم (دوزخ) خامخا ځای د وعدی د دغو (تابعانو ستا) دی د تولو.

تفسیر: یعنی تاته او ستا نورو ملګریو ته د دوزخ بندیخانه تیاره ده تاسی گرد (تول) په همغه کنده کښی غورځولی کیږی.

لَهَا سَبْعَةُ أَبْوَابٍ لِّكُلِّ بَابٍ مِنْهُمْ جُزْءٌ مَّقْسُومٌ ﴿٣٣﴾

چه دی دی (دوزخ) لره اوه دروازی دپاره د هری دروازی له دی (گمراهانو) څخه یوه برخه به وی قسمت (او تعیین) کړی شوی.

تفسیر: ځینو اسلافو له «سبعة ابواب» څخه د دوزخ اوه طبقی لاندی او باندی مراد کړی دی لکه چه ابن عباس رضی الله تعالی عنه د هغوی نومونه داسی راښوولی دی (۱) جهنم (۲) سعیر (۳) لظی (۴) حطمه (۵) سقر (۶) جحیم (۷) هاویه. او د جهنم د لفظ اطلاق پر یوی خاصی طبقی او پر گردو (تولو) طبقاتو پر دواړو کیږی د ځینو په نزد تری هغه اووه دروازی مراد دی چه په هغو کښی به بیل بیل مجرمان سره ننوځی والله اعلم.

حضرت شاه صاحب لیکي «لکه چه جنت اته دروازی لری او په نیک عملو کسانو ویشلی شوی دی، هم داسی د دوزخ دغه اووه وروڼه هم پر بد عملانو ویشلی شوی دی ښائی د جنت یو ور

ځکه زیاد وی چه غیښی موحدین د الله په خاص فضل او مرحمت سره به بی له عمله په جنت کښی داخلیری، باقی په عمل کښی دروازی سره برابری دی.

إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿۲۵﴾

بیشکه ځان ساتونکی (له متابعت د ابلیس) په جنتونو کښی به وی او په چینو کښی به وی.

تفسیر: هغه کسان چه له کفر او شرک او معاصیو او له ذنبو څخه پرهیز کوی دوی به حسب المراتب په باغونو کښی اوسیږی، چه هلته به په ډیری ښی قرینی او نزاکت او لطافت سره چیني او ویالی بهیږی د شیطان له متبعینو څخه وروسته په دغه آیت کښی د مخلصینو عبادو انجام او خاتمه بیان فرمائی.

ادْخُلُوها بِسَلَامٍ اَمِينٍ ﴿۲۶﴾

(او وبه ویلی شی دوی ته) ننوځی دغو جنتونو ته په سلامتی له هره آفته په دغه حال کښی چه په امن به یی (له زواله د نعمت)

تفسیر: یعنی فی الحال به له گردو (تولو) آفاتو او عیوبو څخه صحیح او سالم - او په مستقبل کښی به د تل دپاره له هر قسمه بد فکری او پریشانی او خوف او ویری څخه بی فکره او بی خطری وی.

وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِنْ غَلٍّ إِخْوَانًا عَلَىٰ سُرُرٍ مُّتَقَابِلِينَ ﴿۲۷﴾

او وبه باسو (لری به کرو) هر هغه چه په زړونو د دغو (جنتیانو) کښی دی له کینی څخه حال دا چه (لکه) وروڼه به وی سره ناست به وی پر تختونو (د زرو جرو او په جواهرو) مخامخ یو بل ته.

تفسیر: یعنی وروسته د جنت د رسیدلو څخه په اهل الجنت کښی به یو تر بله هغه پخوانی کدورتونه به له سره نه پاتی کیږی، او له گردو (تولو) مکدرو (خیرنو) شیانو څخه به دوی پاکیږی، او وروسته له هغه چه په جنت کښی داخلیری. نه به هلته یو پر بل حسد او کینه کوی، بلکه گرد (تول) لکه وروڼه او خواړه ملگری په انتهائی محبت او الفت سره اوسیږی، او هر یو به

د یو بل د لیدلو څخه د ډیر زیات مسروریت او محظوظیت احساس کوی (د دی څه بیان د «الاعراف» په ۵ رکوع کښی هم ښکلی شوی دی) او دغه اهل الجنة به د عزت او کرامت پر تختونو (پلازو) سره مقابل ناست وی، او یو له بل سره به خبری او اتري کوی - د ملاقاتونو او مجلسونو په وقت کښی به د دوی کیناستل داسی نه وی چه په هغه کښی به څوک وړاندی وی او څوک به وروسته وی.

لَا يَسْتَهْمُ فِيهَا نَصَبٌ وَمَا هُمْ مِنْهَا بِمُخْرَجِينَ ﴿٨﴾

نه به رسیږی دغو (جنتیانو) ته په دغه (جنت) کښی هیڅ قدر تکلیف او نه به وی دوی له دغه (جنته) ایستلی شوی هیچری.

تفسیر: په حدیث کښی دی چه جنتیانو ته به وویل شی ای اهل الجنة اوس تاسی ته دغه انعام دی چه تل روغ رمت او خوشاله اوسیږئ! نه به له رنځوری څخه څه ربر (تکلیف) او زحمت درپیشیږی! او نه به له موت او د هغه د لوازمو څخه څه کلفت در وړاندی کیږی! بلکه تل ژوندی آرام او خوشاله اوسیږئ! او له سره د سفر په تکلیف به نه مقابل کیږئ!

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنِّي أَنَا الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٩﴾ وَأَنَّ عَذَابِي هُوَ الْعَذَابُ الْأَلِيمُ ﴿١٠﴾

خبر کړه (ای محمده!) بندگان عِما (په دی) چه بیشکه زه هم دا زه ښه بشپونکی (د خطیانو) ډیر رحم والا یم (په انعام د اجر او ثواب سره) او (بل په دی چه) بیشکه عذاب عِما هم دغه عذاب ډیر دردناک دی.

تفسیر: د مجرمینو او متقینو خاتمه او انجام ئی بیل بیل سره بیان وفرمایل او دلته ئی تنبیه کړی ده چه په هر صورت کښی د الله تعالی د یوه نه یوه صفت او شان ظهور دی، هیڅ شبهه نشته چه الله تعالی اصلاً پر خپلو گردو (تولو) مخلوقو اراده لری چه بخشش او مهربانی وکړی، او په حقیقت کښی اصلی مهربانی د هم ده ده. د دنیا گردی (تولی) مهربانی د ده د مهربانیو یوه پلوشه او تجلی ده لیکن هغه سړی چه له خپل شرارت او بدکاری څخه پر خپل ځان د ده د بخشش او مهربانی وروڼه بندوی، نو بیا د هغه سزا هم دومره سخته ده چه د هغی مخه هیڅوک نشی نیولی. حضرت سعدی شیخ مصلح الدین څرنگه ښه فرمایلی دی.

په تهدید که چاره وکاپړی د حکم

کرو بیلن به شی گرد (تول) سره صم ویکم

که د لطف وکرم عام وکری یوست

عزایل هم وائی ماته به غه ورسی رست

وروسته له دی نه د داسی یوی واقعی بیان فرمائی چه په هغی کښی د هغو پرښتو د نزول ذکر دی چه هم دوی په یو غای کښی زیری ورکوی، او په بل غای کښی تیږی (گتی) وروی، شو معلوم شی چه د الله تعالی دواړه صفات (رحمت او غضب) کامل دی - نو بندگانو ته ښائی چه نه مغرور او جسور شی، او نه بیخی نا امیده او مایوس شی.

وَبَدَّهْمُ عَنْ ضَيْفِ إِبْرَاهِيمَ ۝۵۱

او خبردار کړه دوی له (احواله د) میلنو د ابراهیم څخه (چه شو پرښتی وی).

تفسیر: میلمه ئی څکه وفرمایه چه ابراهیم علیه السلام په ابتداء کښی د هغو په نسبت د میلنو خیال فرمایلی ؤ، خو وروسته ورښکاره شوه چه دوی پرښتی دی.

إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ إِنَّا مِنْكُمْ وَحِلُونَ ۝۵۲

کله چه ننوتلی دغه (پرښتی) پر ده (ابراهیم) نو وویل دوی (سلام اچوو مونږ په تا) په سلام اچولو سره نو وویل (ابراهیم کله چه دوی دودی ونه خوړه) بیشکه مونږ له تاسی څخه ویریدونکی یو.

تفسیر: په بل غای کښی ئی فرمایلی دی «و اوجس منهم خيفة» یعنی ویره ئی په زړه کښی پته کړه، نو ویل کیږی چه په ابتداء کښی ئی د هغی ویری په پتولو کښی کوشښ وکړ، او بالاخر ئی نشوه ساتلی او په ژبه ئی هم ورظاړه کړه. یا به ئی مطلب داسی وی چه سره د هغی د پتولو، د خوف آثار د ده په څیره او نورو کښی داسی څرگند (ښکاره) ؤ چه ښواکی د حال په ژبه سره به ئی ویل چه زه خو له تاسی څخه ویریم دغه ویره د غه لامله (له وجی) وه؟ د هغه تفصیل او د دغی واقعی پر نورو اجزاؤ کوم کلام چه شوی دی هغه گردی (تولی) ښائی چه بیا په ۱۲ جزء د هود علیه السلام د سورت په (۷) رکوع کښی ولوست شی!.

قَالُوا لَا تَوْجَلْ إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ عَظِيمٍ ۝۵۳

نو وویل (ملائکو) مه ویریږه بیشکه چه مونږ زیری کوو تاته په هلک ډیر پوه هونیار سره (کله چه بالغ شی).

تفسیر: یعنی د ویریدلو هیڅ ضرورت نشته، بلکه د خوښی ځای دی چه په دغه زوروالی کېښی مونږ تاسی ته د الله تعالی له جانب د اولاد زیری درکوو. اولاد هم څرنګه؟ هلک! چه ډیر هونیار لوی عالم دی چه د نبوت پر علومو پوه او د نبوت پر منصب فائز یوی؛ ﴿وَيَكُونُ يَتِيمًا مِّنَ الْمَلَائِكَةِ﴾ (۲۳ جزء د الصافات (۱۱۲) آیت (۳) رکوع).

قَالَ ابْشِرْ مُؤْمِنِي عَلَىٰ أَنْ مَّسَّنِيَ الْكِبَرُ فِيمَا كُنْتُ بَشِيرًا ﴿٥٧﴾

وویل (ابراهیم) آیا زیری را کوئ ماته (ای پږښتو په ولد سره) سره د دی چه رسیدلی دی ماته زوروالی نو په کومه وجه تاسی زیری را کوئ؟.

تفسیر: کله چه په غیر متوقع او فوق العاده ډول (طریقه) سره دغه زیری ئی واورید، نو خپل زورتوب ته ئی کتلی دغه خبره څه عجیبه او غریبه ور څرګنده (ښکاره) شوه. دغه د انسانی طبیعت خاصه ده، کله چه انسان ته کومه ښه فوق التصور او خلاف التوقع خبره یو ناساپه فجأة ورسیدی نو سره له باور او یقین کولو د هغه تحقیق او تفتیش او تعقیب په ډیر ښه ډول (طریقه) سره کوی او د هغه په څیرنه کېښی د تعجب لهجه اختیاریو څو خبر ورکوونکی په پوره تاکید او تصریح سره خپله خبره او زیری بیا په ښه ډول (طریقه) سره تکرار کړی - او دی ئی په ښه څیر سره بیا هم واورى چه په هغه کېښی نه د هیڅ قسم ابهام او غلط فهمی احتمال، او نه د تأویل او التباس جنجال پاتی شی - ګواکي د تعجب له ښکارولو څخه د بشارت ښه واضح کول او پخول او د آوریډلو له تکراره نوی لذت حاصلول مقصود وی.

زه ویده یم؟ که یم وینږ؟ چه زه آورمه دا زیری چه مقصود راته نژدی شو! ته دی بیا ووايه زیری

په هم دغه طرز سره حضرت ابراهیم علیه السلام د تعجب اظهار وفرمایه د (ابن کثیر رحمه علیه) الفاظ دا دی «قال متعجبا من کبره وکبر زوجته ومتحققا للوعد فاجابوه مؤكدين لما بشروه به تحقيقا وبشارة بعد بشاره» کله چه د کلام له سطحی څخه د ناامیدی توهم کیدی شو چه له اکابرو او بالخاصه د اولوالعزمو انبیاءو له شان څخه بلکل خلاف دی نو ځکه ملائکو «فلا تکن من القانطين» وویل او تنبیه ئی وکړه حضرت شاه صاحب لیکي «معلوم شو چه کاملین هم تر یوی درجی پوری د ظاهری اسبابو خیال کوی.»

قَالُوا بَشِّرْكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُن مِّنَ الْقَاطِئِينَ ﴿٥٥﴾ قَالَ وَمَنْ يَقْنُطُ مِن رَّحْمَةِ رَبِّهِ إِلَّا الضَّالُّونَ ﴿٥٦﴾

وویل (ملائکو ابراهیم ته) چه زیری کړی دی مونږ تاته په حقه (په رښتیا) سره نو مه کیږه ته له جملې د ناامیدانو څخه وویل (ابراهیم چه زه نه یم نا امیده) او څوک دی؟ چه ناامیده کیږی به له رحمته د رب خپل (نه ناامیده کیږی هیڅوک) مگر خو گمراهان (کافران)

تفسیر: یعنی د الله تعالیٰ له رحمته خو عام مسلمانان هم نشی ناامیده کیدی، نو انبیاءو علیهم السلام ته به معاذ الله څرنگه له هغه تردد پېښیږی محض د عادیه و اسبابو او د خپل موجوده حالت په اعتبار دغه یو عجیب شی راملوم شو - او د هغه په نسبت می د تعجب اظهار وکړ چه د پاک الله په قدرت اوس په دغه زوروالی کېږی به زه د اولاد پلار کیږم؟ حضرت شاه صاحب لیکي «له عذاب د الله نه ویریدل او د الله تعالیٰ له فضله ناامیده کیدل دواړه د کفر خبری دی». یعنی د وروسته خبر یواځی الله تعالیٰ ته دی پر یوه خبره باندی دعوی کول او داسی یقین لرل چه دغسی نه کیږی، هم دغه د کفر خبره ده باقی په محض د زړه پر خیال او تصور هیڅ نیونه نشته کله چه په خوله سره دعوی وکړی نو گناهکاریږی.

قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُسْلِمُونَ ﴿٥٧﴾

وویل (ابراهیم) نو نور څه مقصود دی ستاسی (برسیره پر دی زیری) ای رالیږلی شویو (پرښتو له الله نه او چرته غی).

تفسیر: یعنی آیا محض تاسی د هم دغه بشارت آوروولو دپاره لیږلی شوی یی؟ یا په بل کوم مهم کار هم مامور شوی یی؟ اغلباً له قرائنو څخه به ابراهیم علیه السلام پوهیدلی وی چه دوی د کوم بل غت کار لپاره هم راغلی دی. ممکن دی له هغه خوفه چه ده ته د دوی د راتللو څخه پیدا شوی وی له هغه څخه به داسی یو خیال په زړه کېږی تیر شوی وی چه د دوی اصلی مقصد بل کوم شی دی، که نه د خالص زیری کوونکو څخه به ولی د سری په زړه کېږی ویره او خوف پیدا کیږی؟ هر ورو (خامخا) به له دوی سره کوم خوفناک امر وی والله اعلم.

قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ ﴿٥٨﴾ إِلَّا آلَ لُوطٍ إِنَّا لَنَجِّيهِمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥٩﴾ إِلَّا امْرَأَتَهُ قَدَرْنَا إِنَّهَا لَمِنَ الْغَائِبِينَ ﴿٦٠﴾

نو وویل (ملائکو) چه بیشکه مونږ رالیولی شوی یو (اهلاک د) هغه قوم (د لوط علیه السلام) ته چه مجرمان (کافران) دی مگر آل د لوط چه بیشکه هر و مرو (خامخا) مونږ نجات ورکوونکی ساتونکی یو د دوی د تولو (له عذاب) مگر ښځه د دغه (لوط) چه مقدره مقرره کړی وه مونږ (په حکم د الله سره) چه بیشکه دا له بیرته پاتی کیدونکیو ده په معذبنو کښی

تفسیر: یعنی دغه ښځه به له نورو کفارو سره په عذاب کښی مبتلا کیږی. تنبیه: ظاهر خو هم دغه دی چه «قدرنا انها لمن الغابین» د هغو ملائکو مقوله ده چه سره له عذاب راغلی وی - کله چه دوی د قضاء او قدر د فیصلی نافذ کولو دپاره په رسمی دول (طریقه) سره راغلی وی، نو ځکه د تقدیر نسبت ئی نیابت پخپل طرف وکړ - او ممکن دی چه دغه «قدرنا» الایه د الله تعالیٰ کلام وی نو په دغه تقدیر سره هیڅ اشکال نشته.

فَلَمَّا جَاءَ آلَ لُوطٍ الْمُرْسَلُونَ ﴿٦١﴾ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ مُّنْكَرُونَ ﴿٦٢﴾

نو کله چه راغلل آل د لوط ته (هغه) لیولی شوی (ملائک). نو وویل (لوط) دوی ته بیشکه تاسی یو قوم یی بل رنگ (نا آشنا ویروونکی).

تفسیر: یا خو ئی دا مطلب دی چه تاسی ماته فوق العاده سری راښکاره شوی چه ستاسی د لیدلو څخه خامخا ځما په زړه کښی خرخشه (تردد) پیدا کیږی دغه ښایی داسی یو خرخشه (تردد) وی چه د ابراهیم علیه السلام په زړه کښی هم پیدا شوی وه - یا به ئی دا غرض وی چه تاسی د دی ښار د خلقو څخه اجنبی راښکارئ تاسی ته د دی ښار د خلقو بد خوی نه دی معلوم وگورو چه هغوی له تاسی سره څه سلوک کوی؟ یا به ئی دغه په هغه وقت کښی فرمایلی وی چه خلقو پر دغو پرښتو د ځنکیانو (وړکو) او ښکلو هلکانو گمان وکړ او د لوط علیه السلام پر کور ئی یرغل (حمله) وروړ لوط علیه السلام پر دوی د میلنو تصور کاوه او د دوی په ممکنه مدافعه او ساتنه کښی ئی زیار (کوشش) ایسته تر دی چه په آخره کښی ئی په نهایت حسرت سره وفرمایل ﴿قَالَ لَوْ أَنِّي دُرِّيَّةٌ لِّأَبِيٍّ ذِي هِزْءٍ شَدِيدٍ﴾ نو دی په دغه وقت کښی په تنگ راغلی ؤ او د خوف او ویری په حالت کښی به ئی دغو میلنو ته داسی ویلی وی چه تاسی خو عجیب دول (طریقه) سری راښکارئ چه زه ستاسی د پت او عزت ساتنی دپاره

بیخی ستري ستومانه او له ژونده ولویدم لیکن تاسی غما په مرسته (مدد) لږ څه لاس او ژبه هم نه خوځوئ؟

قَالُوا بَلْ جُنُنُكَ يَمَّا كَانُوا فِيهِ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٢٣﴾

وویل (پرېستو نه یو مونږ نا آشنا دارونکی) بلکه (ملائک یو چه) راغلی یو تاته په هغه (عذاب) سره چه وه (قوم ستا) چه په هغه (عذاب) کښی به ئی شک کاوه (له ډیر جهل او عناده).

تفسیر: یعنی مه ویرېږه! مونږ بنیادمان نه یو، مونږ خو له آسمانه هغه شی له خپله ځانه سره راوړی دی چه په هغه کښی دا خلق له تا سره جگړی کوی. یعنی هغه مهلک عذاب چه ته په هغه سره در ګرده (توله) دوی ویروی، او دوی پرله پسې تری انکار کوی.

وَآتَيْنَاكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٢٤﴾

او راوړی دی مونږ تاته حق (چه عذاب دی) او بیشکه مونږ خامخا یو صادقان (رښتین په دغه خبره کښی).

تفسیر: یعنی اوس تاسی بالکل مطمئن شی! دغه بالکل داسی پخه او غوټه شوی خبره ده چه پکښی له سره د درواغو احتمال نشته.

قَالُوا يَا هَلْكَ بِقِطْعٍ مِّنَ الْيَلِّ وَاشْتَبَعُ أَدْبَارَهُمْ وَلَا يَلْتَفِتُ مِنْكُمْ أَحَدٌ وَآمَضُوا حَيْثُ تُؤْمَرُونَ ﴿٢٥﴾

نو بوځه (وباسه) عیال خپل (له دی ښاره) په یوه توته د شپې او ته (هم څه) وروسته په دوی پسې او نه دی ګوری بیرته له تاسو څخه هیڅ یو (چه ونه ویرېږی) او ځی تاسی هغه ځای ته چه پری امر حکم شوی دی (تاسی ته).

تفسیر: یعنی کله چه د شپې لږ څه برخه پاتی شی نو ته سره د خپلی کورنی له دی ښاره ووځه! او تاسی له ګردو (تولو) څخه وروسته لاړ شی څو پوره مطمئن شی چه بل ستاسی هیڅوک

نه دی پاتی شوی یا له لیاری بیرته نه دی گرځیدلی نو په دغه صورت کښی به ستاسی زړه بالکل داده او مطمئن کیږی او په پوره خاطر جمعی سره به د الله تعالیٰ په ذکر او شکر کښی مشغولیدئ! او د خپلو ملگرو له احواله به په ښه شان سره خبریږئ! د بل لوری ستاسی د دغه بیرته تللو لامله (له وجی) به وړاندی تلونکی ستاسی له ویری شا نه گرځوی - او وروسته به نه گوری - په دی دول (طریقه) به د ﴿وَلَا تَقْنُتُمْ كَثْرَةَ﴾ پوره امتثال کیدی شی او دغه کسان به د خطر له غایه لری پاتی کیږی او دوی به تاسی خپل ظاهری ملاتړ او ظهیر گڼی (اوځی تاسی هغه ځای ته چه پری حکم کړی شوی دی تاسی ته) یعنی د شام په ملک کښی! یا بل کوم ځای ته چه پاک الله دوی ته هغه د امن ځای مقرر کړی وی.

وَقَضَيْنَا إِلَيْهِ ذَلِكَ الْأَمْرَ أَنَّ دَابِرَهُوَ أَرْعَفُ الْمُقَاطِعِ ﴿٦٩﴾

او وحی کړی وه مونږ دغه (لوط) ته د دی کار (چه تفسیر ئی دا دی) چه بیشکه بیخ د دی کسانو به پری کړی شی په دی حال کښی چه دوی په صبا کښی داخلیدئ.

تفسیر: یعنی لوط علیه السلام ته مونږ د ملائکو په واسطه دغه قطعی فیصله واوروله چه عذاب هیڅ لری نه دی، اوس د گهیځ (سحر وختی) په وقت کښی به بالکل په دغه قوم استیصال (هلاک) کړی شی! او ببخی به فناه کیږی ښائی چه مطلب ئی داسی وی چه د صبح پر شروع کیدلو سره به عذاب هم شروع کیږی او تر لمر ختو (اشراق) پوری به ګرده (توله) معامله پای (انجام) ته ورسیدئ - ځکه چه په بل ځای کښی د «مصحین» په ځای د «مشرقین» لفظ راغلی دی.

وَجَاءَ أَهْلَ الْمَدِينَةِ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٧٠﴾

او راغلل اهل (د هغه) ښار (کور د لوط ته) چه خوښی زیری ئی کاوه (یو په بل سره په چرت د لواطت کښی).

تفسیر: یعنی کله چه ئی واوریده چه د لوط علیه السلام کره ډیر حسین او جمیل هلکان میلمانه شوی دی نو د خپل بد عادت لامله (له وجی) په ډیر شوق او رغبت د هغه په لوری ور په منده شول، او د ده د کور په شاؤ خوا کښی سره ورغونډ شول، او د لوط څخه ئی مطالبه وکړه چه دغه هلکان مونږ ته راوسپاره.

تنبيه: په ﴿وَجَاءَ أَهْلَ الْمَدِينَةِ﴾ الآية - کښی واو د مطلق جمع لپاره دی - دلته د واقعاتو د ترتیبو بیان ملحوظ نه دی د «هود» او د «الاعراف» په سورتونو کښی دغه قصه تیره شوی ده،

هغه دی سره د هغو تفاسيرو دلته بيا ولوست شي.

قَالَ إِنَّ هَؤُلَاءِ ضَيِّفٌ فَلَا تَفْضَحُونَّ^{۳۸} وَاتَّقُوا اللَّهَ وَلَا تَخْزُونَّ^{۳۹}

وويل (لوط) چه بيشكه دا كسان ميلمانه غما دی نو مه شرموئ ما په رسوائی د دوی ځكه چه د ميلمه فضيحت د كوربه رسوائی ده) او وويريږئ تاسی له الله (او لواطت مه كوئ) او مه سپكوئ تاسی ما (د ميلمنو په مخ كېښي).

تفسير: يعنی ای د سدوم خلقو تاسی له الله څخه وويريږی او دا بی غايه كارونه پريږدئ او دا ميلمانه مه خپه كوئ! ځكه چه زه په تاسی كېښي اوسيدم نو تاسی ښائی چه غما د پټ (غيرت) او آبرو خاطر او لحاظ وكړئ! زه به د دغو ميلمنو په نظر كېښي څومره حقير شم، كله چه دوی وپوهيږی چه په دغه كلي كېښي يو سړی هم د ده عزت نه كوی او خبره ئی نه منی.

قَالُوا أَوَلَمْ نَنْهَكَ عَنِ الْعَالَمِينَ^{۴۰}

بيا وويل (قوم د لوط لوط ته) آیا نه وی منع كړی مونږ ته له (پناه وركولو د) خلقو نه؟

تفسير: يعنی مونږ تا نه بی عزته كوو او ته پخپله ځان بی عزته كوی، كله چه مونږ ته منع كړی وی چه ته هيڅ يو پردی او پردیس پخپل كور كېښي مه ميلمه كوه! مونږ اختيار لرو چه له باندی راتلونكو مسافرانو سره هر هغه كار چه غمونږ زړه غواړی وكړو نو بيا ته څه ضرورت لری چه خامخا دغه ځنكيان (هلکان) دركړه ساتی، او ځان فضيحت كوی» له دی نه دا مترشح كيږی چه دغو خلقو به هميشه له پردی مسافرانو سره هم دغه شنيعه افعال اجراء كول او حضرت لوط عليه السلام به حتی المقدور د غريبانو او مسافرانو حمايت او پلوی (مدد) ئی هم كوله او د دغو نالائقانو له حركاتو څخه به ئی ژغورل (بچ كول).

قَالَ هَؤُلَاءِ بَنَاتِي إِنْ كُنْتُمْ فَعِلِينَ^{۴۱}

وويل (لوط) چه دغه (ستاسی ښځی) دی لونی غما كه یی تاسی كاونكي (د نكاح له دغو سره).

تفسیر: یعنی بیشک تاسی زه د اجنبی خلقو له حمایته منع کری یم، لیکن زه پوښتنه کوم چه آخر د دغی امتناع منشأ څه ده؟ آیا هم دغه خبره نه ده چه زه ستاسی د دغه خلاف الفطرت شهوانی کارونو په لیاره کښی حائل کېږم؟ تاسی خپله غور وکړئ چه آیا د شهوت د قضاء حلالی مواقع ستاسی په مخکښی موجودی نه دی چه د دغسی چتی (بیکاره) حرام کاری مرتکب کېږئ؟ دغه د ستاسی ښځی (چه ځما د لونو په شانی دی) ستاسی په کورونو کښی موجودی دی که تاسی ځما پر وینا عمل وکړئ او د شهوت د قضاء پر مشروعه او معقوله طریقو لار شئ، نو د حاجت د قضاء دپاره هغوی کافی دی دا څومره بده او خرابه خبره ده چه له حلال او طیب شی څخه تاسی مخ اړوئ او د حرامو په پلټتی کښی ځان ککړوئ!.

لَعَمْرُكَ إِنَّهُمْ لَفِي سَكْرَتِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿٤٧﴾

(نو وفرمایل الله) قسم دی په عمر ژوند ستا (ای محمده!) چه بیشکه دغه (قوم د لوط) خامخا په مستی د گمراهی) خپله کښی مدهوشان دی.

تفسیر: ظاهر خو دغه دی چه دا خطاب د الله تعالیٰ له طرفه نبی کریم صلی الله علیه وسلم ته دی یعنی ستا په عمر او ژوند قسم دی چه د لوط علیه السلام قوم د غفلتونو او مستیو په نشو کښی بیخی ویده (اوده) او پرانده شوی وو - دوی په ډیره بی پروائی سره د حضرت لوط علیه السلام نصیحت ونه مانه بلکه تر پښو لاندی به ئی غورځاوه - دوی د خپلو قوتونو په نشو کښی مست وو شهوت خوښول د دوی زړه او دماغ بیخی مسخ او خراب کری وو دوی په ډیر امن او اطمینان د الله تعالیٰ د نبی سره جگری کولی - او نه پوهیدل چه تر سحره پوری دوی ته څه حال پیشیدونکی دی؟ د تباهی او د موت ورپځی د دوی پر سر ورختلی وی دوی د لوط علیه السلام پر خبرو خندل خو مرگ د دوی پر دغه وضعیت وخنډیده.

تنبیه: ابن عباس رضی الله تعالیٰ عنه فرمایلی دی چه الله تعالیٰ په دنیا کښی هیڅ یو حیات لکه د محمد صلی الله علیه وسلم حیات اکرم او اشرف نه دی پیدا کری - ما نه دی اوریدلی چه پاک الله تعالیٰ د محمد صلی الله علیه وسلم له عزیز حیات څخه ماسواء پر بل کوم حیات قسم یاد کری وی - د هغو قسمونو په نسبت چه په پاک قرآن کښی یاد شوی دی مونږ په بل کوم ځای کښی لږ څه مفصل کلام کوو انشاء الله تعالیٰ.

فَاَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ مُرْسِقِينَ ﴿٤٨﴾

نو ونيول هغوی لره غږ هیبتناک (د جبریل) حال دا چه داخلیدل دوی په وقت د ختلو د لمر کښی

تفسیر: د دی په متعلق مونږ په هم دغه قریب ځای د «دابر هؤلاء مقطوع مصبحین» په تفسیر کښی کلام کړی دی. «ابن جریج رحمه الله» وائی هر هغه عذاب ته چه په هغه سره کوم قوم هلاک کاوه شی «صیحه» یا «صاعقه» ویلی شی.

فَجَعَلْنَا عَلَيْهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِّنْ سِجِّيلٍ ۝۴۹ إِن فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّمُتَوَسِّمِينَ ۝۵۰

نو وگرځاوه مونږ پورته طرف د دی ښارونو ښکته طرف د دوی او وژرول مونږ پر هغوی کانی له کوتکانو څخه (چه په هر یوه به د خپل مرجوم (سنگسار) نوم ښکلی ؤ). بیشکه چه په دغه (مذکور کښی چه تیری قصی دی) خامخا دلائل (د عبرت او قدرت) دی دپاره د پوهانو عبرت اخیستونکو.

تفسیر: د سدومیانو د تعذیب تفصیل د «هود» په سورت او نورو کښی تیر شوی دی. «متوسم» په اصل کښی هغه شخص ته وائی چه د ځینو ظاهری علاماتو او قرائنو له لیدلو څخه یواځی په فراست سره د کوم شی سراغ لگوی. په حدیث کښی راغلی دی «اتقوا فراسة المؤمن فانه ينظر بنور الله» په ځینو روایتونو کښی د «بتوفیق الله» زیادت شته یعنی د مؤمنینو له فراسته تل وویرېږئ چه مومن د الله تعالی له عطاء کړی شوی رڼا په توفیق سره وینی ښائی د «کشف» او «فراست» په منځ کښی (ځمونږ د ضیاء الملة والدين) مرحوم امیر عبدالرحمن خان په قول دومره فرق وی لکه چه په تیلیفون او تیلگراف کښی وی. په هر حال د آیت مطلب دا دی چه فکر او چرت وهونکو او سراغ لگوونکو دپاره د لوط علیه السلام د قوم په قصه کښی د عبرت ډیری نښی او دلائل شته، او انسان پوهیدی شی چه د بدی او سرکښی انجام څرنګه وی؟ د پاک الله د عظیمه قدرت په مقابل کښی دغه گرد (تول) طاقتونه هیڅ دی. د ده کوتک غږ نه لری د ده په مهلت نه ښائی چه سری مغرور شی - او نه له انبیاء علیهم السلام سره ضد او عداوت پکار دی که نه د هغه خاتمه به همغسی کیږی لکه چه د پخوانیو سرکښانو انجام شوی دی وغیر ذلک.

وَأَنهَ السَّبِيلِ مُقِيمٍ ۝۵۱

او بیشکه دغه (قری) خامخا پرتی دی په لاره سمه (چلنده) کښی.

تفسیر: له مکی معظمی ځنی د شام په لوری تلونکیو ته د دغو چه (روان) شویو ښارو کندوالی

په نظر راتللی

﴿وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا عَلَيْهِمْ حُجُورًا وَيُكَلِّمُونَ أَفْئِدَةً تَسْأَلُونَ

(۲۳) جزء د الصافات

(۱۳۷-۱۳۸) آیت (۴) رکوع).

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٤﴾

او بیشکه په دغه (اهلاک د هغوی) کښی خامخا دلیل (د قدرت) دی
مؤمنینو ته.

تفسیر: یعنی د هغو کڼدوالو له لیدلو څخه بالخصوص مومنینو ته عبرت حاصلیږي ځکه چې هغوی پوهیږي چې د قوم لوط علیه السلام د بغاوت او بد کاری په سزا کښی دغه ښارونه سره د وسیدونکیو د هغو له یوه مخ په بل مخ اړولی شوی دی. د مؤمنینو څخه ماسواء نور خلق ممکن دی چې د هغو د لیدلو څخه داسی وواځی چې دغه وړانی محض اتفاقی یا طبیعی - یا د بخت او طالع (بدبختی) یا د نورو عواملو لامله (له وجی) واقع شوی دی.

وَأَن كَانَ أَصْحَابُ الْأَيْكَةِ لَظَالِمِينَ ﴿٢٥﴾

او په تحقیق شان دا دی چې وو خاوندان د ځنگل (له قوم د شعیب) خامخا
له ظالمانو (په سبب د کفر خپل).

تفسیر: د «ځنگل» وسیدونکی. یعنی د شعیب قوم چې د «مدین» په ښار کښی اوسیدل او هغوی ته نژدی د ونو ځنگل (بنی) ؤ - او ممکن دی چې ځینی خلق به هلته هم اوسیدل ځینی وانی چې «اصحاب الایکه» او «اصحاب المدین» دوه سره جلا (جدا) قومونه دی چې حضرت شعیب علیه السلام د دواړو په لوری مبعوث شوی ؤ. د دغو کسانو گناه شرک او بت پرستی او داړه ماری او په تول او پیمانه کښی فریب ورکول او غولول ؤ. د دوی مفصله قصه د «هود» او د «اعراف» په سورت کښی تیره شوی ده هلته دی ولوستله شی.

فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ وَإِنَّهُمَا لَبِإِمَامٍ مُّبِينٍ ﴿٢٦﴾

نو انتقام واخیست مونږ د دوی څخه (په سخته سزا سره) او بیشکه دا(ښارونه
د لوط او شعیب) خامخا پراته دی په لیاره لویه ښکاره کښی.

تفسیر: یعنی د شام او حجاز پر هغی لیاری چې د لوط علیه السلام د قوم کلی ؤ له هغو څخه لږ

څه ښکته د شعیب علیه السلام د قوم مسکن ؤ، د دغو دواړو آثار به تلونکو راتلونکو ته په نظر راتلل.

وَلَقَدْ كَذَّبَ أَصْحَابُ الْحِجْرِ الْمُرْسِلِينَ ﴿٨٥﴾

او خامخا په تحقیق دروغجن شمیرلی ؤ خاوندانو د حجر (چه کنده ده یعنی ثمودیانو) د الله رسولانو لره.

تفسیر: له اصحاب الحجر څخه مقصود «ثمودیان» دی چه د دوی د ملک نوم «حجر» ؤ، او د مدینې منورې په شمال کښې واقع دی، او د دوی په لوری حضرت صالح علیه السلام مبعوث شوی ؤ، هغوی دی دروغجن وگانه. چه هم دغه یوه نبی ته د دروغو نسبت کول - گواکې گردو (تولو) انبیاءو ته د دروغو نسبت کول دی.

وَاتَيْنَهُمُ الْآتِنَا فَكَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٨٦﴾

او ورکړی دی مونږ دغو (ثمودیانو) ته دلائل (د قدرت) خپل نو وو دوی له هغو (معجزو) څخه مخ گرځوونکي.

تفسیر: یعنی هغه اوبه چه له تېرې (کتی) څخه ایستلې شوی وه او برسیره پر هغه نور معجزات.

وَكَانُوا يَنْحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا آمِنِينَ ﴿٨٧﴾

او وو دوی چه تورلی کینودلی به ئی له غرو څخه کوتی په دی حال کښې چه په امن کښې به وو (په هغو کښې له هره آفته).

تفسیر: یعنی پر دنیوی ژوندون مغرور وو، او د خپل تکبر او لویې د ښکارولو دپاره ئی غرونه تورل، او لوی عالیشان منازل به ئی جوړول، او داسې به ئی گنل چه مونږ له سره له دی ځایه بل چیری تلونکي نه یو، او پخپلو منځو کښې به ئی سره ویل چه «مونږ ته به په داسې مضبوطو او مستحکمو عمارتو کښې هیڅ یو آفت او مصیبت له سره نه وی رارسیدونکي».

فَلَاخَذَ تَهُمُ الصَّيْحَةُ مُصْبِحِينَ ﴿٨٨﴾ فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨٩﴾

نو و نیول هغوی لره غږ هیبتناک (د جبریل) په دغه حال کښی چه داخلیدل دوی په صبا کښی نو دفع نه کړ له دوی نه (هیڅ عذاب) هغو شیانو چه وو دوی چه حاصلول به ئی (چه ټینگی بناوی اموال رجال او نور وو).

تفسیر: یعنی مال - دولت - مستحکم عمارات - جسمانی قوت او نور اسباب او وسائل هیڅ یو شی هم د الله تعالیٰ عذاب نشی دفع کولی - د دوی قصه هم پخوا تیره شوی ده. په حدیث کښی دی چه نبی کریم د تبوک د تگ په وقت کښی کله چه د «حجر» پر وادی تیریده، نو خپل مبارک سر ئی پخپل خادر پټ کړ، او د خپلی سورلی تگ ئی تیز کړ - او اصحابو ته ئی امر وکړ - چه «د معذب قوم په کلیو کښی مه ننوځئ! مگر په داسی شان چه د الله تعالیٰ له ویری وژایئ!» او که ژبا نه درځی نو د ژړیدونکو په شان وضعیت ځان ته غوره کړئ! الله تعالیٰ دی داسی ونه کړی چه تاسی ته هم داسی شی در ورسیدی، چه دغو ته رسیدلی ؤ» دغه ئی مسلمانانو ته ادب وروښود چه سری ښائی د دغسی ځایونو له کتلو څخه عبرت واخلي، او د پاک الله له ویری څخه لرزیدونکی او ویریدونکی وی، او د هسی ځایونو لیدل دی تش سیل او تماشا ونه گڼی.

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَإِنَّ السَّاعَةَ لَآتِيَةٌ قَاصِفَةٌ الصَّفْحَةِ الْجَبِيلِ ۝

او نه دی پیدا کړی مونږ (دغه) آسمانونه او ځمکه او هر هغه څه چه په منع د دوی کښی دی مگر په حق (او حکمت او تدبیر) سره؛ او بیشکه قیامت خامخا راتلونکی دی (نو الله تعالیٰ ستا انتقام اخلي له مکذبانو څخه) نو څنگ وکړه ته له دوی نه په څنگ کولو نیکو سره (یعنی عفو ورتنه وکړه)

تفسیر: حضرت شاه صاحب لیکي «د پخوانیو امتیانو حال ئی واوراوه چه دا جهان هم داسی تش نه دی - او پر سر ئی یو لوی مدبر شته چه د ده لوی ذات د هر څیز تدارک کوونکی دی. او د مکمل او آخری تدارک نوم قیامت دی او له کفارو څخه د په څنگ کیدلو امر ئی هلته وفرمایه چه د الله حکم ورسولی شی او د تبلیغ فرض اداء کړی شی - او کافران لا پخپل ضد او عناد باندی ټینگ ولاړ وی، نو دلته حکم وشو چه د زیاتی جگری کولو څخه هیڅ یوه فائده نشته - اوس نو د وعدی لاری ته گوره!» او د دوی په ایذاء او تکلیف صبر کوه! او د شکایت حرف پر خپله ژبه مه راوړه! تر څو چه د پاک الله فیصله راشی.» (ځینو ویلی دی چه دغه حکم منسوخ شوی دی په آیت د سیف سره).

إِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْخَلْقُ الْعَلِيمُ ﴿۸۷﴾

بیشکه رب ستا هم دی دی بنه پیدا کونکی دیر علم والا.

تفسیر: یعنی هغه الله تعالیٰ چه ستا په صبر، او د هغوی له دغو ایناؤ له گردو (تولو) شخه خبردار دی، او هر یوه ته د هغه د عمل سزا ورکوی. په دغه آیت کښی ئی گواکی د معاد تقریر فرمایلی دی. یعنی هغه الله چه تاسی ئی یو ځلی پیدا کړی یی آیا دوهم ځلی بیا پیدا کول ده ته څه مشکل کار دی؟ او د هر هغه شی اجزاء چه منتشر شوی وی - دی د هغو له هر جزء شخه بنه خبردار دی هر چیری چه وی هغه به گرد (تول) سره تولوی لکه چه په ۲۳ جزء د یسین په (۱۸) آیت (۵) رکوع کښی ئی فرمایلی دی

﴿أَوَلَيْسَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِقَدِيرٍ عَلَىٰ أَنْ يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ بَلَىٰ وَهُوَ الْخَلْقُ الْعَلِيمُ﴾ الآية -

وَلَقَدْ أَتَيْنَاكَ سَبْعًا مِّنَ الْمَثَانِ وَالْقُرْآنَ الْعَظِيمَ ﴿۸۸﴾

او خامخا په تحقیق درکړی دی مونږ تاته اوه آیته له وظائفو یا له فاتحی او (درکړی دی مونږ تاته) قرآن عظیم (الشان خورا- دیر- لوی).

تفسیر: حضرت شاه صاحب لیکي «یعنی دغومره لوی نعمت ته وگوره چه تاته عطا شوی دی او د کفارو له ضده مه خپه کیوه!». تنبیه: د «سبع المثنی» په مصداق کښی اختلاف دی. صحیحه او راجحه هم دغه ده چه له هغه شخه د سورت «الفاتحه» اووه آیتونه مراد دی چه د هر لمانځه په هر رکعت کښی تکراریږی. او د وظیفی په ډول (طریقه) هم څو څو کرته لوستل کیږی، (یا به تری اووه سورت «طوال» یا اووه «حوامیم» مراد وی) په حدیث شریف کښی دی چه الله تعالیٰ په توریت انجیل زبور او نورو هیڅ یوه کتاب کښی د هغه مثل نه دی نازل کړی، په صحیحه و احادیثو کښی تصریح ده چه نبی کریم صلی الله علیه وسلم د سورت «الفاتحه» په نسبت فرمایلی دی چه هم دغه «سبع المثنی» او عظیم الشان قرآن دی چه ماته راکړی شوی دی او دغه وړوکی سورت ته «قرآن عظیم» یعنی لوی قرآن فرمایلی د اعتبار په درجه دی دغه سورت ته «ام القرآن» هم په هم دغه لحاظ سره وائی چه گواکی دغه یوه خلاصه او عماد دی چه ښائی د هغه پوره تفصیل او شرح، پاک قرآن گنللی شی. د عظیم الشان قرآن د تمامو علومو او مطالبو اجمالی نقشه یوایی په هم دغه سورت کښی شته - برسیره په دی د «مثنی» د لفظ اطلاق له ځینو حیثیاتو لامله (له وجی) پر پوره قرآن هم کړی شوی دی، ﴿اللَّهُ نَزَّلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ الْكِتَابِ الْمَثْنَىٰ﴾ الآية - (۲۳) جزء د الزمر (۲۳) آیه (۳) رکوع) او ممکن دی چه نورو سورتونو ته هم له مختلفو وجوهو

«مثنائی» وویلی شی مگر په دغه غای کښی د «سبع المثنائی» او «قرآن العظیم» مصداق هم دغه د «الفاتحه» سورت دی یا به له «المثنائی» نه د «الفاتحه» سورت او له «القرآن العظیم» نه پخپله عظیم الشان قرآن مراد وی او دغه عطف له قبیل د عطف د عام وی پر خاص باندی یعنی او خامخا په تحقیق سره درکری دی مونږ تاته ای رسوله غما اووه آیتونه له «الفاتحه» څخه او درکری دی مونږ تاته قرآن لوی چه ئی لوی دی قدر او ثواب د لوستلو په نزد غمونږ.

لَا تُمَدِّنْ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِّنْهُمْ

مه راکاره او مه پورته کوه سترگی خپلی (په رغبت سره) هغو شیانو ته چه نفع ورکری ده مونږ په هغه سره حال دا چه هغه قسم قسم شیان دی دغو کفارو ته.

تفسیر: مشرکین - یهود - نصاریٰ او د الله جلاله او رسول صلی الله علیه وسلم نورو دښمنانو ته د دنیا د څو ورځنی ژوندانه سامان چه ورکری شوی دی، هغه ته مه گورئ! چه دغو ملعونانو ته دغه سامان ولی ورکری شوی دی؟ چه له هغه څخه د دوی شقاوت او شرارت لا پسی زیاتیږی او که دغه دولت مسلمانانو ته رسیده، نو هغه به ئی په ښه لاره کښی لگاوه. دوی پریږدئ چه څو ورځی مزی وکری. تاسی ته پاک الله د قرآن عظیم هغه دولت درکری دی چه د هغه په مقابل کښی د دنیا نور دولتونه هیڅ دی. په روایاتو کښی راغلی دی «هر چاته چه الله تعالیٰ قرآن ورکری او دی د نورو نعمتونو هوس کوی گواکی ده د قرآن قدر ونه کړ.»

وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَخَفِضْ جَنَاحَكَ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٩﴾

او خفگان مه کوه په دغو (کفارو چه ایمان نه راوړی یا په دی چه مؤمنان په ظاهری نعمتونو کښی نه دی) او ښکته کړه وزر خپل دپاره د مؤمنانو (او شفقت او مرحمت کوه پر دوی).

تفسیر: غم مه خوره چه دوی ولی نه مسلمانږی - تاسی د خپل تبلیغ فرض اداء کوئ! او معاندینو پسی خپل ځان په زیات فکر او غم کښی مه مبتلا کوئ! ستاسی د شفقت او همدردی مستحق مؤمنین دی - له دوی سره د ملاطف، پوستوالی، مهربانی، شفقت او تواضع وضعیت وکړئ!.

وَقُلْ إِنِّي أَنَا النَّذِيرُ الْمُبِينُ ﴿٩٠﴾

او ووايه (ای محمده!) چه بیشکه زه چه یم هم دا زه ویروونکی ینکاره یم (له عذابہ د الله).

تفسیر: یعنی که ئی منع یا ئی نه منع زه د الله تعالی پیغام صاف صاف تاسی ته رسوم او د تکذیبونو او شرارتونو له بدو عواقبو (انجام) څخه مو په ینکاره ډول (طریقه) سره آگاه کوم. حضرت شاه صاحب لیکي «ستا کار د زیړنو آړول نه دی. دغه د الله له طرفه کیدی شی هر هغه چه ایمان رانه وړی نو ته ئی غم مه خوره!».

کَمَا أَنْزَلْنَا عَلَى الْمُقْتَسِمِينَ ۝۴۱ الَّذِينَ جَعَلُوا الْقُرْآنَ عِضِينَ ۝۴۱

(درکړی مو دی تاته سبع المثنائی یا لیږلی مو ؤ عذاب) لکه چه نازل کړی ؤ مونږ (عذاب) پر قسمت کوونکو. هغو چه گرځولی ئی وو (دغه) قرآن توتی توتی (چه ځینی ته به ئی شعر او ځینی ته به ئی سحر ویل).

تفسیر: د دی آیت معنی په څو ډوله (قسمه) شوی ده. ځینو ویلي دی چه له «مقتسمین - ویسونکو» څخه مراد د رسول الله صلی علیه وسلم د زمانی هغه یهودان او نصرانیان دی چه د قرآن تقسیم او تحلیل ئی کړی وو یعنی هغه قرآنی مضامین چه د دوی د تحریفاتو او آراؤ او اهوؤ سره موافق ولویږی، نو ئی منی. او هغه چه تری مخالف واقع شی، نه ئی منی - مطلب به ئی داسی شی چه مونږ تاسی ته «سبع المثنائی» او «عظیم الشان قرآن» درکړی او لیږلی مو ئی - او همغسې چه پخوانیو انبیاء ته کتابونه لیږل یا وحی مو نازلوله (یا پر پخوانیو کفارو مو عذاب نازلوه نو دغه) ارسال - یا د وحی انزال کومه نوی عجیبه خبره نه ده چه تری انکار وکړی شی. ځینو له «مقتسمین» څخه یهود او نصاری - او د قرآن له لفظه سابقه کتابونه مراد کړی دی. یعنی هغوی تحریفات وکړل او خپل کتابونه ئی څیری کړل - ځینو ویلي دی چه هغه مشرکان تری مراد دی چه د استهزاء او تمسخر په ډول (طریقه) په قرآن کښی ئی تقسیمات کول کله چه د قرآنی سورتونو نومونه به ئی آوریډل نو پخپلو منځو کښی دوی سره خنډل او ویل به ئی چه «البقرة» یا «المائدة» به زه آخلم «العنکبوت» او «النمل» به تاته درکړم. دغو کسانو په یو بل قسم سره هم د قرآن عظیم په متعلق خپل خیالات تقسیم کړی وو. چا به ورته شعر ویل؛ چا به جادو گانه چا به د لیونیانو د اپلټو نسبت ورته کاوه. چا به «اساطیر الاولین» باله. نو دغو گردو (ټولو) ته ئی خبر ورکړ چه زه تاسی گرد (ټول) له داسی عذابو ویروونکی یم. لکه چه تیقناً پر دغو مسخرو کوونکیو باندی نازل کیدونکی دی. په دی تقدیر د «انزلنا» تعبیر به په دی لحاظ وی چه متیقن الوقوع او قریب الوقوع مستقبل گواکی ماضی فرض شوی

دی. ابن کثیر د «مقتسمین» معنی په قسم یادوونکو سره اخیستی ده یعنی هغو پخوانیو اقوامو چه د انبیاء په تکذیب او مخالفت باندی قسمونه یاد کړی وو او پر دغو خبرو ئی قسمونه یادول - دوی سماوی کتابونه توتی توتی کړی وو، همغسی چه مونږ پر هغوی باندی عذاب نازل کړ، نو د همغه عذاب پشان سره دغه ﴿تَذِیْرٌ لِّیَوْمٍ﴾ هم تاسی ویروی. د «مقتسمین» د دی معنی په تائید کښی «ابن کثیر» دغه آیات وړاندی کړی دی ﴿فَقَسَمُوا بِاللّٰهِ لَئِنِ لَّمْ یَکُنْ لَهُمْ اٰیٰتٌ مِّنْ رَّبِّهِمْ﴾ (۱۹ جزء د النمل ۴۹) آیه (۴) رکوع ﴿وَقَسَمُوا بِاللّٰهِ جَعَلْنَا اٰیٰتَهُمْ لَآیِبَةً لِّیَوْمٍ﴾ (۱۴ جزء د النحل ۳۸ آیه (۵) رکوع ﴿اَوَلَمْ یَتَوَدَّ اَقْسَمُوا مِنْ قَبْلِ الْاٰیٰتِ﴾ (۱۳ جزء د ابراهیم (۴۴) آیه (۷) رکوع ﴿اَهَؤْلاءِ الَّذِیْنَ اَقْسَمُوا لَا یَاۡتِیَهُمُ اللّٰهُ بِرَحْمَةٍ﴾ (۸ جزء د الاعراف ۴۹ آیه (۶) رکوع).

قَوْلِكَ لَنَسْلُكَنَّهُمْ اَجْمَعِينَ ﴿۱۷﴾ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۸﴾

نو قسم دی په رب ستا چه خامخا وبه پوښتو مونږ خامخا دوی ټول. د هغو اعمالو (د قسمت یا نسبت) څخه چه وو دوی چه کول به ئی.

تفسیر: یعنی د چا عبادت مو کړی ؤ؟ او انبیاء سره څرنگه مخامخ شوی وئ؟ او څه معامله مو ورسره کړی وه؟ «لا اله الا الله» مو ولی نه ؤ منلی او دغه حقه کلمه مو ولی نه وه اداء کړی؟ او نه دی رامعلوم چه له دی قسمه به څومره نوری پوښتنی هم له دوی څخه کیږی.

فَاَصْدَعُ رِبًّا تُؤْمَرُوْا اَعْرَضُ عَنِ الْمُرْكِیْنَ ﴿۱۹﴾

نو ښکاره (او په جهر کره ای محمده!) هغه چه ته مامور ئی پری او مخ واړوه له مشرکانو څخه (او مه کوه هیڅ التفات او پروا د دوی ویلو ته).

تفسیر: یعنی په ویلو کښی هیڅ کوتاهی مه کوئ او ښه پاک په ښکاره ډول (طریقه) سره د پاک الله پیغام ورسوئ! دغه مشرکین ستاسی هیڅ شی نشی خرابولی.

اِنَّا كَفَيْنَاكَ الْمُسْتَهْزِیْنَ ﴿۲۰﴾ الَّذِیْنَ يَجْعَلُوْنَ مَعَ اللّٰهِ اٰخَرَ فَسَوْفَ يَعْلَمُوْنَ ﴿۲۱﴾

بیشکه مونږ کافی شوی یو دپاره ستا (له شره) د مسخرو کوونکو (او بس

شوی یو له طرفه ستا په مقابل د اضرارو د هغو کښی هغه کسان چه گرځوی (شریکوی) دوی سره له الله (چه بر حق معبود دی) معبود بل نو ژر به پوه شی دوی (په عاقبت د کار خپل په دنیا او عقبی کښی).

تفسیر: یعنی په دنیا او آخرت کښی مونږ گردو (تولو) مسخرو کوونکو ته سزا ورکوو - تاسی بی خوفه او خطره خپل تبلیغ ته دوام ورکړئ ستاسی یوه وینسته ته به هم څه ضرر او زیان نه رسیږی. ﴿الَّذِينَ يَجْعَلُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتُفْضِلُونَ﴾ هغه کسان چه گرځوی شریکوی دوی سره له الله چه برحق معبود دی معبود بل نو ژر به پوه شی دوی په عاقبت د کار خپل په دنیا او عقبی کښی) یعنی له رسول الله سره د استهزاء - او له الله تعالی سره د شریک درولو د دغو دواړو انجام او سزا به دغه خلق گوری.

وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّكَ يَضِيقُ صَدْرُكَ بِمَا يَقُولُونَ ﴿٤٦﴾ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَكُنْ مِنَ السَّاجِدِينَ ﴿٤٧﴾ وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ ﴿٤٨﴾

او خامخا په تحقیق معلوم دی مونږ ته چه بیشکه ته چه ئی تنگی راوړی سینه ستا په سبب د هغه خبرو چه وائی دغه (کفار) نو تل تسبیح وایه سره له حمده د رب خپل او شه تل له سجده کوونکیو څخه او عبادت کوه د رب خپل تر هغه پوری چه راشی تاته یقین (یعنی مرگ).

تفسیر: یعنی که د کفارو له ضده او عناده او له دی نه چه شریک دروی الله تعالی ته او طعن وائی په قرآن او تمسخر کوی په نبی صلی الله علیه وسلم - زړه تنگه شی، نو تاسی هغوی ځنی خپله توجه واړوئ او بیخی د الله تعالی په تسبیح او تحمید کښی مشغول شی! د الله تعالی ذکر - لمونځ - سجده - د الله تعالی عبادت هغه شیان دی چه د هغه له تاثیره قلب مطمئن او منشرح او دادینه مومی او فکر او غم تری لری کیږی نو ځکه د نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم عادت ؤ کله چه کومه مهمه خبره به ورپیشیده، نو دوی به په لمانځه مشغولیدل.

﴿وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ﴾ او عبادت کوه د رب خپل تر هغه پوری چه راشی تاته

یقین) یعنی موت. د یقین لفظ د قرآن په بل ځای کښی هم په هم دغی معنی سره استعمال شوی دی ﴿وَكُلًّا نُّكَلِّبُ بِهِمُ الدِّينَ حَتَّىٰ إِذَا نَسُوا الْيَقِينَ﴾ (۲۹ جزء د المدثر ۴۶ و ۴۷ آیه ۲)

رکوع) په حدیث کښی دی چه رسول الله صلی الله علیه وسلم د یوه میت په نسبت داسی فرمایلی دی «اما هو فقد جاءه اليقين وانی لارجو له الخير» د جمهورو اسلافو په نزد په دغه آیت کښی د «یقین» معنی په موت سره کیږی یعنی د مړینی تر وخته پوری د الله تعالی په عبادت

کښې مشغول او لگيا اوسه!

د الله په ليار کښې زيار (کوشش) کوه په فکر د عقبې شه!
د مړينې تر سلگۍ پورې په ذکر د مولې شه!

غځينو عارفينو په دغه غځاي کښې له «يقين» څخه د «قلبيه کيفيت» معنی مراد اخيستی ده د
دی توجیه په «روح المعانی» کښې مذکوره ده هلته دی وکتله شی.

تمت سورة الحجر. والله الحمد والمنة وهو المسئول ان يتوفانا على اكمل الاحوال
و احسنها فانه جواد كريم ملك بر
رب رؤوف رحيم

سورة «النحل» مكية الا الايات الثلاث الاخيرة فمدنية وهى مائة وثمان
وعشرون آية وست عشر ركوعات رقمها (۱۶) تسلسلها حسب النزول (۷۰) نزلت بعد الكهف
د (النحل) سورت (مکي) دی پرته (علاوه) له دوو وروستنيو آيتونو چه (مدني) دی يو سل او
اته ويشت آيتونه
او شپاړس رکوع لری. په تلاوت کښې شپاړسم او په نزول کښې اويايم سورت دی وروسته د
(الکھف)
له سورت څخه نازل شوی دی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

شروع په نامه د الله چه خورا (دير) مهربان دير رحم والا دی.

أَيُّ أَمْرِ اللَّهِ فَلَا تَسْتَعْجِلُوهُ

راغی امر (حکم) د الله (په نصرت د مؤمنين او قيام د يوم الدين) نو تلوار
مه کوئ تاسی هغه ته (ای کفارو)

تفسير: یعنی د الله تعالی د دغه حکم د وقوع وقت قریب رارسیدلی دی، چه «د رسول الله صلی
الله علیه وسلم جماعت غالب او منصور - او د حق مخالفان به مغلوب او ذلیل وی، او هغوی ته به
په دنیا کښې د مجاهدينو مسلمانانو له لاسونو، او په آخرت کښې د ﴿أَحْكَمُ الْحَكَمِينَ﴾ د

دربار له لوری د شرک او کفر سزا ورسپړی او د قیامت ساعت هم لری نه دی» د هغه شی راتلل چه یقینی وی هغه ښائی راغلی وگنلی شی. بیا د هغه د ژر غوښتلو ضرورت څه دی؟ کفارو به د تکذیب او استهزاء له لیاری ویل چه د هغه عذاب یا د قیامت وعده چه تاسی راسره کوئ ولی ژر نه راځی؟ نو دوی ته ئی تنبیه فرمایلی ده چه ستاسی له داسی ویلو څخه هغه لری کیدونکی نه ده، بلکه په حتمی او یقینی ډول (طریقه) سره هغه ژر راتلونکی ده، هر څومره چه پکښی ځنډ (تاخیر) هم ولگپړی هغه هم یو شان ستاسی په حق کښی مفید دی. ممکن دی په

دی ضمن کښی ځینو ته د اصلاح او د توبی توفیق ور په برخه شی
﴿وَيَسْتَجِوُنَكَ بِالْعَذَابِ وَلَوْلَا إِجْلٌ مِّنْهُمُ الْعَذَابُ وَلِيُنذِرَنَّهُمْ بَعْثَهُ وَهُمْ لَا يُشْعُرُونَ﴾ (۲۱) جزء د
المنکبوت (۵۳) آیت ۶ رکوع ﴿يَسْتَعْجِلُ بِهَا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِهَا وَالَّذِينَ آمَنُوا مُشْفِقُونَ﴾
﴿وَمِنهَا يُصَلُّونَ أَثَمًا لِّمَن لَّا يَأْتِيَنَّ مِنَ السَّاعَةِ ضَلَالٌ بَعيدٌ﴾ (۲۵)
جزء د الشوری ۱۸ آیه ۲ رکوع

سُبْحَنَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ①

پاکي ده الله ته او لوی دی له هغه چه دوی شریک ورسره پیدا کوی (له بتانو او نورو).

تفسیر: یعنی کله چه د حق غلبه او پر کفر او شرک سزا ورکول یقینی دی، نو د توحید لیاره اختیار کړئ! او د شرک دود او دستور پریردئ هغه شیان چه تاسی ئی د الله تعالیٰ شریکان بولئ له هغو څخه هیڅ یو د الله تعالیٰ د حکم مخه نشی نیولی او نه د پاک الله د عذاب څخه ممانعت کولی شی.

يُنَزِّلُ الْمَلَائِكَةَ بِالرُّوحِ مِنْ أَمْرِهِ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِّنْ عِبَادِهِ إِنَّ أَنْذَرُوا أَنَّ لَهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاتَّقُونِ ①

نازلوی (الله) ملائکی سره له روح (اسرار د وحی) په امر (حکم) خپل پر هر چا چه اراده وفرمائی (د نبوت ئی) له بندگانو خپلو (او داسی فرمائی انبیاءو ته) چه وویروئ (خبردار کړئ تاسی خلق) په دی چه بیشکه نشته برحق معبود مگر هم دا زه یم نو وویرئ تاسی له ما نه

تفسیر: یعنی د پرښتو په جنس کښی ځینو ته لکه حضرت جبرئیل علیه السلام. یا حفظة الوحی

د هغو په لوری په ﴿قِرَاءَةُ يَسْلُكُ مِنْ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ رَصَدًا﴾ کښی ئی اشاره کړی ده (۲۹ جزء د الجن ۲۷ آیه ۲ رکوع).

﴿يَا زُودُ﴾ سره له روح او اسرارو د وحی یا سره له نبوت یا قرآن چه هر یو له دغو څخه زړونه ژوندی کوی) دلته له «روح» څخه د الله تعالی هغه وحی مراده ده چه د الله تعالی له لوری انبیاؤ ته په غیر مرئی طریقی د یوی سری او پتی خبری په ډول (طریقه) راتله، لکه چه په ۲۴ جزء د المؤمن په ۱۵ آیت دوهمه رکوع کښی ئی فرمایلی دی ﴿يُلْقِي الرُّوحُ مِنْ أَمْرِهُ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ لِيُنْذِرَ يَوْمَ التَّلَاقِ﴾ او په (۲۵) جزء د الشوری (۵۲) آیت (۵) رکوع کښی یی فرمایلی دی «و كذلك اوحينا اليك روحا من امرنا» د قرآن یا د الهی وحی په «روح» سره تعبیر کولو کښی دغه اشاره ده چه همغسې چه مادی اجسامو ته له نفخی څخه ظاهری حیات حاصلیږی هم داسی هغه قلوب هم چه د جهل او ضلال له ناروغیو څخه مړه شوی دی، د الله تعالی د وحی له رسیدلو څخه ژوندی کیږی.

﴿مِنْ أَمْرِهُ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ﴾ په امر (حکم) خپل پر هر چا چه اراده وفرمانی د نبوت ئی له بندگانو خپلو) هغه بندگان انبیاء علیهم الصلوٰة والسلام دی چه پاک الله هغوی پر گرد (تول) مخلوقاتو سم له خپل حکمت او کامل اختیار سره غوره کړی دی ﴿اللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَتَهُ﴾ جزء (۸) (د الانعام ۱۲۴ آیت ۱۵ رکوع) ﴿اللَّهُ يَصْطَلِي مِنَ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا وَمِنَ النَّاسِ﴾ (۱۷) جزء د الحج (۷۵) آیه (۱۰) رکوع ﴿أَنْ أَتَذَرُنَّ آلِهَةَ آلِ آدَمَ أَنْ يَقُولُوا﴾ داسی چه وویروئ او خبردار کړئ خلق په دی چه نشته هیڅ برحق معبود مگر هم دا زه یم نو وویروئ تاسی له ما نه. یعنی د توحید تعلیم د شرک تردید - د تقوی په لوری دعوت، دغه علی الدوام د گردو (تولو) انبیاؤ علیهم السلام مشترکه او متفقہ نصب العین (ایدال) دی. ځواکی دغه د توحید د اثبات نقلی دلیل دی وروسته له دی نه عقلی دلائل هم بیانیږی.

خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ تَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ ۝

پیدا کړی دی (الله) آسمانونه او ځمکی په حق (حکمت او رښتیا) سره پورته دی (الله) له هغه چه شریکان ورته نیسی دغه (شرکان).

تفسیر: یعنی د ځمکی او آسمان نظام ئی داسی درست او استوار پیدا کړ چه د هغه د لیدلو څخه لا محاله یقین راځی چه د گردو (تولو) کائناتو سلسله ښائی یواځی د یوه مختار مالک د قدرت په لاس کښی وی - او که د څو واک (اختیار) لرونکو خدایانو په لاسونو کښی د خدائی اختیارات وی، نو دغه محکم انتظام او ټینگ انضباط به په دغومره مدت کښی له سره قائم پاتی کیدی نه شوی، او ضرور به ئی پخپلو منځونو کښی سره تصادم او تکر خورلی وی، بلکه د څو آزادو خدایانو د کش کولو او راکش کولو له وجی به دغه موجوده د عالم نظام بیخی نه وی

پاتی - لکه چه په (۱۷) جزء د الانبياء په (۲۲) آية (۲) ركوع كښی راغلی دی ﴿لَوْ كَانَ فِيهِمَا آلِهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا﴾ او په (۱۸) جزء د المؤمنون په (۹۱) آية (۵) ركوع كښی داسی یو آیت لولو ﴿وَمَا كَانَ مَعَهُ مِنَ إِلَهٍ إِذْ أَذْهَبَ كُلَّ إِلَهٍ مَّا خَلَقَ وَلَعَلَّ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ سُبْحَنَ اللَّهِ عَمَّا يُصِفُونَ﴾

خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُّبِينٌ ﴿۵﴾

پیدا کړی دی (الله) انسان لره له نطفی (اوبو د منیو) نه نو ناڅاپه دغه (انسان) سخت جگړه کوونکی ؤ ښکاره (په ناحقه سره).

تفسیر: یعنی د علویاتو او سفلیاتو د انتظام څخه مو وروسته تاسی پیدا کړئ تاسی پخپله د خپل خلقت په لوری غور وکړئ! نو د الله تعالی د عجیبو او غریبو صنعتونو او قدرتونو کارونه به درښکاره شی ستاسی اصل څه ؤ؟ یو داسی بی سا شاڅکی چه نه پکښی حس او حرکت ؤ- او نه شعور او اراده (او نه د تشکل او تصنع وړ (لائق) ؤ له جهت د نرموالی) او نه د خبرو او کار کولو لائق ؤ - او نه د دی خبری قابل و چه په کومه معامله کښی په جگړه سره خپل حق په چا باندی ومنلی شی - یا په نورو باندی غلبه حاصله کړی، اوس وگوره چه الله تعالی د هغه ناغیزه شاڅکی څخه څرنګه یو ښه شی جوړ کړی دی؟ او څنګه یو عجیب صورت ئی ورعطاء کړی دی؟ او په څومره اعلی قوتونو او کمالاتو ئی فائض کړی دی؟ هغه چه د یوه حرف په ویلو قادر نه ؤ وگوره چه اوس څنګه ښی ویناوی، نطقونه او کانفرنسونه کوی؟ په هغه کښی چه لږ ادنی حس او حرکت نه ؤ اوس څرنګه په هره هره خبره د جګړی کولو- او حجت او دلائل ایستلو قدرت پکښی پیدا شوی دی - حتی په ځینو اوقاتو له مخلوقه تیر شوی - تر خپل خالق پوری هم خبری کوی او د ده په مقابل کښی ټینګ دریږی، او احکام ئی نه منی، او دا ئی هم په یاد ونه ساتله چه د ده اصل څه ؤ؟ او دغه طاقت ئی څرنګه حاصل کړ؟ او چا ورکړ؟

﴿أَوَلَمْ يَرِ الْإِنْسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُّبِينٌ وَرَبِّ لَنَأْمُرَنَّ إِلَىٰ خَلْقِهِ قَالِ مَنْ مِثْلِي﴾

الْعَظَمُ وَيَوْمَئِذٍ يَتَّبِعُهَا الَّذِينَ أَنْشَأَ آوَلُ قَوْمَهُمْ مِثْلَ خَلْقِ عَالِمٍ ﴿۲۳﴾
د یسین شریف ۷۷ ، ۷۸ او ۷۹ آیتونه ه رکوع).

وَالْأَنْعَامَ خَلَقَهَا لَكُمْ فِيهَا دِفْءٌ وَمَنَافِعُ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿۵﴾

او چارپایان ئی پیدا کړی دی (الله) دغه (چارپایان)، تاسی ته (ای انسانانو!) چه شته په دوی کښی اسباب د ځان ساتلو (له یخنی) او (نوری دیري) نفعی او له ځینو دغو (چارپایانو) څخه خورئ تاسی.

تفسير: يعنى الله تعالى اوبښ - غوبى - ميره (گده) - اوزه (بیزه) او نور ئى درپیدا کړل. (چه د هغو له وړيو او ويښتانو او نورو څخه کمبل چکمن - جرابى - شرى - تکر (خادر) - تفر - لمسى کېدوئ - او د ښځى نه د ژغورلو (محفوظولو) دپاره نور شيان جوړوئ - برسیره په دى د هغوى شوى څښ - او د بزگرى چارى ترى آخلئ - د غوړيو کچو - کړتو او ماستو او شوملو افراط د هم دغو حيواناتو له وجوده دى چه تاسى ته لنډى - او تاسى پرى سورېږئ - او سوداگرى او کراکښى پرى کوئ) د دوى له غرمى څخه څرنگه ښه ښه او بيش قيمته اسباب او سامان تياروئ - د هغو حيواناتو غوښى چه خورئ په هغو کښى هيڅ کوم معتد به بدنى يا اخلاقى مضرت نشته. د دوى له غوښى او وازدو څخه شومره استفادى کېږي؟ او د شومره غريبانو نسونه پرى مړيږي؟ او هغه نور خواړه چه مونږ ئى خورو، د هغو په تيارى کېښى تر کومه اندازى پورى د دغو حيواناتو دخل شته؟.

وَلَكُمْ فِيهَا جَمَالٌ حِينَ تُرِيحُونَ وَحِينَ تَسْرَحُونَ ﴿٦﴾

او شته تاسى ته په دغو (چارپايانو) کېښى زيب زينت کله چه بېرته ئى کور ته راولئ لپاره د راحت او کله چه بهر ته ئى د څر لپاره بيايئ.

تفسير: کله چه مواشى او حيوانات په کورونو کېښى ولاړ وي - يا په صحراؤ کېښى سره تبت او پرک (خواره واره) او په څر کېښى لگيا او له سترگو څخه لرى وي، نو په دغه وقت کېښى د الله تعالى د انعام داسى ښکاره او صافه مظاهره نه کېږي څه مهالى چه دوى گهيځ (سحر وختى) په اوله د ورځى کېښى د څر لپاره له کورونو وځي يا ماښام وروسته د څرېدلو او گيدى مړولو له صحراء څخه د کورونو په لورى راځي، نو يوه عجيبه رونق او خوښى، او ډيره ښه ننداره او خوشالى ترى محسوسېږي - نه يواځى خاوند د خپلو دغو مالونو د ليدلو څخه خوښېږي، بلکه نور کسان هم د هغو له ليدلو څخه خوشالېږي - او يو له بله سره وائى چه پاک الله هغه سړى ته څومره دولت او اقبال ورکړى دى.

وَتَحِبُّهُ أَتَقَالِكُمْ إِلَىٰ بَلَدٍ لَّكُمْ تَكُونُوا بِلَيْعِيهِ إِلَّا بَيْعُ الْأَنْفُسِ إِنَّ رَبَّكُمْ لَرؤُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٧﴾

او باروی دغه (چار پایان) درانه بارونه ستاسی (او رسوی ئی) هغه ښار ته چه نه وئ تاسی رسیدونکی هغه (ښار) ته مگر په سختی مشقت د نفسونو (ځانو) خپلو سره؛ بیشکه چه رب (پالونکی) ستاسی خامخا لوی شفقت والا ډیر رحم والا دی (چه دغه حیوانات ئی هم پیدا کړی دی ستاسو د منافعو لپاره).

تفسیر: یعنی چیری چه تاسی جره بی له اسبابه او سامانه په ډیر مشکل رسیدی شوی دغه بودګان (ځناور) تاسی او ستاسی درانه درانه اسبابونه هم وړی - دا د الله تعالیٰ څومره لویه مهربانی ده چه دغه حیوانات یی ستاسی د خدمت دپاره خلق او درولی دی - او له دغو څخه د خدمت آخیستلو اجازه ئی درکړی ده څو خپل ډیر او سخت او مشکل مهمات هم د دغو حیواناتو په وسیله آسان کړئ ﴿اَوَلَمْ يَرَوْا اَلَا خَلَقْنَا لَهُمْ مِنْ لَدُنْهُمْ نَعْتًا مِثْلًا لِّمَا كَانُوا عَلَيْهِمْ﴾ (۲۳ جزء د یسین شریف (۷۱ و ۷۲) آیه (۵) رکوع)

وَالْخَيْلِ وَالْبِغَالِ وَالْجُمُوحِ لِتَرْكَبُوها وَزِينَةً

او (پیدا کړی دی الله) آسونه او قچر او خره لپاره د دی چه سوریږئ تاسی په دوی باندی او (زینت کوی پر دغو) په زینت کولو سره،

تفسیر: یعنی پری سوریږئ او عزت او شان مو تری ظاهریږی. تنبیه: په عربستان کېی د خره سورلی معیوبه نه ده، او د هغه ځای خره (ځمونږ پښتنو د بلخی خرو په شان) ډیر غښتلی - قیمتداره، ګړندی، چالاک او ښکلی وی - حتی ځینی خره د اس په شان مزل کوی، ډیر او ښه غغلی.

وَيَخْلُقُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ۝

او پیدا کوی (الله ډیر نور) څیزونه چه اوس ئی نه پیژنئ تاسی.

تفسیر: یعنی د هغو حیواناتو (او مرکوباتو) ذکر چه پاس وشو برسیره پر هغه الله تعالیٰ ستاسی د انتفاع دپاره داسی نور شیان هم پیدا کړی او پیدا کوی ئی چه له هغو څخه اوس تاسی بی خبره یی - په دغه کېی هغه ګرد (تول) د سورلی شیان داخل شول چه تر قیامته به جوړیږی. (او اوس د هغو یواځی وهم او تصور هم تاسی نشئ کولی او تش څطور او حضور ئی هم ستاسی په قلوبو کېی نشی راتلی. نو ځکه اکثر و مفسرینو د دی مبارک آیت په تفسیر کېی سکوت

غوره کړی دی).

وَعَلَى اللَّهِ قَصْدُ السَّبِيلِ وَمِنْهَا جَايزٌ

او خاص پر الله دی بیان د لاری (برابری تفضلاً) او ځینی د لارو څخه کړی مائلی هم دی (له حقه)

تفسیر: پخوا ئی فرمایلی ؤ چه تاسی د حیواناتو پر شاؤ سورپیږئ او هغه مو سره له اسبابه او سامانه په ډیرو سختو او مشکلو ځایونو کښی هم وړی، او راوړی او د مقصود تر منزل پوری مو رسوی - دغه د بدنې او د حسی سیر او سفر حال ؤ - اوس د دی په مناسبت د روحانی او معنوی سیر او سیاحت په طرف کلام منتقل کړی شو - یعنی هغه شانی چه د ځمکی د لیاری پری کولو او د مقصود تر منزل پوری د رسیدلو وسائل در برابر کړی دی هم داسی تر الله پوری د رسیدلو سمه لیاره ئی هم در پرانستلی ده - د هر چا چه پوه او عقل سم وی نو هغه د پاس مذکور شویو دلائلو او بصائرو کښی له غور کولو څخه د الله تعالیٰ پر قدرت او عظمت او جبروت به ایمان راوړی، او د توحید او تقویٰ په سمه لیاره بی له خرڅشی (خطری) تر الله پوری رسیږی - لیکن د هر چا چه عقل سم نه وی نو پر دغه سم سرک باندی به د تللو توفیق له کومه وموندلی شی، دی به تل د اهوای او اوهامو په پیچدارو لوړو او ژورو کښی لالهنده او سرگردانه

گرځی ﴿وَإِنَّ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ فَاتَّبِعُوا وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيلِهِ﴾ (۸ جزء)

د الانعام ۱۵۳ آیت ۱۹ رکوع) شیخ الهند رحمه الله علیه د دی آیت ترجمه داسی کړی ده «او تر الله پوری رسیږی سمی لیاری او ځینی لاری کړی هم دی» ځما نیکه مولینا مراد علی کاموی رحمه الله علیه د دی آیت ترجمه داسی کړی ده او خاص پر الله تعالیٰ دی لیکن تفضلاً نه وجوباً بیانول د میانه لاری چه رسوونکی ده حق ته او بعضی له دی لیارو چه ناپوه خلق پری رهی او روان دی چپی او کړی تللی دی له مقصوده لکه د کفر او د شرک او د هوا او د بدعت لیاری).

وَلَوْ شَاءَ لَهَدَاكُمْ أَجْمَعِينَ ۝

او که اراده فرمایلی وی (الله د هدایت ستاسی) نو خامخا سمه برابره لیاره به ئی ښوولی وه تاسی ټولو ته.

تفسیر: یعنی الله تعالیٰ له دی خبری څخه نه دی عاجز چه کرده (توله) دنیا په همغه یوه لیاره کښی ولگوی. لیکن د ده حکمت مقتضی نه دی چه گرد (ټول) د یوه اصول په اختیارولو باندی مجبور کړی. لکه چه مونږ پخوا له دی نه په متعددو مواقعو کښی د هغه تشریح کړی ده.

هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً لَكُمْ مِنْهُ
شَرَابٌ وَمِنْهُ شَجَرٌ فِيهِ تُسِيمُونَ ﴿۱۰﴾

الله هغه (ذات) دی چه نازل کری رالیلی دی له (طرفه د) آسمانه اوبه چه دی تاسو ته له دی اوبو شخه غښل او له دغو اوبو شخه ونه (وابنه) هم ده چه په دغو وشو کښی خروئ تاسی (حیوانات خپل).

تفسیر: یعنی د اوبو غښلو قابل ئی وگرځاوه - او له هغه شخه ئی ونی وابنه او نور نباتات زرغون کرل چه پکښی ستاسی حیوانات څر کوی.

يُنَبِّئُكُمْ بِهِ الزَّرْعَ وَالرِّيِّثُونَ وَالتَّخِيلَ وَالْأَعْنَابَ وَمِنْ كُلِّ
الشَّجَرِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿۱۱﴾

زرغونوی (الله) تاسی ته په دغو اوبو سره کښت (فصل) او زیتون (خونه) او خرما گمانی او (تاکونه د کورو) انگورو او له هر قسمه میوو شخه بیشکه په دغه (زرغونتیا د دغو مذکوره ؤ اشیاء) کښی خامخا لویه نښه (د قدرت) ده لپاره د (هغه) قوم چه (غور) فکر کوی (پکښی).

تفسیر: یعنی له یو رنگ اوبو شخه راز راز (قسم قسم) میوی زرغونوی چه د هغو شکل او صورت او رنگ او رائحه او خوند او تاثیر بیخی بیل دی، په دغه کښی غور کوونکی ته د الله تعالی د کامل قدرت او غریبه صنعت لوئی نښی دی چه له یوی ځمکی - یو لمر - یوی هوا او یوه رنگ اوبو شخه څرنکه دول دول (قسم قسم) گلان او میوی تل پیدا کیږی؟.

وَسَخَّرَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومَ
مُسَخَّرَاتٍ بِأَمْرِهُ

او مسخره کری ئی ده (په کار ئی لگولی ده) تاسی ته شپه او ورځ او لمر

او سپورمی، او ستوری مسخری (په کارونو کښی لگولی شوی) دی په امر حکم د دغه (الله) سره .

تفسیر: شپه او ورځ برابر یو له بله سره نښتی دی خو دنیوی کاراوبار پری وچلیږی او خلق سکون او آرام تری حاصل کړی شی - هم داسی لمر او سپورمی هم تر یوه معین نظام لاندی راضکاری او پتیرۍ - د شپې او د ورځې د دغه تگ او راتگ او د شمس او قمر د دغه ختلو او پریوتلو سره د انسانانو بیسماره فائدی ترلی دی، بلکه که په غور سره ولیده شی نو بی له دغو شخه د انسان ژوند محال دی الله تعالی پخپل کامل اقتدار سره لمر - سپورمی او نور گرد (تول) ستوری نی د ادنی مزدورانو په شان غمونږ په کارونو کښی لگولی دی - مجال نشته چه دوی لږ څه سستی وکړی یا غاړه تری وغړولی شی لیکن څرنګه چه له لمر او سپورمی سره غمونږ اړه بالکل په صریح ډول (طریقه) متعلقه ده او له نورو ستوریو سره غمونږ د فائدو او مصالحو تعلق دومره واضح نه دی، ښائی د هم دی لامله (له وجی) هغه نی بیل کړل - او تر بل عنوان لاندی نی بیان وفرمایل. والله اعلم.

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٧﴾ وَمَا ذَرَأَا لَكُمُ فِي الْأَرْضِ مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهُ

بیشکه په دغو (علوبه و تصرفاتو) کښی خامخا ډیر دلائل (د قدرت) دی دپاره د (هغه) قوم چه عقل چلوی (پکښی)، او (مسخر کړی نی دی نور) هغه څیزونه چه پیدا کړی غوړولی دی (الله) تاسی ته په غمکه کښی حال دا چه مختلف دی سره رنگونه (شکلونه او قسمونه) د دوی.

تفسیر: یعنی هغه لوی او لوړ ذات چه اسمانی شیان نی ستاسی پکار لگولی دی، همغه ستاسی د فائدی دپاره په غمکه کښی هم مختلف قسم نباتات پیدا کړی دی چه په ماهیت - شکل - صورت - رنگ - بوی - منافع او خواصو او نورو ګرده (توله) کښی یو له بل سره بالکل جلا (جدا) او علیحده دی په دغه کښی ګرد (تول) حیوانات نباتات - جمادات - بسائط او مرکبات شامل شول.

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَذَكَّرُونَ ﴿١٨﴾ وَهُوَ الَّذِي سَخَّرَ الْبَحْرَ لَنَا كَلُومًا مِنْهُ لِحِمَاطٍ طَبَاغًا وَتَسْتَخْرِجُ مِنْهُ حَبًّا حَبًّا تَلْبَسُونَهَا

وَتَرَى الْفُلْكَ مَوَازِرَ فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلِعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٧﴾

بیشکه په دغه (اختلاف د اشکالو، اقسامو، انواعو د مخلوقاتو) کښې خامخا (د قدرت لوی) دلیل دی دپاره د هغه قوم چه پند اخلی او الله هغه (ذات) دی چه مسخر کړی (په کار ئی اچولی) دی بحر دپاره د دی چه وخورئ تاسی له (ښکاره د) دی (بحره) غوښه تازه او راویاسی تاسی (په غوږه وهلو سره) له دغه (بحره) ځانه چه اغوندئ ئی تاسی (یعنی ښځی ستاسی)، او وینی به ته (ای کتونکیه) بیرې رهی (روانه) په دغه (بحر) کښې (چه) خپروی په تتر خپل اوبه) او چه طلب کړئ تاسی (رزق) له فضله د دغه (الله) او دپاره د دی چه شکر وباسی تاسی (پر دغو نعمتونو).

تفسیر: یعنی داسی موج او غځی وهونکی خوفناک سمندر ئی هم (چه د هغه په مقابل کښی د ضعیف البنیان انسان بساط هیڅ نه دی) ستاسی په کار کښی لگولی دی چه په هغه کښی بی تکلفه د ماهیانو (کبانو) ښکار کوئ! او دیره لذیذ او ترو تازه غوښه تری حاصلوئ! د هغه د غځینو برخو څخه مرغلری درمرجان - حیرالبحر - او نور راز راز (قسم قسم) پیداوار پیدا کوئ! چه له هغو څخه دیری قیمتداری گانی او زیورات تیاریږی، ښه! د سمندر دغو لویو موجو او غځپو ته وگورئ! چه د هغه په مقابل کښی د دیرو لویو لویو جهازونو حقیقت د یوه خس او واښه په شان هم نه دی، لیکن یوه وړوکی کشتی او بیرې څرنگه دغه موجونه خپروی؟ او پری درومی؟ دا د الله تعالی د قدرت یوه نمونه ده چه انسان ته ئی عقل ورکړی دی او د داسی شیانو د جوړولو ترکیب ئی ورښوولی او پوهولی ئی دی چه د هغه په ذریعه سره تاسی پر سمندرونو باندی متصرف او له یوه سره تر بله سره پوری ځئ.

﴿وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ﴾ او چه طلب کړئ تاسی رزق د فضله د الله څخه او دپاره د دی چه شکر وباسی تاسی پر دغو نعمتونو) یعنی پر جهازونو او کشتیو تجارتی مالونه بار کړئ! او له یوه ملک څخه ئی بل ملک او له یوه براعظم څخه ئی بل براعظم ته ورسوئ! او د الله تعالی په فضل سره دیره زیاته او فراخه روزی حاصله کړئ! بیا د الله تعالی احسان ومنئ! او د ده د نعمتونو په مقابل کښی شکر وباسی!.

وَالْقَى فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ أَنْ تَمِيدَ بِكُمْ وَأَنْهَارًا وَسُبُلًا لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٨﴾

او غورځولی (پیدا کړی) ئی دی په ځمکه کښی بارونه (غرونه میخونه محکم)

لپاره د دی چه ونه ښورپوری (چپه نشی ځمکه) پر تاسی باندی او (پیدا کری دی الله په دی ځمکه کښی) ویالی او لیاری لپاره د دی چه لیاره ومومئ (خپلو منازلو او مقاصدو ته).

تفسیر: یعنی الله تعالیٰ پر ځمکه ډیر درانه لوی لوی غرونه ایښی دی، خو ځمکه د خپل اضطرابی حرکت څخه کراره (قلاره) شی - له روایاتو او آثارو څخه معلومیږي چه ځمکه د خپل خلقت په ابتداء کښی مضطربه او بی واکه خوځیده او در کرده (توله) لرځیده، الله تعالیٰ پر هغی باندی غرونه پیدا کړل چه د هغو د درونوالی په اثر د ځمکی هغه خوځیدل ورک شول، د نن پرون «سائنس» هم اقرار کری دی چه د غرونو وجود تر ډیره حده پوری د زلزلو له کثرته مانع دی په هر حال د ځمکی د هغه حرکت او سکون مسئله چه په حکماؤ کښی مختلف فیه ده له هغه سره دا آیت نفیاً یا اثباتاً هیڅ تعلق نه لری ځکه چه د غرونو په وسیله کوم حرکت چه بند شوی دی، هغه دا وضعی حرکت نه دی چه په هغه کښی اختلاف جاری دی.

﴿وَأَنهَارًا﴾ او پیدا کری دی الله په دغه ځمکه کښی ویالی) یعنی د ویالو او سیندونو او نهرونو سرچینه چیری په غرونو کښی وی، خو هغه د غرونو او میدانونو څخه تیریږي او په سلهاؤ او زرهاؤ میله مسافو کښی د الله تعالیٰ په حکم هغو کلیو او ښارونو ته رسیږي چه د هغوی رزق او روزی په هغو اوبو پوری متعلقه کری شوی ده.

﴿وَسُبُلًا﴾ او پیدا کری دی الله لاری) چه پری وکولی شی چه له یوه ملکه څخه بل ملک ته لاړ شی.

وَعَلَيْتُمْ بِالْبَجْرِ هُمْ يَهْتَدُونَ ﴿١٧﴾

او (پیدا کری دی الله په ځمکه کښی) علامی (د لیاری) او په ستوریو سره دغه (لار تلونکی) لیاره مومی.

تفسیر: یعنی غرونه چینۍ - ونۍ - د شگو غوندی - الغرض د مختلفو اقسامو علایم ئی قائم کری دی چه د هغو په وسیله د مسافرانو قافلی د سمی لاری سراغ او ښه وموندلی شی. ما پخپلو سترگو لیدلی چه ځینو اعرابو (بدوانو) د خاوری په بویولو سره د لیارو ښی پیدا کری دی.

﴿وَالْبَجْرِ هُمْ يَهْتَدُونَ﴾ او په ستوریو سره دغه لار تلونکی لاره مومی) یعنی د شپې په وقت کښی لویو سیندونو او لویو بیابانونو په سفر کښی د ځینو ستوریو په ذریعه د لاری درک او طرف معلومه شی - هغه لیار ښوونه چه د قطب نما او نورو آلاتو په وسیله کیږي هغه هم بالواسطه له ستوری سره تعلق لری.

أَفَمَنْ يَخْلُقُ كَمَنْ لَا يَخْلُقُ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٤﴾

آیا هغه (ذات چه هر شی) پیدا کولی شی (چه الله دی) پشان د هغه دی چه نشی پیدا کولی (هیڅ څیز چه بتان دی بلکه نه لری سره مشابهت)؛ آیا نو پند نه آخلئ تاسی (چه خالق او مخلوق سره وپیژنی! او په خالق ایمان راوړئ!)

تفسیر: یعنی فکر کول په کار دی چه دغه څومره حماقت دی هغه شیان چه د مچ یو وزر یا د ماشی یوه پښه بلکه د اوریشی یوه دانه یا د شگی د یوه بخرکی په پیدا کولو هم قادر نه وی، د هغوی معبود او مستعان درول دغه الله قدوس سره ئی برابرول چه د پاس مذکورو عجیبو او غریبو مخلوقاتو هم پیدا کوونکی او د هغوی د محکم نظام هم قائم ساتونکی دی، ډیره لویه بی ادبی ده. نو تاسی دغی گستاخی او سپین سترگی ته وگورئ چه څومره د وقاحت او قباحته خبره ده؟ او بیا د پاک الله انعاماتو ته خیال وکړئ چه د هغو قدر او عزت څرنگه کاوه شی؟ په حقیقت کښی انسان له حده زیات ناشکره دی.

وَأَنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا إِنَّ اللَّهَ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٥﴾

او که وشمیرئ تاسی نعمتونه د الله (چه پر تاسو ئی پیروزو کړی دی) نو نه به ئی شی شمیرلی (نو څرنگه به ئی شکر اداء کړی شی؟) بیشکه چه الله خامخا ښه ښوونکی (د خطیانو) ډیر رحم والا دی (په انعام د اجر او ثواب سره).

تفسیر: یعنی هغه نعمتونه چه پاس ذکر شول له ډیرو څخه لږ شی ؤ - نور د الله تعالیٰ دومره نعمتونه دی چه تاسی په هیڅ ډول (طریقه) هغوی نشئ شمیرلی. نو د دغو بشمارو نعمتونو شکر په پوره ډول (طریقه) سره څرنگه ادا کیدی شی؟ لهذا د شکر په اداء کښی کوم قصور چه پیښیږی - پاک الله له هغه څخه تیریری - او د لږ شکر په مقابل کښی ډیر اجر تاسی ته اعطاء فرمائی - یا دا چه د نعمت د کفران څخه وروسته هر هغه سړی چه توبه وکړی او شکر ایستونکی شی - الله تعالیٰ د هغه پخوانی تقصیرات ښی او په مستقبل کښی پری خپل نعمت مینول فرمائی - بلکه د ناشکری په حالت کښی پخپل رحمت واسعه سره هغه بیخی له خپلو مراحمو څخه هم بی برخی او محروم نه ګرځوی او په زرهاؤ اقسامو نعماو ئی فائضوی.

وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُسْرُونَ وَ مَا تَعْلَنُونَ ﴿١٩﴾

او الله ته معلوم دی هغه (عقائد) چه پتوئ ئی تاسی او هغه (اعمال) چه
شکاروئ ئی تاسی.

تفسیر: یعنی الله تعالیٰ له گردو (تولو) ظاهری او باطنی احوالو غنچه هم خبردار دی چه کوم
سری د الله تعالیٰ پر نعمتونو تر کومی اندازی پوری له زړه او تر کومی اندازی پوری په خپلو
جوارحو (اعضاو) سره شکر ویاسی؟ او کوم یو سری داسی دی چه په ظاهر او باطن کښی د
نعمت د حق ادا کولو غنچه خالی دی؟ یا د پاس مذکوره د دلائلو او نعمتونو له آوریدلو غنچه
کوم سری له زړه او په رښتیا سره ایمان راوړی؟ او کوم یو داسی دی چه په ظاهر کښی له دلائلو
غنچه لاجوابه کیږی خو سره له هغه هم حق نه قبلوی؟. د پاک الله په علم کښی د هر چا حال چه
هر قسم وی همغسی به ورسره معامله کوی.

وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَخْلُقُونَ شَيْئاً وَهُمْ يُخْلَقُونَ ﴿٢٠﴾

او هغه (بتان) چه ئی بولی (عبادت ئی کوی دغه کفار) غیر له الله نه نشی
پیدا کولی دوی هیڅ څیز حال دا چه دوی پخپله (هم) پیدا کاوه شی.

تفسیر: یعنی الله خو هغه ذات دی چه د هغه د عظیم الشان او غیر محصور انعاماتو څه تذکره
پاس وشوه. اوس د مشرکانو حماقت ملاحظه کړئ چه د داسی الله عالم الكل او خالق الكل،
شریک داسی شیان پیدا کوی چه د وښو د یوه دکی په پیدا کولو باندی هم قادر نه دی، بلکه
پخپله د دوی وجود هم د پاک الله په مشیت او اراده سره پیدا شوی دی.

أَمْ أَوْلَاكَ غَيْرَ أَحْيَاءٍ وَمَا يَشْعُرُونَ أَمْ لَآ إِلَهَ إِلَّا نَبِّعْتُونَ ﴿٢١﴾

(دغه بتان پخپله) مړه دی (روح نه لری) نه دی ژوندی، او (په دی هم) نه
پوهیږی دغه (بتان) چه کله به راولاړاوه شی دغه (بتان یا عابدان ئی).

تفسیر: یعنی ماسواء د الله تعالیٰ غنچه د هغو بتانو عبادت چه تاسی کوئ هغه گرد (تول) مړه
(بی ځانه) دی اعم. له دی نه چه دواماً وی لکه بتان یا فی الحال وی لکه هغه بزرگان چه مړه
شوی دی او د هغوی طاعت او عبادت کاوه شی یا د انجام او مال په اعتبار مړه وی، لکه
حضرت مسیح روح القدس او ملائكة الله عليهم السلام چه د هغو عبادت به هم ځینو فرقو کاوه،

بلکه پیریان او شیطانان (چه عُجینی ممسوخ الفطرت د هغوی عبادت هم کوی) پر دغو ګردو (تولو) باندی په یوه وقت کښی موت طاری کیدونکی دی. نو د هغه شی وجود چه د بل شی څخه عطاء شوی وی او هغه هر وقت چه وغواړی اخیستی ئی شی، نو هغه ته څرنگه الله ویلی شی؟ او څرنگه د عبادت لائق کیدی شی؟ ﴿وَمَا يَشْعُرُونَ اِذَا يَبْعَثُونَ﴾ او په دی نه پوهیږی دغه بتان او دغه بزرګان چه پاس بیان شول چه کله به راولاړوه شی دوی یا عابدان ئی) یعنی دغه خو عجیب خدایان دی چه له سره نه دی خبر چه قیامت به کله راځی؟ او پخپله دغه معبودان یا د دوی عابدان به کله د حساب او کتاب دپاره بیا ژوندی کیږی؟ دغسی بی ځانه او بی خبره شیانو ته خدای ویل، انتهائی درجه جهل او حماقت دی.

الْهٰكُمُ الْاِلٰهٌ وَّاحِدٌ فَالَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِالْآخِرَةِ قُلُوْبُهُمْ مُّنْكَرَةٌ وَهُمْ مُّسْتَكْبِرُوْنَ ﴿٢٣﴾

معبود ستاسی معبود یو دی، نو هغه (کسان) چه نه راوړی ایمان په (ژوندانه د) آخرت زړونه د دغو (بی ایمانانو) منکر دی (له وحدانیت د رب العزت او له راتللو د آخرت) او دوی تکبر کوونکی (مغروران) دی (له ایمان راوړلو نه).

تفسیر: یعنی هغه دلائل او شواهد چه پاس بیان شول، داسی صاف او واضح دی چه په هغو کښی له ادلی غور کولو سره هر انسان پر توحید یقین کولی شی - لیکن ښائی چه غور او طلب هغه څوک وکړی چه ورسره د خپلی خاتمی فکر او د عاقبت ویره وی او هغه چه د بعد الموت په امورو باندی له سره یقین نه لری نو د آخری خاتمی په لوری به ئی څه فکر وی؟ هغه پر دلائلو کله غوږ ږدی؟ او د کفر او د ایمان د نیک او بد انجام په لوری به کله التفات کوی؟ بیا په زړونو کښی د توحید اقرار او د انبیاء علیهم السلام په مخ کښی په تواضع سره د سر ټکته کولو خیال کله د دوی په مغزو کښی ګرځی؟.

لَا جَرَمَ اَنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ مَا يَشُرُوْنَ وَمَا يُعْلِنُوْنَ اِنَّهٗ لَیُحِبُّ الْمُسْتَكْبِرِيْنَ ﴿٢٤﴾

رښتیا واقعی خبره دا ده بیشکه الله ته معلوم دی هغه (مکر او فریب) چه پټوی ئی دوی او هغه (جنگ او جګړه) چه ښکاره کوی ئی بیشکه چه دغه (الله) نه خوښوی تکبر کوونکی (سر غروونکی له وحدانیت او رسالت او آخرت).

تفسیر: یعنی ښه وپوهیږه چه کبر او غرور او لوئی کوم ښه او غوره شی نه دی او تاسی به د هغه نتیجه هرومرو (خامخا) گورئ - د توحید هغه انکار چه تاسو پخپلو زړونو کښی ساتئ او هغه غرور - تکبر او ځانمنی (خودنمائی) چه تاسی د هغی اظهار پخپلو چارو او اعمالو او افعالو او اطوارو او طریقو سره کوئ دغه گرد (تول) د الله تعالیٰ په علم کښی دی او هغه به د هر پټ او ښکاره جرم سزاء درکوی.

وَإِذْ أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ آيَاتُ الْآسَاطِيرِ الْأُولَىٰ ﴿١٦﴾

او کله چه وویلی شی دغو (متکبرانو) ته څه شی دی هغه چه نازل کړی لیږلی دی رب ستاسی (په محمد باندی) نو وائی دوی (دغه) خوشی افسانی د پخوانیو (خلقو) دی،

تفسیر: یعنی که ناواقفه سری د تحقیق په غرض - یا واقف سری امتحاناً له دغو مکتبینو څخه پوښتنی کوی، یا دغه مکتبین پخپلو منځونو کښی یو له بله سره د تمسخر او استهزاء په ډول (طریقه) سؤال کوی چه «وویئ ستاسی رب څه شی نازل کړی دی؟» مطلب ئی دا دی دغه قرآن چه رسول الله صلی الله علیه وسلم ئی د پاک الله له لوری منزل بولی، ستاسی په نزد څه شی دی؟ او محمد صلی الله علیه وسلم په دغه دعویٰ کښی تر کوم ځای پوری صادق دی؟ نو دوی وائی (معاذالله) په قرآن کښی نور څه شته؟ ماسواء له دی نه چه د پخوانیو کتابونو او پخوانیو ملتونو څه قدیمی بی سنده (د توحید - نبوت - جنت - دوزخ - او نوری) خبری (استغفر الله) او څو قصی پکښی نقل شوی دی او نعوذ بالله له سره د پاک الله کلام نه دی.

لِيَحْمِلُوا أَوْزَارَهُمْ كَامِلَةً يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَمِنْ أَوْزَارِ الَّذِينَ يُضِلُّونَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ ۖ أَلِإِسَاءٍ مَا يَزُرُونَ ﴿١٧﴾

(نو الله فرمائی دا وینا کوی دوی) دپاره د دی چه په شا واخلی پیتی (د گناهونو) خپلو پوره په ورځ د قیامت کښی او (هم داسی واخلی) له پیتی (د گناهونو) د هغو (کسانو) چه گمراه کړی دی دوی هغوی لره په ناپوهی، واورئ خبردار شی چه بد دی هغه څیز چه باروی ئی دوی (پر شاؤ خپلو)

تفسیر: یعنی له دغی وینا څخه دغه غرض دی چه معاذ الله لوی قرآن بی وقعته او بی اهمیت

بنکاره کرى او خپل نور ملگرى هم بى ليارى کرى او په دى دول (طريقه) سره د خپل کفر او ضلال له پوره درانه پيتى سره د هغو خلقو د اضلال، اغواء څه نور بار هم پرى بار کرى چه دوى نى گمراهان کوى. خيال وکړئ چه دوى د بدى څومره يو دروند بار پخپلو سرونو باندې بار کرى دى؟ په حديث کښى راغلى دى «ومن دعى الى ضلالة كان عليه من الاثم مثل اثم من اتبعه لا ينقص ذلك من اثمهم شيئا» قال الله تعالى ﴿وَكَيْفَ يُؤْمِنُ أَتَّاهَهُمْ وَانْقَلَبَهُمُ الْقَالِينَ وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ ابْتِغَاءُ عَمَلِهِمْ رُوِيَ الْفِتْنَةُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ﴾ (۲۰ جزء د العنكبوت (۱۳) آية اوله رکوع).

قَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَآتَى اللَّهُ بُدْيَانَهُمْ مِنَ الْقَوَاعِدِ
فَخَرَّ عَلَيْهِمُ السَّقْفُ مِنْ فَوْقِهِمْ وَأَتَاهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٧﴾

په تحقيق مکر کرى ؤ (له رسولانو سره) هغو (کسانو) چه (تير شوى) دى پخوا له دوى نه نو راغى (حکم د) الله (په خرابولو او چپه کولو) (د اوچتو) بناگانو د دوى له تاداوونو (د ودانيو د دوى) نو پړيوټ پر دوى چټ (د کوتو د دوى) له پاسه د (سرونو د) دوى او راغى دوى ته عذاب له هغه طرفه چه نه پوهيدل دوى (پرى چه له دى طرفه به راغى عذاب).

تفسير: يعنى د خلقو گمراه کولو او د حق د پيغام د ښکته کولو او نه رسولو کوم تدابير چه نن ورځ کيږي، له دوى نه پخوا پرمينيو اقوامو هم د انبياؤ عليهم السلام په مقابل کښى هم داسى تدابير کرى وو - هغوى د مکر او تلبيس دير لوى عمارات درولى وو - بيا څه مهال چه د الله تعالى حکم ورسيد نو د هغه نيول د دوى بنيادونه هم سره وخوځول - بالاخر د الله تعالى په يوه خوځول سره د دوى دغه تيارى شوى مانى او محال پر هم دغو باندې داسى ولويدى چه دوى د هغه تر چټ لاندې بند پاتى شول. مطلب دا دى چه د دوى دغه تدابير پر هم دوى واوښتل او هغه سامان او وسائل چه دوى د خپلى غلبى او حفاظت دپاره تيار کرى وو د دوى د فناء او اهلاک سبب وگرځيدل - بلکه د ځينو اقوامو ښارونه او کلی په حسى دول (طريقه) سره هم لاندې باندې کرل شول.

ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يُخْزِيهِمْ وَيَقُولُ اَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ
كُنْتُمْ تُشَاقُّونَ فِيهِمْ قَالَ الَّذِينَ اُوتُوا الْعِلْمَ اِنَّ الْخِزْيَ

الْيَوْمَ وَالشُّوْءَ عَلَى الْكَافِرَيْنِ ﴿٣٦﴾

بيا په ورځ د قيامت كېنې به (الله وشموي) رسوا كړي دوى او وبه فرمائى (الله) چه چيرته دى شريكان غما (په زعم ستاسى سره) هغه چه وئ تاسى چه مخالفت به مو كاوه (له انبياؤ او مؤمنانو سره) په باب د دوى كېنې وبه وائى هغه كسان چه ور كړى شوى دى دوى ته علم (يعنى ملائكه - انبياء علماء) چه بيشكه خواري د نن ورځى او بدى (يعنى عذاب ئى پر كافرانو دى.

تفسير: يعنى د هغو شرکاؤ په مرسته (مدد) او حمايت چه تاسى تل غمونږ له انبياؤ سره جنگ او جگړى کولى، هغوى نن چيرى دى؟ او ستاسى د مدد لپاره ولى نه راغى؟.

﴿ هَلْ يَنْظُرُونَكَ وَيَنْتَظِرُونَ ﴾ (١٩ جزء د الشعراء ٩٣ آية (٥) ركوع).

﴿فَمَالَهُ مِنْ قُوَّةٍ وَلَا نِاصِرٍ﴾ (۳۰ جزء د الطارق (۱۰) آية (۱) ركوع). دغسی وینا سره په واقع کېږي د هغوی شرمول او رسوا کول مراد دی - یا له رسوائی څخه په جهنم کېږي له داخلولو څخه مراد دی. او د دوی د یتو مکاریو پرده لری کول دی.

﴿إِنَّكَ مَنْ تَدْخِلُ النَّارَ فَقَدْ أَخْرَجْتَهُ﴾ (٤) جزء د آل عمران ١٩٢ آیت ٢٠ رکوع

﴿قَالَ الَّذِينَ﴾ الآية - وبه وائی هغه کسان چه ورکړی شوی دی دوی ته علم یعنی ملائک انبیاء - علماء چه بیشکه خواری د نن ورځی او بدی او عذاب ئی پر کافرانو دی. یعنی هغوی به څه جواب ورکړی شی؟ هو! انبیاء علیهم السلام او نور باخبره خلق به په دغه وقت دغو مکارانو او دغا بازانو ته دغه خبره آوروی چه وگورئ! هغه شیان چه مونږ به ویل همغسی وشو او د نن ورځی گردی (تولی) خرابی او رسوائی یواځی د حق د منکرینو لپاره دی.

الَّذِينَ تَتَوَكَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أُولَئِكَ أَلْفُيَا أَلْفٌ مِّنْ سَبْعِينَ أَلْفًا قَدْ نَزَّلُوا عَلَيْهِمُ الرُّسُلَ فَاذْكُرُوا لَكُمْ يَوْمَ الْوَعْدِ أَنَّهُمْ كَانُوا فِي أَدْنَىٰ بَصَرٍ ۚ

هغه (کافران) چه قبضوی (ارواح د) دوی ملائکی په دی حال کینی چه ظلم کوونکی دی دوی په نفسونو ځانونو خپلو (په کفر سره) نو وړاندی به کری روغه (اطاعت او ویه وائی) نه وو مونږه چه عمل به مو کاوه د هیڅ قسم بدی (نو ویه فرمائی الله ولی مو نه کاوه درواغ مه وایی) بلکه کاوه تاسی معصیت بیشکه چه الله ښه عالم دی په هغه څه چه وئ تاسی چه کول به مو (په دنیا

کبشی) (نو وبه ویلی شی دغو ظالمانو ته) چه ننوځی اوس تاسی په دروازو د دوزخ کبشی چه همیشه اوسئ په هغه کبشی؛ نو خامخا بد ځای د هستوگنی د متکبرانو (دا دوزخ دی)

تفسیر: یعنی کفر او شرک ئی اختیار او پخپل حق کبشی ئی خرابی وکړه، آخر په دغه حالت کبشی د موت پړښتی د دوی د روح وشکلو دپاره راغلی. خلاصه دا چه خاتمه ئی د کفر او شرک په حالت کبشی وشوه العیاذ بالله نو په دغه وقت کبشی به دغه ظلام (وراندی به کری روغه او اطاعت او وبه وائی نه وو مونږه چه عمل به مو کاوه د هیڅ قسم بدی) یعنی په دغه وقت کبشی به د دوی گورد (تول) تکبر، لوئی، او ځانمنی (خودنمائی) لری شی او له هغو گوردو (تولو) شرارتونو او بغاوتونو څخه چه دوی په دنیا کبشی کول، ځان ناگاره او بیخبره آچوی او تپ تری منکریږی او د اطاعت او وفاء داری اظهار به کوی او وائی به چه مونږ له سره کوم خراب حرکت نه دی کری او تل ځمونږ افعال او حرکات ښه ؤ.

﴿يَوْمَ يَبْعَثُ اللَّهُ جَبْرِيئِيلَ عَلَيْهِ السَّلَامُ لَمْ يَلْعَلُونَ لَكُمْ مَسْجِدٌ أَكْبَرُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ إِلَّا أَنْتُمْ هُمُ الْكَافِرُونَ﴾
(۲۸ جزء د المجادله (۱۸) آیت دریمه رکوع).

(هر کله چه دغه ظالمان د خپلو ښو کارونو مدعیان شی نو وبه فرمائی الله په تردید د دی ویناوو د دوی چه دروغ مه وایی! ولی مو نه کاوه معاصی بلکه کاوه تاسی معصیت بیشکه چه الله ښه عالم دی په هغه څه چه وئ تاسی چه کول به مو په دنیا کبشی).
یعنی آیا تاسی په درواغ ویلو سره پاک الله غولوی؟ چه د ده په محیط علم کبشی ستاسی گورد (تول) حرکات دی نن ستاسی هیڅ یو مکر او فریب د الله تعالی له سزا څخه نه پاتی کیږی، اوس هغه وقت راغلی دی چه تاسی پکبشی د خپلو اعمالو خوند وڅکی!.

وَقِيلَ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا مَاذَا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ قَالُوا خَيْرٌ اللَّهُ يَنْزِلُ بِالذِّكْرِ الْوَعْدِ
هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَلَكِنَّ الْآخِرَةَ خَيْرٌ

او وبه ویل شی هغو کسانو ته چه ځان ئی ساتلی له شرکه (او ویریري له الله) چه څه څیز دی هغه چه نازل کری دی رب ستاسی؟ نو وائی دغه (مؤمنان) چه (رالیرلی ئی دی ځمونږ) خیر شته هغو کسانو ته چه نیکی ئی کری ده (په ایمان راوړلو سره) په دغه دنیا کبشی نیکه جزا (چه عزت او نصرت دی) او خامخا کور د آخرت (جنت) خیر غوره دی (له دنیا او مافیها څخه)؛

تفسیر: دغه د مستکبرینو په مقابل کبشی ئی د متقینو (پرهیزگارانو) حال بیان فرمایلی دی چه

کله د هغوی غځه د لوی قرآن په متعلق پوښتنی کیږي چه ستاسی رب څه شی نازل کړی دی؟ نو له نهایتی ښی عقیدي او آدابو به ووائی چه «ځمونو پاک الله داسی نیکه خبره رانازله کړی ده چه له سره تر پایه پوری پکښی خیر او برکت دی» داسی خلقو لره دی معلوم وی چه دوی خورا (دیر) ښه کار کوی په دنیا کښی به د هغی نیکی خوندوره ثمره وررسیږی او د الله تعالی په دربار کښی د هیچا محنت او د یوی ذری قدر نیکی هم نه ضایع کیږی او خامخا سرای د آخرت (جنت) دیر غوره خیر دی له دنیا او مافیها نه.

وَلَنِعْمَ دَارُ الْمُتَّقِينَ ﴿١٦﴾ جَدْتُ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا يُجْرَوْنَ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
لَهُمْ فِيهَا مَا يَشَاءُونَ

او خامخا دیر ښه سرای د پرهیزگارانو دی (دا دار، دغه دار) جنتونه دی د همیشه اوسیدلو چه ننوځی به دوی (په) هغو کښی چه بهیږی به له لاندی (د) ونو او مانیو) د دوی (خلور قسمه) ویالی چه وی به (تل) دوی ته په دغو باغونو کښی هر هغه (نعمتونه) چه اراده ئی کوی دوی.

تفسیر: یعنی د آخرت د ښیگنو او نعمتونو پوښتنه څه کوی چه هلته دومره حسنات او نعماء شته چه د هغو د دیر یو وړوکی نعمت په مقابل کښی د دنیا خورا (دیر) لوی نعمت هیڅ دی. جنتیان چه هر قسم جسمانی او روحانی مسرت وغواری، هلته به ور ورسی ﴿وَفِيهَا مَا تَشْتَهُ الْأَنْفُسُ وَتَكُنُّ الْأَعْيُنُ وَأَنْتُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾

كَذَلِكَ يُجْزَى اللَّهُ الْمُتَّقِينَ ﴿١٧﴾ الَّذِينَ تَتَوَقَّعُهُمُ
الْمَلَائِكَةُ طَيِّبِينَ يَقُولُونَ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٨﴾

په شان د دغی (جزاء) جزاء ورکوی الله پرهیزگارانو ته. هغه (کسان) چه قبضوی ارواح) د دوی ملائکی په دی حال کښی چه پاک دی دغه (متقین له شرکه او معصیته) وائی به دغه (ملائک دوی ته چه د الله) سلام دی وی پر تاسی باندی ننوځی! جنت ته په سبب د هغو نیکیو چه وئ تاسو چه عمل به مو کاوه (په دنیا کښی).

تفسیر: یعنی دغو گرددو (تولو) خلقو ته چه له کفره - شرکه فسوقه او عصيانه پرهیز کوی هم داسی ښه بدل وررسیږی، د دوی غمانونه د موت تر وخته پوری د کفر او شرک له نجاسته پاک وی او د فسق او فجور له دورو او گردونو څخه پاک وی او د الله تعالی د صحیح معرفت او محبت له وجی په دیره خوښی او انشراح بلکه اشتیاق سره خپلی ارواح (سا) هغه روح پیدا کونکی ته ورسپاری (او د ځنکدن او روح سپارلو په وقت کښی به وائی دغه ملائک دوی لره چه سلام دی وی پر تاسی ننوځی جنت ته تاسی په سبب د هغو نیکو چه وئ تاسو چه عمل به مو کاوه په دنیا کښی) له یوه حیثیته په روحانی ډول (طریقه) انسان وروسته له مرگه سم د لاسه په جنت یا دوزخ کښی داخلېږی - هو! له جسمانی حیثیته په پوره ډول (طریقه) انسان وروسته له حشره داخل کیږی. ممکن دی په دغه زیری کښی د دخول دواړو قسمونو ته اشاره وی. یعنی ستاسی عمل د جنت د ننوتلو عادی سبب دی - باقی حقیقی سبب د الله تعالی حقیقی رحمت دی لکه چه په حدیث کښی راغلی دی «الا ان یتغمدنی الله برحمته»

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ أَمْرٌ رَبِّكَ

آیا انتظار کوی دغه (کفار بلکه نه کوی د هیڅ څیز) مگر د دی چه راشی دوی ته ملائکې (د عذاب دپاره د قبض الروح) یا راشی ورته امر (حکم، عذاب) د رب ستا(دپاره د اهلاك د دوی).

تفسیر: د جنت د محاسنو او د هغه د تفوق او امتیاز له بیانولو څخه وروسته دغو غافلینو ته تنبیه ورکوله کیږی چه تش پر دنیوی سامانونو مست او بیخوده کیږی او آخرت بیخی هیروی او د خپل انجام په اصلاح او تعدیل کښی هیڅ فکر او غور نه کوی. یعنی دغه خلق د دی خبری په انتظار کښی دی څه مهال چه پرضتی د دوی د روح قبضولو دپاره راشی، یا د الله تعالی له حکمه سره موافق قیامت قائم شی - یا د مجرمینو د جزا ورکولو حکم ور ورسیږی او په موچنو او پڼو د دوی سر وواهله شی نو هلته به ایمان راوړی او خپل حال به اصلاح کړی - حال دا چه د هغه وقت ایمان یا توبه او رجوع به له سره نافع نه وی - بهتر خو دا دی چه پخوا له موته د بعد الموت لپاره تیاری وشو او پخوا د عذاب له راتگه (راتلو) د نجات تدبیر وشو.

كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنَ قَبْلِهِمْ وَمَا ظَنَّهُمْ
 اللَّهُ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٣٣﴾ فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ
 مَا عَمِلُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهٖ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٣٤﴾

په شان د دغی (کفر او تکذیب) کړی ؤ (شرک او تکذیب) هغو کسانو چه پخوا له دوی تیر شوی وو (پس رسیدلی ؤ دوی ته هغه شی چه رسیدلی ؤ هغوی ته) او نه ؤ ظلم کړی پر دوی الله (په اهلاک سره) ولیکن وو دوی چه په نفسونو (ځانونو) خپلو باندی ئی ظلم کاوه په کفر او معاصیو). نو ورسیده دوی ته جزاء د هغو بدیو چه کړی وو دوی او احاطه وکړ (چاپیر شو) پر دوی هغه (موعود عذاب) چه وو دوی چه په هغه (عذاب پوری) به ئی مسخری کولی.

تفسیر: پخوانی معاندین هم د هم داسی غرور او غفلت په نشو کښی لویدلی وو، او په باطل خوښولو کښی بوخت (مشغول) او لگیا وو، او تمادی ئی پکښی کوله، او د تویی په وقت کښی ئی توبه ونه ایستله، او تر آخره پوری د انبیاء علیهم السلام پر تکذیب او مخالفت ټینگ ولاړ وو، او د هغوی پر خبرو به ئی خندل او مسخری به ئی کولی بالآخر شه ئی چه کړی وو، همغه ئی په مخه کښی ورغلل - او جزاء ئی وموندله، هغه عذاب او نور شیان چه دوی پری مسخری کولی، پخپلو سترگو ئی ولیدل، د دوی هغه مسخری او خندا معکوساً (الله) پر هم دوی واقع شوی، او هیڅ یوه د ټیښتی لیاره ئی ونه مونده چه پری چیری وتښتی - او د خپلو شرارتونو او سرکښیو سزا ئی ومونده - او هغه ئی ورپیل چه کرلی یی وو - پاک الله له دوی سره معاذ الله شه دښمنی او عداوت نه درلوده (لرلو)، او نه د پاک الله په نسبت (استغفر الله) د ظلم او تعدی تصور کیدی شی، او نه امکان لری دغه خلق پخپلو لاسونو خپلی پښی په تبر وهی، دوی بل هیچا ته هیڅ نقصان نه رسوی.

وَقَالَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا عَبَدْنَا مِنْ دُونِهِ
مِنْ شَيْءٍ نَحْنُ وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا اخْوَمُنَا مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ

او وویل هغو کسانو چه شرک ئی اختیار کړی وو که اراده فرمایلی وی الله نو عبادت به نه وو کړی مونږ غیر له دغه (الله) د هیڅ څیز، (نه) مونږه او نه پلرونو ځمونږ او نه به حرام کړی وو مونږ بی له حکمه د دغه (الله) هیڅ څیز.

تفسیر: له دی ځایه وروسته د هغو باطلو اعذارو او چټی (بیکاره) او مهملو خبرو او دلائلو تردید شروع کیږی چه مشرکینو هغه د خپل شرک او مشرکانه اعمالو د جواز او استحسان د

تثبیت (ثابتولو) لپاره وړاندې کول خلاصه ئی دا ده که د غیرالله عبادت یا د غینو حیواناتو (لکه بحیره - سائبه او نور) حرامول داسی بد او بی سنده خبری او چاری وی چه بیخی پاک الله نه خوښولی، نو الله به مونږ نه پریښودو چه ئی وکړو او هر کله چه مونږ د الله تعالی له مرضی څخه مخالف کار کاوه نو خامخا به پاک الله مونږ له هغه څخه منع کولو - یا به ئی مونږ ژر تر ژره په سزاء رسولو - کله چه داسی نه کیږی، نو دغه د دی خبری دلیل دی چه دغه چاری د الله تعالی خوښی دی د الانعام په ۱۴۸ آیت (۱۸) رکوع د ﴿سَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ﴾ الآية - تر آیت لاندی غمونږ د دغه مبارک تفسیر کوم تقریر چه مونږ کړی دی، په هغه کښی د مشرکینو دغه شبهه او د هغو مفصل جواب بیان شوی دی، ښائی چه هغه دی بیا هلته ولوست شی.

كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَبَلَ عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاءُ الْمُبِينُ ﴿۵﴾

په مثل د دغه (عمل د دوی) کړی وو هغو کسانو چه پخوا له دوی (تیر شوی) وو، نو آیا شته پر رسولانو (بلکه نشته پری هیڅ) مگر رسونه ښکاره (چه سمه صافه لیاره خلقو ته وروښی).

تفسیر: یعنی د مشرکینو دغه وینا غلطه ده چه غمونږ دغه اعمال د الله تعالی له لوری نه دی ممنوع شوی، ځکه چه د خلقت له ابتداء څخه تر نن ورځی پوری له ضرورت او مصلحت سره موافق پاک الله انبیاء علیهم السلام لیږلی دی چه د هغوی کار او وظیفه هم دغه وه چه خلق له شرکیه و اعمالو او له شرک او کفر څخه منع کړی او په ښکاره او صاف ډول (طریقه) سره اعلان وکړی چه کوم کوم اعمال د پاک الله خوښی او پری رضاء دی؟ کوم کوم افعال ئی نه دی خوښ؟ او له دوی ځنی به د هر یوه انجام څرنگه وی؟ باقی دغه خبره چه خلق یی ولی په تکوینی ډول (طریقه) مجبور ونه گرځول چه له سره ئی د بدی لیاره نشوی اختیارولی؟ نو دغه خبره د الله تعالی له حکمته سره منافی وه لکه چه مونږ دغه خبره په متعددو مواضعو کښی لیکلی ده، پاتی شوه دغه خبره هر هغه څوک چه د انبیاءو خبری ونه منی، ښائی چه هغه ته سم د لاسه سزا ورکړه شی نو ډیرو اقوامو ته په دنیا کښی سختی عبرتناکی سزاوی هم ورکړی شوی دی لکه چه په پخوانی آیت کښی مذکور دی. هو! عقلاً او نقلاً دغه خبره ضروری نه ده چه د جرم له ارتکاب سره فوراً سزا ورکړه شی او مجرم ته د یوی شیبی (ساعت) دپاره هم مهلت ورنه کړ شی، او نه ورته د توبی او اصلاح دپاره کومه موقع او فرصت ورکړ شی. حضرت شاه صاحب لیکي «دغه د ناپوهانو خبری دی چه دغه کار که الله نه خوښوی، نو ولی مونږ د هغه کولو ته پریږدی؟ آخر د هری فرقی په نزد ځینی کارونه خراب وی، نو دوی ئی ولی پریږدی چه واقع

شی» (آیا الله د هغه له منع کولو څخه عاجز دی بلکه قادر دی) دلته ئی مجمل جواب وفرمایه چه تل رسولانو ممانعت کړی دی - د هر چا په قسمت کښی چه هدایت و هغه ئی وموند، او هر هغه چه خرابیدونکی و، خراب شو- الله تعالی ته هم دغه منظور دی (چه انسان ته فی الجملة د کسب او اختیار قوت ورکړی او آزاد (خپلواک) ئی پریږدی او د لوتو او تیږو (گتو) په شان ئی مجبور، یا د حیواناتو غوندی ئی د عمل دائره محدوده نه کړی - بلکه په هر طرف کښی د پر مخ تګ او ترقی موقع ورته ورکړی.

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ فَمِنْهُمْ
مَّنْ هَدَى اللَّهُ وَمِنْهُمْ مَّنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ فسيروا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا
كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٧﴾

او خامخا په تحقیق لیږلی (پورته کړی) وو مونږ په هر (پخوانی) امت کښی یو رسول (چه ووائی دوی ته) چه عبادت کوئ (یواځی) د الله او ځان ساتئ تاسی له شیرانو (باطلو معبودانو) څخه نو ځینی له دوی هغه وو چه ورته هدایت وکړ (لیاره وروښوده) الله او ځینی د دوی هغه وو چه ثابت شوه پری گمراهی (نو قبول ئی نه کړل احکام د رسولانو) نو وگرځئ تاسی په ځمکه کښی (ای مشرکانو!) نو وگورئ په نظر د عبرت سره) چه څرنگه و (عاقبت آخره خاتمه) د دروغجن کوونکو (د انبیاءو!).

تفسیر: یعنی پخپل وقت کښی مو په هر امت او قوم پخوانیو کښی یو رسول مبعوث کړی دی بیا په آخر کښی ئی رسول الثقلین، سیدالکونین صلی الله تعالی علیه وعلى آله وصحبه اجمعین رامبعوث کړ.

تنبیه: له دغه آیت څخه دا نه لارمیری چه په هر قوم او هر کلی کښی دی بلاواسطه یو رسول لیږلی شوی وی، کیدی شی چه یو نبی په یو قوم کښی مبعوث کړی شی او د ده نائب چه ورته «هادی» او «نذیر» ویلی شی په نورو اقوامو کښی ولیږلی شی - د هغه ورلیږل گواکی بالواسطه د هغه رسول لیږل دی والله اعلم. «طاغوت» شریر فتنه اچوونکی فساد خوښوونکی، د حضرت شاه صاحب په وینا «هغه دی چه په ناحقه سره د سرداری او مشرتوب دعوی وکړی او هغه هیڅ یو سند ئی په لاس کښی نه وی نو داسی سری ته «طاغوت» وائی بت، شیطان، لوی ظالم گرد (تول) په دغه کښی داخل دی.»

إِنْ تَحَرَّضْ عَلَى هَذَا مُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ يُضِلُّ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٣٨﴾

که ته دیر حرص و کری (ای محمده!) پر هدایت (لیار شوونه) د دوی نو بیشکه چه الله نه ښیې لیاره (د هدایت) هغه چاته چه گمراه کوی (ئی) او نه به وی دغو گمراهانو ته هیڅ له مددگارانو (مانع له عذابه د نیران).

تفسیر: یعنی پاک الله هر هغه څوک چه د قصور د استعداد یا د بد اختیاری په بناء گمراه (بی لیاری) کړی وی، هغه ته هیڅوک د هدایت لیاره نشی ښودلی او نه ئی هیڅوک د الله تعالیٰ له سزاء څخه ژغورلی (بچ کولی) شی - ستاسی دغه ډیره طمعه او زیات حرص هم د دوی د هدایت په نسبت، هیڅ فائده نشی رسولی، نو بیا تاسی د دوی په فکر او غم کښی ولی دومره زیات خپل ځان کړوئ؟ او ولی خپل سر دومره زیات ورپسی گرځوئ؟.

وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ آيْمَانِهِمْ لَا يَبْعَثُ اللَّهُ مِنْ نِيْمُوتٍ
بَلَى وَعَدًا عَلَيْهِ حَقًّا وَلَكِنْ أَكْثَرُ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾

او قسمونه کوی دوی پر الله په سختو غلیظو قسمونو خپلو چه بیا به نه کړی ژوندی الله هغه څوک چه (یو ځلی) مړ شی، (الله فرمائی په تردید د دوی کښی چه ولی به ئی ژوندی نه کړی) بلکه ژوندی به ئی کړی (ځکه چه وعده ئی کړی ده) په داسی وعده کولو چه لازمه ده پری (وفا ئی تفضلاً وعده) حقه ولیکن دیر د خلقو نه پوهیږی (په دغه بعث بعد الموت).

تفسیر: یعنی قسمونه خوری کفار چه پس له مرگه بل ژوندون نشته، بیا نو له عذابه څه ویره ده؟ د دوی دغه گردی (تولی) بابیزه (ډاگي) خبری او تیرایستل دی. ځکه چه د کفارو او مشرکانو له دغه انکاره او د قیاسی او خیالی قسم خوړلو څخه د الله تعالیٰ هغه پځه وعده له سره وړاندی او وروسته کیدی نشی او هغه به هر ورو (خامخا) پوره کیږی خو تاسی د داسی ثابته حقائقو له انکاره د خپل د جهل ثبوت وړاندی کوئ! هر هغه سری چه د الله تعالیٰ د محیط علم او د قدرت او حکمت او د تکوین له رازه او د ده د غرض او غایت څخه خبردار وی، هغه له سره د «بعث بعد الموت» څخه انکار نشی کولی. «الناس اعداء ما جهلوا»

(او دغه بیا وروسته له مر کولو څخه بیا ژوندی کول)

لُيُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي يُخْتَلَفُونَ فِيهِ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّهُمْ كَانُوا كَذِبِينَ ﴿١٦﴾

دپاره د دی د دی چه بیان (او ښکاره) کړی الله دوی ته هغه (حشر او نشر) چه جگری کوی دوی په هغه کښی او (بل) د دی لپاره دی چه پوه شی هغه کسان چه کافران شوی دی (په دی خبره چه) بیشکه دوی وو دروغجنان (په دی انکار کښی له قیامته).

تفسیر: یعنی د معاد (قیامت) راتگ عین حکمت دی که وروسته له مرگه بل ژوندون نه وی نو په دنیا کښی هغه مختلف اعمال او احوال، چه موندلی شی د هغو صاف او مکمل نتائج به څرنگه ظاهریږی؟! د دغه ځای د جگړو قاطعه فیصله خو هم هغله کیږی او هلته به منکړینو ته معلوم شی چه د هغو خبرو انکار چه په قسمونو سره دوی کاوه، هغه بیخی صحیح او رښتیا وی، او قسم خوروونکی دروغجنان وو حضرت شاه صاحب رحمة الله علیه لیکي «یعنی په دغه جهان کښی د دیرو خبرو په نسبت شبهه پاتی ده، ځینی کسان الله تعالیٰ منی او ځینی تری منکران دی نو د بل جهان وجود لازمی دی چه د گردو (تولو) جگړو تحقیق پکښی وشي او رښتینی له دروغجن څخه بیل شی او مطیع او منکر د خپل عمل بدل ومومی»

إِنَّمَا قَوْلُنَا لِشَيْءٍ إِذَا أَرَدْنَاهُ أَنْ نَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿١٧﴾

بیشکه هم دا خبره ده چه خبره ځمونږ کوم څیز ته کله چه اراده وکړو (د پیدا کولو) د هغه دا ده چه ووايو هغه ته چه (پیدا) شه نو (پیدا) شی (نو) د مرو بیا ژوندی کول هغه ته څه مشکل دی).

تفسیر: یعنی له دی نه مقصد یواځی هم دغومره خبره ده چه د الله تعالیٰ له ارادی څخه د یوی ثانیی دپاره هم د مراد تخلف نشی کیدی او د ارادی څخه وروسته په نهایت سرعت او سهولت سره د مراد واقع کیدل او د بل هیڅ یو مانع او عائق مزاحمت نه کول او نه توانیدل، په ځان سره د دغی جملی خلاصه ده.

وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا
ظَلَمُوا النَّبِيَّ هُمْ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَلَاجِرٌ الْآخِرَةُ أَكْبَرُ لَوْ
كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿١٤﴾ الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿١٥﴾

او هغه کسان چه هجرت ئی کری دی په (لیاره د) الله کښی وروسته له هغه چه ظلم پری وکړی شو نو خامخا غای به ورکړو مونږ دوی ته په دنیا کښی ښه (غای) او خامخا اجر (بدل) ثواب د آخرت ډیر لوی دی. که وی دغه (کفار) چه پوهیدی (په ثواب د هجرت نو دوی به هم ورسره موافقت کړی وی په ایمان یا) که وی دغه (مهاجرین) چه پوهیدی (پخپل هغه لوی اجر نو لا ډیر کوشښ او صبر به ئی کاوه). (او مهاجرین) هغه کسان دی چه صبر ئی کری دی (په طاعت او په مصیبه) او خاص پر رب خپل توکل کوی.

تفسیر: یعنی د مجازاتو د سلسلې (د طاعت او د معصیت د پوره نتیجې اظهار) دپاره «بعث بعد الموت» ضروری دی - د الله تعالیٰ ښه وفادار بندګان چه په دغی دنیا کښی ډیر مصائب او شدائد تیروی او بیا مری نو آیا د دوی دغه قربانی ضایع کیدی شی؟ له سره به نه ضائع کیږی! هغه چه د حق حمایت وکړ او د الله تعالیٰ رضاء ئی وغوښته او د ظالمانو د ظلم او ستم په انواعو ئی صبر او حوصله وکړه - تر دی حده پوری چه مجبوراً خپل کور خپلوان - کهول دوستان - عزت آشنایان - راحت او ګرد (تول) شیان ئی د الله تعالیٰ په لیاره کښی پریشودل نو دوی ته به د هغوی د محنت او وفاداری - صله یقیناً وررسیږی اول هغه کسان چه له دوی ځنی ژوندی پاتی کیږی نو په هم دغی دنیا کښی د خپلو قربانیو لږ څه ثمره مومی او خوند ئی څکی. یعنی خپل کور کهول پریشوونکو ته د هستوګنی نور ډیر ښه غای ورکاوه کیږی، له هغه کوره ښه کور، له وطنی وروڼو څخه ډیر مهربانه خواخوږی نور وروڼه - له روزی څخه ئی بهتره روزی - له عزته ئی ښه عزت وررسیږی بلکه پر هغو خلقو غالب کیږی چه دوی ئی له وطنه ایستلی دی او پر دنیا باندی به ئی حاکم او د متقیانو به مشر او امام ګرځی. بیا وروسته له دی نه هغه لوړ مقامات او عظیم الشان مدارج چه په آخرت کښی ور په برخه کیږی، دومره زیات دی چه د هغه اندازه له سره امکان نه لری که د اخروی اجر او ثواب پوره باور او یقین نورو خلقو ته هم پیدا شی نو هغوی به هم (چه اوس د هجرت له سعادت محروم دی) خپل ګرد (تول) کور کهول پریږدی او د الله تعالیٰ په هم دغه لیاره به درومی او تول به د هجرت دپاره تیاریږی.

تنبيه: د آیت پر عموموا الفاظو مونږ نظر اچولی دغه تقریر مو وکړ (و هو منقول فی روح

المعاني عن بعضهم عامو مفسرينو دغه آيت د هغو اتياء اصحابو رضی الله تعالى عنهم اجمعين په حق کښی ايښی دی چه د مکي معظمی د کفارو له ظلم او تیري څخه په تنگ شوی وو او ډومبی ئی د (حبشستان) په لوری هجرت کړی وو - ځکه چه د اکثرو په نزد دغه آيت مکي دی چه د منوری مدیني له هجرت څخه پخوا نازل شوی دی. دغو مهاجرينو ته بالاخر پاک الله د هستوگنی ډیر ښه ځای په (مدیني منوری) کښی ورکړ رضی الله عنهم و رضوا عنه! ﴿الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ﴾ مهاجرين هغه کسان دی چه صبر ئی کړی دی په طاعت او په مصیبت او له معصيته او خاص پر رب خپل باندی توکل او اعتماد کوی. یا آفرين دی وی پر هغو مهاجرينو باندی چه صبر یی کړی دی په طاعت او په مصیبت او له معصيته او خاص پر رب خپل باندی توکل او اعتماد کوی. یعنی له هېڅ راز (قسم) ظلم او تیري څخه ونه ویریدل او د محبوب وطن او د گرانو خپلوانو او اقاربو د بيلتانه پروا ئی ونه کړه او د الله تعالى د خوښی او رضاء له لیاری څخه ونه ښوئیدل او له گردو (تولو) څخه ئی وشکاوه او خپله علاقه ئی یواځی له پاک الله سره ونښلوله او خالص د الله پر امداد او قاطعه و مواعیدو ئی اعتماد وکړ - تر هغه پوری چه ونی لید، هر څوک چه خپل ځان پاک الله ته سپاری، نو پاک الله به څرنګه پری خپل لطف او کرم نه مېنولوی؟

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رَجُلًا نُوحِيَ إِلَيْهِمْ فَسَلُوا أَهْلَ
الدِّينِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿١٧﴾ بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ
الدِّكْرَ الْبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١٨﴾

او نه و لېرلی مونږ پخوا له تانه (ای محمده) مګر سړی (ستا په شان له انسانانو) چه وحی به کوله مونږ دوی ته نو پوښتنه وکړئ تاسی له اهل الذکر (خاوندانو د یاد یعنی له علماؤ او پوهانو یا له اهل الکتاب نه) که بیع تاسی چه نه پوهیږئ (لېرلی وو مونږ دغه رسولان) په ښکاره و معجزو او په کتابونو سره او نازل کړی دی مونږ تاته ذکر قرآن (یو) لپاره د دی چه بیان کړی ته خلقو ته هغه چه نازل شوی دی (په دی قرآن کښی) دوی ته او (بل دپاره د دی) چه ښائیږی دوی فکر او غور وکړی (پکښی چه دغه کلام الله دی).

تفسیر: یعنی د انبیاء الله علیهم السلام مظلومانو ملګریو ته چه د صبر او توکل په لپاره ثابت قدم وی په دواړو دارینو کښی بری او کومک ورکول ځمونږ کوم نوی عادت نه دی. پخوا له دی نه هم مونږ په پخوانیو انسانانو کښی رسولان لېرلی دی چه د هغو کار دا و چه د الله تعالى له

احکامو او د نیکۍ او بدۍ له انجامو خلق خبردار کړی - اوس که تاسی ته دغه خبره نه ده معلومه، نو له هغو پوهانو څخه چه د پخوانیو امتونو پر حالاتو او د هغوی د انبیاءو پر تاریخی معاملاتو علم لرونکی دی، تحقیقات وکړئ! چه آیا په رشتیا سره په تیرو پیړیو کښی څه مقدس انسانان د نبوت پر لوی منصب قایض شوی دی؟ او سره له بیناتو (معجزاتو) او زبرو (کتابونو) مبعوث شوی دی؟ که نه؟ او دغه چه آیا د هغو د مصدقینو او مکذبینو خاتمه او انجام څرنگه شوی دی؟ او اهل الحق د صبر او توکل په برکت څرنگه منصور او کامیاب شوی دی؟ او ظالمان معاندان وروسته د حجت له اتمامه څنگه پنا شوی دی؟

﴿وَلَقَدْ كَذَّبَ رَبُّكَ الْفُجُورَ عَلَىٰ نَفْسِهِ إِسْرَافًا ۖ لَا يَمَاصِدُ وَلَا يُدْمِنُ مَا كَانَ يَصْنَعُ زُغَوًّ وَتَوَمَّهُ وَمَا كَانَ يُؤْمِرُ بِشَيْءٍ﴾ (جزء ۹) (د الاعراف ۱۳۷ آیت (۱۶) رکوع) مونږ له ﴿اهل الذکر﴾ څخه خاص اهل الكتاب نه دی مراد کړی، بلکه د لفظ د عموم رعایت مو کړی دی چه په هغه کښی اهل الكتاب هم شامل دی. په روح المعانی کښی مسطور دی قال الرماني والزجاج والازهری المراد باهل الذکر علماء اخبار الامم السالفة کائناً من کان - فالذکر بمعنی الحفظ محقق محمود الحسن شیخ الهند رحمة الله علیه هم د «اهل الذکر» ترجمه د یاد په خاوندانو کړی ده - او ښائی چه په هغه سره ئی دی لوری ته اشاره کړی وی. په هر حال د آیت له عموم څخه دغه مسئله وځی چه غیر د اهل العلم ته ښائی چه له اهل الذکر څخه پوښتنه وکړی او د هغوی په وینا برابر کار وکړی اکثر علماء دغه د ائمه ؑ په تقلید کښی وړاندی کوی والله تعالی اعلم.

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾ دا رسولان لیږلی وو مونږ په ښکارو معجزو او په اوراقو کتابونو سره) یعنی معجزات او هغه علوم چه په اوراقو کښی لیکلی کیږی.

﴿وَأَنزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ﴾ الآية - او نازل کړی دی مونږ تاته ذکر قرآن یو دپاره د دی) چه بیان کړی ته ای محمده صلی الله علیه وسلم! خلقو ته هغه چه نازل شوی دی دوی ته - او بل دپاره د دی چه ښاییږی دوی فکر او غور وکړی پکښی چه دغه کلام الله دی) یعنی د رسول الله کار د قرآن احکام په ښکاره او واضح ډول (طریقه) بیانول دی او د خلقو کار دا دی چه په همغه کښی غور او فکر وکړی. له ذکر څخه قرآن عظیم مراد دی چه پخوانیو امتونو د ضروریه ؑ احوالو او شرائعو محافظ او د پخوانیو انبیاءو د علومو جامع او د تل له پاره د الله تعالی د احکامو او د دارینو د فلاح د طریقو باور کوونکی او د غفلت له خوږه وښوونکی دی. مطلب ئی داسی شو «همغسی چه پخوا له دی نه رسولان لیږلی شوی دی او کتابونه نازل شوی دی نن تاته هم (ای محمد صلی الله علیه وسلم) مونږ هم داسی کتاب درلیږلی دی چه د گردو (ټولو) پخوانیو کتابونو خلاصه او د سابقینو انبیاءو علیهم السلام د علومو مکمل یاداشت دی - ستاسی کار دا دی چه د دنیا گردو (ټولو) خلقو ته د دی کتاب ټول مضامین په صاف او ښکاره ډول (طریقه) بیان کړئ! او د هغه د مشکلاتو شرح او د مجملاتو تفصیل وفرمایئ» له دی نه معلوم شو چه د پاک قرآن همغه تاویل معتبر دی چه د رسول الله صلی الله علیه وسلم له احادیثو سره موافق دی.

أَفَأَمِنَ الَّذِينَ مَكَرُوا السَّيِّئَاتِ أَنْ يَخْسِفَ اللَّهُ بِهِمُ الْأَرْضَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٥﴾

آیا نو په امن کښی شوی دی هغه کسان چه مکرونه ئی کړی دی ناکاره ، له دی نه چه دوب به کړی الله دوی په ځمکه یا چه را به شی دوی ته عذاب له داسی طرفه چه نه پوهیږی دوی (پری چه له دی طرفه راځی).

تفسیر: یعنی د پخوانیو انبیاءو او د دوی د امتونو د احوالو د آوریډلو او د قرآن عظیم الشان په شان د داسی مکمل ذکر او یاداشت د رسیدلو څخه وروسته هم آیا د مکی معظمی کافران د حق په مقابل کښی د خپلو مکاریو او فریبونو او دغابازیو نه مخ نه گرځوی؟ آیا د دی خبری امکان نشته چه الله تعالی دوی د (قارون) په شان په ځمکه کښی دوب کړی - یا له داسی یو جانب څخه کوم آفت پری ولیږی چه د دوی په وهم او گمان کښی هم نه وی لکه چه د «بدر» په غزوه کښی کفارو ته د مسلمانانو له لاسه داسی سزا ورسیده؛ چه دوی خپل قوت او جمعیت او د مسلمانانو د ضعف او قلت په ملحوظ د هغه تصور هم نه وو کړی.

أَوْ يَأْخُذَهُمْ فِي تَقْلِيدِهِمْ فَيَأْخُذَهُمْ بِعُجْرَتَيْنِ ﴿١٦﴾

یا له دی چه ونیسی (الله) دوی لره په وقت د گرځیدلو د دوی (په ځمکه) کښی نو نه دی دوی عاجز کوونکی (د الله).

تفسیر: یعنی د دی خبری هیڅ ضرورت نشته چه له پخوا څخه څه اهتمام وکړی شی - یا د مقابلې دپاره څه افواج ولیږلی شی - پاک الله پر دغه هم قادر دی چه تاسی په تگ راتگ او په کاروبار کښی یا پخپلو بسترو په وقت د اوښتلو له یوه اړخ څخه بل اړخ ته، یو ځلی ونیسی او بالکل مو عاجز او ناتوانه کړی - الله هر قسم قوت او قدرت لری او تاسی په هر ډول (طریقه) عاجزولی شی او په تاسی کښی د دی خبری توان نشته چه پاک الله عاجز او ناتوان کړی.

أَوْ يَأْخُذَهُمْ عَلَى تَخَوُّفٍ ﴿١٧﴾

یا (له دی) چه ونیسی (الله) دوی لره پر ویره (او ویرول په ورو ورو تنقیص سره)؛

تفسیر: یعنی یو ناخپه به ئی وانځلی - بلکه له خبرولو څخه وروسته او د عذابونو د مبادیو د لیدلو څخه پسته په داسی یو حالت کېږی ئی نیسی چه خلق پری خبر او تری اطلاع ومومی او د عذابونو آثار وگوری او طبعاً وویږی. یا د شاوخوا نور خلق، په سماویه و عذابونو کېږی اخته وگوری او په ویره کېږی وی لیکن دغه خوف محض طبیعی وی او د توبی او ندامت سره نه وی چه د عذاب دافع کیدی شی - ځینو د «تخوف» معنی «تنقص» اخیستی ده - چه ورو ورو کمول دی - یعنی دغه هم ممکن دی چه دفعتاً ئی هلاک نه کړی او ورو ورو تاسی کموی او یتوی مو.

فَإِنَّ رَبَّكُمْ لَعَزِيزٌ مُّقْتَدِرٌ

نو بیشکه رب ستاسی خامخا ښه مهربان دی (پر بندگانو) ښه رحم والا (په انعام د اجر او ثواب سره)

تفسیر: یعنی الله تعالیٰ هر شی کولی شی - مگر ولی ئی نه کوی؟ د ده نرمی او مهربانی مانع ده چه پر مجرمینو یو ناخپه عذاب نازل کړی. د الله تعالیٰ رأفت او رحمت مقتضی دی چه مجرمینو ته مهلت او د اصلاح موقع ورکړه شی - یا خو دغه جمله یواځی له ﴿يُخَذِّمُهُمْ﴾ سره متعلقه ده - په هغه تقدیر سره چه ﴿تَوَّابٌ﴾ د تنقص په معنی واخیست شی - نو مطلب به ئی دا شی چه ورو، ورو کمول او دفعتاً ئی نه هلاکول، د الله تعالیٰ د رحمت او شفقت له سببه دی، که نه په یوه آن کېږی ئی هم پنا او خراب او تباہ کولی شی.

أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَى مَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ يَتَفَيَّؤْظِلُّهُ عَنِ الْيَمِينِ وَالشَّمَائِلِ سُجَّدًا لِلَّهِ وَهُمْ دُخْرُونَ ﴿٢٧﴾

آیا نه گوری دوی هغه ته چه پیدا کړی دی الله له کومه څیزه چه گرځی سیوری د هغه له ښی طرفونو او کین طرفونو (یعنی له هر طرفه) څخه په دی حال کېږی چه سجده کوونکی دی (دغه سیوری) الله ته حال دا چه دغه سیوری عاجزی کوونکی دی الله ته.

تفسیر: یعنی کله چه په تکوینی ډول (طریقه) هر شی د پاک الله په مخ کېږی عاجز - مطیع او منقاد دی، تر دی چه د سایه دارو شیانو سیوری هم د الله د حکم او د قدرت له قانون سره سم

اوږدپیری او لنډپیری او په دی لوری او په هغه لوری غی راغی، نو بیا د داسی قدرت والا الله د عذاب مخه کوم یو قوت او طاقت نیولی شی؟ هر انسان لره ښائی چه په خپل واک او اختیار د الله تعالی د تشریعی احکامو په مقابل کښی غاړه کیږدی. حضرت شاه صاحب رحمة الله علیه لیکي «هر شی په غرمه کښی برابر ولاړ وی او د هغوی سیوری هم ولاړ وی - کله چه لمر واوړی نو سیوری هم ورسره اوړی بیا پسی په اوږدیدو اوږدیدو له غمکي سره سم شی - لکه چه په لمانځه کښی له قیامه سری رکوع ته او له رکوع څخه سجدي ته غی، هم داسی هر شی پخپله ولاړ وی او په خپل سیوری سره لمونځ کوی - په هر ملک کښی او په هر موسم کښی کله ښی خوا ته او کله کښی خوا ته اوږدپیری».

وَلِلّٰهِ يَسْجُدُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ مِنْ دَابَّةٍ وَالْمَلَائِكَةِ وَهُمْ لَا يُسْتَكْبَرُوْنَ ﴿١٦﴾

او خاص الله ته سجده کوی هغه شیان چه په آسمانونو کښی دی او هغه شیان چه په غمکه کښی دی له گرځیدونکو (تلونکو په غمکه کښی) او ملائکی حال دا چه دوی نه کوی کبر (لوی سرکښی د الله تعالی له عبادته).

تفسیر: اول د هغو ولاړو شیانو ذکر وشو چه سیوری لرونکی وو، دلته اوس د عموم ذوی الارواحو بالخصوص د پښتو د سجدي په بیان تنبیه فرمائی چه داسی مقرب او معظم ذوات هم د ده په مخ کښی سر په سجده دی او هیڅ قسم تکبر، غرور او لوی په دی کښی نه کوی چه د خپل الله تعالی په مخ کښی د عجز او نیاز سجده ږدی. حضرت شاه صاحب لیکي «مغورو خلقو ته سر کیښودل پر غمکه ډیر سخت او مشکل ښکاری او نه پوهیږی چه د بنده لوی فقط په هم دغه سجده کښی ده. «من تواضع لله رفعه الله».

يَخَافُونَ رَبَّهُمْ مِنْ قُوَّتِهِ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ﴿١٧﴾

ویرپیوی دا (ملائک) له رب خپل (چه اعلی دی پر دوی په قهر او غلبه) له پاسه د دوی او کوی دوی هغه (کار) چه امر (حکم) ورته کاوه شی.

تفسیر: یعنی پښتني سره له دومره قریه او وجاهته د خپل الله تعالی له لوی او له جلاله ویرپیوی او هر هغه حکم چه دوی ته ورکولی کیږی هغه علی الفور اجرا کوی په «موضح القرآن» کښی راغلی دی «د هر بنده په زړه کښی دغه خبره شته چه غما د سر له پاسه الله تعالی دی او خپل

مغان شکسته گئی هم دغه د پرېستو سجده هم ده او د نورو تولو هم.»

وَقَالَ اللَّهُ لَا تَتَّخِذُوا آلَ هَارُونَ أَتَّخِذُوا إِنَّمَا هُوَ إِلَهُ وَاحِدٌ فَإَيَّاىَ فَارْهَبُونِ ﴿٥١﴾

او فرمایلی دی الله مه نیسئ تاسی معبودان دوه بیشکه هم دا خبره ده چه دغه (برحق معبود) معبود دی یو، نو خاص له ما شخه پس وویرېږئ تاسی راڅخه.

تفسیر: یعنی کله چه گرد (تول) د آسمانونو او د ځمکو مخلوق د یوه الله جل وعلا په حضور کښی په تکوینی دول (طریقه) بی اختیاره سر په سجود او تول ورته عاجز او مقهور دی نو بیا په عبادت کښی ئی بل شریک له کومه پیدا شو؟ هغه پاک الله چه د گرد (تول) جهان مالک او مطاع دی ښائی چه یواځی د همغه عبادت وکړی شی او خاص د همغه شخه خوف او ویره په کار ده.

وَلَهُ مَا فِي السَّمُوتِ وَالْأَرْضِ وَلَهُ الدِّينُ وَاصِبًا أَفَغَيْرَ اللَّهِ تَتَّقُونَ ﴿٥٢﴾

او خاص هم دغه (الله) لره دی هر هغه شخه چه په آسمانونو کښی دی او (هر هغه شخه چه په) ځمکه کښی دی (له علویاتو او سفلیاتو سره له آسمانونو او ځمکو ملکا، خلقا، عبیدا) او خاص هم ده ته دی طاعت (عبادت عدل) واجب لارم همیشه؛ نو آیا غیر له الله شخه ویرېږئ تاسی (له بل چا).

تفسیر: یعنی په تکوینی دول (طریقه) هر څیز خاص د الله تعالی په اطاعت او عبادت مجبور دی ﴿أَفَغَيْرَ اللَّهِ يَتَّقُونَ وَلَهُ أَسْلَمَ مَنْ فِي السَّمُوتِ وَالْأَرْضِ طُوعًا وَكَرْهًا وَإِلَوْ يُرْجَعُونَ﴾ (۳ جزء د آل عمران ۸۳ آیت ۹ رکوع) یا دغه مطلب دی چه تل د الله تعالی عبادت لارم دی ﴿إِلَهُ الْدِّينِ الْحَالِصِ﴾ (۲۳ جزء د الزمر ۳ آیت ۱ رکوع) او ځینی د «دین» معنی په «جزاء» سره اخیستی ده یعنی د نیک او بد دائمی بدل د همغه یوه الله تعالی له جانب ویرسیږی (نو د بل چا شخه به ولی ویرېږو) والله اعلم

وَمَا يَكُم مِّن نِّعْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ تُمْرَادًا مَّا سَكُمُ الضَّرَفُ إِلَيْهِ تَجْعُرُونَ ﴿١٦﴾

او هر هغه چه تاسی سره دی له (کوم قسم) نعمت نو له (طرفه د) الله دی بیا کله چه ورسپړی تاسی ته ضرر نو خاص هم دغه (الله) ته فریاد او زاری کوی.

تفسیر: یعنی گردی (تولی) ښیگنی (فایده) او نعمتونه د هغه له لوری دی او د هر یوی بدی او سختی دفع هم د هغه په واک (اختیار) او قبضه کښی ده - لکه چه کوم مصیبت کوم یوه انسان ته ورسپړی نو له غلیظ څخه غلیظ مشرک هم په دغه وقت کښی له نورو گردو (تولو) وسیلو څخه لاس وپاسی او یواځی د پاک الله په دربار کښی دعاء کوی او تری مدد غواړی، گواکی انسانی فطرت شاهدی ورکوی چه د مصائبو او سختیو څخه نجات ورکول ماسوا له دی نه چه د پاک الله واحد کار وی، د بل هیچا کار نه شی کیدی، بیا د هغه ذات په قبضه کښی چه هر قسم ضرر او نفع - نعمت (عذاب) او نعمت (چه پت وی یا ښکاره - وړوکی وی یا لوی - دینی وی یا دنیوی علمی وی یا عملی - داخلی وی یا خارجی - جلبی وی یا سلبی او هر قسم نعمت او ضرر لکه مرض یا ناداری قحط یا غلاو حرق یا غرق او نور د ده په اختیار کښی) دی نو بل به څوک د ده په الوهیت کښی حصه دار کیدی شی؟ یا به داسی کیدی شی چه انسان تری وویږی - یا څه هیله (امید) او اسره ورڅخه ولری.

ثُمَّ إِذَا كُشِفَ الضُّرُّ عَنْكُمْ إِذَا فَرِيقٌ مِّنْكُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ ﴿١٧﴾ لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَهُمْ فَتَمْتَعُوا قَلِيلًا تَعْلَمُونَ ﴿١٨﴾

بیا هر کله چه دفع (لری) کړی (الله هغه) ضرر له تاسی څخه ناڅاپه یوه فرقه له تاسی له رب خپله سره شریکوی (بل) دپاره د دی چه کفران (ناقدری) وکړی په هغه څیز پوری چه ورکړی دی مونږ دوی ته؛ نو نفع واخلی (ای منکرینو دنیوی نفع موقتاً). نو ژر به پوه شی تاسی (په عاقبت د کار خپل).

تفسیر: یعنی څه مهال چه تری سختی پورته شی نو خپل منعم حقیقی هیروی او په نهایت بیحیائی او بی شرمی د الوهیت د چارو په ویشلو پسې لویږی او له دی نه نه شرمیږی چه اوس لږ څه د مخه د عجز او نیاز په حالت کښی د هغه په دربار کښی مو عرض او دعاء کوله نه یی د

حقیقی محسن احسان ومانه او نه ئی د دغی اندیښنه وکړله - چه زه به د ناشکری په سزاء کېږی ونيول شم - یا لږ تر لږه د نعمت کفران به د نعمت د سلب موجب وگرځی، ګواکي هغه انعام چه وحده لا شریک له الله تعالیٰ فرمایلی ؤ بیخی د هغه په انکار باندی ټینگ ودرید. بهتر دی چه خو ورځی هغوی ته مهلت ورکړ شی چه په دغه دنیا کېږی ښی مزی وکړی او خوندونه ئی وغځی - بالاخر به دوی ته معلومیږی چه د دغه مشرکیت او د نعمت د کفران سخته سزا ورته څرنگه ورکوله شی.

وَيَجْعَلُونَ لِمَا لَا يَعْلَمُونَ نَصِيبًا مِّمَّا رَزَقْنَهُمْ تَاللَّهِ لَشَتَّىٰ عَمَّا كُنْتُمْ تَفْتَرُونَ ﴿٥٩﴾

او مقرروی دا (کفار) دپاره د هغو (بتانو) چه په هیڅ نه پوهیږی (علم نه لری) یوه برخه له ځینو د هغو څخه چه ورکړی دی مونږ دوی ته، قسم دی په الله چه خامخا پوښتیدلی به شی تاسی هرومرو (خامخا) (په قیامت کېږی) له هغه چه یی تاسی چه دروغ ترئ (چه بتان مو خدایان دی).

تفسیر: دغه ئی هغو ته وفرمایل چه په خپل کښت او کار کېږی - په تجارت او صنعت کېږی - په مالدارۍ او جهانداری کېږی ماسوا له الله څخه د نورو دپاره نذر او نیاز منی (موضح القرآن) لکه چه د عربو د مشرکانو رواج او دستور ؤ چه د هغه ذکر (په ۸ جزء) د «الانعام» په (۱۶) رکوع کېږی تیر شو. له ﴿لِمَا لَا يَعْلَمُونَ﴾ څخه مراد همغه اصنام او نور دی چه مشرکینو دغه بتان له خپله جهالته او بیخبری - خپل معبودان یا د نفعی او ضرر مالکان ګڼل - حال دا چه د هغه هیڅ یو دلیل او سند د دوی سره نه ؤ - بیا دغه شرکاء ئی هم د ډبرو (ګتو) له بتانو ځنی تجویز کړل چه له هر قسم علم او شعور څخه بی برخی دی ﴿إِنَّ هَٰؤُلَاءِ لَشَتَّىٰ عَمَّا كُنْتُمْ تَقُولُونَ﴾ - قسم دی په الله چه خامخا به پوښتلی شی له هغه دروغو چه تاسو ویل) یعنی په قیامت کېږی به د دغه افتراء او د دروغو ترلو پوښتنه هرومرو (خامخا) له تاسی څخه کیږی - چه د الله تعالیٰ په ورکړی مال کېږی مو څه حق درلود (لرلو) چه نور مو پکښی شریک او سهیم ګرځول؟ باقی چاته د ثواب رسولو مسئله، هغه خو بیله خبره ده او د دی آیت په ذیل کېږی نه راځی.

وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ الْبَنَاتِ سُبْحَنَهُ وَلَهُمْ مَا يَشْتَهُونَ ﴿٦٠﴾

او مقرروی (دا کفار) الله ته لونۍ پاک دی دغه (الله له ولده او له شریکه) او

(مقرروی) غان ته هغه خیز چه د دوی خویش وی.

تفسیر: یعنی الله تعالیٰ له دغه پاک او منزله دی چه اولاد ورته ثابت کړی شی بیا په تیره لونی تعجب دی چه دغه خلق د حق تعالیٰ په نسبت څرنگه جرات کوی، په دغه آیت کښی د «بنو خزاعه» او د «کنانه» د قبیلو رد وشو - چه پرستو ته ئی د الله تعالیٰ لونی ویل (العیاذ بالله)

وَإِذْ أَبَشَرَ أَحَدَهُمْ بِالْأُنْثَىٰ ظَلًّا وَجْهَهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَافِرٌ ﴿٥٧﴾

او کله چه خبر ورکړی شی یو تن د دغو (کفارو) ته په (پیدا کیدو د) لور سره نو (توله ورځ) وگرځی مخ د ده تک تور له غمه حال دا چه دی دک وی له قهره (خپلی ښځی ته چه لور دی ولی راوړه؟).

تفسیر: یعنی د خپلو ځانونو دپاره د لونو په پیدا کیدلو خویش او راضی نه دی هر کله چه غواړی ځامن غواړی.

يَتَوَارَىٰ مِنَ الْقَوْمِ مِنْ سُوءِ مَا بُشِّرَبِهِ إِيمُسُكُهُ عَلَىٰ هُونٍ أَمْ يَدُسُّهُ فِي التُّرَابِ

پټ گرځی له قومه (خپله) له سببه د ناخوښی د هغه شی څخه چه خبر ورکړی شوی دی (ده ته) په هغه سره، آیا وساتی (دی) هغه لور سره د سپکوالی او که ئی ومندی (ژوندی) په خاوره کښی؟

تفسیر: له دوی ځنی که کوم یوه ته خبر ورکړی شی چه تا کره لور شوی ده نو له ډیر نفرت او غم او اندیښنی څخه ئی وچولی (تندی) تریو شی او مگرده (توله) ورځ له ډیره خفګانه په نظر په بله بڼه (شکل) راځی او زړه ئی پخسپړی چه دغه د نه ویلو غبار او مصیبت له کومه راباندی راځی؟

﴿إِيمُسُكُهُ عَلَىٰ هُونٍ﴾ الآية - آیا دی وساتی هغه لور سره د سپکوالی؟ یعنی له دغه رسمی او عرفی ننگ او عار له تصویره چه که دغه لور می ژوندی راپاتی شی نو بل څوک به می غوم کیږی نو زه په هغه وقت کښی چاته خپل مخ ښوولی شم؟ او چیری به پټ گرځم؟

﴿أَمْ يَدُسُّهُ فِي التُّرَابِ﴾ الآية - او که ئی ومندی ژوندی په خاوره کښی (یعنی شپه او ورځ په فکر او تردد کښی مصروف او تجاوزیز جوړوی چه آیا زه دغه دنیوی عار قبول او دغه جینیئ

پرېږدم چه ژوندون وکړی؟ یا ئی په غمکه کښی خښه کړم؟ یعنی وئى وژنم - لکه چه د جاهلیت په زمانه کښی ډیر غټ زړه او ظالم سړی به خپلی جینکې وژلی یا به ئی ژوندی په غمکه کښی خښولی - کله چه اسلامی دین منتشر شو نو دغه قبیح رسم ئی له منځه ورک کړ - او په داسی ډول (طریقه) ئی سره قلع او قمع وکړه - چه وروسته له اسلامه په گورد (تول) ملک کښی د دغی بی رحمی یوه پېښه او مثال هم وړاندی نه شو غښی د ﴿لَمَّا عَلَیْهِمْ﴾ معنی داسی کړی «بندیانی ساتی جینکې په ذلت او خواری سره» یعنی د ژوندی پاتی کیدلو په صورت داسی ذلیله معامله به ئی له دوی سره کوله لکه چه ئی له سره اولاد بلکه انسان هم نه وی.

الْأَسَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٥٩﴾

واورئ خبردار شی چه بد دی هغه چه حکم کوی دغه (کفار چه نسبت د عیوبو دی الله ته).

تفسیر: د جینکو په متعلق هغه د ظلم او تیری فیصله چه د دغو کفارو ده له هغه غنی زیاته بده فیصله دغه ده چه الله تعالی ته ئی د اولاد تجویز کاوه، بیا اولاد هم «اناث» چه له هغو څخه دوی پخپله کرکه او تنفر کاوه، گواکی دوی د خپلو ځانونو دپاره ښه شیان او الله تعالی ته ئی ناقص شیان مخصوصول (العیاذ بالله)

لِّلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ مَثَلُ السَّوِّءِ وَلِلَّهِ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٦٠﴾

دی هغه کسانو ته چه نه راوړی ایمان په (ورغ د) آخرت مثال (صفت) بد (ناکاره)، او خاص الله لره دی مثال (صفت لوی) لوړ، او هم دی دی قوی غالب (په انفاذ د احکامو) حکمت والا (چه هر کار په تدبیر او مصلحت سره کوی).

تفسیر: یعنی هغه مشرکین چه د خپلو ظلمونو او گستاخیو او سپین سترگیو په بد انجام باور نه لری، خراب مثال یا خراب صفت د هم دوی دی. هم دوی اولاد ته اړ (مجبور) او محتاج دی چه د درد - رنځ - او د ضعیفی په وقت کښی په ښه او په کار ئی ورشی - دوی لره په کار دی چه له خپلو ځامنو څخه مدد او مرسته (امداد) وغواړی، د عار یا د افلاس یا د نورو ویرو په وجی د جونو وژل د دوی دود او دستور دی - بالاخر دوی د ظلم او شرک او د نورو د هغه بد

انجام شخه چه مقرر دی له سره ځان نشی ژغورلی (محفوظولی). الغرض هر دول (طریقه) بد مثالونه او نقص او عیب نسبت بنائی چه د هم دوی په طرف وکړی شی - د الله تعالی په طرف د دغو صفاتو انتساب چه د مخلوقاتو خاصه ده او (معاذالله) د ځامنو او د لونو د تجویز ډیر حقیر او سپک مثالونه ورکول د پاک الله له عظیم او رفیع شان سره منافی دی، د الله تعالی دپاره خو هغه مثالونه او صفتونه ثابتیدی شی چه له اعلیٰ شخه اعلیٰ او له هر لور او لوی شی شخه لود او لوی وی.

﴿وَاللَّهُ الْعَلِيمُ﴾ او هم دی دی قوی، غالب په انفاذ د احکامو ښه حکمت والا) یعنی پاک الله خو داسی غالب او زبردست ذات دی چه ستاسی د دی بی ادبی او سپین سترگی سزا لاس په لاس او ژر تر ژره هم درکولی شی لیکن ځکه که علی الفور تاسی ته سزا نه درکوی چه د ده د حکمت سره مناسب نه ده، نو تاسی ته مهلت او وار درکوی، خو په سمه لپاره راشع او د اصلاح او توبی رویه ځان ته غوره او خپله رویه سمه کړئ.

وَلَوْ يَأْخُذُ اللَّهُ النَّاسَ بِظُلْمِهِمْ مَا تَرَكَ عَلَيْهَا مِنْ دَابَّةٍ وَلَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ۖ فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً ۚ وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿١١﴾

او که نیولی وی الله (دا) خلق په ظلم (کفر او معاصیو) د دوی سره نو نه به ئی ؤ پری ایښی پر مخ د دی ځمکی کښی هیڅ خوځیدونکی (تلونکی) ولیکن وروستی کوی دوی تر هغه نیتی په نامه کړی شوی پوری نو کله چه راغی نیته (د موت یا عذاب) د دوی نه به وروسته کیږی (دوی له هغه نیتی شخه) (په قدر د) یو ساعت او نه (تری) پرومبی کیږی.

تفسیر: یعنی که الله تعالی خلقو ته د دوی پر گستاخی - تیروتو او د ظلم د سزا ورکولو شروع وکړی، نو په څو ساعتو کښی د ځمکی د مخ دغه نظم او نسق او ودانی نشی پاتی کیدی ځکه چه په دنیا کښی لویه برخه د ظالمانو او بد کارانو ده او د ورو او لږو خطاؤ شخه خو هیڅ یو تن هم تش نه دی (کلکم خطاءون) کله چه گرد (تول) خطا کاران او بدان هلاک کرل شی، نو یواځی د معصومو انبیاء د مبعوثیت او د دوی د اعزام ضرورت د ځمکی په طرف نه پاتی کیږی بلکه د دوی هستوگنه د معصومو ملائکو سره زیاته موزونه ده. کله چه نیکان او بدان دواړه پر ځمکه نشی پاتی، نو د نورو حیواناتو وجود به هم بی فائیدی وی - ځکه چه هغه گرد (تول) د انسانانو دپاره پیدا شوی دی او هم ئی فرض کړئ چه الله تعالی د انسانانو په ظلم او عدوان

باران بند کر نو آیا له انسانانو سره به حیوانات هم نه مری؟ په هر حال که پاک الله پر هره هره خبره په هم دغی دنیا هر یو ونیسی او سم د لاسه سزا ورکړی - نو د دغی دنیا گرده (توله) سلسله به سره وشلیږی او په خو دقیقو (شیبو) کښی به دغه دنیا پنا شی. مگر مجرمینو ته د توبی او اصلاح وار او موقع ورکوی او تر موعوده وقته پوری ئی خوشی پریږدی - او مهلت او وار ورته ورکوی - کله چه هغه ټاکلی (مقرر کړی) نیتي ته ورسپړی - نو بیا هغه یوه ثانیه (رپه) نه وړاندی او نه وروسته کیدی شی.

تنبیه: ځینی مفسرین له ﴿فَاتَّزَلَّ عَلَى الْهَارِ﴾ څخه خاص ظالمه دابه مرادوی - که دغه صحیح وی، نو مطلب بیخی واضح دی او هیڅ اشکال نه دی پاتی. والله اعلم.

وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ مَا يَكْفُرُونَ وَتَصِفُ أَلْسِنَتُهُمُ الْكُذِبَ أَنَّ لَهُمُ الْحُسْنَىٰ لَا جَرَمَ أَنَّ لَهُمُ النَّارَ وَأَنَّهُمْ مُّفْرَطُونَ ﴿٣٧﴾

او ثابتوی دا (کفار) الله ته هغه چه بد ئی گڼی (دوی خپلو ځانونو لره لکه لونۍ یا شریکان) او بیانوی ژبی د دوی دروغ (چه داسی وائی) بیشکه شته دوی ته ښه حالت (په نزد د الله کښی)؛ حقه رښتیا (ثابته خبره دا ده) چه بیشکه شته دوی ته اور (د دوزخ) او بیشکه دغه (کفار په منده بیولی شی بیا هلته په اور کښی پریښودلی شی.

تفسیر: یعنی هغه شیان چه دوی ئی بد گڼی او د خپلو ځانونو دپاره ئی نه غوره کوی لکه جینکۍ - یا په خپل ملک کښی د کوم پردی شرکت یا استهزاء یا استخفاف او نوری سپکی معاملی نو هغه د الله قدوس (جلت عظمته) دپاره ثابتوی.

﴿وَصِفُ أَلْسِنَتُهُمُ الْكُذِبَ﴾ او بیانوی ژبی د دغو مشرکانو دروغ چه داسی وائی بیشکه شته دوی ته ښه حالت په نزد د الله کښی (یعنی سره له داسی گستاخیو او سپین سترگیو د دوی پر ژبو دغه دعوی ده چه مونږ په دنیا کښی د ښو ښو شیانو وړ (مستحق) او لایق یو او که د آخرت او د نورو دغه قصی رښتیا وی، نو هلته به هم ښی مزی کوو لکه چه په ۲۵ جزء د حم السجده په (۵۰) آیت (۶) رکوع کښی داسی یو آیت شته

﴿وَلَيْنَ آدَقَّتْ رَحْمَةً مِنَّا مِنْ بَعْدِ مَا أَمَرْتَهُمْ لِيُقْرَأُوا مَا كُنُوا يُكْفَرُونَ أَلَمْ تَكُنْ السَّاعَةَ وَقَائِمَةً لِّمَن كَانَ يُكْفَرُ إِنَّ إِلَهًا بَعْدَ اللَّهِ لَعَلَّ إِلَهُ الْغُفَىٰ﴾

﴿لَا جَرَمَ أَنَّ لَهُمُ النَّارَ وَأَنَّهُمْ مُّفْرَطُونَ﴾ حقه رښتیا خبره دا ده چه بیشکه شته دوی ته اور

د دوزخ (الخ) یعنی سره له داسی گستاخیو هسی باطلی آرزوگانۍ لرل د دی خبری دلیل دی چه د هغوی دپاره هیڅ یوه ښیگه (فائده) او نیکی نشته، هو! د دوی دپاره د دوزخ اور تیار دی

چه دوی ورته په مندو بیولی او غفلولی شی او کله چه هلته ورسپړی او پکښی ولویږی، نو گواکی بیخی هیر شوی دی یعنی تر ابدالاباد پوری هیڅکله د مهربانی نظر به پر دوی نه کیږی حضرت شاه صاحب لیکي دا ئی د هغوی په نسبت وفرمایه چه ناکاره شیان د پاک الله په نامه کوی او سره له هغه داسی یقین هم لری چه مونږ جنت ته هم غو حال دا چه دوی ورځ په ورځ دوزخ ته ورنژدی کیږی نو فرمائی الله تعالی لپاره د تسلی د رسول الله صلی الله علیه وسلم

تَاللّٰهِ لَقَدْ اَرْسَلْنَا اِلٰی اَمَمٍ مِّنْ قَبْلِكَ فَرِيقٌ لَّهُمُ الشَّيْطٰنُ اَعْمٰلُهُمْ
فَهُوَ اِلَيْهِمُ الْيَوْمَ وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيمٌ ﴿۱۷﴾

قسم دی په الله په تحقیق لیږلی وو مونږ په طرف د امتونو پخوا له تا څخه (ای محمده نور رسولان) نو ښائسته کړی ؤ دغو (امتونو) ته شیطان هغه (بد) عملونه د دوی (چه کلک پری ولاړ ؤ) نو همغه (شیطان) دوست د دوی دی نن ورځ او شته (په آخرت کښی) دوی ته عذاب دردناک.

تفسیر: د مکی معظمی د کفارو د گستاخیو او چتی (بیکاره) دعاویو د ذکر څخه وروسته محمد علیه الصلوة والسلام ته تسلی ورکوی چه تاسی د دوی له دغو حرکاتو څخه مه خپه او مه زړه تنگی شی! مونږ له تاسی څخه د مخه هم د مختلفو امتونو په طرف انبیاء لیږلی ؤ- لیکن تل هم داسی پښه واقع شوی ده چه لعین شیطان دغو مکذبینو ته د دوی بد عمل ښه ورڅرگند (ورښکاره) کړی دی او دوی به پرله پسې پخپلو شرارتونو کښی پر مخ تگ او ترقی کوله او نن هغوی د الله تعالی په عذاب کښی اخته او ککر دی او شیطان چه د دوی رفیق او ملگری ؤ هیڅ د دوی په ښه او کار ورنغی - او نه ئی په داد او فریاد ورسیدی شی - هم دغسی به ستاسی د مکذبینو انجام هم کیږی. ځینی د ﴿فَهُوَ اِلَيْهِمُ الْيَوْمَ﴾ مطلب داسی ښکاره وی هغه شیطان چه پخوانی امتونه د ده په لمسونه گمراه او بی لاری شوی وو همغه نن د دغو (کفارو د مکی) ملگری شوی هم دی، نو همغسی چه د هغوی حال او خاتمه شوی ده د دوی حال او خاتمه هم کیږی.

وَمَا اَنْزَلْنٰ عَلَیْكَ الْكِتٰبَ اِلَّا التَّیْنِ لَهُمُ الَّذِی
اَخْتَلَفُوْا فِیْهِ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّلْقَوْمِ یُؤْمِنُوْنَ ﴿۱۸﴾

او نه دی نازل کړی (رالپړلی) مونږ پر تا دغه کتاب (قرآن) مگر دپاره د دی چه بیان (او ښکاره) کړی ته (ای محمده!) دوی ته هغه (خیز) چه اختلاف کړی دی دغو (خلقو) په هغه کښی او (لپاره د) هدایت او (لپاره) د رحمت دپاره (د هغه) قوم چه ایمان لری (په ټولو مؤمن به شیانو).

تفسیر: یعنی لوی قرآن یواځی د دی لپاره نازل کړی شوی دی چه د هغو اساسی او رښتیا اصولو بیان په دیر وضاحت او تحقیق سره وکړی چه خلق پکښی اختلاف او جگړی کوی (مثلاً توحید معاد د حلالو او حرامو احکام) او نور چه هیڅ اشکال او خفاء پکښی پاتی نشی - گواکی نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم د دغه لوی قرآن په وسیله د گردو (ټولو) منازعو او جگړو سمه او صافه فیصله آوروولی ده - او د الله تعالیٰ پر بندگانو ئی د الله تعالیٰ حجت تمام کړی دی - وروسته له دی نه د دوی منل او نه منل - پخپله د مخاطبینو کار دی، هر څوک چه توفیق ومومی قبلوی به ئی. تاسی ته نه ښائی چه پر دوی پسی خپل ځان خفه یا پریشان کړئ! ﴿وَهَدَىٰ ذُرِّيَّتَهُ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ﴾ او لپاره د هدایت او لپاره د رحمت دپاره د هغه قوم چه ایمان لری) یعنی فیصله او بیان خو د گردو (ټولو) دپاره دی، لیکن د دی هدایت څخه منتفع کیدل - او د الله تعالیٰ د رحمت سره غاړه په غاړه کیدل - د هغه چا په برخه کیږی چه دغه فیصله د زړه په صدق سره تسلیموی - او په طوع او رغبت سره په ټولو مؤمن به شیانو ایمان راوړی.

وَاللَّهُ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ

او الله نازلی کړی (لپړلی) دی له (طرفه) د آسمانه اوبه (باران) نو ژوندی (شنه) ئی کړه په دی (اوبو) سره ځمکه وروسته له مرگه (وچوالی) د هغی (ځمکی)؛ بیشکه په دغه (زرغونتیا) کښی پس له وچوالی خامخا دلیل (ښکاره د قدرت) دی دپاره (د هغه) قوم چه آوری (د الله احکام د زړه په غوړونو او په انصاف سره بیا عبرت هم تری اخلی).

تفسیر: یعنی وچه ځمکه په آسمانی باران سره زرغونوی گواکی وچوالی د ځمکی موت او شین توب او خروپ توب ئی ژوندون او حیات دی ﴿إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ﴾ بیشکه په دغه زرغونتیا کښی پس له وچوالی خامخا دلیل ښکاره د قدرت دی دپاره د هغه قوم چه آوری احکام د الله د زړه په غوړونو په انصاف سره او

بیا عبرت هم تری آخلی) یعنی هم داسی د قرآن په وسیله جاهلان - عالمان او مر زړونه ژوندی کوی که ئی د زبه په توجه او انصاف سره واورى.

وَأَنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً تُمْرَأْنِي بَطُونَهُ مِنْ أَيْنٍ قَرَّبْتُمْ لَبَنًا خَالِصًا سَائِبًا لِلشَّرِيبِينَ ﴿٧٩﴾

او بیشکه چه دی تاسی ته په چارپایانو کښی دیر لوی عبرت؛ چه درخښوو مونږ تاسی ته له هغه غښو خیزونو څخه چه دی په گیدو د هغو (لنگو خاروو کښی) له منځه د غوشانیو او د وینو شودی صافی پاکی (له رنگه او بویه د غوشانیو او وینو) آسان تیریدونکی (له حلقه او خوش مزه) دپاره د څښونکو.

تفسیر: یعنی اوبه - غوا - مینه او نور حیوانات چه بوس، پرور او وانه خوری نو دغه خواړه کله چه د دوی په گیدو کښی لویږی د درو شیانو په طرف مستحیل کیږی - قدرت د دغو حیواناتو د اجسامو په منځ کښی داسی یو مشین لگولی دی چه د غذا د ځینو اجزاو د تحلیل کولو څخه وروسته د فضلی (پچی او غوشائی) په شکل د باندی ئی غورځوی - او له ځینو اجزاو څخه وینه پیدا کوی او په رکونو کښی ئی خپروی (خوری) چه د دوی د حیات او بقاء سبب گرځی - له هم دغی مادی څخه چه ځینی ئی وینه گرځیدلی ده، د دغو دوو گنده و شیانو په منځ کښی یو دریم شی (چه شوده دی) هم تیاری چه نهایت پاک طیب سپیڅلی او خوندر شی دی.

پخوا ئی د کتاب د نزول په مناسبت د اوبو د ښکته کولو ذکر وفرمایه په دغه آیات کښی د اوبو په مناسبت د نورو مشروباتو د انواعو ذکر هم وفرمایه - یعنی شوده - شراب نبیذ او شات - په ۲۶ جزء د محمد صلی الله علیه وسلم د سورت په (۱۵) آیت ۲ رکوع کښی چه هلته د جنت د ویالو ذکر راغلی دی د مشروباتو هم دغه څلور اقسام ذکر شوی دی

﴿فِيهَا أَنْهَرُونَ نَارًا غَيْرَ آسِنٍ وَأَنْهَرُونَ لَبَنًا مَسْكُونًا وَالْأَنْهَرُونَ عِلْمًا مَصْقًى﴾

دلته د دغو اقسامو د شیانو له ذکره مقصود دا دی چه د خلقو په خیال کښی هغه چه دیر لوی لوی نعمتونه دی هغه گرد (تول) د پاک الله پیدا او مخلوق دی بیا نو د تعجب ځای دی چه انسانان د خپل حقیقی منعم دغه مزاحم او احسان ولی هیروی او د نورو شیانو خادمان او مریان کیږی. ښوای د شرک د تردید په لوری اشاره وشوه. او دا هم تری رانکاره شوه چه هغه الله تعالی چه په دغه ډول (طریقه) سره ستاسی د جسمانی هوسائی (آسانی) دپاره راز راز (قسم قسم) انتظامات او مناسب وسائل او سامان پیدا کړی دی نو هر ورو (خامخا) د روحانی ژوندون او د باطنی ترقی وسائل او ذرایع به هم په کافی اندازه سره تیار او مهیا کړی وی.

وَمَنْ شَرِبَ الْخَيْلَ وَالْأَعْنَابَ تَخْذُونَ مِنْهُ سُكْرًا وَرِزْقًا حَسَنًا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٤﴾

او له میوو د خرماگانو او (له میوو د) د تاکو (کورو) څخه (هم داسی در څښوو مونږ پر تاسی) چه جوړوئ تاسی له دغو میوو څخه نشه کوونکی (بد) او رزق (روزی) ښه؛ بیشکه په دغو (انواعو د میوو او مشتقاتو) کښی (ئی) خامخا دلیل (ښکاره د قدرت) دی لپاره د (هغه) قوم چه عقل چلوی او فکر او غور په کښی کوی.

تفسیر: یعنی له دغو میوو څخه نشه ئی باسئ - او د خوړلو او څښلو نور ښه او عمده شیان تری جوړوئ لکه شربت - نبید - سرکه او وچه خرما او مویز او نور تری حاصلوئ. تنبیه: دغه آیت مکی دی - د شرابو څښل په مکه معظمه کښی لا نه ؤ حرام شوی - او شراب څښونکی به هغه بلا تکلفه څښل - د شرابو څښل وروسته له هجرت حرام شو - بیا هیڅ یو مسلمان له سره لاس نه دی ور وړی - خو بیا په هم دغه مکی آیت کښی ئی هم د ﴿سُكْرًا﴾ څخه وروسته د ﴿وَرِزْقًا حَسَنًا﴾ فرمایلو سره تنبیه فرمایلی ده چه وروسته له دی نه شراب حرام کیدونکی دی، ځکه چه پر شرابو د «رزق حسن» اطلاق نه دی موزون. ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ﴾ بیشکه په دغو انواعو د میوو او مشتقاتو کښی ئی خامخا دلیل ښکاره د قدرت دی لپاره د هغه قوم چه عقل چلوی او غور او فکر پکښی کوی. دلته د ﴿يَعْقِلُونَ﴾ لفظ چه د عقل څخه مشتق دی د «سکو» له تذکری سره خاص مناسبت لری، کله چه نشه عقل زائل کوی، نو ځکه ئی اشاره وفرمایله چه د آیاتونو پوهیل د عقلا کار دی. او د نشه څښوونکو او مستانو کار نه دی.

وَأَوْحَىٰ رَبُّكَ إِلَى النَّحْلِ أَنِ اتَّخِذِي مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا وَمِنَ الشَّجَرِ وَمِمَّا يَعْرِشُونَ ﴿١٥﴾

او په زړه کښی واچوله رب ستا مچیو د شاتو ته (دا خبره) چه ونیسئ (او) جوړوئ) تاسی په غرونو کښی کورونه او له ونو څخه او له هغه څخه چه خلق ئی لوړ جوړوی.

تفسير: يعنى د انگورو د پورته کولو دپاره هغه چيلی او اچی (خپرونه) چه تاسی ئی جوړوئ یا هغه عمارتونه چه خلق ئی تیاروی. د شاتو مچئ د ور په زړه کښی اچولو او حکم ورکولو څخه دغه مطلب دی چه د هغه فطرت داسی جوړ شوی دی چه سره د ادنی حیوانتوبه په نهایت کاریگری ډیری چالاکی - ښه شعور - اعلی ادراک - نری صنعت خپلی شکرگنی (گبینونه) د غرو او ونو په سوړیو او چاودونو او په عمارتونو او نورو کښی تیاروی - او نوری تولی مچئ د یوی لوی مچئ تر حکم لاندی په ډیر ښه اطاعت او انقیاد سره کار کوی - د دوی مشر ته «يعسوب» وائی چه د ده په متابعت د مچیو فوج هر لوری ته حرکت کوی کله چه دوی کومه ځاله (شکر گنی) جوړوی، نو د دغی ځالی تولی خونى د «متساوی الاضلاع مسدس» په شکل وی. بی له مسطرو او بی له پرکارو او نورو مهندسی اسبابو په دومره صحت او انضباط سره داسی سم او برابر - منظم مرتبه او په همغه یوه شکل د دغو گردو (تولو) کورونو جوړول داسی شی دی چه انسان ورته هک پک او حیران پاتی کیږی. حکماء وائی که بی له مسدسه کوم بل شکل ئی غوره کړی وی، نو خامخا به په منځ کښی څه ځای فضول او بیکاره پاتی وی - فطرت دی ته د داسی یوه شکل په لوری لار ښوونه کړی ده چه په هغه کښی هیڅ یوه فرجه او تشوالی هم خوشی او بیکاره نه وی پاتی.

ثُمَّ كُلِي مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ فَاسْلُكِي سُبُلَ رَبِّكِ ذُلًا يَخْرُجُ مِنْ
 بُطُونِهَا شَرَابٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ فِيهِ شِفَاءٌ لِلنَّاسِ إِنَّ فِي ذَلِكَ
 لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١٩﴾

بيا نو خورئ تاسی (ای مچیو!) له هر قسمه میوو څخه نو ځی (الوځی) په لیاره د رب خپل په دغه حال کښی چه آسانه ده (صافه او خلاصه درشکاری) راوځی له گیدو د دوی د څښلو (شی شات) چه مختلف دی رنگونه د دی (شاتو) په دغو (شاتو) کښی شفاء ده دپاره د خلقو بیشکه په دغو (مچیو او شاتو کښی خامخا ډیر لوی دلیل دی (پر قدرت او حکمت د الله) دپاره د هغه قوم چه فکر کوی (او پر غرائبو ئی عقل چلوی).

تفسير: ﴿كُلِي﴾ او ﴿فَاسْلُكِي﴾ گرد (تول) تګوینی اوامر دی. یعنی فطرت هغه ته هدایت ورکړی دی چه خپل خواش او استعداد او مزاج سره مناسب له هر قسمه میوو او گلانو او نورو شیانو څخه خپل خواړه او غذا حاصله او غونډه کړی. لکه چه دغه مچئ له خپلو ځالو څخه راوځی او له هر راز (قسم) گلانو او میوو خپله غذا په ځبیشلو سره حاصلوی چه له هغه څخه شات او موم

او نور حاصلیوی.

﴿قَالَ سُبُلَ رَبِّكِ ذُلَالًا﴾

نو غیغ الوغیغی او تگ کوئ په لیاره د رب خپل په دغه حال کښی چه آسانه ده صافه او خلاصه درېشکاری (یعنی د غذا حاصلولو، او د خوړلو او څښلو څخه وروسته د بیرته راتللو لیاری صافی او خلاصی در پرتی دی او هیڅ یو مزاحمت او ممانعت ستاسی په لیاره کښی نشته. لکه چه لیدلی شوی دی چه مچچ خپلی د غذا لټولو پسې بعض اوقات دیرو لرو غایونو ته غی - او بیا بلا تکلفه خپلی شکرگنی (خالی) ته برابر بیرته راغی - او لږ شانی هم تری لیار نه ورکپړی - او نه تری هیریوی. غینی د ﴿قَالَ سُبُلَ رَبِّكِ ذُلَالًا﴾ مطلب داسی اخیستی دی چه قدرت هغه فطری لیاری چه ستا د عمل او تصرف دپاره مقررۍ کړی دی پر هغو مطیع او منقاد شه! او سم برابر پری تل درومه! مثلاً د گلانو او میوو څخه خپله غذا وڅکه او وغښه او پخپله فطری قواؤ او تصرفاتو سره شات او نور تری جوړوه!

﴿يُخَيِّرُكَ مِنَ الشَّيْءِ مَا تَتَذَكَّرُ﴾ راوغی له کیدو د دوی د څښلو شی شات چه

مختلف وی رنگونه د شاتو (یعنی د مختلفو رنگونو شاتونه تری وغی سپین، سره او ژیر، وائی چه د رنگونو اختلاف پر موسم - غذا - او د مچچو په عمر او نورو پوری اړه (احتیاج) لری، او د دغو مخالفتونو لامله (له وجی) دغه اختلاف پکښی څرگندیوی (ښکاریوی). والله اعلم.

﴿فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا﴾ په دغو شاتو کښی شفاء ده دپاره د خلقو (یعنی په دیرو ناجوړیو کښی له

یواغی خالصو شاتو څخه یا له بلی کومی دوا سره د گدیللو په اثر کله چه مریضانو ته ورکړ شی باذن الله د رنځورانو د شفاء وسیله گرځی. په حدیث کښی راغلی دی چه یو سړی د نس کیناستلو (دستونه کیدلو) لامله (له وجی) ډیر سخت په تکلیف ؤ - د ده ورور ته څمونو پاک رسول الله مبارک وفرمایل چه پری شات وڅښولی شی کله چه شات پری وڅښول شو نو د هغه په اسهال کښی لا تزئید واقع شو نو هغه سړی بیا د رسول الله مبارک په حضور کښی حاضر شو او هغه واقعه ئی عرض کړه چه یا رسول الله صلی الله علیه وسلم غما د ورور د نس ناستی لا پسې زیاته شوه رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل «صدق الله وكذب بطن اخيك» الله رښتیا فرمایلی دی. او ستا د ورور گیده دروغجنه ده بیا ئی پری وڅښوه بیا ورڅښولو څخه بیا هغه کیفیت مداومت وکړ - نو بیا هم پاک رسول الله صلی الله علیه وسلم هغه خپله اوله وینا تکراره کړه - بالاخر د دریم غلی شات ورڅښولو څخه هغه اسهال بند شو او د هغه رنځور طبیعت درست شو. اطباؤ له خپلو اصولو سره سم ویلی دی چه غینی اوقات په گیده کښی «کیموس» فاسدیوی چه د گیدی هر راز (قسم) رسیدلی غذا او خواړه او دوا فاسدوی - نو ځکه اسهال (د نس ناسته) پیل (شروع) کوی - نو د هغه علاج هم دغه دی چه مسهلات ورکړ شی څو هغه فاسد «کیموس» ووغی. د شات په مسهل توب کښی هیڅ شک نشته - گواکی د رسول الله مبارک مشوره د هم دغه طبی اصول په اساس وه - د مامون الرشید په زمانه کښی کله چه «شمامه عبسی» ته هم داسی یو مرض لاحق شو، نو د دغی زمانی شاهی طیب «یزید بن یوحنا» په مسهل د هغه علاج وکړ - او هم دغه وجه ئی ورڅرگنده (ورښکاره) کړه - د نن پرون طبیبان هم

د «استطلاق البطن» د علاج دپاره د شات استعمال بیحده مفید ښی - حضرت شاه صاحب رحمه الله علیه فرمائی چه «الله تعالیٰ په پاس آیتونو کښی له خرابو شیانو څخه د ښو شیانو د وتلو دری ښی راوښودی د حیواناتو له گیدو د وینی او د غوښو له مادی څخه شوه - د نشی له مادی (کجوړو او انگورو) څخه پاکه روزی - د مچچ له گیدی څخه شات. په دغو درو واړو کښی دغی خبری ته اشاره ده چه الله تعالیٰ د هم دغه پاک قرآن په برکت د جاهلانو په اولاده کښی عالمان پیدا کوی لکه چه د محمد رسول الله صلی الله علیه وعلی آله وصحبه وسلم په وقت کښی هم داسی هم وشو چه د کفارو اولاده کاملان عارفان شول».

وَاللّٰهُ خَلَقَكُمْ ثُمَّ يَتَوَفَّيْكُمْ وَمِنْكُمْ مَنْ يُرَدُّ اِلَى الْاَرْضِ الْعُمُرُ لَكُمْ لَا يَعْلَمُ
بَعْدَ عِلْمٍ شَيْئًا اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌ قَدِيْرٌ

او الله پیدا کړی یی تاسی (له عدمه) بیا به وژنی تاسی (بیا به وفات کړی تاسی په اجل خپل سره) او ځینی له تاسی هغه څوک دی چه رد کولی شی هغه ډیر خوار ژوندون ته دپاره د دی چه ونه پوهیږی (دغه زور) پس له علمه چه ئی درلود (لرلو) په ځلمیتوب کښی په هیڅ شی (لکه وړوکی)؛ بیشکه چه الله ښه عالم دی (پر هر شی) ښه قادر دی (په کولو د هر شی چه اراده ئی وفرمائی).

تفسیر: د قدرت ډیری خارجي ښی ئی بیانی کړی او په هغوی یی مونږ انسانانو ته تنبیه وفرمائله چه تاسی پخپله پخپلو داخلی حالاتو کښی غور او فکر وکړئ؛ هغه چه رومبی هیڅ شی نه ؤ پاک الله هغه ته خارجي وجود وروباښه - بیا ئی وواژه او هغه وربښلی ژوندون ئی تری بیرته واخیست او ده د هغه په مقابل کښی هیڅ ونشو کړی - او ځینی پخوا له مړینی په زوروالی کښی داسی درجی ته رسوی چه د هغه گرد (تول) هوش - سد - حواس - قواء بیخی زانلیږی او له لاسه وځی او د هغه په لاسو او پښو کښی له سره هیڅ توان او طاقت نه وی پاتی او بیخی زهیر او له کاره لویږی، نه په خبره پوهیږی او نه ئی هغه کړی خبری او پری تیری شوی تجربی په یاد پاتی وی له دی نه ثابته شوه چه علم او قدرت د هغه واحد - احد - خالق او مالک په لویه خزانه کښی دی - هر کله او په هره انداز - هر چاته او په هر وقت کښی چه اراده ئی وفرمائی ورکوی ئی - د حضرت شاه صاحب په نزد په دغه آیت کښی دغه طرف ته اشاره ده چه په دغه محمدی امت کښی به رومبی کامل سری پیدا کیږی او بیا به پکښی نقصانات پیدا کیږی - والله اعلم.

وَاللَّهُ فَضَّلَ بَعْضَكُمْ عَلَى بَعْضٍ فِي الرِّزْقِ فَمَا الَّذِينَ فُضِّلُوا بِرَأْسِي رَزَقُوهُمْ عَلَى مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَهُمْ فِيهِ سَوَاءٌ أَفَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٤١﴾

او الله فضل (زیادت) ورکری دی عینی ستاسی ته پر عینو (نورو) په رزق (روزی په غنا، فقر، مالکیت او مملوکیت) کښی، نو نه دی هغه کسان چه فضل زیات ورکری شوی دی دوی ته رد کوونکی د رزق (روزی، مال) خپل په هغه چا چه ئی مالکان شوی دی ښی لاسونه د دوی (یعنی له خپلو عانونو سره ئی نه شریکوی) آیا نو دا مالکان او مملوکان په دی (اموالو) کښی سره برابر دی؟ (بلکه نه دی سره برابر)؛ آیا نو په نعمت د الله باندی انکار کوی دغه (چه الله ته شریکان ثابتوی).

تفسیر: یعنی د الله تعالی راکری روزی او ښه د تولو دپاره یو شان او یو برابر نه ده د استعدادو او احوالو د تفاوت په لحاظ پاک الله تعالی پخپل بالغه حکمت عینو ته پر عینو نورو فضیلت ورکری دی - عینی ئی داسی مالداره او با اقتداره وگرځولی دی چه د هغوی تر لاسو لاندی ډیر مریان او نوکران او چاکران وی چه هغوی ته د هم ده په ذریعه روزی ورسپیږی - یو خو هغه مریان دی چه بالذات د یوی پیسی یا د ادنی اختیار مالکان نه دی - او هر وقت د خپل بادار (سردار) اشارو ته سترگی په لیاری دی نو آیا په دنیا کښی داسی کوم بادار په خپل غان به داسی پیرو او لورینه وکری چه مری یا نوکر یا چاکر ئی چه په هر حال د ده په شان انسان دی همغسی د خپل د مرئیتوب او نوکری - په حالت کښی د خپل بادار په دولت - ثروت - عزت - ښځی او نورو کښی برابر شریک شی؟ د مری حکم خو شرعاً داسی دی چه د مرئیتوب په حالت کښی که د کوم شی مالک هم وگرځولی شی خو بیا هم دی د هغه شی مالک نه وگرځی - او د هغه مالک خامخا د ده همغه بادار (سردار) کیږی. فرض ئی کړئ که بادار (سردار) خپل مرئی آزاد کړی او پخپل دولت او نورو کښی ورته پوره او برابره برخه ورکړی، نو بیشکه دلته د دوی دواړو په منځ کښی مساوات قائمیږی، مگر په دغه وقت کښی هغه مری، مری نه دی پاتی. په هر حال د مرئیتوب کیفیت او مساوات له سره پخپلو منځو کښی سره نشی جمع کیدی. لکه چه د دوو همجنسو او متحدالنوعو انسانانو په منځو کښی په مالکیت او مملوکیت کښی سره شرکت او مساوات نشی جمع کیدی نو بیا د حسرت او حیرت غای دی چه د خالق او مخلوق په منځ کښی په معبودیت او نورو کښی څرنگه برابری او مساوات کاوه شی؟ او داسی شیان د حقیقی مالک شریک او سهیم تاکلی (مقرر کړی) کیږی چه پخپله

مشرکین هم هغه د الله تعالیٰ مخلوق او مملوک گڼی او پری داسی اقرار کوی «الا شریکا هولک تملکه وماملک» آیا د حقیقی منعم د نعمتونو شکریه هم دغه ده چه د هغو خبرو څخه چه د هغو په منلو کښی ستاسی وچولی (تندی) تریو کیږی او غری مو وهلی کیږی او ډیر پری خپه کیږئ له هغه څخه زیات قبیح او شنیع صورت هغه دپاره تجویز وکړی شی، - همغسی چه په روزی او نورو شیانو کښی الله تعالیٰ ځینو ته پر ځینو نورو فضیلت ورکړی دی او گرد (تول) ئی سره په یوه درجه کښی نه دی ایښی، که په علم او عرفان او د نبوت په کمالاتو کښی هم کوم لوی ذات ته پر نورو فوقیت ورکړی نو د الله تعالیٰ د دغه نعمت څخه انکار پرته (علاوه) له ضده او عناده بله وجه نه لری.

وَاللّٰهُ جَعَلَ لَكُم مِّنْ اَنْفُسِكُمْ اَزْوَاجًا وَجَعَلَ لَكُم مِّنْ اَزْوَاجِكُمْ بَنِيْنَ وَحَفَدَةً
وَرَزَقَكُم مِّنَ الطَّيِّبَاتِ اَفَاَبْاٰ طٰلٍ يُّؤْمِنُوْنَ وَبِنِعْمَتِ اللّٰهِ هُمْ يَكْفُرُوْنَ ﴿۱۷﴾
وَيَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَهُمْ رِزْقًا مِّنَ
السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ شَيْئًا وَلَا يَسْتَطِيعُوْنَ ﴿۱۸﴾

او الله پیدا کړی دی تاسی ته له جنسه ستاسی ښځی (چه زړه مو ورسره آرام شی) او پیدا کړی ئی دی تاسی ته له ښځو ستاسی ځامن او لمسی (یا لونی یا ځومان چه ستاسی د نوعی د بقاء ذرائع دی) او روزی رزق ئی درکړی دی تاسی ته له طیباتو پاکیزه و (خوندورو شیانو نه چه ستاسی د شخصی بقاء وسائل دی) آیا نو (دغه کفار) پر باطلو (معبودانو) ایمان راوړی او په نعمت د الله (چه اسلام دی) دوی کافران کیږی، او عبادت کوی دغه (کفار) بی له الله د هغه (څیز) چه نه لری هیڅ واک (اختیار) دپاره د دوی د رزق (روزی ورکولو) له آسمانونو (په وړولو سره) او له ځمکی (په زرغونولو سره) د هیڅ څیز او نه طاقت لری (دغه باطل معبودان د هیڅ شی).

تفسیر: یعنی له هم دغی انسانی نوعی څخه ستاسی ښځی ئی پیدا کړی شو ستاسی په منځ کښی الفت او مؤانست قائم وی او د تخلیق غایه او غرض تکمیل شی

﴿وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ بَرَاجًا وَرَحْمَةً﴾ (۲۱) جزء د الروم

(۲۱) آیت (۳) رکوع ﴿أَفَالَمْ يَظَلُّوا يُؤْمِنُونَ﴾ آیا نو دغه کفار پر باطلو معبودانو ایمان راوړی او په نعمت د الله تعالیٰ چه اسلام دی دوی کافران کیږی؟ یعنی د بتانو احسان منع چه له ناروغی څخه مو په زعم ستاسی روغ کړی - یا ځامن درکړی - یا روزی در ورسوی چه دغه گډر (تول) سره دروغ دی او هغه ذات چه په رښتیا سره د دغو شیانو درکوونکی دی د هغه شکر نه اداء کوئ کذا فی الموضح. او ښائی په دی لوری هم اشاره وی چه د فانی او زائل ژوندون د نوعی او شخصی بقاء د اسبابو او وسائلو منونکی یی - او د الله تعالیٰ د دیر لوی نعمت (چه د رسول الله مبارک هدايات دی) او د ابدی بقاء او دائمی ژوندون واحده ذریعه ده نه منی «الا کل شیء ما خلا الله باطل»

﴿وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ﴾ الآية - او عبادت کوی دغه کفار بی له الله تعالیٰ څخه د هغه څیز چه نه لری هیڅ واک او اختیار دپاره د دوی د رزق او روزی ورکولو له آسمانه او له ځمکی) یعنی نه له آسمانه د باران وړولو اختیار لری - او نه له ځمکی څخه د غلی او دانی د زرغونولو قدرت د دوی په واک (اختیار) کښی شته نو بیا په معبودیت کښی د مطلق قادر او برحق قاهر شریکان څرنگه کیدی شی؟

﴿وَلَا يَسْتَكْبِرُونَ﴾ او نه طاقت لری او نه توانیږی دغه باطل معبودان د هیڅ څیز) یعنی نه فی الحال دغه اختیار ور حاصل دی او نه په فی المال کښی د دغه قوت او قدرت خاوندان کیدی شی.

فَلَا تَضْرِبُوا لِلَّهِ الْأَمْثَالَ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿۴۷﴾

نو مه بیانوی (مه لگوئ) تاسی الله سره مثالونه (شریکان په خدایی کښی)؛ بیشکه الله ته معلوم دی (بطلان د قول ستاسی) او تاسی نه پوهیږئ (که نه داسی به مو نه کوله).

تفسیر: مشرکانو به ویل چه حقیقی مالک خو الله تعالیٰ دی، دغه کسان د الله تعالیٰ په دربار کښی مختار دی او زموږ کارونه هم دغو پوری اړه (احتیاج) لری او هغه لوی خدای پوری موږ نشو رسیدی. نو دغه مثال بیخی غلط دی چه انسانان دی د احدیت له دربار سره بالکل څه تعلق او مناسبت ونه لری. الله تعالیٰ هر شی پخپله کوی اعم له دی چه بالواسطه وی یا بلاواسطه او هیڅ یو کار ئی هیچا ته داسی نه دی ورسپارلی لکه چه دنیوی سلاطین خپلو ماتحتو - حکامو ته اختیارات ور تفویض کوی چه تفویض ئی په اراده او اختیار سره وی، لیکن د تفویض څخه وروسته هغوی د هغو اختیاراتو په استعمال کښی آزاد او مختار دی. د کوم شوری - اعیان - وزیر - معین - نائب الحکومه مجلس مشوره قاضی او حاکم د فیصلی په وقت کښی نه باچا او

نه وزراء او نه بل خوک - د هغی واقعی له جزویاتو او فیصلی څخه پوره خبردار وی، نه په هغه وقت کېږي په جزئی دول (طریقه) سره د باچا مشیت او ارادی ته د هغی فیصلی په صدور کېږي څه دخل شته - دغه صورت د الله تعالیٰ په دربار کېږي له سره نشته، بلکه هر یو لوی او وړوکی کار او له ادنیٰ ځنې ادنیٰ جزئی شی - که د اسبابو په واسطه سره وی که بلا واسطه د ده د محیط علم او مشیت او ارادی سره سم واقع کیږي، نو بناء پر دی پر مونږ او نورو هر مسلمان او انسان لازم دی چه د هر کلی او جزئی خالق - فاعل او حقیقی مؤثر، همغه پاک الله تعالیٰ وېولی او یواځی بی له مله او شریکه همغه الله واحد جل و علا خپل معبود او مستعان وپیژني. او پر هم دغه اعتقاد ټینګ او کلک ولاړ وی.

تنبیه: له ابن عباس رضی الله تعالیٰ عنه او نورو اسلافو څخه د ﴿فَلَا تَضُرُّوْا لِلّٰهِ اَمْثَالًا﴾ دغه مطلب منقول دی «تاسی هیڅ شی د پاک الله سره مماثل مه بولی!»
 ﴿اِنَّ اللّٰهَ یَعْلَمُ وَاَنْتُمْ لَا تَعْلَمُوْنَ﴾ بیشکه الله تعالیٰ ته معلوم دی بطلان د قول ستاسی او تاسی نه پوهیږئ که نه داسی به مو نه کوله) یعنی تاسی په دغه نه پوهیږئ چه الله تعالیٰ دپاره کوم مثال ښائی وړاندی کړی شی چه د اصل الحقیقت او صحیح مطلب په تفهیم کېږي ممد او معاون وی او د الله د عظمت او نزاهت په خلاف کومه شبهه پیدا نه کړی - که صحیح مثال غواړئ نو وروسته له دی نه دوه مثالونه بیان فرمائی کیږي - تاسی هغه په ډیر غور او دقت سره واورئ! او د هغه تمثیل پر غرض او غایه ځان ښه پوه کړئ! تر څو حق او باطل معبود په ښه شان سره وپیژنئ! اول مثال تری دغه دی

ضَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا عَبْدًا مَّمْلُوكًا لَا يَقْدِرُ عَلَىٰ شَيْءٍ وَمَنْ رَزَقْنَاهُ
 مِمَّا رَزَقْنَاهُ قَاسًا فَيُنْفِقُ مِنْهُ سِرًّا وَجَهْرًا هَلْ
 يَسْتَوْنَ ط الْحَمْدُ لِلّٰهِ ط بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ ۝

تری (بیانوی) الله یو مثال چه مربی وی مملوک (نه مکاتب او ماذون) چه نه قادر پیری په هیڅ شی (له نفعی او ضرره) او بل هغه خوک وی چه رزق روزی ورکړی وی مونږ ده ته له درباره خپله رزق روزی ښه (ډیر مال بی له شرکته) نو دغه سړی نفقه کوی له هغه ماله په پټه او ښکاره؛ آیا برابری سره دوی (نه برابر پیری) ټوله ثناء صفت الله لره دی (چه لوی څښتن (مالک) د ټولو نعمتاؤ دی)؛ بلکه زیاتره یعنی ګرد (ټول) د دوی سره نه پوهیږي (چه نسبت د نعمتونو کوی نورو ته).

تفسیر: یو سری چه هغه خپلواک (خود مختار) او آزاد نه وی او د بل مریې او مملوک وی او هیڅ ډول (طریقه) قدرت او اختیار نه لری او په هر تصرف او کار کېنې د مالک اجازی او اشاری ته اړ (مجبور) او محتاج وی او بلا اجازه د هغه گرد (ټول) تصرفات غیر معتبر وی. بل خپلواک (خود مختار) آزاد با اختیاره سری دی چه ورته پاک الله پخپل فضل او مرحمت دیره روزی رزق او قدرت وربښلی دی - چه له هغه څخه شپه او ورځ په پټه او ښکاره (په هر ډول) (طریقه) ئی چه زړه غواړی) په خلاص لاس او په دیر اخلاص ئی صرفوی او هیڅوک د هغه لاس نشی نیولی آیا دغه دواړه سری سره برابر کیدی شی؟ هم داسی وپوهیږئ چه الله تعالی د هر څیز حقیقی مالک دی - او ټول تعریفونه او ښیځنې (فائیدی) د ده په خزانه کېنې دی هر چا ته هر څه چه اراده وفرمائی ورکوی ئی او هیڅوک ئی مزاحمت کوونکی نه دی په ذره ذره باندی هم کلی اختیار او کامله قبضه لری دغه به څومره د ظلم خبره وی چه تاسی له هغه الله جل جلاله سره د دبرې (گټی) یا د ختو یا د نورو یو داسی بت برابرئ. چه هغه د هیڅ یو څیز مالک نه دی بلکه پخپله د بل چا مال دی کله چه مجازی مالک او مجازی مملوک سره نشی برابریدی نو بیا حقیقی مملوک به څرنگه د حقیقی مالک شریک کیدی شی؟ په دی باندی هم ښه وپوهیږئ، چه د الله واحد عبادت کوونکی چه مالک ئی ورته علم او د ایمان دولت ورعطاء کړی دی او په خلقو کېنې ئی په شپه او ورځ کېنې د روحانی نعمتونو د تقسیمولو ذریعه گرځولی دی آیا دی له هغه پلایت مشرک سره چه د بت بنده او د اهو او اوهامو غلام - او له مقبوله عمله بیخی تش لاس وی برابریدی شی؟ او له دغه موحد مؤمن سره یو ځای دریدلی شی؟ کلا! والله! دوهم مثال تری دغه دی

وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَجُلَيْنِ أَحَدُهُمَا أَبْكَمُ لَا يَقْدِرُ عَلَى شَيْءٍ وَهُوَ
 كُلٌّ عَلَى مَوْلَاهُ أَيْنَمَا يُوَجِّههُ لَا يَأْتِ خَيْرٌ هَلْ يَسْتَوِي
 هُوَ وَمَنْ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَهُوَ عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ٥٦

او بیانوی الله یو مثال چه دوه سری وی چه یو له دوی نه ګونګ (چاړا) وی (چه نه څه اوری او نه څه وائی) نه قادریږی په هیڅ څیز حال دا چه دغه ګونګ بار (پیتی) وی پر مولا (بادار) خپل هر چیرته چه ولیږی (بادار) دغه (مریې) نه راوړی نه راځی په خیر سره (بلکه شر ورته رسوی) آیا برابریدی دغه (ګونګ بی خبره)، او هغه څوک چه امر کوی (خلکو ته) په عدل (انصاف بلکه له سره نه دی برابر) حال دا چه دی (پخپله هم) پر لیاره سمه (روان وی چه ژر ورسوونکی ده مقصود ته).

تفسير: څوک چه ګونګی وی نو په لازمی ډول (طریقه) سره کون به هم وی - ګواکي دی به نه پخپله خبری کولی شی او نه له نورو څخه څه شی اوریدی شی (او هیڅ قوت او قدرت نه لری په هیڅ شی) ځکه چه نه حواس لری نه عقل او شل او شوت هم وی چه هیچیری تلی راتلی هم نشی (حال دا چه دغه ګونګ پیټی وی د دواړو اوږو چه بار وی پر متولی او بادار خپل او هغه متولی نی په هر کار کښی حیران وی ځکه چه هر طرف ته نی چه مولی ولیری دغه کون او چارا غلام) د خپل مالک هیڅ یو کار نشی کولی هر چیری چه نی ولیری، یا نی متوجه کړی، هیڅ قسم ښیګنه (نفع) او فلاح نشی ورسولی (او کار نی تر سر نه رسوی او خپل بادار (سردار) د هغه په مقصد او کار نه بریالی کوی. نو آیا سره برابری دغه ګونګ او بیخبره او هغه څوک چه امر کوی خلقو ته په عدل او انصاف سره ځکه چه سلیم الحواس او فصیح اللسان او فهم او رشید او دیندار او جامع د ټولو فضائلو او مکارمو دی او حال دا چه دی پخپله هم روان دی پر سمه لاره چه جلت رسونکی ده مقصود ته) یعنی پخپله هم پر سمه لیاره روان دی او هم نورو ته هم د اعتدال او انصاف سمه برابره لیاره ورښی او روانی نی، کله چه دغه دواړه کسان سره نه دی برابر نو یو له خپله ځانه جوړ کړی بت ته العیاذ بالله د خداځی درجه ولی ورکوله کیږی؟ یا یو ږوند او کون مشرک چه د الله تعالی پیدا کړی روزی څخه خوری او د یوی کودی په اندازه هم کار نه کوی، له هغه قانت مؤمن سره څرنگه برابر کیدی شی چه دی پخپله هم په سمه صافه لیاره روان دی او نور خلق هم له خپله ځانه سره یو ځای بیایی؟ حضرت شاه صاحب فرمائی «یعنی د الله تعالی دوه مخلوق یو ټیت او سپک بت چه نه خوځیدی شی او نه تلی شی لکه ګونګی مریی او بل رسول چه د پاک الله لیاره په زرګونو خلقو ته ښی او دی پخپله هم د الله تعالی په بندګی قائم دی - د دغه رسول الله متابعت ښه او بهتر دی؟ که د هغه کون چارا بیرا مریی؟».

(ای لویه څښتنه! ته مو پخپل عبادت او د خپل رسول په متابعت کښی لا کلک او ټینګ وساته!)

وَلِلّٰهِ غَيْبُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا اَمْرُ السَّاعَةِ اِلَّا كَلِمَةٍ الْبَصْرِ اَوْ هُوَ اَقْرَبُ اِنَّ اللّٰهَ عَلٰی كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌۙ

او خاص الله لره دی (علم په) پټو د آسمانونو او د ځمکی او نه دی امر (قیام) د قیامت (په سرعت او سهولت کښی) مگر په مثل د پټولو یا خلاصولو د سترگو بلکه دا له هغه څخه هم ډیر نژدی دی (لکه د رپولو د شروع آن ځکه چه) بیشکه الله پر هر شی ښه قادر دی (چه اراده وفرمائی او ځینی له هغه بیا ژوندی کول د ټولو مخلوقاتو دی).

تفسیر: یعنی گرد (تول) مخلوق سره یو شان نه دی. د یوه سړی حال د بل سړی له حاله بې انتهای اختلاف لری. گرد (تول) شیان پر یوه مستوی سطح نه دی درولی شوی - د دغو تولو شیانو اسرار او د هر یوه پټ استعدادات او مخفی حالات الله تعالی سره دی لکه چه الله سم له خپل محیط علم سره په قیامت کښی له هر یوه سره بېله معامله کوی - او پر مختلفو احوالو به مختلفې نتیجې مرتب فرمائی.

(او نه دی امر یعنی قیام د قیامت له جهته د جلتی او آسانی مگر په مثل د رېولو د سترگی بلکه هغه قیام ډیر نژدی دی له دغه رېولو نه هم ځکه چه دغه دوه کاره دی او هغه یو) یعنی تاسی د قیامت راتگ مستبعد مه گنئ - پاک الله تعالی ته هیڅ یو څیز مشکل نه دی - کله چه د گردو (تولو) خلقو د بیا ژوندی کولو اراده وفرمائی، نو د سترگو د یوه رپ په اندازه به هم څه غنډ (درنگ) نه لگیدی هم دا چه اراده ئی وفرمائی، په یوه طرفه العین کښی به گرد (تول) جهان بیا موجودیږی.

تنبیه: د ﴿كَلِمَةَ الْبَصَرِ أَوْ هَوَاتَرَب﴾ مطلب دا دی چه د عامو خلقو له محسوساتو سره موافق د هغه د سرعت تعبیر د سترگو په رېولو سره وکړی شو. لیکن په واقع کښی له دی نه به هم په ډیر لږ مدت کښی قیامت قائمیږی، ځکه چه «لمح البصر» په هر حال یو زمانی شی دی او د الله تعالی پر اراده د مراد ترتیب هر ورو (خامخا) فوری او آتی دی. (بیشکه چه الله تعالی پر هر شی باندی ښه قادر دی) یعنی د هغه ذات چه د محیط علم حال او وصف ئی داسی وی چه د آسمان او د ځمکی گرد (تول) اسرار هم د ده په مخ کښی موجود او حاضر وی او د ده کامله قدرت پر یوی یوی ذری هم محیط وی - ښه نو د هغه شریک او څاری بل څرنګه کیدی شی - او د هغه پوره مثال به له کوم ځای څخه راوړی شی؟.

وَاللّٰهُ اَخْرَجَكُمْ مِّنْ بُطُوْنٍ اُمّهْتِكُمْ لَا تَعْلَمُوْنَ شَيْئًا وَّ
جَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْاَبْصَارَ وَالْاَفْئِدَةَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ ﴿۱۵﴾

او الله راوويستئ تاسی له نسونو (مکیدو) د میندو خپلو حال دا چه نه پوهیدئ تاسی په هیڅ شی (څیز له خیره او شره) او پیدا کړی (درکړی) ئی دی تاسی ته غوړونه او سترګی او زړونه (او نور حواس او نور اسباب) دپاره د دی چه شکر وکړئ (په دغو نعمتونو).

تفسیر: یعنی د پیدایښت په وقت کښی تاسی په هیڅ شی نه وئ خبر او نه په څه پوهیدئ - پاک الله تاسی ته د علم ذرائع او پوه لرونکی زړه درکړ چه هر یو د دغو بالذات پخپله هم لوی

نعمت دی او د لکونو نورو نعمتونو د متمتع کیدلو وسائل هم دی - که سترگی - غوړونه - عقل او نور حواس، اعضاء او جوارح نه وی، نو د گردو (تولو) ترقیاتو وروڼه به بنديدل هومره چه انسان وړوکی لوڼیږي، هغومره د هغه علمی او عملی قوتونه هم بالتدریج لوڼیږي او پسی زیاتیږي - نو د ده شکر گزاری دغه ده چه دغه قوتونه ئی د الله تعالیٰ په طاعت کښی لگولی وی او د ده د حق په پیژندلو کښی له پوه او هوش څخه ئی کار اخیست نه داسی چه د احسان منلو په غای بالعکس پر بغاوت او سرکشی ملا وتړی او د خپل حقیقی منعم څخه غاړه وغړوی او د کودړو او د دېرو (گټو) د بتانو عبادت وکړی.

اَلَمْ يَرْوِاْ اِلَى الطَّيْرِ مُسَخَّرَاتٍ فِيْ جَوِّ السَّمَاءِ مَا يُمْسِكُهُنَّ اِلَّا اللّٰهُ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُوْنَ ۝۹

آیا نه گوری دغه (انسانان) په طرف د الوتونکو (مرغانو) چه مسخر کړی شوی (په حکم سره ترلی شوی) دی په جو (هوا) د آسمان کښی؛ نه ساتی دوی لره (په دی هوا کښی له پریوتلو څخه) مگر الله؛ بیشکه په دغه (تسخیر د مرغانو) کښی خامخا دلائل (د قدرت) دی دپاره د (هغه) قوم چه ایمان راوړی (ځکه چه سترگی د عبرت هم دوی لری).

تفسیر: یعنی لکه چه بنی آدم ته د هغه مناسب قوتونه ورعنایت فرمائی دی، مرغانو او طیورو ته ئی هم د دوی له حالاتو سره مناسب فطری قوتونه په ودیعت سره ورکړی دی، هر یو الوتونکی پخپله الوتنه کښی د قدرت د قانون تابع دی - او د الله تعالیٰ تکوینی احکامو ته مطیع او منقاد دی هغوی ته په هیڅ یوی مدرسی، کښی د الوتلو لوست او ښوونه نه ده ورکړی شوی قدرت د دغو مرغانو او طیورو وزرونه - لکۍ - منگلی - مښوکی او نور اعضاء جوارح او حواس داسی جوړ کړی دی چه په نهایت آسانی سره په فضاء او د هوا په منځ کښی الوتلی شی او داسی نه کیږی چه د هغه ثقیل جسم د لطیفی هوا فضا څیری کړی یا ئی وشکوی - او بی اختیاره لاندی ولویږی یا د ځمکی عظیم الشانه جذب او راښکودل هغوی خپل ځان ته راکش کړی - او د هغو د الوتلو مخه ونیسی آیا د الله تعالیٰ څخه ماسواء د بل چا د قدرت لاس دی چه دغه طیور بی تکلفه په معمولی ډول (طریقه) سره په فضاء کښی ساتی - او د هوا په جو کښی ئی چپ چاپیر الوځوی؟ (بیشکه په دغه الوتنه او طیران او تسخیر د مرغانو کښی خامخا دلائل د قدرت دی دپاره د هغه قوم چه ایمان راوړی ځکه چه سترگی د عبرت هم دوی لری) حضرت شاه صاحب رحمة الله علیه لیکي «یعنی په ایمان راوړلو کښی ځیني اشخاص متردد کیږی او له دی کبله (وجی) چه دوی د معاش په امورو کښی مصروف دی د معاد له فکره غافل دی نو فرمائی چه د

مور له گیدی څخه هېڅوک له خپله ځانه سره هېڅ شی نه راوړی، د گټلو اسباب سترگی - غوړونه او نور حواس اعضاء او جوارح د همغه پاک الله تعالیٰ عطاء او د دغو گردو (تولو) شیانو معطی او ورکوونکی همغه دی او الوتونکی مرغه په فضاء کېږي د چا په اعتماد او مرسته (مدد) خپل وزرونه خوځوی؟»

وَاللّٰهُ جَعَلَ لَكُمْ مِّنْ بُيُوتِكُمْ سَكَنًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِّنْ جُلُودِ
الْأَنْعَامِ بُيُوتًا تَسْتَخِفُّونَهَا يَوْمَ ظَعْنِكُمْ وَيَوْمَ إِقَامَتِكُمْ
وَمِنْ أَصْوَافِهَا وَأَوْبَارِهَا وَأَشْعَارِهَا أَثَاثًا وَمَتَاعًا إِلَىٰ حِينٍ ۝

او الله پیدا کړی دی تاسی ته له کوټو (کورونو) ستاسی ځای د هستوګنې (یعنې د خښتۍ تپږی (گټی) - لرګی او نورو شیانو عمارتونه) او (الله) پیدا کړی دی تاسی ته له پوستکو د چارپایانو (څاروو) کورونه چه سپک مومئ تاسی هغه په ورځ د کوچ او سفر ستاسی او په ورځ د اړوولو ستاسی (په ډیره ځای کېږي) او (الله پیدا کړی دی تاسو ته) له وړیو د دغو (چارپایانو گډو) او له وړیو د دغو (چارپایانو اوبښانو) او د وښتو د دغو (چارپایانو بیزو) اسبابونه (د اغوستلو او غوړولو او استعمالولو) او د نفعی اخیستلو تری تر حین (تر وخته د مرکیدو ستاسی یا د حیواناتو یا تر قیامته) پوری.

تفسیر: یعنی کله چه د خښتو او د تپږو (گټو) عمارتونه بل چیری نشو منتقل کیدی نو د څرمنی او د وړیو او د نورو کیږدی او تمبوګان او خیمې جوړول مو وروښودل چه په سهولت او آسانی سره منتقل کیدی شی په سفر او حضر کېږي هر چیری چه مو زړه وغواړی هلته ئی ودروئ - او هر وقت چه مو زړه غواړی راتول ئی کړئ او یوی خوا ته ئی کیږدئ. ځینو د ﴿يَوْمَ ظَعْنِكُمْ وَيَوْمَ إِقَامَتِكُمْ﴾ مطلب داسی اخیستی دی چه د تګ په وقت کېږي او د پورته کولو او ښکته کولو او درولو په وقت کېږي سپک وی او هېڅ تکلیف او ربر (زحمت) نه درپېښوی. (او الله تعالیٰ پیدا کړی دی تاسو ته له وړیو د دغو چارپایانو چه میږي (گډی) دی او له وړیو د دغو چارپایانو چه اوبښ دی او وښتو وچغڼو د دغو چارپایانو چه وزی (بیزی) دی اسبابونه د اغوستلو او غوړولو او استعمالولو او د نفعی اخیستلو تر وخته د مرکیدو ستاسی یا تر وخته د مرکیدو د دغو حیواناتو یا تر قیامته پوری) یعنی له دغو شیانو څخه څومره د هستوګنې او هوسانی (آسانی) سامان او اسباب تیارولی شی، چه تر یوه معینه وخته یا تر اوږده مده (یا ستاسی یا د دغو حیواناتو تر ژوندانه) پوری کار تری اخیست کیږي. که پاک الله مونږ او

تاسی او نورو ته ترقی کوونکی زړه او دماغ او سترگی او غوړونه (او نور حواس او جوارح) نه وی راکړی نو آیا دغه سامان به میسر کیدی شوی؟.

وَاللّٰهُ جَعَلَ لَكُم مِّنَّا خَلْقَ ظِلَالٍ وَجَعَلَ لَكُم مِّنَ الْجِبَالِ اَكْنَانًا وَجَعَلَ لَكُم سَرَائِيلَ تَقِيْكُمْ الْحَرَّ

او الله پیدا کړی دی تاسی ته له هغو غیزونو څخه چه پیدا کړی ئی دی سیوری مثلاً د وریځو - ونو - عمارتونو - غرونو او نورو سیوری د قدرت له قانونه سره سم پر ځمکه لویږی چه په هغه کښی (د حرارت په اوقاتو کښی) خلق آرام او هوسانی (آسانی) کوی او (الله) پیدا کړی دی تاسی ته له غرونو څخه ځایونه د پتیدلو (مکاری او سمخی چه هلته مو سرونه ننباسی او له بارانه له، لمره یا له دښمنانو او نورو څخه مو ځانونه ساتلی شی) او (الله) پیدا کړی دی تاسی ته (قميصونه (د پنبی وړیو کتانو او نورو) چه ساتی تاسی له گرمی نه.

تفسیر: حضرت شاه صاحب رحمة الله علیه لیکي «همغسی چه د گرمی په موسم کښی د گرمی څخه د ځان ساتلو وسائل شته د یخنی په موسم کښی د یخنی څخه د ځان ساتلو وسائل هم شته خو کله چه په هغه ملک کښی گرمی زیاته وه د هغه ذکر ئی په خصوصیت سره وفرمایه»

وَسَرَائِيلَ تَقِيْكُمْ بِأَسْكُطٍ

او (الله) پیدا کړی دی تاسی ته (قميصونه (د اوسپنی او څغری) چه ساتی مو (له ضرره) د جنگه ستاسی؛

تفسیر: یعنی زړه او څغری چه په جنگونو کښی خلق له زخمی (تپی) کیدلو څخه ساتی او د دښمن د وسلو له واره او د چرو او تورو له گزازه مو ژغوری (بچ کوی).

كَذٰلِكَ يُتِمُّ نِعْمَتَهُ عَلَیْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَسْلِمُوْنَ ۝۸۱

هم داسی (چه تیر نعمتونه ئی تمام کړی دی) پوره کوی نعمت (احسان خپل

پر تاسی دپاره د دی چه تاسی اسلام راوړئ (د الله حکم ومنی).

تفسیر: یعنی وگورئ چه پاک الله پخپل فضل او کرم سره څرنګه ستاسی د هر قسم ضروریاتو انتظام فرمایلی دی؟ او څنګه علمی او عملی قوتونه ئی درېښلی دی؟ چه د هغو په کار اچولو او له هغو څخه د کار اخستلو په اثر ډیر عجیب او غریب تصرفات کولی شی نو بیا څرنګه امکان لری هغه الله چه په مادی او جسمانی دنیا کښی پر تاسی دومره مراحم او احسانات فرمائی دی، د روحانی تربیت او تکمیل په سلسله کښی به پر مونږ او تاسی خپل لطف او احسان نه وی پوره کری؟ بیشکه چه هغه ئی هم راپوره فرمایلی دی لکه چه په ۶ جزء د المائدة په ۳ آیه اوله رکوع کښی داسی یو آیت لولو ﴿الْيَوْمَ اكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَالسُّمْتُ عَلَيْكُمْ يُعْمِقُ دِينَكُمْ دِينًا﴾ ضرور دی چه د جهان گرد (تول) خلق د دغه احسان په مقابل کښی خپلی غاړی کپړدی او د هغه حقیقی منعم جل جلاله او اعظم محسن (عم نواله) د زړه له کومی تل تر تله مطیع او منقاد اوسی.

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاءُ الْمُبِينُ ﴿۳۷﴾

نو که شا وگرځوله دوی (له اسلامه نو تاته هیڅ ضرر نشته) پس بیشکه چه خبره هم دا ده چه پر تا (ای محمده!) رسونه ده ښکاره.

تفسیر: یعنی که دوی سره د دومره احساناتو د اوریدلو بیا هم د الله تعالی په مقابل کښی خپل سرونه ښکته نه کری نو تاسی هیڅ غم او اندېښنه مه کوئ! تاسی خپله فریضه او سپارلی شوی وظیفه اداء فرمائی ده - او په ډیر صراحت او ښه وضاحت سره مو گردی (تولی) ضروری خبری هغوی ته آورولی دی وروسته له دی نه د هغوی معامله پاک الله ته وسپارئ!.

يَعْرِفُونَ نِعْمَتَ اللَّهِ ثُمَّ يُنْكِرُونَهَا وَأَكْثَرُهُمُ الْكَافِرُونَ ﴿۳۸﴾

پیژنی دغه (کفار علماً) نعمتونه د الله چه اقرار پری کوی بیا انکار کوی له هغه څخه (عملاً چه د غیر الله عبادت کوی) او زیات د دغو (منکرانو) څخه کافران دی.

تفسیر: یعنی بیشکه ځینی بندګان شکر گزار هم دی ﴿وَكَيْفَ تَنْعَىٰ الْكَافِرُ﴾ (۲۲ جزء د السباء (۱۳) آیه (۲) رکوع) لیکن د اکثر دغه حال دی چه سره د الله تعالی د انعاماتو او احساناتو د لیدلو او پوهیدلو خو بیا هم د الله تعالی له شکر گزاری او د اطاعت له اظهاره

غافلان کاهلان او ذاهلان دی - او شکر ئی نه اداء کوی او احسانات ئی هیروی، گواکی له زیه پری پوهیږی او عملاً تری انکار کوی.

وَيَوْمَ نَبْعَثُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا ثُمَّ لَا يُؤْذَنُ لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٨٧﴾

او (وویره ای محمده! دغه کفار له هغی) ورغی چه راپورته به کړو مونږ له هر امت څخه یو شاهد (یعنی په ایمان او کفر د دوی) بیا به نه ورکولی کیږی اذن (حکم د معذرت یا د دنیا د رجوع) هغو کسانو ته چه کافران شوی دی او نه به له دوی نه طلب د استرضاء کولی شی (له الله نه په منلو د توبی سره).

تفسیر: دلته د کفر او ناشکری انجام رابیی. یعنی په یاد ئی ولری؟ چه هغه ورځ هم راتلونکی ده چه گرد (تول) پخوانی او وروستی امتونه به د احکم الحاکمین په وروستی عدالت کېږی سره ودیږی او د هر امت نبی به د گواه په ډول (طریقه) درولی کیږی څو د خپل امت د نیک او بد او مطیع او عاصی په نسبت شهادت ورکړی چه کوم یوه څه معامله کړی ده؟ او د الله تعالی د پیغام حق څرنگه اداء او له انبیاء سره ئی څرنگه سلوک کړی دی؟ په دغه وقت کېږی به دغو منکرانو ته له سره د خبری اجازه نه وی او نه به خپلی شونډی پرانستلی شی. یا اوس وروسته له وخته په توبه ایستلو سره څرنگه خلاصیدی شی؟ دوی به خپلی شونډی وخوځوی؟ حال دا چه دوی به پر خپل مجرم توب او د خپلو د هېڅ قسم ننواتو او معذرتونو نه قبلیدلو باندی پوره خبر او د هغه انکشاف به دوی ته شوی وی. او دوی به په دغه وقت په دی باندی هم پوهیږی چه دا ځای «دار الجزاء» دی او «دار العمل» نه دی چه اوس په پشیمانی او توبه ایستلو سره خطاوی وېښلی شی.

وَإِذَا رَأَوْا الَّذِينَ ظَلَمُوا الْعَذَابَ فَلَا يُخَفِّفُ عَنْهُمْ وَلَا هُمْ يُنْظَرُونَ ﴿٨٨﴾

او کله چه وویږی هغه کسان چه ظلم (شرک) ئی کړی دی (پر نفسونو خپلو) عذاب نو سپک به نه کړی شی له دوی نه (دروند عذاب د دوزخ) او نه به دوی ته مهلت ورکړی شی (لپاره د اعتذار).

تفسیر: یعنی نه به د عذاب په سختی کېږی څه تقلیل واقع کیږی - او نه به په منع کېږی څه

وار او مهلت ورکړ شى سم د لاسه به په بل عذاب کېښي اخته کېږي. غښو د ﴿وَلَا تُمْسِكُوا﴾ څخه دغه مراد کړى دى چه د جهنم د ليدلو څخه وروسته د يوى دقيقى (منت) دپاره هم دوى ته مهلت او فرصت نه ورکاوه کېږي. او جهنم على الفور گرد (تول) مجرمان خپل طرف ته کش کوى او دوزخ به پر دغو مجرمانو داسى غوټه (حمله) اچوى او اوچت ئى راپورته کوى او ځان ته ئى راجذبوى لکه چه يو قوتناک مقناطيس د اوسپنى نرى بڅرکى په ډير سرعت او سهولت سره خپل ځان ته راکاپرى يا لکه چه ډير وړى چرگ دانى له ځمکى څخه تولوى او پخپله ژبه ئى نغاړى گواکى دغه اشاره د جهنم د دخول د سرعت په طرف ده.

وَإِذَا رَأَوْا الَّذِينَ أَشْرَكُوا شَرَّكَاءُ هُمْ قَالُوا رَبَّنَا هَؤُلَاءِ شُرَكَائُنَا الَّذِينَ
كُنَّا نَدْعُوا مِنْ دُونِكَ فَأَلْقُوا إِلَيْهِمُ الْقَوْلَ إِنَّكُمْ لَكِنْ بُونَ ۝

او کله چه ووينى هغه کسان چه شرک ئى (غوره) کړى دى شريکان (بتان وغيره) خپل نو وبه وائى دغه (مشرکان) اى ربه ځمونږ دا دى شريکان (خدایان) ځمونږ هغه چه وو مونږ چه بلل او عبادت مو کاوه (په دنيا کېښى د دوى) بى له تانه نو وبه غورځوى دغه (بتان) دوى ته خبره چه بيشکه تاسى خامخا دروغجنان يئ.

تفسير: يعنى مونږ د دوى له شامته ووژلى شو ښائى مطلب ئى داسى وى چه مونږ بالذات بى قصوره يو، يا دا چه دوى ته دوچنده سزا ورکړه! (پس بيرته به وغورځوى خبره د دوى او دا بتان به هم الله تعالى گويان کړى او دغو مشرکانو ته به ووائى چه بيشکه تاسى خامخا دروغجنان يئ) يعنى تاسى دروغجنان يئ چه مونږ مو د پاک الله شريکان درولى وو - مونږ کله تاسى ته ويلى ؤ چه ځمونږ عبادت وکړئ فى الحقيقت تاسى يواځى د خپلو اوهامو او د چتې (بيکاره) خيالانو په عبادت کېښى لگيا وئ چه هغه هيڅ اصل او حقيقت نه درلود (لرلو) يا د پيريانو او شيطانانو عبادت به مو کاوه مگر هلته شيطان هم په داسى وينا سره له دوى نه ځان بيلوى ﴿وَكَانَ لِي عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ الْآنَ دَعَوْتَكُمْ فَاسْتَجِبْتُمْ فَلَا تَلْمِزُوا وَلَوْ أَنَّكُمْ

(۱۳ جزء د ابراهيم (۲۲) آية (۴) رکوع) الغرض هغه شيان ئى چه خپل

معبودان گرځولى وو هغوى گرد (تول) به د خپل د بيلتون او بيزارى اظهار او اعلان له هغو سره کوى څوک به په رښتيا سره او څوک به په دروغو سره - تپېرى (گتتى) او د نورو شيانو بتان خو د دغه خبرى څخه په قطعى ډول (طريقه) خپله بيخبرى ښکاروى، ملائکى او انبياء او صالحين به له شرکه او کفره د خپل د دائمى سخت نفرت اظهار او د خپل د خالصى بندگى اقرار کوى پاتى شول شياطين اگر که د دوى دغه د نفرت اظهار به په دروغو سره وى خو بيا

هم له هغه څخه مشرکین به په کلی دول (طریقه) سره مایوس کیدی او پخپلو منځونو کښی به سره وائی چه نن ځمونږ هغه لوی رفیق هم ځمونږ په کار رانغی او زړه مو پری ښه نشو.

وَالْقَوَا إِلَى اللَّهِ يُومِذُ ۖ إِلَاسْلَمَ ۖ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿۸۵﴾

او وبه غورځوی دغه (مشرکان) الله ته په دغی ورځی کښی صلحه (او اقرار به وکړی په گناه خپلی په عاجزی سره) او ورک (غائب) به شی له دوی نه هغه چه وو دوی چه دروغ به ئی ترل (پر الله).

تفسیر: یعنی تول شورماشور او طمطراق او افتراء ترل به په هغه وقت کښی غائبیږی کرد (تول) به عاجز او مقهور کیدی او د الله تعالی په حضور کښی به د اطاعت او انقیاد اظهار کوی ﴿أَسْمِعْ بِهِمْ وَأُتِیْمًا یَوْمَ یَأْتُونََنَا﴾ جزء د مریم (۳۸) آیت (۲) رکوع.

الَّذِينَ كَفَرُوا وَاصْذُوعَنْ سَبِيلِ اللَّهِ زِدْنَاهُمْ عَذَابًا فَوْقَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يُفْسِدُونَ ﴿۸۶﴾

هغه کسان چه پخپله کافران شوی دی او اړولی دی دوی (نور خلق هم په دنیا کښی) له لیاری د الله زیات به کړو مونږ دوی ته (په اخرت کښی) یو عذاب د پاسه د بل عذاب په سبب د هغه چه وو دوی چه فساد به ئی کاوه (چه کفر او منع ده د اسلامه).

تفسیر: یعنی یو عذاب د حق په انکار او بل په دی باندی چه نور خلق ئی د الله تعالی له لیاری څخه منع کړی دی. یا یو عذاب د جرم پر صدور او بل د هغه د عادت اچولو په تعمیم باندی. بهر حال له آیت څخه معلوم شو چه څرنگه په جنت کښی د اهل الجنة منازل او مدارج متفاوت وی په جهنم کښی به هم د دوزخیانو مدارج له کمیت او کیفیت او نوعیت له پلوه سره متفاوت وی.

وَيَوْمَ نَبْعَثُ فِي كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا عَلَيْهِمْ مِّنْ أَنْفُسِهِمْ وَجِئْنَا بِكَ شَهِيدًا

عَلَى هَؤُلَاءِ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تَبْيَانًا لِّلْكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ لِّلْمُسْلِمِينَ ﴿٨﴾

او (یاد کره ای محمده دوی ته) هغه ورځ چه راپورته به کړو مونږ به هر امت کښی یو شاهد (نبی) په (ویلو او کولو د) دوی باندی له نفسونو (قومونو، قبیلو) د دوی او رابه ولو مونږ تا (هم ای محمده) شاهد پر دغو کسانو؛ او نازل کړی لیږلی دی مونږ پر تا (ای محمده! متدرجاً) کتاب (قرآن چه دی) بیان واضح دپاره د هر (دینی) څیز او هدایت (حق ته) او رحمت (له عذابه) او زیری (په جنت سره) خاص مسلمانانو ته.

تفسیر: یعنی هغه هولناکه ورځ د یاد ساتلو وړ (لاثنق) ده کله چه هر یو نبی به د خپل د امت د معاملاتو په نسبت د الله جل جلاله په دربار کښی بیان ورکوی او څمونږ نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم به هم د دی امت حالات بیانوی، بلکه د ځینو مفسرینو له قوله سره موافق محمد صلی الله علیه وسلم به د ګردو (ټولو) شهداؤ دپاره داسی شاهدی اداء کوی چه بیشکه دوی خپل منصبی فرائض په ښه شان سره اداء کړی دی. په حدیث کښی دی چه د امت اعمال هره ورځ د رسول الله مبارک په حضور کښی وړاندی کیږی دوی د هغوی د خیریه و اعمالو په لیدلو سره د الله تعالیٰ شکر اداء کوی - او د دوی د بد عملیو پر مطلع کیدلو د هغوی دپاره مغفرت او ښه غواړی.

﴿وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ﴾ الایة - او په تدریج سره نازل کړی، (لیږلی) دی مونږ پر تا ای محمده! کتاب چه دغه قرآن دی او دی بیان واضح دپاره د هر دینی څیز او هدایت حق ته او رحمت له عذابه او زیری په جنت سره خاص مسلمانانو ته (یعنی په قرآن کښی تمام د هدایت علوم - او د دین اصول - او د دارینو د فلاح په متعلق ضروری امور او نهایت مکمل او واضح بیان شته. په دغه کښی د قیامت هغه واقعات هم راغلل چه د هغو ذکر پاس تیر شو - په دغه صورت پر هغه نبی چه داسی جامع کتاب لیږلی شوی دی د هغه مسئولیت او ذمه واری به هم ډیره درنه او ثقیله وی - ګواکی د ﴿شَهِدًا عَلَىٰ هَؤُلَاءِ﴾ څخه وروسته ﴿وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ﴾ ﴿تَبْيَانًا لِّلْكُلِّ شَيْءٍ﴾ ننی فرمانلی - د محمد صلی الله علیه وسلم عظیمه مرتبه او د هغی مرتبی سره مناسب د مسئولیت په لوری ننی لطیفه و فرمایله ﴿فَلَقَدْ عَلِمَ الَّذِينَ أُرْسِلَ إِلَيْهِمْ وَلَكِنَّكَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ﴾ جزء (۸) (د الاعراف ۶ آیت (۱) رکوع) ابن کثیر رحمه الله علیه دغه لړ څه په تفصیل سره بیان کړی ده.

(او هدایت حق ته او رحمت له عذابه او زیری په جنت سره خاص مسلمانانو ته) یعنی دغه کتاب د ګرد (ټول) جهان دپاره له سره تر پایه پوری هدایت او مجسم رحمت دی حکم منونکو بندگانو ته د شانداره مستقبل څخه زیری اوړوی.

إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَائِي ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿١٠﴾

بیشکه الله امر (حکم) کوی په عدل (انصاف کولو) سره او په احسان (نیکی کولو) سره او په ورکړی سره خاوندانو د خپلوی ته او منع کوی له قبیحه و کارونو څخه او له بدو کارونو او له سرکښی څخه، پند درکوی تاسی ته (په دغو اوامرو نواهیو سره) دپاره د دی چه تاسی پند واخلی (په دغو سره).

تفسیر: لوی قرآن ئی «تبیاناً لكل شیء» فرمایلی ؤ - دا آیت د هغه یوه نمونه ده. ابن مسعود رضی الله تعالیٰ عنه فرمائی چه الله تعالیٰ د هر یوه خیر او شر بیان په دغه آیت کښی سره راغونډ کړی دی - ګواکي هیڅ یوه داسی عقیده - نیک خلق - عمل - معامله - ښه - او بد به نه وی چه امرأ یا نهیأ د دی آیت په تحت کښی رانشی. ځینی علماء لیکي که د پاک قرآن بل آیت نه وی - نو یواځی هم دغه آیت د «تبیاناً لكل شیء» د تثبیت دپاره هم کافی ؤ.

ښائی د هم دی دپاره راشد خلیفه حضرت عمر بن عبدالعزیز رحمة الله علیه دغه آیت د جمعی او د عیدینو په آخری خطبی کښی درج کړ او محمدی امت ته ئی یوه حسنه اسوه قائمه کړه (رحمه الله).

د دی آیت د جامعیت پوهولو دپاره د یو مستقل تصنیف ضرورت دی خو بیا هم لږ څه اندازه دی داسی وکړی شی چه په دغه آیت کښی د دری شیانو امر فرمایلی شوی دی.

(۱): عدل (۲): احسان (۳): ایتاء ذی القربی -

(۱): د عدل مطلب دا دی چه د انسان تمام عقائد - اعمال - اخلاق - معاملات جذبات - د اعتدال او انصاف په تله (میزان) کښی تللی شوی وی او له افراطه او تفریطه هیڅ یوه پله ئی لاندی باندی نه وی که له خپل کوم دیر سخت او غلیظ دښمن سره هم معامله کوی، ښائی چه د انصاف له اساسه او اصوله وانه وړی! د ده ظاهر او باطن ښائی چه یو شان وی! هره هغه خبره چه د خپل ځان دپاره نه غوره کوی، هغه دی د خپل بل ورور دپاره هم غوره نه کړی.

(۲): د «احسان» معنی دا ده چه ښائی انسان بالذات د نیکی او ښیګڼی (فایدی) مجسمه شی - او د نورو دپاره هم ښه وغواړی! د عدل او انصاف له مقامه لږ څه پورته شی او د فضل او عفو او تلافی او ترحم عادت ځان ته غوره کړی - د فرائضو د اداء کولو څخه وروسته د تطوع او تبرع په طرف قدم واخلی! له انصافه سره دی مروت جمع کړی! او یقین دی ولری هره هغه نیکی چه دی ئی کوی - الله تعالیٰ هغه ګوری - او د هغه د لوی دربار د ښیګڼی (نیکی) جزاء هرومرو

(خامخا) د ښیګڼی (نیکۍ) په صورت وررسپړی! لکه چه د «صحيح بخاری شریف» په یوه مبارک حدیث کښی راغلی دی - «الاحسان ان تعبد الله کانک تراه فان لم تکن تراه فانه یراک» او په ۲۷ جزء د «الرحمن» په ۶۰ آیت ۳ رکوع کښی هم داسی یو آیت لولو ﴿مَنْ جَزَأَ الْإِحْسَانَ إِلَّا الْإِحْسَانُ﴾

(۳): «ایته ذی القربی» یعنی ورکره او احسان او ښیګڼه (نیکۍ) کول له خپلوانو سره هم د الله تعالی خوښی دی. واقعاً چه عدل او احسان یا په بل لفظ (انصاف او مروت) خو د خپل ځان او هر خپل او پردی او دوست او دښمن سره متعلق دی - لیکن د اقا ربو حق دی له اجانبو څخه څه زیات وکړی شی! او هغه تعلقات چه قدرت په منع کښی قائم کړی دی د هغه رعایت دی خامخا وکړی شی! بلکه له اقا ربو سره همدردی او له هغه سره مروت او احسان دی له پردیو څخه زیات وکړی شی، صلة الرحم یوه مستقلة نیکۍ ده - چه ښائی د اقا ربو او ذوی الارحامو دپاره درجه په درجه استعمال کړی شی. ګواکي وروسته له «احسان» د «ذی القربی» په بالتخصیص ذکر کولو سره تنبیه ئی وفرمایله چه عدل او احسان ګردو (تولو) لره یو شان دی، لیکن د مروت او احسان وقت له ځینو مواقعو څخه په ځینو کښی د زیات رعایت او اهتمام قابل دی. د مراتبو د فرق هیرو ل یو شان د قدرت قائم کړی قوانین هیرو ل دی. اوس د دغو دریو الفاظو جامعیت تر نظر لاندی نیولی هر یو پوه سری فیصله کولی شی چه هغه کومی نوری فطری ښیګڼی او نیکۍ داسی په دنیا کښی به پاتی وی چه د دغو دری فطری اصولو له احاطی څخه د باندی وی؟ فله الحمد والمنه!

﴿وَيَسْتَلِي مِنَ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ﴾ الآية - یعنی منع هم له دریو شیانو څخه فرمائی

- (۱): «فحشاء» (۲): «منکر» (۳): «بغی» یعنی ځکه چه د انسان په وجود کښی هم دری قوتونه شته چه د هغو د بی موقعه او غلط استعمال څخه ګردی (تولی) خرابی او بدی پیدا کیږی.
- (۱): شهوانی بهیمی قوت.
- (۲): شیطانی وهمی قوت.
- (۳): سبیه غضبی قوت.

غالباً له «فحشاء» څخه هغه د بی حیائی خبری مراد دی چه د هغو منشاء د شهوت او بهیمیت افراط وی. «منکر» د «معروف» ضد دی - یعنی هغه نامعقوله کارونه چه تری سلیمه فطرت او صحیح عقل انکار وکړی - ګواکي چه د شیطانی وهمی قوی د غلبی څخه د ملکيه عقلی قوه پره شی.

دریم شی ئی «بغی» یعنی سرکشی او یاغیتوب دی - چه سری په بغاوت سره له حده تیر شی او په ظلم او تعدی ملا وتړی - او د څیروونکو ځناورانو په شان څیروولو داړلو - شکولو او ځغلیدلو پسې ولویږی او د نورو د ځان یا د مال - یا پت (عزت او آبرو) او نورو شیانو د نیولو دپاره په ناحقه سره لاس وغځوی داسی حرکات د خپلو ګردو (تولو) اقسامو سره د سبیه غضبی قوت د بیځایه استعمال څخه پیدا کیږی. الحاصل په دغه آیت کښی ئی تنبیه فرمایلی ده تر هغه پوری

چه انسان دغه درى واړه قواء اداره نه كړى - او په خپل قابو كېنى ئى ونه ساتى او ملكيه عقلى قوه پر دغو نورو قواؤ حاكمه ونه گرځوى له سره پاك او مهذب كيدى نشى. ! اكثم بن صيفى رضى الله تعالى عنه د دى آيت كريمه د آوريدلو څخه وروسته خپل قوم ته وويل «زه گورم چه دغه رسول صلى الله عليه وسلم د گردو (تولو) عمده ؤ او اعلى ؤ اخلاقو حكومونه صادروى او له تيتو او سپكو اخلاقو او اعمالو څخه ممانعت كوى نو د ده په منلو او اطاعت كېنى جلتى وكړئ»! «فكونوا فى هذا الأمر رؤوساً ولا تكونوا فيه اذنباً» تاسى په دغه سلسله كېنى سر شئ! او لكئ مه كيړئ! حضرت عثمان بن مظعون رضى الله تعالى عنه فرمائى چه د دى آيت د آوريدلو څخه څما په زړه كېنى ايمان راسخ شو او د محمد رسول الله صلى الله عليه وسلم محبت مى په زړه كېنى ټينگ شو.

وَأَوْفُوا بِعَهْدِ اللَّهِ إِذَا عَاهَدْتُمْ وَلَا تَنْقُضُوا الْأَيْمَانَ بَعْدَ تَوْكِيدِهَا وَقَدْ جَعَلْتُمُ اللَّهَ عَلَيْكُمْ كَفِيلًا إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ﴿١٦﴾

او وفا كوئ تاسى په عهد د الله كله چه په خپلو منځونو كېنى سره عهد وتړئ او مه ماتوئ تاسى قسمونه (عهدونه خپل) وروسته د محكم كولو د هغو (په قسم سره) حال دا چه په تحقيق گرځولى دى تاسى الله پر خپلو ځانونو شاهد (ضامن ساتونكى په وفا سره)؛ بيشكه الله ته معلوم دى هر هغه څه (هم) چه كوئ ئى تاسى.

تفسير: په پاس آيت كېنى د درى شيانو د كولو يا د پرېښودلو حكم وشو، اوس د هغه ځينى افراد بالتخصيص بيان فرمائى يعنى د عهد د ايفاء تاكيد - د غدارى او بد عهدى څخه ممانعت چه دغه شى علاوه پر دى چه فى نفسه مهمم بالشان دى، د هغه وقت مخاطبينو له حاله سره زيات مناسب ؤ او د هغه اثر د مسلمانو اقوامو پر عروج او ترقى او د هغو د مستقبل برى او كاميابى باندې لويدونكى ؤ نو ځكه ئى حكم وكړ - لكه چه د الله تعالى نوم يادوئ او قسمونه پرى خورئ او معاهده پرى تړئ نو د الله تعالى د نامه حرمت او عزت په ښه شان سره وساتئ! كه له كوم قوم يا له كوم سړى سره مو معاهده وى (په دى شرط چه خلاف الشرع نه وى) نو ستاسى او د هر مسلمان وظيفه دا ده چه هغه پوره كړئ - اكر كه د هغى په ايفا كېنى ډير مشكلات او مصاعب هم درپېښ شى - ځكه چه وائى «د نرانو وينا پخه كلا ده» خصوصاً چه د الله تعالى نوم هم پرى ياد شوى وى او په قسم سره كومه معاهده هم تړلى شوى وى نو ښائى چه وبوهيو د قسم يادول داسى دى لكه چه په هغه معامله كېنى پاك الله شاهد كړئ - يا ئى ضامن وگرځوئ - الله تعالى ته دغه خبره هم ډيره ښه معلومه ده چه تاسى ئى ولى شاهد دروئ؟ او په دى هم ښه خبردار دى چه

تاسی تر کوم غای پوری د هغه د شهادت لحاظ کوئ - که تاسی خیانت او بد عهدی وکړه نو الله تعالی د خپل محیط علم سره سم تاسی ته سزا درکوی، څکه چه ستاسی هیڅ قسم پته او ښکاره خبره - مکر - فریب او دغابازی تری پت نه دی او مخفی نه پاتی کیږی.

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَقَضَتْ غَزْلَهُمَا مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ أَنْكَارًا تَتَّخِذُونَ أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ أَنْ تَكُونَ أُمَّةٌ هِيَ أَرْبَىٰ مِنْ أُمَّةٍ إِنَّمَا يَبْلُوكُمُ اللَّهُ بِهِ وَلَكَيْنَ لَكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ مَا كُنتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿١٧﴾

او مه کیږئ تاسی (په نقض د عهد کښی) په شان د هغی (ښځی) چه بیرته به ئی اومه کول تارونه وریشلی خپل وروسته د محکم والی (د هغه په تاوولو د هغو سره) حال دا چه توتی توتی وی حال دا چه نیسئ تاسی عهدونه خپل دخل (پلمه تگی مکر خیانت) (یو له بل سره) پخپلو منځونو کښی په سبب د دی چه شوه به یوه ډله دغه (ډله) ډیره زیاته له هغه بلی ډلی څخه (نو) تاسی به خپل عهد ماتوه له یوی ډلی سره به یو غای کیدئ) بیشکه هم دا خبره ده چه آزمونی تاسی الله په (وفا د) دغی (وعدی) سره؛ او خامخا بیان به کړی هرومرو (خامخا) (الله) تاسی ته په ورځ د قیامت کښی هغه شی چه وئ تاسی چه په هغه کښی به مو سره اختلاف کاوه (په جزاء درکولو سره)

تفسیر: یعنی له عهد ترلو څخه وروسته د هغه ماتول داسی د حماقت کار دی، لکه چه کومه ښځه توله ورځ تار وریشی وغری بیا دغه خپل جوړ، تیار وریشلی شوی تار یا اوبدلی یا گندلی کالی (کپری) د ماښام په وقت کښی بیرته اومه کړی یا ئی بیخی وشلوی یا ئی وشکوی او توتی توتی ئی کړی لکه چه په مکی معظمی کښی یوی لیونی ښځی (ریظه بنت سعده نامی) به هم داسی کول. مطلب ئی دا دی چه لکه د اوم تار په شان د معاهداتو گنل چه هر کله مو زړه وغواړی همغسئ ئی وریشئ او هر کله چه مو زړه وغواړی د خپلو گوتو په یوه ادنی حرکت ئی وشکوئ نو دغه سخت ناعاقبت اندیشی او لیونتوب دی که هر لفظ او قول او عهد او پیمان ته اعتبار نشی پاتی، نو د دنیا نظام بیخی خراب او مختل کیږی - د هم دغه قول او اقرار له پابندی څخه د عدل تله سمه او برابره دریدلی شی - هغه اقوام چه د عدل او انصاف له قانونه منځ آړوی او محض د خپلو اغراضو او خواهشو پسی تل گرځی نو د دوی په نزد د معاهدی ماتولو دپاره ترلی کیږی او هر کله چه خپل معاهد قوم کمزوره او ناتوانه وینی نو گرد (تول) معاهدات څیروی او د ردیو په توکړئ کښی ئی غورځوی (پاک الله د دی بد عادت) په نسبت داسی فرمائی معاهدی او

قسمونه د فريب - دغابازی مکاری پلمی (تدبير) او حیلې آله مه جوړوئ لکه چه د اهل جاهلیت عادت ؤ څه مهال چه کوم جماعت به ئی له خپلو ځانونو څخه قوی او طاقتور لیدل نو سم د لاسه به ئی د هغوی سره خپله معاهده غوټه کوله - خو هر کله چه د دغو خلفاؤ د کمزور کولو او د خپلو ځانونو د لویولو دپاره کوم فرصت او موقع ئی په لاس ورته، نو سم د لاسه به ئی هغه معاهدات ماتول او هغه گرد (تول) قسمونه او حلفونه به ئی د هیری په طاقچه کښی کیښودل کیمت (هوبهو) که هغه وضعیت چه نن پروڼ د اروپائی اقوامو معتاد او معمول دی.

﴿إِنَّمَا يُوَفَّى الصَّافِينَ أَجْرُهُمْ﴾ بیشکه هم دا خبره ده چه ازموئی تاسی الله تعالیٰ په وفاء د دغی وعدی سره) یعنی په قوت او ضعف کښی د اقوامو اختلاف او له هغوی ځنی د ځینو پاس خپژول او د ځینو لاندی غورځول دغه گرد (تول) الله تعالیٰ ستاسی د امتحان او آزموینی دپاره ایښی دی او د ایفاء العهد په حکم ورکولو کښی هم ستاسی امتحان اخلی څو برأی العین ولید شی چه کوم یو جماعت او فرد له تاسی څخه ثابت قدم پاتی کیږی؟ او د خپل عهد په پوره کولو کښی خپلو خلفاؤ د قوت او د ضعف هیڅ پروا نه کوی؟ پاتی شو اقبال او ادبار هغه خو د چا په بد لیدلو سره نه بدلیږی - د اقبال په ځای د ادبار او د ضعف په ځای د قوت راوړل د الله تعالیٰ کار دی، که هغه ئی اراده وکړی، نو ئی کولی شی - هو! د بد عهدی خیال په زړه کښی راتلل د دغی خبری علامه ده چه ادبار راتلونکی دی.

﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَصْحَابُ الْفِئَةِ﴾ الآية - او خامخا بیان به وکړی الله تعالیٰ تاسی ته په ورځ د قیامت کښی هغه شی چه وئ تاسی چه په هغه کښی به مو سره اختلاف کاوه په جزاء درکولو سره) یعنی دلته د امتحان ځای دی او د امتحان نتیجه به د قیامت په ورځ کښی څرگنده (ښکاره) شی - کله چه د ضعف او طاقت گردی (تولی) جگړی صافی او پری کړی شی.

وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَكِنْ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَلَتُسْأَلُنَّ عَمَّا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٣٧﴾

او که اراده فرمائی وی الله نو خامخا گرځولی به ئی وئ تاسی یو امت (یو ټولی متفق په اسلام) ولیکن (پاک الله) گمراه کوی هر هغه څوک چه اراده وفرمائی (د ضلالت ئی) او په لیاره (د حق) برابروی هر هغه څوک چه اراده وفرمائی (د هدایت ئی) او خامخا وبه پوښتیدلی شی تاسی هر وومرو (خامخا) له هر هغه عمله چه وئ تاسی (په دنیا کښی) چه کاوه به مو(او خامخا به وپوښتیدلی شی تری په قیامت کښی)

تفسیر: یعنی الله تعالیٰ په دی باندی قادر ؤ چه اختلاف ته به ئی له سره لیاره نه ورکوله - مگر

حکمت نئی د دی خبری مقتضی نشو، لکه چه مو په خو خو مواقعو کښی دغه تقریر کړی دی. حضرت شاه صاحب رحمة الله علیه لیکي - «له دی نه معلومه شوه چه له کافر سره دی هم غدر او بد عهدی ونه کړی شی کفر په دغو خبرو نه لری کیږی - مگر د دغی چاری د کولو گناه او وبال د ده پر عامل لوېږی.

وَلَا تَتَّخِذُوا أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ فَتَزِلَّ قَدَمٌ بَعْدَ ثُبُوتِهَا وَتَذُوقُوا الشَّوْءَ بِمَا صَدَدْتُمْ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَلَكُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۱۶﴾

او مه نیسئ تاسی قسمونه خپل (وعدی خپلی) دخل (مکر او فریب) پخپلو منځونو کښی نو وبه ښویږئ قدم (ستاسی د لیاری د اسلامه) وروسته له ټینګیدو د هغه نو وبه څکئ غم او رنځ (په دنیا کښی په سبب د منع راوړلو د تاسی او) په سبب د منع کولو ستاسی نورو خلقو لره له لیاری د الله نه (یعنی د وفا نه په وعدی باندی) او شته تاسی ته عذاب لوی (ای متخلفینو د وعدی په آخرت کښی).

تفسیر: یعنی په عهد ماتولو او قسم یادولو سره د بدعهدی لپاره مه پیدا کوئ او په دی سره اسلامی قوم مه بدناموئ چه ستاسی له دغسی خراب او تیت (لاندی) سپک وضعیت د لیدلو څخه یقین راوړونکی به په شک کښی لوېږی او غیر مسلم اقوام به د اسلام له دخوله ستانه (واپس) کیږی او پر تاسی د الله له لیاری د امتناع گناه په غاړه کیږی چه د هغه سزا به ډیره سخته وی.

وَلَا تَشْتَرُوا بِعَهْدِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا إِنَّمَا عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ لِّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۱۷﴾

او مه پیرئ (مه اخلئ) په عهد د الله (او بعثت د رسول الله) قیمت لږ؛ بیشکه هغه (ثواب) چه په نزد د الله کښی دی همغه خیر (غوره) دی تاسی ته که چیری یئ تاسی چه پوهیږئ (پخیر خپل).

تفسیر: پخوا له دی نه پخپلو منځونو کښی د قول ماتولو ذکر ؤ. اوس د الله تعالی سره د قول ماتولو ذکر دی یعنی د مال په طمع خلاف الشرع حکم مه کوئ ځکه چه بالاخر دغسی مال د

ځان وېال ګرځی هر هغه شی چه د شرعی سره موافق ستاسی په لاسونو کښی راشی همغه بهتر دی کذا فی «موضح القرآن» یا د ایفاء العهد کوم اجر چه د الله تعالی له درباره ورکاوه کیږی، هغه د دغه قلیل ثمن څخه ډیر بهتر دی. ثمن ئی څککه قلیل وفرمایه چه که ګرد (تول) جهان هم ورګر شی، خو بیا هم هغه د آخرت په مقابل کښی قلیل او حقیر دی.

مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ بَاقٍ وَلَنَجْزِيَنَّ الَّذِينَ صَبَرُوا أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۹۶﴾

هغه (مال د دنیا) چه تاسی سره دی فناء کیږی او هغه (خزانې د رحمت) چه الله سره دی باقی دی (فناء نه لری)؛ او خامخا به جزا ورکړو مونږ هرومرو (خامخا) (له خپل کبریائی درباره) هغو کسانو ته چه صبر ئی کړی دی (په طاعت او مصیبت او له معصیت نه) اجر د دوی په ډیر ښه د هغو نیکو سره چه وو دوی (په دنیا کښی) چه کولی به ئی.

تفسیر: بیا نو د دائم او باقی پریښودل او د فانی او زائل خوښول د کوم ځای عقلمندی ده یعنی هغه کسان چه د الله تعالی پر عهد ثابت قدم پاتی کیږی او ګرد (تول) مشکلات او مصاعب په صبر او استقامت سره پر ځان اخلی د هغه اجر له سره ضائع کیدونکی نه دی او د داسی ښو اعمالو بدل هرومرو (خامخا) ځمونی له درباره ورکاوه کیږی.

مَنْ عَمِلْ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ اُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّاهُ حَيٰوةً طَيِّبَةً ۚ وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۹۷﴾

هر چا چه وګر نیک (عمل) له نارینه څخه یا له ښځی څخه حال دا چه دی مؤمن وی نو خامخا ژوندون به ورکړو هرومرو (خامخا) هغه ته ژوندون طيبه (پاکیزه)، او خامخا جزا به ورکړو هرومرو (خامخا) دوی ته اجر د دوی په ډیر ښه د هغو (نیکو) سره چه وو دوی (په دنیا کښی) چه کولی به ئی.

تفسیر: په پاس آیت کښی د صابرينو او پر عهد باندی د وفاء کوونکیو د اجر ذکر ؤ - دلته د ګردو (تولو) صالحه ؤ اعمالو په متعلق یوه عمومی ضابطه بیان فرمائی - حاصل ئی دا دی هر

هغه نارینه يا ښځه چه په نيكو كارونو كښي معتاد شي په دې شرط سره چه هغه كار يواځي صورتاً نه؛ بلكه حقيقتاً نيك وي يعنې د ايمان او د صحيحه معرفت روح پخپل منځ كښي ولري، نو مونږ به هغه ته هرومرو (خامخا) پاك - صاف - مطهر - او خوندور ژوندون ورننايت كوو. مثلاً په دنيا كښي حلاله روزي قناعت - د زړه غنا - سكون - طمانيت - د ذكر الله لذت - د الله تعالى د محبت خوند - د عبوديت د فرض په اداء كښي خوښي او د كامياب مستقبل د تصور هغه مزه - او د تعلق مع الله هغه حلاوت ورمرحمت كوو چه يو عارف ته مو شكلي ؤ - او د هغه په توصيف او ستاينه كښي ئي داسي ويلي ؤ

د سنجري چترئ په شان مي دي مخ تور شي!
كه مي په زړه كښي وي هوس د سنجري باچاهي
د نيمي شپي چه مي موندلي باچاهي ده څه وقت
په يوي اوربشي به نه پيرم د «نيمروز» باچاهي

رښتيا ده! «اهل الليل في ليلهم الذمن اهل اللهو في لهوهم» نو ځكه يو لوي جناب ويلي دي چه كه سلاطين پر دغه كيف خبر شي چه د شپي پاسيدونكيو او د شپي وينځ كښيناستونكو ته څرنكه عجيب لذت او ښه دولت حاصليري، نو د هغه د حاصلولو او په زور اخيستلو كښي به ئي هم داسي فوجونه ايستل، لكه چه د كوم ملك او وطن د اخيستلو پسي لښكر وباسي، په هر حال د قانت مؤمن پاك او خوندور ژوندون له هم دي ځايه شروع كيږي - وروسته د قبر د رسيدلو څخه د هغه رنگ لا ښائسته او منور كيږي. او هغه اخروي انتها پر همغه طيبه حيات كيږي چه د هغه په نسبت داسي ويلي شوي دي
«حيات بلا موت وغنى بلا فقر و صحة بلا سقم و ملك بلا هلك و سعادة بلا شقاوة» رزقنا الله تعالى بفضله ومنه اياها.

تنبیه: په دغه آيت كښي ئي دغه راوښود چه د لوي قرآن په نظر كښي د ښځو او د نارينه ؤ نيكي او كاميابي دپاره يوه ضابطه ده يعنې نارينه او ښځه بي له امتياز د خپل حسب الحال سره سم په نيكي كولو سره پاك او مطهر ژوندون حاصلولي شي.

فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿٩٨﴾

نو كله چه لولي (ته) (پاك) قرآن نو پناه وغواړه (ته) په الله له شيطان رتلي شوي (په شعلو سره).

تفسير: په حديث كښي راغلي دي «خيركم من تعلم القرآن وعلمه - دير غوره له ستاسي

هغه څوک دی چه قرآن زده کوی او نورو ته ئی هم ورشیئ» معلوم شو چه د مؤمن دپاره د لوی قرآن قرائت ډیر ښه کار دی او په پخوانیو آیاتونو کښی پر ښو کارونو د دوو څلو اجر ورکولو ذکر شوی ؤ - نو ځکه دلته د قرآن د قرائت ځینی آداب تعلیم فرمائی څو کوم سری د بی احتیاطی د دغه ډیر ښه کار له اجره بی برخه پاتی نشی او خپل ثواب ضائع نه کړی - د شیطان زیار (محنت) او کوښښ تل په دغه کښی دی چه د انسانانو ښو کارونو ته نقصان ورسوی تر څو ئی تری ستون کړی، خصوصاً د لوی قرآن د قرائت پشان د یوه داسی متبرک او مقدس کار څخه چه د گردو (تولو) نیکو سرچینه ده هر ورو (خامخا) مانعت کوی او په سره سینه ورته نشی کتلی - او که ئی سره له زیاره او کوښښه د قرآن کریم په نه لوستلو باندی بری ونه موند، نو په داسی آفاتو او مشکلاتو کښی ئی مبتلا کوی چه د لوی قرآن قرائت د حقیقی فائدی له حاصلولو څخه مانع شی - له دغو گردو (تولو) مغوی (تبتونکو) تدابیرو او په مخ کښی راتلونکیو خرابیو د حفاظت طریقه هم دغه کیدی شی - کله چه مؤمن د قرآن د قرئت اراده کوی، نو پرمپی دی د زړه په صدق سره پر الله تعالیٰ اعتماد او توکل وکړی او د مردود شیطان د پلمو (تدبیرونو) او وسوسو څخه دی وتښتی او د پاک الله په پناه کښی دی ځای ونیسی - اصلی استعاذه (په پناه کښی راتلل) په زړه سره کیږی - مگر د زړه او د ژبی د موافقت دپاره د لوی قرآن د قرائت په شروع کښی په ژبی سره هم «اعوذ بالله من الشیطن الرجیم» ویل ضروری دی.

تنبیه: (څرنگه چه د پاک قرآن ابتداء په «تعوذ» سره مسنونه ده، نو ځکه هر لوستونکی ته ښائی چه پخوا د عظیم الشان قرآن له لوستلو څخه «تعوذ» وائی. د «تعوذ» ماثوره عبارت هم داسی دی لکه چه پاس ولیکل شو. معنی ئی دا ده چه «پناه غواړم په الله تعالیٰ له شره د شیطان رتلی شوی» شیطان په وزن د فیعال له شطن شطونا څخه مشتق دی. (ای بعد بعیداً) د خدای خوار کړی عزازیل تسمیه په شیطان سره د دی لامله (له وجی) شوی ده چه دی د الله تعالیٰ له رحمته لری دی. ځینی وائی شیطان په وزن د فعلا ن له شاط یشیط شیطا ځنی اشتقاق موندلی دی چه په دی تقدیر معنی ئی هلك هلاکا سره کیږی).

إِنَّهُ لَكَيْسٌ لَهُ سُلْطٰنٌ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿١٩﴾

بیشکه دا (شیطان) نشته ده ته (هیڅ قدرت) تسلط او غلبه پر هغو کسانو چه ایمان یی راوړی دی او پر رب خپل توکل (اعتماد) کوی.

تفسیر: یعنی هر څوک چه پر پاک الله اعتماد او توکل وکړی او له هغه څخه پناه وغواړی، پر هغه، شیطان په زور او قوت سره نه حاوی کیدی شی - که داسی کوم سری تش د څه لږ وقت له مخی د بشریت په مقتضی د شیطان په پلمه (تدبیر) کښی ولویږی، خو بیا هم شیطان پری خپله

کامله قبضه او تسلط نشی قایمولى - او دیر ژر به د ده سترگی د هم دغی استعاضی پر برکت خلاصیږی - او غفلت به ئی نه متمادی کیږی - لکه چه په ۹ جزء د الاعراف په (۲۴) رکوع ۲۰۱ - ۲۰۲ آیت کښی راغلی دی ﴿إِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا إِذْ أَمَرَهُمْ ظُلُمٌ مِنَ الظُّلُمِ أَنْ يَكُونُوا أُولَٰئِكَ يَتُوبُونَ وَالَّذِينَ اتَّقَوْا إِذْ أَمَرَهُمْ بِالنَّارِ أَنْ يَكُونُوا مِنْهَا يُخْفُونَ﴾

إِنَّمَا سُلْطَنُهُ عَلَى الَّذِينَ يَتَوَلَّوْنَهُ وَالَّذِينَ هُمْ بِهِ مُشْرِكُونَ ۝

بیشکه خبره هم دا ده چه تسلط د شیطان پر هغو کسانو دی چه دوستی کوی دوی له ده سره، او پر هغو کسانو دی چه دوی له دغه (الله) سره شریک گرځوونکی دی (د بل شی).

تفسیر: یعنی هغه کسان چه په لوی لاس شیطان خپل ملگری او رفیق وگرځوی او د دی په ځای چه پر پاک الله اعتماد او توکل وکړی پر شیطان زده تری او پری مطمئن او داده کیږی - ګواکي شیطان له الله تعالی سره شریک دروی - یا د ده په اغواء سره نور شیان له الله سره شریک کوی - نو پر داسی افرادو د شیطان پوره قبضه او تسلط دی او په هر ډول (طریقه) ئی چه زده وغواړی د خپلو ګوتو په اشارو سره ئی دی خوا او هغی خوا ته نخوی او ګدوی - او هر لوری ته چه زده ئی وشي بیانی ئی.

وَإِذْ أَبَدْنَا آيَةَ مَكَانٍ آيَةٍ ۝ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يَنْزِلُ قَالُوا إِنَّمَا تَأْتِيَنَا مَظْهَرٌ مِّمَّا نَكُونُونَ ۝

او کله چه بدلوو مونږ (رالېږو کوم ناسخ) آیت په ځای د (بل منسوخ) آیت (لمصالح الوقت) حال دا چه الله ته ښه معلوم دی هغه چه رالېږی نو وائی دا (کفار نبی ته) بیشکه هم دا خبره ده چه ته دروغ تروونکی ئی (په الله)؛ (نه ده داسی لکه چه دوی ئی وائی) بلکه زیات د دوی نه پوهیږی (په حکمت د نسخی).

تفسیر: پخوا ئی حکم وزکر چه د قرآن عظیم الشان د لوستلو په وقت کښی د شیطان رجیم له تګی توری څخه پناه وغواړئ چه هغه په دغه ښه او مبارک کار کښی څه موانع او مشکلات دروړاندی نه کړی - دلته د هغه د ځینو موانعو ذکر کوی چه د پاک قرآن په متعلق ئی هغه پیدا کوی. واقعه خو دا ده چه پوره قرآن خو یو ځلی نه دی نازل شوی بلکه موقع په موقع د هغه

آیات نازلیده مثلاً په اول کښی ئی د کفارو له قتاله ممانعت فرمایلی و - څه مدت وروسته مسلمانانو ته امر ورکړ شو چه له کفارو او مشرکانو سره جهاد وکړی. یا په ابتداء کښی ئی حکم فرمانلی و - ﴿قُلْ اِلَیَّ الْاَوَّلٰی اَنْصَبْ﴾ الآية - لږ مدت وروسته په هغه «معظمه مکه» کښی دغه آیت نازل شو ﴿وَلَا تَقْرَءُوا مَا تَتْلُوْنَ الْقُرْآنَ﴾ الآية - کفارو د داسی احکامو د آوریډلو څخه اعتراض کاوه - چه دغه څرنگه د پاک الله کلام کیدی شی؟ آیا الله تعالیٰ (معاذالله) له بیخبری څخه د هغی یوی خبری حکم درکړی و؟ بیا چه خبر شو نو بل حکم ئی صادر کړ؟ معلومیږی چه دغسی خبری ته له خپله ځانه جوړوی که نه د الله تعالیٰ کلام له سره پر دغسی احکامو نشی مشتملیدی چه یوه ورځی یو شی ووائی - او بله ورځ بل شی ووائی - ممکن و چه هم داسی وسوس او شبهات شیطان د ځینو مسلمانانو په زړونو کښی القاء کړی، نو د هغه جواب ورکوی چه دغه ستاسی اعتراض محض جهالت او نادانی ده. که تاسی ته د نسخی حقیقت معلوم وی، نو له سره به مو داسی الفاظ له خپلی ژبی څخه نه وی ایستلی، د نسخی مطلب تش هم دغومره دی چه د یوه میعادی حکم د میعاد د پوره کیدلو څخه وروسته بل حکم ولیرلی شی - آیا که یو طبیب د لسو یا شلو ورځو دپاره د منضج نسخه تجویز کړی - او وروسته له هغه د مهسل تجویز وکړی - نو دغه تجویز د هغه طبیب پر لا علمی محمول کاوه شی؟ یا که هغه سری چه داسی خبری کوی پخپله جاهل او ناپوه دی؟ الله تعالیٰ ته پخپله ښه معلوم دی چه په هر وقت کښی چه هر حکم ئی نازل فرمایلی دی همغه درست او صحیح دی - یعنی هغه روحانی غذا یا دوا چه تجویز کړی شوی ده - تر کوم حده پوری د روحانی مریضانو له مزاجه او حالاتو سره مناسبه ده؟.

قُلْ نَزَّلَهُ رُوحُ الْقُدُسِ مِنْ رَبِّكَ بِالْحَقِّ لِيُثَبِّتَ الَّذِينَ اٰمَنُوْا وَهُدًى وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِيْنَ ﴿١٦﴾

ووايه (ای محمده دغو کفارو ته چه) نازل کړی دی دغه (قرآن) روح پاک (جبریل) (له طرفه) د رب ستا په حقه سره (بلا شبهه) دپاره د دی چه ثابت کړی (په حقانیت د قرآن) هغه کسان چه مؤمنان دی او هدایت دی او زیږی (د جنت) دی دپاره د مسلمانانو).

تفسیر: یعنی دغه ځما یا ځما پشان د کوم بل انسان جوړ کړی کلام نه دی، دا خو هغه کلام دی چه بلا شبهه ځما رب د روح القدس (پاکي پرښتی) جبریل الامین په ذریعه د حکمت او مصلحت سره موافق پر ما باندی نازل فرمایلی دی ځواکی ﴿مِنْ رَبِّكَ﴾ ئی وویل او تنبیه ئی وفرمایله چه د دغه لوی قرآن نازلونکی هغه اعلیٰ او ارفع او اقدس ذات دی چه پخپله محمد

صلی الله علیه وسلم ئی په داسی یوی حیرت انگیزی طریقی سره او په داسی اعلیٰ او اکمل اخلاق سره تربیه وفرمایه چه ستاسی په مقابل کښی دی. او د روح القدس د بیان فرمایلو څخه ښائی چه په دی لوری اشاره وی هغه کلام چه حامل ئی ﴿رُوحُ الْقُدُسِ﴾ گرځولی شوی دی ښایی چه د روحانیت طهارت - او د ملکيه و صفاتو مجسمه وی - لکه چه وی گورئ چه په دغه شان او اوصاف تر اسمان لاندی بل داسی افصح ابلغ او معجز کلام په نظر نه راځی او دغه قرآن ئی ځکه نازل فرمائلی چه ټینگ کړی په حقیقت د دی کلام باندی زړونه د هغو کسانو چه ایمان ئی راوړی دی یعنی موقع په موقع او په تدریج سره د احکامو او آیاتونو د نزول د لیدلو څخه د ایمان لرونکی زړه قوی او اعتقاد ئی پخپری چه ځمونږ رب ځمونږ له هره حاله او ځمونږ د ژوندانه له هر یوه دور څخه هم پوره واقف او ښه خبردار او په نهایت حکمت ځمونږ تربیت فرمائی څرنګه چه حالات ځمونږ رادمخه کیږی د هغه سره موافق ځمونږ هدایت او لیار ښوونه کوی. او پر هر کار باندی د هغه سره مناسب زیری آوړوی.

وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُ بَشَرٌ لِّسَانُ الَّذِي يُلْحِدُونَ إِلَيْهِ أَعْجَمِيٌّ وَهَذَا لِسَانٌ عَرَبِيٌّ مُبِينٌ ﴿١٦﴾

او خامخا په تحقیق ښه معلوم دی مونږ ته چه بیشکه دوی وائی چه بیشکه هم دا خبره ده چه ښوونه کوی ورته انسان. (او په واقع کښی داسی نه دی ځکه چه) ژبه د هغه سړی چه دوی نسبت د ښوونې کوی هغه ته عجمی ده او دغه قرآن په ژبه د عربی ده ښکاره (فصیحه - بلیغه چه د عجمی کرکیچونو څخه ښیخی مبراء ده).

تفسیر: یعنی منکرانو به ویل چه (العیاذ بالله) لوی قرآن د الله تعالیٰ کلام نه دی - که نه نسخ به په دغه کښی ولی واقع کیدی او نه دغه ای محمده! ستا کلام کیدی شی - ځکه چه ستا امی توب خو گردو (تولو) ته معلوم او مسلم ؤ، یو داسی امی چه نه ئی لاس پر کوم کتاب لگیدلی وی او نه ئی قلم پخپل لاس اخیستی وی، بلکه سره له اعلیٰ درجی قریشی توبه تر څلویښتو کلو پوری یو شعر یی هم پر ژبه نوی جاری شوی چه په شعر ویلو کښی د عربو تر وړکیو پوری هم فطری مهارت او ذاتی لیاقت درلود (لرلو) - او د ادبی قوت او قدرت او ملکي خاوندان وو، نو څرنګه ګمان به کیدی شی چه بی تعلیمه او تعلیمه یو ناڅاپه به ئی داسی کتاب راجوړ کړی راوړی وی چه په دغه اندازه پر عجیبو او غریبو علومو او حکمو او وضعیتو او هیئت بدلونکو قوانینو او احکامو باندی مشتمل وی - لاعلاجه ښائی چه منکر سړی داسی ووائی چه کوم بل چا به ده ته دغه خبری ورښودی او دغسی معجز کلام به ئی ورجوړاوه - نو دغه به څوک وی؟ چه د

هغه د دغه بې نهايته قابليت څخه د دغه عظيم الشان قرآن پشان يو مستطاب کتاب تيار شوی دی - د ده په نامه د منکرينو په زعم اختلافات ؤ د جبر - يسار - عائش - يعيش - څو تنو عجمي مريو په نسبت ویلی شوی دی چه هغوی نصرانيت پريښی او د اسلام مذهب ئی قبول کړی ؤ - وائی چه دوی کله نا کله د رسول الله صلی الله علیه وسلم په حضور مشرف کیدل - یا به پخپله رسول الله صلی الله علیه وسلم دوی لیدل مگر دا ډیر د تعجب ځای دی چه د داسی لویانو او پوهانو انسانانو په نامه هم تاریخ نه دی خبر او هغه ئی په پوره تیقین او تعین سره ضبط او قید کړی نه دی. او د دوی ځنی د تش زده کوونکی او نقل کوونکی (یعنی ځمونږ امجد محمد د الله صمد رسول احمد صلی الله علیه وسلم) پر قدمونو گرد (تول) جهان لویږی - تر دی حده پوری چه هغه کسان چه د دوی په نبوت کښی څه تردید هم لری خو بیا هم دوی ته په لوړ غږ سره د دنیا لوی مصلح او کامل انسان وائی. په هر حال د مشرکینو د دغه د سفاهت د اعتراض څخه دغه خبره خو ضرور ثابته شوه چه د بعثت څخه پخوا محمد صلی الله علیه وسلم أمی او نالوسته ؤ - او د دوی په زعم دغه یوه منلی شوی خبره وه چه قرآنی علوم او معارف د دوی د مسلمة امیت سره بیخی نشی تطبیق کیدی نو ځکه د دغی خبری ویل لازمیږی چه بل کوم سری دغه عالی خبری ورښی بلا شبهه چه زمونږ پاک رسول الله ته هم بل څوک دغه مقدسی خبری ورښولی وی، لیکن دغه ښوونکی. کوم یو بشر او انسان نه ؤ - بلکه هغه ځمونږ دغه قدیر رب دی چه پخپله داسی ارشاد فرمائی ﴿الرَّحْمَنُ عَلَّمَ الْقُرْآنَ﴾

﴿لِسَانُ الَّذِي يُلْحِدُونَ إِلَيْهِ أَعْجَبُ﴾ الآية - ژبه د هغه سری چه دوی نسبت د ښوونی کوی هغه ته عجمی ده او دغه قرآن په ژبه د عربی ده ښکاره فصیحه - بلیغه چه د عجمی کرکیچونو څخه بیخی مبراء ده) یعنی که تاسی د لوی قرآن په خارقه علومو او د هغه د اعجاز په نورو وجوهو باندی د خپل جهالت او غباوت لامله (له وجی) نه پوهیږئ نو د هغه د ژبی له اعجازه، د ده د فصاحت او بلاغت ادراک خو لږ څه کولی شی چه د هغه په متعلق څو څو ځلی تاسی ته دعوت درکړی شوی دی او د دغی خبری اظهار او اعلان په تکرار سره شوی دی چه که تول پیریان او انسانان متفقاً سره راتول شی نو د دغه کلام یوه لږه نمونه او مثال هم نشی راوړاندی کولی - نو بیا د دی کلام چه د هغه د نظیر او معادل راوړلو څخه د عربو تول شعراء - فصحاء - بلغاء او پوهان بلا استثناء گرد (تول) سره عاجز او پاتی وی نو یو مجهول او معلول بازاری اعجمی - مریی څخه څرنگه داسی یوه هیله (امید) کیدی شی چه داسی یو معجز کلام به له خپله ځانه جوړولی شی؟ که په تمامو عربو کښی کوم سری بالفرض داسی کلام جوړولی شوی نو هغه هم دا ځمونږ محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم ؤ مگر ماسوا له عظیم الشان قرآنه د محمدی صلی الله علیه وسلم کلام بله لویه ذخیره د لوی قرآن پر بیان کړی شوی موضوعاتو موجود دی چه سره له خپله انتهائی فصاحت د پاک قرآن له یوه ډیره وړوکی سورت سره هم برابری نشی کولی.

إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ لَا يَهْدِيَهُمُ اللَّهُ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٥﴾

بیشکه هغه کسان چه نه راوړی ایمان په آیتونو د الله (او نه وائی چه دا له طرفه د الله دی) نه ښیې دوی ته الله (لیاره د نجات او جنت) او شته دوی ته عذاب دردناک (په سبب د انکار د قرآن او نبی آخر زمان

تفسیر: یعنی سره د ښکاره ډ دلائلو له وجوده که یو سری دغه خبره په خپل زړه کېښې ټینګه کړی - چه زه به خامخا پری باور او یقین نه کوم نو الله تعالی هم هغه ته تر مقصده پوری د رسیدلو لیاره نه ورښیې او هغه ګردی (تولی) قواوی تری سلبوی څومره چه وپوهولی شی له سره پری ونه پوهیږی بد اعتقاده سری تل له هدایته بی برخې پاتی کیږی او بالاخر د سختو سزاوو مستحق ګرځی.

إِنَّمَا يَفْتَرِي الْكَذِبَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَذِبُونَ ﴿١٦﴾

بیشکه هم دا خبره ده چه تری دروغ هغه کسان چه نه راوړی ایمان په آیتونو د الله (چه قرآن دی)، او هم دغه کسان هم دوی دی دروغجنان.

تفسیر: یعنی تاسی ته داسی وائی! ﴿إِنَّمَا يَفْتَرِي﴾ حال دا چه ستاسی امانت - صداقت - او دیانت لا له پخوا څخه ښکاره او مسلم او ستاسی له هر قول او فعل او وضع او هیئت څخه ظاهر ؤ - آیا د دروغو ویونکو څیره - طور - طریقه خبری او اتري هم داسی وی؟ دروغ جوړول خو د اشقیایو دود او دستور دی - هغه کسان چه سره د الله تعالی د قدرت د دلائلو د لیدلو هم یقین او باور نه کوی هم دوی دروغجنان دی او له دغه څخه به بل کوم لوی دروغ وی چه انسان د پاک الله خبری ته دروغ ووائی.

مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ إِيْمَانِهِ إِلَّا مَنْ أَكْرَهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيْمَانِ وَلَكِنْ
مَنْ شَرَحَ بِالْكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِنَ اللَّهِ وَلَهُمْ
عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٧﴾

هر شوک چه کافر شو پر الله وروسته له ایمان راوړلو د ده (نو پری غضب دی د الله) مگر هغه شوک چه زور پری وکړ شو (او مجبوراً د کفر کلمه ئی وویل) حال دا چه زړه د ده آرام نیونکی وی په ایمان سره ولیکن هغه شوک چه ارته کړی په کفر سره سینه (خپله چه راضی شی پری اعتقاداً) نو پر دوی باندی غضب دی له (طرفه د) الله، او شته دوی ته عذاب لوی (اخروی په سبب د ارتداد).

تفسیر: یو خو هغه مجرمان دی چه د سهاؤ دلائلو او آیتونو په لیدلو هم نه متیقن کیږی مگر له دوی څخه ډیر لوی مجرم هغه دی چه د یقین راوړلو او تسلیم کولو څخه وروسته د شیطانی شبهاتو او وسوسو څخه متأثر شی او له صداقته انکار وکړی لکه عبد الله بن ابی سرح چه د ایمان له راوړلو څخه وروسته مرتد شو (العیاذ بالله) د داسی کسانو سزا وروسته بیان فرمائی - په منځ کښی په ﴿إِلَّا مَنْ أَكْرَهَ﴾ الآية - کښی یوه ضروری استثنا ئی وفرمایله یعنی که کوم مسلمان د زړه په صدق سره برابر په ایمان قائم وی او د یوی لمحی له مخی هم ایمانی رڼا (رنرا) او قلبی طمانیت د ده له زړه څخه بیل شوی نه وی مگر تش په کوم خاص حالت کښی د کوم خورا (زیات) ډیر زور او جبر او زبردستی لامله (له وجی) مجبور او لا علاجه شی او د ډیر شدید خوف له سببه د خپل ژوندانه ساتلو له خاطره تش په ژبه منکر شی یعنی کومه کلمه د اسلام په خلاف ووائی، خو په دی شرط چه په دغه وقت کښی هم زړه ئی مطمئن او هیڅ قسم شک، شبهه او تردد پکښی نه وی - بلکه د دغه د ژبی د الفاظو په نسبت هم سخت کراهیت او نفرت ولری نو داسی شخص مرتد نه دی - بلکه خامخا مسلمان گنلی کیږی هو! له دی نه لوی مقام او لوړه مرتبه دا ده چه انسان مرگ قبول کړی خو د خپلی ژبی څخه داسی یو لفظ نه باسی - لکه چه د حضرت بلال - حضرت یاسر - حضرت سمیه - حضرت حبیب بن زید الانصاری او حضرت عبدالله بن حذافه رضی الله عنهم او د نورو واقعات په تواریخو او سیرو کښی شته او مونږ د اختصار په اعتبار دلته هغه نشو لیکلی - ښه خو به دا وی چه د دغو مطالبو د پوهیدلو دپاره تفسیر ابن کثیر ولوست شی.

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ اسْتَحَبُّوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿١٤﴾

دا (لوی اخروی عذاب) په سبب د دی د دی چه دوی غوره کړی دی ژوندون لږ خسیس پر (اعلیٰ ژوندانه د) آخرت - او بیشکه الله نه بیی لپاره (د استقامت) قوم کافرانو ته.

تفسیر: یعنی داسی منکرانو ته چه دنیوی ژوندون د خپل مقصود کعبه وگرځوی - د بری او کامیابی لپار کله په برخه کیږی - حضرت شاه صاحب رحمة الله علیه لیکي «هر څوک چه له ایمانه غاړه غړوی - یا د دنیوی غرض لامله (له وجی) یا د ځان له ویری یا د اخوت او قومیت په لحاظ، یا د پیسو په هیله (امید) د آخرت په مقابل کښی دنیا عزیزه وگڼی هغه ته به د آخرت ښیگه (فائده) څنگه ورسپیږی؟ که د ځان د ویری تلفظ پری وکړی نو کله چه د ویری وقت تیر شی نو بیا دی توبه او استغفار وکړی او سم ثابت دی شی.»

أُولَئِكَ الَّذِينَ طَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَسَمِعِهِمْ وَأَبْصَارِهِمْ وَأُولَئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ ﴿١٥﴾

دا (کفار) همغه کسان دی چه مهر وهلی دی الله پر زړونو د دوی (چه نه قبلوی حق) او په غوړونو د دوی (چه نه اوری حق) او په سترگو د دوی (چه نه وینی آثار د قدرت)، او دغه کسان (یعنی کفار) هم دوی دی غافلان (له عقبی).

تفسیر: یعنی د دنیا غوښتلو او هوا پرستی په نشه کښی داسی مست او بی هوشه شول چه د دوی د هوش او په سد کیږلو هیڅ هیله (توقع) او امید نشو پاتی دوی د الله تعالیٰ گرد (تول) ورعطا شوی قوتونه ضائع کړل بالاخر پخپلو غوړونو د حق غږ د آوریږلو - او پخپلو سترگو د حق د دلائلو د لیدلو او پخپلو زړونو د حق د خبرو د پوهیدلو توفیق تری سلب کړی شو - د مهر وهلو مطلب پخوا له دی نه د «البقرة» په سورت او نورو ځایونو کښی لیکلی شوی دی هلته دی ولوست شی!.

لَا جَزَاءَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمْ الْخَسِرُونَ ﴿١٦﴾

دا خبره واقعی ده بلا شبهه چه بیشکه دوی په آخرت کښی هم دوی دی زیانکاران (چه عمر ئی حبطه لار).

تفسیر: یعنی هغه کسان چه د خپلو بی اعتدالیو او غلط کاریو څخه د پاک الله ورعطاء کړی قوتونه تباہ او بیکاره کړی وی - او تش دنیا ئی د خپل مقصود کعبه گرځولی وی نو له هغوی څخه بد او خراب انجام به د بل چا وی؟.

ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ هَاجَرُوا مِنَّا بَعْدَ مَا قُتِلُوا أَنَّهُمْ جَاهِدُوا وَصَبَرُوا إِنَّ رَبَّكَ مِن بَعْدِهَا غَفُورٌ رَّحِيمٌ ۝۱۱

پس له دی بیا بیشکه رب ستا دپاره د هغو کسانو چه هجرت ئی کړی دی (له خپله وطنه) وروسته له هغه چه مفتون شوی دی (په عذابونو) بیا جهاد ئی کړی دی او صبر ئی کړی دی بیشکه رب ستا وروسته له دغه (هجرت، جهاد او صبر) نه خامخا ښه مغفرت کوونکی دی (د خطیاتو) دیر رحم والا دی (په انعام د اجر او ثواب سره).

تفسیر: په مکی معظمی کښی ځینی کسان د کافرانو له ظلم او تیری څخه ښوئیدلی وو یا تش په ژبه ئی د کفر لفظ ویلی وو - وروسته له هغه ئی هجرت وکړ او جهاد ئی وکړ او په دیر استقلال او استقامت پر اسلام قائم پاتی شول کله چه دوی دومره په اسلامی کارونو کښی برخه واخیسته، نو هغه تقصیر ئی ورمعاف شو او د الله تعالیٰ مهربانی پری مېنوله شوه. یو بزرگ ؤ چه «عمار رضی الله تعالیٰ عنه» نومیده د ده پلار «یاسر رضی الله تعالیٰ عنه» وه چه دغه میره (خاوند) او ښځه د کفارو د دیر رېرولو (تکلیفولو) او رنځ او درد رسولو لامله (له وجی) اگر که شهیدان شول - خو بیا هم د کفر یو لفظ ئی هم ونه وایه - دغه د مسلمانانو ډومبی وینی دی چه د اسلام په لیاره کښی توئی شوی - لیکن د دوی ځوی «عمار رضی الله تعالیٰ عنه» د خپل ځان له ویری هغه لفظ ووايه - خو وروسته له نجاته په ژړا او انګولا د رسول الله «صلی الله علیه وسلم» په حضور مشرف شو - نو دلته دغه پاس آیت نازل شو رضی الله تعالیٰ عنهم اجمعین.

يَوْمَ تَأْتِي كُلُّ نَفْسٍ تَجَادِلُ عَنْ

تَفْسِيهَا وَتَوَفَّى كُلَّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١١﴾

(یاد کره ای محمده!) هغه ورغ چه را به شی هر یو (نیک او بد) نفس چه جگړه (سوال او ځواب) به کوی لپاره د (نجات د) ځان خپل او پوره به ورکړ شی هر نفس ته (جزاء د) هغه عمل چه کړی ئی دی حال دا چه په دوی باندی به ظلم ونه کړ شی (په تقلیل د حسناتو یا تکثیر د سیئاتو)

تفسیر: یعنی د یوه په ځای به بل څه نشی ویلی. مور - پلار - خور - ورور - ښځه - اولاد - احباب او اقارب هیڅوک به نه پکارپوی. هر سری به پخپل غم او فکر کښی اخته وی چه څه دول (طریقه) د خپل ځان دپاره یو مخلص پیدا کړی راز راز (قسم قسم) دروغ او رښتیا خبری به د خپل ځان د برائت او عذر دپاره جوړوی او جواب او سؤال او جگړی به کوی - چه د ځان دپاره نجات حاصل کړی.

﴿وَتَوَفَّى كُلَّ نَفْسٍ﴾ الآية - او پوره به ورکړی شی هر نفس ته جزاء د هغه عمل چه کړی ئی دی حال دا چه په دوی باندی به ظلم ونه کړی شی په تقلیل د حسناتو یا په تکثیر د سیئاتو) یعنی د نیکی په اجر او ثواب کښی به هیڅ تقلیل نه واقع کیږی او د بدی سزا به له استحقاقه زیاته نه ورکوله کیږی.

وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا قَرْيَةً كَانَتْ آمِنَةً مُّطْمَئِنَّةً يَأْتِيهَا رِزْقُهَا رَغَدًا مِّنْ كُلِّ مَكَانٍ فَكَفَرَتْ بِأَنْعُمِ اللَّهِ فَأَذَاقَهَا اللَّهُ لِبَاسَ الْجُوعِ وَالْخَوْفِ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿١٢﴾

او بیانوی الله مثل د یو کلی چه ده (دا کلی) په امن کښی (له قتله او غارت) په آرام (او هوسا اهل د دی) چه راته دغه کلی ته رزق روزی د (اهل) د دی ډیره پریمانه له هر ځایه (له هره طرفه) نو کافر (ناشکره) شو (اهل د) هغه په نعمتونو د الله نو وځکاوه په (اهل د) دی باندی الله کالی (کپړی) د لوړی او ویری (چه لوړه او ویره ئی پری لازمه او محیطه وگرځوله لکه جامه) په سبب د هغو (عملو) چه وو (دوی چه کول به ئی).

تفسیر: (آمنة مطمئنة) یعنی نه د باندی د دشمن څه فکر او اندیښنه وه او نه د دننه څخه کوم

قسم فکر او تشویش، په ډیر امن او هوساڼی (آرام) سره به ئی ژوندون کاوه او خوراک دپاره غلی - دانی - میوی او نور ور راوړلی کیدی او هر څیز به ئی په افراط ؤ. په کور ناست دوی ته هر قسم نعمت وررسیده. نو د هغه کلی وسیدونکو د الله تعالی د هغو نعمتونو قدر ونه کړ او په دنیوی خوندونو کښی داسی مشغول او مصروف شول چه په دغه غفلت او مستی کښی حقیقی منعم هم د دوی له یاده ووت، بلکه د هغه په مقابل کښی ئی بغاوت وکړ، بالاخر الله تعالی د دغی ناشکری او د نعمت د کفران خوند پر دوی وغکاوه چه د امن او هوساڼی (آرام) په غای خوف، ویره او د روزی د ډیروالی او پریمانی په غای د لوړی او قحط په مصیبت کښی ئی داسی اخته کړل، لکه چه کالی (کپری) د خپل اغوستونکی چپ چاپیر احاطه کوی او یوه شیبه لوړه او ویره - قحط او خوف له دوی نه نه بیلیده.

شیخ الھند د دی آیت ترجمه داسی فرمائی ده «او ښی الله یو مثال یو کلی وه په امن او دادینه راتله دی ته د فراغت روزی له هر غحایه بیا ناشکری ئی وکړله د الله د احسانونو بیا وغکاوه پر دی باندی الله خوند چه د دی د اهل د غان کالی (جامه) شوه لوړه او ویره په بدل د هغه چه دوی کاوه.»

وَلَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِنْهُمْ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿۱۳﴾

او خامخا په تحقیق راغلی ؤ دوی ته رسول له (جنسه د) دوی نو نسبت د دروغو ئی وکړ هغه ته نو ونیول دوی لره عذاب (د لوړی او ویری) حال دا چه دوی ظالمان وو (په شرک او تکذیب سره).

تفسیر: علاوه پر هغو ظاهری نعمتونو چه پاس مذکور شول یو ډیر لوی او مهم باطنی نعمت هم هغوی ته ورکړی شوی ؤ - یعنی د دوی له قومه او له نسبہ ئی یو داسی رسول ورلیږلی وو - چه د هغه د اتباع په وسیله ئی د الله د خوښی ډیر لوړ مقامات هم حاصلولی شو مگر دوی د اتباع او تصدیق په غای د ده پر تکذیب او مخالفت ملا وتړله او هم داسی پرله پسې په کڼدو او ژورو کښی لویدل، بالاخر د قدیمی سنت الله سره سم گرد (تول) ظالمان او گنهکاران د الله تعالی په عذاب کښی اخته او دوی ئی سره تول راگیر کړل بیا نو د دوی د نجات دپاره د هیچا هیڅ یو تدبیر پر مخ تگ ونه کړی شو - ځینی مفسرین وائی چه په دغه آیت کښی د کوم معین کلی تذکره نه ده محض د تمثیل په ډول (طریقه) د کوم تباہ او ویجاړ شوی کلی لا علی التبعین حواله ئی ورکړی ده، یا خو د داسی یو فرضی کلی وجود ئی فرض کړی او د مکی معظمی کفارو ته تنبیہ ورکړی شوی وه چه که تاسی هم داسی وکړئ نو تاسی سره به هم داسی معامله

کیدى شى نو د كفران نعمت او د رسول الله د تكذيب او عداوت له سزا څخه مه بيفكره كيږئ!
 د ځينو علماؤ په نزد په دغه مثال كېښى له كلى څخه مراد مكه معظمه ده چه هلته هر قسم امنيت
 او طمانيت ؤ او سره له دى چه يوه غير ذى زرع وادى وه خو راز راز (قسم قسم) ميوى دانى
 غلى او نور د دى په لورى راښكودلى كيدى ﴿اَلَمْ تَرَ اَنَّهُمْ حَرَمُوا مِائِدَتِي الْيَوْمَ فَتَرَىٰ اَنْفُسِي﴾
 (۲۰ جزء د القصص (۵۷) آية (۶) ركوع) مگر مكيانو (مكى والو) د دغو نعماو
 هيڅ قدر ونه پيژندو، په شرك او عصيان او بيحيائى او اوهام پرستى كېښى لگيا او منهمك
 شول، بيا الله تعالى له گردو (تولو) نعمتونو څخه لوى نعمت د محمد رسول الله صلى الله عليه
 وسلم په بعثت سره دوى ته ور وليږه، نو دوى د هغه په انكار او تكذيب كېښى هيڅ كمى ونه
 كړه ﴿اَلَمْ تَرَ اَنَّ الْاِيْنَ يَكْفُرُوْنَ اَعْبَتُوا لِمَوْلَايَ الْيَوْمَ فَكُلُوْا مِنْ مَّا دَارَ الْبَوَارِ﴾ (۱۳ جزء د
 ابراهيم د سورت (۲۸) آيت (۵) ركوع) بالاخر الله تعالى د امن او اطمينان په ځاى د
 مسلمانانو مجاهدينو ويږه د دوى په زړونو كېښى واچوله او د فراخى او پريمانى روزى په ځاى اوه
 كاله قحط ئى پر دوى مسلط كړ چه په هغه كېښى د سپيو او نورو مردارو تر غوښو پورى هم دوى
 وخوړل بيا د «بدر» په غزا كېښى داسلامى غازيانو له لاسه پر دوى د الله تعالى عذاب ورگډ شو
 دلته خو داسى وشو - د بل لورى هغه خلق چه د دغو ظالمانو له جور، ستم او تيرى څخه پكو
 (تنگ) شوى وو - د ديرو مصائبو او زړه تنگى لامله (له وجى) خپل كور او كهول به ئى
 پريښودل او تشديدل، نو دغو كسانو ته پاك الله له پخوا څخه د هستوگنى دير ښه ځايونه ور په
 برخه كړل - او د دښمنانو له خوفه ئى مامون او مصئون كړل د روزى وروڼه ئى پرى ورپرانستل،
 پر زورورو او زبردستو دښمنانو ئى فتح او برى ورپه برخه كړ بلكه دوى ئى د اقليمونو باچا او
 د متقيانو امام وگرځاوه ښائى د هم دى لامله (له وجى) په دغو آياتونو كېښى د مكيانو (مكى
 والو) حال ئى واوراوه او په ورستنيو آياتونو كېښى په ﴿فَكُلُوْا مِمَّا رَزَقَكُمْ اللهُ﴾ كېښى ئى
 مسلمانانو ته خطاب فرمايلى دى چه تاسى له داسى حركاتو څخه ځان ساتئ! چه د هغه له سببه
 پر مكيانو (مكى والو) مصائب نازل شوى وو.

فَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمْ اللهُ حَلَالًا طَيِّبًا وَاشْكُرُوا نِعْمَتَ اللهِ اِنْ كُنْتُمْ اِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿١٣﴾

نو خوړئ تاسى له هغو (طعامونو) څخه چه دركړى تاسى ته الله حلال طيب
 پاكيزه او شكر وباسئ (قدر وپيژنئ) د نعمت (احسان) د الله كه يئ تاسى
 چه خاص هم ده ته عبادت كوئ (او فرمان ئى منئ).

تفسير: يعنى هر څوك چه د الله تعالى د عبادت مدعى وي ده لره دغه خبره ور (مستحق) او

لا تقه ده چه د الله تعالى د ورکری نعمت او حلالی او طبیی روزی شخه متمتع شی! او د هغه د احسان قدر وکړی! او د الله شکر گزاره بنده شی! حلال دی حرام نه گنی، حرام دی حلال نه شمیری! د نعمتونو د منتفع کیدلو په وقت کښی حقیقی منعم دی نه هیروی! بلکه په هغه او د هغه پر لیږلی شوی رسولانو باندی دی ایمان راوړی! او د دوی د احکامو او هداياتو په تعمیل کښی دی دیر زیار وکارې!

(د حلالو او طبیو او پاکیزه و شیانو د استعمال له احکامو شخه وروسته اوس په دغه آیت کښی الله تعالى د حرامو اشیاء ذکر فرمائی شو د هغو له استعماله مخانونه وژغورلی (وساتلی) شی).

إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالدَّمَ وَلَحْمَ الْخَنِزِيرِ وَمَا أَهْلَ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ
فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ^(۱۵)

بیشکه هم دا خبره ده چه حرام کړی دی (الله) پر تاسی باندی (خوراک د) مردار او (د بهیدونکی) وینی او د غوښی د خنزیر او هغه (حلال کړی شوی حیوان) چه غږ کړی شوی دی (د بل شی) بی له الله (د نامه) په (وقت د ذبح د) هغه، پس هغه څوک چه اړ (محتاج) شی (خوړلو د دی حرامو ته) حال دا چه ظالم نه وی (په بل چا) او نه تجاوز کوی (له قدره د کفافه) نو بیشکه الله لوی مغفرت کوونکی (د خطیئاتو) دیر رحم والا دی (په انعام د اجر او ثواب).

تفسیر: د دی آیت تفسیر د «البقرة» او د «الانعام» په سورتونو او نورو مخایونو کښی پخوا لیکلی شوی دی غمونږ دی تفسیر کښی دی بیا ولوست شی دلته دا غرض دی لکه چه په پخوانی آیت کښی اشاره وه چه حلال دی پر خپل ځان نه حراموی! په دغه آیت کښی تنبیه ورکړی شوی ده چه حرام شیان دی هم نه حلالوی! خلاصه ئی دا چه یو شی حلال یا حرام مقررول، د همغه لوی الله حق دی چه د دغو گردو (تولو) شیانو خالق او مالک دی لکه چه په راتلونکو آیاتونو کښی په وضاحت سره د دغه مضمون بیان شوی دی (د اضطرار په تفصیل کښی ځینی مفسرین داسی لیکي چه د لوړی له جهته مرگ ته نژدی شوی وی یا له جهته د مرض چه طبیب حاذق په خوراک د دغه حرام شی سره ورته امر وکړی).

وَلَا تَقُولُوا لِمَا تَصِفُ أَلْسِنَتُكُمُ الْكَذِبَ هَذَا

حَلَّٰلٌ وَهَذَا حَرَامٌ لِّتَفْتَرُوا عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ
عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ ﴿١١٧﴾ مَتَاعٌ قَلِيلٌ ۖ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١١٨﴾

او مه وایب تاسی له وجی د بیانولو د ژبو ستاسی دروغو لره (داسی) چه دا حلال دی او دا حرام دی دپاره د دی چه جوړ کړئ له ځانه پر الله دروغ بیشکه هغه کسان چه تری دوی پر الله بهتان نه به مومی خلاصی (له عذاب د آخرت؛ دغه چه بهتان ترلی وو دوی پر الله د هغه شی دپاره هغه) نفعه ده لږه او شته دوی ته عذاب دردناک.

تفسیر: یعنی بی له کوم شرعی مستنده د کوم شی په متعلق خوله سپردل او داسی ویل چه حلال دی یا حرام ډیر سخت جسارت او کذب او افتراء ده. حلال یا حرام خو همغه شیان کیدی شی چه هغه ته پاک الله حلال یا حرام فرمایلی وی - که کوم سری محض پخپلی رأیی سره کوم شی حلال یا حرام وتاکی (مقرر کړی) او د هغه نسبت الله تعالی ته وکړی (لکه چه د معظمی مکی مشرکانو کول) او د هغه ذکر د «الانعام» په سورت څمونږ د دی مبارک تفسیر کښی پخوا له دی نه تیر شو نو هغوی فی الحقیقت پر الله تعالی بهتان ترلی دی. مونږ مسلمانانو ته هدایت راکړی شوی دی چه ښائی هیڅکله داسی رویه ځان ته اختیار نه کړو او هر هغه شی چه الله تعالی حلال کړی وی حلال ئی وبولو او هر هغه شی ئی چه حرام کړی حرام ئی وگڼو او بی له شرعی مأخذ پخپل سر د حل یا حرمت احکام ونه لگوو.

﴿مَتَاعٌ قَلِيلٌ ۖ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾ دغه چه بهتان ترلی وو دوی پر الله تعالی د هغه شی دپاره هغه نفعه ده لږه او شته دوی ته عذاب دردناک) یعنی د معظمی مکی مشرکین چه څمونږ لوی رسول الله صلی الله علیه وسلم ته معاذ الله مفتري وویل په یاد دی ولری چه هغوی پخپله مفتريان دی - دوی د کذب او افتراء له لوری هر شی ته چه ئی وغواړی حلال یا حرام وائی او د هغه حلت یا حرمت نسبت پاک الله ته کوی دوی ته به عنقریب معلومیږی چه د دغسی رویی د اختیارولو څخه دوی هیڅ یوی ښیگنی (فاندى) ته نشی رسیدی لږ څو ورځی نوری دی هم دنیوی مزى وکړی او د دغه لږ خسیس ژوندون څخه دی لږ څه خونډور شی بیا به دوی په هغه دائمی بندیځانی کښی اچول کیږی چه هغه هم دوی ته بیخی آماده او تیار دی.

وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا مَا قَصَصْنَا عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَمَا
ظَلَمْنَاهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١١٩﴾

او پر هغو کسانو چه يهودان شوی دی حرام کړی دی مونږ هغه خيزونه چه بيان کړی وو مونږ پر تا باندی پخوا له دی نه او نه وو ظلم کړی مونږ پر دوی (په دی تحریم سره) ولیکن وو دوی چه په ځانونو خپلو به ئی ظلم کاوه (په علمی عصیان سره).

تفسیر: د دغه بیان د الانعام د سورت د ۸ جزء په (۱۴۶) آیت (۱۸) رکوع د

﴿وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَزَمًا لِّذِي ظُلْمٍ وَمِنَ الْبَنِي وَالْقَوْمِ حَزَمًا لِّذِي ظُلْمٍ﴾ الآية - آیت په

تفسیر کښی تیر شوی دی هلته دی بیا وکوت شی. دلته دا مقصد دی هر هغه شی چه الله تعالی گردو (تولو) ته یا کوم خاص قوم دپاره دائماً تل ترته تر یوه معینه وخته پوری حرام کړی وی هغه عین حکمت او صواب دی هیڅ یو انسان د دغه حق نه لری چه په هغه کښی تصرف وکړی او حرام حلال یا حلال حرام وگرځوی.

ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ عَمِلُوا الشُّعْرَ بِجَهَالَةٍ ثُمَّ تَابُوا مِنَّا
بَعْدَ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا إِنَّ رَبَّكَ مِن بَعْدِهَا غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿۱۹﴾

بیا بیشکه رب ستا (چه دی ای محمده) هغو کسانو ته چه ئی کړی دی بدی (گناه) په جهالت (ناپوهی) سره بیا توبه وباسی وروسته له کولو د هغه (بد عمل) او نیک کړی عمل خپل بیشکه رب ستا وروسته له دغی توبی څخه خامخا لوی مغفرت کوونکی دی (د خطیئاتو) ډیر رحم والا (په انعام د اجر او ثواب سره).

تفسیر: مثلاً حرام ئی حلال یا حلال ئی حرام وگنل په «نادانی سره» ئی ځکه وفرمایل هر څوک چه د الله تعالی له احکامو څخه غاړه غړوی اگر که ئی عملاً او په قصد سره هم وکړی هغه هم فی الحقیقت د هغه نادانی او بی عقلی ده چه له خپله ځانه په لوی لاس جاهل جوړوی او کوی ئی. که عاصی لږ څه له عقله کار واخلي - او د گناه بدو نتایجو ته وگوری او تصور ئی وکړی نو له سره به د معصیت په لوری اقدام ونه کړی د جزء (۴) «النساء» د سورت په (۳) رکوع ۱۷ آیت کښی هغه تعلیقات چه پر ﴿إِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللَّهِ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ الشُّعْرَ بِجَهَالَةٍ﴾ باندی لیکلی شوی دی ښائی چه هغه دی بیا یو ځلی دلته هم ولوست شی.

﴿ثُمَّ تَابُوا﴾ الآية - بیا توبه وباسی وروسته له کولو د هغه بد عمل او نیک کړی عمل خپل، بیشکه رب ستا وروسته له دغی توبی څخه خامخا لوی مغفرت کوونکی دی د خطیئاتو ډیر رحم والا دی په انعام د اجر او ثواب سره) یعنی له کفریاتو څخه له توبی ایستلو او په اخلاص سره په

مسلمانیدلو - او په مستقبل کېږي د خپل اعمال او افعال په درست کولو سره الله تعالی د توبې کوونکو گرد (تول) تیر گناهونه ښیي اګر که ډیری سختی او غټی گناوی هم وی.
(پاک الله گردو (تولو) گناهګارانو ته د خپل رحمت او مغفرت په ژبه داسی ډاډینه او اطمینان ورکوي)

آدوب شویه! په ککړو - آ تور مخیه ماته راشه!
بت پرست ئی! که کافر ئی - که ئی ګېر! ماته راشه!
هیڅوک نه کړم نا امیده - زه ښونکی لوی الله یم!
که توبی دی زرکړته ماته کړی - ماته راشه!
ښه انسان شه! مسلمان شه ګټه (فائده) نشته معصیت کېږي!
ګناه مه کړه! متقی شه! چه غای ومومی جنت کېږي!

إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً قَانِتًا لِلَّهِ حَنِيفًا وَلَمْ يَكُ مِنَ الشَّرَكِينَ ﴿١٣﴾

بیشکه چه ابراهیم ؑ (اصلی او اساسی) پیشوا (جامع د تولو نیکیو لکه یو جماعت) فرمان منونکی خاص الله لره حنیف (مائل له باطله حق ته) او نه ؑ دی له مشرکانو (لکه چه قریش وائی)،

تفسیر: دلته الله تعالی جل وعلا د عربو د مشرکینو د شرکیاتو په تردید کېږي د امام الموحدين ابو الانبياء حضرت ابراهیم خلیل الله علیه وعلی ذریته ونبینا الصلوة والسلام طور او طریقه را په یادوی ځکه چه د عربو خلق د ده له ذریې او غوځات (نسل) څخه وو - او خپل ځانونه ئی پر ابراهیمی دین باندی سم او برابر ګڼل - حال دا چه دوی د ابراهیمی دین سره له لری هم څه علاقه او نسبت نه درلوده (لرلو) نو دوی ته دا ورښیي چه ابراهیم علیه السلام د موحدينو امام د گردو (تولو) نیکیو معلم - د تولی دنیا په مقابل کېږي یواځی پخپل سر د یوه عظیمه امت په برابر ولاړ ؑ او د دوی په مبارک ذات کېږي پاک الله هغه گرد (تول) محاسن او کمالات ورجمع کړی ؑ چه په یو لوی مجمع کېږي په متفرق ډول (طریقه) سره موندلی کېږي.

لیس علی الله بمستنکر - ان یجمع العالم فی واحد

عجب نه دی له الله نه چه قادر دی په هر څیز
چه دی تول پخپل قدرت کړی گرد (تول) عالم په یو سری کېږي
او دا هم نه دی عجب د ده له زوره له قوته

چه دی غای کړی سیند له څیرمی په یو دم پر یو ګری کېږي
ابراهیم علیه السلام د الله تعالی داسی کامل او مطیع او فرمان منونکی بنده ؑ چه له گردو

(تولو) غنى شکولی او یواغی له الله تعالى سره ئی نېلولی او ډیر خاص مخلص مسلمان ؤ ممکن نه ؤ چه ده کوم غیږ بی د الله تعالى له حکمه محض له خپل لوری حلال یا حرام درولی وی. نو دی پخپله معاذ الله څرنگه د شرک ارتکاب کولی شی. ده د مشرکینو په کلی او جماعت کښی وسیدل هم نه خوښول - نو اوس هغه کسانو ته (چه دوی خپل ځانونه «حنیف» بولی او داسی ادعا کوی چه مونږ پر ابراهیمی دین یو) شرم او ننگ پکار دی چه څرنگه پر الله تعالى بهتان تری؟ آیا د حلالو حرام گڼل، یا د حرامو حلال درول او د شرک په حمایت کښی له انبیاء سره جنگیدل د یو «حنیف» او ابراهیمی سری له شان سره مناسبت لری؟ په یاد ئی ولری چه د حلالو او حرامو په بیان کښی او د دین په اصولو کښی - اصل خو هغه ابراهیمی ملت دی چه د هغه ملت د اقامت او اشاعت اوسط او تفصیل دپاره محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم تشریف راوړی دی. که غواړی چه پر اصلی دین د ابراهیم علیه السلام تگ وکړئ نو محمدی صلی الله علیه وسلم طریقه ځان ته غوره کړئ.

شَاكِرًا لِأَنْعَمَ اجْتَبَاهُ وَهَدَاهُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿۳۱﴾

(ؤ ابراهیم قدردان) شکر کوونکی د نعمتونو (احسانونو) د الله غوره کړی ؤ (الله) دغه (ابراهیم لره په نبوت سره) او برابر کړی ؤ (الله) دغه (ابراهیم) سمی لیاری (د توحید او اسلام) ته.

تفسیر: یعنی ابراهیم علیه السلام د الله تعالى شکر گزاره بنده ؤ - تاسی سخت ناشکره او د نعمت کفران کوونکی یئ - لکه چه د ﴿وَصَرَّبَ اللَّهُ مَثَلًا قَرِيَةً كَانَتْ اٰمَةً﴾ الایت په تفسیر کښی ښکلی شوی دی نو تاسی څرنگه د ابراهیم علیه السلام په دین او ملت او لیاره کښی یئ؟ (چه حق پریدئ او باطل خوښوئ له توحیده مخ اړوئ او شرک او کفر پسې غغلئ - حال دا چه حضرت ابراهیم علیه السلام) د کامل توحید او تسلیم او رضاء پر سمه لیاره روان ؤ - او الله تعالى ده ته ډیره سمه صافه لیاره ورښوولی وه او دی ئی پری روان کړی ؤ.

وَاتَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَرَآئِهِ فِي الْآخِرَةِ لِمَنِ الصَّٰلِحِينَ ﴿۳۲﴾

او ورکړی وه مونږ دغه ته (یعنی ابراهیم ته د خپل د الوهیت له درباره) په دغه دنیا کښی نیکی او بیشکه دغه (ابراهیم) په آخرت کښی هم خامخا له صالحانو (د لویو درجاتو د خاوندانو) څخه دی

تفسیر: (نیکی) یعنی نبوت - پراخه روزی - اولاد - وجاهت - (یا جمیل ذکر یا نیک اولاد یا

نبوت د محمد صلی الله علیه وسلم یا) عمومی مقبولیت چه کرد (تول) ادیان بالاتفاق د ده تعظیم کوی او هره فرقه هم دا غواړی چه خپله سلسله حضرت ابراهیم علیه السلام سره ولکوی (او بیشکه چه پخپله ابراهیم علیه السلام په آخرت کښی هم خامخا له صالحانو د لویو درجاتو له خاوندانو څخه دی) یعنی هغه دعاء چه ده پخپل حق کښی کړی وه ﴿وَالْحَقُّ يَاسُّوهُ﴾ هغه قبوله شوه بیشکه چه دی په آخرت کښی هم د صالحینو په اعلیٰ طبقه کښی به شامل وه چه هغه د انبیاءو علیهم السلام طبقه ده.

ثُمَّ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ أَنْ اتَّبِعْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٢٣﴾

بیا وحی (حکم) وکړ مونږ تاته (ای محمده! داسی) چه متابعت وکړه (په توحید کښی د (دین د) ابراهیم چه حنیف (مائل ؤ له باطله حق ته) او نه ؤ دی له مشرکانو (لکه چه قریش ئی مشرک بولی).

تفسیر: د دی بیان د «الاتعام» په سورت د ﴿وَيَا أَيُّهَا مَلَكُ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ﴾ آیت باندی غمونږ دی تفسیر کښی تیر شو هلته دی بیا ولوست شی، مقصد دا دی چه به حلت او حرمت او دینی خبرو کښی ابراهیمی ملت او دین اصل دی. په منځ کښی یهودو او نصاریٰ ؤ ته د هغوی حالاتو په مناسبت مخصوص احکام ورکړی شوی دی بالآخر محمد صلی الله علیه وسلم ئی مبعوث کړ، خو هغه اصلی ابراهیمی دین بیا له سره ژوندی او روښانه کړی چه له غفلته او تحریفه او بی ځایه تصرفاتو څخه بیخی ضایع شوی ؤ او د شرک گرد (تول) رگونه پری کړی. په حدیث کښی راغلی دی «بعثت بالحنيفية السمحة» د دی داسی پوره شرح او تفصیل حضرت شاه ولی الله په «حجة الله البالغة» کښی فرمایلی دی چه د لوستلو وړ (لاثنق) دی.

إِنَّمَا جُعِلَ السَّبْتُ عَلَى الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٢٤﴾

بیشکه هم دا خبره ده چه مقرر کړی شوی دی (تعظیم د ورځی د) خالی (په عبادت سره) پر هغو کسانو چه اختلاف یی کړی وو پکښی او بیشکه چه رب

ستا خامخا حکم به وکری په منځ د دوی کښی په ورځ د قیامت کښی په هغه خیز کښی چه وو دوی چه په هغه کښی به ئی اختلاف کاوه (چه هغه ورځ ده د عبادت).

تفسیر: یعنی په اصلی ابراهیمی ملت کښی د خالی (شنبی) د ورځی حکم نه ؤ - چه پر مونږ محمدی صلی الله علیه وسلم امت باندی هم نه دی. هو! په منځ کښی یهودانو د خپل نبی موسی علیه السلام له ارشاده سره اختلاف وکړ، نو کله چه دوی دغه د خالی ورځ ځانته غوره کړه نو حکم وشو چه په ښه شان سره ئی تعظیم وکړئ! او په دغه ورځ کښی دی د ماهیانو ښکار ونه کړ شی! ځینو یهودانو دغه حکم قبول کړ او ځینو هغه ونه مانه چه هغه نامنونکی په دنیا کښی بیزوگان او خنزیران شول. او د دوی په نسبت کومه فیصله چه په آخرت کښی کیږی، هغه بیله ده، په هم دغه څه انحصار نشته هلته به نور گرد (تول) اختلافات او جگری هم سره فیصله کیږی مثلاً د حضرت ابراهیم علیه السلام په نسبت چه ځینو به یهودی گانه او ځنو به نصرانی باله، حال دا چه الله تعالی دوی پوهولی دی چه ابراهیم علیه السلام حنیفی مسلم ؤ په هر حال په آخرت کښی د دغو گردو (تولو) اختلافاتو فیصله کیږی او هر سری به پخپلو سترگو سره گوری چه کومه یوه ډله په غلطه ټینګه وه؟ او کومه یوه په غلطه لیاره روانه وه.

ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالنُّوعْظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ
أَحْسَنُ طَائِفَةٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿١٢٩﴾

بلنه کوه (ای محمده! خلقو ته) لیاری د رب خپل ته (چه توحید او اسلام دی) په حکمت (محکمی خبری د قرآن) سره او په موعظه (پند) نیک سره په ښه ډول (طریقه) او مباحثه کوه له دوی سره په هغی (طریقی سره) چه هغه ډیره ښه وی؛ بیشکه چه رب ستا ښه عالم دی په هغه چا چه گمراه شوی دی له لیاری د الله څخه او دی ښه عالم دی په لیاره موندونکو (دین ته او پر تا تش تبلیغ دی).

تفسیر: په پاس آیتونو کښی ئی مخاطبینو ته دا ورښکاره کړه چه رسول الله د اصلی ابراهیمی ملت او دین سره راغلی دی که تاسی د بری او کامیابی غوښتونکی یئ او د «حنیفیت» په دعوی کښی رښتین یئ نو پر دغه سمی، صافی لیاری لار شی! په ﴿ادْعُ إِلَى﴾

سَيِّلَ رَيْكَ ﴿الآية﴾ - کښی تر آخره پوری پخپله محمد صلی الله علیه وسلم ته تعلیم ورکاوه کیږی چه ښائی خلق په غه ډول (طریقه) په سمی لیاری باندی راولی؟ او د هغه دری طریقې ئی راښودلی دی (۱): حکمت (۲): حسنه موعظه (۳): جدال بالتی هی احسن (۱): له «حکمت» څخه مراد دا دی چه د نهایتی پخی خبری - محکمی اتری - جازمه مضامین قاطعه براهین - مضبوط دلائل - معقول عوامل په قوت او رڼا (رڼرا) کښی هغوی ته لیار ښوونه وشي - چه د هغو په آوریډلو او لیدلو او پوهیدلو سره، فهم او ادراک او علمی ذوق لرونکی طبقه (خواص) غاړه کښیښودی شی او د دنیا خیالی فلسفی د ده په مقابل کښی پری او مری ولویږی او هیڅ قسم علمی او دماغی ترقیات د الله تعالی د وحی له بیان کریو حقائقو یو بشرکی هم تبدیل ونه کری شی.

(۲): «حسنة موعظه» له هسی مؤقرو معتبرو او مؤثرو او رقت پیدا کونکو پندونو څخه عبارت دی چه د نرم خوئی او زړه سوی له روحه ډک وی، له اخلاصه - همدردی شفقت - او ښو اخلاقو سره په ښه صورت او معتدله اسلوب او پیرایه سره کوم نصیحت چه وکری شی، دیر ځلی داسی واقع کیږی چه د تیږو (گتو) پشان سخت زړونه هم موم غوندی نرموی په مرو زړونو کښی نوی روح غورځوی. یوه مایوس - مر او له کاره لویډلی قوم د هغه پند په اثر د یوه واښه په مرسته (مدد) ولاړیږی - خلق د ترغیبو او ترهیبو د مضامینو د اوریدلو څخه د مقصودی منزل په لوری په مندو، مندو ورځغلی - بالخصوص هغه کسان چه دیر عالی دماغ او ذکی او فهمیم هم نه وی - مگر د حق د طلب سکروتی پخپلو سینو کښی لری په دوی کښی د موثرو پندو او مواعظو نصیحتونو په وسیله داسی یو قوت او قدرت پیدا کیدی شی چه هغه د دیرو لوړو عالمانه و تحقیقاتو په ذریعه ممکن نه دی هو! په دنیا کښی تل ترتله داسی یو جماعت هم شته چه د هغوی کار هم دا وی چه هره خبره واړوی - او په هر څیز کښی جگری وکری - او کاره واړه بحثونه وکری - نو داسی خلق نه د حکمت خبری قبلوی او نه وعظ او نصیحت آوری، بلکه د دوی زړه هم دا غواړی چه په هره خبره باندی د مباحثی او مناظری او مناقشی بازار تودوی ځینی اوقات د فهم او د انصاف خاوندانو او د حق طالبانو ته هم ځینی داسی شبهات پیدا او احاطه پری کوی چه د هغوی تسلی او دادینه هم بی له بحثه نه کیږی، نو ځکه ئی ﴿وَجَادِلْهُمْ يَالْاِيْ هِيْ اَحْسَنُ﴾ وفرمایل.

(۳): «جدال بالتی هی احسن» یعنی که داسی کومه موقع دروړاندی شی نو په دیره ښه طریقه - تهذیب غوره والی - حق پیژندلو او عدل او انصاف سره مباحثه وکړئ او پر خپل مقابل حریف الزام واړوئ او په ښه اسلوب او پیرایه سره ئی سمی لیاری ته درواړوئ او ښائی چه خامخا زړه خوړوونکی او ربروونکی (تکلیفونکی) خبری ونه کړئ! چه په هغه سره قضیه اوږدیږی او معامله طول ته رسیږی - ښائی چه بالذات د مقصود تفهیم او د حق احقاق وی ځکه چه له ځیږوالی او خشونت - بد اخلاقی - خبرو غتولو - ضد - عناد او هندی څخه هیڅ یوه ښه نتیجه په لاس نه ورځی.

﴿إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ﴾ الآية - بیشک چه رب ستا ښه عالم دی په لیاره موندونکو دین ته او پر تا ای محمد (تش تبلیغ دی) یعنی د دعوت او تبلیغ په طریق کښی تا ته ښائی چه د الله تعالیٰ په وړښولی لیاری باندی لار شی او تاته نه ښایی چه په دغه فکر او چرت (خیال) کښی ولویږی چه څوک ئی منی؟ او څوک ئی نه منی؟ نتیجه پاک الله ته وسپاره! همغه د په لیار راتلونکو او په لیار نه راتلونکو وگړو (کسانو) له حالاتو څخه هم ښه خبردار دی او له هر چا سره به له هغه سره مناسبه معامله کوی.

وَأَنَّ عَاقِبَتُكُمْ فَعَاقِبَةُ أِثْمِ مَا عُوِّبْتُمْ بِهِ وَلَئِنْ صَبَرْتُمْ لَهُوْ خَيْرٌ لِّلصَّابِرِينَ ﴿۱۳۷﴾

او که عذابوئ تاسی (څوک) نو عذاب ورکوئ په مثل د هغه عذاب سره چه عذاب کړی شوی یئ تاسی په هغه سره؛ او خامخا قسم دی که صبر وکړ تاسی (په طاعت، مصیبت او له معصیت او انتقامه) نو خامخا دغه (صبر) خیر (غوره) دی (له انتقامه) صابرانو ته.

تفسیر: یعنی د تبلیغ او دعوت په لیاره کښی که تاته ډیره سختی او تکالیف در ورسولی شی نو د قدرت او قوت حاصلولو په وقت کښی ته اجازه لری چه سم برابر له هغوی سره معامله وکړی او په مساوی ډول (طریقه) تری بدل واخلي، لیکن د صبر مقام له دی نه لوړ او اعلیٰ دی، که صبر وکړی نو د هغه نتیجه ستا په حق او د لیدونکی او هم د هغو متجاوزینو او تیری کونکو په حق کښی ښه او بهتره دی

چه درلود (لرلو) غمونو رسول خلق عظیم - نو مامور کړ دی په صبر پاک رحیم وی به تل صبر کول کار د تسلیم - بیصبری دی کار د یو شیطان رجیم

وَاصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ إِلَّا بِاللَّهِ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُ فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ ﴿۱۳۸﴾

او صبر کوه! او نه دی صبر ستا مگر په (توفیق) د الله سره او مه خپه کیږه پر دغو کفارو (چه ولی نه مسلمانیدي) او مه کیږه په زړه تنگی کښی له هغو څخه چه دوی مکرونه کوی (لتا سره).

تفسیر: یعنی پر مظلمو او شدائدو صبر کول - آسان کار نه دی، که الله تعالیٰ چاته توفیق ور په برخه کړی نو صبر او تحمل ئی هم ور په برخه کیږی او کولی شی چه رږر (تکلیف) او ظلم وگالی (برداشت کړی) او آه ونه کاري!

کارو بلاء مومو جفا - صبر او حمد کوو تل
د بد په ځای کوو نیکی - دغه عادت دی ځمونږ

إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ ﴿١٢٨﴾

بیشکه الله ملگری دی (په عون او نصرت سره) له هغو کسانو سره چه پرهیزگاری کوی (له کفر او معاصیو او ویریری له الله) او له هغو کسانو سره چه دوی نیکی کوونکی دی.

تفسیر: یعنی انسان هومره چه له الله تعالیٰ څخه ویریری او تقویٰ او پرهیزگاری او نیکی اختیار کړی، هومره د الله تعالیٰ امداد او اعانت ورسره وی، نو داسی متقیانو ته د کفارو له مکرونو او فریبونو څخه زړه تنگی کیدل یا غمجن والی نه دی په کار ځکه چه الله تعالیٰ دغه عاجزان او ضعیفان هم له متقیانو او محسنانو سره پخپل فضل او کرم او مرحمت محشور فرمائی.

تمت سورة النحل بعونه وتوفيقه والله الحمد.

سورة «بنی اسرائیل» مکيه الا الايات ۲۶ و ۳۲ و ۳۳ و ۵۷ ومن آية ۷۳ ای غایة ۸۰ فمدنية وهی (۱۱۱) آية و (۱۲) رکوعاً
 نزلت بعد «القصص» عدد تلاوتها (۱۷) وعدد نزولها (۵۰)
 د بنی اسرائیل سورت مکی دی. پرته (علاوه) له ۲۶ ، ۳۲ ، ۳۳ ، ۵۷ - او له ۷۳ آیتونو څخه
 تر ۸۰ آیته پوری چه مدنی دی (۱۱۱) آیتونه (۱۲) رکوع لری.
 وروسته د «القصص» له سورت څخه نازل شوی دی په تلاوت کښی (۱۷) او په نزول کښی (۵۰)
 سورت دی.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

(شروع) په نامه د الله چه خورا (ډیر) مهربان، ډیر رحم والا دی.

سُبْحَنَ الَّذِيْ اَسْرٰى بِعَبْدِهٖ لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ اِلَى الْمَسْجِدِ الْاَقْصَا الَّذِيْ بَرَكْنَا حَوْلَهٗ لِنُرِيْهُ مِنْ اٰيٰتِنَا اِنَّهٗ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيْرُ ①

پاکي د هغه ذات چه بیولی ئی ؤ بنده خپل (محمد) په (یوه برخه د) شپي
 کښی له (منځه یا له څنگه د) مسجد حرام څخه تر مسجد اقصی پوری هغه
 چه برکت اچولی دی مونږ چار چاپیر د هغه (بیول د محمد د دی لپاره ؤ)
 چه (هله) وښیو مونږ دغه (محمد) ته ځینی له دلائلو (د قدرت) خپل،
 بیشکه چه دغه (الله) هم دی دی ښه اوریدونکی (د گردو «تولو» اقوالو) ښه
 لیدونکی (عالم په پتو او ښکاره ؤ).

تفسیر : یعنی الله تعالیٰ له هر نوعه نقص او له هر قسمه قصور او له هر راز (قسم) ضعف او
 عجز څخه پاک دی. هره هغه خبره چه ځمونږ په خیال کښی بی انتها عجیبه معلومیږی او ځمونږ
 ناقص عقول هغه پیچیده مستبعده گنی د الله تعالیٰ د قدرت او مشیت مقابله کښی هغه هیڅ
 مشکل نه دی.

﴿اَسْرٰى بِعَبْدِهٖ لَيْلًا﴾ الآية - چه بیولی ئی ؤ بنده خپل محمد په یوه برخه د شپي - (الخ)
 یعنی یواځی د شپي په یوی محدودی برخي کښی خپل ډیر مخصوص او خورا (ډیر) مقرب بنده
 محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم ئی د مکی معظمی له حرمة تر بیت المقدس پوری بوتلو. د

دغه سفر غرض څه ؤ؟ د هغه په لوری وروسته له دی نه په ﴿لَوْ يَدْرِي مِنْ أَيْنَ تَأْتِي﴾ کښی اشاره فرمایلی ده: حاصل ئی دا دی چه پخپله هم دغه سفر کښی له بیت المقدس څخه وړاندی بل چیری ئی بوتلو او د خپل د قدرت عظیم الشان نشان او ډک له حکمته د انتظاماتو عجیبی او غریبی نمونی ورشوول ئی منظور ؤ. د «النجم» په سورت کښی د دغو آیتونو څه ذکر شوی دی چه له هغو څخه ظاهریوی چه ځمونږ د رسول الله صلی الله علیه وعلی آله وصحبه وسلم تر سدره المنتهی پوری تشریف وړی ؤ. او نهایت عظیم الشان آیات ئی مشاهده فرمایلی ؤ: ﴿وَلَقَدْ رَاَهُ نَزْلَةً أُخْرَىٰ عِنْدَ سِدْرَةِ الْمُنْتَهَىٰ عِنْدَ مَجْذِئَةِ الْمَادْيِ يُوشَىٰ السِّدْرَةَ مَا يَشَىٰ مَا ذَاقَهُ الْبَصَرُ وَمَا طَعَىٰ لَقَدْ رَأَىٰ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرَىٰ﴾ (۲۷ جزء د النجم ۱۳ تر ۱۸ آیه (۱) رکوع) د

علماءو په اصطلاح له مکي معظمی څخه تر بیت المقدس پوری سفر ته (اسراء) او له هغه ځایه تر سدره المنتهی پوری سیاحت ته «معراج» وائی. او ډیر ځلی د دغو دواړو سفرونو مجموعه په هم دغه یوه لفظ د (اسراء) یا (معراج) سره تعبیر کیوی.

د (معراج) احادیث تقریباً ډیرشو تنو اصحابو څخه منقول دی چه په هغو کښی د (معراج) او (اسراء) واقعات په بسط او تفصیل سره بیان شوی دی.

د اسلافو او د اخلاقو د جمهورو عقیده دا ده چه زمونږ پاک رسول الله محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم په وینه (بجسده الشریف) (معراج) ته بیولی شوی دی. یواځی دوه دری تنو صحابه ؤ رضی الله تعالی عنهم او تابعینو رحمة الله علیهم څخه منقول دی چه د (اسراء) او د (معراج) واقعه او پېښه د منام (ویدیدو) په حالت کښی د یوه عجیب او غریب رؤیا (خوب) پشان ده لکه چه په دغه سورت کښی وروسته له دی نه د ﴿وَلَجَّأَ الرَّبُّ إِلَیَّ اَنْتَ﴾ (آیه - کښی راځی. او دوی له هغه څخه دغه استدلال کوی.

له اسلافو ځینی د هیچا قول داسی نه دی چه (معراج) د وېښتوب په حالت کښی محض په روحانی ډول (طریقه) سره واقع شوی دی لکه چه د ځینو حکماؤ او صوفیه ؤ په مذاق د هغه دا تجویز کاوه شی.

په «روح المعانی» کښی راغلی دی: «ولیس معنی الاسراء بالروح الذهاب یقظة کالانسلخ الذی ذهب الیه الصوفیة والحکماء فانه وان کان خارقاً للعادة و محلاً للتعجب ایضاً الا انه امر لا تعرفه العرب ولم یذهب الیه احد من السلف رحمة الله علیه» بیشکه ابن القیم رحمة الله علیه په «زاد المعاد» کښی د عایشی صدیقی، معاویه او حسن بصری رضی الله تعالی عنهم د مسلک توجیه په دغه شان سره کړی ده. مگر پر هغه باندی ئی کوم نقل نه دی وړاندی کړی او تش د ظن او تخمین څخه ئی کار اخیستی دی. ابن اسحاق او نورو هغه الفاظ چه له نورو مشرانو څخه نقل کړی دی په هغو کښی هیچیری د وېښتیا حالت نه دی تصریح کړی بهر حال قرآن عظیم الشان په هغه اهتمام او ممتاز او ځلیدونکی عنوان سره چه دغه د (اسراء) د واقعی ذکر فرمایلی دی او په هغومره جدیت او مستعدی سره چه مخالفین د هغه انکار او تکذیب په میدان دریدلی دی چه د هغه په اثر د ځینو موافقینو پښی هم ښویدلی دی. دغه د دی خبری دلیل دی چه د دغی واقعی نوعیت محض د یوه عجیب او غریب خوب یا

روحانی سیر پشان نه ؤ. د (اسراء) دعوی که د روحانی سیر او انکشاف په دول (طریقه) ومنلی شی نو دغه به کفارو ته د دومره تعجب او استغراب او حیرت خبره نه کیده. څکه چه د هسی روحانی انکشافاتو او سیرو په نسبت رسول اکرم صلی الله علیه وسلم د خپل د بعثت له ابتداء څخه معلومات او اخبار ورکول. دغه د ده (معراج) یا (اسراء) تعجب پیدا کوونکی او حیرت غورځونکی واقعه چه په خصوصی دول (طریقه) سره د کفارو د تکذیب تردید - استهزاء او خندا سبب گرځیدلی ده علت ئی دا دی چه د هغه نوعیت، خصوصیت او کیفیت د ډیر حیرت موجب شوی دی. لکه چه پخپلو منځونو کښی به ئی سره ویل: «راځئ! نن د دی د نبوت مدعی یوه بله نوی ادعا او ډیره عجیبه او غریبه محیر العقوله وینا واورئ!» او که داسی نه وی، نو دوی به پخپله د دی واقعی پر اظهار ولی دومره متفکر او مشوش کیدل چه په ځینو صحیحه ؤ روایاتو کښی مذکور دی. په ځینو احادیثو کښی داسی صاف لفظ راغلی دی: «ثم اصبحتم بمكة» یا «ثم اتيت مكة» بیا د صباح په وقت کښی بیرته مکي ته ورسید، که (معراج) محض کوم روحانی کیفیت وی نو دوی په دغه شپه کښی له مکي معظمی څخه چیری غایب؟ او کوم ځای ته تللی ؤ؟ او د شداد بن اوس رضی الله تعالی عنه او د نورو له روایاتو سره سم د ځینو اصحابو رضی الله تعالی عنهم داسی پوښتنی څه معنی درلوده (لرله) چه: «د شپي له مخي تاسي پخپل ډيره ځای کښی ولتولی شوئ او وکتلی شوئ تاسی چیری تللی وئ؟»

سفر وکاوه موسی طور سینی ته سفر وکاوه ادریس عیسی سما ته
محمد وخوت بالذاة «عرش اعلی» ته مقرب «قاب قوسین او ادنی» ته
فکر وکره ته بیان د «ما اوحی» ته له زړه څیر شه ته برهان د «ما یغشی» ته

زمونږ په نزد د «اسری بعبده» څخه دغه معنی اخیستل چه: «الله تعالی خپل بنده په خوب کښی یا محض په روحانی دول (طریقه) سره له مکي معظمی څخه بیت المقدس ته بوتلو» دغه سره مشابه کیږی چه کوم سړی د «فاسر بعبادی» معنی داسی وکړی چه «ای موسی څما بندگان بنی اسرائیل په خوب کښی، یا محض په روحانی دول (طریقه) سره له مصره وباسه! او له ځان سره ئی بوځه.» یا د «الکهف» په سورت کښی چه حضرت موسی د حضرت خضر علیهما السلام د ملاقات لپاره ته او په سفر روان ؤ، د هغه په څو ځایونو کښی د «فانطلقا» لفظ راغلی دی - نو د هغه مطلب دی هم داسی واخیست شی چه دغه گرد (تول) محض په خوب کښی یا د روحانی سیر په دول (طریقه) واقع شوی ؤ. باقی د «رؤیا» لفظ چه په قرآن کریم کښی راغلی دی د هغه په متعلق ابن عباس رضی الله تعالی عنه فرمایلی دی: «رؤیا عین اریها الرسول صلی الله علیه وسلم.» مفسرینو د عربو له کلامونو څخه د دی شواهد وړاندی کړی دی چه د «رؤیا» د لفظ اطلاق کله ناکله د مطلق «رؤیت: لیدل» په معنی استعمالیږی. لهندا که له هغه څخه مراد هم دغه د «اسراء» واقعه وی نو د مطلق نظاره په معنی اخسیته کیږی چه په ظاهری سترگو سره شوی دی خو د نصوصو له ظواهره او د جمهور الامت له عقیدې څخه مخالفت ونشی. هو! د (شریک) په روایت کښی ځینی داسی الفاظ راغلی دی چه د هغو له مخی د «اسراء» وقوع د نوم (خوب) په حالت

کښی معلومیږي مگر محدثین پر دغه خبره ګرد (تول) سره متفق دی چه د (شریک) حافظه خرابه ده، نو ځکه د ډیرو لویو لویو حفاظو د احادیثو په مقابل کښی د هغه روایت د استناد قابل نشی کیدی. حافظ ابن حجر رحمه الله علیه د (فتح الباری) په اواخرو کښی د (شریک) د حدیث اغلاط شمیرلی دی او دا ئی ښوولی ده چه د ده د روایت مطلب داسی کیدی شی خو د عمومی احادیثو څخه مخالف نشی. مونږ دا قسم تفصیل دلته نشو درجولی. د (صحیح مسلم) په شرح کښی دغه مباحث په پوره شرح او بسط سره درج کړی شوی دی دلته تش دومره ښوولی کیږی چه راجح مذهب هم دا دی چه د (معراج) او د (اسراء) واقعه د ویښتوب په حالت کښی (بجسده الشریف) واقع شوی ده. هو! که پخوا له دی نه یا وروسته هم داسی واقعات په خوب کښی هم دوی ته ورښوولی شوی وی نو له هغه څخه انکار نه دی پکار.

ویلی کیږی چه په یوه شپه کښی دومره اوږده مسافه به ئی څرنگه طی کړی وی؟ یا د ناری او زمهریری کړی څخه به څنګه تیر شوی وی؟ یا د یوروپیانو له خیاله سره موافقه کله چه آسمانونه له سره نشته. نو دوی له یوه آسمانه دوهم دریم او نورو ته څرنگه تشریف یوړ؟ او دغه اخبار چه په روایتونو کښی مذکور دی څنګه به د تسلیمیدلو وړ (لائق) او قابل وی؟ لیکن تر نن پوری د دی خبری هیڅ کوم یو دلیل نه دی راوړاندی کړی شوی چه په واقع سره د آسمان په نامه کوم شی نه دی موجود؟ که د دغو خلکو دغه دعوی تسلیم هم کړه شی چه دغه تک شین موجود په واقع کښی تشه فضا او هغه فی الحقیقت آسمان نه وی نو د دوی د دغه ادعا ثبوت به څه وی؟ آیا دوی داسی ادعا هم کولی شی چه د دغه تک شین تشیتیا د پاسه د آسمانونو وجود نشی منلی کیدی؟

پاتی شوه دغه خبره چه په یوه شپه کښی دومره یو طویل سفر طی کول به څرنگه وی؟ نو ګرد (تول) حکماء دغه خبره تسلیموی چه د سرعت دپاره کوم حد او اندازه نه ده مقرر شوی. له نن (۱۳۶۴هـ ق) څخه سل کاله پخوا هیچا داسی یقین نشو کولی چه مثلاً فی ساعت (۳۰۰) میله لار وهونکی موټر به جوړیږی. یا به داسی طیاری (الوتکی) هم وی چه تر لسو زرو فیتو پوری جګ (وچت) ختلی شی د «مشین» او «بخار» او «برق» او نورو موجوده قوتونه او د هغو تأثیرات چا لیدلی ؤ؟ د نار کړه نن ورځ د یوه بی معنی لفظ په شان ګڼلی کیږی. هو! پاس د ډیر سخت برودت او د نورو عوارضو سره مقابله کوونکی آلات په طیاراتو کښی منصوبیږی چه د طیاری د مسافرینو حفاظت له زمهریری رود نه کوی دا خو د مخلوق د جوړ کړیو مشینونو حال ؤ، د خالق تعالیٰ د بلاواسطی مشین د لیدلو څخه انسانی عقل بیخی هک پک او حیران پاتی کیږی ځمکی یا لمر ته وګورئ چه په (۲۴) ساعتو کښی څومره مسافه وهی؟ د شعاع رڼا په یوه دقیقه (منټ) کښی له کومه ځایه تر کومه ځایه رسیږی د ورېځو بریښنا په مشرق کښی بریښی او په مغرب په یوه طرفه العین کښی لویږی (د اروپا خبری مونږ په ایشیا کښی آورو د ایشیا او اروپا پیښی په افریقه او استرلیلیا کښی خلق آوری او د لویو بحارو له وقائعو څخه په همنه آن کښی خبریږی او عکسونه په (تلویزیون) کښی ګورو او د اتومیک بم له خورا (ډیر) لری ځایه

خنجه غورغی او په یوه ربه کښی یوه لویه جزیره له خرمی (سیلمی) څخه محوہ کوی) چه د دغه سرعت او سیر په مقابل کښی غرونه، کندونه سیندونه بیدیا، ځنگل، گرمی یخنی، د مسافې لریوالی او نور د یوی خاشی او خڅلی په اندازه هم اثر نشی غورځولی، هغه لوی خالق جل جلاله چه د دغو شیانو پیدا کوونکی او خپل مخلوق ته ورښوونکی دی، نو د خپل حبیب صلی الله علیه وسلم په براق کښی داسی د بریښنا په شان تګ او د محیرالعقولو مشینونو د پرزو په شان آلات او د حفاظت نور گرد (تول) سامان نه شی پیدا کولی؟ چه د هغو په وسیله زمونږ رسول کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم په دیر راحت او تکریم سره د سترگو په یوه رپولو سره له یوه مقامه بل مقام ته منتقل شی؟ ښائی د هم دغی د «اسراء» واقعی بیان په ﴿سُبْحٰنَ الَّذِیْ اَسْرٰی﴾ (سوره ایله) الایه - سره شروع فرمایلی ده خو هغه خلق چه د الله تعالی لامحدوده قدرت او قوت له خپلو لنډ لیدلو او تنګ خیالونو، د خپلو وهمونو او تخمینو په محدود دیوالونو کښی محصورول غواړی، لږ څه له خپلو دغه گستاخیو، او عقلی لیونتوب څخه وشرمیري (او دلته دی د خپل استدلال چری لا څه، بلکه د منطق او فهم دال دی هم هیسته وغورځوی!)

په هر چا باندې د تورې گزار نشي ځينې ځای کېنې غورځول د سپر ښه دی.

﴿الَّذِي يُكَذِّبُ أَكْثَرُ النَّبِيِّاتِ﴾ هغه چه برکت اچولی دی مونږ چار چاپېر د هغه «بیول د محمد د دی لپاره ؤ» چه هلته وښیو مونږ محمد ته ځینې دلائل د قدرت خپل) یعنی په هغه ملک کېنې چه «مسجد الاقصی» او بیت المقدس واقع دی الله تعالی دیر ظاهری او باطنی برکات ایښی دی. له مادی حیثیته د چینو، نهرونو، غلو، دانو، میوو او نورو افراطه او که د روحانی په اعتبار وکوت شی، نو د څومره انبیایو او رسولانو مسکن او مدفن او د دوی د فیوضو او انوارو سرچینه او مخزن ؤ. ښائی د نبی کریم صلی الله علیه وسلم د بیولو څخه هغه ځای ته دغه اشاره هم وی چه هغه گرد (تول) کمالات چه د بنی اسرائیلو په انبیایو او نورو تقسیم شوی ؤ، د ده په مقدس ذات کېنې سره تول شوی دی، پر هغه ټولو نعمتونو چه پر بنی اسرائیلو میډول شوی ؤ، بنی اسماعیل قبضه کوونکی دی. د کعبی شریفی او د بیت المقدس د دواړو د انوارو او د برکاتو حامل هم دغه یو محمدی صلی الله علیه وسلم امت کیدونکی دی. په احادیثو کېنې مصرحاً راغلی دی چه رسول الله مبارک په بیت المقدس کېنې د گردو (ټولو) انبیایو امامت وفرمایه. ګواکې د انبیایو هغه د سیادت او امامت منصب چه محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم ته ورکړی شوی ؤ د هغه یوه حسې نمونه دوی ته او نورو مقریینو ته دلته وروښوده شوه

﴿تَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ﴾ : بیشک څه دغه الله هم دی دی ښه اوریدونکی د گردو (تولو) احوالو ښه لیدونکی عالم په تولو احوالو یعنی اصلی اوریدونکی او لیدونکی الله تعالی دی، هغه هر چا ته د خپل د قدرت د علائمو او د ښو د وروښولو اراده وفرمائی ورښیئی نی. پاک الله د خپل حبیب مناجات واوریده او رفیعہ احوال نی ولیده، آخر په (معراج شریف) کېږی «بی بصر» والا سترگو سره محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم ته هغه عظیمه آیات وروښودلی شو څه د ده د کامل استعداد او رفیع شان سره وړ (لائق) او مناسب ؤ.

وَآتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَجَعَلْنَاهُ هُدًى لِّبَنِي إِسْرَءِيلَ أَلَّا يَتَّخِذُوا مِن دُونِي وَكِيلًا ۝

او ورکړی وو مونږ موسی ته کتاب (تورات) او گرځولی وو مونږ هغه (کتاب) هدایت لپاره د بنی اسرائیلو (اولادی د یعقوب) چه مه نیسئ تاسی غیر له ما څخه هیڅ وکیل (دوست متولی جوړونکی د کارونو خپلو)

تفسیر : د نبی کریم علیه افضل الصلوة والتسلیم د فضل او شرف د بیان فرمائلو څخه وروسته د حضرت موسی علیه السلام د ذکر په طرف ئی کلام منتقل کړه . کله چه د «اسراء» په ذیل کښی تر «مسجد الاقصی» او «بیت المقدس» پوری د تللو ذکر ؤ، وروسته له هغه پر «مسجد اقصی» او د هغه پر قدیمی متولیانو بنی اسرائیلو کومی مختلفې دوری چه تیری شوی وی، هغه د مسلمانانو د عبرت پخپله د بنی اسرائیلو د نصیحت لپاره بیانوه شی او دا آیت د هغه تمهید دی . د اسراء، په واقعه کښی اشاره ده چه د حجازی نبی امت یواځی د هم دی امانت مالک گرځیدونکی دی چه د (شام) په ځمکو کښی په ودیعت ایښی شوی ؤ . په دغو آیاتونو کښی بنی اسرائیلو ته تنبیه ورکاوه شی چه که دوی د خپل خیریت غوښتونکی وی نو اوس د هم دی عربی رسول الله صلی الله علیه وسلم متابعت وکړی - نو الله تعالی به هم د دوی پر حال لطف او مهربانی فرمائی، که نه د پخوا په شان به بیا دوی ته د دوی د شرارتونو سزا ورکړه کیږی او د «مسجد اقصی» له قولیته به هم محروموه شی .

﴿الَّذِينَ هُمْ يُؤْتُونَ﴾ چه مه نیسئ غیر له ما څخه وکیل دوست متولی، جوړونکی د کارونو خپلو) یعنی په توریت کښی داسی هدایت ورکړی شوی وو چه پر خالص توحید قائم اوسیدئ! او د الله تعالی څخه ماسواء بل هیڅوک خپل وکیل او کار جوړونکی مه گنئ! او تل پر هغه الله تعالی باندی توکل او اعتماد وکړئ!.

ذُرِّيَّةَ مَنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ إِنَّهُ كَانَ عَبْدًا شَكُورًا ۝

ای اولاده د هغه چا چه سور (او بار) کړی وو مونږ سره له نوحه (په بیړی کښی په نعمتونو د الله شکر ویاسئ بیشکه چه نوح ؤ بنده ډیر شکر ایستونکی (په هر حال کښی نو ښائی چه تاسی هم شاکر اوسئ!).

تفسیر : یعنی تاسی د هغو کسانو اولاده یئ چه له نوح علیه السلام سره پر بیړی سپاره

(سواره) شوی وو او د الله تعالیٰ له عذابہ ئی نجات موندلی وو، هغه احسان چه مونږ ستاسی پر لویانو کړی دی مه ئی هیروئ. وگورئ نوح علیه السلام چه تاسی د هغه (او د هغه د تابعانو) له اولادی څخه یی څرنګه احسان پیژندونکی او شکر ایستونکی بنده ؤ، نو تاسی لره هم ښائی چه د هغه متابعت وکړئ!.

وَقَضَيْنَا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ فِي الْكِتَابِ لَتُفْسِدُنَّ فِي الْأَرْضِ مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُنَّ عُلُوًّا كَبِيرًا ﴿٥١﴾

او قطعی حکم لیرلی ؤ مونږ بنی اسرائیلو (اولادی د یعقوب) ته په کتاب (تورات کښی داسی چه) خامخا به فساد وکړئ تاسی هر ورو (خامخا) په ځمکه (د شام) کښی دوه ځلی او خامخا سر کښی به وکړئ تاسی هر ورو په سر کښی ډیره لویه سره .

تفسیر : په توریت یا په بل آسمانی کتاب کښی دغه پخوا ویل شوی ؤ چه دغه قوم بنی اسرائیل دوه ځلی به په مملکت کښی سخته خرابی وکړی او د ظلم او تکبر طریقه به غوره کوی او د سختیو سرکښیو او تمردو مظاهره به کوی، لکه چه هم داسی هم وشو، او هر ځلی د الله تعالیٰ له جانب د دردناکو سزاو خوند ورڅکاوه کیده چه د هغه ذکر داسی فرمائی:

فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ أُولَاهُمَا بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا أَنَا وُلِيُّ بَاسٍ شَدِيدٍ فَجَاسُوا خِلَالَ الدِّيَارِ وَكَانَ وَعْدُ امَّمْعُولَ ﴿٥٢﴾

نو کله چه راغله وعده د اول انتقام (د هغو دواړو فسادونو څخه) نو مسلط کړل مونږ پر تاسی بندګان زمونږ (هغه چه ستاسی د سزا لپاره مو مسلط کړی ؤ) چه خاوندان د جنگ سخت وو نو ګرد (ټول) ګرځیدل دوی (د وژلو او تالا کولو دپاره) په منځ د ښارونو (ستاسی)، او ؤ (دا کار یوه) وعده (خامخا) پوره کیدونکی.

تفسیر : یعنی په کلیو او ښارونو کښی د کورونو په منځ کښی ننوتل او ډیر خلق ئی ووژل او وینی ئی وبهولی او ګرد (ټول) ئی سره لوټ او تالا کړل په دغه شانی هغه وعده چه الله تعالیٰ د دوی د سزا ورکولو په نسبت ورکړی وه پوره شوه .

ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ الْكُرَّةَ عَلَيْهِمْ وَأَمْدَدْنَاكُمْ بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَجَعَلْنَاكُمْ أَكْثَرَ
نَفِيرًا ۖ إِن أَحْسَنْتُمْ أَحْسَنْتُمْ لِأَنفُسِكُمْ ۖ وَإِن أَسَأْتُمْ فَلَهَا ۚ

بیا بیرته وگرځوله (او درکره) مونږ تاسی ته غلبه (دولت چه غالب شی) پر
دوی او مرسته (مدد) مو وکړه له تاسی سره په مالونو سره او په ځامنو سره
او وگرځولی مونږ تاسی زیات له جهته د ملاتړه (لښکره). که نیکی وکړئ
تاسی نو نیکی به کوئ تاسی لپاره د ځانونو خپلو. او که بدی کوئ تاسی
نو (زیان ئی) پر نفسونو د تاسی دی.

تفسیر : یعنی کله چه تاسی ځما په طرف رجوع وکړه او د توبی او انابت طریقه مو غوره
کړه مونږ بیا تاسی ته پر دښمنانو بری او کامیابی درکړه. له نیکی او بدی څخه هر څه نفع او
نقصان چه رسیږی، هم دا تاسو ته دررسیږی.

له غنمو زرغونیږی تل غنم غنم نه کیږی له اربشو نه اربشی له غنم
د نیکی جزا نیکی ده بدی سزا ده بدی نیکی وکړه نیکی مومی د بدی سزا ده ده
د عمل له مکافات غافل مشه له غنمو غنم کیږی له اربشو نه اربشه

فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ الْآخِرَةِ لِيَسُوءَ أَوْجُوهَكُمْ وَلِيَدْخُلُوا
الْمَسْجِدَ كَمَا دَخَلُوهُ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَلِيُتَبِّرُوا مَا عَلَوْا تَتَّبِرُوا ۚ

نو کله چه راغله وعده د وروستی (انتقام، فساد نو بیا می خپل بندگان
مسلط کړ پر تاسی) دپاره د دی چه دوی بد کړی مخونه د تاسی یعنی د
غم آثار پکښی ښکاره کړی) او دپاره د دی چه ننوځی مسجد د بیت
المقدس ته لکه چه ننوتلی ؤ په هغه کښی اول ځلی او دپاره د دی چه هلاک
(خراب) کړی هر هغه (ځای او شی) چه دوی غالب شوی وو (پری) په ډیر
سخت خرابولو او هلاکولو سره.

تفسیر : یعنی په ډیر ووژلو او وهلو سره ستاسی رنگونه خړ او مخونه مو خراب کړل او په
مسجد اقصی بیت المقدس کښی ننوتل او د پخوا په شان لوی شور ما شور او بلوه ئی ونښلوله،

صورتونه، هیاکل او نور شیان ئی خراب او تباہ کرل او په دی شان د بنی اسرائیلو قوت د تل لپاره خاتمه ومونده.

عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن يَرْحَمَكُمْ وَإِنْ عُدْتُمْ عَدُنَاٰ وَجَعَلْنَا جَهَنَّمَ
لِلْكَافِرِينَ حَصِيرًا

نژدی دی رب ستاسی چه رحم وکړی پر تاسی (که توبه مو وکړه) او که بیرته وگرځیدئ تاسی (فساد ته) نو مونږ به هم راوگرځو (عقوبت ستاسی ته) او وگرځولی دی مونږ دوزخ دپاره د کافرانو بندی خانه.

تفسیر : حضرت شاه صاحب لیکي: «په توریت کښی ویلی شوی ؤ چه بنی اسرائیل به دوه ځلی شرارت وکړی د هغه په جزاء به دښمنان د دوی پر ملک غالبیږی هم داسی وشوه یو ځلی «جالوت» غالب شو بیا الله تعالیٰ هغه د حضرت داؤد علیه السلام په لاس هلاک کړ. بیا بنی اسرائیلو ته لا زیات قوت ورکړ شو. د حضرت سلیمان علیه السلام په سلطنت کښی دوهم ځلی د پارسیانو څخه بخت نصر غالب شو، وروسته له دی نه د یهودانو سلطنت بیا قوت ونه موند. اوس فرمائی چه الله تعالیٰ په مهربانی راغلی دی که تاسی د محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم تابع شی نو هم هغه سلطنت او غلبه به بیا در په برخه شی او که تاسی بیا شرارت وکړئ نو مونږ به بیا درسره همغښی وکړو، یعنی محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم او مسلمانان به پر تاسی غالبان کړو. او په آخرت کښی د دوزخ اور در تیار دی. ځینی علماء له پوښی وعدی څخه د بخت نصر حمله اخیستی ده چه ۱۲۰۸ کاله پخوا تر هجرته وه او له دوهمی وعدی څخه «طیطوس رومی» مرادوی چه ۵۰۱ کاله پخوا تر هجرته واقع شوی ده ځکه چه په دغو دواړو حملو کښی یهودان په پوره ډول (طریقه) سره تباہ او برباد شول او «مقدس هیکل» ئی له لاسه وویست، والله اعلم.

إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَ
يُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيرًا

بیشکه دغه قرآن هدایت کوی (ښی نیکانو ته) هغه (لیاره) چه هغه ډیره برابر سمه صافه ښه ده او زیری ورکوی مؤمنینو ته هغه (مؤمنان) چه کوی

دوی ښه (عملونه) د دی چه شته دوی ته اجر ډیر لوی (نعمت جنت).

تفسیر : هسی خو «تورات» هم بنی اسرائیلو ته لیار ښوونکی ؤ، لکه چه پخوا ئی فرمایلی دی. «هدی لبنی اسرائیل» لیکن دغه قرآن عظیم الشان گردی (تولی) دنیا ته له گردو (تولو) څخه زیات او ښه سمه، صافه مضبوطه لیار ښیي او نور گردی (تولی) قومی لیاری د هم دغه «اقوام» لاندی مندرج شوی دی. لهذا که نجات او بری ستاسی پکار وی، نو د خاتم الانبیاء محمد مصطفیٰ صلی الله علیه وسلم متابعت وکړئ! او پر دغه محمدی سم صفا سرک باندی درومئ! او هغه کسان چه په قلب او جوارح یعنی په ایمان او صالح عمل سره پر دغه سمه صافه ارته لیاره تگ کوی، نو قرآن کریم په دنیا کښی هغه ته طیبه حیات، او په آخرت کښی د جنت عظیم الشان بشارات آورو. باقی هغه کسان چه له هغوی سره ښخی د آخرت څه فکر او خیال نشته او د غفلت او غرور په نشو کښی په دنیوی لذاتو او شهواتو کښی دوب تللی دی او اصلاً د آخرت په فکر او سودا کښی نه دی د هغوی د بد انجام او خراب عاقبت ذکر داسی فرمائی:

وَأَنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ أَتَيْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ۝
وَيَدْعُ الْإِنْسَانُ بِالشَّرِّ دُعَاءَهُ بِالْخَيْرِ وَكَانَ الْإِنْسَانُ عَجُولًا ۝

او بیشکه هغه کسان چه ایمان نه راوړی په آخرت باندی تیار کړی دی مونږ دوی ته عذاب دردناک. او دعاء کوی (غواړی) انسان شر (پر خپل ځان او اولاد د زړه تنگی په وقت کښی) په (مثل د) غوښتلو د ده د خیر، او دی انسان تلوار کوونکی (په غوښتلو د خیر او د شر د دواړو).

تفسیر : یعنی قرآن کریم خلق د ډیرو ښو ښیګڼو (فایدو) په طرف بولی، د اجر کبیر بشارات آورو. او د بدی د مهلکو نتائجو څخه انسانان خبروی. لیکن د نادان انسان حال دا دی چه هغه سره د دغو گردو (تولو) خبرو د آوړیدلو بیا د خپل ځان دپاره خرابی او بدی په همغه اشتیاق او الحاح سره غواړی لکه چه کومه نیکی خپل ځان دپاره غواړی دوی له انجام څخه خپلی سترګی پټوی او په ډیر تیزی او تلوار سره د بدیو او گناهونو په طرف ورغځی او مندی ورپسی وهی. بلکه ځینی بدبختان په صافو الفاظو سره پخپلو ژبو سره داسی وائی:

﴿وَإِذْ قَالُوا اللَّهُمَّ إِنَّ كَانَ هَذَا هُوَ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِكَ فَأَمْطِرْ عَلَيْنَا جَارًا مِنَ السَّمَاءِ أَؤْثِقِنَا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ۝﴾

ای الله! که دغه نبی پخپلی دغی دعوی کښی صادق او رښتین وی، نو پر مونږ باندی له آسمانه کانی واوروه! یا بل کوم سخت عذاب راباندی نازل کړه! «ځینی بیوقوفان له ډیره قهره او غضبه رپړدی (رپیري). او شین او سور گرځی، او په دغه حالت کښی خپل ځان یا خپل اولاد یا نورو

ته بی له پوهیدلو او سنجولو (غور کولو) بئیرا کوی، ځینی د دنیا عاجله نفعه خپل معبود او مقصود گرځوی. او په حلالو او حرامو او په هره یوه طریقه سره چه لاس ئی ور ورسپړی د هغه په لوری مندی وهی او نه پوهیږی چه د دغه بڼایسته او زړه وړونکی شی لاندی مار یا لرم پت دی چه بالاخر سری د هلاکت په کنده کښی غورځوی. حقیقت دا دی چه بنی آدم د خپل تلوار او جلتی او د وړاندی او وروسته نه کتلو څخه د یو شی په ظاهری بڼاست او سینگار، او وضعیت او هیئت غولپړی او د هغه پر بدو نتائجو هیڅ غور نه کوی پس هره خبره چه کوم وقت سانحه شوه فی الفور ئی وائی، یا په مندو یو لوری ته ځی او دی ته ئی فکر او فهم نه وی چه پښه ئی پر څه لگیږی. که انسان عجلت او جلتی پریږدی او له تدبر او متانت څخه کار واخلی او د هر کار عاقبت او انجام ته وگوری، نو له سره دغسی اغلاط او خطاوی ورڅخه نه صادریږی.

وَجَعَلْنَا الْآيِلَ وَالنَّهَارَ آيَتَيْنِ فَمَحْوَا آيَةَ الْآيِلِ وَجَعَلْنَا آيَةَ
النَّهَارِ مُبْصِرَةً لِّتَبْتَغُوا فَضْلًا مِّن رَّبِّكُمْ وَلِتَعْلَمُوا أَعْدَ السَّيِّئِينَ
وَالْحِسَابَ وَكُلُّ شَيْءٍ فَضْلُهُ تَفْصِيلًا ﴿١٧﴾

او گرځولی ده مونږ شپه او ورځ دوه دلیله (د کامله قدرت خپل) نو محوه
کره مونږ علامه د شپې او وگرځوله مونږ علامه د ورځې روښانه (چه هر شی
پکښی لیدل کیږی) لپاره د دی چه طلب کړئ تاسی (په رڼا د ورځی
کښی) فضل له رب خپل او (دپاره د دی) چه معلوم کړئ وپوهیږئ تاسی
(په دغه اختلاف د دی شپو او ورځو کښی) شمار د کلونو او حساب (د
اوقاتو) او هر څیز (چه تاسی ورته اړ «مجبور» یی) بیان کړی دی مونږ هغه
په بیانولو واضحو سره،

تفسیر : د شپې تیاره، د ورځې رڼا، د دغو دواړو څخه کله د یوه لوئیدل او کله د بل، بیا
د شپې له مخی د میاشتی ورو ورو لوئیدل، او د سپوږمی ورو ورو ویدل، د سپوږمی تته یخه
وړانگی او د لمر تیزی او تودی پلوشی، دغه گرد (تول) د الله قدوس د کامله قدرت نمونی دی
چه د دوی ځنی د هر یوه نظام علیحده او مستقل دی، او له هره یوه سره په زرهاؤ فوائد او
مصالح ترلی دی او د دغو گردو (تولو) مجموعی نظام سره بیل دی چه له شروع څخه تر اوسه
او تر «ماشاء الله» پوری د نهایتو مضبوطو اصولو او ټینگو قوانینو لاندی دور او حرکت کوی.
﴿فَمَحْوَا آيَةَ الْآيِلِ﴾ : نو محوه کره مونږ علامه د شپې) یعنی د شپې نمونه تیاره او ورکه ده
او سپوږمی روښنایی د لمر په اعتبار سپکه روښنایی او لږ څه تیاره ښکاری لکه پخپله د سپوږمی

جرم (چکی او تیکلی) د کتونکی په نظر داغداره ښکاری.

﴿وَجَعَلْنَا آيَةَ الْفَخْرِ مَبْهُورَةً﴾ الآية - او وگرځوله مونږ علامه د ورځی روښانه چه هر شی پکښی لیدل کیږی لپاره د دی چه طلب وکړی تاسی (په رڼا د ورځی کښی) فضل له رب خپل) یعنی د ورځی په وقت کښی چه د لمر په اشعه و (پلوشو) هر شی صاف او ښکاره په نظر راځی خلق تازه دمه بیا پر خپلو چارو کښی لگیا کیږی او د رزق او روزی په تلاش او لتولو پسی لویږی او په رنگارنگ کارونو کښی مشغولېږی.. الغرض پر هغه شیانو چه د شپي له مخی د تیارو پرده لویدلی وی، د لمر پلوشی (اشعه) هغه گرد (تول) سره بی پردی کوی. او د هغو کسانو سترگی خلاصوی چه تراوسه په درانه خوب کښی ویده او مدهوشه پراته وو چه دغه لوری او هغه لوری ته په تگ او راتگ او کاروبار کښی سره بوخت او لگیا په نظر راځی.

﴿وَلَعَلَّكُمْ أَتَذَكَّرُونَ﴾ او دپاره د دی چه معلوم کړئ وپوهیږئ تاسی په اختلاف د دی شپو او ورځو کښی شمار د کلونو او حساب د اوقاتو) یعنی د شپي او د ورځی د تگ او راتگ د لمر او سپوږمی د ختلو او پریوتلو سره د میاشتو او د کلونو حساب او نور دیر اقسام لوی او واړه حسابونه اړ (مجبور) او تعلق لری.

﴿وَلَمْ يَكُنْ لَكُمْ فِتْنَةً تَتَلَذَّطُونَ﴾ او هر څیز چه تاسی ورته اړ (مجبور) یی بیان کړی دی مونږ هغه بیانولو واضحو سره) تاسی ښه وپوهیږئ چه له ویریدلو، او شور ماشور لگولو، او ژر غوښتلو څخه هېڅ یوه فائده په لاس نه درځی، الله تعالی د خیر او د شر او د نور هر څیز اندازه هم داسی مقدره او مقرره کړی ده لکه چه د شپي او د ورځی اندازی مقرری دی چه د هیچا په ژر غوښتلو او چالاکی کولو سره نه شپه لنډیږی، او نه ورځ وپدیږی او گرد (تول) پخپله همغه مقرر وقت کښی صبا او بیگا کیږی. د شر څخه وروسته د خیر ځنی پس ته د شر راتگ هم داسی وگټئ! لکه چه د ورځی پسی شپه او شپي پسی ورځ راځی. او د هغه سلسله لا ینقطع او پرله پسی ده. د دنیا د گرد (تول) خیر او شر سلسله د یوی معینی ضابطی او نظام لاندی ده چه د هغه ماتول، یا لری کول د هیچا له واکه (اختیاره) نه دی پوره او نه امکان لری. د دغی دنیا مکدر او منغض ژوندون، د توری تیاری شپي په شان وگټئ چه د هغه په تیارو کښی انسان ته د خیر او شر نتائج بیخی په صاف ډول (طریقه) سره نه ښکاری. بیشکه الله تعالی انبیاء او مرسلین علیهم السلام رالیږلی دی، خو دوی د دغی شپي په توری تیاری کښی مخلوق ته سمه صافه او صحیحه لیاره وښی، او د دوی په مخکښی سم د دوی له درجو سره رڼا وکړی چه په هغه سره خلق د خیر او شر په حقیقت وپوهیږی. او پری د حقائقو انکشاف په ښه شان سره وشي. لیکن داسی صریح او بدیهی انکشاف چه په هغه کښی د بشر هر فرد ته د انکار او د شېهو ځای او مجال پاتی نشی هلته به کیږی چه زموږ د دغه دنیوی ژوندون شپه پای (آخر) ته ورسیږی او د محشر د صبا لمر وخیژی. هلته به د انسان هم هغه عمل چه د دنیا په تیاره ژوندون کښی هر وخت د ده د غاړی غړوندئ او غاړکئ وه خو د غفلت او جهالت او نورو په تیاره کښی نه په نظر ورتله، صاف او ښکاره ئی په نظر څرگندیږی (ښکاریږی). او د یوه واضح او روښان کتاب

په شان به ور د مخه کیږی چه د هغی ورځی په رڼا به ئی هر سری بی تکلفه لوستلی شی.

﴿ تَكْتَفَتُمْ عَلَىٰ ظُهُورِكُمْ يَوْمَ الْحِسَابِ ﴾ (۲۶) جزء د «ق» ۲۲ آیه ۲ رکوع) په هغه

وقت کښی چه خپل گرد (تول) واړه او لوی اعمال پخپل اصلی رنگ وگوری نو داسی به وائی:

﴿ مَا لَهُذَا الْكِتَابُ لَا يَغَاذِرُ صُفْرَةً وَلَا كَثِيرَةً إِلَّا أَخْضَرًا ﴾ (۱۵) جزء د الکهف ۴۹ آیه ۶

رکوع)

وَكُلِّ إِنْسَانٍ أَلْزَمْنَاهُ طَائِرَهُ فِي عُنُقِهِ وَنُخْرِجُ لَهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ كِتَابًا يَلْقَاهُ مَنشُورًا ﴿١٣﴾
اقْرَأْ كِتَابَكَ كَفَىٰ بِنَفْسِكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيبًا ﴿١٤﴾

او هر انسان لارم کړی دی مونږ له ده سره عمل د ده په غاړه د ده کښی،
او راوړه باسو ده ته په ورځی د قیامت کښی یو کتاب (لیکلی شوی) چه یو
ځای به شی ویه وینی هغه غوړیدلی. (او ویه ویلی شی ده ته) ولوله (دا)
کتاب د تا (عمل نامه خپله) ، کافی (بس) دی هم دا ځان ستا نن ورځ پر
تا باندی حساب کوونکی (د نیکو او د بدیو).

تفسیر : یعنی د قسمت شومی او د اعمالو بدی د ده د غاړی غروندي گرځیدلی دی چه له
سره تری نه بیلیدوی. او د قیامت په ورځ به ئی هم هغه په نظر ورځی او هر یوه انسان ته د ده
اعمالنامه پخپل لاس کښی ورکاوه کیږی چه پخپله ئی ولولی او فیصله وکړی چه هغه کارونه چه
ده پخپل گرد (تول) عمر کښی کړی دی، تول پکښی شته؟ یا تری څه شی پاتی دی؟ یا پکښی
څه زیات شی لیکلی شوی دی نو هر سری به په دغه وقت کښی یقین کوی چه د هغه یوه یوه
ذره عمل بی له تزئیده او تنقیصه پکښی شته. پخوا له دی نه دغه ذکر ؤ چه په دنیا کښی الله
کتاب لوی قرآن لیدلی دی او هغه حساب چه له لمر او سپوږمی او له نورو سره متعلق دی، اوس
په دغو لوستلیو شویو آیاتونو کښی ئی د قیامت د حساب او کتاب ذکر وفرمایه چه پر هغه
پخوانی حساب او کتاب باندی د نتیجی په ډول (طریقه) مرتب کیږی.

مَنْ اهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا
وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ط

هر چا چه سمه صافه لپاره ونيوله نو بیشکه هم دا خبره ده چه سمیږی دی

په لیاری دپاره د (نفعی د) ځان خپل او هر څوک چه گمراه شو پس بیشکه هم دا خبره ده چه گمراه کیږی پر ضرر د ځان خپل، او نه اخلی هیڅ اخیستونکی بار د گناه د بل چا:

تفسیر: یعنی الله تعالیٰ گردو(تولو) ته سمه صافه لیاره وربولی ده، اوس که څوک پر هغی غی که نه غی اختیار لری او پخپله دی خپله نفعه او نقصان وگوری! ځکه چه د ده د عمل د طریقې نفع یا نقصان پخپله هم ده ته رسیدونکی دی. او د یوه سری د گناه پیتی او بار به د بل په سر نه بارېږی.

وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نَبْعَثَ رَسُولًا ﴿١٥﴾

او نه یو مونږ عذاب ورکوونکی (هیڅ طائفی ته) تر هغه پوری چه ولیږو کوم رسول (چه لیاره د توحید او شریعت ورته بیان کړی).

تفسیر: یعنی بلاشبهه بد عمل آفت راولی، خو الله تعالیٰ پخوا له پوهولو څخه هیڅوک نه نیسی نو ځکه رسولان لیږی چه خلق غافله او بیخبره پری نږدی او له نیکو او بدو څخه ئی په پوره ډول (طریقه) خبردار کړی. د هغو خبرو زیاته تشریح او ډیر توثیق د انبیاء په ژبه وکړی شی چه پری انسان محض د عقل او فطرت په لیار ښوونه پوهیدی شی (مثلاً د باری تعالیٰ وجود یا ئی توحید) او هغه شیان چه ادراک ئی په محض عقل سره نه وی کافی د وحی او الهام په رڼا کښی وړاندی کړی شی، نو ځکه د خلقت له ابتداء څخه الله تعالیٰ د وحی او د رسالت سلسله جاری فرمایلی ده خو د انبیاء علیهم السلام انوار او فیوض په دنیا کښی داسی یوه فضا پیدا کړی چه هیڅ یو معذب قوم په دنیا یا په آخرت کښی د جهل او د ناپوهی عذر به وړاندی نه کړی شی. او په دغه پلمه (تدبیر) د الله تعالیٰ له عذابه ځان نشی ژغورلی (بچ کولی) تنبیه: دلته مفسرانو د «اصحاب الفتره» او ورکیو پر تعذیب باندی بحثونه کړی دی چه مونږ ئی په دغه ځای کښی د تطویل له خوفه نه شو لیکلی.

وَإِذْ أَرَدْنَا أَنْ نُهْلِكَ قَرْيَةً أَمَرْنَا مُتْرَفِيهَا فَفَسَقُوا فِيهَا فَحَقَّ عَلَيْهَا الْقَوْلُ فَدَمَّرْنَاهَا تَدْمِيرًا ﴿١٦﴾

او کله چه اراده وفرمایو مونږ د دی چه هلاک کړو کوم کلی (ښار) نو امر وکړو مونږ غتانو (او متمولانو) د هغه (ښار) ته (په طاعت د الله سره) نو

فسق و کمری دوی په هغه کښی نو حق (او ثابت) شی پر (دغه د وسیدونکی د) هغه خبره (د عذاب) نو هلاکوو مونږ دوی په هلاکولو سختو سره (سره له گډولو د کلیو او ښارونو د دوی).

تفسیر : یعنی کله چه د بدعملیو په سبب کوم کلی (یا ښار) تباه کیږی نو خلق ئی هم داسی یو ناخاپی دفعتاً نه نیول کیږی، او نه هلاکیږی. بلکه د حجت له اتمامه وروسته سزا ورکوله کیږی. او د نبی یا د نبی د نائیبینو په ژبه د الله تعالی احکام هغوی ته رسولی کیږی. خصوصاً د هغه ځای مشرانو او بارسوخو خلقو ته چه د هغوی له منلو او نه منلو اثر پر ټولو لویږی خو هرومرو (خامخا) اطلاع ورکوله کیږی. کله چه دغه مغروران او متکبران سره له پوهی د الله تعالی پیغام نه منی، او په توکو او مسخرو بلا تکلفه تری غاری غروی او په دغه وضعیت هغه کلی خراب او مسمومی، دلته نو دغه کلی خپل ځان ښکاره مجرم ثابتوی، او د الله تعالی د عذاب مستحق گرځی نعوذ بالله من شرور انفسنا.

تنبيه : وقال بعض السلف ان الامر في قوله تعالى ﴿أَمَّا أَتَىٰ﴾ امرتکونینی قدری بالفسق. وقوله تعالى ﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ﴾ معناه نفی الامر التشريعی، فلا منافاة ، فافهم.

وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنَ الْقُرُونِ مِنْ بَعْدِ نُوحٍ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ بِذُنُوبٍ عِبَادٍ خَيْرًا بَصِيرًا ١٥

او ډیر هلاک کمری دی مونږ له (اهل د) قرنو پس له نوح (لکه عادیان او ثمودیان)، او کافی (بس) دی رب ستا په گناهونو د بندگانو خپلو ښه خبردار ښه لیدونکی (عالم په پتو او ښکاره ؤ).

تفسیر : د آدم علیه السلام له زمانی څخه د نوح علیه السلام تر زمانی پوری گرد (ټول) خلق مسلمانان وو. وروسته شرک او بت پرستی پیدا شوه. نو نوح علیه السلام د هغوی د اصلاح دپاره ولیږلی شو. نوح علیه السلام تر سلهاو کلونو پوری خلقو ته دعوت او تبلیغ وکړ مگر هیڅ اثر ئی پر دوی ښکاره نشو بالاخر هغوی گرد (ټول) په طوفان (څپان) کښی هلاک کرل شول. وروسته له دوی نور ډیر اقوام (لکه عاد، ثمود او نور هم) هلاک کرل شو حاصل ئی دا چه د اقوامو د اهلاك سلسله د نوح علیه السلام د بعثت څخه وروسته شروع شوه.

﴿وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ﴾ الآية - او کافی بس دی رب د تا په گناهونو د بندگانو خپلو ښه خبردار ښه لیدونکی عالم په پتو او ښکاره ؤ) یعنی هیڅوک بی قصوره نه نیول کیږی او هیچا ته

نامناسبه سزا نه ورکوله کیږی. بلکه د هر چا گناهونو ته گوری او د هغه گرد (تول) اوضاع او اطوار په پوره ډول (طریقه) ورڅرگند (ښکاره) او معلوم دی او د هغو سره مناسبه او موزونه سزا ورته ورکوی او همغسې معامله ورسره کوی.

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعَاجِلَةَ عَجَلْنَا لَهُ فِيهَا مَا نَشَاءُ لِمَنْ نُرِيدُ ثُمَّ جَعَلْنَا لَهُ جَهَنَّمَ يَصْلَاهَا مِنْ مَّوَادٍّ حُورًا ۝۱۸

هر څوک چه وی چه غواړی (په عمل خپل سره فقط دغه دنیا نو په تلوار به ورکړو مونږ ده ته په دی دنیا کښی هومره چه مشیت وفرمایو مونږ دپاره د هغه چا چه اراده وفرمایو مونږ بیا به وگرځوو مونږ ده ته (عذاب د) دوزخ (په آخرت کښی) چه ننوځی به په هغه دوزخ کښی ملامت کړی شوی شړلی شوی (له رحمته).

تفسیر : یعنی دا ضروری نه ده چه د دنیا هر یو عاشق (مین) فوراً هلاک کړی شی. بلکه مونږ له دغو خلکو ځنی هغو کسانو ته چه تش د دنیوی متاع دپاره سرگردانه گرځی، هر چا ته چه اراده وفرمایو او هغومره چه اراده وفرمایو سم له خپله حکمته او مصلحته د دنیا سامان ورکړو. خو د دوی د جداوېد او د فانی نیکو فانی ثمره ور ورسپړی. او که هغوی ته آخری سعادت مقدر نه وی نو د شقاوت جام ئی خو په پوره ډول (طریقه) تر څنډو (غاړو) پوری ورته ډک کړی شوی وی او په نهایت ذلت او رسوائی د دوزخ د ابدی بندۍ خانی خوا ته په تیل وهلو بیول کیږی.

وَمَنْ أَرَادَ الْآخِرَةَ وَسَعَىٰ لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ كَانَ سَعْيُهُمْ مَشْكُورًا ۝۱۹

او هر څوک چه غواړی آخرت (جنت) او سعی کوی هغه ته سعی لائقه د ده (په طاعت د الله) حال دا چه دی (خالص) مومن هم وی نو دغه کسان ده سعی د دوی مقبوله (په نزد د الله کښی).

تفسیر : یعنی د هر چا په زړه کښی چه یقین او ایمان موجود وی او په نیک نیت د الله تعالیٰ

رضاء او خوښی او د اخروی ثواب دپاره د رسول الله د ورښوولی لپاره باندی په عملی ډول (طریقه) مندی وهی او ورځغلی، نو مونږ د دوی کوښښ له سره ضائع او ابته (خراب) کوونکی نه یو. او یقیناً د احديث په دربار کښی په حسن قبول سره به مفخر او سر لوړی کیږی.

كَلَّا تَعْبُدُ هَؤُلَاءَ وَهَؤُلَاءُ مِنْ عَطَاءِ رَبِّكَ وَمَا كَانَ عَطَاءُ رَبِّكَ مَحْظُورًا ﴿١٥﴾

هر یوه (له دغو طلب گرو د دنیا او عقبی) سره مدد کومک کوو مونږ (په متوالی د عطاء سره) دغه (اولی تولی) سره (چه طالبان د دنیا دی) او د دغه دوهم تولی سره (چه طالبان د عقبی دی) له ورکولو د رب ستا، او نه دی ورکول د رب ستا (په دنیا کښی) منع کړی شوی (له هیچا نه).

تفسیر : یعنی الله تعالی سم له خپله حکمه او مصلحته ځینو د دنیا طالبینو ته دنیا. او د آخرت گردو (تولو) طالبانو ته آخرت عطاء فرمائی. د الله تعالی په عطاء کښی هیشوک مانع او مزاحم نشی کیدی یا ئی دا مطلب چه د دنیا طالب وی یا د آخرت دغو دواړو ته له دنیوی امداد څخه حسب المصلحت حصه ورسیږی، محض د کفر او عصیان لامله (وجی) د دنیوی بڅښښ دروازی او وروڼه نه پری تړلی کیږی.

أَنْظُرْ كَيْفَ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ وَلِالْآخِرَةِ الْكِبْرُ دَرَجَاتٌ وَالْأَكْبَرُ تَفْضِيلًا ﴿١٦﴾

وگوره چه څرنګه فضیلت ورکړی (غوره کړی) دی مونږ ځینی د دوی ته پر ځینو نورو (په رزق او په نورو کښی) او خامخا آخرت ډیر لوی دی له جهته د مرتبو او ډیر لوی دی له جهته د بهتر والی (له دنیا نه).

تفسیر : یعنی لکه چه په دنیوی ژوندون کښی د مال، دولت، عزت، حکومت او د نورو په اعتبار یو په بل باندی یوه اندازه فضیلت لری په هم دی باندی قیامت هم قیاس کړئ! چه په آخرت کښی به د اعمالو او احوالو په لحاظ په څه اندازه د مراتبو فرق وی. لکه چه له نصوصو څخه ثابت دی چه د جنت درجات، او د جهنم درکات سره بی حده متفاوت دی. په حدیث

کښی راغلی دی چه د جنت په دواړو درجو کښی به د ځمکی او آسمان تفاوت وی. لاندنی وسیدونکو ته به باندنی وسیدونکی داسی ښکاری لکه چه مونږ ته له ځمکی څخه په افق کښی ستوری بریښی. پخوا ئی رابڼوولی ؤ چه د جنت دغه درجی د هغو کسانو په برخه کیږی چه د آخرت دپاره د هغه سره لائقی مندی وهلی وی او لازمه کوښښ او زیار (محنت) ئی ورښکلی وی. په ورستینو آیاتونو کښی تر لری ځایه پوری د آخرت د سعی طریقه رابڼوولی شوی ده چه د هغی په تعمیم سره انسان ته دغه لوړ مقامات حاصلیږی. د ابن عباس رضی الله تعالی عنه قول دی چه «حق تعالی د (تورات) گرد (تول) اخلاقی تعلیم د بنی اسرائیل د سورت په (۱۵) آیتونو کښی داخل کړی دی. هغه پینځلس آیتونه د دی سورت له دریمی رکوع له سره څخه شروع کیږی.

لَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ تَقْعُدَ مَذْمُومًا مَّخْذُولًا ﴿١٥﴾

مه نیسه (ای بنده) سره له الله معبود بل (او که دی ونیو) نو (عاجز) به کینی (تل په دوزخ کښی) ملامت کړی شوی (د خلقو) بی ملگری (بی برخی کړی شوی له خیره).

تفسیر : یعنی شرک داسی ظاهر البطلان څیز دی چه د هغه له اختیارولو څخه د الله تعالی او د هغه پرښتی، بلکه د دنیا د گردو (تولو) پوهانو په نزد تاسی مذموم او ملزم گرځئ! لکه چه نن مونږ پخپلو سترگو سره گورو په هغو مذاهبو کښی چه د شرک صریح تعلیم ؤ هغه هم د پوهانو په جرگو کښی د ځای حاصلولو دپاره ورو ورو د خپل مذهب اصلاح او ترمیم کړی دی او د توحید په لوری رانژدی کیږی. هر یو عاقل دغه محسوس کړی دی چه اشرف المخلوقات انسان دپاره به دغه دیر د ذلت او رسوائی موجب وی چه له خپله ښکته، یا د کوم عاجز مخلوق په مقابله کښی سر په سجده ولویږی، خصوصاً بیا هغو څیزونو ته د غوښتنی لاس وغځوی چه هغه ئی پخپله توپلی او جوړ کړی وی. هغه کسان چه پاک الله پریږدی او د غیر الله په مقابله کښی سرښکته کوی. نو بی نیازه الله جل جلاله د حقیقی نصرت او برکت دروازه پر دوی تری او د کمزوری او بیکسی په حالت کښی ئی پریږدی. لکه چه د سخت مشکل او صعوبت په وقت کښی چه دی امداد او اعانت ته دیر اړ (مجبور) او محتاج وی. هیڅوک به له ده سره مرسته (مدد) او معاونت ونه کړی. «ضعف الطالب والمطلوب»

وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا آيَاهُ وَيَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا يُبَلِّغُنَا عَنْدَكَ الْكِبَرُ

أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا فَلَتَقُلْ لَّهُمَا إِنْ وَلَا تَتَّخِذْهُمَا وَقُلْ لَّهُمَا قَوْلًا كَرِيمًا ۖ وَخَفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذِّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ وَقُلْ رَبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيْنِي صَغِيرًا ۝

او حکم فرمایلی دی رب ستا چه عبادت مه کوئ تاسی (د بل هیچا) مگر یواخی د هم دغه (الله) او (احسان کوئ) له والدینو (مور او پلار) سره په احسان کولو سره او که چیری هرورمو (خامخا) ورسید تا خخه (حدودود) زوروالی ته یو له دی دواړو یا دواړه د دوی (یعنی مور او پلار) نو مه وایه ته دی دواړو ته (کلمه د) اف (هم) او مه رته دوی دواړه او وایه دی دواړو (والدینو) ته خبره پسته (ادبناکه). او ښکته کړه دپاره د دی دواړو (والدینو) وزر (اوپره) د تواضع (نه د تکبر) له مهربانی او ووايه او ربه غما مهربانی (او بښنه) وکړه دی دواړو ته لکه چه تربیه (پالنه) ئی کړی ده غما په هغه حال کښی چه زه صغیر (کمکی) ووم.

تفسیر : په حقیقت سره خو پاک الله د مولود وجود عطاء فرمائی مگر والدین (مور او پلار) د ده د ایجاد ظاهری ذریعه ده نو ځکه پاک الله په څو آیاتونو کښی د خپلو حقوقو پسې د والدینو د حقوقو ذکر فرمایلی دی په حدیث کښی راغلی دی «هغه سړی له خاورو سره برابر او ذلیل شو چه خپل مور او پلار ومومی او د دوی د خدمت کولو په وسیله جنت ځان ته حاصل نه کړی» په بل حدیث کښی فرمایلی شوی دی چه «جنت د میندو تر قدمونو لاندی دی».

که جنت غواړی له ربه تابعدار د مور او پلار شه!

که اور غواړی له قهاره د دی دواړو په آزار شه!

له والدینو سره نیکي کول دا دی چه په ژوندون کښی پخپل ځان او مال سره د هغوی خدمت وکړی او د زړه په اخلاص سره د دوی تعظیم او محبت په ځای راوړی او د مرکیدلو خخه وروسته د هغوی جنازه اداء کړی، او د دوی دپاره دعاء وغواړی، او حتی المقدور د هغو عهد پوره کړی او د دوی له دوستانو سره په تعظیم او ښه سلوک معامله وکړی او د دوی له اقاربو سره د صلواترحمی او ښیگنی (نیکي) چاری وکړی. وغیر ذلک.

﴿إِنَّمَا يَنْتَظِرُ عَذَابَ الْكَرِيمِ أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا﴾ الآية - او که چیری ورسید هرورمو تا

خخه حدود د زوروالی ته یو د دی یا دواړه د دی یعنی مور او پلار نو مه وایه ته دی دواړو ته کلمه د اف هم او مه رته دوی او وایه دی دواړو ته خبره پسته (ادبناکه). په زورتوب کښی د خدمت احتیاج زیات وی چه د دی لامله آل او عیال هم زړه تنگی او پریشانه کیږی او په زوروالی کښی هوبښ او حواس هم پخپل ځای کښی نه وی پاتی. د ښه او سعادت من اولاد کار دا

وی چه په داسی وقت کښی د والدینو له خدمت څڼی زړه تنگه نشی، پاک قرآن تنبیه راکوی چه د مور او پلار رتل او ناکاره خبری کول چیری، بلکه تش د «اف» کلمه دی هم د دوی په مقابل کښی له خولی څخه نه وباسی! چه د زړه تنگی علامه ده، بلکه د خبرو او اترو په وقت کښی د دوی ادب او تعظیم دی په پوره ډول (طریقه) سره وکړی! ابن مسیب رحمه الله علیه فرمائی چه «صالح ولد ته لازم دی چه له مور او پلار سره داسی خبری اتري وکړی لکه چه یو خطا کاره مری، د خپل سخت مزاج بادار (سردار) سره په نهایت خوف او ویره خبری کوی» (په «اما بیلغن» کښی «اما» په اصل کښی «ان ما» دی. چه «ان» ئی شرطیه دی او «ما» پری زائد شوی دی دپاره د تاکید، نو ځکه نوډ د تاکید ئی په فعل داخل شوی دی. او چه یواځی «ان» وی بی له «ما» نو د تاکید د نوډ دخول پری جائز نه دی.)

﴿وَخُفِضَ الْكَافِرُ الدَّلِيلَ مِنَ الرَّحْمَةِ﴾ الآية - او ښکته کړه دپاره د دی داوړو والدینو

وزر (اوړه) د تواضع له مهربانی او ووايه ای ربه! مهربانی او ښنه وکړه دی دواړو ته لکه چه تربیه او پالنه ئی کړی ده ځما په هغه حال کښی چه زه صغیر او کمکی وم) یعنی څه وقت چه زه بیخی کمزوری او ناتوانه وم دوی ځما په تربیت او روزنه خپلی خولی بهولی دی، او وینی ئی څښلی، سم له خپله خیاله او توانه ماته د هر راز (قسم) راحت، خوشالۍ او د ښیگنۍ (فایدی) د رسولو په فکر کښی وو. له زرگونو آفاتو او حوادثو څڼی ځما د ژغورنی (بچ کوونی) او ساتنی په فکر او کوښښ کښی وو. په څو څو ځلی ځما له خاطره خپل ځان په مصائبو او مصاعبو او متاعبو غورځولی دی. نن چه د دوی د ضعیفی وقت راغلی دی نو څه چه ځما له قدرته او توانه کیږی زه هم د هغوی خدمت او تعظیم کوم. خو د دوی پوره حق نشم اداء کولی، ځکه ای الله! ستا له درباره استدعا کوم چه په دغه زړوالی او وروسته له موته پر دوی باندی د رحمت نظر وفرمائی! په حدیث کښی راغلی دی چه «د پاک الله رضاء د مور او پلار په رضاء کیدلو کښی ده او په غضب کیدل د الله تعالی د مور او پلار په غضب کښی دی.» او په بل حدیث کښی داسی راغلی دی چه «ځان وساتئ! له عاقوالی د مور او پلار نه ځکه بوی د جنت چه د یو زر کاله لپار له مسافې نه نیکانو ته رسیږی هغه عاق الوالدین ته له سره نه رسیږی» بل حدیث دی چه «يفعل البار ماشاء ان يفعل فلن يدخل النار و يفعل العاق ماشاء ان يفعل فلن يدخل الجنة» کوی دی نیکی رسوونکی مور او پلار ته هر څه چه کوی هیچیری به ونه ننوځی اور ته او کوی دی عاق له مورو پلار نه هر څه چه کوی هیچیری به ونه ننوځی جنت ته»

رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا فِي نُفُوسِكُمْ إِنَّ تَكُونُوا صَالِحِينَ فَإِنَّهُ كَانَ لِلْأَوَّابِينَ غَفُورًا ﴿١٥﴾

رب ستاسی ښه عالم (خبردار) دی په هغه څه چه په نفسونو (زړونو) ستاسی

کښی دی، که یی تاسی نیکان (له خپلو میندو او پلرونو سره) نو بیشکه چه الله دی دپاره د توبه کوونکی دیر مغفرت کوونکی (د خطیثاتو).

تفسیر : یعنی د والدینو تعظیم او د دوی په مقابله کښی تواضع او عاجزی کول ښائی چه د زړه په اخلاص او صمیمیت وی. الله تعالی ته ښه معلوم دی چه کوم یو او څرنگه د مور او پلار خدمت کوی! که فی الواقع تاسی نیک او سعادتمن یی! او د الله تعالی په لوری رجوع کوئ! او په اخلاص او حق پیژندلو د دوی خدمت کوئ نو الله تعالی به ستاسی خطاوی او تقصیرات معافوی. فرض ئی کړئ که کوم وقت د نیک نیتی، له زړه تنگی، یا د فکر او چرت (طبیعت) د خرابوالی لامله ستاسی ځنی د مور او پلار د خدمت څخه څه څیز پاتی شوی وی، نو بیا توبه او رجوع تری وکړئ! نو پاک الله دیر مغفرت کوونکی دی.

کومی گناه ته چه ته شا کړی په اخلاص د ما مضی عذاب څخه به شی خلاص تنبیه : د دی خبری تفصیل دی په فقهیه ؤ او نورو کتابونو کښی وکوت شی چه د والدینو فرمان منل په کومو ځایونو کښی روا؟ او په کومو کومو ځایونو کښی ناروا دی؟ (چه د دوی امر د شرع څخه مخالف وی) په روح المعانی کښی هم پر دغه موضوع مفید او مبسوط کلام شوی دی. فلیراجع!

وَاتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْيَتَامَىٰ وَالسَّبِيلَ وَلَا تَبْدِلْ دَبْدِيرًا ﴿١٧﴾

او ورکوه (ای بنده!) خاوند د خپلوی ته حق د هغه او (ورکوه! بیخی) مسکین نادار ته او (ورکوه!) مسافر ته او اسراف مه کوه! په اسراف کولو سره.

تفسیر : یعنی د اقاربو او خپلوانو هر قسم مالی او اخلاقی حقوق اداء کړئ! د محتاجانو او مسافرانو له احواله ځان خبروئ! فضول خرڅ دا دی چه پر معاصیو او لغویاتو مال ولگول شی یا په مباحاتو کښی بی فکره او بی له مصلحته او بی د خیر او شر معلومولو څخه دومره زیات ولگولی شی چه وروسته له هغه د حقوقو د فوتیدو او د حرامو د ارتکاب سبب وگرځی.

إِنَّ الْمُبْدِرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ الشَّيْطَانِ وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِرَبِّهِ كَفُورًا ﴿١٨﴾

بیشکه چه اسراف کوونکی دی دوی وروڼه د شیطانانو (یعنی په مثل د

شیطانانو دی په شرارت او اتلاف کښی)، او دی شیطان رب خپل ته ډیر ناشکره .

تفسیر : یعنی مال د الله تعالی لوی نعمت دی چه په هغه سره په پوره زړه او خاطر جمعی سره عبادت کیږی او د نورو اسلامی خدماتو او د نیکیو انجام هم په هغه سره په عمل راځی. نو د مال بی غایه لگول او صرفول داسی ناشکری ده چه د شیطان اغواء له تحریکه او په وقوع راځی، او انسان په ناشکری د شیطان سره مشابه او ورته کیږی، همغسی چه شیطان د الله تعالی ورکری قوتونه په عصیان او اضلال کښی صرفوی، دی هم د الله تعالی ورکری نعمتونه د هغه په عصیان او نافرمانی او طغیان کښی لگوی.

وَاِنَّا نَعْرِضُ عَنْهُمْ اَبْتِغَاءَ رَحْمَةٍ مِّنْ رَبِّكَ تَرْجُوَهَا قُلْ لَهُمْ قَوْلٌ مَّيْسُورٌ ﴿٢٨﴾

او که اعراض کاوه تا له دغو (ذوی القربی مساکین ابن السبیل او نورو نه) دپاره د طلب د رحمت (مهربانی) له (طرفه د) رب ستا چه ته امید لری د هغه (رحمت) نو ووايه هغوی ته خبره پسته خوږه .

تفسیر : یعنی هغه څوک چه تل سخاوت کوی او یو وقت له هغه سره څه شی نه وی، نو د الله تعالی په نزد چه د امید کونکی ناامیده تلل ښه نه ښکاری او د هغه محتاج قسمت الله تعالی سخیانو ته رسوی نو ځکه که یو وقت دی څه شی ورنشی کړی، نو په پستی او خوږی ژبی سره دی تری معذرت او معافی وغواړی! مثلاً ورته وویلی شی، کله چه الله تعالی ماته څه شی راکړی نو انشاء الله تعالی زه به د تا خدمت وکړم! په سختی او بد اخلاقی سره له جواب ورکولو څخه دغه اندیښنه شته چه چیری ستاسی پخوانی خیراتونه ابته او باطل او برباد شی.

وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ فَتَقْعُدَ مَوْتًا مَّحْسُورًا ﴿٢٩﴾

او مه گرځوه (مه نیسه!) لاس خپل (لکه) تړلی شوی تر غاړی د تا پوری (یعنی بخل او شومتیا مه کوه) او مه ئی غځوه په بیخی غځولو سره (یعنی اسراف هم مه

کوه) نو کښینې به ته ملامت کړی شوی (په امساک کښې) بې ماله پښیمانه شوی (په اسراف کښې).

تفسیر : یعنی چه گرد (تول) ورته مخ واړوی چه کنسک بخل او مچ خوړونکی دی. یا دا چه دومره سخا او ورکړه دی ولی وکړه چه ته پخپله محتاج او ناداره پاتی شوی؟ الغرض په هره معامله کښې د توسط او اعتدال رعایت پکار دی. نه خپل لاس دی له شومتیا او بخله دومره کلک ونیسه! او راتولو ته چی ستا له غاړې سره ولگيږي. او نه له خپله طاقته او توانه زیات داسی خلاص لاس او پرانستلی موتی ولری چه وروسته ته پخپله محتاج او په غوښتلو او سؤال خوله پرانیځی او ستا لاس همغسې خلاص پاتی شی (ابن کثیر رحمه الله علیه) لیکي «فتعطی فوق طاقتک و تخرج اکثر من دخلک» یعنی له خپله طاقته زیات یا له خپله دخله زائد صرفول هم د «ولا تبسطها کل البسط» لاندی داخل دی. په حدیث کښې راغلی دی «ما عال من اقتصد» نه محتاجیږی هغه څوک چه ځان ته اقتصاد غوره کړی.

مه دی تره لاس په غاړه پوری له ډیر بخله
او مه ئی پرانیځه له حله زیات په ورکړه او سخا
څوک چه منځنی کړی گزاره له هره باب
نه به شی ملوم نه به محسور نه به خطا

إِنَّ رَبَّكَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ
خَبِيرًا بَصِيرًا

بیشکه رب فراخوی روزی دپاره د هغه چا چه اراده وفرمائی (د فراخی ئی) او تنگوی (ئې په هغه چا چه اراده وفرمائی د تنگی ئی)، بیشکه چه دغه (الله) دی په (مصالحو د بندگانو خپلو) ښه خبردار ښه لیدونکی (عالم په پتو او ښکاره ؤ).

تفسیر : یعنی ستاسی له امساک او لاس نیولو څخه به نه تاسی غنیان کیږئ. او نه به نور فقیران گرځی او نه ستاسی له سخاوت هغه غنی کیږی. او نه تاسی فقیران کیدی شی، د فقر او د غنا د مختلفو احوالو رالیږل د هغه مالک علی الاطلاق په لاس دی ستاسی کار په توسط او اعتدال او اقتصاد کښې د الله جل جلاله د حکم امتثال دی حضرت شاه صاحب لیکي «یعنی د محتاجو د لیدلو څخه ته ډیر مه وار خطا کیږه! د هغه حاجت پوره کول ستا په ذمه نه دی. د

الله تعالیٰ په ذمه دی. لیکن دغه خبری ئی محمد صلی الله علیه وسلم ته وفرمایلی چه بی نهایته سخی واقع شوی ؤ. باقی د هغه چا له زړه څخه چه مال نه وځی هغه باندی ئی حکم فرمایلی دی چه هغه دی خامخا څه ورکړی. هو! حکیم هم گرمی والا ته یخه دوا وړکړی، او یخنی والا ته توده دوا.»

﴿لَا تَكُن يَوْسُفَ بْنَ زَيْدٍ﴾^(۱۶) بیشکه چه دغه الله دی په مصالحو د بندگانو خپلو ښه خبردار ښه لیدونکی عالم په پتو او ښکاره ؤ) یعنی د هر یوه بنده د ظاهری او باطنی احوالو او مصالحو څخه خبر دی، سم له هغه ورسره معامله کوی. په حدیث قدسی کښی ئی فرمایلی دی چه غما غځینی بندگان هغه دی چه د هغوی د حالونو درستی په فقر کښی ده که زه هغوی غنی وگرځوم نو د هغوی دنیا تباه کیږی، او د هغه بالعکس غځینی کسان می غنی وگرځولی دی. که له دوی نه می فقیران جوړ کړی وی نو پر دین به نه وی قائم پاتی شوی، علاوه پر دی د غځینو اشقیاو په حق کښی ظاهری غناء د امهال او استدراج په ډول (طریقه) یا فقر او تنگسه د عقوبت په طریقه سره وی الله تعالیٰ مو له دغو دواړو څخه وساتی! مونږ پخوا له دی نه په څو څو غایونو کښی دغه تقریر کړی دی.

وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ خَشْيَةَ إِمْلَاقٍ لَّحَنَ نَرْزُقْهُمْ وَأَيُّكُمْ أَنْ قَتَلَهُمْ كَانَ خَطَاً كَبِيراً^(۱۷)

او مه وژنئ تاسی اولاد خپل د ویری د فقره (او فاقه خپله چه که ډیر شی نو روزی به راباندی تنگه کړی ځکه چه هم دا مونږ روزی ورکوو دوی ته او تاسی ته هم، بیشکه چه قتل د دوی ده خطاء (گناه) لویه (چه د نسل او د نوعی قطع ده).

تفسیر : غځینو کافرانو خپل اولادونه وژل چه د دوی خواږه او لگښت مونږ له کومه کړو په ۸ جزء د الانعام په (۱۹) رکوع کښی په هم دغه مضمون یو آیت تیر شوی دی تفصیل دی وکوت شی. او دغه د بی رحمی حرکت د انسانیت او د تهذیب له اصوله مخالف دی. او دغه تعریف څرگندیږی (ښکاریږی) چه داسی کوونکی د الله تعالیٰ پر رزاقیت اعتماد نه لری.

وَلَا تَقْرَبُوا الزَّانِي إِنَّهُ كَانَ فَاحِشَةً وَسَاءَ سَبِيلًا^(۱۸)

او مه نژدی کیږئ تاسی زنا ته بیشکه چه دا زنا ده قبیحه (عقلاً او شرعاً)، او بده ده دغه زنا له جهته د روش هم (چه زیان او فتنه تری پیدا کیږی).

تفیسر : یعنی زنا کول خو ډیر سخت کار دی. تاسی زنا ته له سره مه نژدی کیږئ! په «ولا تقربوا» کښی د زنا له دواعیو او مبادیو څخه د نه نژدیوالی او نه تقرب هدایت کړی شوی دی یعنی د پردی ښځی ته بی له شرعی عذره کتل او نظر کول مچی کول (قبله) او لاس وروړل (لمس) او نورو څخه ځانونه ژغورئ! (ساتئ) او بیخی د پردیو ښځو له مقاربت لری گرځئ! ځکه چه له زنا څخه په انسابو کښی بی نظمی او بی ترتیبی او اشکال پیښیږی او ډیر قسم جنگونه او جگری تری پیدا کیږی، او د گردو (تولو) دپاره یوه بده لیاره په وجود راځی. حضرت شاه صاحب لیکي «که دغه لیاره جوړه شی، نو یو سری به د بل سری پر ښځه نظر آچوی او هغه به د ده ښځی ته گوری»، د امام احمد رحمه الله علیه په مسند کښی راغلی دی چه «یوه سری رسول اکرم صلی الله علیه وسلم ته عرض وکړه چه «ماته اجازه راکړه چه زنا وکړم!» د دی خبری د اوریدلو څخه گرد (تول) حاضرین ورته په قهر شول چه د رسول الله صلی الله علیه وسلم په مخکښی داسی گستاخی؟ خبردار چپ شه! رسول الله صلی الله علیه وسلم ورته وویل «ماته رانژدی شه!» کله چه دی ورنژدی شو، نو هغه ئی خپل خوا کښی کیناوه او وئی وفرمایل چه «آیا ته دغه حرکت د خپلی مور، خور، ترور، توری او نورو په نسبت خوښوی؟» هغه عرض وکړه چه «یا رسول الله! الله دی ما له تا جار (قربان) کړی! له سره ئی نه خوښوم!» نو رسول الله مبارک وفرمایل چه «نور خلق هم تا غوندی دی، او له سره خپلو میندو، خویندو، ترویانو، توریگانو او نورو په نسبت دغسی فعل نه خوښوی.» بیا رسول الله صلی الله علیه وسلم ورته دعاء وکړه چه ای الله د ده گناه ورمعافه کړه! او زړه ئی وریاک کړه! او فرج ئی وساته!» ابو امامه فرمائی چه له دغه دعاء څخه وروسته دغه سری داسی متقی شو چه ښځو او نورو مناهبو ته بی ئی له سره نه کتل».

اللهم صل علی سیدنا محمد وعلی آل سیدنا محمد وعلی اصحاب سیدنا محمد وبارک وسلم

وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لِرَبِّهِ سُلْطَانًا فَلْيَسِّرْ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا ﴿٣٨﴾

او مه وژنئ تاسی نفس چه حرام دی الله (وژل د هغه) مگر په حقه سره (چه ارتداد او زنا مع الاحسان او قصاص دی)، او هر څوک چه ووژلی شو په دی حال چه مظلوم وی نو په تحقیق گرځولی دی مونږ دپاره د وارث د هغه زور (او قوت چه له قاتل څخه انتقام اخستی شی) نو اسراف دی نه کوی په قتل کښی (چه غیر حق بل څوک وژنی بی له قاتله)، په تحقیق دغه

(وارث) دی مدد ورسره کړی شوی.

تفسیر : په صحیحینو شریفینو کښی راغلی دی چه د هیڅ مسلمان وینه تویول نه دی حلال، مگر په دری صورتونو کښی (۱) د ځان په بدل ځان. (۲) د محسن زانی. (۳) د هغه سړی چه دین پرېږدی، یا مرتد شی او له جماعته بیل شی.

﴿وَمَنْ لَّمْ يَمْلِكْ﴾ الآية - او هر څوک چه ووژلی شی په دی حال چه مظلوم وی نو په تحقیق گرځولی دی مونږ دپاره د وارث د هغه زور او قوت چه له قاتل څخه انتقام اخیستی شی نو اسراف دی نه کوی په قتل کښی چه غیر حق بل څوک وژنی بی له قاتله) یعنی د مقتول اولیاء اختیار لری چه د حکومت په وسیله د هغی وینی بدل واخلی او هغه قاتل په قصاص ورسوی، لیکن د بدل اخیستلو په وقت کښی له حده تیری ونه کړی! مثلاً د قاتل په ځای دی غیر قاتل نه وژنی! یا نور بی گناهان دی له قاتل سره نه شاملوی! یا د قاتل پوزه غوړونه، او نور دی نه پری کوی! او مثله دی ونه کړی!

﴿إِنَّكَ كَانَتْ مَقْصُورًا﴾ په تحقیق دغه وارث دی مدد ورسره کړی شوی. یعنی الله له هغه وارث سره مدد وفرمایه چه د بدل اخیستلو حق ئی ورکړ. او حاکمانو ته ئی امر وفرمایه چه د دغه وارث په حق رسونه کښی دی هیڅ قصور ونه کړی! بلکه پر هر چا باندی لازم دی چه د وینی په بدل اخیستلو کښی له وارث سره معاونت او مرسته (مدد) وکړی! نه چه بالعکس د قاتل حمایت وکړی! او پر وارث باندی هم لازم دی چه د یوه په ځای دی دوه تنه نه وژنی! یا که پخپله قاتل ئی په لاس ورنشی، د هغه قاتل ځوی یا ورور یا نور ووژنی. لکه چه د جاهلیت په زمانه کښی هم داسی بد رواج ؤ.

وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ
إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا

او مه نژدی کیږئ تاسی مال د یتیم ته (او تصرف پکښی مه کوئ) مگر په هغی طریقی سره چه وی هغه دیره ښه (په حفاظت او زیادت کښی)، تر هغه پوری چه ورسپړی (یتیم) حد د بلوغ خپل ته (چه د رشد آثار دی) او وفا کوئ په عهد (د الله)، بیشکه چه عهد دی پوښتیدلی شوی (له عاهده).

تفسیر : یعنی د یتیم مال ته لاس مه وروړئ! هو! که د هغه د مال حفاظت او صیانت او خیر غوښتنه د تاسی مقصود وی، نو په هغه کښی هیڅ مضائقه نشته څه وخت چه دغه یتیم (پلار مری) څلمی شی او پخپل نفع او نقصان پوهیږی، نو مال ئی وروسپارئ!

په دغه (اوفوا بالعهد) کښې گرد (تول) عهدونه داخل دی. که له الله تعالی سره وکړی شی یا له بندګانو سره مشروط په دی چه غیر مشروع نه وی. حضرت شاه صاحب لیکي «له چا سره د صلحی قول او اقرار ورکولو څخه وروسته، بدعهدی کول ضرور گناه ده او د هغه وبال خامخا پر مستخلف لویږي.»

وَأَوْفُوا الْكَيْلَ إِذَا كُلْتُمْ وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿٣٥﴾

او پوره ورکوي تاسی پیمانې هر کله چه پیمانې کوي تاسی او تول کوي تاسی په تله (وزن) برابر سره (چه پکښې کوږوالی نه وی)، دغه (پوره کول د کیل او وزن) خیر ډیر غوره او خورا (ډیر) ښه دی له خیانتې له جهتې ده مال (او عاقبت).

تفسیر : یعنی د وزن په وقت کښې دندی مه وهي! په تللو او پیمانې کولو کښې له تزئید او تنقیصه د معاملاتو نظام مختل (خراب) کیږي، او پکښې گډوډی راځي د شعيب عليه السلام د قوم د اهلاك قصه پخوا له دی نه تیره شوه د هغوی ډیره لویه عملی گناه هم دغه بیان شوی ده. په روایاتو کښې راغلی دی. «د هر هغه سړی چه پر حرامو قدرت ومومي او محض د الله تعالی له ویری هغه ونه کړی نو الله تعالی پخوا له آخرته په دنیا کښې د هغه نعم البدل ورعطاء کوي. (دغه پوره کول د کیل او وزن خیر، امانت، ډیر غوره او خورا (ډیر) ښه دی له جهتې د مال او عاقبت) یعنی اگر که دغابازی اول لو څه چلیږي مگر کله چه خلق پری خبریږي، نو بیا ورسره معامله نه کوي او په سپکه ورته گوري. او پوره حق ورکونکی ته گرد (تول) خلق په درنو سترگو گوري او ښه سړی ورته وائی او تجارت او معامله ئی په ښه شان سره چلیږي.

وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَٰئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا ﴿٣٦﴾

او مه کوه پیروي (تعقیب) د هغه کار چه نه وی تاته په هغه پوه (قول وی که فعل)، بیشکه غور او سترګه او زړه هر یو له دغو (دری واپرو) دی له هغه څخه پوښتنه کړی شوی (په قیامت کښې چه تا په دنیا کښې ولی گناه کوله).

تفسیر : یعنی بی له تحقیقه خبره له خپلی ژبی څخه مه وباسه! او نه په ناپوهی او په پتو سترگو د هغه متابعت وکړه! انسان ته ښائی چه له خپلو غوږونو او زړه او ماغزو څخه کار واخلي! او د کفایت په اندازه تحقیق او تعمق وکړی! بیا دی یو خبره له خولی څخه وباسی! یا پر کومه خبره عمل وکړی! له اوریدلو شویو خبرو بی له پوهیدلو او سنجولو (غور کولو) څخه هم داسی په تش اتکل او چرت (خیال) سره کوم قطعی حکم صادر نه کړی! او نه پری عمل وکړی! په دغه کښی د دروغو شهادت غلط تهمتونه لگول، بی له تحقیقه خبری اوریدل، بی له تحقیقه د کوم سړی د ربرولو (تکلیف رسولو) پسې لویدل، یا چتی (بیکاره) بغض او عداوت ورسره قانمول، د پلرونو او د نیکونو چتی (بیکاره) تقلید پسې لویدل، د رسم او رواج لامله (له وجی) د خلاف الشرع او ناحقی خبری حمایت کول، د نالیدلو او نااوریدلو شیانو، لکه لیدلی، یا اوریدلی څرگندول (ښکاره کول)، د غیر معلومو شیانو په نسبت داسی دعوی کول چه زه پری پوهیږم، دغه گرد (تول) صورتونه د دغه آیت لاندی شامل دی. په یاد نی ولری! چه د قیامت په ورځ کښی د دغو گردو (تولو) قوتونو په نسبت به سؤالونه کیږی چه تاسی دغه قوتونه په کومو کومو ځایونو کښی لگولی دی؟ او ولی تاسی هغه قوتونه مو بی ځایه او بی موقعه صرف کړی دی؟.

وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّكَ لَنْ تَخْرِقَ الْأَرْضَ وَلَنْ تَبْلُغَ الْجِبَالَ طُولًا ﴿١٥﴾

او مه گرځه ته په ځمکه کښی په دی حال چه خاوند د خیال (او تکبر اوسی) ، بیشکه چه ته له سره به څیری نه کړی ځمکه (په دریولو د پښو سره له کبره) او له سره به ونه رسیږی (سرونو د) غرونو ته (په جگولو (وچتولو) د سر سره له ډیری نخری) له جهته د اوږدوالی.

تفسیر : یعنی د متکبرانو تقلید او متابعت انسان ته ښه نه ښکاری. نه په زوره د پښو په دریولو سره ځمکه څیریږی شی، او نه د غاری له هسکولو (اوچتولو) او د تتر د باندی ایستلو څخه سړی د غرونو په قدر جگیدی (وچتیدی) شی نو بیا په داسی ضعف او عجز او په دغه بساط کښی خپل ځان دومره پرسولو او اوږده غځولو څخه څه فائده په لاس راځی؟

كُلُّ ذَلِكَ كَانَ سَيِّئُهُ عِنْدَ رَبِّكَ مَكْرُوهًا ﴿١٦﴾

گردد (تول) دغه (۱۱ امرونه ۱۲ نهی ولاتجعل نه تر دی غایه) دی بدی د هغه په نزد د رب ستا ناخوښه (مبغوضه).

تفسیر : یعنی د هغو خبرو ممانعت چه پاس شوی دی، د هغو د کولو څخه د رب العلمین بیزاری او د هغو شیانو په کولو سره چه حکم شوی دی د هغو د نه کولو څخه د اله العلمین نارضائی او خفگان او بیزاری دی.

ذَلِكَ مِمَّا أَوْحَى إِلَيْكَ رَبُّكَ مِنَ الْحِكْمَةِ

دا (تول احکام) له داسی قسمه دی چه وحی کړی ده تاته رب ستا له حکمت (او عقلی کارونو څخه).

تفسیر : یعنی پاس هغه پر مغز او بیش بها نصیحتونه چه شوی دی دا گردد (تول) هغه علم او حکمت او تهذیب او موعظت او اخلاقی خبری دی چه سلیمه عقول ئی قبلوی چه هغه گردد (تول) د وحی په وسیله نبی امی صلی الله علیه وآله وصحبه وسلم ته بلاواسطه او دغه محمدی امت ته در رسول الله صلی الله علیه وسلم په واسطه نازل او رالېږلی شوی دی.

وَلَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتُلْقَىٰ فِي جَهَنَّمَ مَلُومًا مَّدْحُورًا

او مه نیسه ته له الله سره معبود بل (که دی ونیو) نو وبه غورځولی شی په دوزخ کښی ملامت کړی شوی رتلی شوی (له رحمته د الله).

تفسیر : د پاس ذکر شویو نصائحو له توحیده شروع شوی ؤ، د هغه په خاتمه کښی چه ﴿لَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتُلْقَىٰ فِي جَهَنَّمَ مَلُومًا مَّدْحُورًا﴾ ده بیا هم د توحید تذکر او یادونه شوی ده څو قاری وپوهیده شی چه د تمامو حسنانو ابتداء او انتهاء د الله تعالی د خالص توحید سره وی.

أَفَاصْفُكُمْ بِرَبِّكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ وَأَتَّخِذَ مِنَ الْمَلَائِكَةِ إِنَاثًا إِنَّكُمْ لَتَقُولُونَ قَوْلًا عَظِيمًا

آیا نو غوره کړی یئ تاسی رب ستاسی په ځامنو سره او (پخپله الله ځان ته

په زعم ستاسی) نیولی دی له پرښتو څخه ښځی (لونی)، بیشکه تاسی چه یی
خامخا وایی خبره ډیره لویه.

تفسیر : یعنی یو د الله تعالی دپاره د اولاد تجویز، او اولاد هم د جونو په صورت چه تاسی
هغو ته په ډیره سپکه گورئ ډیر جسارت او لویه سپین سترگی او گستاخی ده.

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ لِيَذَّكَّرُوا وَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا نُفُورًا

او خامخا په تحقیق مکرر بیان کړی دی مونږ په دغه قرآن کښی دپاره د
دی چه پند پری واخلی دوی او نه زیاتوی دوی ته (دغه مکرر بیان) مگر
تښته او لری والی (له حقه).

تفسیر : یعنی قرآن عظیم په مختلفو عنوانونو او په رنگارنگ دلائلو او شواهدو دغه مشرکین
پوهوی لیکن دغه بدبختان د پند او نصیحت د حاصلولو په غای لا زیات تور خوری او په وحشت
تښتی او د بیلیری په لوری مندی وهی او ورغلی.

قُلْ لَوْ كَانَ مَعَهُ آلِهَةٌ كَمَا يَقُولُونَ إِذْ الْأَبْتَعُوا إِلَىٰ ذِي الْعَرْشِ سَبِيلًا

ووايه (ای محمده! دوی ته) چه که وی له الله سره نور معبودان لکه چه وائی
دغه مشرکان نو هلته به خامخا لتولی به ؤ دغو (معبودانو) طرف د څښتن
(خاوند) د عرش (او مالک الملک ته) لپاره (د ورتلو لپاره د جنگ).

تفسیر : یعنی دغه اصنام او نور چه تاسی ئی ای مشرکانو د الوهیت شریکان او د خدائی
حصه داران راضیع که په واقع او رښتیا سره معبودان وی، نو دوی به د پردی محکومیت غرنګه
خوښاوه، ښائی چه گرد (تول) به تولیدل او د الله تعالی د سلطنت تخت به ئی په بل مخ اړوه
که داسی ویلی کیږی چه د عرش د لوی څښتن (خاوند) په مقابله کښی د دوی څه زور او
قوت نه رسیږی نو د داسی یو عاجز مخلوق عبادت کول په انتهائی درجه حماقت دی. او که هغه
معبودان پخپله د رب العرش خوښی او رضا خوښوونکی دی او د هغه د قرب حاصلولو پسی
گرځی او د هغه خوشالی ځان ته ضروری بولی، نو د هغو عابدانو ته زیات د دی خبری ضرورت
شته چه د الله اکبر د رضاء او د خوښی حاصلولو په فکر کښی ولویږی، لیکن الله تعالی د گردو

(تولو) (انبیاء علیهم السلام په ژبه او د انسانی فطرت په معرفت له شرک څخه د خپلی بیزاری اظهار فرمایلی دی، نو بیا د تعجب ځای دی چه دغه احمقان پر کومه لیاره د ظالمانو او بی انصافانو په شان روان دی.

سُبْحَنَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يَقُولُونَ عُلُوًّا كَبِيرًا ۝ تُسَبِّحُ لَهُ السَّمَوَاتُ السَّبْعُ
وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا
تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ۝

پاکی د الله او ډیر پورته دی له هغه څه چه وائی دوی په ډیری لوئی لویشی سره تسبیح وائی ده ته آسمانونه اوه واړه او ځمکه او هغه څوک چه په دوی کښی دی او نشته هیڅوک (له مخلوقاتو) مگر چه تسبیح وائی سره له ثناء د دغه (الله) مگر نه پوهیږئ تاسی په تسبیح د هغوی، بیشکه دغه (الله) دی ښه تحمل والا (په تاخیر د عقوبت دپاره د انابت) ښه رحم والا (په انعام د اجر او ثواب سره).

تفسیر : یعنی هر مخلوق د «قال» په ژبی، یا د «حال» په ژبی د الله تعالی پاکی او ښیگنه (صفت) بیانوی لیکن تاسی پری نه پوهیږئ (ځکه ستاسی په لغت سره نه دی) یعنی د تأمل نه کولو له سببه یا د هغه قوت د فقدان لامله (له وجی) چه د هغه په ذریعه د ځینو مخلوقاتو «قالی» تسبیح واورئ او پری پوهیدی شی، او که کوم سری سره له نه پوهیدلو هغه قبول ونه کړی یا د هغه پر مقتضی عمل ونه کړی نو دغه پوهیدل د نه پوهیدلو په حکم کښی دی.

بیشکه دغه الله دی ښه تحمل والا په تاخیر د عقوبت دپاره د انابت ښه رحم والا په انعام د اجر او ثواب سره) یعنی هغه ذات چه مگرد (تول) مخلوقات د هغه پاکی او تسبیح بیانوی تاسی ورته شریکان او لونی او اولاده تجویز کوئ نو دغه داسی گستاخی سپین سترگی ده چه د هغه په مقابله کښی ښائی تاسی سم د لاسه فوراً هلاک کړل شی! لیکن الله تعالی تاسی د خپل حلم په لحاظ په تلوار سره نه نیسی، او که توبه ویاسی نو ښی مو هم.

وَإِذَا قُرَأَ الْقُرْآنُ جَعَلْنَا بَيْنَكَ وَبَيْنَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ حِجَابًا مَسْتُورًا ۝

او کله چه لولی ته (ای محمده) قرآن نو گرځوو (پیدا کوو) مونږ په منځ ستا او په منځ د هغو کسانو کښی چه نه راوړی ایمان په (راتللو) د آخرت پرده پټوونکی تا لره (له سترگو د دوی)

تفسیر : یعنی هغه سړی چه آخرت نه منی او د خپل ښو او بدو انجام ته څه فکر نه چلوی، نو هغه به د نصیحت په طرف ولی خپل فکر لگوي، کله چه دی له سره د نجات په فکر کښی نه دی، نو د نجات ورکوونکی رسول الله صلی الله علیه وسلم په احوالو او اقوالو کښی د غور کولو یا د رسالت تر درباره پوری د رسیدلو څه ضرورت به ورباتی وی. پس هم دغه په آخرت باندی ایمان نه راوړل او د انجام له طرفه بی فکری هغه معنوی پرده ده چه د دی سړی او د نبی علیه السلام (من حیث هو نبی) په منځ کښی څرولی (لگولی) کیږی.

وَجَعَلْنَا عَلَى قُلُوبِهِمُ آيَةً أَن يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِذَا
ذَكَرْتَ رَبَّكَ فِي الْقُرْآنِ وَحْدًا وَلَوْ عَلَىٰ أَدْبَارِهِمْ نُفُورًا ﴿١٧﴾

او گرځوو (اچوو) مونږ پر زړونو د دوی پردی (موانع) له دی خبری نه چه پوه شی دوی په دغه (قرآن) او (گرځوو اچوو) مونږ په غوږونو د دوی کونوالی (چه قرآن وانه وری) او کله چه یاد کړی ته رب خپل په قرآن کښی یواځی (په توحید سره بی له یادولو د باطلو معبودانو د دوی) نو بیرته گرځی دوی په شاؤ خپلو په دی حال کښی چه ترهیدونکی وی (له اوریدولو د توحید نه).

تفسیر : رومبی دغه ذکر ؕ چه دوی د رسول الله د صداقت پوری نشی رسیدی. دلته د دی خبری بیان دی چه د دوی فهم او فکر د قرآن عظیم تر زده کولو پوری هم نشی رسیدی. یعنی په دغه قرآن کریم کښی داسی یو قوی تاثیر شته خو پر کفارو باندی د هغه اثر ځکه نه لویږی چه دوی تری په پرده کښی دی. لکه چه لمر گرد (تول) جهان روښانوی، لیکن که کوم سړی په داسی یوه کوته کښی ناست وی چه تر ځمکی لاندی جوړه شوی وی او د رڼا د ننوتلو گرد (تول) منافذ او سوری ئی بند وی او د دغی کوتی وسیدونکی، هیڅ له لمره نه وی خبر، نو په دغه اعتبار ځواکی د لمر د رڼا اثر هیچیری نشته.

﴿وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا﴾ او گرځوو، اچوو مونږ په غوږونو د دوی کونوالی چه قرآن وانه وری یعنی کله چه دوی نه غواړی چه د انتفاع او استفادی په نیت ئی واوړی، نو ځواکی اوریدونکی

نه دی.

تنبیه : دغه چه الله تعالیٰ حجاب او پردی او نور اچولی دی، دغه خو هم دغه شیان دی چه دوی د هغه وجود په ډیر خوښی او فخر د خپلو ځانونو دپاره ثابت کړی وو:

﴿وَقَالُوا لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِي أَصْحَابِ هَٰؤُلَاءِ لَئِنْ كُنَّا لَهُمْ مُّشِيرِينَ﴾

» (۲۴) جزء د خم السجده آیت (۵) (۱) رکوع» پر آخرت ایمان نه لرل او له انعام څخه بی فکره کیدل د الله تعالیٰ له ذکره تنبیدل پر انبیاء الله تمسخر او ملندی وهل هغه شیان دی چه د «حجاب»، «کنان» او «وقر» صورت اختیاروی او هر کله چه د هر شی خالق الله تعالیٰ دی، نو ځکه د هغوی د خلقت نسبت هم رب العزت ته کاوه شی.

﴿وَلَا أَذْكُرُ﴾ الآية - او کله چه یاد کړی ته رب خپل په قرآن کښی یواځی په توحید سره بی له یادولو د باطلو معبودانو د دوی نو بیرته گرځی دوی په شاو خپلو په دی حال کښی چه ترهیدونکی وی له اوریدلو د توحید نه) یعنی د الله تعالیٰ له ذکره ترهیدی او تور ورڅخه خوری او شا تری آوری او تنبیتی، هوا که د دوی د معبودانو تذکره وشي، نو ډیر خوشالیوی

﴿وَلَا أَذْكُرُ اللَّهَ وَحْدَهُ شَرَّكَتُ قُلُوبِ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَإِذَا ذُكِرَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبِشِرُونَ﴾

۲۴ جزء د الزمر (۴۵) آیه (۵) رکوع).

نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَسْتَبِشِرُونَ بِهِ إِذِيسْتَمْعُونَ إِلَيْكَ وَإِذْ هُمْ نَجْوَى إِذْ يَقُولُ الظَّالِمُونَ إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلًا مَسْحُورًا ﴿٢٥﴾

مونږ ښه عالم یو په هغه غرض چه اوری دوی په سبب د هغه سره (دا قرآن چه استهزاء ده) کله چه غور پردی دوی تاته او کله چه دوی مشوری (پتی خبری) کوی کله چه وائی ظالمان (مشرکان اصحابو ته) چه متابعت نه کوئ تاسی (ای مسلمانانو) مگر د یوه سری چه جادو پری شوی وی.

تفسیر : یعنی د دی پاک قرآن له آوریډلو څخه د دغو کفارو مقصود استفاده نه وی بلکه محض استخفاف او استهزاء ئی مطلوب وی. دوی پاک قرآن او ستاسی خبری ئی واوریدی او بیرته لارل، او پخپلو منځونو کښی ئی مشوری وکړی چه د محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم په نسبت څه شی ښائی ووايو؟ بالاخر دا ئی سره غوټه کړه چه پر دغه سری جادو شوی دی، یعنی د جادو په اثر لیونی شوی دی او دماغ ئی له سره په ځای نه دی (العیاذ بالله العظیم) ځینی دلته له «مسحور» ځنی د «ساحر» معنی اخیستی ده یعنی گواکی د ده په خبرو کښی د جادو (کودی) اثر شته.

تنبیه : د «مسحور» له لفظ څخه کوم مطلب چه دوی اخیستی د هغه له نفی څخه دغه نه

لازمیوی چه پر نبی علیه السلام باندی به هیئح قسم سحر په هیئح یوه درجه په عارضی دول (طریقه) هم اثر نشی اچولی. دغه آیت مکی دی او په مدینی منوری کښی زمونږ پر رسول الله صلی الله علیه وسلم باندی د یهودانو د کودی کولو د واقعی ذکر په «صحاح» کښی شته چه د هغو اثر تر څو ورځو پوری یواځی دومره قدر لیده کیده چه په ځینو دنیوی کارونو کښی کله ناکله د هیری (ذهول) آثار ښکاریده.

أَنْظُرْ كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَالَ فَضَلُّوا فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا ﴿١٦﴾

وگوره (ای محمده!) څرنګه بیانوی دغه کفار تا لره مثالونه (مثلونه) د ساحر، شاعر، کاهن مجنون) نو گمراه شول دوی نو طاقت نه لری دوی د سمی لیاری موندلو.

تفسیر: یعنی کفارو به ځمونږ رسول الله صلی الله علیه وسلم ته کله شاعر ویل کله به ساحر کله به کاهن، کله به مسحور یا مجنون، الغرض هرزه برزه (فضول) خبری به ئی کولی او پر هیئح یوه خبره به تینگ نه وو ولاړ، هر وقت چه به خبره د دوی په خوله کښی ورتله همغه به ئی ویله، حقیقت دا دی چه سره له جداوچده، د طمن او تشنیع داسی کومه لیاره دوی نشوه موندلی چه د هغه په وسیله د خپل اغواء او اضلال په مقصد کښی بریالی (کامران) او کامیاب شی.

وَقَالُوا إِذْ أَكْثَرْنَا عِظَامًا وَرَفَاءً إِنَّا إِلَهُكُمُ اثْنًا ۖ تَالْجَبُّونَ خَلْقًا جَدِيدًا ﴿١٧﴾

او وائی دغه (منکران) آیا کله چه شو مونږ (پس له مرګه) هډوکی او خاوری میده شوی آیا په تحقیق به مونږ خامخا بیا راولاړ (او ژوندی) کړی شو په پیدا کولو نوی سره.

تفسیر: یعنی پر تاسی د مسحور او مجنون یا شاعر او کاهن د مثالونو لګول خو هر ورو (خامخا) تعجب راوړونکی دی خو له هغه څخه لا زیات د تعجب وړ (لافت) هغه دلیل دی چه (معاذ الله) د مسحور او مجنون ثابتولو دپاره دوی وړاندی کول چه د هغه خلاصه دا ده چه له مرګه وروسته مونږ ګورو چه د انسان بدن ورستیږی او تک سپین هډوکی تری پاتی کیږی چه له موده وروسته هغه هډوکی هم رژیږی او ذری ذری شی او له خاورو سره ګډوډیږی آیا کوم هوښیار

او پوه سری داسی کوم تجویز کولی شی چه دغه هدوکی د وړو او د خاورو بخرکی به بیا سره راتولپړی او انسانی حیات به په دغه منتشره ذراتو کښی بیا راځی. که دغه نبی د داسی ناممکنی خبری اخبار ورکوی نو ثابتپړی چه (العیاذ بالله) د ده دماغی صحت په حال نه دی.

قُلْ كُونُوا حِجَارَةً أَوْ حَدِيدًا ۖ أَوْ خَلْقًا مِّمَّا يَكْبُرُ فِي صُدُورِكُمْ فَسَيَقُولُونَ مَن يُعِيدُنَا قُلِ الَّذِي فَطَرَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ فَسَيُنْغَضُونَ إِلَيْكَ زُجُورُهُمْ وَيَقُولُونَ مَتَى هُوَ قُلْ عَسَى أَنْ يَكُونَ قَرِيبًا ۝

ووايه (ای محمده! دوی ته) شی تاسی تیږی (گتۍ) یا اوسپنه، یا بل کوم قسم مخلوق له هغه قسمه چه ډیر لوی (او سخت) ښکاری په سینو (زړونو) ستاسی کښی (قبلول د هغی حیات لره نو سره له هغه به هم بیا تاسی ژوندی کوو)، نو ژر به ووائی دوی څوک به بیرته راولی مونږ (او ژوندی به مو کړی پس له مرگه)، ووايه (ای محمده!) هغه (ذات به تاسی بیا ژوندی کړی) چه پیدا کړی ئی یی تاسی اول کړت، نو ژر به وخوځوی دوی تاته سرونه خپل (له دار استهزا- او تعجبه) او ویه وائی دوی (تمسخرأ) کله به وی دغه (بیا ژوندون)، نو ووايه (ای محمده! دوی ته) ښائی چه وی دغه (بیا ژوندون) نژدی (ځکه چه راتلونکی دی).

تفسیر : یعنی دغه دوری او د خاورو بخرکی خو په هر حال د هغه انسانی لاش آثار دی چه پخوا له دی نه ژوندی ؤ او پخپله د خاورو په ذراتو کښی د حیات آثار پیدا کیدل دومره لری او مستبعد نه دی زه تاسی ته اجازه درکوم چه د هدوکو دوری نه، بلکه که ستاسی له لاسه پوره وی تیږی (گتۍ) یا اوسپنی وگرځی، چه د حیات د آثارو له قبلولو څخه بالکل محروم ښکاره شی، یا کوم بل یو سخت شی جوړ شی! او تجربه وکړئ! چه د هغوی ژوندی کیدل له اوسپنی او تیږی (گتۍ) څخه هم زیات مشکل او سخت په نظر درځی تر دی چه بیخی مجسم موت وگرځی، خو سره له هغه هم دغه قادر مطلق جل جلاله ته ستاسی بیا ژوندی کول ډیر سهل او آسان کار دی.

﴿فَسَيَقُولُونَ﴾ الآية - نو ژر به ووائی څوک به بیرته راولی مونږ او ژوندی به مو کړی پس له مرگه ووايه ای محمده دوی ته هغه ذات به تاسی بیا ژوندی کړی چه پیدا کړی ئی یی تاسی اول کړت (یعنی هغه ذات چه رومبی ئی تاسی له خاورو یا له نطفی څخه پیدا کړی، او لا یعقل جماد ئی په انسانی روح سره فائض کړی دی، آیا اوس په هغه کښی قدرت نه دی پاتی چه د

خاوری ذرات او د مری د لاش اجزاء راجمع کړی او بیا ژوندون ورعنایت کړی؟.

﴿فَسَيَنْفُتُونَ﴾ الآية - نو ژر به وخوځوی دوی تاته سرونه خپل له ډیر استهزاء او تعجبه او وږه وائی دوی تمسخرأ کله به وی دغه بیا ژوندون) یعنی له استهزاء او تمسخر څخه خپل سرونه خوځوی او وایی هو! صاحبه په وراسته و هډوکو او د خاورو په ذرو کښی به کله روح وپوکلې شی؟ او کله به مری له خپلو هدیرو (قبرونو) څخه راپورته کیږی د حساب او کتاب دپاره؟.

﴿قُلْ عَلَيَّ﴾ الآية - نو ووايه ای محمده! دوی ته ښائی چه وی دغه بیا ژوندون نژدی څکه چه راتلونکی دی.) یعنی د قیامت پوره او برابر وقت الله تعالی هیچا ته نه دی ښوولی، هو! د هغه د راتللو امید په قریب مستقبل کښی تاسی ته ظاهرولی شو ځواکی د دنیا پاتی عمر له هغه څخه لږ دی چه تر اوسه پوری تیر شوی دی.

يَوْمَ يَدْعُوكُمْ فَتَسْتَجِيبُونَ بِحَمْدِ اللَّهِ

په هغه ورځ کښی چه وپولی (الله) تاسی حساب ته نو قبول به کړئ (بلنه د ده په فعلی قبول سره) په دی حال کښی چه ثنا ویونکی به یی الله ته.

تفسیر : یعنی څه مهال (وخت) چه د الله تعالی له طرفه غږ راپورته شی، نو په یوه زوروره بلنه او چغه سره به تول مری له ځمکی څخه راوځی او د حشر په میدان کښی به سره راتولیدی، هیشوک به د غاری غرولو توان ونه لری، هر انسان به په دغه وخت کښی مطیع او منقاد کیږی او د الله حمد او ثناء به وایی او په تلوار سره به حاضریدی اگر که کفارو ته له دغه اضطراری حمد او ثناء څخه کومه فایده نه ور رسیږی. په ځینو روایاتو کښی راغلی دی چه د مومنینو پر ژبو به دغه الفاظ وی (الحمد لله الذی اذهب عنا الحزن).

وَتُظَنُّونَ اِنْ لَبِثْتُمْ اِلَّا قَلِيْلًا

او ځمان به کوئ (له ډیر هیښه) چه ځنډ (تاخیر) نه دی کړی تاسی مگر لږ شانی (په دنیا یا قبر کښی).

تفسیر : یعنی اوس تلوار کوئ خو په دغه وقت کښی به اندازه وکړئ، چه په دنیا کښی مو څه زیات ځنډ (تاخیر) نه دی کړی دغه پنځوس یا سل کاله عمر به د هغو زرگونو کلونو په مقابل کښی څه معلومیږی (موضح القرآن) ځینی وائی چه د هولو او خوفونو له شډته به د دنیا ژوندون دوی ته لږ ښکاری یا له اولی نفخی څخه تر دوهمی نفخی پوری کله چه عذاب نه وی نو دغه منځنی مدت به لږ گنی او داسی به وایی: «من بعثنا من مرقدنا» د یسین شریف (۴) رکوع).

وَقُلْ لِعِبَادِي يَقُولُوا الَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ الشَّيْطَانَ يَنْزِعُ
بَيْنَهُمُ وَاللَّيْطُونَ كَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوًّا مُّبِينًا ﴿۵۳﴾

او ووايه (ای محمده!) (مؤمنانو) بندگانو عَمَا ته چه وائی دی (مشرکانو ته) هغه خبری چه هغه دیر غوره دی، بیشکه چه شیطان دښمنی اچوی (او شر پورته کوی) په منع د دوی کښی، بیشکه چه شیطان دی دپاره د انسان دښمن ښکاره (چه له سره په نیکی ئی روادار نه دی).

تفسیر : د مشرکانو د جهالت او د طعنو او مسخرو له اوریدلو څخه ممکن ؤ چه کوم مسلمان د نصیحت او د پوهولو په وقت کښی زړه تنگی یا قهرجن شی او په تشدد باندی لاس پوری کړی نو ځکه مسلمانانو ته ئی نصیحت وفرمایه چه په مذاکرو او خبرو او اترو کښی سخته زړه خوړوونکی او اشتعال اچوونکی طریقه مه اختیاروی! ځکه چه له هغی څخه د گټی (فائدی) په غای نقصان در رسیږی. شیطان تل بل څوک لمسوی او له لیاری ئی وباسی او په جنگ کښی ئی اچوی بیا د مخاطب په زړه کښی له دغه تشدده داسی ضد او عداوت قائمیږی چه که ئی وپوهوی بیا هم ځان نه پوهوی.

رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِكُمْ إِنَّ يَسَائِرَ حُكْمِ أُولَئِكَ يَشَاطِيرُ بَعْضُكُمْ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ﴿۵۴﴾

رب ستاسی ښه عالم خبردار دی پر تاسی، که اراده وفرمائی (د رحمت ستاسی) نو رحمت به وکړی پر تاسی (په عطاء د ایمان او قبول د توبی) یا که اراده وفرمائی (د عذابولو د تاسی) نو عذاب به درکړی تاسی ته (په کفر او عصیان سره)، او نه ئی لیږلی مونږ ته پر دوی وکیل (ذمه وار).

تفسیر : یعنی رحم به وکړی پر تاسی د ایمان په توفیق ورکولو سره یا به مو په عذاب کړی د کفر په حالت باندی په مر کولو سره. حضرت شاه صاحب لیکي: «په مذاکراتو کښی حق والا سری قهرجن کیږی کله چه وگوری بالمقابل سری هغه حق نه منی نو ځکه ئی وفرمایل چه ته د هغه د هدایت ذمه وار نه ئی الله ښه پوهیږی د هر چا په نسبت چه اراده وفرمائی لیاره به ورته ښیي.»

وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِمَنٍ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ النَّبِيِّينَ عَلَى بَعْضٍ وَاتَيْنَا دَاوُدَ زَبُورًا

او رب ستا ښه عالم دی په هغه چا چه په آسمانونو کښی دی او چه په ځمکه کښی دی (له علویاتو او سفلیاتو)، او خامخا په تحقیق فضیلت ورکړی دی مونږ ځینو انبیاءو ته پر ځینو (نورو) او ورکړی ؤ مونږ داؤد ته زبور.

تفسیر: یعنی مونږ سم له خپل محیط علم سره له هر چا سره معامله کوو هر یو سری مو چه مناسب وګاڼه د بنی آدمانو له منځه هغه ته مو نبوت ورکړ. حضرت شاه صاحب لیکي: «یعنی ځینی نبیان داسی ؤ چه (د خپل امت له زیات شرارت څخه بالاخر) په قهر شول ستا حوصله مو له هغو څخه زیاته کړی ده (او پر ګردو (تولو) مو فضیلت درکړی دی) لهندا ښائی ستاسی دغه ښه اخلاق له خپلی عالی مرتبی سره موافق وی» او په خصوصیت سره د داؤد علیه السلام ذکر ئی وکړ ځکه چه هغه دغه دواړه شیان د پوهولو دپاره درلودل (لرل) جهاد هم او زبور هم (وفی الحديث کان لا یفراذلاقی) همغه دواړه خبری دلته هم شته قرآن او جهاد. ځینی وائی چه دلته ئی د (زبور) ذکر کړی د محمد صلی الله علیه وسلم کلیه فضیلت او د محمدیه امت د فضل او شرف په لوری ئی اشاره فرمایلی ده ځکه چه د زبور مضامین د محمد صلی الله علیه وسلم پر خاتم الانبیاء توب او د ده د امت پر اشرف الامم توب مشتمل ؤ ﴿وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِنَّا﴾ الذِّكْرَ إِنَّ الْأَرْضَ يَرْثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ ﴿۱۷﴾ جزء د الانبیاء (۱۰۵) آیه ۷ رکوع) یعنی د محمد صلی الله علیه وعلی آله و صحبه وسلم مرحومه امت.

قُلْ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِنْ دُونِهِ فَلَا يَمْلِكُونَ كَشْفَ الضُّرِّ عَنْكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا

ووايه (ای محمده! دوی ته) چه وبولئ تاسی هغه معبودان چه ګمان پری کوئ (د خدایانو) بی له الله څخه نو نه لری دوی اختیار د لری کولو د ضرر له تاسی څخه او نه د ګرځولو (د ضرر بل چا ته).

تفسیر: یعنی الله تعالیٰ خو هغه ذات دی چه هر چاته چه اراده وفرمائی عذاب ورکوی او په هر چا چه اراده وفرمائی مهربانی پری کوی په هر چا چه هغومره اراده وفرمائی هغومره پر نورو ورته

فضیلت عطاء کوی، د هغه قدرت کامل او علم ئی محیط دی. اوس دی مشرکان هغو خپلو معبودانو ته ناری کړی چه دوی ئی خپل خدایان گڼی، یا ئی جوړ کړی وی. آیا په هغوی کښی یو هم داسی مستقل اختیار لری چه لو څه تکلیف له تاسی څخه لری کړی شی یا ئی لو څه سپک کړی یا ئی له تاسی څخه لری او په بل چا ئی وغورځوی؟ نو بیا د داسی ضعیف او عاجز مخلوق معبود درول به څرنگه روا وی.

أُولَئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَى رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُورًا ﴿٢٤﴾

دغه (معبودان) هغه دی چه عبادت (ئی) کوی کفار لتوی دغه (کفار) طرف د رب خپل ته وسیله (د نژدی والی) چه کوم یو له دوی څخه ډیر نژدی دی الله ته او امید لری د رحمت د دغه (الله) او ویرېږی دوی له عذاب د دغه (الله) نو څنگه ئی بولئ خدایان، بیشکه عذاب د رب ستا (وړ او لائق ددی) دی چه ویره تری وکړی شی (تل ترتله).

تفسیر : په «بخاری شریف» کښی روایت دی چه څه خلقو د جاهلیت په زمانه کښی د پیریانو عبادت کاوه هغه پیریان خو مسلمانان شول لیکن د هغوی عابدین همغسی پخپل جهالت کښی قائم پاتی ؤ نو د هغوی په حق کښی دغه آیت نازل شو. ځینی وائی د پیریانو او د پرښتو او د مسیح او د عزیر او د نورو گردو (تولو) عابدین په دغه کښی شامل دی مطلب ئی دا دی هغه موجودات چه تاسی خپل معبودان او مستعانان گڼئ او بولئ ئی هغوی پخپله خپل د رب د تقرب په فکر کښی ډیر زیات لویدلی دی او لتوی ئی، د هغوی زیار (محنت) او کوښښ په هم دی کښی دی چه د الله تعالی د قربت په حاصلولو کښی کوم یو وړاندی او د مخه کیږی؟ د هغوی له منځه هر یو چه زیات مقرب وی همغه زیات د الله تعالی د قرب د حاصلولو طالب دی. او په دغه فکر او چرت (خیال) کښی دی چه د کوم بل زیات مقرب مخلوق وسیله ځان ته پیدا کړم څو د هغه په دعاء او د نورو په ذریعه د تقرب الی الله لوړو درجو ته ځان ورسوم. نو کله چه ستاسی د دغو مجوزه و معبودانو حال د الله تعالی په مقابل کښی داسی وی. نو تاسی له خپلو ځانونو سره د دغی خبری فیصله وکړئ چه د الله تعالی خوښی او د ده د رضاء حصول تر کوم ځای پوری ضروری دی، او د غیر الله عبادته نه الله تعالی خوښیږی او نه هغه خوشالېږی چه تاسی ئی عبادت کوئ او خوښی ئی غواړئ.

تنبیه : د (توسل) او د (تعبد) په منځ کښی فرق ظاهر دی بیا نو (توسل) هم تر هغه ځای پوری مشروع دی چه د شریعت له لوری مجاز دی.

﴿وَيَوْمَ نَحْصِتُهُ﴾ الآية - او امید لری د رحمت د دغه الله او ویریزی دوی له عذابہ د دغه الله (الخ) یعنی سره له انتهائی قرب د هغوی گرد (تول) امیدونه محض د الله تعالیٰ پر لطف او مهربانی دی. او دوی تل تر تله د الله تعالیٰ له عذابہ ویریزی او لرزیزی او په دی ښه پوهیږی چه د هر قسم نفع رسونه او د ضرر دفعه د هغه پاک الله په قبضه او اختیار کښی دی.

وَأَنَّ مِنْ قَرْيَةٍ الْآخَرِ مُهْلِكُوهَا قَبْلَ يَوْمِ الْقِيَمَةِ أَوْ مُعَذِّبُوهَا عَذَابًا شَدِيدًا

او نشته هېڅ کلی (یا ښار د ځمکی په منځ کښی) مگر چه مونږ هلاک کوونکی (مړه کوونکی د اهل) د هغه یو پخوا له ورځی د قیامت یا په عذابوونکی یو (د اهل) د هغه په عذاب سخت سره،

تفسیر : د دغه آیت مطلب په څو ډوله (قسمه) اخستی شی:

(الف) : د دنیا هر یو کلی او ښار د هغوی د وسیدونکو د عظیم الشانو گناهونو په بدل پخوا له قیامته مستأصلو عذابونو بیخی تبه او خرابوه شی که د دوی گناه انتهائی درجی پوری نه وی رسیدلی نو د دوهمی درجی د جرائمو په سزا کښی د عمومی هلاکت څخه ښکته بل کوم سخت آفت پر هغه نازلوه شی باقی داسی کلی او ښار به چیری وی چه له ازله تر ابدې پوری به نی گناه نه وی کړی؟ او نه په کوم آفت کښی به اخته شوی وی؟.

(ب) : پخوا له قیامته ضروری ده چه هر یو کلی او ښار ته د هغه طبیعی موت ورولیږلی شی او وران کړی شی، یا په کوم آفت او بلا کښی مبتلا شی. پر هغه طبیعی موت چه د تعذیب له

رنګه تش وی د (هلاک) د لفظ اطلاق له قرآنه او حدیثه ثابت دی ﴿حَتَّىٰ إِذَا هَلَكَ ثَمُومٌ لَّنْ يَجْعَلَ اللَّهُ مِنْ بَعْدِهِ رِوَالًا﴾ (۲۴ جز د المومن ۳۴ آیه ۴ رکوع) وفی الحدیث (کله هلاک ښی جاء ښی آخر).

(ج) : د کفارو کلی او ښارونه یا پخوا له قیامته پخپلو درنو گناهونو په بدل نابود او لری کاوه شی یا به په کوم نه کوم بل وقت کښی (یعنی پخوا یا وروسته له قیامته) د سختو عذابونو خوند وشکی.

په هر حال هره معنی چه تری واخیسته شی له دغه آیت څخه مقصود تحذیر دی گواکی هغه نی چه پخوا فرمایلی ؤ ﴿إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ عَذَابًا﴾ دلته د هغه د وقوع خبر ورکړی شوی دی.

كَانَ ذَلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا ۝۵۱

دی دغه حکم په کتاب (لوح محفوظ) کښی لیکلی شوی.

تفسیر : یعنی دغه فیصله بیخی حتمی او قطعی ده چه د الله تعالیٰ په علم کښی طی شوی ده او په لوح محفوظ کښی لیکلی شوی ده او هیڅ یو طاقت د هغه مخه نشی نیولی. حضرت شاه صاحب لیکي «د هر ښار خلق د یو مشر خدمت کوی چه مونږ د هغه رعیت او په پناه کښی یو خو کله چه وقت راشی هېڅوک به هیچا ته پناه نشی ورکولی ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾»

وَمَا مَنَعَنَا أَنْ نُرْسِلَ بِالْآيَاتِ إِلَّا أَنْ كَذَّبَ بِهَا الْأَوَّلُونَ

او نه دی منع کړی مونږ لره هیڅ څیز له دی نه چه ولیږو هغه معجزی (چه دوی ئی غواړی) مگر (دی خبری) چه تکذیب کړی وو په هغو معجزو پخوانیو (کفارو نو هلاک مو کړل)،

تفسیر : په حدیث کښی دی چه د مکي معظمی خلقو ځمونږ له رسول الله څخه معجزی وغوښتی مثلاً دغه چه د (صفا) غر راته سره زر کره! یا دغه غرونه ځمونږ له شاؤ څخه لری کره! او د زراعت قابله سمه هواره ځمکه تری سازه کره! وغیر ذالک ، که داسی دی وکره نو مونږ ستا دغه خبری منو. د دوی په جواب کښی دغه آیت نازل شو یعنی د دغی فرمائشی معجزو ښوول الله تعالیٰ ته له سره مشکل نه دی. لیکن پخوانیو خلقو ته سره له دی چه سم د هغو له غوښتنو سره د قدرت هسی معجزی وربښولی وی خو هغوی نه یواځی ایمان رانه وړ، بلکه په سرکښی کښی ئی لا پسی ترقی وکره آخر له سنت الله سره موافق د هغه نتیجه داسی شوه چه هغوی بیخی سره مستاصل او فناه او په هلاک ورسیدل. اوس که ستاسی دغه غوښتنی هم پوره کړی شی نو د الله تعالیٰ په علم کښی شته، بلکه ستاسی له احوالو هم ظاهریږی چه تاسی بیا هم متونکی نه یی، نو له سنت الله سره سم د دی نتیجه هم ښائی هم هغه استیصال او کلی اهلاك وی چه هغه د دوی په حق کښی خلاف له مصلحت او حکمت دی ځکه د الله تعالیٰ اراده د دغه آخری امت په نسبت داسی نه ده چه د تیرو اقوامو او امو پشان پر دوی هم مستاصل عذاب ولیږلی شی او بیخی تباہ کړل شی. پخوانیو امتونو ته د فرمائشی معجزو ښوول پر دغه بناء جائز ایښی شوی ؤ چه د هغوی بالکلیه تباہی د الله تعالیٰ په نزد دومره د التفات وړ (لافت) نه وه او د وروستنیو راتلونکو امتونو دپاره د دوی څه نمونی وربښول مقصود ؤ چه دوی وپوهیږی چه د فرمائشی معجزو غوښتلو نتیجه او احوال همغسی کیږی لکه چه په دغه آیت کښی د همغو تاریخی نظائرو په طرف اجمالی اشاره فرمایلی شوی ده چه که د دغو فرمائشی معجزو له لیدلو څخه وروسته تکذیب مو وکر (او بالیقین ئی کوئ) نو کوم حال چه د پخوانیو شوی دی همغه به ستاسی هم

و شی، لیکن د الله تعالیٰ حکمت د دی مقتضی نه دی چه تاسی هم د هغوی پشان هلاک کړی نو ځکه د فرمائشی معجزو لپړل موقوف کړی شوی دی.

وَإِنِّيَأْتِيَهُمُ الْغَاقَّةُ مُبْصِرَةٌ فَظَلَمُوا بِهَا

او ورکړی مو وه (قوم) د ثمود ته اوبه ښکاره معجزه نو ظلم وکړ (ثمودیانو په ځانونو خپلو) په سبب د (عطش او عقر او اهلاك د) هغی،

تفسیر : د (ثمود) قوم له حضرت صالح علیه السلام څخه غوښتنه کړی وه چه د دغه غره له هغی غتی تیږی (گتی) څخه یوه اوبه راویاسه. پاک الله هغه اوبه ئی له هغی پریښی (گتی) څخه وروسته مگر د دی په ځای چه هغوی د داسی فرمائشی معجزی له لیدلو څخه خپلی سترگی غړولی وی او قلبی بصیرت ئی حاصل کړی وی بالعکس د ظلم او عداوت لپاره ئی ملاوی وتړلی لکه چه هغه اوبه ئی ووژله او د حضرت صالح علیه السلام د شهادت په فکر او توتیه (غور) کښی هم سره سم بوخت (مشغول) شول بالاخر د هغوی عاقبت او انجام څرنگه چه واقع شو هغه گردو (تولو) ته ښکاره او معلوم دی او د هغه د بیانولو ضرورت نه دی پاتی دغه ئی د (ان) کذب بها الاولون) یوه نمونه ورواندی کړه.

وَمَا نُرْسِلُ بِالْآيَاتِ إِلَّا تَخْوِيفًا ۝۹

او نه لیږو مونږ (دغه فرمائشی) معجزی مگر دپاره د ویړولو.

تفسیر : یعنی هدایت د معجزاتو پر لیدلو موقوف نه دی، د فوق العاده و معجزاتو د لیږلو څخه دغه مقصود وی چه د قاهره و قدرت له لیدلو څخه خلق د الله تعالیٰ څخه وویږیږی او له ویری د پاک الله په طرف متمائل شی. که دغه مقصود حاصل نشی او فی الحال د هغه قوم تباہ کول هم مصلحت نه وی نو د تشو فرمائشونو د پوره کولو څخه څه فائده لاس ته راځی باقی د عمومی تخویف او انذار دپاره د هغو آیاتونو او معجزاتو لپړل چه مصلحت دی هغه برابر لیږلی شوی دی.

وَإِذْ قُلْنَا لِلْإِنسَانِ إِنَّكَ آخِطٌ بِذَاتِ ط

او (یاد کړه) هغه وقت چه وویل مونږ تاته چه بیشکه رب ستا احاطه کړی ده پر مخلوقاتو (په علم او قدرت خپل سره)

تفسیر : بنائی چه د رسول الله مبارک په خیال کښی دغی خبری خطور کړی وی چه د دغو فرمائشی معجزاتو د نه ښودلو څخه به کفارو ته د خندا او طعن موقع په لاس ورشی او داسی به وائی که دی په رښتیا سره نبی وی نو ځمونږ له غوښتنی سره به ئی سم معجزی راښودلی وی نو ځکه ئی مطمئن کړل چه ستا د رب علم او قدرت گرد (تول) خلق احاطه او راگیر کړی دی او هیڅوک د ده له علم څخه د باندی وتلی نشی. او نه د ده د قدرت له ماتحت بل چیری خوځیدی شی او گرد (تول) د ده په واک (اختیار) او قبضه کښی دی تاسی د دوی دغو طعنو او تشنیعو ته له سره غوږ مه ږدئ او مه التفات ورته کوئ! دوی ستاسی هیڅ یو شی نشی خرابولی تاسی په خپل کار کښی مشغول او لگیا اوسئ! او د دوی فیصلی بیخی مونږ ته راپرېږدئ مونږ ته ډیر ښه معلوم دی چه دوی سره د فرمائشی معجزو د لیدلو هم ستاسی د خبرو منونکی نه دی او وروسته له هغه ځمونږ له سزا او پوښتنی څخه خلاصیدونکی یا تری چیری تښتیدونکی نه دی او په دی هم علم لرو چه له دغو خلقو څخه کوم یو اوس سم د لاسه د تښه کیدلو وړ (لائیق) دی؟ او د کومو خلقو باقی پرېښودل مصلحت دی؟ لهندا تاسی خپل ځان په دغو جگړو او جنجالونو کښی له سره مه اخته کوئ! دغه گرد (تول) ځمونږ تر محاصری لاندی دی بالاخر دوی به مسلمانېږی.

وَمَا جَعَلْنَا الرُّءْيَا الَّتِي آرَيْنَاكَ الْإِفْتِنَةَ لِلنَّاسِ

او نه ده گرځولی مونږ (نظاره ښوونه) هغه چه ښوولی مو وه تاته (د کائناتو په نسبت په سترگو سره په شپه د معراج کښی) مگر ازموینه دپاره د خلقو د (مکی).

تفسیر: له نظاری څخه مراد د معراج د شپې هغه ننداری دی چه د هغو په بیان سره د خلقو ازموینه وشوه صادقانو د هغو له آوریډلو څخه پری باور وکړ او وئی منل او بالعکس مکذبینو او ناقصانو د هغو تکذیب وکړ.

وَالشَّجَرَةَ الْمَلْعُونَةَ فِي الْقُرْآنِ

او (هم دا رنگه فتنه گرځولی ده مونږ) هغه ونه چه پری لعنت کړی شوی دی په قرآن کښی،

تفسیر : یعنی د (زقوم ونه) چه په قرآن کښی ویلی شوی ده چه هغه به د دوزخیانو خوراک وی د ایمان لرونکو د یقین موجب شوه او د منکرانو د شک او ریب سبب وگرځیده او وی ویل

چه د دوزخ په اور کېږي به ونه څرنگه زرغونېږي؟ دغه هم (لکه هماغه د معراج ننداره) یوه ازموینه وه. له دغو دواړو مثالونو څخه اندازه وکړئ چه د خوراکو په تصدیق کېږي د طبائعو احوال څرنگه دي؟.

وَنَحْنُ لَهُمْ فَايِزِينَ ۝۱۸ اَلْطُّغْيَانَا كَبِيرًا ۝۱۹

او وپروو مونږ دوی نو نه زیاتوی دوی ته (دغه وپروو) مگر طغیان سرکېږي لویه.

تفسیر : یعنی هغه زړونه چه د الله تعالیٰ له ویری څخه تش وی له وپروولو څخه هم نه ویریږي بلکه لا زیات پخپلو شرارتونو کېږي پرمخ تګ او ترقی کوي. له هغوی څخه د فرمائشي معجزاتو په لیدلو سره د حق د قبولولو هیله (توقع) او امید لرل، چټی (بیکاره) او بی موقعه دي.

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ ۝ قَالَ عَاسْجُدُ لِمَنْ خَلَقْتَ طِينًا ۝۲۰

او (یاد کړه) هغه وقت چه وویل مونږ پرېستو ته چه سجده وکړئ تاسی آدم ته (تعظیماً) نو سجده وکړه (تولو) مگر یواځی ابلیس (چه سجده نئ ونه کړه)، وویل (ابلیس په جواب د الله کېږي) آیا سجده وکړم هغه چاته چه پیدا کړی دی تا له ختی،

تفسیر : دغه قصه په څو ځایونو کېږي تیره شوی ده دلته په هغی باندی تنبیه ورکول مقصود دی چه د الله تعالیٰ د حکم بی له وړاندی وروسته کولو څخه منل (د پرېستو له طرفه) او په هغه کېږي شېبې پیدا کول د شیطان کار دی. دغه کفار هم د هماغه شیطان د اعمالو متابعت کوي چه په خبرو کېږي نئ کاره بحثونه کول مگر په یاد نئ ولرئ چه د دوی عاقبت او انجام هم هماغسی کیدونکی دی چه د دوی د امام او مشر لعین ابلیس انجام هم هماغسی کیدونکی دی.

قَالَ أَرَأَيْتَكَ هَذَا الَّذِي كَرَّمْتَ عَلَيَّ لَنْ يَأْخُزَنِي إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ لِأَحْتَنِكَنَّ ذُرِّيَّتَهُ إِلَّا قَلِيلًا ۝۲۱

وویل (ابلیس) خبر را کره ماته دا (سری) چه بهتر کری دی دی په ما باندی قسم دی که وروستی دی کرم تر ورغی د قیامت پوری نو خامخا به زه بیخ وباسم هرومرو (خامخا) د اولادی د ده مگر لږ (د دوی چه ستا په عصمت او حمایت کښی دی).

تفسیر : یعنی لږ څه به ئی پریږدم او باقی گرد (تول) به ئی مسخر او د خپل ځان تابع وگرځوم. لکه چه پر آس د ملونی او قیزی په وسیله سری لاس مومی نو بیا دغه انسانان چه ځما په مقابل کښی دومره ضعیف او کمزوری دی نو تا دوی ته پر ما ولی لوی او فضیلت بشلی دی؟ آیا داسی کول هم جائز دی؟ حال دا چه زه غوره یم له ده نه ځکه چه آدم له خاوری پیدا دی او زه له اوره .

قَالَ اَذْهَبْ فَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ فَإِنَّ جَهَنَّمَ جَزَاؤُكُمْ جَزَاءً مَّوْفُورًا ﴿٦٧﴾

(نو) وفرمایل (الله) چه څه نو هر چا چه متابعت وکړ د تا له دوی نه (ای شیطان) نو بیشکه دوزخ جزاء ستاسی ده جزاء پوره .

تفسیر : یعنی هومره زور چه لگولی شی وئ لکوه دلته تاته او ستا ملگرو ته بندی خانی تیاری دی.

وَاسْتَفْزِزْ مَنِ اسْتَطَعْتَ مِنْهُمْ بِصَوْتِكَ

او وخوځوه (راگیر کړه) هغه څوک چه طاقت دی رسیږی پر هغه باندی له دوی نه په غږ (بلنه) خپله سره (فساد ته)

تفسیر : یعنی هغه غږ چه د الله تعالی د عصیان په لوری خلقو ته دعوت او بلنه کوی. له دی نه په زړونو کښی وسوسی غورځول مراد دی. مزامیر (ساز او آواز) هم په دی کښی داخلیدی شی.

وَأَجْلِبْ عَلَيْهِمُ بِخَيْلِكَ وَرَجِلِكَ

او راکاره (راتول کړه گمراهی ته) پر دوی سواره خپل او پیاده خپل.

تفسیر : یعنی خپل گرد (تول) زور او قوت ولکوه او په پوره قدرت او طاقت سره خپلو لښکرو ته د پرمخ تګ (وړاندې تلو) امر ورکړه چه د الله تعالیٰ په معصیت کښی گرد (تول) جنگیدونکی شیطانان دی که سواره دی یا پلې (پیاده) ، جنی وی، که انسی، پخپلو شیطانی چارو بوخت (مشغول) او لګیا شی ؟!

وَسَارَكُهُمْ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ

او شریک شه له دوی سره په مالونو کښی او په اولادونو کښی .

تفسیر : یعنی په زړه کښی دی ارمان مه ساته او دوی ته په هر شانی چه زړه دی غواړی ترغیب ورکړه چه په خپلو مالونو او اولادونو کښی هم تاته برخی درکړی. یعنی دغه شیان په ناجائزو طریقو سره حاصل کړئ او په ناجائزو کښی ئی ولکوهئ.

وَعَدُهُمْ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ الْأَغْوَرَاءُ

او وعده کوه له دوی سره (د دروغو)، او نه کوی وعده له دوی سره شیطان مکر (په) مکر باطل (او فریب سره چه خطاء ورته ثواب ښکاروی).

تفسیر : یعنی چه شیطان انسان ته زرغونه باغونه ورښی د ده په مکر او فریب او پلمو (تدبیرونو) کښی راتلل د احمقانو کار دی د شیطان گرد (تول) مواعید پر دغابازی او فریب مبتنی دی لکه چه په قیامت کښی دی پخپله به هم اقرار کوی (ووعدتکم فاخلفتکم) د ابراهیم ؑ رکوع (۱۳) جزء) آیه رقم (۲۲)

إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ وَكِيلًا

بیشکه (خاص) بندګان غما چه دی نشته تاته (ای شیطان) پر دوی هیڅ قسم غلبه حکومت قدرت، او کافی دی رب ستا (ای شیطان) وکیل ساتونکی (د خالصو بندګانو خپلو له شره ستا)

تفسیر : یعنی هر څوک چه پر الله تعالیٰ اعتماد او توکل وکړی هغه د ده کار جوړوی او د شیطان له لومو او چمبو (دامونو) څخه ئی راوباسی.

رَبُّكُمُ الَّذِي يُزْجِي لَكُمُ الْفُلَّكَ فِي الْبَحْرِ

رب ستاسی هغه (قادر مطلق) دی چه چلوی تاسی ته بیرى (جهازونه) په بحر کښی.

تفسیر : دغه ئی د الله تعالی د کار جوړولو یوه نمونه راوړاندی کړه چه په هغه کښی یو مشرک هم پر داسی اقرار کولو مجبور کیږی چه له ماسواء الله څخه بل هیشوک د گردو (تولو) مهماتو جوړوونکی او وکیل نشی کیدی ځکه چه عارضی زور پکار نه دی ای کمزوره ! بڅپل لاس گته ! ځان ساته تل له پوره !

لِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ

له پاره د دی چه ولتوئ (رزق او روزی) له فضله د ده څخه،

تفسیر : علی الاکثر په لوی قرآن کښی روزی ئی په فضل سره تعبیر فرمایلی ده . د فضل معنی زیادت دی ځکه چه د مسلمانانو دغه بندگی او عبادت خو د آخرت دپاره دی او دنیوی فوائد دوی ته محض د امتحان او تمائل دپاره ورکول کیږی.

إِنَّهُ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا ۖ وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُونَ إِلَّا إِلَٰهًا فَلَمَّا نَجَّكُمْ إِلَى الْبَرِّ أَعْرَضْتُمْ وَكَانَ الْإِنْسَانُ كَفُورًا ۝١٦

بیشکه دغه (الله) دی پر تاسی ډیر مهربان او کله چه ورسپړی تاسی ته سختی په بحر کښی (او ویرپیږئ له غرقه) ورک شی (له فکره) هغه کسان چه ئی بولئ (او عبادت ئی کوئ) مگر یواځی دغه (الله) ته (زاری او عبادت کوئ) نو کله چه ومو ژغوری (بچ مو کړی) تاسی (له غرقه او ومو رسوی) وچی ته نو بیا څنگ کوئ (له توحیده)، او دی انسان لوی ناشکره (په نعمتونو د رب خپل).

تفسیر : یعنی هم دا چه انسان له مصیبت څخه نجات وموند نو خپل حقیقی محسن بیخی له یاده وباسی. او هیروی ئی. څو دقیقی (منته) وړاندی د سیند په چپو او د بحر په امواجو کښی پرله پسې د الله تعالی په یادونه کښی و هم دغه چه د ګودر پر وچه باندی ئی پښه باندی ولګیده

نو بیا بیخی بی فکره کیچی او هغه گردی (تولی) پینې ئی هیری شی نو له دی نه لویه ناشکری او احسان هیرول به نور غه وی؟.

اَفَاْمَنْتُمْ اَنْ يَّخْسِفَ بِكُمْ جَانِبَ الْبَرِّ

نو آیا په امن (مطمئن او بی ویری) یی تاسی له دی نه چه دوب کړی تاسی په یو طرف د ځمکې وچی کښی.

تفسیر : یعنی د بحر په غنډو (غارو) په وچه کښی مو دوب کړی مثلاً چه زلزله راشی او په ځمکه کښی چاودی پیدا شی او د قارون په شان په ځمکه کښی خښ کړی شی! خلاصه ئی دا چه ستاسی اهلک د سیند په موجونو او چپو پوری موقوفه نه دی هر چیری چه الله تعالی اراده وفرمائی هلته مو وژنی.

اَوْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ثُمَّ لَا تَجِدُوا الْكَافِرَ اَوْ كَيْلًا ۝۸۸ اَمْ اَمِنْتُمْ اَنْ يُعِيدَ كُمْ فِيهِ تَارَةً اُخْرٰی

یا ولیږی پر تاسی سخت باد وروونکی د وړو کانو بیا ونه مومئ تاسی د خپل ځان دپاره کوم ساتونکی آیا په امان کښی یی تاسی (بلکه مأمون مه اوسئ) له دی نه چه بیا رانه باسی تاسی (الله) په دی (بحر) کښی (بل کړت) بیا دوهم ځلی.

تفسیر : یعنی داسی کوم ضرورت درېښ کړی چه د هغه لامله (له وجی) لاعلاج د سیند د سفر اراده وکړئ.

فَاُِرْسِلَ عَلَيْكُمْ قَاصِفًا مِّنَ الرِّيحِ فَيَغْرِقْكُمْ بِمَا كَفَرْتُمْ ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ عَلَيْكُمْ اٰیَةً ۝۸۹

نو ناڅاپه راولیږی پر تاسی ماتوونکی (د هر څیز) سخت باد نو غرق به کړی (الله) تاسی په سبب د کفر (شرک) د تاسی پس د هغه بیا به نه مومئ

د خپلو ځانونو دپاره پر مونږ په سبب د هغه غرق پوښتیدونکی (راپسی
گرځیدونکی).

تفسیر : یعنی له الله تعالى څخه څوک پوښتنه کولی شی؟ یا د چا له واکه (اختیاره) او توانه
دغه کار پوره دی چه د پاک الله تعقیب وکړی؟ او (استغفر الله) د مجرمینو دیت یا قصاص تری
واخلی؟.

وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَهُمْ فِي الْوَبْرِ وَابْحَرُورَزَقْنَهُم مِّنَ
الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى كَثِيرٍ مِّمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا

او خامخا په تحقیق ډیر عزت ورکړی دی مونږ اولاده د آدم ته او سواره
کړی مو دی دوی پر مرکوباتو باندی په بر (وچه) کښی او په بحر (سیند)
کښی او رزق روزی مو ورکړی ده دوی ته له طیباتو پاکیزه ؤ شیانو او غوره
کړی مو دی دوی پر ډیرو له هغه چا چه پیدا کړی مو دی په غوره کولو
(ډیرو) سره .

تفسیر : یعنی انسان ته د صورت حسن، نطق، تدبیر، عقل، حواس، او نور ورغنايت فرمایلی
دی چه د هغه په وسیله د خپل په دنیوی او اخروی مضارو او منافعو باندی پوهیږی او د ښو او
بدو په منځ کښی سره تفریق کولی شی په هر طرف کښی د پرمخ تګ او ترقی لیاری ورته
پرانستلی دی. نور مخلوقات تر خپل واک (اختیار) لاندی راوړی شی او خپلی چاری تری
اخیستی شی. په وچه کښی د حیواناتو پر شا او پر نورو راز راز (قسم قسم) نواقلو او وسائلو
سفر کوی. په سیندونو او بحرونو کښی پر بیړیو او جهازونو او نورو نقلیه ؤ وسائلو سره بی
تکلفه تګ راتګ مسافرت کولی شی، له قسما قسمو ښو ماکولاتو مشروباتو، ملبوساتو، کورونو او
تعمیراتو او د دنیوی نورو وسائلو او وسائطو او د هوسائی (ارام) او هستوګنی د هر راز (قسم)
لوازمو او لواحقو څخه منتفع او گټور کیږی د هم دغو انسانانو لوی پلار حضرت آدم علیه
السلام ئی د پرښتو مسجود وگرځاوه او د دوی آخری رسول الله محمد صلی الله علیه وسلم ئی د
گردو (ټولو) مخلوقاتو سردار او بادر غوره کړ. الغرض دغی انسانی نوعی ته ئی له ډیرو
حیثیاتو عزت، لوئی او عظمت ورکړی دی. او پر خپلو ډیرو مخلوقاتو ئی ورته فضیلت ورکړی
دی. په پاس رکوع کښی د آدم علیه السلام په نسبت د شیطان داسی وینا چه (هذا الذی کرمت
علی) او آدم علیه السلام ته د پرښتو د سجدو او د انسانانو بحری او بری مسافرت ذکر ؤ. د
دی آیت د مضمون ارتباط د پاس مذکوره ؤ مضامینو سره په صاف ډول (طریقه) سره ښکاره دی.

تنبیه : مفسرین د دی آیت په ذیل کښی په دغه بحث کښی سره لگیدلی دی چه آیا پرېسته افضله ده؟ که انسان پر پرېستو افضلیت لری؟ لیکن انصافی خبره خو دا ده چه له آیت څخه د دی خبری (د فاضل او مفضول) فیصله نه کیږی څمونږ د حنفیانو دغه رایه نقل کړی شوی ده چه بشری رسولان پر (ملکی رسولانو) افضلیت لری (او ملکی رسولان) پر نورو گردو (تولو) پرېستو او انسانانو د (بشری رسولانو) په استثناء افضل دی. او عامو پرېستو ته پر عامو انسانانو افضلیت حاصل دی والله اعلم.

يَوْمَ نَدْعُو كُلَّ اُنَاسٍ بِاِمَامِهِمْ فَمَنْ اُوْتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ فَاولئك يَتْلُوْنَ كِتَابَهُمْ وَلَا يُلْطَوْنَ فِتْنًا ۝۴

او (یاد کړه) هغه ورځ چه وږه بولو (په نامه سره) هر امت سره د انبیاء او مشرانو د دوی، نو هر هغه چاته چه ورکړه شوه اعمالنامه د ده په ښی لاس د ده کښی نو دغه (اصحاب الیمین) لولی به اعمالنامی خپلی (په ډیری خوشالی سره) او ظلم به ونه کړی شی (پر دوی) په اندازه د یو نری تار (چه په منع د زړی د خرماؤ کښی وی).

تفسیر : دلته دا راښوولی کیږی چه په دنیا کښی له فطری حیثیته کوم عزت او فضیلت چه انسان ته ښی ښلی و هغه ښی تر کوم ځای پوری قائم ساتلی دی؟ او څومره داسی انسانان دی چه هغوی خپل انسانی عزت او شرف ښی خاورو سره برابر کړی دی؟ . خلاصه ښی دا ده چه د قیامت په ورځ به هره فرقه سره له هغه څیزه حاضرېږی چه ده به د هغه پیروی او متابعت کاوه . مثلاً مؤمنین له نبی یا کتاب یا له دینی مشره سره . او کفار له مذهبی مشر، او لوی شیطان او باطلو معبودانو سره چه فرمایلی ښی دی ﴿وَجَعَلْنَاهُمْ اَیْمَةً یَّدْعُوْنَ اِلَی الْکُفْرِ وَیَوْمَ الْقِیَمَةِ لَا یُفْعَلُوْنَ﴾ (۲۰ جزء د القصص (۴۱) آیت ۴ رکوع) او په حدیث کښی راغلی دی «لا تتبع کل ما کانت تعبد» په دغه وقت کښی د گردو (تولو) انسانانو اعمالنامی به هغوی ته رسیږی، د ځینو اعمالنامی به د مخی له طرفه په ښی لاس کښی او د ځینو اعمالنامی به د شا له طرفه په کښی لاس کښی وررسیږی ګواکی دغه یو حسی علامت دی د مقبولیت او مردودیت دپاره . «اصحاب الیمین» یعنی په ښی لاس کښی د عمل نامی اخیستونکی هغه کسان به وی چه په دنیا کښی ښی حق قبول کړی وی او خپل فطری شرافت او انسانی کرامت ښی باقی ساتلی وی. همغسې چه هغوی په دنیا کښی سره له پوهیدلو او سنجولو (غور کولو) کار کړی وی او خپل وړاندی وروسته ښی لیدلی وی په آخرت کښی هم همغه احتیاط د دوی په کار ورځی په دغه ورځ کښی به دوی له حله زیات خوښ او خوشاله وی او په ډیر سرور او انبساط سره به خپلی اعمالنامی لولی

او نورو ته به هم وایی ﴿مَا مَرَّأَتْهُ وَلَا كَلْبَهُ﴾ (۲۹) جزء د (الحاقه ۱۹) آیه (۱) رکوع) راشع! غما دغه کتاب ولولیع باقی نور خلق یعنی «اصحاب الشمال» د هغوی احوال په وروستنی آیت کښی بیان فرمایلی شوی دی. غځینی د (امام) له لفظه خپله اعمالنامه مرادوی ځکه چه هلته به خلق د هم دغی اعمالنامی پسی ورځی (لنډه ئی دا چه په آخرت کښی به له هر چا سره همغه معامله وکړه شی چه وږ (لاثق) او مستحق ئی وی او ظلم به ونه کړی شی پر دوی باندی په اندازه د هغه نری تار چه په منځ د زړیو د خرماو کښی وی). یعنی د خرماو د زړیو په چاودو کښی چه هغه نری شان ته تار وی د هغه په قدر هم پر چا ظلم او تیری نه کیوی د هر یوه د زیار (محنت) او کوبښ بدل په پوره بلکه له پوره غځنی به هم زیاته گته (فائده) ثمره دوی ته رسیږی.

وَمَنْ كَانَ فِي هَذِهِ أَعْمَى فَهُوَ فِي الْآخِرَةِ أَعْمَى وَأَضَلُّ سَبِيلًا ﴿۴۱﴾

او هر څوک چه وی په دغه (دنیا) کښی روند (له پیژندلو د حقه) نو هغه به په آخرت کښی هم روند وی (له لیاری د خلاصی) او ډیر لری به وی (د نجات او بری) له لیاری (د رندو پشان).

تفسیر : یعنی دلته د هدایت د لیاری له لیدلو څخه رانډه پاتی وی. او هلته په آخرت کښی د جنت د لیاری له لیدلو څخه هم رانډه او ډیر لری تری پاتی کیوی «موضح القرآن» دغه د «اصحاب الیمین» په مقابل کښی د «اصحاب الشمال» ذکر دی غځینو د «اضل سبیلا» مطلب داسی اخیستی دی چه په دنیا کښی د مافات تلافی ممکنه ده ولی په آخرت کښی له هغه څخه هم ډیر لری ولویدل ځکه چه په قیامت کښی د تدارک او تلافی هیڅ امکان نشته.

وَلَا تَكَاذُبُوا الْيَقِينُونَكَ عَنِ الَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ لِتَقْتَرَىٰ عَلَيْنَا غَيْرَةً ۖ وَإِذَا الْأُنْثَادُ ذُكِّرُوا ﴿۴۲﴾

او په تحقیق شان دا دی چه نژدی وو (کفار د ثقیف دی ته) چه واپروی تا له هغه (قرآن) څخه چه وحی کړی ده مونږ تاته دپاره د دی چه وتړی ته پر مونږ بی له دی قرآنه او (که متابعت کړی وی تا د دوی نو) په دغه وقت کښی به (متابعت کړی وی دوی د تا او) خامخا نیولی به ئی وی دوی ته دوست.

تفسیر : له دغو باطنی ړندو څخه غځینی شیران خو هغه کسان دی چه پخپله بیخی پر سمه لیاره نه راځی بلکه نور غتی غتی سترگی لرونکی پوهان او هوښیاران هم غواړی چه وغولوی او تیرباسی لکه چه د معظمی مکی د کفارو دغه بی حیائی او جسارت ته وگورئ چه غواړی تاسی هم دغه طرف ته متماثل کړی چه د الله تعالی هغه وحی او احکام چه پر تاسی نی لپیولی دی د هغو یوه برخه تاسی د دوی له خاطره (معاذ الله) پریږدئ یا نی بدل کړی، کله د حکومت، کله د دولت، کله د ښکلیو پیمخو جونو (جینکو) تطمیع او تشویق دوی ته ورواندی کاوه. کله به نی ویل چه مونږ به له څرمی (سیلمی) ستا تابع کیږو که چیری له قرآن څخه تش همغه برخه لری کړئ چه د شرک او بت پرستی په نسبت تردید کوی که په فرض محال (العیاذ بالله) تاسی داسی وکړئ نو خامخا هغوی به تاسی خپل ټینگ دوست په شان منلی وی لیکن ستاسی جواب د هغوی په مقابل کښی داسی ؤ: که تاسی لمر او سپوږمی له آسمانه راښکته کړئ او یوه نی غما په یوه موتی کښی بل نی غما په بل موتی کښی راکړئ، خو بیا هم محمد صلی الله علیه وسلم د هغه څیز پریښودونکی نه دی چه پاک الله د هغه دپاره مبعوث کړی دی شو نی تر پایه ونه رسوی یا خپل سر پری جار (قربان) نه کړی.

په طلب کښی تل زیار کاږم څو مطلب ته ورسېږم
یا به سر ورکړم په لیار کښی یا به خپل یار ته رسېږم

وَلَوْلَا اَنْ تَبْتَئَكَ لَقَدْ كِدْتَ تَرْكُنُ الْيَوْمَ شَيْئًا قَلِيلًا ۝
اِذَا لَذَقْنَاكَ ضَعْفَ الْحَيٰوةِ وَضَعْفَ الْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ عَلَيْنَا نَصِيرًا ۝

او که نه وی مونږ ټینگ کړی ته (په حق باندی د عصمت) نو خامخا په تحقیق نژدی شوی وی ته چه میلان دی کړی وی دوی ته څه لږ (میلان) (او) که لږ څه میل دی کړی وی) نو په دغه وقت کښی به خامخا په تحقیق څکلی مو وی تاته دوچند عذاب د ژوندون (په دنیا کښی) او دوچند عذاب مرگ (په آخرت کښی) بیا به نه وه موندلی تا د ځان دپاره پر مونږ باندی مدد کوونکی (په دفع د عذاب کښی).

تفسیر «ترکن» له (رکون) څخه دی چه ادنی راښکته کیدلو او د قلب ډیر خفیف میلان ته وائی له دی سره د (شیئا قلیلا) قید نی زیات کر نو له ادنی غنی ډیر ادنی مرتبه تری مراده شوه. بیا (لقد کدت) نی وفرمایه او د هغه وقوع نی لا لږ کر یعنی که دغه خبره نه وی چه ته معصوم نیی نی چه ستا د عصمت ساتنه الله تعالی پخپل خصوصی فضل سره کوی نو د دغو چالاکو شیرانو د فریب بازی څخه ډیر لږ څه هغه طرف ته به ستا قلبی میلان ورنژدی کیده

لیکن د انبیاء علیهم السلام د عصمت تکفل الله تعالیٰ فرمایلی دی نو ځکه دغومره یو خفیف تمائل هم په تا کښی ونه مونده شو. له دی نه ظاهریږی چه د نبی کریم صلی الله علیه وسلم په وجود کښی د فطری تقویٰ قوت ډیر مضبوط او کلک او بیخی له تزلزل څخه عاری و. (که قاری دغه پاس آیات په دقت سره بیا ولولی، او پکښی ښه دقیق او ښه غیر شی) نو په دغو کښی هم د رسول کریم صلی الله علیه وسلم د فضل او شرف اظهار په نهایت لطیف چل سره مقصود دی. مقربینو ته همغسی چه انعامات ډیر دی ډیر مصائب او بلیات هم د دوی په برخه کښی راځی. او د دوی پر خورا ډیر لږ وړوکی غلطی یا قصور باندی هم سخت عتاب واردیږی. لکه چه څمونږ د رسول الله مطهراتو ازواجو ته فرمایلی دی ﴿يُنِسَّاءَ النَّبِيِّ مِنْ بَنَاتٍ مِثْلَنْ بِعَاجِشَةَ مُبِيتَةً يُضَعَّفَ لَهَا الْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ﴾ (۲۱) جزء د الاحزاب (۳۰) آیه (۴) رکوع) نو دغه ئی راوښود چه د دوی مرتبه کومه معمولی مرتبه نه ده که په فرض محال سره له ادنیٰ څخه ادنیٰ کومه غلطی وی نو په دنیا کښی او په برزخ کښی او په آخرت کښی دوچنده عذاب ورځکولی کیږی، هر مؤمن لره ښائی چه د دغو آیاتونو د تلاوت په وقت کښی په گوندو او ځنگنو شی. او په انتهائی خوف او خشیت سره د الله تعالیٰ د جلال او جبروت په شان کښی غور وکړی! او همغه دعا دی وکړی چه پخپله به رسول الله مبارک کوله «اللهم لا تکلنی الی نفسی طرفه عین» ای الها! د سترگی د یوه رپولو په اندازه می هم خپل نفس ته مه خوشی کوه! یعنی تل می هم دغه ته حفاظت او ساتنه وکړه! او پخپل کفالت کښی می وساته!

وَأَنَّ كَادُوا لَيَسْتَفْرِزُونَكَ مِنَ الْأَرْضِ لِيُخْرِجُوا مِنْهَا وَإِذَا لَا يَلْبِثُونَ خِلْقَكَ إِلَّا قَلِيلًا ۝

او بیشکه شان دا دی چه نژدی و (دغه مکی والا او غوښتل ئی) چه خامخا و خوځوی تا له ځمکې (د مکی یا د مدینې) له پاره د دی چه وباسی تا له دغې (ځمکې په مکر او فریب سره) او په دغه وقت کښی (که ته ئی ایستلی وی) نو درنگ به نه وی کړی وروسته له (ایستلو) د تا نه مکر لږ (مدت).

تفسیر: یعنی غواړی چه تاسی په تنگ کړی او ومو ویرویی او له معظمی مکی څخه مو د باندی وباسی لیکن دوی دی دغه خبره هم په یاد ولری که هغوی داسی وکړه نو دوی به پخپله هم تر ډیرو ورځو پوری دلته نشی اوسیدلی. لکه چه هم داسی هم وشو چه د دوی هم دغه ظلم، ستم او تیری د دی خبری سبب شوه چه محمد صلی الله علیه وسلم له معظمی مکی نه منوری مدینې ته هجرت وفرمایه خو تر دی یو نیم کال وروسته د مکیانو لوی سرداران او مشران له خپلو کورونو څخه ووتل او د بدر په میدان کښی په نهایت ذلت او خواری سره ووژل شو. او له هغه پنځه شپږ

کاله وروسته پر معظمه مکه باندی هم د اسلام قبضه وشوه. د کفارو هغه حکومت او شوکت تباہ او فنا شو او بالاخر په ډیر لږ مدت کېنې نه یواځې په معظمه مکه په توله جزیره العرب کېنې د محمد صلی الله علیه وسلم یو تن مخالف هم پاتې نشو.

سِتَّةَ مَنْ قَدْ أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنْ رُسُلِنَا وَلَا تَجِدُ لِسِتَّتِنَا حُجُبًا

(دغه وړاندې) طریقه ځمونږ (په مثل د هغې طریقی ځمونږ ده) په هغه چا کېنې چه پر تحقیق لیږلی ؤ مونږ پخوا له تانه له رسولانو ځمونږ ، او نه به مومی ته طریقه (عادت) ځمونږ ته هیڅ تغیر تبدیل.

تفسیر : یعنی ځمونږ هم دغه دستور له قدیمه تراوسه جاری دی کله چه په کوم کلی یا ښار کېنې د الله تعالی نبی ته ئی هستوګنه نه ده ورکړی نو پخپله د همغه ځای وسیدونکی نه دی پاتې شوی.

اقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِ الشَّمْسِ إِلَى غَسَقِ آيِل

قائموه (سم ودر وه له ټولو حقوقو) لمونځ وروسته له زواله د لمر تر تیاری د شپې پوری (یعنی د ظهر، عصر، مغرب، او عشاء لمونځونه ادا- کړه!)

تفسیر : یعنی ددوی د دغو حیلو او پلمو (تدبیرونو) هیڅ پروا مه کوئ او له سره خپل فکر او چرت پری مه خرابوئ تاسی تل خپل رب او مالک ته متوجه اوسئ! خپل لمونځونه سم صفا اداء کوئ! ځکه چه تعلق مع الله داسی یو غیز دی چه انسان ته پر گردو (ټولو) مشکلاتو او نوابو (تکالیف) بری او غلبه ورکوی: ﴿وَاتِمِزُوا الصَّلَاةَ﴾ (اول جزء د البقرة پنځمه رکوع ځمونږ د دی تفسیر . په ﴿لِذِكْرِ الشَّمْسِ إِلَى غَسَقِ آيِل﴾ کېنې د مازپښین، مازدیګر، ماښام، ماسختن څلور واړه لمونځونه راغلل د جمع بین الصلواتین له مسئلې سره د دی آیت هیڅ تعلق نه دی که د جمعی اشاره تری واخیستله شی نو دوه نه بلکه د څلورو لمونځونو د جمع کولو مشروعیت به له دی نه ووځی هوا د صحیح ذوق په شرط دغه استنباط تری کیدی شی چه په ظهر کېنې تعجیل او په عشاء کېنې تاخیر ښائی چه مستحب وی الا لعراض.

وَقُرْآنَ الْفَجْرِ إِنَّ قُرْآنَ الْفَجْرِ كَانَ مَشْهُودًا

او له قرائت د فجر (یعنی د سهار لمونځ اداء کړه) بیشکه چه قرآن لوستل

(لمونخ کول) د فجر حاضر شوی دی (یعنی ور حاضریری ملائک د شپی او د ورځی).

تفسیر : بنائی د (قرآن الفجر) له تعبیره دی طرف ته اشاره وی چه په فجر کښی د قرائت تطویل مطلوب دی. په حدیث کښی راغلی دی چه: «د فجر او عصر په وقت کښی د شپی او د ورځی د پرښتو په منځ کښی سره مبادله واقع کیږی» لهدا په دغو دوو وقتونو کښی د ورځی او د شپی د پرښتو اجتماع وی نو ځمونږ قرائت او لمونځ د دوی په حضور کښی د زیار (کوشش) برکت او ښیگنۍ (نیکۍ) موجب دی په دغه وقت کښی پاس تلونکی پرښتی الله تعالی ته شهادت ورکوی چه مونږ د خپل ننگ راتگ په وخت کښی ستا بندگان په لمانځه کښی مصروف او مشغول ولیدل. علاوه پر دی د سحر په وقت کښی طبعاً د سری زړه هم حاضر او مجتمع وی.

وَمِنَ اللَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِ نَافِلَةً لَّكَ عَسَىٰ أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَّحْمُودًا ﴿٢٩﴾

او په (یوه توته د) شپی کښی خوب پرېږده او وینښ اوسه (په لوستلو د قرآن په لمانځه کښی دا (زیاتې عبادت دی خاص تاته بنائی چه وبه دروی تا رب ستا په هغه مقام محمود (ستایلی شوی غای د شفاعت) کښی.

تفسیر : حضرت شاه صاحب لیکي: «یعنی له خوږه راوینښ شه! (په تهجد) کښی قرآن ولوله دغه حکم مو له گردو (ټولو) څخه زیات پر تا کړی دی چه تاته (له گردو «ټولو» څخه) لویه مرتبه درکړو. یعنی تهجد مو خاص پر تا واجب کړی دی او پر امت دی مستحب دی. (مقام محمود) د عظمی شفاعت مقام دی. کله چه بل هیڅ یو نبی به هیڅ یو شی نشی ویلی نو ځمونږ بادار او سردار او آغا محمد رسول الله صلی الله علیه واله وصحبه وسلم به عرض وکړی او گرد (ټول) مخلوق به له تکالیفو څخه وژغوری (بچ کړی) په دغه وقت کښی به د هر یوه انسان پر ژبه د محمدی صلی الله علیه وسلم د شریعت او فضیلت حمد او صفت به وی او الله تعالی به هم د دوی تعریف کوی. ځواکی د محمدیت د شان ظهور به په پوره ډول (طریقه) سره کیږی. تنبییه : د «مقام محمود» دغه تفسیر په صحیحو احادیثو کښی راغلی دی او په (بخاری شریف) او په (مسلم شریف) او د احادیثو په نورو مقدسو کتابونو کښی د (کبری شفاعت) نهایت مفصل بیان شته شارحینو رسول الله صلی الله علیه وسلم ته لس قسمه شفاعت ثابت کړی دی په «فتح الباری» کښی دی ولوست شی.

وَقُلْ رَبِّ ادْخِلْنِيْ مُدْخَلَ صِدْقٍ وَّ

أَخْرِجْنِي مَخْرَجَ صَدَقٍ وَاجْعَلْ لِي مِنْ لَدُنْكَ سُلْطَانًا نَصِيرًا ﴿٨١﴾

او ووايه (ای محمده!) ای ربه عَما ننه باسه ما په ننویستلو رښتیا (ښو سره مدینې ته) او وباسه ما په ویستلو رښتیا (ښو سره له مکې نه) او وگرځوه ما لره له جانبه خپله یو قوت مدد کوونکی (له اسلامه سره پر کفر باندی)،

تفسیر : یعنی چیرې چې زه رسولی کبیرم (مثلاً مدینې منورې ته) په نهایت پټ، عزت، حرمت شوکت سره می ورسوه چې د حق کلمه علیا وی! او له هر غای څخه چې ایستل یعنی بیلتون دی (مثلاً له مکې څخه) نو هغه دی هم په پټ، (غیرت) عزت، حرمت، شوکت سره وی چې دښمنان ذلیل او خوار او دوستان خوښ او فرحان شی! او په هر صورت د صداقت فتح او بری وی او د کذب سر غوړند او ښکته وی! او داسې غلبه او تسلط راعنایت کړه چې له هغه سره ستا مدد او نصرت هم وی شو د حق کلمه علیا. او معاندین ذلیل او ښکته وی! په دنیا کې هر یو قانون چې وی سماوی یا ارضی نو د هغه د انفاذ دپاره تر یوې درجې پورې د حکومت مدد ضروری دی خو د هغو کسانو ضرر او فساد او عناد له مخه ورک کړی شی چې سره د دلائلو او براهینو له آوریډلو او د لمر په شان د حق د واضح کیدلو هم ضد او عداوت چلوی نو ځکه په ۲۷ جزء د حدید د سورت په ۲۵ آیه ۳ رکوع کې فرمایلی دی ﴿لَقَدْ أَرْسَلْنَا بِالنَّبِيِّتِ وَأَوَّلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْهَيْزَانِ لِيُعْزِمَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ وَأَنزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنَاقِبُ لِلنَّاسِ ۚ﴾ الآية -

وَقُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا ﴿٨٢﴾

او ووايه (ای محمده!) دوی ته کله چې بیرته ننوتی مکې ته فاتحاً) راغی حق (اسلام) او په تېښته ورک شو باطل (کفر او شرک) بیشکه باطل دی ورکیدونکی (بی ثباته).

تفسیر : دغه عظیم الشان پخوا ویل په معظمې مکې کې شوی ؤ چې هلته په ښکاره ډول (طریقه) سره د حق د غلبې کوم سامان نه ؤ یعنی ووايه ای محمده! لوی قرآن چې مسلمانانو ته زیری ورکوونکی او باطل له منځه لری کوونکی او ورکوونکی دی راغی پس وپوهیږئ چې اوس حق دین غالب شو! او د کفر د تېښتیدلو پېښه یواځې له مکې معظمې څخه نه بلکه له گردی (تولی) جزیره العرب څخه په عمل راغی په حدیث کې راغلی دی کله چې نبی کریم صلی الله علیه وسلم په مکه معظمه کې په بری ننوت نو په دغه وقت کې د کعبې شریفې په چار چاپیر کې درې سوه او شپېته بتان په یوې لښتې سره پر گردو (تولو) یو یو وار کاوه او داسې به ئی فرمایل

﴿جَاءَ الْحَقُّ وَهَلَكَ الْبَاطِلُ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوًّا﴾ ﴿جَاءَ الْحَقُّ وَمَا يُبِيدُ الْبَاطِلُ وَمَا يُبِيدُ﴾

نو هر بت به پرمخی لویده په دغه شان د پاک قرآن یو پخوا ویل پوره شو او بل داسی یو اعلان وکړ شو چه «هغه کفر چه له کعبی څخه تبتیدلی دی. بیا به له سره بیرته نه راځی!»
والحمد لله علی ذلک.

وَنُزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا ﴿١٧﴾

او نازلوو (پر تا) له قرآن هغه څیز چه شفاء دی (له ظاهری او باطنی امراضو) او رحمت دی دپاره د مؤمنانو (چه نفع پری اخلی) او نه زیاتوی (دغه قرآن) ظالمانو (کافرانو) ته مگر زیان (هلاکت چه ایمان پری نه راوړی).

تفسیر : یعنی څرنگه چه د حق له راتگه باطل تبتی، قرآنی آیات هم چه بالتدریج نازلیری نو روحانی امراض هم لری کیږی او له زدونو څخه د باطله عقائدو او ذمیمه اخلاقو د شکوکو او شبهاتو رنځوری بیخی محو او ورکوی بلکه دیر اوقات د هغه له مبارک تاثیر بدنی صحت هم حاصلیری لکه چه په (روح المعانی او زاد المعاد) او نورو کښی د دی فلسفه او تجربه بیان کړی شوی ده. په هر حال هغه کسان چه ایمان راوړی یعنی د شفاء دغه نسخه استعمال کړی نو له گردو (تولو) قلبی او روحانی امراضو څخه نجات مومی. او د الله تعالی په خصوصی رحمت او باطنی او ظاهری نعماو افتخار حاصلوی. هو! هغه مریض چه له خپل ځان سره دښمنی کوی او له طبیب او معالجي سره د مخالفت تصمیم وکړی. نو ظاهر دی چه په همغه اندازه چه دی له علاجه او دواء څخه نفرت وکړی. او لری تری وتبتی په همغه اندازه په زیان ومومی. ځکه چه مرض د زمانی له امتداده داسی مهلک شی چه له روحه سره یو ځای له بدنه لری کیږی نو دغه آفت د پاک الله له طرفه نه بلکه پخپله د همغه ظالم مریض له لوری راغلی دی لکه چه جزء (۱۱) د التوبه په (۱۶ رکوع) ۱۳۵ آیت کښی پاک الله فرمائی ﴿وَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ قُرْصٌ فَرَزَادَهُمْ رِجْسًا لِّ

رِجْسِهِمْ وَمَاتُوا وَهُمْ كَافِرُونَ﴾

وَإِذَا أَعْمَتْنَا عَلَى الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ وَنَا

بِحَايِنَةٍ وَإِذَا مَسَّهُ الشُّرْكَانَ يُوَسَّسُ ﴿١٨﴾

او کله چه نازل کړو نعمت (او احسان) پر (نافرمان) انسان (لکه صحت، وسعت، راحت) نو مخ وگرځوی (له یاده د الله) او لری شی تری په اړخ وگرځولو (له کبره)، او کله چه ورسپری ده ته شر بدی نو شی دی ناامیده.

تفسیر : یعنی د انسان عجب حال دی کله چه الله تعالیٰ ده ته پخپل فضل سره نعمتونه وربښی نو احسان ئی نه منی هومره عیش او آرام ئی چه ور په برخه شی هغومره ئی د هغه حقیقی منعم له طرفه غفلت او اعراض زیاتپری او د عبودیت له فرائضو څخه ځان ویاسی او غاړه غړول تری غواړی بیا کله چه سخت او خراب وقت پری راشی نو یو ځلی به گرد (تول) امیدونه او اسری وشکوی. مایوس او ناامیده کینی. ګواکي په دواړو حالاتو کښی له پاک الله څخه خپله علاقه شکوی. کله د غفلت په بناء، کله د مایوسی په اقتضاء (نعوذ بالله من کلا الحالین) دغه مضمون ئی غالباً ځکه فرمایلی دی چه د پاک قرآن چه له گردو (تولو) څخه د الله تعالیٰ لوی نعمت دی زیات خلق قدر نه کوی بلکه د هغه له منلو هم اعراض او غاړه غړوی. نو بیا کله چه د دی انکار، اعراض او کفران بده نتیجه دوی ته وروړاندی کیږی نو په دغه وقت کښی ډیر سخت مایوس کیږی. او له هیڅ لوری رڼا په نظر نه ورځی او بی هیلې او ناامیده کیږی.

قُلْ كُلٌّ يَعْمَلُ عَلَى شَاكِلَتِهِ فَرَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَنْ هُوَ أَهْدَى سَبِيلًا ۝

ووايه (ای محمده! دوی ته) چه هر څوک عمل کوی په هغی طریقی چه مناسب وی له حاله د ده (له ښو او بدو) نو رب ستاسی ښه خبردار دی په هغه چا چه هغه ښه موندونکی وی د سمی لیاری.

تفسیر : یعنی هر یو کافر او مؤمن، معرض او مقبل پر خپلو طریقو، نیاتو، طبیعتو او مذاهبو تګ کوی او په همغه کښی محو او لګیا وی. لیکن په یاد ئی ولری چه د الله تعالیٰ له محیط علمه د هیڅ انسان هیڅ یو عمل نشی خارجیدی. الله تعالیٰ د هر چا د عمل طریقه او حرکات او سکانات برابر ګوری او ښه عالم دی چه کوم یو څومره سم تګ کوی او په کوم کوم شی کښی په څه اندازه چپ (کور) تګ کوی؟ یا په کبه لپاره ځی؟ او له هر یوه سره سم د هغه له عمل سره معامله کوی.

وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ

او پوښتنه کوی له تانه (ای محمده!) له (کیفیه د) روح څخه،

تفسیر : یعنی انسانی روح څه شی دی؟ او د هغه ماهیت، حقیقت څه دی؟ د صحیحینو شریفینو له روایت سره موافق دغه سؤال د مدیني منوري یهودانو له رسول الله صلی الله علیه وسلم څخه د ازموینې په ډول (طریقه) کړی وو. او د سیرو روایاتو څخه معلومیږي چه په معظمه مکه کښې قریشو د یهودانو په مشورې دغه پوښتنه کړې ده نو ځکه د دی آیت په مکیت او مدنیت کښې اختلاف دی ممکن دی چه نزول ئی مکرر وی. والله اعلم.

دلته د دی سؤال له اندراج به غالباً دغه مقصود وی چه دغه خلق د هغو شیانو له پوهیدلو څخه چه ورته اړتیا (احتیاج) او ضرورت لری خو اعراض کوی او په غیر ضروری مسائلو کښې د عناد او تعنت (ضد) له لیاری جگړې کوی. دوی دغی خبری ته زیات ضرورت درلود (لرلو) چه د قرآنی وحی له روح څخه باطنی ژوندون ئی حاصل کړی وی. او د دغی د شفاء له نسخی څخه مستفید شوی وی ﴿وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحَنَا إِنْ أَزْنَا﴾ (۲۵) جزء د الشوری (۵۲) آیه (۵) رکوع ﴿يُزِيلُ إِلَهُكَ يَا لَوْ لَمْ يَرْحَمْنَا لَعَلَّكَ لَمَّا وَجَدْنَا لَكَ لِلْإِنْسَانِ عَلٰی غَیْرِ ذٰلِكَ خَبْرًا﴾ جزء (۱۴) (د النحل ۲ آیت (۱) رکوع) مگر دوی ته له لری له کاره او د عنادی مباحثو څخه چیرې فرصت پیدا کیده؟ مثلاً دغو معاندینو به داسی پوښتنی کولی: روح څه شی دی؟ جوهر دی؟ که عرض؟ مادی دی؟ که مجرد؟ بسیط دی؟ که مرکب؟ د داسی قسم غامضو او بی ضرورتو مسائلو په پوهیدلو نه نجات موقوف دی. او نه دغه بحثونه د انبیاء د تبلیغ له فرائضو سره تعلق لری. لوی لوی حکماء او فلاسفه تر نن پوری پخپله د (مادی) په حقیقت نه دی مطلع شوی روح چه په هر حال له (مادی) څخه ډیر لطیف او خفی دی د هغه اصلی ماهیت او کنهی پوری د رسیدلو څه امید به وکړی شی؟ د مکی معظمی د مشرکینو د جاهلانو او د مدیني منوري د یهودانو د اسرائیلیاتو مطالعه کونکو ته معلوم دی چه هغه قوم چه په ډیر غټو خبرو او په نهایت واضح حقایقو هم نشی پوهیدی نو دوی به د روح پر حقایقو د پوهیدلو څه قدرت او استعداد ولری؟.

قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي وَمَا أُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا

ووايه (ای محمده! دوی ته) چه روح له امره د رب غما دی او نه ده درکړی شوی تاسی ته (برخه) له علم (پوهنی) څخه مگر لږه

تفسیر : په موضح القرآن کښې دی چه یهودانو د امتحان په مقصد له رسول الله څخه دا پوښتنه وکړه نو پاک الله په واضح صورت دوی ته دغه وروڼه ښود. ځکه چه دوی د هغه د پوهیدلو حوصله نه درلوده (لرله). پخوانیو انبیاء هم له مخلوق سره داسی دقیقې خبری نه دی کړی دومره پوه کافی ده چه د الله تعالی په حکم سره یو شی په بدن کښې لویږی کله چه هغه روح له بدن څخه وځی نو سا هم خیژي او انسان مری.

تنبیه : د الله تعالیٰ کلام پخپلو محتویاتو کښی عجیب او غریب اعجاز لری. د روح په نسبت ئی دلته چه غه فرمایلی دی د هغه سطحی مضمون عوامو او قاصر الفهمو او کپړو تلونکو معاندینو دپاره کافی دی لیکن د هم دغه سطحی لاندی په هم دغو مختصرو الفاظو کښی د روح په متعلق داسی بصیرت زیاتوونکی حقائق او دقائق مستور دی چه د ډیرو لویو لویو عالی دماغو مدققو فلسفیانو او د یوه کامل عارف د طلب او د تحقیق د لیاری دپاره د هدایت د دیوی په شان کار ورکوی. د روح په متعلق له قدیمی عهده راهیسی د تحقیقاتو هغه سلسله جاری ده چه هغه تر نن پوری نه ده ختمه شوی او ښائی چه ختمه نه شی. د روح اصلی کنهی او حقیقت پوری د رسیدلو دعویٰ خو ډیره مشکله ده، ځکه چه تر اوسه پوری ډیر داسی محسوسات دی چه مونږ د هغو د کنهو او حقیقت د معلومولو څخه عاجز پاتی یو. خو بیا هم څما په نزد له قرآنیه و آیاتونو څخه د روح په متعلق پر دغو څو نظریاتو صافه رڼا لویږی:

(۱) : په انسان کښی علاوه پر دغه مادی جسم یو بل شی هم شته چه هغه ته (روح) وائی هغه د عالم امر غیز دی او د الله تعالیٰ په حکم او اراده فائض کیږی ﴿قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي﴾ ﴿خَلَقَهُ مِنْ نُّفْسِ رَبِّهِ قَالَ لَهُ تَنْفُوسُ كَيْفَ يَكُونُ﴾ جزء ۳ (د آل عمران ۵۹ آیت ۶ رکوع) ﴿ثُمَّ أَوَّاهُ فَأَخْفَا﴾ ﴿ثُمَّ أَثَرُ﴾ جزء ۱۸ د المومنون (۱ رکوع) ۱۴ آیت ﴿إِنَّمَا قَوْلُنَا لِشَيْءٍ إِذَا أَرَدْنَاهُ أَنْ نَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ﴾ جزء ۱۴ (د النحل ۴۰ آیت ۵ رکوع).

(۲) : د روح علم او شعور او لوړ صفات په تدریج سره په کمال رسیدی او په ارواحو کښی د کمال د حصول په اعتبار بی حده تفاوت او د مراتبو فرق وی تر دی چه د الله تعالیٰ له تربیته یو روح داسی لوړ او اعلیٰ مقام ته رسیدی چه نور ارواح هغه ته له سره نشی رسیدی لکه چه د محمد صلی الله علیه وسلم روح تر هغه څایه پوری رسیدلی و چه زمونږ ناقص فکر ورته نشی رسیدی. «یشیر الیه اضافة الامر الى الرب والرب الى ياء المتكلم المراد به ههنا محمد صلی الله علیه وسلم وقوله تعالیٰ فیما بعده ﴿قُلْ لَیْسَ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْإِنْسُ عَلَىٰ أَنْ يَقُولُوا بِشَيْءٍ مِنْ هَذَا الْقُرْآنِ لَآ يَأْتُونَ بِشَيْءٍ﴾

(۳) : مگر د ده دغه کمالات ذاتی نه دی حقیقی وهاب ورعطاء کری او محدود دی. یدل علیه قوله تعالیٰ ﴿وَمَا أَوْفَّقْتُمُ الْبُحْرَ الْأَوَّلَ﴾ ﴿فَإِنَّ الْعِلْمَ قَدْ آتَاهُ مِنْ مَفِضٍ آخِرٍ وَهُوَ قَلِيلٌ فِي جَنْبِ عِلْمِ اللَّهِ تَعَالَىٰ﴾ ﴿قُلْ لَوْ أَنَّ الْبُحْرَ مِنْ كُلِّ بَلَدٍ لَمَّا لَمْ يَكُنْ لِي بِشَيْءٍ مِنَ الْعِلْمِ﴾ ﴿وَلَوْ أَنَّ فِي الْأَرْضِ مِنْ شَجَرَةٍ أَكَلُهُ الْبَحْرُ مَرَّةً وَفِي الْأَرْضِ مِنْ شَجَرَةٍ أُخْرَىٰ فَكَانُوا عَلَيْهِ يَوْمَئِذٍ سَاقِطِينَ﴾ (د الکهف ۱۰۹ آیت ۱۲ رکوع)

(د لقمان ۲۷ آیت ۳ رکوع) ویدل علیٰ تحدید القدرة قوله تعالیٰ فیما بعد ردا لقولهم «لن نؤمن لك حتى تفجر لنا من الارض ينبوعاً» الآية ﴿قُلْ يٰٓبَنِيَّ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الْآثِرِينَ﴾ انسانی روح اگر که په علم قدرت او نورو صفاتو کښی ډیره ترقی وکړی تر دی چه د خپلو گردو (تولو) هم جنسانو په نسبت ډیره د مخه هم لار شی بیا هم د هغه صفات محدود وی او د باری تعالیٰ د صفاتو په شان نه لامحدوده کیږی او هم دغه لوی

دلیل دی د دی خبری چه د آریه و له عقیدی سره سم روح له الله تعالیٰ شخه بیل کوم قدیم او غیر مخلوق موجود نشی کیدی که نه تحدید به نی له کومه راخی؟.

(۴): هومره چه لوی کامل روح وی الله تعالیٰ ته دغه قدرت حاصل دی چه هر کله چه اراده وفرمائی له هغه شخه د کمالاتو سلب وکړی اگر که د ده له فضله او مرحمته داسی شی هیڅ نه دی واقع شوی. یدل علیه قوله تعالیٰ ﴿وَلَكِنْ شَتَا لَذَٰلِكَ مَنِ الْبَاطِلُ أُوْحِدَ إِلَٰهَكَ فَلاَ يَشِدُّ لَكَ بِهِ عَلَيْنَا وَكِلاَ ۖ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُوا أَوْحَايَ ۚ وَكَانَ فَضْلُكَ ۚ كَانَ عَلَيْكَ لَیْلًا﴾ دغه خو اصوله چه

مونږ بیان کړل اهل الفهم ته تری نسق الایات په ادنیٰ تأمل کولو سره معلومیدی شی. یواخی یو د (عالم الامر) لفظ دی چه د هغه مناسب تشریح ضروری دی او د هغه په پوهیدلو سره امید شته چه د روح په معرفت حاصلولو کښی دیره مرسته (مدد) وشي د (امر) لفظ په لوی قرآن کښی په شلهاو غایونو راغلی دی او د هغه د معنی په تعیین کښی علماو کافی کلام کړی دی، لیکن دلته غما غرض د «الاعراف» د سورت د ﴿إِلَٰهَ الْخَلْقِ وَالْأَمْرِ﴾ آیت په طرف توجه ورکول دی، چه هلته نی (امر) د خلق په مقابل کښی ایښی دی چه په هغه سره مونږ دغی نتیجی ته رسیدی شو چه د پاک الله په نزد دوه مد بالکل علیحده علیحده دی، یو د «خلق» بل «امر» د دغو دواړو په منځ کښی څه فرق شته؟، په هغه باندی مونږ د آیت له سیاقه په ښه شانی سره پوهیدی شو. رومبی نی وفرمایل ﴿إِنْ رَزَقَكُمُ اللَّهُ الْإِنْفِیَ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِی سِتَّةِ ۖ اَیَّامٍ﴾ جزء ۸

(الاعراف ۵۴ آیت ۸ رکوع) دغه خو «خلق» شو په منځ کښی د (استواء علی العرش) ذکر نی وکړ چه د حکم چلولو اظهار تری څرگندی (ښکاری) بی نی وفرمایل ﴿يَقْنِي إِلَیَّ النَّهَارَ ۚ يَطْلُبُهُ حَبِثًا ۖ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ ۚ وَنُفُوسٌ مُّسْتَخَرَاتٌ ۚ يَأْمُرُ﴾ جزء ۸ (الاعراف ۵۴ آیت ۷ رکوع) یعنی دغه مخلوقات پر یوه معین او محکم نظام پرله پسې چلوی چه هغه ته تدبیر او تصرف ویلی شو، دغه خو «امر» شو. ﴿اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَوَاتٍ وَمِنَ الْأَرْضِ مِثْلَهُنَّ يَتَنَزَّلُ الْأَنْبِيَاءُ﴾ جزء ۲۸ (الطلاق ۱۲ آیت ۲ رکوع).

گواکی د دنیا مثال لکه یوه لویه کارخانه وگنځی چه د مختلفو اقسامو مشینونه پکښی لگولی شوی دی یو نی کالی اوبی (کپری جوړوی). او بل نی اوږه کوی. هغه بل نی کتابونه چاپوی. یو نی د ښارونو دپاره د برق او بریښنا قوت پیدا کوی. بل نی قند او بوره (چینی) جوړه وی وغیر ذلک. په هر مشین کښی ډیری پرزی دی چه د مشین د غرض او غایت په لحاظ په یوه معینه اندازه سره ریژولی شی او غای په غای په کښی لگولی شی بیا دغه گردی (تولی) پرزی سره تړلی او جوړولی شی، او مشین تری ساز او سنبال کیږی. کله چه دغه گرد (تول) مشینونه سره روغ جوړ ساز او سنبال شول دلته د بریښنا (برق) د قوی له مخزنه د هر مشین په طرف بیل بیل برق جریان مومی، او د بریښنا قوت ورخوشی کیږی، چه په واحد آن او په یوه شبیه کښی هغه گرد (تول) ساکن او بی حرکت او چپ مشینونه سم له خپل جوړښت او مقرر حرکت سره چلیږی. تاویږی او په راز راز (قسم قسم) چارو کښی بوخت (مشغول) لگیا کیږی او همغه برقی قوه هره پرزه او هر څرخ او نور د هغه مخصوص ساخت او د غرض په مطابق چورلوی او

په حرکت نی اچوی. تر دی چه هغه قلیله یا کثیره برقی قوه چه خراغونو، دیوو، گروویو او قمقمو بخاریو او نورو ته رسیږی د همغو شیانو رنگ او هیئت ځان ته غوره کوی، په دغه مثال دغه خبره ښه واضحه او څرگنده (ښکاره) شوه چه د مشین قالب جوړول او بیا د هغه هر قسم سامان او لوازم ریڅول او جوړول او بیا د هغه گردی (تولی) پزی په سمه برابره اندازه، برابرول. او یو له بله سره لگول او نښلول. یوه سلسله مقدماتی کارونه دی چه د هغو له تکمیل څخه وروسته د دغه مشین د چالانولو دپاره یو بل څیز راوړلو ته هم ضرورت لرو چه هغه محرکه قوه ده (اعم له دی چه برق وی که بخار یا نور). هم داسی وپوهیږئ چه بلا تشبیه الله تعالی د آسمان او د ځمکی گرد (تول) مشینونه جوړ کړل، چه هغه ته (خلق) وائی هره وړکی او لویه پرزه نی په سمه برابره اندازه جوړه کړه. چه هغه ته (تقدیر) ویلی شوی دی (قدره تقدیر) بیا نی هغه گردی (تولی) پزی سره جوړی کړی او وی نښلولی چه هغه ته (تصویر وائی) ﴿وَلَقَدْ خَلَقْنَاكَ نُفُوسًا وَنَسَمًا﴾ (د الاعراف ۱۱ آیت ۲ رکوع) دغه گرد (تول) افعال د (خلق) په مد کښی ؤ اوس نو د دغی خبری ضرورت واقع دی هر هغه مشین چه د هر کار دپاره درولی شوی دی په همغه کار ولکولی شی. بالاخر د مشین چالانولو دپاره (امر الله) یعنی لکه محرکه قوه (برق، بخار، فشار، او نور) پری خوشی کړه شوه ښائی د دی تعلق د «الباری» له اسمه سره وی ﴿الْمَخْلُوقِ الْبَارِئِ الْمُفَوَّزِ﴾ (جزء ۲۸ د الحشر ۲۴ آیت ۳ رکوع و فی الحدیث «خلق الجنة وبرأ النسمه» وفی سورة الحديد (من قبل ان نبرأها) ای النفوس کما هو مروی عن ابن عباس رضی الله تعالی عنه وقتاده والحسن الغرض له هغه طرفه حکم وشو چه (خه!) فوراً وچلید هم دغه د الله امر ته فرمایلی دی ﴿إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ﴾ (جزء ۲۳ د یسین ۸۲ آیت ۵ رکوع) په بل ځای کښی په ډیر وضاحت سره د (کن) امر نی د جسد پر خلق مرتب کړی او فرمایلی دی ﴿خَلَقْنَا مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ﴾ (جزء ۳ د آل عمران ۵۹ آیت ۶ رکوع) بلکه له تتبع څخه ظاهریږی چه په لوی قرآن کښی د ﴿كُنْ فَيَكُونُ﴾ مضمون په هومره مواضعو کښی چه راغلی دی عموماً د خلق او ابداع له ذکر څخه وروسته راغلی دی چه له هغه څخه داسی یو خیال پیدا کیږی چه د «کن» کلمه د «خلق» له خطابه وروسته د تدبیر او تصرف او د نورو دپاره وی والله اعلم. په هر حال زه غواړم چه داسی ووايم چه دلته «امر» معنی «حکم» دی او هغه حکم هم دا دی چه د «کن» له لفظ سره تعبیر کړی شوی دی او د «کن» لفظ د کلام له هغه جنسه دی چه د الله تعالی له قدیمه و صفاتو څخه دی همغسی چه مونږ د هغه گرد (تول) صفات (مثلاً حیات. سمع. بصر او نور) بلاکیف تسلیم کوو د کلام الله او کلمه الله په متعلق هم ښائی په همغه مسلک باندی تینگ ودریږو. د مطلب خلاصه داسی شوه چه له (روح) سره د قرآن کریم په ډیرو ځایونو کښی د (امر) د لفظ استعمال شوی دی مثلاً ﴿قُلِ الرَّؤُوفُ مِنْ أَمْرِئِي﴾ ﴿وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحَانِنَا﴾ ﴿يُلْقِي الرُّؤُوفُ مِنْ أَمْرِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ﴾ ﴿يُلْقِي الرُّؤُوفُ مِنْ أَمْرِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ﴾ او پخوا له دی نه تیره شوه چه «امر» د «کن» له کلمی څخه عبارت دی یعنی هغه انشائی کلام چه په هغه سره د مخلوقاتو تدبیر او تصرف په هغه طریقه

سره وکری شی چه پری د ایجاد او تکوین غرض مرتب شی. لهذا ثابت شو چه د روح مبدأ د الله تعالیٰ د کلام صفت دی چه د علم د صفت ماتحت دی بنائی شکله ﴿وَلَقَدْ فَعَّلْنَا مِنْ لَدُنِّي﴾ کبشی هغه ئی شان ته منسوب کر. د «کلام» او د «امر» نسبت متکلم یا آمر ته د (صادر) یا د «مصدور» په لحاظ وی او د «خلق» او مخلوق په ملحوظ نه وی شکله په ﴿اَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ﴾ کبشی ئی «امر» د «خلق» په مقابل کبشی کیښود. هو! دغه د «کن» امر د باری تعالیٰ له شأنه څخه د صدور په وقت کبشی ممکن دی د مجرد جوهر په لباس یا «اکبر ملک» یا د «اعظم روح» په صورت ظهور ونیسی چه د هغه ذکر په غځینو آثارو کبشی شوی دی او هغه ته مونږ د «برقیه روحیه» مخزن ویلی شو. ځواکی له هم دی غایه د حیاتی روح جریان پر ذوی الارواحو تقسیم کیږی او د «الارواح جنود مجنده» بشماره تارونه هم دلته سره تولیږی او یو له بله سره نښلی او کوم جریان چه د ورکیو او لویو بشمارو مشینونو په طرف خوشی کیږی همغه له همغه مشین څخه سم د هغه له جوړښت او استعداد سره کار اخلی او د ده له جوړښت سره مناسب حرکت ورته ورکوی بلکه په هغو گروپو او قمقمو کبشی دغه برقی جریان رسیږی له همغو سره مناسب رنگ او هیئت اختیاری، پاتی شوه دغه خبره چه د «کن» حکم چه د کلام له قسمه دی د مجرد جوهر یا د نورانی لطیف جسم شکل څرنگه اختیاری شی؟ دا دغسی وگنځ چه گرد (تول) عقلا په دی باندی متفق دی چه کوم اشکال او صور چه مونږ په خوب کبشی وینو غځینی اوقات هغه غمونږ خیالات دی چه د سیند، غره، څمري، لیوه او د نورو اشکال غمونږ په نظر راځی اوس د غور کولو مقام دی خیالات چه اعراض دی او له دماغه سره قائم دی هغه به څرنگه جواهر او اجسام جوړیږی؟ او په څه شان په هغو کبشی د اجسامو لوازم او خواص پیدا کیږی؟ تر دی اندازی پوری چه غځینی اوقات خوب لیدونکی وروسته له وښیدلو بیا هم د هغه له آثاره نه بیلپیږی.

فی الحقیقت الله تعالیٰ د خوب په وسیله هر انسان ته دیر ښه هدایت فرمایلی دی کله چه د یوه انسان په مصوره قوت کبشی ئی دومره یو طاقت ایښی دی چه هغه سم له خپل بساط سره غیر مجسم خیالات په جسمی قالب کبشی اچوی او په هغه کبشی همغه خواص او آثار باذن الله پیدا کړی چه د وښتوب په عالم کبشی له اجسامو سره تړلی دی بیا خوشالی په دی کبشی ده چه هغه خیالات د خوب لیدونکی له دماغه د یوی دقیقی (لحظی) له مخی هم نه جلا (جدا) کیږی او د هغه ذهنی وجود تل قائم وی نو آیا د دغی حقیری نمونی له لیدلو څخه مونږ دومره نشو پوهیدی چه ممکن دی د مطلق قادر او برحق مصور جل و علا د «کن» د بی کیفه امر سره د قائمه صفت بذاته تعالیٰ په کوم یو صورت یا متعددو صورتو کبشی راښکاره شی هغو صورتو ته مونږ ارواح یا پرنستی یا په بل داسی نامه سره بللی شو هغه ارواح او ملائکی او نور گرد (تول) سره حادث وی او د الله تعالیٰ امر پخپل حال قدیم پاتی شی د امکان او حوادث آثار او احکام ارواح او نورو پوری محدود پاتی شی او د الله تعالیٰ امر له هغه څخه پاک او اعلیٰ وی لکه هغه خیالی صورت چه د خوب په حالت کبشی اور په نظر راځی په دغه ناریه صورت کبشی، احراق،

سوځیدل، تودوالی او نور گرد (تول) آثار محسوسو حال دا چه د دی اور تصور تر کلونو کلونو پوری هم په دماغو کښی پاتی شی نو مونږ ته د یوی ثانیه له مخی هم دغه آثار نه محسوسیږی. نو هیڅ شبهه نشته چه انسانی روح که جوهر مجرد وی یا نورانی لطیف جسم د (امر ربی) مظهر دی. لیکن دا ضروری نه ده چه د مظهر گرد (تول) احکام او آثار په ظاهر جاری وی کما هو الظاهر. واضح دی وی څه شیان چه مونږ وښکل او هغه مثالونه چه مو وړاندی کړل له هغوی څخه مقصود محض تسهیل او تقریب الی الفهم دی که نه داسی کوم مثال پیدا کیدی شی چه پر دغو غیبیه و حقائقو په پوره ډول (طریقه) سره منطبق شی.

پاک الله! ته بهر نی له اوهامو او له تولو قال و قیله
خاوری دی په سر شی دا عجا په دی خیال و دی تمثیله.

پاتی شوه دغه مسئله چه روح جوهر مجرد دی لکه چه د اکثر و قدیمی حکما و او د صوفیه و مذهب دی یا نورانی جسم دی لکه چه د اهل الحدیث د جمهورو او نورو رایه ده په دغه کښی عجا په نزد فیصل قول هغه دی چه بقیة السلف بحر العلوم علامه سید انور شاه صاحب اطال الله بقاء فرمائی چه د عارف جامی په الفاظو کښی دلته دری شیان دی:

(۱) هغه جواهر چه په هغه کښی ماده او کمیت دواړه وی. لکه غمونږ ماده ابدان.

(۲) جواهر چه ماده پکښی نشته او صرف کمیت دی چه هغه ته صوفیه (مثالیه اجسام) وائی.

(۳) هغه جواهر چه له مادی او کمیت له دواړو څخه تش وی چه هغه ته صوفیه ارواح او حکماء نی د مجرده و جواهر و په نامه سره یادوی.

د اهل الشرع جمهور هغه ته چه (روح) وائی هغه د صوفیه و په نزد په «مثالی بدن» سره موسوم دی چه په مادی بدن کښی حلول کوی او د مادی بدن په شان سترگی، غوړونه، پوزه. لاسونه، پښی او نور اعضاء لری دغه روح له دی بدن څخه له سره نه بیلیدوی او د بیلتون په وقت کښی هم یو راز (قسم) مجهول الکفایت علاقه له بدن سره ساتلی شی چه د هغه په وسیله بیخی د موت حالت نه طاری کیږی او د حیات د بقاء سبب گرځی ګواکي د حضرت علی کرم الله وجهه له قول سره چه «بغوی رحمة الله علیه» نی د ﴿اللّٰهُ يَتَوَكَّلُ الْاَنْفُسَ جِئِنْ مَوْتَهَا﴾ په تفسیر کښی نقل کړی دی په دغه وقت کښی روح پخپله بیل دی مگر د هغه شعاع جسد ته رسیږی او د حیات د بقاء سبب گرځی لکه چه لمر له ملیاردو میلینو څخه لری د اشعه و (پلوشو) په وسیله ځمکه تودوی لکه چه می په نننی اخبار کښی یو داسی خبر ولوست چه «د فرانس فضائی اداره بی له طیاره وانانو پخپل سر طیاری الوغولی دی او په دغه مورد کښی څه مخفی تجارب نی کړی دی چه تری دیر تعجب راوړونکی نتائج څرګند (ښکاره) شوی دی. بله اطلاع رارسیدلی ده چه په دغو ورځو کښی یو خاص رقم بم غورځوونکی طیاره لیږلی شوی ده چه پری هیڅوک نه و سور لیکن د برقی امواجو په ذریعه د مقصود تر منزل پوری ورسوله شوه په دغه طیاره کښی بمونه ډک

۱ چه پر هغو تا کلیو (مقرر کړی شوی) غایونو وویشتلی شو او بیا بیرته مرکز ته راوستی شوه. «دعوی کولی شی چه د بیسیمو برقی امواجو په ذریعه طیاری پخپل سر داسی مکمل او منظم کارونه اجراء کوی لکه چه د کوم طیاره والا په ذریعه انجام شوی وی. نن پرون په اروپا کښی کوم مجامع چه د ارواحو په نسبت تحقیقات کوی هغوی داسی مشاهدات کړی دی چه یوه روح په داسی حال کښی چه له جسم څخه علیحده ؤ او د روح پر پښه باندی د حمله کولو اثر د مادی جسم پر پښه ښکاره شو په هر حال هغه روح چه اهل الشرع ئی ثابتوی صوفیه هم له هغه څخه انکار نه لری، بلکه دوی علاوه پر دغه یو بل مجرد روح هم منی چه په هغه کښی هیڅ استحاله نشته بلکه که د دی مجرد روح دپاره بل کوم روح وی او بالاخر د دغه کثرت گرده (توله) سلسله سره یو ځای شی او د (امر ربی) پر وحدت منتهی شی نو هیڅ د انکار ضرورت نشته. شیخ فرید الدین «عطار» په «منطق الطیر» کښی څرنگه ښه ویلی دی.

آ له گردو (تولو) څخه لویه ! آ رومبیه ته له تولو !

تول ستا دی ته ئی لوی الله له تولو !

سامو پته ده په ځان کښی ته ئی پت ځمونږ په سا !

آی په پتو کښی تل پته ! آ ځمونږ د ساؤ سا !

له پاس مذکور تقریر څخه دغه نتیجه لاس ته راځی چه په هر شی کښی چه په (کن) سره مخاطب شوی وی د حیات روح موندله کیږی، بیشکه زه هم داسی پوهیږم چه د هر مخلوق هری یوی نوعی ته د هغه له استعداد سره سم او موافق قوی یا ضعیف ژوندون رسیدلی دی یعنی د هغه کار دپاره چه پیدا کړی شوی دی قالب ئی تیار کړی هغه ته ئی داسی حکم ورکاوه چه (کن) یعنی په دغه کار کښی لگیا شه ! بس هم دغه ئی روح دی. تر هغه پوری چه دغه د خپل ایجاد غرض پوره کوی گواکی تر هغه پوری ژوندی گنلی کیږی او هومره چه له هغه څخه لری او معطل کیږی په همغه اندازه موت ته نژدی یا مړ ویلی شی.

هذا ما عندی. وعند الناس ما عندهم والله سبحانه وتعالى هو الملمم للصواب

وَلَكِنْ شِئْنَا لَنَذْهَبَنَّ بِالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ بِهِ عَلَيْهِنَا وَكِيلًا ۝
إِلَّا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ إِنَّ فَضْلَهُ كَانَ عَلَيْكَ كَبِيرًا ۝

او که اراده وفرمایو مونږ نو خامخا بیرته به یوسو هغه څیز چه وحی کړی ده مونږ تاته (یعنی قرآن له سینو او له صفحو) بیا به نه مومی ته خپل ځان ته په دی کار کښی پر مونږ کوم وکیل (کفیل چه بیرته ئی دروړی) لیکن

(پری مو بنود دا قرآن له جهته د) رحمت له جانبه د رب ستا، بیشکه فضل د دغه (الله) دی پر تا ډیر لوی.

تفسیر : (چه ته ئی سردار کړی د تمامو بنی آدمو او خاتم د انبیاءو. او بل بیرغ د حمد او مقام محمود ئی هم) تاته درکړی دی او بل ئی دغه قرآن کریم درته درکړی دی او بیا تر قیامت ئی ستا په امت کښی باقی پریښی دی یعنی د لوی قرآن علم چه پاک الله تاته درکړی دی که الله تعالی اراده وفرمائی او د لږ څه مودی له مخی هغه در څخه واخلی. نو بیا به ئی بل څوک نشی درکولی، لیکن د الله تعالی مهربانی پر تاسی ډیره زیاته ده نو ځکه ئی دغه لوی نعمت در عنایت فرمایلی دی او هیڅ وجه او دلیل په لاس کښی نشته چه هغه در څخه بیرته واخلی او یواځی د عظیمه قدرت اظهار مقصود دی. او هومره چه کامل روح وی خو بیا د هغه کرد (تول) کمالات موهوب او مستعار دی او ذاتی نه دی.

قُلْ لِّهِ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَى أَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِ هَذَا الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ
بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا ٥٨

ووايه (ای محمده! دوی ته) خامخا که یو ځای (راتول) شی (مگرد) انسانان او (مگرد) پیریان په دی چه راوړی په شان د دی قرآن (په فصاحت بلاغت او درایت کښی) نو رابه نه وړی په شان د دی (قرآن) اګر که شی ځینی د دوی له ځینو نورو سره ملاتړی (او مرستیان).

تفسیر : د لوی قرآن د اعجازو په متعلق په متعددو مواضعو کښی کلام شوی دی. او پر دغه موضوع کښی ځمونږ مستقله رساله «اعجاز القرآن» هم چاپ شوی ده هغه دی ولوستله شی.

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ فَأَبَى أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا الْكُفُورَ ٥٩

او خامخا په تحقیق مکرر بیان کړی دی مونږ خلقو ته په دی قرآن کښی (مثل) له هر قسمه مثاله (لکه ترغیب ترهیب قصص او اخبار چه عبرت پری واخلی) نو غاړه کینښوده اکثر و خلقو (او راضی نشول په هیڅ) مګر په

ناشکری (او انکار له حقه).

تفسیر : یعنی د دوی د خیر غوښتلو دپاره عجیب او غریب مضامین خو غو غلی په مختلفو اسالیبو او په قسم قسم عناوینو بیان کړل شول لیکن اکثر و احمقانو د هغه قدر ونه کړ او د احسان منلو په غای د هغه پر ناشکری گردو (تولو) سره لاس یو کړ.

وَقَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّى تَفْجُرَ لَنَا مِنَ الْأَرْضِ يَدْبُوعًا ۚ أَوْ تَكُونَ لَكَ جَنَّةٌ مِّنْ نَّجِيلٍ وَعَذَابٌ فَتَفْجِرَ الْأَنْهَارُ خِلَالَهَا تَفْجِيرًا ۚ أَوْ تُسْقِطَ السَّمَاءَ كَمَا زَعَمَتْ عَلَيْنَا لَأَسْفَا ۚ أَوْ تَأْتِي بَالِدًا ۖ وَالْمَلَكَةُ قَيْلًا ۚ أَوْ يَكُونَ لَكَ بَيْتٌ مِّنْ زُخْرٍ أَوْ تَرْقَىٰ فِي السَّمَاءِ وَلَنْ نُؤْمِنَ لِرُقِيِّكَ حَتَّىٰ تُنْزِلَ عَلَيْنَا نَبَأًا مُّذَرًّا ۖ

او وائی (قریش) له سره به ایمان رانه وړو په تا (ای محمده!) تر هغه پوری چه جاری کړی ته (ویاسی) مونږ ته له ځمکې (د مکې تل بهیدونکې خوتیدونکې) چینه (چه تل دکه وی له اوبو او له سره نه وچیری) یا چه وی تاته یو باغ له خرماؤ او انگورو نو روانی کړی ته ویالی په منځ د دی باغ کښی په روانولو سره، یا چه راوغورځوی ته آسمان لکه چه گمان کوی ته پر مونږ باندی توتی توتی یا چه راوی ته الله او پرښتی مخامخ (ښکاره چه ئی ووینو) یا چه وی تاته یو کور له سرو زرو (یا ملمع په سرو زرو چه پکښی کینی) یا چه پورته وخیژی په آسمان کښی، او له سره به ایمان رانه وړو په (تش) ختلو ستا) آسمان ته که چیری وخیژی) تر هغه پوری چه راکوز کړی پر مونږ باندی داسی یو کتاب چه لولو ئی (او تصدیق ستا وی پکښی)،

تفسیر : کله چه کفار د لوی قرآن له اعجازه عاجز شول نو په داسی لری له مقصده فرمائشونو ئی لاس پوری کړ. ځکه چه د دوی دغه عرض لپاره د استفادی او انتفاع نه ؤ او محض تعنت او عناد د هغوی مقصود ؤ.

په ﴿سُوطِ السَّمَاءِ﴾ کښی هغه طرف ته اشاره ده چه د «السبأ» د سورت په (١) رکوع کښی

﴿إِنْ شَأْنُكُمْ بِهِمُ الْأَرْضُ أَوْ نَقَطُ عَلَيْهِمْ مِكْسَاتُ السَّمَاءِ﴾ داسی ارشاد شوی دی

الغرض چه کفارو به تل هم داسی چتی (بیکاره) خبری کولی چه مونږ به له سره ایمان رانه وړو په تا او غاړه به درته کښینږدو تر هغه پوری چه راوختکوی ته مونږ ته له ځمکې د مکې چینې، یا چه پیدا شی تاته کوم باغ جامع د گردو (تولو) صفاتو یا چه وغورځوی پر مونږ باندی د آسمان توتی یا راوی ته الله او پرښتی مخامخ ښکاره چه وئی وینو (او ستا دپاره ضامنان شی) یعنی که معاذ الله په خپله لوی الله له مونږ سره مقابل شی او دغسی ووائی او پرښتی هم علی رؤس الاشهاد شاهدی ولولی چه تاسی رښتین ئی. (یا چه وی تاته یو کور له سرو زرو یا ملمع وی د سرو زرو په اوبو سره چه ته پکښی کینی) یعنی که د سرو زرو څخه نه وی نو لږ تر لږه د سرو زرو په اوبو سره دی خو ملمع وی. (یا چه پورته وخیژی په آسمان کښی او له سره به ایمان رانه وړو په تش ختلو ستا آسمان ته که چیری وخیژی تر هغه پوری چه راکوز کړی پر مونږ باندی داسی یو کتاب چه لولو ئی) یعنی لکه چه تاسی د معراج ذکر کوئ نو ځمونږ په مخ کښی آسمان ته وخیژئ! او له هغه غایه یو لیکلی شوی کتاب له خپله ځانه سره راوړئ چه مونږ ئی پخپله ولوستی شو او پری وپوهیدی شو.

قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيَ هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا ﴿١٦﴾ وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمُ
الْهُدَىٰ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَبَعَثَ اللَّهُ بَشَرًا رَسُولًا ﴿١٧﴾

ووايه (ای محمده! دوی ته) پاکی ده رب ځما ته آیا یم زه (یعنی نه یم زه) مگر یو انسان رالیږلی شوی (په شان د نورو رسولانو). او نه دی منع کړی دی خلکو لږه له دی نه چه ایمان راوړی کله چه راغی دوی ته بیان د حق (په ژبه د رسول) مگر (منع کړی دی خلق) دی خبری چه ویلی به دوی آیا رالیږلی دی الله یو سړی رسول (او پرښته ئی ولی نه رالیږله).

تفسیر: یعنی سره د هدایت د رڼا د رسیدلو د دوی سترگی خلاصی نشوی او در کرده (توله) به ئی هم دا ویل چه آدم څرنگه د الله تعالی رسول کیدی شی؟ که پاک الله نبی لویه نو له آسمانه به ئی کومه پرښته رانکته کوله.

قُلْ لَوْ كَانَ فِي الْأَرْضِ مَلَائِكَةٌ يَشْهَوْنَ مَطْمَئِنِّينَ لَنَزَّلْنَا عَلَيْهِم مِّنَ السَّمَاءِ
مَلَكًا رَسُولًا ﴿١٨﴾

ووايه (ای محمده! دوی ته) که چپیری وی په غمکه کښی پرېستی (په بدل د انسان) چه گرغیدلی په آرام سره (په شان د انسانانو) نو خامخا رالیږلی به وه مونږ پر دوی باندی له آسمانه یوه پرېشته رسول.

تفسیر: یعنی که دغه غمکه د بنی آدمانو په ځای د پرېشتو کلی او د هستوګنی ځای وی نو بیشکه موزون به وی چه مونږ کوم پرېشته نبی گرځولی او لیږلی وی که د بنی آدمانو په طرف پرېشته خپل اصلی صورت سره ولیږله شی نو زړونه او سترګی له سره د هغی د لیدلو توان نه لری نو له هغه څخه به څرنګه مستفید کیدی شوی او که د بنی آدمانو په صورت راشی نو خلق به په اشتباه کښی لویږی دغه تقریر د «الانعام» د سورت په اوله رکوع کښی تیر شوی دی. هغه دی ولوست شی!

جنس له خپله جنسه آخلی انتفاع

د بد جنسو مشغولا وی تل ضیاع

که وینا وی د توتا که د مینا

لاغ ئی شمیری هغه څوک چه وی بومیا

قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿١٩﴾

ووايه (ای محمده! دوی ته) کافی دی الله شاهد (حق ثابتوونکی) په منع غما او په منع ستاسی کښی، بیشکه چه الله دی په بندګانو خپلو ښه خبردار (په بواطنو) ښه لیدونکی (په ظواهر و دوی).

تفسیر: هغو کسانو چه داسی به ئی ویل ﴿اَوَلَا بِاللّٰهِ وَالْمَلٰئِكَةِ قَبِيْلًا﴾ یعنی که الله له مونږ سره مخامخ شی او غما تصدیق وکړی نو هله به یی ومنو نو ئی وفرمایل چه الله اوس هم پخپل فعل سره غما تصدیق کوی ځکه چه هغه علیم او خبر دی او ګوری چه زه د نبوت وظایف انجاموم او غما له هغو ګردو (ټولو) مصائبو څخه چه ئی تیروم او له هغو مساعیو څخه چه په پته او ښکاره ئی کوم پوره خبردار دی. او سره له هغه دی له ماسره مرستی (مدد) کوی. او غما په لاس او ژبه متمادیا داسی علمی او عملی ښی ښکاروی چه خارق العاده او د ده د عمومی قدرتی قانون څخه ډیر لوړ او عالی دی. هغه غما مقصد یوماً فیوماً کامیاب بریالی (کامران) او وسیع الاثر گرځوی او تکذیب کوونکی ته قدم په قدم تنبیه ورکوی چه په دی عمل سره بیخی تاسی فلاح نشی موندلی آیا دغه د الله تعالی له جانبه فعلی ښکاره شهادت نه دی؟ چه زه په دغه خپله دعوی کښی صادق یم؟ آیا له یوه مفتري سره پاک الله هم داسی معاونت او مرستی (مدد) کوی؟

وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُضِلِّ فَلَنْ يَجِدَ لَهُمْ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِهِ

او هر هغه چاته چه سمه لیاره ونبودله الله نو همغه د سمی لیاری موندونکی دی، او هر څوک چه ئی گمراه کړی (الله) نو له سره به نه مومی ته دوی ته نور دوستان بی له دغه (الله) څخه چه سمه لیاره وروښی،

تفسیر : یعنی هم دا د الله تعالیٰ په توفیق او لاس نیونه سره انسان د حق په لیاره تلی شی او د مقصود تر منزله پوری رسیدی شی. که پاک الله د چا لاس نیونه د ده د بدبختی او تعنت له سببه ونه فرمائی نو کوم سری به ئی په سمه لویه لیار کښی بیولی شی؟.

وَنَحْشُرُهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ عُمِيَائًا وَبُكْمًا وَأُولَٰئِكَ هُمُ جَهَنَّمَ كُلًّا خَبِثَ زِدْنَاهُمْ سَعِيرًا ﴿٤٩﴾

او راجمع به کړو (مونږ) دوی لره په ورځ د قیامت کښی (نسکور تلونکی په سبب د بدو عملونو د دوی) پر مخونو خپلو چه رانده او گونگیان به وی او کانه به وی (په سبب د بدو اعمالو خپلو) ځای د دوی به دوزخ وی، هر کله چه غلی شی (لمبی د دوزخ) زیات به کړو دوی ته تیز اور.

تفسیر : یعنی د قیامت په ځینو موطنو کښی به کفار پر خپلو مخونو نسکور رانده او گونگیان او کانه کړی شوی بیولی کیږی. په حدیث کښی راغلی دی چه لویو اصحابو عرض وکړه چه یا رسول الله دوی به څرنګه په خپلو مخونو نسکور بیولی کیږی. رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل هغه قادر مطلق ئی چه په پښو بیولی شی همغه قادر دی چه په سر ئی هم روان کړی. پاتی شو دوزخیانو سر پ غیری کښول (رابځل)، نو هغه به وروسته د دوزخ د داخلیدلو څخه وی ﴿يَوْمَ يُسْحَرُونَ فِي النَّارِ﴾
 ۲۷ جزء د القمر (۴۸) آیه (۳) رکوع.

﴿وَجُوهَهُمْ دُودًا وَسَعِيرًا﴾
 ﴿مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ﴾ ځای د دوی به دوزخ وی هر کله چه غلی شی لمبی د دوزخ زیات به کړو دوی ت اور تیز) یعنی نه پریږدی چه له معینی اندازی څخه عذاب کم شی، که د دوی بدن وسوځیږی او د دوی په تکلیف کښی څه تقلیل محسوس شی سم د لاسه به پوستکی ورشین کیږی ﴿كُلَّمَا نَضِجَتْ جُلُودُهُمْ بَكَتْهُمْ جُلُودُآخَرُهَا﴾ ۵ جزء ۵ (د النساء ۵۶ آیت ۸ رکوع د دغه مقدس تفسیر او هر کله چه د دوزخ د اور لمبه لږه کینی نو ژر تر ژره د دوی لمبه بیا بلیږی او اور ئی بیرته تیزیږی.

ذَٰلِكَ جَزَاءُ هُم بِأَنَّهُمْ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا وَقَالُوا
عَٰذَ الْكَتَائِبِ مَا وَرَفَاءُ إِنَّا الْمَبْعُوثُونَ خَلْقًا جَدِيدًا ﴿۱۸﴾

دا (عذاب) جزاء د دوی ده په سبب د دی چه بیشکه دوی کافران شوی وو په آیتونو غمونږ او ویل به دوی آیا کله چه شو مونږ هډوکی او خاوری ریږیدلی آیا مونږ خامخا بیا پورته کاوه شو په پیدایښت نوی سره .

تفسیر : یعنی خامخا په دنیا کېږي په دلیل سره خو دوی دغه خبره نه منله اوس دی پخپلو سترگو سره وگوري چه څرنگه سوځيږي او بیا له سره پوستکي ورتياريږي .

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ قَادِرٌ عَلَىٰ
أَنْ يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ وَجَعَلَ لَهُمْ أَجَلًا لَّا رَيْبَ فِيهِ فَإِلَى الظَّالِمِينَ إِلَّا كُفُورًا ﴿۱۹﴾

آیا نه گوري دوی (او نه دی خبر په دغه) چه بیشکه هغه الله چه (په خپل کامله قدرت سره) ئی پیدا کړی دی آسمانونه او ځمکه (او مابینهما) قادر دی پر دی چه پیدا کړی په مثل د دوی (نور ډیر) او مقرر کړی ئی دی دوی ته یو اجل (نیټه) چه نشته هیڅ شک په هغه کېږي نو منعه راوړه (او ونه منله) ظالمانو (هیڅ شی) مگر ناشکری (او انکار له بعثه او حشره) .

تفسیر : یعنی هغه لوی ذات چه دومره لوی اجسام ئی پیدا کړی دی نو آیا هغه ته ستاسی په شان د یوه وړوکی شی پیدا کول څه اشکال لری؟ ﴿لَخَلْقُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَكْبَرُ مِنْ خَلْقِ النَّاسِ﴾ (۲۴ جزء د المؤمن (۵۷) آیه (۶) رکوع) بیشکه چه الله تعالی تاسی او نور گرد (تول) انسانان بی تکلیف پیدا کولی شی (او مقرر کړی ئی دی دوی ته یو اجل چه نشته هیڅ شک په هغه کېږي) یعنی بنائی داسی به وائی چه آخر دومره سری چه گرد (تول) سره مړه شوی دی هغوی به اوس څرنگه بیا ژوندی کیږي؟ نو ځکه فرمائی چه دا گردو (تولو) دپاره له قبرونو څخه د پاڅیدلو او د بیا ژوندی کیدلو دپاره یو وقت مقرر دی چه هغه ضرور راتلونکی دی. د دغه تاخیر د لیدلو څخه د هغه انکار حماقت دی ﴿وَمَا تَزِيدُ إِلَّا إِيَّاهُ لَعْنًا﴾ د هود (۹) رکوع (نو منعه راوړه او ونه منل ظالمانو هیڅ شی مگر ناشکری او انکار له بعثه او حشره) یعنی سره د دومره واضحه و مضامینو او دلائلو د اوریدلو سره هم د دی بی انصافانو په کفر او ضلال او ناشکری کېږي همغه ترقی او پرمختگ لیدل کیږي او لږ څه هم په لپاره نه راځی .

قُلْ لَّوْا نْتُمْ تَبْلُغُونَ خَزَائِنَ رَحْمَةِ رَبِّي إِذَا لَمْ سَكْتُمْ خَشْيَةَ الْإِنْفَاقِ وَكَانَ الْإِنْسَانُ قَشُورًا ۝

ووايه (ای محمده! دوی ته) که چیری تاسی مالکان شیء د خزانو د رحمت د رب
غما نو په دغه وقت کښی هر ورو (خامخا) منع به راوړئ (بخل به کوئ له
صدقاتو) د ویری د (خلاصیدلو د مال په) انفاق (کښی)، او دی انسان زړه تنگ
(بخپل جمع کوونکی).

تفسیر : په تیره رکوع کښی ئی فرمایلی ؤ ﴿لَا تَبْلُغُوا خَزَائِنَ رَحْمَةِ رَبِّي إِذَا لَمْ سَكْتُمْ خَشْيَةَ الْإِنْفَاقِ وَكَانَ الْإِنْسَانُ قَشُورًا﴾
کَیْدًا قُلْ لَّوْا نْتُمْ تَبْلُغُونَ خَزَائِنَ رَحْمَةِ رَبِّي إِذَا لَمْ سَكْتُمْ خَشْيَةَ الْإِنْفَاقِ وَكَانَ الْإِنْسَانُ قَشُورًا ۝

الله تعالیٰ

الآیة -

بخپل رحمت پر تاسی لوی فضل کړی دی چه د قرآن په شان یو بیمثاله دولت ئی عطاء فرمایلی دی. «
په منځ کښی ئی د مخالفینو د تعنت او عناد او له کاره وتلی مطالبات، اعراض او تکذیب او د هغو
د نتایجو ذکر وکړ. دلته بیا د همغه پخوانی مضمون په طرف عود کړی شوی دی. یعنی یوه بنده ته
داسی عظیم الشان رحمت او عظیم النظیر دولت وربښل د همغه حقیقی جواد او مطلق وهاب له شأنه څخه
کیدلی شی چه د هغه سره د غیر متناهی رحمت خزانې دی او کوم مستحق ته زیات څخه په زیات
ورکولو کښی نه ده ته د فقر او مسکنت ویره پیدا کیږی او نه د دی خبری اندېښنه ورته پېښیدی
شی چه هغه بل به غما په ورکړه او امداد غما مقابل او مخامخ شی، یا وروسته د دی امداد د هغه
لاس به پر ما پورته او زه به تری ښکته شم. الله قدوس د تنگ زړه او داریدونکی انسان په شان العیاذ
بالله تنگ زړه نه دی، چه که هغه د رحمت د خزانې مختار مالک وگرځولی شی خو بیا د ده له
طبیعت څخه بخل او تنگ زړه توب نه ځی. او د کوم یو مستحق د ورکړی څخه دومره ویریږی چه غما
گردد (تول) شته او ثروت به پکښی صرف شی او زه به تش لاس په میدان کښی پاتی شم یا خپل مال
چه زه نن پر هغه لگوم نه چه هغه صبا ورځ غما سیال او شریک یا له ما څخه زیات ښاغلی شی په هر
حال که د الهی رحمت خزانې ستاسی په قبضه کښی وی نو تاسی به هیچا ته هیڅ شی نه ورکول او
کله مو پر دغه پیروزو کیده چه د مکې معظمی او د (طائف) د غتانو څخه پرته (علاوه) د وحی او
نبوت دغه ډیر قیمتمداره دولت د «بنی هاشم» یو درېتیم ته ورسیدی، دغه د الله تعالیٰ فیض دی چه په
هر چا کښی چه هر ډول (قسم) استعداد او قابلیت وگوری د هغه سره مناسب د کمالاتو او انعاماتو
دکی پکی خزانې ورکوی ستاسی د دغه تعنت او تعصب څخه د الله تعالیٰ فضل منع کیدونکی نه دی
د محمد صلی الله علیه وسلم په برکت هغه خزائن چه د دوی اتباعو ته رسیدونکی دی هغه به خامخا
وررسیدی. او د محمد صلی الله علیه وسلم اتباع به هغه دولت په ډیر اړت زړه د انسانی په بنی نوع ئی
لگوی او ستاسی په شان به په هغه کښی خپل بخل او امساک او زړه تنگی نه ښکاره وی.

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى تِسْعَ آيَاتٍ بُكِّرَتْ فَبُذِّلَ بِنِي إِسْرَءِيلَ إِذْ جَاءَهُمْ فَقَالَ لَهُ فِرْعَوْنُ إِنِّي لَأَظُنُّكَ يُمُوسَى مَسْحُورًا ﴿١٠﴾

او البته په تحقیق ورکړی دی مونږ موسی ته نهه معجزی ښکاره نو پوښتنه وکړه (ای محمده! له علماؤ) د بنی اسرائیلو څخه کله چه راغی (موسی) دوی ته نو وویل دغه (موسی) ته فرعون بیشکه زه گمان کوم پر تا ای موسی د سحر کړی شوی.

تفسیر : یعنی همغسی چه پاک الله تاسی ته ای محمده صلی الله علیه وسلم پخپل فصل او رحمت سره عظیم قرآن عنایت کړی دی او نور ډیر مراحم ئی هم پر تا مبدول فرمایلی دی. هم داسی مونږ پخوا له دی نه موسی علیه السلام ته له ښکاره نښی او معجزی د ده د حاله سره مناسب عنایت فرمایلی دی څه وخت چه ده بنی اسرائیلو ته د فرعون له ظلمونو څخه د نجات بښلو دپاره تشریف راوړی وو. که ئی غواړی نو د بنی اسرائیلو د باخبره او منصف مزاجه علماؤ څخه پښتنه وکړه او وئې گوره چه تر کومه ځایه پوری صحیح دی.

تنبيه : هغه نهه معجزی دا دی: ید بیضاء، عصا، سنین، نقص الثمرات، طوفان، جراد، قمل، ضفادع، دم (په ځینو تفاسیرو کښی د طوفان، قحط، او د نقص الثمرات په ځای حجر. بحر او رفع الطور راغلی دی) د الاعراف د «سورت په ۱۶ رکوع څمونږ د دغه فوائد موضح القرآن» د ﴿فَاَنزَلْنَاهُمْ اِلَى الْطُّوفَانِ وَالْجُرَادِ﴾ الآية - په تفاسیرو کښی مو د هغه تفصیل لیکلی دی هلته دی وکوت شی.

په مسند احمد شریف او ترمذی شریف او نورو کښی په یوه حدیث کښی دی چه یهودانو څمونږ د رسول الله صلی الله علیه وسلم متعلق سؤال وکړ وی وفرمایل: هغه احکام دا دی: شرک مکوی! غلا مه کوئ! زنا مه کوئ! ناحقه وینه مه تویوئ! جادو مه کوئ! سود مه خورئ! بی گناه مه نیسئ چه حاکم یی قتل کړی پر عقیقه ښځو تهمت مه لگوئ! له جهاده مه تښتئ! نهه حکمونه خو دغه شول چه د هغو مخاطب ټول کیدی شی لسم حکم (ای یهودانو!) تاسی ته مخصوص ؤ چه د شنبی په ورځی له حده مه تیریږئ! یهودانو! د دغو خبرو د اوریدلو څخه څمونږ د رسول الله صلی الله علیه وسلم تصدیق وکړ.

حافظ عماد الدین رحمة الله علیه ابن کثیر لیکي چه په دغه حدیث کښی «نکارت» دی چه غالباً د هغه راوی عبد الله بن سلمه له خوا دی د لوی قرآن نظم او سیاق له سره هغسی نه غواړی چه ﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى تِسْعَ آيَاتٍ﴾ الآية - څخه مراد دغه نهه احکام واخیست شی. وروسته د فرعون او د موسی مکالمه چه له (فقال له) څخه نقل فرمایلی دی داسی اقتضا. لری چه له «آیات» څخه هغه معجزی او

نبی مراد وی چه د دلائلو، حججو په شان فرعونیانو ته ورښوولی شوی وی لکه چه د «بصائر» لفظ هم له هغه سره ډیر ښه لگيږي او له پخوا څخه د مکیانو د تعنت او د آیت د طلب کولو کوم ذکر چه راغلی دی له هغه سره هم مناسب هم دا دی چه دلته د فرعونیانو د کونیه و آیاتونو په متعلق وروښوول شی. په هر حال د ابن کثیر رحمه الله علیه خیال دا دی چه یهودانو د «تسع آیات» په نسبت نه، بلکه د هغو لسو کلماتو په نسبت به سؤال کړی وی چه د توریت په مبداء کښی د وصایاو په ډول (طریقه) لیکل کیده لکه چه په حدیث کښی هم هغه لس شیان بیان شوی دی. د حدیث راوی ته التباس او اشتباه واقع شوی ده او د «عشر کلمات» په ځای «تسع آیات» ئی ذکر کړی دی او امکان لری چه سؤال له «تسع آیات» څخه شوی وی لیکن دوی جواب علی اسلوب الحکیم ورکړی وی. ګواکي تنبیه ئی فرمایلی ده چه د نهو معجزو معلومول ستاسی په حق کښی دومره مفید او مهم نه دی بلکه د دغو لسو احکامو یادول او پری عمل کول زیات ګټور، زیات فائده من او اهم دی. والله اعلم.

﴿قَالَ لَهُ فِرْعَوْنُ﴾ الآية - نو وویل فرعون موسی ته بیشکه زه ګمان کوم پر تا ای موسی د سحر کړی شوی (یعنی پر تا چا جادو کړی دی چه له هغه څخه معاذ الله ستا عقل خراب شوی دی نو ځکه چتی (بیکاره) خبری کوی. په بل ځای کښی راغلی دی ﴿إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ الَّذِي أُتِيَ لَكُمْ لَمَجْنُونٌ﴾ (۱۹ جزء د الشعراء (۲۷) آیه (۲) رکوع) ګواکي له «مسحور» څخه مراد «مجنون» دی او ځینی له «مسحور» څخه «ساحر» مرادوی. والله اعلم.

قَالَ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا أَنْزَلَ هَؤُلَاءِ إِلَّا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ بِصَافِرٍ وَابٍ لَا ظَنُّكَ يُفِرُّعُونَ مَثْبُورًا ﴿٥٠﴾

وویل (موسی بیا) خامخا په تحقیق پوهیږی (ته پخپل زړه) چه نه دی نازل کړی دغه (نه معجزی هیچا) مګر رب د آسمانونو او (رب) د ځمکی معجزی ښکاره (چه هر یوه دلالت کوی په نبوت ځما)، او په تحقیق زه خامخا ګمان کوم پر تا ای فرعونونه د هلاک شوی (مغلوب کم عقله).

تفسیر : یعنی اګر که ستا ژبه انکار کوی مګر ستا زړه ډیر ښه پوهیږی چه دغه عظیم الشان نښان ستا د سترګو د خلاصولو دپاره همغه قادر او قاهر الله درښودلی دی چه د آسمان او د ځمکی حقیقی مالک دی. اوس که کوم سړی عمدأ محض د ظلم او تکبر د لیاری له حقه انکار وکړی د هغه په نسبت به پرته (علاوه) له دی نه څه خیال کاوه شی چه د ده د تباهی وقت پر سر رسیدلی دی. له دی نه معلوم شو چه ایمان د پوهیدلو نوم نه بلکه د منلو نوم دی ﴿وَحَذِّثُوا بِهَا وَالْأَنفُسَ ظَلَمًا وَعَلُوا﴾ (۱۹ جزء د النمل (۱۴) آیه اوله رکوع).

فَأَرَادَ أَنْ يَنْتَقِظَ مِنْهُمْ مِنَ الْأَرْضِ فَأَغْرَقْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ جَمِيعًا ﴿١٥﴾

نو اراده وکړه (فرعون) د دی چه وخوځوی او آرام پریږدی او لری کړی دوی له ځمکی (د مصر) نو دوب مو کړ فرعون او هر هغه څوک چه له ده سره وو ټول.

تفسیر : کله چه فرعون ولید چه ورځ په ورځ د موسیٰ علیه السلام اثر زیاتېږی نو داسی اندېښنه ور پیدا شوه چه بنی اسرائیل چیری زور او قوت ونه نیسی. نو ځکه ئی د هغوی په زیات ربرولو (تکلیف کولو) شروع وکړه او داسی ئی مقررہ کړه چه دوی په مصر کښی په امن او راحت سره ژوندون ونه کړی شی. خو بالاخر مونږ هم دغه فرعون او فرعونیان پری نشودل او د قلزم په بحیره کښی مو گرد (ټول) هغه ظالمان دوب کړل.

وَقُلْنَا مِنْ بَعْدِهِ لِبَنِي إِسْرَءِيلَ اسْكُنُوا الْأَرْضَ فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ الْآخِرَةِ جِئْنَاكُمْ بِقِيعٍ ﴿١٦﴾

او ومو ویل وروسته (د غرق) د فرعون بنی اسرائیلو (اولادی د یعقوب) ته چه اوسئ تاسی (اوس په دی) ځمکه (د مصر) کښی نو کله چه راشی وعده د آخرت (یعنی قیامت) نو به راولو تاسی (سبطیان او قبطیان په محشر کښی حساب ته یو ځای) ګډود.

تفسیر : یعنی پاک الله د ظالمانو بیخ او بکر ویست او تاسی ته ئی د هغوی د مرئیتوبه نجات درکړ، اوس (مصر) ته (یا شام) هر چیرته مو چه زړه غواړی په دیر آزادی او هوسانی (ارام) سره تلی شی. کله چه قیامت راشی بیا به یو ځلی تاسی او ستاسی تبه شوی دښمنان سره یو ځای کوو. او هلته به د شقی او سعید او هالک او ناجی دائمی فیصله صادرېږی.

وَالْحَقُّ أَنزَلْنَاهُ بِالْحَقِّ نَزْلًا ﴿١٧﴾

او په حقه سره نازل کړی مو دی دغه (قرآن) او په حقه سره نازل شوی دی (او له اوله او تر آخره محفوظ دی).

تفسیر : د موسیٰ علیه السلام د معجزاتو او نورو خبرو د ذکر کولو څخه وروسته بیا د کلام مخ ئی د لوی قرآن په لوری وگرځاوه. یعنی موسوی معجزات پر خپل ځای پریږدئ لیکن هغه ښکاره معجزی چه محمد صلی الله علیه وسلم ته ورکړی شوی دی په هغو کښی له گردو (تولو) څخه لویه علمی معجزه هم دغه عظیم الشان قرآن دی چه هغه مو سم له حکمته سره پخپل عظیم علم او په اعلیٰ درجه صداقت مشتمل کړی او لیږلی دی. او پوره په هغه صداقت سره تاسی ته رسیدلی دی او په منځ کښی ئی لږ څه تغیر او تبدیل هم نه دی واقع شوی:

﴿قَالُوا كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا إِنَّ آلَاءَ اللَّهِ لَافْوَاهٍ﴾ جزء ۱۲ (د هود ۲ رکوع) ۱۴ آیت

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿۱۵﴾

او نه ئی لیږلی مونږ ته (ای محمده!) مگر زیری ورکوونکی (مؤمنانو ته په نعيم سره) او ویروونکی (کافرانو ته په جحیم سره).

تفسیر : یعنی منونکی ته زیری او خوش خبری واوروه او منکرانو ته د الله تعالیٰ د عذاب ویره واوروه!

وَقُرْآنًا فَرَقْنَاهُ لِتَقْرَأَهُ عَلَى النَّاسِ عَلَى مُكْثٍ وَنَزَّلْنَاهُ تَنْزِيلًا ﴿۱۶﴾

او قرآن نازل کړی دی مونږ هغه توتو توتو لپاره د دی چه ولولی ته (ای محمده!) دغه (قرآن) په خلقو باندی په آرام سره او نازل کړی دی مونږ دغه قرآن په نازلولو سره.

تفسیر : شیخ الهند د دی پاس آیت ترجمه لکه د ځینو نورو مفسرینو داسی کړی ده او (د لوستلو دپاره وظیفه کړی دی مونږ دغه قرآن چه بیل بیل نازل کړی دی مونږ (دغه قرآن) چه وئی لولی پر خلقو په آرام سره او نازل کړی مو دی دغه قرآن په نازلولو سره) د لوی قرآن له رالیږلو څخه اصلی مقصد د هغه پوهیدل او پری عمل کول دی چه هم دغه ته تدبر او تذکر وائی. لیکن د هغه تش الفاظ او حروف هم له نورانیت او برکت تش نه دی ﴿کُنْزُ الْقُرْآنِ لَكَ يُخَبِّرُكَ﴾ (۲۳ جزء د ص (۲۹) آیه (۲) رکوع) نو ځکه د هغه سورتونه او آیتونه سره بیل بیل کړی شوی دی څو د وظیفی او تلاوت کولو په وقت کښی پوره تسهیلات وی او د ویونکی او آوریونکی د علم، فهم، حفظ او نورو ته هم آسانی وی. او ورو ورو ئی ځکه رانازل کړ چه څرنگه حالات به راوړاندی کیده د هغه سره به مناسب احکام او هدايات صادریده څو هغه جماعت چه وروسته له دی نه د گردی (تولی) دنیا معلمان او لیاره ښوونکی گرځیدل، د هر آیت او حکم

موقع او محل او نور خصوصیات هم په ښه شان سره په یاد وساتلی شی. او د راتلونکو نسلونو دپاره د کوم آیت د بې موقعه استعمالولو گنجایش نه وی پاتی.

قُلْ اِمْنُوْا بِهٖ اَوْ لَا تُؤْمِنُوْا اِنَّ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهٖ اِذَا يُتْلٰى عَلَيْهِمْ
يَخْرُوْنَ لِلْاَذْقَانِ سُجَّدًا ۝ وَيَقُوْلُوْنَ سُبْحٰنَ رَبِّنَا اِنْ كَانَ وَعْدُ رَبِّنَا لَمَفْعُوْلًا ۝

ووايه (ای محمده ! دوی ته) چه ایمان راوړئ په دی قرآن یا ایمان مه راوړئ
بیشکه هغه کسان چه ورکړی شوی دی دوی ته علم پخوا له دغه (قرآنه) کله چه
ولوستی شی پر دوی (دغه قرآن نو) نسکور پریوځی دوی (پر ځمکه) په زڼو
(وچولو (تندو) خپلو) په دی حال چه سجده کوونکی وی (تعظیماً و تشکراً) او
وائی دوی پاکی ده رب ځمونږ ته (له خلاډولو د وعدی خپلی) په تحقیق سره ده
وعده د رب ځمونږ خامخا کیدونکی.

تفسیر : یعنی تاسی ئی منع که ئی نه منع د لوی قرآن د حقانیت او د رسول الله مبارک د رسالت
تصدیق هغه منصف مزاجه اهل العلم کوی چه د پخوانیو سماویو کتابونو د بشاراتو څخه خبرداره دی.
دوی دغه پاک کلام د آوریډلو څخه پرمخی پر خپلو زڼو سرونه په سجده ږدی او وائی سبحان الله دا
څومره عجیب او غریب کلام دی، بیشکه د الله تعالی هغه وعده پوره کیدونکی ده چه د موسی علیه
السلام په ژبه د توریت په کتاب استثناء کښی کړی شوی وه چه (ای بنی اسرائیلو زه به ستاسی په
ورونو (بنی اسمعیل) کښی یو نبی مبعوث کوم چه د هغه په خوله کښی به خپل کلام اچوم بلاشبهه هغه
هم دا کلام دی چه د محمد صلی الله علیه وسلم په مبارکه خوله کښی اچولی شوی دی. کله چه اهل
العلم د قرآن د حقانیت تصدیق کوی نو اوس د جاهلانو له انکاره هغه ته هیڅ یو اعتراض نه دی
متوجه.

وَيَخْرُوْنَ لِلْاَذْقَانِ يَسْكُوْنَ وَيَزِيْدُهُمْ خُشُوْعًا ۝

او نسکور پریوځی دوی (پر ځمکه) په وچولو (تندو) خپلو چه ژاړی دوی (د الله
له ویری) او زیاتوی دوی ته (اوریدل د قرآن) عاجزی.

تفسیر : یعنی کله چه پاک قرآن آوری پر دوی رقت طاری کیږی او په سجده لویږی او په تواضع

عجز او نیاز کبھی تزئید کوی. کله چه سر په سجدہ پدی نو لا د دوی د عجز او نیاز په مراتبو کبھی تزئید پیدا کیوی د اذقان (زنو) په لفظ کبھی ښائی دی طرف ته هم اشاره وی چه په سجود کبھی زیاته مبالغه کوی. گواکی خپلی زنی هم پر ځمکه لکوی. یا به دغه محض د سجود علی الوجه څخه کنایه وی والله اعلم.

قُلْ ادْعُوا اللَّهَ اَوْ ادْعُوا الرَّحْمٰنَ اَيًّا مَّا دَعَوْا فَلَهُ السَّمَاءُ الْحُسْنٰی

ووايه (ای محمده! دوی ته) وبولی تاسی الله یا وبولی تاسی رحمن، هر یو نوم ئی چه وبولی (او واخلی تاسی پس هغه ښه دی) نو ده لره دی نومونه ډیر ښه.

تفسیر : د سجود او خشوع او نورو په مناسبت دلته د دعاء (د الله د بلنی) او د دعاء په مناسبت په وروستنی آیت کبھی د صلوٰه ذکر کړی شوی دی. واقعه دا ده چه د الله تعالی له نومونو څخه د عربو مشرکینو په نزد د الله استعمال ډیر زیات ؤ او د «رحمن» نوم په دوی کبھی دومره مانوس نه ؤ. البته په یهودانو کبھی د «رحمن» اسم کثیر الاستعمال ؤ. په عبرانی کبھی هم دغه مبارک اسم هم داسی مقدسه معنی درلوده (لرله) لکه چه په عربی کبھی ئی لری د بل لوری (مسيلمه کذاب) هم خپل لقب «رحمن الیمامه» ایښی ؤ. الغرض مشرکانو پر الله د «رحمن» د اسم له اطلاقه بد وړل او تور به ئی ځنی خوړ او په وحشت کبھی به تری لویدل. لکه څه مهال (وخت) چه د رسول الله مبارک له ژبی څخه ئی «رحمن» اوریده نو په خپلو منځونو کبھی به ئی ویل: چه محمد مونږ د دوو خدایانو له بللو څخه منع کوی او دی پخپله ماسوئ د الله څخه «رحمن» ته هم غږ کوی. یهودانو به داسی شکایت کاوه چه په محمدی اذکارو او اورادو کبھی ولی د «رحمن» د نامه ذکر په دغه اندازه زیات نه دی لکه چه په مونږ کبھی شته؟ نو د دغو دواړو جواب په دغه آیت کبھی ورکړی شوی دی چه «الله» او «رحمن» دواړه د یوه منبع الکمالات ذات دوه نومونه دی، د صفاتو او د اسماء د تعدد څخه د ده د ذات تعدد نه لایمیږی او نه د هغه څیز د توحید سره څه منافات لری، پاتی شوه دغه خبره چه یو نوم ولی په کثرت سره استعمالیږی؟ نو وپوهیږئ چه د پاک الله هومره چه اسماء الحسنی دی له هغو څخه هر یو نوم چه واخلی او په هغه سره پاک الله ته غږ وکړئ صحیح دی. او مقصود تری همغه یو ذات دی. او د عنواناتو او تعبیراتو په تنوع سره معنون نه بللیږی. هو! دغه یوه ضروری خبره ده چه هره خبره یو وقت لری او هره نکته یو ځای.

عباراتنا شتی وحسنگ واحد وکل الی ذاک الجمال یشیر

دغه مبارک نومونه ځکه ښه دی چه د پاک الله پر جلالیه و صفاتو او تنزیهیه و اوصافو دلالت کوی چه نه جوهر دی او نه عرض او نه شرکاء لری او نه جهات په دغو گردو (تولو) اوصافو موصوف دی او پر «اکرام» باندی متصف دی چه د پاک الله پر وجودیه و صفاتو مشتمل دی لکه علم او قدرت او نور. وفی الحدیث :

(١) الله جل جلاله الذي لا اله الا هو (٢) الرحمن جل جلاله (٣) الرحيم جل جلاله (٤) الملك جل جلاله (٥) القدوس جل جلاله (٦) السلام جل جلاله (٧) المؤمن جل جلاله (٨) المهيمن جل جلاله (٩) العزيز جل جلاله (١٠) الجبار جل جلاله (١١) المتكبر جل جلاله (١٢) الخالق جل جلاله (١٣) البارئ جل جلاله (١٤) المصور جل جلاله (١٥) الغفار جل جلاله (١٦) القهار جل جلاله (١٧) الوهاب جل جلاله (١٨) الرزاق جل جلاله (١٩) الفتاح جل جلاله (٢٠) العليم جل جلاله (٢١) القابض جل جلاله (٢٢) الباسط جل جلاله (٢٣) الخافض جل جلاله (٢٤) الرافع جل جلاله (٢٥) المعز جل جلاله (٢٦) المذل جل جلاله (٢٧) السميع جل جلاله (٢٨) البصير جل جلاله (٢٩) الحکم جل جلاله (٣٠) العدل جل جلاله (٣١) اللطيف جل جلاله (٣٢) الخبير جل جلاله (٣٣) الحليم جل جلاله (٣٤) العظيم جل جلاله (٣٥) الغفور جل جلاله (٣٦) الشكور جل جلاله (٣٧) العلي جل جلاله (٣٨) الكبير جل جلاله (٣٩) الحفيظ جل جلاله (٤٠) المقيت جل جلاله (٤١) الحسيب جل جلاله (٤٢) الجليل جل جلاله (٤٣) الكريم جل جلاله (٤٤) الرقيب جل جلاله (٤٥) المجيب جل جلاله (٤٦) الواسع جل جلاله (٤٧) الحكيم جل جلاله (٤٨) الودود جل جلاله (٤٩) المجيد جل جلاله (٥٠) الباعث جل جلاله (٥١) الشهيد جل جلاله (٥٢) الحق جل جلاله (٥٣) الوكيل جل جلاله (٥٤) القوى جل جلاله (٥٥) المتين جل جلاله (٥٦) الولي جل جلاله (٥٧) الحميد جل جلاله (٥٨) المحصى جل جلاله (٥٩) المبدى جل جلاله (٦٠) المعيد جل جلاله (٦١) المحي جل جلاله (٦٢) المميت جل جلاله (٦٣) الحي جل جلاله (٦٤) القيوم جل جلاله (٦٥) الواجد جل جلاله (٦٦) الماجد جل جلاله (٦٧) الواحد جل جلاله (٦٨) الصمد جل جلاله (٦٩) القادر جل جلاله (٧٠) المقتدر جل جلاله (٧١) المقدم جل جلاله (٧٢) المؤخر جل جلاله (٧٣) الاول جل جلاله (٧٤) الاخر جل جلاله (٧٥) الظاهر جل جلاله (٧٦) الباطن جل جلاله (٧٧) الوالي جل جلاله (٧٨) المتعالي جل جلاله (٧٩) البر جل جلاله (٨٠) التواب جل جلاله (٨١) المنتقم جل جلاله (٨٢) العفو جل جلاله (٨٣) الرؤوف جل جلاله (٨٤) مالك الملك جل جلاله (٨٥) ذوالجلال والاکرام جل جلاله (٨٦) المقسط جل جلاله (٨٧) الجامع جل جلاله (٨٨) الغني جل جلاله (٨٩) المغني جل جلاله (٩٠) المانع جل جلاله (٩١) الضار جل جلاله (٩٢) النافع جل جلاله (٩٣) النور جل جلاله (٩٤) الهادي جل جلاله (٩٥) البديع جل جلاله (٩٦) الباقي جل جلاله (٩٧) الوارث جل جلاله (٩٨) الرشيد جل جلاله (٩٩) الصبور جل جلاله جل جلاله وعم نواله و عظم شأنه واعلى برهانه، رواه الترمذی. کذا فی الجلالین، وقرأ تفسيره فی الجمل).

وَلَا تَجْهَرُ بِصَلَاتِكَ وَلَا تَخَافُتْ بِهَا وَابْتَغِ بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا ۝

او دير ظاهر والى مه كوه په (قرائت د) لمانځه خپل كښى او مكوه دير نرموالى په هغه (قرائت) كښى او ولتوه په منځ د دغه (جهر او اخفاء) كښى يوه لياره (متوسطه).

تفسیر : یعنی په جهري لمانځه کښې (او هم داسې په ادعيه ؤ او اورادو او نورو کښې هم نه ډير په زور سره غوږيل په کار دی او نه ډير په ورو سره وئيل لازم دی بلکه منځنۍ، متوسط قرائت موزون دی (موضح القرآن). په احاديثو کښې دی کله چه په مکه معظمه کښې قرائت په زوره سره لوستل کيده نو مشرکينو به د هغه په اوريللو سره هم قرآن او هم د هغه لپوونکي او د هغه راوړونکي او هم ويونکي په نسبت او شان کښې چټي (بيکاره) خبري او اپلتي (خوابي) ويلي نو ځکه رسول الله په ډير ورو ورو لوستلو شروع وکړه. نو په دغه مناسبت دا آيت نازل شو. يعني نه دومره په زور ئي ولوله؟ چه مشرکين ئي په خپلو کورونو او مجالسو کښې واورى (د تبليغ وقت مستثنى دی. ځکه چه هلته خو اورول بالذات مقصود ؤ) او نه دومره ورو ورو ئي ولوله چه پخپله ستا ملگرى هم هغه وانه وړى. او تړى مستفيد نشى. افراط او تفريط دواړه پرېږدئ! او متوسطه رويه ځان ته غوره کړئ! چه په هغې سره قلب متأثر کيږي، او تشويش بيخي ورک کيږي.

وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ وَلِيٌّ مِنَ الذَّلِيلِ وَكِبْرَةٌ تَكْبِيرًا ۝

ووايه (ای محمده!) چه توله ثنا صفت هغه الله لره دی چه نه ئي دی نيولى څوک ولد (لکه چه يهودان وائي) او نشته ده ته شريك په ملك (سلطنت) کښې (لکه چه مشرکان وائي) او نشته ده ته څوک دوست له جهته د عاجزى (لکه چه کتابيان وائي) او نسبت د لوى وکړه الله ته (هر وقت) په لوى کاملې سره .

تفسیر : له لمانځه څخه وروسته د خالص توحيد ذکر ئي وفرمايه او سورت ئي ختم کړ. يعنى گرد (تول) محامد او ثناوى خاص د هغه الله تعالى دپاره دی چه په خپلو گردو (تولو) صفاتو او کمالاتو کښې واحد دی او له هر راز (قسم) عيوبو او قصورو او نقصو او فتورو څخه بيخي پاک او منزّه دی. د ده په ذات کښې هيڅ قسم داسې ضعف او کمزورى نشته چه د هغه د تلافى دپاره بل چا ته اړ (مجبور) يا محتاج شى. له بل چا ځنې په مدد اخيستلو کښې درى احتمال له کيدى شى، يا له ووکى څخه مدد وغوښتى شى لکه چه پلار له اولاد څخه مدد اخلى، يا له مساوى څخه لکه چه يو شريك له بل شريك څخه مرسته (مدد) غواړي، يا له لوى څخه، لکه چه کمزور او ضعيف انسان د ذلت او مصيبت په وقت کښې له غتانو او مشرانو څخه امداد غواړي. په دغه آيت کښې د دغو دريو واړو نفى وکړه شوه ځواکى په «لم يتخذ ولدا» سره د اول احتمال او په «لم يكن له شريك فى الملك» سره د دوهم او په «لم يكن له ولي من الذل» سره د دريم احتمال د نفى کولو څخه وروسته په «كبره تكبيراً» کښې ئي د خپل عظمت او کبريائى په لورى مونږ ته توجه راکړه .

يعنى انسان ته لازم دی چه د الله تعالى پر عظمت او کبريائى له زړه او په ژبه سره اقرار وکړي. او

هغه جل او علا له هر راز (قسم) ضغفو او کمزوریو څخه ارفع او اعلى وگڼی. او لطف دا دی چه په «لم يتخذ ولداً» کښی د نصاری او په «لم یکن له شریک فی الملک» کښی د مشرکانو او په «لم یکن له ولی من الذل» کښی د هغو یهودانو تردید وشو چه د هغو په نزد د الله بیری د یعقوب د بیری په مقابل کښی مقاومت ونشو کولی (العیاذ بالله) حضرت شاه صاحب لیکي «هیڅوک نئ مددگار نه دی د ذلت دپاره یعنی پر ده له سره ذلت نه راځی چه مددگار وغواړی. د باچاهانو په دربار کښی امراء ځکه لوړی مرتبی لری چه په بد ساعت کښی له هغوی سره دوی مرستی (مدد) او ملگرتیاوی کړی وی. خو د الله تعالی په دربار کښی داسی قصی له سره نشته.»

تمت سورة الاسراء بعون الله وحسن توفيقه فله الحمد والمنة والصلوة والسلام
على صاحب الاسراء وعلى آله النجباء واصحابه الاتقياء وتابعيهم الاصفياء

سورة الكهف مكية الا آية (۲۸) ومن آية (۸۳) الى غاية (۱۰۱) فمدنية وهي مائة وعشر آيات واثنان عشر ركوعاً عدد تلاوتها (۱۸) وعدد نزولها (۶۹) نزلت بعد الغاشية د كهف سورت مكی دی پرته (علاوه) له (۲۸) آیت څخه او له ۸۳ تر ۱۰۱ چه مدنی دی یو سل اولس آیته او دولس ركوع لری په تلاوت کښی (۱۸) او په نزول کښی (۶۹) سورت دی وروسته د «الغاشية» له سورت څخه نازل شوی دی.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

(شروع) په نامه د الله چه دیر مهربان خورا (دیر) رحم والا دی.

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَى عَبْدِهِ الْكِتَابَ وَلَمْ يَجْعَلْ لَهُ عِوَجًا ۝

هره ثنا صفت خاص الله لره دی هغه (الله) چه نازل کړی دی پر بنده خپل (محمد صلی الله علیه وسلم) کتاب (قرآن) حال دا چه نه نئ دی گرځولی په دی قرآن کښی هیڅ کوروالی (نه په الفاظو او نه په معانیو کښی)

تفسیر : یعنی له اعلى ځنی د اعلى تعریفونو او شکرونو مستحق همغه پاک الله کیدی شی چه خپل مخصوص او دیر مقرب بنده محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم باندی نئ له گردو (تولو) څخه اعلى او اکمل کتاب نئ نازل کړی دی او په دی شان اهل د ځمکی نئ په دیر لوی نعمت او برکت سره مشرف او ممتاز فرمایلی دی بیشکه په دغه مقدس کتاب کښی له سره هیڅ یوه کړه وړه او خرابه خبره نشته. عبارات نئ په انتهائی درجه سلیس او فصیح، د بیان اسلوب نئ دیر مؤثر او صحیح،

تعلیم ئی نہایت واضح، متوسط او معتدل دی چه له هر وقت او له هر طبیعت سره مناسبت او مقاربت لری. او له سلیم عقل سره بالکل مطابق دی. د هیخ قسم افراط او تفریط هیخ قسم اثر او شائبه پکښی نشته.

قِيَمًا لِّيُنْذِرَ رِيسًا شَدِيدًا مِّنْ لَّدُنْهُ

حال دا چه سم برابر دی (افراط او تفریط له سره پکښی نشته او نازل کړی ئی دی) دپاره د دی چه وویروی (محمد په دی کتاب سره کفار) د عذابو سخته (چه راتلونکی دی) له جانبو د الله.

تفسیر: یعنی دغه مقدس کتاب له هغه عذاب او سخت آفته چه پر مکتبانو د قهار الله تعالیٰ له طرفه راتلونکی دی خبر ورکوی.

تنبيه: غښو د «قيماً» معنی په «مستقیم» سره کړی ده او دا ئی د پخوانی مضمون تاکید مقرر کړی دی. یعنی هومره غور چه وکړئ د یوه وښته په اندازه هم کوووالی به په هغه کښی ونه مومئ مگر (فراء) د دی لفظ معنی داسی کړی ده «قيما علی سائر الكتب السماوية» د گردو (تولو) سماویو ؤ کتابونو په تصدیق او صحت مهر لگوونکی دی او د هغو اصولی تعلیمات په دنیا کښی قایم ساتونکی دی. او مسلم وائی «قيما بمصالح العباد» د گردو (تولو) بندگانو د تولو مصالحو متکفل دی او د دوی د معاش او معاد روغوونکی دی. په هر حال هر معنی چه تری واخیسته شی د هغه په صداقت کښی هیخ د شبهی مخای نشته.

وَيُثَبِّرُ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا حَسَنًا مَا كَثُرَ فِيهِ أَبَدًا ۝

او زیری ورکړی (محمد) مؤمنانو ته هغو ته چه کړی دی دوی ښه (عملونه) چه بیشکه شته دوی ته اجر ښه (چه جنت دی)، حال دا چه اوسیدونکی به وی په هغه (جنت کښی دائم قائم بلانقطاع بلا انتقال) تل تر تله.

تفسیر: په ظاهر سره له دی نه د آخرت بدل یعنی جنت مراد دی چه هلته به قانتینو مؤمنینو ته دائمی خوښی او ابدی راحت ور په برخه کیږی.

وَيُنذِرَ الَّذِينَ قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا

او چه وویروی هغه کسان چه وائی (له دیره جهله) نیولی دی الله ولد.

تفسیر : د الله تعالی دپاره د اولاد په تجویز کښی له گردو (تولو) څخه وړاندی او سابق القدم «نصاری» دی او لکه چه له احادیثو څخه ظاهریږی له هم دغو سره به د قرآن د عاملینو او حاملینو علاقه او سابقه تر قیامت پوری وی. بیا هم د الفاظو په عموم کښی به ځینی هغه یهودی فرقی چه عزیر علیه السلام ته د الله ځوی یا ځینی هغه مشرکین چه ملائکه الله ته د الله لونی ویلی هم داخل دی. ښوای دلت د اولاد تجویز کونکی کافرانو ته بالخصوص او نصاری و ته په اخص بالخصوص سره تنبیه ورکری شوی ده.

مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ وَلَا لِآبَائِهِمْ كَبُرَتْ كَلِمَةً تَخْرِجُهُمْ مِنْ آبَائِهِمْ إِنْ يَقُولُونَ إِلَّا كَذِبًا

نشته دوی ته په دی خبره کښی هیڅ علم (بلکه هسی له خپله وهمه ئی وائی او نه پلرونو د دوی ته (څه علم شته)، لویه ده هغه خبره (د دوی) چه راووځی له خولی د دوی څخه، نه وائی دوی مگر دروغ (دیر غت).

تفسیر : یعنی کوم تحقیق او علمی اصول د دوی په لاس کښی نشته او نه د دوی د پلرونو او نیکونو په لاسونو کښی و چه د هغوی په عمیاء تقلید سره داسی غتی خبری له خپلو خولو څخه راویاسی. ښوای دوی د الله تعالی د قدوسیت او سبوحیت له شانه بیخی بی خبر وو چه د ده په شان کښی له داسی گستاخی او سپین سترگی څخه لږ څه هم نه شرمیږی، د دلائلو او براهینو په ځای د دوی په ذخیره کښی هم دغه باقی پاتی دی چه له خپلی ژبی څخه یوه دروغه او بدیهی البطلانه خبره بی پروا راویاسی. او کله چه تری د هغه اثبات وغوړئ نو وائی چه دغه د مذهب له هغو اسرارو څخه ده چه تر هغه پوری د انسانی عقل او ادراک نشی رسیدی.

فَلَعَلَّكَ بَاحِعٌ نَفْسِكَ عَلَىٰ آثَارِهِمْ إِنْ لَمْ يُؤْمِنُوا بِهِذَا الْحَدِيثِ آسَفًا

نو ښائی چه ته قتل کوی نفس خپل پر وروستو (د گرځیدو) د دوی (له تانه) که را نه وږی (دوی) ایمان په دی خبره (قرآن، نو ته ځان وژنی) له دیره غمه.

تفسیر : یعنی کہ دغه کافران قرآنی خبری نہ منی نو تاسی د دوی پہ چرت (فکر) او غم کښی خپل ځان مه کروئ! او مه له سره ویلی کیږئ! تاسی د تبلیغ او دعوت فریضه اداء کړی او کوئ ئی. که ئی څوک نه قبلوی نو تاسی لره نه ښائی چه خپل ځان دومره وکړئ! او دومره غمجن شئ! نه د ارمان او تأسف ضرورت شته او نه داسی وینا په کار ده چه مونږ پخپلو دغو کوښښونو کښی ولی بریالی (کامران) او کامیاب نشو کیدی. تاسی خو په هر حال کښی بریالی (کامیاب) یئ! هغه د دعوت، تبلیغ او د خلافتو سره د همدردی او خواخوږی کارونه چه تاسی انجاموئ هغه ستاسی د مراتبو ترفیع او د مدارجو د ترقی ذرائع دی که اشقیاء هغه نه قبلوی نو په دغه کښی د هم دغو خساره او تاوان دی.

إِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى الْأَرْضِ زِينَةً لِّهَا لِنَبْلُوهُمْ أَيُّهُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا ۝

بیشکه مونږ (چه یو) گرځولی مو دی هر هغه څیز چه دی پر ځمکه زینت (ښائست رونق) دپاره د دی (ځمکی او اهل د ځمکی) دپاره د دی چه ازموینه وکړو پر دوی چه کوم یوله دوی څخه ډیر غوره دی له جهته د عمل.

تفسیر : یعنی د هغه د رونق په طرف مندی وهی. یا هغه پریږدی او آخرت اخلی په ځینو روایاتو کښی راغلی دی چه ابن عمر رضی الله تعالیٰ عنه پوښتنه وکړه یا رسول الله صلی الله علیه وسلم «احسن عملا» کوم دی؟ وئی فرمایل «احسنکم عقلا و اورعکم عن محارم الله واسرعکم فی طاعته سبحانه وتعالیٰ» د هر چا پوه چه ډیره ښه وی او له حرامه زیات پرهیز کوی او د الله تعالیٰ د حکم منلو په طرف ډیر ژر درومی.

وَإِنَّا لَجَاعِلُونَ مَا عَلَيْهَا صَعِيدًا جُرُزًا ۝

او بیشکه چه مونږ خامخا گرځونکی یو د هر هغه څیز چه پر دغه (ځمکه دی) ډاگ (صاف میدان) وچ کلک (صاف پری کړی شوی دی یعنی خاوری پرتی پر ځمکه توتی توتی).

تفسیر : یعنی یوه ورځ به دغه گردی (تولی) ونی، واښه، شینکی او نور د ځمکی موجودات ټولوه شی او د ځمکی څخه تش تور ډاگ ډبر میدان جوړیږی هغه کسان چه د دی په ښایست او ډول سینگار خوښ او غولپوی هغوی دی ښه وپوهیږی چه دغه زرق او برق او ډول ډیل پرق او پروق پاتی کیدونکی شی نه دی. د دنیا هومره دنیوی ساز او سامان چه سره ټول کړئ، او په

مادی ترقیاتو سره د ځمکې مخ لاله او گلزار جوړ کړئ تر هغه پوری چه له آسمانی هدایت او روحانی دولت څخه مو لاس تش وی حقیقی سرور او طمانیت او ابدی فلاح، نجات او راحت مو په برخه نشی رسیدی. آخری او دائمی نجات او فلاح او بری یواځی د همغو کسانو په برخه رسیږی، چه د حقیقی مولا له خوښی څخه د دنیا د هر زائل او فانی شی خوښی جار (قریان) کړی او د حق د لیاری د تلوو څخه ئی هیڅ یو تکلیف، مصاعب او متاعب نه ستنوی (منع کوی) او نه د دنیا د لویو لویو جبارانو له تخويف او ترهیب او ویری څخه د ده د ثبات قدم له خپله ځایه وښوئږی. په دغه سلسله کښی وړاندی د ﴿أَصْحَابُ الْكَهْفِ﴾ په غم کښی خپل ځان مه ویلی کوئ. هغه کسان چه د دی دنیا پر ژوندن عیش، عشرت او ښایست مغرورېږی. او د دغو حقایقو څخه مخ اړوی، دوی گرد (تول) سره کند او کهر او صاف او برابر کیږی. او بالاخر د گردو (تولو) رجوع د پاک الله په طرف ده او هلته به دغه گردی (تولی) جگری سره فیصله کیږی.

أَمْ حَصِبْتُمْ أَنَّ أَصْحَابَ الْكَهْفِ وَالرَّقِیْمِ كَانُوا مِنْ آيَاتِنَا عَجَبًا ۝

آیا گمان کوی ته (ای محمده!) د دی خبری چه صاحبان د غار او د تختی وو دوی (په اعتبار د قصی) له دلائلو د (قدرت) ځمونږ ډیر عجیبه (او نور نشته بلکه نور عجیبه دلائل د الله د قدرتونو هم شته)

تفسیر : یعنی د الله د عظیمه قدرت په لحاظ د ﴿أَصْحَابُ الْكَهْفِ﴾ قصه چه وروسته ذکر راځی کومه داسی عجیبه او غریبه خبره نه ده چه ئی له حله زیاته عجیبه وگڼئ، د ځمکې، آسمان، لمر، سپوږمۍ، ستوری، اور، اوبه او نورو شیانو پیدا کول، او د دوی ټینگ نظام قائمول، د ضعیف البنیان انسان فضیلت پر گردو (تولو) موجوداتو، بیا په انسانانو کښی د انبیاءو علیهم السلام رالیږل د دوی قلیل او بی سرو سامانو ډلو پر لویو لویو متکبرانو بریالی (کامیاب) او فاتح کول. د خاتم الانبیاء محمد مصطفیٰ صلی الله علیه وعلیٰ اله وصحبه وسلم او د ده د رفیق حضرت ابوبکر صدیق رضی الله تعالیٰ عنه نجات د کفارو د مکر او فریب څخه او د (ثور) په غار کښی تر دریو ورځو پوری د دوی دواړو صحیح او سالم ساتل او د کفارو تعاقب او د غار (سمخی) تر خوله پوری راتلل او بیا نامراده او بی د مرام له نیله بیرته گرځیدل. بالاخر د مسلمانانو هغه ډیر وړوکی بی سر و سامان دلی ته نه یواځی په «جزیره العرب» بلکه په مشرق او مغرب کښی په ډیر لږ مدت کښی غلبه نصرت او بری په برخه کول آیا دغو او د دوی په شان نور بیسماره شیان د «اصحاب الکھف» له قصی څخه لږ حیرت او تعجب راوړونکی دی؟

اصل دا دی چه یهودانو قریشو ته مشوره ورکړه چه د محمد صلی الله علیه وسلم څخه د امتحان او آزموینی په ډول (طریقه) دری سؤاله وکړی (۱) روح څه شی دی (۲) د ﴿أَصْحَابُ الْكَهْفِ﴾ قصه

خرنگه ده؟ (۳) د ذوالقرنین قصه څه وه؟ د ﴿أَصْحَابُ الْكَهْفِ﴾ قصی ته دوی د عجیب توب له حیثیته خاص اهمیت ورکړی وو نو ځکه په دغه آیت کښی دا ښوولی شوی ده چه هغه دومره عجیبه نه ده لکه چه تاسی ئی گنئ! د هغه ځنی ډیری نوری عجیبی او غریبی د قدرت دلائل او نښی هم شته وروسته د «اصحاب الکھف» اول مجملأ بیا مفصلأ بیان فرمائی.

واښی چه دغه څو ځلمیان د (روم) د کوم ظالم او جبار باچا په زمانی کښی وو چه د هغه اسم ځینو «دقیانوس» ښوولی دی باچا ډیر سخت غالی بت پرست ؤ او په جبر او اکراه سره د بت پرستی په تعمیم او اشاعت کښی مصروف ؤ عامو خلکو د تکلیف او سختی او خوف او د څو ورځو دنیوی منافعو په طمع خپل مذاهب پریښودل او بت پرستی ئی اختیار کړه په دغه وقت کښی د څو تنو هغو ځلمیانو په زړونو کښی چه د هغوی تعلق د سلطنتی عمائدو سره وو داسی خیال پیدا شو چه د یوه مخلوق له خاطره د خالق ناراضی نه ده په کار او د دوی زړونه د الله تعالی له خشیته او د تقوی له نوره ډک ؤ. الله تعالی دوی د صبر او استقلال او د توکل او تبتل له دولت څخه ماړه کړی وو. دوی د باچا په مخ کښی ودریدل او په ډیر جسارت او میرانی (بهادری) ئی دغسی ناری وکړی: ﴿لَنْ نَدْرَأَکَ اَوْ اٰتٰیَکَ فَاَنْتَ تَدْرَأُکَ﴾ او د دغه خپل ایمانی جرأت او د استقلال د مظاهری څخه ئی گرد (تول) لیدونکی او اوریدونکی سره مبهوت او متحیر کړل.

باچا څه د دوی پر ځلمیتوب رحم وکړ او څه د نورو مشاغلو او ملکی مصالحو لامله (له وجی) د دوی د فوری وژلو څخه سترگی پټی کړی او څو ورځی ئی دوی ته مهلت ورکړ. څو دوی پخپل دغه معامله کښی غور او نظر ثانی وکړی.

خو دغو ځلمیانو داسی مشوره او سره ئی غوټه کړه چه په داسی د فتنی په وقت کښی چه مونږ د جنگ او د تشدد له لاسه عاجزان شوی یو او په هر حال کښی ځمونږ د قدمونو د خوښیدلو ویره او خطره شته نو مونږ ته به دغه مناسبه وی چه ښار ته نژدی د غره په کوم غار کښی پټ او منتظر اوسو چه په مناسبه موقع کښی بیا له هغه ځایه ووغو نو ئی دعاء وکړه چه: ای الله! ته پخپل خصوصی رحمت سره ځمونږ کار راجوړ کړه! او د رشد او هدایت په لاری د تللو گرد (تول) انتظام مونږ ته وکړه! بالاخر دوی له ښاره ووتل او په کوم نژدی غره کښی ئی پناه ونیوله او له خپلو ملگرو څخه یو تن ئی مامور کړ چه د لباس په تغیر سره کله نا کله ښار ته ورځه! او ځمونږ د ټولو ضروریات او حوائج د ښار د حال او احوال سره راوړه! او مونږ د هغه ځای له اخبارونو څخه مطلع کړه! کوم سړی چه پر دغه کار مامور ؤ هغه یوه ورځ اطلاع ورکړه چه نن په ښار کښی رسماً ځمونږ تعقیب او پلټنه (تحقیق) کیده او زموږ اقارب اعزه او خپلوان مجبور شوی وو چه ځمونږ پټه او سراغ وروښی. دوی په هم دغو مذاکرو کښی وو چه یو ناڅاپه الله تعالی پر دوی خوب طاری کړو ویلی کیږی چه د حکومت سړی ډیر تلاش او پلټنه (لتون) وکړه، خو د دوی درک او سراغ ئی ونه موند او سترى ستومان کیناستل، بالاخر د باچا له رانی سره سم د ښیښی پر یوه تخته د دی ځلمیانو نومونه او ممیزه صفات او نور مناسب احوال ولیکل او

په یو محفوظ ځای کېږي کيښود شو څو تل د دولت اراکین، مامورین او راتلونکي نسل په دی خبردار وی چه داسی د څلمیانو یوه ډله په حیرت راوړونکی طریقه تثبیدلی دی چه سره له دیر لتولو د هغوی هیڅ نښه او اثر نه دی پیدا شوی. ممکن دی چه وروسته له دی نه د هغو سراغ او پته پیدا او ځینی نور عجیب او غریب واقعات هم څرگند (ښکاره) شی. دغه څلمیان پر کوم مذهب وو؟ په دغه کېږي اختلاف دی. ځینی وائی چه نصرانیان یعنی د مسیح علیه السلام د اصلی دین تابعان وو. لیکن ابن کثیر رحمه الله علیه د قرائنو له مخی دی ته ترجیح ورکړی ده چه د «اصحاب الکھف» قصه د مسیح علیه السلام د زمانی څخه پخوانی قصه ده. والله اعلم.

تنبیه : «رقیم» د غره کندی او سوری ته وائی او «رقیم» د «مرفوم» په معنی هم راځی. یعنی لیکلی شوی شی. د مسند عبد بن حمید په روایت کېږي چه هغه ته حافظ علی شرط البخاری ویلی دی له ابن عباس رضی الله تعالیٰ عنه څخه د «رقیم» بله معنی منقوله ده یعنی «اصحاب الکھف» او «اصحاب الرقیم» د هم دغی یوی ډلی دوه لقبونه دی. د غار د اوسیدلو له وجی نه دوی ته «اصحاب الکھف» وائی. او کله چه د دوی نومونه او صفات او نور په تخته کېږي لیکلی، ایښود شوی دی نو ځکه هغوی ته «اصحاب الرقیم» هم وائی مگر محقق شیخ الھند رحمه الله رومینی معنی اخیستی ده او په هر صورت «اصحاب الکھف» او «اصحاب الرقیم» ئی یو څیز مقرر کړی دی، د ځینو علماؤ رایه دا ده چه د «اصحاب الرقیم» قصه په قرآن کېږي نه ده مذکوره او محض د عجیب توب لامله (وجی) د «اصحاب الکھف» په تذکره کېږي د هغه حواله هم ورکړی شوی ده او فی الحقیقت «اصحاب الرقیم» د (غار والا یا کنده والا) هغه دری تنه سری دی چه د باران څخه تثبیدلی وو او په یوه سوری کېږي ئی پناه نیولی وه او له پاسه یوه لویه پرښه (گټه) ورغړیده او د هغه سوری خوله ئی بنده کړه. په دغه وقت کېږي هر سری خپل د عمر د دیر ښه عمل په طفیل د الله تعالیٰ له درباره خپل نجات غوښت، او متدرجاً د دغه سوری خوله اړتیده. «امام بخاری رحمه الله علیه» د «اصحاب الکھف» د ترجمی د منعقد کولو څخه وروسته د «حدیث الغار» مستقل عنوان قائم کړی دی. او په هغه کېږي ئی د دغو دری واپو سریو قصی مفصل درج کړی دی. ښائی هم دی طرف ته ئی اشاره کړی وی چه «اصحاب الرقیم» هم دغه کسان دی. «طبرانی» او «بزار» د نعمان بن بشیر په حسن اسناد سره مرفوعاً روایت کړی دی چه رسول الله صلی الله علیه وسلم د «رقیم» ذکر وفرمایه او د دغو دریو سریو قصه ئی بیان کړه والله اعلم.

إِذْ أَوَى الْفِتْيَةُ إِلَى الْكَهْفِ فَقَالُوا رَبَّنَا آتِنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً وَهَيِّئْ لَنَا مِنْ أَمْرِنَا رَشَدًا ۝ فَضَرَبْنَا عَلَى الْأَفْئِدِ فِي الْكَهْفِ سِنِينَ حَدًّا ۝

یاد کړه هغه وقت چه رجوع وکړه هغو څلمیانو (د ویری د کفارو) غار ته

نو وویل دوی ای ربه غُمونږه راکړه مونږ ته له خپله نژده رحمت (چه پری پت شو له غلیمه «دشمنه») او تیار کړه مونږ ته له دی کاره غُمونږ (چه مفارقت د کفارو دی) هدایت او کیښوده مونږ (پرده) پر غوړونو د دوی (چه هیڅ غږ ئی نه اوریده او ویده پراته وو) په غار کښی شو کاله په شمیر.

تفسیر : یعنی داسی ئی پر غوړونو وتپول چه تر کلونو کلونو پوری په هغه سوری کښی ویده پراته وو. او د دی خوا او هغی خوا له احواله له سره نه وو خبر او نه کومه خبره د دوی غوړونو ته رسیده.

ثُمَّ بَعَثْنَاهُمْ لِنَعْلَمَ أَيُّ الْحِزْبَيْنِ أَحْصَى لِمَا لَبِثُوا أَمَدًا ﴿١٢﴾

بیا راپورته کړل مونږ دوی دپاره د دی چه (په حالی علم سره هم معلوم کړو) چه کومه یوه له دغو دواړو ډلو مختلفو په څنډ کښی) ښه حساب کوونکی ده (یا ئی یاد کړی دی حساب) د هغه چه دوی څه مدت تیر کړی ؤ (په دغه غار کښی).

تفسیر : له ډیرو کلونو څخه وروسته الله تعالی دوی وپښ کړل. شو ظاهر شی چه د اختلاف کوونکو په منځ کښی کوم یو د دوی د نوم د مدت صحیح اندازه ښوولی شی؟ ظاهر دی چه د داسی اوږده خوب څخه وروسته کله چه دوی وپښ شوی دی نو په قدرتی طور سره پخپله د خوب کوونکی او گردو (تولو) لیدونکو په منځ کښی راز راز (قسم قسم) خبری سره مبادله کیږی. او غځینی ئی مدت لږ ښی. او غځینی ئی ډیر څرگندوی (ښکاروی). یو به اقرار کوی. او بل به ئی مستبعد گنلی تری انکار کوی. نو دوی ئی راوپیښ او دا ئی وروښوده چه کوم یو جماعت سم له حقیقت سره سمی خبری کوی؟ او واقعیت ته نژدی دی؟ او وروسته د دی حقیقت له پوهیدلو سره د بعث «بعد الموت» عقده حل کولی شی؟ چه په هغه کښی د هغی زمانی خلقو سره جگړی کولی.

نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُم بِالْحَقِّ إِنَّهُمْ فِتْنَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ وَرَزَقْنَاهُمْ هُدًى ﴿١٣﴾

مونږ قصه کوو تاته (مفصلاً) خبر حال د دوی په حقه (رشتیا) سره، بیشکه دوی داسی غلمیان دی چه ایمان لری په رب خپل او زیات کړی ؤ مونږ

دوی له جهته د هدایته.

تفسیر : یعنی د ایمان څخه زیات درجه نل ورته ورکړه چه د اولیاؤ درجه ده .

وَرَبَطْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ

او تینگ ترلی دی مونږ پر زړونو د دوی (قوت او صبر)

تفسیر : یعنی زړونه مو قوی کړی ؤ په قبول او اظهار د حق سره او دوی مضبوط او ثابت قدم کښود او خپله خبره نل صافه وویل.

إِذْ قَامُوا فَقَالُوا رَبُّنَا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَنُؤَدِّيَنَّ عُقُوبَهُمْ دُونَهُ الْهَالِكُونَ كُلُّنَا إِذَا شَطَطًا

کله چه پاخیدل (پس له ماموریدلو د کفر په سجدی سره) نو وویل دوی رب غمونږ رب د آسمانونو او (رب) د ځمکی دی له سره به عبادت ونه کړو بی له هغه الله د بل معبود (او که بل څوک مونږ په الوهیت سره وباله نو) خامخا په تحقیق ویلی به وی مونږ هلته خبره خطا لویه دروغه.

تفسیر : یعنی کله چه «رب» هغه دی نو د بل چا معبود درول حماقت دی، «الوهیت» او «ربوبیت» دواړه هم ده ته ور (لائق) او مخصوص دی.

هَؤُلَاءِ قَوْمُنَا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ لَوْلَا يُاتُونَ عَلَيْهِمْ مُسْلِمِينَ أَمِ يَنْظُرُونَ أَظْلَمُ مِنْ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا

دا کسان قوم غمونږ نیولی دی دوی بی له الله (نور باطل) معبودان، ولی نه راوړی دوی په (عبادت د باطلو معبودانو) کوم برهان سند، ښکاره نو څوک دی ډیر ظالم له هغه چا څخه چه تری پر الله دروغ (چه شریکان ورته دروی بلکه لوی ظالم له ده څخه بل نه دی).

تفسیر : لکه چه موحدین د توحید صاف صاف دلائل وړاندی کوی که مشرکین هم پخپله دعوی کښی رښتین وی نو کوم واضح دلیل ولی نه وړاندی کوی؟ که ئی وړاندی کړی نو له کومه به ئی راوړی؟ دروغ پښه نه لری. له دی نه به لوی دروغ څه وی چه دوی د الله تعالی دپاره شریک دروی.

کله چه دقیانوس اصحاب الکھف ته دری ورځی مهلت ورکړ او دوی پخوا د تمامیدلو د دری ورځو وتښتیدل نو (یملیخا) چه مشر د دوی و په منځ کښی د لیاری کښی ئی وویل خپلو غښو نورو غلمیانو ته داسی:

وَإِذْ أَعْرَضْنَا عَنْهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ فَأَوَّا إِلَى الْكَهْفِ يَنْشُرُ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ وَيَهَيِّئُ لَكُمْ مِنْ أَمْرِكُمْ مَرْفَقًا ۝١٩

او کله چه په څنگ شوئ تاسی له دغو مشرکانو او له هغو (بتانو) چه عبادت ئی کوی دوی بی له الله نو ځای ونیسئ تاسی هغه غار ته (او دیره شی پکښی) خپور (خور) به کړی تاسی ته رب د تاسی له رحمته خپل او تیار به کړی تاسی ته له کار ستاسی اسباب د گزران (او خوشالئی).

تفسیر : یعنی «کله چه د مشرکانو له دینه مونږ بیل یو نو په ظاهری ډول (طریقه) سره هم مونږ ته لازم دی چه له هغوی څخه بیل اوسو. او کله چه د دوی له باطلو معبودانو څخه گوښه (بیل) شو نو ښائی چه له هر طرفه وشکوو او خاص خپل لوی الله جلّت عظمته په طرف رهی (لاړ) شو او د هغه رحمت او تلافی ته امید واری ولرو» پخپلو منځونو کښی ئی سره داسی مشوری وکړی په پای (اخر) کښی لاړل او د غره په سمځی کښی کیناستل.

وَتَرَى الشَّمْسَ إِذَا طَلَعَتْ تَزُورُ عَنْ كَهْفِهِمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَإِذَا غَرَبَتْ تَقَرُّبُهُمْ ذَاتَ الشِّمَالِ وَهُمْ فِي فَجْوَةٍ مِنْهُ ذَلِكَ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ

او وینی به ته لمر کله چه راخیژی نو میلان کوی له غاره د دوی ښی طرف ته او کله چه لویږی نو پریږدی دوی (او تری تیریږی) کین طرف ته او دوی په ارت میدان کښی دی له دی غاره، دغه (مذکوره احوال د دوی) له دلائلو

(د قدرت) د الله دی.

تفسیر : یعنی الله تعالى پخپل کامل قدرت سره دوی ته د داسی دیره غځای په لوری لیار ښوونه وکړه چه هلته مأمون او مطمئن شول او په آرامی او خوشالی سره پریوتل نه د غځای د تنگوالی څخه د دوی زړونه خفه ؤ او نه لمر دوی ته څه رږ (رحمت) او تکلیف رسوه. د دی لامله (له وجی) چه د دغه سوری مخ د شمال په لوری او په هسی یوه وضع او هیئت سره واقع وه چه د ضرورت په اندازه به لمر ورته رسیده او بی د څه ضرر د رسولو څخه به تری وته.

مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُضِلِّ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ وَلِيًّا مُرْشِدًا ۝

هر چاته چه سمه صافه لياره وروښوده الله نو همغه دی د سمی صافی لیاری موندونکی او هر څوک چه گمراه نی کړی (الله) نو له سره به نه مومی ته ده ته کوم ولی دوست ليار ښوونکی.

تفسیر : یعنی ظاهری او باطنی ليار ښوونه گرد (تول) د ده په قبضه کښی ده وگوره څه مهال (وخت) چه گرده (توله) دنیا سره ښویدلی وه «اصحاب الکھف» نی څرنگه د هدایت په لياره ټینگ او ثابت قدم کرل او په ظاهری دول (طریقه) نی هم څرنگه د یوه عجیبه سوری په طرف د دوی ليار ښوونه وکړه.

وَتَحْسِبُهُمْ يَقَاظًا وَهُمْ رُقُودٌ ۖ وَنُقِلَبُهُمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَ
ذَاتَ الشِّمَالِ ۖ وَكَلَبَهُمُ بَاسٌ ذِرَاعُهُ بِالْوَصِيدِ لَوِ اطَّلَعَتْ
عَلَيْهِمْ لَوَلَّيْتْ مِنْهُمْ فِرَارًا وَكَلَلْتُ مِنْهُمْ نَعْمًا ۝

او ته به گمان کوی په دوی (که چیری نی ووینی) چه ویښ دی حال دا چه دوی ویده دی او اړوو دوی (د پرښتو په وسیله) په ښی اړخ او کښی اړخ او سپی د دوی (د دوی په مخ کښی ورته پروت دی چه) غځوونکی دی (په ځمکه) د دواړو څنگلو خپلو په خولی د غار کښی، که (چیری ورپورته شی

ته دوی ته او (نظر واچوی پر دوی نو خامخا مخ به وگرځوی ته له دوی
 څخه په تیښته او خامخا ډک به کړی شی ته له دوی نه له ویری.

تفسیر : وائی چه د دوی سترگی به د خوب په وقت کښی هم خلاصی وی او د دومره یو طویل
 خوب هیڅ یو اثر د دوی په ابدانو کښی نه ښکاریده. نو ځکه هر چا به چه دوی ته کاته نو
 داسی ئی گانه چه دوی وینی دی. او الله تعالی دغو ویدو ځلمیانو ته شان. هیبت او جلال
 وروباښه. او دوی دغه د هستوګنی ځای ته ئی دومره دهشت او عظمت ورکړ چه هیچا به ورته نه
 شو کتلی، او نه به ورنژدی کیدلی شو څو خلق د هغه د ځای څخه ننداری جوړی نه کړی او
 هلته بنداری ونه تری او دوی ناآرامه او بی هوسا (بی آرامه) نه کړی د دوی پسی یو سپی هم
 رهی (روان) شوی ؤ چه د دغو نیکانو اثر پر دغه سپی هم ورسیده. او تر سلهاؤ کلونو پوری
 ژوندی پاتی شو. اګر که د سپی ساتل بد دی. لیکن په ملیاردو بدانو کښی یو ښه هم شته. او
 خورا (زیات) ډیر هسی بدان چه د خپلو بدو اعمالو له کبله (وجی) له سپی او نورو حیواناتو
 څخه هم ښکته او خراب وو د نیکانو او ښو میرو (خاوندانو) له برکته د عزت او عظمت او
 رفعت خاوندان شوی دی. او بالعکس د نیکانو له کوره او کوهله ډیر کسان پخپل ځان حیران
 پاتی شوی دی.

ځوی د نوح چه له بدانو سره مل شو.

کورنی صفت ئی ورک شو دی څپل شو.

د اصحاب الکھف سپی چه څو ورځی

پل د نیکو کښی رهی شو وصف ئی بل شو .

څوک چه ښه ګرځی ښه وینی پاک الله به تری خوشال شی.

څوک چه بد ګرځی بد پرځی د غلو مل ته وینه غل شو.

وَكَذَلِكَ بَعَثْنَاهُمْ لِيَتَسَاءَلُوا بَيْنَهُمْ طَقَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ
 كَمْ لَبِثْتُمْ طَقَالُوا لِبِثْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضُ يَوْمٍ قَالُوا رَبُّكُمْ
 أَعْلَمُ بِمَا لَبِثْتُمْ قَابَعْتُوهُ أَحَدَكُمْ يَوْمَ رَقَكُمْ هَذِهِ
 إِلَى الْمَدِينَةِ فَلْيَنْظُرُوا يَتَرَى أَزْكَى طَعَامًا فَلْيَأْكُلُوا يَرْزُقُ
 مِنْهُ وَلْيَتَلَطَّفْ وَلَا يُشْعِرَنَّ بِكُمْ أَحَدًا ①٩

إِنَّهُمْ إِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ يَرْجُمُوكُمْ أَوْ يُعِيدُوكُمْ فِي مَلِكْتِهِمْ وَلَنْ تُفْلِحُوا إِذًا أَبَدًا ﴿۵﴾

او هم داسی (لکه چه ویدہ کری وو مونبر اصحاب الکھف) وینس کرہ مونبر دوی چه پوشتنه وکری پخپلو منغونو کنبی، نو وویل یو ویونکی له دوی نه چه خومره مدت مو تیر کری دی؟، نو وویل (ورته دغو نورو چه) تیره کری ده مونبر یوه ورخ یا یوه برخه د ورخی، وویل (نورو) چه رب ستاسی ښه خبر دی په هغه مدت چه تیر کری دی تاسی نو ولیړئ تاسی یو خپل په دی سپینو زرو ستاسی چه دا دی دی ښار ته نو ودی گوری چه کوم یو له دغه (اهل د ښار) نه ښه پاکیزه دی له جهته د طعامه نو رادی وړی تاسی ته رزق له هغه او نرمی او زیرکی دی کوی (په معامله کنبی) او نه دی خبروی خامخا په تاسی هیڅ یو هم. بیشکه دوی که خبردار (یا قادر) شی پر تاسی نو سنگسار به کری تاسی یا به بیرته وگرځوی دوی تاسی په دین خپل کنبی او له سره به خلاص نه شی تاسی (او ښه به ونه مومئ) په دغه وقت کنبی هیڅکله.

تفسیر : یعنی څرنگه ئی چه پخپل قدرت سره دوی په داسی یوه اوږده خوب کنبی ویدہ کری و همغسی ئی دوی په مقررہ وقت کنبی راوینس کرل، کله چه پاڅیدل نو پخپلو منغونو کنبی ئی سره په مذاکرو شروع وکړه، چه مونبر به خومره مدت ویدہ شوی یو؟ ځینو وویل «یوه یا نیمه ورځ» یعنی ډیر لږ ویدہ شوی یو. بل وویل چه (له دغو بی فائدو خبرو څخه څه په لاس درځی) په دغه خو د الله تعالیٰ علم ډیر ښه رسیږی چه مونبر خومره مدت ویدہ شوی یو. اوس کار کوئ، یو سری ته پیسی ورکړئ، او ښار ته ئی ولیړئ چه له کوم دکان څخه حلال او طیب طعام واخلي. او رانی وړی مگر دغه ضروری ده چه دغه سری دی په ډیر هوښیاری سره لار شی او بیرته دی راشی او په نرمی او تدبیر سره دی ښائی معامله وکړی چه هیڅ یوه ښاری ته ځمونږ پته او ښه څرگنده (ښکاره) نشی که نه لویه خرابی به راپېښیږی. که هغه ظالم باچا پر مونبر خبردار شی نو مونبر به سنگسار کری. یا به مونبر په جبر او اکراه سره له دغه حقانی دین څخه واړوی. (العیاذ بالله) که داسی کومه واقعہ راپېښه شوه نو هغه اعلیٰ کامیابی او فلاح چه مونبر ئی غواړو له سره نه حاصلیږی. ځکه چه د حق دین څخه اوښتل اگر که په جبر او اکراه سره هم وی د اولوالعزمو مؤمنانو کار نه دی.

تنبیه : ځما په نزد ﴿يَوْمًا وَبَعْضُ يَوْمٍ﴾ محض د مدت د تقلیل څخه کنایه ده د خوب د پاڅیدلو څخه وروسته دغه طویل مدت هم دوی ته قلیل محسوس شوی و. رشتیا ده چه «خوب او

مرگ سره برابر دی» د ﴿يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ﴾ د «او» د حرف سره استعمال داسی وکنئ لکه چه
د جزء (۱۸) «المؤمنون» د سورت په (۱۱۲) آیت (۶) رکوع کښی دی
﴿كَمْ لَبِثْتُمْ فِي الْأَرْضِ عَدَدَ دِيْنَيْنَ قَالُوا لَا يَمُنُّ إِلَّا يُوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ فَسَلِّ الْعَاذِیْنَ﴾

وَكَذٰلِكَ اَعۡزٰنَا عَلَیْهِمْ لَیَعْلَمُوۡۤا اَنَّ وَعۡدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَّاَنَّ السَّاعَةَ لَا رَیۡبَ فِیۡهَا اِذِیۡتَنَا زَعُوۡنَ بَیۡنَهُمۡ اَمۡرُهُمۡ

او هم داسی (لکه چه مو وینئ کړی وو دوی) خبر کړل مونږ (خلق) پر دوی
باندی چه پوه شی (دغه د حشر منکران چه) بیشکه وعده د الله حقه ده او
بیشکه قیامت (چه دی) نشته هیڅ شک په (راتلو د) هغه کښی (او خبر کړل
مونږ دغه خلق په اصحاب الکھف) کله چه جگړی کولی دوی په منځ خپل
کښی په کار (د دین) خپل.

تفسیر : یوه له دوی غینی پیسی واخیستی او ښار ته ننوت خو د ښار گرد (تول) شیان د
ده په نظر کښی پردی او غیر متعارف ښکاره شول په دغه مدت کښی څو قرنه تیر شوی ؤ، د
ښار خلق د دغو پیسو د سکو د لیدلو څخه حیران شول چه پر دی د کوم باچا نوم دی؟ او د
کومی زمانی دی؟ او گرد (تول) سره داسی وپوهیدل چه دغه سری له کوم غایه کومه قدیمی
خښه کړی خزانه موندلی ده څو دغه خبره د باچا په غوږ کښی ورسیده او هغه همغه پخوانی
لیکلی تخته وغوښته چه پر هغه څو نمونه او ممیزه صفتونه لیکلی شوی ؤ او دغه هم پکښی
مسطور ؤ چه دغه ځلمیان یو ناڅاپه په دغه کال کښی لا درکه او تری تم شول. له تحقیقه ثابته
شوه چه دغه سری د همغه مفقودالخبر دلی څخه دی. په دغه وقت کښی په دغه ښار کښی د
«بعث بعد الموت» په نسبت سخت جگړه نښتی وه چا به ویل چه د مر کیدلو څخه وروسته بیا
ژوندون نشته، چا به ویل چه محض روحانی بعث دی او جسمانی نه دی څوک د روحانی او
جسمانی د دواړو معادو قائل ؤ، د دی وقت باچا یو حق خوښوونکی، منصف سری ؤ، او
غوښته ئی چه له یو طرف کوم داسی نظیر او مثال په لاس ورشی چه په هغه سره پوهول آسان
شی، او عقلی استبعاد له منځه ورک شی. پاک الله دغه نظیر ورپیدا کړ، بالاخر د آخرت منکران
هم د دی حیرت راوړونکی ماجری د لیدلو او اوریدلو سره په آخرت متیقن شول، او دغی
نظاری په خاص ډول (طریقه) سره د دوی پر طبائعو اثر وغورځاوه او وپوهیدل چه په دی سره الله
تعالی مونږ ته تنبیه راکړه ځکه چه دغه قصه د دوهم ځلی بیا ژوندی کیدلو څخه له سره کمه نه
ده.

تنبیه : غینو د ﴿اِذِیۡتَنَا زَعُوۡنَ بَیۡنَهُمۡ اَمۡرُهُمۡ﴾ مطلب داسی اخیستی دی چه الله تعالی د

«اصحاب الکھف» له حاله په هغه وقت کښې خلق خبر کړی ؤ نو ځکه د «اصحاب الکھف» په نسبت جگړو او مناقشو جریان درلود (لرلو)، چه هغه څو تنه ځلمیان چه یو ناڅاپه سره ورک او تری تم (گډوډ) شوی وو. چیری لارل؟ چه د هغوی په نسبت له ډیری اوږدی زمانی راهیسی داسی آورو چه راځی. دوی ولی رانغلل؟ دوی چیرته لارل؟ د دوی نسل به چیری منتشر شوی وی؟ تر اوسه پوری دوی نه دی ژوندی پاتی. او ضرور گرد (تول) سره مړه او خاوری شوی دی. په دغه مسئله کښې به ځینو یو شی او ځینو به بل شی ویل چه یو ناڅاپه الله تعالی د حقیقت له مخی پرده پورته کړه او هغه گرد (تول) اختلافات ئی سره ورک کړل.

فَقَالُوا ابْنُوا عَلَيْهِم بُنْيَانًا رَبُّهُمْ أَعْلَمُ بِهِمْ قَالَ الَّذِينَ غَلَبُوا عَلَىٰ أَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِم مَّسْجِدًا ﴿۳۱﴾

نو وویل (دغو خلقو یو بل ته) چه جوړه کړئ پر دوی یوه بناء، رب د دوی ښه عالم دی په (احوال د) دوی، وویل هغو کسانو چه غالب وو په کار (د دین) د دوی چه خامخا جوړ به کړو مونږ هر ورو (خامخا) پر دوی باندی مسجد (چه لمونځ پکښی وکړی شی).

تفسیر : دغه نه دی معلوم چه وروسته له هغه «اصحاب الکھف» همغسی ژوندی پاتی شول؟ یا ئی انتقال وکړ؟ که انتقال ئی کړی دی څه مهال (وخت) ؤ؟ او که ژوندی پاتی دی تر کله؟ یا به تر کله ژوندی پاتی کیږی؟ په هر حال د هغه ښار خلقو چه دغه سوری ته نژدی په کوم مناسب ځای کښی د یادونی په شان کوم عمارت جوړ کړی چه له هغه ځینی زائرینو ته څه سهولت پیښ شی نو په دغه کښی به د آراؤ اختلاف واقع شوی وی چه څه قسم عمارت جوړ کړ شی، د دغو اختلافونو تفصیلات خو پاک الله ته ښه معلوم دی، او دغه هم د ده په علم کښی شته چه دغه تجویز د دوی له موت څخه وروسته وشو؟ یا پخوا له موته؟ یا د دوهم ځلی د خوب طاری کیدلو څخه وروسته؟ آیا خلق تر هغه سوری پوری رسیدلی دی؟ او د دوی په ملاقات یا زیارت مشرف شوی دی؟ که نه؟ خو بیا هم هغو بارسوخو او بااقتدارو سریو «چه د اصحاب الکھف» پر اسلامی دین وو داسی سره غوټه کړه چه دغه غار ته نژدی یو معبد تعمیر شی د اصحاب الکھف په نسبت برسیره پر دی چه پاخه موحدان او متقیان وو په یقینی ډول (طریقه) نه ویل کیدی شی چه د کوم نبی علیه السلام پر دین او شریعت وو لیکن هغه کسان چه پر دوی معتقدان شوی او عمارت ئی ورجوړ کړی وو نصرانیان وو. ابوحیان په «بحر محیط» کښی د «اصحاب الکھف» د ځای د متعین کولو په نسبت متعدد اقوال نقل کړی دی. من شاء فلیراجعه.

سَيَقُولُونَ ثَلَاثَةً رَّابِعُهُمْ كَلْبُهُمْ وَيَقُولُونَ خَمْسَةً سَادِسُهُمْ كَلْبُهُمْ رَجَبًا بِالْغَيْبِ ۚ

ژر به وائی (یعقوبیه چه دوی) دری دی خلورم د دوی سپی د دوی دی، او
وبه وائی (نسطوریه چه دوی) پنځه دی شپږم د دوی سپی د دوی دی، ویشتل
(او ویل بی له نبی بی دلیل) په غیب سره.

تفسیر : یعنی سامعین به د «اصحاب الکھف» د قصی له آوریډلو څخه وروسته لکه چه د خلقو
عادت دی اتکلی غشی ولی یو به وائی چه دوی دری وو، خلورم د دوی سپی ؤ. بل به وائی چه
دوی پنځه وو او شپږم به سپی ښی. لیکن دغه ګرد (تول) اقوال داسی دی لکه چه څوک یی د
نبی له تاګلو (مقررولو) څخه تیږی (ګتی) وولی. ممکن دی د دغو مختلفو خبرو په ویلو کښی
برسیره په جهل د رسول الله صلی الله علیه وسلم امتحان هم مقصود وی چه وګورو محمد صلی الله
علیه وسلم په دغه معامله کښی څه فرمائی؟ ځکه احتمال لری چه یهودانو د هغو صحیح تعداد اوه
ښوولی وی چه د هغه په طرف لوی قرآن هم اشاره فرمائی.

وَيَقُولُونَ سَبْعَةً وَثَامِنُهُمْ كَلْبُهُمْ قُلْ رَّبِّي أَعْلَمُ بِعَدَّتِهِمْ مَا يَعْلَمُهُمُ
الْأَقَلِيلُ فَلا تمارِ فِيهِمُ الْأُمَرَاءُ ظَاهِرًا ۚ وَلَا تَسْتَفْتِ فِيهِمُ مِنْهُمْ أَحَدًا ۝

او وبه وائی (مومنان په اخبار د محمد چه دوی) اوه دی او اتم د دوی سپی د
دوی دی، ووايه (ای محمده! دوی ته) رب ځما ښه علم لری په شمیر د دوی
نه پوهیږی په (شمیر د) دوی مګر لږ (د خلقو) نو جګړه مه کوه (ای
محمده!) په باب د دوی (یعنی اصحاب الکھف) کښی مګر جګړه ښکاره او
فتوی مه غواړه په باب د دغو (اصحاب الکھف) کښی له دغو (کتابیانو)
څخه له هیڅ یو (ځکه چه ته پخپله پری خبر نی په وحیه سره)

تفسیر : یعنی په دی قسم غیر معتد به خبرو کښی زیاتی جګړی کول او تردید، فضول او
لاحاصل دی. د عدد په معلومولو پوری کوم اهم مقصود نه دی متعلق، هومره خبره چه الله تعالی
راښودلی ده له هنی څخه د زیات تحقیقاتو پسی لویډل او هغومره تردید چه الله تعالی فرمایلی
دی له هغه څخه زیات تردید او جګړی ښلول، فضول دی. ابن عباس رضی الله تعالی عنه فرمائی

زہ د هغو قليلو کسانو څخه یم (چه هغوی د قرآنی سیاقه معلوم کړی دی چه) اصحاب الکھف هم دغه اوه تنه دی. ځکه چه الله تعالیٰ هغو پخوانیو دواړو اقوالو ته ﴿رَبِّمَا الْغَيْبُ﴾ و فرمایه او دریم قول سره ئی ونه فرمایل علاوه پر دی د بیان اسلوب هم بدل شوی دی په پخوانیو دواړو جملو کښی «عطفیه واو» نه وه او په دریم کښی شته. او د ﴿وَأَتَاهُمُ كَلْبُهُمْ﴾ په عطف سره له راوړلو څخه ګواکي دغی خبری ته زور ورکول مقصود دی چه د دغه قول قائل په پوره بصیرت او وثوق سره د واقعی له تفصیله واقف دی ځینو د دی په تائید کښی دا هم ویلی دی چه پخوا له دی نه له ﴿قَالَ قَائِلٌ مِنْهُمْ كَمَ لَيْسَ لَهُمْ﴾ څخه د یوه تن قول راڅرګند (ښکاره) شو. او له ﴿قَالُوا لَيْسَ بِنُومٍ﴾ الآية - څخه پرته (علاوه) له هغه قائل څخه د دری تنو نورو قائلینو پته ولګیده له «قالوا ربکم اعلم، الاية» څخه برسیره په دوی د دریو تنو قائلینو ثبوت هم په لاس راځی او په دی ډول (طریقه) اقلا لږ تر لږه ښائی دوی اوه تنه وی. چه سپی تری مستثنی پاتی دی ځما نیکه مولانا مراد علی خان کاموی په خپل هغه قلمی تفسیر کښی چه په (۱۲۹۱) هـ ق کښی د خوګیانو په کږه کښی لیکلی دی او بیا په (۱۳۴۰) هـ کښی د لاهور په دین محمدی پریس کښی چاپ شوی دی د اصحاب الکھف اسماء داسی لیکلی دی: (۱) یملیخا (۲) مکسلمینا (۳) مسلمینا (دغه دری تنه د بی لاس درباریان یعنی اصحاب الیمین دی) (۴) مرنوش (۵) دبرنوش (۶) شازنوس (دغه دری تنه د کین لاس درباریان یعنی اصحاب الشمال دی) (۷) مرطونس هغه شپون دی چه دوی ته ئی د هغه سمخ لار ښوونه وکړه او د دوی د نجات سبب شو د دوی د سپی نوم (قطمیر) او د دوی د باچا نوم (دقیانوس) او د ښار نوم (افیوس یا طرطوس دی).

وَلَا تَقُولَنَّ لِشَائِي اِنِّي فَاعِلٌ ذَلِكَ غَدًا ۚ اِلَّا اَنْ يَشَاءَ اللهُ وَادْكُرْ رَبَّكَ اِذَا نَسِيتَ وَقُلْ عَلَيَّ اَنْ يَهْدِيَ رَبِّيْ لِاَقْرَبَ مِنْ هَذَا رَشَدًا ۝۲۴

او مه وایه له سره په هیڅ باب کښی چه بیشکه زه کوونکی یم د دغه کار صبا مګر (متصل ورسره ووايه ای محمده!) که اراده فرمایلی وی الله او یادوه رب خپل کله چه دی هیر شی او ووايه (ای محمده! دوی ته) ښائی چه سمه صافه لیاره وښی ماته رب ځما ډیری نژدی ته له دی نه له جهته د لیار ښونی (او نیکه لیاره).

تفسیر : د «اصحاب الکھف» قصه په تاریخی کتابونو کښی له نادراتو څخه لیکلی شوی وه او هر سری تری نه شو خبریدی. مشرکینو د یهودانو په لمسون له رسول الله صلی الله علیه وسلم څخه دغه سوال وکړ چه له دغه پوښتنی څخه د دوی مقصود امتحان وو ځمونږ رسول الله صلی الله علیه وسلم وعده وفرمایله چه صبا به ئی دروښیم ځکه متیقن و چه جبرئیل علیه السلام به راځی او

زه به تری معلومات اخلم او دوی ته به ئی وایم، خو جبرئیل علیه السلام تر پنځلسو ورځو پوری رانغی رسول الله صلی الله علیه وسلم دیر خفه او غمجن شو مشرکین په خندا او مسخرو لگیا شول بالاخر د الله تعالی له جانب دغه قصه ورته ولیږله شوه او په پای (آخر) کښی ئی نصیحت هم ورعلاوه شو چه وروسته له دی نه د هیڅ یوی خبری په نسبت بی د ﴿إِنَّ شَأْنَهُ﴾ څخه نه ځانی چه وعده وفرمائی که کوم وقت له تانه هیره شی نو هر کله دی چه په یاد راشی ﴿إِنَّ شَأْنَهُ﴾ ووايه او امیدوار شه چه الله تعالی به ستا درجه له دی نه لا زیاته کری. یعنی هیڅ شی هیڅ کله به له تاسی هیر نشی «موضح القرآن» یا د «اصحاب الکھف» د واقعی څخه زیات په عجیب طور ستاسی حفاظت وفرمائی او فتح او بری به مو در په برخه کری لکه چه د «ثور» په غار کښی وشو یا د کھف د واقعی څخه زیات عجیب واقعات او شواهد ستاسی له ژبی څخه ویاسی چه خلقو ته ئی بیان کری.

وَلَبِثُوا فِي كَهْفِهِمْ ثَلَاثَ مِائَةٍ سِنِينَ وَازْدَادُوا تِسْعًا ۝

او مدت تیر کری وو دغو (څلمیو) په غار کښی دری سوه کاله (شمسی) او زیات کری ؤ پری دوی نهه (قمری کلونه نور هم)

تفسیر : یعنی د شمسی په حساب پوره دری سوه کاله په هغه غار کښی ویده وو. او په قمری سره (۹) کاله نور زیات شو (په دغه کښی د ورځو او میاشتو کسور نه دی محسوب شوی) یا دری سوه کاله وروسته امکان لری چه لو څه له خوږه وینی شی او بیا تر نهو کلو پوری ویده پاتی شی. د ځینو علماؤ رایه دا ده چه دغه (۳۰۹) کاله د دوی د ویشیلو څخه بعد د محمدی عهد پوری مدت ئی بیان فرمایلی دی. یعنی له خلقو سره وروسته د لیدلو او ویلو بیا ویده شوی دی چه د دوی له دغه وروستنی پېښی څخه د محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم تر زمانی پوری دومره مدت تیر شوی دی والله اعلم.

لطیفه د هندوستان د (زیشوان) په علاقه کښی یو سری د دوه سوه او دوه پنځوس (۲۵۲) کلنی عمر کښی شته چه اوس د خپلی څلیرشتمی (۲۴) ښځی سره ژوندون کوی.

قُلْ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا لَبِثُوا لَهُ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَبْصِرْ بِهِ وَأَسْمِعْ

ووايه (ای محمده! دوی ته) الله ښه عالم دی په مقدار د هغه مدت (چه دوی ځنډ (تاخیر) کری وو په هغه کښی)، خاص هم ده لره دی پټ (اسرار) د آسمانونو او د ځمکی (او د ساکنینو او موجوداتو د هغو هم)، څه ښه لیدونکی دی الله (د هر موجود) او څه ښه اوریدونکی دی الله (د هر مسموع)،

تفسیر : یعنی مؤرخین د دوی د ویدیللو او د بیا وینیللو مدت راز راز (قسم قسم) بیانوی خو له گردو (تولو) څخه صحیح او صواب همغه ده چه الله تعالیٰ ئی ښیی ځکه چه د آسمان او د ځمکی د گردو (تولو) پتو اسرارو علم هم له ده سره شته او هیڅ یو شی د ده د قدرت له سترگی څخه نه شی تیروتی.

مَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ قَوْلٍ وَلَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا ﴿١٣﴾

او نشته چیری دوی ته بی له دی نه هیڅ دوست (متولی د امورو) او نه شریکوی په حکم (قضاء) خپل کښی بل هیڅوک.

تفسیر : یعنی همغسی چه د ده علم محیط دی د ده قدرت او اختیار هم پر گردو (تولو) حاوی دی همغسی چه د ﴿لَا يَتَّبِعُ التَّوْحِيدَ وَالْإِشْرَاقَ﴾ په علم کښی هیڅوک له ده سره مل او شریک نه دی د قدرت په اختیاراتو کښی هم هیڅوک له ده سره مل او شریک نشی کیدی.

وَأَنزِلْ مَا أَوْحَىٰ إِلَيْكَ مِنْ كِتَابٍ رَبِّكَ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ ۖ وَلَكُن تِجْدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحِدًا ﴿١٤﴾

او ولوله (ای محمده ! دوی ته) هغه چه وحی کړی شوی ده تاته له کتابه د رب د تا، نشته بدلوونکی د کلماتو د دغه (الله)، او له سره به نه مومی ته غیر له دغه (الله) هیڅ ځای د پناه (که قصد ئی وکړی)،

تفسیر : د «اصحاب الکھف» په قصه کښی ئی فرمایلی ؤ ﴿فَلَا تُشْرِكُوا بِاللَّهِ شَيْئًا﴾ (مطلب دا دی چه په بیکاره شیانو د زیات بحث او پلتنی (تحقیق) او مناقشی هیڅ ضرورت نشته. تاسی خپل د منصبی فرض په اتمام کښی مشغول او لگیا اوسئ! یعنی هغه جامع او مانع او کافی او شافی کتاب چه تاته ستا رب مرحمت فرمایلی دی، هغه ولوله! او خلقو ته ئی واوروه! کومی خبری چه الله تعالیٰ په دی کښی آورولی دی او هغه وعدی ئی چه فرمایلی دی هیڅ یو داسی طاقت نشته چه هغه واړوی. یا ئی بدل کړی، یا ئی بیرته وغورځوی، یا ئی غلطی ثابتی کړی که څوک د دغو خبرو تبدیل پسی وی یا د دی کتاب د حقوقو په اداء کولو کښی قصور کوی هغه دی ښه وپوهیږی چه د الله تعالیٰ د مجرمانو دپاره په هیڅ یو ځای کښی د پناه ځای نشته. هو د وفادارانو د پناه ورکولو دپاره د هغه

رحمت وسیع دی (اصحاب الکھف) وگورئ کله چه دوی د الله تعالیٰ په خبرو تینگ ولاړ وو نو دوی ته ئی غرنګه ښه غځای پخپل فضل او مرحمت سره ورغنايت کړ.

وَاصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ

او صبر (بند او تینگ) کړه نفس خپل له هغو کسانو سره چه بولی (عبادت کوی) د رب خپل په سبب (اول د ورځی) او بیګا (آخر د ورځی یعنی هر کله) غواړی دوی ذات (یا رضاء) د الله.

تفسیر : یعنی د ده د لقاء او رضاء د حصول په شوق کښی په نهایت اخلاص سره تل په عباداتو کښی مشغول اوسپړی. مثلاً ذکر کوی، قرآن لولی. پر خپلو لمونځونو مداومت کوی. د حلالو او حرامو تمیز کوی. د خالق او د مخلوق د دواړو حقوق پیژنی. اگر که د دنیوی حیثیته دوی معزز او مالدار نه دی، لکه په لویو اصحابو کښی په دغه وخت کښی حضرت عمار. صهیب. بلال. ابن مسعود خباب سلمان او نور رضوان الله تعالیٰ علیهم اجمعین نو داسی مخلصین مؤمنین له خپل صحبت او مجالست څخه تل مستفید وګرځوه او د هیچا په وئیلو او اورولو سره دوی د خپل مجلسه څخه مه بیلوه !.

وَلَا تَعْدُ عَيْنُكَ عَنْهُمْ تُرِيدُ زِينَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا

او نه دی تیریری (وراندی دواړه) سترګی ستا له دوی نه چه غواړی ته، زینت (ښائست) د دی ژوندون لږ خسیس،

تفسیر : یعنی د دغو غریبانو او مات زړو او بی وځلیو (کمزورو) مخلصینو مومنینو څخه له سره خپلی سترګی مه آړوه ! او لویو لویو غټو متکبرانو دنیا دارانو ته په دغه مقصد مه ګوره ! چه د دوی د مسلمان کیدلو څخه به اسلامی دین ډیر ښه رونق او ښائست مومی څکه چه اسلامی اصلی عزت او رونق په مادی خوشحالی او د سپینو او سرو زرو په مسکوکاتو نه دی مضبوط. بلکه په ایمان او تقویٰ او اعلیٰ درجه ښو اخلاقو سره قائم دی. د دنیا تال او تیل، ښائست او سنگار بیخی فانی او د سیوری په شان تلونکی شی دی. حقیقی دولت خو ایمان، تقویٰ او تعلق مع الله دی چه هغه له سره ماتی او زوال نه لری. لکه چه د «اصحاب الکھف» په واقعه کښی د الله تعالیٰ د یاد کونکو او د دنیا د طالبانو پای (اخر) او خاتمه معلومه شوه.

وَلَا تَطْعَمَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ وَكَانَ أَمْرُهُ فُرْطًا ﴿٣٨﴾

او اطاعت مه کوه (مه اوړه خبره) د هغه چا چه غافل کړی دی مونږ زړه د ده له ذکره غمونږ او متابعت ئی کړی دی د هوا خپلی او دی کار د هغه تجاوز (له حقه او غورځول د حق شاته او تجاوز له حدود الله).

تفسیر : یعنی د هغو کسانو په خبرو تاسی له سره غوږ مه ږدئ او مه ئی اورئ چه د هغوی زړونه له حقه زاهل او په دنیوی نشو کښی مست او لایعقل او د الله تعالی له یاده بیخی غافل دی. او تل د خپل نفس د خوښی او غوښتنی پسی مائل او رهی (روان) او لگیا دی. د الله تعالی په عبادت کښی تکبر، لوی، غانمنی (خودنمائی)، هوا پرستی، تقدم او تعالی د دوی دود (رواج) او دستور دی. اگر که دوی ظاهراً ډیر بدایان (دولتمن)، د جاه او ثروت خاوندان هم وی. په روایاتو کښی راغلی دی چه د قریشو غښتو صنادیدو او غتانو غمونږ رسول صلی الله علیه وسلم مبارک ته وویل «تاسی د خپلو شاو خوا څخه دغه فقراء، مسکینان خواران، غریبان چه گرد (تول) سره اوږه گان (خوار) دی لری کړئ. غو مونږ غتان. مشران. لویان او سرداران تاسی سره کینو.» گواکی مسلمانانو ته اوږه (خوار) او کفارو ته ئی بدای او سردار وویل. ممکن دی چه د محمد صلی الله علیه وسلم په مبارک زړه کښی دغه خبره تیره شوی وی چه د دغو غریبانو په بیلولو کښی د لږ څه مدت دپاره څه حرج او مضائقه ده؟ دوی خو پاڅه مسلمانان دی، مصلحت ته کلی نه به خپه کیږی او دغه غتان به په دغه وسیله سره اسلام قبلوی. نو په دغه مناسبت دا آیت نازل شو چه تاسی له سره د دغه متکبرانو دغه خبری مه آوری! ځکه چه د دوی دغه غوښتنی بیخی چتی (فضول) او بیکاره دی په دوی کښی د حقیقی ایمان د قبلولو رنگ او استعداد نشته. نو بیا محض د موهومی فائدی دپاره د مخلصینو مسلمانانو د خاطر احترام ولی پریښودی شی. او هم د غتانو او غریبانو سره د دغسی معاملی له کولو څخه احتمال شته چه د عامو خلقو په زړونو کښی د رسول الله صلی الله علیه وآله وصحبه وسلم په نسبت ﴿مَعَاذَ اللَّهِ﴾ بدگمانی او نفرت پیدا شی چه د هغه ضرر له دی ضرر څخه به ډیر زیات وی چه اوس د دغو غو تنو متکبرو د اسلام د نه قبلولو په صورت کښی تصور کاوه شی!

وَقُلِ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ وَمَنْ شَاءَ فَلْيُكْفُرْ

ووايه (ای محمده! دوی ته اسلام قرآن) حق دی له رب ستاسی، پس هر څوک چه اراده (د ایمان) وکړی نو ایمان دی راوړی! او هر څوک چه اراده (د کفر) وکړی نو کافر دی شی.

تفسیر : یعنی د الله تعالیٰ له جانبہ رشتیا رشتیا خبری اورولی شوی دی. الله تعالیٰ د چا د منلو او د نه منلو هیڅ پروا نه لری هر څه نفع یا نقصان چه پېښیږی هغه به یواځی ستاسی وی منونکی، او نامنونکی له هر یوه سره د هغه خپل عمل د لاری مل وی. او هغوی دواړه دی خپل هغه عاقبت او خاتمی ته ښه څیر شی او فهم دی ورته وکړی چه وروسته بیانېږی. خالص دنیوی عیش او عشرت خوشی چتی (بیکاره) او فانی دی. او دنیوی مزی او چرچی هلته ښی او خوندوری کیدی شی. چه د اخروی فلاح او نجات وسیله وگرځی. هو! یواځی دنیوی تمول په کار نه راځی. بلکه هغه کسان چه په دغه جهان د اسلام په حالت خواروزار او پریشان دی په هغه جهان کښی به خوښ او خوشال او فرحان او په عیش او عشرت او آرام کښی وی. امام زاهدی رحمة الله علیه ویلی دی له دغه امر څخه مراد وعید او تهدید یعنی ویرول او زورول دی نه اباحت او اجازت ځکه چه بیا ئی داسی فرمایلی دی.

إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ نَارًا أَحَاطَ بِهِمْ سُرَادِقُهَا وَإِنْ يَسْتَغِيثُوا
يُغَاثَوْنَ بِمَاءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِي الْوُجُوهَ بِئْسَ الشَّرَابُ وَسَاءَتْ مُرْتَفَقًا ﴿١٩﴾

بیشکه چه مونږ تیار کړی مودی لپاره د ظالمانو (کافرانو داسی) اور چه چاپیر شوی دی له دوی پردی د هغه (چه هغه پردی به هم د اور وی)، او که فریاد وکړی (دوی له تندی) نو فریاد به ئی واخیستی شی (په ورکولو د داسی) اوبه (سره) لکه زوی (یا د تیلو خت) چه وړیتوی به مخونه، بد څیز د څښلو دی (دغه زوی)، او بد دی (دغه اور ځای د آرام یا) له وجی د انتفاع.

تفسیر : یعنی د گرمی له شده به تری کیږی نو «العطش! العطش!» ناری وهی نو د تیلو تلجت (خیری) یا د زوو په شان اوبه دوی ته ورکولی کیږی چه د سخت تودوالی او د تندی له سببه د دوی خوله او کولمی به سره تول وړیتی او تناکي وهی.

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ مَنْ أَحْسَنَ عَمَلًا ﴿٢٠﴾

بیشکه هغه کسان چه ایمان ئی راوړی دی او کړی ئی ښه (عملونه) بیشکه مونږ نه ضائع کوو اجر (ثواب) د هغه چا چه ډیر نیک وی له جهته د عمل،

تفسیر : یعنی له ادنیٰ غنیٰ ادنیٰ نیکی هم نه ورک کیږي او پوره بدل به ورکړی شی.

أُولَٰئِكَ لَهُمْ جَنَّاتُ عَدْنٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ

دغه (مؤمنان چه دی) شته دوی ته (هسی) جنتونه د تل هستوګنی چه بهیږي له لاندی (د ونو او مانیو) د دوی (خلور قسمه) ویالی په لاس به کاوه شی دوی ته په دغه جنت کښی وښی له سرو زرو (خو وښوولی شی چه اصلی او دائمی دولتمن او باثروته کوم سړی دی؟)

تفسیر : هغه څوک چه تش د سرو زرو او سپینو زرو او ښو کالیو خاوندان دی یا هغو چه ورسره مسلمانان او د ښو اعمالو خاوندان، یا سره له اسلامه او حسنه اعمالو فقیران او بی وځلی (بی وسه) دی. د سرو زرو باهوګانو او ورښمنی جامی او هم داسی د جنت پر ګردو (تولو) نعمتونو او کیفیاتو باندی نه مونږ او نه بل څوک پوهیدی شی چه څومونږ له فهمه ډیر لوړ او په حسوساتو کښی د هغه موطن کوم خاص او پوره مثال نه دی موجود.

وَيَلْبَسُونَ ثِيَابًا خُضْرًا مِنْ سُدُسٍ مُّسْتَبْرَقٍ وَاسْتَبْرَقِ

او اغوندی به دغه (جنتیان) جامی زرغونی له نړیو ورښمو او له پریرو (غتو) ورښمو.

تفسیر : ښائی چه مخ ئی د نړیو ورښمو او استر ئی د پریرو (غتو) ورښمو څخه وی کما یفهم من قوله تعالى ﴿بَطَائِنُ مِنْ لِبَاسٍ يَنْفَخُونَ فِيهِ﴾ جزء (۲۷) (د الرحمن (۵۴) آیت ۳ رکوع) یا دواړه قسمونه به سره بیل بیل استعمالیږی والله اعلم. په «موضح القرآن» کښی دی چه رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایلی دی چه سره زر او ښمین کالی نارینه ؤ ته په جنت کښی ور رسېږی هر څوک ئی چه دلته واغوندی هلته به ئی نه آغوندی.

مُسْكِينٍ فِيهَا عَلَى الْأَرْبَابِ نِعْمَ الثَّوَابُ وَحَسُنَتْ مُرْتَفَقًا^{۳۱}

تکیه کوونکی به وی په دغه جنتونو کښی پر تختو باندی، خومره ښه بدل دی (دا جنتونه او نعمتونه) او خومره ښه دی (دا جنتونه او نعمتونه) غای د آرام.

تفسیر : یعنی پر ښو چپرکتو او پالنگونو تکیه لگولی په نهایت عزت او احترام سره به ناست وی.

وَاضْرِبْ لَهُم مَّثَلًا رَّجُلَيْنِ

او وشیه بیان کړه ته دوی ته یو مثال (د کفارو او مومنانو هغه) دوه سړی.

تفسیر : دغه ئی د غنی کافر او فقیر مؤمن مثال بیان وفرمایه چه د هغه په ضمن کښی د دنیا بی ثباتی. او د کفر او تکبر بدانجامی. او د ایمان او تقوی پر مقبولیت باندی تنبیه ده. دغه دواړه سړی چه د هغوی مثال بیان شوی دی په واقعی ډول (طریقه) سره موجود وو؟ یا محض د تفهیم دپاره دغه مثال فرض کړی شوی دی. د علماؤ په دغه مورد کښی دوه قوله دی او د تمثیلو فائده په هر حال کښی حاصله ده.

جَعَلْنَا الْاِحْدَاهُمَا جَنَّتَيْنِ مِنْ اَعْنَابٍ وَحَفَفْنَاهَا بِنَخْلٍ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمَا زُرْعًا^ط

چه گرځولی (ورکړی وو) مونږ یو له دی دواړو ته دوه باغونه. له انگورو (تاکونه) او پت کړی وو مونږ دا باغونه په خرماؤ سره او پیدا کړی وو مونږ په منځ د دی (دواړو باغونو) کښی کښت (فصل).

تفسیر : یعنی د دغو باغونو په چار چاپېر د کجورو (خرماؤ) ونی کینولی شوی دی او د دواړو باغونو په منځ کښی ځمکه د زراعت دپاره تخصیص ورکړی شوی ده خو غله او میوه (قوت او فواکه) گرد (تول) تیار له همغه باغ څخه حاصل واخلی.

كُلَّا الْجَنَّتَيْنِ اَتَتْ اُكْھَا وَلَمْ تَظْلِمْ مِنْهُ شَيْئًا^۲

دی دواړو باغونو ورکول به ئی میوی خپلی (پوره) او نه به ئی کاوه ظلم

(کموالی) له محصوله خپله هیڅ قدر.

تفسیر : یعنی داسی نه ؤ چه یو باغ به ښه وده (نښونما) او ښه حاصل ورکوه او بل نه ورکاوه او بی حاصل او بی وده پاتی ؤ یا په یوه کښی ډیری ونی وی او په بل کښی کمی.

وَفَجَّرْنَا خِلْفَهُمَا نَهْرًا ۝۳۳

او بهولی وه مونږ په منځ د دی دواړو باغونو کښی ویا له،

تفسیر : یعنی د دغو باغونو په منځ کښی د اوبو ویا له په ډیر ښه وضعیت سره چار چاپیر بهیده او منظره ئی ډیر ښکلې او فرحت زیاتوونکې او ښائسته کړی وه . او که کله نا کله چه باران هم نه کیده خو بیا هم د دغو باغونو طراوت او زرغونتیا د دغو اوبو په سبب به پخپل حال پاتی کیده او د تندې خرابی او د وچوالی هیڅ ویره او اندېښنه به ورسره نه وه .

وَوَكَانَ لَهُ شَجَرٌ

او ؤ ده ته (نوری) میوی،

تفسیر : یعنی هر څه چه ئی لگولی ؤ یا ئی گنلی ؤ د هغه ثمره او نتیجه ئی په ښه دول (طریقه) سره وموندله او د عیش او رفاهیت هر قسم سامان جمع شو، نکاح ئی چه وکړه د هغی نتیجه او ثمره هم ورته ښه شوه او د ډیرو اولادونو پلار شو.

فَقَالَ لِصَاحِبِهِ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ أَنَا أَكْثَرُ مِنْكَ مَالًا وَأَعَزُّ نَفَرًا ۝۳۴

پس وویل دغه (کافر) هغه (مؤمن) ملگری خپل ته حال دا چه هغه ورسره خبری کولی (په افتخار سره) چه زه زیات یم له تانه له جهته د مال او ډیر عزت ناک یم له جهته د سړیو.

تفسیر : یعنی مال، دولت، ملاتړ، سری ماسره له تا نه زیات دی که زه د شرک او کفر په اختیارولو کښی په باطل وی نو دومره مال، دولت او هوسانی (آرام) به ولی غما په برخه کښی

کیده؟ د ده د شرک ثبوت له دی نه په لاس راځي چه د آفت د رسیدلو څخه ئی وروسته په تأسف او ارمان سره وویل ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّبِعُوا هَذِهِ السَّاعَةَ﴾ معلومیږي چه د هغه غریب ملگری چه پوخ موحد ؤ د شرک د بطلان اظهار، او له شرک څخه د توبی کولو نصیحت به ئی ورته کاوه چه د هغه په جواب کښی ئی داسی ورته وویل چه زه له تانه په مال، اولاد، سری، ملاتړ او هر څیز کښی زیات یم. نو څرنګه به یقین وکړم چه زه پر باطل یم او تا غوندی مفلس او ناداره به په حق وی؟.

وَدَخَلَ جَنَّتَهُ وَهُوَ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ

او ننوت دی باغ خپل ته حال دا چه دی ظالم ؤ پر ځان خپل (په سبب د فخر او تکبر او کفر)

تفسیر : یعنی په شرک کښی مبتلا ؤ. د کبر او غرور په نشو د ده دماغ ډک ؤ. نورو ته به ئی په سپکه سره کتل او حقیر به ئی ګڼل. او د الله تعالی پر قدرت او جبروت به ئی نظر نه ؤ. او نه په دی پوهیده چه وروسته به ئی انجام څه کیږي؟ هم دغه باغ د ده جنت ؤ چه هغه به ئی خپل ابدی خیر ګڼلو.

قَالَ مَا أَظُنُّ أَنْ تَبِيدَ هَذِهِ أَبَدًا ۖ وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِنْ رُدِّدْتُ إِلَىٰ رَبِّي لَأَجِدَنَّ خَيْرًا مِنْهَا مُنْقَلَبًا ۝۳۹

وویل چه زه نه کوم ګمان چه هلاک (خراب) به شی دغه باغ (زما) هیچیري او نه کوم زه ګمان په قیامت چه قائم (واقع) به شی او قسم دی خامخا که بوتلی شم (په ګمان ستا) رب خپل ته (پس له بیا ژوندون) نو قسم دی چه هرومرو (خامخا) به مومم خامخا غوره له دی باغ څخه مرجع.

تفسیر : یعنی اوس خو په آرام سره تیریږی. او ګرد (تول) انتظامات می داسی مکمل کړی دی چه زما تر ژوندانه پوری د دغو باغونو د تباہ او خرابیدلو کومه ظاهری اندیښنه نشته. پاتی شوه د بعث بعد الموت قصه، نو اول زه یقین نه لرم چه د مر کیدلو څخه وروسته د هډوکي بڅرکی ته بیا دوهم ځلی نوی ژوند په برخه کیږي؟ او مونږ به د پاک الله په مخ کښی وړاندی کیږو. لیکن که هم داسی وشو نو یقیناً ماته به له دی نه ښه او بهتر سامان هلته هم راوړسیږی. که زمونږ دغه حرکات د الله تعالی خوښ نه وی نو په دغه دنیا کښی به ئی ولی دومره وسعت او

راحت را په برخه کړی وی؟ ګواکي د دی دنیا راحت او هوسانی (آرام) د هغه جهان په خوښی او هوسانی (آرام) باندی دلیل دی چه زه به هلته هم مزی او چرچی کوم.

قَالَ لَهُ صَاحِبُهُ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ أَكَفَرْتَ بِالَّذِي خَلَقَكَ مِنْ تُرَابٍ
ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ سَوَّاهُ رَجُلًا ۖ لَئِنْ أَهْوَ اللَّهُ رَبِّي وَلَآ أُشْرِكُ بِرَبِّي أَحَدًا ۝

وویل دغه (کافر) ته (مؤمن) ملګری د ده حال دا چه دغه مومن خبری اتری کولی له دغه کافرسره آیا کافر شوی پر هغه (ذات) چه پیدا کړی ئی ته (په اول کښی) له خاوری بیا ئی له نطفی بیا ئی برابر کړی ته سری (روغ په اندامونو). لیکن زه وایم شان دا دی چه الله رب غما دی او نه شریکوم زه له ربه خپله سره هیڅوک.

تفسیر : یعنی هغه الله تعالیٰ چه ستا اصل آدم علیه السلام ئی له بی ځانه خاوری څخه. بیا ته ئی د ځمکي د حاصلاتو له خلاصی او له یوه څاڅکي ناخیزه اوبو څخه پیدا کړی ئی او ژوندون ئی دربښلی دی او روحانی او جسمانی قوتونه ئی درکړی دی او لوی غت انسان ئی در څخه پیدا کړی دی نو آیا ته له دی نه انکار لری چه هغه په دی وروسته له مرګه بیا ژوندی کوی؟ یا دغه درکړی نعمت به له تانه بیرته نشی اخیستلی؟ زما عقیده خو داسی نه ده. بلکه زه پوره یقین لرم چه هم هغه لوی ذات یواځی زمونږ رب دی. د ده په الوهیت کښی بل هیڅوک شرکت نه لری او د ده د حکم او ارادی په مقابل کښی هیڅوک هیڅ شی نشی ویلی او کولی او نه خپله سا اخستی شی.

وَلَوْلَا إِذْ دَخَلْتَ جَنَّتَكَ قُلْتَ مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ

او ولی نه په هغه وقت کښی چه ننوتی باغ خپل ته ویل تا (یعنی په هغه وقت کښی چه ننوتی خپل باغ ته ولی دی داسی نه ویل) هغه چه اراده وفرمائی الله (هغه کیږی) نشته قوت (هیچا لره په هیڅ کار) مګر په توفیق) د الله.

تفسیر : یعنی مال د الله تعالیٰ نعمت دی خو د غرور، تکبر او ځانمنی (خودنمائی) او د کفر ویلو څخه آفت نازلیدی. لازم او ښه خو داسی ؤ چه د باغ د داخلیدلو په وقت دی د ﴿مَا أَظُنُّ أَنْ تَبِيدَ هَذِهِ أَبَدًا﴾ په ځای ﴿مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ﴾ ویل یعنی د هر هغه څیز چه الله تعالیٰ

اراده و فرمائی عطا کوی ئی. خه زور او قوت چه په مونږ کښی شته هغه د ده له امداد او اعانته را حاصل دی. که الله تعالی اراده و فرمائی نو په یوه شپه کښی هغه گورد (تول) سلب او بیرته ئی اخلی. په روایاتو کښی راغلی دی. هر مهالی (وخت) چه انسان پخپل کور کهول او نور غای کښی په خوښی، آرام سره غان مومی نو هم دغه لفظ دی ووانی ﴿ مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا لِلَّهِ ﴾

إِنْ تَرَنِ أَنَا أَقَلُّ مِنْكَ مَالًا وَلَدًا ۖ فَعَلَىٰ سَرَّيْ أَنْ
يُؤْتِيَنَّ خَيْرًا مِّنْ جَنَّتِكَ وَيُرْسِلَ عَلَيْهَا حُسْبَانًا مِّنَ السَّمَاءِ
فَتُصْبِحَ صَعِيدًا زَلَقًا ۖ أَوْ يُصْبِحَ مَاؤُهَا غَوْرًا فَلَنْ تَسْتَطِيعَ لَهُ طَلَبًا ۝۲۱

که ته وینی ما چه زه لږ یم له تانه د جهته د ماله او ولده (غوی او لور). پس (امید لرم چه ژر دی چه) رب غما را کړی ماته (په دنیا په آخرت کښی خیر) بهتره له باغ ستا او چه ولیږی پر دغه (باغ ستا) تندر له (طرفه د) آسمانه پس صبا ته وگرځی (باغ ستا) داگ میدان ښویی (چه ښوئیږی پری سړی) بی زرغونه یا صبا ته وگرځی اوبه د دی باغ وچی ډوبی پس له سره به نه توانیږی (نه شی راوستی) دی ډوبو اوبو لره په لتولو سره.

تفسیر : یعنی یوه توده بوربورکی (گورد باد) والوزی یا بل کوم سماوی آفت نازل شی چه ستا د دغه تکبر او غرور د نتانجو په سزا کښی ستا دغه باغ داگ ډبر او سپیره او تری صاف میدان جوړ کړی. یا د دغی ویالی اوبه وچی شی. او بیا سره له ډیر زیار (محنت) ایستلو او کوښښ اوبه پکښی ونه بهیږی.

وَاحِيطَ بِشَرِّهِ ۖ فَاصْبِرْ يَقْدَرُ كَفِّهِ

او چاپیر کړی شو په انواعو د میوو د هغه (باغ یا سړی یعنی هلاک شو) پس وگرځید په وقت د سبا کښی چه اړه وه ئی سخت او مخ د ارغویو خپل (له خپلگانه)

تفسیر : یعنی د حسرت او افسوس لاسونه به ئی سره مېل. او هک پک پاتی و.

عَلَى مَا أَنْفَقَ فِيهَا وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَى عُرُوشِهَا

پر هغه مبلغ چه لگولی ؤ پر دغه باغ حال دا چه دغه باغ لویدلی ؤ پر غیلو (منامگانو د تاکو کورو) خپلو.

تفسیر : حضرت شاه صاحب لیکي « آخر د ده پر باغ باندي هم هغسی وشوه چه د دغه بڼه سری له خولی څخه وتلی ؤ په شپه کښی سماوی آفت د اور په صورت راغی او مگرد (تول) باغ ئی وسوځوه او د ایری ډیرئ ئی تری جوړه کړه. مال ئی لگولی ؤ د پنگی (راس المال) د تزئید دپاره خو پنگه او مگته اصل او فرع دواړه ئی له لاسه ووتل».

وَيَقُولُ يَكِيدَنِي لِمَ أَشْرِكُ بِرَبِّي أَحَدًا ۝

او وائی ای کاشکی ما نه وی نیولی شریک رب خپل سره هیڅوک (خو می دغه باغ نه وی وران شوی).

تفسیر : مگر څه په کار دی اوس ژړا او انگولا لوښی مات او غوړی توی شو په بیدیا. او دغه افسوس او ندامت هم د الله تعالی له ویری نه ؤ بلکه تش د دنیوی ضرر رسیدلو په بناء ؤ.

وَلَمْ تَكُنْ لَهُ فِئَةً يَنْصُرُونَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَمَا كَانَ مُنتَصِرًا ۝

او نه ؤ ده ته کومه ډله چه مدد ئی کړی وی له ده سره (په دفع د آفت کښی) غیر له الله او نه ؤ دی پخپله مددگار د خپل ځان (په دفع د هلاک کښی)،

تفسیر : یعنی نه ئی ځوند (پارتی) او ډله په کار ورغله. نه اولاد او نه هغه فرضی معبود چه له الله تعالی سره ئی شریک درولی ؤ. او نه ده پخپل ذات کښی دومره طاقت او توان درلود (لرلو) چه د الله تعالی د عذاب مخه ونیسی یا خپل بدل واخیستی شی.

هَذَاكَ الْوَلَايَةُ لِلَّهِ الْحَقِّ هُوَ خَيْرٌ ثَوَابًا وَخَيْرٌ عُقْبًا ۝

په دی وقت کښی مگرد (تول) ولایت اختیار خاص الله لره حق دی، الله خیر (غوره) دی له جهته د ثواب او خیر (غوره) دی له جهته د عاقبه (او بدل

ورکولو خپلو دوستانو لره).

تفسیر : یعنی د هر عمل هر بدل چه دی ورکری هغه درست دی، دلته او هلته په هر ځای کښی د هم ده واک او اختیار چلېږی او هیڅوک هیڅ طاقت او توان نه لری چه د ده په حکم او فیصله کښی څه مداخله وکری یا څه ګوتی پکښی ووهی.

وَاضْرِبْ لَهُم مَّثَلَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَا أَنْزَلْنَاهُ مِنَ السَّمَاءِ
فَاخْتَلَطَ بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ فَأَصْبَحَ هَشِيمًا تَذْرُوهُ الرِّيحُ ط

او وښيه بيان كره دغو (خلقو) ته مثال د دی ژوندون لږ خسيس په تازګی او سرعت د زوال کښی) په مثل د هغو اوبو چه نازلی کړی دی مونږ هغه اوبه له (طرف د) آسمانه نو ګڼ یو بل سره ګډوډ شی په سبب د دی (اوبو) سره زرغونه د ځمکې نو صبا ته وګرځی (دغه زرغونه) وچه کلکه ماته ماته چه الوځوی ئی بادونه،

تفسیر : یعنی د دنیا د دغه عارضی پسرلی او د فانی او سریع الزوال ښایست او سینګار مثال داسی وګڼئ چه پر وچه او مړه ځمکه د باران اوبه ولوړی او هغه یو په یو تکه شنه او ژوندی شی او پر ګڼو شینکیو او ونو ښائسته شی. او مختلفې ترکودی (نباتات) ځنی خارج او مخلوط او ګډه وده زرغونتیا پکښی پیدا شی، ډیر ښائسته او ښکلی کښت (فصل) ئی په سترګو کښی ډیر ښه ښکاره شی. مګر څو ورځی وروسته هغه تګ زیر واوړی او په وچیدلو او رژیدلو باندی شروع وکړی. بالاخر په یوه وقت ګرد (تول) سره لو او قطع او پری او ورپیل شی او بیا توته توته او بوس بوس کړی شی. او په هوا کښی والوځولی شی. د دنیا د سترګو غولوونکی او ناپوهان تیرایستونکی ښائست او سینګار هم داسی وګڼی چه د څو ورځو له مخی ډیر ښکلی او زړه وړونکی په نظر راځی. بالاخر ذری ذری او په هوا کښی والوځی او ګرد (تول) سره لری او پری شی. او ډاګ ډیر صاف میدان تری پاتی شی لکه چه وروسته په ﴿وَيَوْمَ تُسْفَرُ الْجِبَالُ وَتَرَى الْأَرْضَ بَلَدًا﴾ کښی اشاره کړی شوی ده.

وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ مُّقْتَدِرًا ۝

او دی الله پر هر څیز باندی (چه اراده وفرمائی) توانا قادر (چه ځینی د هغو انشاء او افنا دی).

تفسیر : یعنی هر کله چه اراده وفرمائی ژوندی نی کری (موضح القرآن) یا دا چه زرغونول او ذری ذری کول او آلوغول، گرد (تول) د ده په واک (اختیار) او قدرت کښی دی.

الْمَالُ وَالْبَنُونَ زِينَةُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْبَاقِيَةُ الصَّلَاحُ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ أَمَلًا ﴿۳۷﴾

مال (د دنیا) او ځامن (چه پکښی اخروی مفاد نه وی) زینت (رونق) بنائست د دی ژوندون لږ خسیس دی، او (په اعتبار د جزاء) باقی پاتی کیدونکی نیک (عملونه) خیر غوره دی په نزد د رب ستا له جهته د ثوابه او (خیر) غوره دی له جهته د امید.

تفسیر : یعنی وروسته له مرگه مال او اولاد او نور هیڅ په کار نه راځی او یواځی هغه نیک کارونه په کار راځی چه د هغو اثر یا ثواب مستقبل ته پاتی کیدونکی وی. په حدیث کښی دغه کلمات طیبات (سبحان الله ولا اله الا الله والله اکبر ولا حول ولا قوة الا بالله) له باقیات الصالحات څخه فرمایلی شوی دی. دغه محض د مثال په ډول (طریقه) دی. که نه گرد (تول) حسنه اعمال په دی کښی داخل دی. په «موضح القرآن» کښی دی ﴿وَالْبَاقِيَةُ الصَّلَاحُ﴾ دا دی چه داسی یوه علم ښوونه وکړی چه جاری وی یا کومه نیکه طریقه وچلولی، یا مسجد، یا کوهی، یا سرای، یا باغ یا کومه مزرعه وقف کړی، یا خپل اولاد ته ښه تعلیم او تربیه ورکړی، او وروسته له خپله دغه صالح ولد پرېږدی، نو دغه گرد (تول) داسی ښه اعمال دی چه پر هغو باندی د الله تعالی له جانب ښه بدل موندلی کیدی شی. او انسان پری عمده توقعات قائمولی شی. د دنیا پر فانی او زائل خوشالی طویل او عریض امیدونه ترل د عقل او هوش کار نه دی.

وَيَوْمَ نُسَيِّرُ الْجِبَالَ وَتَرَى الْأَرْضَ بَارِزَةً

او (یاد کړه) هغه ورځ چه وران به کړو غرونه او گوری به ته (ای انسانه!) ځمکه ښکاره (صاف میدان)

تفسیر : یعنی کله چه قیامت راشی نو د غرونو پشان سخت مخلوق هم له خپله ځایه آلوغولی شی بلکه دغه لوی او درانه غرونه هم لکه ټکولی شویو ویو غوندی په هوا کښی سره گرځی او آلوځی الغرض د ځمکی دغه گردی (تولی) لوی او ژوری (نشیب وفرار) به سره سمی برابری

او غمکه به له یوه سره تر بله سره پوری صاف، هوار میدان شی.

وَحْشَرْنَهُمْ فَلَمْ نُنْجِدْ مِنْهُمْ أَحَدًا ۝

او راجمع به کړو (مونږ) دوی (یعنی خلق) نو پری به نه ږدو له دوی نه یو تن هم (نه له اولینو او نه له آخرینو).

تفسیر : یعنی هیڅ یو تن هم د الله تعالیٰ له درباره غیر حاضر کیدی نشی.

وَعُرْضُوا عَلَىٰ رَبِّكَ صَفًّا لَقَدْ جِئْتُمُونَا كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ نَبَلْ زَعَمْتُمْ أَلَّنْ نَجْعَلَ لَكُمْ مَوْعِدًا ۝

او وړاندی به کړی شی دوی په رب ستا صف صف (او ویه ویلی شی دغو صفوفو ته) خامخا په تحقیق راغلی تاسی مونږ ته (یواځی لغر ږبند) لکه چه پیدا کړی وی مونږ تاسی رومبی غلی (له خپلی موره په دی شان سره) بلکه گمان کاوه تاسی (ای منکرینو د بعث) چه ویه نه گرځوو مونږ تاسی ته غای او وقت د وعدی.

تفسیر : د بعث منکرینو ته به د تقریر او توبیخ په ډول (طریقه) وویلی شی چه تاسی خو قیامت او نوری ایمانی خبری چتی (بیکاره) او دروغ گلی نو نن تاسی هغه گرد (تول) دنیوی ساز سامان او اثاثه چیری پریشی؟ او دغسی لوخ لغر چیری دروم؟ او «لکه چه مو پیدا کړی وی رومبی غلی» دغه هم داخل دی چه پر بدن به هم څه زخم او نقصان او بل شی نه وی. په حدیث کبی راغلی دی چه په قیامت کبی به گرد (تول) صفوف یو سل او شل صفونه وی چه له هغه څخه به اتیا صفونه د محمدی صلی الله علیه وسلم امت وی.

وَوُضِعَ الْكِتَابُ فَتَرَى الْمُجْرِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا فِيهِ

او کیښودلی به شی کتاب (اعمالنامی په لاسونو د خلقو) پس گوری به ته گناهکاران ویریدونکی له هغه نه چه پکښی (لیکلی) دی (له گناهونو).

تفسیر : یعنی د هر یوه اعمالنامی ورکولی کیږی، دوی به په هغه کښی د خپلو اعمالو فهرست (نوم لیک) ولولی. او مجرمین به له خپلو گناهونو سخت ویریږی او وائی به خدای پوهیږی چه نن څرنگه سختی سزاوی رارسیدي؟.

وَيَقُولُونَ يَوْمَئِذٍ إِنَّهُمْ لَكَاِبَةٌ
لِئَلَّا تُكْفَرَ عَنْهُمُ الذُّنُوبَ ۚ وَقَدْ جِئُوا بِأَعْيُنِنَا ۖ هَٰذَا الَّذِي كُنْتُمْ تُكَذِّبُونَ

او وائی به ای هلاکه زمونږ (راشه دغه دی وقت دی) څه حال دی د دی اعمالنامی (ځمونږ) چه نه پریږدی (گناه) وږه او نه لویه (گناه ځمونږ) مگر چه حساب کړی ئی دی هغه (تولی)، او ویه مومی دوی هغه څیز چه کړی وی (په دنیا کښی په خپل مخ کښی) حاضر (لیکلی په اعمالنامه کښی)،

تفسیر : یعنی د ذری ذری عمل به ئی تر سترگو لاندی وی او هره یوه وږه او لویه نیکی او بدی به په دغه اعمالنامه کښی مندرجه او لیکلی مومی.

وَلَا يَظْلِمُ رَبُّكَ أَحَدًا ۝

او نه کوی ظلم رب ستا پر هیچا (چه کومه گناه ئی نه وی کړی او وئی لیکي).

تفسیر : د الله تعالیٰ په دربار کښی ظلم په دغه معنی له سره امکان نه لری چه معاذ الله د غیر په ملک کښی تصرف وکړی ځکه چه گرد (تول) مخلوق د ده مملوک دی. لیکن هغه ظلم چه ظاهراً په نظر راځی او بی موقعه کار گنلی کیږی دی هغه هم نه کوی نه څوک بی قصوره نیسی، نه د چا یوه ادنیٰ نیکی پریږدی چه ضائع شی، بلکه پخپل بالغه حکمت سره د نیکی او د بدی له هری ونی څخه همغه میوه راوباسی چه د هغه د نوعیه طبیعت اقتضاء ده. په کفر او په ایمان او په طاعت او معصیت کښی خالق الکل داسی بیل بیل خواص او تأثیرات ایښی دی لکه چه په زهر او په تزیاقو کښی دی په آخرت کښی به د دغه خیر او شر دغه گرد (تول) خواص او آثار په علانیه ډول (طریقه) سره څرگندیږی (ښکاریږی).

د عمل له مکافاتو غافل مشه! له غنمو غنم کیږی له اربشو نه اربشه.

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ كَانَ مِنَ الْجِنِّ
فَفَسَقَ عَنْ أَمْرِ رَبِّهِ أَفَتَتَّخِذُونَهُ وَذُرِّيَّتَهُ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِي وَهُمْ
لَكُمْ عَدُوٌّ بِئْسَ لِلظَّالِمِينَ بَدَلًا ۝

او (یاد کره) هغه وقت چه وویل مونږ پرېشتو ته چه سجده وکړئ تاسی
(تعظیماً) آدم ته پس سجده وکړه (تولو) مگر (ونه کره سجده) ابلیس، وه
دی (اصلاً) له پېریانو پس ووت له امره د رب خپل (په ترک د سجده)، آیا
پس نیسئ تاسی ابلیس او اولاده د دغه (ابلیس) دوستان (چه خبره ئی منئ)
غیر له ما حال دا چه دی دغه (شیاطین) تاسی ته دښمنان، بد دی (ابلیس)
ظالمانو ته بدل (له الله چه شیطان منی او رحمن نه منی).

تفسیر : راجح هم دا ده چه ابلیس د پېریانو له نوعی ؤ ده په عبادت کښی ترقی وکړه او د
پرېشتو په ډله کښی شامل شو نو ځکه کوم حکم چه پرېشتو ته د سجود وشو هغه ته هم وشو په دغه
وقت کښی د ده اصلی طبیعت او سرکشی او غرور د طینت ښکاره شو. او له ډیره تکبره د الله
تعالی د حکم منلو څخه ئی غاړه وغړوله او د آدم په مخ کښی سجده کول ئی خپل د شان کسر
وګانه تعجب دی چه نن د آدم اولاد د خپل رب په ځای هغه ازلی دښمن او د ده اولاد او
اتباع څرنګه خپل رفیق ملګری، خیر غوښتونکی او دوست دروی؟ آیا له دی نه به بل کوم ظلم
او بی انصافی څه وی؟ دغه قصه پخوا له دی نه هم په څو ځایونو کښی بالتفصیل تیره شوی ده
دلته د هغی له تذکری څخه دغه تنبیه مقصود دی چه د فانی دنیا په ډول او سینګار مغروریدل او
د آخرت څخه غافل کیدل، فقط د شیطان په تحریک او تسویل سره کیږی ځکه چه شیطان
غواړی چه مونږ بیا خپل هغه اصلی او آبائی وطن (جنت) ته بیرته لار نه شو. د ده د نظر
مطمح دا ده چه په دوستی او خپلوی کښی له مونږ څخه هغه خپل پخوانی کسات او انتقام
واخلی. انسان ته لازم دی چه د داسی چالاک او هوښیار دښمن څخه خپل ځان وساتی. هغه
کسان چه پر دنیوی متاع مغروریدي او ضعیفان خوار او حقیر ګڼی او خپل ځان ډیر وړ (لائق)،
غور، او لوړ (وچت) بولی ګواکی هغوی په تکبر او تفاخر د لعین شیطان پر لار درومی.
تنبیه : ابن کثیر رحمه الله علیه ځینی روایات نقل کړی دی چه په هغو کښی د ابلیس اصل د
ملائکو له نوعی څخه ښوولی شوی دی او لیکلی ئی دی چه د دغو روایاتو غالبه حصه له
اسرائیلیاتو څخه ده چه ښائی وروسته له ډیره فکره او نظره په احتیاط سره ومنلی شی او له هغو
څخه اکثر شیان خو یقیناً دروغ دی ځکه چه لوی قرآن بالتصریح د هغه تکذیب کوی. وروسته
له هغه ابن کثیر رحمه الله علیه په ډیرو متینو الفاظو سره د اسرائیلیاتو په نسبت څه کلام کړی

دی چه د لوستلو او په یاد لرولو قابل دی چه دلته ئی مونږ د تطویل له خوفه نشو داخلولی.

مَا أَشْهَدُ لَهُمْ خَلْقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَا خَلْقَ أَنْفُسِهِمْ وَمَا كُنْتُ مُتَّخِذَ
الْمُضِلِّينَ عَصْدًا ۝۵۱

نه دی حاضر کړی ما دغه (شیاطین) پیدا کولو د آسمانونو او د ځمکې ته
او نه پیدایښت د ځانونو د دوی ته او نه یم زه نیونکې د گمراه کوونکو
مت بازو (مددگار یعنی له شیاطینو مرسته (مدد) نه غواړم په هیڅ شی کېښی
نو ولی تاسی ئی امر، حکم منی؟)

تفسیر : یعنی د ځمکې او آسمان د پیدا کولو په وقت کېښی مونږ دغه شیاطین نه ؤ رابلیی چه
راځئ ځما کار وگورئ چه ښه دی که څه نقص پکښی شته؟. الغرض له دوی ځنی د تکوین او
ایجاد په عالم کېښی هیڅ مشوره نه ده اخیستی شوی او نه مدد تری طلب کړی شوی دی بلکه د
ځمکې او آسمان د پیدایښت په وقت کېښی خو له سره پخپله دوی هم موجود نه ؤ او په خپله د
دوی د پیدایښت په وقت کېښی هم تری پوښتنه نه ده شوی چه ته څرنگه پیدا کړی شی؟ یا ستا
نور محسنان په څه شان سره پیدا کړم؟ لږ خو راشئ! او له ما سره مرسته (مدد) وکړئ! او په
فرض محال که می مدد غوښتی وی او که می ځان ته مت او بازو جوړاوه نو آیا هغه به له هم
دغو بدبختانو او اشقیاءو څخه وی؟ بلکه نه به وی چه زه ښه علم لرم چه ځما بندگان له لیاری
څخه بې لیاری کوی بیا نه دی معلوم چه انسانان ولی دوی ته د خدائی درجه ورکړی ده او خپل
رب ئی پریښی دوی ئی ولی خپل رفیق ملگری او مددگار درولی دی؟ «سبحانه وتعالیٰ عما یقول
الظالمون علواً کبیراً»

وَيَوْمَ يَقُولُ نَادُوا شُرَكَائِيَ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا
لَهُمْ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُم مَّوْبِقًا ۝۵۲

او (یاد کړه) هغه ورځ چه ویه وائی (الله مشرکانو ته) چه ناری کړئ
شریکانو ځما ته هغه چه ځمان کاوه تاسی (د خدائی پر هغو) پس ویه بولی
دوی هغوی نو جواب به ورنه کړی دوی ته (او نه مرسته (مدد) ورسره کوی)
او ویه گرځوو مونږ په منځ د دوی کېښی ځای د هلاک (دوزخ).

تفسیر : یعنی هغه چه تاسی له ما سره شریکان درولی و هغوی ته ناری کړئ خو د دی مصیبت په وقت کښی له تاسی سره مدد او کومک وکړی. خو په دغه وقت کښی د رفاقت او دوستی گردی (تولی) کلاسی ویلی کیږی (او د دوستی ټول اسباب غوڅیږی) او د خپلوی دغه چلو صاف به له اوبو څخه وځی څرنګه چه دوی به یو بل ته له سره نژدی کیدی هم نشی نو یو له بل سره به مدد او مرسته (امداد) په څه ډول (طریقه) سره رسولی شی. د دغو عابدینو او معبودینو په منځ کښی به د اور یو عظیم او وسیع خندق حائل وی.

وَرَأَى الْمُجْرِمُونَ النَّارَ فَظَنُّوا أَنَّهُمْ مُوَاقِعُوهَا وَلَمْ يَجِدُوا عَنْهَا مَصْرِفًا ۝٥٧

او ویه ګوری (مجرمان مشرکان) اور پس یقین به ئی راشی په دی چه په تحقیق دوی لویدونکی دی په دغه (اور د دوزخ) کښی او نه به مومی دوی له دغه (اوره) ځای د په څنګ کیدلو.

تفسیر : یعنی په اوله ابتداء کښی به لږ څه د مغفرت او بهنې امید لری لیکن هم دغه چه په جهنم باندی د دوی سترګی ولګیږی او جهنم دوی خپل ځان ته ورکش کړی نو پوره یقین به ئی راشی چه اوس هرومرو (خامخا) زه په دغه اور کښی لوېږم او د تیښتی هیڅ یوه لیاره ماته نه ده پاتی او نه خپله لیار له دغه اور څخه بل لوری ته پیدا کولی شم.

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ لِلنَّاسِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَكَانَ الْإِنْسَانُ

اَكْثَرُ شَيْءٍ جَدَلًا ۝٥٨

او خامخا په تحقیق مکرر بیان کړی دی مونږ په دی قرآن کښی خلقو ته (مثال له جنسه) د هر قسم مثل (له جهته د عبرت)، او دی انسان زیات له هر شی څخه له جهته د جدل (جګړی او خصومت په باطله کښی).

تفسیر : یعنی لوی قرآن په څه څه مختلفو عنواناتو او قسم قسم دلائلو او امثله و سره رښتیا رښتیا خبری پوهوی مګر انسان داسی جګړه کوونکی دی چه په صافه او سمه خبره کښی هم

کوی وری خبری پیدا کوی او د بی‌موردو حجتونو او دلائلو د راوړو غځه لاس نه اخلی او تل جنگ او جگړه کوی. کله چه په خبرو او جگړو سره څه ونشی کړی نو پر مهمل او بیکاره چتی (فضول) فرمائشونو باندی لاس پوری کوی چه هغه شی او دغه شی راوښیه نو زه به نی منم.

وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ وَيَسْتَغْفِرُوا رَبَّهُمْ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمْ سُنَّةُ الْأَوَّلِينَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ قُبُلًا ۝

او نه دی منع کړی دا خلق له دی نه چه ایمان راوړی کله چه راغی دوی ته هدایت (رسول او قرآن) او (له دی نه چه) بښنه وغوړی له رب خپل مگر (دی خبری) چه راشی دوی ته هغه طریقه د پرومینیو (خلقو چه هلاک د دوی ؤ) یا راشی دوی ته عذاب مخامخ.

تفسیر : یعنی د دغه ضد او عناد له لیدلو غځه ویلی شی چه د داسی عظیم الشان قرآن د هدایت د رارسیدلو غځه بعد دوی خپل د ایمان نه راوړلو او توبه نه ایستلو دپاره هیڅ کوم معقول دلیل او عذر نه لری. نو اوس د حق په منلو کښی ولی څنډ (ایسارتیا) کوی؟ او دیر کوی نو اوس د څه شی په انتظار کښی دی؟ پرته (علاوه) له دی نه چه د پخوانیو اقوامو په شان الله تعالی دوی په کلی دول (طریقه) سره سپیره او تباہ کړی. او که نی تباہ نه کړی نو اقلا د الله تعالی د عذاب مختلف صورتونه د دوی د سترگو په مخ کښی ودراره شی هکذا یفهم من تفسیر ابن کثیر رحمة الله علیه وغیره. حضرت شاه صاحب لیکي: یعنی د بل کوم غیږ انتظار دوی ته نه دی پاتی. مگر هم دغه چه د پخوانیو اقوامو په شان هلاک او فنا شی. یا د قیامت عذاب پخپلو سترگو سره وگوری.

وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَ ۝

او نه لیږو مونږ رسولان مگر زیری ورکونکی (مؤمنانو ته په نعیم سره) او ویرونکی (کفارو ته په جحیم سره)،

تفسیر : یعنی دوی د دی خبری اختیار له سره نه لری چه هر کله ته وغوړی او دوی وواپی عذاب ورباندی نازل شی او د هغوی هر راز (قسم) غوښتنی انجام او اجراء ومومی.

وَيَجَادِلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ وَاتَّخَذُوا الَّتِي وَمَا أَنْذَرُوا هُزُؤًا ۝

او جگری کوی هغه کسان چه کافران شوی دی په باطله سره دپاره د دی چه ورک او لری کړی په دی سره حق رښتیا خبره او نیولی دی آیتونه (د قرآن) حُما او هغه شیان چه (پری) ویرولی شوی وو دوی مسخره .

تفسیر : یعنی په دروغو جگړه ئی نښلولی او کاره بحثونه ئی غوښتل چه د حق غږ ښکته کړی او د دروغو په زور د رښتیا قدم وښویوی خو داسی به له سره نه کیږی .
(او نیولی دی آیتونه د قرآن حُما او هغه شیان چه دوی پری ویرولی شوی وو مسخره) یعنی د الله تعالی له کلام سره مسخری کوی او ملندی پری وهی کله چه دوی د الله تعالی له کلامه ویراوه شی نو پری خاندی او مسخری کوی .

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ فَأَعْرَضَ عَنْهَا وَنَسِيَ مَا قَدَّمَتْ يَدَا ۝

او څوک دی ډیر ظالم له هغه چا چه پند ورکړی شوی وی ده ته په آیاتونو د رب د ده (قرآن) پس وگرځوی مخ له هغه (فکر پکښی ونه کړی او پند تری وانخلي) او هیر کړی هغه عملونه چه وړاندی لیږلی لاسونو د ده (چه کفر او معاصی دی) ،

تفسیر : یعنی کله له هیری هم داسی یو خیال ورپیدا نشو چه د تکذیب الحق او استهزاء او تمسخر هغه ذخیره چه دوی وړاندی لیږی د هغه سزا به څه وی؟ .

إِنَّا جَعَلْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِنْ تَدْعُهُمْ إِلَى الْهُدَى فَلَنْ يُهْتَدُوا إِذَا أَبَدًا ۝

بیشکه مونږ مگرځولی مو دی پر زړونو د دوی پردی دپاره د دی چه پوه نشی پر دغه (قرآن) او (مگرځولی مو دی) په غوږونو د دوی کونوالی، او که ته راوبولی دوی په طرف د سمی لیاری پس له سره هدایت نه مومی دوی په دغه وقت کښی هیچیری .

تفسیر : یعنی د دوی د جدال بالباطل او استهزاء بالحق له سببه مونږ د دوی پر زړونو پرده غورځولی ده او غوږونه مو ورته داسی تپلی او بند کړی دی چه اوس له سره حق پری نشی اوریدلی او که د انجام او عاقبت په طرف فکر وکړی نو څرنگه به کولی شی د داسی بدبختانو څخه له سره دغه هیله (امید) او توقع نشی کیدی چه پر لیاره راشی.

وَرَبُّكَ الْغَفُورُ ذُو الرَّحْمَةِ لَوْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا كَسَبُوا الْعَجَلُ لَهُمُ الْعَذَابُ

او رب ستا ډیر بشونکی څیښتن (خاوند) د رحمت دی، که نیولی وی (الله) دغه کفار په دنیا کښی) په سبب د هغو کناهنو چه کوی ئی دوی نو خامخا ژر به ئی رالیرلی ؤ دوی ته عذاب (په دنیا کښی هم)،

تفسیر : یعنی د دوی اعمال خو داسی دی چه د عذاب په لیرلو کښی ښائی یو ساعت هم تاخیر او دیل واقع نشی. مگر د الله تعالیٰ حلم او کرم د دوی د فوراً تباه کولو څخه مانع دی او پخپل عمومی رحمت سره تر یو خاص حد پوری تری تیریږی او ډیر سخت مجرم ته هم فرصت او موقع ورکوی خو هر وقت چه وغواړی له خپلو بدو اعمالو څخه توبه وکاږی نو د هغه تیر کناهونه بشلی کیږی او د ایمان راوړلو په سبب د عظیمه ؤ نعمتونو مستحق گرځی.

بَلْ لَهُمْ مَوْعِدٌ لَّنْ يَّجِدُوا مِنْ دُونِهِ مَوْيِلًا

(داسی نه دی چه په دغه مهلت او تاخیر سره له عذابه خلاص شی) بلکه شته دوی ته ځای (یا وقت) د وعدی چه له سره به ونه مومی دوی غیر له الله پناهی (ځای د تیښتی).

تفسیر : یعنی دغه د عذاب تاخیر تر یو معین وقت پوری دی. دغه ممکن نه دی چه د کوم مجرم د سزا ورکولو د وعدی له راتلو څخه پخوا هغه یو طرف یا بل طرف ته ځان ونوځوی. کله چه وقت راشی نو گرد (تول) سره یو ځای ترلی راځی او هیڅ توان او طاقت نه لری چه چیری ځان پټ کړی.

وَتِلْكَ الْقُرَىٰ أَهْلَكْنَاهُمْ لَمَّا ظَلَمُوا وَجَعَلْنَا لِمَهْلِكِهِم مَّوْعِدًا

او دغه (اهل د) کلیو (چه دی) هلاک کړل مونږ دوی هر کله چه ظلم ئی

اختیار کر. او مقررہ کمری وه مونږ دپاره د هلاک د دوی یوه نیټه (معلومه).

تفسیر : یعنی د عاد او ثمود خرابو او ویجاړو کلیو ته وگورئ چه د هغوی واقعات مشهور او معروف دی. کله چه دوی ظلم او تیری وکړ نو څرنګه پخپل معین وقت کښی سره تباہ او برباد کړل شوی؟ هم داسی تاسی ته هم ویره په کار ده چه په موعوده وقت کښی تاسی ته د الله تعالیٰ له عذابہ هیچیری د پناه غای او نجات په لاس نه درځی.

وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَتْلِهِ إِبْرَاهِيمَ ابْنُ مَرْيَمَ وَآدَمَ حَقًّا ۖ

او (یاد کړه) هغه وقت چه وویل موسیٰ غلمی (خادم) خپل ته چه تل به غمه تر هغه پوری چه ورسیرم غای د یو غای کیدلو د دواړو سیندونو ته یا به ګرځم ډیری زمانی.

تفسیر : پاس ذکر شوی ؤ چه مغورو کافرانو مفلسان، مخلصان مسلمانان، حقیر ګڼل او رسول اکرم صلی الله علیه وسلم ته به ئی ویل چه دوی مه پریدئ چه له تاسی سره کښینی. څو مونږ له تاسی سره کښینو. د هغه په نسبت ئی د دوو کسانو قصه اوروله. بیا ئی د دنیا مثال او د ابلیس خرابیدل د کبر او غرور لامله (له وجی) بیان کړل، اوس د موسیٰ علیه السلام او د خضر علیه السلام د قصی ذکر کوی چه د الله تعالیٰ خاص بندګان اګر که له نورو غنی افضل او بهتر هم وی خو بیا هم دوی خپل غان افضل او بهتر نه ګڼی او کله چه په سهو او تیروتلو سره غان غوره وګڼی نو د الله تعالیٰ له جانبہ دوی ته تنبیہ او تادیب ورکاوه کیږی.

په حدیث شریف کښی راغلی دی چه حضرت موسیٰ علیه السلام خپل قوم ته یوه ورځ ډیر مؤثر او خورا (ډیر) ښه پند او نصیحتونه فرمایل، یوه سری له دوی څخه پوښتنه وکړه چه:

«یا موسیٰ علیه السلام! آیا د ځمکی په منځ کښی به له تاسی څخه بل کوم لوی عالم موندنه شی؟»

موسیٰ علیه السلام وفرمایل «نه» دغه جواب اګر که په واقع کښی صحیح ؤ ځکه چه موسیٰ علیه السلام د اولوالعزمو انبیاء څخه ؤ او ښکاره ده چه په دغه زمانه کښی د شرعیه ؤ علومو په اسرارو کښی د ده د علم څخه د بل هیچا علم زیات نه ؤ. لیکن دغه ادعا د پاک الله په دربار کښی غیر مرغوبه (ناپسندنه) واقع شوه. اګر که مراد ئی صحیح ؤ بیا هم د جواب د عنوان له عمومہ داسی ظاهریده چه د ځمکی په منځ کښی من کل الوجوه دی خپل غان اعلم الناس ګڼی.

د الله تعالیٰ مرضی دا وه چه دغه جواب به ئی د ده پر محیط علم محول کاوه. مثلاً داسی به ئی ویل چه د الله تعالیٰ مقرب او مقبول بندګان ډیر دی له ګردو (ټولو) څخه فقط همغه علیم او خبر خبر دی او بس نو دلته وحی پری نازله شوه چه په هغه غای کښی چه دوه سیندونه سره یو

غای گدیبری د هغه سره نژدی غمونو داسی یو بنده شته چه له تانه زیات عالم دی (دغه دوه سیندونه کوم دی؟) غچینی وائی چه د (پارس) او (روم) سیندونه مراد دی. لیکن دغه دواړه سیندونه سره نه یو غای کیږی. ښائی چه له گدیډلو څخه قرب مکانی مراد دی. یعنی چیری چه د دغو دواړو فاصله ډیره لږه سره پاتی کیږی. د غچینو په نزد هغه څخه د (افریقا) دوه سیندونه مراد دی. د غچینو علماؤ په نزد مجمع البحرین هغه غای دی چه هلته دجله او فرات د پارس په «خلیج» کښی توئیری. والله اعلم.

په هر حال موسیٰ علیه السلام غوښتنه وکړه چه ماته د هغه پوره پته ښه او سراغ وښوولی شی خو زه هلته لار شم او څه علمی استفاده وکړم.

حکم صادر شو چه ته د ده په لتولو پسی ووځه! او یو وړیت کړی مهی (کب) له ځانه سره واخله! هر چیری چه هغه وړیت کړی کب درڅخه ورک شو نو وپوهیږه چه غمونو هغه بنده همغلته موجود دی. ګواکي له مجمع البحرین به چه یوه وسیعه قطعه تری مرادیده شی هم دغه غای مراد دی چه د هغه د تعیین دپاره هم دغه علامه مقرر فرمایلی شوی ده.

موسیٰ علیه السلام سم له هم دغه هدایت په سفر شروع وکړه او خپل ملګری څلمی خادم ته نی وویل چه «پر دغه (کب) پاملرنه وکړه! زه به تل مزل وهم څو د مقصود منزل ته ورسیم. فرض نی کړه که کلونه او قرن هم تیر شی زه بی د دغه مقصد له حصوله له مسافرت لاس نه آخلم.»

تنبيه: له څلمی څخه مراد حضرت یوشع علیه السلام دی چه په ابتداء کښی د موسیٰ علیه السلام خاص خادم ؤ او بیا د ده په حضور کښی (نبی) او وروسته د موسیٰ علیه السلام خلیفه شو.

فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ بَيْنَهُمَا نِسِيَا حُوتَهُمَا فَاتَّخَذَ سَيْلُهُ فِي الْبَحْرِ سَرَبًا ۝۱۱

بیا کله چه ورسیدل غای د یو غای کیدو په مابین د دواړو سیندونو کښی هیر کړ دواړو مهی خپل نو ونیوله (دی مهی) لیاره خپله په بحر سیند کښی (په شان د) سرنگ (کوڅه).

تفسیر: هلته ورسید او د لوی تپری (کتی) په څنګ چه تری لاندی د حیات چینه بهیده حضرت موسیٰ علیه السلام ویده شو. حضرت یوشع علیه السلام ولیده چه هغه وړیت کړی مهی باذن الله ژوندی شو او په یو عجیبه طریقه سره په سیند کښی چه د سرنگ په شان به نی لیاره ځان ته جوړوله روان شو او هلته په اوبو کښی د الله تعالیٰ په قدرت د یوه تونل (سوپ یا طاق) په شان خلاص دالان ښکاره شو. یوشع د دی وضعیت د لیدلو څخه متحیر او متعجب شو. او غوښت نی څه مهال (وخت) چه موسیٰ علیه السلام وین شی دغه قصه ورته ووائی او دغه پیښه

ورته ویشی. کله چه موسیٰ علیه السلام ویشی شو نو سم د لاسه ودرید او په تگ ئی پیل (شروع) وکر خدای زده چه موسیٰ علیه السلام د ویشیدلو او رمی (روان) کیدلو په وقت کښی یوشع علیه السلام په کومو خیالاتو کښی دوب تللی ؤ چه د هغه مهی د ژوندی کیدلو د پیشی قصه ئی هیره شوه. په روایاتو کښی راغلی دی کله چه د موسیٰ علیه السلام یوشع علیه السلام ته د هغه مهی د ساتلو په نسبت تاکیدات کول یوشع علیه السلام له خولی دا خبره ووته چه د یوه مهی ساتنه دومره لویه خبره نه ده چه ته پری دومره تاکیدونه کوی. لهندا ده ته هم تنبیه ورکړه شوه چه انسان ته په کار دی چه په ډیر وړوکی کار کښی هم پر خپل ځان بی د الله تعالیٰ له فضله تکیه او اعتماد ونه کړی!

فَلَمَّا جَاوَزَ قَالَ لِفَتَاهُ إِنِّي جَدْتُ لَكُمْ مَاءً فَادْكَبُوا عَلَيْهِمْ فَلَمَّا جَاوَزَ قَالَ لِفَتَاهُ إِنِّي جَدْتُ لَكُمْ مَاءً فَادْكَبُوا عَلَيْهِمْ فَلَمَّا جَاوَزَ قَالَ لِفَتَاهُ إِنِّي جَدْتُ لَكُمْ مَاءً فَادْكَبُوا عَلَيْهِمْ

نو کله چه تیر شول (له مجمع البحرین څخه) وویل (موسیٰ) خپل ځلمی ته راوړه مونږ ته صباح ناری (خوراک) زمونږ په تحقیق پښه شوه مونږ ته له دغه سفره ځمونږه ډیره سختی.

تفسیر : موسیٰ علیه السلام پخوا له دی نه په دغه سفر کښی نه ؤ ستری شوی، څه مهال (وخت) چه د مطلب مهی د ده له لاسه خوشی شو نو هلته ورته پخپل تگ کښی ستومانی ورمحسوسه شوه.

قَالَ ارْجِعْ إِذْ أَوْيْنَا إِلَى الصَّخْرَةِ فَإِنِّي نَسِيتُ الْحُوتَ وَ مَا أَنْسِيهِ إِلَّا الشَّيْطَانُ أَنْ أَذْكُرَهُ

وویل (ځلمی) آیا ولید (خبر شوی) کله چه ځای ونيوه مونږ هغی لویې تیږی (مکتی) ته (چه د چینې په څنگ کښی وه) نو بیشکه ما هیر کړ (بیان د حال د) مهی او هیره نه کړه له مانه دغه (پښه) مگر شیطان چه یاد کړم هغه (تاته)

تفسیر : یعنی د مطلب خبره هیرول او په عین موقع کښی د هغه یادونی څخه ذهول د شیطان د وسوسې اچولو لامله (وجی) واقع شوی دی.

وَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ عَجَبًا ۖ قَالَ ذَلِكَ مَا كُنَّا نَبْغِ

فَارْتَدَّ اَعْلَى الْاَثَرِ هِمَا قَصَصًا ۝۱۶

او ونيوله (دغه مهی) لياره خپله په بحر (سيند) کښی ډيره عجيبه. وويل (موسی) هم دغه (ورکول او هيرول د مهی) هغه څه دی چه وو مونږه چه طلب کاوه مو پس بيرته راوگرځيدل دواړه پر همغو قدمونو خپلو قدم په قدم.

تفسير: غالباً هلته به له پخوا څخه کومه لاره نه وی وهلی شوی نو ځکه دوی د خپلو قدمونو پر نښو بيرته ستانه (واپس) شول.

فَوَجَدَا عَبْدًا مِّنْ عِبَادِنَا اٰتَيْنَاهُ رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِنَا وَعَلَّمْنَاهُ مِّنْ لَّدُنَّا عِلْمًا ۝۱۷

پس وموندل دوی دواړو يو بنده (خضر) له بندگانو څمونږ چه ورکړی وو مونږ ده ته رحمت له نژده خپله او ښوولی مو ؤ ده ته له جانبه خپله يو لوی علم.

تفسير: بنده حضرت خضر عليه السلام ؤ چه الله تعالى دی په خپل خصوصي رحمت سره پاللی ؤ. او د کونيه ؤ اسرارو له علمه ئی واقره حصه ورعطاء فرمایلی وه. په دی کښی اختلاف دی چه حضرت خضر عليه السلام رسول ومنلی شی؟ یا نبی؟ یا د ولی درجه ورته ومنله شی؟ د داسی مباحثو فیصلی په دی ځای کښی نشی کیدی. خو بیا د دی احقر رجحان په دغه جانب دی چه دی نبی تسلیم کړی شی. او لکه چه د ځینو محققینو خیال دا دی هغه انبیاء چه سره له نوی شریعت نه دی راغلی هغوی ته هم دومره تصرف او اختیار عطاء کیږی چه د ځینو خصوصیه ؤ معاملو پر بناء د مستقل شریعت د کوم عام تخصیص یا د مطلق تقيید یا له عامه ضابطی د ځینو جزئیاتو استثناء وکړی شی. هم داسی خضر عليه السلام ته هم جزئی تصرفات حاصل ؤ. والله اعلم په هر حال موسی عليه السلام له خضر عليه السلام سره ملاقی شو. او وروسته له سلام او متعارف کلام څخه حضرت خضر عليه السلام د موسی عليه السلام د دغه سفر د سبب پوښتنه وکړه موسی عليه السلام د خپل د دغه راتگ سبب وروښود خضر عليه السلام وويل «ای موسی عليه السلام! بیشکه چه الله تعالى ستا تربیت فرمائی دی خو خبره دا ده چه د الله تعالى له طرفه (د کونيه ؤ جزئیاتو) يو علم ماته رابښلی شوی دی چه په دغه مقدار تاته نه دی درکړی شوی. او د تشریعو اسرارو علم چه تاته درکړی شوی دی په هغه مقدار ماته نه دی راکړی شوی وروسته له دی نه یوه چرچه ئی ولیده چه له دغه سیند څخه ئی اوبه څښلی نو خضر عليه السلام موسی عليه السلام ته وويل چه «ځما او ستا بلکه د گردو (تولو) مخلوقاتو د علم نسبت د الله تعالى د علم په مقابل کښی هم داسی دی لکه چه د دغه لوی لوی سیندونو د اوبو په مقابل کښی ئی هغه شاڅکی اوبه لری چه دغه چرچنی ئی پخپله دغه وړوکی مښوکی سره څښی دغه هم

محض د تفہیم دپاره و که نه د متناهی او د غیر متناهی نسبت د لوی سیند او د شاخکی سره بیخی نسبت نه لری او نه په دغسی شیانو سره هغه څه مشابہت لری».

قَالَ لَهُ مُوسَىٰ هَلْ أَتَّبِعُكَ عَلَىٰ أَن تُعَلِّمَ مِنَّا عَلِيمًا ۖ رُشْدًا ﴿٣٧﴾

وویل دغه (خضر) ته موسیٰ آیا زه تابع شمه ستا په دی شرط سره چه وښیئ ته ماته له هغه علمه چه ښوولی شوی ده تاته ښه لیاره (د رشد او صواب).

تفسیر : یعنی که اجازه دی وی نو څو ورځی به له تاسی سره اوسېدو او د دغه مخصوصه علم څخه به لږ څه شی در څخه زده کړم.

قَالَ إِنَّكَ لَن تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ۖ وَكَيْفَ تَصْبِرُ عَلَىٰ مَا لَمْ تُحِطْ بِهِ خُبْرًا ۖ ﴿٣٨﴾

نو وویل (خضر موسیٰ ته) چه بیشکه ته له سره به ونه کړی شی طاقت له ما سره د صبر او څرنګه به صبر وکړی ته په هغه کار چه نه وی کړی احاطه تا په هغه کار له جهته د علم (او پوهی).

تفسیر : حضرت خضر علیه السلام د موسیٰ علیه السلام د مزاج او د نورو خصوصیاتو د تخمین او اندازه کولو څخه وروسته پر دغه خبره پوهیدلی و چه دی له ما سره نشی اوسیدی. ځکه چه خضر علیه السلام مامور و چه د کونیه و واقعاتو د جزئی علم له حاصلولو څخه وروسته موافق له هغه سره عمل وکړی او موسیٰ علیه السلام د کومو علومو چه حامل و د هغوی تعلق له تشریعی و قوانینو او کلیاتو سره و. بناء علیه په هغو جزئیاتو کښی چه د عوارضو او خاصه و خصوصیاتو له سببه پر ظاهری عمومی ضابطه عمل نه کیده نو حضرت موسیٰ علیه السلام د خپلو معلوماتو پر بناء هرومرو (خامخا) اعتراض او تنقید کوی. او د صبر او سکوت او انتظار پر مسلک به تر ډیر مدت پوری نشی قائم پاتی کیدی او آخری نتیجه به داسی واقع کیږی چه مونږ به سره بیلېږو.

قَالَ سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ صَابِرًا وَلَا أَعْصِي لَكَ أَمْرًا ۖ ﴿٣٩﴾

وویل (موسیٰ خضر ته) چه ژر به ومومی ته ما که اراده وفرمائی الله صبر کوونکی او نه به نافرمانی کوم د تا په هیڅ یو امر (حکم) کښی.

تفسیر : د دغه وعده کولو په وقت کښی د دغی خبری تصور هم له موسیٰ علیه السلام نه امید نشو کیدی چه د داسی یو مقرب او مقبول بنده څخه به داسی یو حرکت لیده کیږی چه علانیه نه یواځی د موسوی شریعت بلکه د عمومی شرائعو او اخلاقو هم مخالف او مغائر وی. غنیمت دی چه ده انشاء الله ورسره فرمایلی وه که نه له قطعی وعدی څخه تخلف د یو اولوالعزم نبی له شانه سره نه وی لائق.

قَالَ فَإِنْ اتَّبَعْتَنِي فَلَا تَسْأَلْنِي عَنْ شَيْءٍ حَتَّىٰ أُحْدِثَ لَكَ مِنْهُ ذِكْرًا ۝

نو وویل (خضر موسیٰ ته) پس که ته متابعت کوی ځما پس پوښتنه مه کوه له مانه د هیڅ څیز تر هغه پوری چه زه شروع وکړم تاته د هغه ذکر (او بیان).

تفسیر : یعنی که کومه خبره په ظاهری ډول (طریقه) سره ناحقه په نظر درشی نو علی الفور پر ما باندی تنقید ئی مه کوه! خو زه پخپله هغه خبره تاته شروع کړم.

فَانْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا رَكِبَا فِي السَّفِينَةِ خَرَقَهَا قَالَ أَخَرَقْتَهَا لِتُغْرِقَ أَهْلَهَا لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا إِمْرًا ۝٤١

پس دواړه روان شول تر هغه پوری چه سواره شول په بیړی کښی (او بلی غاړی ته نژدی شول) نو سوری کړه (خضر) هغه (بیړی) ، وویل (موسیٰ) آیا سوری دی (کړه دا بیړی) لپاره د دی چه غرق کړی اهل د دی خامخا په تحقیق دی وکړ یو کار دروند.

تفسیر : کله چه دوی پر هغه بیړی سوریدل بیړی وانانو خضر علیه السلام وپیژند او تری ئی اجرت او باره ونه غوښت او ویریا ئی له سینده پوری وېست. نو د هغه احسان په بدل کښی د دغه نقصان د لیدلو څخه موسیٰ علیه السلام ته ډیر زیات تعجب پیدا شو. لیکن بیړی په پوره ډول (طریقه) سره ساحل ته نژدی شوی وه. چه دا ئی سوری کړه نو ځکه خلکو له دویدلو څخه نجات وموند او تخریق ئی هم په دغه صورت سره ئی چه یوه ډړه (تخته) ئی وېسته یعنی عیبجنه ئی کړه.

قَالَ أَلَمْ أَقُلْ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ۖ قَالَ لَا
تُؤْخِذْنِي بِمَا نَسِيتُ وَلَا تُرْهِقْنِي مِنْ أَمْرِي عُسْرًا ۖ

وویل (خضر موسیٰ ته) آیا ما نه ؤ ویلی بیشکه ته له سره به ونه کړی شی
طاقت له ما سره د صبر. وویل (موسیٰ خضر ته) مه نیسه ما په هغه کار چه
هیر کړی می ؤ (هغه چه وصیت د تا دی) او مه غورځوه ماته په دی کار
عُما (چه متابعت یا نسیان دی) اشکال.

تفسیر : یعنی که په هیری او تیروتو هم ما گرم او ملامت کړی نو عُمَا ملگرتوب به له تاسی
سره مشکل شی. دغه رومبنی پوښتنه له موسیٰ علیه السلام څخه سهواً شوی ده. او دوهمه ئی د
اقرار دپاره او دریمه ئی د ترخیص دپاره وه. علی ای حال له بیري نه ښکته شول.

فَانْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا الْفَيَآءُ غُلْمًا فَاقْتَلَ ۖ

پس بیا روان شول تر هغه پوری چه پښې شول پر یو هلک پس مړ کړ (خضر)
هغه (هلک):

تفسیر : یوه کلی ته نژدی څو هلکان پخپلو منځونو کښی سره لویې کولی د دوی له منځه یو
هلک ئی چه دیر ښکلی او هښیار او پوه ښکاریده، ونیوه او مړ ئی کړ، او له هغه ځایه په تلوار
سره روان شو په ځینو روایاتو کښی د ده اسم «جیسور» راغلی دی دغه هلک بالغ ؤ که نه ؤ.
د ځینو قول دی چه بالغ ؤ او د غلام لفظ د هغه په نابالغیدلو دلالت کوی. لکه چه ټول مفسرین
هم هغه نابالغ بیانوی. والله اعلم.

قَالَ أَقْتَلْتُ نَفْسًا زَكِيَّةً ۖ

وویل (موسیٰ خضر ته) آیا مړ دی کړ یو نفس پاک بی گناه .

تفسیر : یعنی څو هلک بالغ نشی پر ده باندی هیڅ گناه نه اوړی. دغه لفظ ظاهراً د هغه په
عدم بلوغ اشاره او تائید کوی اگر که نورو ته د تاویل ځای پکښی شته.

بَغَيْرِ نَفْسٍ لَّقَدْ جِئْتَ شَيْئًا ثَكُورًا ۖ

غیر له عوضه د بل نفس، خامخا په تحقیق را دی وې (لائق) (ودی کر) یو کار نامعقوله (مخالف د ظاهر د شریعت).

تفسیر : یعنی اول خو نابالغ په قصاص کښی هم نه وژلی کیدی شی. علاوه پر دی دلته د قصاص کومه خبره هم پمنځ کښی نه وه نو بیا له دی نه زیاته نامعقوله به څه وی؟ (چه بی سببه یو بی گناه نفس ووژلی شی).

دقرآن کریم دو قوفو رموز (نبه)

- دهرے ژبے ویونکی چه کله خبری کوی نوچیرته دریکی اوچیرته نه دریکی، کله ډیر اوکله بز ایساریکی اوپه دی ودریدو اونه دریدو کنبی دخبری پوره بیان او مفهوم کنبی ډیر لوی دخل دی .

دقرآن کریم معجز کلام او عبارت هم دوینا په ډول واقع دی. له دغه وجی نه اهل علمو د دریدو اونه دریدو نبه (علائم) مقرر کړي دی چه هغی ته دقرآن مجید دو قوفو رموز وائی .

ضروری خبره ده چه ددی عظیم کتاب لوستونکی ددی رموزو پوره خیال وساتی او هغه رموز دادی .

○ - چیرته چه خبره پوره شی هلته کنبی وړه غونډی دائره وی ، داپه حقیقت کنبی غونډه (ت) ده چه د(ة) په هیئت کنبی لیکلی شی اوداد وقف تام علامه ده په دی باندی دریدل پکاردی ، اوس ۀ خونه شی لیکلی مکروره غونډی حلقه اچولی شی دی ته آیت وائی .

م - داد وقف لازم علامه ده په دی باندی هر و مرو (خامخا) دریدل پکاردی او که چیری څوک ونه درید نو احتمال

لری چه دخبری مطلب به بلخه شی ددی په پښتو ژبه کښی
 داسی مثال پوهیدل پکار ده چه چاته و ویلی شی ،
 (پاسه - مه کینه) چه پکښی د پاسیدو امر اوله کیناستو
 نهی ده نو په - پاسه - باندی دریدل لازمدی او که چیری
 متکلم ونه درید نو مخاطب به داسی وگزی چه (پاسه مه -
 کینه) چه په هغه کښی به دو دریدو نه نهی او د کیناستود
 امر احتمال کیکی اویقیناً دا به د قائل د مطلب خلاف وی.

ط - داد وقف مطلق علامه ده په دی باندی دریدل پکاردی دا
 علامه هله وی چه کوم خای مطلب نه پوره کیکی او ویونکی
 مزیده همخه ویناکول غواری .

ج - داد جائز وقف علامه ده دلته کښی دریدل غوره اونه دریدل
 جائز دی .

ز - داد مجوز وقف علامه ده دلته نه دریدل غوره دی .

ص - داد مرخص وقف علامه ده دلته پیوست (یو خای)
 لوستل پکاردی لیکن که چیری خوک ستړی شی او ودریکی
 نوهغه ته اجازه شته ،

معلومه شوه چه په (ص) پیوست لوستل د (ز) په نسبت ترجیح لری

صله - داد الوصل اَوَّلُی (یعنی وصل غوره) اختصار دی دلته
 پیوست لوستل غوره دی .

ق - داد قِیلَ علیه الْوَقْف خلاصه ده دلته دریدل پکارنه دی.
صل - داد قَدْ یُوْصَلُ علامه ده دلته کله ودریدی شی اوکله نه
لیکن دریدل غوره دی.

قف - داد قَفَ لفظ دی چه معنی ئی ده ودریگه اودا علامه
هله استعمالیکی چه دلوستونکی دپیوستی وینا احتمال وی.
س یا سکت - داد سکت علامه ده دلته لگ وخت دریدل پکاری
خوچه تنفّس باقی وی (یعنی ساماته نه شی).

وقفه - داد اوگدی سکت علامه ده دلته دسکت په نسبت پیر
دریدل پکاری لیکن چه تنفّس جاری وی (یعنی ساماته نه شی)
په سکت اووقفه کنبی دافرق دی چه سکت کنبی لگ وخت
اوپه وقفه کنبی پیر وخت ودریدی شی.

لا - دلامعنی چه نیشته داعلامه کله خود آیت پورته وی او
کله عبارت دننه که عبارت دننه وی نودریدل بالکل
نه دی پکارا وکه دآیت پورته وی نوپیا اختلاف دی.
دخینوپه نزد دریدل اود بعضوپه نزد نه دریدل روادی
خوکه شوک ودرید یا ونه درید په دی سره مطلب کنبی شه
خلل نه واقع کیگی وقف هله نه دی پکارچه د عبارت دننه
لیکی وی.

ک - داد کَدْ لَک علامه ده یعنی چه کوم رمز (نسبه) دی ک نه

وړاندې ليکلی شوی ده دلته کښې دې همغه وگړي شي.
 ۵ - دادې علامه ده چه په دې ځای دغیر کوفینو په نژدایت
 ده که چا وقف وکړ نو د اعدای (دو باره ویلو) ضرورت نیشته.
 ۶ - داد دريو تکو (نقطو) وقف نژدې نژدې راځي دې ته
 معانقه ویلي شي کله خود دې اختصار په مع سره ليکلی شي.
 ددې مطلب داده چه دا دواړه وقفونه لکه چه معانقه
 کوي او حکم ئې داده چه په دې دواړو وکښې په یو باندې
 دریدل پکار دې په بل نه او په وقف کښې درموز و (نښو)
 قوت او ضعف ملحوظ ساتل پکار دې.

داؤل جلد فہرس
 لہ (۱) تر (۱۵) پارے
 دسورة الفاتحہ لہ ابتداء ترپای (آخر) (۷۴) آیت دسورة الکھف

دسورت شماره	دسورت نامہ	دصفحہ رقم	دپارے شمارہ
۱	سُورَةُ الْفَاتِحَةِ	۱	۱
۲	سُورَةُ الْبَقَرَةِ	۵	۱ - ۲ - ۳
۳	سُورَةُ آلِ عِمْرَانَ	۲۴۳	۳ - ۴
۴	سُورَةُ النِّسَاءِ	۴۲۳	۴ - ۵ - ۶
۵	سُورَةُ الْمَائِدَةِ	۵۸۱	۶ - ۷
۶	سُورَةُ الْأَنْعَامِ	۷۲۴	۷ - ۸
۷	سُورَةُ الْأَعْرَافِ	۸۴۲	۸ - ۹
۸	سُورَةُ الْأَنْفَالِ	۹۸۳	۹ - ۱۰
۹	سُورَةُ التَّوْبَةِ	۱۰۴۴	۱۰ - ۱۱
۱۰	سُورَةُ يُوسُفَ	۱۱۵۷	۱۱
۱۱	سُورَةُ هُودَ	۱۲۳۱	۱۱ - ۱۲
۱۲	سُورَةُ يُوسُفَ	۱۳۱۱	۱۲ - ۱۳
۱۳	سُورَةُ الرَّعْدِ	۱۳۹۲	۱۳
۱۴	سُورَةُ إِبْرَاهِيمَ	۱۴۳۲	۱۳
۱۵	سُورَةُ الْحَجَرِ	۱۴۷۰	۱۳ - ۱۴
۱۶	سُورَةُ النَّحْلِ	۱۵۰۸	۱۴
۱۷	سُورَةُ بَنِي إِسْرَءِيلَ	۱۵۹۸	۱۵
۱۸	سُورَةُ الْكَهْفِ	۱۶۷۸	۱۵ - ۱۶

بِحَمْدِ اللَّهِ تَعَالَى وَتَوْفِيقِهِ
انْتَهَى الْمَجْلَدُ الْأَوَّلُ

مِنْ الْجُزْءِ (١) إِلَى (١٥)

مِنْ بَدَايَةِ سُورَةِ الْفَاتِحَةِ إِلَى نَهَايَةِ الْآيَةِ (٧٤) مِنْ سُورَةِ الْكَهْفِ

دخدای تعالیٰ پہ مرستہ (مدد) او توفیق اوّل جلد پای
(آخر) تہ ورسید لہ (۱) تر (۱۵) پارے
دسورۃ الفاتحہ لہ ابتداء تریای (آخر) (۷۶) آیت
دسورۃ الکہف

د چاپ حقوق محفوظ دی
 پہ حق کنبی دحرمینو شریفینو د خادم پادشاہ فہد
 دقرآن کریم د چاپ خانہ (ص ۳۵۶۱) مدینہ منورہ

قرآن کریم
ترجمہ اور تفسیر
پہ پینتوربہ کنبی

رومی جلد

۱۵ (۱) ۱۵

پارہ پور